

İSLAMİYET

GERÇEKLERİ

İSLAMİYET GERÇEKLERİ

Kur'an Hadisler Muhammed Şeriat - İÇYÜZÜ

MOHAMMED

İSLAMİYET'İN TEMELİNDEKİ YALANLAR

Bilindiği gibi İslamiyet genel olarak dört esastan oluşuyor:

- "Kitab". Yani "Kur'an".
- "Sunnet". Yani "hadisler".
- "İcma". Yani "Muhammed inanırlarından bir çağdaki yetkili hukum üreticilerinin, ayet ya da hadisi göz önünde tutarak, bir konuda birleşmeler, görüş birliği etmeleri."
- "Kiyas". Kısacası "Karsılaştırma". Buradaki anlamıyla da "ayette ve hadiste bulunmayan, ayette ya da hadiste bulunanla karsılaştırıp hukum çıkarma". Biraz daha uzun olarak: " Ayette ve hadiste bulunmayan bir konuyu, ayette ya da hadiste bulunan benzeriyle karsılaştırıp berikinin hukmünü oburunde de gorme ve ona göre uygulama" diye tanımlanabilir. Ayet ya da hadiste bulunduğu için örnek alınan konunun hukmu hangi nedene dayanıyorsa, ayet ve hadiste bulunan benzerinde de aynı nedenin bulunması, "kiyas" için "sart" görülür.

Bu durumda, gerçekte İslam'ın "ana temel"inin iki esastan oluştuğu anlaşılmaktadır. "Ayet"ler (Kuran) ve "hadis"ler.

Bu iki temelde yalan var mı yok mu, varsa ne kadar var? Şimdi onu görelim :

Önce hadislerden başlayalım:

"Uydurma"nın anlamı, Türkçe Sözlük'te "Yalan olarak düzme" olarak verilir. (Bkz. TDK yayınlarından Türkçe Sözlük) Hadis uydurmanın anlamı da budur. (Yalana basvurmanın anlamı da budur. (Yalana basvurarak hadis olmayanı hadis diye göstermek.)

Hadis uzmanlarının kitaplarında bu konu için baslı başına bölüm ayrılmıştır. Kimileri de bu konuda ayrı kitaplar yazmışlar, uydurma hadisleri sergilemişlerdir. Diyanet İşleri Başkanlığı yayınları arasında da bu konuda kitaplar var: Yasar Kandemir'in Mevzu (uydurma) Hadisler adlı kitabı örnek olarak gösterilebilir.

Demek ki hadislerle yalan karışmış. Karıştığı kesin, ama ne kadar ?

Bu sorunun karsilığını Diyanet yayınlarından bir kitapta görmek, ülkemizdeki okurlar için ilginç olabilir:

Yasar Kandemir'in kitabında da yer alan bilgilerden:

- "...Zahit hadiscilerin hadise olan sevgilerinden şüphe edilemez. Maksatlarındaki samimiyet, kabil-i inkar değildir. Lakin binlerde hadis uydurmak, onları Hz.Muhammed'e (s.a.v.) isnad etmek suretiyle -şüphesiz bilmeyerek- hadis ilmini öldürmeye çalışmışlardır." (M.Yasar Kandemir, Mevzu Hadisler, Ankara, 1975, Diyanet Yay., s.60. Dayandığı kaynak: Siddiki, Hadis Edebiyatı Tarihi, s.67.)
- "Bilhassa terhib-terhib (özendirme, korkutma) maksadıyla binlerde hadis uyduran abid ve zahid kilikli müslümanlar, bu hareketi İslam'a hizmet niyetiyle yaptıklarını ve bundan dolayı Allah'tan mukafat beklediklerini istedikleri kadar soylesinler, surasi muhakkaktır ki İslam'a en büyük darbeyi onlar indirmişlerdir." (Kandemir, aynı kitap, s.193)
- "...Bugün hadis takdim edilen uydurmaların çoğunu 'vazza'lar (hadis uydurucuları) icad etmişlerdir. Hadis uydurmanın itiraflarında da görüldüğü üzere, ON BİNLERCE SOZ, onlar tarafından belli bir maksadı ifade etmesi için bilfiil ortaya konmuştur." (Kandemir, aynı kitap, s.176)
- "Müslümanları hayra ve iyi ameller yapmaya teşvik etmek ve dinin cirkin gördüğü kötü hareketlerden sakindirmek maksadıyla hadis diye uydurulmuş sözler, mevzu (uydurma) hadisler arasında kabarık bir yekun tutmaktadır." (Kandemir, aynı kitap, s.56)
- "Tergip (sevaba özendirme) için uydurulan haberlerin (hadislerin) çoğu namaz ve oruç hakkında olmakla beraber, bunlar dışında kalan diğer ibadet nevilerini de sumulu içinde alan uydurmacılık hareketinde, fezailu'l Kur'an'a (ayet ve surelerin okunuslarındaki sevaplara) ayrı bir ehemmiyet verildiği aşikardır. (...) Her sure hakkında ayrı ayrı hadis uydurmaya kalkmışlardır. Bu konuda hadis uyduranlardan biri de Meysere İbn Abdurabbih'dir. O'na:'Kim su sureyi okursa bu kadar sevap kazanır' şeklindeki hadisi nereden aldığı sorulmuş, o da su karsiligi vermiştir: Halkı, Kur'an okumaya teşvik etmek için ben uydurdum" (Kandemir, aynı kitap, s.58. Dayandığı kaynaklar: İraki Fethu'l-Mugis, 1/131, Ali el Kari Serhu Nuhbeti'l Fiker, İstanbul, 1327, s.128, Sevkani, el Fevaidu'l-Mecmua, s.315-317. İbnu'l Cevzi, Kitabu'l-Mevzuat, varak 4 a:Zehebi, Mizan, 3/222)
- "Zahidler bu mevzu(hadis uydurma) dışında yalan söyleyebilecek insanlar değillerdir. Onların hali, Yahya İbn

Said el Kattan'in (olm. 198/813): "Sahih kisileri, hadiste olduğu kadar hiçbir yerde yalancı gormedik" sözünde en güzel ifadesini bulmuştur." (Bkz, Kandemir, aynı kitap, s.59)

- "Faki Ebu Bisir Ahmed İbn Muhammed el Mervezi (olm.323/934), zamanında sunneti(hadisi) muhaliflerine karşı en çok müdafaa eden bir zat olarak bilinmektedir. Bununla beraber hadis uydurmaktan çekinmemiştir." (Kandemir, aynı kitap, s.59)
- "Geceleri herkesten çok namaz kıldığı, gündüzleri herkesten çok oruç tuttuğu söylenen Ebu Davud Süleyman İbn Amr e'n-Neha'i(olm, III/IX. asr) de bu haline rağmen hadis uydurucusu olmaktan kurtulamamıştır." (Kandemir, aynı kitap, s.59-60)
- "Yirmi sene hiç kimseyle konuşmadan inzivada kaldığı (kosesinde ibadet ettiği) rivayet edilen Vehen İbn Hafs (olm. 250/864 civarı) fazilet ve takvasına rağmen hadis uydurmaktaydı."(Kandemir, aynı kitap, s.60)

Konuyu kavramak için bu kadari yeterli.

Su kesin olarak ortaya çıkıyor : İslam'ın iki ana temelinden biri olan "hadisler", YALANLARLA dolu.

Bu 'uydurma hadisler' az sayıda değildir. 'Binlercesi İslam dinine 'hizmet' amacıyla uydurulmuş. Hem de 'Tanrı korkusu' taşıyan, günahlardan titizlikle sakınmalarıyla tanınan, gece gündüz ibadet ettikleri dillerde destan 'zahit'lerce, yani koyu, çok koyu dindar müslümanlarca uydurulmuş. İnsanları İslam dinine kazandırma ve böylece Tanrı'dan 'sevap' elde etmek düşüncesiyle...

İnsanları "İslam'a kazandırma amacıyla", dince yasaklanmış görüneni de yapmanın kapağı en "Muellefetu'l-Kulub", "gonulleri İslam'a kazandırılmak istenenler" anlamında. "Gonullerine İslam girmemiş, ya da iyice girmemiş" olanlar, İslam'a destek vermeleri istenenler. Bunlara "ganimet"lerden fazla pay verilmesi Muhammed'in buyruğuyla gerçekleşiyor. (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabı Farz'ı'l-Humus/15, 19; Diyanet yayınlarından Tecrid, hadis no: 1296 , 1299-1303; Muslim, e's-Sahih Kitabı'z-Zekat/131-142, hadis no: 1059-1056...) Ayrıca zengin olsalar da bunlara ZEKAT verilmesi, Tevbe suresinin 60. ayetinde hükme bağlanıyor. Bunun, tam anlamıyla bir "RUSVET" olduğunu , unlu Kur'an yorumcularından Taberi bile yazıyor.(Bkz, Taberi, Camii'l-Beyan, 10/113.) Muhammed, "rusvet verene de, alana da Tanrı lanet etsin!" demişken (Bkz. Ebu Davud, Kitabı'l-Akdiyye, hadis no: 3580) oluyor bu. (Bu konuya ilişkin çok bilgi için, bkz. 2000'e doğru, 22-28 Kasım 1987, s.46-47.) Demek ki "İslam'a hizmet" için "haram" olanlar bile "mubah" sayılıyor. Bu durumda, yine "İslam'a hizmet" için "yalan"a başvurulup "hadis uydurulması" doğal kabul edilebilir.

Ne var ki "uydurma hadisler"in kimi, birçok konuda olduğu gibi, "zindik"ların, "dinsiz"lerin üstüne yıkılıyor.

Unlu hadisci İbnu Haceri'l-Askalani (olm.1448) "Nuhbetu'l-Fiker" adlı kitabında ve onu "serh" eden (açıklamalar, notlar yazan) Ali el Kari (olm. 1605) "serh"inde, birçokları gibi, en basta "dinsiz"leri (adimu'd-din). (Bkz. Serhu Nuhbeti'l-Fiker Fi Mustalahati Ehli'l-Eser, İstanbul 1327.s.126-127.) ileri sürülüp aktarılanların bir kısmı şöyle:

- "Dinsizler-zindiklar, 14 bin hadis uydurmuştur." (Bkz. Serhu Nuhbeti'l Fiker, aynı yer) Yasar Kandemir de "İslam düşmanlarının kasıtlı olarak hadis uydurmaları" başlığı altında aynı konuda ileri sürülen savlara yer veriyor. Sucu dinsizlere yüklemek çok kolay bir şey. Ustelik müminler, buna kolay inanırlar da. Kafir ve dinsizlerin yanında, savaşılan karşı inanctaki mezheplere, fırkalara da suç yükleniyor. özellikle de siilere.

Yasar Kandemir sunları yazıyor:

- "Muhtelif fırkalar içerisinde en çok hadis uydurulan siiler olduğu bilinmektedir. Zira İranlı, Bizanslı, Yahudi ve diğer milletlere mensup birçok İslam aleyhtarının koyu bir siir ve ehl-i beyt muhibbi (severi) olarak faaliyet göstermeyi durumlarına daha elverişli bulmaları sebebiyle bu rakkamların artmasında, büyük miktarda hisseleri mevcuttur..." (Kandemir, Mevzu Hadisler, Diyanet yay., s.52)

Düşünün, "fikh"a "uydurma hadisler" karışmış. Yani "ibadetiyle, oteki hükümleriyle İslam hukuku da "uydurma hadisler"le hastalıklı. Bu durumda işin içinden nasıl çıkılır ?

Fikh konularında "mezhep"lerin birbirlerine sıkça karşı çıkışlarını herkes bilir. Bu karşı çıkışların kimi, "hadis"lerden kaynaklanır. Kimi, "hadisin yorumu"ndan; kimiye "hadisin kendisi"nde... Birinin one sürdüğü hadisi oburunun kabul etmediği görülür. Örneğin:"Abdest"li insanın vücudunun herhangi bir yerinden kan çıkar ve çevresine yayılırsa abdesti bozulur mu, bozulmaz mı ? Ya da insan ağız dolusu kussa bu kussa abdesti bozar mı bozmaz mı ? Bu durumlarda Hanefi mezhebi "evet!" derken, Safii mezhebi "hayır" diyor. İki mezhep de karşılıklı "hadis" ileri sürüyor kendi görüşlerine kanıt olarak. Ve birbirinin ileri sürdüğü "hadis"i oburu kabul etmiyor. (Bkz. El Mergmani, el Hidaye Serhu'l-Bidaye 1/8 ve oteki fikh kitapları.) Burada gösterilen hadisler uydurma olamaz mı ? Ya da biri uydurma olup oteki uydurma değilse müslümanların abdest ve ibadetleri ne olur ? En azından bir kesiminki bir "yalan", bir "uydurma" üstüne kurulu olmaz mı ?

Dahası da var:

İslam hukukunda kimi kural çok geniş kapsamlı ve genel niteliktedir. Bu türden kurallara "el kavaidü'l-kulliye(genel kurallar) denir. Bu kuralların kimi ayetlere, kimi de hadise dayandırılır. İste bu tür hadislerden kiminin uydurma olduğunu düşünün. Yani bir hadis düşünün ki, ondan bir genel kural çıkarılmış ve hukuk onun üstüne kurulmuş olsun. Var midir böyle hadis ?

- "Evet!"

Iste ornegi: "Ez-zarurat, tubihu'l mahzurat". Anlami: "Zor durumlarda, sakincalari (haramlari) /mubah (sakincasiz) yapar".. Bu, bir hadis olarak aktarilmis ve Islam hukukunun genel ve temel kurallarindan biri yapilmistir. (Genel kural yapildigini gormek icin bkz. Zeynu'l-Abidin Ibn Ibrahim, el Esbah ve'n-Nezair, Misir, 1322, s.34.)

Uydurma hadisleri olabildigince toplamaya calismis hadiscilerin kitaplarinda bu hadis de yer aliyor ve uydurma oldugu belirtiliyor. (Bkz. Ali el Kari, el Mesnu'fi Hadis'il-Mevdu,Kahire,1984, s.121, no:182.)

"Yalan"a basvurularak "uydurulmus" hadislerin ne denli yaygin oldugu, musluman hadis uzmanlarinin aciklamalarinda da acik secik goruluyor. Binlerce, on binlerce... Ustelik her kesime yayilmis: Inanc kesimine, ahlak kesimine, ibadet kesimine, turlu hukuk kesimine... Kisacasi, Islam'in her dalina yayilmis yalanlar, uydurmalar. Cogü da, Islam'a hizmet denerek...

Kime nasil guvenirsiniz ?

İki ornek uzerinde duralim:

Kitabi, Diyanet yayinlari arasinda bulunan Yasar Kandemir'den alintilar yapilmistir. Kandemir sunlari yazar:

"Akil almaz masallariyla kissacilar, esas gayesi halki memnun etmek, onlarin keselerinden altin veya gumus para sizdirmek olan efsane ticaretçisi durumuna dustuler. Bu hedeflerine varmak icin de onlar, alelade halka taalluk edecek hikayelerin binlercesini uydurup Hz.Peygamber'e (s.a.v.) atfettiler ve onlari dinleyicilerine anlattilar."

Kandemir cesitli kaynaklar gostererek bunlari yazdiktan sonra soyle der:

"Ahmed Ibn Hanbel (olm.241/855) ile Yahya Ibn Ma'in'in (olm.233/847) karsilastiklari kissacinin davranisi, onlarin menfaatci yonleriyle birlikte ne derece utanmaz olduklarini gostermesi bakimindan ehemmiyetlidir."

Daha sonra da bircok kaynakta gordugumuz bir oyku ye yer verir.

Oykunun ozeti soyle:

- Unlu bir hadisci, Ahmed Ibn Hanbel'le Yahya Ibn Ma'in Bagdat'ta bir mescitte namaz kilmaktadirlar. O sirada oykulerini halka hadis diye yutturan biri, yine hadis diye bir soz aktarir. Buna da, "Bize Ahmed Ibn Hanbel ve Yahya Ibn Ma'in haber verdiler. Dediler ki..." diye baslar. Oykucu uzun uzun anlatir oykusunu. İki hadisci de saskinlik icinde dinlerler. Sonra oykucuyu yanlarina cagirip konusurlar:

Yahya: *"Bu anlattiklarini sana hadis diye kim soyledi ? "*

Oykucu: *"Ahmed Bin Hanbel ile Yahya Ibn Ma'in. Bunlar soylediler."*

Yahya: *"Yahya Ibn Ma'in benim. Bu yanimdaki de Ahmed Ibn Hanbel. İlle de yalan soylemek istiyorsan, buna bizim adimizi karistirma!"*

Oykucu : *"Yahya Ibn Ma'in ahmak oldugunu cektandir duyardim: simdi inandim ki bu dogru. Bre ahmak ! Dunyada sizden baska Yahya Ibn Ma'in ve Ahmed Bin Hanbel yok mu ki bana boyle diyorsun ? Bu adlari tasiyan 17 kisiden hadis yazmisimdir ben!"*

Ahmed Bin Hanbel de kendi yuzunu koluyla kapatarak arkadasina *"Birak sunu gitsin!"* der. Oykucu de onlarla alay ederek oradan uzaklasir. (Bkz. Kandemir, Mevzu Hadisler, s.86)

Bu aktarma, konuyla ilgili olan hemen tum kitaplarda var.

Ama ne olcude dogru ?

Iste orasi belli degil. Anlatilis bicimine bakilrsa boyle bir olayin gercekten yasandigi kuskulu. Yani unlu iki hadiscinin boyle bir durumla karsilastiklarini kesin olarak soylemek guc. Cunku bu iki hadisci o zaman da taninmis kimselerdi. Bu nedenle su sorular akla geliyor :

- O denli taninmis ve unlu olduklari halde, olayin gectigi surulen yerde onlari taniyan hic kimse cikmamis mi ? Buna nasil inanilir ?

- İki unlu hadisci, hadis gibi cok onem verdikleri konuda, hadis uydurmacilarini her rastladiklari yerde rezil etme cabasinda bulunduklari ileri surulup dururken kendinlerini neden savunmamislardir? Oykucusunun karsisinda neden yilginlik gostermislerdir ? Onu herkesin onunde rezil edecek bicimde kimliklerini neden kanitlamamislardir ?

- Uydurma biciminde de olsa isi, meslegi hadisle ilgili olan oykucu nasil olmus da bu unlu iki hadisci yi gorur gormez tanimamis? Eger tanimissa, nasil olmus da onlarin adini kullanarak uydurma hadisi halka anlatabilmis? Onlarin gozune

baka baka bunu nasıl yapabilmis, buna nasıl cesaret edebilmiş?

Yine Kandemir, aynı kitapta, Yahya Ibn Ma'in'den aktarılan bir soze yer verir. Aktarmaya göre bu unlu hadisci soyle diyor:

- "Biz 30 ayrı tarikten (yoldan) yazmadigimi bir hadisi rivayet etmeyiz." (Bkz. Kandemir, aynı kitap, s.131)

Hadis uzmanları bilirler ki böyle bir şey olamaz. Kandemir de bu ifade mubalagali dahi bulunacak olsa... diyor (bkz. aynı yer) ve mubalagali oldugunu düşünabiliyor. Mubalagali olan, tam gerçek değildir, içinde yalan vardır. Demek ki, bu unlu hadisci, en azından bu sözünü doğru söylemiyor, dahası yalan söylüyor. Bir yerde, hem de önemli bir yerde yalan söyleyebilen bir kimsenin, bir başka yerde doğru söyleyebileceğine nasıl inanılır ?

Bir başka örnek üzerine düşünelim:

Uydurma hadisleri toplamak ve uydurmacılarla savasmak alanında unlu hadiscilerin kitaplarında yer alageldigine göre:

-Abdumelik Ibn Mervan, yani unlu Emevi Halifesi (halifeligi:685-705) bir gün, Sam halkından biriyle oturmaktadır. Yanındakilere sorar: "*Irak halkının en bilgini (din bilgini) kimdir?*" Onlar da birinin adını verirler. Abdumelik o bilgiye iletmek üzere bir mektup yazar ve Su'bi adında bir hadisciyle gönderir. Su-bi; Tedmur'e vardığında, orada "*Tanrı (kiyamet için) iki sur yaratmıştır...*" diye başlayıp halka hadis anlatan biriyle karşılaşır. Su'bi kendini tutamaz, karşı çıkar ve anlattığının uydurma olduğunu, Tanrı'nın "iki" değil, yalnızca "bir sur" yarattığını söyler. O sırada öğretici ve çevresindekiler adama saldırırlar. Su'bi diyor ki:

- Vallahi yemin ederek: "*Evet Tanrı bir değil 30 sur yarattı!*" dedim de ancak o zaman yakami bıraktılar." (Bkz. Celaluddin Suyuti, Tahziru'l Havass, Beyrut, 1984, s.203-204. Ve öteki ilgili kitaplar.)

Burada açıkça görülüyor ki "yalancı - uydurmacı" yla savastığı bildirilen hadiscinin kendisi de, korkuyla da olsa " yalan söylüyor". Hem de öncere ve "Tanrı, iki falan değil, 30 sur yarattı." diyerek... Oyleyse kime, nasıl güvenilebilir ? Hangi "hadisci"ye ?

Kimi hadisciler, hadis uydurmacileriyla savasiyor görünmüşlerdir. Ama bu konuda ne olcude ictendirler? Bunun karşılığını vermek güc.

Hadis uydurmacileriyla savasiyor görünenler, uydurma diye nitelediklerini toplamışlardır da. Bugün elimizde uydurma hadislerin toplandığı kitaplar vardır. Ne var ki bunlara ne olcude güvenilebilir ? Bu konuda da kesin bir şey söylemek kolay değil.

Yalancıyı kovalayanın yalancılığı

Yalanla savasmak için yalandan kaçınmak gerekir. Yani savasının kendisinde de yalan bulunmamalı. Güvenirlilik için bu basta gelir.

Oysa biz neler görüyoruz ?

1 - En basta bakıyoruz ki mevzuat yani uydurma hadisler ile ilgili ve bunları toplamış olan kitaplar kimi hadislere ilişkin yargılarda birbirini tutmuyor. En azından bu var.

Yer yer alıntılar yaptığımız, Diyanet yayınlarından Kandemir'in kitabında da su tür satırlar yer alabiliyor:

"Hakim'im Mustedrek'inin zararı, sahih(saglam) olmayan hadisleri sahih olarak takdim etmesi olduğu gibi, Ibnu Cevzi'nin Mevzuat'ının zararı da, bunun aksine, mevzu (uydurma) olmayan hadisi, mevzu saymasıdır." (Bkz. Yasar Kandemir, Mevzu Hadisler, s.142) Bunu diyenin, unlu hadisci Ibn Haceri'l Askalani (olm. 1448) olduğunu da belirtiyor. (Kandemir'in dayanağı; Suyuti, Tedribu'r-Ravi, 1/279)

Yani bir hadis uzmanına(Askalani) göre, yine önemli hadis uzmanı olan birinin (Hakim) kitabında (el Mustedrek) SAGLAM OLMAYAN HADISLER, SAGLAM DIYE GOSTERILMIS: bir başka uzman da (Ibnu'l-Cevzi), uydurma hadisleri topladığı kitabında (Kitabu'l Mevzuat), UYDURMA OLMAYAN HADISLERI UGURMA DIYE GOSTERMISTIR. Her ikisi de son derece düşündürücü.

Bu belirlemeye göre:

- Saglam olmayana saglam denirken, uydurma olmayana da uydurma deniyor.

Yine Kandemir'in kitabına aktardıklarından;

- Suyuti (olm.1505), mevzu (uydurma) sayılmaması icab eden uc yüz kadar hadisin Kitabu'l Mevzuat'ta bulunduğunu söylemektedir." (Kandemir, aynı yer. Dayanağı: Suyuti'nin aynı kitabı, aynı yer.)

Demek ki uydurma olan saglam hadis, ayrıca saglam olan da uydurma hadis diye gösterilegelmiş. Hem de ilgili

uzmanların kitaplarında.

2- Hadis avına çıkmış olanlar vardır. Kimi, avlayabildiği hadisi avlamış, kimi de uydurmuş. Bu yoldakilerin kimi de hadis uydurmacısı avında. Kandemir'in kitabında yer alan deyişle sunnet koruyucu (bkz.s.138), hadislerin muhafızı (bkz. s.129), aynı kitaptaki anlatımla avının pesini bırakmayan azimli avcılar gibi..."(bkz. s.134) uydurma hadis üreticilerinin ardında görülmüş... Ama hangi avcının asıl avlamak istediği şey nedir? Orası pek belli değil. Çünkü ne demiş Allah, Peygamber, sevap-gunah dense de tanık olunagelmistir ki isin içinde çıkar var, itibar var. Bu dizide, önceki haftalarda, Kandemir'in kitanından da alıntılarla örnekler sunulmuştur. Örnekler, "hadis uydurmacıları"na iliskindi. Ama avcılar durumunda görünenlerin de aynı geçerli olcuyle, yani çıkar, itibar kazanma amacıyla yola koyulmadıklarını kesin söyleyebilecek bir kanıt yok. Kısacası; bu alanda herkesin her şeyi yapabileceği ve yaptığı düşünülebilir.

3 - Hadis avcıları kesiminde de, hadis uydurmacılarının avcıları görünenler kesiminde de türlü çıkarların yanında türlü eğilimlerde, ileri sürülenlerde etkin rol oynayagelmistir. Bir çıkar kesiminden olan, obur mezhepten olan iyi gözle bakmaz, bakmamıştır da. O onu, oburu berikini karalamıştır. Örneğin "Sunni (Ehl'i Sunnet'ten)" hadis toplayıcıları ve uzmanları, baska "fırka"lardan, örneğin "Sii"lerden olanları genellikle sağlam bulmamışlardır. Dahası karalamışlardır.

4 - Hadislerin bekcileri diye nitelenen ve uydurma hadis üretenlerin avına çıkmış görünen kimselerin kendileri de yalan söz söylemekten kurtulamamışlardır. Grek uydurma olmayana uydurmadır ya da uydurma olana uydurma değildir diyerek; gerekse hadis belirlemelerinde gerek olamayacak savlar ileri sürerek... Daha önce örnek sunulmuştur. Bir örnek daha:

Uydurma hadis üretenleri avlama yolunda görünen hadislerin koruyucuları, kimi zaman yalancı, uydurmacı diye yakaladıkları kimseler için şöyle demişlerdir :

- *"İnsanların en yalancısı (ekzebu'n-nas)..."*

- *"Hadis uydurmacılığında o, en son basamak (ileyhi'l muntehafi'l-vaz)"*

"O, yalanın direği (huve ruknu'l-kizb)" (bu sözler için bkz. Kandemir, aynı kitap, s.118)

Herhangi bir kimse için bu türden sözler söylendiğinde, söylenen sözün abartmalı olduğu bilinir. Yani bilinir ki o söz yalanla karışiktir. Çünkü hiç kimse yalanın direği olacak noktada değildir. Yine hiç kimse, hadis uydurmacılığında en son basamaktadır diye nitelenemez. Ve hele insanların en yalancısı sözü hiç bir insan için söylenemez. İnsanların en yalancısının kim olduğu, nerede ve nasıl bilinebilir?

Demek ki hadis uydurmacısı olarak yakalanmış olan kimse için yalancı diyenin kendisi de yalan söyleyebiliyor. Oyleyse, hangisi sağlam (sahih), hangisi çuruk ya da uydurma, kesin olarak nasıl bilinebilir ? İslam dünyasında bu konuda ölçüler var kuskuzu. Ama bunlar ne denli sağlam? Sorun burada.

İslam'a hizmet deniliyor, Tanrı hoşnutluğunu kazanmak amacı güdülüp hadis uyduruluyor. Kârli - kazançlı bir yol diye görülüyor, hadis uyduruluyor. Yalan söyleme bir alışkanlık durumuna gelmiştir, hadis uyduruluyor. Su neden, bu neden... Ve sonuçta binlerce onbinlerce uydurulmuş hadis. Müslüman hadis uzmanlarının da belirledikleri böyle. Diyanet yayınlarında bir kitaptan sunduğumuz alıntılarla da, bu açık seçik görülmüştür. Bir nokta daha var: Hadis uzmanlarından kimine göre, uydurma (mevzu) olan hadis, kimine göre hiç de öyle değil. Karmakarışık bir durum. Kime, kimlere, ne ölçüde , nasıl güvenileceği kestirilemiyor. Yalan üstüne yalan. Yalanlar dizi dizi, içice. Önce yalan içinde, gerçek nasıl bulunabilir, kesin olarak nasıl bilinebilir ?

Müslüman hadisciler, yani bu isin uzmanları, "hadis"in sağlamını çuruk ya da uydurma olanında ayırmak için kendilerine yöntem belirleyip benimseyegelmislerdir. Sağlam diye niteledikleri hadis için, yani bir hadisin böyle nitelenebilmesi için koşullar koymuşlardır. Bu koşullara bakalım:

Hadis uzmanlar, bir hadise sağlam (sahih) diyebilmek için üç koşul gösterirler :

1 - Adalet

Buradaki "adalet"le anlatılmak istenen "güvenirlilik"tir diyebiliriz. Ne var ki bu güvenirlilik de özel bir güvenirliliktir. Çünkü bunda, takva ve muruvvet (el murue) sahibi olmak koşulu aranır. "Takva"nın sözlük anlamı korunmadır. Din dilindeki anlamıysa, ahirete zararlı olan şeylerden korunmadır. Az da olabilir, çok da olabilir. En az derecesi, Tanrıya ortak kosmaktan sakınıp korunmadır. En yüksek basamağıysa, kişinin, gönünü, iç dünyasını mesgul edebilecek her şeyden kesip uzak tutmasıdır. Takva sahibi olan kimse, Tanrı'ya ortak kosmaktan uzaklaşacağı gibi, haram işlemek, bir farzı, vacibi yerine getirmemek türünden kötü tutum ve davranışlarda da bulunmayacak; ayrıca da, sapık sayılan mezheplerden birine bağlı olmayacak. Adalet denen özel güvenirliliğin ikinci koşulu durumundaki muruvvete gelince: Muruvvet sahibi olabilmenin gerekleri de vardır : Düşük (hasis) sayılabilecek tutum ve davranışlardan, aşağılık mesleklerden de uzak kalma koşulları aranır. Carsida-pazarda yiyecek, içecek herkesin gelip gectiği yolda iseyen kimse muruvvet sahibi sayılmaz. Ayak takımı durumundaki kimselerle arkadaşlık etmek, soylasemek, çocuklarla oyun oynamak, güvercinle, kuşla uğraşip eğlenmek, çok gülmek de muruvvet sahibi olmaya aykırıdır. Eğer babadan kalma değilse kimi meslekler, zanaatlar da bağdasmaz muruvvetle. Dericilik, hacamatcilik, dokumacılık eden kimse muruvvet sahibi olarak görülmez. Eğer kötü karşılanıyorsa, erkek bile olsa açık bas gezen kimse de muruvvet sahibi değildir. (Butun bunlar için bkz. Davudu'l -Karsi, Serhun Ala Metni Usuli'l-Hadis Li'l-Birgivi, İstanbul, 1312, s.24-27; Ali el Kari, Serhu Nuhbeti'l-Fiker, İstanbul, 1327,s.51 ve ot.)

2- Zabt

Sozluk anlamiyla yakalama, ele gecirme, tutma, ezberleme demek. Din dilinde, hadis ezberleme ya da not alma anlaminda kullanilir. "Ravi" de yani hadis alip aktaran kimsede bu gucun bulunmasi da sart gorulur. Hadis iyi ezberlenmeli, iyi not alınmalı (Bkz. Ayni kaynaklar)

Ne var ki, yukarida sunulan alintilardaki orneklerde de goruldugu gibi adalet icerdii takva ve muruvvet sahibi olmak, hadis uydurmaya engel olamamis; tersine, kimi insanlari da bu duruma suruklemistir. *Kimi takva ve muruvvet sahibi kisiler, yani en koyu anlamiyla dindar insanlar, Tanri'ya daha cok yaklasmak amaciyla, Islam'a hizmet, adam kazandirmek dusuncesiyle hadis uydurma yoluna gitmislerdir.*

3- Kesintisizlik

Hadisi kimin kimden aldigi belirtilirken, falanca filancadan, o da su kisiden, o ondan o ondan... adi denirken, Peygamber'e ya da sahabiye (Peygamberin arkadasina) degin hic kesinti olmadan gidilmesi de hadisin saglamligi icin sart. Sonuncu sartti bu. (bkz. Ayni kaynaklar)

Bu sartlardan her birinin yerine gelmis sayilmasi icin gerekli gorulenler icinde oyleleri var ki, saglam hadis elde etmeye varacagi yerde tersine sonuc veriyor. Ornegin takva ve muruvvet. Kimi yerde tersine sonuc verdigi belirtildi. Bunlardan murubvvet dusunun. Asagilik meslektendir denip muruvvete aykiri sayilarak; diyelim bir dokumacidan, bir komurcude, bir dericiden.... hadis almamak, yani bunu gerekli gormek buyuk bir sakatlik degil mi ? Ehli Sunnet disi olmak, yani sunni cigirin disinda kalan mezheplerden birinden olmamak da adaletin yani ozel guvenilirliğin kosulu sayiliyor. (bkz. Ayni kaynaklar) Bu da bir baska sakatlik.

Kisacasi: Gercekler ortaya koyuyor ki, hadiscilerin, saglam hadise ulasabilme yontemi olarak satilagelmis gorundukleri yontem saglam degil, sakat.

Hadiscilerin, bir hadisin uydurma oldugunun nasil bilinebilecegine iliskin ileri surdukleri, pek net ve kesin olcu niteliginde degildir. Hadisin saglamligina iliskin koyduklari kurallari da gecen hafta gorduk; onlar da kesin sonuca goturecek nitelikte olmaktan uzak.

"Hadis Usulu" uzmanlarına göre, bir hadisin uydurma olduğu su durumlarda bilinebilir;

1- Hadisi uyduran , itiraf etmistir. Yani ikrar (sucu boynuna alma) vardır.

Ne var ki boyle bir durumda bile hadisin uydurma olduğu yargısına kesin olarak varilamayacağı da kabul ediliyor uzmanlarınca. (Bkz. Ali el Kari, Sehur Nuhbetu'l-Fiker, s.123)

2- Bir takim karineler (belirtiler, ipuclari) hadisin uydurma olduğu sonucuna goturmuster.

- Hadisi aktaranın durumundan, tutumunda anlasilmistir. Hadisi aktaran, kendi durumuna uygun bir sey ortaya atma cabasindadir. Adam su ugras, bu ugras icindeyken hadis aktarmistir. Adam sapik sayilan bir mezhebe baglidir.

Ama bu, kesin bir olcu olabilir mi ?

- Hadis, Kur'an'in kendisine ters dusuyordur. Ornegin, Tanrının bir cisim oldugunu anlatir gibi. Anlasilir ki bunu aktaran, "el Mucessime (Tanri'nin bir cisim oldugunu savunan) mezhebe baglidir. (Bkz. Ali el Kari, ayni kitap, s.125)

Oysa Kur'an'in da bir dedigi bir dedigini [tutmuuyor cogu kez](#). Ayet vardir ki "Tanri"nin benzerinin bulunmadigini anlatir (bkz. Sura:11.); ayet de vardir ki, "Tanri"nin iki elinden (bkz.Maide:64;Sad:75), yuzunden (pek cok ayet icinde ornegin bkz. Bakara:115.) soz eder. Yani Tanri'nin cisim olmadigini anlatan ayet bulundugu gibi, cisim oldugunu anlatan ayetler de var. Hangisi olcu alinacak ?

- Soz konusu hadis, "mutevatir (saglamligin en ust basamagindan olan" bir hadise aykiridir. Oteki turden hadislere aykiri olmasi yetmez. (Bkz. Ali el Kari, ayni yer)

Ne var ki, tevatur basamagina ulasmis (mutevatir) hadis sayisi pek azdir. Dolayisi ile bu olcu de pek bir seye yaramaz.

- Soz konusu hadis, eldeki guvenilir hadis kitaplarında bulunmaktadir. (Bkz.Kandemir, Mevzu Hadisler, s.179)

Guvenilir hadis kitaplarında bulunmayan her hadise uydurma denemeyecegi acik.

- Soz konusu hadis, kesin hukum veren "sozlu icma"ya aykiridir.

Bu turden icma bulmak da kolay olmayacağına göre, bu olcu de ise yarar durumda degil.

- Soz konusu hadis, acikca "AKLA AYKIRI"dir/ Ve bur aykirlilik, yorumlarla da giderilememektedir.

Akil ve bilim olculeri baskadir; din olculeri baskadir. Dindeki konular akıl ve bilim olculerine vuruldugunda isin icinden cikilamaz. Islam'in "amentu"sunde yer alan imanin esaslarini ele alalim. Hicbiri, akıl ve bilim olculerine sigmaz. "Tanri'ya inanc" da, "meleklerle inanc" da, "Tanri'dan inme kitaplara inanc" da, "ahiret gunune inanc" da, "kadere inanc" da... Oyleyse akla ve bilime aykirlilik da, hadisin uydurma olup olmadigini belirleyemez.

Bir konuda Muhammed'den aktarilan bir olcu var:

MUHAMMED'DEN AKTARILAN BIR OLCUYE GORE, KIMI ARKADASLARI YALANCIDIR, HADIS UYDURMACISIDIR.

Muhammed'in soyle dedigi aktarilir:

-Her isittigini aktariyor olusu, bir adamin yalanciligi icin yeterlidir.(Bkz.Muslim e's-Sahih, el Mukaddime/5, hadis no:5)

Muhammed'in arkadaslari icinde, kendisinden isittigini soyleyerek binden cok binlerce hadis rivayet edenler vardır. Bunlara cok rivayet edenler anlaminda muksurun denir. Bir Ebu Hureyre, 5374 hadis rivayet etmistir. (Bkz. Dr Subhi e's-Sahih, Hadis Ilikleri ve HAdis Istilahlari, cev. M.Yasar Kandemir, Ankara, 1981, Diyanet yayinlarindan, s.304.) Simdi bu Ebu Hureyre (Peygamberin ileri gelen arkadaslarindan), "Peygamberden her isittigini mi rivayet etmistir?" Muhammed'den aktarilan yukaridaki hadise gore, bu adamin, bu durumuyla yalanci sayilmasi gerekiyor. Kaldi ki bir insanin bu kadar hadisi ezberlemis olmasi kolay kolay dusunulemez. Boyleyken, Muhammed'in tum arkadaslari, aralarinda hic bir ayrim yapilmaksizin adaletli yani guvenilir sayiliyor musluman hadiscilerce. Yani guvenilmemesi gerekenler bile guvenilir gosteriliyor.

Ve bu durumda, hadislerden hangilerinin uydurma oldugunu belirlemis gorunen musluman hadiscilerin sozlerine belirlemelerine guvenilebilir mi ?

Demek ki hadisler alaninda yalandan kurtulus yok. Ya Kur'an'dakiler ?

Kuran Ayetlerindeki Yalanlar

Islam'in temel iki kaynagidan biri olan sunnetin yani hadislerin nasil uydurmalarla, yalanlarla dolu oldugunu, Islam'in kendi kaynaklarindanki belgelerle gorduk. Simdi obur temel kaynaginda, Kur'an'da -ki Islam'in birinci temelidir- yalan var mi , yok mu onu gorecegiz;

Kur'an'in anlattigina gore; Kur'an'a inanmayanlar, Muhammed'in "Tanri'dan indirilmedir. Tanri'dan gelmedir." diye sunduklari icin genellikle soyle demislerdir:

- "Bunlar eskilerin masallari, eskilerin uydurmalaridir."

Inanmayanlari boyle diyerek, Kur'an'in Tanri'dan gelme olduguna inanmadiklari Kur'an'da 9 yerde anlatilir. (Bkz. En'am: 25; Enfal:31; Nahl:24; Mu'minin:83; Furkan:5; Neml:68; Ahkaf:17; Kalem:15; Mutaaffin:13.)

Kur'an'da kissa denen pek cok oyku vardır. Bunlari pek cogunu da, cok eski toplumlarin soylencelerinden kutsal kitaplara gecmis olan soylenceler olusturur. Kur'an inanmazlari, yukaridaki sozu soylerken bu nedenle soylediklerine kustu yok.

Kur'an'in aktardigina gore, inanmazlar, Muhammed icin; "yalan uyduruyor!" (Bkz.Sebe:8 ; Sure:24) demislerdir. Kur'an benzer suclamalarin baska peygamberler icin de yapildigini belirtir. Kamer suresinin 26. ve 27. ayetlerinin Diyanet cevirisindeki anlamlari soyle:

- "Kitap, aramızda ona mi verilmiş? Hayir. O pek yalanci ve simarigin biridir' dediler. Yarin kimin pek yalanci ve simarik oldugunu bileceklerdir." "Semud" toplumundan soz edilirken anlatiliyor bu.

Inanirlara goreyse peygamber yalan soylemez ve Kur'an'da da yalan yoktur.

Gerçekten de, Kur'an eger Tanri sozuyse, icinde, gerçek diye sundugu hic bir seyin yalan olmaması gerekir. Bur turden bir sey yok mudur Kur'an'da ?

Eger; yoktur denirse nasil bir durumun meydana gelecegine bakalim;

Kur'an'in her anlattigi icin gercektir denirse, ayetlerinde, mucize olarak gerceklestigi anlatilanlari da gerçek saymak gerekir. Ornegin:

- "Bir adam, esegiyle birlikte olmus, yuz yil olu olarak kaldiktan sonra dirilmistir." Bakara suresinin 259. ayetinde acikca anlatiliyor bu. Ayetin anlami daha onceki yazilarda bu kosedeydi almisti.

Peki mumkun mu? Boyle bir sey olabilir mi ? Bir insan, bir hayvan olacak, yuz yil olu kalacak, sonra dirilecek. Bunun olabilecegi dusunulebilir mi?

Kesinlikle biliyoruz ki, bilimin hic bir dali buna "evet!" demez.

Paramparca edilen dort kus, parcalari alinip daglara konulduktan sonra, Ibrahim'in cagirmasiyla dirilmisler, ucarak onun yanina gelmislerdir. Bu da ayni surenin, 260;. ayetinde anlatiliyor. Yorumu morumu yok, acikca... "Ayet"in anlattigini gercek sayarsak bunu da gercek saymamiz gerekir. Ne var ki, bilim hic bir daliyla buna "evet!" demez. Tum bilim verileri, bu tur seyler icin "hayir!" der, "olamaz!" der.

- "Isa, mucize olarak oluyu diriltmistir."

Ayetlerde bu da anlatildigina gore (bkz. Alu Imran: 49; Maide: 110). Kur'an'in her anlattigi gercektir." dendiginde, bunun da gercekten oldugunu, yasandigini kabul etmek gerekir. Gelin gorun ki, hangi dali olursa olsun, "bilim"in kabul edebilecegi turden olmadigi ortada.

- "Nuh, toplumu icinde tam 950 yil kalmistir."

Kur'an'in Tanri'si anticerek bunun gerceklestigini bildiriyor. (Bkz.Ankebut: 14) Kur'an'in anlatmasina gore, Nuh, en az bu kadar yil yasamistir. Yani fazlasi bile var. Olabilir mi bu ?

Hic kisku duyulamaz ki tum bilim dallari, buna da "hayir!" der.

- "Islam oncesi donemde, Araplar, kiz cocuklarini diri diri gomuyorlardi."

Yorumculara gore, Tekvir suresinin hangi gunahdan delayi oldugu gomulene(disi) soruldugu zaman anlamindaki 8. ve 9. ayetlerinde anlatilan budur. (Bkz. Tefsirler, ornegin, F.Razi, e't-Tefsiru'l-Kebir,31/69.)

Bunun da gercek olamayacagi kesin. Bu gercek olmus olsaydi, Araplarda kadin bulunmazdi. O zaman o yorede insanlar ureyemezlerdi bile. Tersi dusunulebilir mi ? Gercege baktigimiz zaman goruruz ki, Araplarda kadin yoklugu soyle dursun, kadin coklugu, nufus yogunlugu vardir. Yani kiz cocuklarinin diri diri gomuldugu, inanirlara suregelmis ve yutturulagelmis olan bir yalandan baska bir sey degil.

Ornekler daha da siralanabilir.

Ama gerek var mi ?

Sonuc:

Islam'in ana temellerine baktigimiz zaman bir dolu yalan goruruz. Ancak bir seyi gorebilmek icin isik gerekiyor. Karanlikta bir sey gorulemez ve kolay kolay bulunamaz. Ele aldigimiz konularin isigi da kaynaklar ve belgelerdir. Bu isik tuttuğu zaman her sey aciga cıkar. Elverir ki isik kaynaginın onune engel konulmasın.

Kaynak: Turan Dursun, Din Bu 3

Bu metni elektronik yaziya donusturen "S"e tesekkürlerimle...

İslamiyette Dua Ve İbadet

İnsanı her zaman dua etmeye zorlayan bir dinin kolay bir din midir? Hayır!

"Dua" ve "İbadet" denilen seyler, müslüman kisi için sadece yasam amaci olarak degil ve fakat ayni zamanda Tanri'ya layik olabilmek bakımından da gerekli ve önemli sayilir. Seriat verilerine göre kisi, gerek bu yeryüzünde ve gerek gelecek dünya'da sürdüreceği yasamlarini, ancak dua ve ibadet sayesinde olumlu kilabileceği gibi Tanri'nin ilgisini de ancak Tanri'yi övüp yücelten dua'lari sayesinde çekebilecegine inanmistir. Ancak ne var ki bu inanmislik içerisinde dua ve ibadet ederken kendi benligini, kendine olan güvenini ve yaratma gücünü yitirir, "mütevekkil", "müptezel" ve ve "miskin" bir kimliğe bürünür. Çünkü seriat kisiyi, dua ederken: "Ey Tanrim beni müptezel ve miskin kil" diye dua ettirir. Söyleki:

Kur'an'in çeşitli Sure'lerinde yer alan "Dua" sözcüğü, "dilek", "istek", "siginma", "yardim dileme" ya da "çagiri" ve bir bakima da "iman" anlamına gelir. Sözcüğün tanimi genellikle şöyle yapılır: "Asagida olanin yukarida (üstün) olandan bir seyi elde etmek için olan istemi" (1)

"İbadet" sözcüğüne gelince o da "abd" sözcüğünden gelme olarak Tanri'ya "kulluk", "kölelik", "tapinma" ve "yakarma"(dilekte bulunma) anlamlarini içerir (1 a). Gazali'nin deyisiyle: "Allah'a karsi meskenet, zillet ve O'na ihtiyaç oldugunu (itiraf etmektir)" (2); bu nedenle kisi dua ederken: " (Ey Tanrim) Beni miskin yasat ve miskin öldür" diyerek dua etmelidir (3)

İslam şeriat'ına göre kisi, her şeyi dua yolu ile Tanrı'dan dilenmeli, her isini dua ve ibadet yolu ile görmelidir. Mal istiyorsa, bahçeler ve ırmaklar istiyorsa, "ogullar" istiyorsa, tarlasındaki ekin için yağmur istiyorsa, günahlardan kurtulmak istiyorsa vb... bütün istemleri için hep Tanrı'ya el-açarak yalvarmalıdır; yalvarıp yakarmadan hiç bir şey yapmamalıdır. Bu tür yalvarmalarını sabah uyanıpta yataktan çıktığı an'dan akşam tekrar yataga girinceye kadar her vesile ile yapmalıdır. Orneğin akşam yatagina girdiğinde, sağ tarafına yatmalı ve şöyle dua etmelidir: "Allah'im! Kendimi Sana teslim ettim. Yüzümü Sana çevirdim, isimi Sana ısmarladım, Sana i'timad ettim. Sen'i dilerim ve Sen'den korkarım. Senden baska siginacak, Sen'den baska kurtaracak yoktur... Allah'im indirdigin Kitab'ına inandim ve gönderdigin Peygamber'ine iman ettim" (4)

Eğer her hangi bir isini, her hangi bir istemini, Tanrı'ya yalvar yakar olmadan elde etmeğe kalkacak olursa bu taktirde Tanrı ona kızar ve onu Cehenneme yollar. Bunun böyle olduğunu anlatmak için din adamı kişiye Kur'an'dan ayet'ler okur ki bunlardan biri şöyledir: "Bana dua edin (ki) size karşılık verip kabul edeyim! Bana ibadet etmekten uzaklaşıp böbürleneler, Cehenneme gireceklerdir: asagılanmışlar olarak" (K. Mü'min : 60).

Yine şeriatın Kur'an'a dayalı olarak söylemesine göre Tanrı kişi'yi sırf kendisine dua ve ibadet etsin için yaratmıştır, çünkü Kur'an'da şöyle yazılıdır: "Ben cin ve insi ancak bana ibadet etsinler diye yarattım" (K.51 Zariyet 56) . Diyanet'in çevirisi ise şöyle: "Cinleri ve insanları ancak bana kulluk etmeleri için yaratmışımdır" (K. 51 Zariyet 56) (5)

Tanrı'nın kişi'ye değer vermesinin tek nedeni de, onun Kendisine dua etmesidir, çünkü müslüman kişi'yi O, kendisine Kul olmak üzere var kılmıştır; "dua etmek" , aynı zamanda "kul olmak" anlamındadır. Tanrı "kul" olarak yarattığı insan'a, kendisine dua ettiği ve dua ederek "Kendisini" övdüğü ve yücelttiği için değer verir. Kur'an'da şöyle yazılı: "Ey Muhammed! De ki -'Duanız (ibadetiniz) olmasa Tanrı'm size ne diye değer versin-'" (K. Furkan 77)

Fakat anlatılan o'dur ki Tanrı, insanları kendisine dua ve ibadet ettirip "kul", "köle" durumunda tutmak hevesindedir. Ancak bu suretle onları "dogru yola" sokacak ve dileklerini karşılayacaktır: Kur'an'da şöyle yazılı: "Ey Muhammed! ... Benden isteyenin, dua ettiğinde, duasını kabul ederim. Artık onlar da davetimi kabul edip Bana inansınlar ki, dogru yolda yürüyenlerden olsunlar" (K. 2 Bakara 186).

Görülüyor ki şeriat verilerine dayalı olarak belletilmesine göre kişi'nin:"Ey Tanrım beni miskin yasat ve miskin öldür" şeklindeki dua usul'leriyle yerlere kapanıp Tanrı önünde küçülmesi ve Tanrı'yi bu şekilde yüceltmesi fazilet 'tir. Yine din adamı'nın belletmesine göre kisi, namaza durduğu zaman ne kadar çok "rûku" eder (yani elleri dizlerine dayalı olarak eğilirse) ve ne kadar çok "sücut" ederse (yani namaz'da yüzünü yere sürercesine kulluk gösterirse), ne kadar çok yerlere kapanıp yüzünü topraga sürerse, Tanrı'yi da o kadar yüceltmis olur. Bunun böyle olduğunu anlatmak için Muhammed'in su emrini okur: "İbadetlerin en değerlisi ve en hayirlisi rûku ve sücut'u çok olandır" (6) Namaz kilmanin da en "efdal" (derecesi yüksek) olan seklinin, dogrudan dogruya toprak üzerinde namaz kilip alnini topraga getirmek olduğunu anlatmak üzere Muhammed'in "Yüzünü topraga bula" diye emrettiğini hatırlar (7)

Fakat bununla kalınmaz bir de, fazlaca secde edip yerlere kapanmanın günah'lardan kurtulmak gibi bir ödülü olacagina dair Muhammed'in su sözlerini hatırlar: "Bir kul Allah rizası için bir kere secde edince (Tanrı) ona muhakkak o secde sebebiyle bir hasene yazar, yine secde sebebiyle bir günah affeder, onu bir derece yükseltir. Binaenaleyh Ashabim! Çok secde ediniz" (8).

Ve iste kul'larının bu şekilde yerlere kapanarak "dua" etmeleri üzerine Tanrı onların dileklerini kabul eder; ederken de eğer kendisine daha fazla dua edilecek olursa verdiklerini arttıracagini, etmezlerse bunu nankörlük sayacagini hatırlatmaktan geri kalmaz: "Sükrederseniz... size karşılığını artıracam; nankörlük ederseniz bilin ki azabım pek çetindir" (K. 14 İbrahim 7).

Ancak ne var ki, Tanrı, devamlı şekilde kisileri kendisine dua eder durumda tutmak olasılığına sahiptir, çünkü onları dogru yola sokan ya da sapıttıran, ya da rizik çokluguna ve azlığına sokan yine kendisidir. Bunun böyle olduğunu ortaya vuran ayet'lerden ikisi şöyle: "Allah istediğini saptırır, istediğini dogru yola eristir..." (K. 16 Nahl 93), "Allah rizik verirken kiminizi diğerlerine üstün tutmıstır" (K. 16 Nahl 71)

Görülüyor ki Tanrı, kişi'leri dilediği gibi sapıttırmak suretiyle günahkar yapabilmekte ya da dilediğinin rizkini az tutmak suretiyle yoksul kılabilmekte ve sonra da"Benden isteyenin, dua ettiğinde duasını kabul ederim" (K. Bakara 186) diyerek onları kendisine devamlı olarak dua eder durumlara sokabilmektedir.

Ote yandan, yine Tanrı, kisileri kendisine dua ettirmek üzere pazarlık yollarını arar. Orneğin yağmur dua'sına çıkıp kendisine: "İlahi!, bize can kurtaran, içe sinen, latif ve hoş-güvar, bereketli, bol ve hayırlı, sirsıklam eden, kuvvetli, her tarafa samil ve ihtiyaç zail oluncaya kadar devamlı bir rahmet ver. İlahi!, yağmur ihsan et de bizi rahmetinden ümmidini kesmişlerden etme... İlahi ekinlerimizi bitir, hayvanlarımızın memelerini doldur, semanın hareketinden bizi suvar, arzin berekatini bizim için meydana çıkar... " şeklinde dua edildiğinde bol yağmur yağdırır (9). Fakat kullarının biraz daha kendisine yalvar yakar olmalarını sağlamak için yağmur yağdırmakta gecikebilir. Geciktirdiği taktirde kullarının kendisine su şekilde dua etmelerini bekler: "İlahi! Sana dua etmeyi bize Sen emrettin, duamıza icabeti de Sen va'd ettin. Bize emrettiğin gibi iste Sana duayı ettik. Artık va'd ettiğin gibi bize icabet et. İlahi! artık irtikab ettiğimiz günahları magfiret etmekle, suvarma duamızı kabul eylemekle, rizkimizi bollatmakla üzerimize olan minnetini izhar et, ya Rab" (10)

Dikkat edilecek olursa bu şeriat verilerine göre Tanrı ile kul'lari, birbirleriyle adeta pazarlık halindedirler. Bir yandan Tanrı onlara: "Beni yüceltici dua'larda bulunun, ben de size ihsanlarda bulunayım" şeklinde konuşmakta, buna karşılık Kul'lar da ona, küçülerek ve "zillete" bürünerek dua ettikten sonra: "İste biz seni, bizden istediğin gibi, dualarla yücelttik, sen de şimdi bize bunun karşılığını ver" demektedirler. Söylemeye gerek yoktur ki böyle bir pazarlık ne

"yüce" bir Tanrı anlayışıyla ve ne de insan şahsiyetinin "olumluğu" ile bağdasır şeylerdir.

Ote yandan, yine seriât verilerine göre Tanrı'ya "küçülerek sükr ve dua etmek" mutluluga erismek demektir. Çünkü Tanrı, "Ey inananlar! rüku edin (boyun egin) , secdeye varın, Rabbinize kulluk edin... de kurtulun, mutluluga erin" (K. 22 hacc 77) şeklindeki sözleriyle, kendisine rüku ve secde ettirmeyi, yani boyun egdirmeyi, onlar için bir kurtulus yolu imis gibi göstermistir.

Ve iste kisi, mutluluga erismek için ömrünü Tanrı'ya övgüler yagdirmakla, her isi ve her türlü ihtiyaci için, secdeye durup ona yalvar yakar olmakla geçirir.

Ornegin, biraz önce belirttigimiz gibi, günlük gida olarak yag, süt, et vb.. için söyle yalvarir: "İlahi, yagdan , süttten, sahim ve lahimden rizkimizi ver". yagmur yagdirmasi için söyle dua eder: "İlahi ! Senden öyle ... bir yagmur dileriz ki onunla kullarina genislik veresin, hayvanların memelerini süt ile doldurasın, ekinleri diriltessin"(11)

Göz, kulak, dil, cinsel organ vb... cihetiyle günaha düşmekten kurtulmak için söyle dua eder: "Allahim! Kulagimin, gözümün, dilimin, kalbimin fercimin (cinsel organimin) serrinden Sana siginiyorum" (12)

Seytan'ların kiskirtmasından korunmak için söyle dua eder: "Rabbi'm! Seytanların kiskirtmalarından sana siginirim! Rabbi'm, (Seytanların) yanımda bulunmalarından sana siginirim" (K. Mu'minin 97-98). Seytanların tümünün saldırısından uzak kalmak için söyle dua eder: "Tanrı'nin adiyle! Tanrı'ya güvendim. hareket ve güç, yalnızca Tanrı'yla olur" (13)

Dogacak çocuğun seytan'dan zarar görmemesi için söyle dua eder: "Tanrı'nin adiyle baslarım! Ey Tanrı! beni seytandan uzaklastir! Seytani da bize verecegi seyden -çocuktan- uzaklastir" (14)

Erkek, karisiyle cinsi münasebet'e girisirken söyle dua eder: "Bismillah! Yarab! beni seytandan uzaklastir. Seytani da bize ihsan ettigin çocuktan uzak kil!" (15)

On sevab birden kazanmak isteyen kisi, her sabah namazından sonra on kez söyle dua eder: "Tanrı'dan baska tanrı yoktur. Yalnızca O vardır. O'nun ortagi yoktur. Mülk (devlet-, hükümrânlık) ve hamd O'nadır. Her seye güç yetirebilendir O"(16) Cehennem'e girmeden dogruca Cennet'e kavusabilmek için söyle yalvarir: "Tanrı'dan baska ilah yoktur, Muhammed onun Peygamberidir" (17)

İslamiyete göre horoz sesi ve esek anirmasi sirasinda bile dua okunmasi öğütlenir. Evet, yanlis okumadiniz. Bu nereden mi yaziyor? Hadis kitabinda.. (Tecrid ve K. Miras tercümesinde) 1363 numarali Arap harfleri ile yazili bu hadisi gormek için [buraya tıklayınız](#). (Bu hadisin yer aldigi temel kaynaklar Buhârî, Bed'ü 1-Halk/15; Müs- lim, Kitabu'z-Zikr ve 'd-Dua.../82, hadis no: 2729; Ebû Dâvûd. Kitabu'l- Edeb/115. hadis no: 5102; Tirmizi, Kitabu'd- Deavât/57, hadis No: 3459.)

Bu hadisin Türkçe tercümesi ise su sekilde:

"Ebû Hüreyre radiyallahü anhten rivâyet olunduguna göre Nebî sallâllahü aleyhi ve sellem söyle buyurmustur: Horozların öttüğünü isittiginizde (dileklerinizi) Allahın fazl-ü kereminden isteyiniz! Zira horozlar melek görmüşler (de öyle ötmüşler)dir. Merkebin anırmasını isittiginizde de seytan(in serrin)den Allaha sigininiz (ve Euzübillâhiminesseytanirrecim, deyiniz). Çünkü merkep seytani görmüş (de öyle anırmış)tir.

Bu hadisin açıklamasında Kâmil Miras söyle der:

«Horoz sesinin güzelliği karsisindandan merkep avazi da o derece çirkindir ve istiazeye lâyiktir. Ebû Musel'isfehâninin Tergibinde Ebû Râfiden tahricine göre Resulullah sallâllahü aleyhi ve sellem: merkep seytan görmedikçe anırmaz. Merkebin anınca siz Allah teâlâyâ zikredin, bana da salâvat getiriniz! buyurmustur.»

"Horozun ötüsü" isitildiginde dua edilip Tann'dan dilekte bulunulmasi öğütleniyor. Ama belirli bir dua açıklanmıyor. Yani, Tann'dan dileme biçimi, herkesin kendisine bırakiliyor. Bu konuda kimi dua biçimleri varsa da, temel kaynaklarda yer almamakta. Ama, bir dua okunmasi ogutleniyor.

"Esegin anirmasi" duyulduğunda da, "Tanrı'ya siginma" buyurulurken belirli bir duaya yer verilmiyor. Bununla birlikte "Euzubillahimesseytanirrecim" yani "kovulmuş seytanın serrinden Tanrı'ya siginirim" demek yeterli görülmekte. Genel olarak, Felâk ve Nâs surelerinin okunmasının öğütlendiği görülür.

Bu listeyi uzatmak mümkün; fakat anlatmak istedigimiz sudur ki seriât, yüz yıllar boyunca müslüman kisi'nin yasantılarının çok büyük bir kısmının, Tanrı'ya ve Muhammed'e bu tür yalvarıp yakarmalarla ve karsiliginda mutlaka bir şeyler beklemekle geçmesini sağlamıştır; bugün de öyle yapar. Ömrünü bu sekilde sürdüren insanların fikren ve ruhen gelisip gelismeyeceklerini asla hesaplamamıştır; bugün de hesaplamaz.

Ne zaman hangi dileğin kabul edilmesi için hangi duanın kaç kez okunacağı, Hacı İmam Hatip hocalar tarafından hadislere dayanilarak Namaz Hocası kitaplarında anlatılıyor. Böyle bir kitaptan dua örnekleri ve okunma sayısı reçetelerini görmek için [burayı tıklayınız](#).

Referanslar:

1) "Dua" konusunda bkz. Turan Dursun'un "Kur'an Ansiklopedisi" (Kaynak yayinlari, Istanbul 1994, Cilt 4, sh. 253 ve d.) . "Dua" sözcüğünün yukardaki tanimi İbnü'l Cevzi'nindir.

1 a) "İbadet" sözcüğünün anlamı konusunda bkz. Turan Dursun, Kur'an Ansiklopedisi. (Cilt VI. sh. 39 ve d.)

2) Gazali, age (1975) (Cilt IV. sh. 357)

3) ibid.

4) Bera İbn-i Azib'in rivayeti için bkz. Sahih-i... XII, sh. 338, Hadis no. 2145)

5) Bu konuda bkz. Sahih-i... (Cilt III, sh. 255)

6) Buhari'nin rivayeti için bkz. Sahih-i... (Cilt IV. sh. 59)

7) Muaz b. Cebel'in Muhammed'ten rivayeti için bkz. Sahih-i... (Cilt II, sh. 640)

8) Sahih-i... (Cilt IV. sh. 59)

9) Sahih-i... (Cilt III, sh. 260)

10) Sahih-i... (Cilt III, sh. 261)

11) Sahih-i... (Cilt III, sh. 251, 290 ve d.)

12) Ebu Davud ve Riyazü's-Salih'in den; ayrıca bkz. bkz. Dursun, Kur'an Ansiklopedisi (Cilt IV, sh. 277)

13) Enes İbn Malik'in rivayeti için bkz. Dursun, age (1994), (Cilt IV, sh. 302)

14) Buhari'nin Duavat'ında ve Müslim'in Nikah'ında yer alan bu hadis için bkz. Dursun, age. (Cilt IV. sh. 300)

15) ibid. sh. 300

16) Ebu Ayas'ın rivayeti için bkz. Dursun, age (1994) (Cilt IV.. sh. 310)

17) Enes'in rivayeti için bkz. Sahih-i... (Cilt I, sh. 126, hadis no. 105)

İslamiyet'te işlerinizin hallolması, günahların affolması gibi menfaatleriniz için okunması gereken dualar

4444 kere okunacak bir dua:

Salât-ı Tefriciye - Salât-ı Nariye

"Allâhümme salli salâten kâmilâten ve sellim selâmen tâmmen alâ seyyidînâ Muhammedinillezi tenhallü bihil'ukadû, ve tenfericü bihil'kürabû, vetükdâ bihil'havâicü, ve tünâlü bihil'regâibü, ve hüsnül'havâtimi, ve yüsteskal'ğamâmü bivechihl'ke'imi ve alâ âlihi ve sahbihî fî külli lemhatin ve nefesin biaded-i külli mâlûmin lek."

İmamı Kurtubî Hazretleri şöyle demiş:

"Bir kimse, çok önemli bir işinin veya önemli bir dileğinin gerçekleşmesini, ya da üzerinde devam edip duran büyük bir belanın üzerinden çekilip gitmesi (kalkması) için, "Salât-ı Tefriciye"yi 4444 defa okuyup, bu mübarek Saâtü Selâm ile Yüce Peygamberimizi vesile edinse, hiç şüphe ve tereddüt yoktur ki, Yüce Allah, o kulunun istek ve muradının olması için hayırlı bir kapı açar, hayırlı bir sebep yaratır ve ona muradını verir ."

(Bakın, bunu başaran zaten matemataik profesörü olur.. 4444 sayısı önemlidir. Diyelim ki, şaşırp 4443 kere okudunuz. Olmadı.. sayıdan emin olmak için, tekrar baştan başlayıp okumak en iyisi.. Ben, duayı okurken, sayıda yanlış yapmayasınız diye bir "sayıcı" tutmanızı öneriyorum.. Sevabına yardımcı olur.. O da duasını okurken, siz onun sayıcısı olursunuz.. Kolay gelsin..)

Salâten Tüncîna - Salât-i Münciye

"Allâhümme salli alâ seyyidînâ Muhammedin ve alâ âl-i seyyidînâ Muhammedin salâten tüncînâ min cemûl'ehvâli vel'âfât. Ve takdilenâ bihâ cemâl'hâcât. Ve tütahhirûna, bihâ min cemûs'seyyiât. Ve terfeunâ bihâ âledderacât. Ve

tübelligünâ bihâ eksal'ğâyât, min cemî'lilhayrâti ve bâdel'memât. Hasbünallâhü ve nîmel vekül, nîmel'mevlâ ve nîmen'nasîr."

Her namazdan sonra okunmalı ve **ayrıca hergün 3 defa okumayı** âdet (alışkanlık) edinmelidir. Hele hele manasını birkaç kere okumalı ve aklımıza almalı ve ona göre kıymetini bilmelidir.

Bütün peygamberler şefa'at edecek

"Allâhümme salli alâ seyyidînâ Muhammedin ve Âdeme ve Nûhin ve İbrâhime ve Mûsa ve İsâ ve mâ beynehüm minen'nebiyyîne vel'mürselîn. Salevâtüllâhi veselâmühû aleyhim ecmeîn."

Muhammed'in 6 yaşında iken evlendiği, 3 sene sonra 9 yaşında iken gerdeğe girdiği en küçük karısı Ayşe rivayet etmiş ki: *"Bir kimse bu Salevât-i Şerîfe'yi yaymadan önce okursa, o kimseye bütün peygamberler şefa'at edeceklerdir."*

Yüz kere okununca günahları affettiren kelimeler

"Allâhü ekber, ve Sübhânallâhi velhamdû lillâh ve lâ illallâhü vahdehü lâ şerîke leh, velâ havle velâ kuvvete illâ billâhil'alîyyil'azîm."

İmam-ı Ahmet'in rivayetine göre Muhammed şöyle demiş: *"Bu kelimeler güzel kelimelerdir. Kim bu güzel kelimeleri her namazın sonunda yüz kere söylerse, deniz dalgalarının meydana getirdiği köpükler kadar da günahı olsa affolur. Bütün günahları silinip ve bağışlanmış olur."*

(Duayı okurken sayıda yanlış yapmayınız.. 99 kez okununca dua kabul olmaz anlaşılan.. Yüzden fazla okursanız, gelecek günahlarınızın affı için avans almış oluyorsunuz..)

Üç kere okuyunca günahları affetiren dua

"Estağfirullahellez'î lâ ilâhe illâ hû, el'Hayyel'Kayyume ve etûbü ileyh."

Enes'in rivayetine göre Muhammed şöyle demiş: *"Her kim, Cuma günü sabah namazının sünnetinden sonra (farzından önce) üç kere bu duayı okursa, deniz köpüğü kadar bile günahı çok olsa, Allah günahlarını affeder."*

(Bu dua, yukarıdaki sözlerden daha verimli.. Yüz kere yerine, üç kere ile iş tamam.. Ancak, Cuma gününü beklemek lazım..)

Bağışlanmak için her gün yüz kere okunacak dua

Buhari ve Müslim'in rivayetine göre Muhammed şöyle demiş: *"Her kim her gün yüz kere "Sübhânallâhi ve bihamdihî" duasını (tespih ve zikrini) okursa, günahları deniz köpüğü kadar olsa bağışlanır."*

(Bu da bir başka dua.. Sayısı her gün yüz kere.. Yok, yok, en iyisi üç kere okunacak dua.. Hem sayısı daha az, hem de yaptığı iş aynı..)

Borçlardan ve sıkıntılardan kurtuluş duası

"Allahümme innî eûzü bike minelhemmi, vel hazeni ve eûzü bike minel'aczi velkeseli, ve eûzü bike minelcübni, velbuhli ve eûzü bike min galebetiddeyni ve kahrir ricali."

Ebu davud'un rivayetine göre, bu dua Ashab'dan Medine'li Ebû Umâme'ye öğretilmiştir. Ebû Umâme, namaz vakti dışında (namaz vaktinden sonra) camide dalgın dalgın oturuyormuş. Muhammed, bunu görmüş ve ne olduğunu sormuş. Ebû Umâme: *"Yakama yapışan borçlar, kederler yâ Resûlallâh.. Yani, çok borcum var, dardayım, onun için sıkıntı çekiyorum, elem ve kederler yakamı bırakmıyor.."* demiş.. Bunun üzerine Muhammed *"Yâ Ebâ Umâme! Sana bir dua öğreteceğim, onu okuduğun zaman Cenab-ı Hak senin gamını, kederini giderir. Borcunu ödetir. Bu duayı akşam sabah oku"* buyurmuş ve yukarıdaki duayı öğretmiş.

Ebû Umâme, sonra şöyle demiş: *"Resûlallahın emrettiği gibi duayı akşam sabah okumaya devam ettim. Bütün dertlerim, kederlerim, sıkıntı ve bunalımım gitti. Ve borçlarımı da hemen ödemem nasip oldu."*

(Ekonomi yönetmenin sırrı da İslamiyette imiş.. Ben hükümetlerin yerinde olsam, bu rivayetteki işi yaparım, o zaman devletin borçları ödenir, ne IMF ne Dünya Bankası ne de AB Ekonomik Yardımı'na muhtaç olunur.. Tüketici duayı okur, satıcıya olan borcu ödenir, satıcı duayı okur, üreticiye olan borcu ödenir, üretici duayı okur, hammadde, bankalar ve işçiye olan borcu ödenir. Allah-varsa eğer- duayı okuyanlar için bir hazine bulunduruyor anlaşılan..)

Memnun ve razı olmak ve cennete girmek için dua

"Radiytü billâhi Rabben ve bil-İslami diyen. Vebi Muhammedin (sallallâhü teâlâ aleyhi ve selleme) nebiyya."

Muhammed demiş ki; "her kim, **sabah akşam üç kere** bu duayı okursa, Yüce Allah, o kulunu memnun ve razı ederektir." Bir diğer hadiste de "Cennete girecektir.." demiş.

Elhamdülillah demenin sevabı

Muhammed şöyle demiş:

1. Bir kul **bir defa** "Elhamdü lillah" dediği zaman yer ile gök arası sevab ile doldurmuş olur.
2. **İkinci defa** "Elhamdü lillah" dediği zaman, yerin yedi kat göklerin üstüne kadar olan bu arayı sevab ile doldurmuş olur.
3. **Üçüncü defa** "Elhamdü lillah" dediği zaman, Allah-ü Teâlâ, bu kulna "Ey kulum, işte al" buyurur. Yani Yüce rabbimiz "Ey kulum, dilediğini dile, dileğin verilecektir, muradını iste, muradın yerine getirilecektir. Dilek ve muradın gerçekleşecektir. Sen hemen iste..." buyurmuş demek olur. (İmam-ı gazâli, İhyâ).

Ansızın kaza bela gelmesin diye sabah akşam **üç kere** okunacak dua

"Bismilâhillezî lâ yedurru maasmihi Şey'un fil'ardı velâ fissemâi ve Hüvessemi'ul Aliym"

Muhammed şöyle demiş: "her kim, **sabah akşam üçer kere**, "Bismillahillezi.." duasını (yukarıdaki duadır) okursa kendisine yerde ve gökte hiçbirşey zarar veremez ve kendisine ansızın kaza kalmaz." (Tirmizi, İbn-i Mâce)

(Otobüs, kamyon, minibüsler ve arabalar bu duayı üzerlerine yazsalar trafik kazaları biter mi, dersiniz?..)

Akşamları üç kez okuyan zarar görmez

"E'ûzu bikekimâtillahittâmmâti min şerri mâ halak".

Akşamları bu duayı **üç kere** okumalıdır. Okuyan bütün korkulardan emniyet ve selamette olur. Korkulu rüya görmekten, kabuslar görmekten, zehirli haşarat sokmasından ve tüm musibetlerden emin bulunur..muş..

Sabah **on kere** okunca sevap kazandıran dua

"Lâ ilâhe illallâhü vadehû lâ şerîkeleh, lehül' mülkü velehül'hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadir."

Muhammed demiş ki; "Her kim bu duayı **on kere** okursa, Hz. İsmail peygamberin oğullarından (sülalesinden) dört köle azad etmiş gibi sevap kazanır". (Buhari, Müslim, Tirmizi)

Uyandığında okuyanın sevabı

Muhammed'in 6 yaşında iken evlendiği, 3 sene sonra 6 yaşında iken gerdeğe girdiği en küçük karısı Ayşe, Muhammed'in şöyle dediğini anlatmış: "Her kim, uyandığı vakit, **"Lâ ilâhe illallâhü vadehû lâ şerîkeleh, lehül' mülkü velehül'hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadir"** duasını okursa, günahları denizin köpükleri kadar bile çok olsa, Allah o kulunu affeder.

(Burada iki gariplik var.. Birincisi, denizin köpükleri kadar çok olan günahları affettirmek için okunacak başka dualar da var.. İkincisi, bit yukarıdaki paragrafta, bu dua okunca, İbrahim'in sülalesinden dört köle azad etmiş gibi sevap kazanılacağı söylenmişti ama.. Ne yapayım, ben de bu paragrafların alındığı kitabın yazarı El'hacc Hattat Hafız Yusuf Tavaslı'dan (Emekli İmam hatip) aktarıyorum...)

Yüz defa okuyun çok sevap kazanın

Ebû Hüreyre, Muhammed'in şöyle dediğini anlatmış: "Her kim **günde yüz defa**, **"Lâ ilâhe illallâhü vadehû lâ şerîkeleh, lehül' mülkü velehül'hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadir"** duasını okursa on tane köle azad etmiş gibi sevap alır. Ayrıca, yüz tane sevap yazılır. Yüz tane günahı silinir (affolur) o gün içinde akşama kadar şeytanın şerrinden korunmuş olur."

(Bu duanın başka faydalarını da yukarıda görmüştük.. ne duaymış ama.. Neredeyse kazandırdıklarını hesaplamak için bir matematiksel fonksiyon yazmak gerekecek...)

Cennette ağacınız olsun diye okunacak dua

Amr İbni Abbâs, Muhammed'in şöyle dediğini anlatmış: "Her kim, **"Subhanallâhi, velhamdü lillahi ve ilâhe illallâhü,**

vallâhü ekber" derse, bu zikirlerin her birinden dolayı söyleyen kimse için cennette bir ağaç dikilir."

Tabarâni de rivayet etmiştir ki; "Evet, okuduğu bu kelimelerin herbirinin sevab ve mükafatı olarak kendisi için cennette bir ağaç dikilir."

Enes bin Mâlik, Muhammed'in şöyle dediğini anlatmış: "Her kim **100 defa** "Lâ il'he illallâh", **100 defa** "Sübhânallâh, **100 defa** "Allâhü ekber" derse, bu zikirler kendisi için hürriyetine kavuşturduğu on köle ve kurban olarak kestiği altı (bir rivayete göre yedi) deveden daha hayırlıdır". (İbni Ebid'dünya rivayet etmiştir)

İki milyon sevab almak için okunacak dua

Abdullah bin Evfâ, Muhammed'in şöyle dediğini anlatmış: "Lâ ilâhe illallâhü vahdehü lâ şerîkelehü ehaden sameden lem yelid, ve lem yûled ve lem yekûn lehü küfüven ehâd" derse, Cenâb-ı Allah kendisine iki milyon sevab yazar.

Her namazdan sonra 10 kere okuyan cennete girer

Ömer'in oğlu Abdullah, Muhammed'in şöyle dediğini anlatmış: "İki haslet vardır ki, onlara devam eden, mutlaka cennete girer. O hasletler kolaydır, fakat o hasletleri yapan azdır". Bu hasletleri "sizden biriniz her namazın sonunda, **on defa** 'Sübhânallah', **on defa** 'Elhamdü lillâh', **on defa** 'Allahü Ekber' der. Bu zikirler (dualar) dilde yüzelli, mizanda ise binbeşyüz eder. Yatağına girince de, **33 defa** 'Sübhânallah', **33 defa** 'Elhamdü lillâh', **33 defa** da 'Allahü Ekber' der. Bu zikir de dilde yüz, tartıda (mizanda) bin eder. İkisinin toplamı ikibinbeşyüz sevab almış olur okuyan."

Muhammed, sonra devam etmiş: "Ashabım, ey ümmetim, hanginiz birgün ve gecesinde (24 saatte) ikibinbeşyüz günah işler?"

Sonra, bu işin tehlikesini şöyle haber vermiş: "Sizden birine namazda iken Şeytan gelir ve şunu hatırla, şunu hatırla diye vesvese verir. Yatağına da o kimseye gelip bu dua ve zikirleri okumaya fırsat vermeden uyutuverir. Böylece, o kimseyi bu dua ve zikirle rden ve kazanacağı sevaptan mani olmuş olur."

(Buradan da anlaşılıyor ki; Muhammed insanların dinden başka birşey düşünmesini istemiyor.. Gece de yatağına yatınca hemen uyumasını da istemiyor. İyi insan dediğin, her an dua edecek, içi bir türlü rahat etmeyecek, hep diken üstünde kalacak.. Dua etmekten başka hiçbir iş yapmayacak bu gidişle!..)

Akşam sabah 7 kere okunacak dua

"Hasbiyellâhü lâ ilâhe illâhü, aleyhi tevekkeltü ve hüve Rabbül'arşil'azîm"

Ebû Derdâ, Muhammed'in şöyle dediğini anlatmış: "Kim **sabah ve akşam yedi kere** bu duayı okursa, dünya ve ahiretle ilgili işlerinde kendisine üzüntü, elem, keder veren şeyleri Cebâb-ı Allah kendisinden giderir."

Muhammed'in çok okuduğu dua

"Sübhânallâhi ve bi'hamdihî, Sübhânallâhil'azîymi estağfurullâhe ve etûbü ileyh"

Muhammed'in 6 yaşında iken evlendiği, 3 sene sonra 6 yaşında iken gerdeğe girdiği en küçük karısı Ayşe, Muhammed'in bu duayı çok çok okuduğunu anlatmış..

Yatarken üç kere okunan mağfiret duası

Muhammed demiş ki; "Her kim, yatağına girdiği zaman **üç kere** 'Estağfirullâhellezî lâ ilâhe illâhü, elhayyel'Kayyûme ve etûbü ileyh' derse, günahları denizin köpükleri ve temîm diyarının Aliç çölünün kum taneleri, ağaç yapraklarının sayısınca veya dünya günlerinin sayısınca da günahı çok olsa Allah Teâlâ affeder, bağışlar"..

70 kere okuyunca 700 günah bağışlatan dua

Muhammed demiş ki: "Herhangi bir kimse, kadın olsun, erkek olsun **bir günde yetmiş defa** Allah'tan bağışlanmasını dilerse, yani, 'Estağfirullâh' sözünü söylerse, mutlaka (Şüphesiz ve kuşkusuz) Allah o kimsenin yediyüz (700) günahını bağışlar."

Sabahları 3 kere okununca kaza ve bela önleyici dua

"Bismillâh, Mâşâ' Allahü lâ kuvvete illâ billâ, Mâşâ' Allahü küllü ni'metin minallâh, Mâşâ' Allahü'l küllühü biyedillâh, Mâşâ' Allahü lâ yasrifüs' sû e illâllâh."

"Her kim, sabahları (gündüzleri) bu duayı **üç (3)** kere okursa, her türlü bela ve kazadan, yangından, boğulmaktan ve hırsızların vereceği büyük zararlardan Allah'ın lutf-ü keremi ve izn-i şerîfiyle emniyet ve selâmette olur"

99 derde devâ olan dua

"Lâ havle velâ kuvvete illâ billâhil'aliyyil'azîm."

Muhammed'in deyişine göre, bu duayı okumak, doksandokuz (99) derde devadır. Bu dertlerin en küçüğü, gönüldeki keder (sıkıntı ve stres)dir.

Fakirlikten kurtulmak için **günde yüz kere** okunacak dua

Muhammed demiş ki; *"Her kim **günde yüz defa** 'Lâ havle velâ kuvvete illâ billâhil'aliyyil'azîm' duasını okursa, o kimseye ebedî olarak fakirlik ve yoksulluk isabet etmez."*

(Müslüman ülkelerin neden yoksulluk ve sefalet sınırında olduklarını anlamak çok güç.. Tüm yapacakları, tüm milletçe elelele günde yüz defa yukarıdaki şu duayı okumak!..)

Üç kazanç elde etmek için **günde otuz kere** okunacak dua

Allah, Muhammed'e hadis-i Kudsi'de şöyle demiş: "Ey Resûlüm! Ümmetine söyle ki: **10 kere** sabahleyin, **10 kere** akşamleyin, **10 kere** yatarken şu duayı okusunlar: **'Lâ havle velâ kuvvete illâ billâhil'aliyyil'azîm'**

Sabahleyin okumalarında, Cenâb-ı Hakk'ın rızasına ermeye hak kazanırlar. Bu dua, "Cennet hazinelerindendir."

Akşamleyin okumalarında, şeytanın hile ve desîsesinden (tuzaklarından) ve vereceği zararlardan korunmuş olarak uzak bulunurlar.

Yatarken okumalarında ise, dünya belaları ve musibetleri kendilerinden uzaklaştırılır ve selamette emniyette olurlar"

(Görüldüğü gibi, bu dua, 99 derde deva olan dua ile fakirlikten kurtulma duasının aynısı.. Tek fark, günde bir ya da 100 kere yerine, 30 kere okumak.. Dolayısı ile günde 131 kere okunursa, hem 99 derde deva olur, hem fakirlikten kurtulur, hem de üç kazanç elde edilir.)

Yüz kere okununca korkuları bitiren dua

"Hasbünallâhü ve nîmel vekîl"

Bu dua ile ilgili olarak Muhammed şöyle demiş: *"Sizden herhangi biriniz, büyük bir hadise (olay) ile (elem-keder, dert-bela, düşman ile karşılaşma gibi) 'Hasbünallâhü ve nîmel vekîl' duasını okuyunuz. Cenâb-ı Allah, düşmüş olduğunuz belâyı sizden uzaklaştırır."*

Yüz defa *"Hasbünallâhü ve nîmel vekîl"* deyiniz. Yüzüncü de "Ni'mel'Mevlâ ve ni'men'nasır" diye ilave ediniz. Böylece korktuğunuzdan emniyet ve selâmette olursunuz" demek olur.. (Bunu diyen, kitabın yazarı İmam Hatip El'Hacc Hattat Hafız Yusuf Tavaslı)

Üçer kez okununca stres ve sıkıntıyı bitirir dua

Stresli ve sıkıntılı kimse şu duayı **üç kere okumalı ve üçer üçer** okumaya devam etmelidir: **"Allâhü, Allâhü, Rabbî lâ üşrikü bihi şey'â"**

Üç veya yedi kere okununca stresten kurtarır dua

Bu dua, Yunus'un balık karnında iken okuduğu duadır. Yunus, balığın karnında o sıkıntılı anında bu duayı okumuş ve balığın karnından o şiddetli stresten kurtulmuştur. **"Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü minez'zalimiyn"**

Bu dua dahi **3 veya 7 kere** okunur ve okumaya devam edilir. Bu dualar topluca dahi okunmaya devam edilir.

Üç, yedi ya da yüz kere okununca kederi yok eden dua

"Allahü Rabbî lâ şerikeleh"

Kederli stresli kimseler bu duayı, bu duaları **3 kere, 7 kere** veyahutta **yüz kere** dahi okuması derdinin çabuk gitmesini sağlar. Dualar sıkıntıların gitmesine kadar devam edilir.

Yukarıda gördüğünüz tüm tavsiyeler, El'Hacc Hattat Hafız, Yusuf Tavaslı, Emekli İmam Hatip'in yazdığı Yasin-i Şerifli ve resimli Namaz Hocası adlı kitaptan alınmıştır.

Bu kitap, kitapçılarda satılıyor. Bu kitabı okuyan ve mantığını kullanamayan kişilerin akıllarının nasıl karışacağını, İslamiyetin şahsiyetsiz bir esiri olacağını tahmin etmek güç değil..

Görüldüğü gibi, İslam dini, kişiye günde defalarca dua etmeyi öneriyor. İslamiyet, kişileri dua ile uyutmayı hedefliyor. Düşünmek, yorum yapmak, zorluklar karşısında mücadele etmek yok.. Bir problemle karşılaşıncı dua et, defalarca dua et.. Allah-varsa eğer- isterse kabul eder, istemezse kabul etmez..

Dua et, durmadan dua et.. başka birşeye vakti kalmaz kişinin dua etmekten.. Sabahları şu kadar kez, akşamları bu kadar kez şu duayı et.. 4444 kez şu duayı etmekten, yüz kez bu duayı etmeye kadar.. Çalışmaya, üretmeye vakit mi kalır?

Bu yüzdendir ki, İslam dinine inanan toplumlar arasında, bir tanesi bile ileri gitmiş değildir. Dünyanın en geri ülkeleri arasında İslam ülkeleri başta gelir. İleri gitmiş ülkeler arasında bir tek İslam ülkesi bile yoktur.

İmam, hacı, hoca.. Bu kişiler, adı ne olursa olsun, sıfatı ne olursa, okur-yazar olmayan ve Kuran'ı bir kez bile okumamış olmasına rağmen, hasbelkader "müslüman" ana-baba'dan olan ve doğal olarak kendisine "müslüman" ddiyen kişileri böylece uyutuyorlar. Cahil inananların başında, onlara karşı bir "otorite" oluyorlar. İslamiyet, bu sömürüye son derece açık bir dindir.. "Peygamber efendimiz şu dedi..", "Allah bunu emretti.." diye başlayan emirlerle insanlar İslam dininin esiri oluyorlar.

Okumak ve düşünmek.. Bilgi edinmek.. Okuyan, düşünen ve bilgilenen insanlar çoğaldıkça, din masalı da sona erecektir.

Gericiler Kuran'ın Anlaşılmasını İstemiyorlar...

Nuri DOĞAN Araştırmacı, Cumhuriyet Gazetesi, 07.01.2000

Her yıl ramazanla birlikte dini faaliyetler ve dini bilgi edinme gereksinimi artıyor. Bu nedenle oruçla ilgili hususlar başta olmak üzere pek çok yurttaşımız hocalara, vaizlere gidip sorularına cevap alarak dini öğrenip, ona göre amel ediyorlar. Zaten Cemalettin Kaplan 1987'de, şimdi ikisi de aramızda olmayan Uğur Mumcu ve Örsan Öymen 'le Almanya'da yaptığı söyleşide insanlarımızı "İslamı ancak biz hoca efendilerden öğrenebilirsiniz" diye, tekrar tekrar vaaz ediyordu.

Süleyman Ateş, Y. Nuri Öztürk gibi ilahiyatçıların, Diyanet'in ve kimi resmi din görevlilerinin Kuran'ı anlayarak okumayı savunmaları yanında, hemen her tarikatın ileri gelenleri "İslam ancak hocalardan ve ilmiyelerden öğrenilir" anlayışındadırlar ve bunun uygulayıcısıdır. Dini kendileri öğrettikleri ve "derin hoca" oldukları için ya bir cemaat oluşturuyorlar ya da bir tarikatın içinde yer alıyorlar. Ve "tarikat-siyaset-ticaret üçgenleri" dalga dalga yayılıyor.

Gericilerin temel yaklaşımı öz olarak; "Kuran Tanrı kelimidir. Onu ancak tefsir bilginleri (âlimleri) anlar" şeklindedir. Tefsir (Kuran açıklaması) bilginini olabilmek için; "Şu on beş ilmi bilmek lazımdır; lügat, nahv, sarf ve öbürleri sayılıyor... Bu ilimleri bilmeyen kimsenin tefsir yapması caiz değildir" (Ali bin Emrullah-M. Hamidi, İslam Ahlakı, sf: 146, Hakikat Yayınları, İst., 1992). Tefsiri anlayabilmek ise daha da zor! "Tefsir kitaplarını anlayabilmek için otuz sene durmadan çalışıp yirmi ana ilmi öğrenmek lazımdır. Bu yirmi ana ilmin dalları seksen ilimdir. Ana ilimlerden biri de 'tefsir' ilmidir... Birisine tefsir ve meal deni öğrenmesini tavsiye etmek, ona yapılabilecek en büyük kötülüktür" diyorlar ve âlimlerin ilmiyal kitaplarını okumasını öneriyorlar (Türkiye, 07.01.1999, On Bir Ayın Sultanı, sf: 10). Bu durumda tefsir, meal (anlam, çeviri) ve hadis kitaplarının yalnız bu "15 ilme" ve "20 ana ilme" vâkıf âlimlere açık olması, bilmeyen öbür sıradan insanların yararlanmasına kapalı olması gerekir... Zira, bu âlim yazarlara göre, doğrudan bilgilenecek için Kuran ve tefsir okumak yanlıştır!..

Kuran'ın anlaşılmasının önüne konan ketler yüzyıllardır devam ediyor. Bu hususta, Osmanlı zamanında, Tanrı kelamının Arapça olduğu, Arapçanın kutsal dil olduğu, başka dillere çevrilemeyeceğine dair fetvalar çıkmış, zaman zaman bazı ayetlerin şerhlerle ve tefsirlerle açıklaması yapılmıştır.

Kuran'ın Türkçeye çevrilmesi ve anadilde ibadet Cumhuriyet dönemiyle birlikte ivme kazandı. 1926'larda ve daha sonra kimi camilerde Kuran Türkçe okunmaya başlandı... Atatürk' ün Türkçe ibadeti başlatması, yüzyılın en önemli devrim girişimi idi.. Ancak, yurttaşlarımızın kendi dilleriyle ibadet etmeleri, yani daha da kendileşmeleri DP döneminde bastırıldı, yasaklandı ve türlü dolaplarla "oy için" gericiliğe prim ve destek verilerek bugünlere gelindi. Şimdilerde köktendinciliği tamamen denetim altına almaya çalışıyorlar.

Günümüzde ise tam tersine, birçok camide "Kuran'ın tefsir ve meallerinin herkes tarafından okunması durumunda bu insanların dinden çıkacağı" üzerine vaazlar veriliyor. Bu vaazlar her gün takvim yapraklarında, gazete, dergi ve kitaplarda, özel radyo ve televizyonların "ilmiyal", "ramazan özel" programlarında enine boyuna işleniyor... İşte bir kadının "nasıl kapanılacağına" dair sorusuna verilen yanıtta satır arasında belirtilenler: "...Kuran'daki bir ayetin hükmünü öğrenmek için Kuran tercümelerine, Kuran meali denen kitaplara bakmak çok yanlıştır..." (Türkiye, 27.11.1990, Ali Güven, Bir Bilene Soralım köşesi)

Oysa, ayetlerden keyfi anlam (batın, iç mana) çıkarmak yanlışır. Zaten Peygamber de Kuran'ın açık anlamını (zahir manasını) bildirmiştir. Zahir anlamı bırakıp batın anlam uydurmak yanlışır ve küfürdür.

Hemen herkesin evinde hiç okunmasa da sırf hayır, bereket ve sevap olduğu için Kuran bulundurulur. Yüksek bir yere konur, kimse anlamak için okumaz, en fazla Arapçası tilavetle, E'uzu ile başlanarak okunur ve dinlenir, anlamaya değil hatmetmeye (ezberlemeye) çalışılır. Öyle ki hatmedenlerin de birçoku anlamını bilmez.

Diyanet'in "Kuran'ın herkes tarafından okunup öğrenilmesi ve kavranması gerekir, başka dillere çevrilmesi gereklidir, ihtiyaçtır" biçiminde bilinen anlayışına hiçbir din çevresi doğrudan karşı çıkmıyor. "Kuran okunmasın, anlaşılmasın" demiyorlar.

Ama gerçekte ise okunmasını, kavranmasını istemiyorlar, "Kuran'ı herkes anlayamaz", "İnsan aklı acizdir", "Din akılla yürümez" gibi safsatalarla insanların kendilerine ve bilinçlerine olan güvenlerini yok ediyorlar, "Dinden çıkarsınız" diyerek korkutuyorlar, onu anlamaya çalışmalarını ortadan kaldırıyorlar, hatta bunu akıllarından dahi geçirmelerine engel oluyorlar, imkânsız hale getiriyorlar...

Bu süreçte inananları kendilerine bağımlı konuma getirip, örgütleyip "Allah için" yönlendirebiliyorlar. Mücahit hocalar için bu inanırlara en son Sivas'ta olduğu gibi insanları yaktırmak "çocuk oyuncağı" .

Oysa Kuran kendisiyle ilgili olarak, -bir başka yazıda belirteceğimiz gibi, sure (bölüm) ve ayetleri belirtildiği üzere-"Mekke ve çevresine, âlemlere rehber olarak (tüm insanlara yol gösterici olarak) gönderildiğini" , "Kuran'da açıklanmadık hiçbir husus bırakılmadığını" ve yine "herkes anlasın diye açık açık yazıldığını" belirten Enam 38, 98, 105, İsra 89, Taha 113, Nur 18 gibi ayetlere karşın bu sözde bilginler "Kuranıkerim'de her şey kısa olarak bildirilmiştir" diyebiliyorlar ve "Kuranıkerim'den ve hadisten din öğrenmek mümkün olmaz, çok yanlışır" diye yazabiliyorlar (Bakınız, Türkiye, Ali Gülen, Bir Bilene Soralım, 4.10.1990, 30.6.1991, 15.4.1992... gibi. "Dinimizi doğrudan Kuran ve hadisten öğrenmek daha iyi olmaz mı" şeklindeki sorulara verilen cevaplar).

Süregelen bu görüşlerini ilmihal kitaplarında da açıklıyorlar: "Kuranıkerim'in hakiki manasını anlamak, öğrenmek isteyen kimse, din âlimlerinin kelim, fıkıh ve ahlak kitaplarını okumalıdır. Bu kitapların hepsi, Kuranıkerim'den ve hadis-i şeriflerden alınmış ve yazılmıştır. Kuran tercümesi diye yazılan kitaplar, doğru mana veremez. Okuyanları, yazarların fikirlerine ve maksatlarına esir eder ve dinden ayrılmalarına sebep olur." (M. Sıddık Gümüş , Tam İlmihal, Saadet-i Ebediyye, sf: 46, Hakikat Kitabevi, 1998 İst.) Bir başka örnek: "Kuranıkerim'i mealde değil ehli sünnetten anlamaya çalışın,... mealde anlamaya çalışmak yanlışır." (Sinan Yılmaz , Bir Reformcuya Cevaplar, sf: 101, 150, Bedr Yayınları, İst., 1995.)

Oysa, "herkes anlasın" diye apaçık indirilen Kuran'ın açıklamalarının, meal ve tercümelerinin hepsini kapsayacak şekilde "doğru mana veremez" diye olumsuz olarak nitelemek, kitaba baka baka yalan söylemek olsa gerek...

ORUCUN KÖKENİ: GÜNEŞE TAPMA

"..İbrahim Peygamber, yıldızı görür, yıldız , "Tanrım" der; Ay'ı görür, Ay'a "Tanrım" der. Güneş'i görür, Güneş'e "Tanrım" der. Bu gök cisimlerinden Güneş'i daha büyük ve daha parlak görünce, "İşte Tanrım budur, bu daha büyüktür" diye konuşur. Ne var ki, "Tanrı" dedikleri batınca, onlara "Tanrı" demekten vazgeçer. İbrahim Peygamber önce yıldızdan, sonra Ay'dan en sonunda da Güneş'ten vazgeçer. Kur'an'ın En'am Suresi'nin 76, 77 ve 78. Ayetleri böyle anlatır, İbrahim Peygamber'in "asıl Tanrı"ya dönüşünü.

Yedi Yıldız ve 12 Burca Saygı:

İbrahim Peygamber'i Yahudiler, Hristiyanlar ve Müslümanlar paylaşamaz. Ali İmran Suresi, O'nun için "hanif" ve "müslim"di der. İbn Nedim'in ünlü "El Fihrist" adlı eserinde "Hanifler" şöyle tanıtılır: "Hanifler, İbrahimci (el İbrahimiye) Sâbiilerin ta kendileridir.(s.32)

Sabiilik nedir?

Sabiiler, Ortadoğu ve İslam kaynaklarına göre yıldızlara tapıyorlardı. Yıldızların içinde de en başta, Ay ve Güneş sayılıyordu. Fahrüddin Razi gibi ünlü Kur'an yorumcuları ve İbn Hazm, Şehrestani, Fadullah el Ümeri gibi yazarlar bu görüşü benimserler.

Abdest, namaz, cenaze namazı, fitr bayramı, kurban, hac, Kabe'nin kutsallığı gibi inançların hepsi, yıldızlara ve Güneşe tapan Sâbiilik'te var.

Evet, ..Ramazan ayında Müslümanların tuttuğu oruç da Sâbiilik'ten geliyor. Müslümanlıkta, "farz" oruçlar bir aydır. Bu ay da kimi zaman 29, kimi zaman 30 gün çeker. Sâbiilik'te de aynen böyle. İbn Nedim, "El Fihrist" adlı eserinde, Sâbiilik'teki farz orucunun 8 Mart'ta başladığını belirtiyor. Bunun dışında 9 Aralık'ta başlayan 9 günlük bir oruç ta var. Ayrıca, 8 Şubat'ta başlayan 7 günlük bir oruçta çok önem veriyorlar. 16 ve 17 günlük "nafile" oruçlara da değiniliyor.

(s.442-445)

Ibn Hazm ise, “El Fasl” adlı eserinde Sabii’leri şöyle anlatıyor: “Yedi yıldız ve 12 burca saygı göstermek gerektiğini söylerler ve bunların suretlerini (resimlerini, heykellerini) tapınaklarında bulundurlar.. Ramazan ayında da oruç tutarlar. Namazlarında, Kabe’ye, El Beyt’ül Haram’a dönerler. Mekke’ye ve Kabe’ye saygı gösterirler.”

Bilindiği gibi, Kabe bir Güneş tapınağı olarak yapıp kullanılmıştı. 956 yılında ölen ünlü İslam hadisçisi Mes’udi “Mürucu’z Zehep” adlı eserinde, 7 yıldız adına yapılan, Dünya’nın en büyük tapınaklarını sayarken, Kabe’nin de adını anar: “El Beyt’ül Haram (Kabe), geçen çağlar boyu hep saygı görmüştür, çünkü o Zühal (Satürn) Evi’dir.” Ne var ki, yine Mes’udi’nin verdiği bilgiye göre, Güneş tapınakları dörtgen olduğuna göre, Kabe de Zühal yıldızı için değil, Güneş için yapılan bir tapınak olsa gerektir.

Muhammed de Sabii olarak tanınıyordu

Muhammed’in arkadaşlarından iki kişi bir kadınla konuşuyor:

“Haydi yürü gidelim!” dediler.

“Nereye?” diye sordu kadın.

“Tanrı’nın elçisine” diye karşılık verdiler.

“Haa, şu kendine Sabii denilen kimseye mi?” diye sordu kadın.

“Evet, işte o senin söylediğin kimseye.”

Başka hadisler de aynı gerçeği doğrular.

Bu konunun, Saçak Dergisi’nin 49. Sayısında yer aldığını da belirtelim.

İslamın yalnız inanç ve ibadetleri değil, bu inanç ve ibadetlerde kullanılan sözcüklerin de çoğu gene Sabiilik dininin temel dili olan Süryanca’dan, Aramca’dan gelir. Allah, Rahman, Kur’an, Furkan, kitab, melek, insan, Adem, Havva, nebi, salat, alem hep Süryanca’dır. Ve bir sözcük daha Süryanca’dır: Savm, yani oruç.

Kur’an’daki temel ve anahtar sözcüklerin Sabiilikten gelmesi bir gerçeği kanıtlıyor: İslam’ın yapısını oluşturan inanç ve ibadet biçimlerinin tümüne yakını “güneşe tapma” ağırlıklı Sabiilik’ten kaynaklandı.

Oruç, İslamiyet öncesinde de farzdı:

İslam öncesinin Mekke’inde, “putataparlar” diye adlandırılan bir topluluğun ibadetleri arasında “oruç” da vardı. Bunu, Buhari’nin yer verdiği bir hadiste de açıkça görüyoruz: “Aişe anlatıyor: İslam öncesinde Kureyş, Aşure gününde oruç tutardı..”(Buhari, e’s-Sahih, Kitabu’s Savm/1.)

Burada sorulması gereken şu: ”Putlara taptıkları” söylenen insanlar, “oruç” tutarlarken “hangi Tanrı” için tutuyorlardı?

Hiç kuşkusuz, yıldızlar için, en başta da “Güneş Tanrı” için. Yıldızları ve Güneş’i simgeleyen ve sonraları “put” diye nitelenen simgeler önünde. Elbet, asıl amaç da varlığına inanılan “görünmez Tanrı”ya yaklaşmaktır. Buna Kur’an da tanıklık ediyor. (Bkz. Zümer Suresi, Ayet3.) “Tanrıya yaklaşmak” için o zaman da araçlar vardı, İslam’da da vardır. İslam’da olduğu gibi, o zaman da, “ibadet”ler, en son hedef olarak Tanrı için yapıldı. Oruç tutulurken de hedef, “Güneş Tanrı”ydı.

Bakara Suresi’nin 183. Ayetinde, “Orucun daha öncekilere de farz kılındığı” açıklanır.

“Daha öncakiler” kim?

Daha önceki toplumlar.

“Hangi toplumlar?”

Araştırmalar şunu ortaya koymuştur: “Orucun en başta gelen kaynağı, ilk kaynağı: Güneş’e tapma’dır.”

Güneş’e Ayarlı

Namaz gibi oruç da “Güneş’e ayarlı: “Güneş’in dünyayı ışınlarıyla aydınlatmak üzere olduğu tanyerinin ağarmasıyla başlanıyor, battığı zamana değin sürdürülüyor. Tabii, gecenin ve gündüzün aylarca sürdüğü yerler, kutuplar hesbs katılmamış. O çağlarda, Arabistan’daki coğrafya bilgisiyle bu hesap nasıl yapılabilirdi ki?”

“İslam yenilikçileri”, şimdi bir takım hesaplar yapıyorlar. “Altı ay gece, altı ay gündüz olan yerler”de ne yapılacak? Çözüm şöyle: Oruç tutlabilecek en yakın yöredeki günlerin saat olarak uzunlukları esas alınıp, ona göre oruç

tutulabilecek. Ama ne Kur'an'da ne de Hadis'lerde buna cevaz var. Ayetteki açıklama çok açık: Orucun başlangıcı, Kur'an'ın emrine göre tanyeri ağarmadan önce, sonu ise güneşin batması.

İlahiyatçı çevrelerden, "kutuplarda nasıl oruç tutulacağına ilişkin nass, yani ayet ve hadis niye yok?" diye sorulduğunda, "masit"la "vesail"i, yani "amaçlar"la "araçlar"ı birbirine karıştırmamak gerek diye bir karşılık alınıyor. "Bu konuda ayet ve hadisin bulunmamasının da bir önemi olmadığı" açıklanıyor. Bunu diyenler, şu soruya cevap veremiyorlar: "Eğer ibadetin "vakt"i, "vesail"den sayılıyorsa ve bunun da bir önemi yoksa, "namaz"lar da "vakit"lerin dışında, örneğin vakit gelmeden kılınabilir mi?

Bu soruya evet diyebilecek hiç bir fıkıhçı bulunamaz.

Meksika neresi, Arabistan neresi?

Dr. Ismail Cerrahoglu, İlahiyat Fakültesi Dergisi'nde yayımlanan "Kur'an'ı Kerim Ve Sabiiler" başlıklı yazısında gerçeği belirtiyor: "Tarihi kalınlardan elde edilen neticelere göre oruç, eskiden beri insanlığın bir adeti olarak görülmektedir. Sabiilerdeki orucu, Ibn'u Nedim'in Harran Sabiilerine tahsis etmiş olduğunun zikri yukarıda geçmişti." (AÜ İlahiyat Fakültesi Dergisi, c.X, yıl 1962, s.103 vd.)

İnsanlar, aç kalmaya, şu bizi ısıtan güneş için katlanmışlar.

Yalnız Ortadoğu'da mı? Güneş'e tapmanın geçerli olduğu birçok yerde Güneş'e ayarlı bir oruca rastlanıyor. "Meksika nere, Arabistan nere?" denecek ama **Meksika yerlileri içinde bile oruç var.**

Kemalistler, dinlerin kökenini araştırırken karşılaşıyorlar bu gerçekle; biz de onlardan öğreniyoruz. Belgesi şu ünlü Cumhurbaşkanlığı Arşivi'nde. Arşiv'deki birçok belgelerin kopyasının "2000'e Doğru" kitaplığına girdiği de biliniyor. **Meksika Maslahatgüzarı Tahsin Mayatepek'in 1937 yılında Atatürk'e gönderdiği 14. Raporun başlığı şöyle: "Müslümanlığa ait olduğu sanılan hususların müslümanlığa Güneş Kültü'nden girdiğine..dair mühim malumat ve izahatı havi rapor."** (Bkz. Saçak Dergisi, sayı 49, Şubat 1988, s.18.) Bu raporda, orucun da içinde bulunduğu "ibadet"lerin, "Güneş Kültü"nden İslama girdiği bir bir anlatılmış.

Soru şudur:

Oruç, ilahi bir emir olarak kabul edilmektedir.

Oysa, Meksika'dan Çin'e kadar tek tanrılı dinlerin öncesinde de Güneş'e tapanlar, gün doğumundan batımına kadar oruç tutuyorlardı. O zaman bu ibadet nasıl açıklanıyor? Gene ilahi bir emirle mi?

Not: Muhammed, 570 veya 571'de doğdu, 632'de öldü. 40 yaşında da "Tanrı ile insanlar arasında aracılık" görevini aldığını açıkladı. 61-62 yıllık yaşamı ve 21-22 yıllık "Tanrı'nın özel sözcülüğü" içinde topu topu 8 islam ramazanı var.

Muhammed, 53 ya da 54 yaşında oruç buyruğunu aldığını söylemiş, 632 yılının ramazan ayına varmadan ölmüştür. İlk ramazanı Hicri 1 ramazan 2 (Miladi 26 Şubat 624), son ramazanı da Hicri 8 ramazan 9 (Miladi 12 Aralık 631) olup, **günleri kısa olan kış aylarına rastlamıştır.** Eğer, uzun yaz günlerinde de oruç tutturacak kadar tecrübesi olsa idi, muhtemelen, orucun katı kurallarını biraz daha yumuşatır, insanı sıcak yaz günlerinde uzun saatler boyu aç ve susuz bırakacak kadar sağlıksız bir adet koymazdı dinine..

Not: Bu yazı, Turan Dursun'un Din Bu kitap serisinden yararlanılarak hazırlanmıştır.

Kurban bayramı adedinin kökeni

Kurban bayramınız kutlu olsun (mu?)

Cocuk, evlerinin bahcesindeki agaca baglanan "kuzu"yu (koyun ile kuzu, koc ile koyun arasindajki farki bilmezdi) her aksam, her sabah ve her ogle severdi..

"Kuzu"sunun basini oksar, ona elleriyle ot yedirir, tasta su icirirdi..

Arkadaslarina, "Bak bu bizim "kuzu"muz, benim "kuzu"m" diye gosterir, sevdiklerine kuzusunu sevdirdirdi..

Sonra...

Sonra "o sabah" geldi.. Cocuk, dedesinin bir elinde kova, bir elinde kocaman bir bicak gordu.. Omuzuna da kalın bir halat atmisti..

Kuzu bir kez daha meledi..

Bogazından kanlar fiskirirken bacakları titredi.. Cirpinmaya calisti.. Ama iple baglanmış bacakları sadece titredi.. titredi.. titredi..

Kuzunun meleyen bogazından bu kez hiriltılar cikti..

Hiriltılar.. Hiriltılar.. Hiriltılar...

Bu arada dede, "Allahu ekber allahu ekber, la ilahe illallah, allahu ekber, allahu ekber" diyordu.. Dedenin yuzunde bir mutluluk ifadesi vardi, can vermekte olan kuzuya bakarken..

Dede, vahsi bir sekilde can vermis kuzuyu bahcedekii agaca ayaklarından tepe ustu asti..

Dede, bicagiyla kuzunun derisini yuzdu..

O guzel kuzu, sadece et olmustu..

Dede, kuzuyu parcaladi..

Oglen mutfakta kavurma pisti..

Cocuk kavurmayi yiyemedi, yemedi..

Annesi, babasi, dedesi, ninesi "Yesene, kurban eti.. Sevap.." dediler..

Cocugun midesi bulandi.. Gozunun onune kuzusu geldi..

Cocuk buyunce cok da parasi olsa bir kez bile "kurban" alip kesmedi..

Sonra "kurban bayrami"nin esasini, kokenini ogrendi:

Kurban

Adem'in iki oğlu vardır. Kabil ile Habil. Birincisi çiftçi, ikincisi ise koyun çobanıdır. "Efendi"ye yani "Tanrı"ya birer kurban sunma yoluna giderler. Çiftçinin kurbanı ne olabilir? Kuşkusuz tarım ürünlerinden. Ve çiftçi bu tür bir kurban sunar. Çobansa, "sürünün ilk doğanlarından" ve "yağlılarından" getirip koyar. Tanrı, çobanın kurbanına bakar, yani kabul ettiğini gösterir bu kurbanı. Çiftçininkine ise hiç bakmaz. Yani bu kurbanı kabul etmediğini belli eder. Bu hikayenin anlatıldığı Tevrat'tan daha sonra, duruma içerleyen çiftçinin (Kabil), kardeşi çobanı (Habil) öldürerek hıncını aldığı yazılır. (Tevrat, Tekvin,4:1-7)

Tanrı her kurbanı kabul etmez

İyi ama, "Efendi-Tanrı", zavallı çiftçinin sunduğunu niye kabul etmemiştir?

Anlatılmak istenen şu olmalı: Birincisi, çiftçinin "kurban" olarak sunduğu "tarım ürünü" belki de "turfanda" yani "yeni ilk yetişen" türden değildi. Oysa, "kutsal kitap"ta, Efendi-Tanrı'nın hep "turfanda" türünden ürün istediği işlenir. (Tevrat, Çıkış, 22:29;23:16,19; Sayılar, 18:12; Süleyman'ın Meselleri, 3:9). Efendi-Tanrı'nın beğendiği bu.

Ayrıca, Kabil'in(çiftçi) sunduğu "kan" değildi. Sunulan kurbanın da daha çok "kan" olmasını ister. İslam'a da bu geçmiştir. Dahası, kurbanda kan dökülmesi vazgeçilemeyecek bir koşuldur. O denli ki, tüm "fıkıh" kitaplarında anlatıldığına göre, "Kan akıtılmazsa, kurban caiz olmaz." Kurban bayramındaki kurban şöyle tanımlanır: "Koşulların oluşması durumunda, Tanrı yakınlığını sağlamak amacıyla, belirli günlerde, belirli yaşta kesilen (yani, kanı akıtılan) belirli hayvandır." (Dürer Kitabı'l-Udhiyye, 1/265 ve öteki fıkıh kitapları) Kurbanda kan temel amaç olduğu için "hacc" sırasında sunulan kurbanlardan kiminin bir adı da "kan" anlamına gelen "dem"dir. (Fıkıh kitapları, "cinayetler" bölümü)

Sonra, Efendi-Tanrı, kendisine sunulan "kurban"ın "özürsüz" olmasını ister. Bu da İslam'a geçmiştir. (Fıkıh kitapları, Udhiyye bölümü). Kurban, en iyiasinden olmalıdır.

Yine, Efendi-Tanrı, sunulan kurban, "ilk doğan"lardan olursa daha çok beğenir. Tevrat'ta, bu da özellikle anlatılır. (Tevrat, Çıkış, 13:1, 12, 13,15; 22:29, 30; 34:19; Levililer, 27:26; Sayılar, 3:13;8:16,17;18:15,17; Tesniye, 15:19) Kabil'in kurbanının niye kabul etmediği, Habil'ininkinin ise niye kabul edildiği İncil'de ise şöyle anlatılır: "Habil, Tanrı'ya, Kabil'den daha iyi bir kurban sundu.." (İncil, İbraniler, 11:4)

Demek ki, Efendi-Tanrı'nın istediği koşullara uygun olan kurban, Habil'in kurbanıydı. "Kan" vardı, kurban "en iyisi"ndendi ve de "ilk doğan"dı.

Her adımda kurban

Anadolu’da yeni evlenen çiftlere kurban kesilir. Çiftler kurbanın üzerinden atlarlar. Kanlarını da alınlarına sürerler. Nedeni, evliliklerinin mutlu geçmesi. Kan akıtmak, uğur ve mutluluk anlamına geliyor. Yağmur yağmadığı zaman Cuma günleri duaya çıkılır ve kurban kesilir. Yağana kadar bu olay tekrarlanır. Toplumumuzda her önemli gelişmeye kurban kesmek eski bir gelenektir. Yeni bir gelenektir. Yeni bir araba mı alındı? Hemen kurban kesilir. Araba, kanın üzerinden geçer, uğur sayılır. Devlet büyükleri de kurbanla karşılanır. Fabrika ve işyerleri açıldığında, çocuğu olmayanların kutsal yerleri ziyaretlerinde, futbol takımlarının sezon açılışlarında..Adı üstünde, Kurban Bayramı’nda ise katliam boyutlarına ulaşır.

Kurban kesmenin kökeni nerede? İslami bir gelenek mi? Yoksa, daha eski çağlara mı uzanıyor?

İbrahim Ve Oğlu

İlk doğanın tanrıya kurban edilmesi çok eski bir gelenektir. Kuran’dan okuyalım:

“İşte bir ona (İbrahim’e) uslu bir oğlan müjdesini verdik. (Çocuk doğup büyüdü) Çocuk kendisiyle birlikte çalışma çağına erişince, (babası): ‘Oğulcuğum! Düşümde seni kesiyor olduğumu gördüm. Bir düşün, ne dersin?’ dedi. (Oğlan da) ‘Baba! Sana buyurulanı yap. O zaman Tanrı dilerse, beni sabredenlerden bulursun!’ diye karşılık verdi. İkisi de boyun eğince, ve (babası) onu alını üzerine yatırınca, biz seslendik ona: ‘Ey İbrahim! Düşünü doğruca yerine getirdin. Biz iyi davrananları böyle ödüllendiririz!’” Apaçık bir denemeydi bu kuşkusuz. Biz kurtulmalık (fidye) olarak ona büyük bir kurbanlık verdik.” (Saffat:101-107)

Bu ayetlerde anlatılan öyküye göre özet olarak tunlar olmut:

- 1)İbrahim bir çocuk istemiş Tanrı’dan. “Şöyle, akıllı uslu olsun!” ve de “oğlan!”
- 2) İbrahim’in bu dileği kabul edilmiş. Bir oğlu olmuş.
- 3) Ne var ki, bu ilk oğlanı kurban olarak kesmesi gerekmiş. Çünkü, Tanrı’dan öyle buyruk almış. Hem de “düşünde!”
- 4) Oğlan biraz büyüyünce babası düşünüy açmış. Oğlan da kesileceğini ama bunun bir Tanrı buyruğu olduğunu anlayınca, babasına, buyurulanı çekinmeden yapmasını söylemiş.
- 5) Ve, İbrahim, kesmek için oğlanı yüzüstü yatırmış. Kesecek!
- 6) İşte tam o sırada Tanrı, “İbrahim!” diye başlamış seslenmeye. Oğlunu kesmemesini bildirmiş, düşünde gördüğüne bağlı kaldığını, “sadakat” gösterdiğini anlatmış. “Bu bir denemeydi (seni denedik!)” demit.
- 7) Ve de, (kuşkusuz gökten) bir kurbanlık göndermiş. “Bir büyük kurbanlık”

Sorular, sorular..

-İbrahim, çocuğunu kurban etmek, kesmek için, bir “düş”ü nasıl kanıt saymış? Bunun Tanrı’dan olabileceğini nasıl (daha doğrusu niçin) düşünmüş? “Bu olanı bir armağan olarak veren Tanrı’ysa, nasıl olur da yatırıp kesmemi buyurur? Böyle “armağan” olur mu? Tanrı’nın amacı armağan vermek mi, yoksa cinayet işletmek, öz çocuğunu öldürterek sonsuz acılara gömmek mi? diye niye düşünmemiş?

-Burada olduğu gibi, başka konularda da Kuran’da, Tanrı’nın insanları denediğinden söz edilir. Tanrının denemeleri kime karşı, niçin? Birşey öğrenmeye ya da kanıtlamaya gereksinimi mi var?

-Bir başka kişi de, “Düşünde gördüğünü kanıt sayarak,” İbrahim’in tutumunu gösterirse (yaptığını yapmak isterse) ne olur? İbrahim’in öyküsüyle buna yol açılmış olmuyor mu?

Hemen belirtilmeli ki, bu yola giden müslümanlara da rastlanmıştır!

-Tanrı, İbrahim’e -düşte de olsa- “oğlunu kesmesini” gerçekten buyurmuş da, dsonradan buyruğunu geri mi almıştır? Böyleyse, Tanrı’lıkla bağdaşır mı bu?

-Tanrı, İbrahim’e çocuğunu kestirmeyeceğini bildirirkeni oğlanın yerine bir “kurtulmalığa” (fidye) niye gerek görmüş? Bir başka canlıyı kurban etmek niye? Ya da bunun için bir kurbanlık yaratıp göndermek?

Akla gelebilen ama, karşılıksız kalan sorulardır bunlar.

Ayetlerden anlaşılan o ki, “ilk doğan oğlan”ın, “Tanrıya kurban edilmesi” biçimindeki eski inancın bir yansıması var burada.

Kuran’daki öykünün kaynağı, kuşkusuz Yahudi kaynakları ve en başta da Tevrat. Aynı öykü Tevrat’ta da anlatılır.

Mal anlayışının yansıması

İbrahim'in oğlunu kurban olarak sunmaya götürmesinden söz edilmesi, bir durumu daha yansıtır.

Bu dinlerde "insan" kimi durumlarda "mal"dır. Örneğin köle, sahibinin "mal"ıdır. Çocuk da özellikle babanın "mal"ıdır. İbrahim'e, çocuğunu kurban etme yetkisi verilmesi bundan.

Muhammed: "Ben iki kurbanlığın oğluyum"

Muhammed'in böyle dediği aktarılır. Ve yorumlanır ki, kurbanlıklardan biri İbrahim'in oğlu İsmail'di, öbürü de Muhammed'in babası Abdullah. (Bkz. Acluni, Keşfu'l-Hafa, Arapça, 1985, 1/230, hadis no:606. Ayrıca, bkz. Tefsirler, örneğin, F. Razi, 26/152)

Gelin görün ki, bir terslik var gibi: İbrahim'in oğlu, Tevrat'taki ve Kur'an'daki "Efendi (Bab) Tanrı" için adanmışken; Muhammed'in babası Abdullah, Müslümanların "put" saydıkları "Hubel" için adanmıştı. (Bkz. Ibn'ul-Kelbi, Kitabu'l-Esnam, tahkik:Ahmed Zeki Paşa, Ankara, 1969, Arapçası, s.18, Türkçesi "Putlar Kitabı", çev. Beyza Düşüngen, s.36, İlahiyat yay.) Yani, peygamberin babası bir put için kurban olarak adanmış ve bu adama "put"lara karşı gösterile gelmit olan Muhammed'çe de benimsenmit.

Aslında bunda bir terslik yok. "Put" denen "Hubel", gerçekte "el Ba'l" anlamındadır. Yani Fenikelilerin en büyük ve ünlü Tanrısı Ba'l. Mezopotamya'da ve Araplar içinde de son derece yaygın bir tapınma alanı bulan, tanınan "Ba'l"ın anlamı da "Efendi"dir. Şu demek oluyor: Kuran'ın ve Tevrat'ın "Tanrı"sı nasıl "efendi (rab)" niteliğini taşıyorsa, bunlara kaynaklık eden "Ba'l" da bu nitelikteydi. (Bkz. Dr. Muhammed Abdulmuid Han, El Esatiru'l-Arabiyye Kable'l-Islam, Arapça, Kahire, 1937, s.114 ve ö.t.)

Demek ki, babasının "Ba'l'e (Hubel'e) kurban olarak adanmışlığını Muhammed'in benimsemesinde, gerçekte bir terslik yok. Kendi Tanrı'sıyla, bu "Tanrı" arasında bir fark olmadığı için.

Peki, Muhammed'in babasının kurban olarak adanması olayı nedir?

Muhammed'in dedesi Abdulmuttalib, "on tane oğlu olursa, birini 'Tanrı'ya kurban edeceğini" söyleyerek adakta bulunur. Sonra 10 oğlu olmuştur. Oğulları gelişme dönemine girince, durumu bildirir onlara. "Andım, adağımdır, içinizden birini kurban olarak keseceğim." Hepsini toplar, Kabe'ye, Hubel'in önüne götürür. On tane okun üzerine on oğlunun adını yazar. Ve, Muhammed'in babsı Abdullah'ın adının yazılı bulunduğu ok çıkar sonunda. Kurbanlık, Abdullah'tır. Kurban yeri olan Isaf ve Naile adlı putların yanına götürülür. Abdulmuttalib bıçağı eline almıştır. Şakası yok, kesecek oğlunu. Ama sonunda Kabilesinden kişiler onu bu işten vazgeçirirler. Bir takım öneriler geliştirerek..Sonunda "deve"nin başına çorap örerler. Abdullah'ın yerine deve kurban edilir. (Bkz. Ibn Ishak, E's-Sire, tahkik: Muhammed Hamidullah, Arapça, Konya, 1981, s.10-18, fıkra:16-22;Ibn Hişam, e's-Sire, 1/50; Beyza Düşüngen, Putlar Kitabı, s.75, not:190)

Yine, anlatıldığına göre, Abdulmuttalib'in adağı 'zemzem' kuyusunu kazma sırasında olmuş. Abdulmuttalib, kurbanlık olan oğlunu keseceği sırada, kendisine: "Tanrı'nı razı et de oğlunun yerine deve kurban edilmesini kabul etsin.." demişler. Sonra öyle olmut ve adam 100 deve kurban ederek itin içinden kurtulmut.(Bkz.Acluni, 1/230; F. Razi, 26/152. Ve öteki tefsirler.)

Abdulmuttalib'in Kurban olarak kestiği anlatılan "yüz deve"den söz edilince, Muhammed'in kestiği ve kestirdiği "yüz deve" akla geliyor ister istemez:

Buhari'nin de yer verdiği hadise göre, Muhammed, "Veda Haccı"nda 'Yüz Deve Kurban' olarak sunmuştu. Bunlardan büyük bir kesimini de kendi eliyle kesmişti. Kalanını, damadı Ali'ye kestirmişti. (Bkz.Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l-Hac/121-122; Tecrid, hadis no: 829; Müslim, e's-Sahih, Kitabu'l-Hac/348-349, hadis no: 1317)

Muhammed'in "yüz deve" kurban edebilmiş olması, servetinin büyüklüğünü de ortaya koyuyor. Yahudilerden elde ettiği "ganimet" olarak çokça ve çok önemli hurmalıkları olan Muhammed, çok da yoksul tanıtılır.

Enes, şunu anlatıyor:

"Bir arpa ekmeği ve bir bayat yağla peygambere vardım. Peygamberin zırhı da, Medine'de bir 'Yahudi'ye rehin olarak verilmişti" (Bkz. Tecrid, hadis no: 966) Yani, "Peygamber bu denli yoksul" demek istenir. Ve Muhammed'in bu yoksulluğu cami cemaatlerine de anlatılarak inananlar ağılatılır.

Kurban Bayramı, "kurban"ın, "kurbanlıklar"ın bayramıdır. Ve en eski çağların "tanrılara kurban" geleneğini yansıtır."

(Not: Bu yazı, Turan Dursun'un "Din Bu" c.1, kitabının sf.122-127 den aynen aktarilmistir)

Birkaç kelime de benden:

Masala (efsane)ye göre, İbrahim'in hangi oğlu kurban olacaktı?

İbrahim'in güzel işi Sara'dan çocuğu olmuyordu. Sara ne yapsın? Cariyesi Hacer ile kocasını evlendirmiş, bu birleşmeden İsmail doğmuş. İbrahim, 100 yaşında iken bu kez de Sara'dan bir oğlu olmasın mı!.. Bu çocuğa İshak adı verilmiş.

Tanrı, İbrahim'in inancını sınamak istiyormuş, oğlunu kurban etmesini buyurmuş.. (Bu tanrı psikopat bir tanrı olmalı..)

Hangi oğlunu?

Yahudilere göre İshak'ı, Müslümanlara göre İsmail'i kurban etmek istemiş Tanrı; ama, İbrahim peygamber tam bıçağı çocuğun boğazına dayadığı an, gökten bir koç inmiş, İshak ya da İsmail kurtulmuş.. (Oğlunu bğazlamayı düşünen bu insan da psikopat olamalı...)

Kurban Bayramı bu söyleneceye mi dayanıyor?

Ne var ki, iş bununla da kalmamış. Müslümanlar, İsmail'in soyundan geldiklerine inanırlar, Yahudiler de İshak'ın soyundan geldiklerini ileri sürerler, bu "baba bir, ana ayrı" iki erkek kardeşin soyları arasında kavga ve kızılca kıyamet hiç eksilmez!..

İslam'da Kurban Bayramı, Hicret'in ikinci yılında, yani İsa'dan sonra 623 yılında başlıyor.

Neden?

İnanç dünyasında neden sorulmaz. Kurban, ilkel toplumlardan beri var. Belayı defetmek, tanrıların öfkesinden kurtulmak için insanoğlu tarih boyunca kimi zaman hayvanları, kimi zaman çocukları, kadınları, erkeleri kurban etmiştir.

623'te Medine'de ortaya çıkan kurban kesme olayında ise, bir avuçluk toplumda, ne belediye var, ne mezbaha.. Çöl toplumu bu.. Köy ya da kasabada kesilen kurbanın kanını toprak emiyor, çölde kumdan bol ne var?

623'ten bu yana 1375 yıl geçti.. İstanbul'un nüfusu 10 milyonu geçti, Ankara, İzmir, Bursa, Adana derken kentleşen Türkiye'de şehirler betonlaştı, caddelere asfalt döşendi, kum ve toprak görülüyor birçok şehir merkezinde.. Belediye ve mezbahalar var kentlerde.

1998 yılında, ülkeyi açık mezbahaya çevirerek bayram mı kutlanır?

Muhammed, gözlerini açıp Anadolu'daki müslümanları seyretsen: "Hey cahiller, ben kurban kesimini 1375 yıl önceki koşullara göre düzenlemiştim. O zaman ne Mekke'de ne de Medine'de apartman vardı.. Ne belediye ne de mezbaha vardı.. Et kesimi zaten evlerde yapılıyordu. Bugün sağ olsaydım, bayramın kurallarını başka türlü düzenlemez miydim!.." dese, Muhammed'e ne yanıt verilebilir?

"Allah'ın resulu olduğunu iddia eden Muhammed efendi.. Müslümanlar cahil olmasaydı, 21. Yüzyılın eşiğinde Hristiyanlardan bu kadar geri kalırlar mıydı?" derdik.. Malum, ekonomide, bilim ve teknikte, sosyal yaşamda, politikada, askeri konularda İslam ülkeleri, gayrimüslim ülkelere geride bulunuyor..

Herkesin kentteki evi önünde koyun, koç, manda, deve boğazlamak özgürlüğü, insan haklarından mıdır?

HAC KURBANININ EKONOMİYE ZARARI

Türkiye'den Suudi Arabistan'a son 10 yılda 700 bine yakın kişi gitti. Toplam 1 milyar 260 milyon dolar harcandı. Yaklaşık 630 bin kurban kesildi. Kuma gömülen bu kurbanlar için de 63 milyon dolar ödendi.

Son 10 yıldır, hac görevini yerine getirmek için Türkiye'den Suudi Arabistan'a giden 700 bine yakın kişi, toplam 1 milyar 260 milyon dolar (yaklaşık 1.6 katrilyon lira) harcadı. Diyanet İşleri Başkanlığı ve A grubu seyahat acenteleri aracılığıyla hacca gidenlerden, kişi başı ortalama 1800 dolar (yaklaşık 2.3 milyar lira) hac ücreti alınıyor. Hacca gidenlerden yüzde 99'u bu ücret grubunu tercih ediyor. Yüzde 1'lik grup ise 2-3 kişilik odalarda, müstakil, yemeksiz 2750 dolarlık (yaklaşık 3.6 milyar lira) ya da yemekli 3250 dolarlık (yaklaşık 4.3 milyar lira), Kabe'ye uzak, kısa süreli 5 yıldızlı odalarda konaklanan 4500-5500 dolarlık (yaklaşık 5.9-7.2 milyar lira), Kabe'ye yakın, kısa süreli 5 yıldızlı odalarda konaklanan 5500-9500 dolarlık (yaklaşık 7.2-12.4 milyar lira) kategorileri tercih ediyor. Diyanet İşleri Başkanlığı, bu yıl 1620 dolar (yaklaşık 2.1 milyar lira) ve 210 milyon lira hac ücreti alıyor. Bu ücretin 685-700 doları THY ve Suudi Arabistan Hava Yolları uçakları ile gidiş-dönüş uçakbiletisi olarak veriliyor. Geri kalan 1100 dolarlık (yaklaşık 1.5 milyar lira) kısım ise vize işlemleri, kira, ulaşım gibi ücretleri kapsıyor.

KURBAN 100 DOLAR

Hacca gidenlerin yüzde 90'ı Suudi Arabistan'da kurban kesiyor. Kurbanların kesim ve dağıtım işi İslam Kalkınma Bankası aracılığıyla yapılırken, kurban kestiren her hacıdan 325-375 Suudi Arabistan Riyali (yaklaşık 100 dolar) ücret alınıyor. Son 10 yılda Türkiye'den bu ülkeye giden hacılardan yaklaşık 630 bin kurban (Bu kurbanların büyük çoğunluğu değerlendirilemediği için kuma gömülüyor) için toplam 63 milyon dolar (yaklaşık 82.5 trilyon lira) para

harcadığı hesaplanıyor. (Kaynak: Hürriyet 02.02.2002)

Hac'da kesilen kurbanların etleri Türkiye'ye Arap hayvanları hastalıklı olduğu için getirilmeyecektir.

Hastalıklı hayvani kurban etmek dinen caiz midir?

Domuz etinin zararı yok ki;

DOMUZ ETİ YİYEN ÜLKELERDE İNSANLAR DAHA AZ ÖMÜRLÜ DEĞİLLER

Bu makalenin ana fikri, domuz eti yemenin omru uzatacağı değildir. Bu makalenin ana fikri, domuz eti yemenin zararlı olmadığını, İslamiyette bosa bosa yasaklandığını ifade etmektir.

Avrupa'da ve Japonya'da domuz eti yiyenler insanların ortalama omru, domuz eti yemeyen müslüman ve yahudilerden kısa değildir.

İslamiyette domuz eti yemeyi Muhammed Kuran adli kitabında yasaklamıştır. Bunu da yahudilikten kopya etmiştir. Müslümanlara niye bu yasağın olduğu sorulduğunda "domuz eti zararlı da ondan dolayı yasaklanmıştır.." derler. Halbuki, aşağıda açıklandığı üzere, bu doğru değildir. Sağlıklı bir şekilde üretilen domuz eti, sağlıklı bir şekilde üretilen dana ya da koyun etinden farklı değildir.

Bu nedenle müslümanlara konulan bu yasağın bilimsel bir temeli yoktur. Bugün açlıktan sefil durumda olan bazı müslüman ülkelerde domuz eti yense belki de bu durumda olmazlardı!..

İslam ülkelerinde domuz eti yemez insanlar.. Kuran'da Nahl(16) Suresinin 115.nci Ayeti ile, zorunlu haller dışında domuz eti yenmesi yasaklanmıştır:

16/Nahl/115: "Allah, size ancak les, kan, domuz etini, Allah'tan baskası için kesilene haram kılmiştir. Kim istemeyerek ve sınırı asmayarak yemek zorunda kalırsa, bilsin ki Allah, Gafur ve Rahim'dir."

Domuz eti yenmesi, Musevilik'te de (Yahudilik) yasaklanmıştır. Belli ki, Muhammed, Kuran'ı hazırlarken bu adeti, tipki erkeklerin sunnet edilmesi gibi aynen Yahudi'lerden almıştır.

İslam dininin en büyük hatası, zamanla kendisini yenilememesidir. Muhammed'in Kuran'ı yaklaşık olarak 1400 yılındadır. 1400 yıldan beri, bilim-teknik, sosyoloji ve hukuk alanlarında sayısız gelişmeler oldu, ancak, Kuran'ın hiçbir ayeti değişmedi. Eğer, Kuran ayetleri çağa ayak uyduramıyorsa, İslamiyet ve İslamiyet'e inanan toplumlar geri kalmaya mahkumdur. Bu satırları okuyanlardan bazıları diyecekler ki, "İyi ama, Kuran'ı Allah gönderdi.. Allah'ın degistirmesi lazım.."

Kuran'ı Allah'ın -varsa eğer- gönderdiğine inananlara o zaman sunu sormak lazım: "Peki, Allah nasıl olur da 1400 yıllık eskimis bir kitabı yenilemez, ve de çağa uygun hale getirmez? Bu, O'na atfedilen Yüce'lige yakışır mı?"

Kuran'ı Allah'ın -varsa eğer- değil de Muhammed'in hazırladığına inananlar için ise, durum açık-secik bellidir. Bu kitap eskimistir ve yeniden yazılması gerekir.

Gelelim asıl konumuza.. Kuran'da domuz eti yemek neden yasaktır?

Bunun cevabı Kuran'da yoktur. Ama, bir İslam ülkesinde yaşayanlara söylenir ki, "İslamiyette domuz eti yemek yasaktır, çünkü, domuz pis bir hayvandır. Hastalık tasir.. Bu yüzden, Kuran'da yasaklanmıştır."

Ama, gerçek bu mu, Kuran'ın ortaya çıkışından 1400 yıl sonra?

Suphesiz ki, sağlık için temizlik son derece önemlidir. Temiz olmayan bir toplumda her türlü hastalık ihtimali artar. Et veya sebze, hangi tip gıda maddesi olursa olsun, temiz ortamda yetiştirilmeli, temiz ortamda hazırlanmalı ve temiz ortamda yenmelidir ki, bedene hastalık bulastırıcı mikrop ve maddeler giremesin.

Aksi halde, domuz da hastalık yayar, koyun da, kuzu da, dana da, tavuk da, hindi de, balık da..

Ama, temiz toplumlarda, koyun da yenir, kuzu da, dana da, balık da, hindi de, domuz da..

Kaldi ki, domuz besiciliği karlı bir iştir. Domuz, bir yılda 15-20 yavru doğurur bir senede. Bir domuz, kesilme zamanına bir seneden kısa sürede gelir.Kesilme zamanında 150 kilo tartar. Bu rakkamları, koyun, dana ile mukayese ederseniz,

domuzun, dana ve koyuna göre, et veriminin 15-20 misli daha fazla olduğu görülür.

Et üretimi artınca ne olur? Et fiyatları düşer. Genel olarak et fiyatları düşünce, halk daha fazla et yiyebilir. Bugün, et fiyatlarının yüksekliği karşısında yeterince et alamayan kişiler, domuzun pazara girmesi ile, daha ucuza daha çok et alabilirler. Hayvansal protein almak, sağlıklı beslenmenin ilk şartlarından biridir. Bu şart da yerine gelmiş olur.

Domuz eti yiyen toplumlara bir göz atalım. ABD ve Avrupa'nın ondan gelen gelişmiş ülkelerinde, domuz eti bol miktarda, salam, sucuk, sos, lop ve olarak tüketilir. Ve, bu ülkelerin insanları, daha gelişmiş daha yapısal vücuda sahiptirler, daha uzun boyludurlar. Sporun her safasında daha başarılı olurlar, çünkü daha sağlam bir vücuda sahiptirler. Beyinleri de daha iyi çalışır, bilim-teknik, ekonomi alanında daha ileridedirler. Ülkeleri daha gelişmiş, daha temizdir. Yollar, evler, arabalar, evlerindeki eşyalar, her şey.. Daha gelişmiş ve daha modernidir. (Bunlar, akıllı olduklarını gösteriyor). Çünkü, bu insanlar, çocukluklarından beri "yeterli hayvansal protein ve et" tüketiyorlar. Bu da et verimi yüksek domuz sayesinde oluyor.

Bu arada, dikkat edilecek bir nokta daha var.. Tüm bunların bir sonucu olarak, bu insanlar, daha uzun ömürlü oluyorlar. Domuz eti yemeyen İslam ülkelerindeki insanlara göre çok daha fazla yaşıyorlar. Demek ki, daha sağlıklılar. Demek ki, yedikleri domuz etinin bir zararı yok.. Bilakis, faydası bile olabilir..

Nitekim, domuz eti yiyen gelişmiş ülkelerdeki ortalama yaşam süresi ile, domuz eti yemeyen İslam ülkelerindeki ortalama yaşam süresinin karşılaştırılması, en uzun ömürden, en kısa ömüre göre sıralanmış olarak, aşağıdaki tabloda görülüyor:

Birleşmiş Milletler İstatistik Bürosu Verileri - 1995-2000 Yılları Arasında Ortalama İnsan Ömrü		
Ülke Adı	Erkek	Kadın
Fransa	74.6	82.9
Japonya	76.9	82.9
Kanada	76.1	81.8
İsviçre	75.3	81.8
İspanya	74.0	81.5
İtalya	75.1	81.4
Avustralya	75.4	81.2
Belçika	73.9	80.6
Yunanistan	75.5	80.6
Hollanda	75.0	80.6
Norveç	74.8	80.6
Avusturya	73.7	80.1
Finlandiya	73.0	80.1
ABD	73.4	80.1
Almanya	73.4	79.9
İngiltere	74.5	79.8
İrlanda	74.0	79.4
Portekiz	71.8	78.9
Danimarka	73.0	78.0

Suudi Arabistan (Islam)	69.9	73.4
Oman (Islam)	68.9	73.3
Urdun (Islam)	67.7	71.8
Türkiye (Islam)	66.5	71.7
Tunus (Islam)	68.4	70.7
Cezayir (Islam)	67.5	70.3
Iran (Islam)	68.5	70.0
Fas (Islam)	64.8	68.5
Libya (Islam)	63.9	67.5
Mısır (Islam)	64.7	67.0
Pakistan (Islam)	62.9	65.1
Irak (Islam)	60.9	63.9
Yemen (Islam)	57.4	58.4
Bangladeş (Islam)	58.1	58.2
Afganistan (Islam)	45.0	46.0

Goruluyor ki, domuz eti yenmeyen İslam ülkeleri, en kısa more sahip insanların ülkeleri olarak, tablonun en altında kümelennmiş. Zararlı olduğu sanılan domuz etini yiyen ülkelerin insanları ise, en uzun yaşayan insanlar!..

Netice olarak, "Domuz eti yememe" yasasının, günümüzde bir hükmünün kalmaması gerekir. Yasaklarla dolu bir din olan İslamiyet'in bu yasasının günümüzde haklı gerekçesi kalmamıştır. Her kes, kendi canının istediğini, özgürce tercih edebilmelidir. "Din yasaklamış" diyerek, bilimsel geçerliliği olmayan kısıtlamaların esiri olmamak lazımdır.

"Degismeyen tek şey, değişimdir."

Tıp dünyasındaki araştırmalar, insanlara organ ve doku nakli konusunda, en uygun hayvanın "domuz" olduğunu gösteriyor. Domuz kalbinden alınan kapakçıkların başarı ile insan kalbinde kullanılması yakın geçmişte başarı ile gerçekleştirilmişti. Şimdi de, domuz beyninden alınan hücrelerin, felçli insanlara nakli ile tedavi edilmeleri gerçekleşiyor.

Domuz beyniyle kurtuldu

Hürriyet, 05.10.1999

ABD'de, yeni geliştirilen bir teknikle domuz beyninden alınan hücreler beynine nakledilen felçli bir kadın, mucizevi bir şekilde sağlığına kavuştu.

Beş yıl önce geçirdiği felç yüzünden konuşma yeteneğini kaybeden ve sol tarafı tutulduğundan ayaklıkla yürüyebilen 39

yaşındaki Maribeth Cook, operasyondan bir ay sonra ayaklığı attı ve telefon operatörü olarak iş buldu. 'Sağlığımı, (Babe) filmindeki gibi bir domuzla borçluyum. Bu kadar çabuk iyileşmem bir mucize. Ameliyattan bir gün sonra, 1994 yılında hasta olduğumdan bu yana ilk defa sol ayağımla tam olarak yere basabildim. Her gün biraz daha iyileşiyorum. Sol kolumu kaldırabiliyorum. Duşta yeniden soğuk suyla sıcak suyu birbirinden ayırdedebiliyorum. Konuşmam düzeliyor' diyerek sevinç gözyaşları döken New York'lu genç kadın, domuz ceni hücreleri beynine nakledilen ilk felçli kadın olarak tıp tarihine geçti.

Maribeth Cook, fizyoterapi ve konuşma tedavileri sonuç vermeyince Boston Hastanesi doktoru Louis Caplan'dan operasyonu yapmasını istedi. 12 domuz ceninden milyonlarca hücre alan Dr.Louis Caplan, 30 cm'lik bir iğneyle hücreleri

Maribeth'in beynine nakletti. Cenin beyni hücrelerinin, felçle zarar gören hücreleri onardığı ve beyinin etrafında bilgi

taşıyan

yollar oluşturduğu ortaya çıktı. Kullanılan domuz hücrelerinin, insandaki beyin hücrelerinin tam aynı olduğu anlaşıldı.

Tıpta devrim niteliği taşıyan nakil ameliyatı, Boston'daki Beth Israel Deaconess Hastanesi'nde yapıldı.

Tarihten Bir Yaprak: Osmanlı Zamanında Bir Domuz Hikayesi

Okuyacağınız olay gerçektir. 1755 yılında İstanbul'a görevli gelen Fransa Elçisi Baron François de Tott'un anılarından alınmıştır (Türkler, 18.y.yılda, Tercüman 1001 Temel Eser,No 89)

Çanakkale Boğazı, o devirde yeterince korunmuyordu. Boğazın hem Anadolu hem de Rumeli yakasındaki topraklar güç ve sayı bakımından çok yetersizdi. Moldovancı Ali Paşa sadrazamdır.. Padişah ise Sultan Mustafa.. Fransa ile Osmanlı arasındaki yakın ilişki nedeniyle, Baron de Tott, askeri konularda Osmanlı'ya yardım etmektedir. Çanakkale Boğazı'nın korunması için gerekli tedbirleri almak üzere görevlendirilir. Elçi Baron de Tott, Çanakkale'ye gider ve Çanakkale Boğazı'nın yeni ve güçlü topraklar ile donatılması gerektiğini tespit eder. Gerisini kitabın 276.sayfasından itibaren okuyalım:

"...Belgrad anlaşması ile, son bulan Rus savaşından Osmanlıların eline geçen iki top bulmuştum. Fakat bunları yerlerine oturtmak ve onarmak gerekiyordu. Bu yeni iş için işçileri bizzat yetiştirme zorunluluğu yanında, o yıl İstanbul'dan 150.000 kişiyi yok eden vebanın o sıralarda en şiddetli dönemini yaşaması da ayrı bir zorluk yaratıyordu. İşçilerin sürekli olarak başında bulunma mecburiyetimden dolayı hastalıktan kendimi sakınmam için dökümhanelerin sağlam sağlam havasında kalmayı tercih ediyor ve yapılan işi yönetmek için sadece bastonumun ucundan yararlanıyordum.

Daima ihmal edilen veya nefret edilen işleri yapan Yahudiler, İstanbul'da domuz kılının kullanıldığı bütün işlere sahiptiler. Top fırçası ihtiyacımı yeterince karşıladılar. Her zaman topluluk içinde çalışarak hiçbir şeyin gizli kalmamasına dikkat ediyordum. fakat bunların, ters bir durum yaratacağını hiç tahmin etmemiştim. benim öğrencilerim olarak seçilen 50 Türk topçusuna vereceğim ilk derslere Padişah da katılacağını bildirdiler. Buna rağmen, küçük topçu kuvvetimin hazır olduğunu duyan sadrazam, Kağıthane'ye (okulumuz oradaydı) otağını diktirdi, ben de o zaman Padişah yerine vezirlerini kabul edeceğimi anladım. Sabahın erken saatinde, Hükümet'in ileri gelenlerini karşılamak üzere hazırlandım. Topçubaşı benden önce gelmişti. Karşılaştığımızda selamlaştık. Herhalde bana hazırladığı küçük ihaneti örtbilmek maksadıyla, nezaket gösterilerinde bulunuyordu.

Vezirlerin yürüyüş esnasındaki düzenine göre, bütün alt rütbeli vezirler Sadrazam'dan sonra gelirlerdi. Önce Başdefterdar'ın geldiğini görünce bir şeyler hazırlandığı hakkında bende bazı kuşku uyandı. Endişeli bir tavırla, "Hazırladığınız topraklar nerede?" diye sordu. "İşte, şurada gördüğünüz kalabalığın ortasında" dedim; nitekim yeni top atış yöntemlerini görmek maksadı ile binlerce kişi sabahtan beri Kağıthane'ye gelmişti. Başdefterdar'ın ilk incelemesi bana hazırlanan oyunu sezinlememe sebep oldu. Domuz kılından hazırlanmış fırçaları göstererek "Bunlar nedir?" diye sordu. Sorunun nereye varacağını anlamamış gibi davrandım. "Top fırçaları," dedim. "Onu ben de görüyorum, size sormak istediğim etrafındakilere ne olduğu," diye cevap verdi.

Baron: "Top fırçaları olduğunu söylemiştim."

Başdefterdar: "Size sormak istediğimi yine anlamamış görünüyorsunuz. Herhalde, Müslümanın kim olduğunu unuttunuz, fakat meseleyi daha açık bir şekilde ortaya koymam gerekiyor. Bu fırçayı yapmak için kullandığınız malzeme nedir?"

Baron: "ne demek istediğinizi pek anlayamıyorum, fakat bunun malzemesinin kim olduğunu bilmek için gözlemlerinizi yeterlidir sanırım."

Başdefterdar: "Elbette gayet iyi görüyorum. fakat, ne kılı olduğunu merak ediyorum."

Baron: "Mademki adlandırmamı istiyorsunuz, bu işe yarayan tek şey olan domuz kılından yapılmıştır."

Başdefterdar: "İşte bunları kullanmamıza engel olan sebep" *(Burada bir saplama yapayım.. Kitabın önceki bölümlerinde, Osmanlı'nın top kullanımındaki yetersizliğinden söz ediyor, ve de burada Başdefterdar, bir Osmanlı üst düzey yöneticisi, "domuz kılı"ndan yapılan top fırçalarını kullanmamak için topçulukta geri kalındığını bir bakıma itiraf ediyor!)*

Baron: "Buna rağmen bu meseleyi çözmelisiniz ve eğer bunu kullanmanızı sağlamak için Şeyhülislam'ın fetvası gerekiyorsa, bunu elde etmek için elimden geleni yaparım."

Etrafımızda bulunan halk o ana kadar sessizce homurdanırken birden "Allah bizi bundan korusun!" diye bağırmaya başladı. Başdefterdar bu haykırıslardan sararak, kolumu tuttu ve "Çok rica ederim Şeyhülislam'ın adını anmayın," dedi. "Bunu parçalayıp yok edemez misiniz?"

fakat, bunca saçmalığa karşı iyice sinirlendiğimden bu isteğe aldırmadan sesimi yükselttim: "Bütün camileriniz domuz kılı ile dolu iken, bu fırçalar için neden bu kadar patırtı ediyorsunuz?"

Sebeepsiz yere sarfetmediğim bu sözler halkın kaynaşmasını ve artık kanlı olayları bekleyen Defterdar'ın korkusunu son haddine çıkardı. Bağırtiları bir misline çıkmış olan kalabalığı karşıma alacak şekilde, bir top arabasının üstüne çıktım ve herkesin susmasını istedim. Bu ani hareketimi beklemeyen halk, bir an için sustu. Geçici sükunetten yararlanarak bağırıldım: "Aranızda badanacı var mı? varsa ortaya çıksın!"

O zaman bir ihtiyar sesini yükselterek "Ben badanacıyım, ne istiyorsunuz?" dedi.

Ben de cevap vererek, "Eğer iyi bir müslümansanız, soracağım sorulara doğru cevaplar vermenizi istiyorum," dedim. Dehşete kapılan Defterdar, bizim konuşmamız sırasında, biraz kendisini toplamıştı. Badanacıdan yararlanarak bu meselenin içinden sıyrılacağımı tahmin ettiğinden, ihtiyarı kolundan tutarak önüme getirdi ve sorularıma doğru cevap vermesini istedi.

Baron (Badanacıya): "Hiç cami boyadınız mı?"

Badanacı: "Pek çok, hem de en önemlilerini."

Baron: "Bu iş için hangi aletlerden yararlandınız?"

Badanacı: "Birçok boyalar kullandım."

Baron: "Unutmayın ki, bir müslümansınız ve doğru olmak zorundasınız. neden dolambaçlar yapıyorsunuz? Boya bir alet değildir, bir araçtır. Mutlaka bir fırça kullandınız, fırçalarınız neden yapılmıştı?"

Badanacı: "Beyaz kıldan yapılmıştı. Biz onları öyle satın alırız, imal etmeyiz."

Baron: "Buna rağmen, bu kılın hangi hayvana ait olduğunu biliyorsunuz. Söyleyin bana."

Defterdar (Badanacıya): "Evet, gerçeği söyle, bilmekte yarar ver."

Badanacı (defterdar'a sesini yükselterek): "Madem bu kadar istiyorsunuz, söyleyeceğim. Bütün fırçalarımız domuz kılındandır."

Baron (Badanacıya): " Çok iyi, ama bu yetmez. Fırçalarınız kullandıktan sonra kıllarına ne oldu? Caminin boyanması bittikten sonra, elinizde ne kaldı?"

Badanacı: "İnanın ki, fırçaların sapından başka birşey kalmıyor. Kıl da duvarlara yapışıyor."

Baron: "Gördüğünüz gibi, domuz kılı, camilerinizin kutsallığını bozmadığına göre, düşmanlarınıza karşı kullanmanızda hiçbir sakınca yoktur."

halk hep bir ağızdan, "Allah'a şükür" diye bağırıldı. Endişelerinden tamamen kurtulan defterdar sırtından ağır samur kürkü çıkarttı, yere attı ve büyük bir şevkle fırçalardan birini aldı ve "hayd, dostlarım bu yeni icattan müminlerin selameti ve şanı için yararlanalım," diye haykırdı.
...."

Bugün bile hala domuzdan korkulmuyor mu? Domuz eti yeme korkusu devam etmiyor mu? Her akşam bile bir miktar alkollü içki tüketen "akşamcı" bile domuz etinden bir ürün önüne geldiğinde yiyebiliyor mu? Domuz yağı veya domuzdan herhangi bir ürün kullanılan herşey neredeyse korku salmıyor mu?

Yazık, ve gülünç..

"Kol kahnlığında ve dört lüle..."

Medyada ön plana çıkan dünyadaki güncel politik olaylar, insanların günlük yaşamlarını acaba ne kadar etkiliyor?

Bana sorarsanız havanın birden soğuması, yahut şiddetli bir yağmurun başlaması; Bush'un demeçlerinden de, Arafat'ın sıkışık durumundan da, Afganistan'daki sonu gelmeyen kanlı dram tefrikalarından da, çok dah fazla etkiliyor, kendi bireysel sorunları ve koşuşmaları içinde yaşayıp giden insancıkların günlük yaşamlarını.

Örneğin beklenip duran bir İstanbul depreminde; politik hırslardan değil de, Arz yuvarlağının bizzat kendisinden fıskırarak bir şiddet eyleminin, galiba en korkuncu yaşanacak...

4 bin yıllık tarihsel kentteki yapıların yüzde 75'i yıkılma tehdidi altında, Azrail tırpanının ise kaç bin cana uzanacağı kestirilemiyor bile. Böyle bir felaket, politikacıların yarattığı tayfunlardan çok daha fazla kezzaplayacak sıradan insanların yaşam serüvenlerini...

Acaba Türkiye, "Türk'e Türk'ten başka dost yok", "başka Türkiye yok", "iç düşmanlar - dış düşmanlar" türü politik hipnoz dopingleriyle, evrensellik kriterlerinden koparılmasa; "Türk'ün güneşleriyle dünya ufku ağardı, Türk olmasa tarihe yazılacak ne vardı" türü dizelerle, daha okullarda hamasi bir övünme bulutunun içinde yeryüzünün dışına çekilip çıkarılmasaydı...

Kendi gerçek tarihiyle yüz yüze gelebilecek, akılcı bir tutarlılığın evrensel objektifliğine doğru, duygusal koşullamalardan arıtılsaydı...

Acımasız bir giyotinin inmesini bekler gibi, Türkiye'yi tümünden değiştireceği anlaşılan İstanbul depremini, yine bugünkü karabasan benzeri korkularla mı beklerdik?

Türklerde tuhaf bir aksaklık olduğu, Osmanlı devşirmelerinin de dikkatini çekmiştir; eski Alman uzmanlarının da... Örneğin Osmanlı, "Etrak-ı biidrak" derdi; "Türkler algılamasızdır" anlamına..

Nef'i ise şöyle bir dize yazmıştı:

"Türk'e Hak, çeşme-i irfanı haram etmiştir", yani "anlayış yeteneğinin çeşmesini"...

Alman uzmanların Türklerle ilgili gizli bir belgesinden, rahmetli dayım yüksek maden mühendisi ve DP'nin ilk Zonguldak milletvekili Cemal Kıpçak söz etmişti bana...

Dayımla annemin babası, hala mekanında oturduğumuz dedem Tatar Hasan Paşa, üsteğmenliğinde staja gönderilmişti Almanya'ya ve on yılı aşkın bir süre orada unutulduğu için, Alman ordusunda önce yüzbaşılığa, sonra da binbaşılığa terfi etmişti.

Ancak Alman komutanlar uyarılmışlardı kendisini, "daha öteye gidemezsin" diye. Dedem de o zamanki Genelkurmay'a, bir mektup yazıp Almanya'da unutulduğunu bildirmişti. Ve derhal geri alınıp, o sıralarda İsmet Paşa'nın da öğrencisi olduğu Topçu Okulu'na müdür yapılmıştı...

I. Dünya Savaşı patlayınca da, Çanakkale ordularına komuta edecek olan Liman Von Sanders İstanbul'a geldiğinde, dedem kendisine yaver atanmıştı.

Liman Von Sanders, Selimiye Kışlası'nın helalarını denetlerken dedem de yanındaydı. Alman Feldmareşali bir kubura doğru eğilmiş ve :

- Hiç böylesini görmedim, demişti; kol kalınlığında ve dört lüle...

Sonra dedeme dönmüş:

- Hemen Alman Genelkurmayı'na bir şifre çekin, iki bok uzmanı gelsin, demişti.

Gelen bok uzmanları, yaptıkları incelemelerden sonra, şu sonuca varmışlardı:

"Türkler, yılda 25 yavru yaptığı için çok ucuz olan domuz etini yemediklerinden ve yılda tek yavru yapan koyunla, inek eti de çok pahalı olduğundan yüz gramlık biftekten alabilecekleri kaloriyi, iki okkalık somundan alabiliyorlar. O yüzden hazım için midelerinde yoğunlaşan kan, yeterince gidemiyor beyinlerine ve dışıkları çok kalın, göbekleri de büyük oluyor."

Dayım, dedemin kendisine gösterdiği o gizli raporları anlatmıştı bana.

Yoksul ülkelerde elbet beyinsel enerjiyle de ilgili bir beslenme sorunu var. Bu tür sorunlar bulunmasa, hamasi bir sanallığa bu kadar dalınır da, geleceği kesin olan bir İstanbul depreminin, tüm kenti yok edebileceği mi öngörülürdü?

(Çetin Altan, Milliyet, 10.04.2002)

Kuran'da sigara serbest ama şarap yasak!.. Müslümanlarca İslamiyet'in kutsal kitabı olarak kabul edilen Kur'an'da, çeşitli yasaklar (haram) bulunmaktadır. Bunlardan birisi de "şarap"tır. Halbuki, belli bir sınırı aşmayan şarabın insan sağlığına faydası tıp otoritelerince [ispatlanmış bulunmaktadır](#). Bunun yanı sıra, bugün tıp otoritelerince sağlığa zararlı oldu anlaşılmış bulunan sigara / tütün ise Kur'an'da yasak değildir. Bu çelişkili durum Kur'an'ın bilimselliği ve kim yarafından hazırlandığı üzerinde kuşku uyandırmaktadır. [Kuran kimler tarafından nasıl hazırlandı?](#)

Şarap ve insan sağlığına etkisi

Kuran'da sigara serbest ama şarap yasak!.. Müslümanlarca İslamiyet'in kutsal kitabı olarak kabul edilen Kur'an'da, çeşitli yasaklar (haram) bulunmaktadır. Bunlardan birisi de "şarap"tır. Halbuki, belli bir sınırı aşmayan şarabın insan sağlığına faydası tıp otoritelerince ispatlanmış bulunmaktadır. Bunun yanısıra, bugün tıp otoritelerince sağlığa zararlı oldu anlaşılmış bulunan sigara / tütün / uyuşturucular ise Kur'anda yasak değildir. Bu çelişkili durum Kur'an'ın bilimselliği ve kim tarafından hazırlandığı üzerinde kuşku uyandırmaktadır.

Kırmızı Şarap Kalp Sağlığına Faydalı

(Cumhuriyet 09.Ocak.1999)

Bilim adamları uzun yıllardır bir Fransız paradoksunu çözmeye çalışıyorlar:

Fransızlar, mutfakları diğer Batılı ülkelere kıyasla daha yağlı yemekler içerse de kalp hastalıkları gecirme olasılıkları bu ülkelerdekine göre daha düşük. Bu durumu açıklamaya çalışan en popüler görüş -düzenli kırmızı şarap tüketimi bol yağlı yemeklerin etkisini azaltır- yeni bir İngiliz araştırmasıyla aradığı desteği buldu.

Kırmızı sarabı diğer alkollü içeceklerden ayıran kimyasal özelliği polifenollerin varlığıdır. Bu bitki pigmentlerinin (boya maddesi) antioksidan özelliği var. LDL'ler (düşük-yoğunlukta lipoproteinler) vücudun her yerinde mevcut olan oksidan maddelerle tepkimeye girerek, damarları tıkayan plakların oluşmasına sebep olurlar. Yeni araştırmada, Cambridge Howard Foundation'dan Alan N. Howard ve meslektaşları, değişik alkollü içkilerin LDL oksidasyonuna etkisini incelediler.

Hergün yarım sise

Araştırmacılar, yaşları 35-65 arası değişen 30 sağlıklı erkeği dört gruba ayırdılar ve her bir gruba 4 farklı diyet programı uyguladılar.

Birinci grup hergün yarım sise kırmızı sarap, ikinci grup aynı miktarda beyaz sarap, üçüncü grup aynı miktarda beyaz sarapla birlikte kırmızı saraptan elde edilen polifenol kapsüllerini ve dördüncü grup ise alkolsüz bir içecek ile birlikte polifenol kapsüllerini içtiler. Deneylerden bir hafta önce ve sonra, araştırmacılar katılan 30 denekten kan aldılar ve LDL üzerine oksidasyon testleri yaptılar.

American Journal of Clinical Nutrition' in Ağustos sayısında, araştırmacılar kırmızı sarap içen deneklerden alınan LDL'lerin oksidasyona en uzun süre dayanabilenler -aynı erkeklerde test öncesi ölçülden 18 dakika, sadece polifenol kapsülü içenlerden 3.5 dakika ve beyaz sarapla birlikte kapsülü içenlerden 6 dakika daha fazla olduğunu açıkladılar. Sadece beyaz sarap içen erkeklerde LDL bir değişim göstermedi.

Yapılan epidemolojik çalışmalar düzenli alkol tüketiminin kalp krizi riskini azalttığını gösteriyor. Bu gerçek üzerine İngiliz bilim adamları, bir grup erkeğe bir hafta boyunca hergün 400 ml. vodka içirdiler. Hiç polifenol içermemesine rağmen vodka da LDL korunumu sağlıyordu. Bir haftanın sonunda deneklerden alınan LDL daha önceye oranla 2.5 dakika daha fazla oksidasyona karşı koyabiliyordu.

Howard'ın grubu, polifenolun antioksidan etkinin yanında LDL'leri başka bir mekanizma ile koruyabileceğini düşünüyor. Bakır gibi bazı metallerle bağlanabilen bu pigmentler, oksidasyona yardım eden bazı kimyasalları da etkin bir şekilde yok edebiliyor. Eğer bu yeni bulgular kanıtlanırsa, kırmızı saraba renk veren bu maddeler terapik yarar sağlayabilirler.

Sarap kimyacı Andrew L. Waterhouse, "Yeni çalışmalar her ne kadar antioksidanların kalp hastalıklarını engellediğini desteklese de, kandaki ya da LDL'deki hangi mekanizmanın oksidasyonu yavaşlattığını bilemiyoruz. Bu fenoliklerin direkt bir etkisi değil, dolaylı yoldan yarattığı bir değişimin -yağ ya da protein metabolizmasında olabilir." diyor.

Mekanizması henüz tam olarak bilinmese de gerçek olan şu ki kırmızı sarap, beyaz sarap dahil diğer tüm alkollü içkilere kıyasla kalbe çok daha faydalı.

(Cev.Sevil Duvarci, 22 Ağustos 1998, Science News)

**

Sağlıklı Bir Beyin İçin Şarap

(Cumhuriyet, Bilim Ve Teknik, 06.03.1999)

Günde bir buçuk bardak sarap, Alzheimer ve Parkinson gibi, norodejeneratif hastalıkların engellenmesine yardımcı olabilir.

Daha önceki araştırmalar sarabın içerdigi kimi kimyasalların antioksidan özelliklere sahip olduğunu ortaya koymustu. Simdi Milano Üniversitesi İnsan Govdebilim Enstitüsü'nden Alberto Bertelli ve ekibi asmanın bulasıcı hastalıklara karşı korunmak amacıyla ürettiği, üzüm ve şarapta bulunan, "resveratrol" adlı bir kimyasalın önemli bir sinir enziminin etkinliğini yedi kat arttırdığına tanık oldu. Mapkinase adıyla bilinen enzim sinir hücrelerini devinime geçirerek yenilenmelerine katkıda bulunuyor.

Resveratrol adlı kimyasalın insan sinir hücrelerindeki etkisini deneyen ekip bunun komsu hücrelerle bağlantı kurabilecekleri uzantıların oluşmasına neden olduğunu gördü. Gerek Alzheimer, gerekse Parkinson hastalığında kimi sinir hücreleri arasındaki bağlantı koptugundan, elde edilen bulgunun son derece önemli olduğuna dikkat çekiliyor.

Şarap Felci Önlüyor

(Hürriyet, 22.05.99)

British medical Journal'da yayınlanan Danimarkalı uzmanların araştırmasına göre, **haftada 1-7 kadeh sarap icilmesi**, beyin damarlarından birinin kanama veya pıhtı ile tıkanması yoluyla felc yapma olasılığını %30 oranında azaltıyor. 45-84 yaşları arasında 13 bin 329 kişiyi 13 yıl izleyerek bu sonuca varan uzmanlar, bira ve diğer alkollü içkilerin aynı koruyucu etkiyi göstermediğini söylediler.

Profesör Barnard: Kırmızı şarap kalbe faydalı

(Hürriyet, 08.10.2000)

DÜNYADA ilk kalp naklini yaparak tarihe geçen Güney Afrikalı ünlü kalp cerrahı Christian Barnard, "Kalp sağlığı için, yaşınız ne olursa olsun, haftada iki veya üç kez sevişin" tavsiyesinde bulundu. Dr. Barnard, yeni kitabı "Sağlıklı Kalp için 50 Öneri"de "Yaşınız ne olursa olsun, becerebildiğiniz kadar, haftada iki veya üç kez cinsel ilişkide bulunmak hem stres atar, hem kalbe idman yerine geçer" diye yazdı.

İlk kez 1967 yılında kalp nakleden ve 1983 yılına dek 158 nakil ameliyatı yapan Dr. Barnard, 78 yaşında olduğunu ve kitabındaki önerileri harfiyen yerine getirerek sağlıklı kaldığını öne sürdü. Dr. Barnard, sevişmenin yanı sıra az spor, **her gün yemekte iki bardak kırmızı şarap ve gülmenin insan ömrünü uzattığını ve kalp sorunlarını azalttığını belirtti.**

Kırmızı Şarabın Sağlık Üzerine Faydası Tekrar Açıklandı (Hürriyet 13.01.2005)

04.01.2005
Hürriyet

Erasmus Üniversitesi'nden (Hollanda) Oscar H. Franco ve arkadaşları, farklı yiyeceklerin bir arada alınmasının kalp sağlığı üzerindeki etkilerini araştırdılar. Araştırmanın sonuçları aralık ayı ortalarında yayınlandı. Araştırmaya göre beslenme planlarında kalbe iyi gelen sağlıklı besinlere yer veren 50 yaş sonrası erkeklerin ömrü 6 yıl, kadınların 5 yıl artıyor. Ömrünüze "ekstra yıllar" katmak için beslenmemizde badem, şarap, sarmısak, balık, bitter çikolata, meyve ve sebzeye yer vermeniz yeterli.

(Haftada 4 kez)

POLYMEAL TARZI BESLENME	
ŞARAP	150 ml/gün
BALIK	114 gr/gün
SARMISAK	3 gr/gün
BADEM	68 gr/gün
BİTTER ÇİKOLATA	100 gr/gün
SEBZE VE MEYVE	400 gr/gün

Şarap, brokoli ve köri kanser düşmanı

Hurriyet 13.07.2005

ABD’de gerçekleştirilen bir araştırma, şarap ve brokolinin kanser ile mücadelede ‘önde gelen savaşçılar’ olduğunu ortaya koydu. Araştırma, Illinois Üniversitesi’ne bağlı Chicago Eczacılık Fakültesi’nde yapıldı.

Buna göre, brokoli yemek ve **bir bardak şarap içmek** ile kansere neden olan DNA hasarına karşı, vücudun biyokimyasal savunma mekanizmaları harekete geçiyor. Prof. Andrew Mesecar, brokolideki ‘sulforaphane’ ile şaraptaki ‘resveratrol’ maddelerinin kanseri önleyici etkileri olduğunu söyledi. Prof. Mesecar, ‘Bunu, DNA hasarını önleyebilecek proteinlerin üretimi için vücuda sinyaller göndererek yapıyorlar’ dedi.

Prof. Mesecar, sinyallerin nasıl işlediği konusunda bilgi sahibi olduklarını da belirtti. Brokoli ve şarap tüketildiğinde ‘anahtar’ diye nitelenen Keap1 ve Nrf2 proteinleri, vücudun kansere karşı savunma sistemlerini harekete geçiriyor. Teksas Üniversitesi’nin yaptığı bir araştırmada ise körinin ‘melanom’ diye bilinen cilt kanserinde hastalıklı hücreleri kendi kendini imhaya zorladığı anlaşıldı

İSLAM ÜLKELERİNDE CEHALET

İslam Ülkeleri, İslamiyet dolayısı ile mi cahil kalıyorlar? Yoksa, cahil oldukları için mi İslamiyet boyundurugundan kurtulamıyorlar? Aşağıdaki [tabloda](#) İslamiyeti benimseyenlerin sahip olduğu cehaletin boyutunu göreceksiniz.

Çağımızın gereği, okuma-yazma’yi bilmeyen insanların bulunduğunu düşünebilir miydiniz? Bir insan düşünün ki, gazete okuyamayacak, kitap okumayacak.. Bu insan, neyi ne kadar bilebilir?

Okuma-yazma bilmeyenlerin bildikleri sadece ve sadece kulagina söylenenlerdir. Kulagina söylenenlerin doğru veya yanlışlığını kontrol etme imkanı yoktur. Bir konu hakkında alternatif fikirleri öğrenme imkanı yoktur. Bildikleri, sadece duydukları ve gördüklerinden ibarettir ve bu da sadece yakın çevresidir.

İslam ülkeleri, bu nedenle geri kalmıştır. İslamiyetin kitabı Kuran’i bile okuyamayan bu ülkelerin zavallı fertleri, sadece kendilerine söylenen yorumları bilirler.. Kuran içindeki bilimsel ve akıldışı ifadeler ile celsikilerden haberleri olmaz. Fikir sahibi olmak için, önce, bilgi sahibi olmak gerekir. Halbuki, bir kitabı okumadan, anlamadan, düşünmeden, yorumlamadan bilgi ve fikir sahibi olunamaz.

Halbuki okur-yazar olsalar ve Kuran’i okusalar, içerdiği [akıldışı ve bilimsel ayetleri](#), birbirleri ile [celişen ayetleri](#) görecekler ve din esiri olmaktan kurulacaklardır belki de..

Okuma-yazma bilmeyen insanların, Dünya’dan haberleri olmaz. Bu nedenle, hala 1400 sene oncesinin doğrularını doğru sanırlar.. Beyinleri 1400 sene oncesindedir, durumları de..

İslamiyet dinini benimseyenlerin arasında bu denli coğunlukta "kör cahil" insan olması neden?

Eğer, İslamiyet insanlara fayda sağlayan bir din olsa idi, kendisini benimseyenlerin bu denli cahil kalmalarını onlerdi.

Tablo:İslam Ülkelerinde Okuma-Yazma Bilmeyenlerin Oranı, %

Ülke Adı	Erkek	Kadın
Afganistan	77.3	97.6
Yemen (İslam)	57.4	91.8
Pakistan (İslam)	68.3	89.2
Bangladeş (İslam)	62.5	86.6
Libya (İslam)	37.3	83.2
Fas (İslam)	52.9	79.7
Cezayir (İslam)	50.2	79.5
Mısır (İslam)	50.2	78.1
Tunus (İslam)	42.2	67.7

Suudi Arabistan (İslam)	24.9	55.3
Irak (İslam)	31.4	53.3
Iran (İslam)	35.3	57.0
Türkiye (İslam)	13.1	40.3

Kaynak: Birleşmiş Milletler İstatistik Bürosu

Tablo'dan, Türkiye'nin, İslamiyeti benimsemiş insanların bulunduğu ülkeler arasında okur-yazar oranı açısından en iyisi olduğu görülüyor. Erkeklerde, cahillerin oranı %13.1, kadınlarda %40.3. Bu da Mustafa Kemal Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyet ve devrimleri sayesinde olmuştur. Hilafet kaldırılmasa idi, Arap harfleri kullanılıyor olsa idi, bizde de bu zavallı diğer İslam milletleri gibi cahillik fazla olurdu.. Türkçe'den Arap harflerinin kaldırılarak, Latin alfabesinin kullanılmaya başlanmasının yararları için [burayı tıklayınız](#). Unutmayalım ki, Osmanlı zamanında ilk matbaa, keşfedilmesinden 500 sene sonra kullanılmaya başlanmadı!.. Biz, ilk matbaayı 500 sene geç getiren bir neslin torunları olarak, yine de büyük asama kaydetmişiz.

Ancak.. Maalesef Türkiye'de de kadınların cehalet oranı yüksek. Bu kadınların yetistirdiği çocukların 2000'e 1 kala Başörtüsü/Turban (Kadın sarığı) pesinde kotmaları sasirtici olmaz.. Aydınlik bir Türkiye için ülkeledeki okur-yazar oranını %90'ın üzerine çıkaracak tedbirler alınmalı ve insanların okuması sağlanmalıdır.

Bu makaleyi lütfen okumaya çalışınız. Sonra, makalenin sonundaki yazıya bakınız.

Hrf anklaby nh yapıty?

A. M. C. Şnkr

ansanavgly hbrlşmdh şbhsyz avvla vevdv aylh yapıty mhtlf aşartlry astmal atmş, bvnv mtaakban çkrđgy sslrh br antzam vrhrk aşrtlrh mayyn ss kymtlry atfatmk surty aylh kvnvşmayı aycad aytmyşdr. çk avzvn br mddt tmaman şfahy avlan mdnyt bşr, balhashh zraatyn zhurndn svkrh artn br svrtđh sabt br zbt systmnn ahtyacny hsaytmgh başlamışdr. zbt aydłck şylr abtda zraat mhşvlaty, tcary kydlr v baz dyny akydhłrdn abartdy. balhashh dyn admlry krvn avlydh ayny zmandh hytşnas avldklrmdn syarh vancamn mhrklrny hsb aylmak ayçvn fvkalaadh dkyk mşahdh kydlrna ahtyac gvstryvırdy. svmrđn, msrđn babldn bzlrh antkal aydn mfşsl hyt đfırlry bv msaaynn mhşvıldr. valhasl, mzkvr ahtyaclr nhaayt sabt br takym aşrtlrn kyl tblhtlry yahvd papırvs avzrynň gçrlrk zbt aydłmlrnh sbb avldv. aşth yazv bv svrtłh aycad aydłmş bvlınyvrdv. yazvnn aylk tmsylclry bvtñ bazy fkryyatn kvı avlrk rsmđn abart aydy. msla çınch dag manasnh glñ "şan" klmsy bvgvñ $\exists(1)$ şklndh yazvılr. amma bvnñ aylk şkly şvylh br $\Delta\Delta\Delta$ slsl cbly rsmđn br aydhvgmñ aydy.

yazv tkaml atdykçh, afkary tmsyl aydn aydhavgramırdn afkary dlh gtyrn klmatn mrkkb avldvgv sslry afadh aydn smbvıllrñ yapılmşy dvşvıvıdv. bv smbvıllr balhashh sslylry bvl kvıllnn cnub lşanlrđndh, klmalrh esas şhsyıt vrn sssz hrvfatdn mrkkb aydy. fyılıhkyh bv abranı v arb hrvfatdnđ bvylyh avldvgv gby, msla avrhvñ ktablyrđndky trk alfabsndh dh kşman bvyıdr. abtday lşanlrđh alfabnn ssly hrvfaty mhtvy avılmşsy hrkngy br zvrlvk çykrmş, zyra klma hznşy mhđvd avldvgv gby, yazvly mtnlr dh mahđvd v bsytdr. anck klma v mfhum hznşy anksaf aydrk byvdckh, sadhch ssszlrđn hrktlh hr klmay tvgyr avlrk tláfızamkany klmaz, avkunşlrđh krgşh pyda avılv v alfabh hty vzyfşny ymñ gtyrmş. msla arb alfabsy bv dvrvmh çarh avlark hrklmyy gtyrmşdyr. fkt arb alfabsylh yzvlmş aksry mtnlrñ hrkelmđnđ tñh aydłdgy malvmr. hty, gvya sadhce almaya mahşvs avılmk avzrh, bv alfabhaylyh hyç nktalanmđnđ dhy yazvılmş mtnlr vadr. yany mzkvr yazlrđh msla "b"y "n"đn, yahud bvnıly "t"đn yahud "p"đn, "a"y "g"đn, yahud "s"y "ş"đn tfryk nammkvıdr. bv sbblh pak çk şrkıyatecy asky mtnlrđh krşvıltıkly br klmyy, agr bv klma halhazrđh kullınylmıvyvr aysh avkvyammktadr.

aylk dfa yvnan alfabsı (grıddky lynhr b dnyln yazv) hm sssz v hm dh ssly hrufath ayrv ayrv smbvıllr tahşys aytmk svrtıy aylh fnykellrđn tvars aytdygy alfabay tkaml aytdyrk rasyvnl, kvlay avkvır br alfabe tşkylñh mvfk avılmıvıtr. malvm avldvgv avzrh, latyn alfabsı yvnan alfabsndn nşı aytmyşdr. gne hrksn bildıgy gby, aylk dfa yvnan ahalısy ayçrsındh avkvır-yazr avılmk br amtyaz avılmktn çkmş, hr frđn amkany dahlñh gyrmşdr. yvkse atyna tyrany pyzystratvs myladn avıı 550 snşndh bv şhrđh br ktap pzary t?kylñh mvfk avılabılr my aydy?

9 avğşts 1928'dh atatvrkn sıraybvıry ntky aylh hlkh aalan aytdygy hrf anklabnn ygane mksdy, alfabmzy v yazmh kablytmzy br tkaml bsmgvıdn alvb br astnh çkarmkdy. bv svrtłh avkvımh çk kvılaylaşacagy gby, hlh yazmk askysnh nızan çvck avıncagy avıvyvırdy. askydn anck lysh ayary br mktby btran kşy htasz yazblrkñ şymdy bv artk aylkmktbyñ aylk snflmđh mmkvñ avıvyvırdy. hrf anklaby bzh bv svrtłh yaygyn blgv alm v blgy yayme hrrıtyñ bhşaytdy. blgy çağnñ ayçynh gyrrkn bvnñ faydasny anımmk mvmkn mv?

(1) 90 derece sağa dönük düşününüz (Uçlar yukarı kalkık). Bilgisayar kelime işlem programında tam şekli bulamadım..(entropy30)

BU YAZIYI OKUYAMADIYSANIZ LÜTFEN AŞAĞIDAKİ YAZIYI OKUYUNUZ.

Harf devrimi bizi neden kurtardı?

A. M. C. Şengör

(Zümrüt'ten Akisler, Cumhuriyet Gazetesi Bilm Ve Teknik Dergisi, 14.08.1999)

Harf devrimi'nin neyi başardığını, bizi hangi dertten kurtardığını ortaya koymanın en iyi yolunun, Arap harfleri ve Osmanlı alfabesiyle imlânın nasıl olduğunu Arap harflerini bilmeyen okuyucuya birinci elden göstermek olduğunu düşündüm. Bunu yapabilmek için, bu haftaki "Zümrütten Akisler" yazımı şimdi kullanmakta olduğumuz imlâ kurallarıyla değil de, Osmanlıca'nın imlâ kurallarıyla yazdım, yalnız Arap kökenli Osmanlı harfleri yerine Lâtin kökenli Türk harflerini kullandım. Yazının günümüz imlâsıyla yazılmış şekli, bazı eski kelimelerin parantez içindeki açıklamalarıyla beraber aşağıdadır.

BİR ÖNCEKİ ZÜMRÜTTEN AKİSLER YAZISININ GÜNÜMÜZ İMLÂSIYLA YAZILMIŞ ŞEKLİ:

HARF İNKİLÂBİ NE YAPTI?

A. M. C. Şengör

İnsanoğlu haberleşmede şüphesiz evvelâ vücudu ile yaptığı muhtelif işaretleri istimal etmiş (kullanmış), bunu müteakiben çıkardığı seslere bir intizam vererek işaretlere muayyen (belirli) ses kıymetleri atfetmek (vermek) sureti ile konuşmayı icad etmiştir. Çok uzun bir müddet tamamen şifâhî (sözlü) olan medeniyet-i beşer (insan uygarlığı), bilhassa ziraatın zuhurundan (ortaya çıkmasından) sonra artan bir surette sâbit (değişmez) bir zabıt (=kayıt) sisteminin ihtiyacını hissetmeğe başlamıştır. Zabıt edilecek şeyler iptidâ (önce) ziraat mahsûlatı (ürünleri), ticaret kayıtları ve bazı dinî akîdelerden (inanç, dogma) ibaret idi. Bilhassa din adamları kurun-u ûlada (ilkçağda) aynı zamanda hey'etşinas (astronom) olduklarından seyyare (gezegen) ve encâmın (yıldızların) mahreklerini (yörüngelerini) hesabeylemek için fevkâlâde dakik (hassas) müşahade (gözlem) kayıtlarına ihtiyaç gösteriyorlardı. Sümer'den, Mısır'dan Babil'den bizlere intikal eden mufassal (etrafli) hey'et (astronomi) defterleri bu mesainin (çalışmanın) mahsûlûdür (ürünüdür). Velhasıl, mezkûr (zikredilen) ihtiyaçlar nihayet sâbit bir takım işaretlerin kil tabletleri veya papirüs üzerine geçirilerek zabıt edilmelerine sebep oldu. İşte yazı bu suretle icad edilmiş bulunuyordu. Yazının ilk temsilcileri bütün bazı fikirlerin kül (bütün) olarak resminden ibaretti. Meselâ Çince dağ anlamına gelen "şan" kelimesi bugün i şeklinde yazılır. Ama bunun ilk şekli şöyle bir ??? silsile-i cebeli (dağ silsilesini) resmeden bir ideogram idi.

Yazı tekâmül ettikçe (geliştikçe), efkârı (fikirleri) temsil eden ideogramlardan efkârı dile getiren kelimelerin mürekkep olduğu (oluştugu) sesleri ifâde eden sembollerin yapılması düşünüldü. Bu semboller bilhassa seslileri bol kullanan cenub (güney) lisanlarında, kelimelere esas şahsiyet veren sessiz hurufatdan (harflerden) mürekkep idi. Filhakika (gerçekten) bu İbrânî ve Arap hurufatında böyle olduğu gibi, meselâ Orhun kitâbelerindeki Türk alfabesinde de kısmen böyledir. İptidâî (ilkel) lisanlarda alfabenin sesli hurufatı muhtevi olmaması (içermemesi) herhangi bir zorluk çıkarmaz, zira kelime haznesi mahdud (sınırlı) olduğu gibi, yazılı metinler de mahdud ve basittir. Ancak kelime ve mefhum haznesi inkişaf ederek (gelişerek) büyüdükçe, sadece sessizlerden hareketle her kelimeyi doğru olarak telâffuz imkânı kalmaz, okunuşlarda kargaşa peyda olur (görünür) ve alfabe hattâ vazifesini yerine getiremez. Meselâ Arap alfabesi bu duruma çâre olarak harekelemeyi 1 getirmiştir. Fakat Arap alfabesiyle yazılmış ekseri metinlerin harekelenmeden tab edildiği (basıldığı) mâlumdur (bilinmektedir). Hattâ, gûya sadece ulemaya (bilginlere) mahsus olmak üzere, bu alfabe ile hiç noktalanmadan dahî yazılmış metinler vardır. Yani mezkûr yazılarda meselâ b'yi n'den, veya bunları t'den yahud p'den, a'yı g'den, yahud s'yi ş'den tefrik (ayrımak) nâmümkündür (mümkün değildir). Bu sebeble pek çok şarkiyatçı (oriantalist=doğubilimci) eski metinlerde karşılaştıkları bir kelimeyi, eğer bu kelime halihazırda (şimdi) kullanılmıyorsa okuyamamaktadır.

İlk defa Yunan alfabesi (Girit'teki lineer b denilen yazı) hem sessiz ve hem de sesli hurufata ayrı ayrı semboller tahsis etmek sureti ile Fenikelilerden tevârüs ettiği (miras aldığı) alfabeyi tekâmül ettirerek rasyonal, kolay okunur bir alfabe teşkiline (oluşturulmasına) muvaffak olmuştur. Mâlum olduğu üzere, Latin alfabesi Yunan alfabesinden neş'et etmiştir (çıkıştır). Gene herkesin bildiği gibi, ilk defa Yunan ahalisi içerisinde okur-yazar olmak bir imtiyaz (ayrıcılık) olmaktan çıkmış, her ferдин imkânı dahiline girmiştir. Yoksa Atina tiranı Pisistratos milâttan evvel 550 senesinde bu şehirde bir kitap pazarı teşkiline (kurulmasına) muvaffak olabilir mi idi?

9 ağustos 1928'de Atatürk'ün Sarayburnu nutku ile halka ilân ettiği harf inkılâbının yegâne maksadı, alfabemizi ve yazma kabiliyetimizi bir tekâmül basamağından alıp bir üstüne çıkarmaktı. Bu suretle okuma çok kolaylaşacağı gibi, hele yazmak eskisine nazaran çocuk oynacağı oluyordu. Eskiden ancak lise ayarı bir mektebi bitiren kişi hatasız yazabilirdi şimdi bu artık ilköğretimin ilk sınıflarında mümkün oluyordu. Harf inkılâbı bize bu suretle yaygın bilgi alma ve bilgi yayma hürriyetini bahşetti. Bilgi çağının içine girerken bunun faydasını anlamamak mümkün mü?

Bu yöntemle Osmanlıca'nın tüm güçlüklerini yansıtmak doğal olarak mümkün değildir. Bazı Osmanlı harfleri kelimelerin başında, ortasında veya sonunda bulunduğuna göre değişik şekiller alır ve komşu harflere değişik şekillerde bağlanır. Noktalama, yazının amacına ve yazının bulunacağı yayın ortamına göre değişik olabilir. Kullandığım transkripsiyonda (=çeviriyazıda), T.C. Millî Eğitim Bakanlığı'nın 1946'da yayımladığı ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi tarafından hazırlanmış olan **Türk İlmî Transkripsiyon Kılavuzu**'nu basitleştirerek temel aldım (Millî Eğitim Basımevi, İstanbul, 36 ss.). Meselâ hem **te**, hem de **ti** harflerini **t** ile gösterdim. Benzer şekilde hem **Arabî kefi** hem de **kafi k** ile, **zeli**, **zeyi** ve **zıy** **z** ile yazdım. **He** harfini hangi sesi temsil ediyor olursa olsun **h** ile belirttim. **Lâmelifi l** ve **a**

ile yazdım. Sesiyle **elifi** heryerde **a** ile gösterdim ve dolayısıyla **med**, **üstün** veya **esresiz** yazılmış farzettim. **Şeddeli** harflerin hepsini gazete (ve ekseri okul kitabı, roman vs.) geleneğine uyarak tek harf olarak gösterdim. Ancak transkripsiyon işinin ne denli karmaşık olduğunu görmek isteyenlerin yukarıda bahsettiğim kitapçıya veya **Nijat Özön**'ün Büyük Dil Kılavuzu'nun "Çevriyazı" bölümüne (2) bakmalarını öneririm.

Kullandığım dili kasten ve pek yapmacık bir şekilde eskittim. Bunun amacı yazının içinde günümüz okuyucusuna hemen tanıdık gelmeyecek pek çok kelimenin bulunmasını sağlamaktır. Bu kelimelerin okunmasında ortaya çıkacak güçlük okuyucuya Osmanlı harfleriyle imlânın sarp yokuşlarının ilk lezzetini tattıracaktır. Osmanlıca kelimelere nisbeten alışık yetmişin üzerindeki neslin de hemen okuyamayacağı **ideogram**, **Pisistratos** gibi birkaç kelimeyi de yazının içine bilhassa serpiştirdim. Hele özel isim olan **Pisistratos**'u eğer okuyucu daha önce duymadıysa asla doğru olarak okuyamaz (3)

Bu yazıyı eğitim ve görgü düzeyi değişik ancak Osmanlıca bilmeyen kırkbeş yaşın altında olan dostlar üzerinde denedim. Kendilerine metnin "Türkçe" olduğundan başka bir ipucu vermedim. Pek çoğu "bu ne biçim imlâ böyle?" diye isyan ettiler. Yalnız İngilizce bilenler, imlâyı değil de imlâ sistemini yadırgamadılar. "Eh, İngilizce de böyle, üniversiteye giden çocuk bile bilmediği bir kelimeyle karşılaştı mı onu adam gibi telâffuz edemez" dediler. Ben de onlara **George Bernard Shaw**'un 1913 yılında **Pygmalion** piyesinin önsözüne yazdığı yakınmalarını hatırlattım: "İngilizlerin lisanlarına hiç saygıları yoktur ve onun nasıl konuşulacağını çocuklarına öğretmezler. Dillerini yazamazlar, zira içinde sadece sessizlerin - onların da hepsi değil - belirli bir ses değeri olan eski ve yabancı bir alfabeden başka kullanabilecekleri bir araçları yoktur. Bu yüzden hiç kimse dilin nasıl seslendirilmesi gerektiğini sırf okumak yoluyla kendisine öğretmez. Dolayısıyla, herhangi bir İngiliz bir diğerrinin nefretini üzerine çekmeden ağzını açamaz." (4)

Benim yazıdaki yanlışlarım ve Osmanlıca cehaletime gülerek, "adam gibi bilsen bunlar olmazdı" diyecekler çıkacaktır. Ancak "adam gibi bilebilmek" için ne kadar zaman ve emek yatırımı yapmalıyım? Bir işin kolayı varken, sırf gösteriş için zoruna kaçmanın ne gibi bir mantığı olabilir? Bugün ilköğretimin birinci sınıfını bitiren çocuklarımız ellerine verilen metinleri bülbül gibi okuyabilirken, bir üniversite hocasının, hattâ Arabist bir filoloğun daha önce duymadığı bir kelimeyi okuyamadığı bir yazı sisteminin neresi savunulabilir? Muhakkak hem Arapça'da hem İngilizce'de insanlığın göğsünü kabartan uygarlık anıtları dikilmiştir. Ama bunlar ne bizlerin Arap kökenli Osmanlı alfabesinden ne de Bernard Shaw'ın Lâtin kökenli İngiliz alfabesinden şikâyetçi olmasına engeldir. Yazı bir şifre değil, bilakis açık haberleşme aracıdır - veya öyle olmalıdır. Yazı, aynen kodladığı dil gibi, herkesin ortak malı ise görevini yerine getirebilir. Bu nedenle mümkün olabildiği kadar basit olmalıdır. Daha da önemlisi, bir yazı sistemi temsil ettiği dili olabildiğince yanlışsız kodlayabilmelidir. Kodlama sistemi eksik olduğu için dili dile getiremeyen bir yazı sistemi tamire ve geliştirilmeğe muhtaç bir yazı sistemidir. 8 Ağustos 1928 Harf Devrimi ile elde ettiğimiz, Lâtin harflerine ve Yunan sesliler sistemine dayalı yeni Türk alfabesi daha ilkel olan ve **a** dışında sesli harf içermeyen Kenân sistemindeki (5) Arap harflerini kullanan Osmanlı alfabesinden (6) hem daha basittir hem de sesleri dile getirmede çok daha az yanlışla neden olur, dolayısıyla daha gelişmiş bir sistemi temsil eder.

Katkı Belirtme:

"**Osmanlıca**" metnimi kontrol etmek lûtfunda bulunan muhterem Hocam ve azîz dostum Prof. Dr. Sırrı Erinç'e teşekkür eder, kalan tüm yanlışlardan ise yalnızca kendimin sorumlu olduğunun altını çizmek isterim. Oğlum Asım "Osmanlıca" metnin sağdan sola dizilmesini teklif etti. En doğrusu da o olurdu, ancak bunun okumada herhangi bir ek güçlük yaratmayacağını düşündüğüm ve bilgisayarım bazı noktalama işaretlerini sağdan sola koyamadığı için yazıyı soldan sağa dizilmiş olarak bıraktım.

(1) Hareke: Arap alfabesinde okunuşa yardımcı olan sesleme işaretleri.

(2) **Özön, N.**, 1995, Büyük Dil Kılavuzu, gözden geçirilmiş ve genişletilmiş 4. basım: Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, ss. 71-73.

(3) Ben **Pisistratos**'un Osmanlıca imlâsını Ahmed Refik'in (Altınay) Büyük Tarih-i Umumî adlı kitabının ikinci cildinden aldım (1328[1912], Kitabhane-i İslâm ve Askeri-İbrahim Hilmi, İstanbul, S. 64 ve sonrası).

(4) **Shaw, G. B.** 1913[1977], Pygmalion-Definitive Text: Penguin Books, New York, s. 5. Dolayısıyla, meselâ Ahmed Refik'in 1920 yılında Dersaadet gazetesinde yayımlanan bir röportajında söylediği "Yeryüzünde Türklere başka imlâyı gelmeyen millet kalmamıştır" (Dersaadet Gazetesi, Sayı 62, 15. 9. 1336; bkz. **Gökman, M.**, 1978, Tarihi Sevdiren Adam Ahmed Refik Altınay: İş bankası Kültür Yayınları, İstanbul, s. 81) sözü doğru değildir. Bu o tarihlerde pek yaygın bir izlenimdi. Hele o zamanlarda tam tersi doğrudu halbuki. Bu durum da Atatürk'ün büyük dehâsını bir başka açıdan tekrar vurgulayan bir keyfiyettir. Harf devrimi, "herkeste öyle olduğu için" değil, aklın gereği olduğu için yapıldı.

(5) Bu sistemin de Mısır'daki hiyeroglif yazısından türediği muhakkaktır. Mezopotamya'nın çivi sileberlerinde seslilerin yazıyla dile getirilmesi daha kolaydı. Asurluların getirdiği daha sonraki Sâmi dili egemenliği ile çivi sileberlerinde de seslilerin temsili azaldı. İran ve Hindistan'ın kuzeyinde geliştirilen Hint-Avrupa kökenli yazı işaretlerinde de seslilerin temsili Mısır'a ve Kenân yazı sistemlerine göre daha kolaydı. Bu bilgiler için bir alt notta verilen **Faulmann**'ın kitabına bkz.

(6) Tüm bu alfabeler ve alfabe sistemleri için bkz. Faulmann, C., 1880[1985], Das Buch der Schrift enthaltend die Schriftzeichen und Alphabete aller Zeiten und aller Völker des Erdkreises..., zweite vermehrte und verbesserte Auflage: k.-k. Hof- und Staatsdruckerei, Wien, XII+286 ss. Ayrıca bkz. **Tendar, N.** ve **Karaorman, N.** 1970, Osmanlıca Okuma

Kaynak: Cumhuriyet Gazetesi, Bilim Ve Teknik Dergisi, 14.08.1999

İnancı gereği... İnanç ile yasa çelişirse...

Bugün Türban, Yarın Çarşaf, Öbür gün Sarık ve Cübbe, Daha Sonra Haremlik-Selamlık Ve En Sonunda Şeriat...

Özel yaşamında isteyen istediğini giyiyor.

İnancı gereği, yasa ve kıyafet kurallarını hiçe saymak ve eylem yaparak toplum düzenini bozmak elbete ki kabul edilemez.

Yasalar ile inanç ve kişisel tercihler çeliştiğinde, yasalar geçerlidir.

Bugün inancı gereği başını örterek, kıyafet kurallarının uygulandığı bina ve yerlerde yasaları çiğnemek isteyenler; yarın inançları gereği yasaların değiştirilerek, inandıkları Kur'an'a uygun yasaların getirilmesini isterlerse ne olacaktır?

Örneğin, yasalar kadın ve erkeği eşit görür. Miras paylaşımında, erkek ve kadın eşit pay alır. Ama, Kuran'da kadının erkeğin yarısı kadar pay alacağını yazar. İnancı gereği bu yasaya karşı gelmek isteyenlere ne diyeceksiniz?

Örneğin, hırsızlık suçunu işleyenlere verilecek ceza yasada belirtilmiştir. Kuran'da ise, hırsızlarının elinin kesilmesi cezası verileceği yazar (5/Maide Suresi 38.ayet). İnancı uğruna, hırsızların elini kestirmek isteyenler çıkarsa, inançlarına saygı gösterilip el mi kestirilecek?

Örneğin, Kuran, Yahudiler ile Hristiyanlar ile dost olunmamasını yazar (5/Maide suresi 51.ayet). İnancı gereği, Yahudi ve Hristiyanlarla dost olunmamasını isteyenler, Yahudi ve Hristiyan'lar ile dost olmak isteyen devlet ve insanlara karşı çıkarsa ne olacak? ([Kuran ayetleri'nden](#))

Bugün inancı gereği başını açmak istemeyen üniversite öğrencisi bayanlar, yarın inancı uğruna erkeklerle aynı sınıfta ders görmek istemezse ne olacak?

Bugün inancı gereği başını açmak istemeyen üniversite öğrencisi bayanlar, yarın inancı uğruna çarşafı üniversiteye girmek isterse ne olacak?

Bugün inancı gereği başını açmak istemeyen üniversite öğrencisi bayanlar, yarın inancı uğruna çarşafın yanısıra peçe ile üniversiteye girmek isterse ne olacak?

Bugün inancı gereği başını açmak istemeyen üniversite öğrencisi bayanlar, yarın inancı gereği erkek öğretmen istemezse ne olacak?

Bugün inancı gereği başını açmak istemeyen üniversite öğrencisi bayanlar, yarın inancı gereği erkeklerle aynı toplu ulaşım aracını paylaşmak istemezse ne olacak?

Bugün inancı gereği başını açmak istemeyen üniversite öğrencisi bayanlar, yarın diyelim ki hekim olursa ve erkek

hastalara bakmayı reddederse (ki böylelerinin bulunduğunu gazete ve TV haberlerinden gördük) ne olacak?

Bugün inancı gereği başını açmak istemeyen üniversite öğrencisi baynalara destek veren erkekler, yarın inançları gereği okula sarık ve şalvar ile gelmek isterlerse ne olacak?

İnançın sınırı yoktur. Dünyada ne kadar sayıda insan varsa, o kadar sayıda "inanç" vardır. İnanç, sadece müslümanlara has değildir, bir Hristiyan'ın da, bir yahudi'nin de, bir Budist'in de, Afrikalı bir yerlinin de kendisine göre "inancı" vardır.

Örneğin, Hindistan'da bulunan [düzinelerce dinden](#) birine inanan bir kişi Türkiye'de yaşasa ve inancı gereği inancına uygun şekilde giyinip okulda okumak, işyerinde çalışmak istese, diğer dinlere inananlar ya da inançsızların tepkisi ne olurdu? Buna bir örnek olarak, inancı gereği cinsel organına taş bağlayan çıplak gezen [dindarlar](#) var Hindistan'da.. Bizim inançlılarımız kabuk ederler miydi bu ilginç "inançlı"yı bu şekilde okulda, işyerinde, hatta sokakta? (Bu örnek inanç sahibinin resmi için [burayı tıklayınız](#), ilginç dinlerden bazılarını tanımak için de [burayı](#) ve [burayı tıklayınız](#)..

Herkes kendi inancına göre davranmak isterse, ne olacak? "Ben bu inanca göre değil ama şu inanca göre davranmaya müsaade ederim" denmeyeceğine göre...

Toplum idaresinde "inanç" değil, "çağdaş yasalar" geçerlidir. Herkes her istediğini her istediği yerde [yapamaz](#).

Bu nedenle, inancı gereği başını örterek derse girmek isteyen ya da devlet dairelerinde çalışmak isteyen islamcı hanımlar haksızdır.

FETVA İÇİN SORULAR VE CEVAPLAR

Türkiye Diyanet Vakfı tarafından yayınlanmış bir kitap var. Adı: “Günümüz Meselelerine Fetvalar”

Önsözde şöyle deniliyor:

“Bu kitapta Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek Kurulu'nun, kendisine yapılan başvurulara cevap olmak üzere muhtelif konularda verdiği fetvaların bir bölümü yer almaktadır. Bu fetvalar kanuni bir görevin yerine getirilmesi yanında, insanımıza doğru yolu gösterme ve onun inancına göre yaşama arzusuna yardımcı olup mutluluğuna katkıda bulunma gayretinin bir ürünüdür.”

Kitabın basım tarihi 1996. Belki daha sonra yeni fetva kitapları da çıkmıştır. Onu bilmiyorum.

Size bu yazıda, vatandaşlar tarafından **Diyanet İşleri Başkanlığı**'na sorulan bazı soruların hangi ölçüde abuk ve anlamsız olduğunu göstermek istiyorum.

İşte size “**Fetvalar**” kitabından bazı sorular:

- Kabir azabı var mıdır? Nasıl izah edilebilir?
- Kocasının ağzına küfreden bir kadının dini nikâhı ne olur?
- Avrupa'da işçi olabilmek için Müslüman olmadığını söyleyen bir Müslüman dinden çıkar mı?
- Çocukken ölen Müslüman çocukları ile gayrimüslim çocukları ahirette aynı durumda mıdır?
- Tenasül uzvundan gelen sıvılar kaç çeşittir? Dini hükümleri nedir?
- Saçları, bıyıkları boyamanın gusle engel hali var mıdır?
- Gözden yaş gelmesi aptesi bozar mı?
- İş elbisesiyle namaz kılmak caiz midir?
- Camiye giren, oradakilere selam vermeli midir?
- Namaz esnasında alın secdede iken ayakların yere değmesi nasıl olmalıdır?
- Müslüman bir kadın pantolon giyebilir mi? Bununla namaz kılabilir mi?
- Bazı kimseler Türkiye'de cuma namazı kılınmaz diyorlar. Ne dersiniz?
- Pijama ve gecelikle kılınan namaz caiz midir?

- Yurtdışından Türkiye'ye cenaze nakli caiz midir?
- Kadınlar kabir ziyaretine gidebilir mi?
- Ramazanda (kadınların) ay halini önlemek için hap kullanmak caiz midir?
- Oruçlu iken buruna ve göze damlatılan damla orucu bozar mı?
- Oruçlu iken banyo yapan birinin orucu bozulur mu?
- Çalışma yerinde toz duman yutmak orucu bozar mı?
- Kadının kocasından habersiz hayır yapması caiz midir?
- İslam'a göre devlete vergi vermek gerekli midir?
- Adak kurbanı kesmek için kadının kocasından izin alması şart mıdır?
- Nişanlıların beraberce gezmesi caiz midir?
- Sinirli iken karısını boşayanın durumu nedir?
- Mahkeme kararıyla boşanan kişiler dinen de boş sayılır mı?
- Kadın, ayyaş kocanın cebinden para alabilir mi?
- Dul kadının evlenmeden yaşaması günah mıdır?
- Tuvalette konuşmak caiz midir?
- Resim yapmak, ressamlıktan para kazanmak helal midir?
- Anne baba gibi yakınlarımızın resimlerini evlerimize asabilir miyiz?
- Milliyetçilik ve kişinin mensup olduğu milleti sevmesi, dine ters düşer mi?
- Alman bankalarına yatırılan paranın faizi helal midir?
- Kadının parfüm sürmesi ve makyaj yapması caiz midir?
- Kadının saç yaptırması ve kısaltması caiz midir?
- Saç boyamak ve boyatmak caiz midir?
- Kadının yüzme dahil spor yapması caiz midir?
- Avrupa'da emekli olan, memlekete dönmek zorunda mıdır?

Kitapta tam 124 soru yer almış. Bunların sadece bazılarını buraya aktardım.

İnsanlarımızın kafalarına din ve Müslümanlık nedeniyle nasıl saçma sapan şeyler, korkular ve kuşkular sokulduğunu görüyoruz. İslamiyet, insanların hayatının her anında olumsuz etkilerde bulunuyor.

Adam soruyor: “**Kişinin mensup olduğu milleti sevmesi, dine ters düşer mi?**”

Adam, anasının babasının resmini eve asmanın günah olup olmadığını bile soruyor!

Bu sorular elbette kendiliğinden oluşmuyor. Belli ki bazı yobazlar, bazı kitaplar, bazı hocalar, bazı imamlar, bazıları bu soruları soran kişilerin kafasına bunları sokmuşlar ve insanlar kuşkuya kapılmış.

Hele kadınlarla ilgili sorulara bir bakınız! Karşınıza İslamiyette kadını küçümseyen, onu kul köle, ikinci sınıf yaratık ve hatta şeytan olarak gören anlayış o anda çıkıyor.

Şimdi de, bir gazete haberine bakalım:

Hürriyet 20 Nisan 1998

Güçlü erkeğe 4 eş helal

Diyanet tarafından çıkarılan ‘**Günümüz Meselelerine Fetvalar**’ adlı kitapçıkta, güçlü ve istekli bir erkeğin birden fazla evlilik yapabileceği belirtiliyor. “Alo Fetva Hattı”na yöneltilen soru ve yanıtlardan hazırlanan kitapçıkta ilginç konular var. Bazı soru ve yanıtlar şöyle:

S1:Birkaç kadınla evlenmeyi nasıl izah edebilirsiniz?

C1:İslam’da dördü aşmamak şartı ile birden çok kadınla evlenmek, bir emir değil ihtiyaç duyulması halinde bir izin ve ruhsattır. Erkeğin güçlü, istekli, kadının zayıf ve isteksiz veya kısır olması, bir savaş sebebiyle erkeklerin azalıp kadınların çoğalarak hamiye muhtaç olmaları erkeğin birden fazla kadınla evlenmesine bir zorunluluk olabilir.

Ben de soruyorum ki: Erkeğin güçlü ve istekli olmasının ölçüsü nedir ve kim ölçüp değerlendirebilir? Güçlü ve istekli kadınlar da birden fazla erkekle evlenebiler mi? Hayır ise, bu durumda bir adaletsizlik yok mu? Hem, medeni kanun bu duruma ne diyor? İslamiyette erkeğin boşamasının son derece kolay olduğu gerçeği ile, 4 kadınla evlen, boşan, sonra başka 4 kadınla evlen ve boşan... yöntemiyle, kişinin Muhammed gibi sayısız karısı olabilir...mi?..

S2:Nişanlanmanın hükmü nedir? Nişanlıların beraber olması caiz midir?

C2:Nişan, nikâh değildir. Nikâh akdi yapılmadan müstakbel eşler birbirine helal olmazlar. Ancak, erkek evlenmeyi düşündüğü kadına bakabilir.

Ben de soruyorum ki: Sadece “bakmak”la müstakbel eş tanınabilir mi? Erkek kadının nerelerine bakabilir? Erkek kadına bakabilir denmiş, kadın erkeğe bakamaz mı?

S3:Kişi evleneceği hanımı ne ölçüde görebilir?

C3:Evlenecek erkek, kızın eline, yüzüne ve ayaklarına bakabilir. Ayrıca bir kadın göndererek onu nitelikleriyle yakından tanımayla çalışabilir.

Ben de soruyorum ki: Sadece el yüz ve ayaklardan güzellik belli olabilir mi? Memeleri küçük mü, büyük mü, kalçaları nasıldır, bacakları biçimli mi, vücudu kıllı mı değil mi, erkeğin zevkine uygun mu değil mi nasıl anlaşılacak? Kadının erkeği incelemesi açısından, penisi büyük mü, küçük mü, ince mi, kalın mı, zamanında sertleşiyor mu, yeterli süre sert kalıyor mu, bunlar nasıl anlaşılacak? Bir de, zevkler ve renkler tartışılmaz, "teşbihte hata olmaz", örneğin, anal seks isteyen erkek, müstakbel eşinin buna uygun olup olmadığını nasıl anlayacak? Oral seks isteyen kadın veya erkek, müstakbel eşinin bu konuda tercihini nasıl ölçecek? Ya bir uyumsuzluk olur da, eşler birbirlerinde aradıklarını bulamazlarsa bu yetersiz inceleme nedeniyle (C2 ile birlikte), evlilik nasıl yürüyecek? Hem, bir erkeğin evlenmek istediği kadını, bir başka kadın nasıl inceleyecek de o erkeğin gözüyle görecek?

S4:Avrupa’da işçi olmak için geçici olarak gayrimüslim bir kadınla evlenmenin hükmü nedir?

C4:Maddi bir menfaat elde etmek için ve sözkonusu menfaati elde etme süresine bağlı olarak yapılan nikâh geçersizdir. Müslümanların bundan kesinlikle sakınması gerekmektedir.

Ben de diyorum ki: Demek ki, evlilik sadece "cinsi" menfaat için yapılabilecek!..

S5:Müslüman bir kadının gayrimüslim bir erkekle evlenmesi caiz midir?

C5:Müslüman bir kadının gayrimüslim bir erkekle evlenmesi haramdır. Erkek Müslümanlığı kabul etmedikçe yapılacak nikâh sahih değildir.

Ben de diyorum ki: Müslüman erkek, müslüman olmayan kadınla evlenebiliyor ama, müslüman kadın müslüman olmayan erkekle evlenemiyor. Bu da islamın kadın-erkek eşitliğine bakış açısını gösteren bir diğer örnek!.. İnsan haklarından söz eden "türban"lılar.. Ne dersiniz?

S6:Sinirliyen karısını boşayanın durumu nedir?

C6:Sinirli kişi eğer ne dediğinin farkında ve aklı başında ise bunun sözleri geçerlidir. Ancak kişinin aklı başında değilse, sözlerine itibar edilmez.

Ben de diyorum ki: İyi de, bu duruma kim karar verecek? “Boş ol, boş ol, boş ol..” sözlerinin bir şahit ve psikolog huzurunda mı söylenmesi gerekiyor? Bu konuda bir şey yazmıyor ki "kitap"ta!..

S7:Mahkeme kararı ile boşanmış eşler, dini açıdan da boşanmış sayılır mı?

C7:Mahkeme kararı ile boşanmış eşler, dini açıdan da boşanmış sayılır.

Ben de diyorum ki: Tam bir çelişki daha.. Dört kadınla evlenmek için medeni kanun tanınmıyor da, medeni kanuna

göre karar veren mahkemenin boşanma kararı nasıl oluyor da tanınıyor? Muhammed zamanında medeni kanun ve mahkeme mi vardı?..

S8:Namaz kılmayan kadını boşamak gerekir mi?

C8:Namaz gibi dini vecibeleri yerine getirmeyenler günahkâr olurlar, dinden çıkmış olmazlar. Bu durum boşanma sebebi de sayılamaz.

Ben de soruyorum ki: Dinden çıkmak için ne gerekli? Erkek, dinden çıkmış kadını boşayabilir mi? Dinden çıkmak boşanma sebebi mi? Hani nerede "insan hakları" ve "inanç" özgürlüğü?

Dikkat ederseniz buradaki örneklerde hep "erkekler" kadınları "boşuyor". Erkeği baaşayan kadın örneği hiç yok.. İslamiyette, kadın erkeği boşayabilir mi?

Diyanet: Cuma namazı saatinde alışveriş haram

Hürriyet, 06.02.2002

Diyanet İşleri Başkanlığı, cuma namazı saatlerinde alışveriş yapmanın, cuma namazı kılması farz olan kişilere haram olduğunu bildirdi.

Diyanet, internetteki sitesinde, yurttaşların başkanlığa sıkça yönelttiği soruları yanıtlarken, “Cuma namazı için ezan okunduktan sonra, namaz bitinceye kadar alışveriş ve benzeri işlerle uğraşmak, cuma namazı kılması farz olan kimseler için haramdır” değerlendirmesine yer verdi.

Türkiye'de milleti Cuma namazı saatinde toplayıp zorla namaza götürmüyorlar, ve dükkanları da zorla kapattırmıyorlar.. Ne de olsa, Arap müslümanlığından farklıdır Türk usulü müslümanlık... Çünkü, laiklik ilkesi var...

İyi de "müslümanlık kolay dindir" diyenler kimdi?..

Namazla ilgili sorular ve verilen yanıtlardan bazıları şöyle:

Erkeklerle kadınların saflardaki durumu nedir?

Kadınların erkeklerden ayrı, uygun bir yerde namaz kılmaları gerekir. Nitekim Hz. Peygamber, namaz saflarını önce erkekler, sonra erkek çocuklar, en arkada da kadınlar olmak üzere düzenlemiştir.

Ben de diyorum ki: Allah varsa eğer bu kadar önemli bir konuyu niye kendisi Kuran'da düzenlememiş de, Muhammed'e bırakmış? kadınlar İslami her konuda olduğu gibi, yine arkada.. Hem de en arkada!..

Türkçe namaz kılınır mı?

Duaların, zikirlerin Türkçe yapılmasında bir sakınca yoktur. Kuran-ı Kerim'in mealini okumak da bir ibadettir. Ancak Kuran meali ile namaz kılınması uygun değildir. Zira Kuran mealleri Kuran'ın kendisi değildir.

Ben de diyorum ki: Bu da Kuran'ın ve de İslamiyetin sadece ve sadece Araplar için düzenlenmiş olduğunun kabulüdür. Aradan geçen 1400 sene zarfında, Allah-varsa eğer- Kuran'ın aslının diğer dillerde de gönderilerek Araplar dışındaki milletlerin de Kuran'ın aslını okumak şerefine ermesini isteseydi, her milletin dilinde Kuran'ı bu zamana kadar gönderir ya da her milleti Arapça konuşur, okur ve yazar şekilde yaratırdı...

Durum böyle olmadığına göre, ya Allah yok, ya da Allah var ama Kuran'ı o göndermedi, ya da Allah var ama Kuran'ı ve İslamiyeti sadece ve sadece Araplar için gönderdi.. O zaman bazı Türkler niye neredeyse Araptan çok müslüman olmaya çalışıyor?

Tuvalette abdest alınabilir mi?

Tuvalette abdest alınmasında bir sakınca yoktur. Ancak böyle yerlerde besmele, zikir ve duaların içten söylenmesi uygun olur.

Alafranga ya da alaturka tuvalet farkederek mi, diye düşünüyor insan..

Saç boyası, kına, ruj, oje, jöle, abdest ve gusle mani midir?

Abdest alırken, yıkanması gereken uzuvlardan birinde kuru yer kalırsa, abdest sahih (doğru) olmaz. Gusülde ise vücutta, suyun ulaşabildiği her yerinin yıkanması gerekir. Bu itibarla, abdest veya gusül alacak kimsenin, yıkanması gereken uzuvlarında, suyun altına ulaşmasına engel olacak bir tabaka bulunmamalıdır. Oje gibi vücut üzerinde tabaka oluşturup

da suyun bedene ulaşmasına mani olanlar abdest ve gusle manidir. Tabaka oluşturmeyen saç boyası, kına gibi makyaj malzemeleri abdest ve gusle mani değildir.

Hemen akla gelen sorular: Tabaka oluşturmeyen saç boyası ve kına var mıdır? Göreniniz duyanınız oldu mu? Sabunlu suyla alınan duş abdest ya da gusül yerine gusül yerine geçer mi? Tuvalet kağıdıyla kurulanmak dinen caiz midir?

Bilgi seviyesi arttıkça, insanlar din kurallarını yorumladıkça, korkmadan özgürce düşündükçe, hele Türkçe Kuran'ı okuyup içindeki akıldışı ve bilim dışı ifadeleri gördükçe, dinin olumsuz etkilerinden zamanla kurtulacaklardır.

İlahiyat profesörü ünvanıyla İslamiyet uzmanı Zekeriya Beyaz'ın
müslümanlarca sorulan sorulara verdiği cevaplar

Porno film izlenen evde oturmak caiz mi?

- Bir evde porno film izlenmesi o evde yaşamaya engel değildir. Günah işlenen ev lanetli hale gelmez. Taşın, duvarın, kapının, evin suçu yoktur. Cinsel eğitim olmadığı için, bazıları bu eksikliği porno izleyerek gideriyor. Bazıları cinsel açlığını gidermeye çalışıyor. Bunu adet haline getirmek zararlı ve günah.

Eşim oral sekse zorluyor. Gusül gerekir mi?

- Seksin böylesi bir cinayet, büyük bir günah, sapıklıktır. Öncelikle bayana karşı bir aşağılama ve hakarettir. Kendinizi aşağılatmayın sayın okuyucum. Eşinizi bu türlü davranıştan vazgeçmesi için uyarın, kendisine 'Allah'tan korkun, insanlıktan utanın ve de hanımına böylesi bir muameleyi yapmaktan utanmıyor musun' deyin. Yoldan çıkmış, ruhunu sapıtmış adamın yola gelmesi için Allah'a dua edin. Yoldan böylesine çıkmış herifle yan yana oturunca bile gusül yapman iyi olur, belki onun günahı sana bulaşmıştır.

Nakliye şirketimizde Rumen kadının çalışması günah mı?

- Rumen kadınları da insandır, kadındır. Ülkeleri fakir düşmüş, komünizm ve Ruslar'ın sömürmesiyle perişan olmuşlar, Türkiye'ye gelip ekme parası kazanıyorlar. Onlara acımak lazımdır. Gölgemizde onlar da rızıklansınlar. İnsan olarak Allah'ın bütün kulları saygıdeğerdir.

Müslüman bir erkeğin ateist bir kadınla evlenmesinin hükmü nedir?

- Müslüman erkeğin hiçbir dine inanmayan bayanla evlenmesi caiz değildir. Çünkü arasında uyum olmaz, hep kavga ve huzursuzluk çıkar. Mesela öylesi bir bayan cünüplükten gusül yapmaz, bu ise huzursuzluğa sebep olur. Ailede saadet ve geçim ise farzdır. Fitne ve fesatla her gün huzursuz olacak bir aile, peşinen kurulmamalıdır.

BUNLARI DA SORDULAR (ama cevapları gazetede yer almadığı için aktaramıyorum, M.K)

Almanım, Müslüman oldum. Atatürk büstünün önünde saygı duruşu günah mı?

18 yaşındayım. Geçmiş namazlarım 65700 rekat yapıyor. Nasıl ödeyebilirim?

Hayat kadınıyım. Kazancımla babamın mezarını yaptırabilir miyim?

Çorapla yatanın cenaze namazı kılınmaz, diyorlar. Doğru mu?

Yakamda Muhammed yazılı rozetle tuvalete girebilir miyim?

Evliyim eşimi seviyorum ama arada bir eski sevgilim hatırıma geliyor. Günah mı?

Külotsuz aynaya bakmak büyük günahmış, doğru mu?

Kaderimizde yazılanı yaşıyorsak, intihar neden günah?

TEKEL'de çalışıyorum. Aldığım para haram, diyorlar. Doğru mu?

'Fay hattı var' demek günah mı?

(Kaynak: Hürriyet 22.05.2005)

Yukarıdaki sorulara bakınca müslümanların hayatlarında yaptıkları her davranışta dini onay almaları gerektiğini düşündüklerini görünce, islamîyet dininin inasanın herşeytine karışan ve hayatı neredeyse zehir eden bir zorlama dini olduğu anlaşılmaktadır.

Fondation Cousteau

233, rue du Fg St Honoré - F. 75405 Paris Cedex 08
Téléphone : (1) 40 53 63 00 - Télécopie : (1) 40 53 63 03 - Telex : 641856 F Requins

Monsieur Charles TUCKER
11A Chemin de Pennachy
69230 ST GENTS LAVAL

FC/DC

Paris, le 2 novembre 1991

Monsieur,

Nous avons bien reçu votre lettre et nous vous remercions de vos marques d'intérêt pour notre action.

Nous vous précisons que le Commandant Cousteau n'est pas devenu musulman et que cette rumeur court sans fondement.

Bien cordialement,

Didier CERCEAU
Chargé de mission

PJ.

Kaynak: <http://www.answering-islam.org/Hoaxes/cousteau.html>

Muhammed'den yüzlerce yıl önce yaşamış olan çeşitli denizci ve balıkçı toplumlar, denizler, nehirler ve gölleri dolaştıkça, bunların suları arasındaki farkları elbette ki gözlemlemişlerdi. Bazılarının suyunun diğerine göre daha tuzlu daha acı ya da tatlı olduğunu biliyorlardı. Yağ ile suyun tam karışmasının mümkün olmadığını bilenler gibi, farklı coğrafi bölgelerdeki farklı kaynaklardan çıkan ve biriken suların birbirleriyle asla tam karışmadığını bilen bu toplumlardan kaynaklanan bilgileri, Muhammed ve arkadaşları hazırladıkları Kuran'a koydular. Durum, bundan ibarettir.

Neil Armstrong ay'da ezan sesi duydu mu?

Yine, benzer şekilde, bazı müslümanlar, astronot Neil Armstrong'un aya ayak bastığı sırada ezan sesi duyduğu iddiasını ortaya atmışlardır. Bu da gerçekdışı bir iddiadır. Nitekim, 14 Nisan Temmuz 1983 tarihinde, Neil Armstrong'un ofisinden yapılan açıklamada aşağıda görüldüğü gibi, bu müslüman iddiası da yalanlanmaktadır:

NEIL A. ARMSTRONG

LEBANON, OHIO 45036

July 14, 1983

Mr. Phil Parshall Director
Asian Research Center
International Christian
Fellowship 29524 Bobrich
Livonia, Michigan 48152

Dear Mr. Parshall:

Mr. Armstrong has asked me to reply to your letter and to thank you for the courtesy of your inquiry.

The reports of his conversion to Islam and of hearing the voice of Adzan on the moon and elsewhere are all untrue.

Several publications in Malaysia, Indonesia and other countries have published these reports without verification. We apologize for any inconvenience that this incompetent journalism may have caused you.

Subsequently, Mr. Armstrong agreed to participate in a telephone interview, reiterating his reaction to these stories. I am enclosing copies of the United States State Department's communications prior to and after that interview.

Sincerely

Vivian White
Administrative Aide

Mektubun Çevirisi:

Sayın Mr.Parshall,

Mr. Armstrong benden araştırmanızda gösterdiğiniz incelik için teşekkür ettiğini bildirmemi ve mektubunuza yanıt vermemi istedi.

Mr. Armstrong'un İslam dinine döndüğü ve ayda veya başka bir yerde ezan sesi duyduğu haberleri bütünüyle yalandır.

Malezya, Endonezya ve diğer ülkelerdeki bazı yayın organları bu haberleri doğruluğunu araştırmadan yayınladılar. Bu beceriksiz gazeteciliğin neden olduğu rahatsızlık için özür diliyoruz.

Mr. Armstrong daha sonra katıldığı bir telefon röportajında bu yalanlara tepkisini yineleyerek düşüncesini ifade etmiştir. Bu röportajdan önceki ve sonraki ABD Dışişleri Bakanlığı haberlerinin kopyalarını mektuba ekliyorum.

Kaynak: <http://www.answering-islam.org/Hoaxes/neil.html>

GÜYA BİR MUCİZE! GÜYA İLAHİ BİR CEZA!

Aşağıda görmüş olduğunuz resim ve resim altındaki yazı, islamcı misyonerler tarafından islamiyet propagandası malzemesi olarak kullanılmaktadır:

Bu resim İsrailoğulları'nın başlarındaki zalim Mısır Firavun'u

II. Ramses'in cesedinin resmidir.

Resim, İngiltere - Londra British müzesinde bulunmaktadır.

Süveyş kanalı açılırken denizin kenarında küçük bir tepecikte bulunmuş ve Londra'ya getirilmiştir.

ALLAH (c.c) Resulu Hz. Musa'nın zamanında ilahlık iddasında bulunan Firavun'un ölümünden 3 bin sene geçmesine rağmen ALLAH (c.c), cesedini ibret olması için çürütmemiştir.

Saçlarının bir kısmı halen yerindedir.

Başının bazı azalarının etleri de halen yerlerindedir.

Alın kısmında et kalmamıştır.

Elleri ve ayakları secde eder vaziyettedir.

Dünyada ALLAH (c.c)'a secdesiz başları, ALLAH (c.c) bir gün mutlaka böyle secde etmeye mecbur edecektir!

ALLAH (c.c)'a karşı gelenleri, ALLAH (c.c), ibret olması için cezalandırmaktadır.

Acaba bu iddialar doğru mu?.....

Hayır!... İşte Gerçek...

Bu resim, güya II. Ramses'in resmiymiş ve Allah tarafından ceza olsun diye cesedi bu şekilde deniz kıyısında bir tepceğe gömülüp kendisine inanmayan ve secde etmeyenlere ibret olsun diye çürümeden muhafaza edilmiş.. Bunu da "Allah'ın bir mucizesi" diye takdim ediyorlar..

Bakalım gerçek öyle mi?

II.Ramses, Mısır'ın 19 hanedanına mensuptur. Bu hanedan MÖ 1293 ve MÖ 1185 yılları arasında hüküm sürmüştür. Muhammed ise Kuran'ı MS 611 yılından sonra hazırlamıştır.

Yani, II Ramses, Kuran'dan neredeyse 1600 yıl önce yaşamış ve ölmüştür. Yazıda da zaten Firavun'un 3000 yıl önce öldüğünden söz ediliyor.

Ancak, Yunus Suresi 92 ayet, II Ramses'in ölümünden 1600 sene sonra yazılmasına rağmen "Seni denizden yüksek yere atacagız" diyor.. Zamanlamasında bir çelişki var. .

Bu ayet yazıldığında, zaten II. Ramses zaten 1600 yıl önce ölmüş, mumyalanmış ve mezarına insanlar tarafından gömülmüştü..

Demek ki bu ayette söz edilen kişi bir firavun ve II.Ramses olamaz!

Bilindiği gibi, eski Mısırlılar Muhammed'den 1500-2000 sene önce insan organlarını çıkarıp mumya yapıyorlardı. Bu yüzden tıp konusunda, anatomi konusunda son derece ileri bilgileri vardı. Dolayısı ile, gebeliğin evrelerini de öğrenmişlerdi. Bilirsiniz, İslamcılar, Kuran'ın "ne kadar da bilimsel" bir kitap olduğunu anlatmak için, Kuran'daki bir ayetin "embriyo"dan söz ettiğini söyleyerek, "O devirde, Muhammed bunu nasıl bilebilirdi? Demek ki Kuran gerçekten Allah'tan inmiş mucize bir kitaptır.." diye iddia ederler. Halbuki Muhammed, kendi hazırlamış olduğu Kuran'a bunun gibi "zaten önceden bilinen bilgiler"i koymuştur.. Bu konuları eski Mısırlılar, Kuran'dan 1500-2000 sene önce keşfetmişlerdi.

Gelelim diğer önemli bir tespite: Peki ama, yukarıdaki resim sahiden II Ramses'e mi ait?

Hayır!.. Resmi hiç benzemiyor gerçek II Ramses'in mumyasına.. II.Ramses'in tarih kitaplarındaki resmini hatırlayamayınız varsa, internette bir arama yapın.. Daha da kolayı bu yazı sonunda vermiş olduğum linklere tıklasınlar.. Ayrıca, II Ramses'in mezarı, yazıda denilenin aksine deniz kıyısındaki bir tepecikte değil, Krallar Vadisi denilen yerde bulunmuştur. Ayette denildiği gibi denizin kıyısındaki bir tepecikte değil. Ayrıca, II Ramses'in mumyası bulunduğu tahta bir tabut içindeydi..

Krallar vadisi, Mısır firavunlarının mezarları ve mumyalarının bulunduğu bir yerdir Mısır'da.. Mısırlılar ölüleri mumyalarlardı. Bu mumyaların bir kısmı da sıcak ve kuru çöl toprağı sayesinde ölü bedeninin suyunu hızla kaybederek kuruması yoluyla meydana gelmiştir. Nitekim, <http://www.touregypt.net/featurestories/mummification.htm> adresinde bu konuda açıklamalar bulunmakta ve islami misyonerlerin kullandıkları mumya resmine çok benzer bir resimle durum açıklanmaktadır.

Demek ki, İslamcı propagandasitler, mezara kıvrık şekilde konan ve sıcak ve kuru çöl toprağıyla mumyalaşan bir cesst resmini; "Kötü Firavun II Ramses'in Allah tarafından cezalandırılması" kılıfında sunmuşlardır.. Gerçeklere tamamen aykırı bir şekilde...

Ayrıca, bu konuda bizzat British Museum ilgilerine de sorarak kendilerinden bilgi aldım. ONlardan gelen cevapta aynen şöyle diyor:

"This body (EA 32751) is of a naturally mummified male dating to the Late Predynastic period. It comes from Gebelein in the Egyptian Nile Valley. There is no information as to the identity of the man and no reason whatsoever to consider him a Pharaoh. For further information see the publications below.

The body is so well preserved because it was placed in the grave and covered with sand. The hot dry sand helped to quickly dry out the body before it could decompose.

W.R Dawson and P.H.K. Gray, Catalogue of Egyptian Antiquities in the British Museum. I. Mummies and Human Remains (London 1968), 1, pl. 1a, XXIIa, b.

Conservation of body:

C. Johnson and B. Wills, 'The conservation of two pre-dynastic Egyptian bodies' in S.C. Watkins and C.E. Brown (eds.), Conservation of Ancient Egyptian materials (London, United Kingdom Institute for Conservation (UKIC), Archaeology Section, 1988)

A. Rae, 'Dry human and animal remains - their treatment at the British Museum' in K. Spindler et al. (eds.), Human mummies: a global survey of their status and the techniques of conservation, vol. 3: The man in the ice (Wien, Springer, 1996), pp. 33-38"

Türkçesi:

"Bu (EA 32751) dogal olarak mumyalasmis bir erkek bedenidir.. Mumyanin bir firavuna ait olduguna dair bir isaret

yoktur. Mezara konulup, üzerine sıcak kuru toprak atılınca ceset curumeden hemen kurumuş ve böylece kalmıştır. " (Ve konuyla ilgili yayınların referansını veriyor..)

Tüm bunlardan anlaşılacağı üzere, islami misyonerlerin kullandıkları resim, ***bir firavuna ait olmayan Mısır'da kendi mezarında bulunan, eski Mısır inançlarına göre çanak çömlek gibi kişisel eşyalarıyla birlikte gömülmüş ama sıcak ve kuru çöl kumu etkisiyle mumyalaşmış herhangi bir doğal mumya resmi***dir.

Daha fazla bilgi almak isteyenler için bu konudaki bazı web sayfalarının adresleri aşağıda verilmiştir. Ziyaret edip bakabilirsiniz, II. Ramses'in mumyasının resmine, mezarının yerine ve mumyanın nasıl bulunduğu... Doğal mumyaların nasıl oluştuğuna.. Ve, böylece, islami misyonerlerin dediği mi, yoksa bilimcilerin dediği mi doğru diye kontrol edebilirsiniz...

Aşağıda, Kahire Müzesi'nde sergilenen Firavun 2.Ramses'in iki farklı açıdan fotoğraflanmış mumyası görülüyor.

Not: National Geographic ve Discovery TV kanallarında bu konularla ilgili çok güzel belgeseller yayınlanıyor. Eski Mısır ve Eski Yunan uygarlıklarının arkeolojik buluntuları, mumyalar, evrim teorisinin adım adım ispatlanması, insanlığın doğuşu vb. bir çok örnekleri tarih ve bilim meraklıları bu programlardan öğrenebilirler.

<http://www.touregypt.net/featurestories/mummification.htm>

<http://www.fruitofthenile.com/ramses.htm>

<http://www.kingtutshop.com/freeinfo/ramses.htm>

<http://www.secker.fsbusiness.co.uk/ramses2.htm>

<http://www.angelfire.com/journal2/ramsesII/ramsesII.html>

[İslamiyet'te Firavun niye sevilmez?](#)

Budist Rahibin 75 yıldır çürümeyen cesedi

(Hürriyet 23.12.2004) - Rusya'nın Güney Sibiry'a bölgesinde 75 yıl önce ölen Budist Lama Daşı-Dorjo'nun çürümeyen bedeninin sırrı çözülemedi. Rus gazetelerine göre, 1852'de dünyaya gelen Dorjo, 1927'de "Lotus Duruşu" adı verilen poizyonda can verdi. 1955'de mezarı ilk açıldığında Daşı-Dorjo'nun bedeni eb ufak değişikliğe uğramamıştı. Son iki yıldır Rus tıp uzmanları bedeni incelemek istedi. Rus adli tıp uzmanı Dr. Viktor Zvagin, "Daşı-Dorjo'nun bedeni canlı bir organizma gibi doku sıvısını kaybetmiyor. Bunun yanı sıra eklemler de deformasyona uğramamış. Kol ve bacakları rahatça hareket ettirilebiliyor. Lama'nın bedeninde mumyalanmış olduğuna işaret eden hiçbir kimyasal maddeye rastlanmadı" dedi..

İşte size bir örnek daha.. Bu Budist rahip de Allah-varsa eğer- tarafından güya cezalandırılmış mı oluyor? Eğer öyleyse niye kendisinden Kuran'da söz edilmiyor. Hem bu ceset kavruk kuvruk değil, eklemleri hareket eden çok daha iyi korunmuş bir ceset..

Bu gününüz örneğinden de anlaşılıyor ki, bazen doğa şartları (sıcaklık, nem, basınç ve ortamın kimyasal yapısı) organizmaları çürümeden koruyabilir. Bazen de bizzat insanoğlu kendisi cestleri mumyalayabilir. İslamcı misyonerlerin müslüman olmayanları korkutmak için uydurdıkları masalın gerçekdışılığı bir kez daha kanıtlanmış oluyor.

ÜNİVERSİTEDE KADIN KIYAFETLERİ

Eğer üniversitede bu kılıkta bayan öğrenci ve görevlilere müsaade edilecekse...

... bu kılıktakilere de müsaade edilsin.

Eğer üniversitede bu kılıkta bayan öğrenci ve görevlilere müsaade edilecekse...

... bu kılıktakilere de müsaade edilsin.

İslam ülkelerinde üzerinde başörtü ve padesü olan çarşafsız bayanlar, islami kurallara uygun giyinmemiş sayılır.
Başörtü takmakla islami kurallara uygun giyinmiş olmazsınız.
Aslı Arapça olan Kuran'ın Arap Peyganberini yetiştirmiş olan Araplardan daha iyisini mi bileceksiniz
İslamiyet hakkında?

Ağaç yaşken eğilir... (Türk atasözü).

'Dini bayramlarda tatil, ilahi amaçla bağdaşmaz'

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın 31 Aralık 2004 Cuma günü tüm camilerde okuttuğu ve tepkilere neden olan, 'Yılbaşı'nda eğlenmek caiz değildir' hutbesinden sonra, 21 Ocak'ta okunacak Kurban Bayramı Hutbesi'nde de tartışma yaratacak görüşlere yer verildi. Hutbede Bayram tatilinde, tatil ve eğlence yerine akraba, komşu ve dost ziyaretlerinin tercih edilmesi istendi.

Din İşleri Yüksek Kurulu'nun onayından geçen, Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nden Prof. Dr. Mehmet Erdoğan'ın hazırladığı hutbede, 'Şu kadar var ki, bayramlarımızın kimilerinin yanında giderek bir tatil havasına sokulduğu ve insanların ziyaretleşme yerine adeta insanlardan kaçarak tatil ve eğlence merkezlerine gittikleri görülüyor. Bu tutumun, bayramlardan gözetilen ilahi amaçla bağdaşmayacağı açıktır' denildi.

Bu görüş, 'Çünkü bayramlar bizi birbirimize kenetlemek, birlik ve beraberliğimizi kuvvetlendirmek için vardır' cümlesiyle pekiştirildi. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın resmi internet sitesinde yer verilen Ocak ayı hutbe programı içinde yer alan 'Bayramlarımız ve Kurban' başlıklı hutbede, tatil ve eğlence yerine şu önerilere yer verildi:

'Öyle ise bayram, bütün güzellikleriyle gönlün derinliklerinde yaşanan, yoksullarla, kimsesizlerle ve yüreği yaralı insanlarla güzelliklerin paylaşıldığı günler olsun. Bayram, dini suur ve duygumuzun gelişmesine, dargınlık, kırgınlık ve küskünlüklerin giderilmesine, akan kan ve gözyaşlarının dinmesine, akraba, komşu ve büyüklerin, hastaların ziyaret edilmesine, fakir, yetim ve kimsesizlerin gözetilmesine, çocukların sevindirilip manevi havayı teneffüs etmelerine, kısaca her türlü insani ve ahlaki değerlerin kazanılmasına vesile olsun.'

Bir yılbaşı hutbesi analizi

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yayınladığı 'Yılbaşı Hutbesi' haklı bir tartışma yarattı. Gerçi yılbaşı idrak edildi ama eleştiri ve tepkilere karşı yapılan 'nüanslı' savunmalar, pek de 'idrak' ettirici olmadığı için tartışma sürecektir gibi görünüyor.

Tartışmanın çıkış noktası Diyanet'in 'yılbaşı kutlaması adı altında düzenlenen eğlence ve toplantıları' eleştiren açıklamasındaki keskin 'uyarı' cümleleriydi. **Hutbede yılbaşının 'kutlanmaması'na yönelik 'zinhar' tonunda sıralanan uyarılar**, alternatif bir yılbaşı gecesinin nasıl olması gerektiği konusunda tek cümlelik bir öneri ile noktalanıyordu.

Tefekkür Önerisi

Başkanlığın önerisi, yılbaşı gecesinde insanların oturup bugüne kadar yaptıklarının ve yeni yılda hayatlarına nasıl yön vereceklerinin 'muhasabesi'ni yaparak, 'tefekkür'e dalmalarıydı.

Din İşleri Yüksek Kurulu Uzmanı Abdurrahman Akbaş'ın imzasını taşıyan hutbenin yarattığı tepki üzerine önce Başkanlık, ardından Diyanetten Sorumlu Devlet Bakanı İlahiyat Profesörü Mehmet Aydın savunma yaptı. Ancak orijinal hutbede, Başkanlığın savunmasında ve Bakan Aydın'ın CHP Denizli Milletvekili Mustafa Gazalcı'nın soru önergesine verdiği yanıtta çok önemli nüanslar vardı. İşte yandaki belgeler ve 'nüans'lar:

Belge 1

Okunan hutbe: "Birliğimizi bozacak adetlerden sakının"

Değerli Müslümanlar!

(...) 'İşte bu din, benim dosdoğru yolumdur. Artık ona uyun. Başka yollara uymayın. Yoksa o yollar, sizi parça parça edip, doğru yoldan ayırır. İşte bunları, sakınasınız diye Allah size emreder.' Sevgili Peygamberimiz (a.s.) de bizleri ahlaki çöküntüye neden olabilecek, birlik ve beraberliğimizi bozacak başka milletlerin örf ve adetlerini benimsemekten sakındırmıştır.

Dinle Bağdaşmaz

Aziz Müslümanlar! Bugün, toplumumuzda yılbaşı kutlaması adı altında düzenlenen eğlence ve toplantılar kültürel ve geleneksel bir temele sahip değildir. Bu tür eğlencelerde aklı ve sağlığı tehdit eden içki içmeyi, aile bütçesini sarsan kumarı ve israf boyutundaki harcamaları milli ve dini değerlerimizle bağdaştırmak asla mümkün değildir. Ayrıca milli ve manevi değerlerimize ters bu tür eğlence ve adetler, kültürel tahribata yol açmakta, bizleri milli kimliğimizden uzaklaştırmaktadır.

Allah Razi Olmaz

(...) Dini ve milli değerlerimizle çelişen başka kültürlerin örf ve adetlerini körü körüne taklit ve özentiden kaçınalım. Yılbaşı kutlamalarını vesile edinerek Allah ve Resulünün razı olmayacağı tavırlar yerine, geçmiş senelerde yaptıklarımızı gözden geçirerek ve gelecek yeni yılda hayatımıza daha iyi nasıl yön verebileceğimizi düşünelim. (Abdurrahman Akbaş, Din İşleri Yüksek Kurulu Uzmanı)

Belge 2

Yumuşatma açıklaması

Evrensel bir olgu abartmadan olabilir

DİYANET İşleri Başkanlığı tepkiler üzerine 13 Aralık'ta bir açıklama yaptı. Başkanlık açıklamasında, hem üstü kapalı bir savunmayı, hem yumuşatıcı bir rötüşü, hem de hutbenin aksine 'aşırıya kaçılmadan', 'evrensel bir olgu olan'

yılbaşının ‘kutlanabileceği’ geri adımını nüanslara dayalı bir dozda birleştirdi. Açıklama özetle şöyleydi:

Cuma ve bayramlarda camilerimizde okunan hutbelerin yeni bir üslup, içerik ve yaklaşımla hazırlanmasıyla ilgili olarak Başkanlığımızın yürütmekte olduğu çalışmalar devam etmektedir. Halen hutbeler geçici olarak oluşturulan ilmi bir komisyon tarafından hazırlanmakta ve bağımsız bir ilmi kurul olan Din İşleri Yüksek Kurulu’nda son şeklini almaktadır.

Kutlamak Doğal

Yılbaşı, geçen sene Başkanlığımızca yapılan ve web sayfamızda bulunan açıklamada da ifade edildiği gibi, değişik kültürleri bir araya getiren evrensel nitelikte bir olgudur. Her ülkenin kendine özgü eğlence biçimiyle bunu kutlaması ise doğaldır. Eğlence ve kutlamanın bizzat kendisi olumlu veya olumsuz bir değer taşımadığı için hutbede de eğlence olgusuna değil bu olgu ile ilgili uygulamadaki bazı yanlışlara işaret edilmiş, dinimizin uygun görmediği davranışlarla yılbaşının kutlanmasının doğru olmadığı belirtilmiştir. Kamuoyuna duyurulur. (Diyanet İşleri Başkanlığı)

Belge 3

Bakan’ın savunması "Haramlar kıyamete kadar asla değişmez"

DEVLET Bakanı Mehmet Aydın da 21 Aralık’ta CHP’li Gazalçı’nın önergesini yanıtlarken, kelime ve cümleleri, ‘nüanslar’ın kıyısında geziyordu. Üstelik Bakan, önergeyi yanıtlarken ‘Açıkçası, kendim görmedim’ diyerek Diyanet’in yılbaşından yaklaşık 1 ay önce sitesine aldığı ve günlerdir tartışılan hutbeyi ‘henüz okumadığını’ da itiraf ediyordu. Ancak ‘dindeki helaller helaldir, haramlar haramdır; bu, size, aynıyla, her zaman, kıyamete kadar böyle bildirilir’ cümlesine yer vererek, kısa savunmasının ana dayanaklarından birisinin altını da kalın çizgilerle çiziyordu. Bakan Mehmet Aydın’ın açıklaması da özetle şöyleydi:

İsrafa tepki

Yılbaşı, geçen sene Başkanlığımıza yapılan ve web sayfamızda da bulunan açıklamada da ifade edildiği gibi, değişik kültürleri bir araya getiren, evrensel nitelikte bir olgudur. Eğlence ve kutlamanın bizzat kendisi olumlu veya olumsuz bir değer taşımadığı için, hutbede eğlence olgusuna değil, bu olguyla ilgili uygulamada görülen bazı yanlışlıklara işaret edilmiş; israf, vesaire gibi dinimizin uygun görmediği davranışlarla yılbaşı kutlamasının, davranışlarla birlikte böyle bir kutlamanın yapılmaması gerektiği üzerinde durulmuştur. Yani, arkadaşlar, tekrar ediyorum: Diyanet’e ne zaman sorarsanız sorun, dindeki helaller helaldir, dindeki haramlar haramdır; bu, size, aynıyla, her zaman, kıyamete kadar böyle bildirilir. Dinin özü, özelliği de zaten budur.

Örtülü İtiraf

Başkanlığın ve Bakan’ın savunmalarında, eleştirilere karşı, Diyanet’in 2003 yılında ‘yılbaşının evrensel bir olgu’ olduğunu vurgulayan açıklamasını referans göstermeye çalışmaları da, bu yılki hutbenin geçen yılki açıklamanın gerisine düştüğü yolunda ‘ortak kabul ve itiraf’ olarak yorumlanabilir. Ancak bu üç belgeye göz atıldığında, açıklama ve savunmaların aynı dalga boyunda gitmediği de aşikardır.

Kutlamada AB uyumu

Diyanet İşleri Başkanlığı’nın yılbaşını ‘Milli ve manevi değerlerimize ters adetler’ diye nitelediği hutbe, kutlamaların hızını kesmedi. Türkiye’nin birçok yerinde olduğu gibi Bodrum’da da Barlar Sokağı’nı ve İskele Meydanı’nı dolduran yaklaşık 10 bin kişi, büyük bir coşkuyla yeni yılı karşıladı. Gençler, bar ve diskolarda sabahın erken saatlerine kadar dans ederek çılgınca eğlendi. Delfi Otel’deki eğlence ise sokaklara taştı. ‘Noel Baba’ ve ‘Noel Anne’ ile sokağa çıkan dansöz Miranda ve tatilciler ellerinde Avrupa Birliği bayrağı ile dans etti.

MÂRİFETNAME

300 YIL ÖNCE YAZILAN MÂRİFETNAME’DEN CİNSEL DERSLER

[İbrahim Hakkı Erzurumlu](#), 18.yüzyılda Marifetname adında bir kitap yazmış. Bu kitapta, "cinsel öğütler" de veriyor. Okuyalım bakalım, "İslami" cinsel öğütler neleri içeriyor?

Cimada öpüşenin çocuğu sağır doğar

Erkek, iç gömleğinden başka bütün elbiselerini soyacak.

Kadın da aynı şekilde soyunacak.

Cima esnasında öpüşme ve konuşma olmayacak. Çünkü bunlar, çocuğun sağır ve dilsiz olmasına sebep olabilir.

Erkeğin suyu indikten sonra kadınınki de ininceye kadar karnı üzerinde durmak lazımdır ki kadın ikinci cimaya kadar tıkanıp tembel kalmasın. Yani erkek cimada horoz gibi davranmasın, birleşme bir anlık olmasın ve erkek kendisi kadar eşinin de cimadan lezzet duymasını sağlayacak şekilde hareket etsin.

Cima çocuk ve hayvan yanında yapılmamalıdır.

Cimadan sonra muhakkak idrarını yapmak lazımdır ki meninin son damlaları mesanede kalmasın ve onda tedavisi imkansız bir hastalık yapmasın.

Yabancı kadınlarla yalnız kalmamalıdır. Çünkü hem haram hem de sonu fenadır. Bir şair şöyle diyor: Kadınlar, bizim için şeytan olarak yaratılmışlardır. Şeytanların şerrinden ise Allah'a sığınırım.

Öğleden sonra yapılan çocuk şaşı gözlü olur

Yeni ayın ilk günü cima yapılırsa çocuk güzel olur.

Öğleden evvel cima yapılırsa çocuk hakim ve kerim olur.

Pazartesi gecesi cima yapılırsa çocuk Kur'an hafızı olur.

Salı gecesi cima yapılırsa çocuk cömert ve merhametli olur.

Perşembe gecesi cima yapılırsa çocuk alim ve amil olur.

Cuma gecesi cima yapılırsa çocuk ábid ve arif olur.

Cuma namazından evvel cima yapılırsa çocuk mutlu ve ölümünde şehid olur.

Kadının rızası dışında cima yapılırsa çocuk ahmak olur.

Yeni ayın ilk gecesi veya onbeşinci veyahut da son gecesi cima yapılırsa çocuk deli olur.

Pazar gecesi cima yapılırsa çocuk yol kesici olur.

Çarşamba gecesi cima yapılırsa doğacak çocuk öldürmeye eğilimli olur.

Gündüz öğleden sonra cima yapılırsa doğan çocuk şaşı gözlü olur.

Ramazan bayramı gecesi cima yapılırsa doğan çocuk serkeş, inatçı olur.

Kurban bayramı gecesi cima yapılırsa doğan çocuk altı veya dört parmaklı olur.

Cima ayakta yapılırsa doğan çocuk uykuda yatağına işer.

Erkek, yanılır da baldızıyla sevişir ve cima yaparsa doğan çocuk hünsa (kendisinde hem erkek hem de dişi alameti olan) olur.

Cima meyve ağacının altında yapılırsa çocuk zalim olur.

Kadının sesi kocadan fazla çıkmayacak

Kocası kapıdan içeri girince hemen ayağa kalkıp karşılamak.

Karı kocasına merhaba efendim, hoş geldiniz demeli.

Karı kocasının her emrine itaatli olmalıdır.

Karı kocasının cinsi arzu ve isteklerine karşı gelmemek, nefsinin teslim etmekte gecikmemek şeklinde hareket etmelidir.

Kadın sesini kocasının sesinden fazla yükseltmeyecek.

Kadın kocası için bazı zararsız maddeler sürünüp süslenenecektir.

Kadının hainliğinden sakınmak lazımdır

Erkek eşine rıfk ile muamele edecek, iyilikle idare edecek. Çünkü kadın eğri kaburga kemiğinden yaratılmıştır, aklı ve dini eksiktir, kocasına sığınmıştır. Güler yüzle sohbet için alınmıştır.

Erkek, karısının öfkesi karşısında susmalıdır. Ta ki kadın pişmanlık duyup kocasından özür dileyinceye kadar. Çünkü kadın ruhen zayıftır. Susma onu yener.

Kadının hainliğinden, aldatma ve tuzaklarından sakınmak lazım. Çünkü Hz. Adem, eşi Havva anamızın aldatmasıyla Allah'a asi olmuştur.

Erkek, karısıyla şakalaşmalı, güldürücü sözler söylemeli. Yalnız kadın kıyafetine girmeyip başka şekilde nezih eğlenceler yapmalı.

Erkek karısına üzüntülerini, kederlerini, düşmanlarını ve borçlarıyla alacaklarını söylememelidir.

Yumurtası sıcak olmayan erkeğin sakalı olmaz

Erkeklerin husye kasları dört tanedir. Bunlar husyeleri korumak ve uyarmak için yaratılmışlardır. Ta ki yavaşça bir uzantı olmasın, gevşeme ile aşağı inmesin ve çarpmalardan yumurtalar korunsun. Torbadaki yumurtalar katıdır, tabiatları sıcak olduğundan duman yaymakta ve bundan erkeklerin yüzünde sakal bitmektedir Çünkü yumurtaları olmayanların veya yumurtası sıcak olmayanın sakalı olmaz yahut yumurtalar kesilip alınsa, sakalı varsa dökülür kalmaz.

Ayrıca, Hacı Mustafa Rakım isminde bir zatın bundan tam 128 sene önce yayınladığı “Mürşid-i Müteahhilin”, yani “Evlileri İrşad” isimli kitabından alıntılar için burayı [tıklayınız](#).

İbrahim Hakkı Erzurumlu kimdir?

18 Mayıs 1703'te Erzurum'un Hasankale ilçesinde doğdu. Babası Derviş Osman, Erzurum'un tanınmış kişilerinden. Annesi Hanife Hatun'un soyu ise kendisini peygamber ilan eden İslamiyet'in kurucusu Muhammed'e kadar uzanıyor. İlk eğitimi babasından alan İbrahim Hakkı, yedi yaşındayken annesini kaybetti. Derviş Osman, eşinin ölümünden sonra Tillo'ya giderek burada yaşayan Kadiri şeyhlerinden İsmail Fakirullah'ın müridleri arasına katıldı. İbrahim Hakkı dokuz yaşındayken amcası Ali Efendi onu babasının yanına, Tillo'ya götürdü.

İbrahim Hakkı, Tillo'da tefsir, hadis ve fıkıh eğitimi gördü. Babasının arkadaşı Molla Muhammed al-Suhrani'den astronomi ve matematik dersleri aldı. İbrahim Hakkı, tasavvuftan edebiyata, dil, kelam ve ahlak konularından astronomiye kadar birçok eser veren İbrahim Hakkı, 18. Yüzyıl klasik İslam kültürünün Osmanlı'daki son temsilcilerinden biri sayılıyor.

Kaynak: Hürriyet Pazar Gazetesi, 28.05.2000

Vatikan usulü seks

İtalya'da Katolikler'in seks hayatının nasıl olması gerektiğini anlatan 'Sesso Santo' (Kutsal Seks) isimli bir kitap geniş yankı uyandırdı. Evlilik öncesi ya da evlilik dışında cinsel ilişki, insanı cehenneme götüren bir günah. Hatta evli çiftler de seks yaparken bazı kurallara uymak zorunda...

'SEKS için seks insanı bağımlılığa, hastalıklara ve ölüme sürükler. Cinsel ilişki çocuk sahibi olma isteğiyle bağlantılı olduğu zaman kabul edilebilir ve doğaldır, ama çiftin evli olması şarttır. Evlilik öncesi ya da evlilik dışı her ilişki günahıdır.'

Bu sözler, İtalya'da geçtiğimiz günlerde Katolik uzmanlarca yayınlanan ve tartışma konusu olan **'Sesso Santo'** (Kutsal Seks) adlı kitapta yer alıyor. Bir psikolog, bir jinekolog ve bir ilahiyatçı, kitapta Katolik dinine uygun cinselliği tarif ediyor.

Uzmanlara göre insanları tuzağa düşüren bu tür günahların ardında şeytan var. Çünkü kural tanımayan tüm şeytani tarikatlar, cinsel günahlarla besleniyor. İnsanın etrafı tehlike dolu. Erkek televizyonda gördüğü çıplak kadını izlerken, ya da mini etekli bir kadın, erkeklerin bakışlarını üzerinde topladığı an, nikahı zedeleniyor, günah işliyor.

Kitaba göre sınır tanımayan zevk alma arzusu, insanı ruhunu yozlaştırıyor, insanın içindeki tüm iman ılıtısını söndürerek, kişiyi korkunç cehennem ateşi riskiyle karşı karşıya bırakıyor.

ÜÇ TÜR ÖPÜŞME

Seks uzmanlarına göre tüm nedenlerin kökeninde üç tür öpüşme var.

Bir; kardeşler, arkadaşlar arasında, yanağa, alna ve ele konurulan yakınlar arasındaki öpüşme.

İki; nişanlılar arasında erotik olmayan ancak belirli bir mahremiyeti olan öpüşme.

Üç; evliler arasında öpüşme. Dudak ve dilin buluştuğu bu öpüşme için evlilik kesinlikle şart. Bu öpüşmeyle iki kişinin ağız da sayısız bakterilerle birlikte evleniyor.

Oral ile anal seks gibi **'erotik sapıklıklar'** ise kutsal seksin karşıtı ve hastalık kaynağı. Eşin bedeni ya da cinsel organıyla oynamak bile ateşle oynamakla eşdeğer ve uçurumun kenarında yürüyüşe çıkmak gibi. Ve bu tür yasak ilişkiler, onarılamayacak hasarlara yol açıyor. Cinsel sapmalar yüzünden, kişide güvensizlik, suçluluk ve korku gibi bir zincirleme reaksiyon yaşanıyor. Bunlar da da kürtaj, cinayet ya da intihar gibi vakalara sebep oluyor.

Ancak kitap sadece bazı yasaklamalar getirmiyor, evli çiftlerin mutlu olması için bazı ipuçları da veriyor. Diyelim erkek çok hızlı, kadın da yavaş, bu durumda soğuk suyun mucize yarattığı söyleniyor. Ancak soğuk su içilecek mi, yoksa üzerlerine mi dökülecek belli değil.

Cennet pozisyonu

Katolik uzmanlar, doğum kontrol yöntemi kullanmadan güvenli bir seks pozisyonu da tavsiye ediyorlar. Bu tür cinsel birleşmenin adı **'Cennet pozisyonu.'** Erkek çıplak olarak sırt üstü yatıyor. Ereksiyona başlayan penisi, kapalı bacaklarının arasına sıkıştırıyor. Eşi çıplak üzerine yatıyor ve vücudunu yapııştırıyor. Bu sırada çiftlerin, öpüşmesi, birbirlerine yumuşakca sarılmaları, sessizce birbirlerini izlemeleri ya da dua etmeleri serbest.

Katolik Kilisesi dar kafalı erkeklerle dolu

AUSTİN Powers filminde baştan çıkarıcı Felicity'yi canlandıran **Heather Graham**, Katolik Kilisesi'ni 'cinselliği bastırmakla' suçladı. Amerikan Talk Dergisi'ne yaptığı açıklamada dini yıkıcı olmakla eleştiren **Heather Graham**, 'Katolik Kilisesi, kadın cinselliğini şeytani olarak algılayan dar kafalı erkeklerle dolu. Niye ben bu adamların söylediklerini yapacaktım? Gençlik yıllarımda din, bir ilişkinin nasıl olması gerektiği konusunda kafamı karıştırdı. İçime kapanmıştım. Reddedilir endişesiyle birilerinin çıkıp beni ikna etmesini bekledim' dedi.

Kaynak: Hürriyet 04.01.2001

Bizimkiler gen haritasını yatak odasında buldular

Murat BARDAKÇI
Hürriyet, 02.07.2000

İnsanın gen haritasının çıkartıldığına açıklanması beni hiç mi hiç heyecanlandırmadı. Genler hakkında günlerdir yazılıp çizilenler aklıma pek yatmadığı için genetik konusunda güvendiğim tek kaynaktan sizleri de haberdar edeyim dedim. İşte benim genetik rehberim: Hacı Mustafa Rakım isminde bir zatın bundan tam 128 sene önce yayınladığı "Mürşid-i Müttehhlil", yani "Evlileri İrşad" isimli kitap. Hacı Efendi bugün bütün dünyanın yeni bir buluşmuş gibi üzerine titrediği gen meselelerini taaa o zamanlarda çözmüş...

İnsanın gen haritasının çıkartıldığına açıklanması, ortalığı birbirine kattı. Elde edildiği söylenen ama sır gibi saklanan gen bilgilerinin insanlık tarihinde tekerleğin icadından yahut aya ayak basılmasından da büyük bir buluş olduğu iddia ediliyor, başta kanser gelmek üzere birçok derdin birkaç sene içinde halledileceği anlatılıyor. Sırada artık "ab-ı hayât"ın yani ölümsüzlük iksirinin bulunması var ve herkes o günün gelmesini iple çekiyor.

MARİFETNÂME'NİN MARİFETİ

Bendeniz, bu yazılıp söylenenlerin hiçbirine inanmıyorum. Yok 23 numaralı kromozom cinsiyeti tayin edermiş de, bu kromozom XX ise çocuk dişi, XY ise erkek olurmuş da, 21 numaralı bunaklık yaparmış da, feşmekân numaralı adamı kanser edermiş de, vesaire vesaire...

Benim rehberim, **Hacı Mustafa Rakım** isminde bir zat tarafından kaleme alınan ve İstanbul'da, **Mercan Yokuşu**'ndaki **Pastırmacı Hanı**'nda bundan tam 128 sene önce basılan "Mürşid-i Müttehhlil", yani "Evlileri İrşad" isimli kitap. **Hacı Efendi** kendisinden 100 küsur sene önce yaşamış olan tasavvuf âlimi Erzurumlu **İbrahim Hakkı**'nın "Marifetnâme" isimli kitabından anlaşıldığı kadarıyla bir hayli istifade etmiş, sonra bugün bütün dünyanın yeni bir buluşmuş gibi üzerine titrediği genetik meselesini herşeyiyle çözmüş ve doğacak çocuğun kaderini, edineceği huyları ve kişilik özelliklerini neredeyse bütün ayrıntılarıyla anlatmış. Hem de öyle DNA yahut kromozom gibi teferruata da girmeden... Tek bir fiziksel gerçeği temel almış: Erkek ve kadın arasında çocuğun doğmasıyla neticelenecek ilişkisinin yerini ve zamanını...

CİMA VE AVRAT NE DEMEK?

Yandaki kutularda **Hacı Mustafa Rakım**'ın bugünün genetik devrimine parmak ısırtacak olan 128 sene önceki buluşlarının bir bölümü yer alıyor. **Hacı Efendi**'nin söylediklerini anlayabilmek için "cima" dediği işin cinsel ilişki, "veled" in çocuk, "avrat" ın kadın, "er" in erkek, "meni" nin de sperm demek olduğunu bilin, yeter.

Cimaya bak veledini tanı

Meyve ağacı altında cima edenin veledi zalim olur.

Cima sırasında konuşanın veledi dilsiz olur.

Yorganın altına girmeyip yıldızların altında cima edenin veledi münafık olur.

Başkalarının yanında cima edenin veledi hırsız olur.

İster zorla, ister rızayla yapılınsın, hamamda cima edenin veledi ahmak olur.

Ayın ilk gününde, on beşinde veya son gününde cima edenin veledi deli olur. Ama ayın ilk günü sabaha yakın cima edenin veledi cömert olur.

Öğleden evvel ve sonra cima edenin veledi şaşı olur.

Ramazan bayramı gecesi cima edenin veledi anaya ve babaya âsi olur.

Kurban bayramı gecesi cima edenin veledi dört veya altı parmaklı olur.

Şaban ayının tam ortasının gecesinde cima edenin veledi münafık olur. Erle avratın bundan sakınmak için üzerlerini örtmeleri şarttır.

Güneşe karşı ve ayakta cima edenin veledi altına işeyici olur.

Baldızını düşünüp cima edenin veledi hünsá yani çift cinsiyetli olur.

Cimada kadının cinsel organına bakan erkeğin veledi ya orta malı olur, yahut kör olur.

Cimada öpüşenin veledi sağır olur, ezan okunurken cima edenin veledi yalancı olur.

Yolculuğa çıkılacak günün gecesinde cima edenin veledi malını-mülkünü asilik yolunda harcaııcı olur.

Karnı aç iken cima edenin veledi zayıf, tok iken cima edeninki ise şişman olur.

Hasta avratla cima edenin veledi de zayıf ve hasta olur.

Boşalma sırasında hatıra ne gelirse, veled öyle yaratılır. Çirkin yüzler hayal edenin veledi çirkin ve ayıplı, güzelleri hatıra getirenin veledi ise güzel yüzlü olur”

Hacı Mustafa Rakım'ın haftalık cima çizelgesi

‘Pazartesi gecesi cima edenin veledi álim ve sofu olur.

Salı gecesi cima edenin veledi cömert ve şefkatli olur.

Çarşamba gecesi cima edenin veledi katil ve kavgacı olur.

Perşembe günü öğleden evvel cima edenin veledi álim olur ve şeytan o çocuktan kaçır.

Cuma namazından evvel cima edenin veledi ya cennete girer yahut şehid olur. Cuma gecesi cima edenin veledi ise ibadetine düşkün, içten ve samimi olur.

Cumartesi gecesi cima edenin veledi şárib-i hamr (şarap içici, bugünkü anlamıyla alkolik) olur.

Pazar gecesi cima edenin veledi eşkiya olup yol keser.

İşte, dokuz ayın gerçek öyküsü

Hacı Efendi insanın henüz yeni ortaya çıkartılan genetik haritasını bundan 128 yıl önce yazmakla kalmamış, ana rahmindeki ceninin gelişme kademelerini bile o devirlerde gün gün, hafta hafta, ay ay anlatmış.

İşte, **Hacı Efendi**’nin kaleminden dokuz ay on günlük bu maceranın bazı noktaları günümüzde bile henüz bilinmeyen bilimsel öyküsü:

“Avratların '**uşaklık**' denilen rahimlere kese gibi birşeydir. Bir parça et, biraz sinir ve biraz da damardır ve vücudun sağ tarafındadır. Rahmin ön tarafında erin menisini çekmeye yarayan iki kanada benzer bir nesne bulunur. Kanatların biri erin menisini avratın menisiyle karıştırır, öteki kanat da bu sırada içindekiler dökülmesin diye rahmin ağzını kapatır.

Şimdi, yaratılmanın nasıl olduğunu görelim:

Yaratma öncesinde ebeveyn cima eder. Meni rahmin içine girince erkeğin menisi avratın her organına, her bir tüyünün dibine ve derisinin her bir noktasına kadar uzanır. Kırk gün bu vaziyette bekler, sonra kan olur ve avratın rahmine iner.

Derken, avratın rahminde vazifeli olan melekler meniye ellerine alırlar. Eğer veled yaratılmıyacaksa rahme bir avuç kan atarlar, yok eğer yaratılacaksa ellerine bir miktar da toprak alırlar ve meniye o toprak ile yoğururlar. Bu toprak, doğacak olan çocuğun öldüğü zaman gömüleceği mezarın toprağıdır.

Melekler hazırladıkları bu karışımı kırk gün sağ ellerinde tutarlarsa karışım çamur olur. Sonra sol ellerine alırlar, bu defa kemik olur ve organlar ortaya çıkar. İlk ortaya çıkan kemik pazu kemiğıdir ve kabirde en son çürüyen kemik işte budur. Derken sırasıyla sağ elin şehadet parmağı, sol el ve ayaklar ortaya çıkar. Dört gün sonra tam 248 adet kemik, sinirler, 360 adet damar ve damarlardan akan kan yaratılır. Beşinci ve altıncı gün tüylerle tınaklar ortaya çıkar. Yedinci gün burunla ağız şekillenir. Onuncu gün ise baş parmaktan içeriye ruh üfürölür”

İslamiyetin bilimle bağdaşmasına örnek olan bu yazıyı tüm dinseverlerin dikkatine sunuyorum.

<http://www.islamiyetgercekleri.org/index.html>

03.05.2006

İSLAMİYET GERÇEKLERİ

Kur'an Hadisler Muhammed Şeriat - İÇYÜZÜ

SORULAR.. SORULAR..

1400 yaşında olmasına rağmen, bugünün ihtiyaçlarına da cevap verdiği ve bilim yanlısı olduğu iddia edilen Kuran'da şu sorularımın cevaplarını bulamadım..

1) Adem ve Havva hangi tarihte yaratıldılar? Cennete hangi tarihte girdiler? Hangi tarihte cennetten [kovuldular](#)?

2) Önce Adem mi yaratıldı, Havva mı? Aralarında ne kadar yaş farkı vardı?

3) Doğmadıklarına göre Havva ve Adem'in göbekleri var mıydı? (Hani, çamurdan mı, yoksa pıhtıdan mı yaratıldığı tartışma konusu olan ilk insan..)

4) Ya da hayali cennetten kovulmadan önce, cinsel organları var mıydı?

5) Vardı ise ne için vardı? (madem ki cinsellik yasaktı?..)

6) Ya da Havva'nın göğüsleri var mıydı? (Çocuk emzirmeyeceğine göre)? Yoksa bunlar cennetten kovulur kovulmaz mı oluştular?

7) Ya da Adem ve Havva'nın hormonları önceden var mıydı? Vardıysa, (testesteron, östrojen, prolaktin, oksitosin vs.) ne amaçla vardı?

8) Havva, adet görüyor muydu?

9) Adem ile Havva'nın kıyafetleri nasıldı? Havva, başörtülü müydü, çarşaf mı? Yoksa ...?

10) Eğer bunlar yok idiyse, nasıl oldu da birbirlerine cinsel arzu duydular?.. Var idiyse, bu arzudan dolayı neden cezalandırıldılar?

Yani hem insanın beynine, ve bedenine cinsellikle ilgili her türlü mekanizmayı ve kimyasallığı koy, hem de cinselliği yasadıklarında cezalandır. Adalet bu mudur?

10) Cennette yasak olduğu söylenen meyvenin adı neydi? Bu yasak meyve bugün dünyada yasak mı değil mi? Niye?

11) Encest ilişkisi, günah mıdır, değil midir? (Adem ve Havva'nın çocukları encest ilişkisi ile çoğalmış olmalı.. Yoksa, dünya belli bir nüfusa ulaşınca kadar ana ve babalar Allah'ın verdiği bir özel formülle seks yapmadan çocuklarını çamurdan mı yapmaya devam ettiler?

12) Adem ile Havva ne kadar yaşadılar? Kaç yılında öldüler?

Ayrıca, Muhammed'in kendisinin Allah'ın-varsa eğer- elçisi olduğunu iddia ederek İslamiyet dinini ortaya çıkarması üzerine de şu sorular akla geliyor:

Eğer siz Allah-varsa eğer- olsa idiniz:

1) Dünyadaki tüm insanlara hitap edecek bir kitap gönderecek olsanız, sadece Arapça dilini mi kullanırdınız? Yoksa, ne kadar dil varsa o kadar dilde hazırlamış olduğunuz kitapları mı gönderirdiniz?

2) Dünyadaki tüm insanlara zaman zaman mesajlar iletmek isteseniz, bir aracı (elçi/peygamber) mi kullanırdınız yoksa doğrudan mı iletirdiniz?

3) Dünyadaki tüm insanlara en son dini göndermek isteseniz, sadece Arabistan'a bir elçi mi gönderirdiniz, yoksa dünyanın herbir yerine aynı anda aynı şeyleri anlatmak için birden çok elçiler mi gönderirdiniz?

4) Dünyadaki tüm insanların iyi olmasını ve doğru yolu bulmasını mı isterdiniz? Eğer bu sorunun cevabı "evet" ise, onlara kötülüğü veren şeytana karışmadan, şeytanlığını yapmasına müsaade eder miydiniz? (Tavşana kaç, taziye tut mu derdiniz?) Şeytanı yok etmez miydiniz?

6) Elçinizi görevlendirirken, kimsenin şahit olarak bulunmadığı bir mağarada mı görevi tebliğ ederdiniz? Sonra da herkesin bu elçiye inanmasını bekler miydiniz?

Bu sorulara benim verdiğim cevaplar, benim Muhammed'in bahsettiği Allah'ın benim Allah'ım olabilecek kadar ileri düşünceli olduğunu göstermiyor.. Ve bu yüzden, Muhammed'in anlattıklarına inanmıyorum.

DİLEKÇE: GÖREVE DAVET

Semavi din adıyla tanınan üç adet önemli din var: Musevilik, Hristiyanlık ve İslamiyet.

Bu üç din de aynı Tanrı'ya (Allah)-varsa eğer- inanır. Ama, nedense, aynı Tanrı (Allah)-varsa eğer-, üç farklı din göndermiştir. Tesadüf(!) bu ya, bu üç din de aynı coğrafi bölgede çıkmıştır. Sanki, dünyanın diğer bölgelerinde yaşayan insanların "malum" Tanrı'ya (Allah)-varsa eğer- inanan bir dine ihtiyaçları yokmuş gibi..

Şu tabloya bakın:

Musevi:

Hristiyanlara düşman. Çünkü Tevrat'ı reddedip yeni bir dini (İsa dini) benimsediler. Benimsemekle kalmadılar, bu kutsal kentte hak iddia ediyorlar. Oysa bu topraklar, bu kent Yahudilere vaat edilmiş. Tevrat bunu böyle buyuruyor. Burası Yahudi kenti ve salt Yahudi kenti.

Müslümanlara düşman. Çünkü Tevrat'ı reddedip yeni bir dini (Muhammed dini) benimsediler. Önceki iki kitabı (Tevrat ve İncil) ilga ettiklerini açıkladılar. Dahası Yahudi halkına vaat edilmiş bu kutsal topraklardan ve kutsal kentten çekip gitmiyorlar, zor kullanıyor, suikastlarla, gerilla savaşı ile, "intifada" ile direniyorlar.

Hristiyan:

Yahudilere düşman. Çünkü İsa'yı Romalılara onlar ihbar etti. İsa'nın çarmıha gerilmesinin baş suçlusu Yahudiler.

Müslümanlara düşman. Çünkü o kutsal toprakları -sonradan- Müslüman barbarlar işgal etti ve hâlâ büyük bölümünü ellerinde tutuyorlar. Koskoca Haçlı ordularını geri püskürten, kutsal toprakları kirleten hep onlar.

Müslüman:

Hristiyanlara düşman. Kılıç zoruyla, Kuran buyruğuyla (cihat) fethettikleri bir kenti onlardan geri almak için taa Avrupalardan kopup gelmiş Haçlı ordularıyla çarpıştılar. O günlerde serpilip boy atan düşmanlık eksilmeksizin -belki artarak- sürüp gidiyor.

Musevilere düşman. Kılıç zoruyla kazanılmış kutsal kenti (Kudüs) hile ve desise ile geri aldılar. Çağın en ileri teknolojisiyle ve ABD ve Avrupa'nın Yahudi lobilerinin bitmez tükenmez parasal destekleriyle Müslümanları yendiler. Kenti geri almakla kalmadılar, şimdi de Müslümanları bu kutsal kentten kovmanın hesapları içindeler. Üstelik onlar varlıklı ve güçlü. Müslüman Filistinli ise artık yoksul ve çaresiz.

Tarihin ne tuhaf cilvesi. Musa dinine inanmış Yahudi kavmi ile Muhammed ümmeti Araplar "amcaoğlu" . Hepsinin kökü Sami ırkı. Buna Tevrat da tanık, Kuran da. Aynı soyun çocukları, amcaoğulları bugün ölümüne düşman.

Bu durumda, Tanrı (Allah)-varsa eğer- ne yapıyor? Hiç.. Göndermiş farklı dinleri, farklı dinlere inanan farklı fikirlere sahip farklı insanların birbirleriyle didişmesini, hatta savaşmasını seyrediyor..

Ayrıca, İslamiyet kitabı Kuran'daki bilimdışı, şiddete yönelten, ve çelişkili ayetler için de kimi imam/hoca/ilahiyatçı/mümin'in dediğini diğer imam/hoca/ilahiyatçı/mümin yalanlıyor. En basitinden, "İslamiyette kadının örtünmesi şart mı değil mi" konusunda bile islamcılar bir türlü anlaşıyorlar. Örneğin, Prof.Dr. Zekeriya Beyaz, Kuran'a göre kadının örtünmesinin şart olmadığını [ileri sürerken](#), diğerleri, bunun tersini iddia ediyorlar. Tüm islam ülkelerinde de kadının bilinen çağdışı durumu giyiminde bile açıkça sergileniyor. İslamcılar, kendilerine Kuran'daki çelişkileri ve bilimdışılıkları gösterenlere, "Bunun anlamı böyle değil, sen okudun mu anlamazsın, bilgin yeterli değil, senin okuduğun yanlış tercüme; "falanfilan hoca" nın tefsirini okuyacaksın ki anlayasın " diyorlar.

Tanrı (Allah)-varsa eğer- demiyor ki, *"Yeni bir peygamber göndereyim, hem bu peygamber eskilerinden daha bilgili, daha kültürlü olsun, üniversite bitirmiş olsun, dünyanın çeşitli dillerini konuşuyor olsun, bir de yeni kitap göndereyim, ama öyle bir kitap olsun ki tercüme hataları ve farklı anlamlara yol açmamak için, dünyanın tüm dillerine yazdığım bir kitap olsun, insanlar da okusunlar, aynı şeyi anlasınlar.. Hepsi de iyi insan olsunlar, cennetlik olsunlar.. Bu arada şu kötü melek şeytani da yok edeyim, kullarımı azdırmasın, kötü yola düşürmesin.."*

Tanrı (Allah)-varsa eğer-, bunları demiyor. Son peygamberi olduğu iddia edilen Bay Muhammed'i gönderdikten sonra-gönderdiyse eğer- üzerine bir tembellik çökmüş.. Çalışmıyor.. farklı dinleri gönderip-gönderdiyse eğer- insanların birbirine düşman olmasına neden olması yetmiyormuş gibi, önlem de almıyor, bu hatasını tamir etmiyor.

Tanrı'yı (Allah)-varsa eğer- göreve davet ediyorum.

Yoksa, boşuna mı bu istek? Yoksa, Tanrı (Allah) yok mu? Yoksa, bu dinleri Tanrı (Allah) göndermedi mi?

Ayrıca, Allah'ın-varsa eğer- sözü olduğuna inanılan ve 1400 yıldır dokunmadığı Kur'an'ı yeniden yazması gerekiyor... Kuran'da kadınların aleyhine olan, kadınlara miras hakkında

yari pay taniyan, kocalari tarafından dovulmeye yol acan, kocalarinin baska kadinlarla da evlenmesine musaade eden, mahkemelerde erkeklerle esit sahitlik hakki bile vermeyen ayetleri degisitirip, tercume ve "meal" farkiliklarına neden olmasin diye de dunyanin tum dillerine bizzat kendisinin cevirerek Cebrail ile dunyanin tum ulkelerine gondermesi gerekmez mi?

Eger bunu yapmazsa o zaman iki ihtimal var: Ya Allah yok ki bunu yapsin, ya da Kuran Allah'in gonderdigi bir kitap degil, bu nedenle de Kur'an'daki celiskiler, gunumuz etigine uymayan ayetler ve ayetlerdeki akildisi, bilimdisi ifadelerle ilgilenmiyor...

Gazeteci Sn.Necati Doğru da Allah'a-varsa eğer- bir dilekçe yazmış:

Allahım Acı Bize!

Ulu Tanrım, "Kirmetre" adlı kendi halindeki köşeden bu kısa mektubu sana yazıyorum.

Oku...

Cevabını bekliyorum.

Türkiye'deki ilahiyat profesörleri, mollalar, nefesi keskinler, din araştırmacısıyım diyenler, 3 yaşından beri Kuran okuyorum diye övünenler aklımızı aldı.

Tanrım bunlar anlaşıyor!

Kimisi "Kuran'da sünnet olmak yok" diyor. Öbürü "var..." diye Arapça ayet okuyor.

Kimisi cennette "sadece erkeklere huri verilecek, kadınlara bir şey yok" diyor. Beriki kadınlara da "erkek huri gılman var" diyor.

Kimisi "Kuran'da kurban kesmek yok, Tanrı aciz biri midir ki kendine kurban istesin" diyor. Beriki; "Yeni kitap yazdım, açıklıyorum, namaz 5 vakit değil, 3 vakit kılınmalı" diyor.

Bir başkası; "Kuran'da Ay'a gitmek, füze yapmak dahil her şey var" diyor. Öbürü; " Yaşar Nuri Öztürk 3 yaşından beri Kuran okuyor, o zaman Ay'a gidecek aracı onun bulup keşfetmesi gerekirdi" diyor.

Bir başkası "Kıyamet vakti geldi. Hawking adlı İngiliz fizikçisi, Kuran'daki ayette sözü edilen Dabbet-ül-arz'dır" diyor, öbürü; "Kuran'da Debbet (kıyamet habercisi, uyarıcı) insan olarak tarif edilmemiştir" diyor.

Ulu Tanrım acı içindeyiz!

Bunların hangisi doğru!

Senin kitabını hepsi farklı yorumluyor. Bizim gibi Arap milletinden olmadıkları için Arapçayı bilmeyenler de "ne demek istediğinizi anlayamadığımız için" bu adamların esiri oluyoruz.

Tanrım, büyük kirlenme var.

Bunu temizle! Ne demek istediğini, hepimizin anlayacağı şekilde, açık seçik olarak Beyoğlu

Müftüsü İhsan Özkes 'e bildir. İhsan Özkes, bunların inanç sömürüsü yaptıklarını söylüyor; "İnanç sömürüsü İslama en büyük engeldir" diye kitap yazdı.

(Necati Dogru, Cumhuriyet, 24.10.2001)

Hangisi Doğru?

İslamiyet'te birçok konuda neyin doğru neyin yanlış olduğu hâlâ bilinmiyor ki, günlük hayatta karşılaşılan olaylarda İslamiyet konusunda uzman olduğu sanılan kişiler birbirlerine ters görüş bildiriyorlar. Bunun en yeni örneklerinden birisi de ABD'de ortaya çıkan "kadın imam" konusunda görüldü:

Kadın imam tartışması

ABD'de Prof. Amina Vadud'un dün (18.03.2005) New York'ta Cuma namazı kıldırması din adamları arasında farklı yorumlara yol açtı. Bazı din bilginleri kadınların erkeklere imamlık yapamayacağını belirtirken, kadının kadınlara imamlık yapmasında sakınca olmadığı da ifade edildi. İşte din bilgillerinin konuya ilişkin görüşleri şöyle (Hürriyet 19.03.2005) :

Caiz değil

Eski Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Nuri Yılmaz: Kadınların erkeklere namaz kıldırması caiz değildir. Kadınlar kadınlara imamlık yapabilir. Uygulamada Peygamberimiz'den günümüzü kadar gelen uygulama böyledir. Eğer dinde yeri olsaydı Peygamberimiz dönemindeki çok mümtaz kadın şahsiyetler vardı. Sahibilerin kendisinden bilgi aldığı Ayşe gibi Fatma gibi. Onlara imamlık yaptırılırdı. Hümmü Varaka rivayeti var, ancak bu çok istisnai bir durumdur.

Sakınca yok

Eski Diyanet İşleri Başkanı Süleyman Ateş: Kadınların kadınlara imamlık yapmasında görüş ayrılığı yok. Bence bir kadın imamlık yapma şartlarına haizse, bilgi ve birikimi varsa Cuma Namazı kıldırmasında sakınca bulunmuyor.

Özel amaçlı

Prof. Dr. Zekeriya Beyaz: İslam'da Cuma Namazı kıldıran kadın örneği bulunmuyor. Kadınlar kadınlara imamlık yapabilir. Erkeklere yapamazlar. ABD'de ortaya çıkan bu olay, özel amaçlı bir teşebbüstür, diye düşünüyorum.

Erkeğe zor

Dünyanın en üst düzey İslam alemlerinden sayılan, Mısır'ın başkenti Kahire'deki El Ezher Camii şeyhi Seyid Tantavi, 'Kadının vücudu özeldir. Kadınlar, kadınlara imamlık yapabilir. Ama erkeklere yaptıklarında, arkasında namaz kılanların imamlarının vücuduna bakması ve sadece ibadete odaklanması zorlaşır' dedi.

Kabul olmaz

Ürdün'ün eski din işleri bakanı, Abdülaziz el Hayat ise, 'Din büyükleri, karışık cemaatlere imamlık yapmasına izin vermemiştir. Erkeğin yanında bile namaz kılamazlar, arkalarında kılmalılar. O namazda bulunan erkeğin duası kabul olmaz' dedi.

Vakit 21.03.2005

ABD'de bir bayan akademisyenin Cuma namazı kıldırmasının yankıları sürüyor. ABD'de yaşanan ve Müslümanların gündemine oturtulan kadın imam tartışmalarının Büyük Ortadoğu Projesi'yle bağlantılı olarak gündeme getirildiği belirtiliyor.

Virginia Üniversitesi profesörü Amine Vedud'un bir kilisede Cuma namazını kıldırmasını Vakıf'te değerlendiren ilahiyatçılar "İslâm'ı sulandırmak istiyorlar. Bu Büyük Ortadoğu Projesi'nin bir parçası. Dini siyasete alet ediyorlar. Bu kadın, ABD'nin emellerine hizmet etmekle görevli bir ajan olabilir" diyerek tepki gösterdi... Uzmanlar; ABD'de sıradan Müslümanlar bile ağır baskı ve işkencelere maruz kalırken, Amine Vedud'a gösterilen bu ilginin oldukça düşündürücü olduğunu söylediler.

ÇELİK: İSLÂM'I YAPISINDAN UZAKLAŞTIRMAK İSTİYORLAR

ABD tarafından medya aracılığıyla Müslümanlara kabul ettirilmeye çalışılan kadınların erkeklere imamlık yapabileceği düşüncesini "İslâm'ı orijinal yapısından uzaklaştırma girişimi" olarak değerlendiren Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Halil Çelik, Müslümanların bu tür yanlış eğilimlere papuç bırakmamasını istedi.

"Bu, birtakım kötü niyetlilerin İslâm'ı sulandırmak için modernist eğilimlerle İslâm'ı şekillendirme çabasıdır" diyen Çelik, kadınların erkeklere imam olmasının caiz olmadığını kaydetti. Çelik şöyle konuştu; "Bayan imametini dört mezhebe göre sadece bayanlara caizdir. Bayan imametini ileri sürenlerin dayandıkları sadece bir hadis var. Bu hadisin de özel şartları var. Dolayısıyla bu hadis dayanak olamaz. Dört mezhebe göre baktığımız zaman bir kadının erkeklere imametini asla caiz değildir. Kadının erkeklere imamlığının caiz olmaması kadının konumunu küçük düşürmekle bir ilgisi yok. İslâmiyet'te her şey fıtrata göredir. Bizim dayanağımız kitap ve sünnettir. Buna göre hareket edilmeli."

ÖZTÜRK: BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİNİN PARÇASI

ABD'nin Müslümanlara dayattığı kadın imametini Büyük Ortadoğu Projesinin bir parçası olarak gördüğünü ifade eden Prof. Dr. Osman Öztürk, İslâm'ın Hristiyanlığa benzetilmeye çalışıldığını söyledi. Öztürk, "Müslümanları, yüzyıllar boyu silah ve misyonerlikle dinlerinden uzaklaştıramadılar. Şimdi İslâm adı altında dinimizi Hristiyanlaştırmaya çalışıyorlar. Malesef bizim içimizde de taraftar buluyorlar. Kadının erkeklere imam olması caiz değil. Bu fıkhi bir meseledir. Biz de onlara ?Niçin kilisede veya havrada kadınlar ayini yönetmiyor?" diye sormak isteriz... Müslümanların eliyle İslâm'ı beşeri bir din haline getirmeye çalışıyorlar. Bizim dinimiz Kitabî bir dindir. Şifâhî değil. Biz dinimizi Avrupalılardan öğrenecek değiliz" diye konuştu.

KARAMAN: FEMİNİST AKIMIN DÂVÂSİ

Prof. Dr. Hayreddin Karaman da, kadının erkeklere imam olmasını feminist ideolojinin bir politikası olarak gördüğünü belirtti. Feministlerin dini siyasete alet ettiğini kaydeden Karaman sözlerini şöyle sürdürdü: "Bu Müslümanların bir ihtiyacından ortaya çıkmış bir düşünce değil. Bugün kadına yönelik bir şiddet ve kadınların hakkını vermemek gibi bir problem varsa, ki vardır. Bu problemler arasında kadına imamlık hakkını vermemek yoktur. Kadına camide namaz kıldırma hakkı verilmedi diye kadınlar şikâyetçi değil. Dünyada yüz kadına ?sizin şikâyet nedir? diye bir soru sorulsa kimse erkeklere imam olamamaktan şikâyetçi olduğunu söylemez. Dolayısıyla bu problem suni ve uydurma bir problemdir. Burada kötü bir maksadın olduğu ortada. Dini siyasete alet ediyorlar. Dünyada feminizm rüzgarının etkilemesi sonucu bir kadın hakları siyaseti ortaya çıktı. Feminizmin talep ettiği kadın hakları bir dava ve ideolojidir. Bunun bir politikası var. Bu politikaya birçok şey alet edildiği gibi şimdi de din alet ediliyor. Bu feminizmin uzantısıdır. İslâm'ın dâvâsı değil"

KURAN, MUHAMMED TARAFINDAN HAZIRLANMIŞTIR

Müslümanlar, İslamiyet dininin anayasası ve kutsal kitabı olarak kabul edilen Kur'an'ın, yaratıcı Tanrı'dan-varsa eğer- geldiğine inanırlar. Çünkü, Muhammed, kendisinin Allah'ın-varsa eğer- elçisi olduğunu iddia ederek, Kuran'daki ayetleri Allah'ın kendisine vahiy yolu ile ilettiğini beyan etmiştir. Bu konuda ne bir şahidi ne de bir delil bulunmaktadır. Dolayısı ile, dinin karanlık çekiciliği ve bilinmezliğin korkusuna kapılan kişiler, bu iddiayı sorgulamaya bile kalkmadan, hemen inanırlar. Aksini düşünmek, Muhammed'i "Acaba doğru mu söylüyor?" diye sorgulamak bile onlara "günah" görünür, bu nedenle de yapamazlar.

Kuran'ın, Allah-varsa eğer- tarafından gelmediğine dair göstergeler vardır. Kişi, Kuran'ı okuduğunda, içindeki akıldışı ve bilim dışı ifadelerden, birbiriyle çelişen ayetlerden bunu kolayca anlayabilir. Çünkü, Allah varsa eğer, bu denli hatalar ve çelişkiler yapmış olamaz.

Cumhuriyet Gazetesi'nde 04 Ekim 2000 tarihinde yayınlanan bir makale, bu düşüncüyü doğruluyor. Makaleyi yazan da öyle herhangi birisi değil, İlahiyat Profesörü ünvanına sahip olan Sn.Mehmet Dağ. Bu makaleyi okuyunca, Kuran'ın insan elinden çıktığını, bir başka deyişle Muhammed ve arkadaşlarının hazırlamış olduğunu bir kez daha anlayabiliyoruz. Prof.Dr.Mehmet.Dağ'ın Cumhuriyet'te 04.10.2000 tarihinde yayınlanan makalesini aşağıda sunuyorum:

İslam Dininde Reform, Ama Nasıl?

Prof. Dr. Mehmet DAĞ Ondokuz Mayıs Üni. İlahiyat Fakültesi

Önce "Kuran'ı yeniden yorumlama" biçiminde başlayan, son zamanlarda ise "dinde yenileşme" biçiminde ortaya sürülen, özellikle Diyanet kaynaklı tartışmaların, başta Sayın Başbakanımız olmak üzere, kimi çevrelerde sıcak karşılandığı ve laiklik adına desteklendiği görülmektedir. Acaba bu tartışmalar öyle sıcak karşılanacak ve laiklik adına desteklenecek denli anlamlı ve önemli mi? Böyle olduğunu söylemek son derece güç. Gerek Diyanet çevrelerinden kamuya yansıyan söylemler, gerekse "reform" sözcüğünü mahkûm edip, yerine "tecdid" (yenileştirme) sözcüğünü yeğleyen ilimcilerin açıklamaları şeriatçı (toplumsal düzeni dine dayandıran) anlayışta bir değişiklik getirmiyor; tersine her yeniliği dinsel bir eksene oturtma amacı taşıyor.

Bu çevrelere göre, "Kuran'daki hiçbir yargı bağımlı ve koşullu olamaz; onların deyişleriyle mutlaklıdır; bu nedenle her türlü yoruma açıktır; her değişimi ve yeniliği bu yargıların kapsamına yerleştirme olanağı vardır; Kuran gerek nesneler, gerekse insan ilişkileri alanında hiçbir şeyi eksik bırakmamıştır; Kuran'da eksiklik görenler, Kuran'ı anlayamayanlardır; o halde anlayamayanlara yorum yoluyla anlatmak gerekir." Aslında bu söylem yeni bir söylem değil. İslam Hicaz bölgesinden çıkıp, daha kültürlü ve örgütlü Kuzey bölgelere yayıldığında, karşılaşılan yeni gerçekler ve değerler karşısında Müslümanların takındığı bir tutumdur. O dönemde eski Yunan, İran ve Hint kökenli kültür hazinesi İslamlaştırılmış; Kuran'daki kimi yargıların bu kültürlerle ilişkisi, böyle bir gelişmeyi kolaylaştırmıştır (1). Geçmişte bu yönde yapılanlar Müslümanın önünü açamamış; tersine o dönemin var olan bilimini ve kültürünü kutsallaştırarak, her türlü devrimsel gelişmenin önünü tıkamıştır. Geçmişte yaşanmış bir deneyimi çağımızda

yeniden yaşamanın ya da bu topluma yaşatmanın, bireysel birtakım bencilce doygunlukları gerçekleştirmek dışında, bir anlamı, ülkemize bir yararı olabilir mi?

Aslında bugün yapılması gereken, çağdaş bilimsel yöntemleri Kuran yargılarına (ayetlerine) uygulamaktır; bir başka deyişle, somut gerçeklere dayanmayan hiçbir yorum ve açıklamayı, dayanaksız kestirimleri (tahminleri) kabul etmemektir. Kuran'a bu açıdan bakıldığında, ortaya çıkabilecek, altı çizilmesi gereken doğrular neler olabilir diye araştırıldığında, şu hususlarla karşılaşırız:

a) Kuran tarihsel bir geçmişe [dayanır](#); Babil ve Mısır geleneği, Hellenistik gelenek, Musevi ve İsevi, hatta Maniheizm gelenek bu geçmişte önemli bir yer tutar. Bu nedenle İslamcıların Kuran dışı hadis geleneğindeki Musevi öğeleri çağımıza uymuyor gerekçesiyle İsrailiyat diye aşağılamalarının hiçbir anlamı yoktur; çünkü İsrailiyat Kuran'ın kendi içinde vardır.

b) Kuran ayetlerinin toplumsal ve kültürel bir bağlamı vardır. Kuran'daki yargıların hemen hemen tamamı Hicaz bölgesinde yaşanmış ve o sırada yaşanmakta olan bir olguyla ilgilidir. Henüz peygamberi (mürşidi) olmayan putatapıcı (müşrik) Arapların peygamber beklentileri (2), kölelik (3), kadınların durumu (4), örtünme (5), yetimlik (6), yoksulluk (7) bu konuda hemen sayılabilecek kimi örneklerdir.

c) Kuran, 40 yaşında peygamber olan Hz. Muhammed 'in yaşam deneyiminden, bilgi birikiminden ve ruhsal durumlarından ayrı düşünülemez. Kuran'ın çoğu çözümleri bu yaşam deneyimi, bilgi birikimi ve Hz. Muhammed'in ruhsal eğilimlerine (sevgi, istek ve nefretlerine) dayanır. Sözelimi, Kuran'ın kölelik konusundaki çözümleri, hem Kuran'ın o dönemde geçerli olan kölelik gerçeğini kabul ettiğini, hem de Hz. Muhammed'in Hicaz dışındaki Ortadoğu kaynaklı kölelik uygulamasıyla ilgili deneyimlerini anımsatmaktadır. Bu uygulamaya göre, kölelik bir kader olmayıp değiştirilebilir; sözelimi köle, tıpkı Kuran'da yer aldığı gibi, özgürlüğünü satın alabilir (8). Kuran'ın çok kadınla evlilik konusundaki çözümü (9), Hicaz toplumunda var olan yoksul ve zengin kadınlarla ilgili evlilik uygulamasının mutlu bir uzlaşımı gibidir; çünkü Hz. Hatice örneğinde olduğu gibi, zengin kadınlar eşlerinin çok kadınla evliliğinde önemli bir engel oluşturmaktadır ve özellikle Hicaz bölgesindeki Hristiyan gelenek de Hz. Muhammed'in bilgisi dışında değildir. Bu nedenle **Kuran bir yandan çoekşliliğe izin verirken bir yandan da tekeşliliği önermektedir. Kadına son çare olarak "dayak" (10)** (İlimcilerin yaptığı gibi, Arapça "ve 'dri- buhunne" sözcüğüne işlerine gelen anlamı vererek güçlükten kurtulmanın yolu yoktur), kadınların ikinci dereceden varlık oluşları (11), o dönemin insanların kadına bakışıyla ilgilidir. Erkeğin kadına üstünlüğü açıkça Kuran'da yer aldığı gibi, erkeğin kadına hangi açılardan üstün olduğunu belirten hadisleri de (12) dayanaksız bir biçimde uydurma diye yadsımanın bir anlamı yoktur. Bunlar o dönemin yaşanan gerçekleridir; Kuran bu gerçekleri yok saymamıştır.

Hz. Muhammed'in ruhsal durumunu yansıtan ayetlerden birkaç örnek vermek gerekirse; Hz. Muhammed yetimliğin ve yoksulluğun acısını çekmiş olan biridir; Kuran bu paralelde yetimleri ve yoksulları korumaya büyük bir önem verir (13). Yolda kalmışlara yardım (14), Hz. Muhammed'in ticari gezilerinden soyutlanarak ele alınmaz. Hz. Muhammed'in Ayşe 'ye olan sevgisi evliliğini kurtardığı gibi, zina olayının saptanmasının neredeyse olanaksız birtakım koşullara bağlanmasını sağlamıştır (15). Hz. Muhammed'in gönlünü kölesi Zeyd 'in karısı Zeynep 'e kaptırması, Zeynep'in kocasından boşanarak Hz. Muhammed'le evlenmesiyle sonuçlanır (16). Fakat Kuran bu olayları Hz. Muhammed'in duygusal eğilimlerinden soyutlar ve Tanrı'nın bilgisi, takdiri ve ulaştırdığı hayırlı bir sonuca bağlar. Hz. Muhammed'i korumaya alır (17).

ç) Kuran ayetlerinin içeriği Hz. Muhammed'in peygamberlik yaşamında geçirdiği değişime koşut (paralel) bir değişim

göstermiştir. Sözgelimi, hicret öncesi ayetler hem daha yumuşak ve hoşgörülü hem de siyasetten uzaktır; buna karşılık Hz. Muhammed'in devlet başkanlığı sürecinin başladığı Medine dönemiyle birlikte ayetler giderek [sertleşir](#), hoşgörü ve yumuşaklık ortadan kalkar; hukuksal düzenlemeler yoğunlaşır. Kuran sık sık "düşünmek" ten (18) ve "anımsamak" tan (19) söz etse de, düşünmek ve anımsamak İlimcilerin ve Diyanet camiasının sözünü ettiği gibi, evrendeki nedensel bağlantıları düşünmek ve anımsamak değildir; çünkü Kuran, Tanrı dışında gerçek hiçbir neden kabul etmez. Kuran'a göre, her olayın ardında Tanrı vardır. Geleneğimizde takdir-i ilahinin önemli bir yerinin bulunması ve her şeyin Tanrı'nın iznine bağlanması, Kuran'ın bu bakış açısıyla [ilgilidir](#). Tanrı yaratır, yaratırken özellikle tapınma ve sınav için (20) yarattığı insanı düşünür; insanın çıkarına, yararına ve iyiliğine olan şeyleri yaratır. Örnek vermek gerekirse; Tanrı gündüzü çalışmak, geceyi dinlenmek için (21), şimşegi ve gök gürültüsünü insanları korkutmak için (22), yeryüzü ve gökyüzünü insanların yiyecek ve barınma sağlaması için (23), yıldızları ve öteki ışıklı gök cisimlerini insanların aydınlanmaları ve yollarını bulabilmeleri için (24) yaratmıştır. İşte insanın bunları düşünmesi ve anımsaması ve sonuçta Tanrı'ya yönelmesi gerekir. Kısaca ifade etmek gerekirse, Kuran'da çağdaş bilgiyi kuracak hiçbir şey [bulamayız](#); ama Tanrı'ya inanca yönelten pek çok ayetle karşılaşabiliriz. Kuran bildirisinde dikkati çeken ana amaç, Tanrı'ya inancı sağlamak; böylece Kuran'da tanrısal kaynaklı olduğu ileri sürülen yargıları inananlara kolaylıkla dayatmaktır.

Görüldüğü gibi, hangi kaynaktan geldiği savlanırsa savlansın, toplumsal, ahlaki ve hukuksal yargıları saltık (kayıtsız, koşulsuz) yargılar olarak nitelemenin olanağı yoktur. Bu türden yargıların oluşumunu toplumsal ve kültürel koşullar belirler. O halde ne her şeyi din eksenine oturtmayı amaçlayan Kuran'ı yeniden yorumlama ne de dinde yenileşme toplumumuzu esenliğe çıkarabilir ve ona huzur getirebilir. Yapılması gereken, büyük önder Atatürk 'ün önderliğinde cumhuriyetimizin ilk 23 yılında olduğu gibi, yeni kuşaklara çağdaş bilimin ne olduğunu, hangi yöntemleri kullanarak anlamlı sonuçlara varılabileceğini iyice öğretmektir. Eğer bu yapılabilirse, insanımız birilerinin yorumuna ve dini yenileştirmesine gerek kalmadan dinini ve inancını pekâla kendisi kurabilir.

(1) Prof. Dr. Mehmet DAĞ, Ondokuz Mayıs Üni. İlahiyat Fakültesi, İslam Felsefesinin Bazı Temel Sorunları Üzerinde Düşünceler, OMÜİF. Dergisi, Sayı 5, Samsun 1991, ss. 9-10,

(2) Kuran'a göre, Tanrı her topluluğa uyarıcı yollamıştır. Araplara da kendi içlerinden birini elçi olarak belirlemek suretiyle bu beklentiye yanıt vermiştir (bkz., Kuran, Fâtır (35), 24: "Geçmiş her topluluk için bir uyarıcı bulunagelmıştır"; Nahl (16), 36: "And olsun ki, her topluluğa, Allah'a kulluk edin, azdırıclardan kaçının, diyen peygamber göndermişizdir"; Ra'd (13), 30: "Sana vahyettiğimizi okuman için, seni de onlardan önce nice toplulukların gelip geçtiği bir topluluğa gönderdik"; Cum'a (62), 2: "Ümmi kimseler arasından, kendilerine ayetlerini okuyan, onları arıtan, onlara Kitab'ı ve hikmeti öğreten bir peygamber gönderen O'dur, daha önce, kuşkusuz apaçık bir sapıklık içinde idiler; onlardan başkalarına da -ki henüz onlara katılmamışlardır- Kitap ve hikmeti öğretmek üzere peygamber gönderen Allah'tır". Bu son ayette, anlaşılacağı üzere, okuma-yazma bilmeyen ya da Kitap'tan yoksun olan anlamına gelen ümmi topluluktan amaçlanan, daha önce peygamberi olmamış putatapıcı Araplardır.

(3) Nur (24) 32-33.

(4) Bakara (2), 221 vdd., 282; Nisa (4), 11, 22 vdd, 34, 176; Ahzab (33), 4.

(5) Nur (24), 31; Ahzab (33), 59.

(6) Bakara (2), 220; Nisa (4), 2 vdd.; En'am (6), 152; İsra (17), 34; Fecr (89), 17; Duha (93), 6-9; Maun (107), 2-3.

(7) Fecr (89) 18; Maun (107), 2-3.

(8) R. N. Frye, The Heritage of Persia, A Mentor Book, New York 1996, ss. 178-179.

(9) Nisa (4), 3.

(10) Nisa (4), 34. Anılan sözcük ancak "an" (den, dan) edatıyla birlikte kullanıldığında "den uzaklaşmak" anlamına gelir. Ayette böyle bir şey yoktur. Arapça bilmeyenleri kandırmak için olmadık dil cambazlıkları yapmak gerçek bilim insanlarına yakışmaz.

(11) Bakara (2), 228

(12) Kuran bu konuda neden olarak kadınların unutkanlığını vurgular (bkz. Bakara (2), 282). Hadislere göre, "kadınların aklı eksiktir; çünkü kadının tanıklığı erkeğin tanıklığının yarısıdır. Dini eksiktir; çünkü kadın aybaşı halinde iken namaz kılamaz" (bkz., Buhari, Hayz, 6; Müslim, İman, 32). Bu hadisler Kuran'ın ruhuna uygundur; uydurma olma olanağı hemen hemen yok gibidir.

(13) Bakara (2), 220; Nisa (4), 2 vdd.; En'am (6), 152; İsra (17), 34 vb. .

(14) Bakara (2), 177.

(15) Nur (24), 11-17. Ayette zina konusunda 4 tanık şart koşulmuştur. Fıkıh kitaplarında tanıkların zina olayını gözle görmeleri zorunlu görülmüştür.

(16) Ahzab (33), 37.

(17) Bkz., 15 ve 16. dipnotlardaki ayetler.

(18) Ta'kilun ya da çeşitli türevleri. Bu sözcükler ayetlerde sık sık geçer. Özellikle insanların iyiliğine ve yararına olarak Tanrı'nın yaratışının dile getirildiği ayetlerin sonuna eklenir. Böylece Tanrı, insanları yaratılış hikmetleri konusunda düşündürmüş olur. Bkz., sözelimi, Bakara (2), 73, 76, 164, 242; Al-i İmran (3), 65; En'am (6) - 32; Mu'minin (23), 80 vb.

(19) Yetezekkerun ve türevleri de ayetlerde oldukça sık olarak geçer. Bkz., sözelimi, İbrahim (14), 25; Zümer (39), 9, 27; Mu'min (40), 13 vb. .

(20) Zariyat (51), 56; Mülk (67), 2; Maide (5), 48.

(21) Nebe (78), 9-11; En'am (6), 96.

(22) Ra'd (13), 12-13.

(23) Hicr (15), 19-20; Lukman (31), 10

(24) Furkan (25), 61; Mülk (67), 5; Nuh (71), 16; Hicr (15), 16; En'am (6), 97.

Kaynak: Cumhuriyet Gazetesi, 04.10.2000

MÜSLÜMANLIK SINAVI

Bölüm 1

GİRİŞ

İnsanlarımızın büyük çoğunluğu, İslam dininin en son, en mükemmel bir din olduğuna körü körüne inanmışlardır. Ağızlarından: ‘El-hamdü’lillah Müslümanım’ şeklinde, kişilik kanıtlaması eksik olmaz; hemen her vesileyle bu sözleri tekrarlamak ve her işe Allah’ın adıyla başlamak onlara rahatlık verir.

Bu rahatlığı mutluluğa dönüştürmek maksadıyla, yine her vesileyle, Muhammed’ in adını ilahiliğe bürüyüp, yüceltici sözcüklerle ‘Sallallahü teala’ (Allah onun şanını yüceltsin) ya da ‘Sevgili Peygamberimiz’ diyerek mırıldanmaktan geri kalmazlar. Koyu bir dinsellik bilincine saplı olarak bugün hala 7. Yüzyıl zihniyetiyle yaşayıp gitmektedirler. İslamın ‘hoşgörü’ ve ‘barış’ dini olduğunu söylerler ama, İslamdan başka din ve inanca yönelik olanları ‘kafir’ ve ‘cehennemlik’ saymaktan ya da İslam şeriatını eleştiri konusu yapanları dinsizlikle suçlamaktan geri kalmazlar. Akılcı eğitimden geçmedikleri için, onları bu kör inanışlardan ve davranışlardan kurtarma olasılığı pek yoktur.

Akılcı eğitimden geçmiş olup, kendilerini ‘aydın’ bilen sınıflara gelince, onların çoğunluğu da, İslam şeriatının akla ve vicdana ters verileri içeren özünden habersizdirler. Örneğin kendilerine: İslamdan başka dinlere yönelenler ‘sapıktırlar’, ‘Müşrikleri nerede görürseniz öldürün’, ‘İslamdan çıkanları öldürün’, ‘Ey (Müslümanlar)! Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin...İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır...’, (Yahudilerden, Hristiyanlardan) İslami din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye (kafa parası) verene kadar savaşın’, ‘Yeryüzü İslam olana kadar savaşın onlarla’, ‘Kölelik Tanrısal bir kuruluştur’, ‘Kadınlar aklen ve dine dun (eksik) yaratıklardır’, ‘Sütresiz olarak namaz kılanın önünden eşek, köpek, kadın geçerse namaz bozulmuş olur’, ‘Ölü insan ile ya da hayvanla cinsi münasebette bulunan oruçlu kişinin kaza orucu tutması gerekir’, ‘Tanrı, Müslümankullarına Cennet’ te memeleri yeni sertleşmiş güzel kızlarverecektir’, ‘ (Ey Müslümanlar)..Küçük gözlü, kırmızı yüzlü, yayvan suratlı Türklere karşı zaferler kazanılmadıkça hüküm günü gelmiş olmayacaktır ‘ şeklinde ya da benzer nice buyruk gösterilmiş olsa şaşıracaklardır; bunların hoşgörü anlayışıyla, insan şahsiyetinin haysiyetiyle ya da insanlararası sevgi ilkesiyle bağdaşmaz şeyler olduğunu söyleyeceklerdir.

Ama bunu yapmakla, hem Müslümanlık sınavından başarısız çıkacaklarını ve hem de İslamı inkar etmek gibi tehlikeli bir işe girişmiş olacaklarını düşünemeyeceklerdir. Oysa bütün bu buyruklar, Muhammed’in Kur’an ve Kur’an olmayarak ortaya vurduğu İslami verilerden başka bir şey değildir. Daha başka bir deyimle, bu kişiler ciddi bir Müslümanlık sınavına çekilmiş olsalar, ne Müslümanlıklarından ve ne de Tanrı’ ya ve Muhammed’e bağlılıklarından eser kalmayacaktır. Bu okumakta olduğunuz yazı (ki Müslüman kişinin günlük yaşamını düzenleyen şeriat verilerinden sadece bir demektir) bunun böyle olduğunu kanıtlamak maksadıyla hazırlandı. Eklemek isterim ki bu veriler, başta Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları olmak üzere temel İslam kaynaklarından alınmıştır.(Yazının sonunda kaynakça verilmiştir.)

HURAFELER, BATIL İNANÇLAR, MASALLAR VE AKLI DIŞLAYAN SORUNLAR KONUSUNDA BİRKAÇ SORU

İslam şeriatı, insan aklını hurafelere, batıl inançlara ve akli dışlayan ne varsa her şeye inandırmaya yararlı buyruklarla doludur. Çeşitli yayınlarımla (özellikle Toplumsal Geriliklerimizin Sorumluları: Din Adamları adlı kitabımla -Ilhan Arsel-) bunların birçoğunu sergilemiş bulunmaktayım. Kısaca anımsatmak maksadıyla şu girişi yapabilirim:

Muhammed’ in getirdiği buyruklara göre, Müslüman kişi, sabahleyin, horozların öttüğünü

işitir işmez, derhal Tanrı' nın 'fazl-ü kerem' inden(cömertliğinden ve lütfundan) isteyerek yataktan kalkacaktır, çünkü horozlar melek gördükleri için örtmüşlerdir ve onu namaza çağdırmaktadırlar. Fakat şunu da bilecektir ki, eğer bu arada eşeklerin anırmasını işitecek olursa, derhal Tanrı' ya sığınması ve Muhammed'e salavat getirmesi gerekir, çünkü eşek, şeytan gördüğü için anırmıştır ve üstelükKur'an' da eşek sesinin ' seslerin en çirkini' olduğu anlatılmıştır. (K.31, Lokman Suresi, ayet 19.)

Yine bunun gibi,Müslüman kişi yataktan kalkarken, sağ ayağıyla kalkması ve herişini sağa göre yapması gerekir; çünkü kendisine sağın sola nazaran 'fazlı' (üstünlüğü) olduğu anlatılmıştır. Yataktan çıktıktan sonra yapacağı ilk iş, burnundaki nesneyi çıkarmaktır; çünkü Muhammed'in söylemesine göre şeytan, uyuyanın genzinde gezmektedir; bu nedenle burnundaki nerneyi nefesiyle çıkarmalıdır.

Ancak bu işi, tek sayı esasına göre, daha doğrusu üç defada olmak üzere yapmalıdır, çünkü kendisine din diye belletilen odur ki, Müslüman kişinin bütün işleri 'Allah' ile 'alakalı' olmalıdır. 'Allah' ise tektir. Allah'la alakalı olduğu için tek çift'ten daha iyidir. Bundan dolayıdır ki, yapacağı işleri 3,5,7 vs. gibi tek sayılara göre ayarlamalıdır. Su içerken bardağı sağ elle tutup üç yudumda içmeli, helada abdestini yaptıktan sonra altını üç taşla temizlemelidir. Nitekim Muhammed hep böyle yapmış ve Müslümanlara kendinden örnekler bırakmıştır.

Ve yine Müslüman kişi unutmamalıdır ki, tek sayılara göre iş görürken, bunu uğurlu sayılabilecek nesnelerle denk getirebilirse, bundan ayrıca yarar sağlaması mümkündür. Örneğin her gün sabah sabah aç karnına yedi tane Acve hurmasından yiyecek olursa, bütün gün boyunca kendisine ne 'sem' ve ne de 'sihir' zarar vermeyecektir.(1)

Yemek yerken sağ eliyle yiyecek ve yerken lokması elinden yere düşecek olursa, onu yerde bırakmayıp midesine indirecektir, çünkü aksi taktirde şeytan gelip lokmayı kapıp götürecektir. Çorba içerken kasenin ortasından değil, kenarından başlayacaktır, zira Tanrı'nın inayetleri çorbanın ortasından değil kenarındadır. Yemeğin/ içeceğin içine sinek düşerse, sineğin dışarda kalan kanadı iyice batıracak ve sonra sineği alıp atacak ve yemesine/içmesine devam edecektir; zira sineğin iki kanadının birisinde günah hastalık, diğerinde ise sevap (şifa) vardır ve sinek idrak sahibi olduğu için önce günah olan kanadını batırır. Bu nedenle eğer sineğin dışarıda kalan kanadını, yemeğin, içeceğin içine iyice batırılacak olursa, sevap (şifa), günahı (hastalığı) gidermiş olacaktır. Bu işleri yaparken esnemesi gelirse, gücü yettiği kadar onu önlemeye çalışacaktır, çünkü esnemek şeytandandır ve şeytan, esnerken 'haaa!' diye azını açan kişiye sevincinden güler. Şeytanın birisine sevinçle gülmesi ise, kötü bir şeydir. Bu nedenle Tanrı esnemeyi 'fena' görmüş ve önlenmesini istemiştir. Fakat buna karşılık aksırığa 'muhabbet' eder, yeter ki aksırma 'sağlık ve rahatlama' eseri olsun. Bu da aksıran kişinin üç defadan fazla aksırmamasıyla anlaşılır. Eğer böyleyse aksıran kişi 'El-hamdü'lillah' demelidir; böyle diyecek olursa artık bir daha göz ağrısı diye bir şey çekmeyeceği gibi, aksırdığını duyan Müslüman kişilerin kendisine 'Yerhamükellah' (Tanrı sana merhamet etsin) diye mukabele etmelerine vesile yaratmış olur. Böylece aksırık sayesinde Müslüman kişi, Tanrı' nın marhemetine sığınıp bir kısım günahlarından kurtulmuş olacaktır. Fakat eğer aksırma, 'sağlıklı olmayan aksırık' niteliğindeyse (örneğin hastalık ve rahatsızlık yüzünden aksırmaysa), bu taktirde 'Yerhamükellah' sözcüğünün kullanılması şeriata aykırıdır. Aksırığın sağlıklı nitelikte olmadığına anlaşılması, aksırmanın sayısına bağlıdır. Eğer aksıran kişi üç defadan fazla aksırmışsa aksırığının 'sağsızsız bir aksırık'olduğu anlaşılır ve böyle bir halde o kişiye 'Yerhamükellah' (Tanrı sana merhamet etsin) demek caiz değildir. Neden değildir, belli değil? (Kendi kendinize: 'Oysa asıl böyle bir halde kişiye Tanrı' nın merhameti dilenmesi gerekmez miydi?' diye sormayınız.)

Müslüman kişinin günlük işlerinin en önemlisi, beş vakit namazdır. Muhammed' in söylemesine göre Tanrı ilk önceleri günde 50 vakit namaz emretmişken, Musa' nın tavsiyesi

ve Muhammed' in aracılığıyla bu sayıyı beşe indirmiştir. Bu itibarla Müslüman kişi Muhammed' e minnettarlık duymalıdır; zira günde beş vakit namaz yerine 50 vakit namaz kılmak durumunda kalmış olsaydı, gününün 24 saatini namaz kılmakla geçirmek zorunda kalırdı; ne uykuya, ne yemek yemeğe, ne çalışmaya, ne de eğlenmeye vakit bulabilirdi. Günde beş vakit namaz bile çok olup, iş ve meşgalesi nedeniyle birçok Müslüman kişi İslamın bu gereğini yerine getirememenin huzursuzluğu içerisindeydi.

Namaz kılmanın birtakım kuralları vardır ki, dikkat ve itina gerektirir. Bunların başında, Müslüman kişinin kible yönüne dönüp kendisiyle kible arasına 'sütne' koymasıyla ilgili zorunluk vardır. 'Sütne' denen şey, perde, örtü, harbe vs. gibi şeyler olabilir; çünkü sütnesiz olarak namaz kılan kişinin önünden eşek köpek, domuz ya da kadın geçecek olursa, namazı bozulmuş sayılacaktır. Namaz sırasında sessiz ve kokusuz şekilde yellenmenin namazı bozan bir yönü yoktur. Fakat namazdayken kiblesine karşı tükürmeyecektir, çünkü kendisiyle kiblesi arasında Tanrı durmaktadır. Mutlaka tükürmek zorunda kalırsa sol yanına, sağ ayağının altına ya da ceketinin içine tüküreceklerdir.

Bu listeyi sınırsız dek uzatmak mümkün. Fakat geliniz biz, kısaca fikir edinmek üzere, İslam şeriatının bazı buyruklarını konu edinerek 'Müslümanlık sınavı' düzenleyelim ve insanlarımızın İslama bağlılıklarının derecesini öğrenelim.

Soru: "İslam dini büyü ve sihre inanmaya ya da üfürükçülük gibi şeylere (ve üfürükçülüğün tükürüklü ya da tükürüksüz uygulamasına) izin verirmi?"

Olasıdır ki böyle bir soruya: "Hayır, İslam büyü ve üfürükçülük gibi ilkel şeylerle uğraşmaz, bunları batıl inançlar olarak red eder" şeklinde bir yanıt vereceksinizdir. Ne var ki, böyle bir yanıt verdiğiniz taktirde Müslümanlık sınavından sıfır almış olacaksınız, çünkü Muhammed, gerek Kur'an'a koyduğu ayetlerle ve gerek kendi eylemleriyle üfürükçülüğün hem tükürüklü, hem de tükürüksüz uygulamalarına ve karşılığında ücret almaya izin vermiştir. Hemen ekleyelim ki, Muhammed, her ne kadar batıl inançlara karşıymış gibi görünmüş ve örneğin Kur'an'a: "Hak geldi, batılsa yıkılıp gitti. Kuşkusuz batıl yıkılıp giden türdendir" (İsra Suresi, ayet 81)

ya da:

"Tanrı batılı yok eder ve hak olanı sözleriyle yerleştirir..."(Şura Suresi, ayet 24; Sebe' Suresi, ayet 49; Enbiya Suresi, ayet 18, Kehf Suresi, ayet 56 vb.)

şeklinde ayetler koymuşsa da, her hususta olduğu gibi bu hususta da söylediklerinin tersi olan şeyleri yapmaktan geri kalmamıştır. Ka'be'deki 'Kara Taş' ı (Hacer-i Esved) öpüp okşaması ve bu taşı ilah niteliğinde kılmasından ve Müslümanlar için tapınak yapmasından ya da Mina Dağı'nı sağ tarafına alarak 'Cemre' mahallinde yedi çakıl taşı atmak suretiyle şeytanları kaçırtmaya çalışmasından tutunuz da hastalıkları tükürüklü ve tükürüksüz üfürük usulleriyle tedavi yolunu seçmesi ve başkalarına da bu şekilde yapma iznini vermesi, Muhammed'in batıla olan bağlılığının nice örneklerinden bazılarıdır. Konuyu Kur'an'ın Eleştirisi 1 ve Muhammed'in Batıla İnanmışlığı başlığı altında ayrı bir yayın olarak ele almakla beraber burada, üfürükçülük konusunda getirdiklerine kısaca göz atacağız.

Her şeyden önce şunu belirtelim ki, Muhammed hastalık ve rahatsızlıkların 'nefes', 'büyü' ve 'üfürük' usulleriyle giderilebileceğini söyler ve bu usullerin Tanrı tarafından kendisine özellikle Felak ve Nas sureleri olarak bildirildiğini eklerdi. Felak Suresi'nde şu yazılı:

"Ey Muhammed! De ki: 'Yarattığı şeylerin şerrinden, karanlığı çöktüğü zaman gecenin şerrinden, düğümlere üfleyip büyü yapan üfürükçülerin şerrinden ve kısılandığı vakit kısıkanç kişinin şerrinden sabahın Rabbine sığınırım.'" (Felak Suresi, ayet 1-5)

Nas Suresi'nde de şu var: *"Ey Muhammed! De ki: 'İnsanların kalplerine vesvese sokan, (insan Allah' ı andığında) pusuya çekilen cin vw şeytanın şerrinden insanların Rabbi'ne... sığınırım."* (Nas Suresi, ayet 1-6.)

Kur'an'daki bu iki sure, 'Muavvizeteyn sureleri' diye bilinir ki; 'koruyucu' anlamına gelir ve genellikle şifa maksadıyla okunur. Böyle olmasının nedeni, Muhammed'in bu ayetleri bu doğrultuda olmak üzere kendisi için uygulamış olmasıdır. (Bazı kaynaklar buna 'El-İhlas' Suresi'ni de katarlar; bu sure Tanrı'nın tek ve doğmamış ve doğurmamış olduğunu anlatmaktadır). Ve yine İslam kaynaklarının bildirmesine göre Muhammed, bu üç sure ile 'nefes' edermiş; her gece yatarken ve özellikle rahatsızlık hissettiği zamanlar, bu yukarıdaki sureleri okur, okurken de ellerine üfler ve sonra elleriyle, başından ve yüzünden başlayarak bütün vücudunu sıvarmış (mesh edermiş) ve bunu üç kez arka arkaya tekrarlamış. Kendisini ölüme götürecek hastalığa yakalandığı zaman, bu işi kendi başına yapamayınca, Ayşe'nin kendisine yardımcı olmasını ister olmuş. Daha başka bir deyimle Ayşe, Muhammed'in nefes ettiği bu Muavvize surelerini kendisine nefes eder ve sonra hastalıktan kurtulması için onun eline üfleyip, yine onun kendi eliyle vücudunu sıvarmış (meshedermiş). Diyanet İşleri Başkanlığı'nın, İslam kaynaklarına dayalı olarak insanlarımıza bellettiği şekliyle Ayşe'nin konuşması şöyle:

"Resulullah her zaman hastalandığında Muavvize surelerini okuyup kendi (elleri)ne üflemek (ve ondan ifakat için/hastalıktan kurtulmak için) eliyle vücudunu sıvamak i'tiyadında (alışkanlığında) idi. Sebeb-i vefatı olan hastalığa tutulunca Resulullah'ın nefes ettiği Muavvize sureleriyle ben de kendisine nefes etmeye (ve hastalıktan kurtulması niyetiyle) eline üfleyip kendi eliyle vücudunu meshetmeye başladım."(2)

Hastalık ya da rahatsızlık gibi hallerden kurtulmak için Muhammed' in bulduğu bu üfürükçülük uygulamasına vesile olan olaylar, şaşkınlığımızı biraz daha artıracak niteliktedir. Gerçekten de, İslam kaynaklarından bir kısmına göre, güya Cibril, bir gün Muhammed' in yanına gelerek ona uyanık olmasını ve çünkü İfrit' in (i cinlerin en tehlikelisi olarak bilinir kendisine kötülük yapacağını haber verir ve yatağa girdiği zaman Tanrı' ya sığınması için yukarıda değindiğimiz sureleri okumasını söyler. Güya Muhammed, Cibril' in bu dediğini yapmak suretiyle tehlikeden kurtulmuş olur.

İslam kaynaklarından bazılarına göre, söz konusu surelerin inişine sebep olan olay, Yahudiler tarafından Muhammed'e büyü yapılmasıyla ilgilidir ki, kısaca şöyle özetlenebilir: Muhammed bir gün rahatsızlık hisseder; yemek yiyemez ve cinsi münasebette bulunamaz. Fakat az geçmeden Cibril ve Mikail adıyla bilinen iki melek gelip Muhammed'e rahatsızlığının nedenini bildirirler ve anlatırlar ki, Yahudiler, Lebid İbn-i A'sam adındaki bir büyücüye para vermişler ve Muhammed'i büyülemesini istemişlerdir. Ve onların bu isteği üzerine büyücü, bir ipe on bir düğüm atmış, ayrıca da saç ve sakal tarantısı ile erkek hurmanın kurumuş çiçek kapçığını koyarak bir ipe 'Zervan' kuyusuna indirmiştir. Ve işte Muhammed' in yemek yiyemeyip, cinsi münasebette bulunamamasının nedeni, bu büyüdür. Cibril ve Mikail bunu anlattıktan sonra Tanrı' nın kendisine şifa gönderdiğini bildirip giderler. Bir rivayete göre Cibril, kuyudaki ipin çıkartılmasını istediği için Muhammed Ali'ye emir verir ve ipi kuyudan çıkartıp düğümlerini çözdürtür; böylece büyü ve sihir bozulmuş olur. Bir başka rivayete göre, yanına birkaç kişiyi alarak kuyunun bulunduğu yere gider ve kuyuyu kapatır. (3)

Şunu da ekleyelim ki, Muhammed ara sıra başında ağrı hisseder ve bu ağrının kendisine yapılan sihir ve büyüden geldiğini söylerdi. Baş ağrısını gidermek için, bir yandan yukarıda değindiğimiz ayetleri okur ve özellikle: *"...düğümlere nefes eden büyücülerin şerrinden...Rabbime sığınırım"*(Felak Suresi, ayet 1-5) ayetini tekrarlar, fakat diğer yandan da başından hacamat olurdu. Fakat bunu da yeterli bulmaz, bir de 'avce hurması' diye bilinen meyveden yerdi. 'Avce hurması' denen şey (ki Türkçede karşılığı 'balçık burma' oluyor) Medine'de yetişen hurmaların en lezzetlisi olarak biliniyor; güya cennetten gelmedir.

Muhammed' in söylemesine göre bu hurma ağacının meyvesi, insanları sihir ve büyüden kurtarmaya yeterlidir. Bunu anlatmak için şöyle demiştir: " Her kim sabahları aç karnına yedi tane Avce hurması yerse, o gün içinde o kimseye ne sem (zehir), ne sihir vermez." (4)

Avce hurmasının insanları sihre karşı koruduğuna öylesine inanmıştı ki, bu hurmayı ağzında çiğnem yaptıktan sonra yeni doğan çocukların ağzına çalar ve bereket duasında bulunurdu. Böylece o çocuğa büyü ve sihir gibi şeylerin tesir etmeyeceğini düşünürdü. Bundan dolayıdır kikadınlar, yenidoğan çocuklarını Muhammed'e getirirler ve o da çocuğu üfürür ve ağzında çiğnediği hurmayı çocuğun ağzına tükürürdü. Diyanet Yayınları'nda, Esmâ adındaki bir kadının şöyle konuştuğu yazılı:

"Ben...Abdullah'ı (Medine'de) doğurdum. Sonra (çocuğu Resulullah'a) getirdim de kucağına koydum. Bunun üzerine Resullullah bir hurma istedi. Onu çiğneyip çocuğun ağzına tükürdü. Bu suretle oğlumun midesine ilk giren şey Resullullah'ın tükürüğü oldu. Sonra Resullullah hurma çiğnemiyle çocuğun damağını uğdu. En sonra çocuğa dua buyurdu, bereket ve sahadet temenni eyledi."(5)

Yine İslam kaynaklarından öğrenmekteyiz ki, Muhammed çeşitli hastalık ve rahatsızlıkları okuyup üfürerek tedavi yollarına gider, 'tükürüklü üfürük' ya da 'tükürüksüz üfürük' usulleriyle iş görürdü. Tükürük kullanırken buna toprak karıştırdığı da olurdu. Toprak olarak Medine toprağını kullanırdı; çünkü Medine toprağının 'şerefli' ve 'bereketli' olduğunu söylerdi. Şöyle yapardı: Şahadet parmağına tükürür, sonra tükürüklü parmağını toprağa sokar ve parmağına bulaştırdığı toprakla hastayı sıvardı.(6)

Göz ağrısı gibi hastalıklar için, topraksız tükürüklü üfürük usüllerine başvururdu. Örneğin Hayber Seferi' nde Ali'nin, ağrısına yakalandığını öğrenince hemen yanına getirtmiş ve gözlerine tükürmüştür. Kaynakların bildirmesine göre güya Ali'nin gözleri hemen iyileşmiştir.(7)

Buna karşılık kulak ağrılarını, yaraları (zellikle kılıç yaralarını), kırıkları ya da akrep, yılan, böcek sokmasından doğma zehirlenmeleri, göz değmesini ve benzeri rahatsızlıkları, tükürüksüz üfürükle (efesle) ve okuyarak tedavi usullerini getirmiştir. Örneğin HayberSeferi'nde bacağından vurulan Seleme'yi (kva oğlu),üç kez üfleyip okumak suretiyle iyileştirdiği söylenir! Sarılık belirtisi görülen kimseleri de okuyup üfleyerek tedavi ettiğini söylerdi. Ayşe'nin bildirmesine göre Muhammed: 'öz değmesine karşı tedavi için okuyup üflemeyi' emretmiştir.(8)

Üfürükle tedavi usullerini Muhammed, sadece kendisine hasretmiş değildir. Başkalarına da, bu şekilde hareket edebilmeleri, hatta bu sayede kazanç edininip geçimlerini sağlayabilmeleri için izin vermiştir. Üfürükçülükle uğraşanların kazancından kendisine pay aldığı olmuştur. İslam kaynaklarından alınma örneklerden biri şöyle: Salt oğlu Harice'in amcası olan İlağa adında biri Müslümanlığı kabul ettikten az sonra, Muhammed' in yanına gelerek, deli ve cinnet geçirmiş bir kişiyi, Fatiha Suresi'ni okuyarak ve üfleyerek tedavi ettiğini ve karşılığında yüz deve aldığını söyler. Muhammed kendisine, deliyi tedavi ederken Fatiha Suresi'nden başka bir şey okuyup okumadığını sorar. Ve ondan: 'Hayır, Fatiha Suresi'nden başka bir şey okumadım ' yanıtını alınca, bu şekilde üfürükle tedavinin ve üfürük karşılığında yüz koyun kazanç edinmenin hak ve helal olduğunu yeminler ederek bildirir; şöyle der: "Canım üstüne ant içerim ki sen...hak olan bir üfürükle tedavinin karşılığını alıp yiyorsun" (9)

Görülüyor ki, Muhammed Kur'an' dan ayetler okuyarak üfürükçülük yapmanın ve bu yoldan kazanç sağlamanın İslama uygun olduğunu söylemekte. Fakat bununla da kalmamış, bir de kendisi, bu şekilde kazanç sağlayanların kazancından pay almıştır. Bu konuda, yine Buhari ve Müslim kaynaklarından alınma şu örneğe göz atalım: Muhammed' in yakınmarkadaşlarından Ebu Said Hudri, başında bulunduğu çetesiyle birlikte ganimet edinmek

üzere yola çıkar. İlk konakladıkları yerde bir kabileye rastlarlar ki, telaş ve üzüntü içerisinde bulunmaktadırlar. Çünkü kabilenin başkanını akrep sokmuştur ve hiç kimse ne yapılması gerektiğini bilememektedir. Durumu gören Ebu Said, kabile başkanını tedavi edebileceğini, fakat bunu ücret karşılığında yapacağını söyler. Pazarlığa girerler ve bir koyun sürüsü bedel üzerinde anlaşılır. Bunun üzerine Ebu Said, kabile başkanını karşısına alır ve Kur'an'dan Fatiha Suresi'ni okuyup üflemeğe başlar. Güya kabile başkanı iyileşmiş olur. Bu işin karşılığı olarak Ebu Said, antlaşma gereğince bir koca koyun sürüsünü alıp arkadaşlarıyla birlikte yola koyulur. Fakat çete mensupları, koyun sürüsünün bir an önce aralarında paylaştırılmasını isterler. Ne var ki, paylaşım konusunda aralarında sorun çıkar. Anlaşmazlığa çözüm bulmak üzere Muhammed'e başvurulur. Olan bitenleri dinledikten sonra Muhammed, akrep sokması yüzünden hastalanan kabile başkanının üfürük usulleriyle tedavi edilmesini çok yerinde bulur ve bu tedavi karşılığında ücret alınmış olan koyunların bölüştürülmesine karar verir, fakat kendisine de bir pay ayrılmasını ister ve şöyle der:

"(Bu tedavi ve ücret işinde) çok iyietmişsiniz, koyunları şimdi paylaştırın ve benim payımı da ayırın...." (10)

Yukarıya aldığımız birkaç örnekten anlaşılacağı gibi Muhammed, üfürükçülüğün çeşitli uygulamalarına kendinden örnekler vermekten başka, ücret karşılığında üfürükçülük yapılmasına da izin vermiştir; yeter ki üfürükçülük Kur'an'dan ayetler (özellikle Fatiha Suresi) okunarak yapılmış olsun. Daha başka bir deyimle, eğer hastalığı tedavi için, Kur'an'dan okuyup üfleme usulü uygulanacak olursa, bu caizdir; bunun karşılığında ücret alınabilir. Yok eğer üfürükçülük Kur'an'dan başka bir şey okunarak yapılırsa geçersizdir ve böyle bir tedavi batıl bir tedavi sayılır. Şunu da ekleyelim ki, Muhammed üfürüklü tedavi usullerini 'ağılı hayvanın zehirinden nefes edilerek ' yapılmasına da izin vermiştir. Nitekim Muhammed'in karılarından Ayşe şöyle demiştir:

"Nebi...her ağılı hayvanın zehirinden nefes edilerek şifa dileğine müsa'ade buyurdu." (11)

Soru: "Oruçlu bir kimsenin, ölü insan vücudu, hayvan ya da uyumakta olan bir kadınla (onu uyandırmadan) cinsi münasebette bulunması konusunda İslam ne gibi buyruklar getirmiştir?"

Eğer bu soruyu yadırgar ve: 'Bu nasıl iştir? Hiç böyle bir din hükmü olabilir mi? İslamda böyle bir şey yoktur' şeklinde yanıt verecek olursanız, Müslümanlık sınavından sıfır alır, kafirler arasında yerinizi bulursunuz! Yok eğer: 'Evet bunları Muhammed'in buyrukları olarak benimsiyorum, çünkü başta Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yayınları olmak üzere tüm İslam kaynaklarında bunun böyle olduğu bildirilmekte' dersiniz, siz tam bir Müslüman sayılırsınız. Çünkü gerçekten de Diyanet İşleri Başkanlığı'nın ve din adamlarımızın, Muhammed'in buyrukları olarak insanlarımızı bellettiği din verilerine göre oruçlu kişi, hayvanla ya da ölü insan vücuduyla cinsel ilişkide bulunacak olursa, orucu bozulmuş sayılır; bu gibi hallerde kişinin 'kaza orucu' tutması gerekmektedir. (12)

Yorumculardan bir kısmına göre, ölü insan vücuduyla ya da hayvanla yapılan cinsi münasebet 'zina' niteliğindedir ve bu nedenle kişiye zina için öngörülen ceza uygulanmalıdır. Fakat bir kısım yorumculara göre bu iş zina sayılmayıp çirkin bir eylemdir, bu nedenle bu eylemde bulunan kişiye zina cezası değil 'ta'zir' (azarlama) cezası uygulanması gerekir. Diyanet'te görev almış din adamlarımızdan bazılarının açıklamalarına göre İslam şeriatı, oruçlu kişinin hayvanla cinsi münasebette bulunması halinde ölüm cezasına çarptırılmasına uygun bulmuştur; ayrıca cinsi münasebette bulunan hayvan, o kişinin malıysa, hayvan da öldürülmelidir; başkasının malıysa hayvanın öldürülmesi gerekmez; çünkü 'Hayvanı öldürmenin amacı, bu suçun çağırışını yapılmasını ve faili hakkında ileri geri konuşulmasını engellemektir.' (13)

Uyumakta olan bir kadınla cinsi münasebette bulunan oruçlu kişinin durumuna gelince:

Uyuyan bir kadınla cinsi münasebette bulunmak ve bulunurken onu uyandırmamak, büyük bir ustalık ve uzmanlık işidir. Bunu becerebilen kişiyi kutlamak gerekir. Bundan dolayıdır ki Muhammed, oruçluyken bu işi gören Müslüman kişiyi sadece kaza orucu tutmakla sorumlu kılmıştır. Oysa oruçluyken az tuz yemek suretiyle orucu bozulan Müslüman kişilere hem kaza ve hem de kefarete orucu tutmak gibi ağır zorunluluklar yüklemiştir. (14)

Ve işte bütün bunlara inanıyorsanız, iyi bir Müslüman olarak 'Müslümanlık sınavı'ndan en yüksek notu almaya hak kazanmışsınız demektir. Aksi taktirde 'kafir' sayılmanız gerekiyor!

Size deseler: *"Yemek yediğin çanağın ya da su içtiğin bardağın içine sinek düştüğü zaman sineğin her tarafını batır, sonra çıkar at ve yemeğine ya da içmene devam et. Çünkü sineğin iki kanadının birinde hastalık, diğerinde şifa vardır. Sinek idrak ve ilahi ilham sahibi olduğu için, önce zehirli olan kanadını sokar, deva olan kanadını dışarıda bırakır. Eğer sineğin, dışarıda kalan 'şifa' kanadını yemeğin (ya da içeceğin) içine batıracak olursan, şifa hastalığı gidermiş olur."*

Bunu söyleyene karşı ne yanıt verirdiniz?

Görüldüğü gibi, yukarıdaki anlatıma göre sinek, idrak ve ilahi ilham sahibi olduğu için insanların sağlığını düşünerek önce zehirli ve hastalıklı kanadını yemeğin (ya da içecek şeyin) içine daldırıyor. Şifa kanadını dışarıda bırakıyor ki, kişi onu da yemeğin içine batırsın da hasta olmasın!

Eğer bu şekilde konuşanlara karşı siz: *"Aklınızı mı kaçırdınız? Deli misiniz? Bir sineğin iki kanadında nasıl olur da hem hastalık ve hem de şifa olan iki zıd hassasiyet bir arada toplanabilir? Ve sonra hakir bir sinek, nasıl olur da yiyecek ya da içecek içine önce zehirli kanadını sokmayı ve deva olan kanadını geri bırakmayı bilebilir?"* diye konuşacak olursanız, Müslümanlık sınavından sıfır alır ve 'kara cahil' olmakla damgalanırsınız. Şu nedenle ki, bu şekilde konuşan kişi Muhammed' i inkar etmiş sayılır, çünkü Diyanet 'in açıklamalarına göre Muhammed aynen şöyle demiştir:

"Sizden birinizin içeceği (ve yiyeceği) içine sinek düştüğü zaman, o kişi o(nun her tarafını) batırsın, sonra çıkarsın (atsın). Çünkü sineğin iki kanadının birisinde hastalık, öbirisinde de şifa vardır..."

Hemen ekleyelim ki, Muhammed' in bu sözleri, Buhari'nin Ebu Hüreyre' den rivayeti olarak ve ayrıca da Hattabi gibi ünlü yorumcuların açıklamalarıyla birlikte insanlarımızın Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından belletilmektedir. Buna inanmayanları Diyanet 'cahil' olarak damgalamaktadır! (15)

Soru: "Balıkların insanları baştan çıkarmak üzere birtakım oyunlara başvurduğunu belleten dinsel kurallara inanırmı siz?"

Biraz önce gördüğümüz gibi, İslamcıların sinek konusunda Muhammed' den gelme olduğunu söyledikleri buyruk, Diyanet' in açıklamasına göre sineklerin 'drak ve ilahi ilham sahibi' olduklarını ortaya koymakta. Şimdi bunu öğrendikten sonra kendi kendimize: "Sinek idrak ve ilham sahibi olur da balık olmaz mı?" diye soracak olursanız, işte size Kur'an'ın Bakara ve A'raf surelerinden alınma bir örnek:

Vaktiyle Davut 'Peygamber!' zamanında, Kızıldeniz kıyılarındaki kasabalardan birinde, balıkçılıkla uğraşan bir Yahudi kabilesi varmış. Bu kabile geçimini bununla sağlarmış. Ne var ki, balıklar her Cumartesi günü akın akın bu kıyılara gelip ertesi güne kadar beklerler ve ertesi gün, yani Pazar günü hep birlikte kalkar giderlermiş. Ve haftanın diğer günlerinde bu kıyılara hiç gelmezlermiş. Bu şekilde yapmalarının sebebi Yahudilere oyun oynamak, onları baştan çıkarmakmış. Çünkü ' idrak ' sahibi bu kurnaz balıklar, bilirlermiş ki , Tanrı

Cumartesi günleri avlanmayı Yahudilere yasakalmıştır. Balıklar bunu bildikleri için yukarıdaki şekilde Yahudilere oyun oynarlarmış. Ne var ki, böyle bir yasağa boyun eğmek, Yahudiler için aç kalmak olurdu. Çünkü Cumartesi yasağına uyacak olurlarsa, balıklar diğer günler kıyıya gelmedikleri için, aç ve sefil kalacaklardı. Bu nedenle, Tanrı'nın yasağına uymayıp Cumartesi günleri avlanmaya başlarlar. Bunu duyan Davud 'Peygamber' Yahudilere beddua eder. Onun bedduasını işiten Tanrı gazaba gelir ve bu kasabadaki Yahudilerin tümünü maymuna dönüştürür!

Şimdi yukarıdaki masalla ilgili olarak size sorsalar: *"İnanıyormusun bunlara?"*

Ne dersiniz? Eğer akılcı eğitimle yetiştirilmiş bir kimseyseniz vereceğiniz yanıt elbette ki şu türden olacaktır: *"Hayır! Böyle şeylere inanmam; velev ki bunlar mucize niteliğinde şeyler sayılsa bile. Çünkü gerçekaydın bir kişinin mucizelere inanması olası değildir; meğer ki çılgın olsun."* Fakat bunu söylediğiniz an Kur'an'ı inkar etmiş ve dolayısıyla kafir durumuna düşmüş olursunuz. Çünkü bu masal, Kur'an'ın Bakara ve A'raf surelerinde yer almış olup, Muhammed' in söylemesine göre, Tanrı sözleri olarak ifade edilmiştir:

"(Ey Muhammed!) Onlara, deniz kıyısında bulunan şehir halkının durumunu sor. Hani onlar Cumartesi gününe saygısızlık gösterip haddi aşıyorlardı. Çünkü Cumartesi tatili yaptıkları gün, balıklar meydana çıkarak akın akın onlara gelirdi; Cumartesi tatili yapmadıkları gün de gelmezlerdi. İşte böylece biz, yoldan çıkmalarından dolayı onları sınamaktaydık..."(A'raf Suresi, ayet 163.)

Burada geçen 'onları' sözcüğü, yukarıda söz edilen Yahudi kabilesidir. Güya Tanrı, bu kabilenin Cumartesi yasağına uyup uymadıklarını denemek için onları böyle bir sınava sokmuş ve görmüştür ki, onlar kendilerine yasak edilen şeylerden vazgeçmeyecek kadar kibirlidirler! Ve işte bu nedenle Tanrı onları maymun haline sokmuştur. Bunun böyle olduğu Kur'an' da şöyle belirtilmekte:

"Kibirlenip de kendilerine yasak edilen şeylerden vazgeçmeyince onlara: 'aşağılık maymunlar olun' dedik..." (A'raf Suresi, ayet 166; Bakara Suresi, ayet 65.)

Hemen ekleyelim ki, Muhammed bu masalı, Tanrı ile Peygamber buyruklarına uymayanların kötü bir akibete uğrayacaklarını anlatmak ve dolayısıyla Arapları kendisine baş eğdirmek maksadıyla kullanmıştır. Düşünmemiştir ki, bu tür masallarla eğitilen insanlar, akıl rehberliğinden yoksun kalıp fiziksel gelişme olasılığını yitirirler.

Soru: "Farelerin deve sütü içmeyip ancak koyun sütü içtiğine ve çünkü vaktiyle deve sütü içmeyen Yahudi kavimlerinden birinin, Tanrı tarafından fare cinsine dönüştürüldüğüne dair İslami inanca katılır mısınız?"

Böyle bir soru karşısında, muhtemelen şöyle diyeceksinizdir: *"Hayır katılamam! İslamda böyle şeylerin olduğuna da inanmam. Çünkü insanları bu tür inançlarla yetiştirmek, onları beyinsiz kılmak demektir."* Ne var ki, bunu dediğiniz taktirde Muhammed' in söylediklerini inkar etmiş ve Müslümanlık sınavında başarısız kalmış olursunuz. Şu nedenle ki, Muhammed' in söylemesine göre Tanrı yasaklarına uymayan günahkar kavimler, Tanrı tarafından maymun ya da fare gibi hayvan şekline dönüştürülmüşlerdir. Ve işte Tanrı, vaktiyle Beni İsrail'e (Yahudilere) devenin eti ile sütünü haram kılmıştı. Bu yüzden Beni İsrail kesinlikle deve sütü içmezdi. Böyle olduğu halde, Beni İsrail' den bir kavim, bu yasağa aldırış etmediği için Tanrı tarafından fare şekline sokulmuştur. Başta Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları olmak üzere temel İslam kaynaklarına göre Muhammed' in konuşması aynen şöyle:

"Beni İsrail 'den bir kavim (mesh olup) beşer tarihinden silindi, yok oldu. Bilinmez ki, o kavim ne (fenalık) işlemiştir. Ben zannetmem ki, o ümmet fareden başka bir şeye mesh ve

tahlil edilmiş olsun. Çünkü fare (içsin) diye (bir yere) deve sütü konulursa, onu içmez de koyun sütü konulursa onu içer." (16)

Soru: "Ev farelerinin, yangın çıkarmak bakımından pek usta olduklarına ve onları bunu yapmaya şeytanların zorladıklarına ve bu nedenle mutlaka öldürülmeleri gerektiğine dair İslami buyruklara uyar mısınız?"

Vereceğiniz yanıt, muhtemelen yine şöyle olacaktır: *"Hayır! Bu gibi hurafelere inanmam. Fare pis ve zararlı bir hayvandır ve belki bu nedenle öldürülmesi gerekir ama, yangın çıkarmak bakımından şeytan tarafından baştan çıkarıldığını düşünmek, hurafeye inanmak olur!"*

Böyle konuştuğunuz taktirde Muhammed'in sözleriyle alay etmiş olursunuz ki, cezası en azından cehennemlik olmaktır; kuşkusuz bu arada Müslümanlık sınavından da kötü not alacaksınız. Çünkü Muhammed' in söylemesine göre şeytan, 'füveysika' (fasıkcağız) denen ev faresini yangın çıkarmaya sürükler. Gerçekten de Diyanet İşleri Başkanlığı' nın yayınlarında ve diğer İslam kaynaklarında anlatılanlar şöyle:

Muhammed, bir gün uykudan uyandığında görür ki, seccadesinin el kadar bir kısmı yanmıştır. Bir de bakar ki, küçüçük bir ev faresi, orada bulunan kandilin fitilini yakalamış evi ateşe vermek üzeredir. Hemen kalkar ve fareyi öldürür. Ve sonra halka şöyle der:

"Siz uyumak istediğinizde kandilinizi söndürünüz. Çünkü şeytan bunun gibi hayvanları yangın cinayetine sevk eder." (17)

Şimdi diyeceksiniz ki, Muhammed bunu uykuya yatılacağı zaman, kandilin söndürülmesi ve böylece yangınların önlenmesi için yapmıştır. Evet ama insanları, akılcı usullerle eğitmek varken şeytanlar ya da fareler ilmiyle yetiştirecek olursanız, onları beyni işlemez yaratıklar haline sokmuş olmaz mısınız?

Soru: "Horozların melek gördükleri zaman öttüklerine ve öttükleri zaman Müslümanlar için Tanrı'nın 'keremi'nden dilekte bulunmak gerektiğine dair bir hükmü Tanrı ve ' Peygamber ' buyruğu olarak kabul ediyor musunuz?"

Yine bunun gibi: *"Eşeklerin şeytan gördükleri zaman anırdıklarını ve anırdıkları zaman 'Eüzü bi'llahi mine's-şeytani'r-racim' deyip Tanrı'ya sığınmanın Müslüman kişi bakımından zorunluk olduğuna inanıyor musunuz?"*

Eğer bu sorulara: *"Hayır, olmaz böyle şey! Bunlar Tanrı' dan ya da Peygamber' den gelmiş olamaz. Bu gibi sözleri Tanrı' ya ve Muhammed' e yamamak, Tanrı' yı ve elçisini alaya almak olur"* şeklinde bir yanıt verecek olursanız Müslümanlık iddianız tehlikeye girmiş olur. Ve hele bir de bu söylediklerinizi açıklamak üzere, kendi kendinize: *"Bunlar akıldışı şeyler! Neden horoz melek gördüğünde ötsün de eşek şeytan gördüğünde anırsın? Eşek melek görmez mi? Gördüğünde ne yapar? Ya da horoz şeytan görmez mi? Gördüğünde ne yapar? Nedir Tanrı' nın ya da Muhammed' in eşeklere karşı husumeti ki, zavallı hayvanı şeytandan başka bir şey görmez diye tanımlarlar ve onun anırdığını görenleri Tanrı' ya sığınmaya çağırırlar?"* şeklinde akılcı bir yanıtı yönelecek olursanız, haliniz fena. Çünkü böyle bir şey söylediğiniz zaman İslam şeriatını inkar etmiş sayılır ve kafirlerden olarak cehennemi boylarsınız.

Yok eğer bu yukarıdaki sorulara *"Evet bunların Tanrı ve Peygamber sözleri olduğunu kabul ederim!"* diye yanıt verecek olursanız, Müslümanlık sınavını başarıyla atlatmış ve ' imanı tam' bir Müslüman olarak övünmeye hak kazanmış olursunuz. Şu bakımdan ki, Muhammed horozları Müslümanları namaza uyandıran yaratıklar olarak övgüye layık bulur, onlara sövülmemesini isterdi; örneğin şöyle derdi: *" Horoza sövmeyin. Çünkü o namaza*

uyandırır." (18)

Yine bunun gibi Muhammed, horozların melek gördükleri zaman öttüklerine ve eşeklerin şeytan gördükleri zaman anırdıklarına da inanmıştı; şöyle derdi: *"Horozların öttüğünü işittiğinizde (dileklerinizi) Allah' ın fazl-ü kereminden isteyiniz. Zira horozlar melek görmüşler (de öyle ötmüşler)dir. Merkebin anırmasını işittiğinizde de şeytan (ın şerrin)den Allah' a sığınınız (ve Euzü bi 'llahi mine 'ş-şeytani 'r-racim, deyiniz). Çünkü merkep şeytan görmüş de (öyle anırmış)tır."* (19)

Diyanet' in belletmesine göre Muhammed bu sözleri söyledikten sonra şöyle eklemiştir: *"Merkep, şeytan görmedikçe anırmaz. Merkep anırınca siz Allahu Teala' yı zikredin, bana da salavat getiriniz."* (20)

Dikkat edileceği gibi merkep anırması, kişiye Tanrı' nın adını anıp Muhammed' e salavat getirmek (dua etmek) gibi bir zorunluk yüklemekte. Böyle bir zorunluğun kutsal duygularla nasıl bağdaşabileceğini düşünmek kuşkusuz ki kolay değil. (21)

Bu yukarıdaki veriler, Diyanet Yayınları'yla insanlarımıza belletilmekte. Ne var ki, horozların melek gördükleri zaman öttüklerini ya da merkeplerin şeytan gördükleri zaman anırdıklarını söyleyen bu aynı Diyanet, halk arasındaki 'Kara karga kimin evinde öterse o haneden cenaze çıkar' şeklindeki inançları hurafeden sayar. Daha başka bir deyimle, herhangi bir kimsenin evinde kara karganın ötmesiyle cenaze çıkacağına dair olan inancı hurafe olarak kabul ettiği halde, merkebin şeytan gördüğü için anırması üzerine Tanrı' ya sığınmak gerektiğine dair hükmü hurafeden saymaz! Ya da, karganın ötmesinin cenazeyle ilişkisini hurafe diye tanımlar, ama horozun ötmesini meleklerden ve merkebin anırmasını şeytandan bilip aynı nitelikteki bir hurafeyi, başka şekiller altında halkımıza sokuşturmaktan geri kalmaz. Ve işte insanlarımızın dinsel eğitimi, bu zihniyetteki bir Diyanet' e ve onun emrindeki din adamlarına terk edilmiş bulunmakta!

Soru: "Rüzgar estiği zaman ona sövmemek gerektiğine dair olan şariat buyruğuna inanır mısınız?"

Bu soruya: *"Hayır, inanmam böyle saçma şeylere!"* diyecek olursanız Muhammed' in sözlerini inkar etmiş olacağınız için, kuşkusuz ki, Müslümanlık sınavından yine kocaman bir sıfır alacaksınız. Çünkü Muhammed, horozlara sövülmesini yasakladığı gibi, rüzgara sövülmesini de yasaklamıştır. Sebeb olarak da rüzgarın 'Allah' ın rahmeti' demek olduğunu bildirmiştir. Güya Tanrı, rüzgar göndermek suretiyle Müslüman kullarına rahmet ya da azap hazırlar. Rüzgar estiği zaman Müslümanlar, Tanrı' dan yalvarıp bu rüzgarı 'hayırlı' kılmasını dilemelidirler. Muhammed' in söylemesi aynen şöyle:

"Rüzgar Allah' ın rahmetindendir. O ya rahmet veya azab getirir. Onu gördüğünüzde sövmeyiniz. Allah' tan hayrını isteyin., şerrinden de Allah' a sığınınız" (22)

Size deseler: ***"Öküz,kendi sırtına binilmesinden hoşlanmadığını ve çünkü gururlu bir hayvan olduğunu söyler. Çünkü o, sadece tarla sürmek için yaratılmış bir hayvan olduğunu kabul eder ve bunu kendi ağzıyla Yahudilere bildirmiştir, Muhammed de öküzün bu şekilde konuştuğuna inandığını söylemiştir."***

Bunu söyleyene karşı ne dersiniz? Eğer: *"Sen benimle alay mı ediyorsun? Ne öküz böyle konuşur ve ne de Muhammed böyle bir şey söyleyebilir"* şeklinde konuşacak olursanız, Muhammed' i yalanlamış ve dolayısıyla Müslümanlık sınavından sıfır almış olursunuz. Çünkü başta Diyanet İşleri Başkanlığı' nın yayınları olmak üzere, en sağlam İslam kaynaklarına göre Muhammed, öküzlerin binek hayvanı olmayıp, tarla sürmek için yaratıldıklarını ve şu hale göre onları merkep gibi kullanmanın isabetsiz olduğunu ve daha doğrusu çiftçilerin öküz kullanmak suretiyle tarlalarını sürebilmelerinin caiz olduğunu

bildirmek üzere halka şu hikayeyi anlatır:

"(Beni İsrail zamanında) bir kimse öküz üzerine binmişti. Bu sırada hayvan o kimseye yüzünü çevirip bakarak: 'Ben bunun için yaratılmadım? Ben tarla sürmek için halk olundum' demiştir."

Anlaşılan o ki öküz, merkep gibi sırtına binilmesinden hoşlanmayan, bunu gururuna yediremeyen bir hayvandır; çünkü Tanrı onu sırtına binilmesi için değil, tarlaya sürülmesi için yaratmıştır.

Yukarıdaki hikayeyi anlattıktan sonra Muhammed, öküzün bu şekilde konuştuğuna kendisini de inandığını kanıtlamak üzere şunu ekler: *"Ben, hayvanın böyle söylediğine inandım."*

Fakat bunu yeterli bulmaz; halkı bu söylediklerine biraz daha inandırabilmek için Ebu Bekir ile Ömer b. Hattab' ı kendisine destekçi olarak gösterir ve öküzün bu şekilde konuştuğuna onların da tanık olup inandıklarını belirtir. (23)

Dikkat edileceği gibi bütün sorun, öküzün binek hayvanı olarak değil, çiftçilikte tarla hayvanı olarak kullanılmasıyla ilgilidir. Bunu anlamak için Muhammed' in yaptığı şey, öküzü konuşuyormuş gibi gösterip mucizevi bir olayı dile getirmek oluyor. Getirirken de kişileri, mucizeden başka bir usulle (örneğin akılcılık yoluyla) eğitilemezmiş gibi bir duruma sokmuş oluyor. Oysa: 'Tarlalarınızı öküz kullanmak suretiyle sürebilirsiniz' şeklinde bir şeyler söylemiş olsa mesele kalmayacaktır.

Soru: "Kurt denen vahşi hayvanın, insanlarla konuştuğuna ve gelecekte haber verdiğine dair din verilerine inanır mısınız?"

Bunu söyleyene karşı tutumunuz, muhtemelen yine aynı olacak ve yine Müslümanlık sınavından başarısız çıkmış olacaksınız. Şu nedenle ki, Muhammed' in, 'gururlu öküz' le ilgili olarak yukarıda belirttiğimiz sözlerinin devamı kurt denen vahşi hayvanı, hani sanki ileri görüşlümüş gibi gösterir niteliktedir! Buharinin Ebu Hüreyre' den rivayetine göre Muhammed, bir gün halka şöyle der:

"...Bir kere de bir koyunu bir kurt kapmıştı. Çoban kurdu peşi sıra takip etti (ve koyunu bıraktırdı); bunun üzerine kurt, çobana hitab ederek: 'Elbette yırtıcı hayvan(ların sürüye saldırdığı bir gün gelir. O fitne) gününde koyunun benden başka çobanı bulunmayacaktır. (Bakalım o gün) koyunu benden kim kurtarır? dedi."

Bunu anlattıktan sonra yine halkı inandırmak umuduyla ekler:

"Ben, kurdun böyle söylediğine inandım; Ebu Bekir' le Ömer de inandı." (24)

Muhammed' in açıklamasına göre kurt, Medine şehrinin bir gün gelip orada oturanlar tarafından terk edileceğini, vahşi hayvanların, kurtların ve kuşların istilasına uğrayacağını haber vermiş, böylece ileri görüşlülüğünü ortaya koymuştur. 'Neden dolayı Muhammed, Medine' nin böyle bir hale düşeceğini anlatmak için kurt hikayesine başvurmuştur?' diye sorulacak olursa, verilecek yanıtın muhtemelen şu olması gerekir:

Kurtubi ve İbnü'l Arabi ve Kadi İyaz gibi kaynakların bildirmesine göre Muhammed, bir gün gelip Medine içinde birtakım fitnelerin ve müsibetlerin olacağını, Bedevi Arapların gelip şehre yayılacaklarını ve orada öteden beri oturanları yerlerinden edeceklerini haber vermiştir. (25)

Pek muhtemelen bu söylediklerini pekiştirmek içindir ki, yukarıdaki kurt hikayesini anlatma ihtiyacını duymuş olmalıdır. Hikayeyi anlatmakla, Medine' nin önemini vurgulamak

istemiştir. Ne var ki, bütün bu felaketlerin Medine' nin başına ne zaman geleceği hakkında bilgi vermemiştir. Bundan dolayıdır ki, İslam yazarlarından bazıları bu olayın Emeviler ve Abbasiler döneminde oluştuğunu söylemişlerdir. Bazıları da kıyamet saatinin yaklaştığı bir zamanda oluşacağını öne sürmüştür. (26)

Soru: "Abdestinizi yaptıktan sonra altınızı (pisliğinizi) temizlerken tek sayıda taş ya da tek sayıda kerpiç kullanmak gerektiğine ve bu sayıların bir, üç, beş, yedi, vs. gibi tek olmasının önemli olduğuna ve bunun gibi her 'hayırlı' işin tek sayılara göre yapılmasının Tanrı ve Peygamber emri olduğuna inanıyor musunuz? Buna inanmayın, Tanrı' nın tek olduğu inancıyla bağlantılı bulunduğunu kabul ediyor musunuz?"

Eğer bu soruya: "Hayır olmaz böyle bir şey; Tanrı' nın tekliğini kanıtlamak için insan pisliğinin tek sayıdaki taş ya da kerpiçle temizlenmesini öngören bir buyruk Tanrı ve Peygamber buyruğu olamaz!" dersiniz Müslümanlığınız şüphe götürüyor demektir. Sınavdan sıfır almanız için bu şüphe yeterlidir.

Yok eğer yukarıdaki sorulara "Evet bunlara inanıyorum" der ve abdestinizi yaptıktan sonra tek sayıdaki taşla altınızı temizlemeyi adet edindiğinizi bildirirseniz ya da su içerken tek sayıda yudumlayarak içerseniz, hurma ve zerdali gibi meyveleri yerken bunların sayısını tek tutarsanız ya da genellikle her işinizi tek sayı esasına göre yaparsanız iyi bir Müslüman olmakla övünebilirsiniz. Çünkü bu şekilde davranmakla, Tanrı' nın ve Muhammed' in buyruklarına uymuş olmanızdır. Muhammed' in bu konudaki buyruklarından birkaç örnek şöyle:

"... Her kim istinca için taş istimal ederse, adetini tek yapsın (Hiç olmazsa üç taş kullansın)..." (27)

"Abdu'llah b.Mes'ud...şöyle demiştir: Nebiyy-i Mükerrer...(bir kere) kaza-yı hacete gitti: 'Üç taş getir' diye bana emretti..." (28)

"...Allah tektir, tek olan şeyi sever..." (29)

"...(Kişi) Hurma, zerdali gibi sayılabilen şeyler yediği zaman tek yemelidir; yedi, on bir veya yirmi bir gibi. Böylece bütün işleri, Allahu Teala ile ilgili olmalıdır. Çünkü O tektir, çift değildir..." (30)

Ne ilginçtir ki, Diyanet İşleri Başkanlığı "Tuvalet taşına ters oturarak büyük abdest yapmak nazarı keser" şeklindeki halk inançlarının hurafe olduğunu söylemekte. Ne var ki bu aynı Diyanet, yukarıda kısaca değindiğimiz gibi, halkımıza, abdest yaptıktan sonra temizlenmek için tek sayıda taş (örneğin üç taş) kullanmak gerektiğini, çift sayıda taş kullanmanın dine aykırı düştüğünü belletmekle meşguldür. Anlaşılan o ki, Diyanet, Tanrı' nın tek oluşu fikrinden hareketle her işin tek sayı esasına göre yapılmasını uygun bulduğu içindir ki, böyle bir şeriat hükmüne önem vermektedir. Fakat tuvalet taşına ters oturmak gibi bir eylemle, tuvaletten önce tek sayıda taş kullanmak eylemi arasında pek fark bulunmadığına (hatta bu ikinci halde Tanrı fikrini zedelemek söz konusu olduğuna) göre Diyanet, savaşıyor görüldüğü bir hurafeyi bir başka şekil altında sürdürmüş olmuyor mu?

Soru: "Aksırmanın Tanrı' dan gelme olduğuna ve çünkü Tanrı' nın aksırmaya muhabbet ettiğine, buna karşılık esnemenin şeytandan olduğuna ve esnemek üzere 'ha' diye ağzını ayıran kişiye şeytanın güldüğüne inanır mısınız?"

Eğer bu soruyu soran kişiye kızar ve "Haydi be sende! Böyle saçma şey olmaz" dersiniz, Muhammed' i yalancı duruuna düşürmüş olur, Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız. Çünkü bu sözler, Muhammed' in ağzından çıkma şeyler olarak Müslümanlara öğretilmektedir. Gerçekten de Diyanet' in, İslam kaynaklarından naklen bildirmesine göre

Muhammed şöyle konuşmuştur:

"...Aksırığa Allah muhabbet eder... Esnemeyi de fena görür. Ey müminler! Sizin biriniz aksırıp Allah' a hamd ederse, onun Elhamdü li'llah dediğini işiten her müslüman Yerhamükellah diye mukabele etmek, aksıran mümin için hak olur. Esnemeye gelince, şüphesiz o şeytandandır. Biriniz esnemek hali geldiğinde gücü yettiği derecede onu gidermeye çalışsın. Çünkü biriniz esneyip 'ha' diye ağzını ayırınca onun gafletine şeytan güler." (31)

Bu buyruğu okurken, ilk söyleyeceğiniz şey, muhtemelen şu olacaktır: *"Neden Tanrı aksırmaya muhabbet etsin de esnemeyi kötü bilsin? Tanrı'nın uğraşacak başka bir işi kalmadı mı? Aksırmak ya da esnemek doğal ve bedensel şeyler değil mi?"*

Böyle konuştuğunuz taktirde, karşınızda yine Diyanet'i ya da din adamlarını bulacaksınız. Şu bakımdan ki, Diyanet'in açıklamasına göre, eğer aksırma, sağlıklı ve kişiyi rahatlatır nitelikte bir aksırmaysa, bu taktirde aksıran kişi Elhamdü li'llah demelidir. Bunu yapacak olursa artık bir daha göz ağrısı diye bir şey çekmez. Öte yandan Elhamdü li'llah demek suretiyle, aksırdığını işiten Müslüman kişilerin kendisine Yerhamükellah diye karşılık vermelerini (yani 'Allah sana merhamet etsin' demelerini) sağlamış olur. Yok eğer aksırma, soğuk algınlığı ya da nezle gibi bir rahatsızlık nedeniyle, yani sağlıklı olmayan cinsden bir aksırmaysa, bu taktirde onun aksırdığını işitenler için 'Yerhamükellah' demek gerekmez!

Esnemeye gelince: Yukarıda değindiğimiz gibi Muhammed, esnemesi gelen kişilerin, bütün güçleriyle bunu önlemeleri gerektiğini, aksi taktirde şeytanların kendilerine güleceğini bildirmiştir.

Akılcı eğitim görmüş kimseler için bütün bu yukarıda belirttiğimiz buyruklar hurafeye uğraşmak demektir. Ve işte eğer siz, İslam şeriatının bu mantığını benimsemekten kaçınıyorsanız, İslama karşı gelmiş olursunuz. (32)

Tekrar edelim ki yukarıya aldığımız örnekler, insan aklını dumura uğratar nitelikteki benzeri örneklerden sadece birkaçıdır.

Referanslar:

- 1) İlhan Arsel, Toplumsal Geriliklerimizin Sorumluları: Din Adamları adlı kitabıma bkz. Ayrıca bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. 11, s.393.
- 2) Bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. 11, s. 10 vd., Hadis 1664. Ayrıca bkz. İlhan Arsel, Kur'an'ın Eleştirisi I ..
- 3) Bu konuda bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. VIII, s. 471, Hadis No: 1312 ve c. 9, s. 52, Hadis No: 1352. Ayrıca bkz. İlhan Arsel, Kur'an'ın Eleştirisi I.
- 4) Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.11, s. 393, Hadis No: 1863.
- 5) Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. 10, s. 116, Hadis No: 1558.
- 6) Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.12, s. 92.
- 7) Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. 8, s. 34, Hadis No: 1236.

- 8) Bu konuda Buhari ya da Müslim gibi temel kaynaklar için bkz. Turan Dursun, Tabu Can Çekişiyor: Din Bu, Kaynak Yayınları, 3. Basım, İstanbul, s. 134 vd.
- 9) Ebu Davud ve Ahmed İbn Hanbel gibi temel kaynaklardan alınma bu örnek için bkz. Turan Dursun, Tabu Can Çekişiyor: Din Bu, Kaynak Yayınları, 3. Basım, İstanbul, s. 139-140.
- 10) Buhari' nin e's-Sahih, Kitabı't-Tıbb ve Müslim' in e's-Sahih, Kiyabu's-Selam'da bulunan bu hadisler ve yukarıdaki alıntı için bkz. Turan Dursun, Tabu Can Çekişiyor: Din Bu, Kaynak Yayınları, 3. Basım, İstanbul, s. 136.
- 11) Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. 12, s.87, Hadis No: 1929 ve s. 91, Hadis No: 1934.
- 12) Bu tür hadisler için bkz. Diyanet dergisi, Diyanet Yayınları, sayı 6, c. 11, s. 340.
- 13) Hukuk-u İslamiyye ve Istılahat-ı Fıkhiyye Kamusu ile İbn Mace' nin Ter. Ve Şerhi' nden alınma bu hususlar için bkz. Ali Rıza Demircan, İslama Göre Cinsel Hayat, Eymen Yayınları, İstanbul 1986, c. 2, s. 168 vd. Ayrıca İlhan Arsel, Toplumsal Geriliklerimizin Sorunluları: Din Adamları.
- 14) Bu hususlar için bkz. Diyanet dergisi, Diyanet Yayınları, sayı 6, c. XI, s. 339-340.
- 15) Bunun böyle olduğunu anlamak için bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.9, s. 70 vd., Hadis No: 1365.
- 16) Muhammed' in bu sözleri Diyanet Yayınları' ndan alınmadır. Bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. 9, s. 68, Hadis No: 1364; ayrıca İlhan Arsel, Şeriat' tan Kıssalar.
- 17) Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. 9, s. 70.
- 18) Ebu Davud' un Kirab' ul-Edeb' inde yer alan bu hadis için bkz. İmam Nevevi, age., c.3, s. 328.
- 19) Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. 9, s. 66-67.
- 20) Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. IX, S. 68.
- 21) İlhan Arsel, Toplumsal Geriliklerimizin Sorunluları: Din Adamları,(Kaynak Yayınları, İstanbul 1996, s. 220)
- 22) Bu ve buna benzer hadisler için İmam Nevevi, age., c. 3, s. 326 vd.
- 23) Sahih-i ..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. VII, s. 143, Hadis No: 1049. (Aynı rivayet Müslim' in Fazail' inde ve Tirmizi' nin Menakıb' ında bulunmakta.)
- 24) Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. VII, s. 144, Hadis No: 1049.
- 25) Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. VI, s. 234-236, Hadis No: 885.
- 26) Kurtubi' nin ve İbnü' lArabi' nin ve Nevevi ' nin görüşleri için bkz. Sahih-i Buhari

Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. VI, s. 234-236, Hadis No: 885 ve c. VII, s. 143-147, Hadis No: 1049.

27) Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. I, s. 148, Hadis No: 130.

28) Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. I, s. 142, Hadis No: 124.

29) Bkz. Ebu Davud ve Tirmizi, Kitab' ul- Edeb, Kitab' us- Salat, 1416; Tirmizi, Kitab' us- Salat, 453; İmam Nevevi, Riyaz' üs Salihin Tercümesi, Merve Yayınları, İstanbul 1992, c. 2, s. 396, Hadis No: 1132.

30) Gazali, Kimya-yı Saadet, Bedir Yayınevi, İstanbul 1979, s. 162.

31) Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c. 12, s. 165, Hadis No: 2014.

32) İlhan Arsel, Toplumsal Geriliklerimizin Sorumluları: Din Adamları.

Kaynak: İlhan Arsel, Müslümanlık Sınavı, Kaynak Yayınları

Bölüm 2

HUKUK VE AHLAK ANLAYIŞIYLA İLGİLİ BAZI SORULAR

Soru: “Hırsızlık, zina vb. gibi suçları işleyen kişilerin, ölmeden önce ‘La ilahe illa’llah’ (Allah’tan başka tapacak yoktur) demek suretiyle her türlü günahattan kurtulup doğruca cennete gideceklerini kabul edebilir misiniz?”

Eğer akılcı düşünce insanıysanız ve dolayısıyla müspet hukuk ve müspet ahlak anlayışından yanaysanız, elbette ki böyle bir soruyu yadırgayacak ve “Hayır kabul edemem” diyeceksinizdir. Çünkü akılcı düşünceye göre suçun karşılığı cezadır. Suçlu olan kişi, suç ile orantılı bir cezaya çarptırılır. Bu ceza, haksız bir davranışın karşılığıdır; fakat aynı zamanda suç işlenmesini önlemek için başkalarına da bir uyarıdır. Bu nedenle mutlaka uygulanmalıdır. Her ne kadar çeşitli nedenlerle suçun bağışlanması ya da cezanın azaltılması, şartlara bağlanabilirse de bu şartlar, kişilerin belli çıkarlarını sağlama amacına yönelik olamaz; olacak olursa hukuka, adalet duygusuna ve ahlakiliğe aykırı demektir. Bundan dolayıdır ki, akılcı ahlak siteminde, suç işleyen, örneğin hırsızlık eden bir kimsenin, namaz kılmak, oruç tutmak ya da haccetmek gibi ibadet yanında “La ilahe illa’llah” (Allah’tan başka tapacak yoktur) demek suretiyle suçtan kurtulmak gibi özel çıkarlarıyla ilgili bir sonuca yönelmesi söz konusu olamaz. Ne var ki, bu şekilde düşündüğünüz ve yukarıdaki yanıt verdiğiniz taktirde, Müslümanlık sınavından not alamayacaksınız. Çünkü İslam şeriatı, kişiye, “La ilahe illa’llah” diyerek, yani Tanrı’nın tekliğini ve Muhammed’in “peygamberliğini” kabul etmek gibi en “sade” ve kolay usullerle, en iğrenç günahlardan kurtulup cennete girme olasılığını sağlamakta ve böylece onu, nasıl olsa affolunacağı inancı içinde günah işleme alışkanlığına sürüklemektedir.

Şöyle ki:

İslam şeriatının bellettiği “ahlak” ve “adalet” anlayışına göre Tanrı, Müslüman kişilerin günahlarını bağışlayacaktır. Muhammed’in Tanrısı şöyle diyor:

“...Ey kendi nefisleri aleyhine haddi aşan kullarım! Allah’ın rahmetinden ümit kesmeyin. Çünkü Allah bütün günahları bağışlar...” (K.39, Zümer Suresi, ayet 53-56.)

Her ne kadar İslamcılar, “Allah’ın rahmetinden ümit kesmeyin” anlamına gelen bu ayetin, günah işlemeye devam olasılığını vermediğini söyleseler de doğru değildir. Çünkü bir kere Muhammed, işlenen suç’u adalet terazisine değil, din terazisine göre ölçeğe vurmuştur. Bundan dolayıdır ki, kişilerin Müslüman olmadan önceki günahlarının tümüyle af olduğunu bildirmek üzere şöyle demiştir:

“İslam, kendisinden evvel vaki olmuş cürümlerin hükmünü iptal eder.” (1)

Böylece, adam öldürmek, hırsızlık, zina vb. gibi en ağır suçları işlemiş olan kimselerin dahi, İslam olmak suretiyle gınahtan kurtulmuş olarak doğruca cennete gideceklerini söylemiştir. (2)

Öte yandan, Müslüman kişiler, dağlar gibi günahlarla Tanrı’nın önüne gitseler bile, günahları affolunacaktır, yeter ki “şirk” yapmamış, yani Tanrı’ya ortak koşmamış olsunlar (bkz. Nisa Suresi, ayet 48), İslamdan çıkmasınlar-yani “inandıktan” sonra inkarda bulunmasınlar-(bkz. Nisa Suresi, ayet 137) ve “kafir” olmasınlar (bkz. Nisa Suresi, ayet 168-169). (3)

Bunun dışında ne yaparlarsa yapsınlar, ne kadar büyük günah işlerlerse işlesinler, ibadetlerinde kusur etmemek şartıyla bütün günahları bağışlanacaktır. “İbadet” derken, anlaşılması gereken şey “abdest” almaktan tutunuz da namaz kılmaya, oruç tutmaya, “Beyt-i şerif”i (Ka’be) ziyaret etmeye varıncaya kadar ve bütün bunlar yanında bir de asıl Tanrı’nın tek olduğuna ve Muhammed’in de onun elçisi bulunduğuna dair sözleri ölüm anında dahi tekrar etmek gibi şeriatın öngördüğü her şeyi yapmaktır.

Gerçekten de şeriat kaynaklarında (örneğin Diyanet Yayınları’nda) yazılanlara göre Muhammed, bir gün Harre tarafında dolaşırken Cebrail ile karşılaşır. Cebrail kendisine şöyle der: “Ümmetine müjdele, kim Allah’a şirk koşmadan ölürse, Cennet’e girecektir.” Cebrail’in bu güzel haberine sevinen Muhammed sorar: “Zina eder, hırsızlık ederse de Cennet’e girer mi?” Cebrail: “Evet” der ve bu sözünü üç kez arka arkaya: “Evet zina etse de, hırsızlık etse de Cennet’e girer” diyerek, söylediklerini pekiştirir. Hemen arkasından ekler: “İçki içse de yine girer.” (4)

Bir başka rivayete göre Muhammed’in dediği şöyle:

“Bana Cibril geldi. Ve müjde verdi ki: ‘Her kim Allah’a şirk etmeden ölürse, Cennet’e dahil olur.’ Cibril’e: ‘Sirkat etse de, zina etse de mi?’ dedim (Evet sirkat etse de, zina etse de) diye cevap verdi.” (5)

Burada geçen “şirk etmeden ölürse” sözleri “Allah’a ortak koşmadan” anlamınadır. “Sirkat” sözcüğü “hırsızlık”, “zina” sözcüğü de “yasadız çiftleşme” demektir. Ve işte Muhammed’in söylemesine göre bu gibi suçlardan dolayı günahkar olanlar “Tanrı’dan başka Tanrı yoktur, Muhammed onun elçisidir” demek suretiyle bu günahlardan kurtulmuş olarak cennete girerler.

Bu konuda Ebu Zerr(-i Gifari) nin rivayeti şöyle:

“...Resulullah: ‘Bana Rabbim tarafından (sefaretle) gelen Cibril (bir kere daha) gelmiş ve:- Ümmetimden her kim Allahu Teala’ya hiçbir şeyi (uluhiyette ve havass-ı rububiyette) ortak

tanımayarak ölürse, o kimse Cennet'e girer) mi?' diye sordum. Resul-i Ekrem: '(Evet) zina ve sirkat eylediği halde de (Cennet'e girer)' diye cevap verdi." (6)

Bir başka rivayet şöyle: Savaş maksadıyla çıkmış olduğu seferlerden birinde Muhammed, yanındaki merkebin tergisinde bulunan Muaz İbn-i Cebel'e, bir aralık: "Ya Muaz!" diye seslenir. Muaz: "Emir buyurunuz ya Resullullah! Emrinize itaate, hizmetinizi yerine getirmeye bütün mevcudiyetimle hazırım" diye yanıt verir. Fakat Muhammed duymazlıktan gelir ve: "Ya Muaz!" diye tekrar seslenir. Muaz yine: "Emir buyurunuz ya Resullullah" der. Muhammed yine duymamış gibi davranır ve üçüncü kez: "Ya Muaz!" diye çağırır. Muaz'dan aynı şekilde yanıt alınca, nihayet söylemek niyetinde olduğu şeyi ağzından çıkarır:

"Hiçbir kimse yoktur ki, kalben tasdik ederek Allah'tan başka Allah olmadığına ve Muhammed sallâllahu aleyhi ve sellem'in Resullullah olduğuna şehadet etsin de Allah onu Cehennem'e haram etmesin (her halde haram eder)." (7)

Bir başka rivayete göre şöyle demiştir:

"Ey Muaz! Halka müjdele ki: Her kim 'La ilahe illa'llah' derse Cennet'e dahil olur" (8)

Bu doğrultuda olmak üzere bir başka rivayete göre şöyle konuşmuştur:

"Kim ki 'La ilahe illa'llah' diye Allah'ın varlığına ve birliğine şehadet ederse, Cennet'e dahil olur." (9)

Bir başka vesileyle de şöyle demiştir:

"Kimin son sözü: 'La ilahe illa'llah' olursa Cennet'e girer..." (10)

Tekrar anımsatalım ki "La ilahe illa'llah" şeklindeki sözler "tek Tanrı" ya da "bir tek Tanrı'dan başka Tanrı yoktur" anlamına gelir.

Yine bunun gibi Müslim'in naklettiği bir rivayete göre Muhammed, kendisinin "peygamber olduğuna tanıklık eden kimselerin asla cehenneme girmeyeceklerini anlatmak üzere şöyle demiştir:

"Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in O'nun Peygamberi olduğuna şehadetlik yapana, Allah Cehennem'i haram kılar." (11)

Muhammed'in söylemesine göre La ilahe illa'llah" şeklindeki sözler cennetin "miftah"ıdır, yani cennetin anahtarlarıdır. Ve cennetin kapısı önüne "dişli anahtar"la gitmek gerekir; aksi takdirde cennetin kapısı açılmaz. "Dişli anahtar"dan maksat Müslüman kişinin ibadetinde kusur etmemesidir. Daha başka bir deyimle ibadet görevini yerine getirmek ve öleceği an "La ilahe illa'llah" demek suretiyle kişi, yaşamı boyunca ne kadar büyük günah işlerse işlesin, doğruca cennetin nimetlerine ve hurilerine kavuşacaktır. Öyle anlaşıyor ki, Muhammed'in söylediği bu sözleri "şüphe"yle karşılamak ya da bunlara inanmamak Müslüman kişinin "horluğunu" ve "hakirliğini" ortaya vurur. Şu bakıldan ki, yine kaynakların (örneğin Diyanet'in) belletmesine göre Muhammed, bir defasında Ebu Zerr'e şöyle der:

"Hiçbir kul yoktur ki 'La illahe illa'llah' desin, sonra bu tevhid akidesi üzerine olsun da Cennet'e girmesin; muhakkak ki Cennet'e girer."

Bunun üzerine Ebu Zerr sorar:

“Zina etse de, sirkat etse de mi?”

Onun bu sorusuna Muhammed şöyle karşılık verir:

“(Evet) zina etse de, sirkat etse de girer.”

Fakat Ebu Zerr, bu tür suçları işleyen kimselerin böylesine kolay yollardan günahsız kalıp cennete girebileceklerine akıl erdiremediği için sorusunu tekrarlar:

“Zina etse de, sirkat etse de girer mi?”

Muhammed cevap verir:

“(Evet) zina etse de, sirkat etse de girer.”

Ebu Zerr yine inanmaz ve sorusunu üçüncü kez tekrarlar. Onun bu ısrarı üzerine Muhammed kızar ve onu adeta küstahlıkla damgalayarak şöyle der:

“(Evet) Ebu Zerr’in horluğuna, hakirliğine rağmen o kul zina etse de, sirkat etse de muhakkak Cennet’e girer.” (12)

Her ne kadar Muhammed, Ebu Zerr’in bu soruyu arka arkaya üç kez tekrarlamasına öfkelenmekle beraber, kendisi de, biraz yukarıda gördüğümüz gibi, Cibril’in getirdiği habere inanmamış görünerek üç kez şöyle sormuştur:

“Zina eder, hırsızlık ederse de Cennet’e girer mi?” (13)

Muhammed’in söylemesine göre Müslüman kişi, “dağlar” gibi günahlarla Tanrı’nın önüne gitmiş olsa dahi: “Ey Tanrım, senden başka tapılacak yoktur” şeklinde konuşmakla günahlarından kurtulacaktır. Örneğin, Müslim’in Ebu Musa’dan rivayetine göre Muhammed şöyle demiş:

“Müslümanlar kıyamet günü dağlar gibi günahlarla huzura gelirler de Allah günahlarını bağışlar.” (14)

Günahlardan kurtulmuş olarak cennete girmenin en kesin yollarından biri de, Allah’a ve Muhammed’e iman etmek yanında, bir de Allah yolunda savaşmaktır. Savaş meydanında şehit ve gazi olan kişi, işlediği günahlar ne olursa olsun, doğruca cennete gider, çünkü Tanrı, Müslüman kişinin canını ve malını satın almıştır. Bunun karşılığını ona cennette verecektir:

“Allah, Cennet karşılığında mü’minlerin canlarını mallarını satın almıştır...”(Tevbe Suresi, ayet 111.)

Bu bakımdan Tanrı yolunda savaşmak, Müslüman kişiyi azaptan kurtaracak nitelikte bir ticarettir. Kur’an’da şöyle yazılı:

“Ey mü’minler! Size azı azaptan kurtulmanızı sağlayacak bir ticaret göstereyim mi? Allah’a ve O’nun Resulüne iman eder; Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edersiniz. Eğer bilerseniz bu sizin için hayırlıdır. O zaman Allah günahlarınızı bağışlayarak, sizi altından nehirler akan Cennetlere ve Adn Cenneti’ndeki çok güzel evlere koyar. İşte büyük başarı budur. Bunun seveceğiniz başka bir sonucu, Allah’ın yardımı ile yakın vadeli zaferdir; mü’minlere müjdele.” (Saff Suresi, ayet 10-13.)

Öte yandan Allah yolunda bir deve sağlayacak kadar savaşmak bile Müslüman kişinin

günahlardan sıyrılmış olarak cennete alınmasına yetecektir, çünkü Muhammed şöyle demiştir:

“Müslüman bir kimse, Allah yolunda, bir deve sağlayacak kadar cihad ederse, o kimse Cennet’i hak eder. Kim Allah yolunda yaralanır ya da başka bir müsibete uğrarsa, yarasının kanı her zamankinden daha fazla olarak mahşere gelir; kanının rengi za’feran rengidir ve kokusu da misk kokusu gibidir.”(15)

Fakat iş bununla bitmiş değildir; Müslüman olmanın, günahlardan kurtılma bakımından sağladığı kolaylıklar sınırsızdır. Ve asıl akıl almaz olan şey şudur ki Tanrı, Müslüman kişinin günahlarının gizli kalmasına bizzat yardımcı olup, sonra bunların tümünü bağışlamaktan geri kalmaz. Böylece yaşamı boyunca günah işleyen ve bu günahlarını Tanrı’nın yardımı sayesinde gizlemesini bilen Müslüman kişileri dahi Tanrı bağrına basar. Çünkü Tanrı, Müslüman kişinin günahlarını, hiç kimselerin keşfedemeyecekleri şekilde gizli tutmuştur. İbn Ömer’in rivayetine göre Muhammed şöyle demiştir:

“Kıyamet günü mü’min Allah’a o kadar yaklaşır ki, Allah onu tüm insanlardan gizler ve günahlarını ikrar ettirir ve şöyle buyurur: ‘Filan günahını hatırlıyor musun? Filan günahını hatırladın mı? ‘Kul da: ‘Ya Rabbi! Biliyorum’ der. Cenab-ı Hak da: ‘Bu günahlarını dünyada iken gizlediğim gibi, bugün de affediyorum’ buyurur ve kul’a, iyiliklerinin yazıldığı defter verilir.” (16)

Soru: “Kur’an’daki ‘Ayetü’l-kürsi’ diye bilinen 255. Ayeti okuyan kişinin evine Tanrı tarafından melek gönderileceğine ve bu meleğin o kişi için ‘hasenat’ (iyilikler/sevap) yazacağına ve o kişinin içinde oturduğu eve kırk gün sihir ve sihirbaz girmeyeceğine ve şeytanın, otuz gün boyunca o evi terk edip gideceğine inanır mısınız?”

Böyle bir şeye inanmıyorsanız, Müslümanlık sınavından yine kocaman bir sıfır aldınız demektir. İnanıyorsanız, günahlardan sıyrılmış olarak cennete gideceksinizdir. Çünkü Muhammed, Kur’an’ın bazı ayetlerinin okunmasına ya da namazların kılınmasına özellikle önem vermiş ve bu ayetleri okuyan ya da bu namazları kılanların özel mükafatlara erişeceklerini müjdelemiştir. Bu ayetlerden biri, Bakara Suresi’nin “Ayetü’l-kürsi” diye bilinen ayetidir ki, Tanrı’nın “yüce” niteliklerini ve kudretini dile getirir ve şu satırları içerir:

“Allah, O’ndan başka Tanrı yoktur. O, hayydir, kayyumdur. Kendisine ne uyku gelir ne uyuklama. Göklerde ve yerlerdeki her şey O’nundur. İzni olmadan O’nun katında kim şefaate edebilir? O, kullarının yaptıklarını, yapacaklarını bilir (O’na hiçbir şey gizli kalmaz). O’nun bildiklerinin dışında insanlar, O’nun ilminden hiçbir şeyi tam olarak bilemezler. O’nun kürsüsü gökleri ve yeri içine alır, onları koruyup gözetmek kendisine zor gelmez. O yücedir, büyüktür.” (Bakara Suresi, ayet 255.)

Tanrı’nın “hayy” (devamlı, kesintiye uğramaksızın canlı, “ezeli ve edebi” var olduğunu) ve “kayyum” (yani bütün yaratıklarının yönetimini üstlenen ve hepsini hesaba çeken nitelikte) bulunduğunu belirten bu ayete “Ayetü’l-kürsi” adı verilmiştir, çünkü içinde “kürsü” sözü geçmektedir. Her ne kadar Kur’an’ın pek çok ayetinde Tanrı’nın “yüceliği” ve “sınırsız kudreti” dile getirilmiş olmakla beraber her ne hikmetse Bakara Suresi’nin bu 255. Ayetine özel bir yer verilmiştir. Çünkü Muhammed Bakara Suresi’ni Kur’an’ın en önemli suresi olarak kabul etmiş ve bu surenin 255. Ayetini de en “büyük” ayeti olarak ilan etmiştir. Ederken de şöyle demiştir:

“Günlerin önemlisi Cum’a, sözlerin üstünü Kur’an, Kur’an’ın en önemli süresi el-Bakara, Bakara’nın en büyük ayeti de Ayetü’l-kürsü’dir.”

Buradaki “kürsi” sözcüğüne böylesine önem vermesi bir yana, yine her ne hikmetse, bu ayetin okunmasına da büyük bir önem vermiş ve okuyan kimselere Tanrı tarafından

melekler gönderileceğini, bu meleklerin o kişiye güzel ve iyi şeyler kazandıracağını ve üstelik o kişinin evindeki şeytanların evi terk edip 30 gün bir daha oraya uğramayacaklarını ve nihayet 40 gün boyunca da o eve sihir ve sihirbaz denen şeylerin giremeyeceğini bildirmiştir. İslam kaynaklarında yazılanlara göre Muhammed, bunu, damadı Ali'yle olan bir konuşması sırasında söylemiş, şöyle demiştir:

“Kur'an'da en büyük ayet, Ayetü'l-kürsi'dir. Onu okuyana Allah bir melek gönderir, onun hasenatını yazar. İçinde oturduğu evi, şeytan otuz gün terk eder. O eve kırk gün sihir ve sihirbaz giremez. Ya Ali! Bunu evladına, ailene ve komşularına öğret.”(17)

Bu ayeti okuyan Müslüman kişiye böylesine sevap yazan bir Tanrı, sevap karşılığında onun nice günahlarını affetmiş olacaktır. Ve işte siz, eğer bunlara inanmıyorsanız, hem Müslümanlık sınavından kötü not alacak ve hem de cehennemi boylayacaksınız.

Soru: “Günde yüz kez ‘Allah’tan başka yoktur tapacak, yalnız Allah vardır. O’nun eşi, ortağı yoktur. Mülk onundur. O övülür. Ve O’nun, her şeyi yapmaya ve yaratmaya gücü yeter’ diye dua edecek olursanız, size yüz sevap yazılacağına ve yüz günahınızın bağışlanacağına ayrıca da o günün akşamına kadar şeytanın şerrinden kurtulacağınıza inanır mısınız?”

“Hayır inanmıyorum” dersanız, Müslümanlık sınavından sıfır aldınız demektir. Çünkü yukarıdaki sözler Muhammed’in ağzından çıkmış şeylerdir. İslam kaynaklarının bildirmesine göre Muhammed, yukarıdaki şekilde günde yüz kez dua eden Müslüman kişinin, günahlardan olduğu kadar şeytanın şerrinden de (hiç değilse o gün) kurtulabileceğini söylemiş, şöyle demiştir:

“Her kim, bir günde yüz def’a ‘La ilahe illa’llahü vahdedu, la şerike leh, lehü’l-mülkü ve lehü’l-hamdü ve hüve ala külli şey’in kadir’ derse o kimse on köle azadlamışçasına me’cur olur. Ve ona yüz sevap yazılır; yüz günahı bağışlanır; ve bu dua o mü’mine, dua ettiği günde, o günün akşamına kadar şeytan şerrinden emin bir kale olur.” (18)

Bu vesileyle anımsatalım ki, şeytan (yine Muhammed’in söylemesine göre) kişinin her işine burnunu sokar; örneğin hastalıkların en kötüsünü getiren odur; kişi uykudayken onun genzinde gezinen odur; kişi esnemek üzere ağzını açtığı zaman onun karşısına geçip sevincinden gülen odur; kişiye uykudayken kötü rüya gösteren odur; fazla yemek yiyen, fazla içen, fazla uyuyan kişilerin kanına hulul eden odur. Listeyi uzatmak mümkün. Ve işte Muhammed, bütün bu hallerde şeytanın şerrinden kurtulmanın nasıl mümkün olacağını bildirmiştir. Örneğin hastalık konusunda söylediği şudur ki, her ne kadar hastalık Tanrı’dan gelme şeyse de “zatülcenb” gibi hastalıkların en kötüsünü insanlara musallat eden şeytandır. Güya şeytan, Tanrı’ya saygısız olanlara bu hastalığı getirir; yani Tanrı’ya saygılı olanlar, bu hastalıklara yakalanmazlar. (19)

Esnek konusunda Muhammed’in söylediği şöyle:

“Esnek şeytandandır. Sizden biriniz esneyeceği zaman gücü yettiği kadar onu karşılayın. Çünkü sizin biriniz (esnerken..) ‘haaa’ deyince şeytan sevincinden güler.” (20)

Kötü rüya konusunda Muhammed, yine işe şeytanı karıştırır ve kötü rüya görenlere şu tavsiyede bulunur:

“Güzel rü’ya Allah’tandır; fena rü’ya da şeytandandır. Biriniz korkunç, yani karışık rü’ya gördüğünde hemen sol tarafına tükürüp, üflesin ve o rü’yanın şerrinden Allah’a sığınsın, ‘Eüzü bi’llahi mine şeytani’r-racim’ desin. Bu suretle o rü’ya, gören kimseye zarar vermez.” (21)

Görüyorsunuz ki, kötü bir rüya gördüğünüz zaman, hemen uyanıp yukarıdaki duayı edeceksiniz ve ederken sol tarafınıza tükürüp üfleyeceksiniz ve Allah’a sığınacaksınız! Günahlardan kurtulmak için bundan daha kolay ne olabilir ki?

Yine Muhammed’in söylemesine göre, şeytan uyuyan kişinin genzinde gecelemeaktadır. Bu nedenle Muhammed şöyle yapılmasını emrediyor:

“Sizin biriniz uykusundan uyanıp da abdest aldığı anda burnundaki nesneyi nefesiyle üç def’a dışarı çıkarsın. Çünkü şeytan, uyuyanın genzinde geceler.” (22)

Bilmem, bütün bunlara siz ne dersiniz ama, ne dersiniz deyiniz, insanları bu gibi din verileriyle akıllı yapmanız olası değildir.

Soru: “Namaz kılmakla her türlü günahdan kolaylıkla kurtulma olasılığına inanır mısınız?”

Bu soruya: “Hayır inanmam! Çünkü namaz kılmakla her türlü günahdan kurtulma olasılığına inana insan, bu güvence içersinde günah işlemekten asla geri kalmaz. Ama onun aklını ve vicdanını, insan sevgisiyle ve sorumluluk duygusuyla eğitirsek, ancak o zaman günah işleme olasılığını önlemiş oluruz” şeklinde bir şeyler dersiniz, Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız. Ama “Evet inanıyorum” dersiniz, iyi bir Müslüman olduğunuzu kanıtlamış olursunuz. Çünkü Muhammed, namaz kılmanın “iyilik” demek olduğunu ve iyiliklerin ise günahları giderir nitelikte bulunduğunu bildirmiştir. Cezalandırılması gereken bir günah işleyen kişinin, toplu kılınan namazlara katılmakla günahdan kurtulabileceğini söylemekten geri kalmazdı. Buhari ve Müslim gibi kaynakların verdikleri örneklerden biri şöyle:

Bir gün adamın biri Muhammed’in yanına gelerek:

“YaRasulallah! Cezalandırılması gereken bir kusur işledim, beni cezalandır” diye sorar. Sorduğu sırada namaz vakti gelmiş olduğu için Muhammed’le birlikte namaza durur. Sonra tekrar sorar: “Ya Resulullah! Cezalandırılması gereken bir günah işledim. Allah’ın kitabında cezam ne ise bana uygula.” Bunun üzerine Muhammed sorar: “Benimle birlikte şimdi namaz kıldın mı?” Adam “Evet” diye cevap verir. Muhammed de kendisine şöyle der: “O halde günahın affedilmiştir.” (23)

Görülüyor ki Muhammed, işlenen suçun niteliğini bilmeden ve sorgu/sual dahi etmeden, suç işleyen kişiyi, sırf namaz kıldığı için, affedilmiş saymıştır.

Öte yandan namaz kılmanın “iyilik” (iyi işlerden) olduğunu ve bu tür bir iyiliğin, işlenmiş suçları günah olmaktan çıkardığını anlatmak maksadıyla Kur’an’a ayetler koymuştur. Bunlardan biri, Hud Suresi’nin 114. Ayeti, diğeri ise İsrâ Suresi’nin 78. ayetidir. Hud suresi’ndeki ayetle de, sabah namazının “şahitli” nitelikte olduğunu ve dolayısıyla günah gidereceğini bildirmiştir. Her iki ayet de kişilere, namaz sayesinde günahlardan kurtulmanın mümkün olduğu (ve daha doğrusu günah işlemenin cezai bir sonuç yaratmayacağı) inancını aşılacak bakımından sakıncalıdır. Şöyle ki:

“Gündüzün iki ucunda, gecenin de ilk saatlerinde namaz kıl. Çünkü iyilikler kötülükleri (günahları) giderir...”(K.11, Hud Suresi, ayet 114.)

Yorumcuların açıklamalarına göre burada geçen “gündüzün iki ucunda...” deyimini sabah, öğle ve ikindi namazlarını, “gecenin de ilk saatlerinde” deyimini de akşam ve yatsı namazlarını içerir. Bu şekliyle ayet, beş vakit namazdan her birinin günah giderici nitelikte bir “iyilik” anlamına geldiğini bildirmektedir. Nitekim bu konuda Muhammed, bir gün Müslümanları karşısına alarak sorar:

“Ne dersiniz, sizden birisinin kapısı önünde bir ırmak bulunsa da, her gün beş defa onda yıkansa kendisinde kir namına bir şey kalır mı?”

Onun bu sorusuna halktan kişiler: “Hayır” deyince, Muhammed devam eder:

“İşte beş vakit namaz da bunun gibidir ki, Allah o sayede bütün hataları arıtır.” (24)

İslam kaynaklarından öğrenmekteyiz ki, namaz kılmanın günah giderici nitelikte olduğunu anlatan bu ayet, Müslüman bir kişinin bir kadını öpmesi üzerine “inmiştir”. İbn Mes’ud’un rivayeti şöyle:

“Biri bir kadını öpmüş, sonra da Resulullah’a gelerek olanı ona haber vermişti. Bunun üzerine şu ayet indirildi: ‘Gündüzün iki tarafında, gecenin gündüze yakın saatlerinde namaz kıl. Şüphesiz ki iyi işler, kötü işleri silip götürür.’ (Hud Suresi, ayet 114.) Adam: ‘Bu hüküm yalnız bana mı aittir?’ diye sorunca Resullullah: ‘Tüm ümmetim için geçerlidir’ buyurdu.” (25)

Yine bunun gibi İsra Suresi’nde, beş vakit namaz içerisinde sabah namazının özelliğini dile getiren bir ayet vardır ki, günahlardan kurtulma güvenliğini sağlamak bakımından Müslüman kişiye biraz daha rahatlık sağlar. Ayet şöyle:

“Gündüzün güneş dönüp gecenin karanlığı bastırıncaya kadar (belli vakitlerde) namaz kıl; bir de sabah namazını. Çünkü sabah namazı şahitlidir.” (K.17, İsra Suresi, ayet 78.)

Yorumculara göre, bu ayetle Müslümanlara beş vakit namaz emrolunmuştur ve bunlar, güneşin zeval vaktinden sonra kılınması gereken öğle ve ikindi namazları ile güneşin batmasından sonra akşam ve yatsı namazları ve bir de sabah namazıdır. Fakat, ayette açıkça işaret edildiği gibi, sabah namazının özelliği ayrıca zikredilmiş ve bu namazın “şahitli olduğu” eklenmiştir. Çünkü yine yorumcuların söylemesine göre, “gece melekleri” ile “gündüz melekleri”, sabah namazında buluşurlar ve hep birlikte bu namazın kılındığına şahit olurlar. Olduktan sonra gündüz melekleri kalır ve gece melekleri semaya yükselirler. 26 Anlatılan o ki, gündüz ve gece meleklerinin sabah namazı “şahitliğinde” birleşmiş olmaları, Müslüman kişinin hayrınadır ve kim bilir onu nice günahlardan kurtarmış olacaktır.

Öte yandan müezzinin sesini işitip de cemaat namazında hazır bulunan kişiye 25 namaz yazılır ve onun iki namaz arasındaki tüm günahları bağışlanır. Ve müezzin, sırf Tanrı’nın “mağrifetine” (bağışlamasına) layık olabilmek için, sesini mümkün olduğu kadar uzak yerlere ıstırmaya çalışır. Böyle yapacak olursa, Tanrı’nın yarattığı her şey, onun lehine olacak şekilde şahadette bulunur. Muhammed’in söylemesi şöyle:

“Müezzine sesinin yetiştiği yer nisbetinde mağrifet olunur. Ratb u yabis her şey de ona hüsn-i şahadette bulunur. Da’vet ettiği cemaat namazına hazır olana da yirmi beş namaz yazılır. Ve iki namaz arasındaki günahları bağışlanır.” (27)

Yine Muhammed’in söylemesine göre, Müslümanlardan ölen bir kimsenin, ölüsü üzerine cemaatle birlikte namaz kılınacak olursa, o kişinin günahlarının Tanrı tarafından bağışlanması sağlanmış olur. Kaynakların bildirmesine göre namaz kılanların sayısının 40 ile 100 arasında olması yeterlidir. Bir rivayete göre Muhammed’in konuşması şöyle:

“Erkek olsun, kadın olsun, Müslümanlardan ölen bir kimse yoktur ki, onun ölüsü üzerine Müslümanlardan yüz kişiye baliğ olan bir zümre namaz kılıp hakkında hayır dilekte bulunursa, bu meyyit (ölü kişi) hakkındaki şefaatleri muhakkak kabul olunur.” (28)

Görülüyor ki Muhammed, kendi taraftarlarını, zina, hırsızlık, içki içmek, kumar oynamak vb. gibi en büyük suçlar vesilesiyle günahsız kılmanın çeşitli yollarını bulmuştur. Bununla

beraber, günah saydığı birkaç hal var ki, kişiyi Tanrı'nın bağışlamasından uzak kılar; kişi, bu gibi hallerde doğruca cehennemi boylamış olur, çünkü Tanrı, bu tür günahları bağışlamayacağını bildirmiştir. Bu hallerden biri, biraz yukarıda değindiğimiz gibi, “şirk etmektir”, yani Tanrı'ya ortak koşmaktır ki, Kur'an'ın Nisa Suresi'nde şöyle belirtilmiştir:

“Allah, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz; bundan başkasını (günahları) dilediği kimse için bağışlar. Allah'a ortak koşan kimse, büyük bir günah (ile) iftira etmiş olur.” (K.4,Nisa Suresi, ayet 48.)

Her ne kadar burada Tanrı'nın, “şirk koşmak” dışındaki günahları dilediği kimselere bağışlayacağı yazılıysa da durum böyle değil. Çünkü yine Nisa Suresi'nde, inkar edenlerin ya da İslama inanıp da sonra inkar ederek kafirlikte ya da münafıklıkta karar kılan kişilerin dahi Tanrı tarafından asla bağışlanmayacakları yazılıdır:

“İman edip sonra inkar edenleri, sonra yine iman edip tekrar inkar edenleri, sonra da inkarlarını artıranları Allah ne bağışlayacak, ne de onları doğru yola iletecektir.” (K.4, Nisa Suresi, ayet 137.)

Nisa Suresi'nin 168. Ayeti şöyle:

“İnkar edip zulmedenleri Allah asla bağışlayacak değildir. Onları (başka) bir yola iletecek değildir.”

Görülüyor ki Muhammed'in Tanrısı, inkar edenleri (yani kafirleri) ve İslamdan çıkanları ne bağışlıyor ve ne de doğru yola iletiyor. Çünkü bu kişileri, “inkar” ile “iman” arasında kararsız kalıp ömür tüketen ve en sonunda kafirliği ya da münafıklığı tercih eden kimseler olarak görüyor ve affetmiyor.

Ne var ki, Muhammed'in Kur'an'a koyduğu hükümlere göre Tanrı'nın bu şekilde davranması biraz adaletsiz olmaktadır, çünkü Kur'an'a göre Tanrı, dilediğini “imanlı” (Müslüman) ve dilediğini de “imansız” (kafir) yapandır (bkz.En'am Suresi, ayet 125). Üstelik “kayyum”dur (Bakara Suresi, ayet 255); bütün yarattıklarının “idaresini” bizzat yürüten ve hepsini hesaba çekendir. Şu durumda Muhammed'in Tanrı'sı, hem kullarını imansız kılıp, hem de “imansızdırlar” diye cezalandırmak suretiyle adaletsizliğin temsilciliğini yapmış olmuyor mu?

Öte yandan Muhammed'in Tanrı'sı, hırsızlık, zina, katil gibi en bayağı ve en korkunç suçları işleyenlerin günahlarını bağışladığı halde, “müşrikleri” (Tanrı'ya eş koşanlar), Kur'an'a inanmayanları, Muhammed'i inkar edenleri ya da İslamdan çıkanları, yani “fikir” suçu diyebileceğimiz eylemde bulunanları, asla bağışlamayıp doğruca cehenneme atmak! Hani sanki bu eylemleri, hırsızlık, zina, vb. gibi gerçekten büyük günah saydığı günahlardan daha da büyük görmekte ve hiçbir şekilde bağışlamamaktadır. Oysa ki toplum düzeni ve insan varlığının gelişmesi bakımından birinciler, ikincilere oranla çok daha zararlı şeylerdir.

Bununla beraber Muhammed, Tanrı'ya ortak koşmak vb. gibi büyük günahlar yüzünden cehenneme gitmiş olan Müslümanların dahi, orada biraz olsun cezalarını gördükten sonra, eğer “La ilahe illa'llah” diyecek olurlarsa ve kalplerinde bir arpa, bir buğday, bir zerre kadar hayır ve iman bulunduğunu ortaya vururlarsa, mutlaka cehennemden çıkarılıp cennete alınacaklarını söylemiştir. (29)

Bu yukarıdaki örneklerle eklenebilecek daha niceleri var. Eğer bunları aklı dışlayan şeyler olarak görüyor ve “Hayır bunlara inanmıyorum” diyorsanız, Müslümanlık sınavında kalmış sayılırsınız. Yok eğer bunlara gözü kapalı inanıyorsanız, bu taktirde “iyi” bir müslüman olduğunuzu kanıtlamış olursunuz. Ancak şunu bilmelisiniz ki, her hususta olduğu gibi, “suç” ile “ceza” ilişkileri bakımından da “şeriatçılık” ile “akılcılık” arasında çatışma vardır.

Bu çatışmayı çözüme bağlamadan, yani bu ikisi arasında seçim yapmadan ve akılcı düşünceyi, her konuda olduğu gibi, bu konuda da şeriatın önüne almadan İslam ülkeleri, gerçek ahlak anlayışına erişemeyecekler, uygar nitelikte toplum yaşamlarına ulaşamayacaklardır, kendilerini yöneten sınıflar tarafından sömürülmekten kurtulamayacaklardır.

Kaynakça:

1 *Sahih-i Buhari Muhtasarı...*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.11, s.923.

2 *Sahih-i Buhari Muhtasarı...*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.8, s.283, Hadis No: 1192.

3 Ayrıca bkz. İmam Nevevi, *Riyazü's Salihin...*, İstanbul 1992, c.1, s.395.

4 Bkz. Buhari'nin *Kitabü't-Tevhid*'inden naklen *Sahih-i Buhari Muhtasarı...*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.4, s.268.

5 Bkz. Buhari'nin *Kitabü't-Tevhid*'inden naklen *Sahih-i Buhari Muhtasarı...*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.4, s.268.

6 *Sahih-i Buhari Muhtasarı...*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.4, s.263, Hadis No: 617.

7 Buhari'nin *Kitab-ı İlm*'inden naklen *Sahih-i Buhari Muhtasarı...*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.IV, s.271.

8 Bkz. *Müsedded'in Müsned*'inden naklen *Sahih-i...*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.4, s.265.

9 Ebu Ya'la Musili'nin *Müsned*'inde Ebu Harb'den rivayet için bkz. *Sahih-i...*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.4, s.265.

10 Ebu Davud ve Ahmed b. Hanbel, Müslim ve Tirmizi gibi kaynaklar için bkz. İmam Nevevi, *Riyaz'üs Salihin Tercümesi*, Merve Yayınları, İstanbul 1992, c.2, s.259.

11 Müslim'in *Kitab'ul-İman* adlı yapıtında yer alan bu hadis için bkz. *Riyaz'üs Salihin Tercümesi*, İstanbul 1992, Merve Yayınları, c.1, s.382, Hadis No: 412.

12 Bkz. Buhari'nin *Kitab-ı Libas*'ında yer alan bu hususlar için Diyanet'in yayımladığı *Sahih-i Buhari Muhtasarı...*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.4, s.268-9.

13 *Sahih-i Buhari Muhtasarı...*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.IV, s.268.

14 Bkz. İmam Nevevi, *Riyazü's Salihin Tercümesi*, Merve Yayınları, İstanbul 1992, c.I, s.395, Hadis No: 432.

15 Ebu Davud ile Tirmizi gibi kaynaklardan alınma bu tür hadisler için bkz. İmam Nevevi, *age.*, c.3, s.12; bu konudaki diğer buyruklar için bkz. s.5-37.

16 Buhari'nin *Kitab'ut-Tefsir* ve Müslim'in *Kitab-ut-Tevbe* adlı yapıtlarında yer alan bu hadis için bkz. *Riyazü's Salihin Tercümesi*, İstanbul 1992, c.I, s.396, Hadis No: 433.

17 Bkz. *Diyanet Vakfı çevirisinde, Bakara Suresi'nin 255. Ayetinin yorumu.*

18 *Sahih-i Buhari Muhtasarı...*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.9, s.59.

19 Bu hususlar için bkz. Taberi, İbn İshak ve İmam Gazali gibi kaynaklar.

20 Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.9, s.58, Hadis No: 1357.

21 Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.9, s.58, Hadis No: 1358.

22 Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.9, s.59, Hadis No: 1359.

23 Enes'in rivayeti olarak Buhari'nin Kitab'ul-Muharibin ile Müslim'in Kitab'ut Tевbe adlı yapıtlarında yer alan bu hadis için bkz. İmam Nevevi, Riyaz'üs Salihin Tercümesi, İstanbul 1992, Merve Yayınları, c.I, s.397, Hadis No: 435.

24 Bkz. Diyanet Vakfı'nın Kur'an çevirisinde, Hud Suresi, 114. ayetinin yorumu.

25 Buhari'nin Mevakıt-ı Salat'ında ve Müslim'in Kitab'ut Tевbe'sinde yer alan bu hadis için bkz. İmam Nevevi, Riyaz'üs Salihin Tercümesi, İstanbul 1992, c.I, s.396, Hadis No: 434.

26 Bkz. Diyanet Vakfı çevirisinde, İsra Suresi, ayet 78.

27 Burada geçen "Ratb u yabis" deyiimi Tanrı'nın yarattığı her şeydir: Ağaç, taş, cin, insan vb. Muhammed'in söylemesine göre bunlar, sesini yüksek tutan müezzin lehine şahadette bulunacaklardır. Bu hadis için bkz. Ebu Davud'un Sünen-i. Ayrıca Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.2, s.565.

28 Bu konudaki hadisler için bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.4, s.468-469.

29 Buhari'nin Ebu Said-i Hudri'den rivayeti için Sahih_i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.I, s.36-37. Hadis No: 21; ayrıca bkz. c.IV, s.270-1.

Kaynak: İlhan Arsel, Müslümanlık Sınavı, Kaynak Yayınları

Bölüm 3

TANRI KAVRAMIYLA İLGİLİ BAZI SORULAR

İslam şeriatının, kendine özgü bir Tanrı anlayışı vardır ki, Muhammed'in günlük yaşamının gereksinimlerine göre tanımlanmıştır. Bu tanım, akılcı düşünce insanlarını "Müslümanlık sınavı" nda başarısız kılmaya yeterli nitelikte bir tanımdır. Konuyu diğer yayınlarımızda, özellikle Kur'an'ın Eleştirisi ve Muhammed'e Göre Muhammed adlı kitaplarımızda ele aldığımız için burada birkaç örnekle yetineceğiz.

Soru: "Siz hiç Tanrı'nın, uygunsuz bir dil kullanarak insanlara hitap ettiğini, örneğin 'alçak zorbalar', 'soysuzlar', 'kahrolasılar', 'sapıklar', 'yabani eşekler', 'susamış develer', 'dilini sarkıtıp soluyan köpekler', 'reziller', 'beyinsizler', 'kof kütükler', 'kahrolası insan' vb. şeklinde konuştuğunu düşünebilir misiniz?"

Eğer bu soruya cevap olarak siz: “Hayır düşünemem, çünkü Tanrı’nın dili nezihtir; yüce olduğu kabul edilen bir Tanrı, kendi yarattığı kullarına velev ki bu kullar kötü davranış içerisinde bulunsunlar, küfür etmez; çünkü bu şekilde konuşmak, onun yüceliğiyle bağdaşmaz; O iyilik saçan bir dille konuşur” dersanız, Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız. Şu nedenle ki, bu yanıtınızla Kur’an’ı inkar etmiş olmaktadır; çünkü Kur’an’da Tanrı’nın bu yukarıdaki sözcüklerle konuştuğu yazılıdır. Bir iki örnekle yetinelim:

“Sonra siz ey sapıklar, yalancılar! Elbette bir ağaçtan, zakkum ağacından yiyeceksiniz...üstüne de kaynar sudan içeceksiniz; susamış develerin suya saldırısı gibi içeceksiniz; işte ceza gününde onlara sunulacak ziyafet budur...”(Vakıa Suresi, ayet 51-56.)

“Ey Muhammed! Onlara, şeytanın peşine taktığı ve kendisine verdiğimiz ayetlerden sıyrılarak azgınlardan olan kişinin olayını anlat. Dileseydik onu ayetlerimizle üstün kılardık; fakat o dünyaya meyletti ve hevesine uydu. Durumu...dilini sarkıtıp soluyan köpeğin durumu gibidir...”(A’raf Suresi, ayet 175-176.)

Dikkat ettiniz bu sözlere: Muhammed’in Tanrısı, hem bir yandan “Dileseydik onu ayetlerimizle üstün kılardık” diyor ve hem de kılmayıp bu kişiyi dilini sarkıtıp soluyan köpeğe benzetiyor! Olacak şey midir bu? Kalem Sure’inde Tanrı, Kur’an’ı eleştiren ve Muhammed’i alaya alan bir kimse hakkında şöyle demektedir:

“Ey Muhammed! Diliyle iğneleyen, kovuculuk eden, çok yemin eden alçak zorbaya, bütün bunların dışında bir de soysuzlukla damgalanmış kimseye aldırış etmeyisin...Onun havada olan burnunu yakında yere sürteceğiz...” (Kalem Suresi, ayet 8-15.)

Öte yandan Muhammed’in Tanrısı, insanların yeteri kadar kendisine baş eğmemelerinden şikayetçidir. Bu kızgınlık içerisinde insan denilen yaratığı küçümser; onu en aşağı, en bayağı malzemeye yarattığını söyler; hem de yeminler ederek; örneğin:

“Andolsun ki, Biz insanı çamur sülalesinden yarattık.” (Mü’minun Suresi, ayet 12.)

Ya da insanın kötü huylu olduğunu anlatmak üzere:

“Andolsun ki insan, pek ve açık bir nankördür” der ve ekler:

“Kahrolası insan ne de nankördür.” (Zuhruf Suresi, ayet 15; Abese Suresi, ayet 17-23; İsrâ Suresi, ayet 67, vb.) Ama bunları söylerken insanları, iyi ya da kötü yola sokanın kendisi olduğuna dair söylediklerini unuttur.

Örnekleri çoğaltmak kolay; çoğalttıkça şaşkınlığınızın artacağından kuşku etmeyiniz.!

Soru: “Siz hiç Tanrı’nın, bütün insanları Müslüman yapmak varken yapmak istemediğini ve çünkü ‘Ben cehennemle insanlarla dolduracağım da kendime ant içtim’ dediğini ve bu andını tutmak için cehenneme yığınla insan attığını ve sonra cehenneme hitaben: ‘Ey cehennem! Doydun mu?’ diye sorduğunu ve buna karşılık cehennemin: ‘Hayır doymadım! Daha var mı?’ diye karşılık verdiğini düşünebilirmisiniz?”

Eğer böyle bir soru karşısında: “Hayır düşünemem! Çünkü bütün insanları doğru yola sokup Müslüman yapmak olasılığına sahip bir Tanrı’nın böyle yapmayıp, hani sanki gaddarlardan haz duymış gibi, insanları cehennem ateşinde yakmak üzere yeminler ettiğini, kendi kendisine söz verdiğini düşünmek, Tanrı’ya hakaret etmek olur” şeklindeki bir mantığa yönelecek olursanız Müslümanlık sınavından sınıfta kalmış olursunuz. Çünkü Kur’an’da, Tanrı’nın, cehennemle insanlarla doldurmak üzere ant içtiği ve bu nedenle insanların birçoğunu cehennem için yarattığı anlatılmakta. Örneğin Secde Suresi’nde Tanrı’nın şöyle dediği yazılı:

“Biz dileysek, herkesi doğru yola eriştirirdik. Fakat: ‘Andolsun ki, Cehennem’i cinlerle ve insanlarla dolduracağım’ diye kesin bir söz çıkmıştır benden...” (Secde Suresi, ayet 13.)

Bu doğrultuda olmak üzere Hud Suresi’nde şu var:

“Rabbin dileyseydi bütün insanları bir tek millet yapardı. (Fakat) onlar anlaşmazlığa düşecekler. Ancak Tanrı’nın merhamet ettikleri müstesnadır. Zaten Rabbin onları bunun için yarattı. Rabbinin: ‘Andolsun ki Cehennem’i tümüyle insanlarla ve cinlerle dolduracağım’ sözü yerini buldu...” (Hud Suresi, ayet 118-119.)

A’raf Suresi’nde de şu var:

“Andolsun ki, cin ve insanlardan birçoğunu Cehennem için yarattık...” (A’raf Suresi, ayet 179.)

Görülüyor ki Muhammed’in Tanrısı, bütün insanları dosdoğru yola sokup bir tek millet yapma olasılığına sahip olduğunu söyleyerek övünüyor, fakat her ne hikmetse böyle yapmak istemediğini bildiriyor. İnsanların birçoğunu sırf cehenneme atmak için yarattığını itiraf ediyor. Sebep olarak da cehennemi insanlarla dolduracağına dair kendi kendine yeminler ettiğini öne sürüyor. Ve bu yeminini yerine getirmek maksadıyla, insanlardan bir kısmını kafir kılıyor (çünkü insanların Müslüman ya da kafir olmaları Tanrı’nın iznine ve keyfine bağı, bkz. En’am Suresi, ayet 125). Böylece cehenneme malzeme hazırlıyor ve cehennemi insanlarla doldurmaya çalışıyor. Ne var ki, o her şeyi bilir olduğunu söylemesine rağmen, cehennemin, ne büyüklükte olduğunu ve dolup dolmadığını bilemiyor Tanrı; öğrenmek üzere cehenneme soruyor: “Ey Cehennem! Doldun mu?”

Ve cehennem, dolmadığını anlatmak üzere Tanrı’ya yanıt veriyor: “Hayır dolmadım! Daha var mı?”

Şimdi, pek muhtemelen, bu söylediklerimin yalan ya da abartma olduğunu sanıyor ve bana inanmıyorsunuzdur. İnanabilmeniz için Kur’an’daki ayetleri görmeniz gerekir. Geliniz birlikte, Kaf Suresi’ndeki şu ayeti okuyalım:

“O gün Cehennem’e: ‘Doldun mu?’ diyeceğiz. O: ‘Daha çok var mı?’ diyecek.” (Kaf Suresi, ayet 30.)

Evet Muhammed’in Tanrısı böyle konuşmakta! Konuşurken de cehennemin ne büyüklükte olduğunu bilmediğini ortaya koymakta. Çünkü bilmiş olsa, cehenneme “Doldun mu?” diye sormayacaktı. Tanrı, cehennemin ne büyüklükte olduğunu bilmediğine göre, cehennem kendisine: “Henüz dolmadım. Daha var mı?” diyerek arsızlık ettiği süre boyunca, insanları kafir yapıp cehenneme yollayarak ve böylece kendi kendine vermiş olduğu sözü yerine getirmeye çalışacaktır. Bununla beraber Muhammed’in söylediklerinden anlıyoruz ki Tanrı, biran gelip “ayağını koyacak” (her nereye koyacaksa) ve işte o zaman cehennem “Daha var mı?” demek arsızlığından vazgeçecek ve: “Yetişir artık, yetişir artık” diyecektir. (2)

Görüyorsunuz ki, Kur’an’daki Tanrı, muziplik olsun diye, bazı kişileri alaya alarak cennete sokarken(3) çoğu kişileri de cehenneme atmakla meşguldür. Denilebilir ki, cehenneme atma meşguliyeti daha ağır basmaktadır, çünkü yukarıda değindiğimiz gibi, kendi kendisine: “Ben cehennemi kafirlerle dolduracağım” diye söz vermiştir. Bu nedenle ikide bir cehenneme “Doldun mu?” diye sormakta ve cehennem de ona “Daha var mı?” diye yanıt vermektedir. Öyle anlaşılıyor ki, Tanrı bu konuşmayı, özellikle Kıyamet günü Yahudi ve Hristiyan olanlarla hesaplaşmak maksadıyla yapmaktadır.(4) Ne var ki, onları “kafir” yapan da kendisidir.

Öte yandan Muhammed’in Tanrısı, ara sıra bazı kişileri alaya alarak cennete sokmak gibi

muzipliklerden de geri kalmaz.(5) Yine bunun gibi, 80 bin Müslüman kişiyi hiç hesap vermeden Sırat'tan geçirdiği de olur.(6)

Bütün bunlar gösteriyor ki Muhammed'in Tanrısı, kendisini "rahim", "affedici"...vs. olarak tanımlamakla beraber, kafir yaptıklarını cehenneme atmaktan büyük bir zevk almaktadır. Bunu biraz daha iyi anlayabilmeniz için Sırat Köprüsü'nden geçiş ve cehennem ateşlerine atılış konusunda Kur'an'da yer alan ya da Muhammed'in Kur'an olmayarak yerleştirdiği şeriat verilerine göz atmanız gerekir. Orada anlatılanları öğrenmek suretiyle Müslümanlık sınavına daha da iyi hazırlanmış olursunuz.

Soru: "Size cehennemin, Cuma günleri hariç, haftanın her günü parlatıldığını ve parlatılırken yeryüzünün ısındığını ve bu nedenle bu günlerde güneşin zevalde bulunduğu zamanlar namazı tehir etmek gerektiğini söyleseler inanır mısınız?"

Yine bunun gibi, sıcak ve soğuk mevsimlerin oluşmasının cehennemin kaynamasıyla ilgili olduğuna inanır mısınız?"

Eğer bu sorulara "Evet, bunlara inanıyorum" diyerek yanıt verecek olursanız, siz iyi bir Müslüman olarak doğruca cennete gideceksinizdir. Yok eğer:"Hayır, bütün bunlar akli dışlayan müspet ilimle uyuşmayan şeylerdir" diyecek olursanız, Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız. Çünkü Muhammed, bütün bunları, Tanrı'dan geldiğini söylediği buyruklara dayatmıştır. Örneğin cehennemin Cuma günleri parlatılmadığını, bunun dışında her gün, güneş zeval vaktindeyken (en yüksek noktasında) parlatıldığını söylemiştir. Güya Tanrı, her Cuma günü 600 bin kişiyi cehennem ateşinden azat etmektedir.(7)

Cehennemin kaynamasının ve bu nedenle Tanrı'ya: "Ben kendi kendimi yiyorum" diye yakınmasının ve yeryüzünde sıcak/soğuk mevsimlerin bu yüzden oluşmasının hikayesine gelince! Muhammed'n söylemesi şöyle:

"Sıcak şiddetlendiği vakitte salat(-ı Zuhru) (namaz kılmayı) serinliğe bırakınız. Zira sıcaklığın şiddeti Cehennem'in kaynamasındandır. Nar(-ı Cehennem) Rabbine (şikayette bulundu ve): 'Ya Rab, beni ben yiyorum (izin ver)' dedi. Allahu Teala da iki def'a nefes almasına izin verdi. Nefesin biri kışın, diğeri yazın. En çok ma'ruz olduğumuz sıcak ile sizi en ziyade üşüten zemherir (ışte budur)."(8)

Görülüyor ki Muhammed, mevsimlerin oluşumunu, cehennemin kaynamasıyla açıklığa kavuşturmuştur. Güya cehennem şiddetli bir şekilde kaydığı zamanlar sıcak mevsim olur. Fakat böyle zamanlarda cehennem kendisini nefes alamayacak kadar sıkıntıda hisseder; kendi kendisini yiyerek eritiyormuş gibi olur ve bu nedenle Tanrı'dan, nefes almak için izin ister.Tanrı da ona iki kez nefes alması için izin verir. Bu izin sayesinde cehennem iki kez nefes alır; ve işte nefes aldığı zaman yeryüzünde soğuk mevsim başlar!

Hemen ekleyelim ki, başta Diyanet olmak üzere din adamlarımız, bu yukarıdakine benzer şeyleri "ilim" diye insanlarımıza belletmektedirler. Her ne kadar cehennemin kaynamasıyla yeryüzünde sıcak mevsimlerin oluşunun ya da cehennemin Tanrı'ya şikayette bulunup nefes almak istemesinin "kinaye ve mecaz" kabilinden şeyler olabileceğini kabul etseler de, bunların gerçek olmasının da akla aykırı düşmediğini bildirirler. Örneğin Diyanet'in açıklaması şöyle:

"Yeryüzünde şiddet-i hararetin Cehennem'in kaynamasından olması kinaye ve mecaz kabilinden olduğu gibi nar'ın şikayeti ne nefes alması da mecazıdır. Maahaza bunların hakikat olmasına da hiçbir mani-i akıl yoktur."

Bunu söylerlerken kendilerine Kur'an'ın İsra Suresi'nin 44. Ayetini destek edinirler ki, bu ayete göre güya canlı ve cansız her şey Tanrı'yı övgüyle yüceltir ve Tanrı onların dediklerini

Soru: “Size deseler: ‘ Tanrı dilediğine hidayet verir, onu doğru yola sokar ya da dilediğinin gönlünü açar, onu Müslüman kılar, dilediğini de hidayetinden yoksun kılar, saptırır ya da gönlünü kapatıp kafir kılar. Dilediğini putlara taptırır, dilediğini puta tapmaktan uzak kılar Doğru yola soktuklarını, yani Müslüman yaptıklarını cennete atar, kafir yaptıklarını ya da puta taptırdıklarını cehennem ateşinde yakar! Bu şekilde konuşanlara karşı ne dersiniz?”

Eğer bu söylenenleri akılcı düşünce kıstasına vurup: “Hayır olmaz böyle şey. Yüce olduğu kabul edilen bir Tanrı, insanları hem kafir ya da puta tapan yapıp hem de cehenneme atmış olamaz. Böyle yapacak olursa hem adalet ilkelerini çiğnemiş ve hem de çelişkili şekilde konuşmuş olur” dersanız Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız. Ama aklı bir kenara atıp, yukarıdaki sözlerin doğru olduğunu söyleyecek olursanız cennetin en güzel köşesine layık bir Müslüman olduğunuzu ortaya koymuş olursunuz. Çünkü Kur’an, Muhammed’in Tanrısı’nın keyfiliğini, çelişkiliğini, adalet ilkelerini çiğnemişliğini kanıtlayan buyruklarla doludur. Nice örneklerden biri olarak En’am Suresi’nin şu ayetini okuyalım:

“Allah kimi doğru yola iletmek isterse onun kalbini İslama açar; kimi de saptırmak isterse...kalbini iyice daraltır (onu inanmayanlar yapar). Allah inanmayanların üstüne işte böyle murdarlık verir (onu cezalandırır). (En’am Suresi, ayet 125.)

Görülüyor ki, Muhammed’in Tanrısı, dilediğini kafir yapıyor ve kafir yaptığını da cezalandırıyor! Daha başka bir deyimle insanlar, kendi istek ve iradeleriyle doğru yolu bulmuş olmuyorlar. Onları Müslüman ya da kafir yapan Tanrı’dır. Hatta Muhammed bile kendi istek ve iradesiyle doğru yola girmiş değildir. Onu doğru yola ileten Tanrı’dır. Kur’an’da şöyle yazılı:

“(Ey Muhammed!) Eğer seni sebatkar kılmısaydık, gerçekten, nerdeyse onlara (müşfiklere/puta tapanlara) birazcık meyledecektin. O zaman, hiç şüphesiz, sana kayatın ve ölümün sıkıntılarını kat kat tattırırdık; sonra bize karşı kendin için bir yardımcı da bulamazsın...”(İsra Suresi, ayet 74-75.)

Bir başka örnek şöyle:

“Allah kime hidayet verirse (doğru yola sokarsa), işte doğru yolu bulan odur; kimi de hidayetden uzak tutarsa,artık onlara Allah’tan başka dostlar bulamazsın. Kıyamet gününde onları kör, dilsiz ve sağır bir halde yüzü koyun haşrederiz. Onların varacağı ve kalacağı yer Cehennem’dir ki ateşi yavaşladıkça onun ateşini artırırız! Cezaları işte budur! Çünkü onlar ayetlerimizi inkar etmişler(dir)...”(İsra Suresi, ayet 97.)

Yine görülüyor ki Tanrı, dilediğini hidayete erdiriyor, doğru yola sokuyor ve cennetlik kılıyor; dilediğini de hidayetden uzak tutuyor,yani saptırıyor ve saptılar diye onları Kıyamet gününde kör, dilsiz, sağır bir halde cehennem ateşine atıyor! Yine bunun gibi kişileri “müşrik” (putperest) yapan da Tanrı. Nitekim Kur’an’da şöyle yazılı:

“(Ey Muhammed!) Puta tapanlardan (müşriklerden) yüz çevir. Allah isteseydi puta tapmazlardı...”(En’am Suresi, ayet 106-107.)

Yani Tanrı, dilediğini puta tapanlardan yapıyor ve sonra da Muhammed’e “onlardan yüz çevir” diye buyuruyor. Bununla da kalmıyor, müşriklerin öldürülmeleri için şöyle diyor:

“...Müşrikleri (puta tapanları) bulduğunuz yerde öldürün...” (Tevbe Suresi, ayet 5.)

Yani Muhammed'in Tanrısı, hem insanları günahkar kılmakta, hem de günahkar kıldıklarını cezalandırmakta, hani sanki suçluluk onlara aitmiş gibi! Olacak şey midir bu?

Şimdi soracaksınız: "Neden Tanrı çelişkili bir dille ve adalet duygularını çiğner şekilde konuşur?" Bunun çeşitli nedenleri var ve bu nedenlerin hepsi de Muhammed'in günlük çıkarlarıyla ilgilidir. Örneğin kişileri Müslüman yapmak isteyip de yapamadığı zamanlar, sorumluluğu Tanrı'ya atmak suretiyle kendisini temize çıkarma yolunu bulmuştur. Konuyu diğer birçok yayınıımızda (örneğin Kur'an'ın Eleştirisi) ele aldığımız için burada fazla durmayacağız.

Soru: "Dilediğini imanlı ve dilediğini de imansız yapan Tanrı'nın, kafir yaptığı kişileri şeytanla dost kıldığını kabul edebilir misiniz?"

Eğer bu soruya: "Hayır kabul edemem; çünkü Yüce bir Tanrı insanları saptırıp şeytanlarla dost kılmaz" şeklinde yanıt verecek olursanız Müslümanlık sınavından iyi not alamazsınız, çünkü Muhammed'in söylemesine göre Tanrı, kafir kıldığı kimseleri bir de şeytanlarla dost yaptığını bildirmekle övünmüştür.

Gerçekten de biraz önce gördüğümüz gibi Muhammed'in Tanrısı, dilediğinin gönlünü açıp Müslüman yapıyor ve dilediğinin de gönlünü kapayıp saptırıyor, yani kafirlerden kılıyor; kafir kıldıklarını da cehenneme atıyor. (Bkz. En'am Suresi, ayet 39, 125; Zümer Suresi, ayet 22,23; Şura Suresi, ayet 8 vb.) Fakat yine Muhammed'den öğrenmekteyiz ki, Tanrı bir de iman sahibi kıldıklarını şeytanlarla dost kılmaktan hoşlanmaktadır. Nitekim şöyle konuşmuştur:

"...Şüphesiz Biz şeytanları, inanmayanların dostları kıldık..." (A'raf Suresi, ayet 27.)

Yani Tanrı, insanları saptırıp şeytanlarla dost kılmayı kendilerine mutluluk vesilesi ediniyor. Fakat bunları söyleyen Tanrı, hani sanki bu söylediklerini unutmuş gibi, bir de şeytanlarla dost olmanın insanlara ait bir şey olduğunu söyler, örneğin şöyle der:

"Cemaatin bir kısmını hidayete (doğru yola) erdiren O'dur (Tanrı'dır). Ötekiler ise delaleti (sapıklığı) hak ettiler. Onlar Allah'ı bırakarak şeytanları canciğer dost edindiler. Böyle iken kendilerinin doğru yolda olduklarını sanıyorlar." (A'raf Suresi, ayet 30.)

Dikkat ediniz, biraz yukarıda dilediğini doğru yola sokup dilediğini saptırarak şeytanlarla dost kıldığını söyleyen Tanrı, şimdi burada tam tersini söylemektedir. Daha doğrusu bir grup insanı doğru yola soktuğunu açıklarken, bir grup insanın da şeytanları kendilerine dost edindiklerini bildirmektedir!

Soru: "Size Tanrı'nın, cennetteki erkek kullarına güzel kadınlar, 'memeleri yeni sertleşmiş bakire kızlar' ve ayrıca da 'oğlanlar' (gılmanlar, vildanlar) tedarik eder olduğunu söyleseler, ne dersiniz?"

Eğer bunu söyleyen kişiye: "Hayır, Tanrı konuşmuş olamaz, çünkü bu sözler müstehcen nitelikte şeylerdir; bu sözleri Tanrı'ya yamamak, Tanrı'yı edepdışı bir dille konuşuyormuş gibi tanımlamak olur ki, bu da O'na hakaret sayılır" diye yanıt vermeye kalkarsanız Müslümanlık sınavını geçememiş olursunuz.

Yok eğer bu sözlere inanıp, cenneti dört gözle bekler olduğunuzu bildirecek olursanız, sınavdan başarıyla çıkmış sayılırsınız. Çünkü Muhammed'in, Kur'an ya da Kur'an olmayarak koyduğu buyruklara göre cennetler, emsalsiz güzelliklerle ve nimetlerle doludur. Orada meyvelerin, bağların, bahçelerin her türü vardır; su ırmakları yanında tadı bozulmadık süt ırmakları, şarap ırmakları, bal ırmakları, gözü kamaştıran saraylar, tahtlar, koltuklar, atlasdan giysiler, süsler vb. bulunur. Fakat bütün bunlardan başka bir de "bakire" ve

“memeleri yeni sertleşmiş” kızlar (huriler) vardır ki, cennetteki erkeklere içki sunarlar ve Tanrı bu kızları, erkek kullarıyla seviştirir. Örneğin al-Nebe’ Suresi’nde Muhammed’in Tanrısı şöyle diyor:

“...Şüphe yok ki çekinenlere (Müslüman kişilere) bir kurtuluş, bir kutluluk ve murada eriş yeri var; bahçeler, üzümler ve memeleri yeni sertleşmiş yaşıt kızlar; ve dopdolu kadeh. Ne boş bir söz duyarlar orda, ne birbirlerini yalanlama. Rabbinden fazlasıyla bir lütuf ve ihsan...” (Nebe’ Suresi, ayet 31-36.)

Vakıa Suresi’nde Tanrı’nın, güzel gözlü ve yepyeni bir yapıda huriler yarattığı, hepsini de “kız oğlan kız” yaptığı ve bu güzel kızları, “erkeklerine düşkün ve yaşıt” kıldığı yazılı:

“(Mü’minler) Dikensiz sedir ağaçları, iç içe salkımları sarkmış muz ağaçları, uzayıp gitmiş gölgeler altında akıp çağlayan sular, alabildiğine çok, bitmemiş ve engelsiz meyveler arasında, yüksek döşekler üzerinde olacaklar. Biz o güzel gözlü kadınları (hurileri) yepyeni bir yapıda yarattık ve hepsini de kız oğlan kız yaptık. Hepsi erkeğine düşkün ve hepsi yaşıt...” (Vakıa Suresi, ayet 28-37.)

Muhammed’in Tanrısı, bu güzel kızları, sevgili erkek kullarıyla seviştirmek istediğini bildirmek üzere şöyle der:

“...Yiyin, için! Doyun kolaylıkla. Yaptıklarınızın (yani bana ve Muhammed’e boyun eğmiş olmanızın) karşılığı olarak ‘dizi dizi tahtlara yaslanarak’ denecek onlara. Biz onları, iri (güzel) gözlü hurilerle evlendireceğiz. (Cennet’te) onlara, iştahlarının çektiği meyve ve etlerden dilediklerince vereceğiz. Ve onlar orada, kadeh tokuşturacaklar; boş ve günah olmayan biçimiyle...” (Tur Suresi, ayet 19-20, 23-24.)

Fakat Muhammed’in Tanrısı, cennetteki erkek kullarına sadece güzel ve bakire tedarik etmeyi yeterli bulmaz; bir de onların hizmetine “gılmanlar”, “vildanlar” yani genç/taze oğlanlar verir; bu oğlanların “sedeflerinde saklı inci gibi” olduklarını söyler, şöyle der:

“...Ve onlara, gılman (oğlanlar) hizmet sunacak; (bu oğlanlar) sedeflerinde saklı inci gibidirler...”

Bir başka çeviri şöyle:

“Hizmetlerine verilmiş (kabuğunda) saklı inci gibi gençler etraflarında dönüp dolaşırlar.” (Tur Suresi, ayet 24.)

Bu konuda da verilebilecek örnekler pek çok; bunları diğer birçok yayınímızda ele aldığımız için burada fazla durmayacağız.¹⁰

Tanrı’yı, erkek kullarına “memeleri yeni sertleşmiş bakire güzel kızlar” ve “sedeflerinde saklı inci gibi oğlanlar” tedarik eder biçimde tanımlayan hükümleri, Tanrısal nitelikte kabul etmek güçtür. Tanrı fikrine saygılı hiç kimsenin bunları benimsemesine olanak yoktur. Ne var ki, İslam şeriatının, Tanrı’dan ve Muhammed’den gelme olduğunu bildirdiği bu tür din hükümlerini benimsemediğiniz an, Tanrı’yı ve Muhammed’i inkar etmiş sayılır ve kuşkusuz Müslümanlık sınavından sıfır almak yanında bir de dinsizlikle damgalanırsınız ki, bu taktirde yaşamınız tehlikeye girebilir.

Soru: “Size deseler: ‘Öldükten sonra Kabr’e giren kişiye Tanrı, aklını ve şuurunu iade eder; bu sayede kişi mezardayken dahi Muhammed’i övebilir! Bunu söyleyene ne dersiniz?’”

Eğer akılcı düşüncenin insanıysanız, hiç kuşkusuz bunu söyleyeni alaya alır ve muhtemelen onu gericilikle, yobazlıkla suçlarsınız. Fakat hemen belirteyim ki, bunu yaptığınız taktirde

Müslümanlık sınavından yine sıfır almış olur, üstelik İslama inanmamakla damgalanırsınız. Çünkü yukarıdaki sözleri söyleyen Muhammed'dir. Şöyle ki: Muhammed'e göre Muhammed adlı kitabımda uzun uzadıya açıkladığım gibi Muhammed, övünmeyi ve başkaları tarafından övülmeyi aşırı şekilde seven bir kimseydi. Her vesileyle kendisini, bütün insanların ve gelmiş geçmiş bütün peygamberlerin en yücesi ve Allah katında en değerlisi olarak gösterirdi; örneğin;

‘Gözünüzü açın! Ben Allah’ın sevgilisiyim. Allah nezdinde gelmiş ve gelecek bütün insanların en şerefli, en yücesi benim!’

derdi. Ya da: “Ben Adem oğullarının seyyidiyim (efendisiyim)...” derdi. Ya da kendisini bütün peygamberlerin en yücesi olarak göstermek üzere: “Ben Resullerin (Tanrı elçilerinin) önderiyim. Ben Nebilerin (Peygamberlerin) kemalini simgeleyen son nebiyim; Kıyamet günü ilk şefaati edecek olan ve şefaati ilk kabul edilecek olan da benim!” derdi. Övünmekte o kerte ileri giderdi ki, Tanrı’yı bile, melekleriyle birlikte salavat getirirmiş gibi tanımlamaktan geri kalmaz, insanların da kendisine salavat getirmesini isterdi. Örneğin Kur’an’a koyduğu ayetle Tanrı’nın şöyle konuştuğunu söylemiştir:

“Şüphe yok ki Allah ve melekleri, salavat getirirler Peygamber (Muhammed’e); Ey inananlar! Siz de salavat getirin, tam teslim olarak da selam verin.” (Ahzab Suresi, ayet 56.)

11

İnsanların kendisini yüceltmelerini, kendisine övgü yağdırmalarını ve bu işi ömürleri boyunca yapmalarını Muhammed yeterli bulmazdı; isterdi ki mezarda dahi bu övgülerine devam etsinler. Ebu Bekir’in kızı Ayşe’nin ve kız kardeşi olan Esmâ binti Ebi Bekr’in bu konudaki rivayetleri, bunun ilginç örneklerinden biridir.

Olay şu: Günlerden bir gün güneş tutulur ve halk korku ve telaşa kapılır. Başta Muhammed olmak üzere herkes, Tanrı’ya sığınmak üzere namaza durur. Namaza duranlar arasında Muhammed’in eşlerinden Ayşe de vardır. Ayşe’nin kız kardeşi Esmâ, o sırada evde işiyle meşgul olduğu için halkın telaşını fark edememiştir. Fakat evden çıkıp halkın namaza durmuş olduğunu görünce Ayşe’nin yanına giderek: “Bu halka ne oluyor (Neden korkuyorlar?)” diye sorar. Namaz kılmakta olan Ayşe kendisine güneş tutulduğunu anlatmak için gök yüzüne doğru başıyla işarette bulunur ve “Sübhane’llah!” der. Esmâ pek bir şey anlamaz ve tekrar sorar: “Bu bir ayet(-i azab veya tekarrüb-i Kıyamet) mi?” (Bu bir azap işareti mi ya da Kıyamet’in yaklaşması mı?) Ayşe başıyla “Evet” diye cevap verir. Bunun üzerine Esmâ da namaza durur. Namazdan sonra Muhammed, halkı karşısına alıp: “Cennet ve Cehennem’e kadar (evvelce) bana gösterilmemiş hiçbir şey kalmadı ki, bu makamda görmüş olmayayım” diyerek konuşmaya başlar. Konuşmasında Tanrı’nın kendisine vahiy indirdiğini ve bu vahye göre insanların, ölümden sonra kabre (mezara) girdiklerinde sınava çekileceklerini ve sınav sırasında kendilerine: “Bu adam (yani Muhammed) hakkındaki ilmin nedir?” diye sorulacağını; bu soruya Müslüman kişinin: ‘O (Zat-ı Şerif) Muhammed’dir. O (Zat-ı Şerif) Allah’ın Resulüdür. Bize kanıtlanmış ayetlerle doğru yolu gösterdi. Biz de onun çağrısına uyarak izinden yürüdük. O (Zat-ı Şerif) Muhammed’dir” diyeceğini; bu sözlerin üç kez tekrar edileceğini ve ondan sonra o kimseye: ‘Öyle ise yat da rahatına bak. O (Zat-ı Şerif’in) peygamberliğine kesin olarak inandığın hususunda şüphe kalmadı’ denileceğini; fakat eğer o kişi “münafık” ise (yani sadece dış görünüşüyle Müslüman olan, fakat iç yönüyle Müslüman olmayan bir kimse ise), bu soruya karşı: “Ben ne bileyim? İşittim, öteki beriki bir şeyler söylüyorlardı. Ben de söyledim” cevabını vereceğini belirtir. (12)

Daha başka bir deyimle Muhammed, mezara girmiş ölü vücutların, kendisi için: “Allah’ın Resulü bir Zat-ı Şerif” diye konuştuklarını söylemeyi, övünme vesilesi yapmıştır. Ne var ki, mezardaki ölünün bu şekilde konuşabilmesi için akıl ve şuur sahibi olması gerekmekte. Bunu sağlamak, Tanrı’nın sevgili elçisi Muhammed için, çok kolaydır. Nitekim Ömer b.

Hattab, bir gün kendisine kabir halinden ve kabir sorunlarından söz edip:

“(Mezardayken) Aklımız başımıza iade edilecek mi?” diye sorunca, Muhammed şöyle yanıt verir:

“Evet, bugünkü hey’etinizde akıl ve şuurunuz iade olunacaktır...”(13)

Ama bunu söylerken ölülerin kabirde işitmez olduklarına dair Kur’an’a koyduğu ayeti (Fatır Suresi, ayet 22) göz ardı etmiş olur.

Bütün bunlar böyleyken, yukarıdaki soruya “Hayır” diye yanıt verecek olursanız, Müslümanlık sınavından sıfır almış olacaksınız.

Soru: “Tanrı’nın insanları, vahşet niteliğindeki cezalara çarptıracağına, örneğin el ve ayakları çaprazlama doğrattmak, gözleri oyduktmak ya da kafaları kılıçla doğrattmak ya da astırtmak vb. gibi uygulamalara mahkum kılacağına inanır mısınız?”

İnsani duygularla dolu bir kişiyse, kuşkusuz ki böyle bir soruyu şaşkınlıkla karşılayacak ve muhtemelen: “Hayır inanmam! Vahşet niteliğinde sayılması gereken bu tür cezaların, Tanrı’dan geldiğini kabul edemem!” diyeceksinizdir. Çünkü, her ne kadar suç işleyenleri cezalandırmanın doğal olduğunu kabul ediyorsanız da, uygulanacak cezanın vahşet niteliğini taşımaması ve ayrıca da suç ile ceza arasında denkleme bulunması gerektiğini düşünmektesinizdir. Çünkü “Rahim” (merhametli) olduğu söylenen bir Tanrı’nın, insanlara gaddarlık örneği teşkil etmesini isteyememektesinizdir. Ne var ki, bu düşüncenizi ortaya vurduğunuz taktirde Müslümanlık sınavında başarısız kalmış olacaksınız. Çünkü Muhammed, bu tür cezaların Tanrı buyruğu olduğunu bildirmiş ve Kur’an’a bu doğrultuda ayetler koymuştur. Bu ayetlerden biri, hırsızlıkla ilgili olarak şöyle:

“Hırsızlık eden erkek ve kadının, yaptıklarına karşılık bir ceza ve Allah’tan bir ibret olmak üzere, ellerini kesin. Allah izzet ve merhamet sahibidir.” (Maide Suresi, ayet 38.)

Bu ayette geçen “hırsızlık” sözcüğü (ki “sirkat” sözcüğünün karşılığıdır), başkasının malını gizlice, yani onun haberi olmadan alması anlamına geliyor. Dikkat edileceği gibi ayette sadece “hırsızlık” denmiş fakat çalınan şeyin miktarı, değeri ve hangi maksatla çalındığı hususu belirlenmemiştir. Her ne kadar Kur’an yorumcularından bazıları, çalınan şeyin “az çok mergup denebilecek bir nisaba balığ olması” gerektiğini söylemekteyseler de, İbn-i Abbas, İbn Zübeyr ve Haseni Basri gibi kaynaklar böyle bir kıstasa gerek olmadığını ve çalınan şeyin az ya da çok oluşunun, el kesme cezasının uygulanmasında etkili bulunmadığını bildirmişlerdir. (14). Fakat her ne olursa olsun, hırsızlık yapanın ellerini , bileklerini kesmek gibi bir ceza insaf dışı ve vicdan sızlatıcı bir cezadır. Üstelik de ceza hukuku anlayışına aykırı, suç ile ceza arasındaki dengeyi göz önünde tutmayan bir uygulamadır, ki hırsızlık yapan kişiyi yeniden suç işlemeye zorlamaktan başka bir işe yaramaz. Çünkü elleri kesilen bir insan, artık çalışamayacağı ve aç kalacağı için, yeniden hırsızlık yapmaktan başka çare bulamayacaktır.

Yine Muhammed’in, Tanrı’dan gelmedir diye Kur’an’a koyduğu bir ayet şöyle:

“Allah ve Resulüne karşı savaşanların ve yeryüzünde fesad çalışanların cezası ancak (acımadan) öldürülmeleri, ya asılmaları, yahut el ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi, Yahut da bulundukları yerden sürülmeleridir. Bu onların dünyada rüsvaylığıdır. Onlar için ahirette de büyük azab vardır.” (Maide Suresi, ayet 34.)

Dikkat edileceği gibi burada, Tanrı’ya ve Muhammed’e karşı savaşanların ve yeryüzünde fesat çıkaranların ne gibi cezalara çarptırılacakları bildiriliyor ki, bunlar “acımadan öldürmek”, “asmak”, “el ve ayakları çaprazlama olarak kesmek” ya da “bulundukları yerden

sürülmek” gibi dört uygulamadan oluşuyor. Her biri teker teker uygulanacağı gibi, birlikte de uygulanabilir. Örneğin hem cinayet işleyen (yani “katli yapan”) ve hem de aynı zamanda mal çalan kişilerin, biri sağdan, biri de soldan olmak üzere, birer elleriyle birer ayakları kesilir ve sonra bunlar ölüme terk edilir. Bu ayetin Kur’an’a girmesiyle ilgili olarak İslam kaynakları çeşitli sebepler öne sürerler. İkrime ve Haseni Basri gibi kaynaklara göre yukarıdaki ayetler “müşrikler” (puta tapanlar) hakkındadır. İbn-i Abbas gibi kaynaklara göre bu ayet, Yahudi ya da Hristiyan (kendilerine Kitap verilmiş olan) kavimlerden birinin Muhammed’le barış antlaşması yaptıktan sonra, antlaşma hükümlerine aykırı olarak yol kesip yeryüzünde fesat çıkarmaları nedeniyle inmiştir!

Bir başka rivayete göre, Hilal İbn-i Uveymiri kavminin İslam aleyhtarı davranışları nedeniyle inmiştir: Güya Beni Kinane kavminden bir kısım halk, Müslüman olmak kastıyla gelirken Hilal’in kavmine uğramış ve bu kavmin adamları yollarını kesmişler ve kendilerini de öldürmüşlerdir. Ve nihayet bir başka rivayete göre de bu ayet, Muhammed’in çobanını öldüren ve develerini çalıp götürən kimseler vesilesiyle konmuştur, ki özeti şöyle: Hicret’in 6. Yılında Ukle ve Ureyne kabilelerinden bazı kimseler, Medine’ye gelerek Muhammed’e sığınır. İslam dinine girdiklerini söylerler ve hasta ve aç olduklarını belirterek yardım isterler. Muhammed kendilerini, develerinin bulunduğu yere gönderir ve bakılıp iyileşmelerini sağlar. Bir süre sonra bu kişiler iyileşirler ve iyileşir iyileşmez Müslümanlığı terk ederler ve Muhammed’in çobanını öldürüp develerini götürürler. Haberi alınca Muhammed, gazaba gelir ve hemen adamlarını gönderip bu kişileri yakalatır. Her birinin ellerinin ve ayaklarının çarprazlama kesilmesini ve ayrıca da gözlerinin oyulmasını emreder. Ve sonra onları bu haldeyken kızgın güneşin altında ölüme terk eder.(15)

Bunu yaparken Muhammed, gerekçe olarak Kur’an’a koyduğu yukarıdaki ayeti (yani Maide Suresi’nin 34.ayetini) kullanır. Ve işte bundan dolayıdır ki Müslüman kişiler, bu ayeti ve Muhammed’in bu davranışını “hak” ve “adalet” örneği olarak yüceltirler. Eğer siz, bunu kabul edebiliyorsanız, iyi bir Müslüman olmakla övünebilirsiniz! Yok eğer aklınız ve vicdanınız, vahşet niteliğindeki bu tür cezalara “Hayır” diyor ise, Müslümanlık sınavından sınıfta kalmış olursunuz!

Soru: “Tanrı’nın, melekleriyle birlikte Muhammed’e salavat getirdiğine (dua edip namaz kıldığına) inanır mısınız?”

“Salavat” sözcüğü, geniş içeriğiyle dua etmek, namaz kılmak, gibi anlamlara gelir. Bir bakıma namaz yoluyla ibadet etmektir ki, Müslümanlar bu yoldan, “esirgeyen” ve “merhamet eden” Tanrı’nın yardımını sağlamaya çalışırlar. Bazı kaynaklara göre salavat, beş vakit namaz ile diğer namazların tümünü kapsar. “Salavat”ta bulunan Müslüman kişi, bu işi Tanrı’yı en kutsal şekilde yüceltmek ve Tanrı’ya eş ya da ortak koşmadığını kanıtlamak ve alçakgönüllülüğünü ortaya vurmak için yapar. Kur’an, bunun böyle olduğunu belirleyen ayetlerle doludur. Şimdi yukarıdaki soruyu, muhtemelen şöyle yanıtlayacaksınız: “Hayır, Tanrı’nın melekleriyle birlikte Muhammed’e salavat getirdiğine (dua edip namaz kıldığına) inanmam; çünkü böyle bir şey Tanrı fikrini küçültmek, Muhamed’i Tanrı’nın üstünde görmek olur.”

Ancak böyle demekle, Müslümanlık sınavından yine sıfır almış olacaksınız, çünkü Kur’an’da şöyle demektedir:

“Şüphe yok ki, Allah ve melekleri, salavat getirirler Peygamber (Muhammed’e); ey iman edenler siz de salavat getirin; tam teslim olarak da selam verin.” (Ahzab Suresi, ayet 56.)

Bu nasıl olur diye soracak olursanız yanıtı kısaca şöyle: Her vesileyle tekrarladığımız gibi, Tanrı’yı yüceltici ayetleri Kur’an’a koyan Muhammed’dir. İstemiştir ki, Tanrı sınırsız şekilde yüceltilsin ve yüceltilirken, onun “elçisi” olarak kendisi de yüceltilmiş olsun. Çünkü Muhammed, övünmesini ve başkları tarafından övülmesini çok seven bir kimsedir. Örneğin,

kendisini Allah'ın "en sevgilisi", "Müslümanların ilki", "gelmiş geçmiş bütün peygamberlerin en üstünü", "bütün insanların en yücesi, en şerefli", "Adem oğullarının Seyyidi" şeklinde göstermiş, kendisine baş eğenlerin Tanrı'ya baş eğmiş sayılacaklarını, kendisine inanıp saygı gösteren ve salavat getirenlerin tüm günahlardan sıyrılıp cennete ulaşacaklarını ve buna benzer daha nice şeyler söylemiştir. Fakat bununla yetinmemiş, Tanrı'yı, yukarıda belirttiğimiz gibi, melekleriyle birlikte kendisine salavat getirir şekilde tanımlamıştır.(16)

Görüyorsunuz ki, yukarıdaki soruyu: "Hayır, Tanrı'nın, melekleriyle birlikte Muhammed'e salavat getirdiğine (dua edip namaz kıldığına) inanmam..." dediğiniz taktirde Müslümanlık iddianız geçersiz kalacaktır.

Soru: "Tanrı'nın yanlış ya da çelişkili kararlar verdiği ya da insanlardan akıl alarak iş gördüğüne inanır mısınız?"

Eğer bu soruya: "Hayır inanmam; çünkü Tanrı her şeyi bilendir, her şeyi önceden hesap eden ve görendir; asla yanılmaz ve insanlardan akıl almaz" şeklinde bir yanıt verecek olursanız, Müslümanlık sınavından yine sınıfta kaldınız demektir. Çünkü, başta Kur'an olmak üzere İslam kaynaklarını incelediğimiz zaman görmekteyiz ki, Muhammed'in Tanrısı, çoğu zaman birbirini tutmaz ve çelişkili ya da yalan/yanlış kararlar vermesi yanında, insanlardan akıl alarak da iş görmektedir. Bu konuya da çeşitli yayınlarımda değinmiş olmakla beraber, yukarıdaki soru vesilesiyle burada kısa bir özetlemede bulunmak yararlı olacaktır. Sadece birkaç örnek vermekle yetineceğim.

Muhammed'in Tanrısı'nın, herhangi bir konuda enine boyuna düşünmeden, hesap etmeden ve kötü sonuçlar yaratacağını bilmeden kararlar verip, sonra bu kararlarını kullarını uyarısı üzerinden değiştirmiş olmasına verilecek nice örneklerden biri, Kur'an'da, İsra Suresi'nde geçen "Miraç Olayı" ile ilgilidir ki, "Muhammed'in gök gezisi" olarak da bilinir. İsra Suresi'nde şöyle yazılı:

"Bir gece, kendisine ayetlerimizden bir kısmını gösterelim diye (Muhammed) kulunu Mescid-i Haram'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Akse'ye götüren Allah, noksan sıfatlardan münezzehtir. O, gerçekten işitendir, görendir." (İsra Suresi, ayet 1.)

"Miraç" sözcüğü, genellikle Kur'an'daki "göğe dayalı merdiven" deyiimiyle karşılanmakta (bkz. Zuhuruf Suresi, ayet 33). Güya Muhammed, bir gece Mekke'deki "Mescid-i Haram"dan kalkıp Kudüs'teki "Mescid-i Akse"ya gitmiş ve sonra "gök merdiveni" ile göklerin yedinci katına çıkmış ve Tanrı'yla buluşup ondan birtakım buyruklar almıştır ki, bunların arasında namaz vakitleriyle ilgili olanı vardır. "Gök gezisi" olarak da bilinen bu hikaye, 1400 yıl boyunca Müslümanlar için kutsal bir anlam taşımıştır; özeti şöyle:

Bir gün Tanrı, Muhammed'i yanına çağırıp ayetlerinden bir kısmını göstermek ister! Bunun üzerine Muhammed, Burak adındaki atına binerek Mekke'deki Ka'be'den hareketle Kudüs'teki Mescid-i Akse'ya gider ve oradan Cebrail'le birlikte gök katlarını çıkmaya başlar. Yedi kattan oluşan gök katlarından her birinde, eski dönem "peygamberlerinden" biri oturmaktadır (örneğin İbrahim, Musa, İsa vb. gibi). Muhammed'in söylemesine göre bütün bu peygamberler, Tanrı tarafından Müslümanlıkla emrolunmuşlardır. Her kattan geçerken onlarla selamlaşır ve nihayet Tanrı'nın bulunduğu kata gelir. Tanrı kendisine, günde elli vakit namaz kılınması için buyrukta bulunur. Nasıl bir gerekçeye dayalı olarak günde elli vakit namazı uygun bulmuştur, bilemiyoruz. Yalnız bildiğimiz şu ki, günde elli vakit namaz kılınmasını içeren emir, uygulanması mümkün olmayan bir emirdir. Çünkü eğer insanlar, günde elli vakit namaz kılmaya kalkışacak olurlarsa, ne çalışmaya, ne uyumaya, ne yemek yemeye, ne eğlenmeye ve ne de çiftleşip nesil üretmeye vakit bulabileceklerdir. Bunun böyle olduğunu en basit bir hesapla ortaya vurmak kolay: örneğin her bir namaz (hazırlık, abdest almak vs. dahil), en azından 20 dakika tutmuş olsa, günün aşağı yukarı 17 saatini bu işe

ayırmamız gerekecektir. Geriye 7 saatlik bir boş zaman kalıyor ki, uyku uyumaya bile yetmez. Şimdi sormak gerekiyor: “Nasıl olur da Tanrı bunu hesap edemez?” Ne var ki, sadece Tanrı değil, Muhammed de elli vakit namaz emrinin, uygulanması imkansız bir emir olduğunu düşünmez. Emri alır almaz, büyük bir sevinç izhar eder ve Tanrı’nın bu sözlerini kendi kavmine müjdelemek üzere hemen gök katlarını inmeye başlar. Her bir katta rastladığı peygamberlerle selamlaşır, Tanrı’yla görüşmüş olduğunu anlatır. Fakat Musa’nın bulunduğu kata geldiği zaman, Musa kendisine Tanrı’dan ne emirler aldığını sorar. Elli vakit namaz emri verildiğini öğrenince Muhammed’e şöyle der: “Senin kavmin günde elli vakit namaz kılmaz. Geri dön ve Tanrı’dan bu emri değiştirmesini, namaz vakitlerinin sayısını azaltmasını iste.” Musa’nın bu şekilde konuşması üzerine Muhammed, hiç tereddüt etmeden gök katlarını tırmanarak Tanrı’nın yanına döner ve namaz vakitlerinden indirme yapmasını ister. Tanrı onun bu isteğini kabul ederek 10 vakit namaz indiriminde bulunur ve Müslümanlara günde 40 vakit namaz kılınmasını emrettiğini bildirir. Aslında 40 vakit namaz da az sayılmaz; ama her ne hikmetse Tanrı böyle karar vermiştir. Tanrı’nın bu kararını Muhammed, yine sevinçle karşılar ve gök katlarını inmeye başlar. Ne var ki Musa’nın katına geldiğinde, Musa kendisine günde 40 vakit namazın da çok olduğunu ve tekrar Tanrı katına dönüp indirim sağlamasını söyler. Musa’ın dediğine uyarak Muhammed, tekrar katları çıkıp Tanrı’nın yanına gelir ve O’dan indirim yapmasını diler. Tanrı 10 namaz daha indirimde bulunarak günde 30 vakit namaz kılınmasını emreder. Muhammed bunu uygun bulur ve gök katlarını inerek Musa’nın yanına gelir. Fakat Musa bunun da çok olduğunu söyler ve geri dönüp Tanrı’dan indirim istemesini tavsiye eder. Muhammed, yine Tanrı katına dönerek indirim ister. Ve işte bu şekilde, Tanrı’yla Musa arasında mekik dokuya dokuya (Musa’dan aldığı tavsiyeye uyarak) Muhammed, nihayet Tanrı’dan namaz sayısının günde beş vakit olması gerektiğine dair karar alır. Ancak Musa bunun dahi çok olduğunu söyleyince Muhammed: “Hayır artık Tanrı’nın yanına çıkıp daha fazla indirim istemeye yüzüm tutmaz” der ve doğruca kavminin yanına gelerek emri bildirir.(17)

İslam kaynaklarının Muhammed lehine iftiharla kaydettikleri bu olaydan anlaşılıyor ki Tanrı, namaz vakitlerinin saptanması konusunda çok isabetsiz bir karar vermiştir ve Muhammed bu kararın isabetsizliğinin farkına varmamıştır. İsabetsizliğinin farkına varan sadece Musa’dır. Daha başka bir deyimle Musa, Tanrı’dan da, Muhammed2den de daha isabetli düşünmüştür. Ve Tanrı, Musa’nın aklına uyarak iş görmüştür. Burada söz konusu OLAN Tanrı, Muhammed’in kendi hayalinde canlandığı bir Tanrı’dır.

Ve işte eğer siz, böyle bir Tanrı tanımına inanıyorsanız, Müslümanlık sınavını geçmiş sayılırsınız. Ama kalkıp: “Hayır, Tanrı böylesine isabetsiz karar vermiş olamaz; hele insanlardan akıl alarak iş görmesi söz konusu olamaz; zira Tanrı’yı ve Muhammed’i bu durumda kılmak, her ikisini de Musa’ya nazaran daha az akıllı saymak olur” şeklinde bir şeyler dersanız, bu taktirde Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız.

Kur’an’ı incelerken görüyoruz ki, o her şeyi bildiğini söyleyen ve kendisini “alim” olarak tanıtan Tanrı, bilinmesi gereken çoğu şeyden habersizdir. Bunun nice örneklerinden biri Muhammed’in okuryazar olup olmamasıyla ilgili. Gerçekten de Kur’an’da Tanrı’nın Muhammed’e şöyle hitap ettiği yazılı:

“(Ey Muhammed!) Yaratıcı Rabbinin adıyla oku! İnsanı bir alaktan yarattı. Oku...” (Alak Suresi, ayet 1.)

Yani Tanrı, Cebrail aracılığıyla Muhammed’e vahiy gönderirken, onun okuma bildiğini düşünerek: “Oku” diye emreder. Fakat Muhammed: “Ben okuma bilmem” diye karşılık verir. Buna rağmen Tanrı emrinde ısrar eder ve:

“Oku! Kalemle öğreten, insana bilmediğini bildiren Rabbin en büyük keremdir” (Alak Suresi, ayet 3-5)

der. Muhammed, yine aynı şeyi söyler ve okuma bilmediğini tekrarlar. Tanrı yine ısrar eder ve bu üçüncü kez Muhammed'den: "Ben okuma bilmem" şeklinde karşılık alınca, ısrarından vazgeçer. Anlar ki Muhammed, gerçekten okumasızdır. Bunun üzerine Tanrı, okuma işini üstlendiğini ve bu işi Cebrail aracılığıyla yapacağını anlatarak şöyle der:

"(Ey Muhammed!) Doğrusu o vahyolunanı senin kalbine yerleştirmek ve onu sana okutturmak Bize düşer. Biz onu Cebrail'e okuttuğumuz zaman, onun okumasını dinle. Sonra onu açıklamak bize düşer." (Kıyamet Suresi, ayet 17-19.)

Ve bu söylediğini pekiştirmek için şunu ekler:

"Ey Muhammed! Cebrail Kur'an'ı okurken, unutmam2daak için acele edip onunla beraber söyleme, yalnız dinle..." (Kıyamet Suresi, ayet 16.)

Ve sonra Tanrı, Muhammed'in okuma-yazma bilmediğini herkese bildirmek üzere şöyle konuşur:

"...bunu okuyup-yazması olmayan Peygamber Muhammed'e uyanlara yazacağız..." (A'raf Suresi, ayet 156-157.)

Ayrıca da da Muhammed'e hitaben şöyle der:

"Ey Muhammed...Sen daha önce bir kitapdan okumuş ve elinle de onu yazmış değildin. Öyle olsaydı, batıl söze uyanlar şüpheye düşerlerdi..." (Ankebut Suresi, ayet 49.)

Görülüyor ki Tanrı, Muhammed'in okuma bildiğini sanarak ona vahiylerini gönderiyor ve "Oku" diye emrediyor; fakat okuma bilmediğini anlayınca okuma işini kendisi üstleniyor! Pek güzel ama, nerede kaldı Tanrı'nın "alimliği", nerede kaldı Tanrı'nın her gizli ve bilinmeyen şeyleri bilirliliği?

Bu yukarıdaki örnek, Kur'an surelerinin, İslamcıların belirledikleri iniş sırasına göre açıklanmıştır. Eğer konuyu, surelerin Kur'an'daki sırasına göre ele alacak olursak, bu kez Tanrı'yı güç durumda bırakan bir başka sonuçla karşılaşmış oluruz ki, o da şöyle: Muhammed'in okuma bilmediğini belirleyen ayetler, Kur'an'daki surelerin sırasına göre şu düzeyde: A'raf Suresi (7.sure), Ankebut Suresi (29. sure), Kıyamet Suresi (75. Sure), Alak Suresi (96. Sure). Kur'an'ın 7.suresi olan A'raf Suresi'nde Tanrı, Muhammed'in "ümme" (yani okumasız) olduğunu bildirmekte:

"Yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları o... ümme peygambere (Muhammed'e) uyanlar var ya..."(A'raf Suresi, ayet 157.)

"(Ey Muhammed!) de ki:...Öyle ise Allah'a ve ümme peygamber olan Resulüne (Muhammed'e)...iman edin'..."(A'raf Suresi, ayet 158.)

Görüldüğü gibi, Tanrı burada Muhammed'i okumasız bir kimse olarak tanıtmakta. Ayrıca da, onu okumasız bıraktığını anlatmak maksadıyla 29.sure olan Ankebut Suresi'nde, şöyle konuşmakta:

"(Ey Muhammed!) Sen bundan önce ne bir yazı okur, ne de elinle onu yazdın. Öyle olsaydı batıla uyanlar kuşku duyardı..."(Ankebut Suresi, ayet 48.)

Yani Tanrı Muhammed'i okumasız bırakmıştır, çünkü okuma/yazma bilir kılmış olsa, çevresindekiler yanlış kaniya kapılıp onun başka kitaplardan (örneğin Tevrat'dan, İncil'den) çalma yaparak Kur'an'ı hazırladığını sanabilirlermiş!

Fakat Tanrı bunu söylemekle kalmaz bir de, 75.sure olan Kiyamet Suresi’nde, ayetleri kendi ağzıyla Muhammed’e okuduğunu bildirmek üzere şöyle der:

“(Ey Muhammed!)...Şüphesiz (Kur’an’ı senin kalbine yerleştirmek) vr onu okumak bize aittir...”(Kiyamet Suresi, ayet 16-17.)

Görülüyor ki Tanrı, Kur’an’ın yukarıda belirttiğimiz 7., 29. Ve 75. Surelerinde Muhammed’i okumasızmış gibi tanımlamakta. Böylece onun, başka kitapları okuyup bu kitaplara göre konuşmadığını anlatmaya çalışmakta. Ne var ki, Muhammed’in okumasız olduğunu söyleyen bu aynı Tanrı, bu söylediklerini unutmuşçasına, Kur’an’ın 96. Suresi olan Alak Suresi’nde, Muhammed’e “Oku” diye emreder:

“(Ey Muhammed!) Taratan Rabbinin adıyla oku! İnsanı bir alaktan yarattı. Oku...” (Alak Suresi, ayet 1.)

Evet ama, hani ya Muhammed okuma bilmezdi? Okuma bilmeyen bir kimseye “Oku” diye emredilir mi? Görülüyor ki, hangi açıdan bakarsak bakalım (yani konuyla ilgili ayetleri ister surelerin iniş sırasına göre, ister Kur’an’daki sırayı göz önünde tutarak okuyalım) Tanrı, Muhammed’in okuma bilir ya da bilmez oluşu konusunda, ya habersizdir ya da kurnazlık peşindedir.¹⁸

İslam kaynaklarının bildirmesine göre Tanrı birçok hususta, insanlardan akıl alarak iş görmüştür ki, bu kişilerin başında Ömer b. Hattab gelmekte. Güya birçok ayeti onun isteğine uyarak indirmiştir. Ömer’in bizzat kendi söylemesine göre Tanrı, özellikle üç konuda isteklerini ayet şekline dönüştürmüştür. Bunlardan biri, Ka’be’deki Makam-ı İbrahim denen yerin namazgah ve dua yeri olarak kabul edilmesidir. Bir diğeri kadınların örtünmesi konusundadır. Üçüncüsü de Muhammed’in karılarının kıskançlık göstermeleriyle ilgilidir. Bunları kısaca özetleyelim:

Bakara Suresi’nin 125. ayetinde, Ka’be’deki İbrahim makamı ile ilgili şu var:

“Biz Beyt’i (Ka’be’yi) insanlara toplanma mahalli ve güvenli bir yer kıldık. Siz de İbrahim’in makamından bir namaz yeri edinin (orada namaz kılın)...” (Bakara Suresi, ayet 125.)

GüyaÖmer b. Hattab, ikide bir Muhammed’e gelip, Ka’be’deki Makam-ı İbrahim denen yerin ibadet yeri olması isteğinde bulunmuş ve onun bu isteğini duyan Allah, bu isteğe uyarak Kur’an’ın Bakara Suresinin yukarıdaki 125.ayetini indirmiş imiş!

Kur’an’ın Ahzab Suresi’nde, kadınların örtünmesiyle ilgili olarak şöyle bir ayet var ki, “Hicab ayeti” diye de bilinir:

“Ey Muhammed! Hanımlarına, kızlarına ve müminleri kadınlarına (bir ihtiyaç için dışarı çıktıkları zaman) dış örtülerini üstlerine almalarını söyle. Onların tanınmaması ve incilmemesi için en elverişli olan budur...”(Ahzab Suresi, ayet 33, 59.)

İnsan kaynaklarının bildirmesine göre Tanrı bu ayeti Ömer b. Hattab’ın uyarısı ve isteği üzerine indirmiştir. Güya Ömer,son derece kıskanç olduğu için, kadınların tanınmayacak şekilde örtünmeksizin evden çıkmalarını istemezmiş. Bu nedenle bir gün Muhammed’e: “Ya Resullullah, emretsen de (eşlerin) hicab içine girseler. Çünkü senin yanına iyi-kötü insanlar girip çıkıyor” şeklinde bir şeyler söylemiş. Bunu duyan Tanrı, hemen yukarıdaki Hicab ayetini indirivermiş. Söylendiğine göre Hicab ayeti, Hicret’in 5. yılında inmiştir ki (kimine göre 3. ya da 4. yılında), Muhammed’in “Peygamber” olarak kendini tanıtmaya

başlamasından 15 yıl sonraya isabet etmekte. Yani Tanrı, 15 yıl boyunca kadınların örtünerek sokağa çıkmaları konusunda hiçbir şey düşünemiyor ve bu işi Ömer'in hatırlatması üzerine yapıyor! (19)

Kur'an'ın Tahrir Suresi'nde, Muhammed'e karşı kıskançlık göstermek üzere anlaşılan eşlerin Tanrı tarafından uyarılmasıyla ilgili şöyle bir ayet var:

“Eğer O (Muhammed) sizi boşarsa Rabbi ona, sizden daha iyi... sebatla itaat eden, tevbe eden...dul ve bakire eşler verebilir.” (K. 66, Tahrir Suresi, ayet 5.)

Kaynakların bildirmesine göre, bu ayeti de, Ömer b. Hattab'ın uyarısı üzerine düşünmüş ve indirmiştir. Olay şu:

Muhammed, her sabah namazını kıldırdıktan sonra, sırayla eşlerinin odalarına gider, onlarla cinsi münasebette bulunurmuş. Günlerden bir gün Hafsa'nın (ki Ömer b. Hattab'ın kızıdır) yanına geldiğinde, Hafsa ona bal şerbeti içirmiş, bu yüzden Muhammed onun odasında biraz fazlaca kalmaya başlamış. Bu iş birkaç gün böyle devam edince Ayşe kıskançlığa kapılıp işkillenir ve Hadıra adındaki cariyesine: “Resullullah Hafsa'nın odasına girdiği vakit sen de gir. Bak ne yapıyor? Bana haber ver?” der. Cariye Hadıra, ertesi gün olan bitenleri görüp Ayşe'ye haber verir; bunun üzerine Ayşe, Muhammed'in diğer eşleriyle birlikte Muhammed'e bir oyun oynamak ister. Ve onlara şöyle der: “Resullullah yanınıza geldiği zaman kendisine: ‘Sende magafir kokusu duyuyorum’ deyiniz.’ der.”

“Magafır” denen şey, Urfut denilen Arabistan meşelerinin bal gibi tatlı fakat kokusu hoş olmayan bir cins zamk (samg) imiş. Muhammed ise, üzerinde fena bir koku bulunmasından hoşlanmazmış. Ve işte, eşlerinin yanına girdiğinde, onların: “Sende magafir kokusu duyuyorum” demelerinden rahatsız olmuş. Ve hele Ayşe'nin odasında vee onunla cinsi münasebette bulunurken ondan:

“Ya Resulullah, senden magafir kokusu duyuyorum. Yoksa yedin mi?” sözlerini duyunca:

“Hayır, Hafsa bana bal şerbeti içirdi” diyerek cevap verir. Ayşe bunu duyunca:

“Demek, o balın arıları Urfut otlamış” diye karşılık verir. Muhammed de ona, artık bir daha bal şerbeti içmeyeceğine dair yemin eder: “Vallahi bir daha ağzıma koymam” der. Ne var ki Tanrı buna razı olmaz. Yani Muhammed'in, sırf Ayşe'yi ve diğer eşlerini hoşnut etmek için bal şerbeti içmekten vazgeçmesini istemez ve hemen şu ayeti indirir:

“Ey Peygamber! Eşlerinin rızasını gözeterek Allah'ın sana helal kıldığı şeyi niçin kendine haram ediyorsun...”(K. 66, Tahrir Suresi, ayet 1.)

Fakat bu arada Ömer b. Hattab, olan bitenleri öğrenince fena halde öfkelenir ve Muhammed'in eşlerine, yapıkları işin kötü bir şey olduğunu hatırlatır ve şöyle der: “Ne bilirsiniz? Eğer (o) sizi tatlik edecek (boşayacak) olursa, Rabbi belki size bedel ona daha hayırlı ezvaç (eşler) verir.”

Anlaşılan o ki, Tanrı bütün bu olan bitenleri izlemiş ve Ömer'in söylediklerini çok uygun ve yerinde bulmuştur. Nitekim, Ömer'in söylediklerini hemen vahiy şekline dönüştürür ve Tahrir Suresi'nin 5. Ayetini indirir ki, biraz önce belirttiğimiz gibi şöyledir:

“Eğer O (Muhammed) sizi boşarsa Rabbi ona, sizden daha iyi... sebatla itaat eden, tevbe eden...dul ve bakire eşler verebilir.” (K. 66, Tahrir Suresi, ayet 5.)(20)

Yine İslam kaynaklarından öğrenmekteyiz ki Tanrı, sadece yukarıdaki hususlarda değil, daha birçok konudan Ömer b. Hattab'ın fikrinden yararlanmış olarak iş görmüştür. Örneğin Tirmizi gibi kaynaklar, Kur'an'daki pek çok ayetin Ömer'in uyarısına uygun olarak indiğini

söylerler ve İbn-i Ömer'in şu sözlerini anımsatırlar:

“Hiçbir mes’ele tehattüs etmemiştir ki, nas bir türlü, Ömer de bir türlü re’ye bulunmuş olsunlar da Kur’an, Ömer’in dediğine uygun olarak nazil olmuş olmasın.”²¹

Bu sözlerin Türkçesi şöyle: “Halk ile Ömer’in görüş ayrılığına düştükleri hiçbir sorun yoktur ki Kur’an’a, Ömer’in görüşüne ve dediğine uygun ayetler şeklinde girmemiş olsun.”

Fakat hemen ekleyelim ki Muhammed’in Tanrısı, sadece Ömer’in isteklerine ve aklına uyarak değil, başkalarından da esinlenerek iş görmüştür. Yer darlığı nedeniyle bunları burada değil, Muhammed’in Tanrı Anlayışı adlı kitabımda ele alacağım. Fakat burada kısaca belirtmek isterim ki, Tanrı sözleri olarak tanıtılan kitap, bütün bunlardan başka, önemli sayılması gereken birçok yanlışı da içermektedir. Örneğin İsa’nın anası Meryem ile, Musa ve Harun’un kızkardeşleri olan Meryem birbirleriyle karıştırılmış ve sanki aynı kişiymiş gibi tanıtılmıştır; oysa bu iki Meryem’in 1700 yıl arayla yaşadıkları kabul edilir. Yine bunun gibi Acem hükümdarlarından Ahaşveroş’un veziri olan Haman, Mısır Firavunlarından birinin veziri olarak tanıtılmıştır. Öte yandan Ay, Güneş’in uydusu ve dolayısıyla Güneş’e nazaran ikinci derecede bir değeri olduğu halde, Kur’an’da “münir” (nurlandırıcı) yani güneşe üstün gösterilmiştir.(22)

Kaynakça:

- 1 Bu konuda daha geniş açıklama için benim Kur’an’ın Eleştirisi adlı kitabıma bkz.
- 2 Bu konuda bkz. Elmalılı H. Yazır, Halk Dini, Kur’an Dili, Bedir Yayınevi, İstanbul 1993, c.6, s.4518-9.
- 3 Bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.II,s.843.
- 4 Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.2,s.825-6; ayrıca bkz. Kaf Suresi, ayet 30.
- 5 Sahih-i Buhari Muhtasarı...,Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.2, s.843.
- 6 Kıyamet günü Sırat’tan geçiş için bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.2, s.820-830.
- 7 Bkz. İmam Gazali, Kimya-yı Saadet, Bedir Yayınevi, İstanbul 1979, s.107.
- 8 Buhari’nin Ebu Hüreyre’den rivayeti için bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.2, s.476, Hadis No:321.
- 9 Sahih-i Buhari Muhtasarı...,Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.2, s.477-478.
- 10 Cennet tanımıyla ilgili Kur’an ve hadis hükümleri için benim Şeriat ve Kadın ve Kur’an’ın Eleştirisi adlı kitaplarıma bkz. Ayrıca bkz: Turan Dursun, Kur’an Ansiklopedisi, c.4, s.69 vd.; İmam Nevevi, age ., c.3,s.464 vd.
- 11 Bu konuda verilecek diğer örnekler için benim Muhammed’e göre Muhammed adlı kitabıma bkz.
- 12 Sahih-i Buhari Muhtasarı ..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.1, s.76, 88-89.
- 13 Sahih-i Buhari Muhtasarı...,Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.4, s.504.
- 14 Bu konuda bkz. Elmalılı H. Yazır, Hak Dini, Kur’an Dili, Bedir Yayınevi, İstanbul 1993, c.2, s.1672.
- 15 Bu konuda benim Muhammed’e göre Muhammed ve Kur’an’ın Eleştirisi 3 adlı kitaplarıma bkz. Ayrıca Elmalılı H. Yazır, Hak Dini, Kur’an Dili, c.2,s.1661 vd.
- 16 Bu konuda daha geniş bilgi için benim Muhammed’e göre Muhammed adlı kitabıma bkz.
- 17 Bu Miraç Olayı için bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.10, s.65-72.
- 18 Bu konuda daha geniş açıklama için Kur’an’ın Eleştirisi 2 ve Toplumsal Geriliklerimizin Sorumluları: Din Adamları adlı kitaplarıma bkz.
- 19 Bu hususlar için bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı...,Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.2, s.346 vd.; Hadis No:261; ayrıca bkz. c.11, s.48, 398.
- 20 Bütün bu hususlar için benim Şeriat ve Kadın, Kur’an’ın Eleştirisi adlı kitaplarıma bkz.

Ayrıca bkz. *Sahih-i Buhari Muhtasarı...*, *Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları*, c.2, s.346 vd., *Hadis No:261*.

21 Bkz. *Sahih-i Buhari Muhtasarı...*, *Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları*, c.2, s.349.

22 Bunlara benzer diğer yanlışlar konusunda benim *Kur'an'ın Eleştirisi 3* adlı kitabıma bkz.

Kaynak: İlhan Arsel, Müslümanlık Sınavı, Kaynak Yayınları

Bölüm 4

HOŞGÖRÜ” VE “İNSAN SEVGİSİ” KONULARINDA BİRKAÇ SORU!

İslamcılar, her hususta olduğu gibi, hoşgörü ve insan sevgisi konularında da İslam şeriatının “en mükemmel” bir din olduğunu öne sürerler. Oysa söyledikleri gerçektir. Onların bu yalanlarını ortaya vurmak üzere şu birkaç soruya göz atalım.

Soru: “İslam dininin Tanrı katında tek gerçek din olduğunu, İslamdan başka geçerli din olmadığını, Yahudiliğin ya da Hristiyanlığın ‘saptırılmış’ (‘tahrif’ edilmiş) dinler olduğunu öngören buyrukları hoşgörü anlayışıyla bağdaştırır mısınız?”

Eğer bu soruya “Hayır” böyle bir iddiayı hoşgörü ilkeleriyle bağdaştıramam” dersiniz, İslama ters düşmüş olur ve dolayısıyla Müslümanlık sınavından kötü not alırsınız. Çünkü Muhammed’in söylemesine göre İslam dini, Tanrı’nın yarattığı tek dindir ve Tanrı bu dini, kendi katında gerçek ve geçerli olmak üzere yarattığını bildirmek üzere:

“Bugün size dininizi bütünledim...din olarak sizin için İslamiyeti beğendim.” (Maide Suresi, ayet 3; Nur Suresi, ayet 55.) demiş ve şunu eklemiştir: “Kuşkusuz Tanrı katında ‘din’ sadece İslamdır.” (Al-i İmran Suresi, ayet 19-20.)

Daha başka bir deyimle İslam dini, Tanrı’nın benimsediği tek gerçek dindir. Diğer dinlerden hiçbirisi gerçek din değildir ve hiçbirinin Tanrı katında yeri yoktur. Bundan dolayıdır ki, Tanrı güya bütün insanların dünyaya Müslüman olarak geldiklerini anlatmak üzere Muhammed’e şunu ilham etmiştir:

“Her doğan çocuk muhakkak İslam fitratı üzerine doğar; sonra anasıyla babası onu Yahudi ya da Nasrani (Hristiyan) ya da Mecusi yaparlar...Allah’ın yarattığı bu İslam ve tevhid seciyesini (Tanrı birliği fikrini) şirk ile (Tanrı’ya eş koşmakla) değiştirmek uygun değildir. Bu İslam ve tevhid dini, en doğru bir dindir.”

Güya Tanrı, İslamdan başka gerçek din olmadığını anlatmak üzere;

“Tanrı katında din, kuşkusuz, yalnızca İslamdır...”(Al-i İmran Suresi, ayet 19.) derken, İslamı koruması altına aldığı da anımsatmıştır. Güya Tanrı katında doğruluk kılavuzu olan tek din İslamdır ve Tanrı bu dini, bütün dinlere üstün olmak üzere göndermiş ve şöyle demiştir: “Bütün dinlerden üstün kılmak üzere Peygamber’ini Kur’an ve hak din (İslam dini) ile gönderen O’dur (Tanrı’dır).” (Fetih Suresi, ayet 28.)

“Tanrı O’dur ki, Peygamberi’ni doğruluk kılavuzu ve hak din olarak gönderdi: ‘dinlerin tümüne üstün kılsın’diye...” (Tevbe Suresi, ayet 9; En’am Suresi, ayet 161; Yunus Suresi, ayet 105.)

Ve yine Muhammed’in söylemesine göre Tanrı, yeryüzünde tek din olarak İslam kalana

kadar kafirlerle savaşmak gerektiğini bildirmiş, şöyle demiştir:

“Ve savaşın onlarla! Ayrılık-kargaşa (fitne) ortadan kalkana ve din tümüyle yalnızca Tanrı’nın dini olarak kalana (yani İslamdan başkası kalmayana) dek...” (Enfal Suresi, ayet 39; Bakara Suresi, ayet 193.)

Yine Muhammed’in söylemesine göre Yahudilik ve Hristiyanlık, İslamın “saptırılmış” (“tahrif” edilmiş) şeklidir. Güya Tanrı Yahudilere ve Hristiyanlara, İslam dinini vermek üzere Müslüman peygamberler göndermiştir. Güya İbrahim, ilk olarak Müslümanlıkla emrolunmuş olan peygamberdir. Güya İbrahim’den bu yana bütün peygamberler (Musa, Davud, Süleyman vb. ve İsa) hep Müslüman olarak gönderilmiştir. Güya Tanrı onlara, İslami kuralları içeren kitaplar (Tevrat ve İncil) vermiştir. Güya Yahudiler ve Hristiyanlar, kendilerine gönderilen peygamberleri alaya almışlar ve kendilerine indirilen kitapları değiştirmişler, bu nedenle kafir olmuşlardır.¹

Ve yine Muhammed’in söylemesine göre, bundan dolayıdır İslamdan başka bir din aramak doğru değildir, sapıklıktır ve her kim başka bir dine yönelirse kaybedenlerden olacak, cehennemi boylayacaktır.

“...İslamdan başka dinlere rağbet edenler tam bir ziyan içindedirler...” (Al-i İmran Suresi, ayet 85.)

Görülüyor ki, bu konuda Müslümanlık sınavını kazanabilmek için, İslamdan başka gerçek bir din olmadığına ve başka bir dine yönelenlerin kafir sayılacaklarına inanmanız gerekmektedir.

Soru: “İslamdan başka din ve inançta olanları (örneğin Yahudileri ve Hristiyanları) aşağılayan, hakir gören, cehennemlik bilen şeriat buyruklarını hoşgörü anlayışıyla bağdaştırabilir misiniz?”

TC devletinin Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Nuri Yılmaz Efendi’ye soruyorlar: “Edison gibi insanlığa büyük hizmetler etmiş kişilerin ahiretteki durumu ne olacaktır?”

Böyle bir soru size sorulmuş olsa ne dersiniz? Çağdaş zihniyete yönelik ve bu sayede insanları din, inanç vs. gibi ayrılıklara bakmadan, sadece “insan” varlığı niteliğiyle değerlendirebilecek seviyeye erişmiş bir kimse olarak, muhtemelen şu tür bir karşılık verirdiniz: “İnsanlığa hizmette bulunan (hatta bulunmasa bile ahlakilik, dürüstlük, insanseverlik ve yardımseverlik örneği) her insanın gideceği yer cennet olmalıdır. (Eğer cennet diye bir yer var ise!)”

Evet böyle derdiniz, çünkü “yüce” olduğunu kabul ettiğiniz bir Tanrı’nın, kendi yarattığı insanları, amellerinin (eylemlerinin) imana dayalı olmasına göre değil, erdemlilik ve insanlığa yararlılık kıstasına göre değerlendirmesinin doğal olduğunu düşünürdünüz. Ve yine düşünürdünüz ki, insanlığa hizmette bulunmuş ve erdemlik (fazilet) örneği gösteren kimseleri, İslamdan başka inanca bağlıdırlar diye cehennemlik saymak demek, “Tanrı” fikrini zedelemek olur ve bu da ancak “imancılığı”, akılcılığın üstünde görenlerin harcıdır; oysa çağdaş uygarlık, herkesin bildiği gibi, akılcılığın üstünlüğü sayesinde elde edilebilmiştir ve akılcı düşünceye sahip bir insan, din ve inanç farkına göre insanları değerler terazisine vurmaz.

Şimdi geliniz birlikte, Diyanet İşleri Başkanı’nın, Hristiyan asıllı Edison’un öbür dünyadaki durumu konusundaki soruya verdiği cevabı okuyalım:

“Bu grup mucit kişiler hizmetlerinin karşılığını dünyada itibar, şöhret ve imkanlar görerek zaten alıyorlar. Ahiret yurdunda ebedi mutluluk ise müminler için vaat edilmiştir. Ancak

kabiliyetlerine rağmen, gerçek dine ve tevhid inancına erişemeyen mucit ve zeki kişilerin durumu üzüntü vericidir...”²

Evet bu sözler, hoşgöründen, insanilikten, erdemlikten (faziletten) vs. söz eden ve halkımızı din verileriyle eğitmekle övünen bir kimsenin ağzından çıkmakta. Görülüyor ki Diyanet Başkanı, Edison’un insanlığa büyük hizmette bulunduğunu kabul etmekle beraber, Müslüman olmayarak öldüğü için onun “ahiret yurduna” alınmadığını (yani cehenneme atıldığını), bildirmekte ve İslama erişemeyen “mucit ve zeki” kişilerin durumlarının (cennete giremeyecekleri için) “üzüntü verici” bulunduğunu eklemekte. Hemen ekleyelim ki, bu gerici zihniyet sadece ona değil, tüm İslamcılara özgü bir şeydir. Ne var ki, bu sözleri cami imamlarından biri söylemiş olsa, belki göz ardı etmek mümkündür diye düşünebilirsiniz. Fakat konuşan kişi, laik TC devletinin, Anayasal kuruluşlarından birinin başkanı; tutum ve davranışlarıyla ve davranışlarıyla ve konuşmalarıyla, bir bakıma devleti sorumluluk altına sokabilecek bir kimse.

Hemen belirtiyim ki, Diyanet Başkanı’nın, yukarıda “gerçek din” deyiimiyle anlatmak istediği şey “Müslümanlar”dır. Çünkü başında bulunduğu kuruluş, halkımıza İslami buyrukları belletir. Biraz önce değindiğimiz gibi, bu buyruklar arasında:”...İslamdan başka bir dine yönelenler sapıktırlar” şeklindeki hükümlerden tutunuz da, Yahudi ve Hristiyan dinlerinin “gerçek din” sayılmadığına, çünkü Yahudilerin ve Hristiyanların, daha önce kendilerine verilmiş olan kitapları (Tevrat ve İncil) tahrif ettiklerine, kendilerine gönderilen peygamberleri alaya aldıklarına ya da bir kısmını öldürmeye teşebbüs edip, bir kısmını da (örneğin Uzayr’ı ya da İsa’yı) Tanrı’nın oğlu olarak kabul etmekle “kafir”liği seçtiklerine, Muhammed’i ve Kur’an’ı inkar etmekle cehennem ateşini tercih ettiklerine ve kurtuluşa çıkabilmelerinin ancak İslama girmekle mümkün olduğuna, bunu yapmadıkları takdirde “cizye”, (yani “kafa parası”) vermelerine kadar onlara savaş açmak gerektiğine, “cizye” denen şeyin “Müslümanlığı kabul etmemelerinin cezası” anlamına geldiğine ve onları dost edinmenin “kafirlik” sayılacağına dair ve bu doğrultuda daha nice hükümler vardır. Böyle olduğu içindir ki, başta Diyanet İşleri olmak üzere tüm mollalarımız, şimdi kendilerinin de yararlandıkları uygarlığı yaratan (ve sadece bilimsel bakımdan değil, ahlakîyat bakımından da emsalsiz ve rakipsiz) nice bilgin ve düşünürü, sırf “Müslüman” değillerdir diye cehennemlik bilirler ve insanlarımızı da farklı din ve inançtakilere karşı “cihat” duygularıyla yetiştirirler.

Ve işte bu hamurla yoğurulmuş yurttaşlarımızın pek çoğunun bilinç altında yatan şey “kafirlerle” karşı bitmeyen bir düşmanlıktır ve bu düşmanlık, İslamcıların çabalarıyla her gün biraz daha bu ülkeyi çağdışlıklara itmektedir. Bundan dolayıdır ki insanlarımız, ekmek parası kazanmak ve biraz daha rahat yaşamak üzere gittikleri Batı ülkelerinde, o ülkelerin gelenek, zihniyet ve kültürlerine varıncaya kadar ne varsa, her şeylerine karşı yabancılıktan ve düşmanlıktan kurtulamazlar. “Kafir”lere karşı böylesine sınırsız düşmanlık duygularıyla oluşturulmakta bulunan bir toplumun, Avrupa Birliği’ne girmesi nasıl mümkün olur, bilinmez! Fakat şu muhakkak ki, halkımızı akılcı eğitimle yoğurup insanlar arası sevgi ve hoşgörü anlayışına ulaştırmadıkça, devamlı şekilde ve sınırsız bir süratle gelişmekte olan uygarlığa ayak uydurmamız mümkün olamayacaktır.

Tekrarlamak pahasına da olsa şu hususları anımsatmam yararlı olacaktır:

İslam şeriatı, Müslüman olmayanları hakir gören, küçülten, cehennemlik bilen buyruklarla doludur. Kur’an’ın Eleştirisi (üç cilt), İslama Göre Diğer Dinler ve Kur’an’daki Kitaplılar adlı kitaplarımda bunları sergilemeye çalıştım. Özet olarak bazılarını belirtmek isterim:

Nisa Suresi’nde, Kur’an’a inanmayanların, kafirlerin, cehennemi boylayacaklarına dair şu var: “Ayetlerimize inanmayanları Cehennem ateşine atacağız. Orada derilerinin her yanıp dökülüşünde, başka derilerle değiştireceğiz. Azabı (işkenceyi) daha iyi tatsınlar diye...” (Nisa Suresi, ayet 56.)

Hicr Suresi'nde, cehennemin yedi kapısı olduğu ve her bir kapının kafirlerden belli bir kesime ait bulunduğu yazılı:

“Ve kuşkusuz Cehennem, onların hepsinin toplanacağı bir yerdir. O Cehennem'in yedi kapısı vardır. Her bir kapının onlardan bir kesime düşen bir bölümü bulunur.” (Hicr Suresi, ayet 43-44.)

Ayeti yorumlayanlara göre bu bölümlerden birincisine “inanırların günahkarları” alınacaktır. İkinci bölüme Hristiyanlar, üçüncü bölüme Yahudiler, dördüncü bölüme Saabiler, beşinci bölüme Mecusiler (ateşe tapanlar), altıncı bölüme puta tapanlar, yedinci bölüme de münafıklar gireceklerdir.³

Al-i İmran Suresi'nde Yahudilerle Hristiyanların alınlarına zillet damgası vurulduğu ve Müslüman olmaları halinde bu zilletten kurtulabilecekleri yazılı:

“Onlar (Yahudiler ve Hristiyanlar) nerede bulunurlarsa bulunsunlar, alınlarına vurulan zillet damgasından kurtulacakları yoktur. Meğer ki, Allah'ın dinine ve Müslümanların yoluna girmiş olsunlar.” (Al-i İmran Suresi, ayet 112.)

Yine Kur'an'da, Yahudilere daha önce İbrahim, Musa, Davud vb. ve Hristiyanlara İsa gibi, Müslümanlıkla emrolunmuş peygamberler gönderildiği, onlar aracılığıyla kitaplar (Tevrat, İncil) indirildiği, bu kitaplarla kendilerine İslami buyruklar bildirildiği, fakat onların Tanrı ayetlerini inkar ettikleri, peygamberleri yalanladıkları, ayrılıklara düştükleri ve eğer İslam olacak olurlarsa doğru yolu bulmuş olacakları anlatılmakta. (Bkz. Al-i İmran Suresi, ayet 19-20; 65-78; Bakara Suresi, ayet 131-132. Vb.)

Yine Kur'an'da Yahudilerin ve Hristiyanların yalana kulak verdikleri, durmadan haram yedikleri, kendilerine bildirilen Tanrı buyruklarına uymadıkları Muhammed'e baş eğmeyerek Tanrı'ya karşı geldikleri yazılı. (Bkz. Mide Suresi, ayet 44-47.)

Yine Muhammed'in söylemesine göre:

Yahudiler ve Hristiyanlar, Tanrı'nın indirdiği din birliğini bozmuşlar, bu nedenle cehennemlik olmuşlardır; kurtuluşa çıkabilmek için Muhammed'i “Peygamber” bilip Kur'an'a uymaları gerekir. (Enbiya Suresi, ayet 92-93, 107; En'am Suresi, ayet 159; Mü'minun Suresi, ayet 53.)

Ve güya Kıyamet günü Allah, her Müslümana bir Yahudiyi ya da bir Hristiyanı cehennem fidyesi olarak verecektir.

Güya Yahudiler havrada ve Hristiyanlar kilisede Allah'a eş tutarak ibadet ettikleri için Tanrı'nın azabına uğramışlardır (Cin Suresi, ayet 18); Tanrı, cehennemdeki “Muhafız Melekler” sayısını 19 olarak saptamıştır ki, Yahudiler ve Hristiyanlar Kur'an'ın Tanrı sözleri olduğuna inansınlar diye (Müddessir Suresi, ayet 30-31).

Ve güya Tanrı, yasaklarına baş eğmeyen Yahudileri “maymun” şekline dönüştürmüştür (Bakara Suresi, ayet 65-66; A'raf Suresi, ayet 16,166) ve Yahudileri lanetlemek üzere şöyle demiştir: “Bunlar (Yahudiler) Allah'ın lanetlediği kimselerdir. Allah'ın rahmetinden uzaklaştırdığı (lanetli) kimseye gerçek bir yardımcı bulamazsın...” (Nisa Suresi, ayet 46,51-52.)

Güya Yahudiler; “Allah'ın eli bağlıdır” diyerek fitne çıkarmışlar ve bu nedenle Tanrı'nın lanetlemesine uğramışlardır (Mide Suresi, ayet 64); kendilerine verilen Kitabı değişikliğe sokmak suretiyle sapıklığı seçmişler ve can yakıcı azabı, kendi eylemleriyle satın almışlardır (Bakara Suresi, ayet 174-176, Al-i İmran Suresi, ayet 23-26; A'raf Suresi, ayet 175-177);

kendilerine gönderilen peygamberleri yalanlayıp öldürmüşler, Muhammed'i de öldürmek istemişler, bu nedenle Tanrı onları lanetlemiştir (Bakara Suresi, ayet 83, 87, 90,92; Al-i İmran Suresi, ayet 112); Allah'ın gazabına ve hışmına uğradıkları için, miskinliğe mahkum kılınmışlardır, İslam olmadıkları süre boyunca kendilerine vurulan zillet damgasından kurtulamayacaklardır (Al-i İmran Suresi, ayet 112); Müslümanları yoldan çıkarmak isteyen kimselerdir ve sapıklığı seçmişlerdir (Bakara Suresi, ayet 138).

Eğer bu yukarıdaki (ve benzeri) buyruklara inanıyorsanız, iyi bir Müslüman olduğunuzu kanıtlamış olursunuz. Yok eğer: “Hayır bu tür hükümlerin hoşgörüsü ile ilgisi yoktur, bunlar Müslüman olmayanları (özellikle Yahudileri ve Hristiyanları) aşağılamak için uydurulmuş şeylerdir” dersanız, kendinizi Müslümanlıktan uzak kılmış ve dolayısıyla sınavda sıfır almış olursunuz!

Soru: “Müslüman kişi olarak, din ve inanç farkı gözetmeden, tüm insanlar arası kardeşliğe ve sevgiye inanıyor musunuz?”

Eğer bu soruya: “Evet inanırım” şeklinde yanıt verecek olursanız, yine kafirlerden sayılıp, Müslümanlık sınavından kötü not almış olacaksınız. Çünkü İslamda tüm insanlar arası kardeşliği ve sevgiyi öngören hiçbir buyruk yoktur. Aksine insanın insana sevgisini yok eden buyruklar vardır. Şu bakımdan ki, bir kere İslam, sadece Müslümanlar arası sevgiye yer verir. Müslüman olmayanları “kafir” olarak hor görür, onlara, hem bu dünyada hem de gelecek dünyada azap hazırlar. Biraz yukarıda belirttiğimiz gibi, bu dünya yaşamı boyunca onlara, genelde ölüm azabını layık bulur. Bununla beraber bu uygulama onların “müşrik” ya da “Kitap verilmiş” olmalarına göre biraz farklıdır. Müşrikler, Tanrı'ya eş koşanlardır (puta tapanlardır), ki her nerede bulunurlarsa mutlaka öldürülmeleri gerekir (Bkz. Tevbe Suresi, ayet 5). “Kendilerine Kitap verilmiş” olanlar ise (ki bunların Yahudiler, Hristiyanlar ve Sabiiler olduğu bildiriliyor Kur'an'da), ya İslamı kabul etmek ya da eğer kabul etmeyecek olurlarsa, “cizye” (kafa parası) vermek zorunluluğundadırlar. Bunu da yapmayacak olurlarsa, üzerlerine saldırılması ve öldürülmesi gereken kimselerdir (Bkz. Tevbe Suresi, ayet 29).

Muhammed'in Tanrısı, “müşrikler” ve “kitaplılar” dışında, bir de “münafıklar” diye bir ayırım yapar ki, bunlar İslamı içtenlikle değil, sadece dış görünüşleriyle benimsemiş olanlardır.⁴

Muhammed'in söylemesine insanlar arası kardeşlik göre “ sadece Müslümanlar arasında var olabilir. Örneğin Kur'an'da:

“...Mü'minler ancak kardeşler...” (Hucurat Suresi, ayet 10) diye yazılıdır.

Ve güya Tanrı Muhammed'e: “...Mü'minler için (şefkat) kanadını indir” (Hicr Suresi, ayet 88) diye buyurmuştur.

Bu doğrultuda olmak üzere Muhammed, Müslüman kişilerin birbirlerine karşı, bir binanın taşları gibi destek olmalarını istemiş, şöyle demiştir: “...Mü'min, mü'min için, parçaları birbirini destekleyen bir bina gibidir.”

Bu söylediklerini biraz daha açıklığa kavuşturmak üzere parmaklarını birbirine geçirerek kenetlemiştir. 5 Müslümanların birbirlerini hor görmemelerini birbirlerine karşı kötülük beslememelerini, birbirlerini incitmemelerini, birbirlerinin canına ve malına ve ırzına göz koymamalarını bildirmek üzere de buyruklar bırakmıştır ki, bir iki örnek şöyle:

“Müslüman (kişinin) Müslüman kardeşini hakir görmesi kişiye şer olarak kafidir.”

“Her Müslümanın (canı, malı, ırzı) diğer Müslümana haramdır...”⁶

Muhammed, sadece can, mal ya da ırz bakımından değil, Müslümanların birbirleriyle darılmamalarını, birbirlerine arka çevirmemelerini, karşılıklı kin tutmamalarını, hasetleşmemelerini ve dargınsalar bu dargınlığı üç günden fazla uzatmamalarını emretmiştir. Örneğin bir Müslümanın diğer bir Müslümana “kafir” ya da “Allah’ın düşmanı” demesini günah saymıştır; buna karşılık Müslüman olmayanlara “kafir” ya da “Allah’ın düşmanı” denmesini uygun bulmuştur.

“Kim bir kimseyi ‘kafir’ diye çağırırsa veya ‘Allah düşmanı’ derse, (ve) bu şahıs dediği gibi değilse, sözü kendi aleyhine döner.”

“Bir kimse(Müslüman) kardeşine ‘Ey kafir’ derse, bu sözle ikisinden biri, küfre döner. Eğer dediği gibi ise doğrudur. Ancak doğru değilse, o söz kendi aleyhine döner.” 7

Müslümanların birbirleriyle küsüşmemelerini ve küsüşenleri barıştırmalarını anlatmak üzere, Hucurat Suresi’nin yukarıda değindiğimiz 10. Ayetine şunu eklemiştir:

“Mü’minler ancak kardeşirler. O halde iki kardeşinizin arasını (bulup) barıştırınız.” (Hucurat Suresi, ayet 10.)

Müslüman kişiler arasındaki dargınlıkların üç günden fazla sürmemesi için ayrıca hüküm getirmiştir ki, bunlardan birkaçı şöyle:

“Hiçbir Müslümana, kardeşini üç günden fazla terk etmesi helal olmaz. Kim üç günden fazla dargın olarak ölürse cehenneme gider.”

“(Müslüman) kardeşiyle bir sene dargın duran kimse, sanki kanını dökmüş gibidir.”8

Görülüyor ki Muhammed, kişiler arası iyi ilişkileri sadece Müslümanlar arası ilişkiler bakımından öngörmüştür. Buna karşılık Müslümanları, Müslüman olmayanlara karşı düşman, sert ve saldırgan kılmak için ne mümkünse her şeyi düşünmüştür.

Soru: “ Müslüman olmayanlarla (örneğin Yahudilerle ya da Hristiyanlarla vb.) dostluk ve arkadaşlık kurmamayı, onlarla karşılaşıldığında selam vermemeyi ve onları yolun kenarına zorlamayı emreden hükümleri “insanlar arası kardeşlik ve sevgi” ilkeleriyle bağdaştırabilir miyiz?”

Eğer kendinize dost ve arkadaş edinirken, kişinin dinsel inançlarına değil, insaniliğine, akılcılığına ve fikişel ve ahlaksal anlayışına önem veriyorsanız bu soruya elbette ki: “Hayır bağdaştıramam!” diye yanıt vereceksinizdir. Çünkü uygar ve aydın bir kimse olarak siz, insanlar arası ilişkilerde din ve inanç farkına bakmazsınız; sizin için önemli olan şey, karşınızdakinin insaniliğidir, akılcılığıdır, ahlakiliğidir. Ama ne var ki, yukarıdaki soruya “Hayır bağdaştıramam!” diye yanıt verdiğiniz taktirde Müslümanlık sınavından yine sınıfta kalmış olacaksınız, çünkü Muhammed, Müslümanların, Müslüman olmayanları dost edinmemeleri ve onları hakir görmeleri için her şeyi düşünmüştür. Bu maksatla Kur’an’a koyduğu ayetlerden biri şöyle:

“Ey Müslümanlar, Yahudileri ve Hristiyanları dost olarak benimsemeyin; onlar birbirlerinin dostudur. Sizden kim onlarla dost olursa, o da onlardandır.” (Maide Suresi, ayet 51; Al-i İmran Suresi, ayet 28; Nisa Suresi, ayet 144.)

Dikkat edileceği gibi, Yahudilerle ve Hristiyanlarla dost olan Müslümanlar, “onlardan” sayılmakta, yani “kafir” olarak damgalanmaktalar! Bununla beraber Muhammed, bazı hallerde (daha doğrusu kafirlerle zarar gelebilecek hallerde), Müslümanlara, onlarla dostmuş gibi görünmeyi, yani iki yüzlü davranmayı salık vermiştir. Bu maksatla Kur’an’a koyduğu ayet şöyle:

“Mü'minler, mü'minleri bırakıp da dost edinmesin. Kim bunu yaparsa, artık onun Allah nezdinde hiçbir değeri yoktur. Ancak kafirlerden gelebilecek bir tehlikeden sakınmanız başkadır...” (Al-i İmran Suresi, ayet 28.)

Müslümanların, kafirlerle olan günlük ilişkileri konusunda Muhammed'in buyruğu şudur ki, Müslüman kişiler, Yahudilerle ya da Hristiyanlarla karşılaştıkları zaman onlara selam vermemelidirler; daha doğrusu selam vermeye ilk başlayan olmamalıdır. Eğer sokakta giderken onlara rastlarsa yol vermeyip, onları yolun kenarına çekilmeye zorlamalıdır. Şöyle demiştir:

“Yahudi ve Hristiyanlara selam vermeye başlayan ilk siz olmayın. Yolda onlardan biriyle göz göze gelince, onları yolun kenarına zorlayınız.”⁹

Bu tür buyrukları insanlar arası sevgi ve kardeşlik ilkeleriyle bağdaştırmak olası değildir. Ve işte eğer siz bu buyruklara karşı iseniz, bu taktirde Müslüman değil, kafirlerdensinizdir.

Soru: “Yahudilere ve Hristiyanlara karşı, Müslüman olmalarına kadar savaşmak, Müslüman olmadıkları taktirde onları “cizye” (kafa parası) vermeye zorlamak ve bu ikisinden birini yapmadıkları taktirde onları öldürmek gerektiğine dair buyrukları uygun bulur musunuz?”

Sanmam ki aydın bir kişinin aklından, bu tür buyrukları hoşgörü ve insanlık anlayışıyla bağdaştırabilecek bir düşünce geçmiş olsun. Ne var ki, “Bu buyruklar akla, vicdana ve ahlaka ters düşer” şeklindeki bir düşüncüyü savunduğunuz an, Müslümanlık sınavından sıfır alacak ve ayrıca da İslam şeriatına göre kafir sayılacaksınız. Çünkü bu doğrultudaki buyruklar Kur'an'da yer alan buyruklardandır ve bunlara “Hayır” demek, Tanrı'yı ve Muhammed'i inkar etmek demektir. Şöyle ki:

Biraz önce değindiğimiz gibi, Kur'an'da, Tevbe Suresi'nin 29. ayetinde, Hristiyanlardan ve Yahudilerden İslamı kabul etmeyenlere karşı savaşılması ve onların cizye (kafa parası) vermeye zorlanması gerektiği hakkında şu buyruk var:

“Ey mü'minler! Kendilerine Kitap verilip de Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve Resulünün haram kıldığı şeyleri haram tanımayan ve hak dini (yani İslamı), din edinmeyen şu kimseler (Yehud ve Nasara yok mu, işte onlar) kendi elleriyle cizye (getirip) zelilane verinceye kadar onlara karşı cihad ediniz.” Tevbe Suresi, ayet 29.)

Görülüyor ki Yahudiler ve Hristiyanlar, İslam şeriatını din olarak kabul etmedikleri taktirde kendi elleriyle ve “zelilane” (aşağılanmış) şekilde kafa parası vermelidirler; aksi taktirde onlara karşı cihat açmak gerekir. Diyanet'in açıklamasına göre söz konusu “cizye” (kafa parası), hem onların “İslam diyarında oturmalarının karşılığı olan bir vergidir” ve hem de: “...Müslümanlıktan imtinalarının cezasıdır...” (Müslüman olmamalarının ceremesidir).

Ve yine Diyanet'in açıklamasına göre “cizye”nin ödenme şekli, Yahudilere ve Hristiyanlara, Müslümanlıktan kaçınmış olmalarının kötülüğünü anımsatacak niteliktedir, çünkü bu parayı bizzat kendileri getirip aşağılanmış olarak ödemek zorunluluğundadırlar. Diyanet'in açıklaması aynen şöyle:

“...bu vergiyi deruhde eden muahidlerin vergilerini bizatihi kendileri getirip zelilane bir vezle vermelerinin şart kılınmış olması da bunu tey'id etmektedir ki, muahidlere her vergi verdikçe Müslümanlıktan imtinalarının fenalığı ihtar edilmiş olacaktır.”¹⁰

Burada geçen “muahidler” deyimiyile Yahudiler ve Hristiyanlar kast edilmiştir. Tekrar belirtelim ki, bu aynı Diyanet yayınları'nda: “...Yalnız Allah'ın dini (İslam) kalana kadar (kafirlerle) savaşın...” (Bakara Suresi, ayet 193)

ya da:

“Kim İslamiyetten başka bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir. O ahirette de kaybedenlerdendir” (Al-i İmran Suresi, ayet 85) diye hükümler var: Ya da:

“Ey Müslümanlar! Yahudileri ve Hristiyanları dost olarak benimsemeyin...Sizden kim onlara dost olursa, o da onlardandır...” (Maide Suresi, ayet 51) şeklinde hükümler var. Ya da:

“...Müşrikleri nerede bulursanız öldürün...”

diye buyruklar var. Hatta ana-baba-çocuklar arasında (İslamdan başka bir inanca bağlı olmak bakımından) düşmanlıklar yaratan buyruklar var (Tevbe Suresi, ayet 23).

Bütün bunlar “İslami veriler” olarak ortadayken, yukarıdaki soruya “Bu buyruklar akla, vicdana ve ahlaka ters düşer” şeklinde yanıt verecek olursanız, hiç Müslümanlık sınavında başarı kazanabilir misiniz?

Soru: “

Soru: "Şu ya da bu şekilde İslamdan çıkanların öldürülmelerini uygun bulur musunuz? Örneğin: '.. Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemen öldürünüz' ya da 'Dinini değiştiren ve cemaatten ayrılan kimsenin (kanının dökülmesi caizdir)' şeklindeki buyrukları insanlıkla, hoşgörü anlayışıyla ve insanlar arası kardeşlik ilkeleriyle bağdaştırır mısınız?"

Eğer akılcı bir eğitimden geçmişseniz, bu soruya "Hayır bağdaştıramam!" diye yanıt vereceksinizdir. Fakat bunu yapacak olursanız, Müslümanlık sınavını kaybetmek bir yana, Müslümanların saldırılarına uğrayarak yaşamınızı bile yitirmeniz mümkündür. Çünkü yukarıdaki buyruklar Muhammed'in ağzından çıkmış şeylerdir ve siz bu buyrukları kabul etmemekle Muhammed'e karşı gelmiş olmakta ve aslında kendinizi Tanrı'ya baş kaldırmış duruma sokmaktasınız.

Çünkü Kur'an'da, Muhammed'e baş eğmenin Tanrı'ya baş eğmek demek olduğu ve Tanrı'ya ve Elçisine karşı gelenlerin, hem yeryüzünde ve hem de gelecek dünyada çok büyük azaba uğrayacakları yazılıdır. Eğer bu yukarıdaki soruyu "Evet bağdaştırırım, çünkü bunlar Muhammed'in ağzından çıkmış şeylerdir" diyecek olursanız, iyi bir Müslüman olarak övünebilirsiniz.

Şöyle ki: Başta Diyanet yetkilileri olmak üzere din adamlarımız ve genel olarak İslamcılarımız, İslamın, "şiddet ve terör yoluyla insanlara fiili saldırıda bulunmayı yasakladığını", "sevgiyi, kardeşliği emrettiğini" vb. söylerler ve bu tür sözleriyle "barış" ve "hoşgörü" zihniyetinin temsilciliğini yaparmış gibi görünürler. Ne var ki bunu yaparken, insanlarımızı, İslamdan başka din ve inançtan olanlara ya da İslamı eleştirenlere karşı düşman kılan, bağnaz ruhla yetiştirmeye yeterli bulunan şeriat verilerini göz ardı ederler. Yıllardan beri bu verileri sergilemekle meşgulüm. Bu vesileyle konuyu burada tekrar ele almakta yarar bulmaktayım. Kuşkusuz ki, söylenmesi gereken şeylerin tümünü burada, dar bir yazı çerçevesine sığdırmam olası değil. Fakat kısaca fikir edinmek üzere bir iki örnek vermeliyim.

Bilindiği gibi "terör" sözcüğü, korku yaratmak, dehşet salmak, ölüm saçmak gibi anlamlara gelir. Şimdi geliniz hep birlikte, Diyanet'in yayımladığı Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercemesi adlı serinin 8. cildinin 388. sayfasından, İslamı terk edenlerin öldürülmeleri gerektiğine dair Muhammed'in şu buyruğunu okuyalım:

"... Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemen öldürünüz. "

Bu buyruk, "Dinini değiştiren ve cemaatten ayrılan kimsenin (kanının dökölmesi caizdir)" şeklindeki bir başka buyrukla bağlantılıdır. Diyanet'in aynı yayınlarının 10. cildinin 349. sayfasında, yukarıdaki buyruğın uygulanmasıyla ilgili örneklerden biri bulunmaktadır ki, Muhammed tarafından Yemen'e vali olarak gönderilen Muaz Ibn-i Cebel'in, İslamdan çıkan bir kişi hakkında: "Bu mürted öldürölmedikçe devamden inmem!" diye konuştuğunu içermekte. Onun bu konuşması üzerine o kişinin öldürölüdüğü, bunun üzerine Muaz'ın devesinden indiği bildirilmekte!

Yine Diyanet Yayınları'nda; *"Allah ve peygamberleriyle savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuğa uğraşanların cezası öldürölmek veya asılmak, yahut çapraz olarak el ve ayakları kesilmek ya da yerlerinden sürölmeğtir. Bu onlara dünyada bir rezilliktir. Onlara ahirette de büyük azab vardır..."* (Maide Suresi, ayet 33) şeklinde buyruklar bulunmakta. Burada "suç" diye anlatılmak istenen şey, sadece silahlı eşkiyalık gibi toplum ve devlet düzenini bozan davranışlar değil şeriatı şu veya bu şekilde eleştirici davranışları da kapsamakta. Bundan dolayısıdır ki bugün, İslam ölkelerinde, Muhammed'i ya da İslamı eleştirmeye kalkışanlar, laikliği savunanlar ya da "şeriat çağımızda uygulanamaz" diyenler "mürted" (dinden çıktıılar) diye öldürölümüşlerdir; öldölmeğtedirler. Ölkemizin en değerli aydınları da, bu yukarıdaki buyrukların kurbanı olmuşlardır.

1400 yıl önce bu buyrukları yerleştirmiş olan Muhammed, kendini eleştirenleri ya da İslamı terk edenleri, "Tanrı'yı ve Muhammed'i inkar ettiler" gerekçesiyle insafsızca öldürtürdü. Onun o zamanlar yaptığını, bugün aynen tekrar edenleri siz şimdi "mürteci", "kara yobaz" ya da "terörist" olarak tanımlamaktayız!

Soru: "Din ve inanç farklılığı nedeniyle ana/baba/kardeşler ve çocuklar arası düşmanlık saçan ve örneğin: 'Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyarlarsa babalarınızı ve kardeşlerinizi (bile) veli edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar zalimlerin kendileridir' şeklinde olan buyrukları hoşgörü ilkeleriyle ve insan sevgisiyle bağdaştırabilir ya da Tanrı'dan gelme olarak kabul edebilir misiniz?"

Farz edelim ki ananız, babanız, eşiniz ya da çocuklarınız sizden farklı dinsel inançlara yönelmişlerdir. Diyelim ki, Evren'in Tanrı tarafından yaratılmış olduğuna inanmayıp Darwin kuramını benimsiyorlardır, Tanrı'nın varlığı konusunda kuşkuları (tereddütleri) vardır, dinlerin insanları birbirlerine düşman yaptığını savunmaktadırlar ya da Hristiyanlığı, Yahudiliği ya da Budizmi vb. seçmişlerdir. Fakat her ne olursa olsun insanlık sevgisiyle dolu kimselerdir. Ve sizi (inancınız ne olursa olsun) bağırlarına basmışlardır. Bu kimseleri, farklı bir imana ya da inanca bağlıdırlar diye cehennemlik sayar mısınız? Kendinize yabancı tutar mısınız? Onlar için Tanrı'dan "mağfired" (bağışlama) dileğinde bulunmayı günah sayar mısınız?

Eğer akılcı düşünceye sahip, insan sevgisiyle dolu ve hoşgörölü bir kimseyseniz, bu (ve benzeri) sorulara "Hayır!" diyerek yanıt vereceksinizdir. Çünkü sizin için önemli olan şey, kişinin dinsel inançları değil, insanlık değeridir. Ne var ki, bu tür bir yanıt sizin Müslömanlık sınavından sıfır almanıza, üstelik "kafir" ve "zalim" sayılmanıza yeterlidir.

Çünkü İslami anlayış: "Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyarlarsa babalarınızı ve kardeşlerinizi (bile) veli edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar zalimlerin kendileridir" (Tevbe Suresi, ayet 23) şeklindeki ayetler ve bu tür ayetleri getiren Muhammed'in "hadis" ve "sünnet" şeklinde bıraktığı ve kendinden verdiği örnekler üzerine oturtulmuştur. Diğer birçok yayınıımızda değindiğimiz gibi Muhammed, kendisini bu dünyaya getiren anası Amine için Tanrı'dan mağfired dilememiş ve daha doğrusu; "Anneme mağfired dilemek (dua etmek) için Tanrı'dan izin istedim, Tanrı bana bu izni vermedi" şeklinde konuşmuş, babası Abdullah'ın cehennem ateşinde kavrulduğunu söylemiş ve kendisini küçük yaşından itibaren çocuğu gibi yetiştiren, koruyan ve ölümlerden kurtaran amcası Ebu Talib'i de cehennemlik bilmiştir. Bu olumsuz tutumuna sebep olan şey, anasının,

babasının ve amcasının İslam imanında ölmemiş olmalarıdır. Kaynakların bildirmesine göre Amine, "müşrik" (putperest) ya da "Yahudi" olarak ölmüştür; ölümü tarihinde Muhammed 6 yaşındaydı. Muhammed'in babası Abdullah, Arap "müşriklerdendi" ve öldüğü zaman Muhammed yeni dünyaya gelmişti. Daha başka bir deyimle Muhammed'in anası ve babası, her ikisi de, daha henüz ortada İslamiyet diye bir şey yokken ölmüşlerdir, çünkü Muhammed, kırk yaşındayken kendisini "Peygamber" olarak ilan etmiş ve İslamı yaymaya başlamıştır. Bu hale göre Amine ile Abdullah'ın Müslüman olarak ölmeleri mümkün değildi. Yani, İslam imanında ölmemiş olmaları nedeniyle, kendilerine hiçbir suç ya da sorumluluk yüklenemezdi. Ama buna rağmen Muhammed onları, İslam olarak ölmediler diye, mağfaret dilenilmeyecek kimseler olarak görmüştür.

Amcası Ebu Talib'e gelince, Ebu Talib, Kureyş'in ileri gelenlerinden biri olup son derece iyi kalpli, hoşgörülü, yardımsever ve çevresi tarafından sevilen ve sayılan bir kimseydi. Öylesine hoşgörülüydü ki, farklı din ve inanca bağlı olanlara karşı sevgi kanatlarını açmıştı. Örneğin kendisi puta tapanlardan olmakla beraber Muhammed'in, müşriklere (puta tapanlara) karşı düşmanlık beslemesine aldırış etmez ve onu müşriklerin saldırılarından korurdu. Bu işi ölünceye kadar yapmıştır. Öte yandan, Ebu Talib'in Ali, Cafer, Akil ve Talib adında dört çocuğu vardı ve bu dört çocuktan ikisi (Ali ile Cafer) Müslümanlığı seçmiş, diğer ikisi (Akil ile Talib) putperest olarak kalmayı tercih etmişlerdi. (Sahih-i Buhari Muhtasarı Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.VI, sf.101, Hadis No: 785 ve c.X, s.308). Böyle olduğu halde Ebu Talib, çocukları arasında ayırım yapmamış, hepsini de bağrına basmıştır. Kendi bağlı bulunduğu dinsel inancın dışında kalanlara sevgi ve şefkat göstermekten geri kalmamıştır. Müslümanlığı seçen oğullarının (Ali ile Cafer'in) ve Muhammed'in inançlarına saygı göstermiştir. Söylenişine göre Muhammed, Mekke dönemindeyken Ebu Talib'in koruması sayesinde ki yaşamını sürdürebilmiştir. Ne var ki kendisine babalık eden, kendisini ölümlerden koruyan Ebu Talib'i, İslamdan başka bir inançta öldü diye, cehennemlik bilmiştir. Ve Müslüman kişilerin de kendisi gibi yapmaları için, yani Müslüman imanında ölmeyen ana, babaları ve yakınları hakkında mağfaret dilememeleri için şöyle demiştir: "Kafir olarak ölen Cehennemliktir, ona şefaatin ve Tanrı'ya en yakın olanların akrabası olmanın faydası yoktur. " (Bkz. Müslim, e's-Sa'ih, "İman" bölümü). Kur'an'a da şunu koymuştur: ". .. Ey insanlar! Rabbinize karşı gelmekten sakının. Babanın oğlu, oğulun da babası için bir şey ödeyemeyeceği günden korkun..." (Lokman Suresi, ayet 33.)

Yani Muhammed'in söylemesine göre güya Tanrı bildirmiştir ki Müslüman kişi, kafir olan çocuklarına ahirette şefaatte bulunamayacağı gibi, Müslüman imanında bulunan çocuklar da, kafir olarak ölmüş babalarına (ya da analarına) şefaatte bulunamayacaklardır. Bu doğrultuda olmak üzere Kur'an'a ayrıca şu tür ayetler koymuştur:

"(Kafir olarak ölüp) Cehennem ehli oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar (Allah'a) ortak koşanlar için af dilemek ne peygambere yaraşır ne de insanlara." (Tevbe Suresi, ayet 113.) (Kuran'dan bazı örnek ayetler için [burayı tıklayınız](#)).

İslam kaynaklarının açıklamalarına göre, bu ve biraz yukarıda belirttiğimiz Tevbe Suresi'nin 23. ayetleri, Muhammed'in anası Amine'nin ya da amcası Ebu Talib'in ölümleri üzerine "inmişti!". Hemen ekleyelim ki Muhammed, Müslüman olmayarak ölen anaya, babaya, eşlere ya da kardeşlere vb. "mağfaret" dilemeyi yasaklamakla kalmamış, onlara karşı yeryüzü yaşamları boyunca da tam bir düşmanlık yaratmıştır. Bu maksatla koyduğu ayetlerden biri şöyle: "Ey iman edenler! ... İçinizden onlara sevgi gösteren kimse şüphesiz doğru yoldan sapmıştır... Yakınlarınız, çocuklarınız size Kıyamet gününde bir fayda veremezler. Allah, onlarla sizi ayırır..." (Mümtehine Suresi, ayet 1-3).

Burada geçen "onlara" sözcüğü, "ana-baba-çocuklar ve yakınlar" anlamındadır. Bundan dolayıdır ki, Muhammed zamanında, Müslüman kişiler, Müslüman olmayan karılarını boşamışlar, çocuklarını evlatlıktan çıkarmışlar ya da birbirlerine karşı savaşıp boğazlaşmışlardır. Hemen. anımsatalım ki, Muhammed bu düşmanlığı, daha ilk başlarda,

yani kendisini "Peygamber" olarak ilan ettiği andan itibaren yerleştirmeye başlamış, Medine'ye hicret ettikten sonra iyice pekiştirmiştir.

Bu tür buyrukları ve bu olumsuz zihniyeti "hoşgörü" anlayışıyla, insan sevgiitile (ve hele ana-baba-kardeş-çocuklar- yakın akrabalar arası ilişkilerle) bağdaştırmak olası değildir. Ne var ki, bunu söylediğiniz an siz, Müslümanlık iddiasında bulunamazsınız, çünkü İslamın bu temel ilkelerine ters düşmüş olursunuz. (Bu konuda bkz: İlhan Arsel'in "[Kur'an'ın Eleştirisi](#)", "Muhammed'e Göre Muhammed", "[Seriat ve Kadın](#)" adlı kitapları).

Kaynak: İlhan Arsel, Müslümanlık Sınavı, Kaynak Yayınları

Bölüm 5

MUSLUMANLIK SINAVI

"İSLAM VE KADIN" KONUSUNDA BAZI SORULAR

İslamcılar İslam dininin kadını "kutsal" bir varlık olarak değerlendirdiğini, kadının özgürlüğüne, eşitliğine ve tüm haklarına saygılı olduğunu iddia ederler. Oysa söyledikleri baştan aşağı yalandan ibarettir. İslam şeriatı kadını, başka hiçbir dinde görülmediği kadar aşağılamıştır. Bu konuda yapılacak bir sınava katılmak isterseniz, şu birkaç soruyu yanıtlamanız gerekiyor.

Soru: "Kadınların dinen ve aklen dn (eksik) yaratıldıklarını, kötülük, fitne ve uğursuzluk kaynağı olduğuklarını, eşek ve köpek cinsi hayvanlar gibi namazı bozanlardan sayıldığını ve daha buna benzer aşağılıklara layık kıldıklarını kabul edebilir misiniz? Bu doğrultudaki din buyruklarını Tanrı'dan gelmiş olarak benimseyebilir misiniz?"

Eğer insan şahsiyetinin haysiyetine saygılı ve hele kadının "uygarlaştırıcı" etkinliğine ve özellikle erkek sınıfını hayvanlıktan uzaklaştırıcı niteliklerine inanmış bir kimseyseniz, yukarıdaki soruyu tiksintiyle karşılayacak ve muhtemelen Tefvik Fikret'in şu mısralarıyla karşılamak isteyeceksinizdir (Osmanlıcadan Türkçeye çevrilmiş şeklidir):

*"Elbet alçalmak olmamalı payı kadınlığın,
Elbet melekliğin umudu olmamalı zulüm, kötülük,
Elbet düşkün olursa kadın, alçalır insanlık,
Elbet bugün hep onlara düşen yığın yığın Tasalar, üzüntüler, ileler, iğneler.. ."*

Ne var ki, kadını yüceltici nitelikteki bir görüşü savunduğunuz an, Müslümanlık sınavından sıfır almak bir yana, bir de İslamcıların lm saçan saldırılarına hedef olursunuz. Sıfır almanızın nedeni, İslam şeriatının kadınları aşağılatan, haysiyetsiz durumlara sokan, zavallı bir yaratık kılan buyruklarından habersiz kalmanızdır. Bu konuda fikir edinmek isterseniz, Muhammed'in Kur'an'da veya Kur'an haricinde koyduğu buyruklara şöyle bir göz atmanız yeterlidir.

İlhan Arsel'in şeriat ve Kadın adlı kitabında bu buyruklar, açıklamalarıyla birlikte yer almıştır; ne acı bir gerçektir ki insanlarımız, kadını aşağılatan bu din verileriyle eğitilmektedirler. Burada bunlardan birkaç rneği sergilenecektir:.

İslam kaynaklarını ve bu arada Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yayınlarını karıştıracak

olursanız, dikkatinizi ilk çekecek şey, muhtemelen şu buyruk olacaktır:

"Kadınlar dinen ve aklen d  n (eksik) yaratılmışlardır. . !

Bu sözler Muhammed'in ağızından çıkmıştır. İslam kaynaklarının bildirmesine göre Muhammed, bir gün kadınların yanından ge  cerken şöyle der: "Ey kadınlar sadaka verin; zira bana Cehennem gösterildi, çoğu sizler idiniz."

Hiç beklenmedik böyle bir ağız saldırısı karşısında kadınlar şaşırıp kalırlar ve sorarlar: "Neden dolayı biz Cehennemlerin çoğunluğunu oluşturuyoruz?"

Muhammed cevap verir: "    n   siz, ötekine berikine çokça lanet edersiniz, kocalarınıza nankörlük gösterirsiniz. Ben akıl ve din sahibi kimselerin aklını sizin kadar eksik akıllı ve eksik dinli kimselerin   elebildiğini görmedim!"

Bu ağır hakarete maruz kalan kadıncağızlar neden dolayı ve ne bakımdan aklen/dinen eksik olduklarını sorarlar. Muhammed cevap verir; bir kere aklen eksik olduklarını anlatmak üzere şöyle der: "Tanrı iki kadının şahadetini (tanıklığını) bir erkeğin şahadetine denk saymıştır; yani kadının şahadeti (tanıklığı) erkeğin tanıklığının yarısıdır. İşte bu aklınızın eksikliğindendir."

Ve bunun böyle olduğunu kanıtlamak için Bakara Suresi'nin 282. ayetini onlara okur. Dinen eksik olduklarını da şöyle der: "Kadın hayız g  rd  ğu zaman (yani ay başı halindeyken) namz kılmaz ve oruç tutmaz değil mi? İşte dinen eksik olmasının nedeni budur."

Görülüyor ki Muhammed'in Tanrısı, sırf kadınları aşağılamak maksadıyla onları eksik akıllı ve eksik dinli kılmış, üstelik bir de onları cehennemliklerin çoğunluğu yapmıştır. Tanrı'nın "yüce" ve "adil" olduğuna inanan kimseler için Muhammed'in bu yukarıda söylediklerini benimsemek ve   rneğin: "Evet kadınlar aklen ve dinen eksik yaratılmışlardır" şeklindeki İslamı buyruğu savunmak mümkün değildir.

Fakat iş bununla bitmiyor;     n   Muhammed, aklen ve dinen eksik yaratıklar olarak tanımladığı kadınları, biraz daha aşağılamak üzere daha nice şeyler söylemiştir ki, bunları çok kısa bir şekilde şöyle özetleyebiliriz. Muhammed'in söylemesine göre Allah erkeleri kadınlara üstün tutmuştur (Nisa Suresi, ayet 34, Bakara suresi ayet 228); mirasta erkek, kadına oranla iki misli pay alır (Nisa suresi ayet 11, 176); karısının itaatsizliğinden ya da inat  ılığından kuşku eden erkek, ona dayak atabilir (Nisa Suresi ayet 34); namaz kılan Müslüman kişinin önünden eşek, köpek, domuz ya da kadın ge  cek olursa, namaz bozulmuş olur (meyer ki o kişi s  tre kullanmış olsun. "S  tre", namaz kılan kişinin önüne konan şeydir); uğursuzluk      şeyde vardır ki, bunlar karı, ev ve attır; kadınlar arasında iyi kadın, yüz tane siyah karga arasında alaca bir kargaya benzer; erkeklere kadınlardan daha zararlı bir fitne yoktur, cehennemnin çoğunluğu kadınlardan oluşturur. (Bkz. [Seriati Ve Kadın](#))

Ve işte eğer siz, İslam şeriatının kadınlar hakkındaki bu aşağılamalarına, bu hakaretlerine katılmıyorsanız, Müslümanlık sınavını ge  cememiş olur, ayrıca da "zındıklıkla" damgalanırsınız.

Soru: "Kadın'ın 'şeytan' niteliğinde ve 'fitne kaynağı', 'hilek  r' olduğunu öne süren buyrukların Tanrı'dan geldiğine inanır mısınız?"

Eğer bu soruyu: "Hayır inanmam!     n   her şeyi dilediği gibi oluşturan bir Tanrı'nın kadınları fitne kaynağı olsunlar diye ya da şeytan niteliğinde yaratacağını düşünemem" şeklinde yanıt verecek olursanız, Müslümanlık sınavından sıfır alırsınız. Ayrıca da, Muhammed'in sözlerini inkar etmek gibi bir günah işlemiş sayılırsınız.     n   Muhammed, kadınların, genellikle kötü, fitneci, hilekar vs. olduklarını anlatmak için sayısız denecek

kadar çok buyruk getirmiştir. Çeşitli yayınlarımızda bunları inceledik. Bir iki örnekle yetinmek gerekirse;

Muhammed'e göre kadınlar hilekardılar, fitne kaynağıdılar; onu bunu tuzağa sokalar. Bunu anlatmak maksadıyla:

"... Kadınlardan sakının, zira Benî İsrail'de ilk fitne kadın yüzünden çıktı" demiş ve şunu eklemiştir: "... Benden sonra erkeklere, kadınlardan daha zararlı fitne ve fesad (amili) olarak hiçbir şey bırakmadım."

Bu söylediklerini pekiştirmek üzere Kur'an'a, kadınların fitne kaynağı olduğuna dair "Yusuf masalı"nı koymuştur. Masala göre, Yusuf, kendisine iyilikte bulunan efendisinin karısı tarafından iftiraya uğrar. Çünkü güya kadın ona aşık olmuştur ve onunla yatmak arzusundadır. Fakat Yusuf efendisine ihanet etmek istemez ve kadının isteklerini geri çevirir. Bunun üzerine kadın onu kocasına fitneler. Fakat kocası gerçeğin ne olduğunu öğrenir ve karısına hitaben şöyle der: "... Siz kadınların... keydiniz (hileniz, fitneniz, tuzağınız) çok büyük(tür)... "

Bunu söyledikten sonra Yusuf'a döner ve: "Sakın bundan bahsetme" der ve yine karısına hitaben: "... Sen de kadın günah(ının) başışlanmasını iste, çünkü cidden sen büyük günahkarlardan oldun" diye konuşur. Fakat Yusuf, kadınların tuzağından kurtulmak için Tanrı'ya yalvarmak gerektiğini düşünür ve şöyle der:

"... Ya Rabbi! Zindan bana, bunların da'vet ettikleri fi'lden daha sevimli ve eğer sen benden bu kadınların tuzaklarını bertaraf etmezsen, ben onların sevdasına düşerim ve cahillerden olurum." (Yusuf Suresi, ayet 28, 33.)

Ve işte Muhammed, Tevrat'tan esinlenip kendi günlük siyasetinin gereksinimlerine göre şekillendirdiği bu masalı kendisine malzeme edinerek şöyle demiştir: "Şüphesiz ki siz (kadınlar) hissiyatını gizleyip hilafını izhar etmekte Yusufun karşılaştığı kadınlar gibisiniz." (Bkz. İlhan Arsel'in [Seriattan Kıssalar](#) ve [Seriati Ve Kadın](#) adlı kitapları).

İslam dünyasının Muhammed'den sonra en önemli siması olarak kabul ettiği İmam Gazali, Muhammed'in kadınlar hakkındaki değerlemesini göz önünde tutarak kadın sınıfını, çeşitli hayvanların karakterine uygun olarak on farklı tipe ayırmıştır ki, bunlar domuz, maymun, köpek, yılan, katır, akrep, fare, tilki, güvercin ve koyun gibi hayvanlardır. Bu örnekleri, kadınların kötülüklerini, genellikle, kocalarına karşı tutum ve davranışları açısından ele almıştır. Örneğin, güya karakter itibariyle domuza benzeyen kadınlar oburdurlar, midelerini doldurmaktan başka bir şey düşünmezler; din ve iman gibi şeylerle ilgileri yoktur; kocalarının haklarına saygı göstermezler. Karekterce köpeğe benzeyen kadınlar, kocaları konuşurken sözünü kesip suratına bağırır, hırlayan kadınlardır. Tilkiye benzeyen kadınlar, kocalarını evden gönderip bütün gün yatıp uyuyan kadınlardır. Akrep cinsi kadınlar, dedikoducu, laf toplayan kadınlardır vb.

Yine Muhammed'in söylemesine göre şeytan, daima kadınların arkasından gider ve onlara, erkekleri baştan çıkarmak bakımından yardımcı olur. Şöyle diyor Muhammed: "Kadınlar insanın karşısına şeytan gibi çıkarlar... Size doğru bir kadının geldiğini gördüğünüz zaman bilirsiniz ki, size yaklaşan bir şeytandır. "

Bu vesileyle erkeklere şu öğütte bulunmuştur: "Sokakta giderken kadın denilen şeytanı gördüğünüz an derhal eve dönüp karılarınızla sevişin ve kabaran şehvetinizi giderin."

Dikkat edileceği gibi Muhammed, kadın sınıfını aşağılatacağım diye, aslında erkek sınıfını aşağılatmıştır; şu bakımdan ki, yukarıdaki tanıma göre erkekler, hani sanki irade sahibi olmayan hayvanlardır da kadın gördükleri an şehviliğe hakim olamayıp saldırıya geçmekten kendilerini alamazlar.

Muhammed'e göre kadın, erkekler bakımından sadece dünya yaşamı sırasında değil, erkeklerin ölüp de tabuta konuldukları zamanlar dahi, fesat ve hile nedeni olabilecek nitelikte bir yaratıktır. Bundan dolayıdır ki, kadınları cenaze nakli işlerinden uzak kılmıştır. Bunun böyle olduğunu anlatmak maksadıyla:

"... Cenaze (tabuta) konulup erkekler omuzlarına yüklendiklerinde . . ." diye konuşmuştur. Dikkat edileceği gibi burada, tabutun sadece erkeklerin omzunda taşınabilceğine işaret etmiş bulunmaktadır. Bundan dolayıdır ki, cenaze nakline katılmanın, katılan kişiye "hayır ve sevap" kazandırdığını bildirmiştir. Her ne kadar bazı yorumcular kadınların zayıf bünyeli ve erkekler gibi ağır işlere mütehammil olmadıklarını öne sürüp bundan dolayı cenaze nakline katılmamaları gerektiğini öne sürerlerse de doğru değildir. Çünkü asıl neden, Muhammed'in kadınları aklı ve fitrî ve dinsel nitelikler bakımından yetersiz görmesidir. Bundan dolayıdır ki, İslam kaynakları (örneğin Diyanet İşleri Başkanlığı), kadınların cenaze nakline katılmalarını fitne ve fesat saçan bir şeyolarak görmüşler, şöyle demişlerdir:

"... (Kadınların) Hele erkeklerle müştereken (cenazeyi) nakil ve ihtimale kalkışmaları mazınne-i fesaddir, mahall-i fitnedir. İşte bu nakl, aklî, fitrî delillerden dolayı kadınların cenaze nakline iştirakleri tecviz edilmemiştir. . . " (Burada geçen "mazınne-i fesâd" deyimini "kendisinden fesat beklenilen" anlamınadır. "Mahall-i fitnedir" deyimiyse " fitnenin yerleşik bulunduğu yer" demektir. Bu alıntı için bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, cilt 4, sayfa 450-1.)

Ne ilginçtir ki Muhammed, hem bir yandan kadınları cenazeye katılmaktan yasaklamıştır ve hem de katılmadıkları için onları terslemiştir. Bununla ilgili bir örnek şöyle: Birgün Muhammed birisinin cenazesine gider. Orada birtakım kadınların bulunduğunu görür ve onlara sorar: "Ey kadınlar! Cenazeyi omuzlar mısınız?"

Kadınlar "Hayır, omuzlamayız" derler. Muhammed yine sorar: "Ya ölüyü defneder misiniz?"

Kadınlar, "Hayır, defnetmeyiz" derler. Bunun üzerine Muhammed onlara adeta hakaret edercesine "Öyle ise nikâbınızla ve hiçbir hayır ve sevâba nâil olmayarak evinize dönünüz" der. (Sahih-i Buhari Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, cilt 4, sayfa 450.)

Kaynak: İlhan Arsel, Müslümanlık Sınavı, Kaynak Yayınları

Bölüm 6

İSLAM ŞERİATININ TARİHİ TÜRK DÜŞMANLIĞI KONUSUNDA BİRKAÇ SORU

Size: **"İslam şeriatında 'ırklar' ve 'toplumlar' arası eşitlik diye bir şey yoktur, Arabın üstünlüğü ilkesi vardır. İslama göre Tanrı Türkleri insanlığa felaket getirici ırk olarak tanımlamıştır!"** deseler, bu sözlerle inanır mısınız?

Eğer bu soruya: "Hayır inanmam! Çünkü İslam, her hususta olduğu gibi, ırklar ve topluluklar arasında da eşitlik ilkesine bağlı bir dindir; Arapları Arap olmayanlara üstün tutmaz!" şeklinde karşılık verecek olursanız, Müslümanlık sınavından başarısız çıkmış olursunuz, çünkü İslam, her hususta olduğu gibi, ırklar, toplumlar ve kişiler bakımından da eşitliğe yer vermeyen, esas itibarıyla Arabın üstünlüğünü, Arap kavminin yüceliğini öngören bir dindir. Şöyle ki:

İslamcılar, İslamın ırk farkı gözetmediğini, eşitlik dini olduğunu söylerler; söylerken de Muhammed'in: "Ben Araptanım, ama Arap benden değildir" ya da: "İnsanlar, bir tarağın dişleri gibi eşittirler. Arabın Arap olmayana üstünlüğü yoktur" dediğini öne sürerler.

Oysa Muhammed bu sözleri, eşitlik ilkesine bağlı olduğu için değil (çünkü hiçbir konuda eşitlik getirmemiştir), günlük siyasetinin gereksinimi nedeniyle söylemiştir. Her ne kadar Arap bedavisini ya da kentli Araplardan bazılarını küçümsermiş gibi görünmüşse de (bkz. Tevbe Suresi, ayet 98, 107; Fetih Suresi, ayet 16) bunu, Araplardan bazılarının İslama girmemeleri, direnmeleri ya da kendisiyle birlikte savaşa katılmamaları nedeniyle yapmıştır. Oysa gönlünde ve kafasında yatan şey, Arap kavminin insanlığın en üstünü ve diğer toplumların "efendisi" olduğudur; bundan dolayıdır ki, Arabı her bakımdan yüceltmış, "kavm-i necib" (temiz, saf ve asil ırk) olarak nitelendirmiş ve Arap olmakla her zaman övünmüştür. Muhammed'in söylemesine göre Araplar, "üstün ve şerefli" bir soy olan İbrahim "Peygamber" in ve onun oğlu İsmail'in soyundan gelmişlerdir. Ve bu soy içerisinde Kureyş kolu ve bu kola dahil Beni Haşim'in aşireti (ki Muhammed'in mensup bulunduğu aşirettir) asalet ve üstünlük bakımından önde gelmiştir. Bunun böyle olduğunu anlatmak üzere şöyle demiştir: "Arapların en mükemmeli Kureyşlilerdir ve Kureyşlilerin en mükemmeli de Benî Haşim'dir."

Daha başka bir deyimle Muhammed, Arap kavmini, Arap olmayan kavimlerden üstün görürken, Araplar içerisinde dahi derece farkı gözetmiştir. Fakat saplı olduğu temel fikir odur ki, Araplar, tüm olarak diğer kavimlerin üstündedir ve çünkü Tanrı onları üstün niteliklerle yaratmıştır. Bundan dolayıdır ki, Arap olmayan kavimlerin Arapları sevmeleri, Arapları yüceltmeleri, Arapları saymaları gerektiğini söylemiştir. Bir bakıma Araplığı İslamiyetle ayniyet haline getirmiş, şöyle eklemiştir:

"Arapları sevmek (ve saymak) şu üç nedenle şarttır: Çünkü' ben bir Arabım; çünkü Kur'an Arapça inmiştir; çünkü cennet sakinleri Arapça konuşur."

Yani, Müslüman olabilmek için Arapları sevip saymanın koşul olduğunu anlatmak istemiştir. Bu konuda aynen şöyle demiştir:

"Arapları sevmek demek iman sahibi olmak demektir; onlardan nefret etmek demek, imansız kalmak demektir. Arapları seven, beni seviyor demektir. Kim ki Araptan nefret eder, benden nefret ediyor demektir."

Bununla da yetinmemiş, bir de İslamın varlığını Arabın varlığına bağlamış ve İslama dahil toplumlara şu uyarıda bulunmuştur:

"Arapları sevin ve onların yeryüzündeki varlığına destek olun, çünkü onların yaşamı ve varlığı, İslamiyet bakımından ıslık demektir; onların yok olması demek İslamın karanlığa dalması demektir."

Yine Muhammed'in söylemesine göre Araplar, esas itibariyle Nuh'un oğlu Sem'in soyundan gelmedirler ve bu nedenle "El Arabu'l Arba" (asalet sahibi Araplar) olarak çağırılırlar. Bununla beraber, Arap asıllı olmamakla beraber daha sonraki bir tarih itibariyle Araplaşmış olup Yemen'de ve Hicaz'da egemenlik kurmuş olan Arapları dahi (ki bunlara "El Arabu'l-Müsta'ribe" deniyor), asalet sahibi Araplardan saymıştır. Çünkü Muhammed, Yemen denen bölgeyi "imanın yurdu" ve "dinsel kavrayışın" kökeni olarak göstermiş ve "iman" denen şeyin özellikle Hicaz halkında olduğunu bildirmiştir.

Ve yine şunu bildirmiştir ki, Araplara karşı düşmanlık "kafirlik"tir, "müşriklik"tir (Tanrı'ya eş koşmaktır). Şöyle demiştir: "Araplara hakaret eden, Araplar hakkında kötü konuşan, Arapları aşağılatan kişi müşrik sayılır; zira Arapları küçültmek İslamı küçültmek demektir."

Bütün bu hususlar, islami kaynaklara dayalı olarak Arap Miliyetçiliği ve Türkler adlı kitapta (Ilhan Arsel) açıklanmıştır. Yukarıdaki kısa özetlemeden anlaşılacağı gibi İslam şeriatı, ırklar ve toplumlar arası eşitlik diye bir şey tanımaz; İslam şeriatı, Arabın "Kavm'ı necip" olduğu inancına dayalıdır. Muhammed'e göre, Araptan sonra Acem ırkı gelir. Türkler ise Araplara ve tüm insanlığa felaket kaynağı olan bir ırktır!

Size sorsalar: "İslamın Türk'e düşman olduğunu ve bu düşmanlığı Muhammed'in başlattığını ve Arabın tarihi Türk dümanlığının bundan kaynaklandığını biliyor musunuz?"

Bu soruya nasıl cevap verirdiniz?

Eğer vereceğiniz cevap: "İslamda Türk düşmanlığı diye bir şey yoktur" şeklinde olacaksa, sınıfta kaldınız demektir. Çünkü gerek Kur'an'da ve gerek Muhammed'in Kur'an haricindeki buyruklarında (hadislerde) Türkler, "korkunç", "tikinti verici" ve insanlığa felaket getirici bir ırk olarak tanımlanmışlardır. Muhammed'in söylemesine göre Tanrı, güya Türklerle savaşmak gerektiğini ve onlarla öldürüşmedikçe, vuruşmadıkça Kıyamet gününün gelmeyeceğini bildirmiştir. Konu, Arap Miliyetçileri ve Türkler adlı kitapta (Ilhan Arsel), İslami kaynaklara dayalı olarak incelenmiştir. Kısaca özeti şöyle:

Biraz yukarıda belirttiğim gibi Arapları, insanlığın en temiz, en asil kavmi olarak yücelten Muhammed, Araptan sonra en değerli toplum olarak Acemleri seçmiştir. Buna karşılık Türkleri, "küçük gözlü, basık burunlu, yayvan suratlı, yüzleri kalkan gibi" tiksinti verici ve felaket yaratıcı bir ırk olarak tanıtmış, onlarla öldürüşmedikçe Kıyamet gününün gelmeyeceğini bildirmiştir.

Muhammed'in söylemesine göre Ye'cuc ve Me'cuc, her şeyden önce Araplara yönelik bir felaket, bir fitne işaretidir. Şöyle demiştir: "Yaklaşık bir fitnenin şerrinden vay Arabın haline! Şu saatte Ye'cuc ve Me'cuc'un seddinden bir menfez açılmıştır."

Yani Yercuc ve Me'cuc denilen kavimlerden gelecek tehlikeyi önlemek üzere kurulan duvarın (seddin) delindiğini söylemiş ve bunu söylerken baş parmağıyla şahadet parmağını halkalayıp delik açıldığını anlatmak istemiş. (Buharî'nin Zeyneb Bint-i Cahş'tan rivayeti olan bu hadis için bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı..., Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.9, s.95, Hadis No: 1372.)

Öte yandan Kur'an'ın Kehf (ayet 83-101) ve Enbiya (ayet 96) surelerine koyduğu ayetlerde geçen "Ye'cuc-Me'cuc" deyimini Muhammed, Türkleri tanımlamak için kullanmıştır. Örneğin Kehf Suresi'nde şöyle yazılı: "Dediler ki: Ey Zülkarneyn! Bu memlekette Ye'cuc ve Me'cuc bozgunculuk yapmaktadırlar. Bizimle onlar arasında bir sed yapman için sana vergi verelim mi?" (Kehf Suresi, ayet 94.)

Enbiya Suresi'nde de şu var: "Nihayet Ye'cuc ve Me'cuc (sedleri) açıldığı ve onlar her tepeden akın ettiği zaman..." (Enbiya Suresi, ayet 96.)

Burada geçen "Zülkarneyn" sözcüğüyle Büyük İskender anlatılmakta; Ye'cuc ve Me'cuc ise Türklerdir. Bunu sadece Belâzurî ya da Celaledin es Suyuti gibi en sağlam kaynaklardan değil, Osmanlı döneminin ünlülerinden Ahmedî'nin Iskendername'sinden, Asım Efendi'nin Okyanus'undan ya da Ahterî Mustafa Efendi'nin Ahterî Kebîr'inden öğrenmek mümkündür.

Kur'an'a koyduğu bu ayetlerden başka Muhammed, Kur'an haricinde koyduğu buyruklarla Türkleri, en aşağılık, en tiksinti verici ve insanlığa felaket getirici yaratıklar şeklinde tanımlamıştır. Bu tanımlamalardan birkaç örnek şöyle:

"Siz Müslümanlar, küçük gözlü, basık burunlu, yüzleri kalkan gibi, derisi üst üste binmiş

olan toplumla (Türklerle) öldürüşmedikçe Kıyamet kopmayacaktır. . ."

"Şu da Kıyamet alametlerindendir ki: Kıldan keçe ayakkabı giyen bir toplumla (Türklerle) vuruşup öldürüşeceksiniz. Geniş yüzlü, yüzleri kalkan gibi, üst üste binmiş derili toplumla öldürüşmeniz Kıyamet alametlerindendir. Siz Müslümanlar, küçük gözlü, kızıl yüzlü, basık burunlu, yüzleri kalkan gibi, derisi üst üste binmiş olan Türklerle öldürüşmedikçe Kıyamet kopmaz."

"(Siz Müslümanlarla), küçük gözlü toplu Türkler savaşıacaktır. Siz onları üç kez önünüze katıp. . . süreceksiniz. (Sonunda) onların tümü kırılacaktır.. ."

Muhammed'in bu sözlerini, Buhari'nin e 's-Sahih , Kitabu'l-Cihad, Müslim'in e's Sahih/Kitabu'l-Fiten, Ebu Davud'un, Sünen ve Kitabu'l-Cihad, Nesei'nin Sünen/Kitabu'l-Cihad ya da Tirmizi ve İbn Mace gibi temel kaynaklarda bulmak mümkün. Hemen ekleyelim ki, Muhammed'in "vahiy" olarak yerleştirdiği bütün İslami veriler, yüzyıllar boyunca Arabin, tarihi Türk düşmanlığı duygularının malzemesi olmuştur. Bundan dolayıdır ki, İslam kaynaklarında yer alan Türklerle ilgili bölümlerin başlığı genellikle "Kıtalut-Türk" şeklindedir ki "Türklerle öldürüşmek" (Tüklere karşı savaş) anlamına gelir. Bu tür sözler, yüzyıllar boyunca Arap milletinin mutluluğunu sağlamıştır. Bu nedenledir ki Araplar, yüzyıllar boyunca Türk'ü "kana susamış", "yabani", "cani ruhlu", "insanlığa felaket getirici", "İslam uygarlığını yok edici", "fikren yetersiz" vs. gibi aşağılamalarla tanımlamışlardır. Bu düşmanlık 1400 yıl boyunca sürmüş ve hala daha sürmekte ve her vesileyle kendisini belli etmektedir. Bizim kendi mollalarımız da onlardan aşağı kalmayıp yardımcı olmuşlardır; hem de öylesine ki, Muhammed'in Türk'ü küçültücü tanımlamalarıyla adeta sihirlenmiş olarak içlerinde, Kanuni Süleyman döneminin Divan-ı Hümayun katiplerinden Hafız Hamdi Çelebi gibi konuşanlar çıkmıştır. Padişaha sunduğu bir şiirinde Hafız Hamdi Çelebi şöyle der: "Padişahım. . . Türk'ü öldür, baban olsa da. O iyilik madeni yüce Peygamber (Muhammed): Türkü öldürünüz, kanı helâldir' demiştir."

Bizim "ünlü" padişahımız Kanuni Süleyman da, sevgili şairinin mısralarını terennüm etmekten geri kalmamıştır.

Daha sonraki dönemlerdeki mollalarımız da onlardan aşağı kalmamışlar ve örneğin Asım Efendi ya da Ahteri Mustafa Efendi gibi şeriatçılar, hep Muhammed'in Türkler hakkında söylediği sözleri kutsal bilip Türk'ü hor görmüşlerdir. Çoğu padişahımızın Anadolu Türklerine karşı beslediği düşmanlığın kökeni, kuşkusuz ki Muhammed'in Türkleri aşağılatıcı sözlerinden kaynaklanmıştır. Biraz önce değindiğimiz gibi, geçen yüzyılın ünlülerinden Ahmedî, Asım Efendi ya da Ahteri Mustafa Efendi gibi "bilgin" diye Türk toplumu tarafından baş tacı edilenler, şeriatın Türk'ü aşağılatıcı, hakir kılıcı hükümlerine sarılmakta kusur etmemişlerdir. Çünkü Müslümanlık niteliğini her şeyin üstünde tutmuşlar, Türklüklerini unutmuşlar, Araplaşmışlardır.

Ve işte, eğer siz İslam şeriatının Türk'ü hor gören, aşağılatan, insanlığa felaket getirici olarak tanımlayan buyruklarını benimsiyorsanız, iyi bir Müslümansınızdır. Aksi takdirde Müslümanlık sınavından geçmeye hakkınız yok demektir.

Kaynak: İlhan Arsel, Müslümanlık Sınavı, Kaynak Yayınları.

BÜYÜKLERE MASALLAR

Ali Usta

Peygamberlerin Mucizeleri(!)

Uyumak isteyen büyüklere masallarım var: Peygamberlerin Mucizeleri!

Davut'a Verilen Mucizeler:

Allah mûcize olarak dağları, taşları, kuşları onun emrine vermiş. Yanık sesiyle Zebûr'u okumaya başlayınca, kuşlar havadan ağaçlara iner, hep birlikte, okunan Zebûr'u tekrar ederlermiş. Allah, O'na demiri atese sokmadan ve dövmeden istediği şekli verebilme mûcizesi vermiş. Yirtici hayvanlar, Dâvûd'un huzûruna gelip, ona tam bir bağlılıkla hizmet ederlermiş.

Elyesa'nın Mucizeleri:

1-Eriha şehri ahâlisinin içme suları acılaşınca. Bunu duyan Elyesa acılasan suyun içine bir parça tuz atıp, "Tatlı ol!" deyince, su tatlı ve lezzetli olmuş.

2-Borçlu ve dul bir kadın, Elyesa'ya gelip, fakirliğinden şikâyetçi olmuştur. "Evinde neyin var?" deyince, kadın; "Bir kasık kadar yağım var." dedi. Elyesa, kadına; "Git, o yağı bir kab içine koy." demiş. Kadın da gidip yağı bir kabin içine koymuş. Elyesa mûcizesiyle o yağ o kadar artmış ki, pekçok kap yağ ile dolmuş. Fakir kadın bundan borçlarını ödediği gibi, zengin bile olmuş.

Eyyub'un Mucizeleri:

1-Eyyûb ayaklarını yere vurmuş... Biri sıcak, biri soğuk, iki pınar fiskirmiş. Sıcak sudan yıkanınca bedenindeki, soğuk sudan içince içindeki hastalıklardan kurtulmuş. Kuvveti geri gelmiş. Taze bir genç olmuş. Elinden alınmış olan mallarını Allah geri iade etmiş. Çok sayıda çocuğu olmuş, hatta ölmüş olan oğulları dirilmiş.

2.Eyyûb'un duâsi bereketi ile koyunların yünleri ibrisim olurmuş.

3.Eyyûb, kavminin hâkimini îmâna dâvet ettiği zaman o da; " Evimdeki direklerin kalkarak havada durmasını senden mûcize olarak isterim." demiş. Eyyûb duâ etmiş ve sonunda evin direkleri düsmüş ve ev havada kalmış.

4. Eyyûb'un duâsiyle çöldeki seraplar ve dumanlar su olurmuş.

Hizir'in Mucizeleri

Hizir, otsuz kuru bir yerde oturduğunda, o yer birdenbire yemyesil olurmuş. Öldükten sonra bile rûhu insan şeklinde gözüküp, gariplere yardım edermiş.

Hud'un Mucizeleri

İnanmayanlar, Hud'a: "Rüzgârı istediğin tarafa çevir!" demişler. Hûd duâ etmiş Allah da O'na; "Ne tarafa istersen elinle isâret et!" demiş. O da eliyle isâret edince, rüzgâr istediği istikâmette esmeye başlamış. Büyük kayaların toprak olmasını istemişler. Hûd'un duâsi ile bu da olmuş. Bu mûcizeleri gördükleri hâlde hala inanmayan ahali, koyunların yünlerinin de ipek olmasını istemişler. Hûd yine duâ etmiş, koyunların yünü ipek hâline gelmiş.

İbrâhim'in Mûcizeleri:

İbrâhim'in vücûduna ates tesir etmezmiş. Nemrûd onu atese attığında Allah; "Ey ates!

Ibrâhim üzerine serin ve selâmet ol!" buyurunca ates onu yakmamis.

Cansiz olan, parça parça edilmiş ve parçaları ayrı ayrı yerlere konmuş olan dört kus, Ibrâhim'in çağırması üzerine yeniden dirilmiştir.

Ibrâhim'in mucizesi ile taslar kömür gibi yanmıştır.

Bazen yırtıcı ve yabânî hayvanlar Ibrâhim`le birlikte giderler ve dile gelerek gâyet açık bir şekilde onunla konusurlarmış. Bir defasında, hanımı Hacer ve oğlu İsmâil`le görüşmek ve onları ziyaret etmek için Mekke'ye gitmiş. Sam'a geri dönüşünde birçok yabânî hayvan, Ibrâhim`le beraber yürüyüp, onunla açıkça konuşmuşlar.

Ibrâhim duvarların ve dağların arkasını da görürmüş. Bu mucizesi Mısır'a gittiğinde karısı Sâre'yi, Firavun`a "Kardesimdir" diye tanıtınca Firavun, Sâre'yi sarayına almış, Ibrâhim disardan içeriye seyretilmiş. Sarayın duvarları ona cam gibi olmuş ve gözünden perde kaldırılmış. Böylece Sâre'ye el uzatmaya kalkışan Firavun'un ellerinin kuruyup, ayaklarının tutmayarak yere yıkılmış.0
Ibrâhim`in bastığı taşın üzerinden ağaç bitip yesermiş.

Ibrâhim`in oturduğu yerden güzel kokular yayılmış. Ayrılrsa bile, senelerce güzel kokusu oradan çıkmazmış.

İsâ`nin Dokuz Mucizesi:

1. Besikteyken konuşmuş.

2.Ölüleri diriltirmiş. hatta bir iki değil, tam dört ölüyü diriltmiş.

3.Anadan dogma kör olanları sağlamlar gibi gördürür, bir cilt hastalığı olan bars hastalığını iyi edermiş. Eliyle hastaya dokungugunda iyi oluverirmiş. 4.Kavminin yedikleri veya yemek üzere sakladıkları şeyleri bilirmiş

5.Camurdan kus yapıp üzerine üfleyince, canlanıp ucarmış.

6.İsâ ellerini kaldırıp duâ edince, ekmeği ve eti bulunan bir sofrâ inmiş havadan.

7.İsâ uykudayken yanında her konusulanı ve yapılanı bilirmiş.

8.Ne zaman istese ellerini göğse kaldırıp duâ edince o anda yemek ve meyveler önüne gelirmiş.

9.İsâ, Yahûdîler`den uzak olduğu hâlde sözlerini ve gizli hallerini bilirmiş.

Ishak`in Mucizeleri:

1.Hayvanlar açık bir dille O`nun peygamberliğine şehâdet ederlermiş.

2.Dua etmesi üzerine koca dağ yürümeye başlamış

3.Ishâk esegine binip bir dağa çıkmak isteyince esegin ön ayakları kısalmış, arka ayakları uzarmış. Dağdan aşağı inerken de tersi olarmış.

4. Ishâk duâ bereketiyle ölmüş hayvanları diriltirmiş.

5.Elini, sirtina koydugu bir koyun, hemen kuzulasmis daha sonra ard arda dokuz defâ yavrulamis.

Ismail'in Mûcizeleri:

1-Dikenli agaçlardan çeşitli meyveler bitirmis.

2-Cürhümleri imâna dâvet ettiği zaman, onlar kisir koyundan süt çıkarmasını istemisler. O da elini koyunun sirtına koyarak; "Beni peygamber olarak gönderen Allahü teâlânın ismi ile..." dediği anda koyunun memelerinden süt akmaya başlamis.

3-Ismâil'in duâsi bereketiyle koyunların yünleri ipek olmus üstelik sayıları da çoğalmis.

4-Kendisine misâfir gelen iki yüz Yemenliye ikrâm edecek bir şey bulamayınca çok mahcub olmus. O anda duâ etmiş ve yanındaki kumlar un olmus.

Lut'un Mûcizeleri:

1-Bulutsuz yağmur yagdırmis. Göge isâret edince yağmur yagmaya başlamis.

2-Duâsi bereketiyle otsuz bir dagda ot bitmiş.

3-Taslar, çakıllar ve kum taneleri, Lût ile konuşmuşlar.

4-Kavmi, ona eziyet vermek için üzerine ufak taslar atarmis. Allah'ın koruması ile hiçbirisi ona dokunmamış.

5-Üzerine yattığı taslar dösek gibi yumusak olurmüş.

6-Lût, çok uzak yerlerde olan şeyleri görüp haber verirmiş.

Zekeriya'nın Mûcizeleri:

1-Kalemleri, kendi kendine Tevrât'ı yazarmiş.

2-Zekeriyyâ, Meryem'i terbiyesi altına aldığı vakit, yazılması lâzım gelen kefâletnâmeyi, kalemşiz, hokkasız yazmışlar.

3-Zekeriyyâ'nın diviti (kalemi) su üstünde kalırmış, batmazmış suya.

4-Agaçlar, Zekeriyyâ'yla konuşurlarmış.

5-Zekeriyyâ su üzerinde yürür ve ayakları ıslanmazmış. Kendisi için suda yürümekle, karada yürümek arasında fark yokmuş.

6-Zekeriyyâ'dan mûcize istendiğinde yakınındaki ağaçlara eliyle isâret etmiş, hemen ağaçlar, köklerinden kopup, önlerine gelip kalırlarmış.

Yusuf'un Mûcizeleri:

1-Yûsuf'un konuşması pek şirin, çok tatlı olduğu için, herkesin kalbi ona meyledermiş.

2-Yûsuf'un yüzü güneş gibi nûrluymuş. Hâtta bir kimse yüzüne bakmak istese, hemen gözlerini çevirmeye mecbur olurmüş. Bu nûrun tesiriyle, yâni baskasına sirâyetiyle huzûruna getirilen körlerin hemen gözleri görmeye başlamış.

3-Yusuf, agac yapraklarini en pahali kumasa cevirmis.

Yusa`nin Mucizeleri:

1-Yûsâ Ürdün Nehri`ni ikiye bölmüs.

2-Bir sehri fethetmeye gittiginde duasiyla o kentin kale duvarlari kendiliginden yikilirmis.

3-Yûsâ, Kudüs sehrini fethetmek için savastayken bir cumâ günü aksam üzeri günes batarken, günesin bir müddet daha batmaması için Allah'a yalvarmis: "Ey Allah'im! Günesi geri al!" diye. Allah da O`nu kirmamis ve batmak üzere olan günesi yükseltmis. Bir müddet daha gündüz devâm edip Kudüs fethedildikten sonra batmis.

Yunus`un Mucizeleri:

1-Yûnus baligin karninda üç, yedi veya kirk gün yasamis.

2-Yûnus`un duâsi bereketiyle bulutlardan ates çıkarmis.

3-Yûnus`un duasiyla dagdan su çıkarmis.

4-Yûnus peygamberligini kanitlamak için insanlara dagi isâret etmis. Dagdan çıkan bir kocaman kertenkele dile gelerek; "Ey insanlar! Biliniz ki, Yûnus Hak peygamberdir. Sizi Cennet'e, Rabbinizin magfiretine devam ediyor." diye konusmaya baslamis.

5-Yûnus elini kapinin halkasina koymus, demir halka altin olmus.

6-Yûnus odun olmadigi halde su üstünde ates yakmis.

7-Yûnus güzel sesli oldugundan, tatli sesli vahsi ve yirtici hayvanlara da tesir eder, onu dinlemek için etrâfında toplanirlarmis.

Yakub`un Mucizeleri:

1-Duâsiyla istedigini koyunun karnindan dört kuzu dogurtmus.

2-Sesi sürekli olup, üç konaklik yerden bile duyulurmus. Düsman askerine bagirdigi zaman korkularindan kaçarlarmis.

3-Yâkûb'un attigi sey, 360km uzaga kadar gidermis...

4-Yâkûb`un duâsiyla büyük ve küçük daglar yerlerinden kalkarlarmis.

5-Ken'an ahâlisini imâna davet ettigi vakit, oturduklari yerlerde bulunan daglik ve taslik yerlerin, bütün tepe ve taslarin toprak olmasini teklif etmisler, Yâkûb duâ edince hersey toprak olmus.

Yahya`nin Mûcizeleri

1-Birinci Herod'un emri üzerine askerler, Yahyâ`yi öldürmek için ariyorlarmus. Bu haberi duyan Yahyâ onlardan kaciyormus. Bu sirada bir kaya dile gelmis: "Ey Allahin peygamberi! Bana gel!" Yahyâ kayaya yaklastigi zaman içinin kovan gibi oyulmus oldugunu görmüs. O tasin içine girmis. Yahyâ`nin pesindeki kâfirler o kayaya yaklastiklari zaman, o kayadan

kâfirlerin üzerine oklar atılmaya başlanmış. Bu durumu gören kafirler geriye dönüp kacmışlar.

2-Yahyâ, peygamber olarak görevlendirilip Sam'a geldikten sonra insanlar ona; "Gerçekten peygambersen , bize gündüz gözü ile yıldız göster." demisler. İnsanların bu istegi üzerine Yahyâ duâ edince güneşin çevresindeki yıldızlar görünmeye başlanmış.

Süleyman`in Mûcizeleri:

1-Rüzgârlar O`nun emri altındaymış.

2-Süleymân denizi geçmek istediği zaman, suyu çekilerek yol açılır, geçtikten sonra yine kapanırmış.

3-Bütün cinler O`nun emrindelermiş. Ne zaman istese, kendisine, büyük büyük köşkler, sûretler, çanaklar, sâbit çömlekler, tencereler yaparlarmış.

4-Süleymân`in bir mührü varmış. Üzerinde ism-i âzam duâsi yazılıymış. O duâ ile her istediği kolay olurmuş.

5- Karincalara varıncaya kadar her hayvanın sesini isitir, dillerini anlarmış.

6-Nereye gitmek istese, rüzgâr emrinde olduğundan, tahtını kaldırır, tahtını berâberinde götürürmüş.

7-Cinler vâsıtasıyla denizdeki incileri, cevherleri yerde bulunan defineleri bilirmiş. Allah`in, O`na bildirmediği birsey yokmuş.

8-Neml Vâdisinde, kaldığı sırada o dağın yeşillik, çimenlik olması için, ellerine biraz su alıp, avucuyla o daga serpmiş, derhâl dağın üzeri çayırlik çimenlik oluvermiş.

9-Süleymân bir yere gittiği vakit, berâberinde duvarlar da gidermiş.

Suayb`in Mûcizeleri:

1-Suayb`in yaptığı dua neticesinde, koyunlardan doğmuş siyah kuzuların hepsi beyaz olmuş.

2-Suayb`in yaptığı dua sonunda taşlar toprak olmuş. Söyle ki: Medyen kasabası dağlık, taşlık bir yer olduğundan: "Hak peygamber isen, duâ et, su dağlar kalkıp, yerimiz geniş olsun." diye teklif etmişlermiş. Suayb duâ edince, Allah, duâsını kabul edip, elini o dağ ve taşlar üzerine koy, diye emreylemiş. Elini koyunca hepsi toprak oluvermiş.

3-Suayb`in duâsi bereketiyle Medyen'de bâzi taşlar koyun olmuşmuş.

4-Suayb, bir yerin taşları etrâfında dönünce, o taşlar hemen bakır olup, ahâli bununla pek zengin olmuş.

5- Suayb'in duâsi bereketiyle kum tepeleri yerinden kalkmıştır.

6- Suayb, bir daga çıkmak istediği zaman, dağ âdeta devenin oturup kalktığı gibi, Suayb çıkıncaya kadar küçülür, çıktıktan sonra evvelki hâli gibi büyük bir dağ olurmuş.

Salih`in Mucizeleri:

1-Kayadan deve çıkartmış.

2-Sâlih dua edince hamt denilen meyvesiz ağaçlardan çeşit çeşit meyveler olmuş bir anda.

3-Sâlih'in duâsi bereketiyle büyük tasta su çıkmış.

4-Sâlih'in çadırına ateş tesir etmemiş. Söyle ki, kavmi koyuncu idi. Senenin bâzi aylarını saharlarda, yaylalarda çadır kurarak geçirirlerdi. İmân etmeyenlerden biri, gizlice Sâlih aleyhisselâmin çadırını ateşe verince, çadır yanmaya başlamış. Bunun üzerine kavminden kâfir olanlar; "Hak peygamber isen, çadırındaki yangını söndür!" diye alay etmeye, eğlenmeye başlamışlar. Sâlih, yangının sönmeye için duâ edince, kendi çadırı kurtulup, ateş kâfirlerin çadırlarına geçmiş ve hiçbir çadır kalmayıp, içindeki eşyâlarla berâber, yanıp kül olmuş.

Nuh'un Mûcizeleri:

1-Nuh bir belde bulunan bütün taşları birden toprak yapmış. Bunun üzerine on iki kişi imân etmiş.

2-Uzakta bulunan ve gözle görülemeyecek şeyleri görüp haber verirmiş.

3-Susuz yerlerden su çıkarırmış.

4-İsâretiyle ağaçlar kökünden sökülüp başka yere geçermiş.

5-Duâsiyle kuru ağaçlar hemen meyve verirmiş.

6-Duâsiyle bulutsuz olarak yağmur yağarmış.

7-Kum, toprak, kil gibi şeyler, onun duâsiyle yiyecek maddeleri hâline gelirmiş. 8-İmân ederek gemisine girip tufandan kurtulan insanlar çok az olmasına rağmen, onun duâsiyle çok kısa zamanda çoğalarak artmışlar.

9-Eliyle yere diktigi bir ağaç fidanı o anda çeşitli renklerde meyve verirmiş.

Mûsâ'nın Mûcizeleri:

1-Asâsi ejderhâ (büyük yılan) olurmuş.

2-Sağ elini koynuna sokup çıkarınca, güneş gibi parlarmış. Bu nûru gören düşmanları kaçışmışlar.

3-Kavmiyle Kızıldeniz'in kenarına gelince asâsını vurup denizde yol açmış.

4-Tih sahrâsında kavminin susuz kalıp, su istemeleri üzerine asâsını bir tasa vurup Beni İsraîl'in kabileleri adedince, on iki pınar akıtmış.

5-Firavun ve Kipti kavmi İsraîlogullarına zulüm ettiği ve Mûsâ'ya inanmayıp isyân ettiklerinde, Allah, Mûsâ'ya tûfân mûcizesini vermiş. Çok şiddetli yağmur yağmış. Öyle bir karanlık ve fırtına olmuş ki, kimse evinden dışarı çıkamamış. Ayın ve güneşin isigi görünmez olmuş... Kibtilerin evlerini su basmış. Ayakta durur olmuşlar. Su boğazlarına kadar yükselmiş. İsraîlogullarının evlerine ise bir damla su girmemiş. Firavun ve Kipti kavmi, bu belânin kaldırılmasını ve iman edeceklerini söylemişler. Musa kaldırmış fakat yine imân etmemişler ve başka belâlara dâvâ olmuşlar.

6-Kibti kavminin ekinlerini, meyvelerini ve giydikleri elbiselerini, evlerinin tavanlarını yiyen çekirge sürülerinin istilâsına ugramaları mûcizesi. Bu çekirgeler İstâilogullarına hiç dokunmayıp, Firavun'un kavmi Kibtilere musallat olurlarmış.

7-Kumnel yâni bit ve ekin böceği denen haseratin Mûsâ`in mûcizesi olarak kibti kavmine musallat olmuş.

8- Kurbaga mûcizesi, Kibti kavmi her belâyâ tutuldukça, belâ kaldırıldığında iman edeceklerini söylemelerine ragmen, sözlerinden vazgeçmeleri üzerine üst üste belâyâ tutulmuşlar. Kurbagaların istilâsına ugramaları da siddetli belâlardan biridir. Kurbagalar, yiyeceklerine, içeceklerine düşer, kalırlarmış. Bir söz söylemek isteseler ağızlarını açarken birkaç küçük kurbaga ağızlarından midelerine girerlermiş. Geceleri üzerinde toplanan kurbagaların seslerinden uyuyamazlarmış. Firavun, bu belâ kaldırıldığı takdirde, iman edeceğini söylemesine ragmen, belâ kalkınca yine iman etmemiş.

9-Kan belâsi. Mısır'da bulunan bütün sular, Kibtilerin kaplarına doldurulurken kan hâlini almış. Böylece susuzluktan çâresiz kalmışlarmış. İsrâilogullarına ise böyle bir şey olmazmış.

10-İsrâilogullarından biri öldürüldüğü vakit kimin öldürdüğü bilinemeyince, Mûsâ`in duâsi ile ölü dirilip, kendisini öldüreni söylemiş.

11-Mûsâ kavmiyle Tih çölüne geldiği zaman, kavminin yiyeceği kalmadığı için, Mûsâ`ya gelerek çoluk-çocugumuzla açlığa dayanamıyoruz, dediklerinde Mûsâ duâ etmiş. Kudret helvası ve bildircin kebabi inmiş havadan. Her ne zaman isteseler önlerinde hazır olurmuş.

12-Mûsâ`nin duâsi ile kuraklıktan kavrulup kuruyan ekinler, otlaklar ve meyveler eski hâlini almış.

13-Mûsâ Tih sahrâsında bulunan İsrâilogullarının durumunu merak edince bir kurt gelip onların durumunun nasıl olduğunu Musa`ya söylemiş.

14-Mûsâ'nin duâsiyle sarı dikenler altın olurmuş.

15-Yolculukta Mûsâ'ya uzun mesâfeler kısılar, kısa zamanda çok uzak yollar katedermiş.

Ve Muhammed`in Mucizeleri:

1-Gökteki Ay`i ikiye bölmüş iki parça da Hira Dağı`nin iki yanına düşmüş.

2-Esek-katir arası cennetten gelen bir hayvanla bir gece de Mekke`den Kudüs`e gitmiş, aynı gece bir merdivenle yedi kat göğe çıkmış, oradan kendisine verilen bir uçan dösekle Allah`in yanına gitmiş ve aynı gece Mekke`ye geri dönmüş.

3-Tükürükle agriyan gözleri iyileştirmiş.

4-Muhammed tuvalete disariya çıktığında ona dulda olsunlar diye ağaçlar da onunla birlikte yürürmüş.

5-Uzun zamandır camide bulunan bir kütük onu camiden disari çıkaracaklarında, Muhammed`den ayrılmak istemeyen kütük inleyerek ağlamaya başlamış.

6-Hubeydiye`de, susayan müslümanların susuzlugunu gidermek için on parmağı on çeşme olmuş.

7-Duasiyla yiyecekler cogalirmis

8-Peygamberin bir düsmani ölünce toprak onu kabul etmemis, üç kere disariya fırlatmis.

9-Gelecekte ne olacagini bilirmis.

10-Kirk erkegin cinsel gücü varmis....

Mis...Mis...Mis. Misil misil uyumalar...

Muhammed'in Mucizleri ve akıldışı hadisleri için burayı [tıklayınız](#).

Ali Usta : [Arap Medine Devleti'nin Resmi Kitabı : Kuran](#)
[Ali.Usta@t-online.de](#)

KUR'AN'A VE MUHAMMED'E GÖRE TÜRKLER İSTESELER DE MÜSLÜMAN OLAMAZLAR

"Tevrat"ın Tanrı'nın son derece "ırkçı" olduğunu hemen herkes bilir. Kimi araştırmacılar, bu "Tanrı"daki özelliğin, Yahudilik için "yararlı" olduğunu da savunurlar. Ne var ki, şu da gerçek: Bugün, "yahudiler"in sergiledikleri tüyler ürpertici ve insanlık dışı acımasızlıklarda , Tevrat'taki "Tanrı"nın(Yehova) ilkel, katı bir ırkçı oluşunun payı az değildir.

"KITALUT-TURK" HADISLERINDEN... "Müslümanlar, Türklerle kesin öldürecekler."

Kur'an'ın "Tanrı"sının ırkçılığı

Tevrat'ının "ırkçılığı"ni herkes bilir de, "Kur'an'ın Tanrı'sı"nın "ırkçılığı"ni çoğu kimse bilmez. Ve kimi "iyi niyetli aydınlar" bile; Kur'an'ı ve "Tanrı"sını "evrensel" sanır. Oysa, Kur'an'ınki, Tevrat'ının bir çeşit "kopya"sıdır. Bunu, bu "Tanrı"nın "İsrailoğulları"ni nasıl tanıttığından bile anlamak mümkün:

"En üstün toplum, İsrail toplumu"

Buna, kimileri şaşacaklar. Ne ki, bir gerçek. İşte ayetler:

Kur'an'ın "Tanrı"sı, tıpkı, Tevrat'ın "Tanrı"sı "Yehova" gibi, iki yerde, aynen şöyle seslenir:

"Ey İsrailoğulları! Size verdiğim nimeti ve sizi dünyalara üstün kıldığımı hatırlayın." (Bakara, ayet: 47, 122. Diyanet çevirisi.)

Bir yanda İslam dünyasındaki "yahudi düşmanlığı", öbür yanda da, Kur'an'daki "Tanrı"nın "İsrailoğulları"na böyle seslenişi... Bir çelişkidir bu. Bunu da geçelim.

Arap toplumundan başkası "muhatap" değil

Kur'an'da birçok şeyler anlatılır. "Kaynaklar"ı biliniyor bugün. Ama "Tanrı"dan diye sunulur. Bu "Tanrı"yla "insanlar" arasında, daha doğrusu, "zaman"ına göre "bir kesim insanlar", "bir toplum" ya da "bir toplumun kesimi" arasında da bir "elçi". "Tanrı Elçisi" diye sunulur. "Peygamber" deniyor. Kur'an'da anlatılan o ki, "Tanrı" şu açıklamayı yapmakta:

- "Biz her peygamberi, kendi toplumunun diliyle gönderdik. İlle de böyle yaptık ki, o toplumdan olanlara anlatabilsin." (İbrahim suresi, ayet: 4.)

Demek ki, Kur'an'a göre, "Tanrı'nın elçisi"nin bir "toplum"u var. "Elçi", "ırk"ından geldiği bu "toplum"la "Tanrı" arasında yapar aracılığını. Ne iletecekse bu "toplum"a ve "kendi diliyle" iletmekle yükümlü. Kur'an'da anlatılan bu. Yine buna göre; Muhammed de bu yükümlülüğü taşımakta. Onun da bir "toplumu" var ve o da "Tanrı"sıyla bu "toplum" arasında "aracı".

"KITALUT-TURK" ("TÜRKLERLE ÖLDÜRÜŞME") HADİSLERİNDEN.
"Sonunda Türkler kesilecekler...(Ebu DAvud, Kitabu'l-Cihad/9, hadis no:4305.)

Kur'an'ın bütünü içinde, Muhammed'in "kavm"ından, yani "toplum"undan "Tanrı vahiyleri"ni, bu "toplum"a iletmek zorunda olduğundan, bunu yaptığından söz edilir. Muhammed'in "toplum"u, "Arap toplumu"dur. Öyleyse "muhatap" da bu toplumdur. Kur'an, kendi deyiimiyle "Arapça", seslendiği kesim de, "Araplar". Ama "Araplar"ın da tümü değil; yalnızca "bir kesimi".

Korkutma yalnız "Mekke ve çevresi"ne

Ayetler çok açık. "Kur'an"la yapılan "uyarı"ların, "korkutma"ların, "Mekke" (Ümmü'l-Kura) ve "çevresi"ne yönelik olduğu, En'am suresinin 92., Şura suresinin 7. ayetinde, kuşkuya yer bırakmayacak bir açıklıkla anlatıyor. Evet, Kur'an'ın "muhatap"ı, "Mekke ve çevresi"dir yalnızca. Bugün kendilerini müslüman sayan öteki toplumlarda hiçbirisinin, bu kapsamda

yeri yoktur. Knou, bu denli açık.

Muhammed'in "tüm insanların peygamberi", Kur'an'ın da "tüm insanlara yönelik" olduğunun anlatıldığı ayetler de var. Kur'an'daki nice çelişkilerden biridir bu. Ama, "kendisine açıklama yapılan toplum"un "Arap toplumu", bu toplum içinde de yalnızca "Mekke ve çevresi"nin (hem de o zamanki) "halk"ı olduğu da bir gerçek. Başka toplumlardan, bu arada "Türkler"den "müslüman" olanlar olmuş; daha doğrusu kendilerini "müslüman" saymışlar; ama Kur'an'ın hangi toplumu "müslüman" saydığı önemli.

Özellikle "Türkler" için "hadis"ler vardır. Türkler için hiç de iyi şeyler söylemeyen bu hadisler, örnek ve yürekli bilim adamı Prof. Dr. İlahn Arsel'in "Arap Milliyetçiliği ve Türkler" adlı kitabında çok çarpıcı biçimde yer almakta. (Bkz. İstanbul, 1987, İnkılap Kitabevi, s. 18 ve ö.t.)

Muhammed'in Türk düşmanlığı

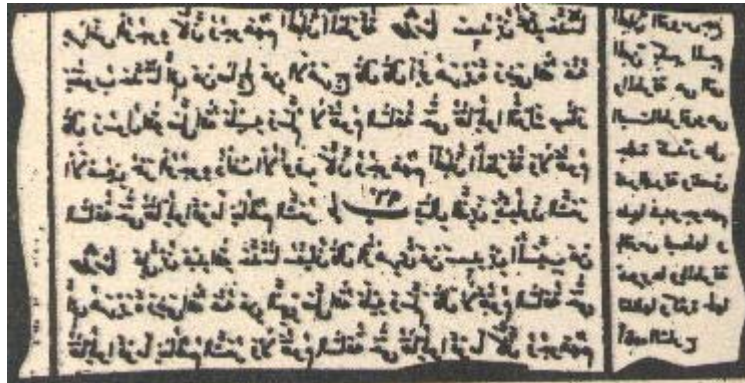
Kendilerini "müslüman" sayan "Türkler"i Muhammed, "müslüman" saymak şöyle dursun; "düşman" diye ilan etmiştir. İslam dünyasında en sağlam kabul eidlen hadis kitaplarında da bu var. Başlı başına bir bölüm olarak. Bölümün adı da çok ilginç: "Kıtalü't-Türk". Anlamı da: "Türklerle öldürüşmek(savaş)". Buhari'de, Ebu Davud'da ve Tirmizi'de bölümün adı bu. İbn Mace'de "Babu't-Türk", yani "Türkler Bölümü". Müslim'deyse, "Kıyamet alametleri" arasında yer alıyor.

Muhammed, "Peygamberliğinin bir kanıtı" olarak, gelecekte haber verirken, "Kıyametin bir alameti" olarak "Türklerle nasıl çarpışılacağını", "müslüman"ların, "Türkleri nasıl öldürecekleri"ni de anlatıyor. Hem "Türk" diye ad vererek, hem de "tarif" ederek, yüzlerinin, gözlerinin, burunlarının, derilerinin, renklerinin nasıl olduğunu anlatarak. Anlaşılan o ki, Türkler konusunda kendisine bir takım bilgiler verilmiş. Muhammed'in anlatmasına göre, "Türklerle öldürüşme", taa "Kıyamet"e dek söz konusu. Kıyametin bir alameti" olarak da "müslümanlar", yeryüzündeki "Türkleri öldürüp temizleyecekler". Yoksa "kıyamet kopmayacak".

İşte hadislerden bir kesim:

- Müslümanlar, Türklerle öldürüşmedikçe, kıyamet kopmayacaktır. Yüzleri kalkan gibi, üst üste binmiş(kalın) derili olan bu toplumla.... kıl giyerler."(Bkz. Müslim, e's-Sahih, Kitabu'l-Fiten/62-65, hadis no:2912; Ebu Davud, Sünen, Kitabu'l-Melahim/9 Babun fi Kıtalü't Türk, hadis no: 4303; Nesei, Sünen, Kitabu'l-Cihad/Babu Gazveti't-Türk...)

-"Siz (müslümanlar), küçük gözlü, basık burunlu, yüzleri kalkan gibi, derisi üst üste binmiş olan toplumla öldürüşmedikçe kıyamet kopmayacaktır." (Buhari, e's-SAHİH, Kitabu'l-Cihad/96; Müslim, e's-Sahih, kitabu'l-Fiten/62 hadis no: 2912; Ebu DAVUD, Sünen, hadis no: 4304; Tirmizi, h. no: 2251; İbn Mace, h. no: 4096-4099)

"KITALU'T-TURK" HADİSLERİNDEN. "Türklerle karşı k'tal, kesinlikle olacak"...
(Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l-Cihad/96)

Bu hadislerin İngilizce hadis kitaplarındaki karşılıkları da şu şekilde:

Narrated Abu Huraira:

Allah's Apostle said, "The Hour will not be established until you fight with the Turks; people with small eyes, red faces, and flat noses. Their faces will look like shields coated with leather. The Hour will not be established till you fight with people whose shoes are made of hair." (Sahih Bukhari, Volume 4, Book 52, Number 179)

Narrated Abu Huraira:

The Prophet said, "The Hour will not be established till you fight with people wearing shoes made of hair. And the Hour will not be established till you fight with people whose faces look like shields coated with leather. " (Abu Huraira added, "They will be) small-eyed, flat nosed, and their faces will look like shields coated with leather.") (Sahih Bukhari, Volume 4, Book 52, Number 180)

Devam edelim:

- "Şu da kıyamet alametlerinden: Kıldan(keçe) ayakkabı giyen bir toplumla vuruşup öldüreşeceksiniz. Geniş yüzlü, yüzleri kalkan gibi, üst üste derili toplula vuruşmanız-öldürüşmeniz kıyamet alametlerindendir. Siz(müslümanlar), küçük gözlü, kızıl yüzlü, basık burunlu, yüzleri kalkan gibi, derisi üst üste binmiş olan Türklerle öldürüşmedikçe kıyamet kopmaz." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, kitabu'l-Cihad/95; Müslüm, e's-Sahih, Kitabu'l-Fiten/66, hadis no: 2912; İbn Mace, h.no: 4097-4098).

- "Sizinle(siz müslümanlarla), küçük(çekik) gözlü toplum, Türkler savaşıacaktır. Siz onları, üç kez önünüze katıp süreceksiniz. Sonunda Arap Yarımadası'nda karşılaşacaksınız. Birincide, onlardan kaçan kurtulur. İkincide kimi kurtulur, kimi yok edilir. Üçüncüdeyse onların tümü kırılacaktır."(Ebu DAvud, sünen, hadis no: 4305.)

Muhammed'in, bugün kendisine "Peygamberimiz, efendimiz" diyen Türklerle bakışı tutumu budur işte.

İnsanlara "insan" olarak bakmak gerekir. Hangi ırktan, hangi renkten ve hangi "din"den olurlarsa olsunlar ya da hiçbir dinden olmasınlar. Ama "dinler", "dinliler", "ırkçılar" böyle bakamamakta. Yahudisi, Hristiyanı, İslam inanırı hep birbirine düşman. Irkçılar da kendi ırklarından olmayanlara karşı böyle. Bugün dünyamızın yaşadığı nice acı olaylarda, bu ilkeliliğin payı az değildir. Bunlardan arınmalı artık insanlık. Yoksa acımasızlıklar, acılar, gözyaşları sürüp gidecektir.

Kaynak: T. Dursun, Din Bu 3, Kaynak Yayınları tarafından yayınlanan kitaptan alıntılar yapılmıştır

Omer Malik'ten bir makale

Türklerin Müslümanlaştırılmaları

Giderek daha çok siyasete bulaştırılmak istenen İslam, ilk olarak Türklerle ne şekilde ve hangi şartlarda gelmiştir pek bilinmez, sanki bilinmesi de pek istenmez. Ancak, bir

çoğumuzun bilmediği, yada bilmek istemediği bu tarih, en çok bilmemiz gereken konuların başında gelmektedir..

Aşağıdaki döküman tamamen İslami kaynaklardan, Taberi ve Zekeriya Kitapçı gibi İslami tarihçi ve yazarlardan düzenlenerek hazırlanmıştır.

Türklerin ilk Müslümanlaştırılmaları ile ilgili 670 li tarihlere dayanan bilgiler maalesef okullarda bizlere hiçbir zaman verilmemiş, verilen bilgiler ise, Türklerin Müslümanlığa geçişleri kendi istekleri ile olmuş gibi gösterilerek, 740 lara kadar ki tarih atlanarak verilmiştir.

İslam'ın Türklere zorla kabul ettirilmeleri ile ilgili 670 lerden başlayarak 740 lara kadar uzanan tarihin bize okullarda anlatılmamasının nedenlerini, bu kısa tarihi öğrenince biraz daha anlamak mümkün olabilecektir. Şimdi, bu atlanan 70 senelik tarihe bir göz atalım..

Müslüman Arapların Türklere İlk Saldırıları

Seyhun ve Ceyhun nehirleri arasında bulunan bölge tarihi ipek yolu üzerindedir.. Türk beylikleri, bu bölgedeki, Buhara, Semerkant, Tarkan, Baykent gibi şehirlerde yerleşmiş yaşıyorlar, deri imal ediyor ve pamukdan kâğıt üreterek bunları satıyor ve iyi de para kazanıyorlardı.. Bu üretimlerinin yanı sıra Altın madenleri çalıştırıyorlardı..Özellikle adı zengin şehir manasına gelen, Semerkant'ın zenginliğinin o devirde dillere destan olduğu söylenir.. Bu zenginlik ötedenberi Talancı Arapların iştahını kabartıyorduydu da, Türklerden çekiniyorlar ve araya sınır olarak koydukları Ceyhun nehrini geçmeye pek cesaret edemiyorlardı.. Çünkü daha önce Halife Osman zamanında, Muhammed bin Cerir komutasındaki Araplar İslamı yayma bahanesiyle oraları talan etmek için 2700 kişilik bir ordu ile Fergane'ye kadar girdiyse de Türkler tarafından yok edilmişlerdi.. Ancak daha sonraları Muaviye tarafından, Ceyhun nehrinin altında kalan Horasan'ın tamamıyla işgal edilmesi ile o bölgede ilk Araplaştırma ve İslamlaştırma girişimleri başlamış oldu..

Buhara'nın Talan Edilmesi

Horasan'ın kendileri tarafından tamamen işgal edilmesinden cesaret alan Araplar, Muaviye'nin ilk Horasan valisi olan, Ubeydullah bin Ziyad 673 yılında bu sefer ilkinden çok daha kalabalık 24000 kişilik bir ordu ile Ceyhun nehrini geçerek Kibac Hatun yönetimindeki Buhara'yı kuşatır. Kibac Hatun diğer Türk beyliklerinden yardım istersede bu yardım kendisine gelmez ve Araplar verdikleri kayıplardan dolayı Buhara'yı işgal edemezlersede tam anlamıyla talan ederler.. Daha sonra, Muaviye'nin ikinci Horasan Valisi, Halife Osman'ın oğlu Said'de Buhara'ya saldırmaya hazırlanır.. Kendisine diğer Türk Beyliklerinden yardım gelmeyeceğini anlayan Kibac Hatun, Said'le anlaşma yapmak zorunda kalır.. Bu anlaşmaya göre, Kibac Hatun, Said'e diğer Türk Beyliklerine yapacağı saldırılarda önüne çıkmayacağına dair güvence ve bu güvencenin teminatı olarak da Buhara'daki Türk asilzadelerinden rehinler verir.. (Bu sayı kimi tarihçilere göre 50 kimine göre de 80' dir...) Bu anlaşmanın verdiği rahatlıkla Said, zenginliğini öteden beri duyduğu Semerkant'a saldırır.. Semerkant'ı baştan aşağı talan eder ve topladığı binlerce Türk gencini, köle pazarlarında satmak için Horasan'a getirir.. Said daha sonra Kibac Hatun'dan aldığı 80 kadar rehine tarafından bir punduna getirilmiş ve hançerlenerek öldürülmüştü...(Said'i öldürdükten sonra dağa kaçmayı başaran rehinlerin orada açlıktan öldüğü söylenir) Said'den sonra, Horasan Valisi Salim bin Ziyad olur. Horasan'da Muaviye'nin oğlu Yezid'e bağlıdır.. Ziyad'da aynı şekilde 680 yılında Türkleri İslamlaştırmak ve şehirlerini talan etmek için saldırır fakat püskürtülerek geri çekilirler.. Bu sefer, kendi orduları Türkler tarafından talan edilerek silahları alınır.. Daha sonra Araplar daha güçlü bir orduyla tekrar saldırır ve Türkleri gene talan ederler.. Bu talandan her Arap 2400 dirhem alır.. (Bir kölenin satış fiyatı 300 ile 500 dirhem arasında olduğu düşünülürse, bu durumda aldıkları ganimet adam başına 7 veya 8 köleye eş değerdedir..)

Haccac ve Rutbil

İslam'da ilk asimilasyon 685 yılında Abdülmelik ile başlar.. Abdülmelik, etrafını İslamlaştırmaya adı İslam tarihine kandökücü zalim olan Haccac'ı kendisine yardımcı seçerek başlar.. Abdülmelik önce civar halkların dillerini Arapçalaştırdı.. Harac karşılığı önceden bazı hakları kabul edilmiş olan gayri müslimlerin bütün haklarını geri aldı.. Bu arada Haccac'ı Irak genel valiliğine atadı.. Haccac'ın Irak'a genel vali atanmasından sonra Türklerin kaderinde ilk köklü değişiklikler başlamış oldu.. Haccac ilk olarak Ubeydullah ibni Ebi Bekri'yi Sicistan'a, Muhalleb ibni Ebi Sufra'yi da Horasan'a vali yapar.. O tarihte, Sicistan'ın Türk Hükümdarı Rutbil'dir ve Araplara vergi vermektedir.. Haccac, bununla yetinmez ve Ubeydullah'ı Rutbil'in üzerine göndererek ondan tam olarak teslim olmasını ister.. Rutbil önce bu teklifi kabul etmek istemez.. Bunun üzerine Ubeydullah Rutbil'in üzerine yürür.. Rutbil 18 fersah geriye çekilerek Ubeydullah ve ordusunu kuşatma altına alır..Ubeydullah, Rutbil'den kurtulmak için 700000 dirhem teklif ederse de Rutbil kabul etmeyerek Arap ordusunu büyük bir bozguna uğratar.. Buna çok kızan Haccac 40000 kişilik büyük bir ordu toparlayarak, Abdurrahman ibn Esas komutasında Rutbil'in üzerine gönderir.. Rutbil'i yenemeyeceğini anlayan Esas, bu sefer onunla anlaşır.. Bu olay karşısında çılgına dönen Haccac, Esas'ı yakalatmak üzere bir birlik gönderirse de, Esas'ın ordusu bu birliği yenilgiye uğratar ve geri kalanları da Basra'ya kadar sürer. Ancak burada yenilen Esas'ın ordusu dağılır ve Esas Rutbil'e sığınır.. Bunun üzerine Haccac, Esas'ı kendisine vermesi için Rutbil'i tehdit eder.. Vermediği taktirde çok büyük bir ordu ile üzerine yürüyeceğini ve bütün Türk şehirlerini harap edeceğini, verirse de kendisinden 7 sene hiç vergi almayacağını söyler.. Türk şehirlerinin tekrar bir savaşa girmesini istemeyen Rutbil, 7 sene haraçtan muaf tutulacağını da düşünerek Haccac'ın bu teklifini kabul eder ve Esas ve yakınlarını Haccac'a teslim eder.. Ancak, Rutbil Haccac'a güvenmekle hata yaptığını daha sonra anlayacaktır.. Haccac Rutbil'den Esas'ı teslim aldıktan sonra derhal yeni bir ordu düzenleyerek 699 yılında Muhelleb bin Ebi Sufyan komutasında Türk şehirlerinin üzerine gönderir.. Hocente, Kes, Sogd ve Nesef'i ele geçirirlerde Türkler direnirler.. Horasan valiliğine Muhelleb'in oğlu Yezid gelir.. Yezid ibni Muhelleb'de Türk şehirlerini talan eder.Yezid'in savaşçıları, Harzem'den ele geçirdiği Türkleri boyunlarına damga vurarak köle pazarlarında satarlar.. Bu tarihlerde, Araplar Türklerin yurtlarını devamlı olarak istila edip şehirlerini talan ettilersede kalıcı bir üstünlük sağlayamamışlar, elde ettikleri yerleri sonunda tekrar Türklere geri vermek zorunda kalmışlardır..

Kuteybe ibni Müslim

705 yılında Abdülmelik öldüğünde yerine oğlu Velid geçer.. Ve Türk tarihini önemli şekilde etkileyecek olay, Kuteybe ibni Müslim'in Horasan'a vali atanması olur.. Bu zamana kadar kalıcı bir başarı elde edemeyen Araplar onun zamanında Türk yurtlarında kalıcı başarılar elde etmişlerdir.

Türklerin gerçek anlamda kılıç zoru ile Müslümanlaştırılmaya başlamaları Kuteybe zamanında olmuştur..Vali olduğu andan itibaren, Türk Beyliklerinin toptan işgal edilerek İslamlaştırılması için çok güçlü bir ordu kurmaya başlar.. Merv'de askerleri toplayarak, Allah kendi dininin aziz olması için size bu toprakları helal kıldı der.. Sanki, Bakara suresi 193'ü *"Yalnız Allah dini kalana kadar onlarla savaşın..."* yada "8.Enfal /.39'u ***"din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın!"*** . ayetlerini savaşçılarına hatırlatarak Arap ordusunu Türklerin üzerine sürer.. Kuteybe ilk olarak Baykent'i kuşatır.. Diğer Beyliklerden Türk Savaşçıları Baykent'in savunmasına yardıma gelirler.. İki ay süren bir savaş olur. Kuteybe tam bir zafer kazanamazsa da, Türkleri haraca bağlayan bir anlaşma yapmaya zorlar.. Şehir yıkımdan kurtulur ama, şehre giren Araplar anlaşmaya rağmen şehrin bir kısmını yağmalarlar ve şehirden ayrılırlarken arkalarında bir de askeri garnizon bırakırlar.. Başlarına gelecekleri anlayan Türkler ayaklanmaya başlarlar ve kendi aralarında silahlanarak karşı bir mücahit birliği kurarlar, Baykent'de karışıklıklar başlar.. Bunun üzerine Kuteybe Baykent'e tekrar gelerek ne kadar silahlanan Türk varsa hepsini öldürtür.. Kadınları ve çocukları esir alır ve şehri tekrar baştan aşağı yağmalar..

Taberi'nin anlatımlarına göre, Kuteybe'nin aldığı ganimetlerin haddi hesabı yoktur.. Taberi, bütün Horasan'ı işgal ettiklerinde dahi bu kadar ganimet toplayamadıklarını söyler..

Şehrin yağmasından sonra, daha önce Horasan'da Merv'e getirilmiş olan Arap aileleri, Merv'den getirilerek Baykent'e yerleştirilir.. Muhafız birlikleri oluşturulur.. Valilik den vergi tahsildarlığına kadar bütün denetim organları Araplar'dan oluşturulur.. Türklerin Budist ve Zerdüşt inançlarını simgeleyen bütün heykeller toplatılır, taş olanlar kırılır, altın olanlar eritilerek ganimet olarak Araplar tarafından alınır.. Bunlar, Enfal suresinde yazdığı gibi, sanki Araplara Allah'ın verdiği ganimetlerdir.. Daha sonra esir edilen kadın ve çocuklar kocalarına ve babalarına geri satılır.. Müslümanlar, Baykentli Türklerin neleri var neleri yoksa almışlar, şehrin onarımı da gene Türklere kalmıştır..Bundan sonra sıra gelir Buhara'nın tamamen işgal edilip Müslümanlaştırılmasına..

Buhara'nın Tekrar Kuşatılması ve İlk Türk Katliamı

Kuteybe Merv'de büyük bir hazırlık yapar.. Bu arada Vardana ve Buhara beylikleri arasında çatışmalar vardır.. Müslümanlara karşı mücadele etmek için bu çatışmalar derhal durdurulur ve Vardan Hudat, Kuteybe'ye karşı Türklerin başına geçer.. Kuteybe önce, Numiskent ve Ramitan'a saldırır ve buraları kolayca istila eder.. Demirkapı önlerinde Vardan'la çarpışırlar.. Vardan savaşı kaybeder ve Buhara'ya doğru çekilir.. Ancak Kuteybe'de, savaştan yorgun düştüğü için Buhara'yı alamadan Merv'e geri döner.. Haccac bunu başarısızlık olarak kabul eder ve, Buhara'yı mutlaka alması için Kuteybe'ye emir verir..Kuteybe büyük bir hazırlık yaparak bir sene sonra tekrar Buhara'yı kuşatır.. Türkler direnir ve Kuteybe başarılı olamaz, ordusu dağılmaya başlar.. Bunun üzerine Kuteybe her bir Türk başı için askerlerine 100 dirhem vaad eder.. Para hırsı ile gayrete gelen Araplar, şehri istila ederler..Bütün direnen Türkler kılıçtan geçirilerek tam bir katliam yapılır, Araplar Türk kadınlarına tecavüz ederler, beğendikleri kadınları ya cariye olarak kullanmak yada köle pazarında satmak üzere alıkoyarlar.. Erkeklerden de binlerce kişiyi köle olarak satmak üzere beraberlerinde götürürler.. Araplardan oluşan yeni bir idari kurumlaşma yapılır.. Diğer beyliklerden tepkiler gelmeye başlayınca da, Buhara Melikesi Hatun'un oğlu Tuğ Sad kukla hükümdar yapılır.. Tuğ Sad tarihe hain bir işbirlikçi olarak geçer.. Daha sonrada Müslüman olarak oğluna da, efendisi Kuteybe'nin ismini vererek bağlılığını kanıtlar.. Etkili bir kolonizasyon yapmak isteyen Kuteybe bunun için öncelikle yerli halkı İslamlaştırmaya başlar.. Buhara halkı önceleri Müslüman olmuş gibi görünselerde bu dini kabul etmek istemezler..Kuteybe Türklerin aslında Müslüman olmadıklarını, evlerinde İslami kuralları tatbik etmediklerini anlar ve yeni bir yöntem geliştirir..Bu yönteme göre Türkler evlerini Araplarla paylaşmak zorunda bırakılırlar ve bu şekilde bire bir kontrol altına alınırlar.. İslami kurallara uymayanlar ise ağır cezalara uğratılırlar..

(Bugün, bazı İslami yazarlar bu getirilen tedbirlerin İslam'ın Türkler tarafından kabul edilmesinde çok yarar sağladığını açıkca ifade ederler..Bu yaklaşım da üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur..)

Kuteybe'nin bu zorlamaları karşısında, halkdan bazı direnişçiler çıkar.. Gizlice silahlanırlar..Bu durum karşısında Araplar camiye dahi silahsız gidemez olurlar..Kuteybe baskıları artırır, kendi aralarında örgütlenen Türkleri yakalattırıp öldürtür.. Bu arada yeni vergi yasaları getirir.. Yerli halk, halifeye senede 200000 dirhem, Horasan valisi Haccac'a da 10000 dirhem vergi ödemeye mecbur bırakılır.. Bunun dışında Arap askerlerinin atlarına yem temin etmeye, oraya getirilip yerleştirilen Arap ailelerine odun temin etmeye ve onlara tahsis edilen arazilerde çalışmaya mecbur bırakılırlar.. Kadınlar, kızlar Araplara cariye yapılırlar.. Buhara Türkleri bu yıllarda dünyadaki çok az milletin yaşadığı vahşeti ve ızdırabı yaşar.. Kuteybe'nin getirip Türk evlerine yerleştirdiği Arap'lar, Türklerin o zamana kadar yaptıkları bütün birikimlerinin üzerine konarlar, Türklerin tarlalarını alır ve Türkleri o tarlalarda çalıştırır.. İşte Tek din İslam oluncaya kadar savaşın diyen ayet, Arapları Türklerin sırtından geçimlerini sağlayacak ortamı yaratmıştır..Allah dini dedikleri İslam, Ahzab Suresi / 50 de olduğu gibi, savaşta gasp edilen Türk kızlarının da ganimet olarak görür, ve Araplara cariye olmalarını helal kılar..Cuma namazı zorunlu hale getirilir.. Genede

Türkerden rağbet görmez. Bunun üzerine Kuteybe, namaza gelenlere 2 dirhem vaad ederek önce fakirler üzerinde İslamın etkili olmasını temine çalışır.. Bu uygulama nispeten başarılı olur.. Fakir halktan para için camiye gidenler olur..

1. Büyük Katliam (Talkan Katliamı)

Buhara’da olanlar diğer Türk Beyliklerinde de etkilerini gösterir.. Aynı şeylerin kendi başlarına geleceğinden korkmaktadırlar.. Sogd meliki Neyzek Tarhan şehrinin yıkıma uğramaması için Kuteybe ile anlaşmak zorunda kalır.. Bu anlaşmaya göre Tarhan haraç verecek ve tarafsız kalacaktır.. Ancak bu tarafsız kalmalar ve Türklerin birleşememeleri Arapların işlerini kolaylaştırmış ve Türk beyliklerini istedikleri gibi istila edip talan etmişlerdir.. İlk olarak saldırıya uğrayan Kibac Hatun’a diğer beyliklerden yardım gelmeyince, o yardımı esirgeyenler aynı akibete uğramışlardır.. Bu olaylarda Türklerin belli bir şekilde organize olamamaları da onların Araplar tarafından istila edilmelerini kolaylaştırmıştır.. Neyzek Tarhan daha sonra Kuteybe ile yaptığı anlaşmada hatalı olduğunu ve bu anlaşmanın kendisine hiçbir güvence getirmeyeceği gibi diğer Türk Beylerine de ihanet etmiş olacağını anlar.. Tohoristan’a dönerek bütün Türk Beyliklerine birer mektup yazar ve onları ortak bir direnişe girmeleri için uyarmaya çalışır.. İlk olumlu yanıt Talkan meliki Sehrek’den gelir..Tarhan’ın planlarını öğrenen Kuteybe, buna karşılık Belh şehrinde hazırlık yaparak, baharda büyük bir ordu ile Talkan şehrine doğru yürür.. O ana kadar bir direniş hazırlığı yapamayan Talkan şehri meliki Sehrek, Kuteybe’nin gelişinden önce şehri terkeder.. Şehre hiç savaşmadan giren Kuteybe’nin adamları şehirde eli kılıç tutabilen ne kadar erkek varsa hepsini kılıçtan geçirirler.. Bu katliam o zamana kadar yapılanların en büyüğüdür.. Kuteybe bu katliamı diğer beyliklere ibret olması için yapar.. Kuteybe’nin askerleri öldürebildikleri kadar öldürürler, geri kalanları da, Talkan yolu üzerindeki ağaçlara asarlar.. Bu yolun 4 fersah (24 Km.) mesafelik bölümü Türklerin ağaçlara asılan cesetleri ile doludur.. Talkan katliamı tarihe, Arapların o güne kadar yaptıkları katliamların en büyüğü olarak geçmiştir.. Halk, Müslüman Araplarla savaşmadığı halde, Kuteybe ve askerleri sırf diğerlerine örnek olsun diye 40.000 kadar kişiyi kılıçtan geçirmiş, ağaçlara asmıştır.. bütün bunlar hep İslam adına yapılmıştır..

Kuteybe, Talkan katliamından sonra Suman’a girer.. erkeklerin pek çoğunu öldürterek, kadınlarını ve kızlarını cariye olarak alıkoyar.. Daha sonra Kes ve Nese’de aynı şeyleri yapar.. Erkekler öldürülür, Türk kadın ve kızları utanç verici bir şekilde Araplara cariye olurlar.. Daha sonra Faryab’a yönelir ve Faryab’ın teslim olmasını ister.. Faryab halkı başlarına gelecekleri bildiklerinden teslim olmaya yanaşmazlar.. Erkekleri dövüşerek ölürler.. Bütün şehir yakılır.. Araplar bu şehre yakılmış şehir anlamında Muhtereka derler.. Kuteybe, Faryab’dan sonra, Tarhan’ın çekildiği kale Bazgis’i kuşatır.. 2 ay süreyle devamlı olarak buraya saldırır fakat bir sonuç elde edemez.. Bu arada kış yaklaşır..Kuteybe’nin kışın savaşacak gücü yoktur ancak, kale içindeki Türklerin de yiyecekleri bitmiştir.. Her iki tarafta savaşın kendileri için kaybedildiğini düşünür.. Kuteybe son olarak bir hileye baş vurur.. Tarhan’ın yanına Muhammed bin Selim adındaki adamını gönderir.. Muhammed ibni Selim Tarhan’ın teslim olması durumunda kendisine hiç bir şekilde zarar gelmeyeceği güvencesini verir.. Kalenin açlık içinde olmasından dolayı Tarhan’ın Kuteybe’nin teklifini kabul etmesinden başka yapılacak bir şeyi yoktur.. Komutanları ile görüşüp teklifi kabul ederler.. Silahlarını teslim ederek kaleden çıkarlar.. Tarhan kaleden çıkar çıkmaz yakalanır, etrafı hendek açılmış bir çadırda zincire vurulur..Kuteybe bu arada Tarhan’ı hemen öldürmez.. Haccac’a haber göndererek ne yapacağını sorar.. Haccac Tarhan için, “ O bir Müslüman düşmanıdır hiç aman vermeden öldür” der.. Kuteybe önce Tarhan’ın iki oğlunu, Tarhan’ın ve toplanan halkın gözü önünde öldürtür.. Arkasından 700 kadar Türk savaşçısının başlarını gene Tarhan’ın ve halkın gözü önünde kestirir.. Tarhan’ı da bizzat kendisi öldürür.. Bütün kesilen başlar Haccac’a gönderilir.. Kuteybe sanki Kuran’daki ayetleri yerine getirmiştir..

9 Tevbe. 123. Ey iman edenler! Kâfirlerden yakınıınızda olanlara karşı savaşın ve onlar (savaş anında) sizde bir sertlik bulsunlar. Bilin ki, Allah sakınanlarla beraberdir.

Tarhan'ın öldürülmesinden sonra, Kuteybe, Aral Gölü'nün altında bulunan Harzem bölgesine yürür.. Harzem'de Caygan ile Havarizat arasında taht kavgası vardır.. Kuteybe Caygan'la işbirliği yapar.. Önce Havarizat ile etrafındakileri öldürtür.. Arkasından Camhud melikini yenerek 4000 civarında esir alırlar.. Ancak, daha sonra bunlar Kuteybe'nin emri üzerine öldürülürler..

Bu olay, Ziya Kitapçı'nın, İslam Tarihi ve Türkler adlı kitabında aynen şöyle anlatılır ; Bu harblerden birinde, et-Taberi'nin bütün tafsilatı ile anlattığına göre, bir defasında Abdurrahman b. Müslim, Kuteybe'ye, 4000 esirle gelmişti. Kuteybe, Abdurrahman'ın böyle kalabalık Türk esirleri ile geldiğini görünce hemen tahtının çıkarılmasını ve bir meydana kurulmasını istedi. Tahtının üzerine mağruru bir eda ile oturan Kuteybe, bu Türk esirlerinden bin tanesini sağına, bin tanesini soluna, bin tanesini arkasına ve bin tanesinide önüne dizilmelerini söylemiş ve sonrada Arap askerlerine dönerek yalın kılıç bu Türklerin kafalarının koparılmasını emretmiştir. Cebbar, zorba, insafsız Arap komutanının etrafının bir anda bu Türklerin kafa kol ve gövdeleri ile bir kan gölü haline geldiğinden hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır. Bu harblerde öldürülen Türklerin haddi hesabı yoktu. Nitekim bu vahşetten adeta gururlanan bir Arap şairi Kaah el-Aşkari şöyle haykırmıştır,

Kazah ve Façfac önlerinde korkudan birbirlerine sarılmış zavallı Türkleri öldürdüğünüz geceleri hele bir hatırlayınız.

Herkesi kılıçtan geçirdiniz. Sadece ata dahi binmeyecek yaşta küçük çocuklar kaldı. Binenlerde o hırçın atların sırtında sanki bir yük gibiydiler. (Sayfa 314)

Harzem'de ayaklanan halk, Kuteybe ile işbirliği yaptığı için Caygan'ı öldürür..Bunun üzerine, Kuteybe bütün Harzem'i yakıp yıkar, halkı kılıçtan geçirir.. Harzemli ünlü Türk bilgini, Biruni Harzem'deki uygarlığın yok edilmesini şu şekilde anlatır.. “Kuteybe, her çareye baş vurarak Harzemlilerin yazılı dilini bilenleri, geleneklerini koruyanlarını, bütün bilginleri öldürttü, böylece herşey karanlıklara gömüldü.. İslam Harzemlilerin içinde girerken, onların tarihi hakkında bilinenleri artık öğrenme olanağı bırakmadı..Harzem'i yıktıktan sonra Kuteybe, Semerkant üzerine yürür..Semerkant meliki Gurek üzerine gelen Müslümanlara karşı diğer Türk Beyliklerinden yardım ister.. Taşkent ve Fergane'den yardım gönderir, fakat gelen birlikler yolda Kuteybe'nin askerleri tarafından pusuya düşürülerek yok edilirler..Semerkant, kuşatılır.. Araplar mancınık ateşi ile saldırırlar.. Daha fazla dayanamayacağını anlayan Gurek, Kuteybe ile anlaşmak zorunda kalır..Bu anlaşılmaya göre,

- 1.Semerkant Araplara hersene 2.200.000 altın ödeyecektir..
- 2.Bir defaya mahsus olmak üzere 30.000 Türk gencini esir olarak verecektir..
- 3.Şehirde Cami yapılacaktır..
- 4.Şehirde eli silah tutan kimse dolaşmayacaktır..
- 5.Tapınak ve putlardaki tüm mücevherler Kuteybe'ye teslim edilecektir..

Daha sonra Kuteybe, altından yapılan putları erittirerek alır ve Merv'e geri döner.. Dönerken kardeşi Abdurrahman bin Muslim'i Semerkant'ın başına vali olarak bırakır.. Kuteybe'nin Merv'e dönüşünden sonra, Türkler kendi aralarında işgalci Müslümanlara karşı bir direniş birliği kurarlar.. Zaman zaman Ceyhun ırmağını geçerek Araplara pusu kurar ve ciddi zararlar verirler.. Haccac Kuteybe'ye Taşkent ve Fergana'yi işgal etmesi talimatını verir.. Kuteybe Taşkent'e gider fakat başarılı olamaz.. Bu arada Haccac ölür. Halife Velid, Kuteybe'ye Türklerle karşı savaşları devam ettirmesini söyler.. Kuteybe bu sefer Kasgar'a doğru yola çıkar.. Tam Kasgar'ı kuşatacakken Halife Velid ölür, yerine Süleyman ibni Abdülmelik halife olur.. Bu yeni Halife ile arası hiç iyi olmayan Kuteybe Kasgar seferini yarıda bırakarak ona karşı ayaklanır, ancak kendi komutanları tarafından 11 yakını ile birlikte 716 senesinde kafası kesilerek öldürülür.. Çünkü Kuteybe'nin komutanları Halifeye karşı gelmek istememişlerdir..

2. Büyük Katliam.. (Curcan Katliamı)

Kuteybe ve Haccac'ın ölümü, Arapların Türkleri Müslümanlaştırmak ve Türk şehirlerini talan etmek politikalarında bir değişiklik yapmamıştır.. Öncelikle, Araplardaki Türklerle karşı olan korku ortadan kalktığı için, Araplar, Kuteybe'den sonra da aynı şekilde Türk yurtlarına saldırılarını sürdürmeye devam etmişlerdir.. Kuteybe'nin öldüğü aynı yıl olan 716 da, Yezid ibni Muhelleb Horasan'a vali atanır.. İlk iş olarak Dağıstan'ı işgal eder.. Dağıstan meliki Saltekin, Yezit'e karşı uzun süre dayanır.. Sonunda Dağıstan düşer.. Şehir yağmalanır ve 14000 kişi öldürülür..Dağıstan'dan sonra Curcan'a yönelir.. Curcan 300.000 dirhem karşısında savaşımadan teslim olur.. Yezid, Curcan'a bir bölük asker yerleştirerek, Taberistan' a doğru yola koyulur.. Taberistan Meliki, İsfahbed, Deylem melikinden 10000 kişilik bir yardım alarak savaşa başlar.. İsfahbed savaşırken, Curcan halkı da ayaklanarak Esed ibni Abdullah komutasındaki askerleri imha ederler.. Yezid öfkeye kapılır, Curcan'lı Türkleri yendiğinde kanlarından değirmen döndürüp ekmek yiyeceğine dair Allah'a yemin eder.. Askerlerini toplayarak Curcan üzerine yürür.. Curcan beyi, şehirden çıkarak Curcan kalesine çekilir. 7 ay süren savaştan sonra, kale düşer.. Curcan beyi öldürülür.. Kaledeki askerler esir alınır.. Araplar, daha sonra Curcan şehrine girerler.. Burada da aynı şekilde Kuteybe'nin yaptığı katliama benzer bir katliam yapılır.. Türkleri öldürerek, 4 fersah boyunca sağlı sollu ağaçlara astırır.. Allah'a verdiği sözü yerine getirmek için, esir aldığı binlerce Türk'ü, Enderiz vadisindeki nehrin kenarına sürükler, orada askerlerine korumasız Türkleri öldürtür.. Öldürülen Türklerin kanlarını nehre akıtır.. Nehrin suyuyla akan kanlardan, ilerideki değirmenden un ve ekmek yaptırarak yer ve Allah'a verdiği sözü yerine getirir.. Katliamdan geriye kalan kız ve kadınlardan beş de biri cariye olarak halifeye ayrıldıktan sonra, geriye kalanlar askerler arasında ganimet olarak paylaştırılır.. Kaynaklar Curcan katliamında Talkan katliamında olduğu gibi yaklaşık 40.000 Türk'ün öldürüldüğünü söylerler..

717 yılından sonraki zaman, Arapların kendi aralarındaki çatışmalarla geçer.. Buraya kadar dikkat ederseniz, ilk Arap saldırıları başladığında Kibac hatun diğer Türk Beyliklerinden yardım istediği halde istediği yardım kendisine verilmemişti.. Sonra o yardımı göndermeyenler, yardıma muhtaç duruma düştüler.. Bu olaylardan Türklerin daha o zaman da aralarında tam bir birlik ve beraberlik sağlayamamış olduklarını görüyoruz.. 717 yılında Ömer ibni Abdulziz halife olur..İki yıl sonra hastalanır yerine, 719 da, Yezid ibni Abdülmelik geçer.. Yezid ibni Abdülmelik ile Yezid ibn Mehleb'in arası iyi değildir.. Yezid ibn Mehleb hapse atılır ancak, Yezid ibni Mehleb hapisten kaçarak, Basra'da örgütlenir ve Yezid ibni Abdülmelik'e karşı ayaklanır.. 721'de Abbas ve Mesleme adında iki komutan önderliğinde kurulan hilafet ordusu Yezid ibni Mehleb ile savaşır.. Bu savaşta Abbas ve Yezit ibni Mehleb olur.. Yezit'in kafası kesilerek halife Yezit ibn Abdülmelik'e yollanır.. Mesleme, Mehleb'in yakını olan yaklaşık 300 kişinin daha kafasını kestirerek öldürtür. Yezid ibni Mehleb'in oğlu olan, Muaviye ibni Yezid'de elinde bulundurduğu 32 kadar Mesmele taraftarının kafasını kestirtir.. Aralarındaki savaş, Mehleb taraftarlarının tamamen yok edilmesi ile biter... Mesmele, Mehleb'den ele geçirdiği aralarında Türklerin de bulunduğu cariyeleri Cerrah ibni Hakem'e satar..Bu arada, Yezid ibni Mehleb'in yerine getirilen yeni Horasan Valisi, Cerrah ibni Abdullah, Türkmenistan'ın iç kısımlarına bazı saldırılar yaparsada başarılı olamaz..

Kuteybe'nin ölümüyle birlikte Türk topraklarına yapılan akınlar eskisi kadar başarılı olamamışlardır.. Bu dönemde İslam yayılcılığı bir duraksama içine girer.. Halife II. Ömer ibn Abdulaziz, işgal altında bulunan yörelerdeki Arap egemenliğinin her geçen gün biraz daha zorlaşır bir hale gelmesinden dolayı bu bölgelerde yaşanan gerginliğin azaltılarak İslam'ın kuvvetlendirilmesine çalışır.. Kendisine bağlı yöneticilere, “ Bundan böyle Türk Beyliklerine saldırmayın, hakimiyetiniz altında bulunan bölgelerde gücünüzü arttırarak İslamı yaymaya çalışın” demiştir.. Ayrıca, II. Ömer, Müslüman olan halklardan cizye alınmamasını istersede, Arapların gelirlerinde önemli ölçüde düşme olmasından dolayı bu karardan daha sonra, Türklerin Müslümanlıklarında samimi olmadıkları bahane edilerek vazgeçilmiştir.. Bu arada Horasan'da Cerrah ibni Abdullah, yerine Abdurrahman ibni Nuaym atanmıştır..

Hakan Sulu'nun Göktürk Boylarının Başına Geçmesi

Türkler, Arapların istilasına karşı direnişlerini Çin'den yardım isteyerek sürdürürler.. Daha önce Araplarla işbirliği içinde olan Tugsad da, 718 yılında Çin imparatorundan yardım ister.. Çin, Türklerle yardım göndermez.. Turgis Kaani Sulu, Batı Göktürk Boylarının başına geçerek, 720 yılında Sogd'daki Türklerin Araplara karşı isyanını desteklemek için bir birlik gönderir.. Sulu'nun, Kur-Sul adındaki komutanı, Seyhun nehrini geçerek, Sogd'a gelir ve oradaki diğer Türklerle birleşerek, Semerkant'a doğru yürür.. Arap Valisi, Said ibni Haris, Türkleri durduramaz ve Semerkant'a çekilir.. Ancak Türkler Semerkant'ı kuşatamazlar.. Bu arada Said ibni Haris yerine 721 yılında Horasan'a Said ibni Harasi atanır.. 722'de Hisam Halife olur, Said ibni Harasi'yi görevden alarak yerine Müslim ibni Said'i atar.. Müslim ilk olarak Afşin'i haraca bağlar.. Seyhun'u geçerek bütün ekinleri ve ağaçları yakarak ilerler.. Bunun üzerine Turgis Hakanı Sulu, Müslim'in üzerine yürür.. Sulu'nun üzerine geldiğini öğrenen Müslim geri çekilmeye başlar.. Seyhun nehri yakınlarında, bir başka Türk birliği tarafından durdurulur.. Bir yandan yukardan Sulu'nun birlikleri ilerlediği için acele eden Müslim, zayıf vermesine rağmen, Seyhun nehrini geçerek Semerkant'a çekilir.. Bu yenilgi üzerine, Müslim görevden alınır, yerine Esed ibni Abdullah atanır.. Esed ilk olarak Hoten şehrini ele geçirerek yağmalar.. Ancak, Turgis Hakanının Müslim'i kovalamasından cesaret alan halk Araplara karşı ayaklanır.. 726 yılında Turgis Hakanı Sulu kararlı bir şekilde Esed'in üzerine yürür.. Huttal'da çarpışır.. Esed, Sulu karşısında ağır bir mağlubiyet alır.. Bunun üzerine 727'de Esed'de görevden alınarak yerine Esres ibni Abdullah atanır.. Esres halk üzerinde baskı uygulayarak denetim kurabileceğini düşünürse de başarılı olamaz.. Bir kısım halk Müslüman olduklarını söyleyerek vergi vermek istemezler ve Turgis'lerden yardım isterler. Turgis Hakanı Sulu 728 yılında Buhara'yı zapteder.. Bu arada Esres'in yerine Cüneyd ibn Abdurrahman geçer.. Araplar Semerkant'a çekilir.. Hakan Sulu ve Kur-Sul idaresindeki Turgis kuvvetleri 729 yılında 58 gün süreyle Arapları Kemerce kalesinde kuşatma altında tutarlar.. Açlıktan ölme noktasına gelen Araplar Kemerce'den çıkarak teslim olurlar, yapılan anlaşma gereğince teslim olanlar Debusia'ya gönderilirler.. Daha sonra Hakan Sulu, Semerkant'ı kuşatır.. Semerkant'ın işgal komutanı Savra ibni Hurr, Cüneyd ibni Abdurrahman'dan yardım ister.. Cüneyd yardıma gelmeden Savra ve Hakan Sulu Semerkant yakınlarında savaşırlar.. Araplar savaşı kaybeder, Semerkant'ın Arap Karargah komutanı Savra bu savaşta ölür.. Halife Hisam, Kufe ve Basra'dan 20000 kişilik ek bir kuvveti Cüneyd ibni Abdurrahman'a gönderir.. Hakan Sulu 732'de Buhara'yı terk ederek çekilir.. 734'de Cüneyd ibni Abdurrahman ölür, yerine Asım ibni Abdullah geçer, bir yıl sonra onun da yerine Halid ibni Abdullah geçer..

Hakan Sulu'nun Ölümü ve Cuzcan Beyinin ihaneti

Hakan Sulu, 737 yılında Halid'in üzerine yürür.. Araplar zayıf vererek Ceyhun'un güneyine çekilir.. Türkler Ceyhun nehrini geçerek Arapları Belh'e kadar çekilmeye zorlar, ancak Cuzcan önderi, Arap'larla birleşerek Hakan Sulu'nun ülkesine çekilmesine sebep olur.. Görüldüğü kadarı ile eğer Cuzcan önderi Araplarla işbirliği yapmamış olsaydı Hakan Sulu'nun ordusu muhtemelen Arapları Türk topraklarından temizleyecekti.. Hakan Sulu ülkesine döndükten sonra bir zamanlar Araplara karşı beraber savaştığı Kur-Sul tarafından şahsi nedenlerden dolayı öldürülür..

Bu gelişmenin birazda Çin tarafından tezgahlandığı, ve tarihte Çin'in Türk Beyliklerini birbirine düşürme siyaseti olarak görülür.. Hakan Sulu'nun ölmesi Araplar arasında sevinçle karşılanır.. Öyleki Horasan Valisi Araplara Hakan'ın öldürülmesinden dolayı şükür orucu tutulmasını ister.. Haberi Halife Hisam'a ulaştırırsa da, Halife bu haberin doğruluğunu anlamak için güvendiği adamlarını yollayarak haberin doğruluğunu öğrenmelerini ister.. Hakan Sulu'nun öldürülmesinden sonra Türkler bir daha toparlanamazlar.. Arapların Türk yurtlarından temizlenmeleri ile ilgili umutları bir anda söner.. Öncelikle Dikhanlar denen yerel egemenlikler Araplara büyük tavizler verirler.. Müslümanlığı kabul eden kişilere büyük ekonomik çıkarlar sağlanır.. Cizye olarak alınan vergilerin miktarları düşürülerek önceki zorlamalara göre çok daha yumuşak bir sömürü politikası uygulanır.. Buraya kadar ki

tarihte Türklerin zorla Müslümanlaştırılmalarına hizmet etmiş olan en önemli 2 isim, Arap Komutanı Kutaybe ve Hakan Sulu'nun tam önemli bir darbe indirmek üzereyken kendini Araplara satarak onlarla işbirliği içine giren hain Cuzcan Beyi'dir.. Kur-Sul'da, Turgis Hakanı Sulu'yu şahsi çıkarları uğruna öldürerek ister istemez Arapların korkulu rüyasını ortadan kaldırmış, Müslümanlığın Türk topraklarında daha rahat bir şekilde yayılmasına neden olmuştur..

Kur-Sul'un Ölümü ve Türk Ordularının Dağılması

Emevilerin son valisi, Nasır ibni Seyyar'ın valiliğe gelmesi ile birlikte Güney Türkistan'da Arap güçlerinde bir toparlanma başlar. Nasır, Arap hakimiyetinin yumuşak bir politika ile daha kolay bir şekilde yayılabileceği bilinci ile güçlü bir ordu kurarak Türk topraklarına yayılır. 739 yılında Araplar Semerkant'a tamamen yerleşirler.. Ancak, Seyhun nehrini geçmeye çalışırlarsada, Kur-Sul komutasındaki Türk ordusu tarafından durdurulurlar.. Sayı olarak Kur-Sul'un ordusundan daha kalabalık olmalarına rağmen, nehrin öte tarafına geçmeye cesaret edemezler.. Ancak bu arada Araplar için hiç beklemedikleri bir gelişme olur.. Araplara karşı saldırı düzenlemeyi planlayan ve bu nedenle nehrin etrafında keşif yapan Kur-Sul, Arap askerlerine yakalanır.. Nasır, Kur-Sul'u hemen öldürerek cesedini Türklerin görebileceği şekilde Seyhun nehrinin kenarına astırır.. Bu manzara çok geçmeden Türkler üzerinde beklenen etkiyi yapar ve Türk ordusu zaten sayıca üstün olan Araplar karşısında dağılır.. Taşkent ve Fergana da teslim olur.. Nasır,bundan sonra Arap hakimiyetini daha yumuşak politikalar uygulayarak sürdürür.. Yurtlarını terk ederek giden Türklerin geri dönmeleri halinde vergi borçları affedilir.. Halk içinden Müslüman olanlara bazı ekonomik ve sosyal çıkarlar sağlanarak, onların kendiliğinden Müslümanlığı seçmeleri teşvik edilir.. İslam'ın taraftar bulabilmesi için, gerek korkutarak, gerek teşvik ederek gereken her türlü tedbiri alınır.. Bu alınan tedbirler yavaşda olsa sonuç verir.. Türk topraklarındaki son Emevi Arap valisi Nasır ibni Seyyar Türklere İslam'ı kabul ettirtmeyi başarmıştır..

Bizi ilgilendiren tarih buraya kadardır.. Bundan bir süre sonra Arap topraklarında, Emevi Hanedanının egemenliği son bulur ve Abbasilerin devri kendini gösterir..

749'da Abbasiler Emevi Hanedanını zorlamaya başlar.. Arap topraklarında başlayan iç savaş, Emevilerin dışarı yayılmaları için gerekli olan kuvvetin bölünmesine yol açar.. Abbasilerle birlikte, Müslümanlaştırılan halklar üzerinde daha uyumlu, onların örf ve ananelerine uyan bir İslam uygulanır.. Emevilerden sonra İslamiyetin evrensel bir din olduğu şeklinde uygulamalar yapılarak İslam'ın daha geniş kitlelere yayılmasına özen gösterilir.. Bu şekilde önceleri Arap dini olarak kurulan din, giderek daha bir evrensel görünüm kazanır.

Bu arada Araplar arası çatışmalar da giderek şiddetlenir.. Araplar arası kavgada Mevaliler, yani azat edilmiş köleler de belli bir önem kazanırlar..

Bu çatışmaların içinde olan Arap şefleri Mevali'yi kendi taraflarına çekmek isterler.. Ancak, bütün Müslümanları eşit gören İslam karşısında Mevali'nin durumu belirsizdir.. Mevali, eşitliği öngören İslam adına, Arap üstünlüğüne karşı çıkar.. Ali tarafı ve Peygamberin amcası Abbas'ın soyu, Emeviler tarafından kendilerinden hile ve zorbalıkla alınan iktidarlarının asıl sahipleri olarak görünmeleri, beraberinde bir takım siyasal sorunları da başlatır.. Bu arada, sınıfsal farklılıklar ve beraberinde yaşanan olumsuzlukların nedeni olarak, ezilen sınıf tarafından İslamın kendisi değil, Emevi hanedanın iktidarı sorumlu tutulur..

Müslüman Araplar Türklere Neden Saldırmıştır

Genelde, bu tarihi bilen İslami çevreler, Müslüman Arapların Türklere saldırmasını, onları İslam dinine davet etmek, gerekirse bu uğurda zor kullanarak, onları İslam'a boyun eğdirmeye zorlamak şeklinde yorumlarlar.. Ancak tek neden bu değildir..

Bu konu da ayrıca Zekeriya Kitapçı'nın Yeni İslam Tarihi ve Türkler adlı Kitabında

anlatılmıştır.. Aşağıdaki pasaj, aynı kitaptan alınma bir bölümdür.

Değişen Arap Toplumunun Yeni Hayat Anlayışı

a-) Harbeden Askerlerin Servete Kavuşma İsteği

Arapları, Orta Asyayı fethetmeye zorlayan bir diğer faktörde harbeden askerlerin kısa zamanda büyük servet ve zenginliklere sahip olmaları idi. Değil daha sonraki devirler, ilk devirlerdeki fetih hareketlerinde bile sosyo-ekonomik nedenlerin çok önemli bir faktör olduğu ortaya çıkmaktadır. Genellikle Bedevi, çölde yaşayan, fakru zaruret içinde çok insafsız bir hayat mücadelesi içinde yoğrulmuş Araplar, daha İslamın ilk devirlerinde harbeden askerlerin verilen yüksek maaş ve ganimetler dolayısıyla kısa zamanda büyük bir servet ve zenginliğe kavuştuklarını görmüşlerdir. Mücahit gazilerin bundan sonraki yaşantıları ve hayat seviyeleri bir anda değişmiş ve harbe iştirak etmeyenlere nazaran çok daha iyi ve müreffeh bir hayat sürmeye başlamışlardır. Bu kabil Arap bedevilerinin o zamanki durumu, bugün Anadolu'nun iç kısımlarından kalkarak aynı sosyo-ekonomik nedenlerle çalışmak için Almanya'ya giden Türk köylüsünü ve onun sosyal hayatındada meydana gelen başdöndürücü değişiklikleri hatırlatmaktadır. Bunun içindir ki Arap kabileleri çeşitli cephelerde savaşmak için hata Hz. Ömer devrinde Medine'ye çok büyük kabileler halinde akın akın gelmeye başlamışlardır. Daha sonraları bunları Bedevi aileler takip etmiş ve dolayısıyla Arap yarımadasının dışına daha o devirlerden itibaren çok büyük bir Müslüman Arap göçü L. Caetani'nin ifadesiyle tarihte ilk defa Sami ırkının göçü başlamış oluyordu. Tarihte belki ilk defa vaki olan bu Sami Arap göçü, Emeviler devrinde de bütün canlılığı ile devam etmiş, sadece İran'a değil, Türkistan'ın Buhara, Baykent, Semerkant gibi daha birçok büyük şehirlerine önemli ölçüde Arap aileleri yerleştirilmiştir. Özellikle Buhara'ya yerleştirilen bu kabil muhacir Arap aileleri o kadar çoktu ki, Kuteybe b. Müslim be yerleşik Arap nüfusu ve kesafetine dayanarak bu büyük Türk şehrinin nereden ise kolonize etmeye kalkmış ve bunda önemli ölçüde de muvaffak da olmuştur. Genellikle 25-50 bin arasında değişen ve aile efradıyla birlikte yapılan bu göçler, bir taraftan İran ve Türkistan'ın büyük şehirlerinin Arap nüfusuyla iskan edilmesine, diğer taraftan da siyasi Arap hakimiyetinin bölgede daha kolay bir şekilde yerleşmesine ve hatta İslam dininin gelişme ve yayılmasına da yardım etmiştir.

b-) Yaygın Geçim Sıkıntısı

Müslüman Arapları komşu ülkeleri ve bu arada Türkistanı fethetmeye zorlayan önemli sebeplerden bir diğeri de çok yaygın hale gelen geçim sıkıntısıdır..Nitekim, el-Mesudi'nin en güzel kitap olarak tavsif ettiği ve fetih hareketlerini çok daha objectif kriterler içinde ele alan ilk tarihçilerimizden Belazuri'nin Fütuhu'l Büldan adındaki kıymetli eserinde, Arapların geçim sıkıntısı yokluk ve mahrumiyetler içinde sürdürdükleri hayat mücadelesi nedeniyle komşu ülkeleri fethetmeye zorlandıkları ve bu ülkelerde çok büyük sayıda yerleştikleri hakkında sarih ifadeler vardır. (Sayfa 299..)

Taberi Anlatımları

Aşağıdaki pasajlar doğrudan Taberinin anlatımından alınmıştır.

Tarih-i Taberi / Cilt 3/(Syf-343)

Her kim Türk'lerden baş getirirse yüz dirhem vereceğim. İmdi müslümanlar bir bir Türk'lerin başını kesip getirip 100 dirhemi aldılar.Ve Türk'leri dağıtıp hesapsız kırdılar ve mübaleğa ile mal ve ganimet alıp yine dönüp Merv'e geldiler.

Yaz gelince Kuteybe Horasan şehirlerine nameler gönderip asker topladı. Sonra göçüp

Talkan'a vardı. Şehrek ki Talkan meliki idi. Neyzekle müttefik idi. Kuteybe'nin geldiğini işitince kaçtı. Kuteybe Talkan'a girdiği vakit hükmetti ki ahalisini kılıçtan geçireler. Nekadar kırabilirlerse kıralar. Bunun üzerine Kuteybe'nin askeri orada hesapsız adam öldürdü.

Rivayet ederler ki 4 fersenk yol iki taraftan muttasıl ceviz ağacı dallarına adamlar asılmış idi. Oradan göçtü. Mervalarüd'e kondu. Oradaki melik kaçtı. Kuteybe onun da iki oğlunu tuttukta kalan şehrin beyleri itaat edip istikbale geldiler.(Syf-344)

Kuteybe dedi: - Vallahi eğer benim ömrümden üç söz söyleyecek kadar zaman kalmış olsa bunu derim ki **(Uktülühü uktülühü uktülühü). (Hepsini öldürün, hepsini öldürün, hepsini öldürün)**

Bunun üzerine Neyzek'i ve iki kardeşi oğulları ki biri Sol ve biri Osman'dır. Ve yine o kendisi ile mahsur olanların hepsini öldürdüler.hepsi 700 adam idi. Buyurdu başlarını kesip Haccaca gönderdiler.(Syf-347)

Kuteybe deve palanı demek olur.(Syf-351)

Ganimet malının beşte birini Haccac'a gönderip Semerkant'ın fethini de ilan etti. Haccac da bu haberi işitip sevindi. Kuteybe tekrar Merv'e döndü. Kardeşi Abdullah'ı Semerkant'a emir yaptı. Askerlerinin bir miktarını onun yanında bıraktı ve lüzumu kadar harp aleti verip, Abdullah'a dedi: Kafirlerden hiç kimseyi Semerkant'a girmeye bırakma, ancak eline bir parça balçık ver ve o balçığın üzerine mühür vur.(Syf-353)

Kuteybe'nin Havarizem Şehrine Gitmesi Haberi

Havarizem melikinin adı Çaygan idi. Ondan küçük Havarizad adlı bir kardeşi vardı. Çaygan'ın üzerine galebe etmiş idi ve onun bütün işini tutmuş idi. İşitse ki Çaygan'ın eline güzel bir cariye girmiş, yahut bir nefis bir kumaş almış derhal adam gönderip aldırırdı.Yine işitse ki bir kişinin güzel kızı var yahut güzel bir avreti var derhal mecal vermez,çekip alırdı.Hiç kimse men edemezdi. Ve Çaygan'a ondan şikayet etseler ben ona bir şey diyemem,derdi. Çaygan da onun elinden bunalmış idi.Bu işi bu şekilde uzatınca Çaygan'ın tahammül etmeye takatı kalmadı.El altından Kuteybe'ye adam gönderdi. Havarizem şehirlerinden üç şehrin kilitlerini bile gönderdi.

Ve Kuteybe'ye dedi: Havarizem'e gelip kardeşimi öldürürsen her ne dilersen vereyim,dedi.Lakin bu haberi hiç kimseye bildirmedi.Bu haber Kuteybe'ye ulaşınca gaza vakti idi.Kuteybe kavmine Segat gazasına varınız diye bildirdi.Çaygan'ın adamını geri gönderdi.Havarizad'e haber verdiler ki Kuteybe Segad'a gazaya gider. O da gayet sevindi. Ve kavmine bildirdi ki bu yıl cenkten eminsiniz,zira Kuteybe segad'a gidermiş.Ve bizde iş'e meşkul olalım dedi.Bilmedi ki Kuteybe kendi üzerine gelir. Bu esnada Kuteybe ansızın bin atlı ile Medinetül Fil ki Havarizemin ulu ve muazzam şehridir.Zira Havarizem ülkesi üç şehirdir.Ondan ulusu yoktur.Kuteybe çıkıp geldi.Havarizem halkı Kuteybe'yi görüp korktular. Kuteybe doğru Çaygan'ın yanına geldi.Ve Havarizad'a haber verdiler ki ne gafil durursun işte Kuteybe erişip alemleri fesada verdi.Havarizad anladı ki bu iş Çaygan'ın başı altındadır.Diledi ki Çaygan'ı öldüre.Lakin fırsat ve mecal bulamadı.İmdi hazır bulunan sipahi ile sürüp Medinetil Fil'e geldi.Çaygan o üç şehri Kuteybe'ye verip kendisi de Kuteybe'nin yanına geldi.Ve Havarizad şaşkına döndü. Nihayet Kuteybe'ye adam önderip aman diledi.

Kuteybe dedi: Amanı kardeşinden dile eğer o aman verirse benden emin ol.Havarizad dedi: - İmdi bildim ki benim ölmem lazım.Zira benim kardeşime boyun eğmem ölmek demektir.Belki ölmek muti olmaktan iyidir,dedi. Bunun üzerine cenge koyuldu. Bir saat cenk edip sonunda tutuldu.Kuteybe'ye getirdiler. Kuteybe dedi:Kendini nasıl görürsün. Havarizad dedi: -Ey emir,beni melamet etme ki ben kılıca eli onun için vurdum ki seninle

benim aramda bir hüküm zahir ola.İmdi fırsat senin oldu,bana ne öğrenmek gerek,ne dilersen et. Bunun üzerine Kuteybe buyurdu.Dışarı çıkıp boynunu vurdular.Çaygan dedi: -Ey emir,henüz gönlüm şifa bulmadı.

Kuteybe dedi: -Daha ne dilersin?

Çaygan Dedi: -Dilerim ki onunla bile olan kimselerin hepsini öldüresin.

Kuteybe dedi: -İmdi sen benim yanıma topla, ben öldüreyim. Çaygan da hepsini tutup getirdi.Kuteybe cümlesini öldürüp mallarını aldı. Çaygan şöyle şart etmiş idi ki:Bin baş esir ve nice bin kumaş vere. İmdi Kuteybe Medinetül File girip o malı Çaygan'dan aldı.

Çaygan Kuteybe'den yardım diledi.Zira Camhüd meliki daima gelip Çaygan ile cenk ederdi.Ve Çaygan'ı gayet incitirdi.Kuteybe Abdurrahman'ı ona yardıma gönderdi.Ve Abdurrahman varıp muharebe etti ve o meliki öldürdü.Çaygan o yerleri fethedip dört bin baş esir aldılar. Kuteybe buyurdu. Hepsini öldürdüler. (Syf-349-350)

-Şaş askeri bize gece baskın etmek dilermiş, imdi varın onların yolunda filan yerde pusuda durun.Ve onlar çıktığı vakit üzerlerine sürünüz.Ola ki bir fetih edesiniz,dedi.Muslih b.Müslim'I bunlara kumandan tayin etti.Muslih de gelip o 700 adamı üç bölük etti.Bir bölüğünü yolun sağ yanına,bir bölüğünü sol yanına koydu ve kendisi bir bölükle yolun üzerine durdu.Gece yarısı geçince Şaş askeri çıkıp geldiler.Muslih'i yol üzerinde görünce cenge meşgul oldular.Ve o iki bölük gaziler de iki taraftan hamle edip aç kurdun koyuna girdiği gibi kafirleri tarumar ettiler.Gazilerde Şube adlı bir bahadır yiğit vardı.Kendisini Şaş güruhuna ve kalabalığına vurdu.Onların ortalarında bir melikzadeleri vardı.Yetişip Şube onu kulağı tözünden kılıç ile çaldı.Öyle bir çaldı ki başı top gibi havaya uçtu.Şaş askeri bu heybeti gördüklerinde hepsi bozguna uğradılar.Müslümanlar ardına düşüp onları hesapsız kırdılar.Onlardan kurtulan pek az oldu.Ve onların ekserisi Melikzadeler idi.Ziynetli ve silahlı kimselerdi.Onların başlarını ve silahlarını ve elbiselerini hepsini aldılar geri dönüp Sürür ile Kuteybe'nin yanına geldiler. Ertesi gün Kuteybe hükmetti ki cenge atılalar.

Gavrek Kuteybe'ye adam gönderip dedi: -Bu ettiğin harbi öyle zannetme ki arapların kuvveti ile edersin belki acemden benim kardeşlerimdir ki sana yardım edip cenk ederler.Yoksa harbe arapları gönder.Gör ki biz de neler ederiz,dedi.Kuteybe bu sözü işitip gadaba geldi ve münadilere çağırttı.Müslüman mübarizleri toplanıp kafirlerin üzerine yürüyüş ettiler ve buyurdu ki mancınık kurdular ve bir burcu döğe döğe yıktılar.Ve Müslümanlar o yıkılan yerden hücum ettikte kafirlerden bir bahadır er gelip o gedikte durdu her kim ileri gelse mecal vermez öldürürdü.Müslümanlarda silahşörler çok idi.Kuteybe onları çağırtıp dedi ki:Sizden kim ki o şahsı ok ile vurursa ben ona on bin dirhem veririm.O silahşörlerden biri ileri yürüyüp ok ile o şahsı atıp gözünden vurdu ve ensesinden çıktı.derhal düştü.O kişi Kuteybe'nin yanına gelip on bin dirhemi aldı.(Syf-351-352)

Aşağıdaki makale, "[Reformist](#)" tarafından yazılmıştır. Baştan sona kadar hak verdiğim bu makaleye, bazı konulara açıklık gertirmek için bir-iki ilavelede bulundum.

TATLISU MÜSLÜMANLARI

Türkiye'nin büyük cogunlugunu temsil eden halk için "tatlisu musulmani" terimini kullanabiliriz dusuncesindeyim. Bu terimi net olarak aciklama geregi duydum. Bu yaziyi yazarken sevgili hocam Gurbuz Tufekci'nin sozleri kulaklarimda...

"Musluman musulmandir, tatlisi, acisi olmaz, hepsi de aci sudur" diyor.

Biliyorum ki bu siniflamam nedeniyle bana kiziyor, muslumanlari ikiye, uçe, dorde..vs ayirmami anlamsiz buluyor. Mutlaka hakli, Dine az ya da cok inanan tatli ya da aci her muslumanin akil damarlari tumuyle ya da kismen felç olmustur. Din bir insanin kaninda ne kadar az bulunursa bulunsun mutlaka bir yan etki ortaya cikarir,akil ve mantigi engeller. Gozleri kor eder, beyinleri uyusturur...En ufak kirintisi bile yokedilmeli, sokulup atilmalidir. Aksi halde çogalip, bitmeyen tukenmeyen istekleri, hukum surmeleriyle tum hayatimizi avucuna alana dek pesimizi birakmayacaktır. Buna yuzde yuz katiliyorum.

Ancak olaya degisik yonden bakarsak; toplumu olusturan cesitli egitim ve kultur duzeylerindeki, 15-40 yas arasi insanlari belki de %70-80 kesimi tatlisu muslumanidir. Bu Kisileri onaylamasak ta goz ardi edemeyiz. Cumhuriyet'in ilk yillarindan 1950'lere gelinceye dek Kemalizm ile yikanan, parlayan ulkede Ataturk ilkelerinin , ozellikle laikligin attigi bazi tohumlar goruruz. Bu tohumlar dusunce ozgurlugu ile filizlenmis, antiseriati olarak serpilmiş, bugun de etkisini surduren bir vatanseverlik, Ataturk'e baglilik halini almistir. Bu oyle bir baglilik ki Ataturk mu, Muhammed mi denildiginde duraksamadan Ataturk cevabini veren kitleler olusmustur. Ne yazik ki 1950'lerden sonra Ataturk ilkelerinden ustuste verilen tavizler, asit yagmurlari gibi acimasizca bu tohumlari, genc filizleri hirpalamis, yine de Kemalizmin estirdigi farkli ruzgarlar nedeniyle din degisik bir boyuta gecmis ve boylece "tatlisu muslumanlari" dedigimiz kesim dogmustur.

Seriati, seriati yarattigi kabus, vahset dolu karanlik atmosferi gormek istemeyen, daha dogrusu dinin seriati oldugunu kabul etmek istemeyen, kafasini kuma gomen kesim iste bu tatlisu muslumanlaridir... Aslina bakilirsak tatlisu muslumanligi Anadolu'nun zorla muslumanlastirildigi ilk yillardan beri ama bilincli, ama bilincsiz; her zaman halkin basvurdugu bir savunma yolu olmustur. Anadolu halki; uygulanmasi imkansiz, kurallari son derece mantiksiz ve kati, ilkel bir dinin acisini cekiyor, bundan kurtulmak istiyor ama sokup atamiyordu. Dini bulundugu eksenden cikaracak, yani "suyun hirsila, delice aktigi yonu , daha ILIMLI bir tarafa cevirecek" careler, yollar bulunmaliydi...

Tasavvuf bu yollardan biridir. Çunku Islam dosdogru boyun egilecek bir yonetim tarzi, bir inanç biçimi degildi. Halkin gucu tumuyle yoketmeye yetmese de mutlaka yumusatilmaliydi. Turk halki bunu her zamanki ince zekasiyla basardi. Yunus Emrelerle (2), Mevlanalarla enginlesen halk kulturu dini oldukca farklilastirdi ancak Ene-I Hak'ka dek varan dini yumusatma taktikleri, insanda tanriyi bulma hatta insani sevgi yolunda kutsallastirma cabalari, caglar boyunca yobazlardan, din cikarcilarindan tepki ala ala giderek tasavvuf koreldi, Hallac-i mansur gibi niceleri Islam Skolastigince yakildi, yokedildi,kelleler uctu ve tasavvuf tarihte kaldı;simdi artik elimizde Cumhuriyet ile tatlilasan(!), bir o kadar da tutarsiz, kendi icinde karmasik bir dinsel tiplene yani tatlisu muslumani var. Ne yazik ki bir gun gelip tarih olacaginin, islerine yaramadigi anda radikal dinciler (allahsiz ALLAHÇILLARCA) yokedileceginin farkinda degil.

Peki kimdir tatlisu muslumani? Belki arkadasimizdir, belki annemizdir, dayimizdir, dayimizin kizidir, belki amcamiz, teyzemiz , belki O'nu mutlaka tanirsiniz, O icimizden biridir...Nasil biridir? Oncelikle muslumandir... Islamin 5 sartini bilir. (Burada yapacagim tanimlamalar asagi yukari her tatlisu muslumani icin gecerli olup bazi farkliliklar yine de kurali bozmaz.) Kelime-i shadet, hac, oruç, namaz, zekat gibi ayrintilari hemen , bir anda sayamasa da- bunlari yanlis ya da eksik bilen ama yine de dogru bildigini iddia edene de rastladim- en azindan Islam'da 5 tane sart oldugunu bilir. Tatlisu muslumaninin en buyuk ozelligi : dini enine boyuna incelemeyip, ayrintilar uzerinde yeterince durmamasidir. Allah'in "tek" ve Muhammed'in onun resulü olduguna inanir ve buna yurekten iman eder. Aklinda bu konuda şüpheleri olsa da bunu kendi kendisine bile sormaya korkar, kendisine bile sorsa, günaha gireceğini sanır.. İlk din bilgisini ailesinde gorerek, duyarak, uygulamali olarak alir. Tatlisu muslumaninin ailesi de dogal olarak muslumandir ve dinin gereklerini hic olmazsa kismen yerine getirmektedir. Nedir bu ilk bilgiler?

Bunlari cogunlukla teorik ve pratik olarak ikiye ayirabiliriz. Teorik bilgiler masal niteliginde ya da vecizeler, tarihsel olaylar, melek hikayeleri..vs seklinde aile buyuklerince ozellikle genc fertlere anlatilanlari kapsar. Aslinda bu bilgilerin bir kısmi ister Hristiyan, ister Yahudi, ister Musluman dini ne olursa olsun her insanin inancli ya da inancsiz , dinin emirlerine uyararak ya da uymayarak yapmasi gereken temel davranislar, uymasi gereken "evrensel kurallar" dir. Ornegin anaya, babaya, buyuklere saygi, agirbaslilik, temizlik, sadelik, komsularla iyi gecinmek, adam oldurmemek, calmamak, yoksul ve yetim hakki yememek, yalan soylememek ..vs gibi. Bunlar, iki carpi ikinin dort etmesi kadar mutlak, kesin ve tersi dusunulemeyecek hatta %100 uyulmasi gereken kurallardir. Aslinda, insan olmamiz bize bu davranislari zorunlu kilar, din degil. Ama dinler de bu kurallari sanki kendi iclerinden cikmaymis gibi emrederler , oysa ki din arastirmacilarinin cok iyi bildigi gibi Kuran, Incil ve Tevrat, Zebur'dan, Zebur Hammurabi yasalarindan ve Hammurabi yasaları da Sumer ve Hitit uygarliklarindan etkilenmistir (3). Hicbir dine ozgu olmayan bu ahlak kurallari insanlik var oldugundan beri vardir ve insan olmanin geregidir.

Bunlardan tabii ki habersiz olan tatlisu muslumani mantiken su sonuca ulasir : "Dindar insan namuslu, kurallara uyan, ahlakli ve IYI insandır. Deist ya da atheistler ise namussuz, kuralsiz, ahlaksiz ve KOTU insanlar olup bunlari sozlerine guvenilmez." Iste dinlerin bir baska ters etkisi de budur; dindari iyi, dinsizi kotu gibi gosterme... Ve ne yazik ki gunumuzde hala milyonlarca insan bu gorustedir. Iste ,Tatlisu muslumani , bu evrensel ahlak yasalarini; aile ortaminda "din kurallari" olarak benimser. Ailede kultur ve bilgi duzeyine gore araya ayetler, hadisler, hikayeler de katilir. Ornegin; "Cennet analarin ayaklari altindadir" 4...gibi; "Bana bir harf ogretenin kirk yil kolesi olurum"(5) gibi, "Temizlik imandan gelir." (6)gibi, ya da "Peygamber bir gun yolda gidiyormus, karsisina bir dilenci cikmis...vs"(7) ile baslayan hikayeler, rivayetler. Tum bunlar, korpe beyinlere "Din=Islam, tanriya ulasmanin en iyi yolu, tanri=en yuce varlik, Hz. Muhammed= elci;efendimiz" seklinde islenir. Iman dolu coskulu bir sevgi, bir kendinden gecis,bir urperti olarak "din", gencin ruhuna enjekte edilmistir. Sira uygulama faslina yani pratige gelir.

Tatlisu muslumani bazi dualari ezberler, dualar Arapcadir ama bizimki neden Arapca oldugunu merak etmez, bu durumu yadigamaz. Adeta TORE gibi kabul eder. Din ile ilgili abdest, namaz, oruç, kurban kesme ..gibi her ritueli de aile icinde gorerek tatbik eder: Tum bunlari yapilmasi sart olan birer toren gibi nedenini, nicinini, kokenini merak etmeden ogrenir ve benimser.

Tatlisu muslumani nasil ibadet eder? Islam'in getirdigi tum kurallara uyamaz.(kendini elestiren ama suclamayan bir tavirla) , "simdi genciz , ileride tabii ki bu islere agirlik verecez!"der. Her konuda oldugu gibi ibadetinin oran ve yogunlugu konusunda da aile buyuklerini ornek alir."Benim babam 45' i gecince bes vakit namaza baslamis, insallah kismet olursa ben de oyle yapacagim" der.

Butun tatlisu muslumanlarinin ibadet konusunda fazlasiyla benzer yanlari bulunmaktadir. Ornegin 5 vakit namaz , cuma namazi kilmazlar, bazen bayram namazi kilarlar. Dolayisiyla namaz abdesti almazlar ama gusul abdestine cok duskundurler. Gusul abdesti almazlarsa pek rahatsiz olurlar.

Hic biri hacca gitmemistir (bir gun gideceklerini umit ederler), hic biri hatim indirmemistir. Islam terminolojisi bilmezler. Tefvizi, cebriyeti, fetreti, fitrati, fikihi, siayi tam aciklayamazlar. Ustelik cogu terimi hic duymamislardir. Zaten teoloji ile ugrasmayi da sevmezler.

Ama nedense cogu tatlisu muslumanlari ORUC ibadetine asiri onem verirler."Ramazana ozel bir saygilari vardir " diyebiliriz. Tum ramazan ayi boyunca, hic olmazsa, bir kac haftasinda oruc tutarlar. Ama ne ramazanda ne de baska aylarda kadinlari baslarini ortmez, erkekleri de kadinlara baslarini ortmelerini soylemez. Kadinlari ortunmemsi ise, Islam'a

aykiridir. (8). Ramazan bittikten sonra ise, doya doya icki icer, bayrami oyle kutlarlar.

Bu arada tatlisu muslumanlarinin onemli bir ozelligine geldik, dokunduk; evet , icki icerler...!! Bu ise Islam'a aykiridir (9). Ama hasa domuz eti yemezler. Domuz eti onlara gore haramdir(10) ama ya icki, ya alkol? O kadarina da kafa yormazlar. Bu tur komik davranislari dini hic anlamadiklarinin, ya da kendilerine gore yorumladiklarinin kanitidir. Cok uzerlerine gidemezsiniz, "Bunlar allahla benim aramda, sana ne?" derler.

Onlarin ibadet anlayisi Islam'da emredilenlere uymaz. Bu tavirlariyla ne dinsizlere ne de dincilere hos gorunemezler, zaten kimseye dini konularda sirin gorunme kaygilari da yoktur, dini kendileri icin bir gereksinme, tanriya ulasma ve IYI INSAN olma araci olarak gorurler. Dinlerine, tanrilarina hic laf soyletmez, gerekirse bu ugurda kavga (mucadele) ederler ama ne yazik ki bu derece sevdikleri dini bir kere bile oturup okumazlar. Kuran'in Turkce tercumesini bastan sona bir kez bile okumamislardir. Birakin bastan sona okumayi, bir sureyi bir okumamistir cogu.. Halbuki okusalar, ayetlerin icindeki akildisi, bilimdisi, vahsi, gunumuz insanlik anlayisi ve kulturune uymayan ifadeleri [gorecekler](#), ve Kuran'in gercekten de Allah'tan-varsa eger- mi geldigine yoksa kendisine paygamber diyen Muhammed ve arkadaslarinin mi [hazirlamis](#) olabilecegi konusu akillarini kurcalayabilecektir. Bu da [gercekleri](#) gormelerine yardimci olabilir. Hadisleri de incelemeyiz. Bazen bunun bilincsizce yapilan bir cesit savunma oldugunu, fazla uzerinde dururlarsa dindeki sacmaliklari gorup dinden cikabilme olasiligina karsin kendi iclerine kapandiklarini dusunurum.

Tatli su muslumanlari ekonomilerine dini karistirmazlar. Paralarini bankaya yatirir, faizini alirlar. Her turlu yatirim isinde akillarina (acaba bu dine uygun mudur?) sorusu gelmez. Oysa faiz Kuran'da net olarak yasaklanmistir(11). Medeni kanuna harfiyen uyarlar, resmi nikahla evlenir ve gerekirse mahkemeye giderek ayrilirlar, hic bir tatli su muslumaninin karisina "Bosol, bosol, bosol..." diyerek bosanmaya calistigi ya da hulle yaptigi gorulmez (12). Miras (13) ve tum diger hukuki islemleri icin Turkiye Cumhuriyeti mahkemelerini, yargic ve savcilarini tercih ederler. Kuran'dan bu konuda hic bir zaman ilham almazlar. gerek bosanma, gerekse miras paylasim esaslari, Kuran'da detayi ile [anlatilmis](#) olup, medeni kanun, islama aykiridir.

Fakat neticede; nesilden nesile suregelen ve vazgeçilemeyen torenler : Bayramlarda el opmeler, bayram namazi, ramazanda oruc tutmalar, iftar, muhtesem iftar sofralari, uyuklu ama sicak, sevecen sahurlar, ramazan davulcusu, minarenden yukselen cizirtili hoparlaor sesi, alnina surulen bir parca kurban kani..vs hep bir gelenek, orf,adet seklinde DIN bizim muslumanin gecmisini ve geleceğini sekillendirir; bu arabesk nakis adeta onun genlerine, kromozomlarına islenir.

Tatlisu muslumani ve evrim konusuna gelince.. Tatlisu muslumani tanriya inanir, insani tanrinin yarattigina da inanir. Bu konuda aklinda supheleriş olsa da, yukarida dedigim gibi, bunlari kendi kendisine bile dile getirmeye günah isleme korkusuyla cesater edemez. Evrim konusunda "bir su birikintisine dusen yildirim sonucu degil gayet normal yollardan falanca yerde dogmusum" diyeni oldugu gibi hem evrime hem de insani tanrinin yarattigina inanani da vardir." Bu nasil oluyor? Nasil hem tanriya hem de evrim teorisine inanabiliyorlar" diye bana sormayin...Yorumlamasi o kadar guc ki... Tatlisu muslumanlari zaten bu tip konularda pek kafa yormazlar, pek derin dusunmezler, boylece tanrinin hangi gerekce ile 5 milyon canli turunu yarattigi ya da tanrinin kaldiramayacagi bir tasi nasil yaratacagini ya da tanriyi kimin yarattigini da sorgulamazlar. Onlar icin o tanridir, tektir ve yucedir "Hikmetinden SUAL olunmaz"dir. Bu tarz mantikla, icinden cikamadiklari olaylari, aciklayamadiklari seyleri ya da bilinmezlikleri tanriya baglar, dertlerini ona havale ederler. Boylece fazla kafa yorma kulfetinden kendilerini kurtarmis olurlar (14).

tatli su muslumanlari, sorgulamazlar. Sag ve sol omuzlarinda oturan meleklerle, atesten yaratildigi soylenen cinlere, seytana inanirlar. Mucizelere [inanirlar](#). Musa'nin asasi ile

yaptigi akil disiliklara(15), Ibrahim'in parcalara ayirdigi kuslarin, etrafa atilan her bir parcasinin bir araya gelerek canlandigina(16), Muhammed'in AYI ikiye boldugune (sak-i Kamer hikayesi)(17) gibi akıldışı ve mantıkdışı olaylara inanirlar (18). Bu inanma aliskanligi, beyinlerinin ataletinin , dusunce tembelliginin bir sonucu ve imanin kefaretidir. Fakat kotu sonuclar dogurur. Tatlisu musulmani pozitif bilimlerle de ugrassa, muhendis ya da doktor bile olsa bu kayitsiz, sartsiz, sorgusuz inanma aliskanligi onun giderek kolelesmesine, kolay lokma olmasına neden olabilir. Gerisi ise herkesin bildigi rezillik, aptalca aldatilmalardir. Parasi, onuru, itibari belki de namusunu kaybeder...Kimler tarafından mi? Yoneticiler, siyasi partiler, Ilimli Islam modeli heveslisi dis gucler ve dindar komsularimiz (Iran, Suriye,Arabistan..vs), Imamlar, hocalar, mollalar..ne gune duruyor? Inanan insanlari somurmek o kadar kolay ki, zaten herkes bunu kullaniyor.

Tatli su musulmanlarinin gelecegi ne olabilir? Islam seriati'nin kurallari kesindir: seriat, tatli su-aci su musulmani gibi turler kabul etmez. Hic kimse dini kendine gore yorumlayamaz, dini sahiplenlen bir takim kisiler buna engel olmustur her devirde.

Kendi yaptiklari tanri maketinin arkasina siginip kendi kutsal kitaplarini, hadislerini, fetvalarini ve fermanlarini yazmislardir. Insanlar da uymustur onlara, cunku olumden sonrasini bilmemektedirler ama dinde ileri gelenler, RUHBAN sinifi ya da ilahiyatcilar; olumden sonrasini bildiklerini SOYLEMEKTEDIRLER. Boylece bu kolelestirme surup gitmistir. Tatlisu musulmanlarinin gelecegi konusunda sunu soyleyebiliriz: bu ulkede hic birimizin gelecegi belli olmadigi gibi onlari da ne olacagi belli degildir. Belki zaman icinde bir kismi "din afyonundan kurtulmus kisilerce" rehabilite edilecek ve deist olacaklar. Dusunmek istemeyen, hur dusunce den korkanlar ise boyle tatli tatli devam edecektir , ta ki seriat kapiyi calana dek...Surekli buyuyen seriat tehlikesi, devletin din ile yurutulme amacina uygun gelistirilen Islam modelleri en cok tatli su musulmanlarini hirpaliyacaktır diyebiliriz. Ulusalciliktan ummetsizlige gecisteki sancilari en cok onlar cekecektir. Ve eger Turkiye'de bir gun seriat ilan edilirse onlari : (tatli su musulmanlarinin) nesli tukenecektir. Ulkenin, misak-i milli sinirlarinin ve ulusalciligin bir kaosa terk edilmesi de ayni tarihe rastlayacaktır.

"Ataturk mu Muhammed mi ?" sorusu onlara bugun belki sacma, belki gereksiz bir soru gibi gelmektedir ama mutlaka bir gun radikal dincilerce sorulacaktır ve Ulusun bel kemigini olusturan bu kesimin tavrı, gelecekte onem kazanacaktır. Dine ve tanriya olan tum safca zaaflarina ragmen ulusalci, milliyetci ve ATATURKCU olan tatlisu musulmanlarinin bu surecteki reaksiyonlarini da merakla beklemekteyim.

simdiden, Tum tatli su musulmanlarina yakin gelecekte yasayacaklari tum karmasa, bunalim ve dusecekleri ikilemlerden siyirilabilme yurekliligi ve basarisi dilerim.

Reformist ,
Mayis 2000

Referanslar:

(Not: Bu yazidaki Kuran referanslari Ali Bulac Meal'den alinmistir.)

1- Gurbuz D. Tufekci, Ataturk'un Dusunce Yapisi, Turhan Kitabevi yayinlari, 1986, sf.164

2- Yunus Emre : Abdalbaki Golpinarli, Turk ve Dunya Klasikleri, Varlik, sg 108 Ask imamdir bize, gonul cemaat, Dost yuzu kiblemdir, daimdir salat

3- Muazzez Ilmiye Cig, Sumer yazilarina ve Arkeolojik buluntulara gore Ibrahim Peygamber, Kaynak yayinlari, 1997, sf 11

4- "Cennet analarin ayaklari altindadir" Bu lafi soyledigi iddia edilen Muhammed (musluman olmadan oldugu icin) annesine magfired dilememistir. Detay ve Muhammed'in analara bir diger bakis acisi icin Bkz. Ilhan Arsel, Turan Dursun'a Mektuplar, Kaynak Yayinlari, 1.basim Ekim 1996, sf 107

5- "Bana bir harf ogretenin kirk yil kolesi olurum"-Bu soz Ali'ye aittir, ne Kuran'da ne de hadislerde de benzerine rastlayamayiz.

6- "Temizlik imandan gelir"- Bu hadisin sahih olduguna dair bir suphe bulunmaktadir. Yemegin 3 parmakla yenip, ardindan tabagin ve parmaklari yalanmasini , yere dusen lokmayi temizleyip yemeyi oneren bir kafanin temizlik anlayisi da ayrica sorgulanmalidir... Ayrica, Muhammed'in, "yemek yerken icine bir sinek dusse, ve sinegin tek kanadi islansa, yemegi yemek icin sinegin obur kanadinin da yemege batirildiktan sonra yemeye devam edilmesi" seklindeki tavsiyesi de ilginctir..

7- Peygamberin basindan gectigi rivayet edilen hikayeler pek coktur. Bkz. Tum Ilmihaller ve ilkogretimde okutulan din dersi kitaplari

8- Kadinlari ortunmesini emreden ayetler Kuran'da kesindir, sunnet degil, farzdir , EMIRDIR. (K.Ahzab 33/59, K.Nur, 24/31)

9- K.Maide, 5/90 (Ey iman edenler, içki, kumar, dikili taşlar ve fal okları ancak şeytanın işlerinden olan pisliklerdir. Öyleyse bunlatrdan kaçının umulur ki kurtuluşa erersiniz)

10- K.Bakara,2/173:(O size ölüyü, kanı,domuz etini ve Allah'tan başkası adına kesilmiş olan hayvanı kesin olarak haram kıldı. Fakat kim kaçınılmaz olarak muhtaç kalırsa ,taşkınlık yapmamak ve haddi aşmamak şartıyla -ölmeyecek oranda-yiyebilir, ona bir günah yoktur. Gerçekten Allah, bağışlayandır, esirgeyendir.) K.Enam,6/145 (De ki: bana vahyolunanlar içinde, yiyen bir kimsenin yiyeceği şeyler için , ölü eti, dökülen kan, domuz eti- ki bu gerçekten mundardır-ya da Allah'tan başkası adına kesilmiş bir fisk dışında , haram kılınmış bir şey bulmuyorum. Kim kaçınılmaz bir ihtiyaçla karşı karşıya kalırsa-saldırmamak ve haddi aşmamak şartıyla, bu sayılanlardan ölmeyecek kadar yiyebilir. Şüphesiz Rabbin bağışlayandır, esirgeyendir.)

11- K.Bakara,2/276 (Allah fazizi yok eder de sadakayı arttırır. Allah günahkar kafirlerin hiç birisini sevmez)

12- K.Bakara 230 (Yine onu kadını üçüncü defa boşarsa onun dışında bir başka koca ile nikahlanmadıkça ona helal olmaz. Eğer bu koca da onu boşarsa, ilk koca ile karısı Allah'ın sınırlarını ayakta tutacaklarını sanıyorlarsa, tekrar birbirlerine dönmelerinde ikisi için günah yoktur. İşte bunlar Allah'ın sınırlarıdır; bilen bir topluluk için bunları böyle açıklar.)

13-K.Nisa 4/11(Çocuklarınız konusunda Allah, erkeğe iki dişinin hissesi kadar tavsiye eder...)

14- K.Bakara, 2/216 (Savaş hoşunuza gitmediği halde üzerinize yazıldı. Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey, sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için bir şerdir. Allah bilir de siz bilmezsiniz.)

15- K.Neml,27/10 (Asanı bırak! Bıraktı ve onun çevik bir yılan gibi hareket ettiğini görünce, geriye doğru kaçtı. "Ey Musa, korkma; şüphesiz benim; Benim yanımda gönderilen elçiler korkmaz") ; Bakara,2/60 (Hatırlayın ! Musa kavmi için su aramıştı, o zaman biz ona “ Asanı taşa vur” demiştik te ondan 12 pınar fışkırmıştı, böylece herkes içeceği yeri bilmişti. Allah'ın verdiği rızıktan yiyin, için ve yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın.)

16- K.Bakara,2/260 (Hani İbrahim: "Rabbim bana ölüleri nasıl dirilttiğini göster" demişti. Allah ona "İnanmıyor musun?" deyince, "Hayır, ancak kalbimin tatmin olması için "dedi. "Öyleyse dört kuş tut. Onları kendine alıştır, sonra onları parçalayıp her bir parçasını bir dağın üzerine bırak, sonra da onları çağır. Sana koşarak gelirler. Bil ki şüphesiz Allah , üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir.)

17- [sak-i Kamer](#), Turan Dursun,Din Bu 1, Kaynak Yayinlari 16.Basim, 1995 ,sf 217

18-Mucize bilimin aciklayamadigi ve tanriya mal edilen olaganustu hallerdir. Bilim her olayi bugun ya da gelecekte aciklayacaktır. Doga ustu ya da alti diye kavramlar olamaz. Mucizeye inanmak bilimi red etmektir. Bilim varsa zaten mucize yoktur, mucize varsa da bilim yoktur; pozitivizmi bir kenara itip akil disiliklara inanan toplumlarin bugun icinde bulunduklari hal de ortadadir. Islam'da yeri olan tum mucize ve akil disiliklar icin: Bkz. Turan Dursun Din Bu 1

AMERIKALI BILIM ADAMLARI VE TANRI KAVRAMI

Edward J. Larson*, Larry Witham**

Amerikali bilim adamlari arasinda, dini inanclar, yuzyilin basindan beri tartisma konusu. Son arastirmalarimiz onde gelen doga bilimcilerinin neredeyse tumunun Tanri'ya inanmadigini ortaya koydu.

Bu konudaki arastirmalar, 1914 yilinda ABD'li psikolog James H. Leuba ile basladi. Leuba gelisguzel secilmis 1000 Amerikali bilim adamindan % 8'inin inancsiz ya da suphe sahibi oldugunu belirledi. Bu sayi onde gelen 400 bilim adamı goz onune alindiginda % 0'e ulasmaktaydi (!). Ayni arastirmayi 20 yil sonra tekrarladiğinda ise, bu oranların sirasiyla 67 ve 85'e vardigini gozlemledi (2).

1996 yilinda Leuba'nin 1914 yilindaki arastirmasini tekrar ettik ve Nature dergisinde sonuclarimizi yayinladik (3). 1914 yilina gore az bir farkla. Amerikali bilim adamlarinin % 0.'si supheli ya da inancsizdi. Bu yil, Leuba'ninki gibi onde gelen bilimciler arasinda yaptigimiz anketsonuclari, inanclilarin oraninin % 4'lere dustugunu ortaya cikardi.

Leuba bu yuksek orandaki inancsizlik ve supheyi, bilim adamlarinin yuksek duzeydeki bilgi, kavrama ve deneyimine baglamistir (*). Oxford Universitesi bilim adamlarindan Peter Atkins , 1996 yili anketimiz sirasinda "Bilim adamı olup aynı zamanda dini inanclara da sahip olabilirsiniz.

Ancak ben de kelimenin en derin anlamıyla bilim adamı olmanız olanaksızdır. Zira bize yabancı pek çok bilgi kategorisi bulunuyor" diyerek gorusunu belirtti (4). Benzeri yorumlar, bizi Leuba'nin normal bilimciler ile onde gelenler arasinda gerceklestirdigi ikinci arastirmasini tekrarlamaya yoneltti.

Bilim dallarında durum Onde gelen bilimciler grubumuzu Ulusal Bilim Akademisi (NAS) uyesi bilim adamlari arasindan sectik. Anketimize gore neredeyse tumu Tanri'ya inancsizdi. NAS biyologlari arasinda Tanri'ya ve olumsuzluge karsi inancsizlik oranlari % 5. ve % 9. iken, NAS fizikcileri arasinda bu oran % 9. ve % 6.'e ulasmaktaydi. Geri kalanların cogu ise

her iki konuya da supheyle bakmaktaydilar.

Inananlar ise azdi. Inancin en yuksek oldugu grup ise matematikciler oldu (Tanrı'ya inanc % 4., olumsuzluge inanc % 5.). En dusuk inanc orani Biyologlar arasinda gozlenirken (Tanrı'ya 5.5 ve olumsuzluge % .), fizikciler ve astronomlarinki biraz daha yuksek cikti (% . ve % .). 1924, 1933 ve 1998 anketlerinin karsilastirilmasina iliskin figurler Tablo 1 'de yer aliyor.

Leuba genel anketi icin onemli bilimcileri, Amerikan Bilim Adamlari'nin (AMS) listesinden secmist. Kendisinin zamaninda bu yayin en onde gelen bilimcileri belirlemekteydi (1,2). AMS artik bu tur bir belirleme yapmadigindan biz, onde gelen bilimcileri NAS'tan sectik. Bizim yontemimizin Leuba'ninkinden daha seckin bir grup olusturmasi, inanc oranindaki dusuklugu aciklayici olabilir. 1914 anketi icin Leuba sorularini, 400 onemli AMS bilimcisine postaladi. Burada, "kisisel olumsuzluk" ve "insanoglu ile entelektuel ve sicak bir iliski icinde olan bir Tanrı'ya" inanip inanmadiklari soruluyordu. Anketi dolduranin, her soru icin inanma, inanmama ya da suphe seceneklerinden birini isaretlemesi beklenmekteydi (1). Bizim anketimiz de ayni sorulari kapsamistir.

Leuba 1914 anketini 400 biyolog, fizikci, matematikci ve astronoma yollamistir (1). NAS uyelerinin azligi nedeniyle biz anketimizi bu dallardaki 517 NAS uyesinin tumune yolladik. Leuba 1914'te % 0 oraninda ve 1933'te % 5 oraninda yanit almisken, bizim anketimize 1996'da % 0 oraninda ve NAS uyelerinden de % 0 oraninda yanit geldi (1,2).

Biz bulgularimizi derlerken NAS, ABD'de bilim dunyasi ile tutucu Hiristiyenler arasinda bitmeyen bir surtusme konusu olan evrim kuraminin, devlet okullarinda ogretilmesini tesvik eden bir kitapcik yayinladi. Kitapcikta "Tanrı'nin var olup olmamasinda bilim tarafsizdir" denilmektedir (5). NAS Baskani Bruce Albert, "Bu akademide pek cok degerli bilim adami dini inanclara sahip oldugu kadar, evrim kuramina da inanir ve cogu da biyologdur" demekteyse de bizim bulgularimiz aksini soyluyor.

(*) Department of History, University of Georgia, Athens, Georgia 30602-6012 USA

(**) 3816 Lansdale Court, Burtonsville, Maryland 20866 USA

Referanslar:

1- Leuba, J. H. The Belief in God and Immortality: A Psychological Anthropological and Statistical Study (Sherman, French & Co., Boston, 1916). Links

2- Leuba, J. H. Harper's Magazine 169,2691-300 (1934). Links

3- Larson, E. J. & Witham, L. Nature 386,435-436 (1997). Links

4- Highfield, R. The Dailiy Telegraph 3 April, p.4 (1997). Links

5- National Academy of Sciences Teaching About Evolution and the Nature of Science (Natl Acad. Press, Washington DC, 1998).

Links

TABLO1: Bilim Adamlarinin Arastirma Sorularina Verdikleri Yanitlar (%)

Tanrı'ya İnanma	1914	1933	1998
<i>Kitisel inanç</i>	27,7	15	7,0

Kişisel inançsızlık	52,7	68	72,7
Tüphe ya da agnotisizm	20,9	17	20,8
İnsan ölümsüzlüğüne inanç			
Kisisel inanc	35,2	18	7,9
Kisisel inancsızlık	25,4	53	76,7
Süphe ya da agnostisizm	43,7	29	23,3

Not: Bu makale, Cumhuriyet Gazetesi'nin haftalık eki olan Bilim Ve Teknik Dergisi'nden alınmıştır.

İngilizlerin Tanrı'ya inancı azalıyor!

İngiltere'de yayımlanan The Daily Telegraph gazetesinin yaptığı bir araştırma, İngilizlerin Tanrı'ya inancının azaldığını ortaya koydu. Araştırmanın sonuçlarına göre, Tanrı'ya inandığını söyleyenlerin oranı yüzde 44, inanmadığını söyleyenlerin oranı yüzde 35 olarak belirlendi. Diğer katılımcılar görüş belirtmedi. Gazete, Tanrı'ya inananların oranının 1968 yılından yüzde 77 olduğunu, inanmadığını söyleyenlerin oranının da o yıldan beri üç kat arttığını kaydetti. Bu düşüşü "İngiliz yaşam tarzındaki büyük değişime" bağlayan TheDaily Telegraph, Tanrı'ya inananların oranının, "duyarlıkların azalması ve umursamazlığın artmasıyla" önümüzdeki yıllarda artarak sürebileceğini yazdı. (27-12-2004 SkyTurk)

DEPREM VE İSLAM ÜLKELERİ

Türkiye'de 17.08.1999 tarihinde saat 03:02'de 7.4 şiddetinde deprem oldu. Kocaeli - Gölçük olan merkez üssünden yayılan deprem dalgaları, Kocaeli ve ilçelerinin yanısıra Adapazarı (Sakarya), Yalova, ve İstanbul'u (Avcılar) vurdu..

Can kaybı resmi rakamlara göre 15 bin civarında..Ama çoğu kişinin tahmini ise 30 bin kadar.. Yaralı sayısı ise 34.000.

İstanbul'da, resmi kayıtlara girmemiş, az ve orta hasarlı, sonraki depremlerde dayanmayacak durumda binlerce ev var..

Ardından bir takım "artçı" depremler geldi.. Ve, 12 Kasım 1999 akşamı da Bolu-Düzce 7.2 şiddetinde bir depremle yıkıldı. 800 küsur ölü, 5 bin küsur yaralı ve dokuzyüz küsur yıkık ev var..

Hemen dini siyasete alet eden yobaz islamcılar ortaya çıktılar.. Bu depremin Allah'tan (varsa eğer) gelen bir ceza olduğunu iddia ettiler.. Hatta bu konuda bir kitap bile bastırıp dağıttılar. (Sonra da kendilerine göre Allah'tan ceza görenlere güya yardımcı olmak için kendi partilerinin ve kuruluşlarının reklamını yaparak bir "yardım kampanyası" açtılar.. Bu suretle, Allah'ın-varsa eğer- ceza verdiklerine yardımcı olarak Allah'a-varsa eğer- karşı gelmiş olmuyorlar mı?)

2000 yılının Şubat ayında, Nakşibendi tarikatının İsmail Ağa grubundan "Cübbeli Ahmet Hoca" adlı bir islam hocasının yaptığı konuşmalar TV ve yazılı basında yer aldı. Bu islamiyet hocası, "Deprem faydan oldu diyenler şeytandır.." diyerek, kendisinin ve temsil ettiği dinin ne denli bilim dışı olduğunu kanıtladı. Kaldı ki, "zina edenlerin taşlanarak öldürülmesini" isteyen bu İslam hocası, aynı zamanda "Başı açık gezen erkeklerin müslüman sayılmayacağını" da söylüyor.

Yine konumuza dönelim ve 1987-1998 yılları arasında müslüman ülkelerde olan büyük depremleri hatırlayalım:

<u>Ülke</u>	<u>Tarih</u>	<u>Ölü Sayısı</u>
Türkiye	17.08.1999	15.000-30.000
Türkiye	27.06.1998	108
Endonezya	12.12.1992	2.000
Afganistan	1.2.1991	1.500
Afganistan	4.2.1998	3.500
Afganistan	30.5.1998	+3.000
Iran	21.6.1990	40.000
Iran	28.2.1997	1.100
Iran	10.5.1997	2.000
Mİsİr	12.10.1992	552
Cezayir	18.8.1994	171
Türkiye	13.3.1992	653

Halbuki, ne diyor Muhammed'in hazırlamış olduğu ama Allah'tan-varsa eğer- geldiğini iddia ettiği kitabı Kur'an:

Enbiya/21:31. Onları sarsmasın diye yeryüzünde bir takım dağlar diktik. Orada geniş geniş yollar açtık; ta ki maksatlarına ulaşsınlar.

Nahl/16:15. Sizi sarsmaması için yeryüzünde sağlam dağları, yolunuzu bulmanız için de ırmakları ve yolları yarattı.

Lokman/31:10. O, gökleri görebildiginiz bir direk olmaksızın yarattı, sizi sarsmasın diye yere de ulu dağlar koydu ve orada her çeşit canlıyı yaydı. Biz gökyüzünden su indirip, orada

her faydalı nebattan çift çift bitirdik.

Demekki, dağları depremi önlesin, yer sarsılmasın diye yarattığını iddia eden meğerse doğru söylemiyormuş. Dağlara rağmen hâlâ müslüman ülkelerde de yer sarsılıyor, deprem oluyor ve müslümanlar ölüyor.. Hem de Türkiye'deki yobazların iddia ettiği gibi, sadece türbanla devlet daireleri ve okullara girmeyi yasaklayan, Musevi ülke ile ekonomik ve askeri anlaşmalar yapan, salonlarında çalgılı-sözlü düğün dernek toplantı yapılan, kadınları kısa kollu başları açık gezen Türkiye'de değil; **kısa kollu ve başı açık kadınların sokağa çıkmasını bile yasaklayan, Musevi ve diğer gayrimüslüm insanları "kafir olarak adlandıran, İslam şeriatının en katı olarak uygulandığı ülkelerde de "dağları yaratan"ın yarattığı dağlar, depreme mani olamıyor, bu şeriatçı ülkelerde olan depremlerle binlerce kişi ölüyor..**

Dinci yobazlar, depremin bir "ceza" olduğunu söylerlerken, bu cezaya neden dine inanan, halk deyimiyle "namazında, niyazında" olan kişilerin de "çarptırıldığını" düşünmüyorlar? Inandıkları Allah-varsa eğer-, suçlu ile suçsuzu ayıramayacak kadar beceriksiz mi yoksa?

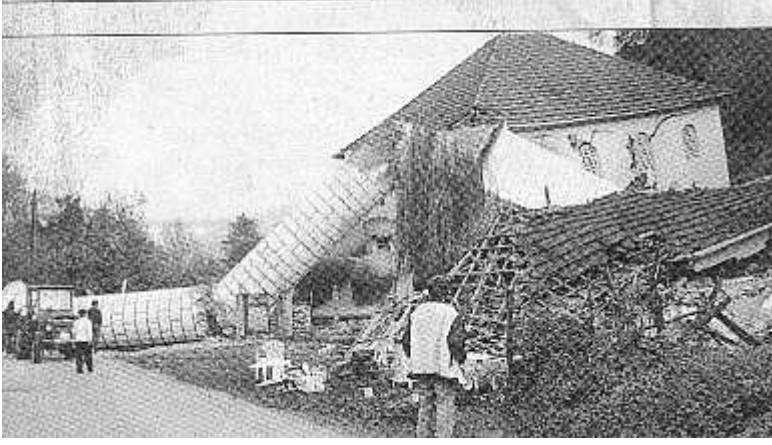
12 Kasım 1999 Düzce depremi'nden birkaç görüntüye bakalım.. Aşağıda, yıkılan iki cami görüyorsunuz. Deprem, dinci yobazlara göre bir "ceza" olduğundan ve "fesat yuvaları"nı vurduğundan çıkacak sonuç; camilerin fesat yuvası olduğu mudur?

İkinci resimdeki yıkılan camide, Mehmet Ali Başer adındaki bir vatandaş hayatını kaybetti.. İki vatandaş da ağır yaralandı. Kocaeli depreminde Düzce Merkez Büyük Camii'nin minaresi yıkılmıştı. Düzce depreminde de duvarları yıkıldı. Kombassan'ın yaptırdığı mescit de yıkıldı.. Kocaeli, Adapazarı, Gölcük'te de bir çok cami yıkıldı depremde.. Deprem, Allah'ın-varsa eğer- bir cezası ise, bu yıkılan camilere ve ölen dindarlara ne oluyor?

Yine 7,2 şiddetindeki Düzce depreminde, 40 kişinin katıldığı bir mevlit okunmakta olan beş katlı bir bina çöktü.. Sadece iki kişi kurtuldu.. Otuzsekiz kişi hayatını kaybetti.. Ne yaparlarken? Mevlid dinlerlerken..

Dinci yobazların mantığına göre, camiler

"ceza" olarak yıkılıyor,
dindarlar "ceza" olarak
ölüyorlar.. Ne cezası?
Kime ceza?

Depremde hasar gören İstanbul camilerinin durumunu
öğrenmek için [buraya tıklayınız](#)

15.12.2000 akşamı Akşehir’de olan 5.8’lik depremle yıkılan minare, camide Teravih namazı kılmakta olan 250 kişiden beşinin ölümüne neden oldu.

Bu arada tarihteki bir başka depremden, 1755 yılında Portekiz’de Lizbon Depremi’nden bir örnek verecek olursak, bu depremde kiliseler ve katedraller de yıkılmış, şehir neredeyse dümdüz olmuş, ama birtek Genelev ayakta kalmıştı. Deprem Tanrı’nın bir cezası olduğunu düşünen geri kafalılar da bu durumu görünce söyleyecek söz bulamamışlardı. (Cumhuriyet Pazar Dergisi, 12.11.2000)

26.12.2003 günü islami şeriatla yönetilen ülkelerden birisi olan İran’ın Bam kentinde meydana gelen 6,6 şiddetindeki 12 saniye süren deprem en az 25.000 kişinin ölümüne neden oldu.

08.10.2005 sabahı islami şeriatla yönetilen Pakistan’ın dağlık Keşmir bölgesinde meydana gelen 7,6 şiddetindeki depremde onbinlerce kişi öldü. Güya bilimsel bir kitap olduğu iddia edilen Kuran’da "Enbiya/21/31. Yeryuzune, insanlar sarsılmasın diye sabit dağlar yerleştirdik; rahat gidebilsinler diye aralarında geniş yollar varedtik." - "Nahl/16/15-6. Yeryuzunde, sarsılmayasınız diye, sabit dağlar, nehirler ve belki yolunuzu bulursunuz diye yollar ve işaretler meydana getirmiştir. Onlar yıldızlarla da yollarını bulurlar." - "Lokman/31/10. Allah gokleri gordugunuz gibi direksiz yaratmış, sizi sallarsa diye yeryuzune sabit dağlar koymuş; orada her türlü canlıyı yaymıştır. Gokten su indirip orada her hoş ciftten yetistirmişsinizdir." diyerek dağların depremlerin önlemesi için Allah tarafından yaratıldığını yazmaktadır, ama nedense dağlık bir coğrafyada onbinlerce kişiyi öldüren depremler olmaktadır.

Depremler, "ceza" değildir. Deprem, doğal bir olaydır. Sebebi bellidir, ne zaman olacağı yaklaşık bellidir, dünyanın nerelerinde deprem olacağı bellidir. Akıllı insanlar, depremden yıkılmayacak, can kaybına neden olmayacak sağlamlıkta ve yerlerde binalar yaparlar.

Unutmayalım ki, **İslamiyeti hayat tarzı olarak benimsemiş, İslam şeriatına göre yönetilen ülkelerin neredeyse tamamı dünyanın en geri kalmış ülkeleridir.**

Bugün yeryüzünde iyi örnek alınacak bir tek islam ülkesi bile bulunmamaktadır.

Buna karşılık, Tayvan, Meksika ve ABD gibi gayrimüslüm topraklarda olan depremler ise,

oradaki insanlara bir zarar veremiyor..

Londra, Paris, Newyork, Moskova, Oslo, Stockholm, Berlin, Kopenhag, Amsterdam gibi, şeriatçı ülkelerde yapılması külliye yasak hayat tarzının ve özgürlüklerin var olduğu topraklara ise deprem hiç mi hiç uğramıyor! Domuz eti yemek bunlarda, içki içmek bunlarda, cinsel özgürlük bunlarda, demokrasi bunlarda, laiklik bunlarda.. Ama, Allah-varsa eğer-, bu milletleri, cezalandırmak için deprem göndermiyor! Demek ki, Allah-varsa eğer-, gayrimüslümleri, müslümanlardan daha çok seviyor!

Demek ki, ya Muhammed doğruyu bilmiyor, ya da Muhammedi kandırılmış(!), kandıran varsa eğer..

Ya da, "dağları yaratan", yeterince iyi yaratamamış, defolu iş yapmış ki, o dağlara rağmen depremler oluyor!

İşte, bilimsel olduğu iddia edilen ve yeryüzünün en cahil toplumlarının "kutsal" kabul ettiği kitabın durumu bu...

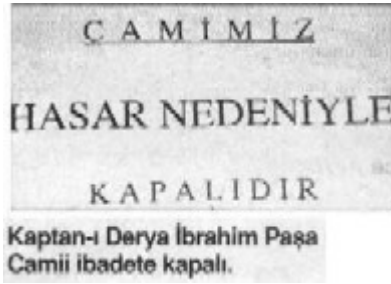
En iyisi, müslümanlar, müslümanlığı biraksın, da Allah baba-varsa eğer- onlara deprem yollayamasın.. Yollasa bile zarar veremesin..

Abuk subuk konuşan yobazlara karşı, onların mantığına uygun cevap tarzı işte bu!..

(Bu sayfa 13.11.2000 tarihinde güncellendi)

DİNCİLERE GÖRE "ALLAH'IN CEZASI" OLAN "DEPREM" CAMİLERİ NİYE VURDU?

	Mihrimah Sultan Cami'sinin önüne konulan ilanı görüyorsunuz. Bu ilanı yazan koskoca caminin koskoca imamı acaba ne dediğini biliyor mu? Varlığı tartışma konusu olan Allah'ın, varlığı tartışma konusu olan cennette "ev" vereceğini yazıyor ilanda.. Cennette "ev" var mı, yok mu? Cennetteki evler ne tip? Kaç katlı? Kaç odalı? Cennet'in neresinde? Herşeyden de önemlisi, "yardımsever"e Allah'ın-varsa eğer- Cennet'te-varsa eğer- ev vereceği, nerede yazıyor? Kuran'da mı? Eğer, Kuran'da yazmıyorsa, bu sadece bu ilanı yazanın uydurmasıdır. Hem, eğer dincilerin iddia ettiği gibi, deprem Allah'ın-varsa eğer- bir cezası ise, neden Allah-varsa eğer- kendisine ibadet edilmek

Fotoğraflar, 17.08.2000 tarihli Hürriyet Gazetesi İstanbul ekindendir.

için yapılan camiye bu denli hasarlıyor? Allah'ın-varsa eğer-cezası olan deprem, camiye ceza olarak hasarlıyorsa, bu camiye tamir etmek, Allah'ın cezasına karşı gelmek, bir başka deyişle Allah'a karşı gelmek değil midir?

17 Ağustos 2000 depreminde, bazı camiler de [yıkıldı](#) bazıları da hasarlandı. Hürriyet gazetesi'nin konuyla ilgili iki haberini aşağıda aktarıyorum, ve depremin Allah'ın cezası olduğunu söyleyen dincileri düşünmeye davet ediyorum:

Cemaat yardıma çağırılıyor	Kiliselere Ciddi hasar Olmadı
İstanbul'da 16 tarihi camide ağır, 11'inde ise hafif hasar oldu. Vakıflar ödenek alamadığı için tamire başlayamadı. Bir Sinan eseri olan Mihrimah Sultan Camii, cemaati yardıma çağırıyor.	17 Ağustos 1999 depreminde hasar gören Ermeni ve Rum kiliselerinin hiçbirisi yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmadı. Kiliselerin bir kısmında onarım tamamlandı.
Vakıflar Müdürlüğü'ne göre 17 Ağustos depreminde hasar gören camiler için ödenek ayrılamadı.	17 Ağustos depreminde 12 Ermeni kilisesi hasar gördü, ancak yıkılma tehlikesiyle karşılaşan kilise olmadı.
Bunlardan en ağır tahribat gören Fatih Camii oldu. Zemininde de problem olan ve bundan önceki büyük İstanbul depremlerinde çok ağır hasarlar görüp 18. yüzyılda neredeyse tamamen yeniden inşa edilen bu caminin içine iskeleler kuruldu. Cami için bir ihale açılması planlanıyor.	En hasarlı olan Gedikpaşa Kilisesi. Kilisenin duvarlarında ve çatısında oynamalar oldu. Kumkapı Meryemana Kilisesi'nin çan kulesi önemli hasar gördü.
İstanbul'daki 16 camide ağır hasar oldu, 11 tarihi cami ise depremi küçük hasarlarla atlattı.	Ayrıca Kumkapı'daki Patrikhane binasının 10-15 santimetre kadar yan yattığı tespit edildi. Bütün bu hasarlar yurtdışındaki Türkiyeli Ermenilerin de maddi desteğiyle geçtiğimiz yıl içinde giderilmeye çalışıldı. Yurtdışındaki Ermeniler ayrıca deprem bölgesine hatırı sayılır yardım ve destek sağladılar.
Başta camiler olmak üzere tarihi yapılarındaki tahribatların giderilmesi için ise İstanbul'da yaklaşık 10 trilyon liraya ihtiyaç var.	Beyoğlu'ndaki Üç Horan Ermeni Kilisesi'nde de deprem sonrasında sıva çatlakları ve boya dökülmeleri oldu. Bu kilise, Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül'ün desteğiyle restore edilerek ibadete açıldı.
Bazı camiler, örneğin Kaptan-ı Derya İbrahim Paşa bugün bile ibadete kapalı. Aksaray'daki Mihrimah Sultan Camii ise depremden önce de hasarlıydı. Bu caminin kapısında, cemaati	

yardıma çağıran bir duyuru asıldı.

VAKIFLARA BAĞLI TARİHİ CAMİLERDE HASAR DURUMU

Ağır hasarlı

Eminönü'nde bulunan Bayazıd, Küçükayasofya, Kaptan-ı Derya İbrahim Paşa, Gazi Atikali Paşa camileri. Fatih'te Hırka-ı Şerif, Fatih, Haseki Sultan, İskenderpaşa, Yavuzsultan Selim, Cerrahpaşa, Mihrimah Sultan, Bezm-i Alem Valide Sultan, Atikali Paşa, Nişancı Mehmet ve Mesih Ali Paşa camileri. Beşiktaş'daki Sinan Paşa Camii ile Beyoğlu'ndaki Kılıçlı Paşa Camii.

Hafif hasarlı

Eminönü'nde Mahmutpaşa, Laleli, Rüstem Paşa ve Kaliçeci Hasanağa camileri. Fatih'deki Balıpaşa, Fatma Sultan ve Selçuk Sultan camileri. Sarıyer'de Büyükdere Kara Kethuda ve Cezayirli Hasanpaşa camileri. Bakırköy'de Yeşilköy Mecidiye Camisi.

Hasarlı medrese ve vakıf müzeleri:

Fatih'de Tabhane Medresesi ile Karagümrük'te sağlık ocağı olarak kullanılan tarihi medrese. Fatih'teki Amcazade Medresesi hafif hasar gördü. Vakıflar'a ait Eminönü'ndeki Kültür Arşiv Müdürlüğü ile Hat Sanatları Müzesi ve Fatih'teki Hırka-ı Şerif lojmanları hasar gördü.

Akla şu soru geliyor: Madem ki dincilere göre deprem Allah'ın- varsa eğer- bir cezasıdır, neden kendisi için yapılmış camilere de hasar veriyor? Hasar gören caminin onarımı için neden günahkar insandan maddi yardım istenmesine yol açıyor?

Cemaatin yoğun olarak yaşadığı Yeşilköy civarında konutlarda hasar meydana geldi. Deprem bölgesinde 7 cemaat mensubu hayatını kaybetti.

Ortodoks Rum cemaati de depremde yara aldı. Burgaz Adası Kilisesi, Büyükdere'deki Nikolas ve Dimitrios kiliseleri hasar gördü. Nikolos Kilisesi mühürlenerek bakıma alındı. Rum Patrikhanesi, deprem bölgesine uluslararası yardımların artırılması için çalıştı.

Hahambaşılıktan yapılan açıklamada, ufak tefek sıva çatlakları dışında sinagogların depremi hasarsız atlattığı bildirildi.

Akla şu soru geliyor: Allah-varsa eğer-, gayrimüslümleri daha mı çok seviyor ki, depremde onların ibadethanelerine daha az hasar veriyor?

Dincilik Kavgası ve İbadet Özgürlüğü...

PENCERE

İlhan Selçuk, Cumhuriyet Gazetesi 27.10.1999

Dincilik kavgası Anadolu'ya özgü sayılamaz; tüm İslam coğrafyasında geçerlidir. Türkiye'ye özgü yerel bir olay değil irtica; Afganistan, İran, Sudan, Cezayir vb. ülkelerde başa beladır. Laik cumhuriyet yalnız Anadolu'da var; ama, kanlı dincilik kavgası, laik devlet düzeniyle ilgisi bulunmayan Müslüman ülkelerde bizdekinden daha beter boyutlarda sürüp gidiyor.

Osmanlı'da irtica 19'uncu yüzyıl boyunca sorundu. 1909'da bu ülkenin başında padişah-halife vardı; Şeyhülislam ile kadılar devlet örgütünde yetkili idiler, Şeriye Vekâleti bulunuyordu; 31 Mart'ta irtica ortalığı kana buladı.

Kemalistlere "laikçiler" diye yüklenenler ya kasıtlıdır ya aymazlık içindedirler. 21'inci yüzyılın eşliğinde irtica, yalnız laik Atatürk cumhuriyetini yıkmaya çalışmıyor; Müslümanlık coğrafyasında bir numaralı sorundur.

*

Anadolu'da iki temel mezhep var: Sünnilik ve Alevilik...

Osmanlı'da Alevi baskı altındaydı.

Nasıl olmasın ki!..

Devletin başı padişah Sünnilerin halifesiydi; Kızılbaşlara uygulanan zulmün haddi hesabı yoktu; Aleviler dağlara çekilmişlerdi; ancak Atatürk laik cumhuriyeti kurduktan sonra soluk alabildiler.

Ne var ki çok partili rejimle birlikte devlet içinde Sünni iktidarını kuran gericilik, Alevilerin üstünde dayanılmaz bir baskı oluşturdu.

Toplumsal dönüşüm ve nüfus patlaması, Alevileri kırsal alandan kentlere taşıyınca, bunalım yoğunlaştı. Çünkü dağa ve düze yerleşik uzak köylerde ibadetini sürdürebilen Alevi şehirde ne yapacaktı?..

Alevinin ibadet özgürlüğünü kazanmak için savaşımı bu zorunluluktan doğdu. Sonuçta kentlerde cemevleri kuruldu, tapınma özgürlüğü kazanıldı.

Alevi şeriatçı değildir; şeriata karşıdır; camiye değil cemevine gider; din devleti kurmak gibi bir amacı olamaz.

*

Sünnilikte durum ne?..

Sünni şeriatında iki alan vardır; birincisi "ibadet" tir, ikincisi "muamelât" tir.

İbadet tapınmadır; muamelat kapsamında ceza, miras, aile hukuku da vardır ki bu bölüm baştan sona demokrasi, insan hakları ve temel özgürlüklere ters düşen kurallarla dolup taşar.

Bir Sünni günde beş değil, yirmi beş rekât namaz kılsa kimse karışamaz; çünkü bu ibadettir; ama, bir Sünni, şeriat hukukunun uygulanmasını isterse, kıyamet kopar; daha Osmanlı döneminde şeriatın muamelat bölümündeki kurallar devletin hukukundan bir bir kaldırılmaya başlanmıştır; irtica, yenilikçi Osmanlı padişahlarına ve paşalarına bu nedenle düşmanlaşmıştır.

1923 Cumhuriyet devriminde Sünni devlet yapısı yıkıldı; padişahlık, halifelik, Şeyhülislamlık, Şeriye Vekâleti kaldırıldı; dincinin beli kırıldı; "Aydınlanma Devrimi" gerçekleşti; irtica bu uygulamaları içine sindiremedi.

*

Peki, devlet nasıl olmalı?..

Hangi din ve mezhepten olursa olsun, sonuna dek tapınma özgürlüğüne evet!.. Şeriatçılığın toplum düzenine dönüşmesine sonuna kadar hayır!..

İrticanın başını ezmek, yalnız demokrasinin değil, ibadet özgürlüğünün de kaçınılmaz gereğidir.

Kuran'ın Tanrısı İnsan İradesi Tanımıyor

(Turan Dursun, *Din Bu*, cilt3, sf 148)

“İrade”nin kendisi değil; türevleri yer alır Kuran’da. Ve, Diyanet’in resmi çevirisindeki anlamı da “dileme”dir.

Buradaki “dileme”yse, “isteme”dir.

Türkçe Sözlükte, “irade”nin birinci anlamı “isteme”dir. Aynı sözlükte, “ruhbilim”deki anlamı için de “birşeyi yapmayı veya yapmamayı belirten iç güç, istemek yetkisi” deniyor. Bu anlamı da, İslam kelimelerindeki anlamına oldukça uygundur. “Cüz’i irade” de, “külli irade”nin yani “olumlu”yu ve “olumsuz”u birlikte içine alan “irade”nin bu iki yandan yalnızca birine yöneltilmesi, yani birşeyi “yapma” ya da “yapmama” yönlerinden birisini seçmedir. (Bkz. Gelenbevi Ale’l-Celal, 1316, 1/194 ve ö.t.) Demek ki, “irade” bir “seçme”dir. Olumlu ve olumsuz, yapma ve yapmama yanları ile birlikte bulunurken “külli”; bu yanlardan biri seçildiği, istek bu yanlardan birine yöneldiği zaman da “bölündüğü” için “cüz’i” adını alır. Böyleyken genellikle “külli irade” Tanrı’nın iradesi, “cüz’i irade” de insanın iradesi olarak bilinir ki, bu yanlıştır. Yani, İslam kelimelerindeki açıklaması böyle değildir.

Kısacası: “İrade”, karşıya çıkan seçeneklerden birini seçmedir ya da seçebilme gücüdür. “İrade”si olan bir “seçim” yapar; onu ya da bunu, şu yönü ya da bu yönü, şu biçimde ya da bu biçimde, olumlu ya da olumsuz doğrultuda seçer.

Ne var ki, Kuran ayetlerinin, hiçbir yoruma yer kalmayacak biçimdeki açık anlatımlarına göre, insanın böyle bir “seçim” yapabilmesi, “Tanrı’nın iradesi”ne, “Tanrı’nın dilemesi”ne bağlıdır. Şimdi, buna ilişkin ayetlerden hiç değilse bir kesimine bir göz atalım:

“Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz..”

Diyanet çevirisidir bu. Ve bunu diyen söz, iki ayette aynen yer alıyor. (Bkz. İnsan Suresi, ayet:30, Tekvir:29)

Bu ayetlerin açıklamasıyla, insana, birşeyi yapma ya da yapmama özgürlüğü şöyle dursun, birşeye yönelme, birşeyi “dileme, isteme özgürlüğü”nün bile verilmediği son derece net bir biçimde anlatılıyor.

Çünkü, bu ayetlere göre, herhangi bir konuda “Tanrı dilemeli” ki, “insan da dileyebilsin”. İnsanın dilemesini, istemesini; Tanrı dilemiyor, istemiyorsa, İnsan dileyemez, isteyemez.

Yine Diyanet çevirisinden:

“Allah kimi dilerse onu saptırır, ve kimi dilerse onu doğru yola koyar.” (Enam suresi, ayet:39)

“Ey Muhammed! Rabbin dileyseydi, yeryüzünde insanların hepsi inanırdı.” (Yunus suresi, ayet:99)

Kuran’ın Tanrı’sının sözü de ne denli açıktır:

“Biz dilersek herkese hidayet verirdik. Fakat cehennemi tamamen cin ve insanlarla dolduracağımıza dair, benden söz çıkmıştır.” (Secde suresi, ayet: 13)

Şu ayetler de az açık değildir:

“Allah kimi doğru yola koymak isterse, onun kalbini İslamiyet’e açar. Kimi de saptırmak isterse, göğe yükseliyormuş gibi, kalbini dar ve sıkıntılı kılar. Allah inanmayanları küfür karanlığında bırakır” (Enam suresi, ayet:125)

“Üstün delil, Allah’ın delilidir. O dileyseydi, hepinizi doğru yola erdirtirdi de!” (Enam suresi, ayet:149)

“İnsan iradesi”ne özgürlük tanımayan bu ayetleri yorumlamada nasıl zorluk çekildiğini ve bu zorlamalı yorumların nasıl bir komedi durumunu aldığını görmek için “akaid (kelam)” kitaplarına şöyle bir göz atmak yeter. (Öneğin, bkz. Ebu Mansuri’l-Maturidi, Kitabı’t-Tevhid, Arapça, İstanbul, 1979, s.286-287)

Birkaç ayet daha:

“De ki: ‘Allah size bir kötülük dilesse veya bir rahmet istese, sizi O’na karşı kim savunabilir?’” (Ahzab suresi, ayet:17)

“Allah size bir zarar gelmesini dilerse, O’na karşı kimin gücü birşeye yeter?” (Feth suresi, ayet:11)

Bu doğrultuda, Kuran’da pekçok ayet ve ayet hükmü vardır. İslam kelamcısı: “Tanrı dilediğini yapar.” (Hud, ayet:107) ilkesini benimsemiştir. Tanrı dilerse, insan iradesini iyiye, dilerse kötüye yöneltir. Anlatılan bu. Bu benimsenince de, “insan iradesi” havada kalır.

Cebriyye mezhebi, ayet ve hadisleri gözönünde tutarak, insanın iradesizliğini kabul etmek zorunda kalmıştır. Bu mezhebe göre, insan, “cansız varlıklar” gibidir. Kesmeye yarayan bir bıçağın, yelden sallanan bir ağacın, ya da savrulan bir nesnenin, açılıp kapanan bir kapının nasıl özgürlüğü yoksa, insanın da birşeyi yapma ya da yapmama özgürlüğü yoktur. Ne yapıyor ya da yapmıyorsa, zorunlu olarak yapıyor ya da yapmıyor. Eş’ari Mezhebi’nin görüşü de buna yakın olduğu için, “orta dereceli bir zorunluluk (el-cebru’l-mutavassıt)” görüşü savundukları kabul edilir. Maturidi Mezhebi, zorlamalı yorumlarla “insan iradesi”ni biraz kurtarma çabasını gösterir. Mutezile Mezhebi, biraz daha çok gösterir bu çabayı. (Bu

mezhepleri bir arada görmek için, bkz. Hayali, Şerhu Kasideti'n-Nuniyye, İstanbul, 1318, s.56-57; Osman el Uryani, Hayru'l-Kalaid Şerhu Cevahir'il-Akaid, İstanbul, 80-81)

Ne var ki, Kuran'ın Tanrısı'nın ayetlerdeki açıklamaları karşısında, "insan iradesi"ni kurtarmaya yönelik hiçbir çaba birşeye yaramaz.

"Araştıran"dan bir makale...

KADER, İRADE VE İSLAMİYET ÜZERİNE

Allah insanları yaratırken iradeyi, kendisindemi tutmuştur? Yoksa kullarınamı vermiştir? Aslında bu konuya açıklık getirmek için ayetlere bakmak en doğrusu galiba.

A'RAF-179'da "AND OLSUN Kİ, CEHENNEM İÇİN DE BİR ÇOK CİN VE İNSAN YARATTIK; ONLARIN KALPLERİ VARDIR AMA ANLAMAZLAR....." Zalim insanlar için "cehennem" değil, "cehennem" için "zalim insan" yaratılıyor.

YUNUS-99-100 de, "RABBİN DİLESEYDİ, YERYÜZÜNDE BULUNANLARIN HEPSİ İNANIRDI (bakın can alıcı nokta bu, yani "İSTESEYDİ HEPSİ İNANIRDI"), ÖYLE İKEN, İNSANLARI İNANMAYA SEN Mİ ZORLUYACAKSIN? ALLAH'IN İZNİ OLMADAN KİMSE İNANMAZ" Görüldüğü gibi bilinçli olarak insanları hidayete erdirmeyen, buna gerekçe olarak cehennemi tamamen doldurmaya dair vermiş olduğu sözü gösteren bir ruh haliyle karşılaşıyoruz. Bu noktada işin mantiki çözümlemesi gereksiz bir fantazi olur, çünkü burada en küçük anlamda mantık yoktur. Çünkü tam anlamıyla sapkın bir ruhla karşılaşıyoruz. Keyfiyetle hareket eder ve bu keyfiliği neticesinde ise, yaradılış gereği olarak (kendisinin belirlemesinde) inanmayan insanları yakar, ateşlere atar, tekrar yanmış derilerini tazeler vs.vs.

Burada söz konusu olan, kişinin olgunluk çağından sonraki eylemleri değildir; çünkü kişinin NE OLACAĞI, NELER YAPACAĞI, DAHA DOĞUM ÖNCESİ, KENDİSİNE "RUH ÜFLEYEN" MELEK TARAFINDAN SAPTANIYOR. Yani Dünya'ya sınav için geldiğimiz mantığı daha işin başında, büyük ruh'a çarparak tuz buz oluyor. Önceden kaderleri belirleniyor ve bu belirlenmiş kaderlere görede sorguya çekiliyor. Çok güzel walla.:))))

Peki "kaderi kendisinin belirlediği"ni bildiren ayetler sadece bu kadarmı? Kuşkusuz hayır. Bir çok ayette "kaderi" kendisinin belirlediğini, bıktırıcı tekrarlarla devam ediyor. Ben bulabildiğimi getireyim.

FURKAN-31 de, "EY MUHAMMED, HER PEYGAMBER İÇİN, BÖYLECE SUÇLARDAN BİR DÜŞMAN ortaya koyarız."

HACC-16'da, "Allah şüphesiz DİLEDİĞİNİ DOĞRU YOLA erdirtir"

NUR-40'da, "Allah'ın NUR VERMEDİĞİ kimsenin NURU OLMAZ"

HADİD-22'de, "Yeryüzünde ve sizin başınıza gelen herhengi BİR MUSUBET YOKTUR Kİ, BİZ ONU YARATMADAN ÖNCE O, KİTAPTA BULUNMASIN"

TUR-56'da, "Cin ve insanları ancak BANA KULLUK ETMEK İÇİN yaratmışımdır"

KALEM-45'de, "Doğrusu benim TUZAĞIM SAĞLAMDIR"

ŞUARA-4'te, "Biz dilersek, onlara GÖKTEN BİR MUCİZE İNDİRİRİZDE ONA BOYUN EĞİP KALIRLAR"

BAKARA-105'de, "Allah rahmetini DİLEDİĞİNE tahsis eder"

BAKARA-20'de, "ALLAH DİLESEYDİ, işitme ve görmelerini giderirdi"

BAKARA-6'da, "İnkâr edenleri UYARSANDA UYARMASANDA BİRDİR, inanmazlar"

BAKARA-7'DE, "Allah onların KALPLERİNİ ve KULAKLARINI MÜHÜRLEMİŞTİR, GÖZLERİNDEDE PERDE VARDIR ve büyük azap onlar içindir."

BAKARA-117'de, "O bir işin OMASINI DİLERSE ONA ANCAK OL DER VE OLUR"

Bıktırıcı tekrarlarla, İNANIP-İNANMAMA nın kendisi tarafındandaha ilk doğumda belirlendiğini söylemesine rağmen, İNANIP-İNANMAMANIN insanlara ait olduğunu iddia etmenin saçmalığı ortada değilmi? Ve durum böyle iken, yani kendisitarafından belirlenmiş bir bir kader sonucu, gene kendisi tarafından sorgulanıp cehennem ile sonuçlandırmasını, hidayet ve adalet sahibi bir Allah'a nasıl yakıştırırsınız?

Tüm tabuların yıkıldığı bir dünya dileklerimle,

ARAŞTIRAN

Din Hakkında Özdeyişler

"Olabilir ki, bu gezegendeki rolümüz Tanrı'ya tapınmak değil onu yaratmaktır."
Arthur C. Clarke

"Tüm dinler(inançlar) çoğunluğun korkusu ve akıllı azınlığın üzerine kuruludur."
Marie Henri Beyle

"Gerçek, inanmayı bıraktığında, çekip gitmeyendir." *Philip K. Dick*

"Eskimo: Tanrı ve günah hakkında birşey bilmesem cehenneme gider miydim? Papaz: Hayır, bilmiyor idiysen gitmezdin. Eskimo: O zaman ne diye bana onları anlattın?.." *Annie Dillard*

"İnsan mı Tanrı'nın hatalarından biridir, yoksa Tanrı mı insanın hatalarından biridir?" *Friedrich Nietzsche*

"İnanmayı çok isterdim ki: öldüğümde tekrar yaşayacağım öyle ki, düşünen, hisseden, anımsayan bir parçam sürecekti. Ancak buna ne kadar inanmak istersem isteyeyim ve ölümden sonra yaşam olduğunu iddia eden tüm ilkçağ ve dünya çapında kültürel geleneklere rağmen, bunun dilemeli bir düşünce olduğundan daha ötesini ileri sürebilecek hiçbirşey bilmiyorum." *Carl Sagan*

"Her ne kadar tatmin edici ve avutucu olmasa da, evreni olduğu gibi kavramak, kuruntuyu direktmekten daha iyidir." *Carl Sagan*

“Hıristiyanlıkta cehennemin simgesi, ateştir. Çok tanrılı dinlerde, yine ateştir. İslamda da ateştir. Hintliler için de cehennem, alevlerdir. Dinler açısından bakıldığında, sanki Tanrı sadece insan pişirilen bir ızgara kebabçısıdır." *Victor Hugo*

"İnsanı Allah değil, ama Allah'ı insan yarattı"

<http://www.islamiyetgercekleri.org/index.html>

24.04.2006

Kuran

Muhammed ve arkadaşları Kuran'ı nasıl hazırladılar?

Kendisini Tanrı-varsa eğer- elçisi olarak ilan eden Arabistan'ın Kureyş Kabilesi'nden Muhammed'in, okur-yazar olmayan birisi olduğuna inanılır. İslamiyetin kitabı Kuran'ın, Tanrı-varsa eğer- tarafından gönderildiğini savunanlar, okur-yazar olmayan birisinin nasıl kitap yazabileceğini sorarak, Kuran'ı Muhammed'in yazmadığını güya savunmaktadırlar.

Muhammed'in okur-yazar olması [ihtimali de var](#). Muhammed, okur-yazar olmasa bile, kör ya da sağır da değildi ve kendisine "anlatılanlar"ı Kuran'a koyacak kadar becerikli idi.. Kendisine kimler yardımcı oluyordu hazırladığı kitap için.

Turan Dursun'un "Din Bu" adlı kitap serisinin dördüncü cildinde, Bel'am, Yaiş, Addas, Yessar, Cebr ve İranlı Selman (Farisi) ve İman adındaki yardımcılarından söz edilir. Bunlardan Bel'am, Yunanlı bir köleydi. Yaiş ve Cebr (Yemenli) de birer köle idiler.

İlhan Arsel'in Şariat'tan Kıssalar adlı kitabının önsözünde de Muhammed'in diğer öğreticileri/yardımcıları olarak Bahîra, Verkâ ve Abdullah İbn-i Selâm'ın adları geçer.

Muhammed katiplerini genellikle Yahudilikten ya da Hristiyanlıktan dönme ya da İbranice ve Süryanice bilen kişilerden seçerdi. Bu dillere vakıf değil iseler, öğrenmelerini isterdi. Örneğin, Hicret'in dördüncü yılında katiplerinden Zeyd bin Sabit'e Yahudi yazısını öğrenmesini söylemiştir.

Söylendiğine göre, en ziyade yararlandığı kimselerin başında, Hristiyanlıktan dönme Selman-ı Farisî ile, Yahudilikten dönme Abdullah İbn-i Selam gelirdi. Siyer'in yazarları İbn-i İshak, İbn Hişâm ve Tabakat yazarı İbn-i Sa's gibi (ya da benzeri) kaynakların bildirmesine göre, Selman-ı Farisî, İranlı bir "Mecusi" iken çok genç yaşta Hristiyanlığı kabul ederek Suriye'ye gelmiş, daha sonra Bedevîler tarafından esir alınıp bir Yahudi'ye satılmış ve onun tarafından Medine'ye getirilmiştir. Kölelikten kurtulmak için Muhammed'e başvurup da onun tarafından satın alınmasıyla İslam'a girmiş ve azad olmuştur. Hristiyan ve Yahudi dinlerini en iyi bilen birisi olarak Farisi, Muhammed'e sadece din konusunda değil, yönetim ve savaş konusunda da Muhammed'e yardımcı olmuştur. Hendek Savaşı olarak bilinen savaşta, Muhammed'e hendek kazılmasını öneren kişinin Farisi olduğu söylenir.

Abdullah İbn-i Selam'a gelinece, Tevrat'ı en iyi bilen yahudi'lerden birisiydi. Muhammed'in Medine'ye hicretinden sonra İslamiyete girmiştir. Tevrat konusunda, Muhammed'e en fazla bilgi verenlerden biri olduğu kabul edilir. O kadar ki, Muhammed onu, muhtemelen bu yardımlarından dolayı, "Cennetlik olan on kişinin onuncusu" olarak tanımlamıştır. (Bkz. Sahih-i Buhari ... c.IX, s.81, ve c.X, s.25 vd.)

Muhammed bu kaynaklardan aldığı bilgileri, kendi günlük siyasetine uyduracak şekilde değişikliklere sokmuştur. Ancak, bunu yaparken, "kıssa"ları (masal ve hikayeleri) bir teviye ya da belli bir sıra ve silsile esasına göre değil, fakat Kuran'ın çeşitli surelerine ve bu surelerin ayetlerine dağıtmıştır. Bazılarını da hadis olarak ifade etmiştir.

Kuran'ın okur-yazar olmayan Muhammed tarafından hazırlanması bu şekilde mümkün olmuştur.

Ne var ki, Muhammed'in Kuran'ı, daha sonra bizzat halife Ebu Bekir tarafından yakıtılmış ve sonra da [değişikliklere uğramıştır](#).

Muhammed, Allah'in-varsa eğer- sözü olduğunu iddia ettiği Kuran'ı nasıl ve kimlerle yazdı. Hristiyanlık, Musevilik, tarih ve efsanelerden alıntılar yaparak celiskilerle dolu Kuran'ı nasıl yarattı

Kuran Nasıl Yazıldı? Muhammed'in Öğretmenleri mi? Bel'am, Yaiş, Addas, Yessar, Cebr, İranlı Selman

Konuya ilişkin Kur'an ne diyor?

Kur'an'daki "Tanrı", her zamanki gibi ant içerek açıklama yapıyor:

"And olsun ki biz, onların'O'na (Muhammed'e) bir insan öğretiyor kesinlikle.' Dediklerini biliyoruz. Savlarını dayandırdıkları kimsenin dili yabancıdır. Buysa (Kur'an), apaçık bir Arapça'dır."(Nahl, ayet:103)

Bundan sonraki ayetlerde, "inanmayanlar" korkutuluyor, "yalancı, iftiracı" olarak nitelendiriliyor ve "işkenceli bir ceza"yla cezalandırılacakları bildiriliyor.

Yukarıdaki ayette, Muhammed'e öğreticilik ettiği söylenen kimsenin, "Arap olmadığı, yabancı olduğu" belirtiliyor.

Yunanlı Bel'am, Yaiş..

Kimilerine göre, Muhammed'in öğretmeni, bir Yunanlı köleydi. Bel'am adında bir köle.

İbn Abbas anlatıyor:

"Peygamber, Mekke'de köle olan birine öğretimde bulunuyordu. Yabancıydı. Puta tapardı. Adı da Bel'am'dı. Peygamberin yanına girişinde ve çıkışında putataparlar görüyorlardı. 'Muhammed'e her şeyi öğreten Bel'am'dır..' diye konuşurlar." (Bkz. Taberi, Cami'ul-Beyan, 14/119)

Ya da Yaiş'ti üzerinde durulan köle. Bel'am için söylenen, Yaiş için de söyleniyordu. "Yaiş, Muhammed'e öğretmenlik yapıyor" deniyordu. (Bkz. Aynı yer)

Ya da, Muhammed'e öğreticilik eden köle, Cebr'di. (Bkz. Aynı yer)

Ya da, Yemenli CEBR, YESSAR, ADDAS.

"Hadrami'lerin iki genç köleleri vardı. Yemen halkından olan bu iki köleden birinin adı Yessar, öbürünün adı Cebr'di" diye aktarılır. Bu iki kölelerin sahiplerinin tanıklığı şöyle:

"Bizim iki genç kölemiz vardı. Kendi dilleriyle kitaplarını okurlardı. Peygamber de bunlara uğrar, durup bunları dinlerdi. İşte bunun için, putataparlar, 'Muhammed, bunlardan öğreniyor..' dediler." (Taberi, 14/119)

Fahraddin Razi'nin yer verdiği aktarmada, bunların yanında bir üçüncü köle daha var: Huvaytüb'in kölesi Addas. (Bkz. F.Razi, tefsir, 24/50)

Görülüyor ki, ister Yunanlı, ister yemenli olsunlar, kölelerin Muhammed'le ilişkilerine bakışlar değişik açılardan:

Müslümanların bakışları ve savları başka, "putatapar" dedikleri inanmazların bakışları ve savları başka.

Müslümanlardan kimine göre: Muhammed'le köleler arasında bir "öğretme ve öğrenme" ilişkisi vardı, ama öğreten Muhammed'di, öğrenenlerse köleler. İnanmayanlara göreyse bunun tam tersi gerçektir. Yani, öğreten kölelerdi. Muhammed'se öğreniyordu onlardan.

Müslümanlardan kimine göre de, aradaki ilişki, "okuma ve dinlenme" ilişkisini geçmiyordu. Köleler, kutsal kitaplarını kendi dillerinde okuyorlar, "peygamber" de "dinliyordu" yalnızca.

Müslümanların bu savları karşısında şu soru yanıtız kalıyor:

"Dillerini bilmiyordu"ysa, Muhammed'in bu köleler arasındaki sürekli işi neydi? Ve kendi dilleriyle okuduklarını Muhammed'in dinlemesinin ne yararı oluyordu?

Kısacası, müslümanların savları, akla sığacak türden değil.

İman neredi?

Muhammed'in kendisinden bir açıklaması bu konuda oldukça ışık tutucu:

"İman, Yemen'lidir."

Bu hadis, Buhari'nin "e's-Sahih"inin de içinde bulunduğu en sağlam kabul edilen hadis kitaplarında yer almıştır. Hadis'e göre, "hikmet (bilgi, bilgelik) de Yemen'lidir." Dahası: "Fıkıh da Yemen'lidir," hadise göre. (Bkz.Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l-Megazi/74; Tecrid, hadis no:1362; Müslim, e's-Sahih, Kitabu'l-İman/81-91, hadis no:51-52, ve öteki hadis kitapları.)

Bu hadis, incelemecilere göre, sağlamlığın en yüksek basamağında olan "mutevatir hadis"ler arasındadır, ve peygamberin arkadaşlarından onbir kişi tarafından aktarılmıştır. (Bkz.Ebu'l-Feyz Muhammed, Lukatu'l-Lai'l-Mütenasire Fi Ahadis'i'l-Mutevatire, Beyrut,1985, s.42-43,hadis no:10)

Kimi yorumcu, buradaki "Yemen'i, birtakım zorlamalı yorumlarla, "Mekke ve Medine" olarak göstermeye çabalar. (Bkz.Tecrid,1362 no.lu hadis,Kamil Miras'ın izahı.) Ne var ki, hadisin kimi aktarılışında "Yemenliler"den de açıkça söz edilir. Yani, buradaki Yemen, coğrafyada herkesin bildiği Yemen'dir.

Demek ki, bu hadise göre, "imanı"yla, "hikmet"iyle ve "fıkıh"ıyla (buradaki 'fıkıh', sözlük anlamında olmalı) İslam, yabancı kökenlidir, "Yemen"lidir.

"Muhammed'e öğreten, İranlı Selman'dır ya da.." (Selman Farisi).

Kimileri de, Nahl Suresi'nin 103.ayetinde sözü edilen yabancının, İranlı Selman olduğu görüşünde.(Bkz. Taberi,aynı yer.)

Sonradan Müslüman kimliğiyle ortaya çıkan ve müslümanlar arasında büyük ün kazanan Selman'ın, Muhammed'le son derece sıkı bir ilişki ve işbirliği içinde bulunduğu, herkesçe biliniyor. "Müslüman" olması, Selman'a çok şey sağlamıştır. En başta, özgürlüğü, yani, "kölelikten kurtulma"yı. Sonra da ünü, saygınlığı ve maddi, manevi çıkarları..

Ya da, sözü edilen "yabancı", önc Müslüman olup sonra İslam'ı bırakan bir "vahiy katibi"dir.

Bunu ileri sürenler de var. (Bkz. Taberi, aynı yer)

"Vahiy katibi"nin başına gelenler:

Adam, önce müslüman olmuştur. Selman gibi o da Muhammed'le işbirliği halindedir. Ama sonra ne olursa olur, bırakır İslam'ı. Ve bir de açıklama yapar:

"Muhammed'e ben öğretiyordum, ve benim öğrettiklerim Kur'an'a vahiy olarak yazılıyordu.."

Sonra, adam ya öldü, ya da öldürüldü. Ölüsüne gelince, bir türlü gömüldüğü yerde kalmıyordu. Muhammed'in adamları şunu yayıyordu:

"Bu olay, Tanrı'nın gazabının yansımasıdır. Adam, Tanrı'yı çok öfkelenirdi. Şimdi durum ortada. Gömülüyor, toprak da kabul etmiyor, edemiyor, Tanrı'dan korkuyor. Onun için de kafiri, mezarının dışına fırlatıyor. 'İbret almak' gerek.."

Gerçekten de adam gömülüyordu, ama, birkaç gün sonra, sabahleyin bakılıyordu ki, adam mezarın dışında. Birkaç kez olmuştu bu.

Muhammed'in arkadaşlarından Enes (Malik Oğlu), çok sonra, şöyle anlatacaktır olayı:

"Bir adam vardı. Neccaroğullarından..Hristiyan'dı, Müslüman olmuştu. Bakara ve Ali İmran surelerini okumuştı. Peygambere de vahiy yazıyordu. Sonra, yeniden Hristiyan oldu ve kaçıp Hristiyanlara katıldı. 'Ben ne öğretim kendisi için yazdımsa, Muhammed yalnızca onu bilir, başka bir şey bilmez,' demeye başladı." (Bkz.Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l Menakib/25,c.4,s.181-182;Tecrid, hadis no:1477)

Enes'in anlattığına göre, Tanrı adama öfkelenmiş, boynunu koparak öldürmüştü. Hristiyanlar, gömmüşler adamı. Ama sabah bakmışlar, ölüsü ortada. Ve kefeniz. Hristiyanlar, "Muhammed adamları kefenini soymuş, kendisini de işte böyle ortada bırakmışlar.." diye konuşmuşlar. Adamı bir daha gömmüşler. Bu kez biraz daha derince. Ertesi gün sabah yine aynı durum. Sonra aynı konuşmalar. Sonra yeniden ve daha derince gömme. Sonra aynı durum ve aynı yorumlar. Bir kez daha ve derince gömme. Aynı durum. Bakmışlar ki bu böyle sürüp gidecek, adamı gömmekten vazgeçmişler artık.

Bu adamın söylediğini söylemiş, yani "ben ne diyorsam, ne yazıyorsam o vahiy oluyor.." demiş, muhammed'in "Tanrı'dan falan vahiy almadığını" söyleyerek, İslam'ı bırakmış birisi daha vardı: Ebu Serh Oğlu Sa'd Oğlu Abdullah. Ama , onun başına yukarıdaki olay gelmedi nedense..Muhammed tarafından idamına karar verilmişti. Ne var ki, Halife Osman'ın süt kardeşiydi. Ve Osman'ın araya girmesiyle, bağışlandı. Sonra, Mısır Valisi bile oldu. (Ölm.656-657. Bkz. İslam Ansiklopedisi.)

Ayetteki Cevap

"Muhammed'e öğreten Tanrı değil, insandır.." diyenlere, ayette verilen cevap ne ölçüde doyurucu?

Cevap, yukarıda verilen ayetin anlamında da görüleceği gibi şöyle:

- 1) Muhammed'e öğrettiği söylenen kişi, Arab değildir, yabancı biridir.
- 2) Kur'an'sa apaçık Arapça'dır.
- 3) Öyleyse, Muhammed'e sözü edilen kişi öğretmiş olamaz.

Oysa, Arapça'yı bilen yabancı biri de Muhammed'e "eskilerin söylencesi"nden, "Tevrat"tan, "İncil"den, başka "kutsal metin"lerden birtakım "bilgiler" verebilirdi. İleri sürülen de bu. Muhammed, aldığı bilgileri, Arapça kalıplara döküp, kendi uslubu içinde sunmuş olamaz mıydı? Kaldı ki, "apaçık Arapça" diye nitelenen Kur'an'da; Yunanca, Süryanca, İbranca, Koptça.. gibi dillerden birçok sözcük bulunduğunu, müslüman incelemeciler bile örnekleriyle yazıyor. (Bkz. Suyuti, el Itkan Fi Ulumi'l-Kur'an, Arapça, Mısır, 1978, 1/178-185)

Kur'an'da bu denli değişik yabancı sözcüklerin bulunması da "Muhammed'e yabancının (ya da yabancıların) bilgi verdiği, öğrettiği" yolundaki savı desteklemez mi?

Muhammed'e bir yabancının ya da yabancıların yanında, bir ya da birkaç Arap da öğretmiş olabilir.

İslam için çok önemli bir kaynak, "Müseyme"dir.

Müseylime, müslimcik demektir. Müslümanlar, onu küçümsemek için böyle demişler, ayrıca da "kezzab" yani "çok yalancı" demeyi uygun görmüşlerdir. Müslümanların bir sövgüsüdür bu. Anlaşıyor ki, onun kendi adı "Müslim"di. Bu adı taşımış olması çok önemlidir. "İslam" ve "müslim" sözcüklerinin kaynağına götürür niteliktedir.

Müslümanlarca sövülen, aşağılanan bu kişiye, "Rahman", "Yemame Rahmanı (Yemameli Rahman)" da deniyordu. Yani adam aslında böyle ünlüydü. Bu da çok ilginç.

Bir başka ilginç olan da, Mekke'lilerin, Muhammed'e söyledikleri şu sözler:

"Bize ulaşan bilgiye göre, sana öğreten (Tanrı değil), Yemame'deki şu adamdır. Rahman denen adam. Tanrı'ya ant içerek söyleriz ki, biz Rahman'a inanmayız." (Bkz. İbn İshak, Siyer, tahkik ve ta'lik: Muhammed Hamidullah, Arapça, Konya, 1981, s.180, fıkra: 254)

Mekkeli'lerin bu söyledikleri nedensiz miydi?

Müseylime, daha doğrusu "Müslim", bir başka adıyla "Rahman", Yemame'nin Hanifeoğulları kabilesindendi.

İlgiç üç ad: "Müslim", "Hanife", "Rahman". Bu adlar, hele ilk ikisi bir araya gelince daha da ilginçlik kazanıyor: Kur'an'da İslam inanlarının, "müslim"lerin "ad babası" olarak tanıtılan İbrahim (bkz.Hacc,ayet:78) için hem "Hanif" hem de "Müslim" denir. (Bkz.Bakara:135; Ali İmran:67,95; Nisa:125; En'am:161; Nahl:120,123.) "Peygamber" olarak yer alan İbrahim, kısa anlamı ile "yıldız tapımı" demek olan Sabiilik Dini'nin "peygamberi"ydi. İslam kaynaklarından yaptığım incelemelerden vardığım sonuç bu. Muhammed de ilk ortaya çıktığında Sabii olarak niteleniyordu. (Bkz.Buhari,e's-Sahih,Kitabu't Teyemmüm,/6,c.1,s.89) Sabii'lğin dili Süryanca'ydı. "Allah", "Kur'an", "Furkan", "kitab", "melek" ve daha bir çok sözcük gibi "İslm", "müslim", "hanif", ve "Rahman" da bu dilden geliyordu. (Bkz.Aziz Günel,Türk Süryaniler Tarihi,Diyarbakır,1970,s.46-48;Suyuti el Itkan,1/180-184;Doğubilimci Arthur Jeffery,The Foreign Vocabulary of the Quran,Kahire,1938,s.12 ve ötk.)Yine benim incelemelerimden vardığım sonuca göre: Yıldız tapımı, "Sabiilik" adı altında, Yahudilik ve Hristiyanlık dinlerine de kaynaklık eden bir din olarak kurumlaşırken, özellikle Ortadoğu'da "Müslimler"i ve "Hanifler"i içine alıyordu. Önce, "Müslimler" vardı, sonra "Hanifler" kolu meydana geldi. İbrahim, bu kolun "peygamberi"ydi. İşte, "Yemame Rahmanı" diye ünlü "Müslim (Müseylime)" ve ondan çok şey öğrendiği anlaşılan Muhammed de bu kola bağlıydı. (Sabiilik konusunda geniş bilgi için, bkz.Eren Kutsuz-Turan Dursun, 'Saçak Dergisi', Subat 1988, sayı 49.)

Yemame Rahmanı, Muhammed'in yararlandığı kaynaklardan yalnızca biri olabilir.

Yukarıda adı geçenler ve daha başkaları, tek tek de, tümü birden de Muhammed'in "öğretmenleri" olabilirler. Furkan sures'nin 4.ayetine göre, Muhammed'in yardımcılarının, yani öğretmenlerinden "kavm", yani "topluluk" diye sözedilmiştir. Bu ve bunu izleyen iki ayetin anlamı şöyle: (Diyanet'in resmi çevirisi)

"İnkâr edenler, 'Bu Kur'an, Muhammed'in uydurmasıdır. Ona başka bir topluluk yardım etmiştir.' Diyerek haksız ve asılsız bir söz uydurdular. 'Kur'an öncekilerin masallarındır. Başkalarına yazdırılıp, sabah akşam onu okunmaktadır' dediler. Ey Muhammed, de ki: 'O'nu göklerin ve yerin sırrını bilen indirmiştir. Şüphesiz O, başlıyandır, merhamet edendir.'" (Furkan, ayet:4-6)

Buna göre, Kur'an'ın "uydurma" olduğunu söyleyenler, şunları da söylüyorlar:

- 1)Muhammed'e bir topluluk yardımcı oluyor,
- 2)Muhammed, Kur'an ayetlerini, başkalarından alıp yazdırıyor,
- 3)Muhammed'e sabah akşam okunuyor
- 4)Ayetler, "eskilerin masallarından" oluşuyor.

Buna karşılık, Kur'an'ın cevabı şudur:

"Yalan ve haksızca iddia. Kur'an'ın ayetlerini Tanrı indirmiştir. O, göklerin ve yerlerin gizini bilir.."

Hars Oğlu Nadr, Muhammed'in kendisini "Tanrı'nın elçisi", yani Tanrı'yla insanlar arasında yer almış, Tanrı'nın bildirimlerini insanlara iletme görevini üstlenmiş biri olarak tanıtmaya yöneldiğinde, ve "Kur'an ayetlerini" sunması karşısında Mekkelileri uyarma yoluna gitmişti. Ve şöyle demişti:

"Sakin inanmayın bu adama. 'Tanrı'dandır' diye ileri sürdüklerinin tümü, eski masallardır. Ben size, onunkilerden daha güzellerini söyleyebilirim.." İran krallarına, İran'lı masal kahramanlarına ait söylencelerden örnekler aktarabileceğini söylüyor, anlatıp duruyordu Nadr.(Bkz. Taberi, Cami'u'l-Beyan,18/137-138)

Nadr, haklı mıydı? "Eskilerin masallarından" var mıydı Kur'an'da?

Bilindiği gibi,Kur'an'da "kıssa" denen birçok öykü var. Bir çoğu; başta Tevrat; Yahudi kaynaklarında, kimileri İncil'lerde yer alır. İncelendiğinde görülür ki, bunların bir kısmı, Tevrat'tan da çok önceki çağların söylencelerinde aynen var. Örneğin, "Nuh Tufanı"na ilişkin öykü, "Gılgamış Destanı"nda hemen hemen aynıdır. Daha başka örnekler de verilebilir.

Mekke'de, Medine'de ve çevrelerinde çeşitli din ve inançların inanırları vardı. Çeşitli toplumların "söylenceleri"ni, "kutsal metinler"ini bilenler az değildi. Muhammed'in özgürlüklerini söz verdiği ve işbirliği yoluna gittiği kölelerden de bu nitelikte olanlar bulunduğu biliniyor. Daha önce adlarına yer verilen Bel'am, Yaiş, Yessar, Addas, Cebr, İran'lı Selman..da bunlardan.

Bunların ya da başkalarının, Kur'an'ın oluşması için Muhammed'e yardım etmiş, öğretmenlik etmiş olmalarını düşünmek akla uzak değil. Aklın ve mantığın kabul edemeyeceği şey, "Tanrı'nın, insanlara gökten mesaj göndermesi" ve bunun için şu ya da bu insanı aracı olarak seçmesidir. Bunu insan akli değil, ancak, akılla ilgisi olmayan "iman" kabul eder.

Not: Muhammed'in Kur'anı hazırlarken istifade ettiği ve İslamiyet'e koyduğu eski Arap gelenekleri ve âdetleri hakkında bilgi almak için [buraya tıklayınız](#).

Kaynakça:

Turan Dursun, *Bir Tabu Yıkılıyor, Din Bu* kitaplar serisi ve Arif Tekin, *Kur'an'ın Kökeni*.

ESKİ ARAP GELENEKLERİNİN DİNİ OLARAK İSLAM

Her ne kadar İslam öncesi dönemi ve Arap geleneklerini "cahilliyye" deyimiyile kutulemiş olmakla beraber Muhammed, bu geleneklerden pek cogunu İslami kural olarak surdurmekten ve bazılarını da sirf kendisine ozgu nedenlerle ve kendi cikarlari yonunde degistirmekten geri kalmamistir.

XIII. yuzyil unlulerinden Abu'l-Fida (veya Ebulfida), cesitli yapitlarinda ve ozellikle al-Muhtasar fi tarih al-Basar adli kitabinda, İslam öncesi Arap geleneklerinin İslam dini tarafından nasıl dinsel kurallar haline getirildigini inceler. Verdigi örnekler arasında: hac farizesini yerine getirmek, ihrama girmek, tavaf etmek, Mina vadisinde seytani taslamak, Safa ile Merve denilen tepeler arasında kosmak, ve her bekleme noktasında durmak, gibi gelenekler vardır ve bütün bunlar Kuran'da yer almıştır. (Orneğin Bakara suresinin 157. ayetinde: "...Suphesiz Safa ile Merve Allah'in nisanelerindendir. Kim Kabe'yi hacceder veya umre yaparsa, bu ikisini de tavaf etmesinde bir beis yoktur..." -2 Bakara 158- diye yazilidir).

Aynı seylere al-Hindi'nin savunmasında rastlamak mümkündür. İbn İshak, erkek çocukların sunnet edilmeleri geleneginin İslam'dan önce pek çok toplumlar ve bu arada Araplar tarafından benimsendigini, ve Araplar arasında yaygın olan bu uygulamanın İslam'a alindigini aciklamistir.

İslam öncesi Arap gelenekleri konusunda incelemelerini 1967 yılında yayınlayan bir musliman yazar şöyle der: " Su inkar edilemez ki eski Arap gelenekleri İslam hukukunun ayrılmaz bir butununu teskil eder. İslam hukuku sisteminin ciktigi kaynak Arabistan'dir ve bu hukuk, Arap hukukculari tarafından gelistirilmistir; bu hukuk sisteminde Arap sosyal tarihinin, Arap zihniyetinin ve karakterinin damgasini bulmamiz pek dogaldir. Ote yandan İslam'in, Arapin orf hukukunu ve Arabistan'da uygulanan bu gelenekleri tamamen lagvedip yerine yeni kanunlar getirmis oldugunu dusunmek dogru olmaz...eski Arap geleneklerinden pek cogunu oldugu gibi ya da bazi degisikliklerle İslam hukukunda bulmaktayiz..." (Syed Ahmad Moinuddin Habibi, Pre-Islamic Customs of Divorce - in islamic Literature, Lahore, vol. XIII, 1967, No.I s 55-64)

Bu gelenekler arasında miras, bosanma ve borclar hukuku ilgili esaslar yer almıştır. Kuran'daki mirasla ya da borclar hukuku ile ilgili hukumlar, Arapların İslam öncesi uygulamalarının devamından baska bir sey degildir. Ozellikle yakinlar ve akrabalar arasındaki miras paylasmalari ve sihiyet esaslari buna örnek gösterilir.

Yine aynı şekilde "cahilliyye" de geçerli olan yasaklar ve haramlar, orneğin ana ve kizkardes ile ya da iki kız kardeşle aynı zamanda evlenme yasagi, Muhammed'in devam ettirdigi ve Kuran'a soktugu geleneklerdendir.

Yine İbn İshak'tan ve daha sonraki dönem itibariyle Abu'l-Fida'dan öğrenmek mümkündür ki erkek çocukların sunnet edilmesi, İslam'dan önce uygulanagelen bir Arap gelenegi idi. Bu gelenegi İslam aynıyla surdurmuster. Her ne kadar Kuran'da sunnet olma konusunda hukuk yoksa da, ve hatta İslam bilginleri arasında bunun zorunluluk teskil edip etmedigi tartismasi yapilirsada, bazı mezhepler (örneğin Safi mezhebi) bunu önemli bir din kosulu olarak benimsemistir ve hatta sunnet olmayanlari cezalandirma yoluna gitmislerdir. Buna karsin diger bazilari, orneğin Maliki mezhebi, bunu mutlak bir kosul gormemis ve fakat Muhammed'in guya sunnetli dogmus olmasini goz onunde bulundurarak uygulamayi gerekli bulmuster. (Taberi'den naklen gelen bilgilere göre Halife Omer, mumin olmak için sunnet edilmenin sart olmadigini gostermistir. Nitekim sunnet gelenegini benimsemeyen musliman kabileler vardır: kizilbaslar, yorukler, vs. gibi. Al-Tabari'den naklen gelen bilgiler için bkz R. Levy, The Social Structure of Islam, Cambridge University Press, 1962, s.251)

İslam öncesi dönemde Arap kabilelerinde kadınlari sunnet etme gelenegi dahi vardı. Bu gelenegi Muhammed yasaklamamistir. Onun döneminde olduğu gibi o tarihten bu yana Afrika sahillerinden Hindistan'a varincaya dek hemen bütün İslam ülkelerinde bu gelenek bugün dahi surup gider.

Yine bunun gibi domuz eti yemek Arapların, İslam'dan önceki dönemde Yahudileri takliden benimsedikleri geleneklerdendir ki Muhammed bunu da İslam'ın kurallari arasina sokmuster.

Ote yandan Muhammed, İslam öncesi dönemdeki Arap oykulerini ve masallarini dahi Kuran ayetleri ve hadis hukumleri sekline donusturmuster. Orneğin Kuran'ın İbrahim ve Nuh surelerinde yer alan, Nuh, Ad ve Semud oykuleri Araplar arasında çok eskidenberi zaten bilinen ve anlatılan seylardi. Degistirmek suretiyle surdurmeye calistigi eski Arap geleneklerine gelince, bunlar da bir hayli yekun tutar. Orneğin Kuran'ın Nur suresinde yer alan "...Bir arada veya ayrı ayrı yemenizde bir sorumluluk yoktur..." (24:61) seklindeki ayet, bazı Arap asiretlerinde tek basına yemek yemenin sakıncalı olduğu konusundaki inançlari degistirmek için konmuster. Ancak hemen belirtmek gerekir ki geleneklerde degisiklikler yaparken, mutlaka daha iyi bir davranisa yönelme amacına değil ve fakat daha ziyade kendi günlük siyasetininicaplari ve cikarlari düşünmuster. Orneğin Kuran'daki İsrâ suresinde israfi onlemeye matuf olmak üzere şöyle bir hukuk yer almıştır: "...Yakinina, duskune, yolcuya hakkini ver; elindekileri sacip savurma...Sacip savuranlar, suphesiz seytanla kardes olmus olurlar.." (17:26-27)

Beyzevi'nin bu ayetle ilgili aciklamalarından anlasilmaktadir ki eskiden Araplar, sirf gosteris olsun diye develerini keserler ve etini gelisi guzel ona buna dagitirlarmis. İste guya bunu onlemek ve dagitimin fakirlere yapilmasini saglamak üzere Muhammed yukarıdaki hukmu koymuster.

Hic kuskusuz ki israfi onlemeye matuf bir kural, olumlu bir kuraldır. Varlıksiz sinifi korumaya yararlı gibi gorunen bir kuraldır. Fakat Muhammed bu kurali yoksullari korumak için değil fakat yoksul sinifların kendisine yuk ya da tehlike olmalarini onlemek için koymuster. (Bilindigi gibi Muhammed'e ilk baglananlar fakir sinif Araplar olmustu. Bu sinif, Muhammed'in cennet vaadlerine ve savaslarda elde edilecek ganimet dagitimi siyasetine kapilarak onun pesinden gitmistir. Boylece Muhammed, bu yoldan varlık edinenleri varlıksiz olanlara yardima zorlamakla -zekat vs yollarla- taraftarlarının sayisini artirma olanagini saglamistir.)

Yine aynı şekilde İslam öncesi dönem itibariyle Araplar arasında "Evladiklarinizi ogullariniz gibi tutun" seklindeki kural geregince, kisilerin kendi "ogulluklarinin" karilariyle evlenmelerini yasak kilan gelenegini degistirmis ve bunu "evlenebilirler" sekline sokmuster. Sokmasinin nedeni, kendisine vaktiyle evlad edindigi Zeyd'in esi Zeyneb'e asik olmasidir.

Bilindigi gibi Zeyd, çok sevdiği Zeyneb ile mutlu bir yaşam sürerken, Muhammed'in Zeyneb'e asik olduğunu anladığı an Zeyneb'i bosamis ve bunun üzerine Muhammed de Zeyneb'le, yani kendi ogulunun bosadığı bir kadınla, evlenmistir. Fakat evlenebilmek için, bu tür evlenmeleri haram sayan eski Arap gelenegini degistirmek gerekmiş ve iste bunu saglamak üzere de Kuran'a "...Evladiklari esleriyle ilgilerini kestiklerinde, onlarla evlenmek konusunda muminlere bir sorumluluk olmadigi bilinsin." (Ahzab 37) ayetini yerlestirmistir.

Yine aynı şekilde bosanma konusunda da eski Arap geleneklerinin yeni bir uygulamaya sokulduğunu görmekteyiz.

İslam öncesi dönemde bosanma kolay esaslara bağlanmıştır; bu sistemi Muhammed, kadının aleyhine olacak şekilde değişikliklere sokarak almıştır.

Bu itibarla sunu belirtmekte yarar vardır ki, pek çok alanlarda olduğu gibi bosanma hukuku konusunda da Muhammed'in yaptığı değişiklikler Arapın İslam öncesi geleneklerini daha iyiye yöneltme cihetinde olmamıştır. Örneğin İslam öncesi dönemde Arap kadınının durumu, bosanma hukuku açısından sanıldığı ya da gösterilmeğe çalışıldığı kadar kötü değil bilakis daha iyi idi. Her ne kadar o dönemde kocanın, sebepsiz olarak kadını kolaylıkla bosaması usulu kötü bir gelenek olarak one sürülse de kadın için de kocasını bosama hakkı vardı. O dönemde Arap kadını evlenmek istediği erkeği seçebilir, ve dilediği zaman onu terk edebilirdi. Bu geleneğinin güzel örneklerinden biri Hatice'nin Muhammed'i begenerek onunla evlenme girişiminde bulunmuş olmasıdır.

Ote yandan ilk zamanlarda Muhammed'in karıları arasında onu bosayanlar da olmamış değildir. (Örneğin Hutaym'in kızı Leyla "Aramızdaki akdi boz" diyerek Muhammed'den bosanmıştır. Aynı şekilde Cabir'in kızı Gaziiye de "Seninle evlenmem hususunda benim fikrim sorulmadı, seninle evlenmekten Tanrı'ya sığırım" diyerek onu bosamıştır.) İşte kadına bu özgürlüğü çok gören Muhammed, yavaş yavaş bu geleneği erkeğin çıkarlarını yatkin kılacak sekile sokmuş ve bosanma hakkını ona tanımıştır.

Sadece İslam öncesi Arap geleneklerini değil ve fakat o dönemdeki Yahudi geleneklerinden bazılarını dahi "musluman geleneğidir" diye İslam'a sokmuştur. Biraz ileride belirteceğimiz gibi Yahudileri ve Hristiyanları Musluman yapmak istediği sıralarda onlara gönderilmiş peygamberlerin (İbrahim'den İsa'ya kadar) hep musluman peygamberler olduğunu ve indirilen Kitapların (yani Tevray ve İncilin) muslumanlığın esaslarını kapsadığını söylemiştir. Bu böyle olunca onların geleneklerinin de musluman geleneği olduğunu kabul ederek bunlardan ismi geldiklerini almıştır. Örneğin resim yasakları; bu yasak aslında eski bir yahudi geleneğinden çıkmadık; zira Ahd-i Atiyyk'ta yasayan varlıkların "temsil edilmesi" yasaklanmıştır. Her ne kadar bu ve buna benzer yasakları yahudileri bertaraf etmesini bilmislerse de İslam'da bu yasak yerleşmiştir. Kuran'da resim yasası diye bir kural ve emir bulunmadığı söylenir. Fakat pek çok Hadisler resim yasası sonucunu doguran hükümler kapsamaktadır. Buhari'nin Kitab al-Libas'ında ve yine Kitab al-Buyud'unda resim yasakları ongorulmuştur. Bu hadisler arasında: "Evinde kopek ve resim bulunduranları melekler ziyaret etmez" şeklinde olanları ya da ressamların (resim yapanların) Hukumunu geldiğinde cezalandırılacaklarına dair bulunanları vardır. (Örneğin hadis no 1963)

Kaynak: Prof. Dr. İlhan Arsel, *Arap Milliyetçiliği Ve Türkler*, sf:301-304

Muhammed'in Kuran'ı hazırlamasında yardımcı olan etkenler

(Arif Tekin'in Kuran'ın Kökeni adlı eserinden derlenmiştir)

Muhammed'in Bilgi-Kültür Seviyesi Ve Aile Yapısı

Muhammed, Mekke Site Devleti'nin emirliğini yürüten bir ailenin çocuğuydu. Babası Abdullah ölmüş, dedesi Abdulmuttalib onu himayesine almıştı. Abdulmuttalib, aynı zamanda Mekke'nin yönetiminden sorumluydu. Onun ölümünden sonra da Muhammed'in amcası Ebu Talip, hem bu yönetim görevini, hem de Muhammed'in velayetini üstlenmişti. Muhammed'in yönetici bir ailenin çocuğu olması, kendisinin çevredeki insanlardan daha ileri bir kültür düzeyine sahip olması konusunda çok önemli bir avantajdı. Kaldı ki Araplar, çocukları iyi Arapça öğrensinler diye onları Arapça'nın iyi konuşulduğu bölgelerdeki süt annelerine verirdi. Bu, öreden beri süregelen bir gelenektir. Mekke'de konuşulan Arapça'nın pek o kadar gelişmiş olmaması, çocukların, öz Arapça konuşulan bir bölgeye gönderilmesine başlıca sebep teşkil ediyordu. Çocukların bu bölgelerdeki süt annelerine verilmesinin bir diğer nedeni de, onların iyi bir şekilde Arapçayı kavrayıp, yapılan şiir müsabakalarında şiir okuyabilecek bir aşamaya gelmelerinin sağlanmasıydı. Muhammed'in ileri gelen bir ailenin çocuğu olması, ona bu imkanı sağladı ve Muhammed, dilin öğrenilebileceği en iyi yaş olan olan 0-6 yaşları arasında Mekke civarındaki Sadoğulları'nda kalmıştır. O'nun öz Arapça öğrenmek üzere sütannesine verildiği ve bunun sonucunda da çok güzel Arapça öğrendiği kendisi tarafından şu şekilde dile getirilmiştir: "İçinizde benim gibi Arapça bilen yoktur. Zira hem Kureys kabilesinden olmam, hem de öz Arapça'yı konuşan Sadoğulları yanında kalmam, bana bu imkanı sağladı." (İbn-i Sad, Tabakat-ı Kübra, 1/53; Kütüb-i Sitt, İbrahim Canan Tercemesi, 15/349; Halebi, İnsan-ı Uyun, 1/89; Hüseyin Akgül, Hz.Muhammed, s.14, Diyanet Yayını; Diyarbakiri, Tarih-i Hamis, 1/223; Zekeriyâ Kitapçı, Yeni İslam tarihi ve Türkler, s.136-137; İbn-i Hişam, Siret-i Nebi, s.167-168.)

Muhammed'in toplumsal olaylarda duyarlı olmasına olumlu etki yapan fakirlik faktörü

Gerçek şudur ki, Muhammed, kendi çağının çok önemli bir devlet adamıdır. Onun çok zeki bir insan olduğu konusunda şüphe yoktur. Muhammed'in yönetici bir aileden gelip yetim kalması sonucu, ekonomik şartların onun aleyhine oluşması, onu arayışlara sevk etmeye vesile olmuştur. Hatta zaman içinde onun ekonomik durumu o kadar kötüleşmiştir ki; Mekke halkına çobanlık yapacak kadar yoksullaşmıştır. Ekonomik olarak büyük sıkıntılar içine girdiği için, amcası Ebu Talip'ten kızı Ümmü Hani'yi istediği halde, amcası kendisine vermemiş ve aynen şöyle demiştir: "Herkes ancak kendi dengiyle evlenir. Senin durumun belli, ben nasıl sana kızımı vereyim?". Çok zeki olan Muhamed'in bu dezavantajlar içerisinde yaşaması, onun duyarlı bir birey olmasına önemli derecede etki yapmıştır. Zaten tarih boyunca sosyal olaylarda genelde yoksullar devrim yapmışlardır. Bu olayın da Kuran'ın oluşturulmasında Muhammed'i harekete geçiren önemli bir etken olduğu düşünülebilir. (Çobanlık yaptığına dair kaynakça: Buhari, İcare, 2. bap; İbn-ü'l Cevzi, Sıfat-ı Saifu, 1/35; İbn-i Sad, Tabakat-ı Kübra, 1/59; Hindi, Kenzü'l Ummal, No: 37763; heysem., Mecmeu'z-Zevaid, 9/221; Askalanı, el-İsabe..., No: 12285; Muhammed Saif Mubeyyid, Mevsuatı Hayatı-s-Sahabiyyat, 611; İbn-i Habib, Muhabber, 98).

Muhammed okur-yazar mıydı? Kuran'ın ilk ayetiyle Muhammed'in okuryazar olmadığı iddiası arasındaki çelişki

Kuran'ın ilk cümlesi "Okul!"dur. Kuran, İslamiyet'in kutsal kitabı olduğuna göre, kendisini Allah elçisi olarak tanıtan Muhammed'in 63 yaşına kadar okur-yazar olmaması nasıl açıklanabilir? Bu durumda karşımıza şöyle bir olumsuz tablo çıkmaktadır: (Bu mantık, Kuran'ın gerçekten kutsal bir kitap ve Muhammed'in de gerçekten Allah'ın-varsa eğer- peygamberi olduğu varsayımı ile mümkündür): Birinci durum, Allah'ın Muhammed'e gönderdiği ilk ayet "Okul!" olmasına rağmen, Muhammed bu emri dikkate almamış, okuma-yazma öğrenmek için bir gayrete girmemiş demektir. Ya da, Allah, okumanın önemini bu denli bir hassasiyetle vurgulamış olmasına rağmen, Muhammed'e okuma-yazmayı becerecek akli yeteneği vermemiştir.

Oysa, kutsal bir kitabı insanlara duyurmak için seçilmiş olan birisi için bular geçerli olamaz. Çünkü, her iki durumun da geçerli olması halinde bir iç tutarsızlık ortaya çıkar. Birinci durumun, yani Muhammed'in Allah'ın emrini dikkate almamış olmasının kabulü halinde, Muhammed, Allah'ın emrine itaatsizlik göstermiş demektir. Bu da hemen işin başında iken, peygamberlik sıfatını kaybetmesi anlamına gelir. Zira, İslam inancına göre, bir insanın peygamber olabilmesi için zorunlu beş temel koşuldan birisi olan "sadakât" sıfatına sahip olması gerekir. Bir başka deyişle, bir peygamberin "Tanrı'sına sadık ve onun emirlerini harfiyen yerine getirmesi" beklenir. Bu asgari bir koşuldur. Bundan ayrı olarak, diğer ikinci koşul olan "emanet" de yerine getirilmemiş sayılır. Allah'tan "Okul!" emrini alan kişi, bu emri yerine getirmeyerek güven vermemiş olur. Bu herşeyden önce, Kuran'a karşı suç olsa gerekir. Zira, peygamberliğin bir diğer koşulu da, "ismet"tir. Yani, masum-suçsuz olmak demektir. Muhammed, ömrünün sonuna kadar peygamberlik sıfatını taşıyacağına göre, tüm bu koşullara ömrünün sonuna kadar sahip olması gerekiyordu. Hal böyle olunca, önermemizi, "Muhammed, Allah'a sadık, bağlı ve onun emirlerini kusursuz bir şekilde yerine getiren aynı zamanda güven verici birisidir" şeklinde formüle ettiğimiz durumda da, onun neden okur-yazar olmadığı açıklanmakta çaresiz kalırız.

Burada elimizde tek bir yol kalıyor. O da, ilk çözümlemeye ele aldığımız ikinci olsasıdır. Yani, Muhammed'in okur-yazar olamayacak kadar zeki ve becerikli olmadığı. Oysa, bu durumda da bunu düşünmek mümkün değildir. Öncelikle, peygamber olmanın diğer bir koşulu olan "fetanet" karşımıza çıkar. Fetanet, akıllı ve zeki olmak demektir. Şu halde, Muhammed, akıllı ve zeki olmalı idi.

Buna ilave olarak, İslam inancına göre madem ki Allah herkese dilediği ölçüde zeka ve beceri verme kudretine sahiptir, yine made mki Muhammed

Allah'ın en sevgili kuludur, o halde Allah, belki de ilk olarak Muhammed'e okuma-yazma konusunda gerekli yetenekleri vermiş olmalıydı. Bu durumda, Muhammed'in sorunu daha da büyüyecek, öyle ki; Muhammed, sadece "Okul" emrini yerine getirmeyen bir kişi olarak değil, peygamberlik görevinin gerektirdiği beş zorunlu koşuldan dördünü ihlal edip, sadece "tebliğ" koşulunu yerine getiren bir peygamber olarak karşımıza çıkmış olacak. Bu durumda da, Allah'ın emirlerini insanlığa aktaran/duyuran, ancak kendisi o emirleri yerine getirmeyen bir peygamber durumuna düşer.

Ayrıca, Muhammed'in ashabından olan Zeyd bin sabit, 15-20 gün gibi çok kısa bir süre içinde İbranceyi öğreniyor ise, Muhammed'in okuma-yazma bilmediğini ve öğrenemediğini gerçekçi bulmak çok güçtür. (Zeyd'in 15-20 gününde Muhammed'in emriyle yazı öğrendiğine ilişkin kaynakça: İbni Esir, el-kamil, 2/176, "Üsd", No:1824; Ebu davud, İlim, 1; Tirmizi, İstizan, 22, No:2716; Buhari, Ahkam, 40).

Netice olarak, şu sonuca varıyoruz: Muhammed, kendi zamanının duyarlı insanların en önemlisi ve gerçekten de kendisi en iti yetiştirmişlerden birisidir. "Okur-yazar olmaması" iddiası ise, bu kendi düşüncelerini topluma kabul ettirebilmek için uydurulmuş bir taktiktir. Böylece, "Kur'an, Allah'ın, Muhammed aracılığıyla insanlığa gönderdiği bir kutsal kitap değildir. Kuran, Muhammed'in ve arkadaşlarının hazırlamış olduğu bir beşeri eserdir."

Bütün bu bilgiler değerlendirildiğinde, Muhammed'in okur-yazar olmadığı iddiası pek gerçekçi olmuyor. Ancak; varsayalım ki, Muhammed okur-yazar değildi; bu durumda da yine birşey değişmez. Zira onun "vahiy katipleri" denilen ve aynı zamanda Muhammed'in çoğu kez kendileriyle iştişare yaptığı bir kurmay kadrosu vardı. Dört halife de bu kadronun içinde yer alıyordu. Bu durumda, Muhammed'in yazdırdığı ayetlerin bazılarının, bu seçkin kadro tarafından şekillenmiş olması mümkündür. Enes bin Malik'in şu anlatımına bakınız:

"Vahiy katiplerinden birisi, Muhammed'i sınamak için hep kendisine yazdırılmak istenenin tersini Kuran'a yazıyordu. Özellikle bu ters ayetleri, Bakara ve Al-i İmran surelerine yazıyordu. Adam, Muhammed'in bu yanlışları farketmediğini görünce, onun peygamberliğine inanmıyor ve sonuçta İslamiyet'ten vazgeçip, Hristiyanlığa geçiyor. Doğal olarak da bu olayın propagandasını yapmaya başlıyor. Birgün adam vefat ediyor. Mezara gömülünce, onun cenazesi ertesi gün mezarın dışında bulunuyor. Bunun gerekçesi de, Muhammed'e karşı geldiği ve Kuran'a da yanlışlar yazıp propaganda yaptığı için,, Allah'ın onu cezalandırması olarak öne sürülüyor. Bu durumda, adamın akrabası ile Muhammed ve taraftarları arasında sert tartışmalar yaşanıyor: Akrabası, 'Cenazemizi siz çıkarmışsınız' diyor, Muhammed ve müslümanlar da 'Hayır, biz öyle birşey yapmadık, adamınız işlediği günahahtan dolayı Allah tarafından mezardan atılmıştır' diyorlar. Bir daha gömülür ve ertesi günün sabahı onun cenazesi bir hada mezarın dışında bulunur. Tekrar tartışma, tekrar gömülme derken, üçüncü gün bir hada cenaze dışarıda bulunur. En son, orta yerde kalır." (Bu efsanenin anlatıldığı kaynaklardan bazıları: Tecrid-i Sarih, Diyanet Tercemesi, No: 1477-9/309; Buhari-Müslim hadisleri, el-Lü'lüü ve'l mercan, No:1772; Buhari, menakıb, 25; Müslim; Sıfat-ı Munafikin, Bo:2781; İbn-i Seyyid-in Nas, Uyun-ül Eser, "Katipler" bölümü, 2/316; Ebu davut Sicistani, Kitabü'l Mesahif, s.3; Ahmet bin Hanbel, Müsned, 3/121).

Bu olay, Kuran'dan sonra İslamın ikinci anayasası olan ve aynı zamanda Diyanet tarafından tercüme edilen Tecrid-i sarih'te sanki bir mucize olarak değerlendirilmiştir. Şunu da belirtmek gerekir ki, kabrin cenazeyi dışarı atması hep geceleyin oluyordu. İlmi verilere ve aklı selime ters düşen bu masaldan ibret almak gerekiyor!.

Muhammed okur-yazar olmasa bile bu Kuran'ı hazırlamayacağını göstermez, diyoruz. Ve bir iki örnek veriyoruz: Bilindiği gibi Aşık Veysel de okur-yazar değildi ve küçük yaşta da görme kabiliyetini kaybetmişti. Ancak, onun hazırladığı şiirler ve besteleri o kadar güzeldir ki, herkes tarafından tanınan bir ozan olmuştur. Yine, zamanımızın ses sanatçılarından İbrahim Tatlıses de okur-yazar değildi. Ama, ezberleyerek okuduğu, yorumladığı türkü ve şarkılar ile zamanımızın en ünlü sanatçılarından birisi durumundadır. Şimdi, okur-yazar olmamalarına rağmen insanlara hitap etmekte bu kadar kabiliyetli olan bu insanları, peygamber mi ilan etmek gerekiyor?

Şu halde, acaba Kuran'ın Ankebut Suresi'nin 48.ayetiyle benzerlerinde yer alan "Ey Muhammed, sen okur-yazar değildin" sözünden ne amaçlanmış olabilir? Evet, olay aslında bir taktiktir. Bu taktik ile "Okur-yazar bile olmayan birisi, nasıl olur da böyle bir kitabı ortaya çıkarabilir? Elbette çıkaramaz. Arkasında ilahi bir güç bulunmayan bir ümmi böyle bir kitap hazırlayamaz. O halde, Muhammed'in arkasında ilahi bir güç yani Allah vardır, Kuran, Allah'tan inmiş semavi bir kitaptır" denmek istenmiştir.

Muhammed'in arkadaşlık kurduğu insanların bilgi seviyesi

Muhammed, henüz kendisini peygamber ilan etmeden, Mekke'nin tahsil görmüş en bilgili insanlarıyla oturup kalkardı. Peygamber olduktan sonra, muhalifler ona karşı, "Hayır, bu bilgileri daha önce kendileriyle irtibat olduğu şahıslardan almıştır, bu işin Allah'la ilgisi yoktur" gibi eleştirilerde bulunmaya başlayınca, Nahl Suresi'nin 103.ayeti ortaya çıkıyor.

Ayet şöyle: Nahl: 16/103. " And olsun ki: "Ona elbette bir insan öğretiyor" dediklerini biliyoruz. Kast ettikleri kimsenin dili yabancidir, Kuran ise fasih Arabcadır. "

Şimdi bu ayetle ilgili olarak çeşitli müfessirlerin yorumlarına bakalım:

1. Ubeydullah bin Müslüm anlatıyor:

"Mekke'de çok bilgili iki Hristiyan köle vardı. Bunlar aslen Iraklı idiler. Adları Yesar ile Hayr idi. Bunların birçok kitapları vardı. Fırsat buldukça bu kitapları okurlardı. Muhammed de çoğu kez onlara uğrar, kendilerini dinlerdi. Günün birinde, peygamberlik iddiası ile ortaya çıkınca, muhalif olanlar, "Hayır, Muhammed bu bilgileri Allah'tan değil de adı geçen kölelerden almıştır. Allah'ı ise işini sağlama almak için kullanıyor" demeye başladılar. Bu yüzden, nahl Suresi'nin 103.ayeti cevap olarak indi."

2. Carullah Zamahşeri'nin "el-Keşşaf...." adlı tefsirinde ve Muhammed bin Cerir Taberi'nin ünlü Camiu'l Beyan adlı tefsirinde Nahl Suresi'nin 103.ayeti için şöyle deniyor:

"Mekke'de Tevrat ve İncil'i çok iyi bilen Cebr-i Rumi veya Aiş ya da Yaiş adında bir demirci vardı. Kimileri de adı Yesar-i Rumi idi diyorlar. Ayrıca onun yanında bir kardeşi de vardı, Muhammed sık sık bunlara gidip kendilerinden bilgi alırdı. Muhammed, peygamberlikle görevlendirilince, ona muhaklif olanlar, "Muhammed bu bilgileri Allah'tan değil de, adı geçen demirci köleden almış" demeye başladılar. Bunun üzerine Nahl Suresi'nin 103.ayeti indi.

3. İmam Suyuti, Lübabü'n-Nükul adlı eserinde, Nahl Suresi'nin 103.ayeti için şöyle diyor:

"Mekke'de Bel'am adında birisi vardı. Muhammed, sık sık ona gider, kendisinden bilgi alırdı. Kimileri de, o dönemde Mekke'de Yesar ve Cebr adlarında iki yabancının bulunduğunu, bunların çok kitapları olduğunu ve Muhammed'in genellikle onlara uğrayıp kendilerinden yararlandığını kaydediyorlar. Daha sonra, Muhammed peygamberlikle görevlendirilince, muhalifler, "Hayır, yalan konuşuyor. Bu bilgileri Allah'tan değil; adı geçen kişi veya kişilerden alıyor" demeye başladılar. Bu ağır itham üzerine Nahl Suresi 103.ayeti indi."

4. Kadı Beydavi, Envarü't Tenzil adlı tefsirinde şöyle diyor:

"Mekke'de Amr bin Hadremi'nin bir kölesi vardı. Adı Cebr-i Rumi idi. Kimileri, bununla birlikte Yaser adında bir kölenin daha olduğunu söylüyorlar. Kimileri de bu şahsın, Huveyt'b'n kölesi Aiş olduğunu belirtiyorlar. Muhammed, peygamberlik iddiasında bulununca, muhalif gruplar, "Muhammed, Kuran bilgilerini bu kölelerden alıyor, Allah'ı ise toplumu etkilemek için kullanıyor" şeklinde eleştiriler yöneltmeye başladılar. Bunun üzerine, Nahl Sures'nin 103.ayeti indi."

5. Nesefi, "Medark ..." adlı tefsirinde şöyle diyor:

"Huveyt'b'n Aiş ya da Yaiş adında bir kölesi vardı. Bazıları da bunun isminin Cebr-i Rum-i olup Amr bin Hademi'nin kölesi olduğunu ileri sürmüşler. Bu köleler, Tevrat ve İncil'i çok iyi bilirdiler. Muhammed, daima onlara uğrar ve kendilerinden bilgi edinirdi. Peygamberlik davası ortaya çıkınca,

inanmayanlar dedikodu yapmaya başladılar ve Kuran'ın dayanağının Allah değil de bu şahıslar olduğunu, Muhammed'in aktardıklarının ise, sadece adı geçen kişilerden öğrendiği bilgiler olduğunu söylemeye başladılar. Bu yüzden ilgili ayet indi."

6. Fahrettin-i er-Razi, Tefsiri Kebir adlı yapıtında şöyle diyor:

"Mekke'de Tevrat ve İncil'i çok iyi bilen ve bolca da kitapları olan bir köle vardı. Onun adı çok ihtilaflıdır. Kimisi Yeiş, kimisi Addas, kimisi Cebr, kimisi Cebra, kimisi Bel'am diyor. Muhammed, sık sık uğrar, ondan bilgi alırdı. Kuran olayı ortaya çıkınca, inanmayanlar zaman içinde 'Bu işin arka planında Allah değil de, adı geçen kişiler vardır' demeye başladılar. Kimileri de, 'Aslında Kuran'ı, çok açık göz olan Hatice Muhammed'e öğretiyor; fakat kendisi kadın olduğu için öne çıkamıyor, bu nedenle Muhammed'i öne çıkarıyor, yani Kuran'ın baş aktörü Hatice'dir' diyorlardı. İşte, bütün bu itirazlara cevap mahiyetinde adı geçen ayet inmiştir.

7. Bazı kaynaklar da, "Nahl Suresi'nin 103.ayetinde kendisinden söz edilen ve Muhammed'i etkileyen kişinin aslında Selman-ı Farisi olduğunu, ayetin de u iddiaları reddetmek için indiğini" yazıyorlar.

Acaba, iddia edildiği gibi, Selman-ı Farisi olsun, diğerleri olsun- gerçekten adı geçen şahıslarda Kuran'ı ortaya çıkarabilecek bilgi birikimi var mıydı, yoksa bu görüş muhalefet tarafından ortaya atılan bir iftira mıydı? Selman-ı Farisi hakkında bildiklerimiz şunlar:

Selman-ı farisi, aslen İranlı idi. Başta Zerdüştilik olmak üzere, bütün dinler konusunda fevkalade kendisini yetiştirmiş bir insandı. Kendisi aynı zamanda, hem çok zengin bir ailenin çocuğuydu, hem de onun ailesi İran'da Zerüştilik'te zirveye ulaşmış bir aileydi, din işlerine bakardı. Ticaret için Şam tarafına gelmiş, dinler konusunda araştırma yapmak amacıyla da bir daha memleketine dönmemişti. Yıllarca birçok papazdan İncil hakkında ders almış, daha sonra Irak'a geçmişti. Bu süreç içerisinde en az on Hristiyan ve Yahudi din alimleri yanında kalıp, onlardan ders alarak kendisini "din"ler konusunda son derece iyi yetiştirmişti. Daha sonra Muhammed ile buluşup ilişkilerini derinleştirerek nihayet İslamiyet'e geçmişti. Öylesine akıllı bir insandı ki, Hicri 5.yılında Müslümanlar ile Mekke müşrikleri arasında Medine'de meydana gelen Hendek savaşı'nda "Medine'nin etrafına hendek kazıp savunma yapalım" fikrini ortaya atarak, müslümanların savaşı kazanmalarını sağlamıştı. Hz.Ali, onun hakkında "Selman tüm ilimlerde uzman bir kişiydi, onun ilmi bitmeyen bir denizdi" demiştir. Selman'ın arkadaşları da kendisi için, "Selman lokman hekim gibiydi" diyorlardı. Ebu Hüreyre, "Selman, hem Kuran'da hem de İncil'de uzman bir insandı" demiş. Selman-ı Farisi, başarılarından dolayı, Medayın'a vali olarak tayin edilmişti. İmam Zehebi, onun hakkında, "Selman'ın kavradığı bilgiler için en az ikiyüzelli yıllık bir zamana ihtiyaç vardır, halbuki Selman 70-80 yıl yaşamıştır" diyor. Muhammed de onun hakkında, "Selman-ı Farisi, bizim ailenin ferdidir. Selman, eğer ilim Süreyya yıldızında olsa gidip oradan alır" demiştir. (Selman ile ilgili bilgiler için birkaç eser: Belazuri, Ensabü'l Eşraf, 2/128; Askalani, el-İsabe, No: 3359 ve Tehzib-i Tehzib, 4/139; İbnü'l Cevzi, Sıfat-ı sa'fe, 1/270; İbn-i Esir, Üsd... No:2149; İbn-i Seyyidü'n Nas, Uyunü'l Eser, 1/17; İbn-i Abdü'l ber, İstiab..., No: 1014).

Özetlenecek olursa;

1. Muhammed'in arkadaşlık kurduğu insanların yahudilik, Hristiyanlık ve Zerdüştilik hakkında geniş bilgi sahibi olmaları, ister istemez, Muhammed'e bu insanlardan öğrendiklerini yorumlayarak Kuran'ı hazırladığını akla getiriyor. Ayrıca, Muhammed'in de Yahudilik ve Hristiyanlık'ın doğduğu coğrafi bölgede doğması, Tevrat-İncil-Zerdüştilik kültürünün hakim olduğu bir çevrede yaşaması ve Kuran'da bu inançlardan alıntılar bulunması Kuran'ın Muhammed tarafından hazırlandığını gösteriyor.

2. Muhammed'in iki kez Şam tarafına gidip rahip Bahira ve rahip Nastura ile ayrı ayrı uzun görüşmeler yapmış olması da Kuran'ın Allah'tan değil de edinilen bilgiler ,ile insan tarafından hazırlandığı tezini güçlendirir.

3. Muhammed'in üst düzeyde yönetici olan bir ailenin çocuğu olmasının, kendisinin kültürlü bir insan olarak yetişmesine imkan veriyor. Kültürlü bir insan da Kuran gibi bir kitabı hazırlayabilir.

4. Çok zeki bir insan olan Muhammed'in bir ara içine düştüğü ekonomik darlık nedeniyle çobanlığa başlaması, ve bu nedenle amcası Ebu talib'in kızını Muhammed'e vermemesi, Muhammed'in mevcut düzene karşı çıkmaya teşvik etmiş olması kuvvetle muhtemeldir.

5. Muhammed'in, öz Arapça öğrenmesi içim süt annesine verilmesi ve sonuçta Muhammed'in çok mükemmel bir şekilde Arapça öğrenmesi, onu dil bilgisi ve edbiyat alanında yetkin birisi durumuna getirmiştir. Kuran'daki dilbilgisi kurallarına titizlikle uyulması, bunun bir sonucudur. Kuran, ancak ve ancak Muhammed'in ortaya çıkardığı beşeri bir eserdir.

6. Muhammed'in henüz 20'li yaşlarda iken, "Hilfü'l Fudul" gibi insan hakları teşkilatlarına girmesi ve bu tür toplumsal çalışmaların kendisine yetkinlik kazandırması, 40 yaşına geldiğinde peygamberlik iddiası için kendisine yeterli güç ve ilhamı vermiştir.

Muhammed'in Rahip Batira ve Nastura ile görüşmesi

Şu da bilinmelidir ki, Muhammed iki kez Şam tarafına gidip orada Rahip Batira ve Rahip Nastura ile ayrı tarihlerde görüşmüştür Bu görüşmeler esnasında çok önemli sohbetlerde bulunulduğu tarihi kaynaklarda mevcuttur (İbn-i Sad, Tabakat-ı Kübra, 1/62; Kastalani, el-Mevahib, 1/101).

Gerçek bu iken, Muhammed'in yeni bir oluşum için onlardan da yararlandığı söylenebilir. Hatta bu görüşmenin, Muhammed üzerinde yaptığı etkiyle ilgili özel kitaplar bile yazılmıştır. Mesela, 1988 yılında Paris'te yayınlanan Kuran'ın Yazarı Hristiyan Keşiş Bahira Efsanesi adlı yapıt, bu konuda örnek olarak gösterilebilir. Bu yapıtta, "Muhammed, bilgisinin Tanrı'dan değil; Keşiş Bahira'dan almıştır deniyor. Kaldı ki, Muhammed'in ticaret amacıyla 12 ve 25 yaşlarında iken bir-iki kez Şam tarafına gittiği ve adı geçen papazlarla dini konularda sohbet ettiği bilinen bir gerçektir.

Kuran'ın Tevrat ve İncil ile ilişkisi

Muhamed zamanında hem Matta, Markos, Luka, Yuhanna İncilleri; hem de şu anda var olan Tevrat mevcuttu, bunlar yeni bir oluşum için kaynak olarak vardı. Zaten, Kuran'da var olan sosyal içerikli temaların hemen hemen hepsi, Tevrat'ta da vardır. Elimizde var olan Tevrat kitabı, MÖ 6.asırda "Azra" adında bir kahin tarafından yazılıp bugünkü durumunu almıştı. Yani, Muhammed'den 10 asır önce Tevrat yazılı hale getirilmiş ve bugüne kadar korunan bir belge olarak devam edegelmiştir. Aynı zamanda, bugün var olan dört İncil de MS 325 yılında bin kişilik ruhani bir meclis tarafından son şeklini almıştı. Böylece, bu kitaplar da, o günkü toplumun ve dolayısıyla Muhammed'in kullanımına hazır durumdaydı. Özellikle Tevrat'ın Kuran'ın oluşturulması üzerindeki etkisinin oldukça büyük olduğu gözlenmektedir. Bu konuda somut birkaç örnek vermek gerekirse, Ebu Hüreyre şöyle demektedir:

"Ehl-i Kitap (Yahudiler), Tevrat'ı İbrance olarak okur, bize de Arapça olarak açıklamasını yaparlardı. Buna karşı Muhammed bize, 'Siz onları ne doğrulayın, ne de yalanlayın' diyordu." (Tecrid-i sarih, Diyanet tercemesi, No: 1679).

Bir diğer örneği de Halife Ömer'den dinleyelim:

"Ehl-i Kitap kendi aralarında Tevrat okurken, ben de onları dinlerdim. Gerçekten Kuran ile Tevrat arasında herhangi bir fark görmezdim" (Vahidi, Eshab-ı Nüzul, bakara Suresi, 98.ayet)

Gerek bu ifadeler, gerekse Kuran ile Tevrat'ın birlikte incelenmesi halinde ortaya çıkacak olan tıpatıp ortak noktalar-benzerlikler gösteriyor ki; gerçekten Kuran'ın oluşturulması sırasında Tevrat kültürü fevkalade ekili olmuştur.

Söz, Tevrat ile Kuran arasındaki benzerliklerden açılmışken, bu benzerlikleri, bazı somut örneklerle açıklamakta yarar var. Örneğin;

1. Boy abdesti. İslamiyetten önce hem Arapların inançlarında, hem de Tevrat'ta (Yahudilik'te) mevcuttu. (İbn-i habib, Muhabber, s.319; Halebi, İnsanü'l Uyun,

2. Namaz da İslamiyet'ten önce vardı. Hatta, bugünkü gibi günde beş vakit kılınıyordu. İsimleri, Şaharit (sabah namazı), Musaf (öğle namazı), Minha (ikinci namazı), Neilat Şerim (akşam üstü) ve Maarib (akşam namazı) olarak halk arasında kullanılıyordu. (Hayrullah örs, Musa Ve Yahudilik, s.399-405; Doç.Dr. Ali Osman Ateş, Asr-ı Saadette İslam; Şaban Kuzgun, Hz. İbrahim Ve Hanifilik, s.117; Epstein, Judaism, s.162.)

3. İslamiyet'ten önce cuma namazı var olup, "Arube" adıyla bilinirdi. Bunu, Muhammed'den önce Kab bin Lüey oluşturmuştu. Ayrıca, namazın daha önce var olduğu Kuran'ın birçok ayetinde de bulunuyor. (Al-i İmran suresi-39, İbrahim suresi-40, Meryem suresi-31 vb.)

Diğer taraftan, günlük namazların cemaatle kılınması geleneği, Muhammed'den önce Yahudilik'te uygulanıyordu. Ancak onlar, namazın kılındığı mabede cami değil, havra diyorlardı. Yahudilerde, cemaat kavramı yerine "minyan" kullanılıyordu. Hatta, namazın cemaatle kılınmasına çok önem veriliyordu ve bir namazın cemaatle kılınabilmesi için 13 yaşını tamamlamış en az 10 erkeğin katılımı zorunlu idi. (Hayrullah örs, Musa Ve Yahudilik, s.399-405; Abdurrahman Küçük-Günay Tümer, Dinler Tarihi, s.226-227.)

İslamiyet'te varlığı en başta Kur'an ile (Nisa-43) sabit olan Teyemmüm (toprakla temizleme usulü), bile daha önceden gelen bir uygulamadır. Su olmadığına, cünup halinde Yahudiler bu yönetime başvuruyorlardı. (İslam Ansiklopedisi, Wensinck, M.E.B. Tercemesi, "Teyemmüm" madesi, 12/1-223).

4. Muhammed'den önceki dönemlerde Araplar tarafından kutlanan iki önemli bayram geleneği vardı. 21 Mart'ta Nevroz, 22 Eylül'de Mıhrıban bayramları kutlanıyordu. Muhammed döneminde, bu bayramlar müslümanlara yasaklanarak, bunların yerine Ramazan ve Kurban bayramları getirildi. Böylece, iklim değişikliklerini haber vermesi nedeniyle, tarımsal faaliyetler açısından da rasyonel bir yarar sağlayan Nevroz ve Mıhrıban bayramları, sadece dinsel içeriği olan bayramlar ile değiştirildi. Böylece, bayramların da İslamiyetin getirdiği yeni bir gelişim olduğundan söz edilemez.

5. İslami bir gelenek olduğu sanılan "yağmur duası" da daha önceden vardı. Bakara suresi'nin 60.ayetinde bu konuya değinilmiştir.

6. İslamiyette kadınların kullandığı başörtüsü, Yahudilik ve Hıristiyan kültüründen gelen bir adettir. Hatta, Yahudilik öncesinden bile gelen bir adettir. Yahudi kadınların, özellikle bir ibadeti izlerken, başlarını mutlaka örtmesi gerekiyordu. Bu onlar için bir zorunluluktur. Kadınların başörtüsü takması, Hıristiyanlık'ta da önemliydi. (Abdurrahman Küçük-Günay Tümer, Dinler Tarihi, s.227; Örneğin; Pavlus'un 1.Korintoslulara mektupları, 11/3-8).

7. İslamiyet'te bazı önemli durumlarda var olan iki namazı birleştirme (Cem'u takdim, Cem'u tehir) gibi detayların geçmişi bile Hz. İbrahim dönemine dayanır. Dolayısı ile, bu da Muhammed tarafından getirilen bir yenilik değildir.

8. İslamiyet'ten önceki gelenekler ile, kişinin kendi annesi, kardeşi, teyzesi, halası, üvey annesi ve eşi henüz hayatta iken baldızı ile evlenmesi yasaktı. Tevrat'a göre, bunlara uymayan kişi idam ile cezalandırılırdı. Bunlar da Kuran'da aynen kabul edildi. (Örneğin, Nisa suresi 23.ayet). (Tevrat, "Levililer" Bölümü, 18/6-24 ile 20/11; İbn-i Habib, Mubber, s.325-327 ve Munammak, s.21; Yakubi tarihi, 2/15; İbn-i Kuteybe, el-Maarif, s.50; Belazuri, Ensâül Eşraf, 1/87; İsfahani, el-Ağani, 3/152).

9. İçkinin verdiği zarar göz önüne alınarak, konuyla ilgili yasak Muhammed'den önce de uygulanıyordu. Bu yasaktan Tevrat ve İncil'de de söz edilir. Ayrıca, Muhammed'den önce Osman bin Maz'un, Kus bin Saide, Hz.Ali, Varaka, Ebu Zer ve Zeyd bin Amr yasak koymuşlardı.

10. Oruç ibadetinin Muhammed'den asırlar önce var olan bir adet olduğunu Kuran zaten yazıyor. (Bakara 183.ayet). Hatta, o zaman Orucun başlangıcı bile İslamiyet'teki gibi aya göre tespit ediliyordu. Tıpkı, bugünkü müslümanlar gibi, Ay'ı görmek için gözetleme heyetleri bile kuruluyordu. (Hayrullah Örs, Musa Ve Yahudilik, s.409)

11. Kandil geceleri, İslamiyet'ten önceki dönemlerde vardı. Örneğin, Yahudiler'deki "Roş ha şana" kandili, Tişri ayının birinde başlayıp iki gün devam ederdi. Yahudilerin inançlarına göre, bu iki günde kainatın ve insanın kaderinin yeniden tayini söz konusuydu. Tıpkı, İslamiyet'teki Kadir ve Berat kandilleri gibi. (Abdurrahman Küçük-Günay Tümer, Dinler Tarihi, s.230.)

12. İslamiyet'teki "Kuran'ı hatmetme, hatim indirme" adeti de Yahudilik'ten alınmadır. Yahudilikte, "simra tora" adıyla anılan bu gelenekte Tevrat her yıl bir kez hatmedilir ve bunun sonunda da bayram yapılırdı. (Abdurrahman Küçük-Günay Tümer, Dinler Tarihi, s.231.)

13. İslamiyet'te her ayın 13, 14 ve 15.günlerinde oruç tutulmasının sevap olduğuna inanılır. Bu günlere "Eyyam-ı Biz" denir. Bu adet de Yahudilik'ten alınma bir adettir. Muhammed, "Kim ayın bu üç gününde oruç tutarsa, sanki senenin tüm günlerinde oruç tutmuş gibidir" demiştir. (Tevrat, "Levililer", 23/4-6; Tucid-i Sarih, Diyanet Tercemesi, 601 numaralı hadisin şerhi, 4/152; Sünen-i Ebu Davut, Savm-68, No:2449; Sünen-i Nesai, Savm-84, No:2419-2425; İbn-i Mace, Savm-29, No:1707).

14. İslamiyet'ten önceki dönemlerde de, bir kadın kocası tarafından üç kez boşanırsa, artık birbirlerinden ayrılmaları zorunlu olurdu. İslamiyet, bu geleneği de almıştır. (Bakara suresi 229 ve 230.ayetler). Ayrıca, Hac'da Kurban kesmek, Şeytan taşlamak, senenin 12 ayından dördünün "hürmetli aylar" olarak kabul edilmesi, ölen birisinin yıkanması, kefenlenmesi, cenaze namazının kılınması, verasette kız çocuklara erkeklerin aldığı payın yarısının verilmesi vb. gibi adetler, İslam'dan önce de geçerliydi. (Örneğin İbn-i Habib, Muhabber, s.309-324; Halebi, İnsanü'l Uyun, "Batn-ı Nahle" bölümü, 3/156).

15. İslam'a göre hırsızlık yapan birinin cezalandırılmasındaki yöntem ve hukuki düzenlemeler de Kuran'ın ortaya attığı yeni bir olay değildir. Bunlar, eskiden beri var olan düzenlemelerdi. Erkeklerin sünnet olmaları, yeni doğan çocuklar için "akika" denilen kurban kesilmesi, kadınlarla ilgili "iddet" (kadının eşinin ölmesi durumunda yeniden evlenmesi için belirli bir süre beklenmesi zorunluluğu) ve erkekle kadın arasındaki özel ilişkilerin belli bir düzlemdeki yasalarnı ifade eden "zihar", "ila" gibi adetler daha önce de vardı. (Tevrat, "Tekvin" Bölümü, 17/11-14; Kuran, Maide Suresi 38.ayet; İbn-i Habib, Muhabber, 329; İbn-i Esir, Üsd-ül Gabe, No.7527-7530; Alusi, Bülüg'ül Ereb, 2/50; Taberi Tefsiri, 23/76).

16. Çalışanın alınterinin kurumadan ücretinin ödenmesi prensibi, Muhammed'in hadislerinde vazedilen bir düzenleme olarak sanılırsa da, bu düzenleme Tevrat'tan alınmadır. (Tevrat, "Tesniye" bölümü, 24/14-15).

17. Kur'an'da var olan bütün İsrailoğulları peygamberlerinin tüm efsaneleri, Tevrat'ta kapsamlı biçimde anlatılmaktadır. (Örneğin, Hz. İbrahim, Hz.Musa, Hz.Eyüp, Hz.Davut, Hz.Süleyman gibi).

18. Kesilmeyen bir hayvanın (leş) etini yemek, İslamiyetten önce de haram idi. (Tevrat, "Levililer", 22/8).

19. Mekke'nin harem bölgesi (hürmetli şehir) sayılması, Hz.İbrahim'den beri gelen bir gelenektir.

20. İslamiyet'teki köleyi azad etmek geleneği, İslamiyet öncesinde de vardı. (Tucid-i Sarih, Diyanet Tercemesi, No:705-709).

21. Zekat verilmesi de İslamiyet öncesinde var olan bir adetti. Bu durum, Kuran'ın kendisinde bile yazıyor. (Hz. İsa ile ilgili Meryem suresi 31.ayet, İsmail peygamber ile ilgili Meryem suresi 55.ayet, Hz.İbrahim ile ilgili Enbiya suresi 73.ayet).

22. Kabe'yi örtme geleneği İslamiyet'ten önce de vardı. (Moğultay, el-İşare, s.49; Moğultay, bu kaynağında şu eserlerden alıntı yapmıştır: Askeri, el-Evail, 16; Süheylî, Revd'ül Unuf, 1/146; İbn-i Kuteybe, el-Maarif, 551; İbn'il Cevzi, Telkih, 446; Suyuti, el-Vesail, s.84; İbn Hazm, Cemheretü'l Ensab, s.189).

23. Yanlışlıkla öldürülen bir insanın kan bedelinin 100 deve olması, İslamiyet'ten önce de var olan bir gelenektir.

24. Farklı inançlarda olan insanların evlenmesine getirilen kısıtlamalar, İslamiyet'e Yahudilik'ten alınmıştır. (Tevrat, "Tekvin", 34/1-26; "esniye", 7/3; Kuran Bakara Suresi 221.ayet).

25. Erkeğin birden çok kadınla evlenebilmesi de İslamiyet'e, yahudilikten alınmış bir adettir. (Tevrat, "Tekvin", 16/1....,29/17, 32/22; "2.samuel", 25/40; "1.Krallar", 11/1; Kuran, Nisa-54, Ra'd-38, Ahzab-38, Sad-23, 24, vb.)
26. İslamiyet'te herhangi bir davanın ispatı için gereken iki erkeğin şahitliği adeti de İslamiyet öncesinden gelmektedir. (Tevrat, "Tesniye", 17/16, 19/15; Kuran, bakara-282; Yuhanna İncili, 8/17; Matta İncili, 18/16).
27. Kuran'daki cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, yaraya yara.. şeklinde ifade edilen ceza biçimleri de Tevrat'tan alınmıştır. (Tevrat, "Çıkış", 2/23-25, "Levililer", 24/17-20, "Tesniye", 19/21; Kuran, Maide-45).
28. İslamiyet'te yemin, ancak Allah'ın adı ve sıfatları ile geçerlik kazanır. Bu gelenek de Tevrat'tan alıntıdır. (Tevrat, "Tesniye", 20/20).
29. Kuran'a göre, Allah'a şirk koşmanın cezası çok ağırdır. (Nisa suresi 48 ve 116.ayetler). Bu inanç, Tevrat'ta da bulunmaktadır. (Tevrat, "Çıkış", 22/20, "Tesniye", 17/2-7).
30. Yol kesenlere ve dine göre terör sayılan hareketlere katılanlara ve yer yüzünde fesat çıkaranlara İslamiyet'ten önce de ağır cezalar verildi. Kuran'a da bu adetlerden alıntı yapılmıştır. (Kuran, Maide Suresi, 33,ayet; İbn-i Habib, Muhabber, 327).
31. Dicle ile Fırat'ın çok önemli iki nehir oldukları da Kuran'a Tevrat'tan yapılmış bir alıntıdır. (Dicle ve Fırat hikayesi için kaynakça: Tevrat, "Tekvin" Bölümü, 2/13-14; Tecrid-i Sarih, Diyanet Tercemesi, No:1551; Buhari-Müslim, el-Lü'lüü ve'l Mercan, No: 103; Buhari, Bed'ü'l Halk, 6; Menakıb-ı Ansar, 42; Eşribe, 12; Müslim, İman, No:164, Cennet, No:2839 ve diğer hadis kaynakları).
- Burada, Tanrı'nın hem Tevrat'ta, hem de Kuran'da aynı nehirlere önem vermesi dikkat çekicidir. Dicle ile Fırat Ortadoğu bölgesi için önemlidir ama, örneğin Amerika kıtasında yaşayan insanlar için önemli değildir. Onlar için Mississippi nehri daha önemli olmasına rağmen, Tevrat ve Kuran'da ne Mississippi, ne de Amazon gibi diğer önemli nehirlerden bahis yoktur. Tanrı'nın peygamberleri, doğadan örnekler verirken, her seferinde Orta Doğu coğrafyasını esas almışlardır. halbuki, madem ki İslam dini evrensel, ve o ki ille de onun kutsal kitabında bir dağ ya da nehir işleniyorsa, o zaman dünyanın her coğrafyasından bunlar için örnekler verilmesi gerekmez miydi?
32. Nuh Tufanı efsanesi de Kuran'ın birçok ayetine Tevrat'tan alınmıştır. Aslında, bu efsane, Tevrat'a da Sümerlerin çok tanrılı dininden gelmiştir. 1862'de Nineva-Musul'da bulunan bir Sümer tabletinde Nuh Tufanı anlatılmaktadır. (Bkz. [Kuran İncil ve Tevrat'ın Kökeni](#))

(Kaynak: Arıf tekin, Kuran'ın Kökeni, Analiz Basım Yayın Uygulama Ltd. Şti., Birinci Basım, Mayıs 2000.)

Muhammed'in Peygamberliğinin Oluşumu ve Gelişimi

Şeriatçı yazın, Muhammed'in okuma yazma bilmediğini, dönemin tektanrıci dinsel kültüründen bihaber olduğunu ileri sürerek, bunları Kur'an'ın Muhammed'in ürünü değil, Allah'ın ürünü olduğu iddialarının ispatı olarak kullanır. O halde işin bu yanını da yakından inceleyelim.

Bizzat Şeriatçı aktarıcılardan öğrendiğimiz bilgiler ışığında, öyle görünüyor ki Muhammed, yoğun bir şekilde peygamber söylenceleriyle büyümüştür. Öyle ki; babasının dedesi tarafından Allah'a kurban adanması nedeniyle, peygamber İbrahim'in Kurban bayramına gerekçe yapılmış olan oğlu İsmail ile kendi babası Abdullah'ı kastederek "ben iki Kurban edilenin oğluyum" diyecek bir bilince sahiptir. (Hz. Muhammed'in Hayatı, A.H. Berki - O. Keskiöğlu, s. 24)

Amcası Ebu Talip ile 12 yaşında gittiği Suriye gezisinde Hristiyan rahip Bahira ile yaşadığı diyaloglar bilinç oluşumunda önemli izler bırakacaktır. Bu sohbette Bahira onu Arap tanrıları Lat ve Uzza adına yemin ettirmeye kalkınca, onun olgun bir insan gibi, "Lat ve Uzza 'ya yemin vermem, zira benim bu dünyada en nefret ettiğim şey putlardır" diyerek Allah namına yemin ettiği rivayet edilir.

Bunu diyecek bir bilince sahip olduğu söylenen Muhammed'in, aynı zamanda ondan dinsel bilgiler de öğrendiği gerçeğinin, "12 Yaşında" oluşu gerekçesiyle reddedilmesi hiç de tutarlı bir açıklama değildir; söz konusu bu anlatılarda ya yaşı küçültülmüştür ya da söylediği sözler abartılıdır. Kaldı ki Muhammed'in diğer kültürler ve dinlerle Mekke dışındaki temasları, Hatice'nin kervancıbaşı olarak peygamberliğini ilan edeceği 40 yaşına kadar sürer. Üstelik yine aynı rivayete göre söz konusu diyalog sonunda Bahira, amca Ebu Talip'e Muhammed'in peygamber olduğunu söyleyecek denli geniş izlenimler edinmiştir; ki bu, aralarındaki konuşmanın "birkaç dakika" değil, Bahira'nın yeterli izlenimleri edineceği ve ona tektanrı inancının temel kavramlarını anlatacak kadar uzun sürdüğünü veya yinelenildiğini göstermektedir. (Rivayet için bkz., a.g.e., s. 36)

Kuşkusuz bu konuşma ve bilincini oluşturan önceki rivayetler onun Kur'an'ı yazabilmesi için yeterli değildir. Bizim bu noktalara dikkat çekmemiz, onun daha küçüktken yoğun bir metafizik bilinçle ve duyarlılıkla donandığını ve tabii peygamber olma güdüsüyle büyüdüğünü, peygamberliğe güdülendiğini göstermek içindir.

Keza adının Muhammed konulması konusunda da, dedesinin, Mekke ileri gelenlerine, "Umarım ki onu gökte hak, yerde halk pek çok methodip övecektir" şeklinde gerekçe açıklaması, onun bilincini oluşturan bir diğer önemli noktadır.

Yine Muhammed'in çocukluğu ve gençliğinin Araplar içinde yeni inanç arayışlarının yoğun olduğu bir döneme rastladığını görüyoruz. Öyle ki baba ve dedesi göklerde Allah diye bir büyük tanrı olduğu inancındadırlar ve konuşmalarında onun adının anıldığını, ona yemin edildiğini görüyorlar.

(9) Nitekim Habeşistan'daki Hristiyanların Müslümanlara kucak açması ortamın da Bahira'nın da onun bilinci üzerindeki derin etkisi, Maide 82'de; "... Onlar içinde iman edenlere sevgi bakımından en yakın olarak da 'biz Hristiyanız' diyenleri bulacak sını. Çünkü onların içinde keşişler ve rahipler vardır ve onlar büyüklük taslamazlar" şek linde yansıyacaktır.

Ama en önemlisi O'nun gençliğinde, Arabistan'da yeni bir din arayışı ve yeni bir peygamberin geleceği inancı halk arasında yaygın dır. Örneğin dönemin etkin hatiplerinden Kus b. Saide, Muhammed'in bilincini derinden etkileyen ve (Kur'an'ı bilenlerin dikkatinden kaç mayacağı gibi) daha sonra Kur'an'ın biçimine de şaşırtıcı bir benzerlikle yansıyan söylevinde şöyle demektedir:

"... Kulak tutunuz; dikkat ediniz, gökten haber var, yerde ibret olacak şeyler var. Yeryüzü bir Ferş-i eyvan, gökyüzü yüksek bir tavan, yıldızlar yürür, denizler durur. Gelen kalmaz, giden gelmez. Acaba vardıkları yerden hoşnut olup da mı kalıyorlar? Yoksa orada bırakılıp da uykuya mı dalyorlar? Yemin ederim Allah'ın indinde bir din vardır ki, şimdi bulunduğunuz dinden daha sevgilidir. Ve Allah'ın gelecek bir peygamberi vardır ki gelmesi pek yakın oldu. Gölgesi başınızın üstüne geldi. Ne mutlu o kimseye ki ona iman edip de, o dahi ona hidayet eyliye. Vay o bedbahta ki, ona isyan ve muhalefet eyleye. Yazıklar olsun ömürleri gaflet ile geçen ümmetlere!..."

Kus b. Saide'nin söylevi, bundan sonra da, neredeyse aynılarının Kur'an'da göreceğimiz Firavun, Nemrut masalları, Allah'ın tektanrı olduğu ve kendine ortak kabul etmediği, doğmadığı ve doğurmadığı vb. görüşlerle devam ediyor (Türkçe'ye çeviren Cevdet Paşa'dan aktaran; H. Berki - O.Keskiöğlu, a.g.e., s. 46). Nitekim daha sonra Muhammed'in de, bu söylevin üzerindeki etkisini "hatırımdan çıkmaz" diye belirttiğini görüyoruz.

Özetle bizzat toplumsal atmosfer, Muhammed'i peygamberliğe 'hazırlamakta ve Tanrı adına neler söyleyeceğinin köşetaşlarının ve biçimini oluşturmaktadır.

Yine bu sırada içlerinde Muhammed'in manevi kayınpederi durumundaki (Hatice'nin amcası) Varaka b. Nevfel'in de olduğu Mekke'nin bazı saygın

insanlannın puta tapınmadan tümüyle vazgeçtikleri ve tektanrıci dinin kutsal kitapları, Tevrat ve İncil'i okuyup tartışarak kendilerine yeni bir din aradıklarını görüyoruz. Muhammed bu tektanrıci organik ilişkiler içinde ve Mekke'nin ayrıcalıklı insanlarından biridir.

Yine bu sırada içlerinde Muhammed'in manevi kaympederi du- rumundaki (Hatice'nin amcası) Varaka b. Nevfel'in de olduğu Mek- ke'nin bazı saygın insanlannın puta tapınmadan tümüyle vazgeçtik- leri ve tektanrıci dinin kutsal kitapları, Tevrat ve İncil'i okuyup tartı- şarak kendilerine yeni bir din aradıklarını görüyoruz. Muhammed bu tektanrıci çevreyle organik ilişkiler içinde ve Mekke'nin ayrıcalıklı insanlarından biridir.

Bunlar "ahirete inanan, Allah'ı bir bilen, hatta namaz kılan Ve kendilerini İbrahim Peygamber'in dininden sayan, Hanif adımı benimseyen" (A. Gökpınarlı, İslam Tarihi, s.9) bir topluluk oluştuyorlardı. Tabii "İbrahim'in Dini" denilen şey somut olarak olmadığından dinsel bir arayış sürdürüyorlardı. Yani Muhammed'in peygamberliğini ilan etmesi öncesinde Mekke 'de sadece bir dinsel boşluk değil, aynı zamanda bu boşluğu gidermeye yönelik ciddi ideolojik ve örgütsel arayış ve hazırlıklar sözkonusuydu; ki Muhammed'in peygamberliği bu somut gelişmenin bir ifadesi olarak ortaya çıkıyordu.

Bu dinseloluşum daha sonra İslamiyet'te de rafine bir halde yineleneyeceği gibi, Arapların pekçok geleneğini de beraberinde taşıyordu. Kabe'nin kutsallığı, hac, kutsal üç aylar, kurban kesme, ölüleri gömme, vb.. Hanifler'den olan ünlü şair Ebu 's-Salt oğlu Ümmeye, daha sonra Kur'an'da yinelenen olan öldükten sonra gene dirilme üzerine, Muhammed'ten çok önce şunları yazmaktadır:

"Ey kalbim, kötülükleri bırak, kör olma, yolunu şaşırma, ölümü ve öldükten sonra dirilmeyi hatırlından çıkarma. Gelip geçmiş zamanın aldattığı kişilerden olma, çünkü sen, üzerinde yaşayan kişileri aldatmakta olan bir dünyadassın..." Neşet Çağatay'ın da belirttiği gibi Ebu's-Salt oğlu Ümmeye, "Kur'an'ın 64. suresinde kıyamet günü hakkında kullanılan 'Yevm üt- Tekabun' ibaresini Peygamber'den önce ilk kullanan kişidir" (İslam Tarihi, s.90).

Yine İbn-i İshak'ın aktarmasıyla, bu Hanifler'in öncülerinin; "Çevresinde dönüp durduğunuz bu taş parçası nedir? O ne duyar ne de bir kimseye faydası ya da zararı dokunur" (N. Çağatay, İslam Tarihi, s.112) şeklindeki ifadeleri de, daha sonra Kur'an 'da, İbrahim' e ve diğer peygamberlere atfedilen sözler olarak duyacağız.

Özette Kur'an; Kus b. Saide'nin, Varaka b. Nevfel'in, Ebu's-Salt b. Ümmeye'nin, Cahş b. Ubeydullah'ın, Osman b. Huveyris'in, Zeyd b. Amr'ın, ve diğerlerinin önceden, puta tapınmacılığa karşı Arap gelenekleri ve tektanrıci dinlerden vardığı sentezlerin doğrudan Allah adına sahiplenilip yeniden ifadelendirilmesinden ibarettir. Kur'an' ın, o dönem Mekke'si aydınlarınca zaten varılmış olan fikirlerden öte bir fikir getirmemiş olması bile, onun insanüstü bir gücün ürünü değil Muhammed'in ürünü olduğunu gösterir.

Muhammed'in çevresini kuşatan tektanrıci dalganın zaten küçüklükten beri içinde olduğu gerçeğine ek olarak, bu dinsel tartışma ve oluşumlar çerçevesinde Tevrat-İncil kültürüne bütünüyle vakıf olduğu açıktır. Dolayısıyla Onun bu tektanrıci kültürden yoksun olduğu iddialarının aksine onun bilincinin, bu tektanrıci dinleri araştıran çevrenin okuma ve sohbet toplantılannın sonucu olarak Tevrat ve İncil'in içindekilerle dolu olduğu tartışma götürmez.

Gerçi Kur'an Şura-52'de, Muhammed'in bilinçsel gelişimine ilişkin kaynaklardan edindiğimiz tüm bilgileri yadsıyarak, "Sen kitap nedir, iman nedir bilmezsin. Fakat Biz Onu kullamızdan dilediğimizi kendisiyle doğru yola erştirdiğimiz bir nur kıldık" denilelrek, Muhammed'in Kur' an öncesi bilinci "imansızlık" olarak tanıtılır; ancak, Muhammed 40 yaşından önce putatapar imansız biri midir yoksa daha küçük yaştan beri putlardan nefret eden Allah' a imanlı biri midir? sorunu bizim değil, İslamcı tarih yazarlannın sorunudur. Biz Şura-52 'yi, diğerleriyle çelişkili diğer pekçok ayetlerden biri olarak geçiyoruz.

Muhammed' i peygamberlik özgüvenine yönelten bir diğer önemli gelişme de bu çok duyarlı ve dinsel bilinçle donanmış insanın Kabe'nin yeniden yapılması sırasında karşılaştığı durumdur.

Daha sonra İslamiyet 'çe de sahiplenilecek olan ve çok tanrıci Arap geleneğinde tanrıların evi ve hac yeri olan Kabe'nin yapım işi bittikten sonra sıra, daha sonra İslamın kutsalı olacak olup o sırada puta tapan Arap geleneğinin kutsalı olan Siyah Taş'ın (Hacer-i Esvet) yerine yerleştirilmesine gelir. Ne var ki yapana manevi otorite sağlayacak olan bu eyleme ilişkin, Kureys ileri gelenleri arasında büyük bir uzlaşmazlık çıkar. Kanlı bir kavgaya dönüşmek üzereyken nihayet, bu işin, saptanan günde Kabe'ye ilk gelecek kişiye yaptırılması üzerinde uzlaşma sağlanır; ki bu kişi de Muhammed olur.

Gerek eylemin ona tesadüf edişi gerekse de bu işi kabile ileri gelenlerinin el vurmaıyla birlikte yapma yaklaşımı, o ilkel değerler ortamında Muhammed'e büyük prestij ve özgüven sağlar.

İşte tüm bu avantajlarla olgunluk çağına gelen, peygamberliğe güdülenmiş, duyarlılığı çok yüksek Muhammed'in 40 yaşında iyice içine kapanmaya başladığını, o güne kadar edindiği birikimin metafizik niteliği nedeniyle çevresine acayip gelen bir başkalaşım içine girdiğini görüyoruz. Rüyalann, ruhlann canlı yaşamı olarak nitelendiği bir ortamda, önceden beri putlara inanmayıp tektanrıci hareketten yana bir Muhammed'in bu bilinç içinde gördüğü rüyalarla kendisinin, zaten güdülenmiş olduğu "beklenen peygamber" olduğuna iyice inanmaya başlamasından daha doğal bir şey olamazdı. Üstelik toplumdaki seçkin yeri, inisiyatif ve inanırlılığı böyle bir iddia için gerekli cesaret ortamını da oluştuyordu kendiliğinden.

Elbette ki söz konusu olan, "kendimi peygamber ilan edeyim" şeklinde bilinçli bir kurgu değildir. Esasen metafizik düşünceyle fazla bütünleşen, rüyaları tanrının belirlediğini düşünen her duyarlı kişiliğin, eğer dışsal koşulları da varsa, böylesi sıradışı bir değişim içine girmesi çok doğaldır. Nitekim günümüz dinsel çevrelerinde de böylesi ermişlere sıkça rastlıyoruz. Muhammed'in bu noktadaki ayrıcalığı insanların resmi dine kuşku duyduğu ve yeni bir peygamber beklentisine girdiği bir dönemde(10) bu dönüşüme uğramış olmasıdır. Yoksa günümüzde kendini din masallarına fazla kaptıp bunun bilinçaltı yansımalarıyla "ilahi" rüyalar görmeye başlayarak "erdiğine" inanan insanlarla Muhammed arasında özde farklılık yoktur. Aradaki fark, birincinin kendisini peygamber sanmasına karşılık, ikincilerin daha mütevazı payelerle yetinmek durumunda olmalarından ibarettir.

(10) Tabii bu gelişmenin bir de altyapısı, maddi koşullar var, ki son çözümlemede asıl belirleyici olan da bu. Bu dönem Arap toplumunda meta ekonomisi filizleniyor, ticaret gelişiyor. Bu durum yeni bir ideolojik yapıya, yeni bir hukuka ve daha ötesi gelişen bu ilişkilerin yeniden üretiminin önünü düzleyecek merkezi bir devlete ihtiyaç duyuruyor. Muhammed'in peygamberliği ve yeni bir dine duyulan nesnel gereksinim işte bu koşullarda oluşturuluyor.

Neşet Çağatay' ın sunumuyla C. Brockelman'dan öğrendiğimiz gibi; "Mekke'nin komşu şehri Taif'li şair Ümmeye b. Ebi 's-Salt gibi bir çok çağdaşları genel bir tek allahlılıkla yetindikleri halde Muhammed, kendini bir ittifakın kollarına atmış ve gece gündüz Mekke'nin yanındaki Hira Dağı'nda ruhunun şifası için çok derin bir tefekkürata dalmıştır. O hemşerilerinin çok tanrıcılığının hiçliği fikriyle birlikte, diğer milletlerde bir peygamber aracılığıyla kendini tanıtmış olan Allah' ın, onları daha ne zamana kadar bu imansızlıkta bırakacağı sorunu kendi kendine soruyordu. Bu düşünce, böylece onun içinde, bizzat kendisinin bu peygamberliğe memur edilmiş olduğu şeklinde olgunlaştı; fakat doğuştan çekingenliği, uzun zaman, böyle birisi olarak ortaya çıkmaktan kendisini alıyordu. İlk defa Hira Dağı'ndaki şahsına has bir hads kuşkusunu giderdi. Orada bir gün, kendisinin sonradan melaikce cebrail olarak kabul ettiği bir hayal gördü; içindeki, kendisinin Tanrı 'nın elçisi olduğuna dair beliren sesi buna dayandırdı. İlk defa ailesi onun peygamberliğine inandı ve kendini ilahi sesin çağırdığı nöbetler gittikçe daha sık tekrarlayınca, son kuşukları da silindi. Bu hallerde iken işittiğine inandığı şeyleri, bunlar kaybolur kaybolmaz vahiy olarak bildirmeyi adet edindi. Önceleri hemşerileri arasında hiçbir özel ilgi uyandırmadı. Onlar hemen her kabilede, şairlerin yanında bir de, kavgaya, kuşku, ölüm, hırsızlık, bir devenin kaybolması, vs. gibi hallerde kendisine başvurulmuş hususlara dair, kendi tabiat dışı arkadaşına atfettiği, Muhammed, vahiyleri gibi aynı uyaklı ifadelerle haberler veren kahinlerin ortaya çıkışına alışmışlardı. Muhammed, kendisini bu kahinlerle aynı ayarda sayanlara karşı daima savaşım vermişti" (İslam Ulusları ve Devletleri Tarihi, TTK Yayını, s.12).

Muhammed'in kendini onlardan ayırmaya yönelik savaşımı bir müddet sonra ürününü verecekti; çünkü kendilerini ayrıntılarla sınırlayan ve bazen şaşırtıcı beceriler gösteren o kahinlerden ayrımla, toplumun temel inançsal boşluğuna yanıt veren bir sistematğin oluşumuna yönelmişti. Bu ise kahinlerin gösterdiği cinsten becerileri gerektirmeyen, aksine, bir kısmı Tevrat ve İnciller'de, diğer kısmı ise bizzat Arap toplumunun kendi ortak bilinci, gelenekleri ve arayışlarında biçimlenip artık geciktirilemez hale gelmiş olan ideolojik / inançsal bir boşluğun doldurulmasına yönelikti. Bu nesnel koşuldur ki onu kısa zamanda hem verili siyasal kurumlaşmaya hem de kahinler ve şairlere karşı sistematik bir tepkiselliğe sokacaktı.

Her şey bir yana, İslamiyet'in, Muhammed'in bu dini oluşturup ifade edecek bir bilinçsel olgunluk düzeyine ulaşmasından önce söz konusu olmadığı gerçeği bile, onun tanrısal değil, Muhammed'in bilincinin ürünü olduğunun açık kanıtıdır. Tanrısal bir düşüncenin Muhammed'in 40 yaşını beklemesinin gereği yoktur; (nitekim Kur'an söylence içinde, Incil ise İsa'ya daha beşikteyken verilmiştir) oysa böylesi bir sistematiki biçimlendirecek bir insanın bunun için gerekli birikim ve olgunluğa "olmazsa olmaz" gereksinimi vardır.

İşte böylesi bir süreç için gerekli birikim ve kişilik yapısı nedeniyle Muhammed'in, "40 yaşına geldiği zaman, halinde bir başkalık sezilmeye başladı. Bilhassa inziva hayatını sever oldu. Mekke'nin üç mil yukarısındaki Hira Dağı'nda bir mağaraya gider, Ramazan ayını orada geçirir, ibadet ederdi. Ramazan ayı gelince azığını alır, oraya çekilirdi. Yanında azığı bitince, yine Mekke'ye Hz. Hatice'nin yanına döner, biraz kalır, sonra mağaraya dönerdi, kendisini orada ruh sükunetine verir, düşünceye daldı" (Hz. Muhammed'in Hayatı, A. H.. Berki - O. Kesioğlu, s. 11).

Görüldüğü gibi birikimin metafizik karakteri, Muhammed'teki nitelik sıçramaları arifesindeolağandışı davranış içine girmesini beraberinde getiriyordu. Nitekim bu dönemde "kulağına gaitpen sesler geliyor; 'Sen Allah'ın elçisisin' diyordu" (age). Kesioğlu, kendi metafizik yapısının gereği olarak durumu "Cenab-ı Hakkın onu büyük vazifeyi kabule hazırlaması" olarak yorumluyor. Oysa bu sanıların ve davranış biçiminin açıklanması, bilimden nasibini almış günümüz insanı için hiç de öyle değildir.

O dönemin ilkel bilinci koşullarında normal sayılsa da, düşlediklerini ve rüyalarını gerçek sanmanın, psikoloji bilimi ölçütleriyle günümüz insanı açısından olağan olmadığı açıktır; keza düş ve rüyaların kişinin bilinçaltı tarafından belirlendiği gerçeği günümüz bilgisi açısından artık tartışma zemininin dışına çıkmış bulunmaktadır. Bu dönemde Muhammed'in rüyalarının olduğu gibi çıktığı iddiası da, tıpkı İsa'nın ölü diriltmesi, Musa'nın yılan olan sopası vs. gibi halk kültürünün bilimsel inançlarından üreyen abartı ve kendi uydurduğuna inanma şeklindeki zaafının yansımalarından öte, hiçbir değer taşımaz.

Sonuçta dinsel kavramlar çerçevesinde biçimlenen kendi düş dünyasına öylesine daldı ki Muhammed, artık "melek" diye düşlediği şeyler görmeye, 'Allah'tan geldiğini sandığı kimi sesler duymaya, cennet cehennem düşleri görmeye ve iyiden iyiyi kendini "beklenen peygamber" sanmaya başladı. Aynı duruma, Muhammed'in hemen sonrasında da pek çok insanın kendini peygamber sanması, keza Muhammed'in peygamberliğinin kabulü sonrasında geleceğine inanılan "mehdi" sanması şekline Arap tarihinde de defalarca rastlanır. Keza Yahudi tarihinde de kendilerini peygamber sanan pek çok insanın ortaya çıkmasıyla sonuçlanan aynı psikoz sıkça görülür.

Tüm bu kendilerini ilahi araçlar sanan kişilerin samirniyetine inanmak zorundayız, en azından aralarında aynı yapmak için tutarlı somut ölçülere sahip değiliz. Sorun onların niyetlerinde değil, bilinçlerindeki metafizik yapıda aranmalıdır; yoksa onların gerçekte kendilerinde bulunduğu sandıkları "ilahi rütbeler" konusunda samirniyetlerini sorgulamak gereksiz bir fantazi olur. Esasen onların kimisinin "sahtekar" sayılıp öldürülmesi, kimisinin "peygamber" sayılırken, öyle sayılmayanlar takibata uğraması, kimisinin yerel ve geçici bir etkinlikle yetinmek durumunda kalırken kimisinin Musa gibi, İsa gibi, Muhammed gibi, Buda gibi giderek evrensel ve çağlarüstü bir etkinliğe ulaşmalarının nedenleri, bunlara inananların attettikleri tanrısalılıkta değil, sözkonusu dinlerin içinden çıktıkları özgül koşullar ve sonraki tarihsel kurulumlara avantajlarında aranmalıdır; en azından diğer benzerlerine de uygulanabilmek anlamında bilimsel ölçüt açısından oluşumların nesnel anlamı budur. Özetle peygamberlik ve tanrısalılık iddiaları, bilimsel açıdan değil salt inananlar açısından değer taşıyan, yani nesnel değil öznal bir yargıdan ibarettir.

Kuşkusuz tarih boyunca karşımıza çıkan mehdiler, peygamberler, ermişler vs. içinde sahtekarlar da olmuştur ve böyleleri de binlerce kişiyi kendilerine inandırmışlardır. Ancak büyük çoğunluğun kendini öyle sandığı noktada samimi oldukları bir gerçektir. Yani örneğin Muhammed ile onun son döneminde yine peygamberlik iddiasıyla ortaya çıkan Mesleme'nin "peygamberliği" arasında, taraftarların duygusal terörünün izin vermesi halinde bilimsel ölçütler açısından hiçbir tayin edici ayırım bulunamaz.

Muhammed'i peygamber, Mesleme'yi ise "sahtekar" yapan ölçüt, önceden kendini kabul ettirebilmiş olan Muhammed'in kurumsallaşmış silahlı güçlerinin Mesleme'yi, (ve o dönemin diğer Arap peygamberlerini), taraftarları ve kutsal kitabıyla birlikte imha edebilmeleri, Arap kavminin militarist ve ekonomik dinamiklerine egemen olabilmeleri ve tarih yazma tekelini ele geçirmelerini sağlayan nesnel koşullardır. Yoksa bilimsel açıdan hiçbirimiz; Kur'an'ın Muhammed'e gerçekten de "Allah'tan" geldiğine, buna karşılık diğer Arap peygamberlerinin kitaplarının ise "uydunna" olduğuna dair nesnel bir ölçüte sahip değiliz ve bilimsel olarak olamayız da. Üstelik araştırmacılar bunu gösteremesinler, insanlar tercihlerini özgür iradeleriyle ve kıyaslayarak yapamamışlar diye değerlerinin kitapları küll edilmişlerdir.

Ancak şunu çok rahatlıkla iddia edebiliriz: Diğer Arap peygamberlerinin kitapları günümüze ulaşmış olsaydı, daha sonra Kur'an'a da yansıyacak olan ve bir prototipini Kus b. Saide'nin söylevinde, Tevrat ve Inciller'de ve Arap gelenekleri ve kavrayışında bulduğumuz çerçevenin çok dışında bir şeyle karşılaşmayacaktık.

Esasen inanç alanlarının, hele ki ucunda cennet ve cehennem olup insanlığın ilkel döneminin ürünü olan inanç alanlarının, bilimsel ölçütler açısından birbirlerine oranla doğrulanması olanaksızdır. Kur'an dışındaki diğer tek tanrıci kitapların "tahrif edildiğine" ilişkin İslamcı inanç ile Tevrat sonrası veya Inciller sonrası tek tanrıci yeni kitapların "tanrı ürünü olmadığı" şeklindeki Yahudi ve Hristiyan yargıların değeri, sadece kendi inananları açısından geçerli olup bilimsel ölçüye vurulamazlar; hepsinin ortak paydası, "öbür dünya" ve diğer "önkoşullanmalarca bilinçleri teslim alınmış insanların" anlam dünyalarını karşılamaktan ibarettir...

Bilinci doğaüstü düşsel imgelemlerle teslim alınmış kişi, eğer duyarlı ve gerçeküstü sorunlarla fazla iç içe yaşıyorsa, bir müddet sonra kendini manevi rütbeler almış birisi olarak görmesi neredeyse kaçınılmaz sonuçtur. Nitekim halen aramızda dolaşan pek çok şeyhin durumu da budur; ancak bunların düş dünyasının ufkunu belirleyen koşullar çok daha sınırlı olduğundan kendilerine daha sınırlı payeler biçiyorlar.

İşte böylesi bir ruhsal yapı içinde Muhammed nihayet bir gün Allah'ın ona ilk sureyi yolladığı sanısına kapıldı. Oysa yollandığını sandığı ayetler, sonrakiler gibi önceki süreçte edindiği dinsel birikim ve bunun üzerinde üreyip gelişen kendi düşüncelerinden başka bir şey değildi. Eğer ki peygamberlik düşleri içinde olmasaydı, kuşkusuz üreyen düşüncelerini diğer düşünürler gibi ifade edecek ve bu durumda öz ve yönelimi de farklı biçimlenecekti. Ancak O, peygamber olduğu yanılsaması içindeydi ve düşünceleri de böylesi bir yanılsamanın gizemli ortamında oluşuyordu.

Nitekim birinci sureyi ürettiği düşünce, meleğin kendisine görüldüğünü ve ona "Oku"masını söylediğini duyar. "Okuma bilmediği" yanıtı karşısında meleğin "O'nu tutup baştan aşağı siktirdi" duygusuna kapılır. Durum bir kez daha tekrarlanır. Nihayet üçüncüde meleğin ona, "Yaratın Rabbinin ismiyle oku. O insanı kandan yarattı. Oku, o çok kerim olan Rabbin hakkı için ki, O kalemle öğretti, insana bilmediğini bildirdi" şeklindeki Alak suresinin ilk ayetlerini söylediği inancıyla dağdan evine döner.

Burada belirtmeden geçemeyeceğimiz gerçekten de ilginç bir durum var: Düşüntün ki ilk ayeti "oku" olan bir tanrının en büyük peygamberi okuma yazma bilmemektedir; daha önemlisi ilk ayeti "oku" olan bir tanrının bu peygamberi daha sonra da okuma yazma bilmeyecektir (biz Şeriatçı aktarıcıların yalancısıyız!). Bir şeye "ol" demesiyle o şeyin "göz açıp kapayana oluverdiği" iddiasındaki bir tanrı açısından, ilk ayetlerinde, "O kalemle öğretti"(?), "insana bilmediğini bildirdi"(?) deyip, "okuma bilmeyen" peygamberini (nedense?) "tutup baştan aşağı" siktirmesine rağmen bu Peygamber okuma yazmayı öğrenemeyecektir... Sure böylesi sorunlyken, bu ayetin, "Kur'an'ın bilimi teşvik ettiğinin en güzel kanıtı" olduğunu öne süren, (keza Kur'an'ı bilimsel verilere uydurmak için, "O insanı kandan yarattı" diyen Alak- 2'yi, "O insanı aşılannmış yumurtadan yarattı" diye "çeviren" Diyanet, gerçekte bir Kur'an'ı revizyon merkezi olarak çalışmaktadır.

Konumuza geri dönersek; Muhammed, düşleri ve metafizik bilinciyle belirlenen düşünce dünyasındaki bu ilk nitelik sıçramanın etkisiyle, "korku ve kaygılarla" dolu bir halde "beni örtün, beni örtün" diyerek derin bir uykuya dalar. Gerçekte sürenin asıl biçimlenmesi ve meleğin acı çektiyerek sıkması şeklindeki düşün mağarada mı yoksa son uykuda mı biçimlendiği ayrıntısı burada önemli değil.

Muhammed'i peygamberliğe güdüleyen çevresel koşullar da o kadar uygundur ki, bu öğeleri kendini peygamber sanması öncesinde olduğu gibi peygamber sanmaya başlamasından sonra da görürüz. Örneğin daha peygamber olduğunu ifade edecek özgüveni kendinde bulamadan, yukarıdaki düşün etkisiyle, "bana ne oluyor bilmem" diye karısına yakındığında, karısı ona hemen; "müjdelersun, sebat et, canımı yed-i kudretinde tutan Allah'a yemin ederim ki sen şu ümmetin peygamberi olacaksın" diyebilmektedir. Yani bırakalım Muhammed'in zaten peygamberliğe güdülenmiş olan bilincini ve bir

peygamber geleceği şeklindeki kitle beklentisini, (ki bu, bunalım anlarında "kurtancı" bekleme şeklinde genel bir halk tepkisidir) daha Muhammed 'in açıklayamadığı, bilemediği duruma Hatice şıp diye tanı koymaktadır: "Sen peygamber olacaksın!"

Bu durumda Allah'ın Muhammed'den önce Hatice'yi haberdar ettiği gibi bir diğer ilginçlik çıkıyor karşımıza. Tabii bunlar dinsel mantığın kendi tutarsızlıkları. Yine Hatice gibi amcası Varaka da, Hatice'nin anlatımları üzerine, "Ona Hz. Musa 'ya gelen Namus-u Ekber, büyük melek gelmiştir" diyerek Allah 'la peygamberi arasında geçtiği söylenen gizli olaya kesin tanı koymaktan geri kalmaz. Özetle Muhammed'in kendisince konulamayan (veya ilan edilecek özgüven duyulamayan) tanı, yakın çevresince konulmaktadır.

Ve bunları bize "kanıt" diye ortaya sürenler kendilerine olsun sorma gereği duymazlar: "İyi ama bu insanların açıklaması Allah' ın davranış biçimine nasıl yanıt oluşturabilir?" diye... Ancak böyle soruların mantıklı yanıtı onlar için değer taşımaz; Onlar için önemli olan okuyucu / dinleyici üzerinde coşkulu bir anlatımla koşullandırıcı etkiler kurmak, onu gerçeklikten koparıp bu gerçek dışı dünyaya sürüklemek olduğuna göre işlevlerini en iyi biçimde yerine getirdiklerini kabullenmek zorundayız.

Hatice, Varaka'nın anlattıklarından da cesaretlenmiş olarak eve dönüp Muhammed'i cesaretlendirir. Bu yakın atmosferin özel cesaretlendirmesi olmasaydı Muhammed ikinci adımı atabilecek miydi, tartışma götürür. Bu gelişmeler üzerine Muhammed, düşler dünyası örtülerin altında yarı uykulu ve rüyada şu ayetlerin "indiğini" söyler: "Ey bürünmüş yatan, kalk, insanlara tuttuğuları yolun kötü olduğunu haber ver. Rabbinin ulu tanı ve yüce tut. Dünya kir ve pasından üstünü başını temizle, putları terk et! (Müddessir-I-5)"(11). İşte bu ayetlerle birlikte takip eden 23 yıllık süreçte Kur' an ayetleri parça parça oluşmaya başlayacak ve Muhammed'in peygamberliği de böylece başlamış olacaktır.

Burada bir diğer ilginçlikle karşılaşıyoruz. Kaynakların tümü Muhammed'i daha 12 yaşından beri puta tapınmayı reddetmiş bir insan olarak gösterirken, Müddessir- 1-5'te, keza önceden aktardığımız Şura-52'de önceki bilgiler yalanlanarak, "Putları terk et" denir. Şeriatçılar bu duruma ne diyeceklerdir acaba? Ek olarak Hatice'nin ve diğerlerinin "Allah" üzerine yemin etmeleri de var ki bütün bunlar, "cahiliyye"nin dinsel inan cına ilişkin olanlar da dahil, İslamcı resmi tarihin söylediği herşeyin, gerçekler ışığında yeniden sorgulanmasını zorunlu kılıyor.

Ayetlerin Muhammed'e "vahiy" yoluyla geldiği belirtilir. "Vahiy" in ne olduğu sorusuna Şeyh Muhammed Abduh'un getirdiği açıklama şöyle : "Vahiy şahsın nefsinde duyduğu, vasıtalı ve vasıtasız bir şekilde Allah'tan geldiği kesin olan bir bilgidir." (Bkz. Tabbara, a.g.e., s.36).

Bu tanımla vahiyi başlangıcında ilhamdan (esin) ayırmak olanaksız olduğu gibi, onun kesin olarak Allah'tan gelmesi iddiası da, hiçbir bilimsel değer taşımayan, tamamen onu duyan insanın öznel yargısına ilişkin bir boş söz değil mi? ..

Görüldüğü gibi kavramın kendisi muğlak ve kanıtlanabilirlikten uzak bir içeriğe sahiptir. Nitekim onun geliş biçimlerinde de bu durum net olarak sırtır. Rüyada görür, içinden duyar, düşüncesini Allah'ın biçimlendirdiğine inanır; dolayısıyla bilinçaltı dışavurumlarını, yanı sıra bilinçli düşünce üretimini de Allah' ın biçimlendirdiğine inanır, "Allah'ın hikmeti" olarak düşünür, buna inanır veya kendini inandırır. Burda işin püf noktası kendinin Allah'ın temsilcisi olduğuna ilişkin inançtır. Bu inanç olduktan sonra düşünce ürünlerini ilahi saymak oldukça "mantıklı"dir.

Ek olarak rüyanın da, ruhun uykulu halde iken devam eden yaşamı olarak algılandığı bir ortamda, yine aynı sanı çerçevesinde rüyaların da, ruhun Allah tarafından yönlendirilmesi olarak düşünülmesi çok doğaldır.

Ancak tüm bu rüya ve düşünme eylemlerinde görülen, düşlenen, varılan yargıların tanrıdan geldiği sanısının, bilinci dünyevileşmiş bir insanda oluşmayacağı da ortadadır. Durumu daha da sağlıklı sorgulamamızı sağlayacak olan ilginç bir örnek olarak "zilli vahiy"den Muhammed şöyle söz eder: "Vahiy bazen bana zil sesi gibi gelir, bana göre en zor şekli budur. Bu hal bende zail olunca ne vahyedilmişse onu hafızetmiş olurum."

"Zilli Vahiy" dolayısıyla belirtelim: Muhammed'ini epilepsi (sara) hastası olduğuna ilişkin iddialar vardır. Meleğin onu tutup sıkması iddiası, korku ve kaygılarla, "beni örtün" seslenişleri hastalığın nöbet dönemlerine uygun belirtiler oluşturmaktadır; bu bir yarı, nöbetler öncesi aura denen dönemde hastanın ses ve koku duyması ve görüntüler durumu "zilli vahiy" açısından, keza Cebrail'in görünmesi, Allah katına gidip oraları görme iddiaları açısından diğer bir açıklama biçimi olarak dikkate alınmalıdır. Durumu bir hakaret ve aşağılama olarak algılayacaklara veya öyle göstermeye çalışacaklara karşı hemen belirtelim ki, epilepsi, Muhammed'in zeka düzeyine ve düşünür yanına en küçük anlamda halel getiren bir durum değildir. Sorun her halükarda o günün algılama biçimiyle ilgilidir.

Ş. M. Abduh, vahiyi ilhamdan ayırmak için ilhamın "şuur dışı ve nereden geldiği belirsiz" olduğunu söyler. Yani "vahiy bilinçli ve nereden geldiği belli olmak anlamında ilhamdan ayırır" demeye getirir. Oysa bu yaklaşımla itiraf edilir ki, vahiy insanın bilinçli, yani çevresini ve kendisini anlamasını sağlayan algısal ve düşünsel eylemidir, dolayısıyla tanrısal değil, insansaldır. Çünkü bu süreçte tanrılara yer yoktur. "Ruh" diye ayrı bir varlığın olmadığı, her şeyin yüksek düzeyde organize olmuş maddi bir varlık olan beynimizde başlayıp beynimizde bittiği, dolayısıyla insan düşüncelerinin, sezgilerinin, duygularının, karakterinin, heyecanlarının, iradesinin insanüstü güçlerce değil, insansal süreçlerce belirlendiği bilimsel gerçeği ışığında, "tanrıdan gelen vahiy" düşüncesi, tipik bir 7 . yüzyıl insanının yargısıdır.

Muhammed'in sorunu da işte bu noktada, bugün ulaşılan bilinç düzeyi ve bilimsel veriler açısından cehalet ifadesi olabilecek, ancak o dönem için normal karşılanabilecek olan konumunca belirlenmektedir. Bundan dolayıdır ki O, bizzat kendisinin, içinde bulunduğu maddi bir süreçteki deney ve birikiminin ifadesi olan düşünce ve bilinçaltının, rüyalarında dışa yansımaları ve uyanıkken yaptığı kurgularını "tanrısal" saymaktadır. "Vahiy" sanılan/denilen şeyin basit bilimsel anlamı bundan ibarettir; dolayısıyla tanrısal değil, tamamen insansal, bir farkla ki bilimsel düşünüş disiplininin yoksun bir insansal süreçtir.

Esasen bir tanrıyı reddetmemesine rağmen İbn-i Sina da vahiyi ilişkin İslami yaklaşımı yalanlamakta ve gerçekte Cebrail ile konuşma durumu olmadığını, vahiyin akılla sezmek olduğunu söylemekte, bunun da düşüncenin, felsefenin gücü olduğunu belirtmektedir. Ona göre peygamberlik de, Allah veya melekleriyle konuşmak değil, başkalarının kavrayamayacağı denli güçlü bir sezgi ve algılama gücüne sahip kılınmış olmak demektir. (Bkz. O. Hançerlioğlu, Felsefe Sözlüğü, s. 257).

Yani bu bakış açısıyla bile hareket etsek, Muhammed'i, tanrı tarafından kendisine herkesten güçlü bir sezgi ve algı gücü verilmiş bir konumdan öteye götüremeyiz; dolayısıyla İslamcılarının tanımlan çerçevesindeki "vahiy" iddiasına itibar etmemizi sağlayacak nedenlere ulaşamayız.

Özetle dua gücüyle, rüyayla, ilhamla başlayan düşünsel-duygusal üretkenlik süreci Muhammed'in bilinçli eylemiyle sistematize edilmekte ve "vahiy" diye sunulmaktadır ki, bu da onun içinde yaşadığı ilkel koşullar ve bunun ürünü olan metafizik bilincin doğal sonucudur.

Peki ama o güne kadar çok tanrıci bir perspektif içinde yaşayan, daha ötesi Yahudiler, Hristiyanlar ve Zerdüştlere de kapsamak üzere ciddi bir kültürel, dinsel çeşitliliği barındıran toplumun egemenleri ne oluyordu da bu yeni dine karşı tavrı alıyorlardı?

İslamcı tarihlerin anlatımlarında bu sorunun yanıtı yoktur. Aksine hep yapageldikleri gibi klasik bir "zulüm", "cahiliye" edebiyatıyla durumu kurtarmaya yönelik abartıları tercih ederler. Oysa bu demagojinin perdesi kaldırıldığında, görüyoruz ki, bu "cahil" ve "zalim" toplum kendi içinde, farklıların farklı yaşama özgürlüğüne sahip olduğu, dinsel temelde insanların birbirlerini öldürmediği, aksine bütün dinlerin birbirleriyle özgürce tartışıp dinsel tercihlerinde özgür iradeleriyle değişime gidebildiği bir kabileler demokrasisidir.

Peki ama kendi içinde dinsel farklılıklara hoşgörü olan bu toplumun, bizzat kendi içinden çıkıp geleneklerinde köklü bir değişim getirmeyen yeni bir dine ağırlıklı tavrı koyması ciddi bir çelişki olmuyor muydu? Öyle ya, bırakalım eski dinleri, kendi içlerinde çıkan Hanifler' e, keza kimi Arapların Yahudi veya Hristiyan oluşuna bile hoşgörü olanlar kendilerinin saygın bir üyesinin kendileri için getirdiği dine niye karşı çıksınları?

Buradaki püf noktası, Araplar'ın içinden çıkan, kendini "Arapların dini" olarak tanımlayan İslamiyet'in salt tek tanrıcılığı olumlamakla yetinmeyip, aynı

zamanda diğer tanrıları kayıtsız şartsız reddeden, kendi dışındaki din inanılarını "kafir" görek tasfiyelerini öngören, dolayısıyla Arap kavmine diğer tanrılarından vazgeçmelerini dayatan totaliter bir karakterde olmasından kaynaklanıyordu.

Yani Muhammed, o güne kadar pek çok tanrıya inanan ve bu yüzden Yahudiler ve Hristiyanlarda dahil pek çok farklı dine inananların birbiriyle çatışmadan, birbirini tasfiye etmeye girişmeden birlikte yaşama kültürü edinmiş bir topluluğa; "Allah nihayet size de bir din gönderdi, artık diğer tanrılara inanmanız caiz değildir, onları atın ve tek tanrıya tapın, ben de onun yetkili temsilcisiyim" demeye getiren bir dayatmayla çıktığı için tepkiyle karşılaşıyordu. Farklı inanç- lara özgürlük tanımayan, önceden varolan kezde özgürlüğünü yadsıyan, farklı düşüncelere sahipler diye önce onları cehennem denilen yerde yanmakla, güçlenmesine bağlı olarak da bu kez doğrudan can, mal ve farklı olma özgürlüklerini almakla tehdit eden, bizzat Peygamber'inin ifadesiyle, "ben insanlar kelime-i şahadet getirene kadar, yani Tanrı'nın birliğine inanana kadar onlarla harbetmeye Allah tarafından memur edildim (İbn-i Mace)" diyen bir din ile karşı karşıya kalıyordu Araplar.

Demek ki karşımızda "zalim" putperest Araplarla "mazlum" Müslümanlar mizansenisiyle kavranabilecek bir durum bulunmamaktadır (tıpkı "cahil" Araplar - "aydınlık" Muhammed ikileminin de, kavramların ve tarihsel gerçeklerin çarpıtılması olduğu gibi). Bilimsel, önyargısız bir tarih bilinciyle, süreci gerçekten de doğru kavramaya çalışmak gerekiyor. Olayın birinci boyutu bu. İkinci boyutu ise, yine İslamiyet'in bu tekci zihniyetinin ürünü olarak Kureyş egemenlerini kaygılandıran ekonomik çıkarlar sorunudur.

Bilindiği gibi Mekke, tüm çevre kabilelerin kutsal hac yeri ve tanrılanımsilen putlarını barındıran Kabe nedeniyle önemli bir siyasi ve ticari merkez durumundadır. Putları reddedip Kabe'yi bir tek Allah adına sahiplenecek yeni bir dinin Mekke'de egemen olması demek, diğer tanrılara inanan topluluklar nezdinde Mekke'nin bu konumunu, dolayısıyla ticari merkez olma niteliğini de yitirmesidir. İşte Muhammed'in salt kendini "hak" görüp diğerlerini "küfür" sayan dininin bizzat bu yapısından dolayıdır ki Mekke egemenleri, ekonomilerinin kurulu dengeleri adına, önceki hoşgörülerini terk ederek ona karşı tavır alıyorlardı.

"Kabe'nin bekçisi sıfatıyla hacıların nezir ve hediyelerinden faydalanan kendi kabilenin ileri gelenleri, Muhammed'in pervasız hücumları karşısında mukaddes mabedin çökmesiyle uğrayacakları zararları görek bunlan tazyik, takip ve sürgüne uğratiyorlardı. Fakat peygamberliğin altıncı yılında, Muhammed, kendisini yalnız köle ve dilencilerle değil... Mekke meclisinde sözü geçen zengin aile şefleriyle de çevrilmiş buldu." (Niyazi Berkes, Teokrazi ve Laiklik, s.214)

Tabii Kureyş egemenlerinin Müslümanlara aldığı tavır, iddiaların aksine yine de verili görece demokratik ortam nedeniyle radikal olmaz. Dinin kurucusu Muhammed, 10 yıl boyunca Mekke'de yaşamaya ve dinini burdan yaymaya devam edecektir. Bu işi salt amca Ebu Talib'in nufuzuna bağlayanların nesnel bir tarih bilincine sahip olmadıkları açık. Üstelik aleyhinde ayet düzenlenmiş olan Ebu Leheb'in, Kureyş'in başında olduğu dönem bile Muhammed'in tasfiyesine yönelmediği, "ona sorun çıkaran" yeğen muamelesi yaptıkları bilinen bir gerçektir. Özetle Mekke, geleneksel dinlerini tasfiye etmeye çalışmasına rağmen, siyasi geleneği ve ekonomik dengeleri çerçevesinde uzun dönem Muhammed'e merkezlik yapmaya devam etmiştir. İşkenceye uğrayanlar ise, özgürlüğe kavuşmak dileğiyle Müslüman olan köleler olmuştur ağırlıklı; yoksa ne Muhammed, ne Ebu Bekir, ne Ali, ne de diğer asiller sınıfından olan Müslümanlar, doğrudan hiçbir baskıyla karşılaşmamışlardır. Özetle İslamcılar, bu dönem tarihini bize çarpıtarak anlatmaktadırlar.

Bu gerçekler ışığında döneme ilişkin özlü bir belirleme yapılacak olursa bu; Arabistan'daki görece demokratik ortama son verenler, bize "zalim" ve "cahil" diye tanıtilen çok tanrıcı Araplar değil, aksine düşünsel sistematiği nedeniyle bizzat İslamiyet olmuştur.

Nitekim bunun en somut örneği öncelikle Medine'de yaşanmıştır. Yahudi nüfusun tek tanrıci kültürünün ideolojik hegemonyası sayesinde kendiliğinden Müslüman olan Medine'deki Arapların daveti üzerine oraya göç eden Muhammed, belli bir güce ulaşmasının hemen sonrasında, Yahudileri (hem de onlarla imzaladığı sözleşmeye rağmen) sürgün, ölüm, köleleştirme ve mallarına el koyma yoluyla yok ederek Medine demokrasisini fiilen tasfiye etmiştir.

Mekke'nin ele geçirilmesi sonrasında da aynı durum yenilenir; ilk iş olarak tüm putları kırdırır ve herkesi, evindeki putları teslim etmeye zorunlu kılar. Basit bir put kırıcılığı, "cehaletin tasfiyesi" olarak gösterilmeye çalışılan bu olay, gerçekte Mekke'de artık bir başka inanç biçimine kesinlikle izin verilmeyeceği, Mekkelilerin ya İslamlaşma ya da ölüm seçenekleriyle karşı karşıya bırakılması demektir.

Nitekim Müslüman olmayı kabul edenlerin canı başıslanırken, kabul etmeyenlerin ise fiziki tasfiyesine gidilecektir. Bu nedenle öldürülenler arasında Muhammed'i hicvetmiş iki şarkıcı kadın da vardır. Bu ilk tasfiyenin hemen ardından da Arap kavmi içinde ikinci bir din bırakmamacasına diğer tüm kabilelerin kılıç zoruyla dize getirilmesine yönelinecektir.

630'da, "Hac merasimi bittikten sonra, Resul'ün damadı Ali, Mina'da Onun namına, Kur'an'ın dokuzuncu suresinin başında bulunan emr-i ilahi'yi okudu. Allahın bu emirleri hükmüne göre Peygamber kat'i olarak puta tapmayı yasaklıyordu. Bundan sonra artık hiçbir müşrik bu kutsal yerde Hac edemeyecektir. Peygamber'in kafirlerle aktetmiş olduğu anlaşmalar, onlar bu anlaşmalara harfiyen uydukları takdirde kararlaştırılmış olan müddetin bitimine kadar geçerli kalacaktır. Ellerinde böyle bir mukavele bulunmayanlar ise, ya İslamiyet'e girecekler veya ortadan kalkmalarını gerektirecek bir harbi göze alacaklardır. Haram aylar geçene kadar müşrikler rahatsız edilmeden vatanlarına dönebileceklerdir; bu süre geçtikten sonra, kendilerine nerede raslanırsa saldırlacaktır." (C. Brockelman, İslam Ulusları ve Devletleri Tarihi, s.27)

Esasen Medine döneminde Mekkelilerle gerçekleşen savaşlara ilişkin de ciddi bir ön yargı var ki tarih bilimi adına düzeltilmelidir:

"Bilindiği gibi Mekke o çağlarda, Şam, Basra gibi Doğu Akdeniz'e ulaşan "İpek Yolu" ile sıkı bağlantıları bulunan, son derece zengin ve müreffeh bir şehirdi. Mekke aristokrasisinin ticaretle meşgul olduğu ve bu sayede büyük servet ve zenginlikler topladığı, fazla izahla lüzum olmayan bir gerçektir. Mekke'nin iktisadi hayatı bakımından sanki kalbe giden damarlar mesafesinde olan bu önemli yolu Şam istikametinde açan yoldur. Bu yol Doğu Akdeniz'de, büyük Asya ticaret yolu ile birleşmekte ve böylece yol şebekesi dolaylı da olsa Mekke'ye kadar uzanmakta idi. Hatta İslam tarihinde Bedir, Uhud, Hendek gibi büyük harplerin çıkmasında sözkonusu yolun Medine Şehir Devleti'nin kontrolü altına geçmesinin büyük tesirleri olmuştur." (Z. Kitapçı, Yeni İslam Tarihi ve Türkistan, s. 226)

Muhammed; Medine'nin, Mekke'nin ticaret yolunu kesen bu coğrafi avantajını, ekonomik durumları kötüleşmiş olan Müslümanlardan yana kullanmakta gecikmeyecekti. İlk elden Batn-ı Nahle vadisinden geçmekte olan zengin Mekke kervanını vurdurarak çok miktarda ganimet ele geçirir. Ancak bu yağma eylemi, o dönemin yerleşik hukuku çerçevesinde Medine'de bile öyle büyük bir tepki yaratır ki, Muhammed onun, "verdiği talimatın yanlış anlaşılmasından kaynaklandığını" söyler; ama ganimetler yine de geri verilmez. Ardından bu talan eyleminin dinen meşru gösterilebilmesi için, "sulh aylarında da kafilere karşı harbin caiz olduğunu ve ganimetlerin paylaşılacağını" içeren ayetler düzenlenir.

Bedir zaferi denilen savaş da işte böyle bir kervan yağmalama yönelimi sonucunda gerçekleşir. Ebu Süfyan yönetimindeki Mekke ticaret kervanını pusuya düşürmeye çalışan Müslümanlara karşı, Ebu Cehil komutasındaki yardım koluna karşı Bedir kuyusu başında gerçekleşen savaş, Müslümanların galibiyetiyle sonuçlanır. Bedir'de elde edilen galibiyet, Muhammed'in özgüvenini arttıran, ve hemen ardından Medine'deki putperestlerin İslam'a girmek zorunda bırakılmalarını, keza Kaynuka Yahudilerinin mallarına el konulup sürülmesini getiren bir gelişme olur.

Mekkeliler can damarlarını olan ticareti sürdürmek zorundayken, Muhammed de onların bu damarlarını kesmek kararlılığındadır. Yani dosdoğru konuşmak gerekirse bu koşullarda Mekkeliler tamamen meşru bir durumdadırlar; ancak Müslüman olmayı kabul etmemek gibi bi büyük bir "suçları" vardı, ki bu, Muhammed nezdindeki meşruiyetlerini ortadan kaldırıyor! Dolayısıyla yağmalanmaları meşruydu; çünkü kafililerin yağmalanması ve onlara karşı savaş "Allah tarafından" Müslümanlara zorunlu kılınmıştı!..

"Hoşunuza gitmediği halde.savaşmak size farz kılındı... (Bakara-216)" deniliyordu Kur'an'da. "Fitne ortadan kalkıp din yalnızca Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın (Bakara-193)"; "... Eğer yüz çevirirlerse onları yakalayın, bulduğunuz yerde öldürün ve hiçbirini dost ve yardımcı edinmeyin (Nisa-89)"; "...Hak dini kendilerine din edinmeyen kimselerle, küçülerek (boyunlarını büküp) elleriyle cizye (haraç) verinceye kadar savaşın (Tevbe-29)" diye devam ediliyordu. (Bkz. [Kuran Ayetleri](#))

Böyle olduğu içindir ki Mekkeliler, ister ticaret yollarını açık tutmak için olsun, isterse kendilerini yok etmeye yönelik bu yeni dini etkisiz kılmak için olsun savaşmak zorundaydılar. Uhud'da savaş bu temelde başladı, bu kez Mekkeliler kazandı; ancak dağılan Müslüman ordusunun ardından Medine üzerine yürüyüp, zaferlerini sonucuna vardırarak yerine geri çekildiler. Ve ilginçtir Muhammed, Uhud'taki yenilginin acısını bu kez de Beni Nadir Yahudilerinden çıkardı. Mülklerine el koyarak onları Medine 'den sürdü. Uhud'daki zaferlerini sonuna vordurmamaktaki hataların düzeltmek için 627'de Medine önlerine gelen Mekkelilere karşı Muhammed, şehrin açık olan tarafında hendek kazdırarak karşı tarafı etkisiz kılan bir savunma örgütledi. Şehrin öteki ucundaki son Yahudi kabilesi Kureyzalılar da Mekkelilere kapı açmayınca, Ebu Süfyan komutasındaki ordu sığağa daha çok dayanamayarak geri çekildi. Muhammed, Hendek savaşının böyle sonuçlanmasının ardından, Mekkelilerin şehre girmelerine izin vermemiş olmalarına rağmen, salt onlarla görüşme yaptıkları gerekçesiyle Kureyzalıların 700 erkeğini katlederken kadın ve çocuklarına da köle olarak el koydu. (Bkz. [İslamiyet Ve Sıddet](#))

İşte böyle bir süreç sonucunda İslamiyet, diğer Araplara karşı etkin bir konuma yükselirken, Medine'de de, tüm ekonomik birikimlere sahip tek güç haline geldi. Muhammed artık Mekke'yi isterken Mekkeliler ise barış istiyorlardı. Hac zamanı Müslümanların Kabe ziyaretinin engellenmemesi karşılığında Hudeybiye barışı imzalandı. Artık gelinen noktada İslam yükselen, putperestlik ise çözölen bir ideoloji haline gelmişti.

İnsanlığın o bilinç düzeyinde cenneti ve cehennemiyle daha etkin bir ideoloji olan, artık bozulan eski dengeler sonrasında Arap kavminin çıkarlarıyla da daha çok örtüşen, onları içine kapalı bir kabileler demokrasisinden çıkarıp merkezi ve militarist bir devlet haline dönüştürerek diğer kavimlerin ekonomik birikimlerine el koymaya muktedir bir kavim haline getirecek olan ve üstelik aristokrat, kölecı, tüccar egemen sınıfların çıkarlarını en küçük anlamda zedelediği gibi aksine onları tanrı nezdinde meşru kılan bir ideoloji olduğu iyiden iyiye belirginleşmiş olan İslamiyet'in, Mekke eşrafında da hızla yayılması dönemi başlar. Halid b. Velid, Amr b. Aş gibi büyük komutanlar, ardından amcası Abbas ve Ebu Süfyan gibi ileri gelen Araplar da Müslüman olurlar. Bu avantajlarla Muhammed, 630'da, zaten çözölmekte olan Mekke'yi ele geçirir.

Bundan böyle tarih artık farklı yazılacaktır; İslamiyet, Arap dinamizmini, kendi militarist bayrağının altında merkezileştirerek dünya tarih arenasına sürüyordu. Bu dinamizm, geniş talan olanakları ve tanrısal üstünlük misyonuyla, bölgenin çözölmekte olan iki merkezi gücü olan İranlılar ve Bizanslılar başta olmak üzere Kiptiler, Kürtler, Türkler, vb. hızla diğer halklar üzerine salınacak; tüm bölgenin işgali, talanı, ilhakı ve tabii giderek Müslümanlaştırılması ve görece Araplaştırılmasına yöneltilecektir.

Kaynak: Erdoğan Aydın, İslamiyet Gerçeği I, Kaynak Yayınları

Kuran Değişmiştir..

Kuran'ın Orijinalleri Yakıldığı İçin Şimdi Yok

Kuran'ın ilk orijinali: Küçük taşlar, deri, ağaç parçası, kemik gibi çeşitli nesnelere yazılıydı. Yakıldı. ([Mehmet Akif'in yapmış olduğu Türkçe Kuran tercümesi de yakılmıştır](#)).

Kuran'ın ikinci orijinali: Ebubekir döneminde yapılan derleme. Yakıldı.

Kuran'ın üçüncü orijinali: Osman döneminde oluşturulan "azmalar". Bunlar da dünyanın hiç bir tarafında yok.

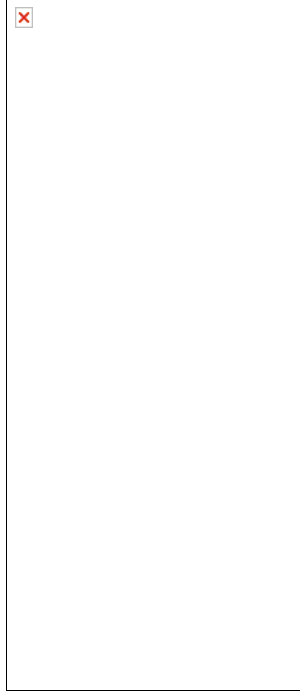
Yapılan inceleme ve aktarmalarla görölen o ki: Muhammed'in "vahiy katiplerine yazdırdığı" bildirilen "Kuran"ın ne "aynı" ne de "tümü" eldeki Kuran'da. Halife Mervan kendi gerekçesini şöyle açıklar; "Onda yazılı olanlar, Osman tarafından yazdırılan Mushaflara geçmiştir. Artık ona gerek kalmamıştır. Yakılıp yok edilmeseydi, zamanla kuşkulara yol açılabilir, ondan alınarak yazılan Mushaflar çevresindeki kuşkuları önlenemeyebilirdi. Bundan korktum, o nedenle yaktırdım."(Kaynak: İb Ebi Davud, Leiden 1937, yay.,s.243-Suphi e's-Salih Mebahis Fi ulüm-il Kuran).

Kuran nasıl derlendi?

Kuran ayetleri bugünkü biçimi ile yazılıp bir araya getirilmiş değildi. Hadislerde peygambere vahiy olan ayetler çeşitli nesneler üzerine yazılıydı; hepsi de dağınık durumdaydı. Ayetler "Lihaf" (küçük taşlar), "Rıka" (deri ağaç yaprağı, bir çeşit kâğıt), "Ektaf" (deve ve koyun kemikleri), "Usub" (ağaç parçası) gibi nesnelere yazılmıştı.

Yitip gitmesin diye tümünü bir araya getirme çabasına ilk kez Halife Ebubekir döneminde gerek duyuldu ve bu çabalar gerçekleştirildi.

Bir aktarma da "bunların tümünün peygamberin evinde, bir arada bulunduğu ve dağınık bir araya

getirip, içinden eksilen olmasın diye ortasından iple bağlanmış olduğu" da açıklanır.

Buhari'nin yer verdiği bir hadise göre; "dinden dönüş" (ridde) olayları ve bu olaylar nedeniyle savaş hali vardı. Kuran'ı ezber etmiş kişilerin bir bölümü ölmüştü. Ölenlerin sayısı artabiliyordu, bunların tümü ölüp gitmeden Kuran'ın orada burada yazılı ayetleri derlenmeli, tümü bir kitap haline getirilmeliydi. Hattaboğlu Ömer durumu ve konunun önemini Halife Ebubekir'e anlattı. Ayetlerin derlenmesini önerdi. Halife başlangıçta pek doğru bulmamıştı bu görüşü.

"Peygamberin yapmadığı şeyi yapmak nasıl doğru olabilirdi?" diye düşünüyordu. Ömer direndi ve önerisini kabul ettirdi. İşin gerçekleşmesi için de Zeyd İbn Sabit'e görev verildi. Zeyd "Ebubekir bana 'Sen akıllı bir gençsin. Peygambere vahiy yazdığın için senin başaracağına güveniyorum. Araştır ve topla Kuran ayetlerini' dedi, Tanrıya ant içerek söylerim ki, dağlardan bir dağı yükleyip taşımayı önerseydi, buyurup verdiği görev kadar bana ağır gelmeyecekti. Yani Kuran'ı derlemek kadar." diyorama sonunda görevi kabul ettiğini söylüyor ve işi nasıl yaptığını şöyle dile getiriyor:

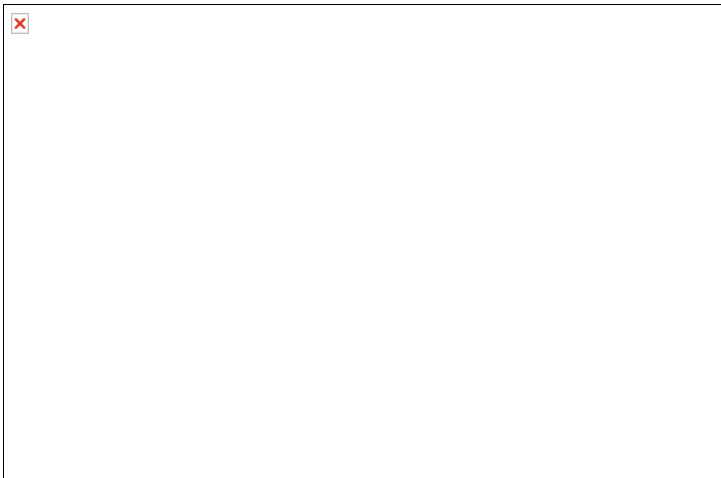
"Kuran (ayetlerini) derlemeye koyuldum. Hurma dallarından, küçük taşlardan ve kişilerin ezberlerinden izleyip derledim. İşin sonunda, Tevbe (Beraat) suresinin sonunu, Ebu Huzeymetu'l-Ensari'de buldum. Ki, başkasında bulamamıştım bu parçayı". Zeyd, bu parçanın Tevbe Suresinin sonundaki ayetleri (128 ve 129.ayetleri) oluşturduğunu açıklıyordu

Böylece Zeyd, Kuran ayetlerini derleme işini yaparken iki kaynağa başvurmaktaydı: **Ayetlerin yazılı olduğu nesneler (ağaçlar, taşlar..) ve ezber bilenlerin bellekleri.**

Ebubekir döneminde yazılan Kuran için başvurulmuş ezbercilerin başka deyişle hafızların sayısı Müslümanlar arasında tartışmalıdır. O döneme ilişkin kaynaklardan Buhari'nin "e's-Sahih"inde yer alan üç hadisten anlaşıldığı kadarıyla Kuran'ın tümünü ezberleyenlerin en iyimser rakamla 7 kişi olduğu kabul edilebilir. Aynı zamanda, Peygamber dönemindeki "hafız"ların, yani Kuran'ı tümüyle ezberlemiş olanların sayısı pek azdı. Buhari'nin "e's-Sahih"inde geçen hadis şöyle:

Birinci hadis: Amr İbnul-Ass anlatıyor: Peygamberin "Kuran'ı dört kişiden alın, Abdullah İbn Mes'ud'dan, Salim'den, Muaz'dan ve Übeyy İbn Ka'b'den" dedğini işittim. (Buhari, Fadılu'l-Kuran 8.)

İkinci hadis: Enes anlatıyor: "Peygamber öldüğünde, dört kişiden başka Kuran'ı tümüyle ezberlemiş olan yoktu. Ebu'd-Derda, Muaz İbn Cebel, Zeyd İbn Sabit ve Ebu Zeyd." (Buhari.)

Üçüncü hadis: Katade'den aktarılıyor: "Malik oğlu Enes'e; 'Peygamber döneminde, Kuran'ı tümüyle ezberleyenler kimlerdir?' diye sordum. Şu karşılığı verdi: 'Dört kişi. Tümü de Medine'li. Übeyy İbn Ka'b, Muaz İbn Cebel, Zeyd İbn Sabit ve Ebu Zeyd (Buhari, aynı yer, Müslim 2465. Hadis.)

Bu hadislerde adları yazılı olanları topladığımız zaman Peygamber döneminde Kuran'ı tümüyle ezberlemiş olanların sayısı yedi idi demek gerekiyor: İbn Mesud (Birinci hadiste), Salim (birinci hadiste), Muaz İbn Cebel (birinci, ikinci ve üçüncü hadiste.)

İslam din bilimleri bu hadislerdeki açıklamaların "dinsizlerin işine yaradığını" ileri sürerler. Suyuti, El İtkan, Mısır 1978, c.1, s.94, satır 13.)

İl itkan'da daha başkalarının da Kuran'ı ezberlemiş oldukları adları ile açıklanıyor. Ama aktarmayı yapan, bu adları sayılanlardan kimilerinin, Kuran'ın tümünü ezberleme işini Peygamberin ölümünden sonra bitirdiklerini açıklamaktadır. (El itkan, 95-96.)

Zeyd İbn Sabit, herhangi bir parçayı Kuran'a geçirmek için "iki tanık" koşulu koymuştu. Ancak bir tanıkla Kuran'ı alma gereği duyduğu ve geçirdiği parçalar da vardı. Örneğin, Ube Huzeyme'de bulunduğu ve Tevbe Suresi'nin son iki ayetini oluşturan parça böyleydi.

Kuran'ı derleme ve yazma işi bir yıl sürer. Bu işe girildiğinde Ömer ile Zeyd, mescidin kapısına oturmuşlar, "herkesin Peygamberden ayet olarak elde ettiği ne varsa getirmesini" istemişlerdi. Başarılan iş, kaynaklarda şöyle tanımlanır: Kuran ayetlerinin, surelerinin bulunduğu iki kapaklı bir kitap. Derlenip yazılan sayfalar, ölene dek Ebubekir'in yanında kaldı, sonra Ömer'in (halife) yanında bulundu. O da ölünce, kızı Hafsa'ya verildi.

Kuran ikinci kez derleniyor:

Buhari'de yer alan bir hadis şöyle: Ermeniyeye ve Azerbaycan'ı ele geçirmek için savaşıyordu. Huzeife, İbnü'l-Yeman, Halife Osman'a geldi. Müslümanların okudukları Kuran'lardaki birbirini tutmazlıktan yakındı, "Emire'l-Mü'minin! Bu ümmet, kendisinden önceki Yahudiler ve Hristiyanların içine düştükleri birbirini tutmazlıklar gibi bir duruma düştü!" Bunun üzerine Osman, Hafsa'ya adam gönderdi, başka Kuran nüshaları yazıp almak için kendisinde bulunan sayfaları (yani Ebubekir döneminde yazılan kitabı) göndermesini istedi. "İş bitince sana geri gönderirim" dedi. Hafsa da gönderdi o sayfaları Osman'a. Osman, hemen Zeyd İbn Sabit'e, Abdullah İbn Züeyr'e, Sa'd İbnü'l-As'a ve Hişam oğlu Haris oğlu Abdurrahman'a buyruğunu verdi. Onlar da Hafsa'dan getirilenden alıp Kuran nüshalarını oluşturdular. Osman, kuruldaki üç kişiye şunları söyledi: "(Medine'li) olan Zeyd ile, Kuran'dan herhangi bir kesimde ters düştüğünüz zaman, tartışma konusu olan parçayı Kureyş dili ile yazın. Çünkü Kuran sadece Kureyş dili ile inmiştir."

Onlar da bu buyruğu yerine getirdiler. Sonunda (esas) sayfalardan Kuran nüshaları oluşturup işi bitince, Osman, söz konusu sayfaları (Hafsa'dan getirilenler) geri gönderdi. Alınan nüshaların da her bir kesime gönderilmesini buyurdu. Ve bunların dışında kalan her bir Kuran sayfasını ya da Mushafı buyurup yaktırdı. (Bkz. Buhari, e's- Sahih, Kitabu Fedaili'l-Kuran/3.)

Buhari'nin kendisine anlatılan çabalardan ve "Kureyşli olanlarla olmayanlar arasında" belirecek anlaşmazlığın çözüm biçiminden anlaşıldığına göre, Kuran nüshalarını ortaya çıkarırken, Hafsa'daki Mushaf'tan aynen kopya etmek söz konusu değildi.

İleri sürüle gelen "aynen kopya edildiği" ileri sürülürken, neden kopya edildiğine de "ağız (şive) farklarından dolayı" diye gerekçe gösterilir. Ancak, Dr. Suphi e's-Salih, Mebahis Fi Ulumi'l-Kuran (Beyrut 1979) adlı eserinin 80, 84, 85 sayfalarında bu gerekçenin inandırıcı olmadığını belirtiyor. Dr. Suphi'ye göre, o zaman aynı metni, aynı sözcükleri değişik okunacak nitelikte yazıp yansıtabilme için gerekli işaret ve noktalama yoktu. O zamanki yazı harflerinin dışında işaretli harfler de noktasızdı. Kısacası, halife Ebubekir döneminde oluşturulan "mushaf", istenseydi bile, çeşitli kabile ağızlarını (şiveleri) içerir nitelikte yazılır olamazdı.

Durum böyle olunca, şu sorular karşılıksız kalıyor: Ebubekir döneminde hazırlanan ve Hafsa'dan alıp getirilen "Mushaf" ile Osman döneminde meydana getirilen "nüshalar, mushaflar" arasındaki fark neydi? Yeni çalışma ile gerçekleştirilen nedir?

Yukarıda anlamı sunulan hadiste bu açıklanmamakta. Ancak, hadisın devamı niteliğindeki bir açıklamada, yapılan işin sadece "bir temel nüshadan alınıp, başka mushaflara aktarma" olmadığı anlatılır niteliktedir

Dörtlü kurulda yer alan Zeyd İbn Sabit, şöyle diyor: "Mushaf oluşturma işini yaparken, Ahzab Suresinin sonundan bir ayet yitirdim ('fakattu'). Ki, Peygamberin onu Kuran'dan bir parça olarak okuduğunu işitip tanık olmuştum. Aradık bu ayeti. Ve Sabit oğlu Huzeyme el Ensari'de bulduk (Ahzab suresine 23.ayet) ekledik o mushafta." (İtkan, Mısır, 1978, C1, s.79.)

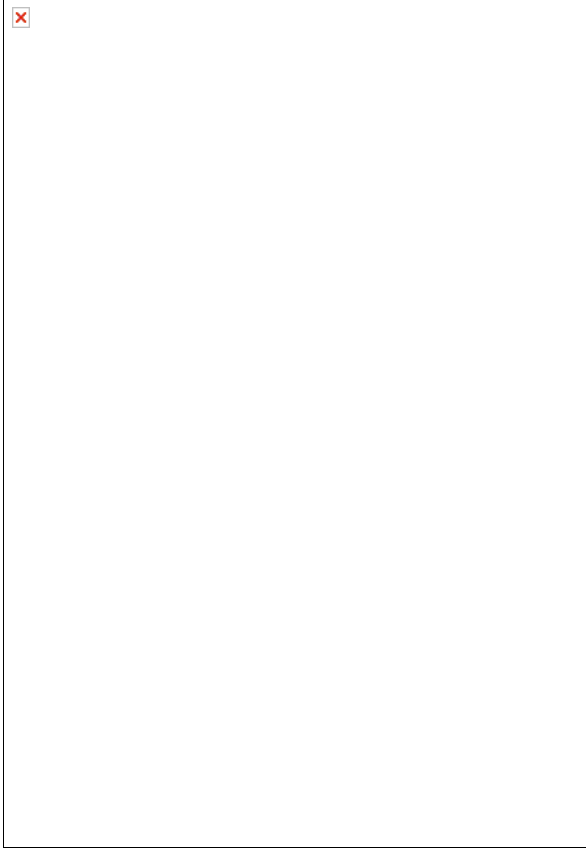
Birinci derlemenin yakılmasındaki amaç:

Ölümüne değin sandığında saklayan ve alınıp yakılmasını önleyen Hafsa idi. Bu koruyucu ölünce, Kuran'ın Tanrısı "Kuşkusuz Zikr'ı (Kuran'ı) biz indirdik; kuşkusuz koruyucuları da yine biziz" (Hicr, ayet:9) dese de koruyucusu kalmamıştı. Mervan İbn Hakem, "sandıktan" aldrtıp getirmiş ve yaktırmıştı. Mervan'ın bu ilk derlemeyi yaktırmasındaki gerekçesini, kendisi şöyle açıklıyor: "Bunu yaptım, çünkü, Onda yazılı olanlar, resmi (imam) Mushaf'a yazılıp geçirilmiş ve korunmuştur. Korktum ki aradan uzun zaman geçtiğinde kuşkucu kimseler bu (resmi) Mushaf hakkında kuşkuya düşerler." (Bkz. Dr. Subhi e's-Salih, Mebahis fi Ulumi'l-Kuran, s.83. Dayandığı kaynak: İbn Ebi Davud, Kitabu'l-Mesahif, s.24.) Oysa, asıl kuşkulara yol açan, esas alınmış olduğu belirtilen ilk derlemenin yakılması olmuştur. Çünkü, ilk derleme ile, sonraki (Osman döneminde oluşturulan ve imam adı verilen) "Mushaf" arasında fark olmasa idi, ilkinin yakma yoluna gidilir miydi? İlk derlemede bulunmayan eklemeler ya da Kuran'dan çıkarmalar yapılmamış olsaydı, neden korkulmuştu?

Muhammed Döneminin Kuran'ı ile Bugünkü Kuran Aynı Değil:

Burada çok önemli bir tanıklığa başvuralım: İbn Ömer diyor ki: "**Hiçbiriniz, Kuran'ın tümünü aldım (elimde bulunduruyorum) demesin. Bilemez ki, Kuran'ın çoğu yok olup gitmiştir. 'Ne kadar ortada varsa o kadarını elimde tutuyorum' desin yalnızca.**" (Bkz.Suyuti, el İtkan, 2/32.)

Bu tanıklık, bugün elimizdeki Kuran'la, Muhammed'in "vahi katipleri"ne yazdırdığı bildirilen Kuran'ın aynı olmadığını çok açık biçimde anlatmıyor mu? Kaldı ki, İbn Ömer, Osman dönemindeki derlemeden sonra bu sözü söylemiştir. Yani, Osman döneminde oluşturulan "Mushaf"ın da orijinali yok. O el yazması, Dünyanın hiç bir yerinde bulunmuyor...

Temel kaynaklarda sözü edilen, ama bugün bulunmayan "değişik mushaflar" da üzerinde durulmaya değer nitelikte. Suyuti'nin el İtkan'ında, Buhari'nin eserlerinde bazı önemli mushaflardan ve bu mushafların içindeki surelerin listelerinden söz edilir. Örneğin, Muhammed'in en yakınlarından biri bilinen ve Peygamberin, Kuran için ezberine başvurulacak dört kişiden biri olarak belirttiği İbn Mesud'un mushafı, yine Muhammed'in danışılması gereken dört kişiden biri olarak söz ettiği Übeyy İbn Ka'b'ın mushafı, Abdullah İbn Abbas'ın mushafı, Muhammed'in karılarından Aişe'nin mushafı, Ali'nin mushafı bunların başlıcaları.

Ayrıca bugün Alevi'lerin, Ali'nin mushafı olarak söz ettikleri bir mushaf ve Hindistan'da saklanan ayrı bir mushaf daha var.

Suyuti'nin ve Buhari'nin kitaplarında belirtilen mushaflardan hiçbiri günümüze gelememiş. Ancak bunların içerik listeleri yazılmıştır. Ayrıca bazı din kitaplarında, bunlarda bulunduğu söylenen ayet ve surelerden parçalar günümüze kadar gelmiştir. Eldeki resmi nüshadan içerik yönünden farklı oldukları bu listelere bakınca hemen anlaşılıyor. Örneğin, İbn Mesud'un "Mushaf"ında Fatiha Suresi gibi çok temel bir sure yok. Felak ve Nas sureleri de..Ali'nin surelerinin sırası bugünküne uymuyor. Suyuti, kitabında, Bakara suresinin, Ahzab suresi ile aynı uzunlukta olduğunu aktarıyor. (Bkz. Suyuti, el itkan, 2/32.) Oysa bugün, eldeki resmi Kuran'da, Bakara 285 ayet iken, Ahzab yalnızca 73 ayettir.

Üçüncü halife Osman döneminde bir heyet tarafından yeniden derlenip yazılan Kuran'ların kaç adet olduğu ve şu anda nerede bulundukları tartışmalıdır.

Kimilerine göre dört, kimisine göre beş ya da yedi adet yazılmıştır. Dörttür diyenlere göre, Osman bir nüshasını kendisine alıkoymuş, diğerlerini Kufe'ye, Basra'ya ve Şam'a göndermiştir. Mekke'ye, Yemen'e ve Bahreyn'e gönderilenlerden de söz ediliyor.

Kimi kitaplardaki bilgilere göre, bu nüshalardan kopya edilip çoğaltılmasına izin verilmiş, kimi kişiler kendileri için "mushaflar" meydana getirmişlerdir. Ancak, o zaman bu mushaflarda bulunduğu söylenen ve örnekler aktarılan bazı Kuran parçalarının resmi Kuran'da bulunmamasına ne demeli?

Bazı İslam kaynaklarında, Osman döneminde çoğaltılan nüshaların bir kısmının bugün elde olduğu iddia edilir. Örneğin, bir kopyanın Taşkent'te olduğundan söz eden çok sayıda kitap vardır. Yine bazı İslami Türk kaynaklarında Topkapı Müzesi'ndeki Kuran'ın da Osman zamanından kaldığı söylenir. (Turan Dursun'un bu makalesinin üzerinden geçen sürede , 2000 yılına gelindiğinde, Yemen'deki Ulu Cami'de yapılan restorasyon çalışmaları sırasında dünyanın en eski Kuran'ının bulunduğu The Guardian gazetesinin [haberinde açıklanmıştır](#). Bu Kuran üzerinde yapılan incelemeler, günümüzdeki [Kur'an'ı tutmadığını göstermektedir](#).)

Konunun araştırmacılarından Prof. Dr. Suphi e's-Salih kitabında, "Peki, Osman döneminde hazırlanmış resmi nüsha şimdi nerededir?" sorusunu ortaya atar ve doyurucu cevap bulamadığını açıklar. Kahire Kütüphanesi'nde olduğu söylenen nüshanın, Osman döneminden kalmış olamayacağını belirtir. Çünkü bu kitapta bir takım işaret ve noktalar vardır, böyle işaret ve noktaların İslamiyet'in ilk yıllarında bulunmadığı bilinmektedir.

Ayrıca, Kuran'ın okunuşundaki farklar da, tek bir Kuran olmadığının göstergesidir. Nitekim, İsmail Cerraoğlu'nun, Ankara 1971 baskılı "Tefsir Usulu" adlı kitabının 90-110.sayfaları arasında, İslami kaynaklarından aktarılan bilgiler de şöyle:

"Kur'an'ın bir harfinin bile değişmediği" yalanı Tevbe suresinin 114.ayetindeki "ıyyahu" sözcüğünü, Hammad İbn Zeberkan, "ebahu" diye okurdu. Sad suresinin 2. ayetindeki "izzettin sözcüğünü de "ğırratin" okumaktaydı. Buradaki değişiklikler harf değişiklikleridir.Birincisinde "ya""ba" ya, öbüründe de "ayın" harfı, "ğayın" harfine dönüşmüş. Haydi bu tür harf değişikliklerini önemsemeyelim.

Eldeki Kur'an'da görülen kimi sözcüklerin yerine, Abdullah İbn Abbas, "mürâdiflerini", yani "eş anlamlı olanları" kullanırdı. Enes İbn Malik de Müezzemmil suresinin 6. Ayetindeki "akvamu" sözcüğünün yerine, "asvabu" sözcüğünü kullanmıştır. İbn Ömer, Cum'a suresinin 10. Ayetindeki "fes'av"

sözcüğünün yerine, "femzû" sözcüğünü; İbn Abbas Karia suresinin 5. Ayetindeki "kel'ihni" yerine "k'essavfi"yı uygun görüp kullanırdı. Yine İbn Abbas "sayhaten vahideten"lerdeki "sayhaten" yerine, "zeyfeten"i yeğlerdi. Enes İbn Malik, İnşirah suresinin 2. Ayetindeki "vada'hâ" yerine, "halelnâ" diye okurdu. (Bkz.Sf.95). Aynı kitapta, gösterilen kesimde başka örnekler de görülebilir.

Buralarda görülen de yalnızca harf değişikliği değil kelime değişikliğidir. Demek ki peygamberden bu yana bir harf bile değişmemiştir savı gerçek değildir.

İsmail Cerrahoğlu'nun da kitabında yer verdiği (Bkz. aynı kitap, s.93-94) bir olay çok ilginçti bu konuda. Aktarıldığına göre, bir gün Hizam oğlu Hakim Oğlu Hişam, Furkan suresini okumaktadır. Ömer dinler, bakar ki, Hişam bu sureyi Muhammed'in kendisine öğretip okuttuğundan başka türlü okuyor. Ömer öfkelenmiştir:

"-Bu sureyi sana böyle kim belletip okuttu?"

"-Peygamber!"

"-Yalan söylüyorsun. Çünkü, Peygamber bu sureyi bana senin okuduğundan başka türlü okuttu."

Ömer bu tartışmayı yaparken, Hişam'ın yakasına sarılmıştır. Sonra, adamı alıp Peygamber'e götürür.

"-Bu adam, senin bana okuttuğundan başka türlü okuyor Furkan suresini."

"-Yakasını bırak da adamın okuduklarını ben de dinleyeyim."

Ömer yakasını bırakınca, Muhammed adama döner:

"-Hişam, haydi oku, bir de ben dinleyeyim, Furkan suresini nasıl okuyorsun?"

Hişam, Furkan suresini, kendisine öğretildiği gibi okur. Sonra, Muhammed, "-Bu sure bana böyle indi." der.

Muhammed, aynı sureyi bir de Ömer'e okutturur. Ömer'inki için de aynı şeyi söyler. Yani, ikisininkini de doğru bulmuştur. Sonra da şöyle der:

"- Kuran yedi harf (yedi türlü) indirildi. Bunlardan hangisi kolayınıza gelirse, Kur'an'ı ona göre okuyun. (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l-Husûmât 4; Tecrid, hadis no: 1766; Müslim, e's-Sahih, Kitabu Salâti'l-Müsâfirîn/270, hadis no:818)

Bu hadis, Hişam'ın okuduğu Furkan suresi ile, Ömer'in okuduğu Furkan suresinin çok çok başka olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Bu hadise göre, Muhammed, kavgayı tatlıya bağlıyor, "Kur'an'ın yedi çeşit indirildiğini" ve herkesin başka türlü okuyabileceğini söylüyor. Yani Kur'an'ı türlü biçimlerde öğrenip okumayı serbest bırakıyor. "Başkalık"sa, hadisten de kolaylıkla anlaşılacağı gibi, "okunuş"ta değil, "okunanlar"dadır. Yoksa, Ömer'in o denli öfkesinden söz edilebilir mi?

Kaynaklar, ayrı ayrı mushaflar üzerinde durur. Aktarılan örnekler göre, kimi mushaftakiler bugün elimizdeki "resmi kuran" dakileri tutmamaktadır. Ayrıca İbn Ömer'in şu sözü son derece ilginçtir:

-İçinizden kimse, Kur'an'ın tümünü elinde tuttuğunu söylemesin. Bunu diyen bilir mi Kur'an'ın tümü ne kadardı, nasıldı? Kesin olan o ki, Kur'an'ın çoğu yok olup gitmiştir. (Bkz. Süyuti, el İtkan, 2/32)

Bütün bunlar karşısında, yine "kuran, Peygamberden bu yana olduğu gibi ve bir harfi bile değişmeden gelmiştir, denebilir mi?

Kur'an'ın birinci orijinali de, ikinci orijinali de yine müslümanlar eli ile yakılmıştır. Kuşkusuz gerçekleri örtmek için. Osman döneminde oluşturulup çoğaltıldıktan sonra belirli merkezlere gönderilen nüshaların orijinallerine de , dünyanın hiçbir yerinde raslanmamaktadır.

Müslümanların kutsal kitabının resmi nüshasının her yerde aynı olduğu doğrudur. Ancak, bugün İslam dünyasında bilinen ve elde bulunan Kuran, Peygamberin "vahiy katiplerine yazdırdığı" söylenen Kuran'ın aynı değil. Kaynaklar, bunu ortaya koyuyor. [Mehmet Akif'in yapmış olduğu Türkçe Kuran tercümesi de yakılmıştır](#)

Yararlanılan İslami Kaynaklar: 1.Buhari E's-Sahih (Arapça); Kitabu'l Fedail-ül- Kuran Menakıbu'l Ensar, Sahihi Buhari Mustesari. Tecridi Sarih Tercümesi, 2.Dr. S. Suphi E's-Salih (İslam dünyasında son yüzyılın ileri gelen ve birçok eserleri olan araştırmacı) Mebahis fi Ulum-il Kuran, 3.Celalettin Suyuti (Kuran yorumcusu, Hadis uzmanı olarak İslam dünyasında en güvenilir din bilirlinden birisi): El İtkan Fi Ulumi-l,Kuran, 4.Müslim E's-Sahih (Arapça), 5.Ebu Davud

Kaynak: 1) Turan Dursun, Din Bu, 1.cilt, Kaynak Yayınları, 10.baskı, sayfa 78-89.Kaynak yayınları 84.
2) Turan Dursun, Din Bu, 3.cilt, Kaynak Yayınları, 6.baskı, sayfa 187-189

Not: Konuyla ilgili İngilizce bazı İngilizce siteler :

<http://www.answering-islam.org/Green/seven.htm>

<http://www.answering-islam.org/Gilchrist/Jam/chap1.html>

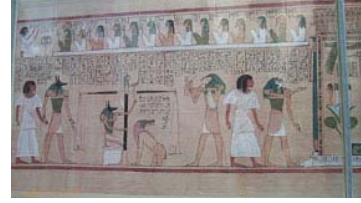
<http://www.answering-islam.org/Quran/Text/>

[What is Quran?](#)

<http://www.guardian.co.uk/Archive/Article/0,4273,4048586,00.html>

16.12.2000 akşamı Kanal 6 TV'de yayınlanan Ceviz Kabuğu programında konuklardan Edip Yüksel, iki ilahiyatçı ile tartıştı. Edip Yüksel, Reşat Halife olarak tanınan kişinin Kuran'daki Teybe suresinin son iki ayetinin orijinal Kuran'a sonradan eklendiği tezini vurguladı. Ayrıca, programdaki tartışmacı ilahiyatçılardan birisi olan Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek Kurulu Uzmanlarından Mustafa Varlı, Kuran'a "elif harf"leri eklendiğini ifade etti. Bu iki açıklama da, Kuran'ın değişmiş olduğunun bir diğer ispatı oluyor, her ne kadar dinciler "Kuran'ın bir harfi bile değişmemiştir" deseler bile..

Milattan 1500-2000 yıl önce, bir başka deyişle, Muhammed'den 1900-2400 yıl önce yaşamış olan eski Mısırlılar, yapmış oldukları piramitlerin duvarlarına ve papirüs adı verilen ve kağıt yerine kullanılan yapıtlar üzerine kazıdıkları resim ve yazıları (hiyeroglif) ile kendi çağlarına bugün bile ışık tutuyorlar. Bunlardan üç örnek aşağıda görülmüyor:

Ve, Topkapı Müzesi'nde Kutsal Emanetler bölümünde Muhammed'e ait olduğu belirtilen [mektuplar bulunuyor](#). Bu mektuplar Muhammed zamanından günümüze kadar muhafaza edilmiş ama Allah'tan-varsa eğer- geldiği iddia edilen Kur'an'ın ilk orijinal nüshası Dünya'nın hiçbir yerinde yok..

Evet, ne gariptir ki; Muhammed'in Allah'tan-varsa eğer- indiğini iddia ettiği Kuran'ın yazıya ilk dökülen kopyası yeryüzünde bulunmamaktadır. Muhammed'den asırlarca önce yaşamış olan eski Mısırlılar düşüncelerini ve tarihlerini bugüne kadar getiren yazılarını taşlar üzerine yazmayı akıl etmişken, Allah'ın-varsa eğer- ve onun peygamberi olduğunu iddia eden Muhammed'in bunu düşünememiş olması size garip gelmiyor mu? Muhammed, Kuran'ın yazıya ilk dökülen halini bu şekilde yazarak ölümsüzleştirmeyi niye düşünemedi? Eğer bu hatayı yapmamış olsa idi, bugünkü Kuran ile Muhammed'in Kuran'ı karşılaştırılarak kontrol edilebilirdi. Kuran'ın değişmesi de önlenebilirdi. Doğru sözdür; "Söz uçar, yazı kalır".

Tüm bu eksiklikler, Kuran'ın Allah'tan-varsa eğer- inmediğinin, insan sözü olduğunun, bir başka deyişle Muhammed ve arkadaşlarının sözü olduğunun bir diğer göstergesidir.

İngilizce sitelerden :

<http://www.answering-islam.org/Green/seven.htm>
<http://www.answering-islam.org/Gilchrist/Jam/chap1.html>
<http://www.answering-islam.org/Ouran/Text/What is Quran?>
<http://www.guardian.co.uk/Archive/Article/0,4273,4048586,00.html>
[İslamiyet Gerçekleri](#)

Mehmet Akif'in yaptığı Kuran tercümesi de yakıldı

Kuran'ın Türkçe'ye tercüme edildikten sonra Kuran'ı okuyan Türklerin; Kuran'daki akıldışı, bilimdsi, insanlıkdışı ayetleri gördüklerinde islamiyetten uzaklaşacakları düşüncesi ile Kuran Osmanlı İmparatorluğu zamanında Türkçe'ye tercüme edilmemiştir. Nitekim, M.Akif de bu düşünce ile yaptığı tercümeden sonra pişman olarak yakılmasını istemiş olmalı.. Ama, günümüzün bilgi çağında tüm dillere tercüme edilen Kuran'ı okuma yazma bilen herkes okuyabiliyor ve Kuran'ın sihiri kaybolarak islamiyetin gerçek yüzü ortaya çıkıyor.

Hürriyet Gazetesi'nde 22.06.2004 günü yayınlanan haber:

İKÖ Genel Sekreteri Prof. Dr. Ekmeleddin İhsanoğlu, ünlü şair Mehmet Akif Ersoy'un Kuran-ı Kerim mealini vasiyeti üzerine yaktıklarını söyledi.

İstiklal Marşı'nın şairi Mehmet Akif Ersoy'un hazırladığı Kuran mealinin, vasiyetinde olduğu gibi Mısır'da yakıldığı ortaya çıktı. 1961'de Kahire'de Akif'in vasiyetini yerine getiren Türk öğrenciler arasında, bugünün (Haziran 2004) İKÖ Genel Sekreteri Ekmeleddin İhsanoğlu da bulunuyordu.

İKÖ (İslam Konferansı Örgütü) Genel Sekreteri Prof. Dr. Ekmeleddin İhsanoğlu'nun, ünlü şair Mehmet Akif Ersoy'un Kuran-ı Kerim mealini yıllar önce 17 yaşında bir gençken yaktığı ortaya çıktı. Prof. İhsanoğlu, 1961'de yaşanan bu olayla Mehmet Akif Ersoy'un bu yöndeki vasiyetinin yerine getirildiğini bir yıl önce TEMPO Dergisi'ne açıkladı. İhsanoğlu, Tempo Dergisi muhabiri Nilüfer Kas'a aynen şöyle dedi:

'Mehmet Akif'in bir vasiyeti vardı. Akif yaptığı bu tercümeden memnun değildi. Vasiyet yerine getirilmiştir. Benim diyeceğim budur. Bu konu tarihe mal olmuştur. Bu insanlara saygılı olmamız lazım.'

Tempo Dergisi'nde, Akif'in mealini yakılmasında bulunan diğer dört kişinin adları da yer aldı. Bunlar Ekmeleddin İhsanoğlu'nun babası Mehmet İhsan Efendi'nin din adamı olan arkadaşı İbrahim Sabri Bey, o sırada Kahire'de bulunan Türk öğrencilerden İsmail Hakkı Şengüler, Tokat eski AP milletvekili Osman Saraç ve Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi eski öğretim üyesi Ali İhsan Okur'du. Meali yakanlar veya yakınları, olayı Tempo'ya şöyle anlattılar:

İSTEMEYEREK YAPTIK

Prof. Ali İhsan Okur (Ankara İlahiyat'tan emekli): 'O değerli eser yanarken çok müteessir oldum. Ama bir şey diyemedim (...) Geriye dönüp baktığımda kocaman bir ah çekiyorum.'

İsmail Hakki Şengüler (Anılarında anlatıyor) 'Defterler hemen yakılacaktı. Karar kesindi. Mısır evlerinde ne soba ne de ocak var. Böyle bir evrak da sokakta yakılamazdı. Aklıma benim ev geldi. Abbasiye semtinde Şari'ül-Ceyş'te 12 numaralı köşkün müstemilatıydı. Defterleri tomar halinde tekrar bağladık. Beş kişi taksiye binip Abbasiye'ye gittik. Balkona çıkardığımız büyük alüminyum çamaşır leğeninin içinde defterleri birer birer parçalayarak yaktık (...) O ciltli ikinci nüsha dahil, elde en küçük bir parça kâğıt kalmamacasına hepsini yakıp kül ettik.'

Alaattin Şengüler (İsmail Hakki Şengüler'in oğlu): '...Yakılmasına tepki gösteren tek kişi babamdı. Babam özellikle hocası Yozgatlı İhsan Efendi'nin yazdığı kopyanın yakılmasından büyük üzüntü duydu. Dindarlık adına, vasiyetin yerine getirilmesi adına böyle bir şey yapılmasını hazmedemedi.'

Türkçe ezan korkutmuş

Prof. Ekmeleddin İhsanoğlu'nun Tempo Dergisi'ne yaptığı açıklamada, Mehmet Âkif'in Kuran meâlinin yakılmasını istemesinin sebebi şu sözlerle anlatılıyor:

'O dönem Türkiye'de Kuran'ın Türkçe okunacağı meselesi tartışmaya başlanmıştı. Ezan Türkçe okunuyordu. Bu durum Âkif ve kendisi gibi düşünenler için kabul edilebilir bir husus değildi. Kendi yaptığı tercümenin bu yolda kullanılabileceği endişesiyle istemedi.

(Kaynak: Hürriyet, 22.06.2004)

İslamiyet'in kurucusu Muhammed'in orijinal Kur'an'ı bugün yok...

Libya Kuran'ı ile Arap Kuran'ı arasındaki farklar

Halife Ömer'in oğlu şöyle demiştir: "Hiçbiriniz "Kuran'ın tümünü elimde tutuyorum" demesin. Bilir misiniz ki, Kuran'ın (ayetlerinin) çoğu, yitip gitmiştir. Ama herhangi biriniz, "Kuran'dan ne kalmışsa (görünüşte ne varsa) o kadarını rîimde tutuyorum" desin. (Celaluddin Siyuti, el İkan Fi Ulûm'l-Kuran, 2/32).

"Kuran, Tanrı'nın koruması altındadır", "Kuran, bir harfi bile değişmeden korunagelmıştır", "İslam dünyasının her yerinde Kur'an aynıdır"... türünden savlar, artık gücünü yitiriyor.

Muhammed'den sonra yazıya ilk dökülen Kur'an, halife tarafından [yakturulmuştur](#). Ondan sonra hazırlanan "ikinci asıl" da aynı akibete uğramıştır. Günümüzden 5000 sene önce yaşamış olan Sümerliler ve Mısırlılar'ın yazılı eserleri günümüze kadar gelirken, günümüzden 1400 yıl önce hazırlanmış olan Kuran'ın aslı (ilk orijinal nüshası) yeryüzünde bulunmamaktadır.

Bugün, Libya'da birçok yönden farklı bir Kuran basılmış ve "Cemahiriye Mushafi" olarak adlandırılmıştır. Bunun üzerine "Devrimci Kurtuluş Murtaza Hareketi" adlı Arap kuruluşu buna karşı çıkıyor ve şu ilkeleri sıralıyor:

- 1- Osman yazı biçimi (e't-Resmü'l-Osmani), hiç yorum yapılmadan örnek alınması gereken bir Kuran yazı biçimidir. Kuran yazısı bir de *ünlü kıraatlere* uygun olmalıdır.
- 2- Hiçbir ayetin ayetliği tartışılmaz. Bir küçük tartışma var yalnızca: O da "besmelenin ayet olup olmadığı"dır.
- 3- Eklemiş olan "vakıf" (durma) ve uzatma işaretleri koymak zorunludur.
- 4- "Tevatür" (çok kimsenin aktarması) yoluyla gelen ve "Hind rakkamları" adıyla anılan Arap rakkamlarını koymak da zorunludur.

Sözkonusu İslamcı örgüt, "Cemahiriye Mushafi" adlı Kur'an'ın bu ilkelere uymadığını belirtiyor. Ayrıca, adına da itiraz ediyor: "Büyük, küçük, her ülke kendine bir Mushaf (Kuran) belirleyip "bu ülkenin Mushafı'dır" derse durum ne olur?" diyor ve bunun içinden çıkılamaz korkunç bir şey olacağını savunuyor. Bir başka deyişle, "şu ülkenin Kuran'ı, bu ülkenin Kuran'ı" denemez demek istiyor. İyi de, "Dünya'da yalnız bir tür Kuran vardır. Kuran her çağda, her yerde aynı olmuştur, çünkü Kuran'da değişiklik olmamıştır" kandırmacasının tersine, gerçekte değişik Kuran'lar ile karşılaşılıyorsa ve bir ülke bunlardan birini "resmi Kuran" diye kendisi için seçme yoluna gidiyorsa ne olacaktır? Nitekim, Libya'nın yaptığı da budur.

Libya Mushafi'nin ortaya çıkması ile, Arap Mushafi ile karşılaştırmak için bir çalışma yapılmış ve doğru-yanlış çizelgelerini hazırlamış Murtaza Kuruluş'u.. Murtaza'nın "doğru" saydığı, genellikle herkesin bildiği Kuran'ın biçimidir, "yanlış" saydığı ise, "Libya Mushafi'nda yer alan şeklidir. Çizelgeyi görmek için [buraya tıklayınız](#).

Halbuki, bu çalışmada "yanlış", "tahریف" diye nitelenen örneklerin çoğu, eski ünlü "kıraet üstadları'nın "kıraet"lerinde de yer almıştır. Bie başka deyişle, Libya Mushafi "yanlış" ise, "tahریف" ise, bu yanlış ve tahrifler yüzyıllardır süregeliyordu, çünkü, çizelgede adları verilen "kıraet sahipleri", Libya Mushafi ile uyuyorlar. Bu kişiler ise, rastgele kişiler değillerdir. Örneğin, Medinelî Nafi (H.70-169/M.689-785), "7 kıraet" sahibinden birisi ve İslam dünyasının en önemli ve güvenilir uzmanlarından birisidir. İbn Kesir (H.45-120/M.665-737) de "7 kıraet" sahibinden birisidir ve bu alanda Mekke'nin en tanınan kişisi olmuştur. Ebu Amr (H.68-154/M.687-770) ve ötekiler de "kıraet üstadları"dırlar.

Evet, görüyorsunuz ki, "Libya Mushafi'nda bulunan ve "tahریف", ""yanlış" olarak nitelendirilen değişiklikler, Libya Mushafi ile ortaya çıkmamışlardır. Bunlar, İslam'ın en güvenilir Kuran uzmanlarıncı da bu şekilde benimsenmişti. Dahası, Kuran'daki yalnızca "hareke"ler "harf"ler değil, "kelime"ler, "cumle"ler, "ayetler" de, değişik "metin"lerde "mushaf"larda, değişik olarak yer almışlardır. Ama, bunları gözden kaçırmak ve saklamak için, elden gelen yapılmış, bunun için yüzyıllar boyu akla gelmedik yollara başvurulmuştur. Değişik Kuran parçalarına, yani aynı Sure ve Ayet'lerdeki sözlerin, çok değişik biçimde ortaya çıkışına Muhammed'in zamanında bile rastlanıyordu. İşte bir örnek:

Muhammed'in en yakın arkadaşlarından (Halife) Ömer, bir gün, Hâkim Oğlu Hişam'ı, Furken Suresi'ni okurken dinler. Hişam'ın bu sureyi kendisine öğretilenlerden tümüyle farklı sözlerle okuduğunu görür, öfkelenir ve yakapaça onu Muhammed'e götürür. Olayı Muhammed'e anlatır. Muhammed, Sure'yi her ikisine de okutur. Başka başka sözlerle okudukları halde, ikisini de onaylar. "Kuran böyle indirilmiştir" der ve ekler, ""Kuran yedi harf üzerine indirilmiştir". İlginç olan odur ki; bugün İslam dünyasında bilinen Kuran'da sözü edilen yedi harfin sadece bir adedi, evet, bir adedi bulunmaktadır. "harf"ler ile amaçlanan ne olursa olsun, yedi adet harften altı adedi eksiktir. Demek ki, bugün, "indirilmiş" olduğu iddia edilenin sadece yedide biri bulunuyor. Yedide altısı ise yok. Ne denli ilginç, değil mi? Bu "yedi harf", bir yutturmacayı tezgahlamak ve "değişik Kuran"lar bulunduğunu örtbas etmek için uydurulmuştur ama, farkında olmadan bir başka yönde açık verilmiştir. Kuran'dan-Muhammed dönemindeki- çoğunun bugün eksik olduğu ortaya çıkmıştır. ([Buhari, Kitabu Fezaili'l Kur'an](#)).

Bü çizelgedeki farklardan kimi "hareke", kimi de "harf" farkıdır ve bu farklar da bu yerlerde, "farklı anlamlar" meydana getirmekte. (Bu değişiklikleri görmek için bkz. Ebu Zer'a Abdurrahman, Huccetü'l-Kıraat, Beyrut, 1984, 77-270, sure ve ayet

sırasına göre. Bu sayfalarından kiminin fotokopisi için [buraya tıklayınız](#)).

Yine aynı açıklamalara göre, "Libya Kuran"ında, "ayet sonu" olarak gösterilen kesim, diğer müslümanların Kuran'ında ayet sonu değildir. Ya da birincisinde ayet sonu gösterilmemişken, ikincisinde ayet sonudur.

Libya Kuran'ı ile Arap Kuran'ı arasındaki farklardan ayet sonları ve başları arasındaki uyumsuzluk➔

Kuran'ın Hicr Suresi'nin 9. ayeti şöyle der: "15/9. Doğrusu Kitap'ı Biz indirdik, onun koruyucusu elbette Biziz". "Kuran'ı koruma işini, Tanrı'nın-varsa eğer- kendi üzerine almasında biraz durmak gerekir. Tanrı, "Kuran'ı niye koruyor?". Ayette bunun cevabı da verilmiş: "Çünkü onu biz indirdik" diyor. tanrı'ya böyle söyleniyor. Ancak, Kuran'ın "Tevrat" ve "İncil" ile ilgili ayetlerine bakıldığında zaman, büyük bir "çelişki" göze çarpıyor. Kuran ayetlerinde, çok açık bir biçimde, Tevrat ve İncil'in de Tanrı tarafından indirildiği bildirilir. Ancak, İslam dünyasına göre, bu kitaplar "zamanla tahrire uğradıkları" ve "bu yüzden Kuran'ın indirildiği" inancı vardır. Bu ilişkin ayet ve hadisler kanıt olarak gösterilir. Peki ama, akla şu soru geliyor: Tanrı, kendi gönderdiği için Kuran'ı koruyor da, kendi gönderdiği Tevrat ve İncil'i niye koruyamamış? Bu soruya kimse tatminkar bir cevap veremiyor..

Demek ki; "Kuran'ı tanrı indirdi, koruyucusu da O'dur" iddiası doğru değil.. Tanrı-varsa eğer-, Kuran'ı koruyamamıştır. Kuran'ın asılları yakılmıştır. Günümüzden 5000 sene önce yaşamış olan Sümerliler ve Mısırlılar'ın yazılı eserleri günümüze kadar gelirken, günümüzden 1400 yıl önce hazırlanmış olan Kuran'ın aslı (ilk orijinal nüshası) yeryüzünde bulunmamaktadır. Kaldı ki, bugün elimizdeki Kuran'ın, Muhammed'in Kuran'ı ile aynı olmadığı anlaşıyor. Ayrıca, Libya, Arap mushafları ve [Yemen Sa'na Kuran'ı](#) (Dr Puin tarafından cami restorasyonu sırasında bulunan ve bir değişik Kuran nüshası olduğu anlaşıncıya Yemen yetkililerinde kilit altına alınıp saklanan Kur'an) olmak üzere de üç ayrı Kuran bulunuyor.

Başka söze gerek var mı?

Kaynak: Turan Dursun, Din Bu IV., Kaynak Yayınları, İstanbul.

Yemen'de Ulu Cami'nin restorasyon inşaatı sırasında değişik bir Kur'an bulundu. Libya Kuran'ından da farklı olan ve Kuran'ın değişmiş olduğunu bir diğer ispatı olan bu Kur'an hakkındaki detaylar için [burayı tıklayınız](#).

[Kuran Değişmiştir](#)

[Yemen'deki Sa'na Kur'an'ı](#)

[İslamiyet Gerçekleri](#)

Not: Günümüzdeki Kur'anın, Muhammed zamanındaki Kur'an ile aynı olmadığını açıklayan İngilizce dilindeki kaynaklardan bazıları:

| [Link 1](#) | [Link 2](#) | [Link 3](#) | [Link 4](#) | [Link 5](#) | [Link 6](#) |

İslam âlemini sarsacak iddia

Almanya'nın Saarland Üniversitesi'nin İslam araştırmacısı Puin, Kuran'ın 14 yüzyıldan beri değişmediği inancını sorgulamaya cesaret etti. 6. yüzyıldan kalma el yazması bir Kuran'ı inceleyen Puin, kutsal kitabın zaman içinde değiştirildiğini savunuyor

BERLİN - Kuran'ın 14 yüzyıldır değişmeyen Allah kelâmı olduğu inancını sorgulayarak İslam dünyasında fırtınalar koparan, hakkındaki ölüm fetvası verilen Şeytan Ayetleri'nin yazarı Salman Rüşdi'nin benzeri Almanya'da ortaya çıktı. Saarland Üniversitesi'nde İslam üzerine çalışan Dr. Gerd Puin, Kuran'ın 14 yüzyıldır değişmediği inancını bilimsel bulgularla sorgulamaya cesaret etti. Rüşdi gibi büyük bir tehditle karşılaşmaktan korkan Puin, Yemen'de 6. yüzyıldan kalma el yazması Kuran üzerindeki çalışmalarının sonucunda, son semavi dinin kutsal kitabının yüzyıllar içinde değişimden geçtiğini iddia etti. Puin, Kuran'ın Hz. Muhammed daha ortaya çıkmadan yazılmaya başlandığı ve zaman içinde yenilediği tezini ortaya koyuyor. Bu Allah kelâmının 14 yüzyıldır değişmediğini ve bu özelliğiyle diğer iki semavi dinden daha üstün olduğunu savunan İslam dünyasını çileden çıkaracak bir tez.

Bilinenlerin en eskisi

Puin'in çalışmalarının odağındaki el yazması Kuran 1972'de Sana'daki Ulu Cami'nin onarımı sırasında bulunmuş. O dönemde Yemen Antik Eserler Müdürlüğü'nün başkanı olan Kadı İsmail El Akva, yoğun yağışların ardından onarıma alınan caminin tavan arasında bir yığın kâğıt ve parşömenin arasında bulmuş el yazmalarını. Sonra da bunların tarihi bir hazine olduğuna karar verip, incelenmesi için harekete geçmiş. 1979'da bazı araştırmalar için Yemen'e giden Puin'in ilgisini çekmiş bu parşömenler. Puin'in restorasyon çalışmalarından sonra da bazıların İslam'ın en kritik dönemleri olan 7. ve 8. yüzyıllara ait olduğu anlaşılmış. Puin'in çalışmaları ilerledikçe parşömenlerin tarihte bulunmuş en eski el yazması Kuran olduğu ortaya çıkmış. Bilinen üç tane el yazması antik Kuran var. Bunlardan 8. yüzyıldan kalma iki tanesi Özbekistan'da Taşkent Kütüphanesi ve Topkapı Sarayı'nda saklanıyor. 7. yüzyıla ait olan bir kopya ise Londra'da British Library'de. Sana'daki bunlardan da eski. Üstelik Hz. Muhammed'in memleketi Hicaz'ın kaligrafisiyle kaleme alınmış, yani ilk örneklerden. Puin önce surelerin dizilişinde bazı ufak farklar görmüş. Sonra da parşömenlerin üzerinde önceden yazılar olduğunu, sonra bunların silindiğini ve tekrar yazıldığını, yani elindekilerin 'palimpsestus' olduğunu. Özellikle 7. ve 12. yüzyıllarda kullanılan 'palimpsestus' yöntemiyle, papirüs veya parşömenin üzerindeki yazılar silinir, sonra tekrar yazılırdı. Rönesans döneminde ilk yazının okunması için kimyasal yöntemlerin kullanıldığı 'palimpsestus' incelemeleri başladı, böylece birçok antik çağ metni ortaya çıkarıldı. Bu bulgulara dayanan Puin de Kuran'ın evrim geçirdiği sonucuna varmış. Sana metni İslam'ın, Arapçanın ötre, esre, hemze gibi ses veren işaretlerden yoksun olarak yazıldığı ilk dönemlerine ait. Yani Halife Osman döneminde yazıya dökülen Kuran'ın ilk örneklerinden. O dönemden kalan diğer Arapça metinler gibi özel bir uzmanlık gerektiriyor. Puin, "Ancak güçlü bir sözlü geleneğin içinden geliyorsanız okuyabilirsiniz" diyor. Sana metninin, zamanında Kuran'ı zaten ezberinde tutanlara bir rehber olduğunu söyleyen Puin'e göre, yıllar geçtikçe Kuran'ın doğru yazımı ve okunması bozulmuş. İnsanların metni etkili hale getirmek için değişiklikler yaptığını söyleyen Puin'e göre en güzel örnek, 694-714 yıllarında Irak Valiliği yapan Haccac bin Yusuf'un "Kur'anı Kerim'e binden fazla elif koydurdum" diye övünmesi.

Tarihi dönüm noktası

Oxford Üniversitesi'nde Kuran üzerine çalışmalar yürüten Profesör Allen Jones da Haccac'ın ses veren işaretleri ekleterek Kuran'da yaptırdığı değişikliklerin tarihi bir dönüm noktası olduğu görüşünde. Puin ise, Hz. Muhammed'in ölümünden 29 yıl sonra Halife Osman zamanında ilk kez kitaplaştırılan Kuran'ın birçok yorum katmanının eklendiği bir iskelet olduğunu, birçok kelime ve telaffuzun 9. yüzyılda oturduğunu savunuyor. Cambridge Üniversitesi öğretim üyelerinden Tarif Halidi ise, Kuran'ın gelişimi üzerine İslam dünyasında yaygın kabul gören teze bağlı. Halidi, Sana Kuran'ının Hz. Osman'ın kaleme aldığını Kuran'ın henüz ulaşmadığı kesimlerce kullanılan kötü bir kopya olduğunu söylüyor.

İslam öncesi kaynaklar

Puin'in diğer ses getirecek teorisi ise, Kuran'ın İslam öncesi kaynaklardan beslendiği. Kuran'da geçen Es-sahab er-Rass (İyinin yoldaşları) ile Es-sahab el-Ayka (Dikenli çalıların yoldaşları) kabilelerinin Arap geleneğine ait olmadığını söyleyen Puin, Ptolemy'nin haritası üzerinde çalışarak er-Rass'ın İslam öncesi Lübnan'da, el-Ayka'nın da MS 150'de Mısır'da Asvan bölgesinde yaşadığını ortaya çıkarmış. Halidi'ye göre ise bu, Kuran'ın bütünlüğünü bozmuyor. Puin, Kuran'ın saf Arapçayla yazıldığı inancını da sorguluyor. İncelediği metinde birçok yabancı kökenli kelime bulmuş. Bunlara 'Kuran'ın

kendisi de dahil. Puin Kuran'ın Aramca, ibadet sırasında okunacak kutsal kitap parçaları anlamındaki 'kariyun' kökünden geldiğini, Kitabı Mukaddes'teki hikâyelerin büyük kısmının Kuran'da daha kısa formda yer aldığını, kısacası aslında 'Kitab-ı Mukaddes'in ibadet sırasında okunacak bir özeti olduğunu söylüyor.

'Bilimsel bir metin' elde etmeye çalıştığını, Müslümanların bin yıl önce Kuran üzerinde çalıştığını ve konuyu kapattığını söyleyen Puin'in, ilk makalesini, Dünya Müslümanlar Birliği'ne bağlı Alman İslam Arşivi'nin yöneticisi Salim Abdullah yayımlayacak. Puin, büyük gürültü kopacağı uyarılarına da aldırıyor. (The Guardian)

16 Ağustos 2000

Mine G.Kırıkkanat'ın makaleleri

Yabancı gözüyle İslamiyet - Mine G. Kırıkkanat - Radikal Gazetesi 03/01/2004

Türkiye'de hemen herkesin istemini oluşturan 'özgürlük' kavramına kim kafa yordu, kim kendisini 'özgürlük' sözcüğünün anlamı üstüne sorguladı bilmiyorum ama... Kafatası üstünde biten saç telinden parmak uçlarına kadar konulan yasakların bile 'özgürlük' diye savunulduğu bir ülkede, özgür düşünülmediği açıktır. Fransız din bilgini Jean Claude Barreau'nun bu sütuna aktardığım sözleri, İslamiyet'in kadına koyduğu YASAKLARIN devlet ve kamu okullarında YASAKLANMASINI önerdiği için; dini yasakları yasaklayan laik anlayışa karşı, laik yasakları yasaklayan dini yasakları savunanlar tarafından ÖZGÜRLÜĞE AYKIRI olmakla eleştirildi! Oysa **hiçbir alanda 'yasaklama özgürlüğü' diye bir mantık yürütülemeyeceğini** kavramak için allame olmak gerekmez. Ama **yasağı yasaklamak, özgürlük doğurabilir...**

Her şeyden önce değişik fikirleri yasaaksız tartışmak demek olan düşünmek ve ifade özgürlüğüne dayanarak, Fransız din bilgini Jean Claude Barreau'nun İslamiyet ve demokrasi hakkındaki görüşlerine devam ediyorum. Kesinlikle taraf tutmuyorum. Yanlışını doğrusunu tartmak ve karar vermek tümüyle size attır:

Barreau, "Okullarda tesettür gibi dinsel aidiyet işaretleri taşımak, ırkçı-ayrımcı niteliği dolayısıyla yasaklanmalıdır. Laik bir devlette, tesettürde ısrarlı bayan öğrenciler devlet okullarında okumak zorunda değillerdir. Dini eğitim yapan özel okullara gidebilir ya da devletin denetlediği dini fakültelerde okuyabilirler. Ama din eğitimi vermeyen okullarda tesettür kabul edilemez," diyor. Ve ekliyor:

"Samimi ve saf inanç, fanatizmi mazur gösteremez. Nazilerin çoğu, samimi olarak Naziydi. Dini fanatizme karşı demokratik hoşgörü beklenemez. Cumhur bir demokraside, sınırları cumhuriyetin kuralları çizir.

Bu kurallardan biri, laikliktir. Cumhuriyet toplumsal bir anlaşmadır ve herkes bu kurallara uymalıdır, aksi takdirde cumhuriyet cumhuriyet olmaz. Mümkün olduğu ölçüde özgürlük elbette arzu edilen bir haktır, ancak kaçınılmaz sınırları vardır, yoksa karışıklık doğar. Sınırsız demokrasi de yoktur. Örneğin Türkiye Cumhuriyeti, bütünlüğünü korumak için cumhuriyet yasalarına uymak zorundadır.

Demokrasi uğruna bu kurallardan vazgeçerse, hem demokrasi hem de cumhuriyeti yitirir."

Fransız din bilgini Barreau, 'İslamiyet ve Çağdaşlık Üzerine Genel ve Özel Düşünceler' başlığını taşıyan araştırma kitabında: "Kuran sözcüğünün anlamı, 'ezbere okumak'tır. Hz. Muhammed, 22 yıllık peygamberliği boyunca Allah'ın emirlerini ezbere tekrarlamış ve yazdırmış, ancak Kuran'ı kendisinin yazıp yazmadığı bilinmemektedir. Tek bilinen, bu emirlerin parşömenler, düz taşlar ve deve kemiklerine yazıldığıdır. Kuran'ın bu çeşitli parçalara yazılmış hali, ancak 650 yılında bir araya getirilmiş ve Üçüncü Halife Osman Bin Affan tarafından Medine'de resmileştirilmiştir. Kuran'ın birçok farklı yorumu olmasına karşın, günümüze dek en yaygın biçimde kabul edilen yorumu, halife Osman'nın yayımladığı halidir," diyor.

Oysa tarih okuyan bilir ki; Halife Osman, Zeyd Bin Zabit'in başkanlığında hazırlattığı Kuran metinlerini esas alıp, peygamberin BİZZAT yazdırdığı orijinal metinleri YOK ETTİĞİ için halk arasında hoşnutsuzluk yaratmış; Talha, Zübeyr ve Ali gibi İslamiyet'in önde gelenleri kendisine cephe almışlardır! Bu durumda sevgili okurlar, özgür düşünce bir soruyu sormayı gerektiriyor: Halife Osman orijinal metinleri yok ettiğine göre, bugün Kuran'a atfedilen kimi kural ve yasakların Hz. Muhammed'in ezberinden yazdırdığı Kuran'da var olup olmadığı belli midir?

Kaynak: http://www.radikal.com.tr/veriler/2004/01/03/haber_101090.php

İslamiyet ve çağdaşlık - Mine G. Kırıkkanat - Radikal Gazetesi 04/01/2004

Hayretler içerisindeyim. İslamiyet'e iman etmiş pek çok okurum soruyor: Kuran'ın orijinal metinlerinin Halife Osman tarafından yok edildiğini nereden biliyorsunuz? Yetinmiyor, "Doğruluğunu kanıtlamazsan, iftira attın demektir!" diyorlar. Meğer bu müminler, iman ettikleri Allah'ın kelamının nasıl ve kim tarafından yazdırılıp yazıldığını bilmedikleri gibi, İslamiyet tarihini merak bile etmemişler. Bırakın tarih kitaplarını, bir ansiklopedi açıp okumamışlar! Oysa başta İslam Ansiklopedisi, tüm kapsamlı ansiklopedilerde, örneğin Milliyet Büyük Larousse'ta bile yazılı Osman Bin Affan'ın yaşamı. Söz konusu halife döneminin nasıl tartışmalı, 'İslamiyet'teki bölünmelerin, dinsel ayrılıkların ve Müslümanların Müslümanları kırdığı iç savaşların başlangıcı olduğu, tarihsel bir gerçek. Halkın Halife Osman'dan duyduğu hoşnutsuzluklardan en önemlisi, 'Kuran metninin saptanmasında' ortaya çıkmıştır. Osman Bin Affan'ın, 650 yılında Zeyd Bin Sabit başkanlığında hazırlanan Kuran metinlerini esas alıp, öncekileri yok etmesinden doğan nifak sonuçları, İslamiyet tarihi üstüne tüm belgesel kitaplarda açıktır!

Acaba diyorum, inançlarının tarihini bile bilmeyen bazı Müslümanların, okuyup ezberledikleri Kuran'ın, Hz. Muhammed'in ölümünden 18 yıl sonra kitaplaştığından haberleri var mı ve Osman Bin Affan'ın, temel metinleri yok ederken peygamberin kendi ağzından 'vahiy kâtiplerine' yazdırdığı Kuran'ın ASLINI, örneğin aslında var olan eşitlik ilkesini yok ettiğini kavrayabilirler mi? Emin değilim. Çünkü sorgusuz kutsallık, kavramak ve düşünmek yeteneğini köreltiyor.

Düşüncesi körelmemiş ve her konuda olduğu gibi İslamiyet konusunda da tartışmaya açık okurlarım için Jean Claude Barreau'nun bir yabancı gözüyle yaptığı eleştirilere yer vermeyi sürdürüyorum: "Kuran, Müslümanlar için Allah tarafından Arapça yazdırılan bir mesaj kabul edilir. Bu nedenle İslamiyet ile Arap dili arasında organik ve bozulmaz bir bağ vardır," diyor Barreau. Ve kencele bir yargıya varıyor: "Günümüzde İncil hemen tüm dillerde okunur. Oysa İslam kuramcıları, Kuran'ı salt Arap dilinde okumakta ısrarlılar.

Onlara göre, Allah'ın emirlerini gâvur dillerine çevirmek imkânsız. Oysa bu açıklamanın tek amacı var: İslam ülkelerini tek bir Arap imparatorluğuna dönüştürmek.

Ancak bu ütöpik amaç, zamanla çoğu Arap ülkesini gelişmekten alıkoyan bir yanlışlığa dönüşmüş, çünkü değişen dünyaya karşı İslamiyet'i değişmezliğe itmiştir. Yahudi-Hristiyan dünyasında Rönesans dönemiyle değişim başlamış, İslamiyet ise her şeyin Kuran'da yazılı, mükemmel ve eksiksiz olduğu varsayımından öteye kalıplaşmıştır. Bunun sonucunda Müslümanlar kendi dinlerine ve durumlarına eleştirel bir bakış açısı getirememiş, dinsel açıdan bir metin çözümleme ya da eleştiri bile mümkün olmamıştır. Günümüz büyük din fakültelerinde bile ancak ve ancak yasaklar ve günahlar üstüne tartışılmakta, Kuran'ın çağdaşlaştırılması ya da eleştirilmesi söz konusu edilmemektedir. Daha kötüsü, değişimi reddeden bu kalıplaşma, İslamiyet'in içinden doğan büyük bir gizemi de yıkmış, sufizm gibi önemli bir mistik hareketin de sonu olmuştur. İslamiyet, özünde tutucu bir dindir. Her şey söylenmiştir, geriye salt tekrarlamak ve uymak kalır."

Eğer din bilgini Jean Claude Barreau'nun yorumu doğruysa, sevgili okurlar, demokrasi ile İslamiyet ilkeleri, birbirlerine taban tabana zıt olup 'Demokratik İslam' ya da 'Müslüman Demokrat' gibi kavramlar içi boş seslerden ibarettir.

Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'lerin söylediklerine değil, onları DINLEYENLERE bakın, ne demek istediğimi anlarsınız. Kuran'ı, doğrusu ve yanlışıyla sorgulamayan ve temelinde din reformu öngörmeyen hiçbir İslami siyasal hareket çağdaş ve yenilikçi olamaz. Nokta.

Kaynak: http://www.radikal.com.tr/veriler/2004/01/04/haber_101209.php

HZ. MUHAMMED'İN DÖRT MEKTUBU

Mısır'da bulundu, Abdülmecid'e yollandı

Kutsal Emanetler Bölümü'nde Peygamber'e ait olduğu düşünülen dört mektup bulunuyor. Bunlardan 627 yılında Kıpt kavminin reisi Mukavkıs'a gönderilen mektup, 1850'de Mısır'da bir Kıpt Manastırı'nda eski bir Kıpt İncili'nin kabının içinde bulunmuş. Hz. Muhammed'in mektubu olduğu anlaşıncı Sultan Abdülmecid'e yollanmış. Padişah da etrafına altın bir çerçeve yaptırarak süslü altın bir kutu içine koydurup Kutsal Emanetler arasına almış. Deri üzerine yazılı mektubun orta kısmında bazı yerler çürüyüp dökülmüş durumda. Hz. Muhammed, mektupta Mısır'da yaşayan eski bir Hristiyan topluluk olan Kıpt kavmini İslamiyet'e katılmaya davet ediyor: 'Ey Ehl-i Kitap, gelin, aramızda müşterek olan bir kelime üzerine birleşelim. Allah'tan başkasına ibadet etmeyelim...'

Ayrıca, Ahsa Valisi el Münzir bin Sava'ya yazılmış bir mektup bulunuyor. Geri kalan iki mektuptan biri 'yalancı Müseylime'yi tövbe etmeye, sonuncusu ise Gassanilerin hükümdarı Haris bin Ebi Şemir'i İslamiyet'i kabul etmeye çağırıyor. (Kaynak: Hürriyet Pazar 27.06.2004)

Evet, Topkapı Müzesi'nde Kutsal Emanetler bölümünde Muhammed'e ait olduğu belirtilen mektuplar bulunuyor. Bu mektuplar Muhammed zamanından günümüze kadar muhafaza edilmiş ama Allah'tan-varsa eğer- geldiği iddia edilen Kur'an'ın ilk orijinal nüshası Dünya'nın hiçbir yerinde yok.. Kur'an, Allah'ın-varsa eğer- sozu degildir. Kuran'ı, Muhammed ve arkadasları hazırlamışlardır. Muhammed olduktan sonra Kuran'ın orijinali yakılmış ve insan hafızasına kayıtlı, hafızların ezber gücüne dayalı olan ayetlerin sonradan derlenmesiyle hazırlanan Kuran'lar da birbirlerinden farklı olmuştur. Nitekim bugün yeryüzünde;

- 1)Arap (Osman) Mushafi,
 - 2)Libya Mushafi,
 - 3)Yemen Sa'na Mushafi
- olmak üzere 3 ayrı Kuran vardır.

Daha detaylı bilgi için:

<http://muhammedkuran.cjb.net>

<http://degisikuranlar.cjb.net>

<http://kurandegismistir.cjb.net>

<http://www.radikal.com.tr/2000/08/16/dis/01isl.shtml>

<http://www.islamiyetgercekleri.org/kurantahrif.html>

<http://www.guardian.co.uk/Archive/Article/0,4273,4048586,00.html>

<http://ariftekin.cjb.net>

KURAN'DAKİ ÇELİŞKİLER

Seriat ortamında ve din adamı'nin elinde yetisen kisilerin ortak özelliği, birbirine ters, birbirine zit ve birbirini cerheden seyleri aynı zamanda benimseyebilmek veya benimsemis görünmektir. Bundan dolayıdır ki müslüman kişi, hem bir yandan "İslam dini hoşgörü dini'dir" diyebilir ve hem de aynı zamanda Kur'an'ın: "İslam'dan gayri bir din'e inananlar sapıktırlar" seklindeki hükmünü benimseyebilir. Bu iki düşüncenin birbirine zit, birinin tersi olduğunu düşünmez. Hem bir yandan Kur'an'ın "Din'de zorlama olmaz" seklindeki hükmüne sarılabilir ve hem de aynı Kur'an'ın, "müşrikleri" (puta tapanları) İslam'a zorlamak için, "Müşrikleri öldürünüz" seklindeki emrini rahatlıkla uygulayabilir. Bu iki davranışın çelişkili ve bağdasmaz olduğunu farketmez. Farketse bile günah işleme korkusundan farketmemiş görünür.

Bir yandan "Tanrı dileseydi puta tapmazlardı" seklindeki seriat hükmüne inanırken diğer yandan puta tapanların Cehenneme atılacaklarına dair hükmü dogal kabul etmekten geri kalmaz ve bu iki hükmün çelişir seyler olduğunu düşünmez. Düşünse bile düşünmemiş görünür.

Bir yandan "Allah kimi dogru yola koymak isterse onun kalbini İslamiyete açar, kimi de saptırmak isterse ... kalbini dar ve sikintili kılar" seklindeki hükmüne inanır fakat aynı zamanda bu hükmün uzatması olan "Allah, inananları küfür bataklığında bırakır" seklindeki satırları dogal bulur. Bu iki hükmün arasında çelişme olduğunu aklından geçirmez. Gecirse bile, gecirmemiş görünür.

Bir yandan "Seriat dini, kadını yüceltmistir, yirminci yüzyılın ulaşamadığı haklara eristirmistir; kadının şahsiyet haklarına saygılıdır, kadın erkek eşitliğini öngörür" seklinde konuşurken diğer yandan: "Kadınlar aklın ve dinin dün yaratıklarıdır; erkeklerin kadınlardan bir üstün dereceleri vardır; iki kadının tanıklığı bir erkeğin tanıklığına bedeldir; mirasta erkeğin payı iki dininin payı kadardır; namazı bozan seyler esek, kara köpek, domuz ve kadın'dir; kadınlar insanın karsısına şeytan gibi çıkarlar; Cehennem'in çoğunluğu kadınlardan oluşur, vs..." seklindeki hükümleri öne sürebilir ve bunu yaparken çelişkiye düştüğünü bilmez. Bilse bile, bilmemiş görünür.

Sayırsız denecek kadar çok bu örneklerin ortaya vurduğu sonuç şudur ki seriat verileriyle yetisen kişi birbiriyle çelişki halinde bulunan din verilerini gerçeğin ta kendisi olarak kabul etmekten geri kalmaz. Bu hükümlerin "kutsallığına" ve "mutlak gerçekliğine" öylesine inanmıştır ki bunlarda "çelişme", "tutarlılık" ya da "bağdasmazlık" diye bir şey olabileceğini kabul etmez. Kabul etmek şöyle dursun fakat kabul edenleri dinsizlikle suçlamaya hazırdır. Çünkü zekası, seriat'ın oluşturduğu ortam içerisinde körletilmiştir ve bu ortamı oluşturan da esas itibarıyla din adamıdır. Din adamı'nın ona belettiği şudur ki Kur'an: "Dogruluğu şüphe götürmeyen kitab'tır" (K.2 Bakara 2) ve "Eğer o, Allah'tan baskası tarafından gelmiş olsaydı onda bir çok tutarsizlik (bulunurdu)" (K. 4 Nisa 82)

Ancak ne var ki akilci bir gözle Kur'an'ı okumaya başladığımız an, daha ilk satırlarından itibaren çelişmeli hükümleri karsımızda bulur ve okumaya devam ettikçe bunların çokluğu içerisinde kayboluruz. Sadece bir kaç örnekle yetinmek üzere En'am Suresi'nden bazı hükümlere göz atmakla işe başlayalım: 107'ci ayet şöyle der: "Tanrı dileseydi puta tapmazlardı" (K. 6 En'am 107). Bir kaç ayet ilerde su vardır: "Allah dilemedikçe inananmazlar" (K. 6 En'am 111) . Bundan anlatılan şudur ki inananlar ya da puta tapmak Tanrı'nın dileğine bağlıdır ve eğer Tanrı dilemiş olsaydı puta tapmazlardı.

Ancak ne var ki bu aynı En'am Suresi'nde: "... puta tapanlardan yüz çevir" (K. 6 En'am 106) diye yazılıdır. Bunu pekiştirir nitelikte olmak üzere Tevbe suresi'nde de puta tapanların öldürülmelerini emreden su ayet vardır: "...Müşrikleri (puta tapanları) bulduğunuz yerde öldürün..." (K. 9 Tevbe 5). Bir baska deyişle, **Kuran'a göre, Tanrı kişiyi hem "putperest" (müşrik) bırakmıştır, ve hem de "putperest'tir" diye cezalandırmaktadır.**

Yukardakine benzer bir diğer örnek En'am Suresi'ndeki su ayet'dir: "Allah kimi dogru yola koymak isterse onun kalbini İslamiyete açar, kimi de saptırmak isterse... kalbini dar ve sikintili kılar. Allah inananları küfür bataklığında bırakır" (K. 6 En'am 125). Dikkat edileceği gibi **ilk iki tümce ile son tümce çelişki halindedir.** Çünkü ilk iki tümceye göre **kisi'yi "Müslüman" ya da "Kafir" yapan Tanrı'dır; fakat Tanrı, kafir yaptıklarını Cehennem'e atmaktadır.**

Yine Bakara Suresi'nin 6.ayet'i şöyle der: "Şüphe yok ki, inkar edenleri (kafir olanları), baslarına gelecekle (azab ile) uyarırsan da uyarmasan da birdir, inananmazlar" (K. 2 Bakara 6). Bu ayet'in hemen arkasından su ayet gelir: "Zira Allah onların kalblerini ve kulaklarını mühürlemiştir: gözlerinde de perde vardır ve büyük azab onları çindir" (K. 2 Bakara 7). Görülüyor ki **kisileri "kafir" yapan, onların kalblerini ve kulaklarını mühürleyen Tanrı'dır. Fakat böyle olduğu halde Tanrı kendisinin "kafir" yaptıklarını, büyük bir azab'a sokacaktır.**

Söylemeye gerek yoktur ki **Tanrı'nın insanları, hem gözlerini ve kulaklarını mühürleyip kafir yapması ve hem de cezalandırması çelişmeli ve tutarsız bir davranıştır.** Fakat İslamcılar bu hükümleri, sanki ortada çelişme yokmuş gibi müslüman kişinin beynine sokustururur.

Yine bunun gibi Bakara Suresi'nde "Dinde zorlama yok" (K. 2 Bakara 256) diye yazılıdır. İslamcılar buna dayanarak İslam'ın hoşgörü dini olduğunu söyler. Söylediklerini pekiştirmek maksadıyla: "Şüphe yok ki bu (Kur'an) bir öğüttür. O halde dileyen Rabbine götüren yolu tutsun..." (K. 73 Müzzemmil 19) ya da "Muhakkak ki bu kitap bir öğüttür. Kim dilerse ondan öğüt alır..." (K.74 Müddessir 54-55) seklindeki ayetleri okur. Buna benzer diğer ayet'leri ya da hadis'leri okuyarak seriat dininde inanç özgürlüğü olduğunu savunur.

Fakat bunu yaparken, söyledikleriyle çelişkiye düşercesine, İslam'dan baska "gerçek din" olmadığını, bildiren, baska din ve inanca yönelenleri "sapık" ya da "kafir" olarak ilan eden, ya da Tanrı'ya es kosalrı (müşrik'leri) ölüme götüren, daha baska bir deyimle inanç özgürlüğünü ve hoşgörüyu kökünden silen hükümleri sıralar. Örneğin Kur'an'daki "Müşrikleri nerede bulursanız öldürün" (K. Tevbe 5; Al-i İmran 85) seklindeki emirleri açıktır. Ya da "Kitab Ehli" olanlara (yani Yahudilere ve Hristiyanlara) karşı savaş açılmasını, İslami kabul ettirene ya da "Cizye" (kafa parası) alınana kadar bu savaşın sürdürülmesini öngören hükümleri belirtmekten geri kalmaz. İslam dini'nin bu hükümlere dayalı olarak yayıldığını, Muhammed'in bu maksatla savaşlar yaptığını, ölüm döşesinde iken "Arap cezaresinde iki din bir arada bulunmayacak" diye vasiyette bulunduğunu anlatmaktan bıkamaz. Dinde "zorlama" olmadığını bildiren hükümlerle, "zorlamayı" öngören hükümlerin (ve eylemlerin) yan yana, içiçe bulunmasını çelişki saymaz.

Bir yandan: "İyilik ve fenalık bir degildir... Sen fenalığı en güzel şekilde sav; o zaman seninle arasında düşmanlık bulunan kişinin yakın bir dost olduğunu göürsün..." (K. 41 Fussilet 34) seklindeki hükümler, diğer yandan bunlara ters düşen: "Ey inananlar...size kısas farz kilindi...Ey akil sahipleri kısas'ta sizin için hayat vardır..." (K. 2 Bakara 178-9), ya da "...Bir kötülüğün karşılığı, aynı şekilde bir kötülüktür..." (K. 42 Sura 40) seklindeki hükümler bulunur Kuran'da. Hangi kötülüğe hangi kötülükle karşı konulacağını da : "... hür ile hür insan, köle ile köle, kadın ile kadın..." (K.2 Bakara 178) ya da "... onlara can cana, göze göz, buruna burun, kulaga kulak, dise disle ve yaralara karşılıklı ödesme yazdık...Allah'in indirdiği ile hükmetmeyenler, iste onlar zalimlerdir..." (K.5 Maide 45 ayrıca bkz. Bakara 179) seklindeki hükümler de bulunur Kuran'da. Bir yandan öç almayı farz kılan bu emirlerle, ya da: "Sen de müşrikleri hicvü zemet, yahud onların hicivlerine mukabelede bulun, Cibril'de seninle beraberdir" seklindeki Hadis'lerle 186 hasır nesir olurken diğer yandan: "Her kim öç almayı bağışlarsa işte bu hareket büyüklerin karidir" (K.42 Sura 43) seklindeki hükümler bulunur Kuran'da.

Kur'an'daki Suresi'nin ya da ayet'lerin ve bunlarda yer alan konuların bilimsel bir sıralaması diye bir şey yoktur. Bir konu'nun biteviye işlenmesi diye de bir şey yoktur. Birbirleriyle ilgili bulunmayan çeşitli sorunlar ve konular birbirlerinin içine girmistir. Örneğin ibadet'le ilgili hükümler hukuk'la ilgili hükümlerle, ya da efsanevi olaylarla karma karışık bir şekilde, iç içedir. Belli bir konuyla ilgili olay anlatılırken hiç yeri ve ilgisi olmadan bir baska olaya geçiliverir. Kısaca fikir edinmek üzere bir iki örnekle yetinelim ve Kur'an'ın 2.ci Suresi olan Bakara Suresi'ne göz atmakla işe başlayalım: Suresi'nin 225 ila 238 ayet'lerinde "bosanma" ve "hülle" sorunları ele alınmıştır. Hukuk'la ilgili bu hususlar kurallara bağlanırken birden bire karsınıza, bu sorunlarla ilgisi bulunmayan namaz kılma usulleri çıkar ki ibadet'le ilgilidir (K. 2: 238-239). İki ayet'ten ibaret bu hususun hemen arkasından hukuk'la ilgili "bosanma" konusuna dönülür (K. 2: 240-242) hemen sonra, ve yine hiç ilgisi bulunmadığı halde, "savas" konusuna atlanılır ve vaktiyle Yahudilere savaş farzolduğu belirtilir, Talud ve Calud ordularının bozguna uğratılmaları hikaye edilir ve yeryüzü düzeninin, insanların birbirleriyle boğazlastırılması suretiyle saglandığı anlatılır (K. 2: 244-252)

Gelişi güzel bir baska örnek olmak üzere "Ankebut" Suresi'ni alalım. Söylendigine göre bu Suresi'nin ilk on ya da on dört ayet'i Medine'de, geri kalan 59 ayet'i ise Mekke dönemi esnasında Kur'an'a konmustur. Suresi'nin basındaki ilk ayet'lerde Bedir savaşında ölenlerin şikayetlerine karşılık: "Hak uğrunda cihad eden ancak kendisi için etmiş olur..." (K. 29: 6) seklinde yanıt verilirken İbn Ebu Vakkas ve anası Hamna ile ilgili hikayelere yer verilmiştir. Oğlunun müslümanlığı kabul ettiğini öğrenerek üzülen ve müslümanlığı terkedinceye kadar açlık grevi yapacağını söyleyen Hamna vesilesiyle Tanrı'nın

güya: "Eger ana baba, bana ortak kosman için seni zorlarsa, o zaman onlara itaat etme" (K. 2: 8) 187 şeklinde konustugu yazilidir. Sure'nin 14ci ayet'inden sonraki kısmi Mekke döneminde indigi için çok farklı konulara geçer ve Nuh'un , Ibrahim'in gönderilmesine atlar. Ibrahim'den söz ederken birden bire onu bırakıp Muhammed'e geçer ve (K. 29:18-23) sonra yine Ibrahim hikayesine döner ve bıraktığı yerden alıp devam eder (K. 29: 24-26); ederken de daha önceki bir Sure'de (ki 21. Sure olan Enbiya Suresi'dir) söylediğini (yani Tanrı'nın onu atesten nasıl kurtardığını) yeniden anlatır (K.21: 60-69), sonra Ishak ve Yakub'a ve Lut'a geçer (K. 29:27-28), ve sonra onları bırakır tekrar Muhammed'e döner (K. 29:29), sonra tekrar Ibrahim'e döner (K. 29:31) ve bu sefer daha önceki bir Sure'de (ki 11.ci Sure olan Hud Sure'sidir) söylemiş olduklarını tekrarlar, sonra Suayb'in Medyen'e gönderildiğine dair hikaye'ye geçer(K. 29: 36) ve bu sefer A'raf Suresi'nde (ki 7.ci Sure'dir) anlattıklarını yeniden tekrarlar, hemen sonra Ad ve Temud asiretleriyle ilgili masallara atlar (K. 29: 38), oradan Firavun ve Haman'a ve Musa'ya ait hikayeleri sıralar.

Kuran'da, bazan ibadetle, hukukla ve efsane ile ilgili hususlar birbiri içine geçmiş olarak yer almıştır: örneğin Mü'minin suresi'nin başında müslüman kişilerin, baskalarının yanında kullanılacak yerlerini açmamaları emredilirken, ahitlere riayetin ve namazların vaktinde kılınmasının gereği belirtilir, sonra birden bire insanın topraktan nasıl yaratıldığı, yer'in ve gök'ün nasıl olusturulduğu, gökten nasıl ölçü ile su indirildiği eklenir (K. 23: 12-21) Nuh ve diğer peygamberlerle ilgili hikayelere geçilir (K. 23: 58) ve sonra "Ayet'lerimiz size okunuyor, siz ise gerisin geriye dönüyor, kibirleniyor (Kur'an hakkında) ileri geri sözler söylüyor, ondan yüz çevirip uzaklaşıyorsunuz" (K. 23: 67) şeklindeki yakınmalara geçilir, daha sonra "(Tanrı) asla ogul edinmedi" (K. 23: 92) diyerek devam edilir.

Bir diğer örnek olarak Al-i Imran Suresi'ni ele alalım. Bu sure'de Uhud savaşından söz edilirken (K. 3 Al-i Imran 121-129) birden bire faiz yasaklarına geçilir (K. 3:30), hemen sonra Uhud savası ile ilgisi bulunmayan baska konulara atlanır (K. 3: 130-142) ve tekrar Uhud savası'nın anlatımına dönlülür (K. 3: 143-148). Uhud bozgunundan dolayı Tanrı'nın müslümanları sorumlu tuttuğu ve cezalandırdığı görülür (K. 3: 152-153); ancak ne var ki hemen akabinde Uhud felaketi'nin, Tanrı'nın müslümanları sinaması, denemesi olduğu belirtilir (K. 3: 152)

Bu tür tutarsizlikler, uyumsuzluklar ve çelişkiler hemen her Sure'de kendisini gösterir. Bundan dolayıdır ki, Kuran'ın "Allah/Tanrı sozu olmayıp", bir insan, yani Muhammed tarafından yazılmış olduğu sonucu çıkmaktadır.

Kuran Ve Seriat hükümlerindeki çelişkiler, ve tutarsizlikler konusunda İslamcılar'ın tutarsız tutumu:

Seriat hükümleri içerisindeki çelişmeler ve tutarsizlikler konusunda din adamının bilim dışı ve olumsuz bir tutumu vardır ki o da her şeyden önce insan aklının yetersizliğini öne sürmek ve örneğin : "Celiskiler bize göredir, Tanrı'ya ve Peygambere göre degildir" deyip işin içinden siyirmaktır. Hani sanki "çelişmeler", insanların gözünde "serab" gibi bir şeydir ve aslında yoktur da insanlar "çelişme varmış" gibi görüyorlardır!

Oysa ki çelişmelerin varlığı, daha İslamın ilk anlardan itibaren farkedilmiş ve gerek din bilginlerini ve gerek yöneticileri güç durumları sürüklemiştir. Örneğin Halife Osman, ya da Abdullah İbn-i Amr gibi ünlüler Kur'an'daki ayet'lerin birbiriyle çelişir olması yüzünden bazı hususlarda fetva veremez durumda kalmışlardır 188.

Seriat verileri içerisindeki çelişmelerin varlığını inkar etmek üzere din adamı'nın basvurduğu diğer bir yol, Kur'an'ın Tanrı'dan gelen "son ve tek gerçek" Kitab olduğuna, ve "geçmişte ve gelecekte onu batıl kılacak olmadığına" (K. 41 Fussilat 41-2), ve Kitab'da bulunanların "kesin gerçekler olup bunun dışında baskaca gerçek olamayacağına" (K. Mearif 51), ve "yeryüzündeki her şeyin apaçık Kitab'da tespit olunduguna" (K. Necm 75) dair ya da buna benzer hükümleri sıralamaktır. Bunu yaparken sirtini özellikle su ayete dayar: "... Allah katından gayri bir yerden gelseydi, (Kur'an'da) birbirini tutmaz bir çok şeyler bulurlardı..." (K. 4 Nisa 82).

Ote yandan İslamcılar, çelişkilerin ve tutarsizliklerin ortaya çıkmasını önlemek üzere sunu hatırlatır ki Kur'an ve Hadis hükümlerini tartismak, yalanlamak ve bunlar üzerinde süpheci olmak ya da bunlarda çelişki ve tutarsizlik olduğunu söylemek "günahtır", "dinsizliktir", "Tanrı'ya ve peygamberine karşı gelmektir". Bu hükümler çelişkili görünse de, akla ve müspet ilme ters düşse de, bunları hiç bir eleştiriyi ve tartismaya girismeden oldukları gibi kabul etmek gerekir.

Bunun böyle olduğunu anlatmak üzere din adamı: "Allah ve peygamberine karşı gelenler ... alçaltılacaklardır... Biz apaçık ayet'ler indirmisizdir, bunları inkar edenlere alçaltıcı ceza var..." (58 Mücadele 5), ya da: "Allah ve Resulü bir ise hükmettiği zaman (inanana) artık işlerinde baska yolu seçmek yaramaz. Allah'a ve Peygambere baskaldiran süpheci apaçık bir şekilde sapmış olur..." (K. 33 Ahzab 36) şeklinde hükümleri gösterirken "Allah'ın hükmüne uygun hüküm vermeyen kafirdir" (K. 5 Maide 44) ayet'ini ekler, ve benzer ayet'lerle "süphe" etmenin ya da Kur'an'da çelişki olduğunu söylemenin dinsizlik sayılacağını bildirir. "Dini işlerde asiri inceleyip sık dokuyanlar helak olacaklardır" şeklindeki hadis hükümlerini belirterek soru sormanın ve soru yolu ile din verilerine karşı gelmenin yasak olduğunu anlatır 189.

Kur'an'da çelişki olmadığını savunmak maksadıyla İslamcıların basvurduğu bir diğer yol, bazı ayet'lerin bazı ayet'lerle kaldırıldığını öne sürmektir. Oysa ki hangi ayet'lerin hangileriyle kaldırıldığı hususundaki görüş ayrılıkları bir yana ve fakat böyle bir iddia, hani sanki Tanrı her şeyi dilediği gibi önce'den düzenleyemezmiş ya da bilmezmiş ve bazı ayet'leri yanlışlıkla yerleştirmişse sonradan hatasının farkına varıp düzeltilmiş gibi bir anlam tasir ki Tanrı'yi küçültmek sonucunu doğurur.

Kaldi ki Kur'an'daki çelişmeler, kaldırılmadığı kesin olarak bilinen ayet'leri kapsar ki bunlardan pek bariz olanlardan biri, Ebu Talib'in ölümü vesilesiyle Muhammed tarafından Kur'an'a konmuş olan su ayet'tir: "Allah kimi doğru yola koymak isterse onun kalbini İslamiyete açar, kimi de saptırmak isterse... kalbini dar ve sıkıntılı kılar. Allah inananları küfür bataklığında bırakır" (6 En'am 125).

Bu ayet'le anlatılmak istenen sudur ki Ebu Talib'in kalbini müslümanlığa açmayan Tanrı'dır ve Tanrı onun müslüman olmadan ölmesini uygun bulmuştur. Ancak gerçek bundan çok farklıdır.

Bilindiği gibi Muhammed, kendisini bir baba gibi yetistiren Ebu Talib'i müslüman yapmak istemiş fakat yapamamıştır. Yapamayınca sorumluluğu sırtından atmak üzere Tanrı'nın keyfilğini öne sürmüş ve amcasının müslüman olmayışını bu keyfiliğe bağlamak üzere yukardaki formülü bulmuştur. Ancak ne var ki ayet kendi içerisinde çelişkilidir, çünkü bir yandan Tanrı'nın kişileri dilediği gibi saptırdığını belirtirken diğer yandan saptırdıklarını Cehennem'e attığını anlatmaktadır.

Konuya biraz ilerde tekrar döneceğiz, fakat simdilik değinmek istediğimiz sudur ki seriat ortamı içerisinde ve İslamcılarının elinde yetistirilen insanların seriat verileri konusunda süpheci olmaları, bu verileri eleştiri konusu yapmaları ya da tartismaları mümkün değildir. Mümkün olmadığı içindir ki fikrîsel gelişme yoluna girmeleri ve akilci düşünceye yönelmeleri güçtür. Düşününüz ki İbn Rüst gibi ünlüler bile Kur'an'daki kissa'lara "masal" dedikleri için, din adamları tarafından dinsizlikle suçlandırılmışlardır 190.

Kuran'daki Celiskilerin nedenleri:

Kuran'da gorulen çelişkiler ne gökten inmedir ve ne de din adamının dediği gibi "Tanrı'ya göre degil, bize göredir". Bu çelişkiler, Kuran'ın yaratıcısı olan Muhammed ve onun yardımcılarının kaynaklanmaktadır. (Bilindiği gibi, Muhammed, okur-yazar değildi ve Kuran'ı olustururken okur-yazar yardımcılardan faydalandı) Kuran'ı "Gökten indirdi" diyerek yarattığı dine taraftar toplamak isteyen Muhammed ve yardımcılarının, çeşitli durumlara ve farklı olaylara çözüm saglama siyasetinden doğmuştur.

Konu ayrı bir kitap olabilecek boyutta bulunmakla beraber pek kısa bir özet olarak söyleyelim ki Muhammed, kendisini Kureysli'lere peygamber olarak kabul ettirebilmek için ilk başlarda (özellikle daha henüz güçlenmediği dönemde) Kur'an'a "Dileyen Rabbinin giden yolu tutar" (K. 76 İnsan 29) ya da "Her kese islediklerinin karşılığı ödenir" (K. 46 Ahkaf 19) şeklinde ayet'ler koymuştur. Böylece kişileri, eğer müslüman olacak olurlarsa Cennet'e, olmayacak olurlarsa Cehennem'e gitmek gibi bir seçim karşısında bırakarak kendisine bağlayabileceğini hesaplamıştır. Daha baska bir deyimle müslüman olup olmamanın "kisisel irade" isi olduğunu, ve müslümanlığı seçenlerin mükafatlara konacaklarını anlatarak, ve nasıl olsa kişilerin kazanç yolunu (örneğin Cennet'e gitmeyi") tercih edeceklerini düşünerek, iyi bir taktik kullandığına inanmıştır.

Ancak ne var ki bu usul ile pek basari saglayamamis ve fazla sayida taraftarlar kazanamistir. Kendisini bir baba gibi büyüten ve koruyan amcası Ebu Talib'i bile, bütün cabalarına ve yalvarıp yakarmalarına ragmen, müslüman yapamamistir. Yapamayınca, basarisiz kalmis gibi görünmemek için müslüman olup olmamanın Tanrı'nın istegine bagli bir is oldugunu söylemis ve Kur'an'a: "Allah kimi dogru yola koymak isterse onun kalbini islamiyete açar... kimi de saptirmek isterse...kalbini dar ve sikintili kilar..." (K. 6 En'am 125) seklinde ayetler koymustur. Fakat "kafirlerin" Cennet'e giremeyeceklerini belirtmek üzere "Allah, inananlari küfür batakliginda birakir..." (K. en'am 125) seklinde eklemeye bulunmuyor ki çeliskili durumu yaratan da budur.

Ayni durum, daha sonra Medine'ye geçipte oradaki Yahudileri müslüman yapmaya kalkınca da ortaya çikmistir. Onlari müslüman yapabilmek için ilk önceleri bir takım ödün'ler (tavizler) vermis olmasına ve örneğin Kible'yi Yahudilerin kutsal bildikleri Kuds yönüne cevirmesine ragmen sonuç alamamis, onlari müslüman yapamamistir. Sadece onlar bakımından degil fakat putperest olan Arap kabileleri bakımından da ayni basarisizliklara ugrayınca taraftarlarından bir çoğu: "Eger Muhammed gerçekten Peygamber ise, nasıl olur da bu kisileri müslüman yapamaz?" seklinde konusur olmuslar ve bu tür konusmalar kuskusuz ki Muhammed'i telasa düşürmege yetmistir. Peygamberliginin şüphe uyandırabilecegi endisesiyle onların bu tarz konusmalarına engel olmak istemistir. Bundan dolayidir ki, daha önce amucasi Ebu Talib'in ölümü sırasında uyguladigi taktigi, bu vesile ile pekistirmek gerektigini anlamis ve putlara tapıp tapmamanın, ya da müslüman olup olmamanın Tanrı'ya ait bir is oldugunu söyleyerek, kisileri müslüman yapamamaktan dogma sorumlulugu sirtından atmaya çalışmistir. Bunu saglamak üzere Kur'an'a: "Tanrı diledigini saptirir, diledigi dogru yola sokar" (K. 16 Nahl 93), ya da "Allah dileseydi puta tapmazlardı" (K. 6 En'am 107), ya da "Tanrı kimin gönlünü islama açmıssa o Rabbi katında bir nur üzere olmaz mı?... Kimi saptirirsa ona yol gösteren bulunmaz" (K. 39 Zümer 22-23) seklinde (ve buna benzer) ayet'ler yerlestirmistir.

Görülüyor ki çeliskilerin asil nedeni günlük siyasetin olusumu ile ilgilidir: kisileri müslüman yapmak için "irade" özgürlüğü ilkesine basvurulmus ve örneğin "Kim müslüman olursa o mükafata erisir" seklinde hükümler konmus ve fakat basari saglanamayınca bu sefer müslüman olmanın kisi iradesiyle ilgili bulunmayıp Tanrı'nın istegine bagli oldugu tezi'ne basvurulmustur. Bu ve buna benzer durumlar, seriât hükümlerinin birbirleriyle çelisir nitelikte olmak üzere ortaya çikmaları sonucunu dogurmustur.

Islamcılar tartisma ve soru sorma yollarini kapali tutmakla çeliskili düşünme aliskanligini sürdürür.

Nasil ki Hristiyanlikta koca bir orta çağ boyunca Incil 'in eleştirilmesi ya da şüphe konusu edilmesi büyük günah sayilir idiyse, nasıl ki Isa ve anası Meryem 'le ilgili hususlarda tereddüd'e düşmek ve örneğin Meryem'in bakire olmadigini söylemek dahi ateste yakilmayı gerektirmis ve din sorunlarını tartismak çeşitli cezalarla önlenmiş idiyse, ayni sekilde İslam'da da Kur'an'ı ya da Muhammed'in yasamini elestiri konusu yapmak, akil kistasına vurmak da ayni ölçüde dehşet verici sonuçları dogurur olmustur. Ancak ne var ki Batı dünyası akil çağı'na girmekle bu durumlara son vermiş ve soru-tartisma usullerini her sorunun çözümü yapmış, her şeyin temeli haline sokmuş oldugu halde İslam'da böyle bir gelisme görülmemistir.

Her ne kadar islamcılar Kur'an'ı öne sürerek, örneğin: "Bilmiyorsanız kitaplılara sorun..." (K. 16 Nahl 43-44) seklindeki ayet'leri göstererek soru sormanın yasaklanmadigini söylerlerse de dogru degildir. Çünkü bir kere bu ayet'lerde, Tanrı'nın daha önce peygamber olarak erkeklerden baskasını göndermedigi belirtilmiş ve: "Eger bilmiyorsanız, (kitaplara) bilenlere sorun" denmistir. Bunun Kur'an hükümlerini tartismakla ilgisi yoktur.

Ote yandan din adamı, Kur'an'da belirtilen hususlarla ilgili soruların "memduh" (uygun) ve "mezmum" (uygunsuz) olmak üzere ikiye ayrildigini ve "uygunsuz" soru'ların "fuzuli" sayildigini ileri sürer. Söylemeye gerek yoktur ki böyle bir ayırım keyfilige dayalı olup soru sorma olasiligini yok kilar nitelikte bir seydır. Çünkü bir kere sorulacak soru'ları "uygun", ya da "uygunsuz" diye ayırma vurdugunuz an, soru sormayı yasaklamış olursunuz. Nitekim din adamlarımızın bugün dahi yaptıkları budur. Nice sayısız örneklerden birini verelim: Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yayınladigi Sahih-i Buhari Muhtasari... adli yapının 4.cildinin 536.sayfasında Muhammed'in, kendi öz anası Emine için dua ("istigfar") etmek üzere Tanrı'dan izin istedigine ve fakat Tanrı'nın ona bu izni vermedigine ve vermedigi için anasına magfîret dilemedigine dair Ebu Hüreyre' nin rivayet ettigi bir Hadis vardır. Bunu okuyan bir kimse, haklı olarak kendi kendisine: "Pek iyi ama, Muhammed bir çok vesilelerle -'Analarınız sizi binbir fedakarlık ve zahmete katlanarak yetistirmistir, onlara dua edin... Anaların ayakları altından Cennet'ler geçer-' seklinde konusurken, kendi anasına neden dua etmez?" diye sormak ve bunun cevabını almak ihtiyacındadır. Ancak ne var ki böyle bir soruyu tartismak ve buna akilci bir yanıt aramaktan islamcılar kacinirlar, günah islemekten korkarlar dusundukleri için bile..

Yine bunun gibi Kur'an'da, biraz önce belirttigimiz gibi, Tanrı'nın, kimi kimselerin gönlünü açip onlari müslüman yaptigina ve Cennet'e aldigina ve kimilerin de gönlünü kapatıp kafir kildigina ve Cehennem'e attigina dair ayet'ler vardır (Örneğin En'am 125; Nahl 93; Zümer 22-23 vs...). Söylemeye gerek yoktur ki akla ve mantiga ve Tanrı'nın yüceligi fikrine aykırı düşen böylelerine keyfi bir davranış karşısında soru sormamak, susup oturmak mümkün degildir. Ancak ne var ki din adamı, islami verilere dayalı olarak, size bu olanagi tanımaz, "uygunsuz" soru sordunuz diye sizi, en azından zindiklikle suçlar, ve biraz daha ısrar ederseniz, çeşitli usullerle "Cehenneme" yollar...!

Ote yandan din adamı, sadece soruları "uygun" ya da "uygunsuz" ayırımına baglayarak degil fakat bir de fazla soru sormanın günah olacagini hatirlatmak suretiyle sizi susmusluga zorlar; dayanağı yine seriât verileridir. Gerçekten de din adamı'nın belletmesine göre Muhammed, Tanrı'nın igrênç bildigi üç seydin birinin "Kesret-i sual" (fazla soru) oldugunu bildirmiş ve: "Ben sizi bir seydin nehyedersem, ondan ictinab ediniz, bir şeyin ifasını emredersem , onu da ...yerine getiriniz" demis ve dini işlerde asiri inceleyip sik dokuyanların helak olacaklarını eklemistir.

Din adamı, bundan baska bir de Kur'an'ın: "Size açıklanınca hosunuza gitmeyecek şeyler sormayın" (K. Maide 101-102) seklindeki ya da buna benzer diger ayet'lerini öne sürerek mü'min kisileri soru sormak ve hele tartismak hevesinden uzak kilar 191. Çünkü soru sorma ve tartisma geleneginin islam dini'ni temellerinden sarsabilecegi görüşüne saplıdır. Sunu bilir ki Emevi 'ler ve Abbasi 'ler döneminin bazı halifeleri zamanında din sorunlarının tartisilir olması, islamin özünü bagli çevrelerce bu sekilde kabul edilmiş ve önlenmiş ve bu ise girisenler "dinsiz" ve "bilgisiz" diye bellemiş ve bu tutum bugüne dek sürüp gelmistir. Gerçekten de bu halifeler döneminde yer alan fikir alis verisi sırasında Kur'an'ın bile Tanrı sözleri degil fakat insan yapısı bir kitap oldugu öne sürülmüş ve bu tür egilimler seriâtçılara pek tehlikeli görünmüştür.

Bundan dolayidir ki islamcılar, 20.yüzyilin bitmek üzere bulunduğu bu uygarlık döneminde dahi insanlarımıza, yemek yerken yemek kabına sinek düşecek olursa, sineğin disarda kalan kanadını yemegin içine batırıp sonra çikarip atmalarını, ve çünkü bunun bir "Peygamber emri" oldugunu, "peygamberin söylemesine göre" sineğin iki kanadının birisinde hastalik, öbüründe sifa bulunduğunu ve "idrak sahibi" olan sineğin önce zehirli kanadını yemege soktugunu ve bu nedenle eger diger kanat iyice yemege batirilacak olursa hastalik olmayacagini belirtirlerken, bazı kimselerin: "Bir sineğin iki kanadında nasıl olur da hem da (hastalik) hem deva (hastalik giderici ilaç, çare vs...) olan iki zid hassiyet bir arada toplanmış? Sonra hakir bir sinek nasıl olur da yiyecek içine önce zehirli kanadını sokmayı, deva olan kanadını geri bırakmayı bilebilir?" seklinde soru sormalarını "günah" saymakta ve soranları en azından "inatçı cahil" olarak tanımlamaktadırlar 192. Buna benzer daha nice örnekleri sıralamak mümkün.

Kisi özgürlüğü bakımında önemli olan şey sadece soru sormak degil fakat din emirlerini tartismak ve gerektiginde kinamaktır. İste İslam'ın, daha ilk anlardan itibaren önlemek istedigii şey, asil bu olmustur. Bundan dolayidir ki Kur'an'ın Tanrı sözleri olmadigini söylemek ya da Muhammed'in yaşam ve davranışlarını elestirmek ya da buna benzer görüşler öne sürmek, dehşet verici cezalarla baglanmistir ki bunlar arasında ellerin ve ayakların "çaprazlama kestirilmesi" gibi olanları vardır (Bkz. K. Maide: 5). Unutmayalım ki dünyevi nitelikteki bu çok korkulu ve dehşet verici cezaları, bir de gelecek dünya Cehennem'lerinin kaynar ateslerinde yakılmak gibi olanları tamamlar. Din adamlarımız için bu tür cezalar sistemini ayakta tutmak kadar kazançlı ve mutluluk yaratan baska bir şey yoktur. Oysa ki insanlık tarihi boyunca elestiri ve tartisma olasiligina yer vermeyen hiç bir sistem geriliktan çıkamamistir.

Kaynak: İlhan Arsel'in "Din Adamları" adli eserinden yararlanilmiştir.

İçerik ve Biçim Olarak Kur'anın Özellikleri

Gerek Kur' an gerekse de İslam yorumcuları Kur' an ' ın insan ürünü olmayıp Allah tarafından indirilmiş ve olağanüstü bir kitap olduğu iddiasındadırlar. Peki ama gerçekten de öyle midir?

Cennet cehennem kaygılarından sıynılıp, diğer başka kitapları inceler gibi nesnel bir sorgulamaya girdiğimizde, Kur'an'ın, gerek yazım tekniği gerek içerik olarak çok geri bir eser olduğu gerçeği ile karşı karşıya kalırız. Bunun böyle olması onun yazılı kültürün değil, sözel kültürün ürünü olmasının da kaçınılmaz sonucudur. Karşımızda iç kurgusuyla iç tutarlığa ve yazım tekniğine sahip, sözcüğün gerçek anlamında bir kitap değil, bir anlatılar toplamı bulunmaktadır.

Birkaç kitap okuma pratiği olmuş ve asgari anlamda sorgulama yeteneği oluşmuş her kişinin, Kur'an'ı herhangi bir kitabı okur gibi sorgulayarak okuması halinde, cennet cehennem kaygılarıyla kendine açıklamaktan çekinse bile, büyük bir düş kırıklığına uğrayacağı kuşkusuzdur. Çünkü Kur'an'ın önceden yazılmış insan ürünü çoğu kitaptan daha yüzeysel, plan ve programdan tümüyle yoksun, tekrarlarla dolu ve yığınla kopuk kopuk söylencelerden başka ticaret, kadın-erkek ilişkileri, kölelik, cezalar ve Muhammed'in karşılaştığı olaylara ilişkin yorumlardan ibaret olduğunu görecektir.

Onda eşitlik, kardeşlik, özgürlük temelinde bir dünya cennetinin kuramsal çerçevesini, hatta yüksek ahlaki ölçütler ve insan sevgisinin öğelerini arayanlar da bunları göremeyeceklerdir. Bu çerçevede her Müslüman'ın Kur'an'ı okumasını, Onun ancak Kur'an alimlerinin yorumuyla anlaşılabilmesi yolu gizemsel önkoşullarından kendilerini kurtararak, kendi başlarına okumalarını özellikle öneriyoruz.

Kaldı ki Kur'an'ın bizzat kendisi, "kul" ile Allah arasına birilerinin girmesinden yana olmayan bir kavrayışa ve önermeye sahiptir. Bundan dolayı da basitlik ve anlaşılabilirliğini özellikle vurgular:

Şuara-195'te, Muhammed, "uyancılardan olabilsin diye" Kur'an'ın "apaçık bir dille" indirildiği; Zuhuruf-2-3 'te daha açık olarak, "apaçık Kitabı yemin olsun ki şüphesiz biz O'nun düşünüp anlayasınız diye" indirildiği; Fussilet-44'te, Kur'an ayetlerinin uzun açıklamalı olmadığı; Yusuf-12'de Kur'an'ın, herkesçe "okunup anlaşılması için" indirildiği; Duhan-58 'de, herkese "öğüt alsınlar diye indirerek kolaylaştırıldığı" söylenir.

Dolayısıyla herkes, kavrama yeteneğine tam bir güvenle ve softaların, "O'nun ortalama insan tarafından doğru kavranamayacağı, dolayısıyla kendilerince yorumlanmasının zorunlu olduğu" yolu demagojilere prim vermeden okumalıdır. Kur'an, önkoşullardan uzak, sorgulanarak okunursa kendi niteliğini net olarak ortaya koyan, kendine ilişkin önsel hayalleri yine kendisi yıkan bir nitelik sergilemektedir çünkü.

Kur'an'ın hemen hemen yarısından çoğunu kapsayan ve Tevrat kaynaklı olan peygamber masalları Kur'an'ın niteliği açısından oldukça tayin edicidir. Yusuf masalı hariç hiçbir derli toplu bir anlatıma bile sahip olmayıp, her biri pek çok surede bölük pörçük ve her seferinde ve hatta aynı sure içinde bile çelişkilerle dolu olarak anlatılmışlardır (8. Bölüm 'de göreceğiz).

Bir yazar değil, bir anlatıcı olduğu için, Muhammed'in kronoloji diye bir kaygısı hiç olmamıştır. Anlatılardaki sistematik sorunu bu içerik ve karmaşa içinde ortadan kalkmıştır; olaylar ve isimlerin sık sık birbirine karıştırılması da cabası. Sonuç olarak bu masallar, Kur'an'ın, diğer sorunları yanı sıra, özde tarih bilimiyle de, gerek yöntem, gerek gerçeklik anlamında karşıtık içinde oluşunun somut belgelerini oluşturmaktadır. Onda cümle kuruluşunda bozukluklar birbirini takip eder. Plan ve programdan tümüyle yoksundur. Konudan konuya geçmeler de aynı şekilde bağıntıdan yoksundur, Muhammed, o anda olduğu gibi yazdırır veya ezberletir. Bundandır ki çoğu sure, aynı konuların (tabii çelişkiler ve farklı ifadelerle) yinelenmesinden ibarettir.

Geçmişte gerçekleşmemiş ve zaten bilimsel gelişmenin kesin bir şekilde ortaya koyduğu gibi gerçekleşmesi olanaksız mucize rivayetleriyle doludur: Gömleğe sürtüp körü iyileştirmeler, balık kamında yaşamalar, bakire olarak doğumlar, beşikte konuşmalar, ölümleri diriltmeler, ateşte yanmamalar, gökten taş yağmaları, yılanı dönüşen sopalar, su fışkıran taşlar vs. vs. vs... İşte tam da bu noktada şeriatçı demagogların, tüm bunları mantığa, günümüz değerleri ve bilgilere uygun kılmak, daha ötesi Kur'an'ı her anlamda olağanüstü göstermek amaçlı çabalarıyla karşılaşırız. Hiçbir bilimsel değer taşımayan, en temel ahlaki ölçülerini çiğnemek pahasına gerçekleştiren, zaman zaman ne yazık ki gülünç olan bu çabaların ortalama bilinç düzeyinin gerisinde bırakılmış olan yığınlarda etkili olması ise kuşkusuz için trajik yanını oluşturmaktadır. Ne ki elde edilen başarının temelinde yatan daha önemli gerçek, hiç kuşkusuz seslenilen kitlenin zaten beşikten başlayarak dinsel yargılarla koşullandırılmasının yanı sıra, dinin cehennemi ve cennetiyle kişilerin sorgulama bilincini etkisizleştiren "öbür dünya" kozudur.

Eğitsizlik düzenlerinin geniş yığınlarda yarattığı doyumsuzluk ve hak almayı engelleyen mevcut yoğun baskı koşulları da, insanların dine sığınma eğilimine girmesinde temel bir işlev görmektedir. Bu bağlamda düşünmenin yerini inanç almakta, bu da kendisine inanılacak basit mantık oyunlarının prim kazanmasına uygun bir ortam sağlamaktadır. Asgari bir toplumsal-tarihsel kavrayışla görülebileceği gibi, dinlerin etkinlik kazandıkları dönemler, yoğunlaşan toplumsal bunalımlara dünyasal kurtuluş umutlarının zayıfladığı dönemler olmuştur. Daha ötesi bu gelişme, taraftarlanca "doğru" farzedilen tek bir dinin değil, bütün dinlerin ve tabii falcılığın, cencilüğün, burççuluğun vd. bilim dışı tüm inançların genel olarak prim kazandığı dönemler olmuştur.

Bu bağlamda yaşadığımız coğrafyada karşımıza çıkan şey; çağdaş bilgileri ezberleyip, Kur'an'ın, karşıt nitelikli mantığından koparılmış muğlak deyişlerini de çarpıtarak, bilime ve çağdaş ahlaki değerlerle uzlaştırmaya amaçlı yoğun bir söylem ve yayın furıyası olmaktadır. Zaten küçükten koşullanmış, hakları için mücadele etmekten yıldırlanmış yığınların karşısına çıkarılan bu demagojik ve coşkulu dil, işte bu koşulların sonucudur ki etkili olmaktadır. Oysa Kuran, oldukça geri, utku sınırlı, üstelik o dönem bilgi düzeyinin gerisinde bir polemik, söylence ve kanun kitabıdır; özellikle belirtilmelidir ki onunla aynı düzeyde işlenmesi halinde günümüzde bir ortaokul öğrencisi bile kompozisyonunda sınıfta kalır; onun bilgilerini kullanması halinde ise Tarih 'te, Coğrafya 'da, Biyoloji 'de ve diğer ilgili derslerde de ha keza.

Kur'an'ın evrensel olduğu iddiası da tamamen boş bir sözden ibarettir; tıpkı dinin ezel ve ebed değil tarihsel bir olgu olduğu ve tekrar ortadan kalkacağı bilimsel gerçeğinde olduğu gibi Kur'an da, Tevrat ve İnciller gibi belli tarihsel koşulları, o dönem bilinç düzeyinin ve içinden çıktığı toplumun kültürel-ekonomik-toplumsal yapılarının ürünüdür. Zaten aksi olsa, önceden de belirttiğimiz gibi bir biri peşi sıra (o da insanlığın ortaya çıktığından yüz binlerce, dinsel düşüncenin çıktığından onbinlerce yıl sonra) farklı farklı din kitapları ortaya çıkar mıydı? Aksine daha insanlığın ilk oluşumundan itibaren indirilmiş ve evrenselliği dilinde, yapısında, utkunda açıkça görülen bir kitap ile karşılaşmaz mıydık?

Oysa basit bir bilgi düzeyiyle bile görebildiğimiz gibi, din kitaplarının tümü, içinden çıktıkları toplumun kültürel-ekonomik, toplumsal değerlerince biçimlenmişlerdir. Ve tabii ortaya çıkmanın için insanoğlunun belli bir evrim geçirmesi, giderek yazıyı ve yazabilecek araçları icat etmesi gerekmektedir. Her şeyin gerçek ve tek yaratıcısı olan insan, eğer ki yazıyı yaratmamış olsaydı din kitapları da ilkel dinler gibi salt sözel kalacaklardı. Özetle ortaya çıkabilmesi için bile insanlığın belli bir aşamaya gelmesi zorunlu olmuştur; ki bunlar onun, tarihsel bir ürün olması yanı sıra insan ürünü olmasının da somut göstergesidir.

Tabbara, "Kur'an'a göre din, aslında ve özünde birdir, değişmez. Bununla beraber konulan şer'i hükümler, milletlerin sosyal durumu ve fikri kabiliyetleri seviyesine göre değişir (a.g.e, Sf-35) derken de, gerçekten bunu doğrulamıyor mu zaten?

Kuşkusuz "aslında ve özünde" bir olan, evrenselolan bir dinsel temel vardır ve bu, Tabbara'nın kastettiğinin aksine, çok tanrılı dinleri de kapsar: Bu temel; yaratılış da dahil, karşılaşılan olgu ve olayların insanüstü bir güç tarafından gerçekleştirildiği, başa gelen her iyilik ve felaketin tanrılardan kaynaklandığı, dolayısıyla onları hoşnut etmek gerektiği, onun ölümden sonra insanları ödüllendirip cezalandırdığı, kadının hizmet için yaratılmış tabii bir yaratık olduğu, köleliğin ve eşitsizliğin meşru olduğu, ama görece bir devletin de gözetilmesi gerektiği vb. vb.'dir. Açık ki bu düşünce yapısı, kendi dışındaki olay ve bulguları açıklayacak bilgilere ve en genelde yönetime sahip olmayan kişilerin kabullenebileceği ilkel bir değer yargıları bütünüdür.

Bu ortak paydayı aşılıp daha ayrıntılara uzandığımızda ise, dinlerin evrensel ve insanüstü olmayıp aksine, tarihsel-toplumsal ve insan ürünü olduğu gerçeği daha da net hale gelir. Her birinin cenneti, cehennemi, ibadet biçimleri, tapınak yapıları farklı farklıdır. Aralarındaki fark çok küçük bile olsa mutlaka vardır. Bu farklılıklar, içinden çıktıkları toplumların "sosyal durumu ve fikri kabiliyetleri"nce belirlenmektedir. Yoksa Tabbara'nın iddiasındaki gibi, bu özelliklere göre Allah tarafından kısmi farklılıklarla gönderilmemektedir; kaldı ki böyle bir tanrı fikri, kullarının farklılaşan iradesi ve gerçekleri karşısında teslim olan, yani kadir-i mutlak olmayan yeni bir tanrı kavrayışını beraberinde getirir ki, Tabbara bile işin içinden çıkamaz.

Dinlerin hükümlerinin milletlerin sosyal durumu ve fikri kabiliyetlerine göre değişik değişik indirildiği yaklaşımını kabul edecek olursak, dinin evrenselliği fikri de bu mantık içinde çürümüş olur. Bu durumda Yahudilik-İbrani, Hristiyanlık-Avrupa, (ki gerçekte O da İbrani kültürü ve toplumunun daha sonra farklılaşan bir ürünüdür) İslamiyet-Arap (ki O da İbrani kültürünün Araplar üzerindeki etkilerinin bir ürünüdür) dini olur. Bu yaklaşımla Allah'ın diğer topluluklara niye din göndermediği sorunu karşımıza çıkar ki, tanrısal düzeyde, "bilmediği", "unuttuğu" gibi yanıtlar geçersiz olacağından,

iş gelip keyfiyet sorununa dayanır. Ve tabii bu durumda o dinin, başka kavimlere, "sosyal durumu, fikri kabiliyetleri" farklı farklı olan Türklere, Kürtlere, Acemlere vs. dayatılması da Allah'ın iradesinin çiğnenmesi olur.

Diğer yandan "milletlerin sosyal durum ve fikri kabiliyetleri" de (her şey gibi) durağan olmayan sürekli evrim geçiren olgular olduğundan, aynı toplum için bile dinlerin belli çağlar içinde yeniden gönderilmesi gerekir; ne de olsa bu "canı çıkasica insan" sürekli kendini yeniliyor! Örneğin köleciliği meşru gören Kur'an dönemi insanı ile, köleciliği insanlık dışı gören günümüz insanı arasındaki karşıtlık, (demagogların gülünç mazeretleri bir yana) bir dogma olan dinler için tam bir handicap oluşturuyor. Bundandır ki kölelerin alım satım hukukunu düzenleyen Kur'an ayetleri ve İslam hukuku günümüz İslam yorumcularını demagoji üretmeye zorunlu kılar (Ahlak ve Ekonomi konulu 3. ve 4. ciltlerde göreceğiz).

Demek ki dinler arası ayırım sorununa tutarlı bir bahane uydurmak gereksinimini karşılamak amaçlı Tabbara'nın açıklaması, gelişme ve oluşumlarda tanrısal keyfiyet yerine toplumsal gerçekliği geçirmekle, dinsel mantık açısından hem kendisini bir müşrik konumuna düşürmekte hem de sorunu daha da içinden çıkılmaz hale getirmektedir.

Din kitaplarının bir diğer handikapı da birbirlerini yadsıyarak tanrıların keyfiyetini daha da perçinlemeleridir. Tabbara bu konuya da şöyle açıklama getiriyor: "Allahu Teala, hak dini olduğu konusunda azıcık tereddüt olmayan İslam dini ile bütün dinleri sonuca erdirdi. Ve Hz. Muhammed' e kendinden öncekileri ortadan kaldıran bir şeriat gönderdi. Bu şeriat, insanın fikri tekamülünün icaplarına uygun, her zaman ve her yerde geçerlidir. Bu şeriat, Kur'an-ı Kerim'in açıkladığı gibi, Allah'ın kabul ettiği tek yoldur. Kim İslam'dan başka bir din ararsa, o din kabul olunmaz. O, ahirette de kaybedenlerden olur." (a.g.e., s-35)

Bu sözlerle karşı karşıya olduğumuz yargının bilimsel mantık açı- sından hiçbir değer taşımadığı ortada. Peki ama dinsel mantık içinde bu sözlerin değeri ne? Soruna örneğin bir Yahudi'nin gözleriyle ba- kalım: "Hak dini olduğu konusunda azıcık tereddüt olmamak" espri- sinin Yuhudilik'ten farklı İslamiyet'e mal edilmesinin kanıtı nedir? Üstelik Kur'an, Yahudiliğin Allah tarafından gönderildiğini de kabullenmekte iken? Tevrat'ta tahrifat varsa Allah tahrifatları düzelterek gönderemez mi? Biricik tutarlı davranış bu değil midir? Daha ötesi ibadet biçimlerini toptan değiştirmesi Allah'ı istikrarsız bir kişi konumuna düşürmek olmaz mı? Bu anlamda dinsel mantık açısından İslamiyet'in yaptığı, tanrı imgesini olumsuzlamak olmaz mı? Asgari tutarlılıktaki bir insanın bile, özeleştiriyi yapmadan, gerekçelerini açıklamadan yapamayacağı değişimleri, her şeyi bilen, her şeyi düzenleyen yanılmaz bir tanrının yaptığını iddia etmek ne anlama gelir?

Bu arada belirtmeden geçmeyelim:

Muhammed Medine'ye ilk geldiği dönemde ideolojik gıdasını önemli oranda kendisinden aldığı ve üstelik Medinelilerin tek tanrı fikrine varmasında ve kendisini Arapların Peygamberi kabul etmelerinde önemli işlev görmüş olan Yahudileri (tıpkı Hristiyanlar gibi) kendine dost ve kendi tanrısı nezdinde meşru görmektedir. Yahudilerin Kiblesi de dahil onlara ait pek çok şeyi İslamiyet'e geçirir. Daha ötesi, özellikle de Yahudi ve Hristiyanları kastederek; "... (Ey ümmetler) Her birinize bir şeriat ve bir yol verdik. Allah dileseydi sizleri bir tek ümmet yapardı. Fakat size verdiğinde (yol ve şeriatlarda) sizi denemek için (böyle yaptı). Öyleyse iyi işlerde birbirinizle yarışın. Hepinizin dönüşü Allah'adır..." (Maide-48) diyen bizzat Kur'an'dır.

Ancak bağımsız kimliklerini korumaları ve ortak hayatın ilişkileri içinde girilen tartışmalarda ayetlerin birbirleri ve özellikle de Tevrat ile olan çelişkileri ifade etmeye başlamalarıyla Muhammed'in Yahudilere ilişkin tavri değişmeye başladı. Bunun üzerine Maide-48'in aksine, onların Tevrat'ı "değiştirdikleri" iddiasıyla başlayan kopuş- ma, giderek "düşman" ilan edilmeleriyle kemikleşir. Bu sırada Hristiyanlara ilişkin olumlu yargı hala sürmektedir; ancak bir müddet sonra o da değişecek ve Maide-5 'ide, her ikisini de "zalım" ilan ederek onlarla dostluğu yasaklayacaktı (tabii Kur'an'da ayet ve Sure düzenlemesi tarihsel sıralamaya göre olmadığından, gerek bu, gerekse de kimi diğer gelişmelerdeki yargılarda okuyucu ciddi sorunlarla karşılaşabilmektedir).

Özetle Kur'an ölçütünde büyük dinlere ilişkin Tanrı yargısı ciddi sorunlarla malûldür.

Bir an İnciller'de yeni bir peygamberin geleceğinden söz edildiği iddiasını doğru kabul edelim; bu, her bunalım döneminde yeni yeni peygamberler üreten o günün kültürel iklimi içinde gerçekten de mantıkidir; ancak onun yepyeni bir sistem getirip öncekileri yadsıyacağı iddiasının tutarsızlığı ortada değil mi? Dolayısıyla Allah ikide bir önceki şeriatını ortadan kaldırıp yenisini ortaya koyan biri derecesine düşmektedir.

Daha ötesi, önceki dinlerine inanan ve yenisine inanmak için en küçük bir tutarlı gerekçe göremeyen ve hatta yeni dinle tanışma olanağı bile bulunmayan insanların cehenneme yollanacağı iddiasına ne demeli? Bu keyfiyetten de öte zulüm olmaz mı? Üstelik ufkü tüm zamanları ve tüm evreni kapsamak durumunda olan Allah, insanlara kitap yollamaya kalksa tüm insanlığa birden yollamaz mıydı? O halde bir Yahudi açısından tanrının ululuğu, yanılmazlığı, istikrarlılığına inanmanın asgari gereği olarak Yahudilik'te ısrar etmekten daha tutarlı bir davranış olabilir mi? Hele ki Tevrat'ın ilk yazarı olarak Musa'nın ve sonradan eklenen bölümlerin yazarları olarak Davud'un, Süleyman'ın, Eyyüb'ün, Zekeriya'nın vs. "peygamber" oldukları Kuran'da açıkça onayanmışken?...

Burada en çok spekülasyon konusu olan nokta önceki kitapların süreç içinde tahrif oldukları iddiasıdır. Biz, bu durumda Allah'ın yapacağı biricik davranışın, tahrifatı yapanları ibret-i alem olsun diye hemen cezalandırmak ve kitabı aynı şekilde yenilemek olacağını vurgulamakla başlayalım. Allah dediğin, kitabını tahrif edenlere karşı sessiz kalacak kadar aciz olmadığına ve tahrifatı düzeltmek, "ol" demekle düzeltilen kadar basit bir sorunken, üstelik O, bunun yerine başka bir şeriat getirecek kadar istikrarsız biri olmayacağına göre, aksi bir yaklaşım, tutarlılık çerçevesinde açıklanabilir mi? Nitekim Hakka-44-47'de, "Eğer Muhammed bize karşı, O'na bazı sözler katmış olsaydı biz onu kuvvetle yakalardık, sonra onun şahdamarını koparırdık" der. Şimdi asgari bir tutarlılığın gereği sormak durumundayız; "en sevgili kul" Muhammed'in şahdamarını koparmaktan sözeden bir gücün, Tevrat ve İncil'de tahrifat yaptıkları varsayılanlara aynı şeyi yapmamasının mantıki açıklaması olabilir mi?

Kur'an'ın, önyargılardan anılmış bir sorgulamasına gidildiğine, kendi içinde oldukça ciddi ve yaygın çelişmelerle dolu olduğundan söz etmiştik. Şimdi bunların bir kısmını görelim:

Örneğin Bakara-234, kocası ölen kadının "Dört ay on gün beklemesini" söylerken Bakara-240, "Evlerinden çıkarılmaksızın senesine kadar geçimini sağlayacak şeyin vasiyet edilmesini" emreder. (6)

(6) Konuya ilişkin T. Altıkulaç'ın aktarımı, Kur'an'ın tahrif edilmemişliği iddiası açısından ilginçtir: "Hz. Osman mushafları yazdırılırken Bakara'nın 240. ayetine gelince Abdullah B. Zubeir, bu ayetin 234. ayetle neshedildiğini (manasının yürürlükten kaldırıldığını) hatırlattı. Ve yazmasanız olmaz mı? anlamında bir hatırlatma yaptı. Hz. Osman'ın cevabı şu oldu: 'Ondan hiçbir şeyi yerinden oynatmaya benim gücüm yetmez' (Yüce Kitabımız Hz. Kur'an, s. 32)". Ebu Bekir ve Ömer'in hazırlattığı Kur'an'a güvenmeyip yeniden yazdırış, çelişkili parçaları yaktırmış bir kişinin, "Ondan hiçbir şeyi yerinden oynatmaya benim gücüm yetmez" deyişinin, o günün ve bugünün saf müslümanları nezdinde yapılan değişikliklere meşruiyet kazandırmak amacından öte hiçbir değer taşımayacağı açıktır.

Zina konusunda, Nisa-16 'da, "zina eden iki kimseye eziyet edin, tevbe edip düzelirse onları bırakın" denirken, Nisa-15'te, daha farklı olarak, sadece kadın için "ölünceye kadar veya Allah onlara bir yol açana kadar evlerde tutun" denir. Nur-2'de ise, "Zina eden kadın ve erkeğin her birine yüzer değnek vurun" denir. Daha sonra Kuran'ın bu farklılaşan iradesini de aşır, Muhammed döneminden başlayarak, zina eden kadına taşlanarak öldürme cezası verilmeye başlanmıştır. (Tabii erkek sopa cezasıyla kurtulur; bu da Şeriatın adaleti ve "kadının yüceltilmesi"nin anlamı oluyor!) Yani Kur'an'ın çelişkileri yetmezmiş gibi Muhammed döneminden başlayarak köleci Arap iradesi elimizdeki Kur'an'ın üstüne geçer. Cezanın özellikle kadın için korkunç bir vahşet olduğu gerçeği bir yana, görüldüğü gibi dört çelişik ceza yöntemiyle karşı karşıyayız.

Yine içki konusunda da aynı durumla karşılaşırız: Nahl-67'de içki "güzel rızık" olarak nitelenirken, Bakara-219'da içkinin faydası da olduğu, ancak zararının daha çok olduğu belirtilir. Nisa-43 'te Kur'an; sarhoşken "ne dediğini bilene kadar namaza yaklaşmayın" diyerek içkiye sadece namaz sırasında yasak getirmekle yetinir. Maide-90'da ise karar değiştirir ve içkiyi toptan yasaklar. İnsanüstü, bilgelerin bilgisi, yanılmaz bir tanrı imgesiyle böylesi bir yaklaşım örtüşür mü acaba? Tüm bu karmaşaya ek Tur-23 'te, "Cennette karşılıklı kadeh tokuştururlar ..." denilir ki her şey tam bir çelişkilere yumağı olur.

Yine Enfal-l'de "ganimetler Allah'ın ve peygamberindir" denirken, Enail-41'de "...ganimetlerin beşte biri Allah'ın, peygamberlerin (...)dir" denir.

Keza Maide-51 'de "Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudur. Sizden kim onları dost edinirse, doğrusu o da onlardandır. Şüphesiz ki Allah zalim toplulu- ğuU doğru yola erdirmez" denirken, Maide-82 'de, Maide-51 ayeti, Hristiyanlar konusunda yalanlanır."Ant olsun ki Müminlere karşı insanlardan en şiddetli düşman olarak Yahudileri (...) bulursun. Ve onlardan Müminlere karşı en yakın sevgi gösterenleri ise, 'biz Hristiyan'ız' diyenleri bulursun. Bu da onların arasında papazlar, rahipler bulunduğu içindir; hem bunlar hakkı kabulde pek büyüklük taslamazlar" denir. Ancak yine Maide- 14'te fikir değiştirir ve "biz Hristiyan'ız" diyenler(in) "(...) aralarına kıyamet gününe kadar düşmanlık ve kin saldık" denmekten geri durulmaz.

Bir diğer çelişki de doğrudan peygamberlere ilişkindir. Örneğin Bakara-285 'te "...Biz depeygamberlerimiz arasında fark yapmayız..." denirken, aynı surenin 253. ayetinde; "İşte bu peygamberlerin bir kısmını diğerlerine üstün kıldık.." denir.

Asıl ilginç tüm bu ve benzeri çelişik yargılar belirtilmemiş gibi; , "...Eğer Kur'an Allah'tan başkası tarafından indirilmiş olsaydı onda birbirine zıt olan birçok şey bulurlardı" (Nisa-82); " Allah'ın sözleri asla değişmez..." (Yunus-64); "Benim nezdimde söz değiştirilmez..." (Kaf -29) denilerek, tanrısallık iddiası yine bizzat Kur'an'ın kendisi tarafından ortadan kaldırılır. Ama daha da önemlisi,içsel çelişkilerin ancak tanrısallık olmamanın bir ispatı olabileceği şeklindeki sözler üzerine yukarıdaki ifadeler unutulur ve; "Biz bir ayeti değiştirip yerine başka bir ayet getirdiğimiz zaman -ki Allah neyi indireceğini çok iyi bilir- 'sen düpedüz iftircısın' dediler. Müşriklerin çoğu bilmezler" (Nahl-101) denerek adeta her şeyin üzerine tuz biber ekilir.

Bu noktada şeriatçıların durumu kurtarmaya yönelik bir "açıklamasıyla" karşılaşırız ki, tam da özürü kabahatinden büyük cinsten:"Rivayete göre şiddet ifade eden bir ayet gelince, kafirler; 'Muhammed bugün emrettiğini yarın yasaklayarak ashabiyla alay ediyor' diyorlardı. Bu ayet onlara bu konuda cevap teşkil eder. Nesh ve değiştirme, kulların maslahatına, ihtiyaçlarına göre Allah'ın bir lütfu olarak gerçekleşir. Bu durum bir doktorun hastasına, tedavinin seyrı boyunca bir ilaç vermişken değiştirip başka ilaç vermesine benzer. Binaenaleyh bir ayetin neshedilip yerine başka bir ayetin gönderilmesi, Allah'm ilim sıfatına bir eksiklik getirmez, bilakis hakim olmasının eseridir." (Diyanet Meali, Nahl-101)

Böylece kadir-i mutlak, her şeyin yaratıcısı olarak her şeyi bilen ve tayin eden Allah gitmiş, yerine, bilgisi sınırlı, insanı deneme tahtası yapan biri gelmiştir. Ne denir? Allah kendini böylesi dostlardan korusun! Tabii buradaki asıl sorunun, insanlığın ulaştığı verili düzeyde Kuran'ın birebir savunulmasının güçlüğünden kaynaklandığı da belirtilmeli.

Çelişkiler sorununda zaman zaman öyle uç noktalara varılır ki, şaşkınlıkla izlemek olanaksızdır: Örneğin Nisa- 78 'de; "... Kendilerine bir iyilik dokunsa 'bu Allah'tandır' derler, bir kötülük gelince ise 'bu sendir' derler. 'Hepsi Allah'tandır' de. Bu adamlara ne oluyor ki bir türlü laf anlamıyorlar" denilirken, hemen peşisıra gelen Nisa- 79'da; "Sanagelen iyilik Allah'tandır. Başına gelen kötülük ise nefsendir. ..." denir.

Benzer çelişkileri faiz, namaz, zekat, oruç, Kible'nin yeri, ilk Müslümanlık gibi daha pek çok temel islami konuda ve kurallarda da görüyoruz. Demagoglar tüm bunlara mazeret uydururlarsa da, bu mazeretler sonuç olarak Allah'ı, nabza göre şerbet veren bir kişilik derecesine düşünenekten başka bir işe yaramaz. Daha ötesi onu, "İnsanların ruhlanna hükmeden", "doğrular doğrusu", "güçlüler güçlüsü" gibi niteliklerinden soyutlayarak, ideolojisini yaymak için insanların alışkanlıklarına ve somut dengelere göre davranan bir politikacı haline getirir; dolayısıyla Allah 'la "kul" arasında girenlerin böylesi açıklamalarının, tanrısallıncının içsel saygınlığını da gölgeleyen bir işlev gördüğü özellikle belirtilmeli.

İlk elden gözümüze çarpan sözkonusu bu çelişkiler, Kur'an'ın ; ilahi değil, çelişkiler içinde olan, duruma göre görüş değiştiren bir insan ürünü olduğunun ispatı değilse nedir?

Söz konusu çelişkilerin bilimsel bir açıklaması vardır tabii: O da Kur'an'ın Muhammed'in o günün sorunları ve sorunlarda yaşanan değişimlere bağlı olarak kendi değişiminin yansımasıca belirlenmesidir. Bu nedenle 20 yıllık süreç içinde Muhammed'in öncekileri yadsıyan ifadeleriyle karşı karşıya kalıyoruz. Ki bu çok doğal, insani bir durumdur. Sorun, Kur'an'ı bu oluşum süreci ve onu oluşturan insani irade ve mekandan kopup tanrısallık, evrensel, zamanlarüstü bir mutlak, dogma derecesine çıkardığımızda başlıyor ve içinden çıkılmaz bir hal alıyor.

Burada Muhammed'in çok ilginç bii ifşaatını da aktarmakta yarar var: Hadis'e göre son yıllarında bir gün yanındaki izleyicisine şöyle der: "Ey Muaz, bir kul gönülden tasdik ederek Allah'tan başka tanrı bulunmadığına, Muhammed'in Allah'ın resulü olduğuna inanırsa, Allah o kula cehennem ateşini haram kılar"...

Heyecanlanan Muaz'ın, "Ya Resulallah, gidip Müslümanlara söyleyeyim de sevinirler mi?" demesi üzerine, Muhammed, "Hayır söyleme, o zaman bana güvenirler de tembellik ederler" der. (Bkz. Y. Kandemir, İslam Ahlakı, s. 371)

Benzer diğer hadisleri de anımsarsak, Muhammed'in çok net bir şekilde; "Kur'an'daki hükümlere bakma sen, onları Müslümanlar tembellik yapmasın diye koyduk. Sen Allah'a ve benim peygamber olduğuma inan, ötesini merak etme, cennettesin" diyor. Ne demeli, Allah tarafından gelmiş olduğu iddia edilen emirlerin bizzat peygamberi tarafından böyle hafifsenmesi, en başta "ilahilik" iddiasının Muhammed'in nezdinde ciddiye alınmaması veya geçersiz kılınması değil midir?

Kuran'ın parça parça oluşması sorunu da, iddialann aksine onun tanrısallık olmadığının bir diğer kanıtıdır. Nitekim ilk on yıllık Mekke döneminde yazılmış tüm sureler kısa kısırdır ve Muhammed' in sure düzenlemedeki gençlik dönemine tekabül eder. Mekke surelerinin bir diğer ortak özellikleri Allah korkusuna dikkat çekmeleri ve mazlum bir dindarın ifadeleri olmalarıdır. Uzun sureler Medine dönemine ilişkindir ve artık öncekilerden karakter değişimiyle hukuğa iliş- kindirler, totaliter ve baskıcıdır. Özetle her şey tarihseldir; Muhammed'in içinde yaşadığı mekan ve koşullara göre biçimlenir.

Diğer yandan sure ve ayetlerin, önceki dönem gelenekleri, ekonomik ilişkileri ve din kitaplarının bilgisi temelinde, onların Muhammed'çe yapılmış sentezi olarak kurulmuş bir genel çatı içinde güncel gelişmelere göre düzenlendiğini görüyoruz; ki tek başına bu bile Kuran'ın evrensel ve çağlarüstü değil, Arap kammine ilişkin ve o dönemin gereksinimlerinin ürünü olduğunu somut kanıttır. Düşünün ki ufkı tüm dünyaca belirlenen ve çağlarüstü bir kitap indirdiğini söy- leyen bir tanrının kitabında 7. yüzyıl başında Mekke egemenlerinden olan Ebu Leheb adında biri için özel bir sure yer alıyor. Ve daha önemlisi bu, çağlarüstülük iddiasındaki bir kitabın ana 114 bölümünden birini oluşturuyor. Üstelik bu ilginç durum, sadece böylesi bir surenin böylesi rehber bir kitapta yer almasıyla sınırlı değil, Ebu Leheb suresinin içeriği ile de ilgilidir:

"(1) Ebu Leheb'in elleri kurusun, kurudu da! (2) Malı ve kazandığı kendisine fayda vermedi. (3) Alevli ateşe yaslanacaktır."

Bu kadar!.. Görüldüğü gibi salt bu sure bile Kur'an'ın, bırakalım tanrısallık gücü ve hatta bir filozofu, ufkı Mekke ve çevresiyle sınırlı, Ebu leheb adlı kişiyle şiddetli çelişki yaşayan ve o güne kadarki dinsel kültürle donanmış bir toplumsal önderin ürünü olduğunu göstermeye yeter. Bu niteliğine rağmen Kur'an'ın günümüze uzanan etkinliği ise açıktır ki içerik zenginliği değil, temelde cennet cehennem inancının bilimsel felsefi aydınlıktan yoksun bıraktırlan kitleler üzerindeki etkin gücünden ve bunun yanı sıra egemenlerin kendi çıkarları için onu diri tutma çabasının örgütlü etkinliğinden kaynaklanmaktadır.

Kur'an surelerinin o mekan ve dönemin sorunları temelinde biçimlendiği basit gerçeği her ayrıntıda kendini gösterir:

Ammar b. Yasir, işkence karşısında putlara övgü yapınca ona atfen Nahl-106 düzenlenerek aklandı (ne çarpıcıdır ki bu kişi, kafirlerden canını kurtaracak ama, Muhammed sonrası bölünmede Ali'nin yanında saf tuttuğu için öbür kesim Müslümanlardan canını kurtaramayıp katledildi). Putperest liderlerden Nadr b. Haris için Kalem-10-16; Ebu Cehil için Alak-15-19; Velid b. Mugire için Müddessir-11-16 ve genel olarak Kureyş liderliği ve putlar için de Enbiya-98 düzenlenmiştir.

Dikkat edilirse bunlar tarihsel kitaplarda görüldüğü gibi, örnek olarak tek tek kişi ve olaylara yollama yapmak şeklinde değil, onlarla doğrudan polemik girip tehdit etme şeklinde iddialardır; ki bun- ların insanüstü bir güç tarafından söylendiğini iddia etmek, Tanrıyı Mekkelî bir 7. yüzyıl insanı derecesine indirmek demektir. Örneğin, düşünün ki koca Allah, Ebu Cehil denen biçare yaratığının karşısına geçmiş ona; "And olsun ki onu perçemeniden, yalancı

ve günahkar perçeminden(!) cehenneme sürükleriz. O zaman kafadarlarını çağırın. Biz de zebanileri çağıracağız" (Alak-15-18) diyor.

İşte aynen böyle!..

Muhammed, Kur'an okurken putperestlerin gürlütu yapmasına karşı Fussilet-26'yı düzenler. Yanına gelen bir Hristiyan köleye atfen putperestlerin, Muhammed'in ondan öğrendiği iddialarına karşı Nahl-103'ü düzenler. Medine Yahudilerinin namazda Kudüs'ün kible kullanılmasını kendi üstünlüklerine konu yapmaları ve Müslüman kitlelerin bundan etkilenmesi üzerine kiblenin Kabe'ye döndürülmesini sağlayan Bakara-144 ve sonrasındaki ayetleri düzenler. Bunun üzerine Yahudilerin yükselen eleştirisine karşı da Bakara-142-143 ve 177'yi düzenler. Ebu Bekir ile bir Yahudi arasında geçen anlaşmazlık üzerine Al-i İmran-181'i düzenler. Yine çok tanrıcı Arapların İslamiyet'çe de onaylanan kutsal aylarından Recep ayında Müslümanların bir putperesti öldürüp ikisini esir alması üzerine gündeme gelen gerginlik Bakara-217'nin düzenlenmesini getirir. Beni Nadir Yahudileri, Müslümanların onları topraklarından atma kararına direnince bu duruma karşı Haşr suresi düzenlenir. Yine Yahudilerin putperestlere söyledikleri iddia edilen sözler üzerine Nisa- 51-52 düzenlenir. Mekkelilerle yapılan Hüdeybiye antlaşmasının yarattığı tereddütler üzerine Feth suresini düzenler. vs. vs...

Bu somut örnekleri daha yüzlerce çoğaltabiliriz. Çünkü Kur'an; söylenceler, ekonomik ilişki çerçevesi, kölecilik düzenlemesi, evlilik hukuku dışında hemen hemen tümüyle o gün koşullarında ve o sınırlı mekanda yaşanan olayların yorumuna ilişkin ayetlerden oluşmuştur. Bunda öylesi ifrata varmıştı ki Muhammed, savaştan kaçmak için bahane uyduran Cedd b. Kays için bile ayet (Tevbe-45) düzenlemiş; daha da ilginç eşleriyle ilişkilere varana kadar (Ahlak konulu 3. ciltte göreceğiz) hemen hemen her sorun çıkan noktada, ayetler düzenleyerek, sözkonusu sorunları çözmeye yoluna gitmiştir.

Düşünün ki onca sorun ve ilkelik dolu dünyadaki bütün insanlığın sorunlarına bütünsel çözüm üretmek gibi, gerçekten de tanrılığın gereği olan bir davranış varken, dünyanın bir köşeciğinde, Mekke ve çevresinde yaşayan bir avuç insanın sorunlarıyla sınırlı, onların ilkelliği ve geleneklerince mantık yürüten bir tanrı vardır karşımızda. Açık ki böyle özele sorunlarla dolu bir yapıtın evrensel ilan edilebilmesi de, herkesin yanıtını kendisi bulması gereken bir sorundur. Keza böyle dar ufuklu, dar bir alan ve dönemin sorunları üzerinde biçimlenmiş bir eserin insanüstü bir güce mal edilmesi de aynı şekilde sorunun bir iddiasıdır. Üstelik bu iddialar o eserin soğukkanlılıkla değerlendirilme olanağını da ortadan kaldırmıyor ki, bundan ancak bilim karşıtı çevrelerin yarar görebileceği ortadadır.

Onun sorunları bu kadar da değildir; nitekim ele alınan her ayrıntısında onulmaz sorunlarla karşı karşıya kalıyoruz. Örneğin Kuran'ın yazım tekniğine kaba bir dikkatle bakıldığında görülecektir ki, o bir Allah kitabı olmaktan çok bir Cebrail kitabıdır. "Allah'ın sözleri" olduğu iddia edilen bu kitapta, Allah'tan çok daha fazla olarak Allah adına konuşan, yorum yapan, emir veren biri ön plandadır.

Tabii oldukça garip bir tablo çıkar karşımıza. Örneğin, "Allah'ın nur vermediği kimsenin nuru olmaz" (Nur-40); "Allah'ın doğru yola sevk ettiği kimse doğru yolda olur" (A'raf-178); "En güzel isimler Allah'ındır. Ona isimleriyle dua edin. Onun isimleri konusunda eğriğe sapanları bırakın" (A'raf-180) gibi, Allah'tan üçüncü şahıs olarak söz eden ayetler, "Dileseydik onu ayetlerimizle üstün kıldık" (A'raf- 176) gibi doğrudan Allah'ın konuştuğu ayetlerden çok daha fazladır.

Üstelik bu farklı deyişler hiçbir ayraç olmadan peş peşe geldiğinden dilbilgisi açısından Kur'an oldukça sorunludur. Hele ki bazı ayetlerde bu durum daha da uç boyutlara çıkar ve aynı ayet içinde iki farklı şahsın birlikte konuşmasıyla karşılaşırız.

Örneğin; Hac-16'da, "İşte böylece Kur'an'ı apaçık ayetler olarak indirdik. Allah şüphesiz dilediğini doğru yola erdirdi" denir. Hac-25'te bu sorun daha da boyutlanır; tek cümleden oluşan bu ayet, "Doğrusu inkar edenleri, Allah yolundan, yerli ve yolcu bütün insanlar için eşit kılan Mescit-i Haram 'dan alıkoyanları ve orada zulüm ve yanlış yola sapırmak isteyenleri, can yakıcı azaba uğratırız" şeklinde, birinci şahsın Allah'ın üçüncü şahıs olarak atıfta bulunmasıyla başlayıp Allah'ın birinci şahıs olarak konuşmasıyla biter. Hac-34-35 'te ise, "Allah'ın kendilerine rızık olarak verdiği..." şeklinde Allah'ın üçüncü şahıs olması üzerine yapılan kurgu, "... Kurban kesmeyi meşru kıldık" denerek Allah'ın birinci şahıs olması şeklinde dönüşüme uğratılır ve hemen devamla, "Sizin tanrınızı tek tanrıdır. Ona teslim olun" denerek Allah tekrar üçüncü şahıs yapılır. Devamındaki cümlede ise, "Allah anıldığı zaman..." diye başlanır, "... kendilerine verdiğimiz rızık..."la devam edilir ve, " Allah'a gönül vermiş kimselere müjde et" diye bitirilir. Görüldüğü gibi Hac- 34-35'te şahıs zahirinde tam altı kere değişim yapılır.

Bu noktada "kıldık" ve "verdiğimiz" üzerine bazı demagoglar diyebilirler ki; "Cebrail tanrısız kurmayın bir üyesi olarak konuştuğundan gerçekte çelişki yoktur, yani 'kıldık' derken başında Allah'ın yer aldığı bir yönetim kurulu kastedilir"! Bu durumda her ne kadar çelişki ortadan kalkmıyorsa da yumuşuyor; Cebrail Allah'ı atıfta başlayıp, sonra kendisinin de içinde yer aldığı kararla devam edip, tekrar Allah'a atıfta bulunuyor. Ne ki bu, çelişkiyi yine de ortadan kaldırmayan yaklaşım, Kur'an mantığına uygun değildir; çünkü bu Allah en küçük anlamda bile iktidarına ortak kabul etmeyen, en ayrıcalıklı meleğini bile sadece emir kulu gören bir tanrıdır.

Nitekim çoğu surede olduğu gibi Hac-26'da da, "Bana hiçbir şeyi ortak koşma" uyarısında bulunur. O halde birinci çoğul şahsın kullanımı kolektif bir iradeyi değil, doğrudan yalnızca Allah'ı tanımlar. Dolayısıyla şahıs zamirlerindeki kargaşa bir yana, Kur'an'da tanrı iradesine ek iradeler gibi öze ve Kur'an'ın niteliğine ilişkin çelişkilerle karşılaşırız; ki bu durumda "Kur'an=Allah'ın kitabı=Allah'ın sözleri" iddiası inandırıcılığını yitirir. Çünkü Kur'an, kendisinin insanüstü olduğu varsayımını kabul etsek bile, bir Allah kitabı olarak değil, sık sık Allah'a atıfta bulunan, aradaAllah'ın ve Muhammed'in de doğrudan konuştuğu bir Cebrail kitabı olarak çıkar karşımıza.

Sonra dilin kullanımında daha ilginç ayetlerle de karşılaşırız. Kur'an'da Şura- 52-53'te, "Ey Muhammed, işte sana da buyruğumuzla Cebrail'i gönderdik; sen kitap nedir, iman nedir bilmezsin, fakat biz onu, kullarımızdan dilediğimizi, onunla doğru yola erdirdiğimiz bir nur kıldık. Şüphesiz sen de insanlara göklerde olanlar, yerde olanlar kendisinin olan Allah'ın yolunu, doğru yolu göstermektesin. İyi bilin ki işler sonunda Allah'a döner" denir.

Görüldüğü gibi başta Allah konuşur, Cebrail' e atıfta bulunur. Son cümlede ise başkası almıştır sözü, ancak bu, Cebrail'in de Muhammed'in de dışında yeni bir şahıstır!

Zuhruf -114'te de ilginç bir kurgu vardır: "O suyu gökten bir ölçüye göre indirir. Biz onunla ölü memleketi diriltiriz". Evet, eğer suyu gökten indiren "O", Allah ise; peki ama bu "Biz" kimdir; yok "Biz" Allah ise o halde buradaki "O" kimdir?!

Yine başka cins dil kullanım ilkeliliğine örnek olarak ayet ve sure düzenlenmesini verebiliriz. Kur'an'ı okuyan herkesin gözüne ilk çarpacak şey "sure" denen temel Kur'an bölümlerinin en küçük anlamda bir ayının mantığına sahip olmadıkları gerçeğidir. Sureler neye göre biçimlenmiştir, bu tamamen belirsizdir. Onların uzunluğu ve kısalığı, örneğin Bakara 'nın 48 sayfa uzatılıp İhlas'ın üçte bir sayfalık bir alan kapladığı konusunda da mantık yoktur. Örneğin bir Bakara'da hemen hemen tüm temel hükümler ve masallar söz konusu edilmişken, ya aynı içerikte ya da üç beş konu halinde diğer surelerin de tekrarlar yığını olduğu gerçeği ile karşılaşırız. Yani insanüstü iddiasına rağmen O, yazım tekniği açısından da çok büyük problemler sergiler. Ama buna rağmen demagoglarımız, tam bir yavuz hırsız örneği, "lafız ve mana bakımından birbirine benzeyen ayetlerde aynı mana etrafında sözün tekrarlanması, fesahat, belagat ve bir Kur'an sırrıdır" (Tabbara, tlm'in ışığında İslamiyet, s. 58) diyebilme cesareti gösterebilmektedirler.

Surelerin adları ve gerekçesi de ayrı bir ilginçlik örneği olarak anılmalıdır: Hemen hemen her şeyden söz eden Bakara (Sığır) suresi, "Yahudilere kesmeleri emredilen bir sığırın bahsettiği için" bu adı almıştır. Yine içinde hemen hemen tüm konulardan söz edilen Al-i İmran suresi, "İçinde İmran ailesinin zikri geçtiği için" bu adı almıştır. 109 ayetlik Yunus suresinin bu adı almasının nedeni ise bir tek 98. ayetinde "Yunus Milleti"nden söz edilmesidir. Oysa aynı surede 75 'ten 93. ayete kadar Musa 'nın maceralarından söz edilir; diğer ayetlerde de başka konulardan. Nitekim Yusuf'un maceralarına ayrılan Yusuf suresi hariç, peygamber adları taşıyan surelerin tümü, adını aldığı peygamberden çok, diğer konulardan söz eder. Yani bölümlere ad koymada en küçük bir mantık tutarlılığı yoktur.

Ra'd suresinde, "gök gürlütsü"; Hicr suresinde, "oydukları taşların içinde oturanlar", Nahl suresinde, "balarası" sözü geçtiği, aynı şekilde İsrâ suresinde Muhammed'in Allah katına çıkmasından söz edildiği, Kehf suresinde mağaraya sığınan gençlere yollama yapıldığı için bu adlar verilmiştir. Ta-ha ve Yasin sureleri ise bu harflerle başladıkları için bu adları almışlardır.

Muhammed'in karısı Ayşe'nin zan altında kalması üzerine onu savunan ve kadın sorununa ilişkin İslami yaklaşımı belirleyen Nur suresi ise, konu ağırlığı bu olmasına rağmen bir tek ayette "ilahi Nur"dan söz ettiği için bu adı almıştır. Yine Neml suresi bir tek ayetinde Süleyman'ın ordusuna yol veren

karıncalardan söz edildiği için bu adı almıştır. Saffat suresi bu sözcükle, Sad suresi bu harf ile başladığı için, Fussuleet suresi ikinci ayetinde bu sözcük geçtiği için, Du-han suresi içinde bu sözcük geçtiği için, Kaf suresi bu harfle, Zariat suresi bu sözcükle başladığı için, Necm suresi bu adla başladığı için bu adları almışlardır. İşte tüm ayetler böylesi en küçük bir iç tutarlılığı olmayan bir yaklaşımla adlandırılmışlardır ve bize Kur'an'ın niteliğinin bir diğer boyutunu gösterirler.

Bu arada Muhammed'in gürlütünden rahatsız olması üzerine Müslümanların alçak sesle konuşmaları gereği üzerine düzenlenen Hucurat suresi, Muhammed'in karılarıyla arasındaki küskünlük üzerine düzenlenen Tahrir suresi, Muhammed'le bir kadının tartışması üzerine düzenlenen Mücadele suresi, vb. çok ilginç pek çok sureyle karşılaşırız Kur'an'da.

Yine Mürselat'ta 15. ayetten başlayarak 50. ayete kadar tam dokuz tane "Yalanlanmış olanların vay haline" ayeti geçer. Bu arada beş tane bitişik ayet olduğunu da belirtirsek, demek ki her üç ayetten biri "Yalanlanmış olanların vay haline" olmuş oluyor. Aynı yazım problemini Rahman'da daha da boyutlanmış olarak görüyoruz. 79 ayetlik bu surede tam otuz bir ayet, "Öyleyken Rabbinizin nimetlerinden hangisini yalanlarsınız?" dan ibaret. 13. ayette başlayan bu ilginç durum her ayetten sonra nakarat şeklinde devam eder. Diğer yandan Kur'an'da birbirinin tıpkı tekrarlanan ayetlere de sıkça rastlarız. Tevbe-32 ile Saf-9 buna örnektir. "Yoksa sen onlardan bir ücret istiyorsun da bu yüzden ağır bir borç altında mı kalıyorsunuz. Yoksa gaybın bilgileri onların yanındadır da diledikleri gibi mi yazıyorlar" diyen Tur-40-41'in, sözcüğü sözcüğüne aynen Kalem-46-47'de de tekrarlanması buna bir diğer örnektir. Bu gibi örnekler oldukça çok rastlanır Kur'an'da. Burada hemen aklımıza, "Kur'an'ın her ayetinde keşfedilmeyi bekleyen dünyalar olduğu" iddiası ve ayet sayısına onun büyüklüğünün göstergesi olarak yaklaşımları geliyor tabii.

O'nun ayet düzenlemesinde de tam bir keyfiyet söz konusudur. Öyle ki bazen tek bir ayette çok konu ve çok cümle yer alırken, bazen de tam tersine tek bir konu veya cümle çok ayeti, hatta bir surenin tümünü kapsar. Dolayısıyla onun sure bölünmesinde olduğu gibi ayet bölünmesinde de en küçük bir mantık yoktur. Örneğin Hac-5'te; yani bir tek ayette, "Ey insanlar! Öldükten sonra tekrar dirilmekten şüphede iseniz bilin ki ne olduğunuzu size açıklamak için, Biz sizi topraktan, sonra nutfeden, sonra pıhtılanmış kandan, sonra da yapısı belli belirsiz bir çığnem etten yaratmışızdır. Dilediğimizi bellibir süreye kadar rahimlerde tutarız, sonra sizi çocuk olarak çıkartırız, böylece yetişip ergenlik çağına varırsınız. Kiminiz öldürülür, kiminiz de ömrünün en fena zamanına ulaştırılır ki bilirken bir şey bilmez olur. Yeryüzünü görsünüz ki kUpkurudur; fakat biz ona su indirdiğimiz zaman harekete geçer, kabırır, her güzel bitkiden çift çift yetiştirir" denirken; Kevser suresinde, yani Kur'an'ın ana bölümlerinden birinin tümünde (ki üç ayettir); "Ey Muhammed! Doğrusu adı şanı ortadan kalkacak olan, sana kin tutan kimsedir" denir.

Yine Hac-5'in küçük bir kısmının, Mürselat-20-22'de, yani tam üç ayette tekrarlandığını görüyoruz: "Sizi bayağı bir sudan yaratıp onu belli bir süreye kadar sağlam bir yere yerleştirmedik mi?"

Yine Naziat-30-33'te, "Ardından yeri düzenlemiştir. Suyunu ondan çıkarmış ve otlak yer meydana getirmiştir. Bunları sizin ve hayvanlarınızın geçinmesi için yapmıştır" derken, bu dört ayetlik ifadeyi Fussileet-10'da, "Yeryüzüne sabit dağlar yerleştirdi, onu bereketli kıldı; arayanlar için yeryüzünde gıdalarını normal olarak dört gün içinde yetiştirmesi kanununu koydu" diye tek bir ayette yineler.

Naziat'ın başlangıcında da tek cümlelerin beş ayete bölündüğünü görüyoruz: "(1) Canları boğarcasına şiddetle çekip alanlara and olsun, (2) Canları kolaylıkla alanlara and olsun, (3) Yüzüp yüzüp gidenlere and olsun, (4-5) Yarıştıkça yarışan ve işleri yöneten meleklerle and olsun (ki kıyamet kopacaktır)".

Tekvir suresinde birçok ayette tek cümle örneğinin zirvesine çıkılır ve tam on dört ayete tek bir cümle sığdırılır; bir başka deyişle bir cümle on dört ayete bölünür. Yine Müzzemmil-20'nin tam 12, Müd-dessir-31'in tam 7 cümleden oluşmasına karşılık hemen peşinden gelen, "Hayır, hayır öğüt almazlar. Aya, dönüp gelen geceye, ağarmakta olan sabaha and olsun ki, içinden öne geçmek veya geri kalmak isteyen kimseye, insanoğlunu uyarıcı olarak anlatılan cehennem büyük olaylardan biridir" şeklindeki bölüm tam altı birleşik ayet (Müd- dessir-32-37) oluşturur.

Kur'an'da ayrıca pek çok esprituél anlatıma rastlanır: Müddessir-17-26'nın, "onu sarp bir yokuşa sardıracağım. Çünkü o düşündü, ölçtü, biçti. Canı çıkası ne biçim ölçüp biçti. Canı çıkası; sonra yine ne biçim ölçüp biçti! Sonra baktı; sonra kaşlarını çatı; sonra da sırt çevirip büyüklük tasladı; 'bu sadece öğretilenlerin bir sihiridir. Bu Kur'an yalnızca bir insan sözüdür" dedi. İşte bu adamı yakıcı bir ateşe yaslayacağım"; yamısıra, İnsan-34-35'in, "Sana yazıklar olsun yazıklar! Daha ne olsun, sana yazıklar olsun yazıklar!" deyişleri buna örnektir.

Yine onda tekrarlar öylesine ifrata vardılır ki, benzer cümleler her surede yapılan tekrarlar bir yana, aynı sure içinde de tekrarlar baş vurulduğunu görürüz sık sık. Örneğin Vakıa-8-9'da, "İyi işler işlediklerini belirtmek için; amel defterleri sağdan verilenler; ne mutlu o sağcılara! Kötülük işlediklerini belirtmek üzere; amel defterleri soldan verilenler; ne yazık o solculara!"(8) denildikten sonra Vakıa-27'de "defterleri sağdan verilenler; ne mutlu o sağcılara", 41. ayette de "Defterleri soldan verilenler, ne yazık o solculara" diye tekrarlanır.

(8) Burada geçen "sağcılar" ve "solcular". nitelenmesinin günümüzdeki anlamlarıyla en küçük bir ilişkisi yoktur. İçerikte durumun açık olması bir yanda Diyanet'in dışında yapılmış olan Kur'an meallerinde de durum "meymenetliler", "şeametliler" vb. sözcüklerle ifade edilir.

Görüldüğü gibi neresinden bakılırsa bakılsın, Kur'an, yazım tekniği açısından geri bir örnek oluşturmaktadır. İşte bunun yarattığı kompleksin yansıması olarak şeriatçıların, O'nun bu niteliğini gözlerden gizlemek, daha ötesi O'nu bir "mucizeler anıtı" gibi gösterebilmek için alenen demagoji yaptıkları gerçeği ile karşılaşırız. Bunlardan belki de en ilginç 19 sayısı çerçevesinde keşfedilen "Kur'an mucizesi" dir. Bu keşif, 19 sayısının geçmesi dışında yapılan kurguyla bir ilgisi olmayan Müddessir-30 ayetinin çekıştırılması üzerine oturtuluyor:

"Yüce Allah, on dört asır evvel son dinini inzal buyurduğu zaman, onda öyle bir sır gizlenmişti ki bu sır, Kur'an'ın insanlara Allah tarafından gönderildiğini kesin delildir. Kur'an-ı Kerim'in insan sözü olduğunu iddia edenlere reddiye teşkil eden bu sır 19' sayısı ile ilgili olduğuna şu ayetlerle işaret buyurulmuştur: '... yakıcı ateşin ne olduğunu sen nereden bilirsin? O ne geri bırakır, ne de aza-bından vazgeçer. İnsanın derisini kavurur. Orada 19 bekçi vardır' (Müddessir- 27-30)

"İşte bu ayet-i kerimlerden, Kur'an'ın beşer sözü olduğunu iddia edenlerin bu iddialarını çürütmek için ilahi bir sırrın mevcut olduğunu anlıyoruz. Yüce Allah'ın bir bekleme döneminden sonra bu sırrın bilinmesini dilediğini ve bu sırrın 19 sayısı ile ilgili bulunduğunu görüyoruz. Nedir bu sır ve niçin bu sır Kur'an beşer sözüdür diyenlere tek reddiye olacak nitelikte görmekteyiz? Kur'an-ı Kerim, mucizelerle doludur. Hepimiz bildiği üzere Kur'an-ı Kerim gerek dil, gerekse ortaya koyduğu ilmi gerçekler ve verdiği bilgiler bakımından... birçok mucizelerle teyid olunmuştur. Zamanın darlığı sebebiyle bu mucizelerden burda uzun uzun söz etmeye imkan yoktur." (Dr. Reşat Halife, aktaran, T. Altıkulaç, Yüce Kitabımız Hz. Kur'an, s. 94-97)

Bu coşkulu cümlelerin ardındaki gizli gerçek, aşâğılık duygusu olmasın sakın? Kur'an'ın, yazım tekniği açısından niteliğini bazı kesitleriyle az önce gördük; bilim açısından sergilediği karşıtlığı ise daha geniş olarak ilgili bölümde ortaya koyacağız. Reşat Halifenin zaman darlığı bahanesi ardına sığınmasını geçelim ve Kur'an'ın Muhammed düşüncesinin ürünü olduğu gerçeğine "tek reddiye" oluşturan bu "muhteşem" keşfine gelelim:

Görelim bakalım bu "anlaşılmaması geciktirilen ilahi sır" dünyada hangi sorunun çözümüne katkı sunuyor, yaşamın daha kolay yaşanılır kılınması için hangi teknik bilgileri sunuyor, yeni olarak hangi sorunlara bilimsel açıklama getiriyor, insanların eşitlik ve kardeşlik koşullarında yaşaması, açlığın giderilmesi, tahakküm düzenlerinin son bulması için hangi ufukları açıyor? Öyle ya, bu kadar çok sorunlu bir dünyada, 14 yüzyıllık bir beklemeden sonra Allah'ın nihayet bilinmesini istediği "ilahi sır", insanlığın sorunlarına bir katkı oluşturmaması beklemekten daha doğal ne olabilir?

Tabii bu cümlelerimiz, Kur'an ve onun "sırları"nın niteliği açısından ölçüt oluşturacak mihenk taşlarına dikkat çekmek amaçlı kurgusal sorular olmaktan başka anlam taşımıyor. Yoksa öylesi anlamlı şeyler, gerçek mucizeler beklemek hayalcilik olur. O halde onun bu "geciktirilmiş ilahi sırrı"nın insanlığın gündemindeki hiçbir soruna çözüm bulamayacağı, daha ötesi öylesine yakıcı insanlık sorunlarını, kendisine hiç mi hiç dert edinmediği gerçeği daha en baştan açık olduğundan kafamızı öylesi ciddi sorunlarla meşgul etmek gerekmeyecek. Onun "sırrı" olsa olsa, zeki ama uyumsuz, yaşama yabancılaştırmış insanların kurgulayacakları ve yaşam için hiçbir somut değer taşımayan eksantrik fantezilerden ibaret olacaktır. Nitekim islam yolunda mucize arayışına çıkmışlardan R. Halife'nin bulduğu ve her kitapta benzerleri rahatlıkla bulunabilecek olan "ilahi mucize" şudur:

"Kur'an'ın ilk ayeti olan besmele 19 harften ibarettir. Kur'an-ı Kerim'in sure sayısı 114'tür. Yani 19x6=114. Kuran'ın ilk nazil olan süresi sondan geriye doğru 19. suredir. Kur'an'ın ilk nazil olan ayetleri 19 kelimeden ibarettir. İlk nazil sürenin ayet sayısı 19'dur. Yine bu sürenin ilk nazil olan ayetleri meydana getiren harfleri sayınız. Göreceksiniz ki sayısı 76'dır. Yani, 19x4= 76..." vs. vs.

Hemen belirtelim ki bu eksantrik "buluş"un, üzerine oturtuldu"ğu Müddessir-30 ile en küçük bir ilişkisi yoktur. O ayette böylesi bir "sır"ra işaret buyrulmadığı, aksine cehennemin insanları kitleler halinde ateşe atacak, gürzle dövecek, ağzına, başına kaynar su dökecek olan bekçileri, yani zebanilerin 19 tane olduğunun açıkça belirtilmesi- sinden başka en küçük bir imada bulunulmamaktadır. Ama ne yapsın R. Halife, kimbilir, ne kadar çok zamanını bu uğurda harcayıp "ilahi sır" keşfetmenin tadına doyumlanmaz coşkusunu yaşarken, içinde 19 rakamı geçen bir ayeti yardıma çağırarak için Allah'a şirk koşmak pahasına ondan ilgisiz anlamlar çıkarmış, çok mu?

İşte 19 rakamı ile bağıntılı yapılan bu kurgu, R. Halife'ye göre, "Kur'an'ın beşer sözü olmadığına başlı başına bir delilidir. Tesadüf kelimesi, inatçıların dillerine doladıkları bir sözcük'tür" dedikten son ra yukarıdaki "keşifleri" tek tek yineleyip, "böylece de şüphe dahi kabul etmeyecek kadar açık olan maddi ve elle tutulur gerçekleri karşısında hak ve hakkaniyete olan düşmanlıklarını ortaya koymuş olurlar" (a.g.e., s.104) diye sözünü sürdürür. Böylece her zamanki klasik yöntemle, koşullandırma eylemi "düşman" güdüstiyle daha da pekiştirilir. Ve peşi sıra inananların esir alınan bilinciyle birlikte düşler ülkesine coşkuyla yelken açılır:"Hemen belirtiyim ki bu mucizevi hesap sistemi, Amerikalıların yüzde 30 nispetinde ikna etmekte ve bu ince hesaba muttali olan her üç kişiden biri Müslüman olmakta, diğer ikisi ise en azından konu üzerinde düşünme gereği duymaktadır. Bunun, ekonomik, sosyal ve stratejik açıdan ne kadar önemli olduğu aşikardır. Amerika'yı bizim silahlarla işgal etmemiz mümkün değildir. Ama bu ilahi ve etkili silah sayesinde bu ülkeyi İslamiyet açısından elde etmemiz pekala mümkündür". (age, s.108)

Peki ama, Amerikalıların yüzde 30 nispetinde ikna edildikleri yollu rakamlı yalanlarda bile hiçbir sakınca görmeyen, daha ötesi işi ABD'nin İslami fethini düşlemeye vardırabilecek kadar ilginç bir ki- şilik yapısının "ilahi sır" keşfinden bize yansıyan nedir? Uzayın fethedildiği, her türlü kitlesel ölüm nedeni hastalığa tek tek çare bulunmuş, yapay beyin üretimine çalışıldığı, insan hak ve özgürlüklerinin yeni açılımlarla geliştirildiği vb. göz kamaştırıcı buluşların gerçekleştiği günümüzde bu sürece en küçük bir katkısı olmaması İslam ideolojisinin izleyicilerinin içine girdikleri bunaltıcı kompleks onları böylesi eksantrik fantaziler üretmeye adeta zorunlu kılıyor.(19 Mucizesi'ni çürüten açıklamalardan birisi için [buraya tıklayınız](#)).

Kaynak: Erdoğan Aydın, Kuran Ve Din, İslamiyet Gerçeği 1, Cumhuriyet Kitapları.

Kuran'aki Akıldışı Ve Bilimsiz Ayetlerden ve Hadislerden Örnekler

Kuran Kımın Kelamıdır?	Kac adet Cennet var?	Nuh'un Ailesi ve Tufan
Yaratılış Kac Gün Aldı	Dağlar Ve Depremler	İnsan "ne"den yaratıldı?
Miras Hukukundaki Sayısal Hatalar	Yıldızların Görevi	Yaz neden sıcak, kış neden soğuktur?
Allah'ın bir günü kaç yıl eder?	Hristiyanlar Ve Cennet	Cehennem Konusu mu?
Seytan Hakkındaki Ayetlerden	Seytanın Boğulması	Seytanın Yellenmesi
Dünya yuvarlak mıdır? Güneş nereden batar?	Cin-Seytan Bağlanması	İslamiyet ve deprem
Kuran'daki bilgiler önceden biliniyordu	Yakın akraba evliliği	

Kuran, gerçekten Allah'ın kelamı (sözleri) mi?

Nisa/4:82. Hâla Kur'an üzerinde gereği gibi düşünmeyecekler mi? Eğer o, Allah'tan başkası tarafından gelmiş olsaydı onda birçok tutarsızlık bulurlardı.

Müslümanlara göre Kuran; Allah'ın kelamıdır. Yukarıdaki ayette de söylendiği gibi, Kuran, Allah tarafından gelmişse, Allah o sözleri söylemiş gibi okunmalıdır. Ayrıca, Kuran, Allah tarafından gönderilmiş ve Allah'ın sözlerini içeriyorsa, Kuran'da asla herhangi bir yanlış ve tutarsızlık bulunmamalıdır.

Halbuki, gerçek böyle değildir.

İlk olarak, Kuran'ın bazı ayetlerine bakarak, bu sözlerin Allah değil, fakat Muhammed'in kendisi tarafından söylendiğini anlayabiliriz:

Fatiha/1:1-7: 1:1. Rahmân (ve) rahîm (olan) Allah'ın adıyla.

1:2. Hamd (övme ve övülme), âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur.

1:3. O, rahmândır ve rahîmdir.

1:4. Ceza gününün mâlikidir.

1:5. (Rabbimiz!) Ancak sana kulluk ederiz ve yalnız senden medet umarız.

1:6. Bize doğru yolu göster.

1:7. Kendilerine lütuf ve ikramda bulunduğu kimselerin yolunu; gazaba uğramışların ve sapmışların yolunu değil!

Bu ifadeyi okuyan her okur yazarın kolaylıkla anlayabileceği üzere, bu sözler Allah'a hitaben söylenmiştir. Bir dua şeklinde Allah'a söylenmektedir. Bunlar, duacı olan Muhammed'din, Allah'a söylediği ve doğru yolu bulmak için Allah'tan yardım istediği sözlerdir. Kuran, böylece, Allah'ın değil, fakat Muhammed'din sözleriyle başlamaktadır.

Enam/6: 104. (Doğrusu) size Rabbiniz tarafından basiretler (idrak kabiliyeti) verilmiştir. Artık kim hakkı görürse faydası kendisine, kim de kör olursa zararı kendinedir. Ben üzerinize bekçi değilim.

Bu ifadede de, "Rab" ve "Bekçi" olarak iki özne bulunmaktadır. "Ben bekçiniz değilim" diyen herhalde Muhammed'dir, Allah değil..

Neml/27: 91. (De ki:) Ben ancak, bu şehrin (Mekke'nin) Rabbine -ki O burayı dokunulmaz kılmıştır- kulluk etmekle emrolundum. Her şey de zaten O'na aittir. Bana müslümanlardan olmam " emredildi. Buradaki ifadede de sözlerin Allah'a değil, Muhammed'e ait olduğu anlaşılıyor.

Tekvir/81: 15. ?imdi yemin ederim o sinenlere ,

Burada da yemin eden Muhammed'dir, Allah olamayacağına göre..

İnşıkak/84:16-19 84: 16. Hayır! Şafağa, yemin ederim ki ,

84:17. Geceye ve onda basan karanlığa,

84:18. Dolunay olmu? aya ,

84:19. Ki,siz elbette halden hale geçeceksiniz.

Burada da yemin eden Allah olamayacağına göre Muhammed'dir.. Muhammed burada islam öncesi inanışlarını da ortaya koymaktadır. Güneş ve ay, islam öncesi Arap'larca kutsal sayılırdı.

Enam/6: 114. (De ki): Allah'dan başka bir hakem mi arayacağım? Halbuki size Kitab'ı açık olarak indiren O'dur. Kendilerine kitap verdiğimiz kimseler, Kur'an'ın gerçekten Rabbin tarafından indirilmiş olduğunu bilirler. Sakın şüpheye düşenlerden olma!

Burada da sözlerin sahibinin Allah değil, Muhammed olduğu anlaşıyor. Tercüme "de ki" diye bir ilave yapılmış.. Bu ilave Arapça Kuran'da bulunmamaktadır.

Kuran'daki Sayısal Hatalar:

Kuran'da bol miktarda sayısal hatalar da bulunmaktadır. Allah (varsa eğer), basit aritmetik işlemlerde bile hata yapamayacağına göre (ne de olsa kainatı yattığına inanılıyor, yani bilgisi her konuda yüksek olmalı..), bu hataları Kuran'ın yazarı olan ve hesap yapma kabiliyeti olmayan Muhammed'in yaptığı anlaşılmaktadır:

Cennet ve dünyayı yaratmak kaç gün aldı?

Araf/7:54. Şüphesiz ki Rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra Arş'a istivâ eden, geceyi, durmadan kendisini kovalayan gündüze bürüyüp örten; güneşi, ayı ve yıldızları emrine boyun eğmiş durumda yaratan Allah'tır. Bilesiniz ki, yaratmak da emretmek de O'na mahsustur. Âlemlerin Rabbi Allah ne yücedir!

Yunus/10:3. Şüphesiz ki Rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra da işleri yerli yerince idare ederek arşa istiva eden Allah'dır. Onun izni olmadan hiç kimse şefaathçi olamaz. İşte O Rabbiniz Allah'tır. O halde O'na kulluk edin. Hâlâ düşünmüyor musunuz!

Hud/11:7. O, hanginizin amelinin daha güzel olacağı hususunda sizi imtihan etmek için, Arş'ı su üzerinde iken, gökleri ve yeri altı günde yaratandır. Yemin ederim ki, (Resûlüm!): "Ölümden sonra muhakkak diriltileceksiniz" desen, kâfir olanlar derhal "Bu, açık bir büyüden başka bir şey değildir" derler.

Furkan/25: 59. Gökleri, yeri ve ikisinin arasındakileri altı günde yaratan, sonra Arş'a istivâ eden (ona hükmeden) Rahmân'dır. Bunu bir bilene sor.

Evet, yukarıdaki ayetlerin tümünde, yer ve göğün altı günde yaratıldığı söyleniyor. Halbuki, aşağıdaki ayetlerde ise, yer ve göğün sekiz günde yaratıldığı anlaşıyor ki, bu ayetlerle yukarıdaki ayetler bir çelişki içindedir..

Fussilet/41:9. De ki: Gerçekten siz, yeri iki günde yaratanı inkâr edip O'na ortaklar mı koşuyorsunuz? O, âlemlerin Rabbidir.

Fussilet/41:10. O, yeryüzüne sabit dağlar yerleştirdi. Orada bereketler yarattı ve orada tam dört günde isteyenler için fark gözetmeden gıdalar takdir etti.

Fussilet/41:12. Böylece onları, iki günde yedi gök olarak yarattı ve her göğe görevini vahyetti. Ve biz, yakın semâyı kandillerle donattık, bozulmaktan da koruduk. İşte bu, aziz, âlim Allah'ın takdirdir.

Hesap edelim:

2 gün(yer)+ 4(gıdaların oluşumu)+ 2(gökler)= 8 Gün (6 değil!..)

Muhammed'in ya hesabı zayıftı, ya da Kuran'ı yazdırırken daha önce ne söylediğini unutuyor ve böylece çelişkili ayetler oluşturuyordu..

Kuran'daki Miras Hukukunda Sayısal Hatalar:

Kadınların cenaze namazı kılıp kilmaması konusunda bile büyük eksikliklere sahip olan Kuran'da, miras konularına nedense büyük yer ayrılmış ve bu konuda çok detaylı ayetlere yer verilmiştir.

Asagidaki ayetler, "miras" hukuku ile ilgilidir. Bu ayetlere göre hesap yapıldığında, mirasçılarda, "sona kalan dona kalmakta"dir, çünkü, mirasin paylari toplandığında, toplam, mirastan "fazla" olmaktadır!

Önce ayetlere bakalim, sonra iki ayrı örnek üzerinde mirasi paylastiralim ayetlere göre:

Nisa/4:11. Allah size, çocuklarınız hakkında, erkege, kadının payinin iki misli (miras vermenizi) emreder. (Çocuklar) ikiden fazla kadın iseler, ölünün bıraktığının üçte ikisi onlarındır. Eger yalnız bir kadinsa yarisi onundur. Ölenin çocuğu varsa, ana-babasından her birinin mirastan altıda bir hissesi vardır. Eger çocuğu yok da ana-babasi ona vâris olmuş ise, anasına üçte bir (düşer). Eger ölenin kardeşleri varsa, anasına altıda bir (düşer). Bütün bu paylar ölenin) yapacağı vasiyetten ve borçtan sonradır. Babalarınız ve oğullarınızdan hangisinin size, fayda bakımından daha yakın olduğunu bilemezsiniz. Bunlar Allah tarafından konmuş farzlardır (paylardır). şüphesiz Allah ilim ve hikmet sahibidir.

Nisa/4:12. Yapacaklari vasiyetten ve borçtan sonra eşlerinizin, eger çocuklari yoksa, bıraktiklarinin yarisi sizindir. Çocuklari varsa bıraktiklarinin dörtte biri sizindir. Çocugunuz yoksa, sizin de, yapacaginiz vasiyetten ve borçtan sonra, bıraktiginizin dörtte biri onlarındır (zevcelerinizindir). Çocugunuz varsa, bıraktiginizin sekizde biri onlarındır. Eger bir erkek veya kadının, anababasi ve çocuklari bulunmadigi halde (kelâle şeklinde) mali mirasçılara kalırsa ve bir erkek yahut bir kizkardeşi varsa, her birine altıda bir düşer. Bundan fazla iseler üçte bire ortakirlar. (Bu taksim) yapılacak vasiyetten ve borçtan sonra, kimse zarara ugramaksizin (yapilacak)tir. Bunlar Allah'tan size vasiyettir. Allah her şeyi hakkiyle bilendir, halimdir.

Nisa/4:176. Senden fetva isterler. De ki: "Allah, babasi ve çocuğu olmayan kimsenin mirasi hakkındaki hükmü şöyle açıklıyor: Eger çocuğu olmayan bir kimse ölü de onun bir kizkardeşi bulunursa, bıraktiginin yarisi bunundur. Kizkardeş ölüp çocuğu olmazsa erkek kardeş de ona vâris olur. Kizkardeşler iki tane olursa (erkek kardeşlerinin) bıraktiginin üçte ikisi onlarındır. Eger erkekli kadınlı daha fazla kardeş mevcut ise erkegin hakkı, iki kadın payı kadardir. şaşımamaniz için Allah size açıklama yapıyor. Allah her şeyi bilmektedir.

Varsayalım ki, bir adam öldü ve geride üç kız evlat, bir ana, bir baba ve eşini bıraktı.. Yukarıdaki ayetlere göre miras paylaşımı şöyle olacaktır:

Üç kız evlata mirasin 2/3'ü, ana ve babanın her birine 1/6, karısına 1/8 kalacaktır.

Bu durumda, matematik yapalım:

(2/3)+(1/6)+(1/6)+(1/8)= 27/24 = 1,125 bulunur! (1,0 olması gerekirdi!..)

Yani, miras paylaşıldığı zaman herbir mirasçının aldığının toplamı, mirastan fazla çıkmaktadır!..

Allah, miras paylaşımında böyle büyük bir hesap hatası yapamayacağına göre, ayet Allah'a ait olamaz, Muhammed'e aittir..

Hesap bilmeyen Muhammed'e..

Bir diger örnek verelim:

Bir adam ölür ve geride anası, karısı, ve iki kızkardeş kalır. Kuran'ın yukarıda verilen ilgili miras ayetlerine göre; ana'ya mirasın 1/3'ü, karısına mirasın 1/4 'ü, iki kızkardeşe de toplam 2/3'ü kalacaktır:

Hesap yapalım:

$$(1/3)+(1/4)+(2/3)= 15/12= 1,25 !..$$

Burada da, miras paylaşıyor, paylar toplanınca, mirastan daha büyük, %25 daha büyük çıkıyor!..

Allah-varsa eger- bu kadar hesap bilmez olabilir mi? Bu yanlış paylaşım oranları ile dolu ayeti Allah gönderemeyeceğine göre,

Muhammed kendisi yazmış olmaktadır..

Not: Okul önlerinde, Allah'ın örtünme emri gerekçesi ile, "basörtüsü eylemi" yapan bayanların; inandıkları Allah'tan gelmiş olduğuna inandıkları Kuran'ın bu ayetlerine göre, medeni kanunun miras haklarını kadınların aleyhine düzenlenmesi için eylem yapmalarını, bir erkek olarak çok arzu ederim. (:-->>

(Malum, bu ayetlere göre erkekler daha avantajlı da..)

Allah'ın 1 günü 1.000 yıl mi, 50.000 yıl mi?

Kuran'daki bazı ayetlerde Allah'ın bir gününün kaç dünya yılına eşdeğer olduğu konusunda da çelişkiler bulunmaktadır:

Hacc/22:47. (Resûlüm!) Onlar senden azabın çabuk gelmesini istiyorlar. Allah vâdinden asla dönmez. Muhakkak ki, Rabbinin nezdinde ***bir gün sizin saymakta olduklarınızdan bin yıl gibidir.***

Secde/32:5. Allah, gökten yere kadar her işi düzenleyip yönetir. Sonra (bütün bu işler) sizin sayageldiklerinize göre ***bin yıl tutan bir günde*** O'nun nezdine çıkar.

Yukarıdaki ayetlerde, Allah'ın bir gününün, dünyanın 1.000 yılına denk olduğu söyleniyor.

Halbuki, aşağıdaki ayette ise, Allah'ın bir gününün, dünyanın 50.000 yılına denk olduğu ifade ediliyor:

Mearic/70:4. Melekler ve Rûh (Cebrail), oraya, miktarı (dünya senesi ile) ***ellibin yıl olan bir günde*** yükselip çıkar.

Peki, bunlardan hangisi doğru? Bu birbiriyle çelişen ayetlere göre, Allah'ın bir günü, dünyanın 1.000 yılına mı, 50.000 yılına mı eşdeğer? Bu hatayı Allah-varsa eger- yapmış olabilir mi, yoksa, Kuran Muhammed'in mi kelimidir? Allah varsa eger, boylesine bir hatayı yapmayacağına göre, Kuran'ın insan elinden çıkma bir kitap olduğu, Allah'ın değil, Muhammed'in kelami olduğu anlaşılmaktadır.

Kuran'daki çelişkilerden biri de, "cennet" sayısidir

Bir tane mi cennet var, yoksa, birden çok mu cennet var?

Muhammed, Kuran'ı yazdırırken bu konuya pek dikkat etmemiş.. Bazan tekil, bazan cogul ifade kullanmış..

Bu da, Kuran'ın, Allah'ın kelami değil, fakat Muhammed'in kelami olduğunu gösteriyor. Ayetlere bakalım:

Zümer/ 39/73. Rablerine karşı gelmekten sakınanlar, boluk boluk cennete götürülürler. Oraya varıp da kapıları açıldığında, bekcileri onlara: "Selam size, hoş geldiniz! Temelli olarak buraya girin" derler.

Fussilet/ 41/30-2. "Rabbimiz Allah'tır" deyip sonra da doğrulukta devam edenler, onları, melekler, olumları anında: "Korkmayınız, üzülmeyiniz, size söz verilen cennetle sevinin, biz dünya hayatında da, ahirette de size dostuz. Burada, canlarınızın cektığı, umduğunuz şeyler, bağışlayan ve acıyan Allah katından bir ziyafet olarak size sunulur" diyerek inerler. *

Hadid/ 57/21. Ey insanlar! Rabbiniz tarafından bağışlanmaya, Allah'a ve peygamberine inanarak için hazırlanmış, genişliği yerle göğün genişliği kadar olan cennete kosunuz; bu Allah'ın dilediğine verdiği lutfudur. Allah, büyük lutf sahibidir. Naziat/ 79/40-1. Ama kim Rabbinin azametinden korkup da kendini kötülükten alıkoymussa, varacağı yer suphesiz cennettir.

Yukarıdaki ayetlerde, "cennet", "tekil" olarak yazılmış.. Yani, bir "adet" cennet anlamında..

Halbuki, aşağıdaki ayetlerde ise tam tersi yazılmış: Cennet değil, ama "cennetler"den söz ediliyor:

Kehf/18/30-1. iyi hareket edenin ecirini zayi etmeyiz. Doğrusu, inanıp yararlı iş yapanlara, iste onlara, iclerinden ırmaklar akan Adn cennetleri vardır. Orada altın bilezikler takınırlar, ince ve kalın ipekliden yesil elbiseler giyerek tahtları üzerinde otururlar.

Ne güzel bir mukafat ve ne güzel yaslanacak yer! *

Hacc/ 22/23. Doğrusu Allah, inanıp yararlı işleyenleri, iclerinden ırmaklar akan cennetlere koyar. Orada altın bilezikler ve inciler takınırlar. Oradaki elbiseleri de ipektir.

Fatir/ 35/33. Bunlar, Adn cennetlerine girerler. Orada altın bilezikler ve incilerle süslenirler, oradaki elbiseleri de ipektir.

Nebe/78/31-4. Doğrusu, Allah'a karşı gelmekten sakınanlara kurtuluş, bahçeler, bağlar, yasıtlar ve dolu kadehler vardır.

Hangisine inanacaksınız?

Kuran, Allah'ın-varsa eger- kelami olsa idi, böyle yanlışlar yapar mıydı?

Ama, Muhammed'in kelami olunca, bu tip yanlışları yapmış Muhammed..

Kuran'a Göre Dağlar Deprem'leri Önlemek İçin(mis)..

Tüm dünyada zaman zaman deprem oluyor. Müslüman olmayan topraklar, müslüman olan topraklar demeden, dünyanın belirli bölgelerinde depremler oluyor.

1999 yılınının 17 Ağustos ve 12 Kasım günlerinde de Türkiye'de olan depremlerde onbinlerce kişi öldü, milyarlarca dolar maddi kayıp oluştu.

08.10.2005 tarihinde islami şeriatla yönetilen Pakistan'ın *dağlık Keşmir bölgesinde* meydana gelen 7,6 şiddetindeki deprem, onbinlerce kişinin ölümüne neden olmuştur.

Peki, niye deprem oldu? Muhammed'in Kuran'ında, deprem olmasın, insanlar sallanmasın diye, Allah'ın dağları yarattığı yazmıyor mu?

Bu bilimsel(!) gerçeğe rağmen, niye deprem oluyor?

"Enbiya/21/31. Yeryuzune, insanlar sarsılmasın diye sabit dağlar yerleştirdik; rahat gidebilsinler diye aralarında geniş yollar varetтік."

"Nahl/16/15-6. Yeryuzunde, sarsılmayasınız diye, sabit dağlar, nehirler ve belki yolunuzu bulursunuz diye yollar ve işaretler meydana getirmiştir. Onlar yıldızlarla da yollarını bulurlar."

"Lokman/31/10. Allah gökleri gördüğünüz gibi direksiz yaratmış, sizi sallarsa diye yeryuzune sabit dağlar koymuş; orada her türlü canlıyı yaymıştır. Gökten su indirip orada her hoş cipten yetiştirmişizdir."

İrdeleyelim: 1) Allah, yarattığı dağlarda imalat hatası yapmıştır.. Dağlar, yeterince ağır olmamıştır, onun için yerin sallanmasını önleyemiyor.. 2) Muhammed, bilmediği bir konu hakkında konuşarak, asırlar sonra haksız çıkmıştır ..

Her konuyu bilen(!), tüm zamanlara(!) hitabeden Kuran'ın Muhammed'in kelami olduğu bir kez daha anlaşıyor..

İslamiyet ve deprem hakkında bilgilenmek için [burayı tıklayınız](#).

Kuran'a göre dünya yuvarlak mıdır? Güneş nasıl batar?

Kuran'da yapılan bilimsel hatalardan birisi de, dünyanın yuvarlak olmadığının ima edilmesi ve güneşin balçık içinde batmasıdır. Kehf Suresi'nden ayetlere bakalım:

18/83. Sana Zulkarneyn'i sorarlar, "Onu size anlatacağım" de. 18/84. Doğrusu biz onu yeryuzune yerleştirmiş ve her şeyin yolunu ona öğretmistik. 18/85. O da bir yol tuttu. Kehf/18/86. Sonunda güneşin battığı yere ulaşınca onu, kara balçıklı bir suda batıyor gördü. Orada bir millete rastladı. "Zulkarneyn! Onlara azap da edebilirsin, iyi muamelede de bulunabilirsin" dedik. 18/87-8. "Haksızlık yapana azap edeceğiz, sonra Rabbine döndürülür, onu görölmemis bir azaba uğratır; ama inanıp yararlı işleyen, mukafat olarak güzel şeyler vardır, ona buyrugumuzdan kolay olana söyleriz" dedi. 18/89. Sonra yine bir yol tuttu. Kehf/18/90. Sonunda güneşin doğduğu yere ulaşınca, güneşi, kendilerini elbise, bina gibi şeylerle örtmediğimiz bir millet üzerine döküyor buldu.

Görülüyor ki, Kuran'a göre insan dünya üzerinde yürüyerek güneşin battığı yere ulaşabiliyor ve güneşin kara balçıklı bir suda battığını görüyor.. Bu ifadeden Muhammed'in dünyayı tepsi gibi düz sandığı anlaşılıyor. Dünyanın yuvarlak olduğunu bilseydi, kişinin dönüp dolaşıp yola çıktığı noktaya geleceğini söylerdi.. Ayrıca, güneşin batma yerinin de, günümüz astronomi bilgisine göre yanlış verildiği görülüyor.

Yıldızlar neden yaratıldı?

Kuran'a göre yıldızların neden yaratıldığı da, her zamanki "bilimsellik"(!) ile açıklanıyor. 1500 yıl öncesinin Bedevi'si belki kanardı ama, 1998 yılının insanı için bir masaldan ibaret:

"Mulk/ 67/5. And olsun ki, yakın göğü kandillerle donattık, onlarla şeytanların taslanmasını sağladık ve şeytanlara cilgin alev azabını hazırladık."

"Saffat/ 37/6. şüphesiz Biz, yakın göğü bir süsle, yıldızlarla süsledik."

"37/7. Onu, inatçı her türlü seytandan koruduk."

"37/8-9. Onlar yüce alemleri asla dinleyemezler. Her yondan kovularak atılırlar. Onlara sürekli bir azap vardır."

Kuran'a göre, yıldızlar, şeytana atış yapacak üsler olarak hazırlanmış!.. Böylelikle şeytandan korunmuş olunacakmış.. Bu ayetten de Kuran'ın Allah tarafından gönderilmediğini, Muhammed'in bir bilim kurgu yazarı gibi hayal gücünü çalıştırarak yazdığını söyleyebiliriz. (Her şeyi doğru bilen Allah böyle komik gerekçeler göstermezdi..)

Hristiyanlar cennete gidebilir mi?

Kuran'daki ayetlerden Bakara/2:62 ve Maide/5:69'a göre "evet", gidebilirler.

Ama, yine Kuran ayetlerinden Maide/5:72 ve Aliimran/3:85'e göre ise "hayır", gidemezler.

Demek ki, bu konuda da Kuran'da çelişki vardır.

Diyanet tercümesinden ayetleri veriyorum:

"Bakara/2/62. şüphesiz, inananlar, Yahudi olanlar, hristiyanlar ve sabiilerden Allah'a ve ahiret gününe inanıp yararlı iş yapanların ecirleri Rablerinin katındadır. Onlar için artık korku yoktur. Onlar ızdımlanacaklardır."

Maide/5/69. Doğrusu inananlar, yahudiler, sabiiler ve hristiyanlardan Allah'a ve ahiret gününe inanan, yararlı iş yapan kimselere korku yoktur, onlar ızdımlanacaklardır."

"Maide/5/72. And olsun ki, "Allah ancak Meryem oğlu Mesih'tir" diyenler kafir oldular. Oysa Mesih, "Ey israilogulları! Rabbiniz ve Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin; kim Allah'a ortak koşarsa muhakkak Allah ona cenneti haram eder, varacağı yer atestir, zulmedenlerin yardımcısı yoktur" dedi."

"Aliimran/3/85. Kim İslamiyet'ten başka bir dine yönelirse, onun kabul edilmeyecektir. O ahirette de kaybedenlerdendir."

Nuh'un ailesine "Tufan" da ne oldu?

Nuh'un ailesinin tufanda başına gelenler, Kuran'ın ayrı ayetlerinde ayrı şekilde hikaye edilmektedir. Kuran'ın Enbiya/21:76 ayetine göre, Nuh'un ailesi

kurtulur. Saffat/37:77, soyunun devam ettiğini söyler. Halbuki, ayet Hud/11:42-43 ise Nuh'un oğlunun tufanda boğulduğunu söyler.

Hangisine inanacaksınız? Diyanet tercümesinden:

Enbiya/21/76. Nuh da daha önceleri Bize yalvarmıştı, onun duasını kabul edip, kendisini ve ailesini büyük sıkıntıdan kurtardık.

Saffat/37/75. And olsun ki, Nuh Bize seslenmişti de duasına ne güzel icabet etmistik. Saffat/37/76. Onu ve ailesini büyük sıkıntıdan kurtarmistik. Saffat/37/77. Ancak onun soyunu sürekli kıldık.

Hud/11/42. Gemi, dağlar gibi dalgalar içinde onları otururken, Nuh, bir kenarda ayrı kalmış olan oğluna "Ey ogulcugum! Bizimle beraber gel, kafirlerle birlik olma" diye seslendi. Hud/11/43. Oğlu: "Daga sığınırım, beni sudan kurtarır" deyince, Nuh: "Bugün Allah'ın buyrugundan O'nun acidıkları dışında kurtulacak yoktur" dedi. Aralarına dalga girdi, oğlu da bogulanlara karıştı.

İnsan "ne"den yaratıldı?

İnsan, "yaratıldı" ise, "ne"den yaratıldı? Önemli bir soru.. Dinciler ile bilimciler farklı görüşteler.. Bakalım, Kuran'da bu konuda neler yazıyor? Okuyunca aklınız karışacak, çünkü Kuran bu konuda farklı farklı şeyler söylüyor. Diğer bazı konularda olduğu gibi, bunda da çelişkili ifadeler var.

Ne kadar çok çeşitli maddeden yaratıldığını söylüyor insanın, Kur'an.. Bu kadar değişik ve akıl karıştıran ifadelerin, Allah'ın -varsa eğer-kelami olması mümkün mü? Yoksa, Muhammed'in kelami midir?

"Kan pıhtısı"ndan (96:1-2), "su"dan (21:30, 24:45, 25:54), "toprak"tan (15:26, 3:59, 30:20, 35:11), "hiç"ten (19:67), sonra bunu "inkar etmek" (52:35), "nutfe"den (16:4) ve de "meni"den (75:37)

Diyanet tercümesinden:

Alak/96/1. Yaratın Rabbinin adıyla oku! 96/2. O, insani pıhtılaşmış kandan yarattı.

Enbiya/21/30. inkar edenler, gökleri ve yer yapışırken onları ayırdığımızı ve bütün canlıları sudan meydana getirdiğimizi bilmezler mi? inanmıyorlar mı?

Nur/24/45. Allah bütün canlıları sudan yaratmıştır. Kimi karni üzerinde surunur, kimi iki ayakla yürür, kimi dört ayakla yürür. Allah dilediğini yaratır, Allah şüphesiz herşeyi Kadir'dir.

Furkan/25/54. insani sudan yaratarak, ona soy sop veren O'dur. Rabbin herşeye Kadir'dir.

Hicr/15/26. And olsun ki, insani kuru balçıktan, işlenebilen kara topraktan yarattık.

Aliimran/3/59. Allah'ın katında isa'nin durumu kendisini topraktan yaratıp sonra ol demesiyle olmuş olan Adem'in durumu gibidir.

Rum/30/20. Sizi topraktan yaratması O'nun varlığının belgelerindendir. Sonra hemen birer insan olup yeryüzüne yayılırsınız.

Fatır/35/11. Allah sizi topraktan, sonra nutfeden yaratmış, sonra da sizi çiftler halinde varetmiştir. Disinin gebe kalması ve doğurması, ancak O'nun bilgisiyledir. Omru uzun olanın çok yaşaması ve omurlerin azalması şüphesiz Kitap'dadır. Doğrusu bu Allah'a kolaydır.

Meryem/19/67. Bir insan kendisi önceden bir şey değilken onu yaratmış olduğumuzu hatırlamaz mı?

Tur/52/35. Onlar, yaratan olmaksızın mı yaratıldılar yoksa yaratanlar kendileri midir?

Hud/11/61. Semud milletine kardeşleri Salih'i gönderdik. "Ey milletim! Allah'a kulluk edin; O'ndan baska tanrınız yoktur; sizi yeryüzünde yaratıp orayı imar etmenizi dileyen O'dur. Oyleyse O'ndan mağfiret dileyin, sonra da O'na tevbe edin. Doğrusu Rabbin size yakın ve duaları kabul edendir" dedi.

Muhammed'e göre, yaz neden sıcak; kış neden soğuktur?

Bunun cevabını Muhammed şöyle veriyor: **Yaz sıcaklığının şiddeti cehennemden kaynaklanmaktadır..** (Anlaşılan, cehennemde iyi bir izolasyon yok, içeride yanan odunların ve kaynar sıvıların sıcaklığı dışarı kaçıp dünyaya ulaşıyor, böylece de yazın hava bazan çok sıcak oluyor!)

Kışın ise, cehennemde ateş sıcaklığı düşmüş olmalı ki, (belki de tatil yapıyor ocakçılar) dünyada hava soğuyor.

Şimdi, bu yazıyı okuyanlar, "nereden çıktı bu?" diyecekler.. Benim iddiam değil bu, ama, islam peygamberi Muhammed söylemiş bunu... Güneşin kızgın olduğu zamanlarda öğle namazını serinliğe bırakması için söylediği hadisten alınmadır: **"Sıcak siddetlendiği vakitte salat (i-Zuhru) serinliğe bırakınız. Zira sıcaklığın şiddeti cehennemden kaynaklanmaktadır. Nar (i-cehennem) Rabbinin arz-i sekva etti: "Ya Rab, beni ben yiyorum (izin ver)" dedi. Allah-u Teala da iki defa nefes almasına izin verdi. Nefesin birisi kışın, diğeri yazın. En çok maruz olduğunuz sıcak ile sizi en ziyade usuten zemherir (iste budur)."**

Goruluyor ki Muhammed'in söylemesine göre, mevsimlerin sıcak ya da soğuk oluşlarının nedeni, cehennimin "kaynamasından" ve "nefes almasından"dir; cehennemden kaynaması şiddetli sıcaklara sebep olmaktadır. Ote yandan fazla kaynamaktan dolayı cehennem kendi kendini yemeye, kemirmeye başlar ve Tanrı'ya şikayette bulunur: "Ya Rab" der, "Beni ben yiyorum!" Ve cehennemden bu şikayeti üzerine Tanrı ona, iki kez nefes alması için izin verir, ki bu da sıcak ve soğuk mevsimleri oluşturmaz!

Evet, bu sözler, Buhari'nin Ebu Hureyre'den rivayet ettiği bir hadistir ki, Diyanet işleri Başkanlığı'nın Sahih--i Buhari Tecrid-i Sarih Tercümesi adlı yayınlarının ikinci cildinin 476-7 sayfalarında 321 sayılı hadis olarak yer almıştır.

İslamiyet'in bilimsel ve aklıdışı temelleri, mevsimler ve cehennem konusunda bununla da kalmıyor. Meğerse, "cehennem konuşuyor"muş da:

Cehennem Konuşuyor..

Muhammed'in söylemesine göre cehennem Cuma'dan gayri her gün parlatılmaktadır. Ve parlatıldığı sırada güneş zeval vaktinde bulunmuş olur. **Güneş zeval vaktinde iken yeryüzünün sıcak oluşu, cehennemden o sırada parlatılmakta olusundandır. Ve cehennem, Cuma gününden gayri haftanın her günü, güneş zeval vaktinde iken parlatıldığı için, o saatlerde namaz kılınması yasaklanmıştır. Cehennem sadece Cuma günü parlatılmadığı icindir ki Cuma günü güneş zeval vaktinde iken namaz kılmak gerekir.** (Bkz imam Gazali Kimya-i Saadet, ist 1979 s 107).

Ote yandan Kuran'da cehennemden Tanrı ile sık sık konuştuğu ve Tanrı'nın sorularını cevaplandığı yazılıdır. **Orneğin Kuran'ın Kaf suresinde, günahkarlar ateşe atıldıkça, Tanrı'nın cehenneme "Doldun mu?" diye sorduğu ve cehennemden de bu soruya "Hayır, dolmadım. Daha var mı?" diye cevap verdiği anlatılmaktadır. (Kaf suresi Ayet 30).** Anlaşılan cehennem insanları yemekten pek hoşlanıyor olmalı ki bir türlü doyamamaktadır.

Bu arada aklıma da gelen sorulardan biri şu: Hani, kıyamet olacak da, kötü insanlar cehenneme gönderileceklerdi.. Kıyamet olmadığına göre, demek ki cehennem boş bulunuyor.. Kaf suresindeki olay ne zaman olmuş(!) peki? Ayrıca, daha kıyamet kopmadan cehennem boşu boşuna yanyor ve parlatılıyor

ise bu boşu boşuna enerji ve emek israfı değil mi?

Günümüzde bilimsel ve akıldışı hurafelere inanmayı kim bekleyebilir? "iman"i, "akıl"a üstün tutanlar bu devirde nasıl olabilir? insanlar bilgilendikçe, azalacak dincilerin sayısı doğal olarak..

Yukarıda sıralanan birçok akıldışı ve bilimsel ifadeler ile günümüz bilim ve gerçeklerine uymayan anlatımlar, Kuran'ın 1400 yıl önceki durumu ile günümüzde kullanılamayacağını göstermektedir. Dahası, eğer var ise, her şeyi mükemmel yarattığına inanılan bir Tanrı'nın, bu denli acık hatalarla dolu bir kitap gönderdiğini düşünmek mümkün olmayacağına göre, geriye tek bir sonuç kalıyor: [Kur'an, Muahammed ve arkadaşları tarafından yazılmıştır.](#)

Şeytan Hakkındaki Ayetler

A'raf suresinin 27. ayetinde, "SEYTAN"dan söz edilirken: "...Sizin onları görmeyeceğiniz yerlerden, o ve toplulugundan olanlar, sizi görürler." deniyor.

Bundan su çıkıyor açıkça: - Seytan ve toplulugundan olanlar, insanları görürler. - insanlarsa ne seytani, ne de onun toplulugundan olanları görebilirler. "Seytan ve toplulugu (huve ve kabiluhu)" anlatımının kapsamı içinde, Kur'an yorumcuları, "cin"leri de görürler. (Bkz. Taberi, Camiu'l-Beyan fi-Tefsiri'l-Kur'an, 8/113, F. Razi, e't- Tefsiru'l-Kebir, 13/54.) Böyleyken, Elmalı Hamdi Yazır, "müfessirin (Kur'an yorumcuları) demislerdir ki bundan, insanın seytani hiç görmeyeceği zannedilmelidir..." diyor. (Bkz. Hak dini Kur'an Dili, 3/2147.). Oysa, ayetteki açık anlatım nedeniyle, "Kur'an yorumcuları"nın tümü bu görüşü paylaşmaz. (Bkz. Taberi, aynı yer; F. Razi, aynı yer; Celaleyn 1/132; Tefsiru'n-Nesefi, 2/50.)

Fahrüddin Razi, su nedenlerle "cin"lerin, "seytan"ların insanlara görünmemesi gerektiğini yazar: (Bkz. F. Razi, aynı yer.) Baska kiliğe bürünerek bile olsa "cin-seytan" insana gözükür olsa: - insan örneğin karısının, çocuğunun, gerçekte "CİN" olduğunu düşünebilir. - insan her gördüğü kimse için de bu saniya(cin olduğu sanısına) kapılabilir. - Ve böylece kimseye güven kalmaz.

-..... Gelin görün ki, Muhammed, "SEYTAN"i, "CİN"i, hem de somut bir biçimde gördüğünü söyler.

"Seytani yere yatırdım, boguyordum"

Neseli'nin Aise'den aktardığı bir hadise göre Muhammed şöyle der: "Namaz kılarken seytan geldi. Hemen yakaladım, yere yatırdım, boguyordum onu. O denli ki, onun dilinin soguklugunu elimin üzerinde duydum.". ibn Teymiyye, bu hadisi saglamlıkta Buhari'nin kosullarını tasidigini belirtir. (Bkz. Takiyyundin ibn Teymiyye, izahu'd Delale fi Umumi'r-Risale, Misir, 1369, s. 41. Bu hadis için ayrıca bkz. Kamil Miras, TEcrid-i Sarih Ter., 288 no.'lu hadisin "izah"ındaki 2 no.lu not.) Seytanin "yatirilmesi", "bogulması" ve "dilindeki sogukluk, bu soguklugun elde duyulması", "bes duyu" içine giren, somut durumlardır. Muhammed'in "seytani bogarken onun salyasinin eline bulastigini, elinde bunu duyugunu(hissettigini)" anlattigi da aktarilir. (Bkz. Ahmet ibn Hanbel, Müsned, 3/82.)

Cinin-seytanin direge baglanması

Aynı hadiste, Muhammed'in "seytani yakaladığında, bir direge baglamak istedigini, buna güç yetirebildigini, ama bu tür seylelerin Süleyman peygambere özgü kalması gerektiğini düşünüp direge baglamaktan vazgeçtigini" anlattığı belirtilir. Yine bu hadiste Muhammed'in "...Direge bagladım ve Medine çocukları onunla oynarlardı yoksa." dedigi de aktarilir.(Bkz. Aynı kaynaklar.) Bu hadis, Buhari'nin ve Müslüm'in e's-sahihlerinde de -biraz degisikliklerle- yer alıyor. Müslüm'deki bir aktarmaya göre Muhammed şöyle anlatmakta: -"Tanrı düşmanı iblis, yüzümü yakmak amacıyla, bir ates aleviyle geldi. Bu nedenle ben üç kez: "Senden Tanrı'ya siginirim!" dedim. Sonra "Tanrı'nın tam lanetiyle seni lanetlerim!" diye ekledim. Yine üç kez. Geriye gitmedi. Yakalamak istedim sonra. Tanrı'ya antiçerek söylerim ki, kardesimiz Süleyman'in (bu tür seyleleri yapmanın kendisine özgü kilinmasına iliskin) istegi olmasaydı baglanacaktı o. Ve Medine halkinin çocukları onunla oynayacaklardı." (Bkz. Müslim, e's-Sahih, Kitabu'l-Mesacid/40, hadis no: 542.)

Bir baska aktarmaya da, Buhari ve Müslim, birlikte şöyle yer verirler: "Dün gece, CİNLERDEN İFRİT, namazımı bozdurmak için bana ansizin saldırdı. Tanrı, bana, onu yakalama olanagi verdi. Ve onu, Mescid'in direklerinden bir direge baglamak istedim. Sabah olunca, tümünüz ona bakıp seyredesiniz diye...Ne var ki, kardesim Süleyman'in:"Tanrim beni bagisla, bana benden sonra kimsenin ulaşamayacağı bir egemenlik ver!"(Sad, ayet:35) biçimindeki sözünü anımsadım (ve onu direge baglamaktan vazgeçtim)." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu's-Selat/75; Tecrid, hadis, no: 288; Müslüm, e's-Sahih, Kitabu's,Selat/75; Tecrid, hadis no: 288; Müslüm, e's-Sahih, Kitabu'l- Mesacid/39, hadis no: 541.) "Cin-seytan" için, hadislerde baska somut seyleler de anlatilir. Örneğin "Seytan"ın "zart" diye "sesli olarak yellenmesi".

"Seytan zart diye ses çıkararak yellenir"

Muhammed'in şöyle dedigi aktarilir: "Namaza çağrıldığında(ezan), SEYTAN geri geri gidip uzaklasir. VE ZART (zurat) diye sesli yellenerek gider. Ezan sesini isitemeyecegi yere degin uzaklasir... (Bkz. Buhari, e's- Sahih, Ezan/4; Tecrid, hadis no: 360; Müslim, e's-Sahih, Kitabu's-Selat/16-19 hadis no:389.) Kimileri bunun bir "temsil" olduğu görüşünde. (Bkz. Kamil Miras, bu hadisin "izah"ındaki 2 no.lu not.) Ne var ki, "temsil" için "Seytan"ın yellenirken ZART diye ses çıkardigini" söylemeye gerek olmadigi düşünülebilir. Su da var: Muhammed, "cinin-seytanin, yemesinden-içmesinden" söz eder. (Bkz. Müslim, e's-SAHİH, Kitabu'l Esribe/102-106; hadis no: 2017-2020.) ibn Melek de Nevevi'ye dayanarak "bu yeme- içmenin gerçek anlamdaki bir yeme içme olduğunu" savunur. (Bkz. Mebaki'u'l-Ezhar fi Serhi Mesariki'l-Envar, 1/100.)"Yemesi-içmesi" olanın, "sesli olarak yellenmesi" de doğal değil mi? Yani Muhammed'in sözlerini "tevil" etmeye gerek bulunmamakta.

(2000'e Dogru, 8 Nisan 1990, Yıl 4, Sayı 15'ten alınmıştır)

Kuran'daki Bilgiler İslamiyet'ten Önce Biliniyordu

İslamcılar, Kuran'ın bilimsel bir kitap olduğunu , Kuran'da yazılı olan bazı bilgilerin o zamandan önce insanlarca bilinmediğini ve böylece Kuran'ın Allah'tan-varsa eğer- geldiğini iddia ederler.

Muhammed'in Kuran'ı hazırladığı zamanda Muhammed'in de içinde bulunduğu Arap toplumunun bilimsel konularda cahil olduğu bellidir. Öyle ki, Kuran'dan önce gelişmiş toplumlarca zaten bilinen bilgiler Kuran'da yer alınca ilk müslümanlar ve onları takip eden müslümanlar bu bilgileri yeniymiş gibi sanmışlar ve Kuran'ın insan elinden çıkamayacağına ancak ve ancak Allah'ın sözü olabileceğine kanaat getirerek büyük yanlışya düşmüşlerdir.

Kuran'dan önce yaşamış olan Vikingler dünya akarsuları ve denizleri arasında mekik dokuyarak değişik coğrafi bölgeleri tanıyorlardı. hangi denizin tuzlu, hangi denizin daha az tuzlu suya sahip olduğunu biliyorlardı. Sümerler, Asurlular ve Babilliler büyük şehirler ve medeniyetler kurmuşlardı. Romalılar o muhteşem Roma İmparatorluğu'nu oluşturmuş, metal ve taş ilemesinin büyük ustalığıyla Roma'yı ve Roma ordusunun silahlarını mühendislik harikası olarak yaratmıştı. Mısırlılar, bugün bile nasıl inşa edildiği tartışılan muhteşem piramitleri mühendislik ve mimarlık bilimlerinin en üst seviyesindeki bilgilerle inşa etmişlerdi. Yine Mısırlılar, Muhammed'den yüzlerce yıl önce ölü insanları mumyalayarak insan bedeninin en bilinmez sanılan sırlarını ortaya çıkarmışlar, insanın üremesinin embriyodan bebek oluşumuna kadar olan safhaları resimlerle açıklar duruma gelmişlerdi.

Şimdi de bazı somut örneklerle bir göz atalım:

YAZININ BİLİNER İLK ÖRNEĞİ BASRA'DA

Bilinen ilk yazı örneği yaklaşık MÖ 3300 tarihinden kalma Basra yakınlarında bulunan Uruk kil tabletleri üzerinde yer alıyor. Yazı bu tarihte bile 700'ün üstünde değişik işaretle sahip bütünsel bir sistemdi. İlk tabletler, tahıl, bira ve canlı hayvan gibi malların alışverişine ilişkin kayıtları ya da yazmayı yeni öğrenen yazmanların kullandığı listeleri içeriyordu.

4 BİN YIL ÖNCE BİLEŞİK FAİZ HASABI YAPIYORLARDI

Geometri Mısır'da cebir Mezopotamya'da doğdu. Mezopotamyalılar MÖ 2000'lerde olağanüstü bir matematik bilgisine sahiptiler. Çarpma ve ters sayı cetvellerinden başka kare, karekök, küp ve küp kök cetvellerini kullanıyorlar, bileşik faiz hesaplarını yapabiliyorlardı. Pi sayısını bulmuşlardı ve 3.125 olarak uyguluyorlardı. Hesaplarında iki tabanlı logaritma kullanıyorlardı. Klasik matematiğin esaslarını MÖ 700-600'lü yıllarda yaşayan Yunanlı Pisagor ve Tales'ten

1400 yıl önce biliyorlardı. Babilliler, ünlü Pisagor Teoremi'ni, ondan 1400 yıl önce 15 ayrı çözümde bulmuşlardı. Mezopotamyalıların Tales teoremini Yunanlılardan önce bildiklerini gösteren bir tablet halen Vatikan'da bulunuyor.

BABİLLİLERİN MÖNÜSÜNDE 20 ÇEŞİT BİRA VARDI

İlk bağcılık burada yapılmış, ilk şarap kadehi burada kaldırılmıştı. Biranın da doğum yeri burası olmuştur. Bira ile ilgili en eski belgeler 6 bin yıl öncesine dek uzanıyor. Birayı Sümerler ortaya çıkarmış, Babilliler de çeşitlendirmiş. Babillilerin mönüsünde tam 20 farklı bira olduğu tespit edilmiş. Bira ile ilgili ilk yasayı koymak da yine aynı Hammurabi'ye nasip olmuş. Hammurabi, kişi başına günlük bira istihkakı konusunda da bir yasa çıkarmış. Buna göre, sıradan bir işçiye 2 litre, devlet memuruna 3 litre ve idarecilerle yüksek makamlardaki din adamlarına 5 litre bira veriliyormuş. Para ile satılmaz, satan da idamla cezalandırılmış.

BÜTÜN İNANÇLAR BURADA YEŞERDİ

Eski Mezopotamya'da yüzlerce tanrıya tapılır, her etnik grubun, hatta her kentin kendi tanrıları bulunurdu. Aynı topraklarda daha sonraki dönemlerde tek tanrılı dinler ortaya çıktı. Ama çok tanrılı dönemlerde de hoşgörü hakimdi. Bir yörenin tanrıları çoğu kez bir başka bölgenin tanrılarına dönüşür ya da özdeşleştirilirdi. Böylece Babil ve Asur geliştikçe Marduk ve Aşşur öne çıktı. Tanrılar insan biçimindeydi, olağanüstü güçleri vardı, ama tıpkı insanlar gibi duygulara ve ihtiyaçlara da sahipti. Kimi iyi, kimi kötü olan cinler, ruhlar, doğaüstü güçler çeşitli biçimlere girer ve çoğu kez de hem insan hem de hayvan özelliklerine sahip olurdu. Bugün Anadolu'da yer yer devam eden cin ve perilere ilişkin inançların kökeninde eski Mezopotamya efsanelerinin önemli bir yeri var. Eski Mezopotamyalılar da kötü ruhları ve cinleri kovalamak, insanı nazardan korumak için kurşun dökerler, nallar asarlardı.

HARRY POTTER VE YÜZÜKLERİN EFENDİSİ DE MEZOPOTAMYALI

Mezopotamya'dan yayılan inançlar Batı düşüncesinin ve hayal gücünün şekillenmesinde hâlâ etkisini sürdürüyor. Bilimkurgu romanlarında ve filmlerde görülen doğaüstü kahramanların neredeyse tümü Mezopotamya inançlarının bir başka versiyonu olarak karşımıza çıkıyor. Son dönemde dünyanın ilgisini çeken Harry Potter ya da Yüzüklerin Efendisi gibi roman ve filmlerde hemen tüm kahramanların prototipini Mezopotamya efsaneleri ve inançlarında bulmak mümkün.

BİR ÇEŞİT PİL KEŞFETTİLER TIP ALANINDA KULLANDILAR

Mezopotamyalıların elektriği de bilinenden yaklaşık 2 bin yıl önce keşfetmiş olabilecekleri düşünülüyor. 1938'de Alman arkeolog Wilhelm König Bağdat'ın biraz dışında bir toprak kap buldu. 13 santim yüksekliğindeki kapın içinde demir bir çubuğu saran bakır bir silindir vardı. O zaman König bunun bir pil olduğuna kanaat getirmişti. Günümüzde bu konu üzerine kafa yoran birçok uzman pillerin tarihini MÖ 200 yılı civarındaki Pers ya da Sasani kültürüne dayandırıyor. Uzmanlar aynı teknikle laboratuvar ortamında pillerin taklitlerini ürettiler. Bu sayede Bağdat pillerinin 0,8 ile 2 volt arasında bir güçte elektrik üretebildiği anlaşıldı. Bu pillerin hangi amaçla kullanıldığı konusunda iki ihtimal ortaya atılıyor. Bir ihtimale göre pillerin ürettiği elektrik akımı tıpta bir tür ağrı kesici gibi kullanılıyordu. Diğer ihtimalde ise altın ve gümüş gibi değerli metalleri parlatmak için pilin ürettiği akımdan faydalanılıyordu. Bağdat'taki pillere inanan uzmanlar elektrolit madde olarak da üzüm suyunun kullanıldığını öne sürüyorlar.

Babil devleti, bölgedeki uygarlıklar arasında en ileri olanı. Babil'in en büyük kralı, şüphesiz Hammurabi'di. Onun düzeninin hüküm sürdüğü Babil'de tek eşlilik esastı. Kadın dava açmak, çeyizinin gelirini veya kocasından kalan mirası yönetmekte özgürdü. Miras kız ve erkek çocuk arasında eşit paylaştırılırdı.

Kaynak: Hürriyet, 20.04.2003

Yakın Akraba Evliliğine Onay

*Ahzab 50: Ey Peygamber! Mehirlerin verdiğin hanımlarını, Allah'ın sana ganimet olarak verdiği ve elinin altında bulunan cariyeleri, **amcanın, halanın, dayının ve teyzenin seninle beraber göç eden kızlarını sana helal kıldık. Bir de Peygamber kendisiyle evlenmek istediği takdirde, kendisini peygambere hibe eden mümin kadını, diğer müminlere değil, sırf sana mahsus olmak üzere (helal kıldık). Kuşkusuz biz, hanımları ve ellerinin altında bulunan cariyeleri hakkında müminlere neyi farz kıldığımızı biliriz. (Bu hususta ne yapmaları lazım geldiğini onlara açıkladık) ki, sana bir zorluk olmasın. Allah bağışlayandır, merhamet edendir.***

Günümüzde, tıp bilimi tarafından sakat çocuk doğumlarının en önemli nedeni olduğu ispatlanmış olan "yakın akraba evliliği", Kuran'ın bu ayetine göre helal kılınmıştır. Bu bilime aykırı ayetin varlığı da Kuran'ın Muhammed ve arkadaşlarınınca hazırlandığının bir diğer göstergesidir.

Ku'ran, Sigara ve Uyuşturucular

Günümüzde sigara ve uyuşturucuların sağlığa ne kadar zararlı olduğu ispatlanmıştır. Modern toplumlarda, kapalı mekanlarda sigara içmek yasaklanıyor. Sigara ambalajlarının üzerine öldürücü olduğuna dair uyarı ibareleri konuluyor. Uyuşturucu maddelerin kullanımı yasaklanıyor, uyuşturucu içeren ilaçlar özel reçetelerle sayılıyor. Çünkü, tıbben sigara ve uyuşturucu maddelerin sağlık için bir felaket olduğu ispatlanmıştır.

Hal böyle iken, Kuran'da, sigara ve uyuşturucu haram edilmemiştir. Domuz etini haksız yere haram eden Kuran, sigara ve uyuşturucuyu haram etmemiştir, yasaklamamıştır.

Günde bir bardak içilen kırmızı şarabın sağlığa faydalı olduğu bugün tıbben ispatlanmışken, Kuran, sigara ve uyuşturucuyu haram etmemiştir, yasaklamamıştır.

Kuran'ın ne denli "bilimsel(!) olduğu bu örneklerden de görülmektedir. Bu örnekler de göstermektedir ki, Kuran, Allah'ın-varsa eğer- sözleri değil, insan ürünü, Muhammed ve arkadaşlarının ürünü bir kitaptır.

İSLAM KİTABI KURAN'DAN BAZI AYETLER

İslam hakkındaki bilgilerimiz nereden kaynaklanıyor? Kimimiz ilköğretim , ortaokul ve lisede din dersi okuduk, kimimiz sadece ailemiz, arkadaşlarımız ve çevremizden öğrendiklerimizi biliyoruz. Nüfusunun %99'unun "müslüman olduğu" söylenen ama bu müslümanlığın hiçbir zaman "esas müslümanlığa", yani İslam Devletleri'nin müslümanlığına benzemeyen bir müslümanlık yaşanan bir ülkede yaşıyoruz.

İslam'a göre yenmesi "haram" olan domuz etini yemeye cesaret eden pek yok, ama, yine İslam'a göre içilmesi haram olan içkiyi içenlerin çok olduğu bir ülkede yaşıyoruz.

Arap ülkelerinde yapılması yasak birçok şeyi yapan, ama "Elhamdülillah müslümanım" diyenlerin çok görüldüğü bir ülkede yaşıyoruz.

Demek ki, Türkiye'de İslam değişmiş.. Değişik bir müslümanlık uygulanıyor. Müslümanlık daha "çağdaş"laştırılmış..

Ve, İslam Ülkelerindeki müslümanlık ve yaşam tarzını Türkiye'ye getirmek isteyenler de var. Kapatılan Refah Partisi, ondan önce kapatılan Milli Selamet Partisi ve bugün faaliyet gösteren "malum" parti(ler) bu özlemin pesindeler.

Peki, İslam dininin "anayasası" olan Kuran'ı kaç kişi okudu ve okuduklarını düşündü? Bu sayfayı şu anda okumakta olan "siz" Kuran'ı okudunuz mu?

Ben okudum.. Ve, bana din derslerinde anlatılan İslam'dan çok daha farklı bir İslam ile karşılaştım Kuran'da..

Önemli bulduğum ayetleri, yorumsuz iletiyorum.. (Sadece ana başlıklarda gruplandırarak).

Başlamadan önce de, Osmanlı döneminde müslümanlık propagandası için giden Japonya'ya giden elli kişilik bir kurula Japonlar'ın sorduğu bir soruyu iletiyorum (Dünya Gazetesi, 2.5.1963).

"Bize bir Müslüman millet gösteriniz ki, bu dini kabul etmeden önce sefil ve peri?an iken kabul ettikten sonra ilerlemiş, gelişmiş, mesut ve müreffeh olmuştur. Bir tek örnek verin, kâfi."

Yıl 1999.. İslamiyetin Muhammed tarafından uyduruluşundan bu güne kadar 1400 yıl geçti. Bugün, hâlâ böyle bir İslam memleketi yok!..

Kuran'dan tam ayet metinleri :(Diyanet tercümesi'nden):

Kur'an bir bilmece-bulmaca kitabı mıdır?

Kuran, kim için ve ne zaman hazırlanmıştır?

Kuran, Muhammed'in yaşadığı devirdeki insanlara İslamiyeti tanıtmak ve İslami emirleri bildirmek için hazırlanmıştır. Dolayısı ile bir kargaşa çıkmaması için Kur'an'da yazılanlar açık, net ve kesin olmalıdır.

Bazıları, Kuran'ın her okuyan tarafından anlaşılamayacağını, Kuran'ı anlamak için önceden bilgi sahibi olunmasını, "ilim" sahibi olunmasını ileri sürerek Kuran'daki akıldışı, bilim dışı, anti hümanist ve çağ dışı ayetlerin anlamlarını gizlemek isterler. "Kuran'daki şu kelimenin anlamı aslında bu değildir, bu ayet o değil, bu anlama geliyor.." gibi tartışmaları zaman zaman duyuyoruz.

Kuran, kendisini okuyan herkesin ayrı birşey anlayacağı bir bilmece-bulmaca kitabı mıdır, yoksa, her okuyanın aynı şeyi anlaması ve aynı şeyi uygulaması için hazırlanmış bir İslam Anayasası mıdır?

Elbette ki, Kuran, kendisini okuyan herkesin ayrı birşey anlayacağı bir bilmece-bulmaca kitabı değil, her okuyanın aynı şeyi anlaması ve aynı şeyi uygulaması için hazırlanmış bir İslam Anayasası'dır.

Kuran, kendisinin açık, net ve anlaşılır bir kitap olduğunu kendisi şu ayetlerde söylüyor:

43:2. Apaçık Kitab'a andolsun ki ,

44:2. Apaçık olan Kitab'a andolsun ki,

58:5. Allah'a ve Resûlüne karşı gelenler, kendilerinden öncekilerin alçaltıldığı gibi alçaltılacaklardır. Biz apaçık âyetler indirmişizdir. Kâfirler için küçük düşürücü bir azap vardır.

65:11. İman edip sâlih amel işleyenleri, karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için size Allah'ın apaçık âyetlerini okuyan bir Peygamber göndermiştir. Kim Allah'a inanır ve faydalı iş yaparsa Allah onu, altlarından ırmaklar akan, içinde ebedî kalacakları cennetlere sokar. Allah o kimse için gerçekten güzel bir rızık vermiştir.

2:99. Andolsun ki sana apaçık âyetler indirdik. (Ey Muhammed!) Onları ancak fasıklar inkâr eder.

4:174. Ey insanlar! Şüphesiz size Rabbinizden kesin bir delil geldi ve size apaçık bir nur indirdik.

5:15. Ey ehl-i kitap ! Resûlümüz size Kitap'tan gizlemekte olduğunuz birçok şeyi açıklamak üzere geldi; birçok (kusurunuzu) da affediyor. Gerçekten size Allah'tan bir nur, apaçık bir kitap geldi.

6:59. Gaybın anahtarları Allah'ın yanındadır; onları O'ndan başkası bilmez. O, karada ve denizde ne varsa bilir; O'nun ilmi dışında bir yaprak bile düşmez. O yerin karanlıkları içindeki tek bir taneyi dahi bilir. Yaş ve kuru ne varsa hepsi apaçık bir kitaptır.

15:1. Elif. Lâ. Râ. Bunlar Kitab'ın ve apaçık bir Kur'an'ın âyetleridir.

29:49. Hayır, o (Kur'an), kendilerine ilim verilenlerin sinelerinde (yer eden) apaçık âyetlerdir. Âyetlerimizi, ancak zalimler bile bile inkâr eder.

36:69. Biz ona (Peygamber'e) şiiir öğretmedik. Zaten ona yaraşmazdı da. Onun söyledikleri, ancak Allah'tan gelmiş bir öğüt ve apaçık bir Kur'an'dır.

"İslam hoşgörüsü dini" midir? Kuran'daki "şiddet ayet"leri

Bakara/2/191. Onları bulduğunuz yerde öldürün. Sizi çıkardıkları yerden siz de onları çıkarın. Fitne çıkarmak, adam öldürmekten daha kötüdür. Mescidi Haram'ın yanında, onlar savaşılmadıkça siz de onlarla savaşmayın. Sizinle savaşırlarsa onları öldürün. İnkâr edenlerin cezası böyledir.

Ali İmran/3/85. Kim İslamiyet'ten başka bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir. O ahirette de kaybedenlerdendir.

Ali İmran//3/118. Ey İnananlar! Sizin olmayani sirdas edinmeyin, onlar sizi sasirtmaktan geri durmazlar, sikintiya dusmenizi isterler. Onların ofkesi agizlarından tasmaktadır, kablerinin gizledigi ise daha buyuktur. Eger aklediyorsanız, suphesiz size ayetleri acikladik.

Ali Imran/3/119. İşte siz, onlar sizi sevmekten onları seven ve Kitapların butunüne inanan kimselersiniz. Size rasladıkları zaman: "İnandık" derler, yalnız kaldıklarında da, size ofkelerinden parmaklarını isirirler. De ki: "Ofkenizden catlayın". Allah kalblerde olanı bilir.

Bu ayetin tercümesinde bir okurun uyarması üzerine tekrar bir kontrol yaptım. Daha önceki baskıda, "çatlamak" yerine "gebermek" fiili kullanılmıştı ve okur, kendi elindeki meallerde böyle bir kelime kullanılmadığını söylemişti. Diyanet tercümesinde ise yukarıdaki şekilde yer almıştı ayet.. Bunun üzerine, Kuran'ın İngilizce tercümelerinden bir kontrol yapmak lüzumu hissettim:

Kuran'ın İngilizce diline yapılmış 3 adet önemli ve tüm dünyaca kabul edilen tercümelerinden alınan Al-i Imran Suresinin 119. ayetinin tercümeleri aşağıdadır:

Translation: Pickthall

[Al-Imran 3:119] Lo! ye are those who love them though they love you not, and ye believe in all the Scripture. When they fall in with you they say: We believe; but when they go apart they bite their finger-tips at you, for rage. Say: Perish in your rage! Lo! Allah is Aware of what is hidden in (your) breasts.

Translation: Yusufali

[Al-Imran 3:119] Ah! ye are those who love them, but they love you not,- though ye believe in the whole of the Book. When they meet you, they say, "We believe": But when they are alone, they bite off the very tips of their fingers at you in their rage. Say: "Perish in your rage; God knoweth well all the secrets of the heart."

Translation: Shakir

[Al-Imran 3:119] Lo! you are they who will love them while they do not love you, and you believe in the Book (in) the whole of it; and when they meet you they say: We believe, and when they are alone, they bite the ends of their fingers in rage against you. Say: Die in your rage; surely Allah knows what is in the breasts.

Şimdi sözlüğe bakalım:

Perish: ölmek, mahvolmak, yok olmak, telef olmak, zail olmak (Redhouse Türkçe-İngilizce, Sf 416)

Perish: ...2.to die; esp., to die a violent or untimely death... (New World Dictionary of the American Language, Second College Edition, Sf 1059)

Burada görüyoruz ki, üç adet İngilizce Kuran tercümesinin ikisinde İngilizce tercümede "die" yani "ölmek" fiili kullanılırken, bir diğerinde "perish" yani gene ölmek ama, daha 'beter' ölmek fiili kullanılmış.

Benim kanım, Diyanet'in tercümesinde kullanılan "çatlamak" fiili, eksik ve yetersiz tercümedir. Biraz ayeti yumuşatmak için kasten yapılmış havasını veriyor..

Maide/5/33. Allah ve peygamberiyle savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuğa uğrasanların cezası öldürülmek veya asılmak yahut capraz olarak el ve ayakları kesilmek ya da yerlerinden sürülme. Bu onlara dünyada bir rezilliktir. Onlara ahirette büyük azab vardır.

Maide/5/35. Ey İnananlar! Allah'tan sakının, O'na ulaşmaya yol arayın, yolunda cihad edin ki kurtulasınız.

Maide/5/38. Erkek hirsiz ve kadın hirsizin, yaptıklarından oturu Allah tarafından ibret verici bir ceza olarak, ellerini kesin. Allah Güçlü'dür, Hakim'dir.

Maide/5/51. Ey İnananlar! Yahudileri ve hristiyanları dost olarak benimsemeyin, onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onlara dost olursa o da onlardandır. Allah zulmeden kimseleri doğru yola erdirmez.

Tevbe/9/5. Hurmetli aylar cikinca, puta tapanları bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayıp hapsedin; her gözetleme yerinde onları bekleyin. Eğer tevbe eder, namaz kılar ve zekat verilerse yollarını serbest bırakın. Doğrusu Allah bağışlar ve merhamet eder.

Tevbe/9/29. Kitap verilenlerden, Allah'a, ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, hak dinini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın.

Tevbe/9/41. İsteyen, istemeyen, hepiniz savaşa cikin. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihat edin. Bilerseniz bu sizin cin hayırlıdır.

Tevbe/9/73. Ey Peygamber! İnkarcılarla, ikiyüzlülerle savaş; onlara karşı sert davran. Varacakları yer cehennemdir, ne kötü donustur.

Tevbe/9/113. Cehennemlik oldukları anlaşıldıktan sonra, akraba bile olsalar, puta tapanlar için mağfiret dilemek Peygamber'e ve müminlere yaramaz.

Tahrim/66/9. Ey Peygamber! İnkarcılarla ve ikiyüzlülerle savaş; onlara karşı sert davran. Onların varacakları yer cehennemdir, ne kötü donustur!...

Bakara/2/ 193. Fitne tamamen yok edilinceye ve din (kulluk) de yalnız Allah için oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçerlerse zalimlerden başkasına düşmanlık ve saldırı yoktur.

[Hizbullah](#), IBDA-C, ve diğer islam örgütleri ile Cübbeli Ahmet Hoca'lar, Şevki Yılmaz'lar gibi cahil kişileri şiddete yöneltici ve yalan yanlış bilgilerle kandıranlar, eylem ve konuşmalarını işte bu yurıdaki ayetlere dayandırıyorlar. Güçlerini, bu ayetlerden alıyorlar. Allah'tan-varsa eğer- geldiği iddia edilen ama aslında Muhammed ve arkadaşlarının [hazırladığı](#) Kuran ayetlerinden... İslamiyet, ilk günlerinden beri [şiddetle birliktedir](#)..

"İslam cinsiyet ayrımı yapmaz" mı?

Allah'ın insanlardan bir kısmını diğerlerine üstün kılması sebebiyle ve mallarından harcama yaptıkları için erkekler kadınların yöneticisi ve koruyucusudur. Onun için sâliha kadınlar itaatkârdır. Allah'ın kendilerini korumasına karşılık gizliyi (kimse görme de namuslarını) koruyucudurlar. Baş kaldırmamasından endişe ettiğiniz kadınlara öğüt verin, onları yataklarda yalnız bırakın ve (bunlarla yola gelmezlerse) dövn. Eğer size itaat ederlerse artık onların aleyhine başka bir yol aramayın; çünkü Allah yücedir, büyüktür.(Nisa/34)

(Yukarıdaki ayet ile kocaya, karısını dövme özgürlüğü tanınıyor ama, kadına kocasını dövme özgürlüğü verilmez hiçbir ayette...)

Eğer bir kadın kocasının geçimsizliğinden yahut kendisinden yüz çevirmesinden endişe ederse, aralarında bir sulh yapmalarında onlara günah yoktur. Sulh (daima) hayırlıdır. Zaten nefisler kıskançlığa hazırdır. Eğer iyi geçinir ve Allah'tan korkarsanız şüphesiz Allah yaptıklarınızdan haberdardır. Nisa/4/128

(Nisa/34 ile karısını dövme hakkına sahip olan kocaya, yukarıdaki ayete göre kadın sadece "sulh" yapmakla yükümlü...)

"Erkeklerin kadınlar üzerindeki hakları gibi, kadınların da erkekler üzerinde belli hakları vardır. Ancak erkekler, kadınlara göre bir derece üstünlüğe

sahiptirler." (Bakara/228)

(Erkeklerin kadınlardan üstün olduğunu kesinlikle belirten bir ayet...)

Eğer (kendileriyle evlendiğiniz takdir de) yetimlerin haklarına riayet edememekten korkarsanız beğendiğiniz (veya size helâl olan) kadınlardan ikişer, üçer, dörder alın. Haksızlık yapmaktan korkarsanız bir tane alın; yahut da sahip olduğunuz (cariyeler) ile yetinin. Bu, adaletten ayrılmamanız için en uygun olanıdır.(Nisa/3)

(Erkeklerle, birden çok kadınla evlenme hakkı tanınırken, kadınlara birden çok erkekle evlenme hakkı tanınmıyor...Ayrıca, erkekler karılarının haricinde "cariye" sahibi olabilirler ama kadınlara kocalarından başka erkek hakkı tanınmıyor...)

"İslam akıl ve mantık dini" midir?

Yeri uzatıp yaydık, orada sabit dağlar yerleştirdik, yine orada miktarı ve ölçüsü belirli olan şeyler bitirdik. (Hicr/19)

Andolsun biz insanı, (pişmiş) kuru bir çamurdan, şekillenmiş kara balçıktan yarattık. (Hicr/26)

Cinleri de daha önce zehirli ate?ten yaratmıştık.(Hicr/27)

"İslam tüm insanlığa gönderilmiş" midir?

Eğer biz onu, yabancı dilden bir Kur'an kılsaydık, diyeceklerdi ki: Ayetleri tafsilatlı şekilde açıklanmalı değil miydi? Arab'a yabancı dilden (kitap) olur mu? De ki: O, inananlar için doğru yolu gösteren bir kılavuzdur ve şifadır. İnanmayanlara gelince, onların kulaklarında bir ağırlık vardır ve Kur'an onlara kapalıdır. (Sanki) onlara uzak bir yerden bağırılıyor (da Kur'an'da ne söylendiğini anlamıyorlar. (Fussilet/44)

Bu (Kur'an), Ümmü'l-kurâ (Mekke) ve çevresindekileri uyarman için sana indirdiğimiz ve kendinden öncekileri doğrulayıcı mübarek bir kitaptır. Âhirete inananlar buna da inanırlar ve onlar namazlarını hakkıyla kılmaya devam ederler.(En'am/92)

Şehirlerin anası (olan Mekke'de) ve onun çevresinde bulunanları uyarman ve asla şüphe olmayan toplanma günüyle onları korkutman için, sana böyle Arapça bir Kur'an vahyettik. (İnsanların) bir bölümü cennette, bir bölümü de çlgın alevli cehennemdedir. (Şura/7).

İslamda İçki Yasagi ve Çelişkileri-Cennet Bilgileri

5/Maide/90. Ey iman edenler! şarap, kumar, dikili taşlar (putlar), fal ve şans okları birer şeytan işi pisliktir; bunlardan uzak durun ki kurtuluşa eresiniz.

16/Nahl/67: 67. Hurma ve üzüm gibi meyvelerden hem içki hem de güzel gıdalar edebilirsiniz. İşte bunlarda da aklını kullanan kimseler için büyük bir ibret vardır.

16/Nahl/69: 69. Sonra meyvelerin her birinden ye ve Rabbinin sana kolaylaştırdığı yaylın yollarına gir, diye ilham etti. Onların karınlarından renkleri çeşitli bir şerbet (bal) çıkar ki, onda insanlar için şifa vardır. Elbette bunda düşünen bir kavimin büyük bir ibret vardır.

47/Muhammed/15. Müttakilere vâdolan cennetin durumu şöyledir: İçinde bozulmayan sudan ırmaklar, tadı değişmeyen süttan ırmaklar, içenlere lezzet veren şaraptan ırmaklar ve süzme baldan ırmaklar vardır. Orada meyvelerin her çeşidi onlarındır. Rablerinden de bağışlama vardır. Hiç bu, ateşte ebedi kalan ve bağırsaklarını parça parça edecek kaynar su içirilen kimselerin durumu gibi olur mu?

78/Nebe 31. Şüphesiz takvâ sahipleri için de başarı ödülü vardır.

78/Nebe 32. Bahçeler,bağlar,

78/Nebe 33. Göğüsleri tomurcuk gibi kabarmış yaşıtlar kızlar,

78/Nebe 34. Ve içki dolu kâse(ler) .

76/El-İnsan 5. İyiler ise, kâfûr katılmış bir kadehten (cennet şarabı) içerler.

76/El-İnsan 6. (Bu,) Allah'ın has kullarının içtikleri ve akıttıkça akıttıkları bir pınardır. Orada koltuklara kurulmuş olarak bulunurlar; ne yakıcı sıcak görülür orada, ne de dondurucu soğuk.

76/El-İnsan 14. (Cennet ağaçlarının) gölgeleri, üzerlerine sarkar; kolayca koparılabilen meyveleri istifadelerine sunulur.

76/El-İnsan 15. Yanlarında gümüşten kaplar ve billûr kupalar dolaştırılır.

76/El-İnsan 16. Gümüşten öyle kadehler ki onları istedikleri ölçüde tayin ve takdir etmişlerdir.

76/El-İnsan 17. Onlara orada bir kâseden içirilir ki (bu şarabın) karışımında zencefil vardır.

76/El-İnsan 18. (Bu şarap) orada bir pınardandır ki adına Selsebîl denir.

76/El-İnsan 19. O insanların etrafında öyle ölümsüz genç nedimler dolaşır ki, onları gördüğünde, etrafa saçılıp dağılmış inciler sanırsın.

76/El-İnsan 20. Ne yana bakarsan bak, (yığınla) nimet ve ulu bir saltanat görürsün.

76/El-İnsan 21. Üzerlerinde yeşil ipekten ince ve kalın elbiseler vardır; gümüş bilezikler takınmışlardır. Rableri onlara tertemiz bir içki içirir.

76/El-İnsan 22. (Onlara ?öyle denir:) Bu, sizin için bir mükâfattır. Sizin gayretiniz karşılığını bulmuştur.

37/Es-Saffât 43. Naîm cennetlerinde .

37/Es-Saffât 44. Tahtlar üzerinde karşılıklı otururlar.

37/Es-Saffât 45. Onlara pınardan (doldurulmuş) kadehler dolaştırılır.

37/Es-Saffât 46. Berraktır, içenlere lezzet verir.

37/Es-Saffât 47. O içkide ne sersemletme vardır ne de onunla sarhoş olurlar.

37/Es-Saffat 48. Yanlarında güzel bakışlarını yalnız onlara tahsis etmiş, iri gözlü eşler vardır.

37/Es-Saffat 49. Onlar, gün yüzü görmemiş yumurta gibi bembeyazdır.

4/Nisa/57. İnanıp; iyi işler yapanları da, içinde ebediyen kalmak üzere girecekleri, zemininden ırmaklar akan cennetleresokacağız. Orada onlar için tertemiz eşler vardır ve onları koyu (tatlı) bir gölgeye koyarız.

İslam'da Kadın Ve Erkek Eşitsizliği (Miras Konuları)

Nisa/4/11. Allah size, çocuklarınız hakkında, erkeğe, kadının payının iki misli (miras vermenizi) emreder. (Çocuklar) ikiden fazla kadın iseler, ölünün bıraktığının üçte ikisi onlarındır. Eğer yalnız bir kadınsa yarısı onundur. Ölenin çocuğu varsa, ana-babasından her birinin mirastan altıda bir hissesi vardır. Eğer çocuğu yok da ana-babası ona vâris olmuş ise, anasına üçte bir (düşer). Eğer ölenin kardeşleri varsa, anasına altıda bir (düşer). Bütün bu paylar ölenin) yapacağı vasiyetten ve borçtan sonradır. Babalarının ve oğullarınızdan hangisinin size, fayda bakımından daha yakın olduğunu bilemezsiniz. Bunlar Allah tarafından konmuş farzlardır (paylardır). ?üphesiz Allah ilim ve hikmet sahibidir.

Nisa/4/12. Yapacakları vasiyetten ve borçtan sonra eşlerinin, eğer çocukları yoksa, bıraktıklarının yarısı sizindir. Çocukları varsa bıraktıklarının dörtte biri sizindir. Çocuğunuz yoksa, sizin de, yapacağınız vasiyetten ve borçtan sonra, bıraktığınızın dörtte biri onlarındır (zevcelerinizindir). Çocuğunuz varsa, bıraktığınızın sekizde biri onlarındır. Eğer bir erkek veya kadının, anababası ve çocukları bulunmadığı halde (kelâle şeklinde) malı mirasçılara kalırsa ve bir erkek yahut birkızkardeşi varsa, her birine altıda bir düşer. Bundan fazla iseler üçte bire ortaklırlar. (Bu taksim) yapılacak vasiyetten ve borçtan sonra, kimse zarara uğramaksızın (yapılacaktır). Bunlar Allah'tan size vasiyettir. Allah her şeyi hakkıyla bilendir, halimdir.

Nisa/4/176. Senden fetva isterler. De ki: "Allah, babası ve çocuğu olmayan kimsenin mirası hakkındaki hükmü şöyle açıklıyor: Eğer çocuğu olmayan bir kimse ölür de onun bir kızkardeşi bulunursa, bıraktığının yarısı bunundur. Kızkardeş ölüp çocuğu olmazsa erkek kardeş de ona vâris olur. Kızkardeşler iki tane olursa (erkek kardeşlerinin) bıraktığının üçte ikisi onlarındır. Eğer erkekli kadınlı daha fazla kardeş mevcut ise erkeğin hakkı, iki kadın payı kadardır. Şaşırmamanız için Allah size açıklama yapıyor. Allah her şeyi bilmektedir.

Zakkum Bitkisi Haram!..

Saffat/37: 62. Şimdi ziyafet olarak, cennet ehli için anılan bu nimetler mi daha hayırlı, yoksa zakkum ağacı mı?

63. Biz onu (zakkumu) zalimler için bir fitne (imtihan) kıldık.

64. Zira o, cehennemnin dibinde bitip yetişen bir ağaçtır.

65. Tomurcukları sanki şeytanların başları gibidir.

66. (Cehennemdekiler) ondan yerler ve karınlarını ondan doldururlar.

67. Sonra zakkum yemeğinin üzerine onlar için, kaynar su karıştırılmış bir içki vardır.

68. Sonra kesinlikle onların dönüşü, çılgın ateşe olacaktır.

Dinsizler kendiliklerinden mi inanmazlar Tanrı'ya-eger varsa-?

İnsan Suresi, ayet:30, Tekvir:29 “Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz..”

76/İnsan/30: 76/30. Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz. Dogrusu Allah, bilendir, Hakim'dir.

81/tekvir/29: Alemlerin Rabbi olan Allah dilemedikçe sizler bir sey dileyemezsiniz.

“Allah kimi dilerse onu saptırır, ve kimi dilerse onu doğru yola koyar.” (Enam suresi, ayet:39)

6/Enam/125: Allah kimi dogru yola koymak isterse onun kalbini İslamiyet'e acar, kimi de saptirmek isterse, goge yükseliyormus gibi, kalbini dar ve sıkıntılı kılar. Allah Boylece, inananları kufur bataklığında bırakır.

6/Enam/33: 6/39. Ayetlerimizi yalanlayanlar karanlıklarda kalmis sagir ve dilsizlerdir. Allah kimi dilerse onu saptirir ve kimi dilerse onu dogru yola koyar.

10/Yunus/99“Ey Muhammed! Rabbin dileyeydi, yeryüzünde insanların hepsi inanırdı.”

10/Yunus/99: 10/99. Rabbin dileyeydi, yeryuzunde bulunanların hepsi inanirdi. oyle iken insanları inanmaya sen mi zorlayacaksın?

32/Secde/13):Biz dilersek herkese hidayet verirdik. Fakat cehennemi tamamen cin ve insanlarla dolduracağıma dair, benden söz çıkmıştır.”

32/Secde/13: Biz dilersek herkese hidayet verirdik, fakat cehennemi tamamen cin ve insanlarla dolduracagima dair Benden soz cikmistir.

Enam/125: Allah kimi doğru yola koymak isterse, onun kalbini İslamiyet'e açar. Kimi de saptirmek isterse, göğe yükseliyormuş gibi, kalbini dar ve sıkıntılı kılar. Allah inananları küfür karanlığında bırakır

Enam/149): "Üstün delil, Allah'ın delilidir. O dileyeydi, hepinizi doğru yola erıştirirdi de!"

Hacca Nasıl Gİtmeli?

Dindarlar, İslamiyet'in beş şartından birisi olarak saydıkları "Hac'ca gitmeyi" gerçekleştirmek isterler ve imkan bulunca da bunu yaparlar. Kendi ülkelerinde ve dünyada milyarlarca aç, hasta yoksul insan varken, kişi başına birkaç bin Amerikan dolarını harcayıp Mekke'ye Hacca giderler..

Peki, "Allah'a yaranmak" için yapılan bu "fariza", acaba Allah-varsa eğer- tarafından kabuk ediliyor mu?

Usulüne uygun yapılırsa "edilir", usulüne uygun yapılmaz ise "edilmez".

Peki, Hac'ca gitmenin usulü nedir? Herşeyden önce, Kâbe'de yapılacak dinsel törenlerden önce, oraya nasıl gidileceği önemlidir..

Nasıl gidilecek?

Uçak ile mi? Araba ile mi?

Hiçbiri değil..

Hac'a ancak ve ancak ya yaya, ya da deve ile gitmek şart..

Bu da nereden çıktı? diye sorabilirsiniz.. Haklısınız da.. Kur'an böyle "emrediyor".. Kuran'ın Allah'tan geldiğine inanıyorsanız, Kuran'daki emirleri yerine getirerek Allah'ın-varsa eğer- takdирini kazanacağınıza ve cennet ile mükafatlandırılacağınıza inanıyorsanız, Hacca yürüyerek veya deve üzerinde gitmeniz şarttır. Bakalım, Kuran'daki Hac Suresi'nin 27 numaralı ayeti ne diyor? (Size 3 adet Türkçe tercüme, 3 adet de İngilizce tercüme olmak üzere toplam 6 adet tercüme veriyorum..)

22 - Hac Suresi - Ayet 27

Elmahlı Hamdi Yazır	Yaşar Nuri Öztürk	Diyanet	Pickthall	Yusufali	Shakir
Bütün insanlar içinde haccı ilan et ki, gerek yaya olarak ve gerek uzak yoldan gelen incelmiş develer üzerinde sana gelsinler.	İnsanlar içinde haccı ilan et ki, gerek yaya olarak gerekse derin vadilerden gelerek, yorgunluktan incelmiş binitler üzerinde sana ulaşsınlar.	İnsanları hacca çağır; yürüyerek veya binekler üstünde uzak yollardan sana gelsinler.	And proclaim unto mankind the pilgrimage. They will come unto thee on foot and on every lean camel ; they will come from every deep ravine,	And proclaim the Pilgrimage among men: they will come to thee on foot and (mounted) on every kind of camel , lean on account of journeys through deep and distant mountain highways;	And proclaim among men the Pilgrimage: they will come to you on foot and on every lean camel , coming from every remote path,

İngilizce tercümelerde, "camel" kelimesinin anlamını merak edenler sözlüğe baktıklarında "deve" olduğunu görecektirler. Devenin de "incelmiş" isteniyor.. Türkçe tercümelerde, Elmalılı Hamdi yazır, "incelmiş deve" kelimesini açıkça kullanmıştır. Y.Nuri Öztürk de "incelmiş binit" diyerek "deve"yi kastetmiştir. (İncelmiş uçak ya da incelmiş araba olamayacağına göre..). Diyanet ise tercümesinde "ince" ya da kalın olduğuna bakmadan "binek" demeyi tercih etmiş.. Uçak ya da araba için "binek" öneki kullanılmadığına göre, burada da hayvan, yani "deve" belirtilmiş oluyor.

Bu durumda Hac'ca uçak araba ya da otobüsler gitmiş olanlar, bu yaptıkları seyahatin Kuran'a ters olduğunu görmüş oluyorlar.. Dolarlar ve onca zahmet boşa gitmiş demek ki.. Neyse, bir kez de "yürüyerek" veya "deve" ile Hac farızasını yerine getirirler de, Allah'ın-varsa eğer- takdирine mazhar olurlar..

Türk Müslümanlarına Göre Kuran'ın Özellikleri

- 1- Arapça dilindedir.
- 2- Arapça olduğu için Arapların haricinde baska dilleri konuşan insanlar anlamaz.
- 3- Arapçada bir kelimenin o kadar çok anlamı vardır ki, -ohhoohoo- baska dile tercüme edilemez.
- 4- Baska dile yapılan tercüme yanlıştır. Ayrıca, bu baska dillere tercüme edilen Kuran'ları okuyanlar ne okuduğunu anlamayacak kadar aptaldırlar.
- 5- Baska dillere tercüme edilen Kuran'ları okuyanların Kuran'dan verdikleri örnekler hep yanlış tercüme edilmiş ya da içinden cimbizla çekilmiş örneklerdir. Kuran'a ait sayılmazlar. Halbuki, dincilerin verdikleri örnekler ise doğru tercüme edilmiş ve Kuran'ı olduğu gibi yansıtan örneklerdir.
- 6- Kuran'ı bir Türk ancak ve ancak Said-i Nursi ya da Harun Yahya'nın açıklamalarıyla anlayabilir. (Diğer milletlerin de Said-i Nursi ve Harun Yahya'ları olmaları gerekir ki Kuran'ı anlayabilsinler..)
- 7- Bu konuda en şanslı millet Araplardır. Çünkü, Kuran Arapçadır, Arap Arapça konuşur ve okur, o zaman Said-i Nursi ve Harun Yahya'ya ihtiyaçları olmadan Kuran'ı okur ve anlarlar.
- 8- Ama Araplar, Arapça okuyup anladıkları Kuran'da kendilerine söylenen şeyleri yaptıklarında Türklere göre bu yapılanlar yanlıştır, İslamiyetle bağdaşmaz (mesela şeriat uygulamaları gibi, hırsızların elinin kesilmesi, karının koca tarafından dövülebilmesi, zina yapanın kırbaçlanması, mahkemelerde kadınların şahitliğinin kabul edilmemesi, erkeklerin 4 kadınla evlenebilmeleri, erkeklerin cariye alabilmesi, kız çocuklarına erkek çocuklara göre mirasta yarı pay verilmesi vb). Bu nedenle Arapların Arapça okudukları ve öğrendikleri İslamiyet gerçek İslamiyet değildir. Bir Arap bile Arapça olan Kuran'ı okuduğunda anlayamaz ve yaptığı ibadetten uyguladığı Seriat kanunlarına kadar her şey yanlıştır..
- 9- Bu durumda bir Türk müslümanına göre, dünyada Kuran'ı gerçekten okuyup anlayacak ve uygulayacak insan henüz anasından doğmamıştır ve Seriat kurallarıyla yönetilen müslümanlar da Kuran'ı anlayamamış olan sahte müslümanlardır.
- 10- Kuran'da sıfırlar bulunmaktadır. Kuran bu nedenle tam bir bilmece-bulmaca kitabıdır. (Görüşüm odur ki, gazetelerin tatil günü eklerinde bulmaca ilavesi yerine verilmesi faydalı olur.)
- 11- Kuran'da bu yukarıda yazılmış hususlar yazılı değildir ama Türk müslümanı bunlara sanki Kuran'da varmış gibi inanmayı tercih eder.

Muhammed'in Mucize(!)leri-Hadislerdeki Akıldışı Ve Bilimdışılıklar

İslam dininin iki yazılı esası vardır: 1) Kuran, 2) Hadisler. Hadisler içinde "sahih" denilen, yani, anlatanların yalan söylemediğine inanılan birkaç hadis geçerlidir.. Muhammed öldükten sonra, onunla beraber bulucuları anlatmışlar, hadisler.. İslam dininin ne derece mantıklı bir din olduğunu değerlendirmek isteyenlere, bu hadislerden örnekler aktaracağım.. 2000 yılını geride bıraktığımız bu çağda, ben bu uydurmaları inanmıyorum.. Ama, "iyi" müslümanların "inanması" lazım. Ben, "inançsız" olduğum için "inanmıyorum". Çünkü, bunlara inanmak elimden gelmiyor.. Bakalım, sizlerin değerlendirmesi nasıl olacak? Muhammed'in Doktorluğu ile ilgili hadisler ve bilgiler için [buraya tıklayınız](#).

Ağlayan Kütük

.. "Olay", Muhammed'in 11 "sahabi"si (arkadaşı) tarafından "nakl" edilmiştir. (Bkz. Süleyman Nedvi, Ibid, c.4, s.1653, dipnot1) Bunlar arasında, Abdullah İbn Abbas, Abdullah İbn Ömer, Cabir İbn Abdullah, Ebu Said-i'l-Hudri, Enes İbn Malik, Ubeyy İbn Kab gibi ünlüler ve Peygamber'in karlılarından Aişe de var. Böylesine bir saçmalıkta bile "sahabi"ler birleşebiliyor. Peygamber'in, "biri yıldız gibidirler, hangisine uyarırsanız, doğru yolu bulursunuz!" diye övdüğü "sahabiler"..

Söz konusu olay, yani bir "mucize" olarak "hurma kütüğünün Peygamber için ağladığı", "en sağlam" kabul edilen "hadis kitapları"nda da yer almakta, "tefsir kitapları"nda da.. (Bkz. Tecrid, hadis no 126). "Olay"ı alıp yazarlar arasında Buhari de var. (Bkz. Kamil Miras, Sahih-I Buhari Muhtasarı Tecrid-I Sarih Tercemesi, Ankara 1966, (2.basım), c.3, s.76,77, 1 no.lu dipnot.) Dahası bu olayı içeren hadis, sağlamlık yönünden hadisçilere en yüksek derece sayılan "mütevâtir" derecesindedir. "Mütevâtir hdis"tir, ya da bu mertebeye görülmüştür. (Bkz. Kamil Miras, Ibid, c.3, s.79,4 no.lu not. Ayrıca; Bkz. Nedvi, Ibid, c.4, s.1652, 1653) "Olay" nasıl olmuş? "Mescid'de mimber yoktu. Peygamber hutbe okurken, bir hurma kütüğüne dayanırdı. Sonra mimber yapıldı ve Peygamber mimbere çıkmıştı hutbe okumak için. Artık hurma kütüğüne dayanmıyordu. Tam o sırada bir "ağlama" sesi duyuldu. Kimine göre bir çocuk ağlamasına, kimilerine göre yış gebe, ya da yavrusunu arayan bir deve sesine benzeyordu. Ama kesin olan şeydi: Bir 'feryat', 'acı bir çığlık' ya da 'acı ağlama' türündendi. Kütükten peygamber ayrıldığı için olmuştu bu. Sarsılarak ağlayan kütüktü. Peygamberin daha önce dayanarak hutbe okuduğu hurma kütüğüydü. Dayanamıyordu ayrılığa. Ağlaması, inlemesi bundandı. Peygamber hemen mimberden indi, elini kütüğe koydu. Ya da kucakladı onu. Kütük sesini yavaşlattı. Tıpkı susturulan bir çocuk gibiydi artık. Yavaş yavaş ağlayarak inledi. Ve sustu sonra. Bunun üzerine Peygamber konuşup şunları söyledi: "Kütük, yanında iştmeğe alışık olduğu zikrullah için (artık yanında hutbe okunmadığı için) ağladı." (Bkz. Sahih-I Müslim, yay. Muhammed Abdülbaki, 1972, Beyrut, c.4, s.2306, 2307. Ayrıca Bkz. Süleyman Nedvi, Ibid, c.4, s.1656, 1657.) "Mütevâtir" derecesine ulaştığı

bildirilen "hadis"in ve Peygamber'in arkadaşlarının anlattıkları böyle işte.

Muhammed'in Parmaklarından Su akıyor **Muhammed'in Çesme Olan Parmaklarından Sular Akıyor**

Peygamberin ünlü arkadaşlarından Enes anlatıyor: "Peygamber, arkadaşlarıyla birlikte Zevra'da bulunuyordu. Kendisine bir kap getirildi. Elini daldırdı kaba. Ve parmakları arasından sular fışkırmaya başladı. Topluluktaki herkes abdest aldı." Katade, Enes'e "Orada kaç kişi vardı?" diye sormuştu da Enes, "300 kişi kadar vardık!" karşılığını vermişti. "(1) Peygamber'in arkadaşlarından Cabir anlatıyor: "Hudeybiye günü halk susamıştı. Peygamberin öündeysse bir su kovası bulunuyordu. O, onunla abdest aldı. Halk, akın etmişti bu suya. Peygamber 'Ne istiyorsunuz?' diye sordu. Yanına üşüşenler de, 'Suyumuz yok. Ne abdest alacağımız, ne de içeceğimiz su var' dediler. 'Yalnızca senin yanındakinden başka!' diye eklediler. Peygamber, alını su kovasına soktu. Ve birden, sular parmaklarından akmaya başladı. Tıpkı, çeşmeler gibi. Akan suların içtik, abdest aldık." Cabir'e, 'O sırada kaç kişi vardınız?' diye soruldu. Cabir'in karşılığı şu oldu: "Yüzbin kişi bile olsaydık, akan su yeterdi bize. Ama, biz orada binbeşyüz kişiydik" Bu iki hadis de, hem Buhari'nin hem de Müslim'in "E's-Sahih"lerinde vardır. Başka hadis kitaplarında da.. (1): Bkz. Buhari,Babu Alamati-Nübevve; Bkz. Tecrid:1466; Bkz.Nedvi,Ibid,c.4,s.1698; Bkz.Kadi Iyaz, Ibid,s.230.

Yürüyen Ağaçlar

Muhammed'in arkadaşlarından Abdullah Oğlu Cabir anlatıyor: "Peygamberle birlikte yürüyorduk. Geniş bir dereye indik. Peygamber ayakyolu (tuvalet ihtiyacı) için biraz gitti. Bir su kabıyla izledim onu. Peygamber bakındı, arkasına geçebileceği bir şey, ya da elverişli bir yer göremedi. O sırada, derenin kıyısındaki iki ağaç gözüne ilişti. Hemen ağaçlardan birinin yanına gitti. O ağacın dallarından birini tuttu ve ona, 'Allah'ın izniyle bana boyun eğ' dedi. Dal hemen boyun eğdi. Tıpkı, sahibinin ardından çekilip götürülen, burnu halkalı bir deve gibiydi. Peygamber, sonra öbür ağaca gitti. Onun da dallarından birini yakaladı. Ona da 'Allah'ın izniyle bana boyun eğ' dedi. O da öbürü gibi boyun eğdi. Peygamber, iki ağacın ortasında kalınca, ağaçları birleştirmeye yöneldi. Ve, 'Allah'ın izniyle bir araya gelin' dedi. İki ağaç hemen bir araya geldi. Kendisine çok yakın olduğumu anlamasın ve beni çok uzaklaştırmasın diye, hızla, Peygamber'den biraz öteye gittim. Oturmuş, kendi kendime konuşuyordum içimden. Ve dalmış, yanıma yöreme bakınıp duruyordum. Birden, Peygamber'le karşı karşıya geldim. O sırada, ağaçlar da ayrılmış, ve her biri kendi kökü üzerine doğrulmuştu. Bir an, Peygamber'i görmüş, başıyla öylece işaret ederek ağaçlara buyruk verir gördüm. Sonra dönüp bana yöneldi, Peygamber. Yanıma geldiğinde de, 'Cabir! Ayak yolu mucizemi gördün mü?' diye sordu. 'Evet, ey Peygamber! (Gördüm!) diye karşılık verdim.' (1) Bu "hadis-I şerif" Müslim'in E's-Sahih'inde de yer almakta olduğuna göre, "sağlam" sayılması gereken bir hadistir(2). Bu na benzer "olay"ı, Peygamber'in başka "sahabi"leri de anlatırlar. Bu arkadaşlarının anlattıklarının özetiyse şu: Peygamber'in yine ayakyoluna gitmesi gerekmiş. Elverişli bir yer görememiş. Sormuş, arkadaşından da öyle elverişli bir yer bulunmadığını öğrenmiş. Bunun üzerine, arkadaşıyla, ağaçlara selam ve buyruğunu göndermiş. Ağaçlar da Peygamber'in "buyruğunu" duyunca, yerlerinden kopup gelmişler ve Peygamber'i çevrelemişler. Peygamber, tuvaletini yapmış. İş bittikten sonra, ağaçlar yürüyüp gitmişler eski yerlerine. Tabii, yine Peygamber'in buyruğuyla.(3).Bu da "hadis".

(1): Bkz. Müslim, Ibid, c.4, s.2306,2307 (2): Bkz. Nedvi,Ibid,c.4, s.1657. Bkz.Kadi Iyaz,Ibid,s.241 (3): Bkz. Buhari,Babu Alamati'n-Nübevve, bkz.Tecrid:1465.hadis. Bkz. Müslim, Babun Fi Mucizatu'n-Nebiy (Kitabu'l-Fedail),hadis no:6, c.4,s.1783. Ayrıca, bkz. Nedvi, Ibid, c.4, s.1687. Bkz. Kadi Iyaz, Ibid, s.229,230.

Üfürükle Çoğalan Yemek

Buhari ve Müslim'in birlikte "sahih (sağlam)" bulup kitaplarına yazdıkları bir hadis: Enes anlatıyor: "Ebu Talha, karısı Ümmü Süleym'e şöyle demişti:'Peygamber'in sesini biraz güçsüz buldum. Aç olduğunu sezdim bundan. Yiyeceği birşeyin var mı?' Karısı, 'Evet,' demiş ve birkaç arpa ekmeği çıkarmıştı. Kadın, sonra bir başörtüsü çıkardı; başörtüsünün bir ucuyla ekmekleri sarı, ve koltuğuma yerleştirdikten sonra, öbür ucuyla da üzerinden örttü. Ve beni ekmeklerle peygambere gönderdi. Gittim, Peygamber'i mescidde buldum. Yanında kişiler vardı. Dikildim üzerlerinde. Peygamber bana sordu:'Seni Ebu Talha mı gönderdi?' 'Evet,' dedim. Sordu, 'yiyecekler mi?' Yine, 'Evet,' karşılığını verdim. Peygamber, sonra yanındaklere 'Haydi, kalkıp gidelim,' dedi ve yürüdü. Ben de önlerinde yürüyordum. Önce kalkıp, Ebu Talha'ya haber verdim. Ebu Talha da karısına 'Ümmü Süleym! Peygamber bir sürü insanla geliyor. Evimizdeyse, onlara yedirebileceğimiz hiç bir şeyimiz yok!' dedi. Karısıysa, 'Allah ve Peygamberi daha iyi bilir durumumuzu!' dedi. Ebu Talha, bu kez Peygamberi karşılamaya çıktı ve onunla birlikte içeri girdi. Peygamber, 'Ümmü Süleym! Yiyecek olarak yanında neyin varsa getir!' dedi. O da daha önce Peygamber'e gönderdiği ve geri getirilen ekmekleri getirip koydu önüne. Peygamberin buyruğuyla ekmekler parçalandı. Ümmü Süleym, ekmeklerin üzerine tulundan yağ döktü ve karıştırdı. Sonra, Peygamber, ekmeklerin üzerine Tanrı ne dilediyse söylyip okudu (okuyup üfledi). Sonra Ebu Talha'ya, 'On kişiye izin ver (gelsinler)!' dedi. Ebu Talha, söyleneni yaptı. On kişi gelip doyuncaya dek yediler. Sonra çıkıp gittiler. Daha sonra, Peygamber yine, 'On kişiye daha izin ver(gelsinler)!' dedi. Ebu Talha yine söyleneni yapıp, ikinci on kişiyi de buyur etti. Onlar da yediler, doyup gittiler. Peygamber yine 'On kişiye daha izin ver(gelsinler)!' dedi. Ebu Talha üçüncü on kişiyi de çağırdı ekmek yağ karışımı yemeğe. Onlar da karınlarını doyurup, çıktılar. Peygamber yine, 'On kişiye daha izin ver(gelsinler)!' dedi. Ebu Talha dördüncü on kişnin de sofraya gelmesini sağladı. Onlar da yediler, doydular. Topluluğun tümü doydur ononla. Ve topluluk, 70-80 kişi kadar vardı." (Bkz. Buhari, Babu Alamati'n Nübüvve; Bkz. Kadi Iyaz, Ibid, 243.) Bir diğer "çoğaltma olayı" da şöyle: Buhari'nin E's-Sahih'inde, Cabir anlatıyor: "Babam ölmüştü, geriye ağır borç bırakmıştı. Peygamber'e vardım. 'Babam ölüren çok borç bıraktı. Geriye kalan hürmalığın gelirinden başka hiçbir şeyim yok. Yıllarca ödesem bile, hürmalığın ürünü, borcu kapatmaya yetmez. Bari benimle gel de, alacaklılara bana kötü söz söylemesinler!' dedi. Geldi, Peygamber. Hurma harmanlığındaki yığınlardan birini dolaştı ve dua etti (okuyup üfledi). Sonra, öbür kesimi dolaşıp dua etti. Daha sonra oturup şunları söyledi: 'Hurmalarınız alın, çıkarın harman yerinden.(Kimin ne alacağı varsa, alıp götürsün)' Hurmalar da tüm alacaklılara yetti, tüm borçlar ödendi. Hatta, bir o kadar da geriye kaldı hurma ürününden. (Bkz.Buhari, Babu Gazveti Hayber, Menakıbu Ali.; Bkz. Müslim, Babu Fedaili Ali; Bkz. Nedvi, Ibid, c.4, s.1663; Bkz. Kadi Iyaz, Ibid, s.261).

İkiye Bölünen Aydede

Bunu da biliyor muydunuz? Hiçbir astronomi ve tarih kitaplarında yazmayan bir doğa olayını Muhammed gerçekleştirmiş(!)..Ay'ı ikiye bölmüş kendileri..Sahitleri de var..Hadis kitaplarına geçmiş bu olayı(!), kaynak gösterilen hadis kitaplarında yazdığı şekilde aktaralım.. Muhammed'in isteğiyle ay ikiye bölünmüş:

Kur'an'da bir "Kamer" Suresi var. Kamer, ay demektir. Bir mucize olarak, ayın bölündüğü anlatıldığı için, sureye bu ad verilmiş. Surede, bakın, ne "buyruluyor"? "Kıyamet yaklaştı, (onun için:) Ay ikiye bölündü. Bir mucize görünce yüz çevirirler ve 'Süregelen bir büyüdür' derler."(Ayet 1-2) .. Söz konusu mucize, en sağlam sayılan hadis kitaplarında da yer alır. .. Buhari'nin kitabına aldığı bir hadisin anlamı şöyle: "Abdullah İbn Mes'ud'dan aktarılmıştır.: İbn Mes'ud der ki: Ay, Peygamber'in zamanında ikiye bölündü. Onun üzerine Peygamber, 'Tanık olun!' dedi. (Bkz.Kamil Miras, Ibid, c.9, s.369) Yine Buhari'nin, Enes İbn Malik ile Abdullah İbn Abbas'tan gelen iki aktarması daha var. Bunlardan birinde, eMekke putataparlarının Peygamber'den mucize istedikleri, Peygamber'in de onlara Ay'ın ikiye bölündüğünü gösterdiği" anlatılır. Öbüründe, yine, "Peygamber zamanında, Ay'ın ikiye bölündüğü" açıklanır. (Bkz.Sahihu'l Müslim, yay. Muhammed Fuad Abdulkaki, Beyrut, 1972; Kitabu Sıfat'l-kıyameti ve'l -cenneti ve'n -Mar, Babu İnşikaki'l-kamer, c.4,s.2158, hadis no.44; Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l-Menakıb/36; Müslim, e's-Sahih, Kitabu Sıfat'l-Münafıkın/46-47, hadis no:2802.) Daha ayrıntılı bilgi veren hadisler de var: Müslim'in E's-Sahih'ine aldığı hadislerden birinin anlamı tam şöyledir: (Bkz. Müslim, e's-Sahih, Kitabu Sıfat'l-Münafıkın/46-47, hadis no:2800.) "Abdullah İbn Mes'ud der ki: Biz, Peygamber'le birlikte Mina'da bulunuyorduk. O sırada, Ay iki parçaya ayrıldı. Bunlardan bir parça, dağın arka yanında, bir parça da dağın beri yanında kaldı. Bunun üzerine Peygamber,'Tanık olun!' dedi bize. (Bkz. İbn Melek, Mebariku'l-Ezkar mi Şerhi Meşariki'l-Envar, İstanbul, 1309, c.2, s.263. Bkz. Buhari, Babu Alamati'n-Nübevve ve Müslim, Kitabu'l Sıfat'l-Kıyameti ve'l -Cenneti Ve'r-Nari, Babu İnşikaki'l-Kamer. Bkz. Süleyman Nedvi, İslam Tarihi Asr-ı Saadet, çev. Ömer Rıza Doğrul, İstanbul, 1928,c.4, s.1606-1607, 1606'daki dip not. Bkz. Kamil Miras, Sahih-I Buhari Muhtasarı Tecrid-I Sarih Tercemesi, İstanbul, 1945, TC Diyanet İşleri Reisliği Neşriyatı, c.9, s.369.) Bu hadisi, birçoğu gibi, Tirmizi de kitabına aldıktan sonra ayeti de eklemiştir. "Ay'ın bir parçasının bir yanında, öbür parçasının da kaldığı bildirilen dağ" hangi dağdır? Bu da açıklanıyor Hadis-I Şerifler'de: "Hira" Dağı. Buhari ve Müslim'in ittifak ettikleri, yani ikisinin de alıp yazdıkları bir hadiste de dağın adı Hira olarak geçer. ..

Siz neye inanıyorsunuz?

Muhammed'in Doktorluğu I

".. Tükürükle Tedavi: Muhammed'in birçoklarını "tükürükle" tedavi ettiği anlatılır. Böyle tedavi ettikleri arasında, damadı Ali de bulunmakta..

Muhammed: "Ali nerede?"

Sahabe: "Gözleri ağrıyor (hasta)"

Muhammed: "Bana gelsin"

Bu konuşmadan sonra Ali, Muhammed'e gelir. Ve Muhammed, Ali'nin gözlerine tükürür, tedavi eder. Hadiste, aynen şu anlamdaki sözler yer alır: "Peygamber, Ali'nin gözlerine tükürdü ve gözler hemen orada iyileşti. Öylesine ki, gözlerde hiç ağrı bulumamış gibiydi." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabul-Cihad/102, 143; Tecrid, hadis no: 1236; Müslim, e's-Sahih, Kitabul-Cihad/132, hadis no: 1807 ve öteki hadis kitapları.)

Üfürükle tedavi: Hadislerde pek çokörnek verilir. Ve, iki türü vardır. Tedavide tükürüksüz üfürük, tükürüklü üfürük.. Tükürüksüz üfürük: Hadislere göre Muhammed, bu yöntemle kırıkları, yaraları, kılıç yaralarını bile tedavi ediyordu. Yani okuyup üfürerek.

Ekva Oğlu Seleme, Hayber'de bacağından vurulur. Muhammed'e gelir. Muhammed, "üç nefes" eder, yani okuyup "üç kez üfürür". Seleme'nin sorunu, ağrısı, sızısı kalmamıştır. (Bkz. Buhari, e's-Sahih, kitabul-Megazi/38; Tecrid, hadis no: 1611; Ebu Davud, Sünen, Kitabut-Tıbb/19, hadis no:3894 ve öteki hadis kitapları.)

Tükürüklü üfürük: Ali'nin gözlerinin tedavisinde görüldüğü gibi, pekçok olayda bu yöntem uygulanırdı. İlkelerde de bu tedavi yöntemi çok geçerli ve yaygındır. Prof.Dr.Veyis Örnek şunları yazar: "Tükürük (ilkelerde) hastalık tedavisinde kullanılır. Tüküren kimsenin mistik ve majik (büyüsel) gücünü karşındakine geçirdiğine inanılır. Ayrıca nazar incancının yaygın olduğu yerlerde, kötülüğü uzaklaştırıcı pratikler de kullanılır" (Bkz. Örnek, Etnoloji Sözlüğü, Tükürük Mad.)

Üfürükle tedavinin alanına giren hastalıklar: Yukarıda da belirtildiği gibi, hadislerde bu tedavi yönteminin pek çok olayda kullanıldığı anlatılır.

"Nazar"a (göz değmesi)"ne karşı üfürük: Yüzünde "sarılık" belirtisi görülen bir kız görür Muhammed. Ve hemen buyurur: "Bu kızcağızı okutup üfletin. Çünkü buna göz değmiştir (nazar var)." (Bkz.Buhari, e's-Sahih, Kitabul-Tıbb/35; Tecrid, hadis no:1933; Müslim, e's-Sahih, Kitabus-Selam/59, hadis no:2197 ve öteki hadis kitapları.)

Muhammed'in karlarından Aişe anlatıyor: "Peygamber, göz değmesine karşı (tedavi için) okuyup üfürmeyi buyurmuştur." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabut-Tıbb/35; Tecrid, hadis no:1932; Müslim, e's-Sahih, Kitabus-Selam/55-56, hadis no:2195 ve öteki hadis kit.)

Yılan, akrep böcek sokmalarında üfürük: Malik Oğlu Enes anlatıyor: "Peygamber, böcek, akrep, yılan zehirlenmelerinde ve kulak ağrısında tedavi için okuyup üflemeğe izin verdi." (Bkz.Buhari, e's-Sahih, Kitabut-Tıbb/26; Tecrid, hadis no:1929; Müslim, Kitabus-Selam/57-58, hadis no: 2196 ve öt.)

Aynı şeyi Aişe de anlatıyor. (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabut-Tıbb/35; Tecrid, hadis no:1934; Müslim e's-Sahih, Kitabus-Selam/52-53, hadis no:2193)

Üfürükle tedavi ücreti ve Muhammed'in payı: Hadiste anlatıldığına göre: Ebu Said ve Peygamber'in öteki arkadaşlarından bir kalabalık, birkesim yeri ele geçirmek için yola çıkar. Yolları bir kabileye düşer. Kabile başkanını akrep sokmuştur. "Peygamber'in arkadaşları"na başvurulur. Tedavi için birşey bilen olup olmadığı sorulur. Ebu Said Hudri atılıp, başkanı tedavi edebileceğini söyler. Ücret pazarlığından sonra tedaviye girer. Fatiha suresini okuyup üfürür. Başkan kurtulmuştur. Ücret: Bir sürü koyun. Yani, akrep zehirini okumayla, üfürükle tedavinin karşılığı. Bu arada sürünün Ebu Said ve arkadaşları arasında bölüştürülmesi söz konusu olunca sorun çıkar. Çözüm için "Peygamber"e götürülür konu. Olay ve tedavi anlatılır. Alınan ücret de..Bunun üzerine, Muhammed'in verdiği karşılık şu olur: "Çok iyi etmişsiniz (bu tedavi ve ücret işinde) Koyunları şimdi paylaşırın ve benim payımı da ayırın.." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabut-Tıbb/39; Tecrid, hadis no:1031; Müslim, e's-Sahih, Kitabus-Selam/65-66, hadis no:2201)"

Muhammed'in Doktorluğu II

Üfürükle tedavide el sürme, okşama: Vücudun ağrıyan, acıyan yerine el sürerek okunur; üflenir. Muhammed de böyle yapardı hastalarına. Muhammed'in karlarından Aişe anlatıyor: "Hastaya, Peygamber şunu diyerek tedavi ederdi: 'Kimimizin tükürüğüyle yöremizin toprağıdır bu. Efendimizin (Tanrımızın) izniyle hasta iyileşir bununla.'"(Bkz.Buhari, e's-Sahih, Kitabut-Tıbb/38; Tecrid, hadis no:1935; Müslim, e's-Sahih, Kitabus-Selam/54, hadis no: 2194; Ebu Davud, Sünen, Kitabut-Tıbb/19, hadis no: 3895 ve öteki hadis kit.)

Aişe, Muhammed'in başlangıçta "Bismillah (Tanrı adıyla)" dediğini de anlatır aynı hadiste. Ve bu hadisin açıklaması şöyle yapılır: "Peygamber, 'tükürüğünden' işaret parmağına buluşturır ve bu parmağı toprağa sürerdi. Tükürüklü ve topraklı parmağıyla da hastayı sıvazlar, elini (parmağını), hastanın hastalıklı yerinin üzerinde gezdirirdi." (Bkz. Kamil Miras, Sahih-I Buhari Muhtasarı Tecrid-I Sarih Tercümesi, 12/92, hadis no: 1935; Müslim, yukarıdaki hadis, 2/1724.) Yine Aişe anlatıyor: "Bizden bir insan, hastalığından şikayette bulunduğu anda, Peygamber eliyle hastalıklı yere dokunurdu (elini ağrıyan, acıyan yer üzerinde gezdirip okşardı).."(Bkz.Buhari, e's-Sahih, Kitabut-Tıbb/38; Müslim, e's-Sahih, Kitabus-Selam/46, hadis no:2191 ve öt.) Aişe, Muhammed'in bu sırada hangi duayı okuyup üfürdüğünü de aynı hadiste açıklar.

Yukarıdaki ve daha birçok hadislerde anlatıldığına göre, Muhammed tükürüklü ya da tükürüksüz üfürükle tedavi ederken değişik şeyler mırıldanır ve elini hasta üzerinde gezdirirdi. Din etnolojisi alanında inceleme ve araştırmalar ortaya koymuştur ki, ilkelerde de bu tedavi yöntemi vardır. Büyüsel etki görülür. O nedenlerle, ilkelerde "büyücü", aynı zamanda hastalara bakan bir tür doktordur. Ebu'l-As Oğlu Osman anlatıyor. Bu Osman'da bir ağrı-acı vardır. Gelip Muhammed'e anlatır. Muhammed de hemen şunu söyler: "Elini, vücudunun o ağrıyan yerine koy ve şunları oku.." Üç kez bismillah demesini, yedi kez de başka bir dua okuyup üfürmesini bildirir. (Bkz.Müslim, e's-Sahih, Kitabus-Selam/67, hadis no: 2202)

Deliliğin üfürükle tedavisi:

Temim kabilesinden Salt Oğlu Harice'nin amcası Ilaka, yeni müslüman olmuştur. Müslüman olup Muhammed'in yanından ayrıldıktan sonra, yolu bir kabileye düşer. Bu kabilede demir zincire vurulup bağlanmış bir deli adam vardır. Ailesi, yeni müslüman Ilaka ile konuşur: "Evet.." "Duyduğumuza göre, sizin sahibiniz (Muhammed), Tanrı'dan yaralı şeyler getirmiş. Sen de onun arkadaşı olduğuna göre, bu hastamızı (deliyi) iyiliğe kavuşturacak birşey biliyor musun? Yeni Müslüman (nasılsa öğrendiği) Fatiha suresini okuyup üfler, deliye. Zincirlerle bağlı deli iyileşir. Ve yeni müslüman (Ilaka), tedavisinin karşılığında delinin ailesinden yüz koyun alır. Muhammed'e geldiğinde olayı anlatır. Muhammed'le şöyle konuşurlar: "O deliyi tedavi ederken, Fatiha'dan başka birşey okumadın değil mi?" "Hayır." "Canım üstüne andiçerek söylerim ki, sen öyle başkaları gibi batıl bir tedavinin karşılığını alıp yemiyorsun. Hak olan bir üfürükle tedavinin karşılığını alıp yiyorsun.(Yani, üfürüğünün karşılığında aldığın yüz koyun sana helaldir, hk ettin bunu.) (Bkz. Ebu Davud, Sünen, Kitabut-Tıbb/19, hadis no: 3896; Ahmed İbn Hanbel, Müsned, 5/211)

Üfürüğün hastalığa karşı koruyuculuğu:

Hadislerde, üfürük tedavi yöntemi olarak yer aldığı gibi, hastalıklara, tehlikelere karşı koruyucu olarak da yer alır. Örneğin, yılan, akrep sokmalarına karşı bir önlem diye öğütlenir. Akrap sokmuş, zehirlenmiş olan birinin başvurduğu Muhammed, şunları söyler: "Sen yatarken, şunları okuyup üfürmüş olsaydın, akrep seni sokmayacaktı. Soksa da zarar vermeyecekti." (Bkz. Müslim, e's-Sahih, Kitabuz-Zikr, hadis no: 2709; Ebu Davud, Sünen, Kitabut-Tıbb/19, hadis no:3898.) Üfürük, cinlere, şeytana karşı da bir önlem olarak gösterilir. (Bkz. Ebu Davud, Sünen, hadis no: 3893)

Hastalığa karşı temizlik:

Hadiste bir temizlik örneği ve önemli bir önem: "Herhangi birinizin yiyecek kabına bir sinek düşse (sineğin tümü batmış değilse) tümünü iyice batırsın kaba. Çünkü, sineğin bir kanadında zehir, öbür kanadında zehire karşı şifa vardır." (Buhari'de de yer alan hadis için, Diyanet yayınlarından Tecrid-i Sariha, 1941 no.lu hadise bkz.)

Muhammed'e göre, yaz neden sıcak; kış neden soğuktur?

Bunun cevabını Muhammed şöyle veriyor: **Yaz sıcaklığının şiddeti cehennemin kaynamasındandır..** (Anlaşılan, cehennemde iyi bir izolasyon yok, içeride yanan odunların ve kaynar sıvıların sıcaklığı dışarı kaçıp dünyaya ulaşıyor, böylece de yazın hava bazan çok sıcak oluyor!)

Kışın ise, cehennemde ateş sıcaklığı düşmüş olmalı ki, (belki de tatil yapıyor ocakçılar) dünyada hava soğuyor.

Şimdi, bu yazıyı okuyanlar, "nereden çıktı bu?" diyecekler.. Benim iddiam değil bu, ama, İslam peygamberi Muhammed söylemiş bunu... Güneşin kızgın olduğu zamanlarda öğle namazını serinliğe bırakması için söylediği hadisten alınmadır: **"Sıcak siddetlendiği vakitte salat (i-Zuhru) serinliğe bırakınız. Zira sıcaklığın şiddeti cehennemin kaynamasındandır. Nar (i-cehennem) Rabbine arz-i sekva etti: "Ya Rab, beni ben yıyorum (izin ver)" dedi. Allahü Teala da iki defa nefes almasına izin verdi. Nefesin birisi kisin, diğeri yazın. En çok maruz olduğunuz sıcak ile sizi en ziyade usuten zemherir (iste budur)."**

Goruluyor ki Muhammed'in soylemesine gore, mevsimlerin sıcak ya da soguk oluslarinin nedeni, cehennimin "kaynamasından" ve "nefes almasından"dir; cehennemin kaynaması siddetli sıcaklara sebep olmaktadır. Ote yandan fazla kaynamaktan dolayı cehennem kendi kendini yemeye, kemirmeye baslar ve Tanrı'ya şikayette bulunur: "Ya Rab" der, "Beni ben yıyorum!" Ve cehennemin bu şikayeti üzerine Tanrı ona, iki kez nefes alması için izin verir, ki bu da sıcak ve soguk mevsimleri olusturur!

Evet, bu sözler, Buhari'nin Ebu Hureyre'den rivayet ettiği bir hadistir ki, Diyanet Isleri Baskanligi'nin Sahih--i Buhari Tecrid-i Sarih Tercumesi adli yayınlarinin ikinci cildinin 476-7 sayfalarinda 321 sayili hadis olarak yer almistir.

İslamiyet'in bilimsel ve akıldışı temelleri, mevsimler ve cehennem konusunda bununla da kalmıyor. Meğerse, "cehennem konuşuyor"mus da:

Cehennem Konuşuyor..

Muhammed'in soylemesine gore cehennem Cuma'dan gayri her gun parlatılmaktadır. Ve parlatıldığı sırada gunes zeval vaktinde bulunmus olur. **Gunes zeval vaktinde iken yeryuzunun sıcak olusu, cehennemin o sırada parlatılmakta olusundandır. Ve cehennem, Cuma gununden gayri haftanın her gunu, gunes zeval vaktinde iken parlatıldığı için, o saatlerde namaz kılınması yasaklanmıştır. Cehennem sadece Cuma gunu parlatılmadığı icindir ki Cuma gunu gunes zeval vaktinde iken namaz kılmak gerekir.** (Bkz Imam Gazali Kimya-i Saadet, Ist 1979 s 107).

Ote yandan **Kuran'da cehennemin Tanrı ile sık sık konustugu ve Tanrı'nin sorularini cevaplandirdigi yazılıdır. Orneğin Kuran'ın Kaf suresinde, gunahkarlar atese atıldıkça, Tanrı'nin cehenneme "Doldun mu?" diye sordugu ve cehennemin de bu soruya "Hayir, dolmadim. Daha var mi?" diye cevap verdigi anlatılmıştır. (Kaf suresi Ayet 30).** Anlaşılan cehennem insanları yemekten pek hoslanıyor olmalı ki bir türlü doyamamaktadır.

Bu arada aklıma da gelen sorulardan biri şu: Hani, kıyamet olacak da, kötü insanlar cehenneme gönderileceklerdi.. Kıyamet olmadığına göre, demek ki cehennem boş bulunuyor.. Kaf suresindeki olay ne zaman olmuş(!) peki? Ayrıca, daha kıyamet kopmadan cehennem boşu boşuna yaniyor ve parlatılıyor ise bu boşu boşuna enerji ve emek israfı değil mi?

Günümüzde bilimsel ve akıldışı hurafelere inanmayı kim bekleyebilir? "İman"ı, "akıl"ı üstün tutanlar bu devirde nasıl olabilir? İnsanlar bilgilendikçe, azalacak dincilerin sayısı doğal olarak..

Yukarıda sıralanan birçok akıldışı ve bilimsel ifadeler ile günümüz bilim ve gerçeklerine uymayan anlatımlar, Kuran'ın 1400 yıl önceki durumu ile günümüzde kullanılamayacağını göstermektedir. Dahası, eğer var ise, her şeyi mükemmel yarattığına inanılan bir Tanrı'nın, bu denli acık hatalarla dolu bir kitap gönderdiğini düşünmek mümkün olamayacağına göre, geriye tek bir sonuç kalıyor: [Kur'an, Muhammed ve arkadaşları tarafından yazılmıştır.](#)

Şeytan Hakkındaki Ayetler

A'raf suresinin 27. ayetinde, "SEYTAN"dan söz edilirken: "...Sizin onları görmeyeceğiniz yerlerden, o ve toplulugundan olanlar, sizi görürler." deniyor.

Bundan su çıkıyor açıkça: - Seytan ve toplulugundan olanlar, insanları görürler. - İnsanlarsa ne seytani, ne de onun toplulugundan olanları görebilirler. "Seytan ve toplulugu (huve ve kabiluhu)" anlatiminin kapsamı içinde, Kur'an yorumcuları, "cin"leri de görürler. (Bkz. Taberi, Camiu'l-Beyan fi-Tefsiri'l-Kur'an, 8/113, F. Razi, e't- Tefsiru'l-Kebir, 13/54.) Böyleyken, Elmalî Hamdî Yazır, "müfessirin (Kur'an yorumcuları) demislerdir ki bundan, insanın seytani hiç göremeyeceği zannedilmemelidir.." diyor. (Bkz. Hak dini Kur'an Dili, 3/2147.). Oysa, ayetteki açık anlatım nedeniyle, "Kur'an yorumcuları"nın tümü bu görüşü paylaşıyor. (Bkz. Taberi, aynı yer; F. Razi, aynı yer; Celaleyn 1/132; Tefsiru'n-Nesefi, 2/50.)

Fahrüddin Razi, su nedenlerle "cin"lerin, "seytan"ların insanlara görünmemesi gerektiğini yazar: (Bkz. F. Razi, aynı yer.) Baska kılıklara bürünerek bile olsa "cin-seytan" insana gözükür olsa: - İnsan örneğin karısının, çocuğunun, gerçekte "CIN" olduğunu düşünebilir. - İnsan her gördüğü kimse için de bu saniya (cin olduğu sanısına) kapılabilir. - Ve böylece kimseye güven kalmaz.

-..... Gelin görün ki, Muhammed, "SEYTAN"ı, "CIN"ı, hem de somut bir biçimde gördüğünü söyler.

"Seytani yere yatırdım, boguyordum"

Nesei'nin Aise'den aktardığı bir hadise göre Muhammed şöyle der: "Namaz kılarken seytan geldi. Hemen yakaladım, yere yatırdım, boguyordum onu. O denli ki, onun dilinin soguklugunu elimin üzerinde duydum.". İbn Teymiyye, bu hadisi saglamlıkla Buhari'nin kosullarini tasidigini belirtir. (Bkz. Takiyyundin İbn Teymiyye, İzahu'd Delale fi Umumi'r-Risale, Misir, 1369, s. 41. Bu hadis için ayrıca bkz. Kamil Miras, Tecrid-i Sarih Ter., 288 no.'lu hadisin "izah"ındaki 2 no.lu not.) Seytanin "yatirilmesi", "bogulması" ve "dilindeki sogukluk, bu soguklugun elde duyulması", "bes duyu" içine giren, somut durumlardir. Muhammed'in "seytani bogarken onun salyasinin eline bulastigini, elinde bunu duyugunu(hissettigini)" anlattigi da aktarilir. (Bkz. Ahmet İbn Hanbel, Müsned, 3/82.)

Cinin-seytanın direge bağlanması

Aynı hadiste, Muhammed'in "seytani yakaladığında, bir direge bağlamak istedigini, buna güç yetirebildigini, ama bu tür seylerin Süleyman peygambere özgü kalması gerektiğini düşünüp direge bağlamaktan vazgeçtigini" anlattığı belirtilir. Yine bu hadiste Muhammed'in "...Direge bağladım ve Medine çocukları onunla oynarlardı yoksa." dediği de aktarilir.(Bkz. Aynı kaynaklar.) Bu hadis, Buhari'nin ve Müslüm'in e's-sahihlerinde de -biraz değişikliklerle- yer alıyor. Müslim'deki bir aktarmaya göre Muhammed şöyle anlatmakta: -"Tanrı düşmanı İblis, yüzümü yakmak amacıyla, bir ates aleviyle geldi. Bu nedenle ben üç kez: "Senden Tanrı'ya sığınırım!" dedim. Sonra "Tanrı'nın tam lanetiyle seni lanetlerim!" diye ekledim. Yine üç kez. Geriye gitmedi. Yakalamak istedim sonra. Tanrı'ya antçerek söylerim ki, kardesimiz Süleyman'ın (bu tür seyleri yapmanın kendisine özgü kılınmasına ilişkin) istegi olmasaydı bağlanacaktı o. Ve Medine halkının çocukları onunla oynayacaklardı." (Bkz. Müslim, e's-Sahih, Kitabul'l-Mesacid/40, hadis no: 542.)

Bir baska aktarmaya da, Buhari ve Müslim, birlikte şöyle yer verirler: "Dün gece, CINLERDEN İFRIT, namazımı bozdurmak için bana ansizin saldırdı. Tanrı, bana, onu yakalama olanagi verdi. Ve onu, Mescid'in direklerinden bir direge bağlamak istedim. Sabah olunca, tümünüz ona bakıp seyrederisiz

diye...Ne var ki, kardesim Süleyman'ın:"Tanrim beni bagisla, bana benden sonra kimsenin ulasamayacağı bir egemenlik ver!"(Sad, ayet:35) biçimindeki sözünü anımsadım (ve onu direge bağlamaktan vazgeçtim)." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitab'u's-Selat/75; Tecrid, hadis, no: 288; Müslüm, e's-Sahih, Kitab'u's-Selat/75; Tecrid, hadis no: 288; Müslüm, e's-Sahih, Kitab'u'l- Mesacid/39, hadis no: 541.) "Cin-seytan" için, hadislerde baska somut seyler de anlatilir. Örneğin "Seytan"ın "zart" diye "sesli olarak yellenmesi".

"Seytan zart diye ses çıkarak yellenir"

Muhammed'in söyle dediği aktarılır: "Namaza çağrıldığında(ezan), SEYTAN geri geri gidip uzaklasir. VE ZART (zurat) diye sesli yellenerek gider. Ezan sesini isitemeyeceği yere degin uzaklasir... (Bkz. Buhari, e's- Sahih, Ezan/4; Tecrid, hadis no: 360; Müslim, e's-Sahih, Kitab'u's-Selat/16-19 hadis no:389.) Kimileri bunun bir "temsil" olduğu görüşünde. (Bkz. Kamil Miras, bu hadisin "Izahi"ndaki 2 no'lu not.). Ne var ki, "temsil" için "Seytan"ın yellenirken ZART diye ses çıkardığını" söylemeye gerek olmadığı düşünülebilir. Su da var: Muhammed, "cinin-seytanın, yemesinden-içmesinden" söz eder. (Bkz. Müslim, e's-SAHiH, Kitab'u'l Esribe/102-106; hadis no: 2017-2020.) İbn Melek de Nevevi'ye dayanarak "bu yeme- içmenin gerçek anlamdaki bir yeme içme olduğunu" savunur. (Bkz. Mebakiru'l-Ezhar fi Serhi Mesariki'l-Envar, 1/100.)"Yemesi-içmesi" olanın, "sesli olarak yellenmesi" de dogal değil mi? Yani Muhammed'in sözlerini "tevil" etmeye gerek bulunmamakta.

ŞEYTAN NEREDE GECELER? BURNUN İÇİNDE!...

Ebu Hüreyre Radiyallahu Anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: "Biriniz uykudan uyandıği zaman üç kere sümüksün. Zirâ şeytan, burnunun içinde geceler." *Buhari, Bed'ül-Halk 11, (6, 243); Müslim, Tahâret 23, (238); Nesâi, Tahâret 73, (1, 67).*

ŞEYTAN NE ZAMAN OSURURUR? EZAN SESİNİ DUYUNCA!...

Yine Ebü Hüreyre (radiyallâhu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Namaz için ezan okunduğu zaman şeytan oradan sesli sesli yellenerek uzaklaşır, ezanı duymayacağı yere kadar kaçır. Ezan bitince geri gelir. İkamete başlanınca yine uzaklaşır, ikamet bitince geri dönüp kişi ile kalbinin arasına girer ve şunu hatırla, bunun düşün diye aklında daha önce hiç olmayan şeylerle vesvese verir. Öyle ki (buna kapılan) kişi kaç rekat kıldığını bilemeyecek hale gelir." *Buhârî, Ezân 4, Amel fi's-Salât 18, Sehv 6, Bed'ü'l-Halk 11; Müslim, Salât 19, (389), Mesâcid 83, (389); Ebü Dâvud, Salât 31, (516); Muvatta, Nidâ 6, (1, 69); Nesâi, Ezân 30, (2, 21).*

SU'DA VESVESE VARMIŞ...

Ubey İbnu Ka'b radiyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: "Abdest (sırasın)da vesvese veren bir şeytan vardır. Adı da el-Velehân'dır. Öyleyse suyun vesvesesinden kaçın." *Tirmizi, Tahâret 43, (57).*

KADIN ÖPME, APDESTİN BOZULUR...

İbnu Ömer (radiyallahu anhumâ)'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Erkeğin hanımını öpmesi ve ona eliyle dokunması hep mülame (değme) sayılır. Öyleyse kim hanımını öperse veya eliyle dokunursa abdest alması gerekir." *Bu rivayetin bir benzeri İbnu Mes'ud'dan gelmiştir. Muvatta, Tahâret 64, (1, 43).*

Hiz. Aişe (radiyallahu anhâ) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) kadınlarından birini öptü, sonra dönüp namaza gitti, abdest tazelemedi. Urve rahimehullah der ki: "Kendisine: "Bu, sizden başka bir hanımı olmamalı!" dedim, Hiz. Aişe gülmekle cevap verdi." *Ebu Dâvud, Tahâret 69, (178, 179,180); Tirmizi, Tahâret 63, (86); Nesâi, Tahâret 121, (1,104); İbnu Mâce, Tahşet 69, (502).*

PEYGAMBERİ GÖRENİ GÖRENE ATEŞ DEĞMEYECEKMİŞ...

Hiz. Cabir radiyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: "Beni gören veya beni göreni gören bir müslümana ateş değmeyecektir." *Tirmizi, Menakib (3857).*

PENİSİNİZİ ELLEMİYİNİZ... ABDESTİNİZ BOZULUR...

Bütre Bintü Saffân (radiyallahu anhâ) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Zekerine değen abdest almadıkça namaz kılmasın." *Tirmizi, Tahâret 61, (82, 83, 84); Muvatta, Tahâret 58, (1, 42); Ebu Dâvud, Tahâret 70, (181); Nesâi, Taharet 118, (1, 100).*

3644 - Talk İbnu Ali (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ın yanına geldik. (Biz huzurlarında iken) bir adam geldi. Sanki o bir bedevi idi. "Ey Allah'ın Resulü! dedi, kişi abdest aldıktan sonra zekerine değerse ne gerekir (abdesti bozulur mu, bozulmaz mı?) " Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) şu cevabı verdi: "O, kendisinden bir parça değil midir?" *Ebu Dâvud, Tahâret 71, (182, 183); Tirmizi, Tahâret 62, (85); Nesâi, Tahâret 120, (1,101). Bu metin Tirmizi'nindir.*

UYURSANIZ ABDESTİNİZ BOZULUR...

Hiz. Enes (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah'ın ashâbı uyurlar, sonra abdest almadan namaz kılarlardı: (Enes'ten bunu rivayet eden) Katade'ye: "Bu sözü Enes'ten bizzat işittin mi?" diye sorulmuştu: "Vallahi evet!" diye te'yid etti." *Müslim, Hayz 125, (376); Ebu Dâvud, Tahâret 80, (200); Tirmizi, Tahâret 58, (78).*

Hiz. Ali (radiyallahu ahh) anlatıyor: "Gözler, halkamın bağıdır, öyleyse uyuyan abdest alsın." *Ebu Dâvud, Tahâret 80, (203).*

ATEŞTE PİŞMİŞ YEMEK YEMEYİN, ABDESTİNİZ BOZULUR...

Ebu Hüreyre radiyallahu anh'den nakledildiğine göre, Ebu Hüreyre mescidde abdest alırken yanına Abdullah İbnu Kârız gelir. Ona, Ebu Hüreyre şu açıklamayı yapar: "Bir keş (kurumuş çökelek) parçası yedim, bu sebeple abdest alıyorum. Çünkü ben Resulullah aleyhissalâtu vesselâm'ın "Ateşte pişen şeyler yiylene abdes alın" dediğini işittim." *Müslim, Hayz 90, (352); Nesâi, Taharet 122, (1,105,106); Tirmizi, Tahâret 58, (79); Ebu Dâvud, Tahâret 76, (194). Bu, Müslim'in lafzıdır. Müslim'de Hiz. Aişe'den de buna benzer bir rivâyet mevcuttur.*

İbnu Abbâs (radiyallahu anhumâ) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) koyun budı yedi ve namaz kıldı, abdest almadı." *Buhari, Vudû 50, Et'ime 18; Müslim, Hayz 91, (354); Muvatta, Tahâret 91, (1, 25); Ebu Dâvud, Tahâret 75, (187); Nesai, Tahâret 123, (1, 108).*

Hiz. Câbir (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) çıktı, beraberinde ben de vardım. Ensârdan bir kadına uğradı. Kadın ona bir koyun kesti. Bir tabak tâze hurma getirdi, ondan yeyip sonra öğle için abdest aldı ve namaz kıldı. Sonra (namazdan) ayrıldı. Kadın ona koyundah arta kalan bir şeyler getirdi. Resulullah (aleyhissalâtu vesselam) onu da yiyip ikindiye kıldı, bu sırada abdest almadı." *Muvatta, Tahâret 25, (1, 27); Tirmizi, Tahâret 59, (80); Ebu Dâvud, Tahâret 75, (191,192); Nesâi, Tahâret 23, (1,108). Bu Tirmizi'nin lafzıdır.*

YER İLE GÖK ARASINDAKİ MESAFE 73 YIL ÇEKER... GÖKTEN SONRA 8 YABANİ KEÇİ VAR..

Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm): "Biliyor musunuz, sema ile arz arasındaki uzaklık ne kadardır?" diye sordu. "Hayır, vallahi bilmiyoruz!" diye cevapladılar. "Öyleyse bilin, ikisi arasındaki uzaklık ya yetmiş bir, ya yetmiş iki veya yetmiş üç senedir. Onun üstündeki sema(nın uzaklığı da) böyledir." Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) yedi semayı sayarak her biri arasında bu şekilde uzaklık bulunduğunu söyledi. Sonra ilâve etti: "Yedinci semânın ötesinde bir deniz var. Bunun üst sathı ile dibi arasında iki sema arasındaki mesafe kadar mesafe var. Bunun da gerisinde sekiz adet yabânî keçi

(süretinde melek) var. Bunların sinnakları ile dizleri arasında iki semâ arasındaki mesafe gibi uzaklık var, sonra bunların sırtlarının gerisinde Arş var, Arş'ın da alt kısmı ile üst kısmı arasında iki sema arasındaki uzaklık kadar mesafe var. Allah, bütün bunların fevkindedir." *Tirmizî, Tefsir, Hâkka, (3317); Ebû Dâvud, Sünnet 19, (4723); İbnu Mâve, Mukaddime 13, (193).*

AT GİBİ KİŞNER ALLAH'IN ARŞI...

Arş Zat-ı Zülcelâl sebebiyle inleyip ses çıkarır, tıpkı süvarisi sebebiyle atın ses çıkarması gibi. " *Ebu Dâvud, Sünnet 19, (4726)*

PARAYLA SU SATILMAZ... YASAK!...

İyas İbnu Abdillâh (radiyallâhu anh) "Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'ın suyun satılmasını yasakladığını" rivayet etmiştir. *Ebu Dâvud, Büyü 63, (3478); Tirmizî, Büyü 44, (1271); Nesâî, Büyü 88, (7, 307); İbnu Mâce, Rühûn 18, (2477).*

İNSANLAR ALLAH'IN SÜRETİDİR...

Hiz. Ebu Hüreyre radiyallâhu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: "Sizden biri kardeşiyle dövüşünce yüze vurmaktan sakınsın." *Buhari, Itk 20; Müslim, Birr, 112, (2612). Müslim'in rivayetinde şu ziyade var: "...zira Allah Adem'i kendi süretinde yaratmıştır."*

AVIN BİR KISMINI AV KÖPEĞİ YEMİŞSE O AV ETİNİ YEME...

Adiyy İbnu Hâtim radiyallâhu anh anlatıyor: "(Bir gün): "Ey Allah'ın Resulü! Biz, şu köpeklerle avlanıyoruz. Bunlardan bize helâl olanı hangisidi?" diye sormuştum, şu açıklamayı yaptı: "Muallem (terbiye edilmiş) köpeğini besleme çekerek gönderdin mi, senin için tuttuğunu ye. Ancak köpek kendisi yemeye kalkmışsa onu yeme. Zira bu durumda ben, avı köpeğin kendisi için yakalamış olmasından korkarım. Eğer senin gönderdiğin köpeklere başka bir köpek karıştı da (hangisinin yakaladığı belli değilse) yine yeme." *Buhârî, Büyü 3, Zebâih 1, 2, 3, 7, 8, 9, 10, Tevhid 13; Müslim, Sayd 1, (1929); Ebu Dâvud, Sayd 2, (2847-2851); Tirmizî, Sayd 1- 7, (1465-1471); Nesâî, Sayd 1- 8, (7,179-183),19-23, (7,193-195).*

Sa'd İbnu Ebi Vakkâs radiyallâhu anh'a öğretilmiş (muallem) bir köpek avı öldürecek olursa, yenilip yenmiyeceği sorulmuştu: "Ye dedi, ondan sadece bir parça da kalmış olsa." *Muvatta, Sayd 7, (2, 493).*

MECUSİ KÖPEĞİNİN AVLADIĞI AV'IN YENMESİ YASAKTIR...

Hiz. Cabir radiyallâhu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm, mecusi köpeğinin avladığı avın etini yemeyi yasakladı." *Tirmizî, Sayd 2, (1466).*

ERKEKLERE ALTIN TAŞIMAZ...

İbnu Ömer (radiyallâhu anhümâ) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) kendisine altından bir yüzük yaptırdı. Bunun üzerine halk da altın yüzükler yaptırdı. Bilahare aleyhissalâtu vesselâm minbere çıkıp oturdu, yüzüğü çıkardı ve: "Vallâhi bunu ebediyen takmıyacağım!" dedi. Halk da yüzüklerini çıkarıp attılar." *Buhârî, Libâs 45, 46, 50, 53, Eymân 6, İtisâm 4; Müslim, Libâs 53, 55, (2091); Muvatta, Sıfatu'n-Nebi 37, (2, 936); Ebû Dâvud, Hâtem 1-2, (4218, 4219, 4220); Tirmizî, Libâs 16, (1741); Nesâî, Zinet 43, 53, (8,165,178); İbnu Mâce, Libâs 40, (3642-3644).*

İbnu Abbas (radiyallâhu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) bir adamın elinde altından bir yüzük gördü. Onu çıkarıp attı ve: "Biriniz tutup ateşten bir parçayı alıp eline koyuyor!" buyurdu. Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) gidince adama: "Yüzüğünü al (başka sürette) ondan faydalan" dediler. O: "Hayır! Vallâhi ebediyen almayacağım, onu Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) attı" dedi." *Müslim, Libâs 52, (2090).*

Said İbnu'l-Müseyyeb anlatıyor: "Hz. Ömer, Süheyb (radiyallâhu anhümâ)'e: "Niye parmağında altın yüzük görüyorum?" dedi. Beriki: "Onu senden daha hayırlı olan da gördü, ama ayıplamadı" deyince, Hz. Ömer: "O da kimmiş?" dedi. Süheyb: "Resûlullah!" cevabını verdi." *Nesâî, Zinet 42, (8,164,165).*

Arfece İbnu Es'ad (radiyallâhu anh) anlatıyor: "Cahiliye devrinde cereyan eden Külâb savaşında burnum isabet almış, bu sebeple gümüşten bir burun taktırıştım. Bilahare kokmaya başladı. (Durumu kendisine açınca), Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm), bana altından bir burun yaptırmamı söyledi." *Ebü Davud, Hâtem 7, (4232, 4233, 4234); Tirmizî Libâs 31, (1770); Nesâî, Zinet 41, (8, 163, 164).*

MUHAMMEDE' GÖRE KADINLARA ALTIN TAKI DA OLMAZ...

Huzeyfe'nin kız kardeşi (radiyallâhu anhâ) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Ey kadınlar cemaati! Süs eşyanız gümüşten olmalıdır. Sizden hangi kadın altınla süslenir ve onu izhâr eder (yabancıya gösterirse), mutlaka onunla azaba maruz kalır." *Ebu Dâvud. Hâtem 8. (4237); Nesâî. Zinet 39, (8.156.157).*

Sevbân (radiyallâhu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ın yanına Fâtıma Bintu Hübeyre, elinde altından iri yüzükler (Feth) olduğu halde gelmişti. Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm), kadının ellerine vurmaya başladı. Fâtıma da hemen (oradan sıvışıp) Resûlullah'ın kerimleri Fâtımatu'z-Zehrâ (radiyallâhu anhâ)'nın yanına girdi. Ona Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ın kendisine olan davranışını anlattı. Bunun üzerine Hz. Fâtıma (radiyallâhu anhâ) boynundaki altın zinciri çıkarıp: "Bunu bana Hasan'ın babası Hz. Ali (radiyallâhu anhümâ) hediye etti" dedi. Zincir daha elinde iken Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) yanlarına girdi ve şunu söyledi: "Ey Fatıma! Halkın: "Resûlullah'ın kızının elinde ateşten bir zincir var!" demesi seni memnun eder mi?" dedi ve böyle diyerek oturmadan geri dönüp gitti. Bunun üzerine Fâtıma (radiyallâhu anhâ) zinciri çarşıya gönderip sattırdı, parasıyla bir köle satın aldı ve onu âzad etti. Bu olanlar Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'a anlatılınca: "Fâtımayı ateşten kurtaran Allah'a hamdolsun!" buyurdular." *Nesâî, Zinet 39, (8,158).*

BİR ATLI BİR ŞEYTAN,İKİ ATLI İKİ ŞEYTANDIR...

Amr İbnu Şuayb an ebîhi an ceddihi (radiyallâhu anh) tarikinden naklediyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Bir atlı bir şeytandır, iki atlı iki şeytandır, üç atlı bir gruptur." *Muvatta, İsti'zân 25, (2, 978); Ebû Dâvud, Cihad 86, (2607); Tirmizî, Cihâd 4, (1674).*

MUHAMMED'İN YÜZÜĞÜ SAĞ ELİNE DE Mİ DOL ELİNDE MİYDİ?

Yine Hz. Ali (radiyallâhu anh) anlatıyor: "Resûlullah yüzüğünü sağ eline takardı." *Ebü Dâvud, Hâtim 5, (4226); Nesâî, Zinet 49, (8,175).*

İbnu Ömer (radiyallâhu anhümâ) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) yüzüğü sol eline takardı ve kaşını avucunun içine getirirdi. İbnu Ömer de böyle yapardı. *Ebü Dâvud, Hâtem 5, (4227, 4228).*

KADINLAR BAŞLARINI TIRAŞ ETMESİ YASAKTIR...

Hiz. Ali (radiyallâhu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) kadınların başlarını traş etmelerini yasakladı." *Nesâî, Zinet 4, (8,130); Tirmizî, Hacc 74, (914).*

KADINLARA PERUK YASAK...

Hiz. Esma (radiyallâhu anhâ) anlatıyor: "Bir kadın Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'a gelerek: "Kızım çiçek hastalığına yakalandı ve saçları döküldü.

Ben onu evlendirdim, iğreti saç takayım mı?" diye sordu. Aleyhissalâtu vesselâm: "Allah takana da taktırana da lânet etmiştir?" diye cevap verdi." *Buhârî, Libâs 83, 85; Müslim, Libâs 115, (2122); Nesâî, Zinet 71, (8,187,188).*

KADINLAR KAŞ DÜZELTMEK DE YASAK...

İbnu Abbâs (radiyallâhu anhümâ) dedi ki: "İğreti saç takan, taktıran; kaşları inceltten, kaşlarını incelttiren, dövme yapan ve dövme yaptıran lanetlenmiştir." *Ebü Dâvud, Tereccül 5, (4170).*

KADINLARA YÜZLERİNDE ÇIKAN TÜYLERİ TEMİZLEMEK DE YASAK...

"Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) on şeyi yasakladı: Dışleri törpüleyip inceltmek, dövme yapmak, (erkeklerin saç ve sakallarındaki akları, kadınların yüzlerindeki tüyleri) yolması, kadının kadına, erkeğin erkekle aynı örtü altında arada bir mânia olmadan yatması, erkeğin Acemler gibi elbisesinin alt kısmına ipek şerit ilâve etmesi, yine Acemler gibi omuzlarına alem olarak (dört parmak genişliğinden fazla) ipek koyması, yağmacılık yapması; saltanat sahibi olmayanın (Acemlerin ziyyi (süsü) durumunda olan) kaplan (derisinin) üzerine oturması ve yüzük takması." *Ebü Dâvud, Libâs 11, (4049); Nesâî, Zinet 20, (8, 143); İbnu Mâce, Libâs 47, (3655).*

MUHAMMED'İN SAKALA VE BİYİĞİNA MUAMELESİ...

İbnu Ömer (radiyallâhu anhümâ) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalatu vesselâm) buyurdular ki: "Bıyıkları kazıyın, sakalları serbest bırakın." *Buhârî, Libâs 64, 65; Müslim, Tahâret 53, (259); Muvatta, Şa'ar 1, (2, 947); Ebü Dâvud, Tereccül 16, (4199); Tirmizî, Edeb 18, (2764); Nesâî, Tahâret 15, (1,16).*

İbnu Abbâs (radiyallâhu anhümâ) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) bıyığından keser ve şöyle derdi: "Halîlu'r-rahmân İbrahim (aleyhisselâm) de böyle yaptı." *Tirmizî, Edeb 16, (2761).*

FİTRAT SAYISINAKİ ÇELİŞKİ... BEŞ Mİ ON MU?

H. Âişe (radiyallâhu anha) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "On şey fitrattandır: Bıyığın kesilmesi, sakalın uzatılması, misvak, istişak (burna su çekmek), mazmaza (ağza su çekmek), tırnakları kesmek, parmak mafsallarını yıkama, koltuk altını yolmak, etek traşı olmak, intikâsu'l-mâ yani istinca yapmak." *Müslim, 56 (261); Ebü Dâvud, Tahâret 29, (53); Tirmizî, Edeb 14, (2758); Nesâî, Zinet 1, (8,126,127).*

H. Ebü Hüreyre (radiyallâhu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Fıtrat beştir: Sünnet olmak, etek traşı olmak, bıyığı kesmek, tırnakları kesmek, koltuk altını yolmak." *Buhârî, Libâs 63, 64, İstî'zan 51; Müslim, tahâret 39, (257); Muvatta, Şifatu'n Nebiyy 3, (2, 921); Tirmizî, Edeb 14, (2757), Ebü Dâvud Tereccül 16, (4198); Nesâî, Tahâret 10,11, (1,14,15).*

SAÇI İLK BEYAZLAYAN İNSAN KİMDİR? KAÇ YAŞINDAYDI?

Yahya İbnu Saîd'in anlattığına göre, Saîd İbnu'l Müseyyeb (rahimehullah)'ten şunu işitmiştir: "Hz. İbrahim (aleyhisselâm), misafir ağırlayan ilk kimse idi. Keza o ilk sünnet olan kimseydi, bıyığını kesenlerin ilki, saçında aklık görenlerin ilki de o idi. Ak saçları görünce: "Ya Rabbi bu nedir?" diye sormuş; Rabbi de: "Bu vakardır ey İbrahim!" demiş. O da: "Rabbim! Öyleyse vakarımı artır!" diyerek duada bulunmuştur." Rezî'n şunu ilave etmiştir. "Bu sırada Hz. İbrahim 120 yaşındaydı. Bundan sonra 80 yıl daha yaşadı." *Muvatta, Şifatu'n-Nebi 4, (2, 922).*

MUHAMMED'E GÖRE RESİM YAPMAK DA YASAK...

"Ben Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ı dinledim. Şöyle diyordu: "Bütün tasvirçiler ateştedir. Allah ressamın yaptığı her bir resim için bir nefis koyar ve bu ona cehennemde azab verir." İbnu Abbas devamla adama dedi ki: "İlla da resim yapacaksan ağaç yap, canı olmayan şeyin resmini yap." *Buhârî, Biyyü 104; Müslim, Libâs 99, (2110); Nesâî, Zinet 112, (8, 212, 214).*

2141 - Hz. Aise (radiyallahu anha) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) bir seferden donmustu. (O yokken) ben, yuklugun onune, uzerinde resimler bulunan bir bez cekmistim. Resulullah perdeyi gorunce, cekip atti, (ofkeden) yuzu de renklenmist. "Ey Aise! buyurdular, bil ki, Kiyamet gunu insanlarin en cok azab gorecek olani Allah'in yarattiklarini taklid edenlerdir." Hz. Aise rivayetine devamla dedi ki: "Biz o bezi kestik bir veya iki minder yaptik." *Buhari, Libas 91, 95; Muslim, Libas 87, (2105); Muvatta, Isti'zan 8, (2, 966, 967); Nesai, Zinet 112, 113, (8, 213); Ibnu Mace, Libas 45, (3653).*

2142 - İbnu Abbas (radiyallahu anhumâ)'in anlattığına göre: "Kendisine bir adam gelip: "Ben ressamım, su resimleri yaptım. Bana bu hususta fetva ver!" dedi. İbnu Abbas adama: "Bana yaklas!" emretti, adam yaklasınca: "Bana daha da yaklas!" dedi. Adam yaklasti. İbnu Abbas elini basinin uzerine koydu ve: "Ben Resulullah (aleyhissalatu vesselam)'i dinledim. Soyle diyordu: "Butun tasvirçiler atestedir. Allah ressamın yaptığı her bir resim için bir nefis koyar ve bu ona cehennemde azab verir." İbnu Abbas devamla adama dedi ki: "İlla da resim yapacaksan agac yap, cani olmayan seyin resmini yap." *Buhari, Buyu 104; Muslim, Libas 99, (2110); Nesai, Zinet 112, (8, 212, 214).*

2143 - Yine İbnu Abbas (radiyallahu anhumâ) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "kim resim yaparsa, Allah onu Kiyamet gunu, yaptığı resim sebebiyle, onlara ruh ufleyinceye kadar azab eder. Hicbir zaman da ruh ufleyici degildir." *Buhari, Ta'bir 45, Tirmizi, Libas 19, (1751); Nesai, Zinet 114, (8, 215).*

2144 - Ebu Talha el-Ensari (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Melekler, icerisinde kopek ve timsaller bulunan eve girmezler. *Buhari, Libas 92, 88, Bedu'l-Halk 6, 14, Megazi 11; Muslim, Libas 102, (2606); Ebu Davud, Libas 48, (4155); Tirmizi, Edeb 44, (2805); Nesai, Zinet 112, (8, 212, 213); Ibnu Mace, Libas 44, (3649).*

2146 - Hz. Ebu Hureyre (radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Bana Cibril (aleyhisselam) geldi ve: "Dun sana gelmistim (ama yanina girmedim)." Girmeyisimin sebebi de uzerinde timsaller bulunan perde bezi idi. Orada bir de kopek vardi, kapinin uzerinde de insan resimleri bulunuyordu. Timsallerin baslarinin koparilmasini emret ki agac sekline donsun. Ortuden ayak altina atilacak iki minder yapilmasini, kopegin de disari cikarilmasini soyle!" Bu soylenenler yapildi." *Muslim, Libas 102 (2112); Ebu Davud, Libas 48, (4158); Tirmizi, Edeb 44, (2807); Nesai, Zinet 113, (8, 216). Bu rivayet Ebu Davud ve Tirmizi'nin metnine mutabiktir.*

2147 - Hz Ali (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular k: "Icerisinde resim, cunub ve kopek bulunan eve (rahmet) melekleri girmez." *Ebu Davud, Taharet 90, (227); Libas 48, (4152); Nesai, Taharet 168, (1,141), Sayd 11, (7,185).*

2140 - İbnu Omer (radiyallahu anhumâ) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Su resimleri yapanlar var ya, -bir rivayette: "Su resimlerin sahipleri var ya! Kiyamet gunu azab olunacaklar. Onlara: "Su yaptiklarinizi diriltin" denir." *Buhari, Libas 89, Tevhid 56, Muslim, Libas 103, (2018); Nesai, Zinet 114:, (8, 215).*

MUHAMMED'E GÖRE KÖPEK BESLEMEK DE YASAK

2144 - Ebu Talha el-Ensari (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Melekler, icerisinde kopek ve timsaller bulunan eve girmezler. *Buhari, Libas 92, 88, Bedu'l-Halk 6, 14, Megazi 11; Muslim, Libas 102, (2606); Ebu Davud, Libas 48, (4155); Tirmizi, Edeb 44, (2805); Nesai, Zinet 112, (8, 212, 213); Ibnu Mace, Libas 44, (3649).*

2146 - Hz. Ebu Hureyre (radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Bana Cibril (aleyhisselam) geldi ve: "Dun sana

gelmistim (ama yanına girmedim)." Girmeyişimin sebebi de üzerinde timsaller bulunan perde bezi idi. Orada bir de kopek vardı, kapının üzerinde de insan resimleri bulunuyordu. Timsallerin başlarının koparılmasını emret ki ağac sekline dunsun. Ortuden ayak altına atılacak iki minder yapılmasını, kopeğin de dışarı çıkarılmasını söyle!" Bu söylenenler yapıldı." *Muslim, Libas 102 (2112); Ebu Davud, Libas 48, (4158); Tirmizi, Edeb 44, (2807); Nesai, Zinet 113, (8, 216). Bu rivayet Ebu Davud ve Tirmizi'nin metnine mutabiktir.*

2147 - Hz Ali (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "İçerisinde resim, cunub ve kopek bulunan eve (rahmet) melekleri girmez." *Ebu Davud, Taharet 90, (227); Libas 48, (4152); Nesai, Taharet 168, (1,141), Sayd 11, (7,185).*

KARNA TAŞ BAĞLAMAK VE FAYDASI...

Ebü Talhâ (radiyallâhu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'a aklıktan şikayet ettik ve karınlarımızı açıp gösterdik. Herkeste bir taş vardı. Resûlullah (aleyhissalatu vesselâm) da karınını açtı, O'nda iki taş vardı." *Tirmizi, Zühd 39, (2372).*

YEME VE İÇME AYAKTA OLUR MU?

İbnu Abbâs (radiyallâhu anhümâ) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'a zemzemden sundum, ayakta olduğu halde içti." *Buhârî, Eşribe 16, Hacc 76; Müslim, Eşribe 120, (2027); Tirmizî, Eşribe 12, (1883); Nesâî, Hacc 165, (5, 237).*

İbnu Ömer (radiyallâhu anhümâ) anlatıyor: "Biz, Resûlullah (aleyhissalâtu vesselam) devrinde yürürken yer, ayakta iken içerdik." *Tirmizî, Eşribe 11, (1881); İbnu Mâce, Et'ime 25, (3301).*

Hiz. Enes (radiyallâhu anh): "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) ayakta içmeyi yasakladı" demişti. Kendisine: "Ya yemek? (Bu husustaki hüküm nedir)" diye soruldu. "Bu dâha şiddetle yâsâktır!" dedi veya şöyle dedi. "Bu dâhâ şerli, dâhâ kötü!" *Muslim, Eşribe 113. (2024); Tirmizî, Eşribe 11, (1880); Ebü Dâvud, Eşribe 13, (3717).*

SU KABININ AĞZINDAN SU İÇME ÇELİŞKİSİ...

Ebü Saîd (radiyallâhu anh) anlatıyor: "Resûlullah (âleyhissalâtu vesselâm) su kaplarının ağzından içmek için ağızlarının dışı kıvrılmalarını yasakladı." *Buhârî, Eşribe 23, Müslim, Eşribe 111, (2Q23); Ebü Dâvud, Eşribe 15, (3720); Tirmizî, Eşribe 17, (1891).*

Ensardan bir zât olan İsa İbnu Abdillâh, babasından naklen anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) Uhud günü bir su kabı istedi. (Kap gelince): "Kabin ağzını dışı kıvrır!" dedi, ben de kıvrıdım. Sonra kabin ağzından su içti." *Ebü Dâvud, Eşribe 15, (3721).*

GÜNEŞ NEREDEN DOĞAR?

Hiz. Âişe (radiyallâhu anhâ) dedi ki: "Ömer vehme düştü (yanıldı). Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm): "Namaz kılmak için güneşin batma ve doğma zamanını taharri etmeyin (araştırıp seçmeyin). Çünkü o, şeytanın iki boynuzu arasında doğar" diye yasakladı." *Muslim, Müsâfirin 295, (833); Nesâî, Mevâkit 35, (1, 279).*

MÜSLÜMAN NASIL İŞEMELİ?

Huzeyfe radiyallahu anh dedi ki: "Arkadaşınızın titizliği bu kadar ileri götürmemesini tercih ederim. Ben, Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm'la bir beraberliğimizi hatırlıyorum. Beraber yürüyorduk. Derken bir kavmin bir duvar gerisindeki küllüğüne rastladık. Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm, tıpkı sizden birinin ayakta bevletmesi gibi durup ayakta bevletti. Ben bu esnada kendilerinden uzaklaşmak istedim. Bana yakın durmamı işaret buyurdu. Geri gelip, hemen arkasında dikip abdestini bozuncaya kadar bekledim." *Buhari, Vudû 62, 60, 61, Mezâlim 27; Müslim, Tahâret 73, 74, (273); Ebu Dâvud, Tahâret 12, (23); Tirmizi, Tahâret 9, (13); Nesâî, Tahâret 24, (3, 25).*

Hiz. Aîşe radiyallahu anh'dan rivâyete göre şöyle derdi: "Size kim, Resûlullah aleyhissalatu vesselâm'ın ayakta bevlettiğini söyleyse, sakın onu tasdik etmeyin. O, daima çömelerek abdest bozardı." *Tirmizi, Tahâret 8, (12); Nesâî, Tahâret 25, (1, 26).*

NAMAZ KAÇ REKAT?

Hiz. Aîşe (radiyallâhu anhâ) anlatıyor: "Allah namazı (ilk defa farz ettiği zaman iki rek'at olarak farz etmişti. Sonra onu hazer için (dörde) tamamladı. Yolcu namazı ilk farz edildiği şekilde sabit tutuldu." *Buhârî, Salât 1, Taksîru's-Salât 5, Menâkıbu'l-Ensâr 47; Müslim, Salâtü'l-Müsâfiri.n 2, (685); Muvatta, Kasru's-Salât 8, (1,146); Ebü Dâvud, Salât 270, (1198); Nesâî, Salât 3, (1, 225).*

ORTA NAMAZ(SALATU'L VUSTA) NE ZAMAN? İKİNDİ VAKTİNDE Mİ ÖĞLE VAKTİNDE Mİ?

2323 - İbnu Abbâs (radiyallâhu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) gecenin evvelinde yürüdü, sonuna doğru uyku molası verdi. Ancak güneş doğuncaya -veya bir kısmı ufuktan çıkıncaya- kadar uyanamadı. (Uyanınca) namazı hemen kılmadı.Güneş yükselince namazı kıldı. İşte bu orta namazdır (Salâtü'l-Vustâ)." *Nesâî, Mevâkit 55, (1, 299).*

CEHENNEMİN NEFES ALMASI HAVA SICAKLIĞINA BAĞLIYMIŞ...

İmam Mâlik in bir rivayetinde (Resûlullah'ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir): "Cehennem, Rabbine (ey Rabbim! bir kısmım, diğer bir kısmımı yiyor diye) şikayet etti. Bunun üzerine Rab Teâlâ ona yılda iki kere teneffüs etmesine izin verdi: Kışta bir nefes, yazda bir nefes. (İşte, harareten en şiddetli hissedilen ve soğuktan en şiddetli hissedilen şey bu soluklardır)." *Buhârî, Mevâkit 8; Muvatta, Vukût 27, (1,15).*

ŞİDDETLİ SICAĞIN NEDENİ? CEHENNEM'İN KABARMASI ...

Ebü Zerr (radiyallâhu anh) anlatıyor: "Biz bir sefer sırasında Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) ile beraberdik. Müezzinimiz öğle namazı için ezan okumak istedi. Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) ona: "Serinlemeyi bekle!" dedi. Bir müddet geçince müezzin ezan okumak istemişti, yine ikinci ve hatta üçüncü defâ: "Serinlemeyi bekle!" dedi. (Bekledik), hatta tümseklerin (doğu cihetindeki) gölgelerini gördük. O zaman aleyhissalâtu vesselâm: "Şiddetli hararet cehennem'in bir kabarmasıdır. Öyleyse, hararet şiddetlenince öğle namazını (vakit) serinleyince kılın" dedi. *Buhârî, Mevâkit 9,10, Ezân 18; Bed'ü'l-Halk 10; Müslim, Mesâcid 184, (616); Ebü Dâvud, Salât 4, (401); Tirmizî, Salât 119, (1, 58).*

YEMEK İÇİN NAMAZ ERTELEME ÇELİŞKİSİ...

Hiz. Cabir (radiyallâhu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselam) buyurdular ki: "Yemek veya bir başka şey için namazınızı tehir etmeyin." *Ebü Davud, Et'ime 10, (3758).*

Hiz. Âişe (radiyallâhu anhâ) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) şöyle buyurdular: "Namaz başlar ve akşam yemeği de hazır olursa akşam yemeğiyle başlayın." *Buhârî, Et'ime 58, Ezân 42; Müslim, Mesâcid 65. (558).*

Hiz. Enes (radiyallâhu anh) anlatıyor: Resûlullah (aleyhissalatu vesselâm) buyurdular ki: "Akşam yemeği hazırlanmış ise, yemeğe namazdan önce başlayın. Yemeğinizi aceleye de getirmeyin." *Buhârî, Et'ime 58, Ezân 42; Müslim, Mesâcid 64, (557); Tirmizî, Salât 262, (353); Nesâî, İmâmet 57,*

(2,111).

Muhammed'in doktorluğu ile ilgili hadisler

4001 - Ebu'd-Derda radiyallahu anh'in anlattigina gore, kendisine bir adam gelerek idrar tutukluguna yakalandigini soyledi. O da adama: "Ben Resulullah aleyhissalatu vesselam'dan soyle soyledigini isittim" dedi: "Sizden kim hastalanirsa su duayi okusun: "Rabbuna'llahu'llezi fi's-semai tekaddese ismuke, emruke fi's-semai ve'l-ardi kema rahmetike fi's-semai fec'al rahmeteke fi'l-ardi. Vegfir lena hubena ve hatayana. Ente Rabbu't-tayyibin. Enzil rahmeten min rahmetike ve sifaen min sifaika ala haza'l vec'i fe yebreu. (Ey huzuru semavati dolduran Rabbim! Senin ismin mukaddesdir. Senin emrin arz ve semadadir, tipki Rahmetin semada oldugu gibi. Arza da rahmetinden gonder ve bizim gunahlarimizi ve hatalarimizi affet. Sen (kotu soz ve fiillerden kacinan) butun iyi kimselerin Rabbisin. Bu agriya, Rahmetinden bir rahmet, sifandan bir sifa indir, iyilessin." (Ebu'd-Derda radiyallahu anh, adama) bu duayi okumasini emretti. O da okudu ve iyilesti." *Ebu Davud, Tibb 19, (3892).*

4002 - Osman Ibnu Ebi'l-As radiyallahu anh anlatiyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam'a musluman oldugum gunden beri bedenimde cekmekte oldugum bir agrimi soyledim. Bana: "Elini, vucudunda agriyan yerin uzerine koy ve su duayi oku!" buyurdu. Dua su idi: Uc kere: "Bismillah" tan sonra yedi kere, "Euzu bi-izzetillahi ve kudretihi min serri ma ecidu ve uhaziru." "Bedenimde cekmekte oldugum su hastaligin serrinden Allah'in izzet ve kudretine siginiyorum" diyecektim. Bunu bir cok kereler yaptim. Allah Teala hazretleri benden hastaligi giderdi. Bunu ehlime ve baskalarina soylemekten hic geri kalmadim." *Muslim, Selam 67-(2202); Muvatta, Ayn 9, (2, 942); Ebu Davud, Tibb 19, (389); Tirmizi, Tibb 29, (2081).*

4003 - Hz. Ebu Sa'id radiyallahu anh anlatiyor: "Biz, (Resulullah aleyhissalatu vesselam'in cikardigi askeri) bir seferdeydik. Bir yerde konakladik. Yanimizda bir cariye gelip: "Obamizin efendisi Selim'i bir zehirli soktu. Onunla mesgul olacak erkekler de su anda yoklar. sizde rukye yapan biri var mi?" dedi. Bunun uzerine bizden rukye hususunda maharetini bilmedigimiz bir adam kalkip onunla gitti ve adama okuyuverdi. Adam iyilesti. Kendisine otuz koyun verdiler. Bize sutunden icirdi. Ona: "Yahu sen rukye bilir miydin?" dedik. "Hayir, ben sadece Fatiha okuyarak rukye yaptim" dedi. Biz kendisine "Resulullah aleyhissalatu vesselam'a sormadan (bu verdiklerine) dokunma!" dedik. Medine'ye gelince, durumu ona soyledik. Aleyhissalatu vesselam "Fatiha'nin rukye oldugunu (tedavi maksadiyla okunacagini) sana kim soyledi? (verdikleri koyunlari paylasin, bana da bir hisse ayirin!" buyurdular." *Buhari, Tibb 39, 323, Icare 16, Fedailu'l-Kur'an 9; Muslim, selam 66, (2201); Ebu Davud, Tibb 19, (3900); Tirmizi, Tibb 20, (2064, 2065).*

4005 - Ibnu Mes'ud radiyallahu anh anlatiyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam'i isittim, diyordu ki: "Rukyelerde, temimelerde (muskalarda), tivelelerde (muhabbet muskasi) bir nevi sirk vardir." Bunu isiten bir kadin atilarak, (Ibnu Mes'ud'a): "Boyle soylemeyin, benim gozum agriyordu. Falan yahudiye gittim geldim. O bana rukye yapti. Agrim kesildi" dedi. Abdullah Ibnu Mes'ud radiyallahu anh tereddut etmeden, "Bu (agri) seytanin isiydi, o eliyle durtuyordu, sana rukye yapilince vazgecti. Bu durumda sana Resulullah aleyhissalatu vesselam gibi, soyle soylemem kafidir: "Izhebi'l-bas Rabbe'n-nas esfi ente's-Safi, La sifae illa sifauke, sifaen la yugadiru sakamen. "Ey insanlarin Rabbi, aci yi gider, sifa ver, sen Safisin. Senin sifandan baska bir sifa yoktur, hicbir hastaligi terketmeyen bir sifa istiyorum." *Ebu Davud, Tibb 17, (3883).*

Muhammed'in Doktorluğu hakkında daha fazla bilgi için [burayı tıklayınız.](#)

Hırsız ile ilgili hadisi

1603 - Hz. Cabir (radiyallahu anh) anlatiyor "Resulullah aleyhissalatu vesselam'a bir hirsiz getirilmisti. "Oldurun onu!" diye emretti. Kendisine: "Ey Allah'in Resulu, bu adam sadece caldi" denildi. Bunun uzerine "Oyleyse (elini) kesin!" dedi ve derhal eli kesildi. Sonra ayni adam ikinci sefer getirildi. Yine: "Oldurun onu!" diye emretti. Kendisine: "Ey Allah'in Resulu, bu adam hirsizlik yapti" dendi. Bunun uzerine "Oyleyse kesin!" dedi ve derhal (sol ayagi) kesildi. Sonra ucuncu sefer getirildi ve hirsizlik yaptigi soylendi. Hz. Peygamber: "Oldurun onu!" diye emretti. Kendisine: "Ey Allah'in Resulu, bu adam hirsizlik yapti" denildi. Bunun uzerine : "-(Sol elini) kesin!" diye emretti. Sonra ayni adami dorduncu kere getirdiler. "Oldurun onu !" buyurdu. Kendisine: "Ey Allah'in Resulu, bu adam hirsizlik yapti" dediler. Bunun uzerine "-(Sag ayagini da) kesin!" diye emir buyurdu. Ayni adam besinci sefer getirildi. Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam): "Oldurun onu" diye emretti. Hz. Cabir (radiyallahu anh) der ki: "Adami goturup oldurduk. Sonra suruyerek goturup bir kuyuya atik. Uzerini de tasla doldurduk." *Ebu Davud, Hudud 20, (4410); Nesai, Sarik 15, (890, 91)*

Muhammed'in yemek yemek için öğütleri

3853 - Hz. Aise radiyallahu anha anlatiyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Eti bicakla kesmeyin. Cunku bu, yabancilarin isidir. Siz dislerinizle kemirerek yiyin. Cunku bu, sihat ve afiyet icin daha iyidir." *Ebu Davud, Et'ime 21, (3778).*

3857 - Ibnu Abbas radiyallahu anhuma anlatiyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Biriniz yemek yeyince, yalamadikca veya yalatmadikca elini (mendile) silmesin." *Buhari, Et'ime 52; Muslim, Esribe 129, (2031); Ebu Davud, Et'ime 52, (3847).*

3858 - Hz. Cabir radiyallahu anh anlatiyor: " Resulullah aleyhissalatu vesselam, parmaklarin ve kaplarin yalanmasini emretti ve dedi ki: "Siz, bereketin, yemeginizin hangi (parca)sin da oldugunu bilemezsiniz. Oyleyse birinizin lokmasi dusecek olursa, onu alip, bulasan ezayi temizlesin, sakın seytana terketmesin. Parmaklarini yalamadikca elini mendille de silmesin. Zira o, taaminizin hangisinde bereket bulunduğunu bilemez." *Muslim, Esribe 136, (2034); Tirmizi, Et'ime 11, (1803).*

3870 - Yine Ebu Hureyre radiyallahu anh anlatiyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Sizden birinizin (yemek) kabina sinek dusecek olursa, onu iyice batirin. Zira onun bir kanadinda hastalik, digerinde sifa vardir. O, icerisinde hastalik olan kanadiyla korunur." *Ebu Davud, Et'ime 49, (3844); Buhari, Tibb 58, Bed'u'l-Halk 14; Ibnu Mace, Tib 31, (3504, 3505); Nesai, Fera' 11 (7, 178).*

Kaynak: 2000'e Dogru, 8 Nisan 1990, Yil 4, Sayi 15'ten alınmistir.

MUHAMMED'İN DOKTORLUĞU

Tükürükle Tedavi:

Muhammed'in birçoklarını tükürükle tedavi ettiği anlatılır. Böyle tedavi ettikleri arasında, damadı Ali'de bulunmakta:

Muhammed: Ali nerede?

Sahabe: Gözleri ağrıyor.

Muhammed: Bana gelsin!

Bu konuşmadan sonra A li Muhammed'e gelir. Ve Muhammed, **Ali'nin gözlerine tükürür**; tedavi eder. Hadiste, aynen şu anlamdaki sözler yer alır:

"Peygamber Ali'nin gözlerine tükürdü ve gözler hemen orada iyileşti. Öylesine ki , gözlerde hiç ağrı bulunmamış gibiydi." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabu'l-Cihad/102,143)

Üfürükle Tedavi:

Hadislerde pek çok örnek verilir. Ve iki türü vardır: Tükürüksüz üfürük, tükürüklü üfürük.

Tükürüksüz üfürük:

Hadislere göre Muhammed, bu yöntemle kırıkları, yaraları, kılıç yaralarını bile tedavi ediyord u. Yani okuyup üfleyerek:

Ekva oğlu Seleme Hayber'de bacağından vurulur. Muhammed'e gelir. Muhammed üç nefes eder, yani okuyup "üç kez üfürür" Selem'nin sorunu, ağrısı, acısı kalmamıştır. ." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabu'l- Meğazi/38)

Tükürüklü üfürük

Ali'nin gözlerinin tedavisinde görüldüğü gibi pek çok olayda bu yöntem uygulanırdı. *İlkel insanlarda bu tedavi yöntemi çok geçerli ve yaygındır.* Prof. Dr. Veyis Örnek şunları yazar:

"Tükürük /ilkelerde) hastalık tedavisinde kullanılır. Tüküren kimsenin mistik ve majik gücünü, karşındakine geçirdiğine inanılır. Ayrıca nazar inancının yaygın olduğu yerlerde, kötülüğü uzaklaştıracı pratiklerde kullanılır." (Etnoloji Sözlüğü)

Üfürükle Tedavinin alanına giren hastalıklar:

Yukarıda da belirtildiği gibi hadislerde, bu tedavi yönteminin pek çok olayda kullanıldığı anlatılır.

"Nazar"a (göz değmesine) karşı üfürük:

Yüzünde sarılık belirtisi görülen kız görür Muhammed. Ve hemen buyurur:

-"Bu kızcağızı okutup üfletin. Çünkü buna göz değmiştir." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabu't -Tıbb/35, Tecrid, hadis no:1933)

Muhammed'in karılarından Aişe anlatıyor:

"Peygamber, göz değmesine karşı okuyup üfürmeyi buyurmuştur." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabu't -Tıbb/35, Tecrid, hadis no:1932)

Yılan, akrep, böcek sokmalarında üfürük:

Malik Oğlu Enes anlatıyor :

-"Peygamber, böcek, akrep, yılan zehirlenmelerinde ve kulak ağrısında tedavi için okuyup üflemeğe izin verdi." ." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabu't -Tıbb/26; Tecrid, hadis no:1929) Aynı şeyi Aişe'de anlatıyor.

Üfürükle tedavi ücreti ve Muhammed'in payı:

Hadiste anlatıldığına göre : Ebu Said ve Peygamberin öteki arkadaşlarından bir kalabalık , bir kesim yeri ele geçirmek için yola çıkar. Yolları bir kabileye düşer. Kabile başkanını akrep sokmuştur. "Peygamberin arkadaşları"na başvurulur. Tedavi için bir şey bilen olup olmadığı sorulur. Bu Said Hudri atılıp başkanı tedavi edebileceğini söyler. Ücret pazarlığından sonra tedaviye girişir. Fatıha suresini okuyup üfürür. Başkan kurtulmuştur. Ücret: Bir sürü koyun.Yani akrep zehirini okumayla, üfürükle tedavinin karşılığı. Bu arada, sürünün Ebu Said ve arkadaşları arasında bölüştürülmesi söz konusu olunca sorun çıkar. Çözüm için "peygamber"e götürülür konu. Olay ve tedavi anlatılır. Alınan ücret de... Bunun üzerine Muhammed'in verdiği karşılık şu olur:

-"Çok iyi etmişsiniz (bu tedavi ve ücret işinde.) Koyunları şimdi paylaştırın ve *benim payımı da ayırın...*"

(Bkz. Buhari, e 's -Sahih, Kitabu't -Tıbb/39; Tecrid, hadis no:1031; Müslim, e 's- Sahih, Kitabu's-Selam/65-66, hadis no.2201)

Üfürükle tedavide el sürme okşama:

Vücudun ağrıyan, acıyan yerine el sürünerek okunur; üflenir. Muhammed de böyle yapardı hastalarına. Muhammed'in karılarından Aişe anlatıyor: "Hastaya Peygamber şunu diyerek tedavi ederdi:

-"Kimimizin tükürüğüyle yöremizin toprağıdır bu. Efendimizin (Tanrımızın) izniyle hastamız iyileşir bununla." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu't-Tıbb/38; Tecrid, hadis no:1935; Müslim, e's-Sahih, Kitabu's-Selam/54, haid no:2194; Ebu Davud, Sünen, Kitabu't-Tıbb/19, hadis no:3895 ve öteki hadis kitapları).

Aişe, Muhammed'in başlangıçta "Bismillah (Tanrı adıyla)" dediğini de anlatır aynı hadiste.

Ve bu hadisin açıklaması şöyle yapılır;

"Peygamber, *tükürüğünden* işaret parmağına bulaştırır ve bu parmağı toprağa sürerdi. Tkürüklü ve topraklı parmağıyla da hastayı sıvazlar, elini (parmağını) hastanın hastalıklı yerinin üzerinde gezdirirdi.." (Bkz. Kamil Miras, Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Trecümesi, 12/92, hadis no: 1935; Müslim, yukarıdaki hadis, 2/1724.)

Yine Aişe anlatıyor:

"Bizden bir insan, hastalığından şikayette bulunduğunda, Peygamber, eliyle hastalıklı yere dokunurdu (elini ağrıyan acıyan yer üzerinde gezdirip okşardı)..." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu't-Tıbb/38; Müslim, e's-Sahih, Kitabu's-Selam/46, hadis no: 2191, ve ötekiler)

Aişe, Muhammed'in bu sırada hangi "dua"yı okuyup üfürdüğünü de aynı hadiste açıklar.

Yukarıdaki ve daha birçok hadiste anlatıldığına göre, Muhammed tükürüklü ya da üfürükle tedavi adarken değişik şeyler mırıldanır ve elini hasta üzerinde gezdirirdi. Din etnolojisi alanındaki inceleme ve araştırmalar ortaya koymuştur ki, ilkelde de bu tedavi yöntemi vardır. Büyüsel etki görülür.

O neenle ilkelerde "büyücü" aynı zamanda hastalara bakan bir tür doktordur.

Ebu'l-Âs Oğlu Osman anlatıyor:

Bu Osman'da bir ağrı-acı vardır. Gelip Muhammed'e anlatır. Muhammed de hemen şunu söyler:

-"Elini, vücudunun o ağrıyan yerine koy ve şunları oku..." Üç kez "Bismillah" demesini, yedi kez de başka bir dua okuyup üfürmesini bildirir. (Bkz. Müslim, e's-Sahih, Kitab'u's-Selam/67, hadis no: 2202).

Kaynak: Turan Dursun, Din Bu Kitap 1, Sf-134-138, Kaynak Yayınları, İstanbul

Muhammed'in doktorluğu ile ilgili hadisler

4001 - Ebu'd-Derda radiyallahu anh'ın anlatığına göre, kendisine bir adam gelerek idrar tutukluguna yakalandığını söyledi. O da adama: "Ben Resulullah aleyhissalatu vesselam'dan soyle soyledigini isittim" dedi: "Sizden kim hastalanırsa su duayı okusun: "Rabbuna'llahu'llezi fi's-semâi tekaddese ismuke, emruke fi's-semâi ve'l-ârdi kema rahmetike fi's-semâi fec'al rahmeteke fi'l-ârdi. Vegfir lena hubena ve hatayana. Ente Rabbu't-tayyibin. Enzil rahmeten min rahmetike ve sifaen min sifaika ala haza'l vec'i fe yebreu. (Ey huzuru semavati dolduran Rabbim!

Senin ismin mukaddistir. Senin emrin arz ve semadadır, tipki Rahmetin semada olduğu gibi. Arza da rahmetinden gönder ve bizim günahlarımızı ve hatalarımızı affet. Sen (kotu söz ve fiillerden kacınan) bütün iyi kimselerin Rabbisin. Bu agriya, Rahmetinden bir rahmet, sıfandan bir sifa indir, iyileşsin." (Ebu'd-Derda radiyallahu anh, adama) bu duayı okumasını emretti. O da okudu ve iyileşti." *Ebu Davud, Tıbb 19, (3892).*

4002 - Osman Ibnu Ebi'l-As radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam'a musluman olduğum günden beri bedenimde çekmekte olduğum bir agrımı söyledim. Bana: "Elini, vücudunda ağrıyan yerin üzerine koy ve su duayı oku!" buyurdu. Dua su idi: Uc kere: "Bismillah" tan sonra yedi kere, "Euzu bi-izzetillahi ve kudretihi min serri ma ecidu ve uhaziru." "Bedenimde çekmekte olduğum su hastalığın serrinden Allah'ın izzet ve kudretine sığınıyorum" diyecektim. Bunu birçok kereler yaptım. Allah Teala hazretleri benden hastalığı giderdi. Bunu ehlime ve baskalarına söylemekten hic geri kalmadım." *Muslim, Selam 67-(2202); Muvatta, Ayn 9, (2, 942); Ebu Davud, Tıbb 19, (389); Tirmizi, Tıbb 29, (2081).*

4003 - Hz. Ebu Sa'id radiyallahu anh anlatıyor: "Biz, (Resulullah aleyhissalatu vesselam'ın çıkardığı askeri) bir seferdeydik. Bir yerde konakladık. Yanimiza bir cariyeye gelip: "Obamizin efendisi Selim'i bir zehirli soktu. Onunla mesgul olacak erkekler de su anda yoklar. sizde rukye yapan biri var mı?" dedi. Bunun üzerine bizden rukye hususunda maharetini bilmediğimiz bir adam kalkıp onunla gitti ve adama okuyuverdi. Adam iyileşti. Kendisine otuz koyun verdiler. Bize sutunden icirdi. Ona: "Yahu sen rukye bilir miydin?" dedik. "Hayir, ben sadece Fatiha okuyarak rukye yaptım" dedi. Biz kendisine "Resulullah aleyhissalatu vesselam'a sormadan (bu verdiklerine) dokunma!" dedik. Medine'ye gelince, durumu ona soyledik. Aleyhissalatu vesselam "Fatiha'nin rukye olduğunu (tedavi maksadiyla okunacağını) sana kim soyledi? (verdikleri koyunları paylasın, bana da bir hisse ayırın!" buyurdular." *Buhari, Tıbb 39, 323, İcare 16, Fedailu'l-Kur'an 9; Muslim, selam 66, (2201); Ebu Davud, Tıbb 19, (3900); Tirmizi, Tıbb 20, (2064, 2065).*

4005 - Ibnu Mes'ud radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam'i isittim, diyordu ki: "Rukyelerde, temimelerde (muskalarda), tıvelelerde (muhabbet muskasi) bir nevi sirk vardır." Bunu isiten bir kadın atılarak, (Ibnu Mes'ud'a): "Boyle soylemeyin, benim gozum ağrıyordu. Falan yahudiye gittim geldim. O bana rukye yaptı. Agrım kesildi" dedi. Abdullah Ibnu Mes'ud radiyallahu anh tereddut etmeden, "Bu (agri) seytanın isiydi, o eliyle durtuyordu, sana rukye yapilınca vazgeçti. Bu durumda sana Resulullah aleyhissalatu vesselam gibi, soyle soylemem kafidir: "Izhebi'l-bas Rabbe'n-nas esfi ente's-Safi, La sifae illa sifauke, sifaen la yugadiru sakamen. "Ey insanların Rabbi, aciyi gider, sifa ver, sen Safisin. Senin sıfandan baska bir sifa yoktur, hicbir hastaligi terketmeyen bir sifa istiyorum." *Ebu Davud, Tıbb 17, (3883).*

Muhammed'in yemek yemek için öğütleri

3853 - Hz. Aise radiyallahu anha anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Eti bicakla kesmeyin. Cunku bu, yabanciların isidir. Siz dislerinizle kemirerek yiyein. Cunku bu, sihhat ve afiyet için daha iyidir." *Ebu Davud, Et'ime 21, (3778).*

3857 - Ibnu Abbas radiyallahu anhuma anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Biriniz yemek yeyince, yalamadıkca veya yalatmadıkca elini (mendile) silmesin." *Buhari, Et'ime 52; Muslim, Esribe 129, (2031); Ebu Davud, Et'ime 52, (3847).*

3858 - Hz. Cabir radiyallahu anh anlatıyor: " Resulullah aleyhissalatu vesselam, parmakların ve kapların yalanmasını emretti ve dedi ki: "Siz, bereketin, yemeginizin hangi (parca)sında olduğunu bilemezsiniz. Oyleyse birinizin lokması dusecek olursa, onu alıp, bulasan ezayı temizlesin, sakın seytana terketmesin. Parmaklarını yalamadıkca elini mendille de silmesin. Zira o, taaminizin hangisinde bereket bulunduğunu bilemez." *Muslim, Esribe 136, (2034); Tirmizi, Et'ime 11, (1803).*

3870 - Yine Ebu Hureyre radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Sizden birinizin (yemek) kabına sinek dusecek olursa, onu iyice batırın. Zira onun bir kanadında hastalık, digerinde sifa vardır. O, icerisinde hastalık olan kanadiyla korunur." *Ebu Davud, Et'ime 49, (3844); Buhari, Tıbb 58, Bed'u'l-Halk 14; Ibnu Mace, Tib 31, (3504, 3505); Nesai, Fera' 11 (7, 178).*

<http://www.islamiyetgercekleri.org/index.html>

21.04.2006

Kuran İncil ve Tevrat'ın Kökeni

İSLAMİYETTEKİ MASALLAR

Tüm dinler bir masaldır. Günümüzdeki tek tanrılı dinler, çok tanrılı dinlerin değişimi sonucu meydana gelmişlerdir. Bilinen en eski çok tanrılı din, günümüzden 5000 yıl önce yaşamış olan (bir başka deyişle İ.Ö 3000 yıllarında yaşamış) Sumerler'dir. Sumerlerin öncesine ait tarih bilinmiyor, çünkü "yazı"lı ilk bulunan en eski eserler Sumerler'e aittir.

Sumerler'den Tevrat'a, Tevrat'tan Incil'e, Incil ve Tevrat'tan Kur'an'a geçen masallar şunlardır (Faydalanılan kaynak: Ünlü Sümerolog Sn.Muazzez İlmiye Çığ'ın *Kuran İncil ve Tevrat'ın Sumer'deki Kökeni* adlı eseri):

SÜMERLER, SÜMER DİNİ VE TEK TANRILI DİNLERİN KARŞILAŞTIRILMASI

Türkiye'de şimdiye kadar Sumer dili ile Türk dilinin karşılaştırılması üzerinde iki araştırma yapılmıştır.(3) Türk mitolojisinde Sumer mitolojisinden izlere ait Muazzez İlmiye Çığ tarafından yapılan bir çalışma, 1993 yılında toplanan "Türk Kültürü Kongresi"ne sunuldu, henüz yayımlanmadı.

Bilindiği gibi yüzyıllar boyunca Batı kültürünün temeli, Yunanlılara, dini de *Tevrat'a* dayandırılıyordu. Fakat Sumerlilerin kültürü ortaya çıkmaya başlayınca, Batı dünyasının gelişmesindeki ana kaynağın Sümerler'de olduğu anlaşıldı. Sumerlilerin gerek kendi çağlarındaki, gerek daha sonra var olan kültürlerle yaptıkları etkileri iki kaynaktan izleyebiliyoruz:

1. Arkeolojik buluntular ve 2. Yazılı belgeler.

Bu etkiler; mimaride, sanatta, teknikte, sosyopolitik kurumlarda, bilimde, edebiyatta ve dinlerde görülmektedir. Kazılarda çıkan tapınakların, sarayların, hatta özel evlerin yapı tekniği ve stili, daha sonraki milletlerin mimarisini şu veya bu şekilde etkilemiştir. Bundan en az 5 bin yıl önce Sumerlilerin uyguladıkları kemer, kubbe sistemi, sütunlar, yuvarlak pencereler, mozaikler, duvar süsleri, kabartmalar, sunaklar, nişler Ortadoğu'da olduğu gibi, Yunan, Roma yoluyla Batı mimarisine girmiştir. Silindirik mühürlerinde görülen, tapınakların duvarlarını süsleyen iki tarafında hayvan figürlü hayat ağacı, birbirleriyle kavga eden mitolojik hayvanlar, arslan başlı kartal, uzun boyunlu birbirine geçmiş hayvan figürleri; İspanya, Fransa, İsviçre ve Orta Almanya'daki ortaçağ kiliselerinde çeşitli süslemeler halinde görülmektedir.(4)

Yapılarda kullanılan tuğla, kerpiç, evlere kadar künklerle getirilen su yolları, tuvalet, lağım teşkilatı Sumerlilerde başlamıştır. Sumer'in özellikle Lagaş Kralı Gudea zamana kadar ulaşan plastik sanatını, ünlü heykeltıraş Henry Moor (*Henry Moor on Sculpture*, Edited by Philip James, London, 1968, s.165-167)'da dünyanın büyük plastik sanatları olarak tanımlanan erken-Yunan, Etrüsk, eski Meksika, Mısır'ın 4-12. sülaleleri zamanı, Roma, Gotik sanatı ile aynı düzeyde tutmakta ve onlardaki canlılık, ifade tarzı ile sanat özelliklerini uzun uzun açıklamaktadır.

Kanallar açarak bataklıkların kurutulması, tarımın sulanması, ulaşımın sağlanması, sulan önüne set konarak bir tür bariyer uygulaması (5), yolcuların her türlü rahatı bulacağı han veya motellerin yapılması (6), yine Sumerlilerde başlamıştır.

Bugün uygarlığımızın temeli olan tekerlek, bundan en az 5 bin yıl önceye ait Ur kral mezarlarında gömülmüş arabalarda ve birçok kabartmada görülmektedir. Bu mezarlarda bulunan altın, gümüş, fildişi eserlerin türü ve işçiliği zamanımıza kadar ulaşmıştır. Sularda taşımacılık yapılan tekneler ve yelkenliler yine onların buluşudur.

Sumerlilerin uygarlığa en önemli katkıları, dillerine göre bir yazı icat etmeleri ve okullar açarak onu istedikleri her konuyu yazacak şekilde geliştirmeleridir. Başlangıçta yazı, resim şeklinde taşlar üzerine yazılmış.

Daha sonrâlan Dicle ve Fırat nehirlerinin oluşturduğu bol kil yazı malzemesi olarak kullanılmış. Yumuşak kil üzerine yazılmaya başlanan yazı, yavaş yavaş şekil değiştirerek işaretleri oluşturan çizgiler çivi şekline dönüşmüş (bu yüzden bugün "çiviyazısı" deniyor), kelimeler de kısmen hece olmuş, böylece hem kendileri istediklerini yazabilmişler, hem de Ortadoğu milletleri olan Babilliler, Asurlular, Hurriler, Hititler ve Urartuların da kendi dillerini yazmalarını sağlamışlardır. Ugaritler ve Persler de bu yazıdan harf yazısı yaparak yararlanmışlardır. Sumer yazısı Mısır yazısının icat edilmesine de önderlik etmiştir.

Geçen yüzyıldan beri yapılan kazılarla gerek Mezopotamya'da, gerek Anadolu'da on binlerce çiviyazılı tablet bulunmuş, yazılar okunmuş, diller çözülmüş ve tamamıyla unutulmuş en az üç bin yıllık Ortadoğu milletlerinin tarihi meydana çıkmış ve çıkmaktadır.

Sumerlilerin en önemli iki politik mirasından biri olan ve İÖ 3000 yıllarında kurdukları şehir beylikleri, Hindistan'dan Akdeniz'e kadar olan alandaki ve ortaçağ Avrupa'sındaki şehir krallıklarının öncülleri olmuştur. Bu şehirler; özgür ve kölelerden oluşan şehirlileri, siyasal meclisleri, askerleri, saygınları, rahipleri, alıcı ve satıcıları, çiftçi, sanatçı ve tüccarları, şehri koruyan Tanrısı, yeryüzünde onu temsil eden kralı, tapınakları, şehir surları ve onların kapıları ile birbirine benzemektedir.

İkinci politik miras, yazılı kanunlardır. Şimdiye kadar bulunan ilk Sumerce yazılı kanun kitabı, yeni Sumer devrini başlatan üçüncü Ur sülalesinin kurucusu Urnammu tarafından kaleme alınmıştır. Sumer kanunlarının daha sonra yazılanlara önderlik ve kaynaklık ettiği anlaşıyor.

Alım satım, borçlanma, kira, miras bölüştürme gibi her türlü hukuksal işlerin birer yazılı antlaşma ile yapılması ilk Sumerlilerde başlamıştır. Evlenme boşanmalar da, yasal sayılması için yazılı bir antlaşma ile kanıtlanmalıydı. Taşınmaz mallar ilk olarak bir kadastro yoluyla Sumer'de güvenceye alınmıştır.

Vergi dengesizliğini, kırtasiyeciliği, zorbalığı, rüşveti önlemek, kadın ve erkeğin eşit işe eşit ücret almasını sağlamak amacıyla ilk reform yapan yine Sumerliler olmuştur (7).

Bunlardan başka Sumerlilerin bilimde attıkları temeller de küçümsenecek gibi değildir. Onlar gökyüzünü incelemişler; Ayın hareketine göre seneyi otuzar günlük 12 aya bölmüşler.

Güneş sistemine göre de her yıl artan 10 günleri toplayarak üç yılda bir seneyi 13 ay yapmışlar. Ayları haftalara bölerek, hafta içinde bir günü dinlenmeye ayırmışlardır. Araplarda, aya göre yapılmış takvim devam etmekte. Bu yüzden her yıl ayların başlangıcı 10 gün önceye geldiğinden ay zamanları hep değişmektedir. Burçları Sumerliler saptamış. Onlara akrep, terazi, boğa, ikizler gibi verdikleri adlar Sumerceden çevrili olarak sürmektedir. Dünyadaki bütün olayların gökyüzünde yazılı olduğuna inanan Sumerliler, onu incelerken astronomi ve astrolojinin temelini kurmuşlardır.

Matematikte onlu ve altılı sistemi kullanmışlardır. Bugün onlu sistem dışında altılı sistem de saat, dakika, daire ölçümünde kullanılmaktadır. Okullarda matematik öğreniminde çarpım tablosu, çeşitli problemlerin çözümü yer almaktadır. Yunanlı Pisagor'a (Pisagor) mal edilen Pisagor teoremi de tablet üzerinde çizilmiş olarak bulunmaktadır. Cebirin kökeni de Sumerlilere dayanmaktadır.

Tıbbın başlangıcı da Sumerlilerde. Hastalıkları, onlara yarayacak ilaçları gözlemişler, çeşitli ilaç reçeteleri yazmışlardır. Hastaları iyi etmek için yalnız ilaca değil sihire de başvurmuşlardır. Sihir, bu çağda bile aynı amaçla kullanılıyor.

Sumer yazılı belgelerinin en önemlileri edebi olanlardır. Onlar; Sumerlilerin hayal güçlerinin, dünya ve evrene bakışlarını, sosyal düzenlerini, dinsel inanışlarını yansıtır. Bunlar; kahramanlarının serüvenlerini dile getiren destanlar, geçirilen felaketleri anlatan ağıtlar, dinsel törenlerde Tanrılan, mabetleri, kralları öven ilahiler, Tanrıların öykülerine ait efsaneler, tartışmalar, atasözleri ve deyimler, hayvan masalları, okullarla ilgili hikâyelerden oluşmaktadır (9).

İşte bu belgelerin ışığında, Sumer dininden tek tanrılı dinlere gelen etkileri ve din kitaplarına giren konuları açığa çıkarmaya çalışacağız.

SUMER DİNİ

Sumer dini çoktanrılı bir dindi. Dünyada, evrende, doğada görülen, hissedilen her nesnenin bir Tanrısı vardı. Tanrılar insan görünümünde, fakat insanüstü güçleri olan ölümsüz varlıklardı. İnsanlar gibi, onların da çocukları ve eşlerinden oluşan aileleri bulunuyordu. Bu aileler kral gibi bir Baştanrı altında toplanmışlardı. Tanrılar da insanlar gibi sever, üzülür, kızar, kıskanır, kavga eder, kötülük yapar, hastalanır, hatta yaralanabilirlerdi. Yer, Gök, Hava, Su Tanrılan yaratıcı, diğerleri yönetici ve koruyucu Tanrılardı.

Her şehrin bir koruyucu Tanrısı vardı. O Tanrı, şehrinin iyi yaşam sürmesinden sorumlu idi. Onun gücü, şehrinin iyi veya fena olduğuna göre değişirdi. Bunlara aym zamanda diğer şehirlerde de tapılırdı. Bu şehir Tanrıları, evrenin yönetimini aralarında bölüşmüşlerdi. Tanrılara ait listelerde 1500 kadar Tanrı adı bulunması, Sumerlilerin ne kadar çok Tanrı yarattığını göstermektedir.

Tanrıları insan şeklinde algılamaları, Tanrıları şehirlerin dışında evren ve doğa Tanrısı olarak geliştirmeleri ve onları uyumlu bir sistem içine almaları, Sumerlilerin önemli ruhsal başarıları olarak kabul edilmektedir. Tanrılar yalnız evrende değil, insanların yaşamına da girerler. Örneğin, yorulmak bilmeden gezen Güneş Tanrısı Utu, her şeyi görür, adaleti korur, insanlara yardım eder, ciğer falı bakanların piridir. Bilgelik ve Su Tanrısı Enki, insanların ve sihirbazların koruyucusudur. Venüs yıldızını simgeleyen Tanrıça İnanna, âşıkların ve savaşçıların koruyucusudur (10).

Sumer'de Tanrılar istediklerini yapar; onlar, insanlara ne istediklerini bildirmez. Ancak insanlar onlara, kendilerinden istenilene sorarak öğrenebilir. Bu, kurban edilen hayvanların karaciğerlerindeki işaretlere göre anlaşılır. Bu işaretlerin ne olduğu, neyi anlattığı, bu hususta yazılmış kataloglarda bulunur; rahipler ona göre onları yorumlar. Ayrıca rüya ile de

Tanrı istediğini bildirir. Tanrının yapılacak bir işi uygun görüp görmediğini anlamak isteyen; mabede gider, kurban keser, dua eder ve uykuya yatar. Gördüğü rüyanın olumlu veya olumsuz olduğunu da ancak rahip yorumlar.

Sumerliler, bu Tanrılar dünyası üzerine pek çok efsane geliştirmişler; şiirler yazmış, ilahiler bestelemiş, törenler düzenlemiş ve bütün bunları yazıya geçirerek zamanımıza kadar ulaşmasını sağlamışlardır. Onların kurdukları çokTanrılı din, yavaş yavaş tektanrıya dönüşerek, bugünkü dinlerin temelini oluşturmuştur. Fakat bu arada diğer Tanrılar da tamamıyla yok olmayarak bu dinlerde melekler, şeytanlar, cinler olarak varlıklarını korumaktadır.

DİNLERİN KARŞILAŞTIRILMASI

Yahudi, Hristiyan ve Müslüman dinleriyle Sumer dini arasındaki ortak noktalar şunlardır: Tanrının yaratıcı ve yok edici gücü; Tanrı korkusu; Tanrı yargılaması; kurbanlar, törenler, ilahiler, dualar ve tütsülerle Tanrıyı memnun etmek; iyi ahlaklı, dürüst ve haktanır olmak; büyüklere ve küçüklerle saygı göstermek; sosyal adalet; temizlik.

Temizlik Sumerlilerde çok önemli idi. Tapınağa gidenlerin, dua edenlerin, kurban kestirenlerin vücutta temiz olmaları gerekti. Düşmanların yıktıkları şehirler için onların yazdıkları ağıtta:

"Artık karabaşlı (Sumerliler) halk tören için yıkanamıyor, kirliyi beğenmek onların kaderi oldu, görünüşleri değişti" denmektedir (11). Yeni yapılan binalar, içine girmeden önce dinsel bir temizlikten geçirilirdi. Temizlik, atasözlerine bile, "Yıkanmamış elle yemek yeme!" olarak girmiş.

Sumer Tanrıları, insanlara ne istediklerini bildirmez; fakat hoşlarına gitmeyecek bir işi yapan insanları cezalandırırlar. Buna karşılık diğer dinlerde Tanrı bazı kimselere ne istediğini bildirir. İnsanlar da ona göre hareket ederler. Tanrı bildirilerini alan kimselere Farsçada "peygamber", Arapçada "resul" denir. İlginç olan, peygamberlik olayı, Yahudilerden Asurlulara geçmiş. Çiviyazılı metinlere göre bu düşünce Asur ve Filistin'de politik ve ekonomik krizlerle başlamış. Asur'da Tanrıdan bir insan (peygamber) yoluyla alınan haberler tabletlere yazılmış. Onlara göre Tanrı ile iletişime giren insanlar çeşitli şekilde trans haline giriyorlar. Bu kimseler aslında aşağı tabaka sayılıyor ve büyücülükle bağlanıyor. Konuşan Tanrı ise, onun ağzından söyleyen de kadın oluyor. Özellikle Aşk Tanrıçası İştâr'dan haber getirenler. Bunlar ya Tanrılardan üçüncü şahıs olarak buyruğunu alır veya birinci şahıs olarak kendisini, konuşan Tanrı ile bir yapar. (A. Leo Oppenheim, *Ancient Mesopotamia*, Chicago, 1964, s.221.) *Kur'an'da* da aym ifadeyi buluyoruz. Allah bazen üçüncü şahıs olur, bazen doğrudan konuşur (12).

Sumerlilere göre Tanrılar, şehirleri ve bütün kültür varlıklarını meydana getirmiş ve insanlara vermiştir. Aynı düşünceyi *Kur'an'da* da buluyoruz.

A'râf Suresi, ayet 26:

"Ey Ademoğulları! Size çirkin yerlerinizi örtecek giysi, süslenecek elbise indirdik. Tekva (iman) elbisesi daha hayırlıdır."

Nahl Suresi, ayet 81:

"Allah yarattıklarından sizin için gölgeler yaptı, dağlarda sizin için barınaklar yarattı ve sizi sıcaktan koruyacak elbiseler, savaşta koruyacak zırhlar yarattı."

Yâsîn Suresi, ayet 42:

"Gemilerin benzerlerinden, binmekte oldukları ve ileride binecekleri şeyleri onlar için biz yarattık."

Bu üç ayette Allah hem birinci şahıs olarak konuşuyor, hem de ondan üçüncü şahıs olarak söz ediliyor.

Yâsîn Suresi, ayet 82:

"Onun işi, bir şeyi yaratmak istediği vakit 'ol' demektir, o şey hemen olur."

Sumer'de de Tanrılar "Ol" der ve her şey olur.

Her üç dinde de Tanrıların var edici güçleri yanında yok edici güçleri de var. Sumer'de Tanrı Enlil, Tanrılar meclisinde Ur şehrinin yıkılmasına karar vermiştir. Şehrin Tanrısı buna ne kadar üzülse elinden bir şey gelmez. Gelen ordular Tanrının dünyadaki araçlarıdır. Aynı deyiş *Kur'ân* da da buluyoruz:

Enfâl Suresi, ayet 17:

"Savaşta siz onları öldürmediniz, Allah öldürdü. Attığın zaman sen atmadın, Allah attı."

Sumer'de Tanrı kızmaya görsün, kendi ülkesi bile olsa yakıp yıktırır. Sumer Tanrılarının babası Tanrı Enlil, Akad krallarının yaptıklarına kızarak gözlerini dağlara çeviriyor ve oradan barbar ve vahşi Gutileri çekirge sürüleri gibi getirterek Agade'yi ve hemen hemen bütün Sumer'i kırıp geçiriyor. (S.N. Kramer, *The Sumerians*, s.66.)

Tevrat'ta birçok kez Yahve'nin (Yehova) insanlara kızarak onlara yok edici felaketler verdiği, seçtiği, komşu milletleri İsrail'in üzerine saldırttığı bildirilmektedir.

Aynı olayı *Kur'ân'da* da göüyoruz. Birçok sure içindeki ayetlerde Allah'ın çeşitli milletleri nasıl yok ettiği yazılıyor. Bunlardan bazıları:

Hacc Suresi, ayet 44:

"Ey Muhammed! Seni yalancı sayıyorlarsa bil ki, onlardan önce Nuh milleti, Âd milleti, Semûd, İbrahim milleti, Lut milleti ve Medyen halkı da peygamberlerini yalancı saymış, Musa da yalanlamıştı. Ama ben, kâfirlere önce mehil verdim, sonra onları yakalayayverdim, beni tanımamak nasılmış görsünler!"

Furkan Suresi, ayet 38:

"Âd, Semûd ile Ress'lileri ve bunların arasında birçok milleti de yerle bir ettik."

Ankebût Suresi, ayet 38:

"Âd ve Semûd milletlerini de yok ettik."

Fussilet Suresi, ayet 13:

"İşte sizi, Âd ve Semûd'un başına gelen kasırgaya benzer bir kasırga ile uyardım."

Fussilet Suresi, ayet 16:

"Rezillik azabını onlara dünyada tattırmak için üzerlerine dondurucu rüzgâr gönderdik." (Âd

milleti hakkında bkz. Sadi Bayram, *Kaynaklara Göre Güneydoğu Anadolu'da Proto Türk İzleri*, Ankara, 1980, s.54.)

Muhammed Suresi, ayet 13:

"Biz halkı seni yurdundan çıkaran nice şehirleri yok ettik. Fakat onlara bir yardım eden çıkmadı."

Ahkaf Suresi, ayet 27:

"Ant olsun biz çevrenizdeki memleketleri de yok ettik."

İsrâ Suresi, ayet 15, 16:

"Bir ülkeyi yok etmek istediğimizde, o beldenin şımarmış olanlarına önce emrimizi ulaştırırız. Yine kötülük ederlerse biz de orayı yerle bir ederiz."

Sumer'de krallann nasıl sarayları varsa Tanrıların da öyle evleri olmalıydı. Bunun için "Tanrı evi" adı altında görkemli tapınaklar, yanlarında Tanrılarla insanları yaklaştırdığı düşünülen basamaklı kuleler yapılmıştı. Daha sonra bu Tanrı evleri sinagoglara, kiliselere, camilere dönüştü (13). Camilerin ve minarelerin üstündeki yarım ay, Sumer Ay Tanrısının sembolüdür (14)

Sumer kralları, Tanrıların yeryüzündeki vekili sayılıyordu. Bu inanç Hristiyanlıkta papaya, Müslümanlıkta halifeye geçerek sürmüştür.

Bakara Suresi, ayet 30:

"Rabbin meleklerle, 'ben yeryüzünde bir halife yaratacağım' dedi. Onlar da, 'biz hamdinle sana tesbih eder ve seni takdis edip dururken, yeryüzünde fesat çıkaracak, kan dökecek insanı mı halife kılıyorsun' dediler."

Sumer kanunu, Babil Kralı Hammurabi'nin yaptığı kanuna temel olmuş, ondan Musa'nın ve Yahudi kanunu, ondan da İslam kanunu etkilenmiştir. Hammurabi'nin (İÖ 1750) Güneş Tanrısından kanunu alışı, Musa'nın Tanrıdan kanunu alışına örnek olmuştur. İlginç olanı İslam'da hukukun, ancak, Arapların Irak topraklarını ele geçirdikten sonra kurallaşmasıdır. Sumer, Babil hukuksal geleneklerinden çıkan sözler, İbrani kanunu Talmud'da bulunuyor. Ortodoks Yahudi'deki boşanma terimi Sumerce bir kelime. Sinagogda *Tevrat* okunurken dinleyenler şallannın saçakları ile onu izlerler. Bu, Sumer'de hukuksal bir belgenin onaylandığını göstermek için tablete elbise kenarıyla basılmasını yansıtmaktadır. (Samuel Noah Kramer, *Cradle of Civilization*, New York, 1967, s.160.)

Musa'nın kanununda bulunan anaya babaya saygı, kimseyi öldürmeyeceksin, zina yapmayacaksın, çalmayacaksın, yalan tanıklık etmeyeceksin, komşunun kansına ve malına göz dikmeyeceksin gibi kurallar Sumer kanununda da aynı. Yalnız Sumer Kanunu daha insancıl; göze göz, dişe diş yok cezalarda. Ne yazık ki, Sumer kanunlarının yazılı olduğu tabletler çok kırıklı, belki de toprak altından daha çıkarılamayanlar da var. Bu yüzden tam karşılaştırma yapılamıyor. Buna karşın daha sonra Samiler tarafından yapılan kanunların, Sumer kanunlarına dayandığı kuşku götürmez. Buna açık bir örnek olarak, İbrahim Peygamber'in karısı ile cariyesi arasındaki olayı gösterebiliriz. Sumer kanununa göre kısır bir kadının kocasına verdiği cariyesi çocuk doğurunca, hanımına karşı büyüklük taslayamaz, öyle yapmaya kalkarsa cezalandırılır. *Tevrat* ve *Kur'an* da yazıldığına göre İbrahim Peygamber'in kısır olan kansı Sara, cariyesi Haceri çocuk yapmak üzere kocasına veriyor. Cariye, çocuk doğurup kendisini üstün görmeye başlayınca, oğlu İsmail ile çöle götürülüp atılıyor kocası tarafından (15).

Tevrat'a göre büyük erkek çocuğa mirastan özel bir pay verilir. Çocuklar isterse babanın sağlığında bu payı alabilirler. Tekvin bap 25: 32- 34'te Yakup büyük kardeşi Esav'a isteği üzerine payını veriyor. Aynı kural Sumer'de de var. Sumerce yazılış Lipit-İştar kanununda bu madde, tabletin kırıklığı yüzünden tam değil (*Sumer, Sabil, Asur Kanunları*, s.69, madde 2). Fakat Hammurabi kanununda bunun tümünü buluyoruz: Madde 165: Eğer bir adam büyük oğluna tarla, bahçe ve ev hediye eder, ona bir belge yazarsa, baba öldüğünde o payını ayrıca alır ve baba malının diğer kısmını kardeşleriyle eşit bölüşecektir.

Araplarda zina yapan kadınların taşlanması, *Tevrat'ta* olmasına karşın (Tesniye 13-23), *Kur'an'da* böyle bir ceza yok. Zina cezası ile ilgili dört ayet bulunuyor. Bunlar:

Nisâ Suresi, ayet 15-16:

"Kadınlarınızdan zina yapanlara karşı içinizden dört şahit getirin. Eğer şahitlik ederlerse, o kadınları ölüm alıp götürünceye kadar, yahut Allah onlara bir yol açıncaya kadar evinizde tutun. İçinizden zina yapan her iki tarafa ceza verin! Eğer tövbe edip uslanırsa artık onlara ceza verip eziyet etmekten vazgeçin. Çünkü Allah tövbeleri çok kabul eden ve çok esirgeyendir."

Nûr Suresi, ayet 2:

"Zina eden kadın ve erkekten her birine yüz sopa vurun. Müminlerden bir grup da onlara şahit olsun!"

Nûr Suresi, ayet 3:

"Zina eden erkek ancak zina eden veya putperest olan kadınla, zina eden kadın da zina eden veya putperest olan erkekle evlenebilir."

Taşlanma cezası Sumerlilerin eski çağlarında varmış. Fakat değişik bir nedenden İÖ 2200'lerde Lagaş Kralı Urukagina tarafından yapılmış sosyal reform metninde, geçmiş zamanlarda olduğu gibi iki koca almaya kalkan kadınlar ve hırsızların; bu fena hareketleri yazılı taşlarla taşlanacakları bildirilmektedir (16). Daha sonra yazılan kanunlarda bu taşlanma konusu bulunmuyor.

Sumer kanunlarında zina ile ilgili maddeler, kırıklıkları dolayısıyla (olsa gerek), yok. Buna karşın Hammurabi kanununda bulunuyor.

Sumer, Babil, Asur Kanunları, s.198:

" 129. Eğer bir adamın kansı bir başka bir erkekle yataarken yakalanırsa onları bağlayıp suya atacaklar. Eğer kadının kocası yaşatırsa, kral da yaşatacak.

"130. Eğer bir adam başka bir adamın babasının evinde oturan karısını zor kullanıp koynunda yatırırken yakalanırsa, o adam öldürülecek, kadın özgür."

Sumer'de bekâret konusu önemli görünüyor. Sumer kanunlarının yazılı olduğu tabletler kırık ve okunamayan yerleri çok. Okunabilen iki madde bunu kanıtıyor: Bunlardan birinde, bir kölenin zorla bikrini bozan 5 şekel (tahminen 40 gram) gümüş vermek zorunda. Diğerinde dul olarak evlenen bir kadın, kocasından boşandığında kız olarak evlenen kadının alacağı tazminatın yarısını alabiliyor (17)

Tevrat'ta kural daha katı. Bir kız evlendiğinde bakir olmadığı kanıtlanırsa taşla öldürülüyor (Tesniye 22:13-21). Buna karşın, *Kur'an'da* bekâret konusu ele alınmamış.

Sumer'de tecavüz de fena sayılmış. "Hür bir adamın kızı yolda tecavüze uğrarsa; anne, babası onun sokakta olduğunu bilmemişlerse, kız onlara 'tecavüze uğradım' derse, anne, baba onu zorla erkeğe karı olarak verecekler." (*The Ancient Near East, Supplementary Texts and pictures Relating to old Testament*, Editted by James B. Pritchard, Princeton, 1969, s.89, 90.)

Tecavüz, Sumer efsanesine bile konu olmuş. Tanrı Enlil, Tanrıların başı olduğu halde, evlenmeden önce karısını aldatarak zorla tecavüz ettiği için Tanrılar meclisince yeraltı dünyasına sürülmüş (18).

Aynı olay *Tevrat'ta* (Tesniye, 22:28, 29) şöyle:

"Eğer bir adam kız olan nişanlanmamış bir genç kadınla yatarsa ve onları bulurlarsa, adam genç kadının babasına 50 shekel (shekel Sumerlilerden Akadcaya geçen bir ağırlık ölçüsü birimi) gümüş verecek ve kadın onun karısı olacak."

Eğer adam, nişanlı bir kızla şehirde yatarsa her ikisi de taşlanarak öldürülüyor.

Kur'an'da bu konu yok.

Sumer'de sosyal adaleti koruyan Tanrıça, senede bir kere insanları iyi veya fena hareketlerinden dolayı yargılar, kötülerini cezalandırır. Bu inanış İslam dinine, Şaban ayının on beşinde Berat Kandili olarak girmiştir (19).

Sumer Tanrılarının esas adlarından başka, niteliklerine göre diğer adları da vardı. Babilliler bu adlardan 50'sini yeni yarattıkları Tanrı Marduk'a vererek tek Tanrı düşüncesine doğru bir adım atmışlardı.

İslam dininde Allah'a verilen 99 ad, aynı geleneğin bir devamı gibi görünüyor.

Sumerlilere göre ölümler, "kur" adlı karanlık, dönüşü olmayan bir yeraltı dünyasına gidiyorlar. *Tevrat'ta* bu; Şeol, Yunan'da Hades, *İncil'de* cehennem, İslam'da ahret olarak devam etmektedir. Sumerlilere göre burada tekrar dirilme yok. Fakat yeraltı dünyası, Tanrıları, rahipleri, ölenlerin gölgeleriyle oldukça hareketli bir yer. Buradan bazı özel durumlarda gölgeler yeryüzüne çıkabiliyor. Gılgamış'ın çağrısı üzerine arkadaşı Enkidu'nun gölgesi çıkarak iki arkadaş konuşuyorlar. *Tevrat* Samuel I:28'de Kral Saul'un isteği üzerine Samuel'in gölgesi yeraltından çıkıyor.

Sumer dininde yeraltındaki ölümlerin ruhları için yiyecek ve kurbanlar sunulmazsa, onlar yeryüzüne çıkarak insanlara rahatsızlık veriyorlar. Ölenlerin arkasından çok fazla ağlayıp sızlanmak onları sıkıyor. İslamiyette de ölümler için yapılan dualar, kurbanlar bu inanışın bir devamı. Türkiye'de de "çok ağlayıp ölünün ruhunu rahatsız etmeyin" sözü vardır.

Yahudilere, Babil tutsaklığından sonra Perslerin etkisiyle, Zerdüşt dininden; ölümlerin tekrar dirileceği, cennet, cehennem ve Sırat Köprüsü girmiştir. (Hayrullah Örs, *Musa ve Yahudilik*, İstanbul, 1966, s.361.) (20) *Kur'an'da* Sırat Köprüsü yok. (Ama, müslümanlar nesdense inanırlar)..

Sumerliler, kendilerinin, Tanrılar tarafından seçilmiş üstün bir halk olduğunu yazmışlar. *Tevrat'ta* Yahve, *Kur'an'da* Allah, İsrailoğullarını üstün bir kavim yapmıştı. *Tevrat* Tesniye 14:6; *Kur'an* Câsiye Suresi, ayet 16; Bakara Suresi, ayet 27.

Sumerliler kadınları bir tarlaya benzetmişler. Aynı deyim hem *Tevrat*, hem *Kur'an* da var. *Kur'an* da "kadınlarınız sizin için bir tarladır, tarlanıza nasıl derseniz öyle varın" yazılı (Bakara Suresi, ayet 223).

Sumerliler, dünyadaki bütün olayların ve Tanrıların isteklerinin gökte yıldızlarla yazılı olduğuna inanırlardı. *Kurân'da* aynı inanış "Levh-i Mahfuz" olarak süüyor. (Dipnot [23'e](#) bakınız.)

Neml Suresi, ayet 75

"Gökte ve yerde göze görünmeyen hiçbir şey yoktur ki, apaçık bir kitapta da (Levh-i Mahfuz) bulunmasın."

Bürûc Suresi, ayet 17, 18:

"Orduların haberi geldi mi sana? Onlar Firavun ve Semûd orduları idi (nasıl helak oldular?).. Bilakis inkârcılar bir başka çeşit yalanlamanın içine düştüler. Allah onları arkasından kuşatmıştı. Hakikatte onların yalanladıkları Levh-i Mahfuz'da bulunan şerefli *Kur'an'dır*."

Bu ayete göre *Kurân* bile gökte yazılı bulunuyor. Sumer'den kaynaklanan bir inanç!

Sumerlilerde 7 sayısı çok önemlidir. 7 gün geçmek, 7 dağ aşmak, 7 ışık, 7 ağaç, 7 kapı gibi. Aynı şekilde *Tevrat* ve *Kur'an'da* da 7 sayısı bolca bulunmaktadır. İslam'a göre cennetin 7 kapısı vardır; Sumer yeraltı dünyasının da 7 kapısı bulunuyor.

Yahudi dinsel törenleri Babil'den alınmıştır. Onların bu törenlerde söyledikleri şarkılar, Mezopotamya'da yeniyıl bayramlarında söylenen şarkılara benzemektedir. Cinlerin yok edilmesi duaları da Babil kökenlidir.

Sumerliler, Tanrılarını sevindirmek, onlardan bir istekte bulunmak, hastalıklardan kurtulmak için veya yaptıkları adaklara karşılık kurban kestirirlerdi. Bu kurbanlar sakatsız ve hastalıksız olmalı ve kurban sahibi vücutta temizlenmeliydi. Kurbanlar, rahipler tarafından özel dualarla kesilirdi. Kurbanın sağ kalçası ve iç organları Tanrıya takdim edilir, gerisi etrafta olanlara dağıtıldı. İslamiyet'te de kurbanlar aynı koşullarda kesiliyor. Yalnız hocanın kesmesi zorunlu değil. Kurbanın sağ kalçası ile iç organları Tanrı yerine kurban sahibine bırakılır, gerisi dağıtılır.

Sumer'de Erhanedan devrinde Ur Kral mezarlarına göre, Kral ve Kraliçeler askerleri ve etrafındakilerle birlikte gömülürdü. Fakat metinlerde her türlü kurban yazılmasına karşı insan kurbanı yok. Buna mukabil İsrail'de, Yunan'da insan kurbanı yapılmış. (Cyrus Gordon, *The Common Background of Greek and Hebrew Civilization*, New York, 1966, s.225.) İbranilerde ölü veya dirileri kıvandırmak veya şahısların sağlığını korumak için Tanrı ile bir tür anlaşma olarak insan kurbanı yapılmış. (*Tevrat*, Sael N 21: 6-9; Hayrullah Örs, *Musa ve Yahudilik*, İstanbul, 1966, s.142.)

Sumerlilerde, okul tabletlerine göre 6 gün çalışma, 7. gün dinlenme var. Bu Yahudilere Sabbath olarak geçmiş. On emirde "Sabbat'ı düşün, onu kutsal gün olarak gör!" deniyor. 6 gün çalıştıktan sonra, yedinci gün Tanrıya adanmış bir dinlenme günü oluyor. Yahudilere ve *Kur'an'a* (dipnot [28'e](#) bkz.) göre Tanrı 6 günde dünyayı yaratıp yedinci gün dinlenmiş. Bu günün cumartesi olması da Babillilerden geçmiş. Babilliler her ayın 7. gününde (*Şapatu*) bir kutlama yaparlardı. Bu üzümlüğü ve nefis terbiyesini ifade eden ve Satürn gezegenine adanmış bir gündü (İngilizce'de Saturday, Satürn gezegeninden gelen bir gün adı, yani Cumartesi). Satürn kötü güçlerin temsilcisi idi. Yahudiler bu günün anlamını değiştirerek onu neşeli bir hale koymuşlardır. Onlar Cumartesi gününü Tanrı'ya dua ederek, kitaplar okuyarak çeşitli eğlencelerle geçirirler ve en ufak bir işe el sürmezler. İslamiyete bu gün Cuma'ya dönüştürülerek daha hafifletilmiş kuralla alınmıştır.

Sumer yazarlarına ve ilahiyatçılarına göre her insanın ve ailenin bir şahsi Tanrı'sı veya Tanrısal baba yerine geçen iyi bir meleği vardı. Bu, bir fal, bir rüya veya görünen Tanrı ile

bir anlaşma yapılarak belirlenirdi. Bunun görevi, Baştanrılardan, ait olduğu kimse için sağlıklı ve uzun ömür dilemek ve onun isteklerini Tanrılar meclisine iletmek. *Tevrat'ta* (Tekvin 31:53), "İbrahim'in, Nahor'un Allah'ı, babaların Allah'ı aramızda hükmetsin!") deniyor. Bu da Sumerlilerin şahsi Tanrısının bir yansıması. İbrahim'in Allah'ı, İbrahim ile; onu tanıyacağına, kendine Allah yapacağına dair bir ahit yapıyor, onu da sünnet yapılmak suretiyle pekiştiriyor.

Kur'an'da(Kaf Suresi, ayet 17, 18). "Hiç kimse yoktur ki, onun üzerinde bir koruyucusu ve denetleyicisi bulunmasın" denmektedir ki, bu da Sumerlilerdeki bireylerin özel Tanrılarını yansıtır.

Sumer Tanrılarının gökte toplandıkları *Duku* adında bir yerleri var. İslam inancına göre de Allah yedi kat göğün üzerinde Arş'ta oturuyor. (Hûd Suresi, ayet 7; Furkan Suresi, ayet 59; Secde Suresi; ayet 4.)

Kur'an'a göre (Şûrâ Suresi, ayet 51) Allah, bir insana ancak vahiy yoluyla, perde arkasından veya bir elçi gönderip emirlerini ona bildirir.

Tevrat'ta Tanrı ile şahıslar (peygamberler dışında Musa'nın kardeşi, kölesi İbrahim'in karısı gibi) karşılıklı konuşuyorlar veya insan şekline girmiş melekler Tanrı'dan haber getiriyor veya Tanrı istediğini rüyada bildiriyor.

Sumer'de Tanrı sadece bir kez duvar arkasından konuşuyor (Bilgelik Tanrısı Enki, Tufanın olacağını, Nuh'un karşılığı olan Ziusudra'ya duvar arkasından söylemiş). Tanrılar insanlara yapacakları işleri rüyalarda bildiriyor. Bunlardan başka fal ve kehanet yoluyla insanlar, Tanrılarının isteğini öğreniyorlar.

Tevrat'daki ilahiler, atasözler ve deyimlerin Sumerlilerden kaynaklandığı anlaşılmaktadır (21). Sumer atasözleri Tufan kahramanı Ziusudra'ya babası Şuruppak tarafından, *Tevrat'ta* Süleyman'a babası Davud tarafından söyleniyor. *Kur'anda* ise Lokman tarafından adı verilmeyen oğluna öğüt veriliyor. Lokman'ın kimliği hakkında çok çalışılmış; bazıları onun peygamber olduğunu, bazıları da çok dindar olduğundan Tanrı tarafından uzun ömür verildiğini, yaşamı boyunca bilgisinin arttığını söylüyor. O, 560 yıl yaşamış ve bir adı da Sumerce Ziusudra gibi ölümsüz anlamına gelen *Lubad* imiş. Arami edebiyatında Ahiqar, Bizans'ta Planudes olarak ortaya çıkıyor. Bunların hepsi Sumer'deki Ziusudra'ya dayanmaktadır (Paul Lunde, *Aesop of the Arabe*, Aramco, 1974, March-April, s.2).

Sumer'de rüyalar Tanrı bildirisi olarak yorumlanıyor. Bu rüyalardan bazılarının etkisi *Tevrat* ve *Kur'an'da* görülmektedir. Bunlardan en ilginç Yakub'un oğlu Yusufun rüyasıdır. Yusuf "Rüyamda tarlanın ortasında demetler bağlıyorduk. Benim demetim kalktı dikildi. Sizin demetiniz onun etrafını kuşatıp benim demetime eğildiler" deyince, kardeşleri "Bu bizim üzerimize kral mı olacak?" dediler. Yusufun ikinci rüyasında güneş, ay ve 11 yıldızın kendisine eğildiklerini söylemesi üzerine, kardeşleri onu öldürmeye karar veriyorlar. (Tekvin 97:7,9.)(22)

Aynı şekilde Sumer Kralı *Urzababa*'nın yanında çalışan Sargon, gördüğü rüyayı Krala söyleyince, Kral "Benim yerime kral olacak" korkusuyla Sargon'u öldürmek istiyor. (Jerrold S. Cooper, Sargon and Joseph, *Dream Come True*, Biblical and Related Studies, Presented to Samuel Iwry, Indiana, s.33-35.)

Sumer mabet ve saraylarının yapılışında izlenen yol, bunlar hakkında yazılan ilahilerde belirtilmiş.Yapıya başlamak için önce Tanrının önermesi gerek. Bu da genellikle rüyada bildiriliyor. Bundan sonra yapı malzemesi ve sanatkarlar toplanıyor. Yapıya başlamadan ve bittikten sonra temizlik törenleri yapılıyor. Bu yapıların görkemliliği övülüyor, adanma hikâyesi anlatılıyor. Bazı ilahilerde yapıyı yaptıran Tanrı tarafından kutsanmak suretiyle

ödüllendiriliyor(23). *Tevrat'ta* da aynı yol izleniyor.

Sumer Tanrı evleri hangi Tanrı için yapılmış ise o Tanrının ve ailesinin heykelleri içine konurdu. Kiliselerdeki İsa ve Meryem'in heykel ve resimleri bu âdetin bir uzantısı.

Sumerlilerde rahibeler tapınaklara Tanrının gelini olarak çeyizleriyle girerlerdi. Bu, Hristiyanlıkta devam etmektedir. Törenlerde Meryem'in heykelinin taşınması, Sumer törenlerinde Tanrı heykellerinin gezdirilmesini yansıtır..

Hristiyanlıkta olduğu gibi Sumer'de de günah çıkaran rahipler vardı, bunlar kırmızı elbise giyerlerdi.

M.K'nun notu: Görülüyor ki; gerek Musevilik, gerek Hristiyanlık, gerekse de İslamiyet'te bulunan çeşitli uygulama ve inançların kökeni Sumer dininden kaynaklanmaktadır. Tüm peygamberler, kendilerinden önce gelen ve kendilerini Tanrı elçisi olarak tanıtan ve böylece saygı ve güvenirlilik uyandırmak isteyen peygamberlerin uydurdukları dinlerden şu ya da bu şekilde esinlenerek yeni bir din uydurmuşlardır.

Referanslar:

1. Muazzez Çığ, "Atatürk and the Beginning of Cuneiform Studies in Turkey", JCS 40/2 s.213, 214, (*Atatürk ve Türkiye'de Çiviyazıları Biliminin Başlaması*), Erdem, c.6, sa- yı 16, s.286, 287.)
2. Samuel Noah Kramer, *Sumerians, Their History, Culture and Character*, Chicago, 1965, s.306. Diane Wolkstein ve Samuel Noah Kramer, *Inanna queen of Heaven and Earth, Her Stories and Hymns from Sumer*, Philadelphia, 1983, s.115. Cyrus Gordon, *The Coennien Background of Creek and Hebrew Civilization*, New York, 1965, s.48.
3. Mebrure Tosun, *Sumer Dili ile Türk Dili Arasında Karşılaştırma*, Atatürk Konferansları IV, Ankara, 1973, s.147, 168. Osman Nedim Tuna, *Sumer Dili ile Türk Dillerinin Tarihi İlgisi ve Türk Dilinin Yaşı Meselesi*, Ankara, 1989.
4. Hartmut Schmökel, *Das Land Sumer*, Stuttgart, 1962, s.169.
5. Samuel Noah Krner, *Tarih Sumer de Başlar (History Begins at Sumer)*, çev. Muazzez İlmiye Çığ, Ankara, 1990, s.148.
6. Samuel Noah Krner, *Tarih Sumer de Başlar (History Begins at Sumer)*, çev. Muazzez İlmiye Çığ, Ankara, 1990, s.225.
7. Samuel Noah Krner, *Tarih Sumer de Başlar (History Begins at Sumer)*, çev. Muazzez İlmiye Çığ, Ankara, 1990, s.317-322.
8. Sumerde Astnonomi, Matematik ve Tıp hakkında daha geniş bilgi için: Ord. Pcof. Dr. Aydın Sayih, *Mısırlılarda ve Mezopotamyalılarda Matematik, Astronomi ve Tıp*, Ankara 1991.
9. Kazılardan çıkarılan Sumer edebiyatına ait tabletlerin hemen hemen üçte biri İstanbul Arkeoloji müzelerinin zengin Çiviyazılı Belgeler Arşivi'nde bulunmaktadır. Bu yüzyılın özellikle ikinci yarısından sonra, S.N. Kramer, Hatice Kızılyay ve Muazzez Çığ tarafından yayımlanan bu tabletlerle, Sumer edebiyatına ait yeni konular ortaya çıkmış ve birçok konu da tamamlanabilmiştir. Bunlar hakkında bilgi için, Muazzez İlmiye Çığ, *İstanbul Arkeoloji Müzeleri Çiviyazılı Belgeler Arşivinin Sümer Edebiyatına Katkıları*, X. Türk Tarih Kongresi, Ankara 1990, s.481-497. Sumer edebiyah hakkında daha geniş bilgi için S.N.

Kramer, *History Begins at Sumer*, (Tarih Sumer'de Başlar), çeviren Muazzez İlmiye Çığ, Ankara, 1990.

10. Bu konuda daha geniş bilgi için, Prof. Dr. B. Landsberger, *Sumerlilerin Kültür Sahasındaki Başarıları* (Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi dergisi , c.3, s.137)

11. SN. Kramer, *The Sumerians, Their History, Culture and Character*, Chicago, 1965, s.143. Sabunu da Sumerliler yapmış ilk kez.

12. Asur'da Tanrı bildirilen genellikle saraya bağlı olanlara geliyor. Böyle bir bildiriye Asur Kralı Sanharip'in katlinden sonra (İÖ 681) taht kavgaları arasında, onun yerine geçen Asarhadon (İÖ 680-669) alıyor. Aşk Tanrıçası İştâr, bir kadın peygamber yoluyla ona şöyle sesleniyor: "Ben Arbela İştâr'ıyım. Ey Asarhadon! Asur Kralı! Asurda, Ninive'da, Kalah ve Arbela'da uzım zamanlara, sonsuz yıllara kadar benim Kralım Asarhadon'u kutsayacağım uzun zamanlara, sonsuz yıllara kadar tahtını göğün altında kurdum. Onu altın bir çivi ile göğe bağladım. Elmasların ışığı ile Asur Kralı Asarhadon'u ışıktırdım." (Meissner, *Babylonien und Assyrien I*, Heidelberg, 1925, s.281.)

13. Sumer'deki "Tanrı evi" deyimini, *Kur'an'da "Allah'ın mescitleri"* (Tevbe Suresi, ayet 17, 18) şeklinde bulunmaktadır. Sumer'de mabet veya saray anlamına gelen "e.gal" kelimesi *Tevrat'ta* "hegal" olmuştur. Max I. Dimont, *Jews, God and History*, New York, 1962, s.65'te; "Babil toprağında Yahudiler iki yeni düşünce geliştirdiler, bunlar o zamandan beri insanlığın malı oldu. Kurban için Tanrı evi yerine, dinsel toplantı için sinagoglar yaptılar. Buralarda Tanrı'ya kurban yapmak yerine dua etmeyi koydular. Sinagoglar Hristiyanlıkta kiliselere, Müslümanlıkta camilere dönüştü. Dua, bu insanlar arasında Tanrı'ya adanan bir sembol haline geldi" şeklinde yazılmaktadır.

14. Sumer dininde Ay kültürünün önemli bir yeri vardır. Ayın ilk görüldüğü gün, 15 günlük olduğu ve görünmediği günlerde törenler yapılır, hatta bazı yiyecekler yenilmezdi. İslamiyette de oruç ve bayramlar Ayın görünüşüne göre düzenlenmiştir.

15. C.L. Woolley, *The Sumerians*, New York, 1965, s.102; Hammurabi 146; *Tevrat* Tekvin bap 21: 8-21; *Kur'an'da* çeşitli sureler içinde.

16.S.N. Kramer, *The Sumerians*, s.322. İslamiyetten önce bazı Arap kabileleri anaerkil olup kadınlar birkaç koca alabiliyorlarmış. (Hayrullah Örs, *Hazreti Muhammed*, İstanbul 1963, s.160, 161.) İslamiyetten sonra da bazı kabileler arasında anaerkil âdetin sürdüğünü oldukça eski bir tarihte *Stern* mecmuasında, bir Alman kadın yazarın, Arabistan kabileleri arasında yaptığı araştırma hakkındaki yazısında bulunmaktadır. Sumerce metinde taşlanma olarak çevrilen kelime tablette pek belirli olmadığından, yeni araştırmada, anlamsız bırakıldı.

17. Prof. Dr. Mevrure Tosun, Doç. Dr. Kadriye Yavaş, *Sumer, Babil ve Asur Kanunları ve Ammi Saduqa Fermanı*, Ankara, 1975, s.40, madde 5-7.

18. Bu efsaneye ait bazı satırlar şöyle: Nippur'un güzel kızı Tanrıça Ninlil annesinin önerisi üzerine kendisini Tanrı Enlil'e göstermek üzere suya giriyor.

Saf suda kız yıkandı/Ninlil Nunbirdu kanalının kenarında yürüdü./Büyük dağ baba Enlil gördü onu/Bey kıza "gel yatalım" dedi, kız istemedi/"Benim dölyolum çok ufak birleşmeyi bilemez /Dudaklanm çok küçük öpmeyi bilemez."

Bunun üzenne Enlil, vezirine bir tekne getirtir. Kızla teknede gezerken ona tecavüz eder. Bu olaya kızın Tanrılar meclisi Enlil'i yakalayarak şöyle derler: "Enlil ahlaksızın biri, defol şehirden."

Böylece Enlil yeraltı dünyasına gönderilir. Ninlil de arkasından gider. O arada Ay Tanrısına gebe kalır. Birçok olaydan sonra ancak yeryüzüne çıkarlar. (*Tarih Sumer'de Başlar*, s.70-72.)

19. *Tarih Sumer'de Başlar*, s.87-89.

Sosyal adaletin Tanrıçası Nanşe nin nasıl bir Tanrıça olduğunu ve insanlarda beğenmediği hareketler nelerdir; aşağıdaki dizeler anlatıyor:

Öksüzlen bilen, dullan bilen, /İnsanın insana yaptığı zulmü bilen, /Öksüzlerin annesidir O. /Nanşe dullan koruyan,/Fakirlere haktanır olan,/Suğınanlara kucak açan,/Güçsüzlere barınak bulan kraliçedir o.

Beğenmedikleri:

Kanunsuz yolda gezen,/Geçerli olan gelenekleri aşan, anlaşmaları bozan, /Fena yerlere beğenerek bakan,/Büyük ağırlık ölçüsü yerine küçüğünü koyan,/Uzun ölçü yerine kısasını kullanan,/Kendine ait olmayanı yiyip de "yedim" demeyen/İçip de "içtim" demeyen/İnsanlar fena kimseler Tanrıça Nanşe için.

20. Zerdüş dinindeki cennet cehennem hakkındaki geniş bilgi, Samuel Noah Kramer, *Mythologies of Ancient World*'de(America, 1961, s.358-360) bulunuyor. Buraya göre, ölünün ruhu üç gün durduktan sonra korkunç Sinvat Köprüsü'nden (Sırat) geçiyor. Adam dünyada iyi işler yapmışsa güzel bir kız onu karşılıyor. İlk adımda cennetin iyi düşüncesine, ikinci adımda iyi sözüne, üçüncüde iyi olaylarına, dördüncüde parlak sonsuz bir ışığa girer. Eğer insan iyi değilse, cesedi bırakmayan ruhu, bir cin Sırat Köprüsü'nden geçirir. Onu fena bir kadın alır; fena söz, fena düşünce, fena olaylardan geçerek fena cinlerle karşılaşır. Diğer bir anlatıya göre de ölümler canlanıp ruhlarıyla birleşiyorlar. Hepsi, içinde kurşun kaynayan bir kazana atılıyor. İyi olanlara bu ılık süt gibi geliyor. Üç gün sonra hepsi oradan çıkarılıyor. Ölümsüzlük içkisi venliyor ve ölümsüz oluyorlar.

21. Robert Coopet, *The Inquirer's Text-Book, Being Substance of Thirteen Lectures on the Bible*, Boston, Londra, 1846, s.111. Bu kitap, *Tevrat* ve *İncil*'i kısım kısım eleştiren 13 konferansı kapsıyor. Daha çivi yazılan yeni çözültmeye başladığı ve tabletlerden, hele Sumer'den kimsenin haberi olmadığı bir zamanda yazılmış. Bugün Sumerlilerden geldiğini kanıtladığımız Tevra'taki birçok konunun, İsraililer tarafından yazılmış olamayacağının ve bunların başka bir dille yazılmış metinlerden alındığının öne sürülmesi çok ilginç ve ileri görüşlülük örneğidir.

Burada, "*Tevrat*'taki ilk beş kitap Musa tarafından yazılmış olamaz, çünkü o zaman henüz papirüs kullanılmıyor, ancak taşlar üzsrine yazılıyordu" deniyor. Ünlü Yahudi filozofu Spinoza'ya (16. yüzyıl) göre, Yahudiler'in Babil dönüşünden en az yüz yıl sonra bunlar yazılmış olmalıymış. Sayfa 111'de *Tevrat*'ta bulunan *Atasözleri* kitabının Kral Süleyman'ın olamayacağı, bunların Yahudilerden başka bir kavme ait deyimler koleksiyonu olduğu, Süleyman'ın adının ona eklendiğini yazıyor R. Cooper. Çünkü "Süleyman ın Meselleri" bölümünde, bap 25'nin ilk satırlarında, "Bunlar Süleyman'ın meselleridir, bunları Yahuda Kralı Hizkia toplayıp yazdırmış" denmektedir. Halbuki bu kral, Süleyman'dan 250 yıl sonra yaşamış. Bu kadar aradan sonra, yayım olmadığı halde nasıl bilmişler bunların Süleyman'a ait olduğunu, diyor yazar.

Ayrıca bkz. Hayrullah Örs, *Musa ve Yahudilik*, İstanbul, 1966, s.241; S.N. Kramer, *In the World of Sumer, An Autobiography*, Detroit, 1986, s.225.

22. Kur'an'da Yusufun ikinci rüyası yazılı, birincisi yok. (Yusuf Suresi, ayet 4.)

23. Lagaş Kralı Gudea (İÖ 2250) Eninnu mabedinin yapılmasıyla ilgili 1400 satırı kapsayan iki silindir kitabe yazdırtmış. Bunda: Gudea mabedi yapmadan önce bir rüya görüyor. Rüyada, şahsi Tanrısı Ningiştida ufukta güneş gibi doğuyor. Yazı ve okulların koruyucusu Tanrıça Nidaba elinde gökte yazılanları kapsayan bir tablet tutuyor (Levh-i Mahfuz). Mimarlık Tanrısı Nindub da üzerinde yapılacak mabedin planı bulunan mavi taştan bir tableti gösteriyor. (*The Sumerians*, ş.138.) *Tevrat* Hezekiel 4:1-2'de mabet planına paralel, "Sen de Ademoğlu, kendine bir tuğla al ve onu önüne koy ve üzerine bir şehir çiz, Yerusâlim'i çiz!" deniyor.

28. Kur'an'da yaratılış ile ilgili diğer ayetler:

Tevbe Suresi, ayet 3:

"Şüphesiz ki, sizin Rabbiniz gökleri ve yeri 6 günde yaratan, sonra da işleri idare ederek arşa yerleştirendir."

Hûd Suresi, ayet 7:

"O, arşı su üzerinde iken gökleri ve yeri 6 günde yaratandır."

Furkan Suresi, ayet 59; Secde Suresi, ayet 4: (iki ayet de aym)

"Gökleri ve yeri ve ikisinin arasındakileri 6 günde yaratan, sonra arşa yerleşen Rahmandır."

Sâffât Suresi, ayet 11:

"Ey Muhammed! Allaha eşkoşanlara sor! Kendilerini yaratmak mı daha zordur, yoksa bizim yarattığımız gökleri yaratmak mı? Aslında biz kendilerini özlü çamurdan yaratmışızdır."

Fussilet Suresi, ayet 9, 11-12:

"Ey Muhammed! Size yeri iki günde yaratanı mı irikâr ediyorsunuz ve ona eşkoşuyorsunuz?"

"Sonra duman halinde bulunan göğe yöneldi ve ona ve yeryüzüne 'isteyerek veya istemeyerek buyruğuma gelin' dedi . İkisi de 'isteyerek geldik' dediler. Allah bunun üzerine 2 gün içinde 7 gök yaratı ve her göğün işini kendisine bildirdi. Yakın göğü ışıklarla donattık ve bozulmaktan korusuk." (Burada hem Allah, hem üçüncü şahıs konuşuyor!)

(*Bu makale, Sn. Muazzez İlmiye Çığ'ın Kuran İncil ve Tevrat'ın Sumer'deki Kökeni adlı kitabından alınmıştır.*)

ADEMİN CENNETTEN KOVULMASI

Sumer'de, Dilmun adında, saf, temiz, parlak Tanrıların yaşadığı bir ülke var. Hastalık ve ölüm bilinmeyen *yaşam ülkesi*. Fakat orada su yok. Su Tanrısı, Güneş Tanrısına yerden su çıkararak orasını tatlı su ile doldurmasını söylüyor. Güneş Tanrısı söyleneni yapıyor. Böylece Dilmun meyve bahçeleri, tarlaları ve çayırıları ile Tanrıların bahçesi haline geliyor. Bu cennet bahçesinde Yer Tanrıçası 8 bitki yetiştiriyor. Bu ağaçlar meyvelenince Bilgelik Tanrısı Enki her birinden tadıyor. Buna Yer Tanrıçası çok kızıyor, Tanrıyı ölümle lanetleyerek ortadan yok oluyor. Bilgelik Tanrısı çok ağır hastalanıyor. Diğer Tanrılar büyük güçlüklerle Yer Tanrıçasını bularak Bilgelik Tanrısını iyi etmesi için yalvarıyorlar. Tanrıça, Tanrının 8 bitkiye karşı hasta olan 8 organı için birer Tanrı yaratıyor. İlginç olan, yaratılan

Tanrılardan beşi Tanrıça (bu doktorlukta ilk uzmanlaşmayı da göstermesi bakımından önemli). Hasta olan organlardan biri kaburga. Onu iyi eden Tanrıçanın adı, "kaburganın hanımı anlamına gelen *Ninti* dir. Bu kelime *Nin* hanım, *ti* kaburgadır. Ti'nin bir anlamı da *hayat'tır*.

Eğer ikinci anlamıyla tercüme edersek Tanrıçanın adı "hayatın hanımı" olur (31)

Bu hikâye *Tevrat*'ta da var: (Tekvin 2:5-23.)

"Ve henüz yerde bir kır fidanı yoktu ve bir kır otu henüz bitmemişti; çünkü Rab Allah yerin üzerine yağmur yağdırmamıştı ve toprağı işlemek için adamı yoktu ve yerden buğu yükseldi ve bütün toprağı suladı. Ve Rab Allah yerin toprağından Adamı yaptı ve onun burnuna hayat nefesini üfledi ve adam yaşayan can oldu. Ve Rab Allah şarka doğru Aden'de bir bahçe dikti ve Adam'ı oraya koydu ve Rab Allah, görünüşü güzel ve yenilmesi iyi olan her ağacı ve bahçenin ortasına da hayat ağacını, iyilik ve kötülüğü bilme ağacını yerden bitirdi ve bahçeyi sulamak için Aden'den bir ırmak çıktı ve oradan bölünerek dört kol oldu: (Bunlardan ikisi Dicle ve Fırat-M.İ.Ç.) Ve Rab Allah baksın ve onu korusun diye Adam'ı oraya koydu ve Rab Allah Adam'a, 'bahçenin her ağacından ye, fakat iyilik, kötülük bilme ağacından yemeyeceksin, yersen ölürsün' dedi. Ve Rab Adam'ı yalnız bırakmamak için bütün hayvanları topraktan yaptı ve onlara ad koymak için Adam'ı getirdi. Fakat Adam yalnız idi. Rab Adam'a derin bir uyku verdi, onun kaburga kemiklerinden birini aldı, ondan bir kadın yaptı ve onu adama getirdi ve adam dedi: Şimdi bu benim kemiklerimden kemik ve etimden ettir, buna *nisa* denilecek."

Bundan sonra yılanın kadını kandırarak yasak meyveyi yedirdiği ve bahçede olan Allah ile konuşmaları geliyor. Allah yılanı lanetliyor. Allah, Adem (burada Adam yerine Adem deniyor)(32) ve karısına giymeleri için kaftan yapıyor. Kadını ağırlı çok çocuk yapması ve Adem'i de toprakla uğraşması ile cezalandırarak onları Aden bahçesinden kovuyor. Buraya kadar nedense karısının adı verilmemiş. Ancak dördüncü babın başında, karısının adının Havva olduğu ve Habil, Kain'i doğurduğu yazılı.

Görüldüğü gibi *Tevrat*'ta (bap 1:27) yaratılışın altıncı ve son gününde Allah insanı erkek ve dişi yaratmış olduğu halde, Adam'ı tekrar yerin toprağından, eşini de onun kaburgasından yaratıyor. **Buna göre bap 2: 4-23'te anlatılanlar, Sumer hikâyesinden alınmadır.**

Kuran'da bu konu çok yüzeysel ve çeşitli surelerde parça parça anlatılıyor. Sure sırası ile:

Bakara Suresi, ayet 31: "Allah Adem'e her şeyin ismini öğretti."

Bakara Suresi, ayet 32: "'Ey Adem! Eşyanın isimlerini meleklere anlat' dedi."

Bakara Suresi, ayet 35-37: "'Ey Adem! Eşin ve sen cennette kal, orada olanlardan istediğiniz yerden bol bol yiyin, yalnız şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz' dedik. Şeytan orada ikisini de ayarttı, onları bulundukları yerden çıkarttı. Onlara 'birbirinize düşman olarak inin, yeryüzünde bir müddet içip yerleşip geçineceksiniz' dedik. Adem Rabbinden emirler aldı, onları yerine getirdi, Rabbi de bunun üzerine tövbesini kabul etti."

A'râf Suresi, ayet 19-26: "Ey Adem! Sen ve eşin cennette kalın ve istediğiniz yerden yiyin, yalnız şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz." Şeytan ayıp yerlerini kendilerine göstermek için onlara fısıldadı: 'Rabbinizin sizi bu ağaçtan men etmesi, melek olmanız veya burada temelli kalmanızı önlemek içindir.' 'Doğrusu ben size öğüt verenlerdenim' diye ikisine yemin etti. Böylece onların yanılmalarını sağladı. Ağaçtan meyve tattıklarında kendilerinin ayıp yerlerini gördüler. Cennet yapraklarından onları örtmeye koyuldular. Rabbi onlara, 'Ben sizi o ağaçtan men etmemiş miydim? Şeytanın size apaçık bir düşman olduğunu söylememiş miydim?' diye seslendi. Her ikisi, 'Rabbimiz kendimize yazık ettik,

bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen biz kaybedenlerden oluruz' dediler. 'Birbirize düşman olarak inin, siz yeryüzünde bir müddet için yerleşip geçineceksiniz, orada yaşar, orada ölürsünüz, orada dirilirsiniz' dedi."

Tâhâ Suresi, ayet 115-122: "Ant olsun ki, biz daha önce Adem'e ahd vermiştik, fakat unuttu, onu azimli bulmadık. Meleklerle 'Adem'e secde edin demiştik, İblisten başka hepsi secde etmiş, o çekinmişti. 'Ey Adem! Doğru bu, senin eşinin düşmanıdır, sakın cennetten çıkarmasın, yoksa bedbaht olursun. Doğrusu cennette ne acıkırsın, ne de çıplak kalırsın, orda ne susarsın ne de güneşin sığağında kalırsın' dedik. Ama şeytan ona vesvese verip: 'Ey Adem! Sana sonsuzluk ağacını ve sana çökmesi olmayan bir saltanatı göstereyim mi?' dedi. Bunun üzeriine ikisi de o ağacın meyvesinden yedi, ayıp yerleri görünüyordu. Cennet yapraklarıyla örtünmeye koyuldular. Adem Rabbine başkaldırdı. Rabbi yine de onu seçip doğru yolu gösterdi."

Görüldüğü gibi bu hikâyeye, *Sumer* ve *Tevrat'ta* birbirine oldukça paralel. İkisinde de bir Tanrı bahçesi, dikilmiş ağaçlar, bahçeden su çıkanması, yasak meyvenin yenmesi, lanetlenme. Sumer'de kaburgayı iyi etmek için Tanrıça yaratılıyor; adı Kaburganın Hanımı. Hikâyeye *Tevrat'a* geçerken kadın kaburgadan yaratılmış ve adı Sumer'deki ikinci anlamı olan *Hayatın Hanımı'nın* (yaşatan hanım) İbranice karşılığı *Havva* olmuştur.

Kuran'da cennet bahçelerine âit değişik surelerde çeşitli ayetler var.(33) Yasak ağacın "sonsuzluk ağacı" olduğu yalnız Tâhâ Suresi'nin 20. ayetinde belirtilmiş. Cennetten yılan değil şeytan çıkartıyor ve ne Havva'nın adı, ne de kaburgadan yaratıldığı yazılı.

Kur ân, Kamer Suresi, ayet 49: "Rabbine karşı durmaktan korkan kimseye iki cennet vardır."

Ayet 48: "Bu iki cennet türlü ağaçlarla doludur."

Ayet 50: "Bu cennetlerde akan iki kaynak vardır."

Ayet 62: "Bu iki cennetten başka iki cennet daha vardır. İkisinde de fışkıran iki su vardır."

Saff Suresi, ayet 12: "İşte o takdirde, O sizin günahlarınızı bağışlar, sizi zemininden ırmaklar akan cennetlere Adn (Aden) cennetlerindeki güzel meskenlere koyar. İşte en büyük kurtuluş budur."

Muhammed Suresi, ayet 15: "Müttekîlere vaat olunan cennetin durumu şöyledir: İçinde bozulmayan sudan ırmaklar, tadı değişmeyen süttan ırmaklar, içenlere kuvvet veren şaraptan ırmaklar ve süzme baldan ırmaklar vardır. Orada meyvelerin her çeşidi onlarındır. Bunlardan da öte, Rablerinden bir bağışlama vardır."

Kuran'ın cennetindeki bu dört ırmak Tevrat'ın cennetindeki dört ırmak olmalı

Meryem Suresi, ayet 61, 62: "Tövbe eden, iman eden ve iyi davranışta bulunanlar hiçbir haksızlığa uğratılmaksızın cennete, yani çok merhametli Allah'ın kullarına giyaben vaat ettiği Adn cennetlerine girecekler. Şüphesiz O'nun vaadi yerini bulacaktır."

Sâd Suresi, ayet 49, 50: "Doğrusu Allah'a karşı gelmekten sakınanlara güzel bir gelecek vardır. Kapıları yalnız kendilerine açılmış Adn cennetleri vardır."

İslam mitolojisinde, Adem'in yaratılması ve cennetten kovulması daha değişik (*Meydan Larousse*, Adem). "Allah, Cebrail, Mikail, Azrail, İsrafil adlı meleklerine 7 kat yerden 7 avuç toprak getirmelerini emretti. Fakat yeryuvarlağı bu toprağı vermeye razı olmadı. Azrail toprağı zorla aldı. Allah bu toprak üzerine günlerce yağmur yağdırdı, onu yumuşattı,

melekler yoğurdu. Ve Allah şekillendirdi. Adem 80 yıl şekilsiz toprak olarak, 120 yıl da ruhsuz bekledi. Şekil ve renk kazandıktan sonra meleklere, Adem'e secde etmesi emredildi. Bu emri yalnız şeytan dinlemedi. Bu yüzden cennetten kovuldu. Cennetteki iyiyi kötünden ayırmaya ölçü olan elma ağacından yemesi Adem'e yasak edilmişti. Cennetten kovulmasına kızan şeytan, yılan ile anlaşıp Adem ile Havva'yı, yasak meyve yedirterek cennetten kovduruyor. Adem yaptığına pişman olarak yalvarıyor, Cebrail vasıtasıyla affedilip Mekke'de Arafat'a gönderiliyor. Orada Havva ile buluşuyor. Adem'e Mekke'yi yapması emrediliyor. Cebrail de Hac merasimini öğretiyor ve böylece insan nesli türüyor."

Bunda Havva'nın nasıl yaratıldığı bildirilmemiş. Görüldüğü gibi, bu efsane ile *Kur'an* arasında oldukça büyük farklılık var. İlginç olan, insanın yaratılmasında Allah'a dört melek yardımcı oluyor. Sumer'de de, dört önemli Tanrı. Burada cennette bulunan elma ağacı. Bu ağaç, Sumer efsanelerinde çok geçen, özellikle Aşk Tanrıçası ile ilgili bir ağaçtır. *Kuran'da* bir defa bunun *sonsuzluk ağacı* olduğu yazılmış. Sumer'de yasak meyveyi, Bilgelik Tanrısı Enki'ye, ikiyüzlü olan veziri İsimut veriyor. Bu işi *Tevrat'ta* yılan, *Kur'an* da şeytan, bu efsanede ikisi birden yapıyor. Burada, Adem'in Allah tarafından affedilmesini Cebrail sağlıyor. Sumer'de Tanrıların yalvarması ile, Ana Tanrıça, Bilgelik Tanrısı'ı iyi ediyor.

Sumer'de Bilgelik Tanrısı Enki, insanlara, diğer Tanrı'lardan haber getiriyor. İslamda aynı işi Cebrail yapıyor. Cebrail'in kudret sahibi olması, kemale eriştiricilik nitelikleri de (*Meydan Larousse, Cebrail*) Bilgelik Tanrısına uymaktadır. İslam efsanesinde Havva'nın nasıl yaratıldığı belirtilmemiş.

Adem ve Havva'nın çocukları Habil ve Kain hikâyesi:

Tevrat, Tekvin, bap 4:1: "Ve Adem karısı Havva'yı bildi ve gebe kalıp Kain'i doğurdu ve yine kardeşi Habil'i doğurdu. Habil koyun çobanı oldu. Fakat Kain çiftçi oldu. Ve Kain günler geçtikten sonra, toprağın semeresinden Rabbe takdime getirdi. Habil de sürüsünün ilk doğanlarından ve yağlarından getirdi. Ve Rab Habil'e ve onun takdimesine baktı, fakat Kain'e ve onun takdimesine bakmadı. Ve Kain çok öfkeleni. Ve Rab, Kain'e dedi: 'Niçin öfkeleni ve suratını astın? Eğer iyi davranırsan o yükseltilmeyecek mi? Ve iyi davranmazsan günah kapıda pusuya yatmıştır. Ve onun isteği sensin, fakat sen ona üstün ol.' Ve Kain kardeşi Habil'e söyledi ve vaki oldu ki, kırdan oldukları zaman Kain kardeşi Habil'e karşı kalktı ve onu öldürdü."

Bu konu *Kur'an'da* yine çok kısa ve bu adlar da yok.

Mâide Suresi, ayet 27-31: "Onlara, Adem' in iki oğlunun haberini gerçek oku: Hani bir kurban takdim etmişlerdi de, birisinden kabul edilmiş, diğerinden kabul edilmemişti. 'Ant olsun seni öldürecek'im' dedi. Diğer de 'ancak sakınanlardan kabul eder' dedi. 'Ant olsun ki, sen öldürmek için bana elini uzatsan, ben sana öldürmek için el uzatacak değilim: Ben âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkanım.' 'Ben istiyorum ki, sen hem benim günahımı, hem de kendi günahını yüklenip ateşe atılacaklardan olasın: Zalimlerin cezası budur' dedi. Nihayet nefsi, onu, kardeşini öldürmeye itti de onu öldürdü. Bu yüzden de kaybedenlerden oldu. Derken Allah, kardeşinin cesedini nasıl gömeceğini ona göstermek için yeri eşeleyeni bir karga gösterdi: 'Yazık bana! Şu karga gibi olup da kardeşimin cesedini gömmekten aciz mi oldum' dedi ve ettiğine yananlardan oldu."

Tevrat ve *Kuran'da* Havvâ'nın biri kız biri oğlan doğan ikiz çocuklarından söz yok. Bunlar efsanelerde olmalı.

Sumer'de bu hikâye iki ayrı şekilde görülüyor: Birisinde Çoban Tanrısı, Dumuzi ile Çiftçi Tanrısı Enkimdu, Aşk Tanrıçası İnanna'ya âşık olurlar. Her biri İnanna'ya kendi ürününü över ve sonuçta Tanrıça, Çoban Tanrısı Dumuzi'nin ürünlerini beğenerek onunla evlenir. Enkimdu bu seçimi dostça kabul ederek onlarla arkadaş olur.

Diğer bir hikâye de şöyle: *Emeş* yaz, *Enten* kış. Hava Tanrısı Enlil'e, Kış, çeşitli hayvanları, yavrularını, yağ ve süt getiriyor. Yaz da ağaçlar, bitkiler ve değerli taşları getiriyor. Her ikisi kendi getirdiklerinin daha değerli olduğunu söyleyerek tartışıyorlar. Bu kavgayı gören Tanrı, Kış'ın getirdiklerini daha üstün buluyor. Yaz da bunu kabul ederek Kış'a boyun eğiyor. Sumerliler, sığır ve tahıl, kuş ve balık, ağaç ve kamış, gümüş ve bakır, kazma ve saban gibi varlıkları, her biri kendi özelliklerini ortaya koyarak tartıştırmışlardır. Bu tartışma tarzı, ortaçağın sonlarına doğru Avrupa halkı arasında yapılan tartışmaların ilk örnekleri sayılıyor.

Havva'nın ikiz çocukları - belki söylence olarak bunlardan çıkarılmıştır (34).

Suların Kana Çevrilmesi Konusu

Tevrat, Çıkış bap 7:14-25: "Rab Musa'ya dedi: 'Firavunun yüreği inatçıdır, kavmi salıvermek istemiyor. Sabahleyin nehrin kenarına çıkan Firavun'a git, ona 'çölde bana ibadet etmeleri için kavmimi salıver, diye İbranilerin Allah'ı beni sana gönderdi, ben elimdeki değnekle ırmaktaki sulara vuracağım ve kana dönecekler.' Musa Rabbin dediğini yaptı. Değneğini ırmaktaki sulara vurdu. Bütün sular kana döndü. Mısırlılar içecek su bulamadılar."

Bu olay A'râf Suresi nin 132. ve 133. ayetlerinde şöyle geçmektedir: "Bizi sihirlemek için ne mucize gösterirsen göster; sana inanmayacağız' dediler. Bunun üzerine su baskını, çekirgeyi, güveyi, kurbağaları ve kanı birbirinden ayrı mucizeler olarak onlara musallat ettik, yine de büyüklük taslayıp suçlu bir millet oldular."

Bu olayda müşterek nokta, Tanrı'nın ülkede tek bir şahsa kızıp (Mısır'da Firavun) bütün insanlara felaketler vermesi ve bunlardan birisinin de suların kana döndürülmesidir. Öyle ki, halk kandan başka içecek bulamıyor.

Sumer efsanesinden geçen bir konu da, birine kızan Tanrının, bütün ülkeye çeşitli felaketler vermesi. Sumer'de Aşk Tanrıçası İnanna, bir bahçenin kenarında uyuyakalıyor. Bunu gören bahçenin sahibi gidip Tanrıçaya tecavüz ediyor. Buna kızan Tanrıça, ülkeye çeşitli felaketler veriyor. Bu konu, çok güneşli olduğu için bahçesinde bir şey yetiştiremeyen bir bahçıvanın, geniş yapraklı ağaçlar dikerek bahçeyi yararlı hale getirmesini anlatan şiirin bir bölümünde yazılı:

*Bir gün kraliçem, göğü dolaştıktan, yeri dolaştıktan sonra
İnanna göğü dolaştıktan, yeri dolaştıktan sonra
Kutsal fahişe (İnanna) yorgunluk içinde (bahçeye) yaklaştı
Derin uykuya daldı
Onu bahçemin köşesinde gördüm
Tecavüz ettim ona, öptüm onu
Bahçemin köşesine döndüm
Şafak attı, güneş doğdu
Kadın korku ile etrafına bakındı
İnanna korku ile etrafına bakındı
Sonra kadın nasıl bir felaket yaptı
İnanna utancından ne yaptı
Ülkede bütün kuyulan kan ile doldurdu
Odu taşıyan köleler kandan başka bir şey içemediler
Su dolduran köleler (kadın), kandan başka bir şey dolduramadılar*

(Bu metnin tümü için, bkz. Tarih Sumer'de Başlar, s.59-62.)

Kaynakça:

31. Tarih Sumer de Başlar, s.123-127.

32. Adem, Amoritcede Adamu, İbranicede Adam veya Ha-Adam; anlamı insan, daha

doğrusu "kırmızı toprak". Daha geniş bilgi için I.M. Diakonoff, Father 'Adam', Afo Beiheft 19, s.16 vd.

33 Kurân, Kamer Suresi, ayet 49

34. S.N. Kramer, *The Sumerians*, s.218, 219.

(Bu makale Muazzez İlmiye Çığ'ın Kuran İncil ve Tevrat'ın Sumer'deki Kökeni adlı kitabından alınmıştır.)

YARATILIŞ

Sumer efsanesine göre evrende ilk olarak Tanrıça Nammu adında büyük uçsuz bucaksız bir su vardı. Tanrıça o sudan büyük bir dağ çıkarıyor. Oğlu Hava Tanrısı Enlil, onu ikiye ayırıyor. Üstü gök oluyor, Gök Tanrısı onu alıyor, yer olan altı da Yer Tanrıçası ile Hava Tanrısının oluyor. Bilgelik Tanrısı ile Hava Tanrısı yeri bitkiler, ağaçlar, sularla donatıyor. Hayvanlar yaratılıyor ve hepsini idare edecek Tanrılar meydana getiriliyor (27)

Tevrat Tekvin 1:2-9.

"Suların yüzü üzerinde Allahın ruhu hareket ediyordu: Allah 'suların ortasında kubbe olsun, suları ayırsın' dedi ve Allah kubbeyi yaptı. Altta olan suyu üstte olan sudan ayırdı ve Allah kubbeye 'gök' ve alttaki kuru toprağa 'yer' dedi."

Bundan sonra yerin, bitkiler ve hayvanlarla donatımı geliyor. Enbiyâ Suresi, ayet 30:

"Gökler ve yer yapışık iken onları ayırdığımızı, bütün canlıları sudan meydana getirdiğimizi bilmezler mi?"

Burada Sumer ve *Tevrat* hikâyesi birbirine çok yakın. *Kurân* da çok yüzeysel. Fakat ana fikir, gök ve yerin başlangıçta bitişik olması, bunların sudan çıkması aynı. Kuran'da da aynen Tevrat'ta olduğu gibi "altı gün" yer alıyor.(28).

İnsanın Yaratılışı

Sumer'de: Tanrılar, özellikle dişi Tanrılar çoğalmaya başlayınca işlerin çokluğundan, yiyeceklerini hazırlamanın zorluğundan yakınıyorlar ve bütün Tanrıları var eden Deniz Tanrıçası Nammu'ya bir çare bulması için yalvarıyorlar. O da Bilgelik Tanrısına bilgeliğini ve marifetini göstermesini söylüyor. Bilgelik Tanrısı yumuşak kilden şekiller yapıyor ve Tanrıçaya sesleniyor: (29)

"Ey annem! Adını vereceğin yaratık oldu,/Onun üzerine Tanrıların görüntüsünü koy (30),/Dipsiz suyun çamurunu karıştır,/Kol ve bacakları meydana getir./Ey annem! Yeni doğanın kaderini söyle!/İşte o bir insan!"

Bu iş esnasında bütün Tanrıların annesi, Yer Tanrıçası, Doğum Tanrıçası ve Bilgelik Tanrısı olmak üzere 4 Tanrı birlikte bulunuyorlar. *Tevrat* Tekvin 2-7: *"Rab Allah yerin toprağından adamı yaptı ve onun yüzüne hayat nefesini üfledi ve adam yaşayan can oldu."*

Tevrat'ta insanın yaratılışı iki türlü anlatılmış:

Tekvin bap 1: 26:

"Allah yeri, göğü, yıldızları, bitkileri hayvanları yarattıktan sonra Allah dedi: 'Suretimizde benzeyişimize göre insan yapalım! O yeryüzünde her şeye hâkim olsun.' Ve Allah insanı kendi suretinde yarattı ve onları erkek ve dişi olarak yarattı."

Böylece yaratılmanın son günü; 6. gün bitiyor. Talmud'a göre bu ilk Adem'le birlikte yaratılan kadının adı Lilith'dir. Bu kadın kendini Adem'le eşit görüp, onun sözünü dinlememiş ve bir dişi cin olmuş, erkeklere sataşmaya başlamış. Yakaladığı bir erkeği bırakmamış. Özellikle ayın yedinci günü erkekler için büyük tehlike imiş. Bu Lilith, Sumer Aşk Tanrıçası İnanna'nın ağacına yuva yapıp onu kestirmeyen bir cinin adı. (Bkz. Hartmut Schmökel, *Das Land Sumer*, Stuttgart, 1962, s.141.)

Allah daha sonra Adem'i topraktan, karısını da kaburgasından yaratıyor. **Görüldüğü gibi Tevrat'ta insan altıncı günde erkek ve dişi olarak yaratıldığı halde, tekrar erkek çamurdan, kadın onun kaburgasından yaratılıyor.**

Tevrat'ta birbirinden ayrı iki yaratılış efsanesini özetleyecek olursak (Tekvin, Bap 1:31): Yaratılış altı günde oluyor. Birinci günde Tanrı gökleri ve yeri yaratıyor, gece ve gündüzü meydana getiriyor. İkinci gün, suları ayıran bir kubbe yapıyor ve bu kubbeye, Tanrı, *Gök* diyor..

Üçüncü gün, suların altından toprağı çıkarıyor, ona, *yer* diyor. Suları bir yere toplayarak onlara *deniz* diyor. Yerden ağaçlar, bitkiler çıkartıyor. Dördüncü gün, gökkubbesinde güneş, ay ve yıldızları yapıyor. **(Halbuki birinci günde gök ve yer yaratılmış, gece ve gündüz güneş ve ay'sız meydana gelmiş, hatta ikinci günde bitkiler ve ağaçlar bile çıkmıştı.)** Beşinci gün, suda yaşayam hayvanlarla kuşlar yaratılıyor. Altıncı gün sığırlar, sürüngenler, yerde yaşayan bütün hayvanlar yaratılıyor. Yaratılan bütün hayvanlara egemen olması için Tanrı, insanı kendi görünüşünde ve erkek, dişi olarak yaratıyor. Ve onlara, "Çoğalın!" diyor. Böylece, altıncı günde yaratma bitiyor. Yedinci gün Tanrı dinleniyor.

Bap 2:4'ten itibaren, yaratma değişik olarak anlatılıyor. Yukarıda, her türlü bitki ve insan çift olarak yaratıldığı halde, burada yağmur henüz yağmadığı için, bir kır otu ve fidanı yoktu, deniyor. Yerden bir buğu yükseliyor ve Tanrı yerin toprağından Adam'ı yapıp hayat nefesini üflüyor. Ve Adam; yaşayan can oluyor. Bundan sonra, Tanrı, doğuda Aden'de bir bahçe yapıyor, Adam'ı oraya koyuyor ve o yalnız kalmasın diye, kaburgasından kadını yaratıyor. Bu gösteriyor ki, **bu hikâye iki ayrı kaynaktan alınmış.** İkincisi Sumerlilere dayanıyor. İlginç olanı, Babilliler daha sonra yaşamış olmalarına rağmen, onların yaratılış efsanesinden iz olmaması.

Kuran'da insanın yaratılışı çeşitli surelerde değişik tarzda geçiyor: Mü'minin Suresi, ayet 12:

"İnsanı süzme çamurdan yarattık."

Rahman Suresi, ayet 14:

"Allah insanı pişmiş çamura benzeyen balçıktan yarattı." Âli İmran Suresi, ayet 19:

"Allah'ın nezdinde İsa'nın durumu Adem'in durumu gibidir. Allah onu topraktan yarattı."

Secde Suresi, ayet 7:

"O ki, yarattığı her şeyi güzel yapmış ve ilk başta insanı çamurdan yaratmıştır."

En'âm Suresi, ayet 2:

"Çünkü bizi çamurdan yaratan, ölüm zamanını takdir eden ancak odur."

Hâcc Suresi, ayet 5:

"Ey insanlar! Şunu bilin ki, biz sizi topraktan, nutfeden, sonra pıhtılaşmış kandan, sonra hilkati belirsiz bir lokma et parçasından yarattık."(Burada, Kuran ayetlerindeki çelişkiye dikkat ediniz. İnsanın yaratılmış olduğu madde nasıl da değişiklikler gösteriyor)

Hicr Suresi, ayet 26:

"Ant olsun ki, biz insanı (pişmiş) kuru bir çamurdan, şekillenmiş cıvık bir balçıktan yarattık."

Bu ayetin diğer bir çevirisi de; "Ant olsun ki, insanı balçıktan, işlenebilen kara topraktan yarattık."

Ayet 27-28:

"Rabbin meleklere, 'Ben, balçıktan, işlenebilen kara topraktan bir insan yaratacağım, onu yapıp ruhumdan üflediğimde ona secdeye kapanın' demişti."

Ayet 30-31:

"Bunun üzerine, İblis'in dışında bütün melekler hemen secde ettiler. Allah, 'Ey İblis! Seni secde edenlerle beraber olmakta alıkoyan nedir?' dedi."

Ayet 33:

"Balçıktan, işlenebilen kara topraktan yarattığın insana secde edemem' dedi."

Ayet 34:

"Öyle ise defol oradan sen artık kovulmuş birisin, doğrusu hesap gününe kadar lanet sanadır dedi." (Bu ayetlerde de görüldüğü gibi, şeytan aslında bir melek, ama 'itaatsiz' bir melek.)

Görüldüğü gibi her üç dinde de insan çamurdan yaratılmış. Fakat Sumer'de insanın yaratılma nedeni ve nasıl yaratıldığı ayrıntılı olarak anlatılmış.

R. Cooper kitabının 209. sayfasında 150 yıl önce şunları yazmış:

"Bir insanın çamurdan meydana geldiğine ve hayat nefesi verilerek canlandığını düşünmek, kadının erkeğin kaburgasından yaratılmış olduğunu kabul etmek, ancak barbarların yaşadığı çağa ait olmalı. Bunlara inananlar, ayın küflü peynirden yapıldığı din kitaplarında yazılsa ona da inanırlar. İnsanlar Adem ile Havva'dan üremiş olsalar bu kadar farklı ırklar nasıl meydana gelir?"

Tevrat'a göre yaratılış 6 bin yıl önce olmuş. Hristiyanlık da bu tarihi kabul etmiş. Kur'an'da bu yok. Fakat İslam inanışına göre 5 bin yıl önceymiş. Buna karşılık Sumer Kral listesine göre, 241200 yıl öncesine gidiyor. Çinliler 49 bin yıl önce diyorlar. Mısırlılara göre 13 bin yıl önce, Herodot ise 17 bin yıl önce diyor. Bunlara göre tek Tanrılı dinlerin yaratılış başlangıcı olarak verdikleri tarihler, ne tarihsel kaynaklara, ne de bilimsel kanıtlara uyuyor. Bugün 4 milyon yıl önceye ait insan fosilleri bulundu. Allah-varsa eğer- neden doğrusunu yazdırmadı acaba?

Kaynakça ve dipnotlar:

27. *Tarih Sumer'de Başlar*, s.64-69.

28. Kur'an'da yaratılış ile ilgili diğer ayetler:

Tevbe Suresi, ayet 3:

"Şüphesiz ki, sizin Rabbiniz gökleri ve yeri 6 günde yaratan, sonra da işleri idare ederek arşa yerleştirendir."

Hûd Suresi, ayet 7:

"O, arşı su üzerinde iken gökleri ve yeri 6 günde yaratandır."

Furkan Suresi, ayet 59; Secde Suresi, ayet 4: (iki ayet de aym)

"Gökleri ve yeri ve ikisinin arasındakileri 6 günde yaratan, sonra arşa yerleşen Rahmandır."

Sâffât Suresi, ayet 11:

"Ey Muhammed! Allaha eşkoşanlara sor! Kendilerini yaratmak mı daha zordur, yoksa bizim yarattığımız gökleri yaratmak mı? Aslında biz kendilerini özlü çamurdan yaratmışızdır."

Fussilet Suresi, ayet 9, 11-12:

"Ey Muhammed! Size yeri iki günde yaratana mı inkâr ediyorsunuz ve ona eşkoşuyorsunuz?"

"Sonra duman halinde bulunan göğe yöneldi ve ona ve yeryüzüne 'isteyerek veya istemeyerek buyruğuma gelin' dedi . İkisi de 'isteyerek geldik' dediler. Allah bunun üzerine 2 gün içinde 7 gök yarattı ve her göğün işini kendisine bildirdi. Yakın göğü ışıklarla donattık ve bozulmaktan koruduk." (Burada hem Allah, hem üçüncü şahıs konuşuyor!)

29. S.N. Kramer, *The Sumerians*, s.150, 151. Giovanni Pettinato, *Das altorientalische Menschenbild und die Sumerischen und Akkadischen Schöpfungsmythen*, Heidelberg, 1971.

30. Buradan anlaşılacağı üzere, Sumer'de, Tanrılar insanı kendi görünüşleriyle yaratmışlardı. Bu da onların Tanrıları insan gibi düşündüklerine bir kanıt oluyor. Aynı deyiimi *Tevrat'ta* buluyoruz.

Tekvin bap 1:27

"Ve Allah insanı kendi suretinde yarattı, onları erkek ve dişi olarak yarattı."

Tekvin bap 9:6

"Çünkü Allah kendi suretinde Adam'ı yaptı."

Kur'an Mâide Suresi, ayet 64:

"Yahudiler 'Allah'ın eli sıkıdır' dediler. Dediklerinden ötürü elleri bağlansın."

Lanet olsun! Hayır! Onun iki eli de açıktır, nasıl dilerse sarf eder."

Âli İmrân Suresi, ayet 115:

"Doğu da batı da Allah'ındır. Nereye dönerseniz Allah'ın yüzü oradadır."

Sâd Suresi, ayet 71:

*"Rabbin meleklere demişti ki, 'Ben muhakkak çamurdan bir insan yaratacağım. Onu tamamlayıp içine ruhumdan üflediğim zaman derhal ona secdeye kapanın!' Melekler toptan secde ettiler. Yalnız İblis secde etmedi, zira o büyüklük tasladı, kâfirlerden oldu. Allah, 'Ey İblis! **İki elimle** yarattığıma secde etmekten seni men eden nedir? Böbürlendin mi, yoksa yücelerden mi oldun?' dedi. İblis, 'Ben ondan hayırlıyım, beni ateşten, onu ise çamurdan yarattın' dedi."*

Görülüyor ki, tüm dinlerde Tanrı, "insan"a benzer şekilde tarif edilmiş.

Not: Bu makale büyük ölçüde Sn. Muazzez İlmiye Çığ'ın "Kuran İncil ve Tevrat'ın Sumerdeki Kökeni" adlı kitabından alınarak hazırlanmıştır.

TUFAN

Çok eski çağlarda, insanları yok etmek amacı ile Tanrı tarafından büyük bir tufan yapıldığı hikâyesinin, yalnız, ilk kutsal kitap *Tevrat'ta* yazılı olduğu sanılıyordu. Fakat geçen yüzyıl içinde Ninive'de yapılan kazılarda çıkan Asur Kralı Asurbanipal'ın kütüphanesi içindeki bir tablette aynı hikâye okununca (1872) büyük bir şaşkınlık yaşanmış ve bu inanç kökünden sarsılmıştı. Gılgamış Destanı'nın son kısmını oluşturan bu hikâye, ölümsüzlüğü arayan Gılgamış'a, tufandan kurtulup Tanrılar tarafından ölümsüzlük verilen Utnapiştim tarafından anlatılmıştı.

Buna göre kısaca: İnsanlar öyle çoğalmıştı ki, Tanrılar onların gürültü ve şamatasından uyuyamaz olmuşlar. Bunun üzerine dört büyük Tanrı, bu insanları bir Tufan ile yok etmeye karar veriyorlar. Bilgelik Tanrısı (Enki), yarattıkları insanların ortadan kaldırılmasına çok üzülüyor ve Şuruppak şehrinde yaşayan Utnapiştim'in evinin duvarından seslenerek, Tanrıların bir tufan yapmaya karar verdiklerini, bir gemi yapmasını söylüyor. Geminin tarifini veriyor. Adam söylendiği şekilde gemiyi 7 günde tamamlıyor. Gemi yapıldığı müddetçe çeşitli hayvanlar kesiliyor; beyaz, kırmızı ve su katılmamış şaraplar nehir suyu gibi bol olarak içiliyor, adeta yılbaşı törenlerine benzer şenliklerle işler yapılıyor. Utnapiştim geminin içine ailesini, akrabalarını, sanatçıları, kırların evcil ve yaban hayvanlarını dolduruyor. Bu arada altın da almayı unutmuyor. Geminin kapısı kapanır kapanmaz şiddetli bir fırtına ile birlikte yağmur boşanıyor. Sular yalnız gökten boşanmakla kalmıyor, Yer Tanrıları da yerden fişkirtiyor suları. Tufan öyle azgınlaşıyor ki, onu yaptıran Tanrılar bile korkuyor. Bu kıyamet 6 gün 6 gece sürdükten sonra yedinci gün gemi Nisir Dağına oturuyor. 7 gün bekledikten sonra Utnapiştim bir güvercin salıyor dışarı. O konacak yer bulamadığı için geri dönüyor. Daha sonra bir kırlangıç gönderiyor, fakat o da geri geliyor. Son olarak uçurduğu kuzgun geri dönmeyince dışarı çıkıyorlar. Utnapiştim dağın tepesine kurbanlarla içkiler sunuyor. Altlarında çeşitli ağaçların odunları yanan ocaklara 7 kazan konarak kurban etleri pişiriliyor. Onların tatlı kokusunu duyan Tanrılar üşüşüyorlar. Tufanı yaptıran Tanrı Enlil gelip gemiyi ve insanları görünce çok kızıyor, kim bunları kurtardı diye. Bilgelik Tanrısı ona karşı çıkarak, günah yapanı, kurallara karşı geleni cezalandır ama bu kadar ağır ve ölümcül olma diye onu yatıştırıyor. Böylece Utnapiştim ve karısı ölümsüz bir yaşam ile nehrin ağzındaki Tanrılar bahçesine yerleştiriliyorlar (35).

Bu hikâye Sami bir dil olan Akadca ile yazılmıştı. Halbuki, içinde geçen adlar başka bir dile aitti. Buna göre bu hikâye, o dili konuşan Sumerliler tarafından yaratılmış olmalıydı. Hakikaten daha sonra Philadelphia Üniversitesi Müzesi'nde bulunan yarısı kırık bir tablet bunu kanıtladı. Bu tablette Tufan Hikâyesi Sumerce ve şiir tarzında yazılıydı. Ne yazık ki, metnin en az yarısı yoktu. Fakat bulunan kısımlar konu hakkında oldukça aydınlatıcıdır. Bunda da Tanrılar insanlara kızarak bir Tufan yapmaya karar veriyorlar. Ziusudra isimli birine bir Tanrı tarafından durum bir duvar arkasından bildiriliyor. Bu satırlar şöyle:

"Alçakgönüllü, saygılı olan/Her gün Tanrısal görevlerine dikkat eden/Ziusudra'ya Tanrı Enki, /'Duvardan bir söz söyleyeceğim, sözümü tut!/Kulak ver söyleyeceklerime! /Bizden bir Tufan kült merkezlerini kaplayacak, /İnsanlığın tohumu yok olacak, /Tanrılar meclisinin sözü karardır, /An ve Enlil'in emirleriyle /Krallık hükümdarlık son bulacaktır."

Bundan sonra tabletin kırık kısmı geliyor. Burada geminin nasıl yapılacağı bildirilmiş olmalı. Metnin yine okunan kısmında Tufan'ın bütün şiddetiyle memleketi kapladığı, 7 gün, 7 gece sürdüğü, bittiğinde Ziusudra'nın Tanrılara kurbanlar yaptığı yazılı.

"Sonunda: Ziusudra, kral,/Tanrı An ve Enlil önüne attı kendini. /Onu sevdiler, bir tanrı gibi yaşam verdiler, ona,/Bitkilerin adını, insanlığın tohumunu, koruyan, /Ziusudra'yı güneşin doğduğu yere, /Dilmun ülkesine yerleştirdiler."(36)

Aynı olayın *Tevrattaki* anlatılışı: *Tevrat'ta* (Tekvin bap 6-9) bu konu çok uzun: İnsanlar fena ve bozulmuş olduklarından Rab onları yok etmeye karar veriyor. Nuh, Allahı tanıyan, onunla birlikte giden biri. Rab, ona insanları yok etmek için bir Tufan yapacağını, kendisine bir gemi yapmasını söylüyor ve geminin nasıl yapılacağını, içine neler alacağını bildiriyor. Nuh söyleneni yerine getiriyor. Tufan başlıyor ve 40 gün sürüyor. Yeryüzünde her şey yok oluyor. Sular ancak 150 günde azalıyor. Gemi 7. ayda ve ayın 17. gününde Ararat dağına oturuyor. Tekrar 40 gün bekliyor Nuh. Sonra suların tamamıyla çekilip çekilmediğini anlamak için önce bir kuzgun salıyor dışarı. O geri gelince bekliyor, bir güvercin uçuruyor. Üçüncü defa gönderdiği güvercin dönmeyince karaya çıkıyorlar. Kurbanlar kesiyor Nuh. Rab hoş kokular duyunca artık tekrar Tufan yapmamaya karar veriyor. Nuh ile konuşarak bir daha yeryüzünde Tufan yapmayacağına ahdediyor.

Tekvin bap 9:12:

"Ve Allah dedi: Benimle sizin ve ebedi devirlerce sizinle beraber olan her canlı mahlukun arasında yapmakta olduğum ahdin alameti şudur: Yayımı buluta koydum ve benimle yerin arasında bir ahit alameti olacaktır. Yerin üzerine bulut getirdiğim zaman, yay da bulutta görünecektir."

Nuh 950 yıl yaşadıktan sonra ölüyor. Kurtulan canlılardan ve Nuh'un oğullarından yeni insanlar türüyor.

Görüldüğü gibi bu üç hikâye temelde birbirinin aynısıdır. Tanrıların insanlara kızması ve Tufan'a karar vermesi, gemi yapılması önerisi, geminin yapılması, canlıların içine alınması, Tufan'ın olması, gemidekilerin kurtulması, kurbanlar, bunların kokusuna Tanrı veya Tanrıların gelişi.

Ayrılan noktalar: Babil efsanesinde Tanrılar, insanların çoğalması dolayısıyla gürültülerinin artarak Tanrıları rahatsız ettikleri için Tufan yapmaya karar veriyorlar. Sumer ve *Tevrat'ta* ise insanların fena olması yüzünden. Sumer ve Babil metninde bu kararı gizlice bildiren Bilgelik Tanrısı. *Tevrat'ta* Allahın kendisi. Tufan, Sumer'de 7 gün sürüyor, Babil'de 6 gün, 6 gece sürüp 7. gün bitiyor. *Tevrat'ta* 40 gün sürüyor, gemiden çıkmaları için de aylarca bekliyorlar. Babil'de Tufan'ı başlatan Tanrı Enlil kurtarıldıkları için çok kızıyor, fakat Bilgelik Tanrısı onu yatıştırıyor ve kurtulana ölümsüz bir yaşam verilerek Tanrıların

bahçesine gönderiliyor. *Tevrat'ta*, Tufan'a karar veren, Nuh'u kurtaran, yaptığına pişman olan, Nuh'u uzun ömürle ödüllendiren hep tek Tanrı.

Kur'an'da bu olay çok yüzeysel yazılmış. Ankebût Suresi'ndeki çeşitli ayetlerin çoğu, Nuh'un, kavmi ile olan inanç problemleri ile ilgili. "Tufan" kelimesi yalnız bir kere geçiyor. Tufan ile ilgili ayetler sırasıyla şöyle:A'râf Suresi, ayet 59:

"Ant olsun ki, Nuh'u elçi olarak kavmine gönderdik. Dedi ki, 'Ey kavmim Allah'a kulluk edin, sizin ondan başka Tanrınız yoktur. Doğrusu ben üzerinize gelecek azaptan korkuyorum.'"

Yunus Suresi, ayet 73:

"Yine de onu yalanladılar. Biz hem onu, hem de gemide onunla beraber bulunanları kurtardık ve onları halifeleri kıldık. Ayetlerimizi yalanlayanları da suda boğduk. Bak, uyarılanların sonu nasıl oldu."

Hûd Suresi, ayet 36-44:

"Nuh'a vahyolundu ki, artık kavminden iman etmiş olanlardan başkası asla inanmayacak. Öyle ise onların işlemekte oldukları günahlardan üzülme. Bizim gözlerimiz önünde bildirdiğimiz gibi gemiyi yap ve zulmedenler hakkında bana söyleme, çünkü onlar mutlaka boğulacaktır. Nuh gemiyi yaparken kavminden ileri gelenler her uğradıkça onunla alay ediyorlardı. Dedi ki, 'Eğer bizimle alay ediyorsanız, iyi bilin ki, siz nasıl alay ettiyseniz biz de sizinle alay edeceğiz.' Nihayet emrimiz gelip sular kaynayınca Nuh'a dedik: 'Her cinsten birer çifti ve aleyhinde hüküm verilmiş olanlar dışında, aileni ve iman edenleri gemiye yükle.' Pek az kimse onunla birlikte iman etmişti. Nuh dedi ki, 'gemiye binin, onun yüzüp gitmesi de, durması da Allahın izniyledir.' Gemi dağlar gibi dalgalar arasında olanlarla birlikte yüzüp gidiyordu. Nuh gemiden uzakta bulunan oğluna 'yavrucuğum bizimle beraber bin, kâfirlerle beraber olma diye seslendi. Oğlu 'beni sudan koruyacak bir dağa sığınacağım' dedi. Nuh, 'bugün Allahtan başka koruyucu yoktur' dedi. Aralarına dalga girdi. Oğlu da boğulanlara karıştı. 'Ey yer, suyu yut, ey gök sen de suyu tut!' denildi. Su çekilip azaldı, iş bitti, gemi Cudi'ye oturdu. 'Haksızlık yapan millet Allah'ın rahmetinden uzak olsun' denildi."

Mü'minûn Suresi, ayet 26-29:

"Nuh, 'Rabbim beni yalancı çıkarmalarına karşı bana yardım et!' dedi. Bunun üzerine ona şöyle vahyettik: 'Gözcülüğümüz altında ve bildirdiğimiz şekilde gemiyi yap, bizim emrimiz gelip sular kaynayınca her cinsten birer çifti, içlerinden daha önce kendisi aleyhinde hüküm verilmiş olanlar hakkında bana hiç yalvarma. Zira onlar kesinlikle boğulacaklardır. Sen yanındakilerle o gemiye yerleştiğinde 'bizi zalimler topluluğundan kurtaran Allah'a hamt olsun' de ve de ki, 'Beni bereketli bir yere indir, sen konuklatanların en hayırlısıdır!'"

Şuarâ Suresi, ayet 117-120:

"Nuh, 'Rabbim! Kulum beni yalanladı. Artık benimle onların arasında sen hükmünü ver, beni ve beraberimdeki inananları kurtar!' dedi. Bunun üzerine biz onu ve beraberindekileri yüklü geminin içinde kurtardık, geri kalanları suda boğduk."

Ankebût Suresi, ayet 14, 15:

"Ant olsun ki, biz Nuh'u kendi kavmine gönderdik de, O, 950 yıl onların arasında kaldı. Sonunda onlar zulümlerini sürdürürken Tufan kendilerini yakalayiverdi. Ama biz Nuh'u ve gemide olanları kurtardık ve bunu âlemlere ibret kıldık."

Zâriyât Suresi, ayet 46:

"Bunlardan önce de Nuh kavmini helak etmiştik. Çünkü onlar da yoldan çıkmış bir kavimdiler."

Yâsîn Suresi, ayet 41-43:

"Onlara bir delil de, soylarını dolu bir gemiye taşımamız ve kendileri için bunun gibi daha nice binerleri yaratmış olmamızdır. Dilesek onları da suda boğardık, ne kurtaran bulunur ne de kendileri kurtulabilirdi."

Görüldüğü gibi bu hikâyeden, 7 sure içinde, 20 kadar ayette değişik şekillerde söz edilmiş. Bunlarda yalnız bir kez "Tufan" kelimesi geçiyor. Geminin nasıl yapılacağı, Tufan'ın ne kadar sürdüğü, gemiden nasıl çıktıkları, Nuh'un neden 950 yıl yaşadığı bildirilmemiş. Buna karşılık Tanrının insanlara kızması, olayın bir kimseye bildirilmesi, gemi, gökten ve yerden suların taşması, geminin bir dağa yanaşması, bir kısım insanların kurtulması, uzun ömür, Sumerlilerden gelen izlerdir (37).

Dipnot ve kaynakça:

35. N.K. Sanders, *The Epic of Gilgamesh*, Revised Edition Incorporating New Material, Penguin Books, 1972, s.108-113.

36. *Tarih Sumer de Başlar*, s.128-132. Sumer şairleri Tufanı yalnız hikâye olarak anlatmakla kalmamışlar, ayrıca onun yaptığı felaketi başka konulara ait kompozisyonlarda da sözgelişi anlatmışlardır. Ele geçen böyle iki metinden Tufan ile ilgili satırlar:

1. Numun bitkisinin meydana gelişi hakkındaki şiirden:

Rüzgâr yağmur getirdikten sonra,/Bütün yapılmış duvarlar yıkıldıktan sonra, /Kudurmuş fırtına yağmur getirdikten sonra,/Bir adam, ikinci bir adama karşı çıktıktan sonra, /Tahıl yetiştikten, ot bittikten sonra, /Fırtına "yağmuru getireceğim" dedikten sonra,/ O, "yağmuru yapılmış duvarların üzerine boşaltacağım" dedikten sonra, /Tufan "her şeyi silip süpüreceğim" dedikten sonra, /Gök emir verdi, yer doğurdu, /Numun bitkisini doğurdu, /Yer doğurdu, gök emir verdi, /Numun bitkisini doğurdu.

2. Lagaş şehrinin başlangıcından Guda'nın zamanına kadar (İÖ 2150) olan olayları kapsayan yarıtarihsel bir belgedeki Tufan ile ilgili bölüm:

Tufan her şeyi silip süpürdüktan sonra,/Ülkenin yıkılması tamamlandıktan sonra, /İnsanlık sonuna kadar dayandıktan sonra,/İnsanlığın tohumu korunduktan sonra, /Karabaşlı Sumer halkı kendisini yeniden kalkındırdıktan sonra,/An ve Enlil insanı adıyla çağırdıktan sonra, /*ensi-lik* kurulduktan sonra, /Fakat henüz gökten krallık inmemişti.

(S.N. Kramer, *In the World of Sumer, an Autobiography*, Detroit, 1986, s.99.)

Bu iki belge, Sumer şair ve ozanlarının Tufanın getirdiği felaket ve etkilerini bildiklerini gösteriyor. Kramer'e göre, güney Mezopotamya'da zaman zaman büyük su baskınları olmuş. Bu yüzyıl içinde 1925, 1930, 1954 yıllarında büyük felaketlere neden olmuş su baskını. 7. ve 8. yüzyıllarda Abbasiler zamanında; 10, 11. ve 12. yüzyıllarda önemli ve yazıya geçmemiş su baskınları olmuş.

Tufan'ın oluşumu hakkında yeni bir varsayım *Cumhuriyet Bilim ve Teknik* dergisinde [yayınlandı](#). Aynı konu birkaç yıl önce İstanbul Üniversitesi' ndeki bir konferansta anlatılmıştı. Jeologlara göre, Nuh Tufanı Karadeniz'de olmuştu. Buzullar erimeden önce Karadeniz, Boğazın tabanından 85 metre derinlikteymiş ve Marmaranın suyu Karadenize akıyormuş. 11 bin yıl önce buzullar eriyince denizler birdenbire yükselmiş ve sular,

Boğaz'dan büyük şelaleler halinde denize boşalmış. Bu boşalma ile deniz kıyısında olan yerler su altında kalıyor. Bundan kurtulanlar veya bu felaketi görenler Mezopotamya'ya göç ediyor. Yazı icat edildikten sonra da ağızdan ağıza ulaşan bu olay yazıya geçiriliyor diye düşünülüyor.

37. Sumerlilerin yazdığı kral listesine göre (bkz. C.L. Woolley, *The Sumerians*; S.N. Kramer, *The Sumerians*, s.328), Tufan'dan önce binlerce yıl yaşayan 8 kral saltanat sürmüş. *Tevrat*'ta da (Tekvin 5) Adem'den başlayarak Nuh'a kadar 365-930 yıl arasında yaşayan 9 şahsın adı var. Bunlardan birini Allah almış ve yok etmiş. Geride, Sumerlerdeki gibi 8 ad kalıyor. *Tevrat*'ta bunlara kral denmiyor, peygamber olarak da belirtilmiyor.

R. Cooper s.213'te; *Tevrat*'taki ölçülere göre yapılan Nuh'un gemisinin o kadar yolcu, hayvanı ve onlara aylarca yetecek yiyecek ve içeceği taşımasına imkân olmadığını, ayrıca gemide bir pencere olduğunu ve onun da kapalı bulunması ile bu kadar canlıların havasız yaşayamayacağını, bu yüzden bunların Tanrı bildirisi değil uydurma olduğunu yazıyor.

Kaynak: Bu makale büyük ölçüde Sn. Muazzez İlmiye Çığ'ın "Kuran, İncil ve Tevrat'ın Sümer'deki Kökeni" adlı kitabından alınmıştır.

DİNLERDE BAŞ ÖRTMEK

'Sumer tapınaklarında rahibeler genel kadın görevi yapıyorlardı. Bunlar Tanrı namına seks yaptıklarından kutsal sayılmış ve diğer kadınlardan ayrılımları için başları örttürülmüştür (24). Daha sonraları, İÖ 1500 yıllarında bir Asur Kralı, yaptığı bir kanunun kırkinci maddesi ile evli ve dul kadınları da başlarını örtmeye mecbur etmiştir. Fakat kızlar, cariyeler ve sokak fahişelerinin örtünmesi yasak; örtünürlerse ceza var. (Prof. Mebrure Tosun-Doç. Dr. Kadriye Yalçav, *Sumer, Babil, Asur Kanunları ve Ammi- Aduqa Fermanı*, Ankara, 1975, s.252, madde 40.) Böylece meşru seks yapan evli ve dul kadınlar da mabet fahişeleri düzeyinde saymışlardır.

Bu gelenek Yahudilere geçmiş, dindar Yahudi kadınları evlenince saçlarını traş ettirip bir peruk veya başörtüsü ile başlarını örtmüşler. Hristiyanlık'ta rahibeler aynı şekilde başlarını örtüyorlar. İlginç olan *Tevrat*'ın son yazıldığı zamana kadar Yahudiler arasında Tanrı namına fuhuş yapan kadın ve erkekler varmış.. *Tevrat* Tesniye 23: 18'de "İsrailoğullarından ve kızlarından kendilerini fuhşa vakfetmiş kimseler olmayacaktır. Kadınlar! Fuhşun ücretini herhangi bir adak için Allah'ın Rabbin mabedine getirmeyeceksin, çünkü bunların ikisi de Allah'ın Rabbe mekruhtur" şeklinde yazılıyor. Yahudi fahişeleri yüzlerine peçe koyuyorlarmış. (*Tevrar*, Tekvin 38:15.)(25) Bunun Araplarda da olduğunu duydum; ama yazılı bir kanıt bulamadım. İslam'a örtünme, erkekten kaçma şeklinde geçmiş. Buna karşın erkeksiz bir yerde *Kurân* okunurken veya dua ederken kadınların başını örtmesi, Sumer geleneğinin bir devamıdır.

Kur'an'da Örtünmeyle İlgili Ayetler

A'râf Suresi, ayet 26-27:

"Ey Ademoğulları! Size çirkin yerlerinizi örtecek giysi, süslenecek elbise indirdik. Tekva (iman) elbisesi ise daha hayırlıdır. Ey Ademoğulları! Her mescide gidişinizde ziynetli elbiseler giyinin. Yiyin için, fakat israf etmeyin."

Nûr Suresi, ayet 31:

"Mümin kadınlara söyle: Gözlerini korusunlar, namus ve iffetlerini esirgesinler. Görünen kısımları müstesna olmak üzere ziynetlerini teşhir etmesinler. Başörtülerini yakalarının üstüne örtünler. Kocaları, babaları, kocalarının babaları, kendi oğulları, erkek kardeşleri, erkek kardeşlerinin oğulları, kız kardeşlerinin oğulları, kendi kadınları ellerinin altında bulunan, erkeklerden kadına ihtiyacı kalmamış hizmetçiler, yahut henüz kadınların gizli kadınlık hususiyetlerinin farkında olmayan çocuklardan başkasına ziynetlerini göstermesinler. Gizlemekte oldukları ziynetleri anlaşılsın diye ayaklarını yere vurmasınlar."

Bu ayetteki "ziynetler" nedir? Bu, çeşitli şekilde yorumlanmış. Kimi kadının vücudu, kimi de takılan ziynettir, demiş. (Ayaklar yere vurulunca anlaşılma tehlikesi olan ziynet nedir? Şangırdayan, şungurdayan metal ve taş ziynetler mi, yoksa kadının göğüsleri, gerdanı gibi örtünmesi güya emredilen beden kısımları mı? Hangisi daha mantıklı?)

Nâr Suresi, ayet 60:

"Bir nikâh ümidi beslemeyen, çocuktan kesilmiş kadınların ziynetlerini göstermeksizin, dış elbiselerini çıkarmalarında kendilerine bir vebal yoktur. Yine de iffetli olmaları kendileri için daha hayırlıdır."

Burada ziynetin; kadının vücudu, göğüsleri olduğu daha belirgin. İslamiyetten evvel Arap kadınları yaribellerine kadar çıplak gezerlermiş. Hatta İslamiyetten sonra da cariyeler, köleler giyinmezlermiş çalıştıkları için. Bizde kadınlar yaşlanınca daha çok kapanıyorlar.

Ahzâb Suresi, ayet 59:

"Ey Peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve müminlerin kadınlanna (bir ihtiyaç için dışarı çıktıklarında) örtülerini üzerlerine almalarını söyle. Onların tanınmaması ve inciltilmemesi için en elverişli olan budur."

Bu ayete göre kadınlar örtününce ne okullara gidebilecek, ne de çalışabilecekler. *Kurânda*, bazı hocaların uydurduğu gibi, başlarını örtmeyen kadınların cehennemde saçlarından asılacakları şeklinde bir ayet olmadığı gibi, örtünenlerin de cennete gideceği yazılmıyor.

Bazı Sumer rahibelerinin, evlenseler bile çocukları olmamalı idi. Kazara böyle doğan çocuklar öldürülürdü. Çünkü bu kadınlar Allah'ın karısı olduğundan, doğan çocuklar da Tanrı'nın çocuğu sayılıyordu. Sumerler bir ölümlüden Tanrının çocuğunu istemiyorlardı. Bu ve *Kur'an'daki* bir ayet, İsa'nın neden Tanrının oğlu olarak kabul edildiğine bir açıklık getiriyor.

Âli İmrân Suresi, ayet 35-37:

"İmran'ın karısı şöyle demiş 'Rabbim karnımdakini azatlı bir kul olarak sana adadım. Adağımı kabul buyur. Rabbim onu kız doğurdum, ona Meryem adını verdim. Kovulmuş şeytana karşı onu ve soyunu sana ısmarlıyorum' dedi. Rabbi ona hüsnükabul gösterdi ve güzel bir bitki gibi yetiştirdi. Zekeriya'yı (teyzesinin kocasını) Rabbi onun bakımı ile görevlendirdi. Zekeriya onun yanına, mabede her gelişinde orada bir rızık bulur 'bu sana nereden geliyor?' derdi. O da 'Allah tarafından' derdi."

Bu ayetten anlaşıldığına göre o zaman mabetler vardı. (*Tevrat* ve *İncil*'de de mabetlerin bulunduğu yazılı.) Meryem, mabede adanmış ve orada yetişmiş bir kızdı. Herhangi bir şekilde, bazı kitaplara göre de nişanlısı Yusuf'tan hamile kalmıştı (26). Onu gidip ücra bir yerde doğurması, Tanrının çocuğu diye öldürülmesinden korktuğu için olmalı. İsa büyürken Tanrının oğlu olduğu kendisine aşılansın bulunduğundan "ben Tanrının oğluyum" diyerek ortaya çıkması geç de olsa ölümüne neden olmuş olmalı.

Mezopotamya'da eski çağlardan başlayarak Yeni Babil devrine kadar adak olarak veya kıtlıktan korumak üzere çocuklar mabede verilirdi. Meryem hikâyesinde bu geleneğin sürdüğü anlaşıyor. (L.O. Oppenheim, *Ancient Mesopotamia*, Chicago, 1964, s.107.)

Kur'an'da İsa ile ilgili bir ayet: Mâide Suresi, ayet 110:

"Allah o zaman şöyle diyecek: 'Ey Meryem oğlu İsa! Sana ve annene (verdiğim) nimeti hatırla! Hani seni mukaddes ruh ile desteklemiştim. Sen beşikte iken de yetişkin çağında da insanlarla konuşuyordun. Sana kitabı, hikmeti, *Tevrat* ve *İncil* i öğretmiştim. Benim iznimle çamurdan kuş şeklinde bir şey yapıyordun da ona üflüyordun ve benim iznimle kuş oluyordu. Yine benim iznimle anadan doğma körü, alacayı iyileştiriyoordun. Ölüleri benim iznimle (hayata) çıkarıyordun. Hani İsrailoğullarını (seni öldürmekten) önlemiştim. Kendilerine apaçık deliller getirdiğinde bu bir sihirden başka bir şey değildir, demişlerdi.'"

Bu ayete göre Allah, İsa'ya *İncil*'i öğretmiş. Halbuki İsa yaşadığı sürede ne bir şey yazmış, ne de yazdırtmış. *İncil* çok sonra çeşitli kimseler tarafından yazılmış. *İncil*'lerin yazılma tarihleri ve yazarlar hakkında çeşitli varsayımlar ortaya atılmış. Özellikle geçen yüzyıl. Ayrıca Apostol Barnabas, İsa'nın çarmıha gerilmediğini, gerilenin Judas olduğunu; Hristiyan öğretmen Bassilides de çarmıha gerilenin Simon of Sirene olduğunu; Mosheim da İsa'nın aslında bulunmadığını, yalnız hayal edildiğini söylüyor. İsa'nın yazılan mucizlerini de asla kabul etmiyorlar. (R. Cooper, *The Inquirer's Text-Book, Being Substance of Thirteen Lectures on the Bible*, s.150 ve *Meydan Larousse, İncil*).

Kaynakça:

24. Hartmut Schmökel, *Kulturgeschichte des Altenorient*, Stuttgart, 1961, s.37.

25. Tekvin 38: 5-26'da bulunan hikâye bunu açıklıyor. Buna göre, Yahuda'nın oğlu ölüyor: Geleneğe göre gelinini ikinci oğluna veriyor. O da ölünce adam üçüncü oğluna almıyor gelinini. Buna kızan gelin dulluk elbisesini çıkarıyor. Yüzüne peçe takıp ken disini fahişe gibi yaparak kaynatası ile yatıyor. Karşılığında kadın adamın mührünü, kuşağını ve değneğini istiyor. Kadın gebe kalıyor; bunlarla, çocuğun kaynatasından olduğunu kanıtlıyor.

26. *İncil*, Mattaya bap I, 18-25:

Anası Meryem Yusuf'a nişanlı olduğu halde buluşmalarından önce Ruhulkudüsten gebe olduğu anlaşıldı. Nişanlısı Yusuf salih bir adam olup onu âleme rüsvey etmek istemeyerek gizlice boşamak niyetindeydi. Fakat bunları düşünürken Rabbin meleği ona rüyada görünüp "sen Davut oğlu Yusuf, Meryemi kendine karı olarak almaktan korkma. Çünkü kendisinde doğmuş olan Ruhulkudüstendir ve bir oğul doğacaktır. Onun adını İsa koyacaksın. Çünkü kavmini günahlarından kurtaracak olan odur. "Yusuf uykusundan uyandı. Rabbin meleğinin kendisine buyurduğunu yaptı. Karısını alıp doğuruncaya kadar onu bilmedi ve adını İsa koydu. Bu konu hakkında, R. Cooper 1846 yılında yazdığı ve daha önce sözü geçen kitabının 148. sayfasında, "Bugün birinin gelip böyle bir olayı mahkeme önünde söylemesi herkesi güldürür. Bakireliğin söz konusu olduğu çağ ve toplumlarda rahipler böyle bir şeyi yakıştırıyorlar. Eğer doğan bir mevki sahibi olursa iyi, olmazsa da Allah onu istemedi deniyor" diye yazmış. O zaman Sumer metinlerinden ve kültüründen haberi yoktu ki.

İlginç olanı; *Kur'an'ın* Tevbe Suresi, ayet 30'a göre, Yahudiler Üzeyir isimli birine de "Allah'ın oğlu" diyorlarmış. Buna *Tevra'ta* rastlayamadım.

Meryem'den den önce de Tanrı'dan gebe kalma hikâyeleri var. Hintlilerde bakire Rohini bir Tanrı oğlu doğuruyor. Çin'de de Tanrı Foe'nin annesi güneş ışığından gebe kalmış. Siyamllılara göre evreni koruyacak Tanrı'nın annesi bakireymiş. (Robert Cooper, s.149.) Moğol Buyan Han'ın kızı Alankowa kapıdan giren ay ışığından gebe kaldığını söylüyor. Sözde ışık girerken sembolik bir hayvan şekli almış; bu, Tanrı'nın kendisi veya elçisiymiş. (Bahaattin Ögel, *Türk Mitolojisi, Kaynakları ve Açıklamaları ile Destanlar*, Ankara, 1989, c.I, s.131.) Kitan efsanesinde kadının karnına bir ışık düşüyor. Bu ışıkla birlikte Tanrı tarafından bir de çocuk gönderiliyor. Uygur efsanesinde gökten düşen bir ışıkla bir kayın ağacı gebe kalıp beş çocuk doğurmuş. Bir Moğol efsanesinde bir kadın dolu tanesini yutarak

gebe kalmış. Birçok Çinli kralın anneleri, gökten ışık gelerek gebe kalmışlar. Böyle türeyen nesiller kutsal sayılmış veya nesilleri kutsal yapmak için böyle hikâyeler uydurulmuş. (Ögel, s.85, 558.)

İlginç olanı, bunlara benzer olaylar Kızılderililerde de bulunuyor. Kuzey Amerika'da yaşayan Hopi yerlileri arasındaki bir öyküde, hiçbir erkekle beraber olmayan bir kız sabaha karşı odasına giren güneş ışınlarından gebe kalıyor. Doğan çocuk, güneşin oğlu oluyor. (*Coming to Light*, Contemporary Translations of the Native Literatures of North America, Edited and with an Introduction by Brian Swann, New York, 1994, s.663. *The Boy who went in Search his Fathen*) Kolombiya Kızılderililerinde de bir kabile reisinin son derece güzel kızı, bir ormanda oturken bir bulut arasından sızan güneş ışınlarından gebe kalıyor. Ve bir oğlan doğuruyor. Bu çocuk, güneşin oğlu olarak Zak Kızılderililerinin atası oluyor. (*Kolombien Land der Legenden* adlı bir broşürden.)

Kaynak: Muzzez İlmiye Çığ, Kuran Tevrat ve İncil'in Kökeni

EYÜP PEYGAMBER HİKAYESİ

Dilimizden pek eksilmeyen, din kitaplarına girmiş, "Eyüp Peygamber'in Sabrı" hikâyesinin de, Sumerlerden kaynaklandığı ancak bu yüzyılın ikinci yarısından sonra anlaşılabilmiştir. Bu metnin yazıldığı tabletin bir kısmı Philadelphia Üniversitesi'nde, diğer kısmı İstanbul Arkeoloji Müzelerinde bulundu. Bunlar ayrı ayrı okunup birleştirilince 135 satıra ulaşan, şiir tarzında yazılmış bir hikâye ortaya çıktı. Fakat parçaların birçok yeri kırık veya bozuk olduğundan metnin tümü tam olarak elde edilemedi.

Hikâyenin ana fikri; insanın felaketlere uğradığı zaman, bunu yapan Tanrıya lanetler saçacağı yerde, onu yücelterek, ona yalvarıp yakararak kalbini yumuşatıp, bu felaketlerden kurtulabileceğidir. Sumer'de yalvarılan Tanrı, insanın kendi Tanrısıdır. O, Tanrılar meclisine bu duaları götürerek iyi sonuç alıyor.

Bu şiir, evvela insanın Tanrısını övmesini, yüceltmesini, ağlayıp sızlamalarla kalbini yumuşatmasını öğüt vererek başlıyor. Ondan sonra adı verilmeyen bir adama, akraba ve arkadaşları tarafından yapılan fena davranışlar anlatılıyor. Adam başına gelen felaketlerden söz ediyor. Arkadaşlarının da kendi üzüntülerine katılmasını istiyor. Bundan sonra başına gelen bu hallerin kendi günahları yüzünden olabileceğini söyleyerek, Tanrısına affetmesi için yalvarıyor. Şiir, Tanrısının onu affettiğini bildiren bir kısım ile son buluyor.

Sumer şiirinden bazı bölümler: (*Tarih Sumer'de Başlar*, s.96-98.)

"Ben anlayışlı insandım, şimdi bana kimse değer vermiyor
Doğru sözüm yalana döndü
Hilenin adamı beni güney rüzgân gibi sardı, ona iş yapmaya zorlandım.
Bana saygı duymayan, senin önünde beni utandırdı
Bana durmadan yeni üzüntüler verdin
Eve girdim ruh ağır, sokağa çıktım kalp sıkıntılı.
Cesur, dürüst çobanım bana kızdı, düşmanca baktı.
Düşmanı olmadığım çobanım bana fenalık aradı,
Yoldaşım doğru bir söz söyleyemedi bana,
Arkadaşım dürüst sözümü yalanladı.
Hilenin adamı bana tuzak kurdu,
Ve sen Tanrım ona engel olmadın!

Ben bilgin, neden genç cahiller içine sokuldum?
Ben anlayışlı, neden bilgisizler arasında sayıldım?

*Her yerde yiyecek var, şimdi benim aşım açlık,
Herkes paylar verilirken benim payım üzüntü oldu.
Tanrım önünde durmak istiyorum,
İniltili sözlerimi söylemek istiyorum,
Acılarımı bildirmek istiyorum.*

*Tanrım gün ıdı, benim günüm karanlık,
Gözyaşları, ağıt ve sıkıntı sardı beni.
Gözyaşlanmdan başka bir seçeneğim yokmuş gibi üzüntü kapladı beni.
Kötü kader eline aldı beni, çalıyor yaşam soluğumu,
Fena hastalıklar yakıyor bedenimi.*

*Tanrım, beni var eden babam, yüzünü kaldır,
Ne zamana kadar beni ihmal edecek, beni korumayacaksın?
Ne kadar zaman beni rehbersiz bırakacaksın?*

*Bir doğru söz söylüyor akıllı bilginler,
'Asla günahsız bir çocuk annesinden doğamaz,
Günahsız bir genç, en eski zamandan beri yoktu.'"*

Bundan sonra mutlu sonuç şöyle:
*"İnsanın Tanrısı onun acı gözyaşlarına ve ağlamalarına kulak verdi.
Genç adamın yalvarış ve yakarışları tanrısının kalbini yumuşattı.
Söylediği doğru sözü Tanrısı kabul etti,
Adamın dua dolu tövbeli sözünü.
Tanrısı fenalıklardan elini çekti.
Kanatlarını geren hastalık cinlerini uzaklaştırdı.
Adamın üzüntüleri sevince döndü,
Tanrısı yanına koruyucu bir cin koydu,
Ona müşfik bir melek verdi."*

Tevrat'ta bu hikâye, birçok bilge dolu sözle süslenmiş 1040 satırı kapsayan bir şiir halinde anlatılmıştır. (Tevrat, Eyüb.)

Hikâyenin başında Rab, şeytana, Eyüb'ün iyi bir kul olduğunu söylüyor. Şeytan da, "Eğer onu fena duruma düşürürsen bak sana nasıl lanet edecektir" diyor. Şeytan, Eyüb'ün vücudunu tabanından tepesine kadar çıbanlarla dolduruyor. Eyüb sesini çıkarmıyor. Karısı ona "Bunu veren Allah'a lanet et!" diyor. Eyüb de "Allah'ın iyiliğini nasıl kabul ediyorsak, kötülüğü de öyle üstlenmeliyiz" karşılığını veriyor.

Bundan sonra Eyüb başına gelen felaketleri, dünyaya gelmemesi gerektiğini, Allah'ın bunu haksız olarak kendisine verdiğini şiir halinde anlatıyor. Arkadaşları ise Tanrının haksız iş yapmayacağını, kendisinin bunu hak ettiğini söyleyerek Allah'ı savunuyorlar. Bundan sonra Allah ile Eyüb karşılıklı tartışıyorlar. Her ikisi de kendi yaptıkları iyi işleri sayıp döküyor. Sonunda Eyüb söylediklerine pişman olup tövbe ediyor. Allah da onun tövbesini kabul ederek sağlığına kavuşturuyor ve mal mülkünü de iki kat yapıyor. Böylece Eyüb arkadaşlarının yanında saygınlığını kazanıyor.(38)

Tevrat'taki şiirden, Sumer şiirine paralel olan bazı satırlar:

Bap 63:15-16:

*"Kardeşlerim hainlik ettiler, bir vadi gibi,
Akıp giden vadilerin yatağı."*

Bap 7:3:

*"Miras olarak bana sefalet ayları verildi,
Pay olarak da meşakkat geceleri."*

Bap 7:11:

*"Ruhumun sıkıntısı ile söyleyeyim,
Canımın acılığı ile şekva edeyim."*

Bap 7:11:

*"Niçin günahımı bağışlamaz,
Fesadımı gidermezsin?"*

Bap 10:2:

*"Allah! diyeyim, beni mahkum etme!
Niçin benimle çekişiyorsun bana bildir!"*

Bap 13:1:

*"Bana günahımı ve suçumu bildir,
Niçin yüzünü göstermiyorsun?"*

Bap 13:23:

"Fesatlarım ve suçlanm ne kadar? Bana günahımı ve suçumu bildir!"

Bap 16:6:

"Ağlamaktan yüzüm kızardı."

Bap 19:2:

*"Ne zamana kadar canımı üzecek,
ve beni sözle ezeceksin?"*

Bap 19:13: `

*"Kardeşlerimi benden uzaklaştırdı
ve tanıdıklarım bana bütün bütün yabancı oldular."*

Bap 19:14:

*"Akrabalarım gelmez oldu,
Yakın dostlarım da beni unuttu."*

Bap 19:19:

*"Hep sırdaşlarım benden ikrah ediyorlar,
Sevdiklerim de yüz çevirdiler."*

Bap 30:1:

"Yaşça benden küçük olanlar üzerime gülmekte!"

Bap 34:5:

"Hakkım varken yalancı sayılmaktayım."

Bap 30:26:

*"Ben ı ışık beklerken karanlık geldi,
Ruhum kırıldı, günlerim karardı."*

Bap 34:6:

"Hakkım varken yalancı sayılmaktayım." .

Bap 42:

Şiirin sonu. Eyüb Allah'a söylüyor:

*"Sen her şeyi yaparsın!
Anlamadığım şeyleri söyledim,
Benden üstün olanı bilmediğim, şaşılacak şeyleri
Niyaz ederim, dinle de ben söyleyeyim!
Sana sorayım da bana anlat!
Senin için kulaktan işitmişim,
Şimdi ise seni gözlerim gördü.
Bundan ötürü kendimi hor görmekteyim,
ve tozda küldü tövbe etmekteyim."*

Daha önce de belirtildiği gibi, Eyüb'ün tövbesi Tanrı tarafından kabul edilerek, daha büyük mutluluğa erişiyor.

Görüldüğü gibi, *Sumer* ve *Tevrat* metinleri, konu olarak aynı. *Tevrat*'taki, Sumer, şiirinden en az bin yıl daha geç yazılmış. Daha derin ve kapsamlı, şiirsel bir dil ve bilgi dolu sözlerle donatılmış. Sumer şiiri daha yalın.. Fakat Sumer metninde (tablet) birçok yerin kırık olmasından okunamayan, anlaşılamayan bir hayli satır var. Her ikisinde de bu felaketlerin kendi günahları yüzünden ceza olarak verildiği söyleniyor. Yalnız Sumer inancına göre, zaten her çocuk günahı ile doğuyor. Ötekinde bu belirtilmemiş. *Tevrat*'ta Eyüb Allah'ı görüyor.

Kurân'a gelince, bütün konularda olduğu gibi, bu da çok yüzeysel; ancak dört sure içinde birkaç ayette bulunuyor. Nisâ Suresi, ayet 163 ve En'âm Suresi, ayet 84'te, İbrahim'den başlayarak bütün peygamberler arasında Eyüb'e de vahiy edildiği yazılı.

Enbiyâ Suresi, ayet 83-94:

"Eyüb'e gelince: O Rabbine 'başıma bu dert geldi, sen merhametlilerin en merhametlisisin!' diye niyaz etmişti. Bunun üzerine biz, tarafımızdan bir rahmet ve kulluk edenler için bir hatıra olmak üzere onun duasını kabul ettik. Kendisinden dert ve sıkıntı olarak ne varsa giderdik ve ona aile efradını, ayrıca bunlarla birlikte bir mislini daha verdik."

Sâd Suresi, ayet 41-44:

"Kulunuz Eyüb'ü de an! O Rabbine nida etmiş ve 'doğrusu şeytan bana bir yorgunluk ve azap verdi' diye seslenmişti. 'Ayağını yere vur! İşte yıkanacak, içilecek soğuk su!' Bizden bir rahmet ve olgun akıl sahipleri için de bir ibret olmak üzere ona, hem ailesini hem de onlarla

beraber bir mislini bağışladık. Eline bir sap al da onunla vur, yeminini bozma! Gerçekten biz Eyüb'ü sabırlı bulmuştuk.. O ne iyi bir kuldu, daima Allah'a yönelirdi."

Konu çok kısa yazılmış olmasına rağmen şeytanın azap vermesi, sabır, Tanrıya yakarış, duanın kabul edilmesi, ödüllendirilme, diğer kaynaklarla paralel.

Tevrat araştırmacılarını yüzlerce yıldan beri meşgul eden ve nedenini bulamadıkları bir konu da, yine Sumer metinlerinin çözülmesi ile açıklanabildi. O da *Tevrat'ta* bulunan, "Süleyman'ın Şarkılar Şarkısı" bölümü. Açık saçık şiirlerden oluşan bu bölüm *Tevrat'ta* niçin bulunuyordu? Görünüşe göre onlar ne dinle, ne de tarihle ilgiliydi. Bu şiirlerde bir seven bir de sevilen vardı. Bunu, kilise papazları, İsa'yı seven, kiliseyi sevilen; İbraniler ise Yahveyi seven, İsrail'i sevilen olarak yorumlamışlardı. 19. yüzyılda ise bunların İsrail düğünlerinde yapılan tören ile ilgili olduğu söylenmiş.

Bu yüzyılın ilk yarısından sonra, özellikle İstanbul Arkeoloji Müzeleri arşivindeki Sumer edebi metinleri okunup çözüldü, "Süleyman'ın Şarkılar Şarkısı"ndaki şiirlere benzer şiirler bulundu. Yapılan incelemelerde bunların, Sumerlilerin yeni yıl bayramlarında, sazlar eşliğinde söylenen şarkılar ve ilahiler olduğu anlaşıldı.(39)

Sumer ekonomisi tarıma dayalı olduğundan, onlar için tarımla ilgili konuların en önemlisi, ülkelerinde bolluk ve bereketin olması idi. Bunun için onlar, Aşk Tanrıçaları İnanna ile Çoban Tanrısı Dumuzi'yi (bu başlangıçta bir kral idi, sonradan Tanrı yapılmış nasılsa) evlendirirlerse, onların verimlilik gücünü ve ölümsüzlüklerini paylaşacaklarına ve bu yolla ülkelerinde bolluk ve bereketi sağlayacaklarına inanmışlardı. Bu inanca uyarak Sumer şair ve ozanları onlarla ilgili uzun bir efsane yaratmışlar ve bunu yazıya geçirerek zamanımıza kadar ulaştırmışlardır. Bu hikâyeyi kısaca özetleyelim:

Aşk Tanrıçası İnanna ile Dumuzi birçok zorluktan sonra evleniyorlar. Bu evlilikten sonra Tanrıça yeraltı dünyasına gidiyor. Fakat orası "gidip de dönülmeyen ülke". Kurala göre, Tanrıça olmasına rağmen, yeryüzüne bırakılmıyor. Bilgelik Tanrısı Enki'nin yardımı ile Tanrıça, kendi yerine birini göndermek üzere, yeraltı yaratıkları ile dışarı çıkıyor. Tanrıça her gittiği yerde Tanrı ve Tanrıçaların, kendisinin yokluğundan çuvallar giyerek, yerlerde sürünerek yas tuttuklarını görüyor ve hiçbirini göndermeye kıyamıyor. Fakat kocasının bulunduğu şehre gelip, onu, karısının yokluğuna aldırmayarak keyifle tahtında oturduğunu görünce, büyük bir kızgınlıkla "alın bunu" diyerek cinlere veriyor. Daha sonra yaptığına pişman olan, fakat kocasının cezasız kalmasını da istemeyen Tanrıçanın yardımıyla, Dumuzi in kız kardeşi Rüya Tanrıçası Geştinannan'ın, kardeşi yerine yarım yıl yeraltında kalması, Tanrılar meclisinde kabul ediliyor.

Böylece Dumuzi kış aylarında yarım yıl yeraltında kaldıktan sonra bahar zamanı dışarı çıkıp tekrar karısı ile birleşiyorlar.

Bu birleşmeyi zamanın kralı ile bir başrahibe evlenerek kutluyorlar. Bunun için büyük törenler yapılıyor. Artık yeni bir yıl başlamıştır; ortalık uyanıyor, ağaçlar yeşilleniyor, hayvanlar çoğalıyor.

İşte bu törenlerde okunmak üzere kralın ve rahibenin veya Tanrının ve Tanrıçanın ağzından birbirlerine karşılıklı söylemleri için aşk dolu, sevgi dolu, açık saçık şiirler yazılmış ve bunlar bestelenerek şarkı haline getirilmiştir.

Sumer bereket kültürünü oluşturan bu törenler, bugün "Kutsal Evlenme Törenleri" olarak nitelendirilmiştir.

Bu bereket kültürünün İsa'nın zamanına kadar, hatta daha geç zamanlara kadar sürdüğü anlaşıyor. İşte bu yüzden *Tevrat'tan* birçok dinle ilgili olmayan konu çıkarıldıği halde, bu

şiiirler bırakmış olmalı. Bu törenlerin Süleyman zamanında büyük bir ihtişamla devam ettiği, şiiirlerin ona ait olarak gösterilmesi ile kanıtlanabilir.

Sumer ve *Tevrat* şiiirlerinden bazı bölümleri karşılaştıralım: İstanbul Arkeoloji Müzesi arşivinde bulunan ve bir rahibe tarafından Kral Şusin'e söylenmek üzere yazılmış bir şiiirden bölümler:

*"Güvey kalbimin sevgilisi,
Senin neşen hoştur, bal tatlısı!
Arslan! Kalbimin sevgilisi,
Senin neşen hoştur, bal tatlısı!
Beni büyüledin, karşında titreyerek durayım!
Güvey! Senin tarafından yatak odasına götürüleyim!
Beni büyüledin, karşında titreyerek durayım,
Arslan! Senin tarafından yatak odasına götürüleyim.
Güvey seni okşayayım!
Yatak odasında bal dolu,
Senin güzelliğinle neşelenelim,
Arslan! Seni okşayayım!"*

Tevrat: Neşideler Neşidesi, bap 1:2-4:

*"Beni kendi ağzının öpüşleriyle öpsün:
Çünkü okşamaların şaraptan daha iyidir.
Kokuca ıtırın ne güzel;
Senin adın kabından dökülen ıtır gibidir,
Bundan ötürü seni kızlar seviyor.
Beni kendine çek, biz senin ardınca koşarız,
Kral beni iç odalarına götürdü
Seninle biz ferahlanıp seviniriz,
Senin okşamalarını şaraptan ziyade anarız,
Seni sevmekte onların hakkı var."*

Bap 4:9-11:

*"Kaptın gönlümü, kız kardeşim, yavuklum!
Gözlerinin bir bakışı ile,
Gerdanının tek zinciri ile gönlümü kaptın.
Okşamaların ne güzel, kız kardeşim, yavuklum!
Şaraptan ne kadar hoştur okşamaların,
İtırın güzel kokusu da her çeşit baharattan!
Ey yavuklum! Bal damlatır dudakların."*

(Sumer'de Tanrı Dumuzi, İnanna'ya "kız kardeşim" der.)

Bap 3:11:

*"Ey Sion kızları! Çıkın, Kral Süleyman'ı taç ile görün,
O taç ki, onun düğünü gününde ve yüreğinin sevinci gününde,
Anası onun başına giydirmişti."*

Bu satırlar, kutsal evlenme törenlerinin Kral Süleyman zamanında devam ettiğini kanıtlıyor. *Tevrat'a* göre Süleyman'ın her dinden 700 karısı varmış ve onların dinlerini de Süleyman sürdürmüştü.

Bap 2:10-12:

*"Sevgilim cevap verdi ve bana dedi: Sevgilim, güzelim, kalk da gel.
Çünkü, işte, kış geçti:
Yağmurlar geçip gitti;
Yerde çiçekler göünüyor;
Terennüm vakti geldi."*

Bu satırlar da kutsal evlenme töreninin baharda yapıldığını anlatmaktadır.

Bap 6:10:

*"Bakışı seher gibi,
Ay gibi güzel,
Güneş gibi temiz,
Sancak açmış ordu gibi korkunç,
Bu kadın kim?"*

Bu satırlar da Tanrıça İnanna'nın niteliklerine uymaktadır.

Bap 2: 5-6:

*"Kuru üzümle bana kuvvet verin, elma ile beni canlandırın,
Çünkü aşk hastasıyım ben.
Sol eli başımın altında olsun,
Sağı da beni kucaklasın."*

Sumerce'de buna paralel olan satırlar:

*"Sevgilim, kalbinin adamı,
Sağ elini vulvama koydun,
Sol elin başımı okşadı,
Ağzını ağzıma dayadın,
Dudaklarımı başına bastırdın."*

Görüldüğü gibi, birkaç Sumer şiirinde bile paralellikler bulunuyor. Kuşkusuz bunlar gibi pek çok şiir vardı Sumer'de. Fakat bunların büyük kısmı hâlâ toprak altında olmalı. Belki bazı müzeler ve koleksiyonlarda da henüz okunmayanlar vardır.

Sumer Aşk Tanrıçası İnanna; Akadlarda İştar, İsrail'de Astarta, Yunanlılarda Afrodite, Romalılarda Venüs adı altında saygı görmüş ve varlığını sürdürmüştür.

Bugün de İsa'nın annesi Meryem'e, İnanna'ya ait nitelikler yakıştırılıyor. O da İnanna gibi, göğün hâkimesi, sosyal adaletin savunucusu, fakirlerin, ezilenlerin koruyucusu sayılıyor. Bazı çevrelerde Tanrıça seviyesine getirildiğinden, oğlundan daha çok ona tapıldığından; annelerin, savaşanların, üzüntü çeken ailelerin yardım için ona dua ettiklerinden söz ediliyor. (*The Search of Mary, Richard N. Ostling, Handmaid or Feminist, The Time, Aralık 1991, s.52-56.*)

İsa'nın durumu da Dumuzi'ye benziyor. Dumuzi'nin dövülerek, eziyet edilerek yeraltına götürülüşü, tekrar yeryüzüne çıkışı, İsa'ya yapılanlar ve her yıl yeryüzüne çıktığı düşüncesi, Dumuzi'nin serüvenini andırıyor.

Safevilerde Ali'nin dünyaya yeniden geleceği inancı da Dumuzi efsanesinden kaynaklanıyor demektir.

Dumuzi, takvimimizde Temmuz adı olarak sürüyor. Musevilerde de Tammuz şeklinde. Bu ayın 17'sinde İsrail kadınlarının oruç tutarak mabet kapısına gidip ağlamaları, Dumuzi'nin yeraltına götürülüşü dramını canlandırıyor.

Ülkemizde Mayıs ayı başında bahçelerde, hatta mezarlıklarda (Tahtakuşlar köyünde) kutlanan Hıdırellez şenlikleri, bu kutsal evlenme törenlerinin bir devamı gibi görünüyor. Çünkü şenlik, Hızır ile İlyas Peygamber'in bir araya gelmesi nedeniyle yapılıyor. Ayrıca bu günlerin gecesinde yapılan bir niyetin olacağı, iki yıldızın birleştiğinin görülmesine bağlıymış. Bunun için niyet yapanlar sabaha kadar bu olayı beklerlmiş (Yaşar Kemal'in *Ağrı Dağı Efsanesi*'nden).

Bu kutsal evlenme törenlerinin izleri, bir Çağatay şairi tarafından Hicri 950'de mesnevi şeklinde yeniden kaleme alınmış olan *Bediül-cemal* ve *Seyfelmuluk* hikâyesinde bulunmuştur. (Bkz. Gönül Tekin, *Seyfelmuluk ve Bediülcemal Hikâyesinde Eski Yakın Doğu Kültüründen Kalma Unsurlar Hakkında*, Journal of Turkish Studies, Türk Bilgisi Araştırmaları, Massachusetts, 1985, s.277-300.)

Bütün bunlardan anlaşılacağına göre Sumerlilerin kurdukları din ve yarattıkları zengin edebiyat Ortadoğu milletlerine büyük etki yapmış, hatta dinlerinin temelini oluşturmuştur.

Yalnız, bu etki, Sumerlilerden İsraililere doğrudan doğruya olmamıştır. Çünkü İsrail'in tarih sahnesinde görülmeye başlamasından en az bin yıl önce Sumerliler varlıklarını yitirmişti.

Öyle ise bu kültür onlara nasıl ulaşmıştı? Bu ulaşmanın çeşitli yollarla olduğu bugün kanıtlanabiliyor.

Sumer devletinin, güçlü olduğu çağlarda, sınırları doğuda Hindistan'a (Dilmun?), batıda Akdeniz'e (Ebla, Martu) hatta Kıbrıs'a, kuzeyde Orta Asya'nın batısına (Aratta, Hurrum), güneyde Mısır ve Habeşistan'a (Magan, Meluhha) kadar genişlemişti. Oralara giden asker ve tüccarlar, oralardan ticaret amacı ile gelen insanlar Sümer kültürü ile bir bağlantı kurmuşlardı.

İÖ 2400 yıllarında İsraililer gibi Sami bir ırktan olan Sargon, Sumer'i ele geçirerek bir Akad Krallığı kurmuştu. Onun ve ondan sonra gelen sülalesi zamanında, Samiler Mezopotamya'dan Ortadoğuya kadar yayılmaya başlamış ve Akad dili de konuşulan dil haline gelmişti.

Bir müddet sonra Sumerliler yeniden canlanarak bir Sumer devleti kurdular. O da oldukça kısa bir süre sonra parçalandı. Yine Sami bir halk olan Amoritler, Babil Krallığı adı altında bütün Sumer ülkesine egemen oldular. Bu geçiş devrinde Sumer okulları ve akademilerinde Sumer dili ve yazısı en yüksek düzeye çıkmıştı. Buralarda, Sumerlilerin yarattıkları dinsel ve edebi yapıtları birçok kopya halinde yazılarak, diğer şehirlerdeki eğitim kurumlarına, kütüphanelere gönderildi. Ülkede gittikçe çoğalan Samiler, Sumerce'yi öğrenmek, Sumerliler de Akadca'yı öğrenmek zorunda kaldıklarından, okullarda her iki dilde eğitim yapıldı. Babil devleti kurulduktan sonra, Sumerce halk dili olmaktan çıktı. Fakat Sumerlilerin eğitim tarzı, dinleri, efsaneleri ve edebi yapıtları Babil okullarında öğretilmeye devam edildi. Sumerce, ortaçağdaki Latince, eskiçağdaki Yunanca gibi dinsel bir dil olarak hemen hemen İsa'nın doğumuna kadar sürdü.

Babililer Sumer Tanrılarını, adlarını değiştirerek kendilerine Tanrı yapmışlar; bu Tanrılara ait mabetler, dinsel törenler korunmuş, ilahiler, dualar Sumerce okunmuştur.

İÖ 1500 yıllarında Akadca ve çiviyazısı Ortadoğu'da uluslararası bir dil ve yazı haline geldi ve o ülkelerde, en azından yazarların bu dili öğrenme zorunluluğu ortaya çıktı. Bu yüzden

Sumer okulları ve programları oralarda uygulandı. Böylece Babillilerin Sümerlilerden aldıkları kültür, dilleri ve yazısı yoluyla o ülkelere yayıldı.

Yahudilerin, Hristiyan ve Müslümanların atası olarak kabul edilen İbrahim Peygamber ve ailesi, *Tevrat'a* göre, Mezopotamya'da Kaldealı Ur'dan Harran'a göçmüş, oradan da bir tüccar kolonisi olarak Filistin'e girmişti. Onun askerleri ve parasal gücü ile kendi şahsi Tanrısını onlara Tanrı olarak kabul ettirmiş ve bu arada Mezopotamya'dan getirdiklerini halka aşılamıştı.(41).

En son olarak Babil Kralı Nabukadnezar'ın (604-562) Filistin'i ele geçirip bütün Yahudi bilgilerini Babil'e sürgün götürmesi, bu bilginlere Babil kütüphanelerini inceleme olanağı verdi.

Görüldüğü gibi, Sumer dini ve edebiyatı İsraililere çeşitli çağlar ve yollardan ulaşmıştır. 12. yüzyılda yaşayan Yahudi otoritesi Eben Ezra ve 16. yüzyılda yaşayan Yahudi filozofu Spinoza, *Tevrat'ın*, özellikle Musa tarafından yazıldığına inanılan ilk beş kitabın, Musa tarafından yazılmadığını, ancak Babil tutsaklığından sonra yazılmış olduğunu söylemişlerdir (Robert Cooper, *Thirteen Lectures on Bible*, s.107). (Yahudilere Babil tutsaklığının yaptığı etkiler hakkında daha geniş bilgi için, bkz. Max I. Dimont, *Jews, God and History*, New York, 1962, s.69-72.)

Bu çalışmamızla, din kitaplarına Sümerlilerden geldiğini açıklamaya çalıştığımız konular hakkındaki bilgilerimizi, yine onların icat ettiği yazıya ve yazı malzemesi olarak kullandıkları kile borçluyuz. Onlar bozulan veya eriyen bir nesne üzerine yazmış olsalardı, bunların hepsi çözülemeyen bir sır olarak kalacaktı.

(M.Kemaloglu'nun notu: Muhammed, İslam dininin temellerini, Yahudilerden almıştır. Muhammed'den 3400 yıl önce yaşamış olan Sümer'lerin günümüze kadar gelen yazılı eserleri var iken, Allah'ın-varsa eğergönderdiği iddia edilen Kura'n'ın orijinalinin (yazıya ilk geçirilmiş halinin) bulunmaması garip görünmüyor mu? Allah-varsa eğer- Sümer'ler kadar akıllı mı değil, yoksa Kur'an'ı [Muhammed ve arkadaşları](#) mı hazırladı? Bu durumda da, Kur'an'ın yazılı ilk geçirildiği orijinal hali yok? Spekülasyona açık olsun diye mi? Kur'an bu durumda değişmemiş olarak [kalabilir mi?](#))

Kaynakça:

(38). Robert Cooper, *aynı eser*, s.110'da, bu hikâyenin Yahudi kompozisyonu olamayacağı yazılı. "Bu *Tevrat'ta* bulunan kitaplardan hiçbirisiyle ilgili değil. 'It stand alone in its glory' (O, kendi ihtişamı içinde başlı başına duruyor). Birçok Yahudi bilgini bu kanıda. Bu muhakkak ki, başka bir dilden Yahudiceye çevrilmiştir. Dâhice yazılmış bir kompozisyon ve onda anlatılan drama Yahudilere ait olamaz" diyor. "Kutsal hayalet tarafından yazılmış" diyenler de varmış.

(39). Tarih Sümer'de Başlar, s.252-260.

(40). Samuel Noah Kramer, *The Sacred Marriage Rite, Aspects of Faith, Myth, and Ritual in Ancient Sumer*, Indiana, 1969.

Matta İncili, 22:1-14'te anlatılan "Gök krallığının düğünü" Sümer'in "Kutsal evlenme törenini" yansıtıyor gibi. *Tevrat*, Hezekiel bap 14'te anlatılan fahişe, Sümer'in Aşk Tanrıçası İnanna gibi ve onun kültürünün kaldırılması çabaları ile ilgili görünüyor.

(41). *Tevrat*, G Tekvin bap 14'te, İbrahim'in dövüşçü, tüccar prens olduğu yazılıyor. Evin de bulunan 308 uşak ve askerini, kardeşi oğlu Lu't'u kurtarmak için çeşitli krallarla savaşmış. Cyrus Gordon'a göre (*The Common Background of Greek and Hebrew Civilizations*, s.26.) bu tür topluluklar, askeri olduğu kadar tüccar da oluyorlar ve bulundukları ülkenin sınırlarını koruyorlarmış.

(Kaynak: Bu makale, Muazzez İlmiye Çığ'ın *Kuran İncil Ve Tevrat'ın Sümer'deki Kökeni* adlı kitabından alınmıştır.)

İSLAMİYET GERÇEKLERİ

Kur'an Hadisler Muhammed Şeriat - İÇYÜZÜ

İSLAM VE ŞİDDET

Sivas Olayları, (02 temmuz 1993) boşuna olmadı.. İslamiyeti yaymak ve "kafir"leri ortadan kaldırarak sevap işlemek isteyen dinciler, 35 kişiyi diri diri yakarak, 2 kişiye silahla vurarak katlettiler. Dünya'da din adına işlenen cinayet ve çatışmaların çoğunun İslamiyet için yapılması bir rastlantı mı? Yoksa, islamiyet, şiddet içeren bir din mi? İslamiyet'in bir şiddet ve terör dini olduğu anlaşılmaktadır.

Turan Dursun'un Din Bu adlı kitabından:

Kafirler, nerede bulunsa yakalanmalı, öldürülmeliydi. Bozguncular ya boyunlarından vurularak öldürülmeli, ya asılmalı, ya ellerinden ayaklarından çapraz kesilmeli, ya da sürülmeliydiler. Hristiyan ve Yahudiler ile dost olunmamalıydı. Şeyhülislam fetvalarına göre, Alevilerin kanları helaldi. Peygamberin dört halifesinden üçü, Müslümanların bıçakları ile can vermişti. Şeriatın insanlara vaat ettiği barış buydu.

Olay öğrenilir. Medine'ye, Peygamber'e haber verilir. Peygamber öfkelenmiştir. Adamların yakalanmaları için buyru verir. Hepsini yakalattırır. Suçluları, Hz. Muhammed'in huzuruna getirirler. Peygamber'in kararı kesindir: "Elleri, ayakları çapraz olarak kesilsin. Gözleri oyulup çıkarılsın.."

Emir uygulanır. Suçluların, elleri, ayakları çapraz olarak kesilir. Gözleri oyulur. Medine disinda, güneşin altında ateş gibi yandığı için "Harre" adı verilen yere götürülürler. Suçlular su isterler, su verilmez. "Tasları kemirirler", "ağızlarıyla, dişleriyle toprağı kazarlar." Ölüncüye kadar öyle bırakılırlar. (Buhari, Zekat/68, Cihad/52; Tecrit/Vudu, hadis 172; Müslim, Kesame/9-14, hadis 1671; Ebu Davud, Hudud 3, hadis 4364-4371; Tirmizi, Ebvabü't-Tahare/55, hadis 72-73; Nesei, Tahrimü'd-Dem/7; İbn Mace, Hudud/20, hadis 2578-2579. Buhari, bu hadise yedi yerde ve dokuz yolla, Ebu Davud bir yerde beş yolla, Nesei bir yerde dört yolla gönderme yapmıştır.)

Nedir suçları bu adamların ve öncelikle kimdi bunlar? Ukl veya Ureyna kabilelerindenidirler. Peygambere gelmiş, müslüman olduklarını bildirmişlerdir. Renkleri sarıdır, hastadırlar. Peygamber, önce bütün sevecenliğiyle deve sütü ve "deve sidiğı" içirerek onları iyileştirir. Havadar bir yere gitmek isterler. Peygamber bir deve sürüsü verir ve yanlarına bir çoban katar. "Herifler" çobani öldürür ve Peygamber'in deve sürüsünü alır götürürler. "Peygamber, iskenceye karşı olduğu halde, bu olayda nasıl olmuştur da, iskenceyle öldürülmelerini emretmiştir?" Bu soru, hadis kaynaklarında tartışılır. Kimileri, bu infazi "iskenceyi yasaklamadan önce uygulattığını" öne sürerler. Kimisi, uygulamanın bir "kisas" olduğunu belirtir. Çünkü, suçlular da Peygamber'in çobanına aynı iskenceyi yapmışlardır. Hakim görüş ise, Peygamber'in Maide suresinin 33.ayetini yerine getirdiğı, yani Allah'ın buyruguna göre hüküm verdiği yönündedir.

Yeryüzünde bozgunculuk yapanlar, ölümlerden ölüm beğenmelidirler. Maide suresinin 33.ayetinde su buyruk verilmiştir: "Allah ve resulüyle savasanların ve yeryüzünde bozgunculuk yapmaya çalışanların cezası, ya boyunleri vurularak öldürülmeleri, ya asilmaları, ya ellerinin ayaklarının çapraz kesilmeleri ya da bulundukları yerden sürülmeleridir. Bu, onların dünyada çekecekleri rezilliktir. Ahirette ise, onlara daha büyük azap hazırlanmıştır."

Kanlarınızı ve mallarınızı kurtarmak istiyorsanız: Peygamber diyor ki: "Onlar, Allah'tan başka Allah olmadığina, Muhammed'in onun kulu ve elçisi olduğuna inanıncaya, bizim kiblemize dönünceye, kestiklerimizi yiyinceye, ve namazımızı kilincaya ve zekatlarını verinceye kadar, insanlarla öldürüşmem (mukatele) emroldu. İnsanlar, bunları yerine getirdikleri zaman, benden kanlarını ve mallarını kurtarmış olurlar.(Buhari, Selat/28; Tecrid, hadis 24; Ebu Davud, Cihad/104, hadis 2641; Müslim, İman/32, hadis 20,22)

Sirin Tekin, henüz 17 yaşındaydı. Çevresinde çok sevilen bir gençti. Öğrencilerin demokratik haklarından sözederdi. Oruç tutmuyordu. O gün, 3 Mayıs 1987, Van 100.Yıl Üniversitesi'nin karsisindeki kahvede oturuyordu. "İslamin bekçileriyiz," diyorlardı. Kendilerine "mukatele" emrolduğuna inanıyorlardı. Rektör de "Onlar İslam adına dövüşürler," dememis miydi? Sirin Tekin, "kanini" saldırganlardan kurtaramamıştı.

Yaptığınız alisverise sevinin: "Allah şüphesiz, Allah yolunda savasip öldüren ve öldürülen müminlerin canlarını ve mallarını -Tevrat, İncil ve Kur'an'da sözverilmiş bir hak olarak- cennet karşılığında satın almıştır. Verdigi sözü, Allah'tan daha çok tutan kim vardır? Öyleyse, yaptığınız alisverise sevinin! Bu, basaridir". (Tevbe Suresi,111) Kafir öldüren müslümana cennet müjdelenmiştir.

Suç u elestirmekti

Esref Oglu Ka'b, genç bir sairdi. Peygamberi ve ona inanları elestiriyordu. Peygamber bir gün arkadaşlarına sordu: "Bu adamı öldürebilecek kimse var mı?"

Mesleme Oglu Muhammed, ortaya atıldı: "Ben varım."

Esref Oglu Ka'b, nasıl öldürülecekti? Planlar yapıldı. Hadis kitaplarının yazdığına göre, "yalan"lar uyduruldu, "tuzak" hazırlandı. Bir gece, kalesinde bulunan sairin kafası kesilerek plan sonuçlandırıldı. Ve, kesik baş, peygambere götürüldü. (Buhari, Cihad/15/1, Rehn/3, Tecrid, hadis 1578; Müslim, Cihad/119, hadis 1801; Ebu Davud, Cihad/169, hadis 2768)

Kadınlar ve çocuklar onlardansa, kimler öldürülebilirdi? "Eli silah tutan tüm erkekler öldürülebilirdi." Henüz, aklını, belleğini yitirmemiş olan yaşlılar da öldürülebilirdi. Ama, deliler öldürülemezdi. Bu hükmün de istisnası vardı. Eger, deli savasir durumdaysa, zenginse, ya da hükümdarlık makamındaysa öldürülürdü. Peygamber, söyle emretmisti: "Müsriklerin yaşlılarını öldürün de çocuklarını bırakın!"(Ebu Davud, Cihad/121, hadis 2670; Tirmizi, Siyer/29, hadis 1583.)

Bu emir, Kurayza Yahudileri'nin öldürülmesi sırasında verilmisti. Çocukların bırakılması isteniyordu. Çünkü onlar ele geçirilmiş değerli ganimetlerdi, köle apılacaklardı. Bu katliamda, Peygamber'e dil uzattığı için bir kadın da öldürüldü. Gene, gece baskınlarında, kafirler toptan kilçtan geçirilirken, evler yakılıp yıkılırken, öldürülenler arasında kadınlar ve çocuklar da bulunuyordu. Bunun üzerine, Peygamber'e arkadaşlarından biri söyle sordu: "Ya Resulallah! Evlere yapılan gece baskınlarında, müsriklerin kadınları, çocukları da öldürülüyor, ne dersin?"

"Onlar da öbürlerindendir.(Kadın ve çocuklar da onlardandır.)(Bkz.Ebu Davud, Cihad/102, hadis 2638; Cihad/121, hadis 2672; İbn Mace, Cihad, hadis 2840; Ahmet İbn Hanbel, 4/46;

Tirmizi, Siyer/19, hadis 1570)

Ya "bizden" olan kadınlar, Müslüman annelerimiz, esleimiz, kız kardeşlerimiz, arkadaşlarımız?

Onlar erkeklerin yönetimine boyun egmeliydiler. Eger, uslu davranmazlarsa, "Ögüt verin, yataklarından ayrılın, yine de yola gelmezlerse, onları dövün" diyordu kutsal kitap (Nisa suresi,34). Müslüman kadının kismeti de, siddet idi.

Ateste yakmak Allah'a aittir ama..

Peygamber, atese atarak öldürmeyi doğru bulmuyordu. Hz. Muhammed, bir gün Muhammed'in oğlu Hamza'ya çağırır. O'nu bir savaş birliğinin başına komutan olarak atar ve şu buyruğu verir: "Falan kişiyi bulursanız, atese atıp yakın!"

Hamza, birliğiyle yola çıkmak üzeredir. O sırada Peygamber, Hamza'ya çağırır: "Falancağı bulursanız ateste yakın, dedim. Ama, önce öldürün, sonra yakın. Çünkü, ateste yakma cezasını, yalnızca atesi yaratan verebilir.(Ebu Davud, Cihad/122, hadis 2673)

Ebu Hureyre anlatıyor. Bir gün, peygamber bizi, bir savaş birliği olarak düşmana gönderiyordu. O sırada, Kureys'ten iki kişinin adlarını vererek şöyle dedi: "Bunları yakaladığınızda atese atın, ikisini de!.."

Peygamber, bir süre sonra dönüp emrini şöyle düzeltti: "Size, onları bulursanız, ikisini de yakın, dedim, ama yakmayın. Çünkü, ateste yakma cezasını yalnızca Allah verir. Siz bu iki kişiyi yakalayıp öldürün yalnızca. (Buhari, Cihad/107,149; Ebu Davud, Cihad/122, hadis 2674; Tirmizi, Siyer/20, hadis 1571)

Peygamberin tutumu buydu ama, onu izleyen halifeleri, Allah'a mahsus olan atese atma cezasını pekala uygulayabilmişlerdi. Hatta bunu yaparken, icazeti peygamber'den aldıklarını bile söylemişlerdi. Ebu Bekir, Peygamber'in ölümünden sonra başgösteren dinden dönme ("ridde") olayları sırasında, komutanlarına şu talimatı vermisti: "Daha da direnirlerse, demirle daglayın, ateste yakın!"(Taberi, Tarih, 1/1881-1885; Leoni Gaetani, İslam Tarihi, çev.Hüseyin Cahid, İstanbul,1926,8/276) Ve bu talimat uygulanmıştı. Halid İbn'ül-Velid, savaş sırasında "ates çukurları" açtırmış, yaktığı ateşin içine, birçok kimseyi diri diri attırıp yaktırmıştı. Kadın da vardı bunların içinde. Bir tutsak kadına, müslüman olması önerilir, kabul etmez. Bunun üzerine, atese atılacağı söylenir. Kadın, "Hosgeldin ölüm! Yazık ki başka kurtuluş yolum yok, o yüzden kendimi atıyorum atese." anlamındaki şiirini okuyarak, kendini atese atar. (İbis, Yaprak, 28-34; Cetani, Yaprak, 8/306)

Ebubekir'e, "ateste diri diri yakma cezası"ni nasıl verdiği sorulduğunda, Halife, Peygamber'in bu tür cezaya izin verdiğini söyler.

İnsanları, inançlarını bırakmıyorlar diye, "ates çukuru"na attırıp yakanlardan birinin de Ali olduğu aktarılır. Buhari'nin de yer verdiği bir hadiste, Ali'nin "bir topluluğu atese attırıp yaktığı" İbn Abbas'a söylendiğinde, İbn Abbas'ın şöyle dediği belirtilir: "Ben olsaydım bunu yapmazdım. Çünkü, Peygamber, 'Tanrı'nın verdiği biçimde ceza vermeyin!' demisti. Ben olsaydım, öldürürdüm yalnızca."(Buhari, Cihad/149; Tecrid, hadis 1264; Nesei, Tahrimu'd-Dem/14)

Evlerini, ağaçlarını yakın

Peygamber'in döneminde, "gece baskınları" düzenlenirdi. Peygamber'in emriyle, "Öldür, öldür!" siarları haykırılırdı. Sonra da yağmaya girilirdi. (Ebu Davud, Cihad/102, hadis 2368; İbn Mace, Cihad/30, hadis 2840) Filistin'de, "Ubna" (sonraları Yübna denmiştir) denen

bir yere Peygamber bir baskin düzenlemisti. Baskini yapacaklara da su buyrugu veriyordu: "Sabahleyin, Übna'ya (ansizin) baskin yap ve orayı yak!" Ve, Übna köyü yakiliyordu. İçindekilerle birlikte.(Ebu Davud, Cihad/91, hadis 2616, c.3, s.88, ayrıca, s.124'deki 2 no.lu not; Ibn Mace, Cihad/31, hadis no: 2843, c.2, s.948) Düşmanın bulunduğu yerdeki ağaçlar, ürünler ya yakilir, ya da kesilirdi. Peygamber, Benu Nadir kabilesinin hurmalıklarını yaktirmisti, ayrıca kestirmisti. Hasar Suresi'nin 5 ayetinde bu olaya kısaca değiniliyordu. "Inkarci kitap ehlinin yurtlarında hurma ağaçlarını kesmeniz veya onları kesmeyip gövdeleri üzerinde ayakta bırakmanız, Allah'ın izniyledir. Allah, yoldan çıkanları böylece rezillige ugratır."

Bu ayette geçmeyen "yakma olay"ı, hadislerde yer alıyor. (Buhari, Cihad/154, Hars/6, Megazi/14, Tesir/59/2, Tecrid, hadis 1576; Müslim, Cihad 29-31, hadis 1746; Ebu Davud, Cihad/91, hadis 2615; Tirmizi, Siyer/4, hadis 1552; Ibn Mace, Cihad/31, hadis 2845; Darimi, Siyer/22; Ahmed Ibn Hanbel, 2/8,52,80.) İslam hukukunda, cihad sırasında, düşman kesimindeki yas ağaçların kesilebileceği, kesilmeden yakılabileceği hükme bağlanmıştır. (Damad, c.1,s.496.)

Hiz. Ömer'in kilicinden kurtulamayan ise, insanlığın büyük ir kültür hazinesi, Iskenderiye Kütüphanesi'ydi.

Kisas size farz kilindi

Bakara Suresi, 178. Ayet: "Ey inananlar, öldürmede kisas size farz kilindi. Hüre hür, köleye köle, kadına kadın." Nahl Suresi, 126.ayet: " Eger bir topluluğa azap edecekseniz, size yapılan azabın esiyle azap edin." Kuran bir ikaz (uyarı) kitabıdır: (Allah sevgisine az yer verir.) Enam Suresi, 19.ayet: "Bu Kuran, sizi ve ulaşılacak herkesi uyarmak için vahiy oldu."

Araf Suresi, 1.ayet: "Bu kitap sana korkutman, insanları da öğütlemen için indirilmiştir."

Müdesir Suresi, 1 ve 2. Ayetler:" Ey örtüsüne sarınmış kimse, kalk ve ikaz et."

İslamcı terör örgütleri tarafından suikaste uğrayan fikir adamları ve yazarları hepimiz tanıyoruz. [Turan Dursun](#) başta olmak üzere [yazar ve fikir adamları](#) susturulmak istendi. Değerli gazeteci ve yazar Uğur Mumcu'nun, İran destekli bir İslamcı örgüt olan Selamcılar tarafından öldürüldüğü belirlendi ve kaatilleri cinayetden 7 yıl sonra Mayıs 2000'de yakalandı.

Günümüzde de başta [Hizbullah](#) olmak üzere çeşitli İslamcı terör örgütleri insanları kaçırıyor ve öldürüyor.. Nitekim, 19.01.2000 günü, Hizbullah'ın kaçırdıktan sonra işkence ederek öldürdüğü 10 kişinin toplu mezarı İstanbul'un Üsküdar ilçesinde bulundu. Ayrıca, Ankara, Konya ve Tarsusta da islamcı terör örgütü tarafından işkence ve boğularak öldürülen kişilerin toplu mezarları bulunuyor.. Hizbullah, 24 Ocak 2001 günü, Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan ve 5 polis memurunu alçakça pusuya düşürüp katletti. (Hizbullah'ın mezar evleri haberlerini okumak için [tıklayınız](#)).

Hizbullah örgütünün, Mısır'da kurulu Müslüman Kardeşler örgütü ile bağlantısı olması ihtimalinden yine alçakça bir bombalı suikast sonucu katledilen yazar Uğur Mumcu söz ediyordu..

Türkiye'de son yıllarda yaşanan en vahşi islamî şiddet uygulaması, hatırlanacağı üzere 2 Temmuz 1993 günü Sivas'ta görüldü. Sivas'taki Madımak Oteli'ne Aziz Nesin'in düşünce ve davranışları bahane edilerek saldırıldı ve 35 kişi diri diri yakılarak, 2 kişi de ateşli silah ile vurularak, toplam 37 kişi katledildi.

İran ve Bangladeş gibi İslam şeriatı ile yönetilen ülkelerde, İslamiyete aykırı düşüncelerini açıklayan [Salman Rüşdi](#) ve [Teslime Nesrin](#) gibi yazarları ölüme mahkum eden "fetva"lar

çıkarılıyor. Türkiye'de de, [Hizbullah](#) adlı İslamcı örgüte bir zamanlar hizmet etmiş İslamcı bir kadın yazar olan Konca Kuriş, İslamiyetin gerçeklerini zamanla görmeye başladı ve İslam şeriatına yönelik eleştirileri ile "müslüman kadınlara kötü örnek" olduğundan, 1998 yılının yaz aylarında kaçırıldı ve 22.01.2000 tarihinde Konya'da islamcı terör örgütü Hizbullah'ın toplu mezar olarak kullandığı evlerden birinin bodrum kstında cesedi bulundu. Konca Kuriş'in, Hizbullah tarafından önce işkence edilerek sonra da boğularak öldürüldüğü anlaşıldı.

11 Eylül 2001 tarihinde de Amerika Birleşik Devletleri'nin dünyaca meşhur New York kentindeki WTC (Dünya Ticaret Merkezi) binalarına kaçırdıkları iki adet yolcu uçağı ile vahşice intihar saldırısı yapan müslüman teröristler ile, yine aynı gün kaçırdıkları diğer iki adet yolcu uçağının birisini ABD Savunma Bakanlığı'na yine vahşice intihar dalışı yapmakta kullanan, diğerini hedefe varamadan içindeki yolcularla düşüren müslüman teröristler, "islami terör"ün ne olduğunu bütün dünyanın görmesini sağladılar. Bu müslüman teröristler, Allah yolunda bu intihar eylemiyle cennete gideceklerine [inanarak](#) binlerce kişiyi öldürdüler.

Pakistan'da 2002 yılının Ocak ayında aşırı İslamcı bir örgüt tarafından kaçırılan The Wall Street Journal gazetesinin muhabiri Daniel Pearl, boğazı kesilerek öldürüldü. Bu vahşi cinayet videoya çekildi ve dehşet görüntülerinin yer aldığı kaset Pakistanlı bir gazeteciye gönderildi. Video kasette, 23 Ocak'ta Pakistan'da kaçırılan Pearl'ün, birisiyle konuştuğu sırada, arkasından yaklaşan bir başkası tarafından boğazı bıçakla kesilerek öldürüldüğü görüldü. Pearl, son söz olarak, kendisinin ve babasının Musevi olduklarını söylüyordu.

Şubat 2002'de Hindistan'ın batısında bulunan ve Müslüman nüfusun yoğun olduğu Gucarat eyaletinde Hintli eylemcileri taşıyan bir trenin yakılması sonucu 56 kişi öldü.

Yine Pakistan'da 2002 yılı Mart ayında İslamabat'ta bir uluslararası Protestan kilisesine bombalı saldırı düzenlendi. İki kişinin 6 adet bomba attığı saldırıda 2'si Amerikan vatandaşı 4 kişi öldü, aralarında Amerikalıların da bulunduğu 45 kişi yaralandı.

Terörün dini olmaz diyenlerin kulakları çınlasın.. İslami terör merkezlerinden birisi olan cami:

Nazi üssünden radikal İslam'a - Hürriyet 13.07.2005

Amerikan Wall Street Journal Gazetesi, ilk planlarını Nazilerin yaptığı, soğuk savaş yıllarında komünizme karşı CIA ve MI6 gibi gizli servislere hizmet eden Münih İslam Merkezi'nin nasıl bir terör üssüne dönüştüğünü yazdı. Gazeteye göre Mısır kaynaklı Müslüman Kardeşler'in etkisi altına giren cami radikal İslam'ın Avrupa'ya kök salmasını sağladı.

İLK planlarını Naziler'in yaptığı, soğuk savaş döneminde de gizli servislerin hakimiyet savaşı verdiği Almanya'nın ünlü Münih Camisi'nin, şimdi aşırı dinci teröristlerin üssü olduğu iddia edildi. Amerikan Wall Street Journal gazetesi, El Kaide saldırılarını gerçekleştiren teröristlerin bir çoğunun Alman İslam Konseyi denetimindeki camiden geçtiğine dikkat çekerek, terörün finansörlüğünü de yine cami ile özdeşleşen İslam Konseyi'nin sağladığını yazdı.

Gazetenin araştırmasına göre, geçmiş Nazi'lere kadar dayanan camiye önce Türk kültürü araştırmacısı bir Alman profesör, ardından eski Nazi SS subayı Türk imam, daha sonra Mısır merkezli Müslüman Kardeşler örgütünün ideologu ve son olarak da El Kaide'ye maddi destek sağlamak suçuyla hakkında soruşturma açılan bir banker kontrol etti. İkinci Dünya

Savaşı sırasında 5 milyon Sovyet esir içindeki bir milyona yakın Müslüman Türkü, kendi saflarına katan Alman ordusu, Türkoloji profesörü Gerhard von Mende'nin tavsiyesiyle Türkiye cumhuriyetler kökenli askerleri Münih'te üslendirdi. Savaş sonrasında yine Profesör Mende'nin önderliğinde Münih'te Sovyet kökenli Müslümanlara evsahipliği yapacak bir cami inşaatı planları yapıldı.

Amerikan gizli servisi CIA ve İngiliz Gizli Servisi MI-6 soğuk savaş yıllarında Münih'te cami inşaatı konseyi etrafında toplanan eski Müslüman Nazi askerlerini komünizmle mücadele operasyonlarında kullandı. 1957 yılında cami inşaat konseyine CIA için çalışan Kafkasya kökenli İbrahim Gocaoğlu ve ardından da yine CIA için çalışan Nazi ordusunun eski imamı Özbek asıllı Nurettin Nakibhoca Namangani liderlik yaptı.

1973 yılında ise, inşaatı tamamlanan cami ve örgüt üyelerinin liderliğini, Müslüman Kardeşler örgütünün kurucusu Hasan el-Banna'nın damadı Said Ramazan üstlendi. CIA için çalıştığı ileri sürülen Ramazan, inşaat tamamlandıktan sonra Alman İslam Konseyi adını alan örgütü Müslüman Kardeşler'in 'fiili diplomatik misyonu' haline getirdi.

11 Eylül saldırılarına katılan teröristlerden 4'ünün Münih Camii ve Alman İslam Konseyi bağlantıları ortaya çıkınca, ABD o dönemde cami yöneticisi Galib Himmet'in malvarlığını dondurdu.

İslami Terör'ün son yıllardaki saldırıları:

11 Eylül saldırılarıyla adını tüm dünyaya duyuran Usame Bin Ladin'in lideri olduğu El Kaide terör örgütünün eylemleri 1993 yılında başladı. Müslüman teröristler cihad için şu saldırıları yaptılar:

1993

26 Şubat - ABD: New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'ne yönelik bombalı saldırıda 6 kişi öldü, 1000 kadar kişi yaralandı.

1995

13 Kasım- SUUDİ ARABİSTAN: Başkent Riyad'daki Ulusal Suudi Muhafız binası önünde bomba yüklü araç havaya uçtu, 5 ABD'li asker, 2 Hintli asker öldü.

1996

25 Haziran- SUUDİ ARABİSTAN: Dahran yakınlarından Hobar Amerikan Üssü girişinde bomba yüklü kamyonla düzenlenen saldırıda tamamı ABD'li 19 asker öldü, 386 kişi yaralandı.

1998

7 Ağustos- KENYA-TANZANYA: Nairobi ve Darüsselam'daki Amerikan Büyükelçilikleri yakınlarında bomba yüklü 2 araç havaya uçtu, 12'si ABD'li 224 kişi öldü, binlerce kişi yaralandı.

2000

12 Ekim- YEMEN: Amerikan destroyeri USS Cole'a Aden açıklarında düzenlenen intihar saldırısında 17 ABD askeri öldü, 38 kişi yaralandı.

2001

11 Eylül- ABD: 4 uçak kaçırıldı. İki New York'taki Dünya Ticaret Merkezi kulelerine daldı, üçüncü uçak ABD Savunma Bakanlığı'na dalarken, dördüncü uçak Pennsylvania'da düştü. Son rakamlara göre olaylarda 2978 kişi öldü.

2002

11 Nisan - TUNUS: Cerba adasındaki Ghriba Sinagogu'na yönelik intihar saldırısında 14'ü Alman 21 kişi öldü

8 Mayıs - PAKİSTAN: Fransız gemi yapım şirketi çalışanlarını taşıyan otobüse yönelik intihar saldırısında 11'i Fransız 14 kişi öldü.

6 Mayıs - YEMEN: Fransız petrol gemisi Limburg, Yemen açıklarındaki saldırıda hasar gördü, mürettebattan 1 kişi öldü.

12 Ekim- ENDONEZYA: Bali'de bir diskoteğe yönelik, bombalı araçla yapılan saldırıda 202 kişi öldü, 300 kişi yaralandı. Kurbanların çoğu Avustralyalıydı.

28 Kasım - KENYA: Mombasa'daki bir otele yönelik intihar saldırısında 18 kişi öldü. Aynı saatlerde bir İsrail ticari uçağı Mombasa'dan kalkışından sonra fırlatılan 2 füzeden kurtulmayı başardı.

2003

12 Mayıs- SUUDİ ARABİSTAN: Riyad'da düzenlenen eşzamanlı 3 saldırıda 9'u intihar komandosu 35 kişi öldü, 200 kadar kişi yaralandı.

5 Ağustos - ENDONEZYA: Cakarta'daki Amerikan Marriott oteline yönelik intihar saldırısında 12 kişi öldü, 150 kadar kişi yaralandı.

8 Kasım - SUUDİ ARABİSTAN: Riyad'da bir mahallede bomba yüklü araçla düzenlenen saldırıda 17 kişi öldü, 100'den fazla kişi yaralandı.

12 Kasım - IRAK: Ülkenin güneyindeki Nasıriye'de İtalyan askeri üssüne yönelik, kamyonla düzenlenen saldırıda 19'u İtalyan 28 kişi öldü.

15 Kasım - TÜRKİYE: İstanbul'da iki sinagoga yönelik çifte saldırılarda 2'si intihar komandosu 30 kişi öldü, 300 kadar kişi yaralandı.

20 Kasım - TÜRKİYE: İngiltere Başkonsolosluğu ile İngiliz sermayeli HSBC bankasına yönelik çifte saldırıda İngiliz Başkonsolosu dahil 33 kişi hayatını kaybetti. 5 gün arayla düzenlenen saldırılar İBDA-C ve El Kaide tarafından üstlenildi.

2004

» 9 Mart- TÜRKİYE: İki intihar komandosu, İstanbul Kartal'daki mason locasına bombalı

saldırı düzenledi, biri saldırgan 2 kişi öldü.

11 Mart- İSPANYA: Madrid'de trenlere yönelik bombalı saldırılarda 198 kişi öldü, 1400 kadar kişi yaralandı.

2005

07 Temmuz - İNGİLTERE: Londra'da 3 metro ve 1 otobüse düzenlenen bombalı saldırılarda 50 kişi öldü, 700 kişi yaralandı.

Riddet, İrtidat ve Mürted

Riddet ve irtidat kelimelerinin anlamı İslam dinini terk etmektir. Mürted'in kelime anlamı ise İslam'ı terk eden manasınadır. Kuran'a göre, İslam'ı terk eden cehenneme gidecek ve orada ebedi olarak kalacaktır. Bakara 217 ayetin son satırlarında bu açıkça ifade edilmiştir.

Bakara / 217. Sana haram ayı, yani onda savaşmayı soruyorlar. De ki: O ayda savaşmak büyük bir günahdır. (İnsanları) Allah yolundan çevirmek, Allah'ı inkâr etmek, Mes-cid-i Haram'ın ziyaretine mâni olmak ve halkını oradan karmak ise Allah katında daha büyük günahdır. Fitne de adam öldürmekten daha büyük bir günahdır. Onlar eğer güçleri yeterse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler. Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemlikler ve orada devamlı kalırlar.

Nahl / 106. Kim iman ettikten sonra Allah'ı inkâr ederse -kalbi iman ile dolu olduğu halde (inkâra) zorlanan başka- fakat kim kalbini kâfirliğe açarsa, işte Allah'ın gazabı bunlarıdır; onlar için büyük bir azap vardır.

Her fırsatta İslam dininin hoşgörü dini olduğunu vurgulamayı kendine vazife edinen din ulemalarımız, henedense bu ayetleri görmezden gelirler. Ali İmran / 90. İnandıktan sonra kâfirliğe sapıp sonra inkârcılıkta daha da ileri gidenlerin tevbeleri asla kabul edilmeyecektir. Ve işte onlar, sapıkların ta kendisidirler.

Allah Nisa 137 ayete göre bağışlayan olmadığı ve salt İslam'ı terk ettiler diye onları doğru yola iletmediği gibi,

Nisa / 137. İman edip sonra inkâr edenleri, sonra yine iman edip tekrar inkâr edenleri, sonra da inkârlarını arttıranları Allah ne bağışlayacak, ne de onları doğru yola iletecektir.

Dinden dönenler biraz da, şeytanın suçu gibidir ve Allah onları şeytanla baş başa bırakmıştır.

Muhammed / 25. Şüphesiz ki, kendilerine doğru yol belli olduktan sonra, arkalarına dönenleri, şeytan sürüklemiş ve kendilerine ümit vermiştir.

İslam'ın genel anlayışında ise, dinini değiştirmenin cezası ölümdür. Bu hadislerde açık şekilde belirtilen konulardan biridir.

Resulullah (SAV) şöyle buyurdu: Kim dinini değiştirirse onu öldürün. Buhari, Cihad ve's-Seyr, 2794 1585 Zeyd İbni Eslem (radiyallahu anh) anlatıyor : Resulullah (SAV) buyurdular ki, Dinini değiştirenin boynunu vurun.

İmam Malik, bu hadisi Muvatta'da (Akdiye 15- 2736) kaydeder ve hadis hakkında şu

açıklamayı sunar : Bu hadisin manası şudur, herkim İslam'dan karak zındıklık ve benzeri bir dine girecek olursa kendisine galebe alındığı taktirde öldürülür. Öyle birine tevbe teklif edilmez. Zira gerçekten tevbe edip etmediği bilinemez. Çünkü bunlar (galebeden önce) küfürlerini gizleyip, müslüman olduklarını iddia ediyorlardı. Ben böylelerinin küfrü, delille sübut bulduğu taktirde, tevbe etmeye ağırlmalarını uygun bulmam, (tevbe etse de kabul edilmemeli) Devamla der ki, " Bizim nezdimizde esas olan şudur : Bir kimse irtidat ederse tevbeye ağırlır, (kendisine galebe çalınmazdan önce) tevbe ederse hayatı bağışlanır, aksi taktirde öldürülür.

İmam Malik devamla der ki, Resulullah, Dinini terkedeni öldürün hadisinin manası : Kim İslam'dan çıkıp başka dine geçerse demektir. İslam'dan başka bir dinden çıkarak bir diğer dine geçerse demek değildir. Sözelimi, Yahudiliği terkederek Hristiyanlığa veya mecusiliğe geçen kastedilmemiştir. Bundan dolayı, ehl-i zimme'den herhangi biri böyle bir din değiştirmesi yapacak olsa ne tevbeye çağırılır, ne de öldürülür.

İrtidat, büyük günahlardandır. Kişinin bütün hayır amellerini sevabını yok eder. Hadisi açıklayan İmam Malik, esas itibariyle zındık oldukları halde müslüman görünen kimselerin irtidat etmeleri halinde, yakalanınca tevbesine güvenilmeyeceği kanaatindedir. Bu sebeple Malik'e göre onlara tevbe teklif edilmez, tevbekar olup, İslam'a geldiklerini beyan etseler bile bu tevbe onlardan kabul edilmez. İmam Şafi tevbelerinin makbul olduğuna hükmeder. Ebu Hanife'nin onlar hakkında iki ayrı görüşü olmuştur.

Zındık, Kamus'da, Ahiret'e veya Rububiyet'e inanmayan veya küfrünü gizleyerek iman izhar eden kimse diye açıklanır. (Kütüb-i Sitte Cilt/6 Sayfa 189)

İbni Abbas'ın, kadın mürted de öldürülür sözü delil getirilerek Hanefilerin hükmüne itiraz edilmiş ve ilaveten Ebu Bekir'in hilafeti sırasında irtidat etmiş olan bir kadını, henüz pek çok sahabe hayatta iken öldürttüğü, kimsenin buna itiraz etmediği gösterilmiştir. Hz. Muaz Yemen'e giderken Resulullah kendisine bu mevzu ile alakalı olarak şunu söylemiştir : İslam'dan herhangi biri vazgeçecek olursa, onu tekrar davet et, dönerse ne ala, dönmezse boynunu vur. Herhangi bir kadın İslam'dan irtidat edecek olursa, onu da geri çağır, dönerse ne ala, dönmezse boynunu vur.

Zürkani, " Kaydedilen bu muaz hadisi, sadedinde olduğumuz ihtilafta nasdır, hükmüne uyulması gerekir" der.

Buhari ve başka bir kısım kaynaklarda rivayet edilen bir kıssa da konumuza şık tutar. İkrime'nin rivayetine göre, Hz. Ali'ye bir kısım Zındık getirilmişti. O bunları yaktırdı. Haber ibni Abbas'a ulaşınca, Onun yerinde ben olsaydım yaktırmazdım. Çünkü Hz. Peygamber'in yasağı var, Allah'ın azabı ile azab vermeyin. Fakat öldürtürdüm zira efendimiz, kim dinini değiştirirse öldürün, diye emrediyor. (Kütüb-i Sitte Cilt/6 Sayfa 190)

Muhammed'in İrtidat Üzerine Öldür Emirleri

İbni Abbas (ra) anlatıyor, Abdullah ibni Sad ibni Ebi's Sarh, Hz. Peygamber'e katiplik yapıyordu. Şeytan ayağını kaydırıp, adam irtidat ederek kafirlere sığındı. Resulullah, Fetih günü onun öldürülmesini emretti, ancak Hz. Osman onu himayesi altına aldı. Resulullah da bu himayeyi tanıdı. (Ebu Davud, Hudud 1-4358, Nesai, Tahrimu'd-Dem 15, (7-107)

Hernekadar Bakara 256'da dinde zorlama yoktur ifadesi varsa da bu ifade, slam'ın şartlarını yerine getirmede zorlama yoktur manasındadır. Bakara 217 'nin son satırındaki ifadeler bu düşüncüyü kanıtlar.

Basında İslami Şiddet Haberleri

İslamiyeti eleştiren sinema yönetmeni T. Van Gogh öldürüldü Hürriyet 03.11.2004

İslam'da kadına yönelik şiddeti konu olan 'Submission-İtaat' filminin ardından tehditler yağdırılan Hollandalı yönetmen Theo Van Gogh, Amsterdam'da sokak ortasında öldürüldü. Geleneksel Fas kıyafetli müslüman saldırgan, yönetmene 3 el ateş edip, defalarca bıçakladı. Hollanda televizyonlarında gösterilen 10 dakikalık 'Submission-İtaat' filminin senaryosunu, zorla evlendirilmek istendiğinden ülkesi Somali'den kaçan, Liberal Partili milletvekili Ayaan Hirsi Ali yazdı. Film zorla evlendirilen, amcasının tecavüzüne uğrayan, kocasının zulmüne katlanan Müslüman bir kadının öyküsünü anlatıyor.

Mini eteğe karşı olanlar beni taşladı Hürriyet 15.09.2004

Güzin Ablacım, günüm çok güzel başlamıştı ama akşam sinirlerim bozuk bir şekilde, hem de bacaklarımda üç kocaman taş yarasıyla eve dönmek zorunda kaldım. İstiklal Caddesi'nin orta yerinde, güpegündüz sapanlı bir grup aşırı İslamcı gencin saldırısına uğradım. Olay tam da Galatasaray Lisesine gelmeden hemen önce, İstiklal Caddesi'nin sol tarafında oldu. Birden bire bacağıma bir taş isabet etti. İlk başta tesadüf olduğunu düşündüm. '40 yılda bir mini etek giydik, bacaklarıma nazar değdi' dedim. Sonra bacaklarıma ardı arkası kesilmeyen irili ufaklı taşlar isabet etmeye başladı. Belli ki organize bir grup planlı bir şekilde hareket ediyordu. Bu şekilde giyim özgürlüğümüzü kısıtlamayı planlayan bu zihniyeti esefle kınıyorum ve istediğim gibi giyinme özgürlüğümü istiyorum. Sizden dileğim de olayın basına yansıtılarak hemcinslerimin uyarılması. Ayrıca bu olaydan sorumlu, sorunlu kişilerin de bu vesileyle yakalanarak ilgililere teslim edilmesi.

Irak'ta, El Kaide katili Zarkavi'nin kasapları, elleri bağlı savunmasız Türk şoför Durmuş Kumdereli'nin kafasını kesti. (Hürriyet 14.09.2004)

Irak'ta kaçırılan Türk kamyon şoförü Durmuş Kumdereli, 'Cellat' lakaplı terörist Zarkavi'nin örgütü tarafından başı kesilerek öldürüldü. bağlantılı Tevhid ve Cihad örgütü, 17 Ağustos tarihli korkunç infazın görüntüsünü bir internet sitesinde yayınladı. El Kaide bağlantılı terörist El Zarkavi'nin grubu Tevhid ve Cihad örgütü, Kumdereli'nin boğazının bıçakla kesildiğini gösteren insanlık dışı korkunç görüntüleri dün internet sitesinde yayınladı. Teröristler, 14 Ağustos günü kaçırdıkları Kumdereli ve diğer kamyon şoförü Mustafa Köksal'ı önce tarihi belli olmayan bir video kayıta gösteriyorlar. Bu kayıta Kumdereli, Türk kamyon şoförlerine Amerikalılara mal taşımaması için çağrıda bulunuyor. Burada Durmuş Kumdereli'nin gözleri bağlı değil ve hayli sakin. Önce ismini söylüyor: 'Adım Durmuş Kumdereli. Tarsus'tanım. Kamyon şoförüym. Tikrit yakınındaki bir Amerikan üssü için Türkiye'den inşaat malzemesi ve makine parçaları getirdim.' Ardından şöyle devam ediyor: 'Yanlış yaptım. Benim şoför arkadaşlara tavsiyem, para kazanmak için Amerikalılara malzeme taşımaları. Bilmelisiniz ki, Amerikalılara malzeme gönderen firmalar, şoförlerin ve işçilerin hayatıyla ilgilenmiyor. Onlar sadece kazandıkları paraya bakıyorlar. Daha önce bir Türk'ün öldürüldüğünü biliyorum. Ancak bana bir şey olmaz diye düşündüm. Yanılmışım, hata yapmışım.'

Sonra sahne değişiyor ve 17 Ağustos tarihli video bantla devam ediliyor. Arkada yine aynı tablo var. Yüzünü maskelerin ardına gizlemiş üç terörist. Mustafa Köksal serbest bırakıldığı için, önlerinde sadece gözleri bağlı Durmuş Kumdereli var. Ortadaki terörist bir kağıttan okumaya başlıyor. Bitirdikten sonra kağıdı hızla katlayıp giysilerinin içine tıkıyor, aynı anda üçü birden silah ve bıçağa davranıyor, Kumdereli'yi yere yatırıp, üzerine çullanıp, İslam adına kanlı eyleme girişiyor. Ve bu

sahne sanki sonsuza kadar sürüyor..... Kuran'dan surelerle başlayıp kamyon görüntüleriyle devam eden videoyu yüreği korkuyla atarak izleyen Hürriyet'in yazı işleri ve dış haberler kadrosundan pek çok kişi, bu sahneleri izleyemedi. Kumdereli orada öylece, kaderine razı olmuş bir şekilde dudaklarından dualar dökülerek gözleri bağlı beklerken, arkasındaki teröristler bildiriği bitirir bitirmez silah ve bıçaklarına davrandılar. Kumdereli'nin duaları, boğazına inen bıçağın derin darbesiyle dehşet verici hırıltılara dönüştü. Sonra her yeri kan kapladı.

Müslüman teröristler bombaları atmadan dua ettirdiler

Kuzey Osetya'da 1 Eylül 2004 günü okul basan müslüman Çeçen teröristler, mimik öğrencileri ile velilerini rehin aldılar ve iki gün sonra bombaların patlaması ile 394 kişi öldü, yüzlerce kişi de yaralandı. Aşağıda, bu islami terör saldırısından sağ kalan rehinelere aklattıkları bulunuyor. (Hürriyet 06.09.2004)

Sasha Pogrebov (13) Teröristler bize çok zalimce davrandı. Su içmemize izin vermediler. Hemen hemen hepimiz idrar içtik. Çıplaktık. Bir tanesi boynumdaki haçı gördü ve silahının ucuyla dürterek 'Sen, gayrimüslimsin! Dua et bakalım!' dedi. Ben de yüksek sesle İsa'ya dua ettim. Sonra kalabalığın ortasına el bombaları atmaya başladılar.

Zalina Vazagova (13) Korkunç bir patlama duydum. Gözümü açtığımda etrafımdaki herkes öldü sandım. Üstüm başım kan içindeydi. Yanımda yatan bir ninenin kafasında delik vardı. Öğretmenimin cansız bedeni üzerime düştü. Çocuklar çığlık çığlığa, 'Ateş etmeyin! Bizi öldürmeyin!' diye bağıyordu. Fakat teröristler dinlemiyordu. Bir pencerenin kenarına geldim ve aşağı atladım. 10 yaşındaki kardeşim Lena içeride kaldı. Öldü mü, sağ mı bilmiyorum.

Diana Gadzhieva (14) Annemi, sürekli ağladığı için kendilerini sinirlendiren 3 yaşındaki kardeşim Medina birlikte serbest bıraktılar. 11 yaşındaki diğer kardeşim Alinathen ile korkuyorduk ama anneme yine de gitmesi için yalvardık. İçerisi çok sıcaktı, elbiselerimizi çıkardık. Bizi yüz üstü yere yatırdılar başını kaldırıp bakını vurmakla tehdit ettiler. Cuma günü panik başladığında bazı çocuklar camdan atladılar. Patlamalar olunca etraf kan gölüne döndü. Cesetlerin yanı sıra birçok kopmuş kol gördüm. Bombalar birbirine bağlıydı ve art arda patlayarak bize yaklaşıyordu. Alina'nın elinden tuttum ve pencereden atladık.

Tekbir getirip kestiler

Hürriyet 11.07.2004

Irak'ta rehin alınan, serbest bırakıldıktan sonra ülkesine geri dönen Pakistanlı, uç rehinenin kesilmesine tanık olduğunu öne sürdü. Amcad Hafız, 'Zavallıların yalvarışlarına aldırmayan

şışman bir adam tekbir getirip, üçünü de kesti. Bir süre bana ne yapacaklarını tartıştılar. Beni niye öldürmediklerini bilmiyorum' dedi.

IRAK'ta İslamcı bir örgüt tarafından rehin alınan ve serbest bırakıldıktan sonra ülkesine dönen Pakistanlı, üç rehinenin kesildiğine tanık olduğunu söyledi.

İslamabad Havaalanı'nda ailesiyle gözyaşları içinde kucaklaşan 26 yaşındaki Amcad Hafız adlı Pakistanlı şoför, rehin tutulduğu 8 dehşet gününü BBC'ye anlattı. Irak'ta Kellogg, Brown & Root şirketinin sürücüsü olarak çalıştığını belirten Hafız, 24 Haziran günü Balad'daki Amerikan üssü yakınlarında kaçırıldığını belirtirken, 'Silahı başıma doğrultup, susmamı işaret ettiler. Bir minibüse bindik, bana iğne yaptılar. Sonrasını hatırlamıyorum' dedi.

Gözlerini, bilmediği bir yerde bulunan evde açtığını belirten Hafız, kendisini CIA ajanı sandıkları için, militanların üç gün boyunca sürekli dövdüklerini söyledi. Dayak olayı bittikten kısa bir süre sonra, militanların, 'Hazırlan ve son duanı et. Sıra sende. Seni keseceğiz' dediklerinde, herşeyin bittiğini düşündüğünü ve ağlamaya başladığını belirten Pakistanlı şoför, tanık olduğu dehşeti şöyle anlattı:

'Beni bir odaya soktular. Yerde elleri ve ayakları bağlı üç kişi yatıyordu. Milliyetlerini bilmediğim ikisi, beyaz tenliydi ve İngilizce konuşuyorlardı. Diğeri ise sanıyorum, Iraklıydı. Kısa bir süre sonra, içeri elinde kocaman bir bıçak olan şışman bir adam girdi. Yerdeki adamlar, bağışlanmaları için ağlayıp, yakarmaya başladılar. Zavallıların yalvarmalarına aldırmayan şışman adam, tekbir getirip, üçünü de sırayla kesti. Korku ve dehşet içindeydim ve hiç birşey düşünemiyordum. Bir süre bana ne yapacaklarını tartıştılar. Niye öldürmediklerini bilmiyorum.'

Ertesi gün, militanların aniden değiştiklerini ve kendisine karşı iyi davranmaya başladıklarını belirten Hafız, 'Öyle sanıyorum ki, Pakistanlı bir şoför ve Müslüman olduğumu anladılar ve bu yüzden beni serbest bıraktılar' diye konuştu.

Cihada gidiyoruz şehid olacağız..

Hürriyet 20 Mart 2004

İstanbul Kartal'da Hür ve Kabul Edilmiş Büyük Masonlar Locası Derneği lokaline düzenlenen intihar saldırısı soruşturmasını derinleştiren polis, Diş Hekimi Yasef Yahya'yı öldürdüğünü itiraf eden Adem Çetinkaya'nın evinde, intihar bombacıları Nihat Doğruel ve Engin Vural'ın ailelerine bıraktığı vasiyetnameleri buldu.

Tetikçinin evinde bulundu

Radikal dinci oluşumun lideri olduğu belirtilen Çetinkaya'nın Mason Locası'na yapılan saldırıyı planladığı, bomba düzeneklerini de kendisinin hazırladığı ileri sürüldü. Teröristlerin cephaneliği Beykoz'da ormanlık alanda gömülü halde ele geçirildi. Nihat Doğruel ve Engin Vural'ın eylemden önce ailelerine hitaben el yazısıyla yazıp zarfa koydukları vasiyetnameler de Çetinkaya'nın evinde bulundu. **Besmele ile başlayan vasiyetnamede**, canlı bombaların alacak ve borçlarının yazılı olduğu belirtildi. Vural'ın vasiyetnamesinde, "Bir daha dönmek üzere cihad yoluna gidiyorum. 3 çocuğuma iyi bak. **Çocuklarımızı Allah yolunda yetiştir.** Hakkınızı helal edin. Sizi bulacaklar, parasız bırakmayacaklar" yazdığı bildirildi. Eşi hamile olan Doğruel'in ise vasiyetnamesine **Kuran'dan ayetler eklediği ve "Cihada gidiyoruz, şehit olacağız.** Doğmamış çocuğum sana emanet. Hakkınızı helal edin" yazdığı ifade edildi. Çetinkaya tutuklandı.

Bu sefer kadın bomba (Hürriyet 18.01.2004)

İsrail ile Gazze Şeridi arasındfaki

Erez geçiş noktasında dün sabahki intihar saldırısı dört İsrail'inin ölümüne yol açarken, Hamas'ın ruhani lideri Şeyh Ahmed Yasin, "İlk kez bir kadın kulandık. Bu düşmana karşı direnişte yeni bir gelişmedir. Direnişimiz tırmanacaktır" diyerek övündü. Yedi kişinin de yaralandığı saldırıyı, 22 yaşındaki iki çocuk annesi Reem El-Reyashi'nin gerçekleştirdiği açıklandı. Daha önce İslami Cihad kadın canlı bomba kullanmıştı. İkiçocuk annesi Reem El-Reyashi, eylemden önce çekilen video'da "Allah'ı çocuklarımdan daha çok sevdiğim için bu eylemi yapıyorum" dedi.

2003 Yılında İstanbul'un göbeğinde oruç tutmayana saldırı

(Yalçın Bayer - Hürriyet, 06.11.2003)

Taksim'den bindiği otobüste başına gelenleri anlatan gencin "Türkiye'ye nereye gidiyor?" diye soruyor:

"Taksim-Bahçeköy hattından Bebek'e gitmek üzere halk otobüsünün arka koltuğa oturdum. Taksim'de Dunkin Doughnuts'tan aldığım ve bir kese kağıdı içindeki kahveme şeker atıp içmeye başladım. Bu sırada 'kapat onu lan!' biçimindeki sese baştan dikkat etmedim. Az sonra bağı açık madalyonlu bir adam önüme çıkarak "Utanmıyormusun lan kafir oruçlu insanların önünde kahve içmeye" diye bağırdı, yanındakiler de aynı şekilde söylendiler. Kibarca 'Özür dilerim beyefendi, kokusu rahatsız ediyorsa kapağını kapatıyım, sonra içerim' dedim. Adam cevap olarak 'Kapatacaksın tabii kafir, Müslüman değil misin?' diye üsteledi. Ben agnostüğüm, Anayasal hakkım... "Hayır dine inanmıyorum" dedim. Belki de hatam buydu. Adam bunun üzerine 'Saygı göster o zaman hayvan!' dedi. Ben de 'İsterseniz ineyim, saygı gösteriyorum tabii ki' dedim. O da 'İneceksin tabii kafir!' diyerek yerimden kaldırdı. Herkesin cimcik ve dirsekleri arasında durdurulan otobüsten tekme ile dışarı attı beni.

Atatürk'ün resimleriyle bezeli bir güzergah olan Beşiktaş'ın gurur duyduğum caddesinde, 80 yıl önce kurulan Cumhuriyet'in tanıklarının huzurunda bugünün ve geçmişin arasındaki farkı utançla gördüm.

Ben 'dine inanmıyorum' diyerek hata yaptım ama ya bu bir turistin başına gelseydi? Ya Ramazan ayından habersiz bir insan bunu yapsaydı? O zaman bu kişi ona bıçak çekse...

Bu ülke nasıl tanınır?

Suudi Arabistan'dan ne farkımız kalır."

Pakistan'da kiliseye saldırı düzenlendi: 16 kişi öldü (28/10/2001)

Pakistan'ın doğusundaki Bahavulpur'da bir kiliseye düzenlenen silahlı saldırıda ilk belirlemelere göre 16 kişi hayatını kaybetti. Polis kaynakları, Bahavulpur'daki Katolik Kilisesi'nde pazar ayini için toplanan kalabalığa motosikletle gelen silahlı kişilerce aniden ateş açılması sonucu en az 16 kişinin öldüğünü belirtti. Ölenler arasında kadınların da

bulunduğunu belirten polis, çok sayıda kişinin yaralandığını ve yaralılardan bazılarının durumunun ağır olduğunu kaydetti. Saldırganlar kiliseye geldiğinde polislerin uyuduğunu ve vurulan polislerden birinin öldüğünü belirten görgü tanıklarına göre, silahlı kişilerden 2'si dışarıdan beklerken, 4'ü içeri girerek pazar ayini için toplanan kalabalığa ateş açtı.

Aaron Cohen'e ölüm fetvası (Cumhuriyet, 27.10.2001)

Usame bin Ladin'in El-Kaide adli terör örgütü, alternatif rock grubu Jane's Addiction'ın lideri Perry Farrell'ın eski arkadaşı ve aynı zamanda da yine Farrell'ın 'Jubilee Foundation' projesinin yürütücüsü olan Aaron Cohen'in hakkında ölüm fetvası verildi. Daha önce U2'nun solisti Bono ve gitaracı The Edge ile birlikte Cenova'daki G-8'e katılarak lobi kuran popun aktivist adamı, kaçak olarak Sudan'a girerek burada yaptığı çekimleri Amerika dış ilişkiler komitesine sunmakla suçlanıyor. Aaron'un bu çekimleri yapma konusundaki iddiası, kuzeydeki Müslümanların elindeki esir Hristiyanlar. 13 telefon ve 200 değişik isimli tehdit e-posta alan Aaron Cohen, El-Kaide tarafından Siyonist olarak görülerek İsrail'le özdeşleştiriliyor. Tehditlere pek kulak asmadıklarını söyleyen Aaron ve Farrell, bu esirlerin ailelerine kavuşmaları halinde, Sudan'a dönerek tribal bir parti vermek istiyorlar. Red Hot Chili Peppers'ın başçısı Flea ve Peter Gabriel de bu parti için onları yalnızbırakmayacaklarını söylüyorlar.

Kaplancıların ölüm militanı Frankfurt'ta yakalandı (Cumhuriyet, 24.10.2001)

Kaplan'ın sağ kolu Harun Aydın, İran'a giderken Frankfurt Havaalanı'nda yakalandı. Harun Aydın'ın çantasında nükleer, biyolojik ve kimyasal maddelere karşı korunma elbisesi ve intihar girişimlerinin görüntülerinin yer aldığı CD'lerin bulunduğu kaydedildi. Ele geçirilen belgeler arasında Aydın'ın eşine yazdığı bir veda mektubu ve vasiyet de çıktı. Mektupta, 'Usame bin Ladin'in Batı dünyasına karşı başlattığı kutsal savaşı desteklediği ve bu yolda şehit olmayı göze aldığı' yazılı olduğu öğrenildi.

İran'a gidiyordu

Almanya'nın Köln kentinde "Kara ses" olarak bilinen Cemalettin Kaplan ile mahkûm bulunan oğlu Metin Kaplan 'ın sağ kolu olan ve Kaplan'ın yargılandığı davada delil yetersizliğinden serbest bırakılan Harun Aydın , terörist zannıyla tutuklandı.

Frankfurt Savcılığı, Harun Aydın'ın, Frankfurt Havalimanı'ndan Tahran'a gitmek üzere bindiği İran Air'e ait yolcu uçağından indirilerek tutuklandığını açıkladı. Aydın'ın çantasında "uyuyan teröristler" için tipik malzemeler bulunduğu belirtilerek, bunlar arasında nükleer, biyolojik ve kimyasal maddelere karşı korunma elbisesi ve radikal dinci militanların eğitim programını gösteren bir CD bulunduğu kaydedildi. Diğer bir bilgisayar diskinde de intihar girişimlerinin görüntülerinin yer aldığı ifade edilerek ayrıca patlayıcı maddelerin ateşleme mekanizmalarında kullanılan cıvaya benzer bir sıvının ele geçirildiği bildirildi.

Frankfurt Savcılığı, ele geçirilen belgeler arasında Aydın'ın eşine yazdığı bir veda mektubu ve vasiyet de bulunduğunu, bu nedenle kendisinin radikal dinci militanlara katılarak, "Batı dünyasına karşı mücadeleye girmeye hazırlandığını" tahmin edildiğini açıkladı. Harun Aydın'ın, eşine yazdığı veda mektubunda, Usame bin Ladin 'in Batı dünyasına karşı başlattığı kutsal savaşı desteklediği ve bu yolda şehit olmayı göze aldığı' yazılı olduğu öğrenildi. Savcılık, Harun Aydın'ın, kamu barışını bozmak, suça teşvik etmek, suç örgütü oluşturmak ve cinayete teşebbüs suçlarından yargılanacağını belirtti.

Aydın'ın avukatı Michael Murat Sertsöz ise, müvekkilinin suçlu olmadığını savunarak "Müvekkilim, fazla bavulu olduğu gerekçesi ile bir başka kişinin bagajını paylaşmıştır. Muhtemelen bu kişi, müvekkilimin çantasına bu suç malzemelerini koymuş" dedi.

Kaplan'ın sağ kolu

Köln kentinde İslam Cemaat ve Cemiyetleri Birliği'nin (İCCB) kurucusu Cemalettin Kaplan ile oğlu Metin Kaplan'ın sağ kolu olan 28 yaşındaki Harun Aydın, örgütün yayın organı Ümmet-i Muhammed adlı gazetenin yazışları müdürlüğünü yaparak örgütün basın ve halkla ilişkiler görevinde de bulunmuştu. Aydın'ın 1998 yılında Anıtkabir'e düzenlenmek istenen, fakat daha önce açığa çıkarılan saldırının planlayıcıları arasında yer aldığı da öne sürüldü.

Silivri'de şeriat kampı (Cumhuriyet, 24.10.2001)

İstanbul Haber Servisi - Silivri'de "hücre" cezası ve "sopayla dayak" gibi ceza uygulamalarıyla çağdışı eğitim verildiği belirlenen çiftlik evine dün Jandarma ekipleri tarafından baskın düzenlendi. Baskında yaşları 10 ile 18 arasında değişen 19'u yabancı uyruklu, 60 gence şeriat kuralları doğrultusunda dini eğitim verildiği ortaya çıkarken, çiftlik evinde ders verdiği bildirilen 6 "hoca" gözaltına alındı. Sorgularının ardından Cumhuriyet Savcılığı'na sevk edilen 6 zanlı tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılırken, çiftlik evi izinsiz dini eğitim verildiği gerekçesiyle mühürlendi. Baskında evde bulunan 60 gençten yabancı uyruklu olan 19 kişi sınırdışı edilmek üzere İstanbul Emniyet Müdürlüğü Yabancılar Şubesi'ne gönderilirken, yaşları 10-18 arasında değişen diğer çocuklar ailelerine teslim edildi.

Silivri'ye bağlı Akören Köyü'ndeki bir çiftlik evinde şeriat eğitimi verildiği yönündeki ihbarları değerlendiren jandarma ekiplerince eve baskın yapıldı. Jandarma, baskın sonucunda yaşları 10 ile 18 arasında değişen 60 gence söz konusu evde izinsiz olarak dini eğitim verildiğini belirledi.

Jandarma ekipleri operasyonda 19'u Yunan, Rus, Gürcü ve Çeçen kimlikleri taşıyan gençlerin kaldığı 3 katlı evin üst katının mescit, orta katının dersane, alt katının ise mutfak, yemekhane, hücre ve yatakhane olarak düzenlendiğini belirledi. Gençlere burada "sopayla dayak" ve "hücre" cezası gibi uygulamalar eşliğinde para karşılığı dini eğitim verildiği iddialarını da araştıran jandarma, evde "eğitim" verdiği gerekçesiyle 6 "hoca" yı gözaltına aldı. Bu kişilerin yapılan sorgusu sonucunda kamuoyunda "Mahmut Hoca" olarak bilinen Mahmut Ustaosmanoğlu 'nun tarikatına bağlı olduğu öğrenildi.

Jandarmadaki sorgularının ardından Cumhuriyet Savcılığı'na sevk edilen zanlılar buradaki sorgularının ardından tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Evde bulunan 60 gençten yabancı uyruklu olan 19 kişi sınırdışı edilmek üzere yabancılar şubesine gönderilirken, diğerleri ailelerine teslim edildi.

Yüksekokulda oruç baskısı

Cumhuriyet, 07.12.2000

Kırşehir Eğitim Fakültesi ve Meslek Yüksekokulu'nda öğrenim gören bir grup öğrenci oruç tutmadıkları için okulda ve yurttaki faşistlerin saldırısına uğradıklarını açıkladı. Kendilerine zorla Ülkü Ocakları için düzenlenen bir etkinliğin biletlerinin satıldığını belirten öğrenciler, "Fakülte, yüksekokul ve yurtları, yöneticiler değil, reisler yönetiyor" dediler.

Atatürkçü Düşünce Derneği'ne (ADD) başvuran Kırşehir Eğitim Fakültesi'nden bir grup öğrenci, oruç tutmadıkları için okulda ve yurttaki "reis" adı verilen kişilerin saldırısına uğradıklarını belirttiler. Ülkü Ocakları Gecesi'nin biletlerinin okulda ve yurttaki zorla satıldığını, almak istemeyenlerin dövüldüğünü ve okuldan uzaklaştırılmakla tehdit edildiklerini iddia eden öğrenciler, "Fakülte, yüksekokul ve yurtları, yöneticiler değil reisler yönetiyor" diye konuştular.

Son günlerde kendilerine başvuran öğrenci sayısının büyük rakamlara ulaştığına dikkat çeken ADD Şube Başkanı Avukat Adil Vahaboğlu şöyle konuştu: "Son dönemlerde Kırşehir'deki fakülte ve yüksekokulda Ülkü Ocakları etkinliklerinin biletlerini zorla satmışlar. Almayanları korkutmuşlar. Yurttan ve okuldan kovmakla tehdit etmişler. Oruç tutmayan öğrencileri dövmeye, sövmeye ve tehdit etmeye başlamışlar. Her yatakhane bir reis varmış. Bu reisler, aynen 12 Eylül öncesinin tosunları gibi ortalıkta terör estiriyorlarmış. Bayan öğrencinin sigarasını elinden alarak totaliter bir yöntemle dövmüşler. Dini, çirkin emellerine alet eden haytalara neden polis ses çıkarmıyor. Neden fakülte, yüksekokul ve yurt yönetimleri bu tür zorbalıklara göz yumuyor?"

Hürriyet, 11.10.2000

Kezzap zoruyla eylem

Erzurum'daki türban eylemlerinin, tehdit zoruyla sürdürüldüğü anlaşıldı. Velilerin de, öğrencilerin de eylemden yana olmadıklarını belirten Atatürk Üniversitesi Rektörü Prof. Sütbeyaz, "Türban sorunu sadece İlahiyat Fakültesi'nde var. Kezzap tehdidinden korkan öğrenciler eyleme çaresiz devam ediyor" dedi.

Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde okuyan **200 kadar kız öğrencinin, 'yüzlerine kezzap atılacağı' tehdidiyle türban eylemine zorlandıkları ortaya çıktı.** Atatürk Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Yaşar Sütbeyaz, çevreden gelen, 'Türbanı açanın yüzüne kezzap atarız' tehditlerinin giderek yoğunlaştığını ve bu yüzden sessiz türban eylemi yapan öğrencilerin çaresiz kaldıklarını açıkladı. Türban yasağı uygulaması yüzünden kendisinin de tehditler aldığını belirten Sütbeyaz, eyleme katılan türbanlı öğrencilerden bazılarının çaresiz durumda kaldıklarını ve yardım istediklerini söyledi. Sütbeyaz, ailelerin, "Kızım, türbanını açarak derslere girmek istiyor. Aile olarak biz de doğru yapacağımızı söyledik. Ancak eylemin arkasında olanlar, 'Eğer türbanı açarsanız, yüzüne kezzap atarız' diye tehdit ediyorlar" diye başvurduğunu söyledi.

Cumhuriyet, 12.10.00

Kırıkkale Üniversitesi Rektörü Prof. Durlu, "...Kaldıkları **tarikât yurtlarında türbanını çıkarmaması için baskı gören** bir kız öğrenci yanıma geldi, yardım istedi...."

Ramazan 1998 Olayları:

15 Ocak 1998, Cumhuriyet'ten:

1)Oruç tutan, tutmayanı bıçakladı:

Malatya'da bir üniversite öğrencisinin (Ümit Cihan Tarho), oruç tutmadığı için, oruç tutan bazı öğrencilerce öldürülmesinden birkaç gün sonra, bu sefer de Sakarya Üniversitesi Meslek Yüksek Okulu'nda, dün karsit görüşlü öğrenciler arasında oruç tutup tutmama tartışması yaşandı. İsaat Bölümü 3.sınıf öğrencilerinden Erhan Özer'in, "İsteyen tutar, isteyen tutmaz," şeklindeki çıkışı üzerine tartışma kavgaya dönüştü. Bu sırada, aynı bölümün 1.sınıf öğrencilerinden İbrahim Baran, Özer'i kalçasından bıçakladı. Özer, Sakarya Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

2)Öğretmenler oruç nedeniyle yumruklasti:

Samsun Kazım Özdemiş İlköğretim Okulu'nda, İngilizce öğretmeni Baki Sezgin ile, din dersi öğretmeni Halit Önem, oruç tutup tutmama yüzünden okul müdürünün odasında yumruklasti. Burnundan darbe alan Önem, samsun Devlet Hastanesi'nde ayakta tedavi edildi.

3)Körfezde Namaz Cinayeti:

Oruç saldırlarının yoğunlastığı ramazan ayında bu kez de namaz yüzünden korkunç bir cinayet islendi. Kocaeli'nin Körfez ilçesinde 24 yasındaki Muharrem Sancar, namaz kildigi sırada saz çalan agabeyi 29 yasındaki Ali Sancar'i baltayla öldürdü.

19.01.1998, Hürriyet

Oruç tutmayan öğrenci okul kantininde dövüldü

Volkan YÜKSEL / IZMIT

Izmit'in Köseköy Beldesi'nde oruç tutmayan 13 yasındaki ortaokul üçüncü sınıf öğrencisi arkadaşları tarafından dövülerek hastanelik edildi. Kafa travması geçiren Yasin, olayın sokunu üzerinden atamadi. Kantinden alisveris yaparken "Herkes oruç tutacak" diyen bir grubun saldırısına ugrayan Yasin'in basında ve vücudunun çeşitli yerlerinde morluklar olustu.

Hürriyet 26 Ocak 1998

Doktora oruç tehdidi

Pendik Belediyesi'nde görevli iki doktorun, dinlenme odasında çay ve sigara içtikleri için başkan yardımcılar tarafından tehdit edildikleri öne sürüldü. İstanbul Tabip Odası, savcılığa basvuran doktorlara, "Burası RP'li belediye. Bu son uyarımız' denildikten sonra silah gösterdiğini bildirdi. İstanbul Tabip Odası, Pendik Belediyesi'nde görevli 2 doktorun, dinlenme odasında çay ve sigara içtiği gerekçesiyle, belediye başkan yardımcılar tarafından silahla tehdit edildiğini ileri sürdü. Can güvenlikleri olmadığını söyleyen doktorlar Seval Özergin ve Nurali Binay Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Başkan Yardımcıları Mehmet Akinci ile Fikri Ilgar ise suçlamanın amaçlı olduğunu ileri sürdü. İstanbul Tabip Odası tarafından yapılan yazılı açıklamada, Pendik Belediyesi'nde çalışan Dr. Özergin ile Dr. Binay'ın, dinlenme odasında sigara ve çay içtikleri gerekçesiyle, Başkan Yardımcıları Mehmet Akinci ve Fikri Ilgar tarafından silahla tehdit edildiği bildirildi. Belediye

Başkan Yardımcısı Akinci'nin, doktorların bulunduğu odaya girerek, "Buranın Refahlı belediye olduğunu bilmiyor musunuz? Bir daha burada sigara içmeyeceksiniz. Bu size son uyarımız" diyerek, belindeki silahı doktorlara gösterdiği ileri sürülen açıklamada, şöyle denildi: "Meslektaşlarımız, olayı şikâyet etmek ve can güvenliklerinin sağlanmasını istemek için Kaymakamlık ve Cumhuriyet Savcılığı'na basvurdular. Zaman zaman inanç özgürlüğü kisvesine bürünen, son zamanlarda bir siyasi partinin kapatılması nedeniyle demokrasi ve insan hakları havarisi kesilen bir anlayışın temsilcileri olan bu kişilerin, sigara ve çay içen hekimlere böylesi bir terör uygulamasını son derece düşündürücü buluyor ve kınıyoruz."

Tehdit değil, rica

Pendik Belediyesi Basın Danışmanı Ekrem Okutan ise suçlamaların asılsız olduğunu belirterek şöyle dedi: "Başkan Yardımcılarımız Mehmet Akinci ve Fikri Ilgar, 23 Ocak Cuma günü Belediye Sağlık Müdürlüğü'nde çalışan görevlileri ziyarete gittiler. Doktor Seval Özergin, bu sırada sigara içiyordu. Olay kesinlikle dinlenme salonunda olmadı. Başkan Yardımcısı Mehmet Akinci, doktordan kapalı yerde sigara içmemesini rica etti. Doktor Seval Özergin'in, 'Siz bana karışamazsınız' demesi üzerine Akinci da 'Lütfen biraz saygılı olun' dedi. Bu sırada, aynı yerde görevli doktor Nurali Binay geldi ve Başkan Yardımcısı'na, 'Saygisiz sizsiniz' dedi. Başkan Yardımcısı'nın silah göstermesi gibi bir durum da kesinlikle söz konusu değil, çünkü üzerinde silah yoktu." Pendik Belediye Başkanı Erol Kaya da, "Dr. Nurali Binay söz konusu yerde sigara içilmemesi konusunda bir kanun olmadığını söyleyerek,

Baskan Yardimcilarina 'Terbiyesiz', 'Saygisiz' seklinde yakistirmada bulundu. Ne silah çekildi ne gösterildi, ne de herhangi bir saldirida bulunuldu" dedi.

Subat 1998, Persemba

İki gencin aski savaş çıkardı Genç kizin adı Sabu, delikanlinin Kanvar. Pakistan'ın Karaçi kentinde iki gencin aski, binlerce kisinin birbirine girmesine, iki kisinin ölümüne, 8 kisinin yaralanmasına, doktorların ve otobüs soforlerinin greve gitmesine neden oldu. Sabu, 11 milyon nüfuslu Karaçi'nin 3'üncü büyük etnik grubu olan Pestun kökenli bir genç kız. Kanvar Ahson ise, kentte çoğunlukta eden Müslümanlardan. Kentteki ikinci büyük etnik grup ise, Sii Müslümanlar. Sünni Muhacirler ile Siiler arasında yıllardır kanlı mezhep çatışmaları sürüp gider. Pestunlar ile Muhacirler ise, araları soguk olmasına ragmen 1985'ten bu yana baris içinde yaşıyorlar. Ta ki, Kanvar geçtiğimiz günlerde Sabu'yu kaçıran kadar. Karaçi'nin Romeo ve Juliet hikayesi böylece kanlı bir şekilde başladı. Dün binlerce Pestun kentte ayaklandı. Otomobilleri atese veren, yolları kapatan, dükkanları yağmalayan Pestunlar, Muhacirlerin yaşadığı mahallelere saldırdı. Pestunlar kendilerine engel olmaya çalışan 8 polisi de araçlarından indirerek feci şekilde dövdü. Muhacirler de silahla karşılık verdiler. Çıkan çatışmalarda iki kişi öldü. Çogu Pestun olan otobüs soforleriyle, genellikle uhacir olan esnaf ve doktorlar greve gidince, kentte hayat durdu. Çatışmalara neden olan delikanlı Muhacirler arasında saygın bir aileye mensup. Muhacirler, 'Gelinimizi vermeyiz' derken, Pestunlar, 'Bizden kız kaçıramazsınız. Zorla geri alınız' diye direniyor. Genç sevgililerin nerede saklandıkları bilinmiyor. Polis çatışmaların şiddetlenmesinden endişe ediyor. İki etnik grup 1985 yılında 1000 kisinin ölümüne sebep olan çatışmalardan beri baris içinde yaşıyordu. 1985'teki benzer olaylar da Pestun bir taksi soforürür bir muhacir kızı çarpmasıyla başlamıştı

Cumhuriyet, 10 Ocak 1998

Okullarda ramazan uygulaması..

Yatılı öğrenciler zorla sahura kaldırılıyor..

Erzurum'da Atatürk Üniversitesi ve Kredi Yurtlar Kurumu'na bağlı yurtlardaki bütün kantinler, öğretmenleri lokalleri kapatıldı. Tüm orta dereceli okullardaki kantinler de kapatılırken, dersler bir saat öne alındı. Erzurum'daki yatılı okullarda öğrencilerin zorla sahura kaldırıldığı belirtilirken, tarikatların etkin olduğu milli eğitimde öğretmenlere makyaj yapmamaları yolunda uyarıda bulunduğu belirtildi."

Cumhuriyet:12.01.1998

Sünni-Sii çatışması:

Pakistan'da, Lahor kentinde bir Sii grubun üzerine ates açıldı. 22 kişi öldü. Sii'ler protesto gösterileri yapıyor. Pakistan'da, sii ve sünni mezhepler arasındaki çatışmalarda, 1997'de 200 kişi ölmüştü..

14 Mayıs 1987, Edirne:

Beypazarı'nda, Ertan Gökçen, evi barkı olmadığı için bir arabada yatıp kalkan 56 yaşındaki Necmeddin Yedikardesler'in üzerine ispiro döküyor ve yakıyor..Gerekçesi; Necmettin'in ramazan ayında içki içmesi..(Günes, 15 Mayıs 1987)

Ocak 1979, Trabzon:

Ülkücü Gençlik imzalı bildiri: "Türkiye'deki çatışma, İslam ile küfrün çatışmasıdır. Bugün Türkiye, bir Bedir savaşının öncesini yaşamaktadır. Müslümanlar, cihada çağrıldığınızda kosunuz. Bir komünisti öldürmek, yüz kere hicaza gitmekten iyidir.."

09 Temmuz 1979, Tokat:

Bildiri yayınlanıyor: "Allah rızası için baskoyduğun davadan hiçbir güç seni geri döndüremeyecektir..Sesimizin ulaşamadığı yere kursunlarımız ulaşacaktır..Ya tam susturacağız, ya kan kusturacağız."

16 Aralık 1979, İstanbul:

Besiktas vapur iskelesi yanındaki Barbaros kafeteryada bir saatli bomba patlıyor. İmza, Türk İslam Birliği. Bes ölü, 22 yaralı.

Aralık 1978, Maras:

Kis bastırmış..Duvar ve dükkan camlarına sloganlar yazılıyor:"Allah için savaşa!" Ve cihada kalkılıyor. TRT, öldürülen 111. Kisiyi de verdikten sonra, yeni saptanan cinayetlerin haberini durduruyor. Bu cihad denemesinin bilançosu böylece tam belli olmuyor..Ama, tüyler ürperten bir olay hep hatırlanacak: Kalyci Sah İsmail'in kafasına balta ile vurup, beynini çıkarıyorlar..Kızkardesinin ise memelerini kesip bir sürü iskenceden sonra hunharca öldürürler..Yürük Selim Mahallesi'nde de kadınların bir kısmı memeleri kesilerek öldürülür, altı aylık çocuklar, hamile kadınlar kursunlanır, gözlere sisler sokulur, bazılarının da kol ve bacakları çapraz kesilir..(1990'li yıllarda Cezayir'de olanlar ne kadar da benziyor..)

Subat 1969, İstanbul:

Camilerde günlerdir "Cihad" namazları kılınıyordu. 16 Subat 1969 günü, Beyazıt, Dolmabahçe ve Fındıklı camilerinde cihad namazları kılindikten sonra, topluluklar halinde Taksim'e çıkıldı. Olaylar..Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan öldürüldü. Yüzlerce yaralı..Gazetelerin manseti: Kanlı Pazar..

Rüşdi'ye yeni ölüm tehditi

Hürriyet, 9.1.2000

500'den fazla İranlı, Salman Rüşdi'nin öldürülmesinde kullanılmak üzere para toplamak için böbreklerini satışa çıkardı. Rüşdi için ölüm fetvası hatırlanacağı gibi yaklaşık on yıl önce çıkartılmıştı.

Böbrek satışı, Maşad şehrinde İslamcı milisler tarafından yapılıyor. İran'ın günlük gazetelerinden Kayhan bu satışla ilgili haberi dünyaya duyurdu. Gazetenin haberine göre 8'i İran dışında yaşayan 508 müslüman, bu katliam için para toplamak üzere böbreklerinden birini satmaya söz verdi.

İran yasalarına göre isteyenler organlarını satışa çıkartabiliyor. Devlet organ bankası da bu satışları denetliyor. Kayhan'ın haberine göre bu satışla ilgili daha detaylı bilgi uluslararası destek sağlamak amacıyla yakında İnternet'te açılacak bir sitede duyurulacak.

Ayetullah Humeyni, 1989 yılında yazar Salman Rüşdi hakkında "Şeytan Ayetleri" kitabı nedeniyle ölüm fetvası vermişti.

Geçen yıl İran hükümeti, yazara bir zarar verilmeyeceğini açıklayınca Rüşdi de on yıllık zorunlu gizlenmesini sona erdirerek normale yakın bir hayat sürdürmeye başlamıştı.

Ancak Kayhan'ın haberi fetvanın birçok İranlı için hálá geçerli olduğunu ortaya koydu.

İran hükümetinin fetvayı yürürlükten kaldırması reformcu başkan'ın ticaret ve yatırımı artırmak üzere Avrupa'yla ilişkilerini düzeltmesinin bir adımı olarak yorumlanmıştı. Ama Cumhurbaşkanı Hatemi ile İran'ın katı bir şeriat devleti olarak kalmasını isteyen İslamcı püritenlar arasındaki mücadele salman Rüşdi'nin kaderini de etkiliyor.

Hatemi hükümetinin fetvayı yürürlükten kaldırmasından kısa bir süre sonra muhafazakár bir İslamcı Vakıf Salman Rüşdi'nin kellesi için 1.5 trilyarlık bir ödül koydu. Tahran Üniversitesi Hizbullahlı Öğrenciler Birliği de Rüşdi'nin öldürülmesi için yaklaşık 178 trilyonluk başka bir ödül koydular. Bu da fetvanın bazıları için hálá geçerli olduğunun diğer kanıtları.

Hatemi hükümetinin fetvayı yürürlükten kaldırmasından sonra ünlü yazar,"sanırım bu iş bitti. Bu benim için herşey demek, özgürlük demek,"diye konuşmuştu. İngiliz Havayolu şirketi British Airways bunun üzerine yazarı taşımama kararını kaldırdı, Hindistan kökenli yazara Hindistan hükümeti ilk kez vize vermeyi kabul etti ve Londra ile Tahran arasında da diplomatik temaslar başladı. Ama Rüşdi'nin emniyeti ve Hatemi hükümetinin gücü konusundaki kuşklar baki kaldı. 1997 yılında seçilen Hatemi için önemli sınav şubat ayında yapılacak parlamento seçimlerinde verilecek. Salman Rüşdi'nin kaderi de biraz Hatemi'nin bu seçimden nasıl bir sonuç alacağına bağlı olarak belirlenecek.

Diğer Ülkelerde İslami Şiddet ve Cinayetler

Cumhuriyet Gazetesi yazarlarından Hikmet Çetinkaya'nın 30.01.2001 tarihli makalesinde açıklandığına göre;

12 Ekim 1990 yılında Mısır Millet Meclisi Başkanı Rıfat El Mahçup , Kahire'nin en işlek caddelerinden birinde Müslüman Kardeşler Örgütü tarafından yapılan bir suikast sonucu öldürüldü...

Müslüman Kardeşler Örgüt'ü, 1928 yılında Mısır'ın İslamiye kentinde, öğretmen olan Hasan El Benna tarafından kurulmuş, birçok kanlı eyleme imzasını atmıştır.

1948'de önce terör suçlarına bakan bir yargıcı öldüren Müslüman Kardeşler militanları, ardından Başbakan Nokraşhi Paşa 'yı katletti...

26 Ekim 1954 günü, Mısır Devlet Başkanı Nasır , İskenderiye'deydi. Nasır'a suikast düzenlendi. Nasır suikasttan kıl payı kurtuldu... Ama, 6 Ekim 1981'de Nasır, suikast sonucu yaşamını yitirdi...

Enver Sedat 'ı öldüren Üsteğmen İslamboli , Müslüman Kardeşler'in bir kolu olan 'Cemaat-İslamiye' den kaynaklanan 'Ankud' örgütündendi...

İslam ülkelerindeki dinci baskı ve şiddet haberlerinden örnekler için [burayı tıklayınız](#).

İslamiyet uygulamaları ile ilgili haberlerden:

Ankara'da haremlik-selamlık ücretsiz belediye otobüs servisi

29.02.2000-Cumhuriyet Gazetesi- Deniz Som, Vaziyet Köşesi'nden...

Ankara'da sabahın erken saatlerinde belediyenin bazı otobüslerinde farklı bir tablo

sergileniyor. Yalnızca öğrenci taşıyan bu otobüslere kızlar ve erkekler kapılardan biniyor ve otobüslerde kızlar ve erkekler farklı ayrı yerlerde oturuyor. Öğrencilerin tümü, imam hatip liselerinin önündeki duraklarda iniyor. Sanki, Ankara Büyükşehir Belediyesi, vakıf yurtlarında kalan imam hatiplilere özel servis sunuyor ve haremlik-selamlık servisler ücretsiz yapıyor.

İstanbul'da Yeniköy Bağlar mevkiinde dinci baskı ve gürültü kirliliği

29.02.2000-Cumhuriyet Gazetesi- Deniz Som, Vaziyet Köşesi'nden...

Yeni köyde bir cami hoparlörü vatandaşın adı bizde saklı, can güvenliği olmadığı için açıklanmasını istemiyor:

"İstanbul'da Yeniköy Bağlar mevkiinde son birkaç yıldır inanılmaz bir gürültü ve dinsel baskı yaşıyor. Ezan dışında, Cevahir Camisi'nin hoparlörlerinden sonuna kadar açık sesle verilen karamsar ve korkutucu vaazlar insanların ruh sağlığını bozacak düzeye ulaşıyor. Bir yıldır şikayet etmediğimiz yer kalmadı. Cevahir Camisi imamı Muzaffer Uzun, kime istersek şikayet edebileceğimizi söyledi. Sarıyer Müftüsü, dinimizi sorup müslüman olduğumuzu öğrenince, zındık olduğumuza karar verdi. İstanbul Müftülüğü'nden Ahmet Arıkan, Abidin Zeynel Tambağ, Diyanet İşleri başkanlığı'ndan Rüştü İnan ve daha birçok yetkiliyle görüştük ve her görüşmeden sonra, hoparlörün sesi daha da yükseldi.

2000 yılında Türkiye'nin en büyük kenti İstanbul'un en modern semtlerinden biri olan Yeniköy'de şeriat manzaraları yaşıyoruz ve sorunu çözemiyoruz. Ve en acısı, İzmir Karşıyaka'da Mevlana Camisi'nin gürültüsünden şikayet eden bir arkadaşımızın evi taşlandığı, çocukları dövüldüğü ve mahalleden taşınmak zorunda kaldığı için laik ve demokratik bir hukuk devletinde kimliğimizi bile açıklayamıyoruz."

Dubai'de Hamile Kadına Recm Cezası Cumhuriyet, 29.02.2000

Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) şeriat mahkemesi, Endonezya uyruklu hamile bir kadını zina suçundan taşlanarak öldürülme (recm) cezasına çarptırdı. Hintli bir adamla zina yapan kadının, evlilikdışı ilişkiyle hamile kaldığı ve suçunu itiraf ettiği bildirildi.

Taliban, "Anti İslami Hareket"e yol açan Amerikan tarzı kaküllü saç kesen berberleri toplayıp hapse atıyor

Sabah. 26.01.2001

AŞIRI dinci Taliban yönetimi altında bulunan Afganistan'da kaçak olarak gösterilen Titanic filminin ardından "Leonardo DiCaprio" fırtınası esmeye başladı. Genç Talibanlar, ünlü oyuncuya özenip saçlarını onunki gibi kaküllü kestirdi. Ancak gittikleri berberler, yakalanıp önce fişlendiler, sonra hapse atıldılar. Taliban, öfke kustuğu 28 berbere 7 günlük hapis cezası verdi. Taliban yönetimi yaptığı açıklamada, saçlarını "Amerikan tarzı" kestiren gençlerin, ülkede, "Anti İslami Hareket"e yol açtıklarını belirtti.

Sinemalar Kapalı

TALİBAN yönetimi, Afganistan'da 1996'da yönetimi ele geçirdikten sonra ülkeyi tamamen dıştan soyutladı. Müzik yayını ve televizyonu yasakladı. Yüzlerini örtmeyen kadınları, sakallarını kesen erkekleri sokak ortasında dövdürerek hapse attı. "Batı zehiri" olarak adlandırdıkları sinemaları da kapattı. Afganistan'daki bu durum İran'ın şimdiki Cumhurbaşkanı Hatemi'den önceki İran'ı hatırlatıyor. İranlı genç kızların Barbie oyuncak bebekleri Batı ile olan iletişimlerinin sembolüydü.

Cumhuriyet, 26.01.2001

Kâbil halkı, Taleban'ın din polisinin, saçları Di Caprio stili olan erkeklerin perçemlerini kestiğini belirtiyor. Adını açıklamayan bir berber, "Artık bu tarz saç kesmeye korkuyoruz. Zaten gençler de istemeye çekiniyor" dedi. Kâbilli berber, saçını Di Caprio tarzı kestirmiş olan erkeklerin de artık korkudan saçlarını Taleban'ın askeri saç stiline uygun olarak düzelttirdiklerini söyledi.

Şeriat hükümlerini uygulayan köktendinci Taleban hareketi, İslama aykırı olduğu gerekçesiyle müzik dinlenmesini, televizyon ve video izlenmesini yasakladı. Kadınlar yüzlerini de kapatan çarşaf giymek zorunda bırakılırken erkekler de sakal bırakmak zorunda ve gömleklerinin kollarını sıvamaları da yasak. Sokaklarda devriye gezen Taleban milisleri, İslami kurallara uymayanları sorguya çekiyor, dövüyor ya da hapse atıyor. İnsan ve diğer canlıların fotoğrafları yakılıyor.

Batı'nın "günahkâr" kültürünün ülkeye sızmasını önlemeye yönelik sıkı kurallara karşın pek çok kişi evlerinde gizlice video izliyor ya da komşu Pakistan'a geçip sinemalara gidiyor.

Heykeller İslam'a Aykırı

(Cumhuriyet, 28.02.2001)

Afganistan'da köktendinci Taleban, binlerce yıllık heykeller için yıkım emri verdi

Buda için ölüm fetvası

Dünyanın en büyük Buda'larının da aralarında bulunduğu heykellerin yıkılması kararına tepki yağarken Taleban lideri "bunun sadece taşları kırmaktan ibaret bir iş" olduğunu söyledi.

Dış Haberler Servisi - Köktendinci Taleban yönetiminin Afganistan'daki İslam öncesi döneme ait tüm heykelleri yok etme kararı pek çok ülkenin tepkisini çekti. Dünyanın önde gelen Budist ülkelerinden Tayland, Taleban'ın, dünyanın en büyük Buda heykelinin de aralarında bulunduğu heykelleri yok etme kararından büyük üzüntü duyduğunu bildirdi. Taleban ise kendisini "Bunlar sadece taş" diye savundu.

Tayland Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Pradap Pibulsonggram , "Budist olmasa bile Taleban, sadece Buda heykelini yıkmakla kalmıyor, aynı zamanda ülkesinin en büyük değerlerinden birisini yıkıyor. İnsanlık için bir kayıp" dedi. Sri Lanka da Taleban'ın kararına tepki göstererek şaşkınlık ve üzüntüsünü bildirdi. Sri Lanka yönetimi, tarihi iki büyük Buda heykelinin dinamitle ortadan kaldırılacağını öğrendiklerinde şok geçirdiklerini belirtti. Sri Lanka Devlet Başkanlığı Sekreteryası'nın Genel Direktörü Ariya Rubaşınge , "Bu heykellerin dünya mirasının bir parçası olduğunu anlamaları gerek" diye konuştu. Taleban'ın bu kararı, Tayland'ın yanı sıra arkeoloji çevrelerinde de büyük tepki toplarken Taleban lideri Molla Muhammed Ömer , ülkedeki tüm heykelleri imha etme kararını savunarak "bunun sadece taşları kırmaktan ibaret bir iş" olduğunu söyledi.

'Heykeller İslama aykırı'

Molla Ömer, Afgan İslam Ajansı'na yaptığı açıklamada, bu heykelleri tutmanın İslama aykırı olduğunu, İslamın bunların imha edilmesini emrettiğini ileri sürdü. Bazılarının bu heykellere taptıklarını, dua ettiklerini ve yönetim olarak buna izin vermeyeceklerini söyleyen Molla Ömer, "Eğer insanlar böyle bir inancın söz konusu olmadığını söylüyorlarsa bize bunları yıkmaktan başka yapacak bir şey kalmaz" dedi.

Molla Ömer, bu konuda kendilerine yöneltilen eleştirilerle ilgili olarak da "İslam dışında hiçbir şey beni ilgilendirmez. Görevim İslamın emirlerini uygulamak" diye konuştu ve bu kararı Afgan şeriat mahkemesi ve ulemanın fetvaları ışığında aldığını söyledi.

Afganistan'daki köktendinci Taleban rejimi, önceki gün ülkedeki, dünyanın en büyük Buda heykelinin de aralarında bulunduğu tüm heykellerin yıkılacağını açıklamıştı.

BM Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü UNESCO da Taleban yönetimine bu karardan vazgeçme çağrısında bulunarak tarihi İpek Yolu üzerinde bulunan Afganistan'ın, İran, Yunanistan, Hindistan gibi ülkelerle Budizm ve İslamın etkilerini taşıyan eşsiz bir kültürel mirasa sahip olduğunu bildirmişti.

Taliban'dan genç sevgililere 100 kırbaç ve nikah

22 Mayıs 2001

Kabil - Evlenmeden aşk yaptıkları gerekçesiyle "suçlu" bulunan genç bir çift, başkent Kabil'in en büyük stadyumunda binlerce kişinin önünde meşru olarak nikahları kıyılmadan önce 100 kırbaçla cezalandırıldı.

Afganistan'da "bilgeliliğin ve saygının simgesi" 3 yargıç, 2 Taliban milisi tarafından getirilen Fazıl Rahman isimli üstü çıplak delikanlıyı kırbaçlamaya başladı.

Genç adam, cellatlarının her vuruşunda kafasını acıyla geriye atarken, kırbacın her darbesi sessiz stadyumda çınladı.

Kırbaç seansının ortalarında sendelemeye başladıktan sonra genç adamın 3 kere yere yıkılmasına karşın cellatlar, kurbanın vücudunun her tarafını kırbaçlayarak "görevlerini" yerine getirdiler.

Sırası gelen Nadya'ya en azından acısını ve burada olmanın utancını gizleyebilmesi için yüzünden ayaklarına kadar uzanan bir mavi "burka" giydirildi.

Genç kızı futbol sahasının ortasına oturtan ak sakallı cellat yargıçlar, acımasızca infaza başladılar. Buna karşın cellatların kırbaçlarının öncekine oranla daha daha yumuşak olduğu dikkati çekti.

Genç çiftin cezaları infaz edildikten sonra, nikahları da kıyıldı. "Taliban usulü mutlu son"dan sonra izleyiciler stadı terketti.

İslamiyet esaslarına göre (şeriat) yönetilen Afganistan'dan kaçan bir kadın gazetecinin anlattıkları

Taliban'dan kaçan kadın gazeteci anlatıyor

Afgan gazeteci Fehime, eşi ve çocuklarıyla Taliban'dan Pakistan'a kaçtı ama kurtulamadı. Taliban kocasını öldürdü, iki kızını kaçırdı. Taliban kocasını öldürdü. Kocasıyla birlikte kaçırılan iki kızının akıbeti hâlâ meçhul. Bu felaketten sonra sağ kalan iki küçük çocuğuyla ülkeden ülkeye kaçtı. Şimdi Van'da, BM'nin güvencesi altında. Çok yakında yeni bir geleceğe doğru yola çıkacak.

1971 Kabil doğumlu Fahime Sali ülkesinde tanınmış bir gazeteciydi. Babası Afgan Telekom'unun kurucusu, ablası pilottu. Sovyet döneminde Taşkent Devlet Üniversitesi Radyo-Televizyon Bölümü'nü bitirdi, master yaptı. Şükrullah Emdert de aynı üniversitede hukuk öğrenimi görüyordu. 1990'da okulu bitirir bitirmez evlenip Kabil'e yerleştiler.

Şükrullah, Taliban öncesi savcılığı bırakıp Kültür Bakanlığı'na bağlı Sansür Kurulu Başkanı olmuştu. Fahime ise Ajans Bahter'de ve Enis Gazetesi'nde yazıyor, Riyaset-i Akademi Ulum'da hocalık yapıyordu. Maaşları iyi, mutlu ve umutlu genç bir çifttiler. Ama bir gün herşey karardı. Şeriatçı Taliban yönetime geldi. Dört çocuğu ve eşiyle Pakistan'a kaçtı. Taliban'a muhalefeti yazarak sürdürdü. Peşini bırakmadılar. Evini bastılar, iki kızını, eşini götürdüler. Bir daha evine ayak bile atamadı, saklandı. Sonra İran'a, ardından Türkiye'ye kadar kaçtı. Birleşmiş Milletler'e başvurdu.

Şimdi BM'nin verdiği 96 milyon lira aylıkla Van'da yaşıyor. Toprak damlı, mobilyasız evinde mutlu. Fahime Farsça ve Rusça biliyor. Upuzun boylu, simsiyah saçlı güzel bir Afgan kadını. Taliban'ı, yaşadıklarını anlatırken zaman zaman sesi titriyor ama gözyaşlarına izin vermiyor. Çok gururlu. Onun yerine çevirmenimiz Humeyra ve ben ağlıyoruz.

Şimdi birinci elden, Fahime'nin hayatından düne, bugüne ve geleceğe kastetmiş, cinnet geçiren bir idelojiye tanık olacağız. Yaşamı tüm renkleri ve sevinçleriyle yok eden o kapkara zihniyete....

Benim ülkem artık yürüyen ölüler hükümdarlığı

Ve Taliban geldi... Bütün kadınlara "Evde oturun" talimatı geldi. Radyo ve televizyondan yayın yaptılar: "Sovyetler'de okuyanların hepsi dinden çıkmıştır. Kadın erkek bunların hepsini işten çıkardık." Eşim ve ben de bu nedenle işlerimizden atıldık. Evimiz, hayatımız çok iyiydi. Yılda iki, üç kez tatile giderdik. İki kızım kreşe gidiyordu. Küçük kızımın oğlumu maalesef Taliban zamanında doğurdum.

Neden "maalesef" diyorsunuz?

- Taliban kürtaşı, prezervatifi ve doğum kontrol hapını yasakladığı için doğurmak zorunda kaldım. Gebeliğimde tanıdık doktorlara başvurdum, 'İki elini keserler' dediler.

Karıkoca işsizdiniz üstelik?

- Eşyalarımızı sattık önce. Üniversite mezunu eşim sokakta sigara sattı. Sonra sebzeçilik yaptı. Karnımızı böyle doyurduk.

Peki ya siz nasıl yaşamaya başladınız?

- Bu geçici hükümettir, yıkılır sanıyordum. Bu nedenle ilk zamanlarda kendime çader (çarşaf) almadım. Sonra ben de giydim. Cin, şeytan gibi çıkıyorduk sokağa. Birbirimizi tanıyamıyorduk. Erkekleri tanıyabiliyorduk sadece. İşten alındığımda depresyona girdim. Karanlık hücreye kapatılmış kuş gibiydim. Sabah işe gidip akşam eve dönmeye alışmışım. Zaman geçsin diye duygularımı, halimi yazmaya başladım. Eşime verdim, kendi adına yayınlat dedim. Matbaacı, “sen gazeteci değilsin ki bunları yazmış olasan” diye basmadı. Bütün o yazdıklarım saklı. Ev gezmeleri bitti. Herkes can güvenliğini düşünüyordu. Nasıl yaşayıp doyacağını, nasıl ülke dışına çıkacağını... Radyoları ev ev topladılar. Taliban haberlerini ve din-mezheple ilgili programları yayınlayan televizyona dokunmadılar.

Arkadaşlarınızla bir araya gelip görüşebiliyor muydunuz olan biteni?

- Sadece bir kadın arkadaşım ile görüşebiliyordum. O da aynen benim gibi depresyondaydı. BM, “Kadınları işten almayın, maaşları biz vereceğiz” dedi ama Taliban kabul etmedi. Sadece bankalarda birkaç kadın memuru yerinde tuttular. O da mecburiyetten. Bankadan para çeken kadınlar, yüzlerini göstermek zorundaydı çünkü.

Kadının çader adabı nasıl denetleniyordu?

- “Emr bi Maaruf” yani dogmaları emredenlerle “Nehy-i es Münler” yani kötülüklerden uzak durmayı emredenler isimli gruplar dolaşıyordu. Uygun bulmadığı bir davranıştan ötürü kadını olduğu yerde ve istediği kadar kırbaçlama yetkileri vardı.

Hiç kırbaçlandınız mı?

- Bir gün eşim yanımda değildi. Dükkan sahibiyle konuşuyorduk. Geldiler. “Senin mahremi değil, neden bu kadınla konuşuyorsun?” dediler. Eğer o görevli bana dokunsaydı sakalını çekecektim. Hiç tahammülüm yoktu. Hiç konuşmadım, eve gittim.

Kadınlar nasıl cezalandırılıyor?

- Zina ya da hırsızlık yapanın yüzünü karaya boyuyorlar. Siyasi muhalifleri zina suçlamasıyla recmediyor yani taşıyarak öldürüyorlar. El arabasıyla bir yandan götürüp bir yandan bağıyorlar, halkı taş atmaya davet ediyorlar. Radyodan anonsla recme davet ediyorlar. Genellikle el arabasının arkasından çocuklar ve serseriler koşar, küfreder. Kadınlar mutlaka recmediliyor. Erkeklerin elini kesiyorlar.

Hiç tanık oldunuz mu?

- Hiç gitmedim. Dayanamazdım ki. Eşim Şükrullah giderdi. Ama el arabasına bindirilip götürülenleri çok gördüm. Ojeli bir kızın tırnaklarını kopardıklarını gözlerimle gördüm.

Taliban kadınlara başka neleri yasakladı?

- Hamamları, terzileri yasakladı. Kadın kuaförleri kapatıldı. Taliban, erkeğin egemenliği demek. Perdeler bile kalın olacak. Evin içinin görünmesi de büyük suçtu. Çader topuğa kadar olduğu için çıplak ayaklar farkediliyor. Çorapsız yakalanan kadınlar, beyaz tenli ve güzel ayaklıysa daha çok kırbaçlanıyordu. Taliban güzelliğe karşı. Okula gitmesi gereken genç kızları evlere kapattılar. Terzilik okuluna bile izin vermediler. Taliban, kadına karşı bir hükümdür.

Erkeklerle uygulanan yasaklar nelerdi?

- Erkekler, longi (sarık) ya da külah takmaya mecbur. Eğer saçları bunun dışında kalıp görünüyorsa, hemen kazınıyor. Sakalı avuçlayıp ölçüyorlar. Avcun dışına çıkacak uzunlukta değilse dayak ve hapis cezası var. Ezan sesi duyulduğu an herkes panikle camiye koşuyor. Abdest var mı yok mu bakmıyorlar. Toplayıp namaza götürüyorlar.

Taliban sizde başka nelere mal oldu? - Mesleğimi özledim herşeyden önce. Dondurma yiyerek yürümek gibi basit zevklerim bile elimden alınmıştı. Dondurmayı, o kalın çarşafın altında yemek zorundaydık. Müzik, konser yasaktı. Taliban, ölümün ta kendisi, yürüyen ölümler hayatıdır. Yaşamı bilmedikleri için başkalarına yaşamı yasaklıyorlar. Bisikleti ve basketbolu özledim.

Aydınların durumu ne?

- Aydınlar işsiz, ne yapacağını bilmiyor. Cahiller bu nedenle daha da mutlu. En çok Afgan halkına zarar verdi. Kadınlara eğitim yok, eğitim alabilen erkeklerin de eğitim kalitesini yok etti.

....

(Kaynak: Hürriyet, 22.07.2001)

İslam şeriatçısından Taliban'ın ceza yasaları

Müziği bile haram sayan Taliban'ın yasak ve ceza kitapçığı bulundu. Uçurtma, sakalsız dolaşmak, şarkı söylemek en dikkat çekici yasaklar. Kuzey İttifakı'nın, Afganistan'da yönetimle birlikte birçok kenti ele geçirmesinden sonra, islam yobazlığının inanılmaz boyutlarını ortaya koyan belgeler bulundu.

İsmail Han tarafından geri alınan Herat Kenti'nde, Taliban tarafından boşaltılan Fazileti Geliştirme ve Ahlakı Koruma Bakanlığı binasında ceza yasalarıyla ilgili ilginç bir kitap bulundu. Taliban Lideri Molla Muhammed Ömer tarafından yürürlüğe konan, Peştun ve Dari dilleriyle kaleme alınan kitap, yaşamı siyah ve beyaz gibi ikiye ayırırken, akla gelen herşeyi yasaklıyordu.

TALİBAN'IN VARLIK NEDENİ

Kitabın önsözünde, şu sözler yazılı: “Taliban'ın varlığının tek nedeni, ahlaki korumak ve Şeriat'ı yayıp uygulamaktır. Böylece yüce Allah, bizim nimetlerinden

faýdalanmamızı ve başariýly olmamızı saęlıyor.”

Bakanlık binasının bodrumunda bir hapisane, ikinci katında da TV, resim gibi el konularak paramparça edilen ‘şeytan işi’ eşyalar sergileniyordu. Aynalı bir tuvalet masası üzerinde bir kadın çıkartması olduğu için parçalanarak cezalandırılmıştı.

DENETİM DİN POLİSİNDE

Yasalara uyup uyulmadığı Taliban'ın din polisince denetleniyordu. Mahkumlara dini sorular yöneltiliyor ve bilenlerin hapis cezaları kısaltılıyordu. (Bu konuda Türkiye'de islami kesimi temsil eden RP ya da FP iktidarında sorumlu bakanın yasa teklifi yapmak istediğı duyulunca büyük tepki almıştı).

YASAK CENNETİ

Kadın, yüzü açık evden çıkamaz: Evi işaretlenir ve kocası hapse atılır.

Popçu gibi saç kesilemez: Tutuklanır ve kafası sıfır numaraya vurulur.

Namaz saati dükkan açılmaz: Üç günden bir haftaya kadar hapis ve falaka.

Namaza geç kalınmaz: Üç gün hapis. Tekrarı halinde ceza artıyor.

Güvercin yasak: Derhal hapse atılır. Kişi, güvercinler, yok olana kadar hapiste yatar.

Uçurtma satılmaz: Satıcı, üç gün hapisle cezalandırılır.

Kadınlar şarkı söyleyemez: Bir düğün ve kutlama esnasında evde şarkı söyleyen kadınların sesi dışarıdan duyulursa, ev sahibi hapse atılır.

Sakalsız gezilemez: Bir kişinin sakalı öngörülenden kısaysa, bir hafta hapisle cezalandırılır.

Topuklu pabuç giyilemez: Bu tip ayakkabı giyenin kocası hapsedilir. Ayakkabılar imha edilir.

İthal mala sansür: Dış ülkelerden şampuan veya benzeri maddeler geldiğinde, Taliban memurları, kutudaki kadın resimlerinin gözlerini oymakla görevlidir. Mal sahibi de kadın resimlerini siyah bantla bantlar. Aksine davranışın cezası, hapis ve dayaktır.

DOKTORA DOKUNMA YASAĞI

Erkek doktor, eğer bir kadın hastayı muayene etmek zorundaysa, sadece gereken yere bakabilir ve dokunabilir. Kadının diğer yerlerine bakamaz, dokunamaz. Aksi davranış, hapis ve dayakla cezalandırılır.

HARAM LİSTESİNDE YOK YOK

Fotoğraf veya resim, domuz ürünleri, sinema, müzik aletleri, bilardo, satranç, maske, alkol, her türlü kaset, video, TV, seksi çağrıştıran herşey, şarap, istakoz, tırnak cilası, havaifişek, heykel, dikiş katalogları ve yılbaşı kartları.

(Kaynak: gazeteler, 23.11.01)

İran'da İslam devriminden sonra 30 bin mahkum fetva ile idam edildi

Sabah Gazetesi - 05.02.2001

İran İslam rejimi liderlerinden Montazeri'nin yeni kitabında, 1988'de 30 bin mahkumun Humeyni'nin fetvası üzerine "katledildiği" yazıyor

Küçük çocuklar vinçlerle sallandırıldı... Aralarında 13 yaşlarında olanlar bile vardı. Ayetullah Humeyni'nin bizzat verdiği emirlerle İran hapishanelerinde 2 ay süren barbarlıklar ve zulüm yaşandı... Ve toplam 30 bin kişi idam edildi...

Dehşet veren bu ifadeler, İran İslam rejimi liderlerinden Ayetullah Hüseyin Ali Montazeri'nin yeni kitabında yer alıyor. Montazeri, "Büyük Ayetullah Hüseyin Ali Montazeri" adlı kitabında, 1988 yılında 30 bin mahkumun Humeyni'nin fetvası üzerine "katledildiğini" yazıyor. Bu rakam, tüm dünya basınında bomba etkisi yarattı. Çünkü Montazeri, geçtiğimiz Aralık ayında internetteki sitesinden yayınladığı anılarında, idam edilenlerin sayısının 2 bin 800 ile 3 bin arasında olduğunu yazıyordu.

Geçtiğimiz ay gizlice yayınlanan kitabındaki yeni bilgileri İran dışına kaçırılan birçok gizli belgeye dayandıran Montazeri, Humeyni'nin idam fetvasının, 1988 yılı Ağustos ayında rejime muhalif Halkın Mücahitleri'nin faaliyetleri üzerine verildiğini belirtiyor. Irak'ta bulunan Halkın Mücahitleri, İran rejimine saldırı başlatınca sinirlenen Humeyni, yargılanan, hapiste bulunan ya da serbest bırakılan tüm mücahitlerin toplatılmasını emretti. Ardından da fetva verdi.

Humeyni, İran-Irak savaşının bitiminden kısa süre sonra verdiği fetvada şöyle diyor: "Ülkedeki hapishanelerde bulunan ve halen münafıklar (mücahitler) için desteklerini sürdüren mahkumlar Allah'a karşı savaş açmışlardır ve hepsinin cezası idamdır." Ve bu fetva ile mahkumların ve mücahit yanlısı binlerce kişinin kaderleri, 3 kişilik "ölüm komitesi"nin ellerine bırakıldı. Komitede, bir şeriatçı yargıç, Gizli Servis Bakanlığı'ndan bir temsilci ve bir de savcı bulunuyordu.

İlk iki haftada 3 bin 800 mahkumun idam edildiğini yazan Montazeri, kitabında şöyle diyor: "Her idam, Humeyni'nin ağır hasta olduğu dönemde aşırı sağcılara verilmiş sus payı olarak görülüyordu."

Aralarında İran'ın "Kartal"ı ünlü Evin hapishanesinde görevli Kemal Afkani Ardekani'nin de olduğu birçok cezaevi görevlisi, kısa süre önce Birleşmiş Milletler'e teslim edilmek üzere ifade verdi. Ardekani'nin ifadesi, Montazeri'nin yazdıklarını doğrular nitelikteydi: "Mahkumları, merkez binanın ortasında bulunan 14 metre uzunluğundaki koridorda topluyorlardı. Ve tek bir soru soruyorlardı, 'Mücahit misin?..'"

"Evet" cevabı verenler, binanın önündeki otoparkın tam karşısındaki alanda vinçlerle sallandırılıyordu... Sabah 07.30'dan akşam 17.00'ye kadar bir günde 33 kişi asılmıştı. Mahkumları 3 kamyonun kasasına doldurdular. 6 vinç onları bekliyordu. Vinçlerin herbirinden sarkan 5 ya da 6 iple bu mahkumları astılar. Ara vermeden birini asıp diğerini aldılar. İki hafta içinde 8 bin kişi böyle idam edildi. Benzer idamlar ülkenin her yerinde gerçekleştirildi...

İran'da 35 yaşında kadın taşlanarak öldürüldü (recm)

21.Mayıs.2001

20 Mayıs günü Entekhab gazetesinin bildirdiği habere göre, 35 yaşında bir İran'lı kadın porno filmlerde rol aldığı için İslam şeriat mahkemesince ölüme mahkum edildi ve tahran'ın Evin hapishanesinde dirseklerine kadar toprağa gömüldükten sonra taşlanarak cezası infaz edildi. 1996 yılında da bir kadın ile bir erkek zina suçundan dolayı taşlanarak öldürülmüşlerdi.

İran'da recm cezası uygulanacak erkekler bellerine kadar toprağa gömülüp taşlanıyorlar. Erkek eğer çıkıp kaçmayı başarır serbest kalıyor. Recm cezasına çarptırılan bir kadın ise, taşlar göğüslerine isabet etmesin diye daha derine gömülüyor.

İran'da yüksek mahkeme kocasını öldürmekten suçlu bulunan 38 yaşındaki bir kadının da recm cezasını geçen hafta onayladı.

İran'da dükkânlarda müzik çalınmayacak, köpek satılmayacak, vitrinlerde manken olmayacak

Molla sokaklara el attı

(Cumhuriyet, 19.08.2001)

****Polis, başkent Tahran'da, 'çürümüş Batı kültürünün yayılmasını önlemek için' halkın sokaklardaki yaşamına yönelik sert kısıtlamalar getirdi.**

Dış Haberler Servisi - Reformcularla muhafazakârlar arasındaki gerginliğin sürdüğü İran'da şimdi de "sokaklardaki ahlaksızlıkları temizleme kampanyası" başlatıldı.

Başkent Tahran'da polis, halkın sokaktaki yaşamına yönelik kapsamlı kısıtlamalar getirdi. İRNA'nın haberine göre, polis tarafından önceki gün yayımlanan bildiride, "Çürümüş Batı kültürünün toplumda yayılmasına karşı polis, bu kültürün propagandasını yapanlara karşı sert önlemler alacaktır" denildi. Bütün işyerlerine ve mağazalara dağıtıldığı belirtilen 2 sayfalık bildiride, Batılı film ve müzik yıldızlarının resimlerinin basılı olduğu giysileri satanların tutuklanacağı belirtildi. Kafe ve restoranların aşırı makyajlı ve İslami hicab (örtünme) kurallarına uymayan kadınlara servis yapmaları, alışveriş merkezleri ve mağazaların "yasak" şarkılar çalmaları ve bu şarkıların albümlerini satmaları, mağazaların vitrinlerinde kadın iç çamaşırları ve giysisiz "kışkırtıcı" cansız manken sergilemeleri yasaklandı.

Bildiride, alışveriş merkezlerinin ve mağazaların izinli müzikleri de dışarıdan duyulacak kadar yüksek çalmalarının yasak olduğu belirtildi.

Yasağa uymayanlara ceza

Maymun ve köpek gibi "haram sayılan" hayvanların satışı da yasaklandı. Son yıllarda özellikle gençler arasında köpek ve maymun beslemek çok yaygınlaşmıştı. Yasaklara uymayan restoran ve mağazaların sahiplerinin tutuklanacağı ve bu işyerlerinin kapatılacağı ifade edildi.

Bu tür yasaklamalar, 1979 İslam Devrimi'nden sonra yasalaşmıştı ancak reformcu

Cumhurbaşkanı Muhammed Hatemi' nin iktidara gelmesinden bu yana uygulanmıyordu. Polis, Tahran'dan önce de geçen perşembe günü kutsal Kum kentinde

"Batı kültürünün yayılmasına karşı" sert önlemler başlatmıştı. Kum'da polis tarafından yayımlanan bildiride, "Batı tarzı saç kesimi olan erkeklere" karşı da önlemler alınacağı belirtilirken Batılı film ve müzik yıldızlarının yanı sıra başı açık, müzik aleti çalan insanlar ve minyatürlerin basılı olduğu giysilerin giyilmesi de yasaklanmıştı. Kum'da polis, ayrıca mağaza sahipleri ve çalışanlarının kravat takmalarının da yasak olduğunu bildirmişti. Polisin Kum ve Tahran'da uygulamaya başladığı yeni önlemler, son iki ay içinde Tahran'da bazı suçluların halkın gözleri önünde kırbaçlanması uygulamalarının artmasının ardından geldi.

Hükümet, kırbaç cezasının halkın önünde yapılmasını eleştirirken muhafazakâr Yargı Erki Başkanı Ayetullah Mahmud Şahrudi , uygulamaları savunmuş ve halkın kendilerini desteklediğini ileri sürmüştü. Geçen haftalarda 200 genç, alkol kullandıkları gerekçesiyle kırbaçlanmıştı.

İnanılmaz ceza

(Hürriyet, 21.08.2001)

Pakistan'da 'Hz Muhammed sünnetli miydi?' diye soran öğrencisine, 'Peygamber 40 yaşında Müslüman oldu. Kabilelerinde sünnet geleneği yoktu' yanıtını veren bir öğretmen, peygambere küfrettiği gerekçesiyle ölüm cezasına mahkum edildi.

'Hz Muhammed sünnetsizdi' diyen Pakistanlı öğretmen idam edilecek Pakistan'da öğrencilerin sorularını yanıtlarken Hz Muhammed'in sünnetsiz olabileceğini belirten bir öğretmen, peygambere küfür ettiği gerekçesiyle idam cezasına çarptırıldı. Kararı temyize götürmeye hazırlanan Dr. Yunus Şeyh'in kurtulma ihtimalinin fazla olmadığı bildiriliyor. Pakistan'da her yıl yüzlerce insan dine küfür ettikleri gerekçesiyle tutuklanıyor, cezaya çarptırılıyor. Dine küfür yasası genellikle azınlıklara uygulanıyor. Ancak Yeni Delhi'deki bir kolejde psikoloji öğretmenliği yapan Yunus Şeyh, bu yasa çerçevesinde suçlanan üçüncü Müslüman oldu. Dr. Yunus Şeyh'i idamın eşiğine getiren olay, bir ders sırasında yaşandı. Öğrencilerden biri öğretmene, 'Hz Muhammed sünnetli miydi?' diye sordu. Öğretmen 'Hz Muhammed, 40 yaşındayken Müslüman oldu. Kabilelerinde sünnet geleneği yoktu' yanıtını verdi. Öğretmen, aynı şekilde koltukaltı kıllarının temizlenmesinin de yaygın olmadığını ima etti.

Öğrenciler, Dr. Şeyh'in bu sözlerini aşırı dinci öğretmenlere aktarıp, öğretmenin peygambere küfür etmiş olabileceğini öne sürdüler. Bir grup aşırı dinci, hemen okulu ve bölge karakolunu çember altına alarak, Dr. Şeyh'in yargılanmasını, aksi halde binaları ateşe vermekle tehdit ettiler. Öğretmen, geçen ekim ayında tutuklandı ve geçtiğimiz günlerde yargılanıp dine küfür ettiği gerekçesiyle idam cezasına çarptırıldı. Ailesi ise Hz Muhammed ile ilgili söylediklerinin İslamiyet öncesi dönemle alakalı olduğunu, bu nedenle küfür kapsamına giremeyeceğini savundu. Öte yandan ülkede sözkonusu küfür yasasının yumuşatılması gerektiği yolunda tartışmalar sürüyor. Yasayı destekleyenlerin başında yer alan Dinişleri Bakanı Mahmud Gazi ise bu tür tartışmalara karşı çıkıyor ve yargıya yansıyan vakaların çoğunun 'kötü niyet ve kişisel önyargı'dan kaynaklandığını söylüyor. Pakistan lideri General Pervez Müşerref, geçen yıl yasanın uygulanmasıyla ilgili değişiklikler yapılmasını önermişti. Ancak aşırı dincilerin sokaklara dökülüp protesto etmeleri üzerine bu girişiminden vazgeçmişti.

DIN VE DEMOKRASI

"Demokrasi eşitler rejimidir. Kültürde, çağdaşlıkta, sosyal kimlikte aşağı-yukarı eşit insanların rejimidir demokrasi. Çoğunluğu cahil-bilinçsiz-eğitimsiz toplumlarda demokrasi böyle -Türkiye'deki gibi- işler, iktidar cehaletindir." (Bekir Coşkun)

İslamiyet ile demokrasi birbirleriyle bağdaşır mı? İslamiyet'te demokrasiye ne kadar yer var?

Dini siyasete alet eden bazı politikacılar, "din"de demokrasiye yer olduğunu ifade ederek, dini esaslara dayalı bir yönetim biçimi oluşturabilmek için kendilerine maske yaratmaya çalışırlar.

Halbuki, "din"de demokrasiye yer yoktur, ama "demokrasi"de dine yer vardır.

Nitekim, Dünya'da islam şeriatı ile yönetilen ülkelere bakılacak olduğunda durum apaçık görülmüyor: İslam ülkeleri demokrasi fakiridir.

Laik Devlet - İslami Devlet

Bilindiği gibi Şeriatçı olarak bilinen İslami kesim, laik devlet hukuk kurallarını kendi İslami öğretileri ile bağdaştıramayarak kabul etmez..

Kuran'da açıklanan İslam anlayışına göre bireyler, kendi yaşamlarını ve bağlı bulundukları devlet düzenini tayin edici hukuk kurallarını kendi istediği ve akıllarının kabul ettiği şekilde belirleyemez.. Şeriat anlayışına göre, ortada insan ve toplum için Allah'ın tayin edip belirlediği kurallar vardır ve bunlar Allah'ın kitabı Kuran'da açık bir şekilde belirtilmiştir. Uyulması gereken hükümler bunlardır, insanların koyduğu hukuk düzeni değildir. Bu nedenle, hernekadar bazı tefsirciler, Kuran'daki anlamları farklı bir anlayış içinde algılamaktaysalarda, şeriatçı kesim, insanın uyması gereken hukuk kurallarını Kuran hükümlerini baz alarak belirlemektedir..

Aşağıdaki ayetleri dikkatli bir şekilde incelediğimiz zaman, eğer Kuran'ı Allah kelamı olarak kabul edip esas alıyorsak, bu çerçevede şeriatçı anlayışın değerlendirmesinin gerçekte hiç de yanlış olmadığını açıkça görürüz..

İslami Devlet anlayışı, Nisa / 59. da açık bir şekilde belirtilmiştir.. Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygamber'e ve sizden olan ülulemre (idarecilere) de itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz Allah'a ve ahirete gerçekten inanıyorsanız onu Allah'a ve Resûl'e götürün (onların talimatına göre halledin); bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir.

Ayet açık bir şekilde Allah'a itaat edin demektir. Allah, yani O'nun sözlerinin bulunduğu iddia edilen Kuran.. Daha sonra, Peygamber'e ve sizden olan idarecilere itaat edin ifadeleri yer alıyor.. Ayetteki, bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz onu Allah'a götürün ifadesini çok dikkatli algılamak gerekir.. Buradaki anlam, hukuk kuralları için açıkça Kuran'daki ayetlerin esas alınmasını öngörmektedir..

Maide / 47. Ayet, Allah'ın hükümleri ile hükmetmeyenleri açıkça fasık olarak niteler..

Maide / 47. İncil'e inananlar, Allah'ın onda indirdiği (hükümler) ile hükmetsinler. Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fâsıklardır.

Maide / 44 hüküm konusunda ayetleri esas almayanları kafir olarak değerlendirir..

Maide / 44. Biz, içinde doğruya rehberlik ve nur olduğu halde Tevrat'ı indirdik. Kendilerini (Allah'a) vermiş peygamberler onunla yahudilere hükmederlerdi. Allah'ın Kitab'ını korumaları kendilerinden istendiği için Rablerine teslim olmuş zâhidler ve bilginler de (onunla hükmederlerdi). Hepsi ona (hak olduğuna) şahitlerdi. Şu halde (Ey yahudiler ve hakimler!) insanlardan korkmayın, benden korkun. Ayetlerimi az bir bedel karşılığında satmayın. Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir.

Bir sonraki ayette de benzer ifadeler vardır..

Maide / 45. Tevrat'ta onlara şöyle yazdık: Cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş (karşılık ve cezadır). Yaralar da kısastır (Her yaralama misli ile cezalandırılır). Kim bunu (kısası) bağışlarsa kendisi için o keffâret olur. Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar zalimlerdir.

Görüldüğü gibi ayetler açıkça Kuran hükümlerinin geçerli olması gerektiğini ve buna uymayanların da Allah katında fasık ve kafir olarak nitelendiğini bildirmektedir.. Bu durumda laik devletin insanlar tarafından tespit edilmiş hukuk kuralları mı, yoksa Allah'a ait olduğu iddia edilen hükümler mi geçerli olacaktır..?

Burada herhalde, bir yandan Kuran'ı Allah'ın kitabı olarak kabul edip, onun evrenselliğinden sözederken diğer taraftan Kuran hükümlerini değilde, insanlar tarafından belirlenen kanunları tercih eden, veya laik düzeni savunarak bu düzenden yana tercihlerini kullanan Müslümanların, İslam önündeki konumlarını tekrar gözden geçirmeleri gerekecektir..

Maide 48' de ise doğrudan peygambere hitaben, Allah'ın ayetleri ile hükmedilmesi konusunda daha belirleyici şekilde benzer bir hüküm yer alır..

Maide / 48. Sana da, daha önceki kitabı doğrulamak ve onu korumak üzere hak olarak Kitab'ı (Kur'an'ı) gönderdik. Artık aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet; sana gelen gerçeği bırakıp da onların arzularına uyma. (Ey ümmetler!) Her birinize bir şeriat ve bir yol verdik. Allah dileyseydi sizleri bir tek ümmet yapardı; fakat size verdiğinde (yol ve şeriatlerde) sizi denemek için (böyle yaptı). Öyleyse iyi işlerde birbirinizle yarışın. Hepinizin dönüşü Allah'adır. Artık size, üzerinde ayrılığa düştüğünüz şeyleri(n gerçek tarafını) O haber verecektir.

Bir sonraki ayet de aynı hükümleri içerir..

Maide / 49. (Sana şu talimatı verdik): Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet ve onların arzularına uyma. Allah'ın sana indirdiği hükümlerin bir kısmından seni saptırmamalarına dikkat et. Eğer (hükümden) yüz çevirirlerse bil ki (bununla) Allah ancak, günahlarının bir kısmını onların başına belâ etmek ister. İnsanların birçoğu da zaten yoldan çıkmışlardır.

Bugün, kendilerini modern İslami görüş olarak tanımlayan bazı çevreler ve ilahiyatçılar, Kuran'daki bu açık yasaları görmezliğe gelerek, bunlara kendi saptırılmış anlayışlarında çeşitli kılıflar bulmaya çalışmaktalar. Onlar da çok iyi bilmektedirler ki, bugünün şartlarında, evrensel olduğu iddia edilen Kuran yasalarını uygulamak imkansızdır. Çözüm olarak geriye kalan, Kuran'daki anlamı açık olan ayetleri saptırarak, buradan farklı bir görüş ortaya karmaktır. Genelde, bu tür yaklaşımlar da, birşekilde Prof. Dr. payesi almış kişilerden gelmekte olduğu için, toplumda bu anlayış kolayca kabul görmektedir.

Bu tür yaklaşımların altındaki bir diğer önemli nokta da, sayın ilahiyatçı Prof.'lerin, toplumda var olan İslam inancının zedelenmesi durumunda, öncelikle kendi konumlarının zedeleneyeceğidir.

Ahzab / 36 ayet, daha önce yukarda örnekleri verilmiş ayetlerin paralelindedir.

Allah ve Resûlü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Resûlüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.

Ve gene, Araf / 3 de, Kuran'a uyulması, açıkça ifade edilmiştir.

Rabbinizden size indirilene (Kur'an'a) uyun. O'nu bırakıp da başka dostların peşlerinden gitmeyin. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz!

Maide / 5 de de benzer ifadeler vardır.. Ayetler açıkça bireylerin Kuran'daki hükümlere göre yönetilmesini belirtmektedirler.

Bütün bu ayetleri bir araya getirdiğimizde, Kuran'ı Allah keliması olarak kabul edip ona inananların, laik düzeni tercih etmek gibi bir seçimleri olamayacağı açıkça görülür..

Yönetim konusunda İncil'in yaklaşımı ise, Pavlos'un Romalılarına Mektubu Bab 13'de şu şekilde belirtilir ;

1. Herkes, altında bulunduğu yönetime bağlı olsun. Çünkü Tanrı'dan olmayan yönetim yoktur. Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur.
2. Bu nedenle, yönetime karşı direnen, Tanrı'nın düzenlediğine karşı gelmiş olur. Karşı gelenler yargılanır.
3. İyilik yapanlar değil, kötülük yapanlar yöneticilerden korkmalıdır. Yönetimden korkmamak ister misin? İyi olanı yap, yönetimin övgüsünü kazanırsın.
4. Çünkü yönetim, senin iyiliğin için Tanrı'nın hizmetindedir. Ama kötü olanı yaparsan, kork! Yönetim, kılıcı boş yere taşımıyor; kötülük yapanın üzerine Tanrı'nın gazabını salan öç alıcı olarak Tanrı'nın hizmetindedir.
5. Bunun için, yalnız Tanrı'nın gazabı nedeniyle değil, vicdan nedeniyle de yönetime bağlı olmak gerekir. 6. Vergi ödemenizin nedeni de budur. İşte yöneticiler, Tanrı'nın bu amaç için gayretle çalışan hizmetkârlarıdır.
7. Vergi hakkı olana vergiyi, gümrük hakkı olana gümrüğü, korku hakkı olana korkuyu, saygı hakkı olana saygıyı, herkese hakkını verin.

Sonuç olarak akıl, inanç duvarı ile mantık arasında bir yol seçmek durumundadır. Bir yanda, Allah'dan geldiği varsayılan yasalar, bir yanda insan aklının bu günün şartlarına göre uyarladığı yasalar.

DİN VE DEMOKRASİ

(Turan Dursun, Din Bu, cilt 4, kitabından)

Gerçekte "din"le "demokrasi" bağdaşabilir mi?

Bilindiği gibi, "demokrasi"nin bir sözlük anlamı vardır: "halk egemenliği", "halkın kendi

kendini yönetmesi".

Ama nasıl bir halk egemenliği? Çağdaş dünyada yüklendiği özel bir anlamı da vardır. Bu anlam içinde de, "insan", "insanın akli ile, inancı ile tam özgür olması", insan olmasından doğan her türlü hakka sahip bulunması temeldir. Bugün, insanlığın vardığı bir aşama vardır. Bu aşama ile bağdaşmayan şeyler, demokrasi ile bağdaşamaz. İnsanlığın ilerleyip bir aşamaya gelmesine karşılık, "din" için ne söylenebilir? En azından aynı aşamaya ulaşmıştır denemez. Aynı aşamaya ulaşması için dinin dogmaları izin vermez. Kalıpları vardır, kuralları vardır. Bunları, katı bir "değişmezlik" ve "kesinlik" biçimiyle içine alan Kitab'ı, "sünnet"i (hadisler) vardır. "Akıl yürütmeler"le "yorum" katma çabaları olmuyor değil. Ama bunlar, "iman"ıyla prangalıdır ve dogmalarının sınırını aşamaz. Aşamayınca da insanlığın gelişmesinin gerisinde kalır her zaman. Öyle olunca da demokrasi ile bağdaşması beklenemez.

"Din", kökü daha çok binlerce yıllık Yahudilik şeriatına dayalı olan islam şeriatı ele alındığında, yaşamın her kesimine el attığı görülür. Bir "miras hukuku" ile, bir "ceza hukuku" ,ile..bir "ahlak sistemi" ile, bir "iman esasları" ile, ve "ibadet" kurumları ile karşılaşılır. Hukuku ilkel, anlayışı ilkel..

Tevrattan çok önceki yüzyılların ürünü.. "Hammurabi Yasaları"nı alıp bakıyoruz, birçok hükümlerini Tevrat'ın çeşitli bölümlerinde yer almış buluyoruz. Oradan da Kur'an'da. Örneğin bu yasaların, "kisas"la (göze göz, dişe diş..) ilgili 196., 197. Maddeleri, Tevrat'ın çeşitli bölümlerinde yer alıyor. (Bkz. Tevrat, Çıkış, 21:23; Levililer, 24:20; Tesniye, 19:21.) Tevrat'taki biçimi de hemen hemen aynen Kur'an'da var. (Bkz. Kur'an, Maide, ayet :45) Daha başka örnekler de verilebilir. (Karşılaştırmak için, bkz. Hayrullah Örs, "Musa ve Yahudilik", İst.1966, s.161-180.)

Şeriat'ın "demokrasi" ile neden bağdaşmadığını ve hiçbir zaman da bağdaşmayacağını geniş boyutları ile görebilmek için, değerli ve gerçek anlamda aydın bir bilim adamı Prof. Dr. İlhan Arsel'in incelemelerine başvurulabilir. Arsel'in "Teokratik Devlet Anlayışı'ndan Demokratik Devlet Anlayışı'na" adlı 800 sayfayı aşkın kitabı, bu alanda benzeri olmayan bir kılavuz değerindedir.

Kısacası: "Din" in "demokrasi" yle bağdaşmayacağı bir gerçek. Bu gerçeği görmek için, "din" in, özellikle "islam" gibi, "dünya hükümlerini" de kapsamı içine almış olanların ne olduğunu ve ne olamayacağını bilmek yeterli. "Din", hele İslam Şeriatı, "demokrasi" yle bağdaşmayacağı gibi, savunmaları ne derse desinler, "demokrasi" nin tam bir karşıtıdır da. Yani, İslam Şeriatı'nın olduğu, hele egemen olduğu bir yerde, "demokrasi" yaşayamaz. Yaşamaması için, "cihad" bile yeterli. "Cihad"sız islam ve "cihad" la birlikte "demokrasi" düşünülebilir mi? "Vurun, öldürün!!" buyruklarıyla..?

Günümüzde de medya sayesinde, hatta odamızın içinde TV ekranlarından izliyoruz: Afganistan'da kırbaçlanan insanlar, İran'da toplu asılan insanlar, Cezayirde boğazlanan kadın ve çocuklar, Suudi Arabistan'da kafaları kesilenler, Türkiye'de öldürülen Kubilay'lar, Sivas'ta yakılan insanlar, "cihad" edebiyatı yapan islamcı siyasetçiler..Dünya haritasına bakıldığında, demokrasi fakiri olan ülkelerin başında islam ülkelerinin gelmesi..

Riddet, İrtidat ve Mürted

Riddet ve irtidat kelimelerinin anlamı İslam dinini terk etmektir. Mürted'in kelime anlamı ise İslam'ı terk eden manasınadır. Kuran'a göre, İslam'ı terk eden cehenneme gidecek ve orada ebedi olarak kalacaktır. Bakara 217 ayetin son satırlarında bu açıkça ifade edilmiştir.

Bakara / 217. Sana haram ayı, yani onda savaşmayı soruyorlar. De ki: O ayda savaşmak büyük bir günahdır. (İnsanları) Allah yolundan çevirmek, Allah'ı inkâr etmek, Mes-cid-i Haram'ın ziyaretine mâni olmak ve halkını oradan karmak ise Allah katında daha büyük günahdır. Fitne de adam öldürmekten daha büyük bir günahdır. Onlar eğer güçleri yeterse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler. Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemlikler ve orada devamlı kalırlar.

Nahl / 106. Kim iman ettikten sonra Allah'ı inkâr ederse -kalbi iman ile dolu olduğu halde (inkâra) zorlanan başka- fakat kim kalbini kâfirliğe açarsa, işte Allah'ın gazabı bunlarıdır; onlar için büyük bir azap vardır.

Her fırsatta İslam dininin hoşgörüsü dini olduğunu vurgulamayı kendine vazife edinen din ulemalarımız, henedense bu ayetleri görmezden gelirler.

Ali İmran / 90. İnandıktan sonra kâfirliğe sapıp sonra inkârcılıkta daha da ileri gidenlerin tevbeleri asla kabul edilmeyecektir. Ve işte onlar, sapıkların ta kendisidirler.

Nisa / 137. İman edip sonra inkâr edenleri, sonra yine iman edip tekrar inkâr edenleri, sonra da inkârlarını arttıranları Allah ne bağışlayacak, ne de onları doğru yola iletecektir.

Dinden dönenler biraz da, şeytanın suçu gibidir ve Allah onları şeytanla baş başa bırakmıştır.

Muhammed / 25. Şüphesiz ki, kendilerine doğru yol belli olduktan sonra, arkalarına dönenleri, şeytan sürüklemiş ve kendilerine ümit vermiştir.

İslam'ın genel anlayışında ise, dinini değiştirmenin cezası ölümdür. Bu hadislerde açık şekilde belirtilen konulardan biridir.

Resulullah (SAV) şöyle buyurdu: Kim dinini değiştirirse onu öldürün. Buhari, Cihad ve's-Seyr, 2794 1585 Zeyd İbni Eslem (radiyallahu anh) anlatıyor : Resulullah (SAV) buyurdular ki, Dinini değiştirenin boynunu vurun.

İmam Malik, bu hadisi Muvatta'da (Akdiye 15- 2736) kaydeder ve hadis hakkında şu açıklamayı sunar : Bu hadisin manası şudur, herkim İslam'dan karak zındıklık ve benzeri bir dine girecek olursa kendisine galebe alındığı takdirde öldürülür. Öyle birine tevbe teklif edilmez. Zira gerçekten tevbe edip etmediği bilinemez. Çünkü bunlar (galebeden önce) küfürlerini gizleyip, müslüman olduklarını iddia ediyorlardı. Ben böylelerinin küfrü, delille sübut bulduğu takdirde, tevbe etmeye ağırlıklarını uygun bulmam, (tevbe etse de kabul edilmemeli) Devamla der ki, " Bizim nezdimizde esas olan şudur : Bir kimse irtidat ederse tevbeye ağırlır, (kendisine galebe çalınmazdan önce) tevbe ederse hayatı bağışlanır, aksi takdirde öldürülür.

İmam Malik devamla der ki, Resulullah, Dinini terkedeni öldürün hadisinin manası : Kim İslam'dan çıkıp başka dine geçerse demektir. İslam'dan başka bir dinden çıkarak bir diğer dine geçerse demek değildir. Sözelimi, Yahudiliği terkederek Hristiyanlığa veya mecusiliğe geçen kastedilmemiştir. Bundan dolayı, ehl-i zimme'den herhangi biri böyle bir din değiştirmesi yapacak olsa ne tevbeye çağrılır, ne de öldürülür.

İrtidat, büyük günahlardandır. Kişinin bütün hayır amellerini sevabını yok eder. Hadisi açıklayan İmam Malik, esas itibarıyla zındık oldukları halde müslüman görünen kimselerin irtidat etmeleri halinde, yakalanınca tevbesine güvenilmeyeceği kanaatindedir. Bu sebeple Malik'e göre onlara tevbe teklif edilmez, tevbekar olup, İslam'a geldiklerini beyan etseler bile bu tevbe onlardan kabul edilmez. İmam Şafi tevbelerinin makbul olduğuna hükmeder. Ebu

Hanife'nin onlar hakkında iki ayrı görüşü olmuştur.

Zındık, Kamus'da, Ahiret'e veya Rububiyet'e inanmayan veya küfrünü gizleyerek iman izhar eden kimse diye açıklanır. (Kütüb-i Sitte Cilt/6 Sayfa 189)

İbni Abbas'ın, kadın mürted de öldürülür sözü delil getirilerek Hanefilerin hükmüne itiraz edilmiş ve ilaveten Ebu Bekir'in hilafeti sırasında irtidad etmiş olan bir kadını, henüz pek çok sahabe hayatta iken öldürttüğü, kimsenin buna itiraz etmediği gösterilmiştir.

Hiz. Muaz Yemen'e giderken Resulullah kendisine bu mevzu ile alakalı olarak şunu söylemiştir : İslam'dan herhangi biri vazgeçecek olursa, onu tekrar davet et, dönerse ne ala, dönmezse boynunu vur. Herhangi bir kadın İslam'dan irtidad edecek olursa, onu da geri çağır, dönerse ne ala, dönmezse boynunu vur.

Zürkani, " Kaydedilen bu muaz hadisi, sadedinde olduğumuz ihtilafta nasdır, hükmüne uyulması gerekir" der.

Buhari ve başka bir kısım kaynaklarda rivayet edilen bir kıssa da konumuza şık tutar. İkrime'nin rivayetine göre, Hiz. Ali'ye bir kısım Zındık getirilmişti. O bunları yaktırdı. Haber ibni Abbas'a ulaşınca, Onun yerinde ben olsaydım yaktırmazdım. Çünkü Hiz. Peygamber'in yasağı var, Allah'ın azabı ile azab vermeyin. Fakat öldürtürdüm zira efendimiz, kim dinini değiştirirse öldürün, diye emrediyor. (Kütüb-i Sitte Cilt/6 Sayfa 190)

Muhammed'in İrtidad Üzerine Öldür Emirleri

İbni Abbas (ra) anlatıyor, Abdullah ibni Sad ibni Ebi's Sarh, Hiz. Peygamber'e katiplik yapıyordu. Şeytan ayağını kaydırđı, adam irtidad ederek kafirlere sığındı. Resulullah, Fetih günü onun öldürölmesini emretti, ancak Hiz. Osman onu himayesi altına aldı. Resulullah da bu himayeyi tanıdı. (Ebu Davud, Hudud 1-4358, Nesai, Tahrimu'd-Dem 15, (7-107)

Hernekadar Bakara 256'da dinde zorlama yoktur ifadesi varsa da bu ifade, slam'ın şartlarını yerine getirmede zorlama yoktur manasınadır. Bakara 217 'nin son satırındaki ifadeler bu düşünceyi kanıtlar.

İslam şeriatçılarının demokrasi hakkındaki görüşleri

Muhammed'in Allah'ın-varsa eğer- olduğuna ve Kur'an'ın da Allah'ın özü olduğuna inanan şeriatçılarının demokrasi hakkındaki görüşleri şu şekilde özetlenebilir:

<<İslâm Dini, demokrasi ile ve ona dayanan laiklik sistemiyle bagdasir mi? Bu suale verilecek tek cevap vardır. O da "Hayir" seklindedir.

Çünkü:

Prensip itibariyle bagdasmaz. Zira demokrasi halk idaresi olup akla ve insan kafasına dayanır. İslam ise, hak idaresidir, yani Allah idaresidir; vahye dayanır. Bir baska ifade ile; İnsanin önünde iki hukuk vardır. Bunlardan biri beserî digeri ise ilahîdir. Birincisi akla dayanır digeri ise vahye dayanır. Biri insanin sadece madde ve dünya yapisini, digeri ise hem madde ve hem de mâna yapisini; ahiret hayatini da ilgilendirir. Bu iki hukuk, bazi noktalarda birbiriyle uyusursa da birçok noktalarda birbirine ters düşer. Bir baska yönden de aralarında fark vardır. İslam hukuku sabittir, kalicidir, degismez; kiyamete kadar sürüp gider.

Beserî hukuk ise degiskendir. Milletten millete, devirden devire degisir. Müeyyideleri de farklıdır:

Kemiyyet yönünden: Beserî hukukun tatbik ettiği cezalar degisgendir, İslam ceza hukukunda ise hapis cezası, para cezası, sopa cezası, ölüm cezası, sürgün cezası ve kinama (yani tazir cezası gibi) cezalardan ibaret olup degismez ve kiyamete kadar geçerlidir.

Keyfiyyet yönünden: Biri sadece dünyevî, diğeri ise hem dünyevî ve hem de uhrevîdir. Demokraside kanunlar ve anayasalar ekseriyete ve parmak sayısına dayanırken, İslâm hukukunda kanunlar Allah'ın sasmaz ilmine ve sonsuz kudretine istinad etmektedir. Bu itibarladır ki, bu iki hukuk sistemini mukayese yapmak abesle istigal etmektir. Hele hele adalet ve güzellik yönünden kıyaslandirmek çok gülünçtür.

Bu, neye benzer? Hele gelin, bir bakalım insan mı daha bilgili Allah mı? İnsan mı daha kuvvetli yoksa Allah mı? İste buna benzer bir şey! Esasen insanın kanun yapmaya gücü yetmez! Neden? Çünkü insan daha tam mânâsıyla kendisini tanımams ki! Tam mânâsıyla tanımadığı bir şey hakkında söz sahibi olabilir mi? Kaldi ki, erkeklik ve kadınlık yönünden, hastalık ve sağlık yönünden, büyüklük ve küçüklük, yönünden, zenginlik ve fakirlik yönünden, işçi ve işveren yönünden, amir ve memur olma yönünden, beden yapısı tam ve sakat olma yönünden ve nihayet beden ve ruh yönünden, iradede kuvvet ve za'f yönünden, cesaret ve korkaklık yönünden ve daha bilemedigimiz yönlerden! İste bu kadar farklılık arz eden insanlık idaresiyle ilgili kanun ve anayasalar yapmak kolay bir iş degildir, insanın yapabileceği bir iş degildir. Bu iş Allah'ın işidir. Kur'an'ın bir ayetinde öyledir: "Yaratma da emir ve talimat verme de O'na mahsustur." (Araf, 54) O, bilir, O açıklar, O haber verir, O bildirir ve iste bildirmistir.

Vesile ve gaye: Kâinat, bütün nimetleriyle vesiledir; gaye degildir. İnsanın bütün ihtiyaçlarını gideren bir vesiledir. Kainatın yaratılışında, sayısız nimetlere sahip olusunda gaye, insanın yaratana kul olması ve O'na ibadet ve ubudiyyette bulunmasıdır; O'nun emir ve talimatını yerine getirmesidir. Ve neticede O'nun rızasını kazanmak ve O'nun cennetine girip ebediyen mutlu olmaktır. Allah'ın mutlak hakimiyetini ifade eden ayetlerden birkaçı:

"Sonra (Ya Muhammed!) seni de bir din emrinden seriat'ın üzerine memur kildik. O halde sen o seriat'a tabi ol! Bilmezlerin heva ve hevesine uyma!" (Casiye, 18)

"Rabb'inizden size indirilen Kur'an'a uyun! Ondan baskasını dost edinip de kendisine uymayın! Ne kadar da az öğüt tutuyorsunuz!" (Araf, 3). >>

Musulmanlar, Kuran'ın Allah'tan-varsa eğer- geldigine inanır. Kuran ayetlerinde ceza kanunu, miras kanunu gibi [ayetler vardır](#).

Bu ayetlerin degistirilmesi, demokrasi tarafından mümkün degildir. Madem ki Kuran, Allah'tan-varsa eğer- gelmiştir, o halde bu ayetleri de ancak Allah-varsa eğer- degistirebilir. Ornegin, "Hırsızların elinin kesilmesi"ni buyuran ayeti, kim degistirebilir? İnsanların olusturduğu demokrasilerdeki kanun yapıcılar mı? Yoksa Allah-varsa eğer- mi? Ornegin, "Kadınların miras paylaşımında erkeğe göre yarı pay almasını hukmeden" ayeti hangi demokrasinin hangi kanun yapıcısı degistirebilir? Ornegin, "Erkeklerin bir, iki uci dört kadınla evlenebileceğini söyleyen" ayeti hangi demokrasinin hangi kanun yapıcısı degistirebilir?

Ornegin, "Erkeklerin kadınlardan bir gömlek üstün olduğu"nu söyleyen ayeti hangi demokrasinin hangi kanun yapıcısı degistirebilir? Kuran ayetini, sadece Allah-varsa eğer- degistirebileceğine göre, demokrasilerin kanun yapıcıları Allah-varsa eğer- ile celiski içindedir. Ve, demokrasi, islamiyete göre degildir.

Riddet, İrtidat ve Mürted

İslamiyet ile demokrasi birbirleriyle bağdaşır mı? İslamiyet'te demokrasiye ne kadar yer var?

Dünya'da islam şeriatı ile yönetilen ülkelere bakılacak olduğunda bu sorunun cevabı ortaya çıkıyor: Demokrasi fakiri olan ülkeler arasında İslam ülkeleri başı çekiyor...

Bir dinin ne denli demokrat olduğunu anlamak için önce o dine inananlarına ve inanmayanlarına ne denli demokrat yaklaşımda bulunduğuna bakılmalıdır. Örneğin, kişi, bir zamanlar inandığı İslam dininden ayrılmak isteyerek bir başka dini ya da dinsizliği seçmek isterse, İslamiyet bu duruma demokratça yaklaşarak hoş görebilir mi?

Riddet ve irtidat kelimelerinin anlamı İslam dinini terk etmektir. Mürted'in kelime anlamı ise İslam'ı terk eden manasınadır. Kuran'a göre, İslam'ı terk eden cehenneme gidecek ve orada ebedi olarak kalacaktır. Bakara 217 ayetin son satırlarında bu açıkça ifade edilmiştir.

Bakara / 217. Sana haram ayı, yani onda savaşmayı soruyorlar. De ki: O ayda savaşmak büyük bir günahdır. (İnsanları) Allah yolundan çevirmek, Allah'ı inkâr etmek, Mes-cid-i Haram'ın ziyaretine mâni olmak ve halkını oradan karmak ise Allah katında daha büyük günahdır. Fitne de adam öldürmekten daha büyük bir günahdır. Onlar eğer güçleri yeterse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler. Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemlikler ve orada devamlı kalırlar.

Nahl / 106. Kim iman ettikten sonra Allah'ı inkâr ederse -kalbi iman ile dolu olduğu halde (inkâr) zorlanan başka- fakat kim kalbini kâfirliğe açarsa, işte Allah'ın gazabı bunlarıdır; onlar için büyük bir azap vardır.

Her fırsatta İslam dininin hoşgörü dini olduğunu vurgulamayı kendine vazife edinen din ulemalarımız, henedense bu ayetleri görmezden gelirler.

Ali İmran / 90. İnandıktan sonra kâfirliğe sapıp sonra inkârcılıkta daha da ileri gidenlerin tevbeleri asla kabul edilmeyecektir. Ve işte onlar, sapıkların ta kendisidirler.

Nisa / 137. İman edip sonra inkâr edenleri, sonra yine iman edip tekrar inkâr edenleri, sonra da inkârlarını arttıranları Allah ne bağışlayacak, ne de onları doğru yola iletecektir.

Dinden dönenler biraz da, şeytanın suçu gibidir ve Allah onları şeytanla baş başa bırakmıştır.

Muhammed / 25. Şüphesiz ki, kendilerine doğru yol belli olduktan sonra, arkalarına dönenleri, şeytan sürüklemiş ve kendilerine ümit vermiştir.

İslam'ın genel anlayışında ise, dinini değiştirmenin cezası ölümdür. Bu hadislerde açık şekilde belirtilen konulardan biridir.

Resulullah (SAV) şöyle buyurdu: Kim dinini değiştirirse onu öldürün. Buhari, Cihad ve's-Seyr, 2794 1585 Zeyd İbni Eslem (radiyallahu anh) anlatıyor : Resulullah (SAV) buyurdular ki, Dinini değiştirenin boynunu vurun.

İmam Malik, bu hadisi Muvatta'da (Akdiye 15- 2736) kaydeder ve hadis hakkında şu açıklamayı sunar : Bu hadisin manası şudur, herkim İslam'dan karak zındıklık ve benzeri bir dine girecek olursa kendisine galebe alındığı taktirde öldürülür. Öyle birine tevbe teklif edilmez. Zira gerçekten tevb edip etmediği bilinemez. Çünkü bunlar (galebeden önce) küfürlerini gizleyip, müslüman olduklarını iddia ediyorlardı. Ben böylelerinin küfrü, delille sübut bulduğu taktirde, tevbe etmeye ağırlıklarını uygun bulmam, (tevbe etse de kabul edilmemeli) Devamla der ki, " Bizim nezdimizde esas olan şudur : Bir kimse irtidat ederse tevbeye ağırlır, (kendisine galebe çalınmazdan önce) tevbe ederse hayatı bağışlanır, aksi taktirde öldürülür.

İmam Malik devamla der ki, Resulullah, Dinini terkedeni öldürün hadisinin manası : Kim İslam'dan çıkıp başka dine geçerse demektir. İslam'dan başka bir dinden çıkarak bir diğer dine geçerse demek değildir. Sözelimi, Yahudiliği terkederek Hristiyanlığa veya mecusiliğe geçen kastedilmemiştir. Bundan dolayı, ehl-i zimme'den herhangi biri böyle bir din değiştirmesi yapacak olsa ne tevbeye çağrılır, ne de öldürülür.

İrtidad, büyük günahlardandır. Kişinin bütün hayır amellerini sevabını yok eder. Hadisi açıklayan İmam Malik, esas itibarıyla zındık oldukları halde müslüman görünen kimselerin irtidad etmeleri halinde, yakalanınca tevbesine güvenilmeyeceği kanaatindedir. Bu sebeple Malik'e göre onlara tevbe teklif edilmez, tevbekar olup, İslam'a geldiklerini beyan etseler bile bu tevbe onlardan kabul edilmez. İmam Şafi tevbelerinin makbul olduğuna hükmeder. Ebu Hanife'nin onlar hakkında iki ayrı görüşü olmuştur.

Zındık, Kamus'da, Ahiret'e veya Rububiyet'e inanmayan veya küfrünü gizleyerek iman izhar eden kimse diye açıklanır. (Kütüb-i Sitte Cilt/6 Sayfa 189)

İbni Abbas'ın, kadın mürted de öldürülür sözü delil getirilerek Hanefilerin hükmüne itiraz edilmiş ve ilaveten Ebu Bekir'in hilafeti sırasında irtidad etmiş olan bir kadını, henüz pek çok sahabe hayatta iken öldürttüğü, kimsenin buna itiraz etmediği gösterilmiştir. Hz. Muaz Yemen'e giderken Resulullah kendisine bu mevzu ile alakalı olarak şunu söylemiştir : İslam'dan herhangi biri vazgeçecek olursa, onu tekrar davet et, dönerse ne ala, dönmezse boynunu vur. Herhangi bir kadın İslam'dan irtidad edecek olursa, onu da geri çağır, dönerse ne ala, dönmezse boynunu vur.

Zürkani, " Kaydedilen bu muaz hadisi, sadedinde olduğumuz ihtilafta nasdır, hükmüne uyulması gerekir" der.

Buhari ve başka bir kısım kaynaklarda rivayet edilen bir kıssa da konumuza şık tutar. İkrime'nin rivayetine göre, Hz. Ali'ye bir kısım Zındık getirilmişti. O bunları yaktırdı. Haber ibni Abbas'a ulaşınca, Onun yerinde ben olsaydım yaktırmazdım. Çünkü Hz. Peygamber'in yasağı var, Allah'ın azabı ile azab vermeyin. Fakat öldürtürdüm zira efendimiz, kim dinini değiştirirse öldürün, diye emrediyor. (Kütüb-i Sitte Cilt/6 Sayfa 190)

Muhammed'in İrtidad Üzerine Öldür Emirleri

İbni Abbas (ra) anlatıyor, Abdullah ibni Sad ibni Ebi's Sarh, Hz. Peygamber'e katiplik yapıyordu. Şeytan ayağını kaydırды, adam irtidad ederek kafirlere sığındı. Resulullah, Fetih günü onun öldürülmesini emretti, ancak Hz. Osman onu himayesi altına aldı. Resulullah da bu himayeyi tanıdı. (Ebu Davud, Hudud 1-4358, Nesai, Tahrimu'd-Dem 15, (7-107)

Her ne kadar Bakara 256'da dinde zorlama yoktur ifadesi varsa da bu ifade, Kuran'daki diğer ayetler ile büyük çelişki içindedir. Inanmayanlara karşı şiddet içeren ayetler, inanmayanları cehennem ile korkutarak inanmalarını sağlamaya yönelik ayetler, Bakara 256 ile çelişiyor. Kuran'daki [şiddet ve ayırıcılık içeren ayetler](#) ve [çelişkili ayetler](#), Kuran'ın Allah-varsa eğer-tarafından gönderilmiş olamayacağının, Muhammedve arkadaşları tarafından hazırlandığının bir diğer göstergesi oluyor.

CİHAD

1.Tanımı

1.1. Sözlük anlamı

Bir amaca yönelik olarak olanca gücü kullanmak. "Olanca çaba" anlamındaki "cehd"den gelir.

1.2. İslamda yüklendiği anlamı

1.2.1. Tanrı uğruna silahlı savaş

1.2.1.1. Genel tanımı: Tanrı yolunda ve din uğrunda kutsal savaş. Amacı: "İlây-ı kelimetü'llah" (Tanrı'nın sözünü yüceltmek), yani "Kuran'ı ve hükümlerini 'tüm düşünce, inanç ve dinlerin üstüne' çıkarmak ve karşı konulmaz biçimde egemen kılmak".

Ayet ve hadislerdeki özel anlatımıyla "tanrı yolunda, kâfirlere karşı İslam'ı üstün ve yenilmez duruma getirmek için canla malla birlikte savaşmak", "Tanrı yolunda savaşa, öldürmeye girişen inanırların canlarını ve mallarını, karşılığında CENNET'i vererek Tanrı SATIYALMIŞTIR." (tevbe suresi, ayet 111). Ayet ve hadislerde, çoğu yerde "cihad" bu anlamında, yani "Tanrı yolunda ve din uğrunda silahlı kutsal savaş" anlamında kullanılmıştır. Bu anlamda kullanıldığı da açıkça belirtilmiştir.

1.2.1.2 İslam hukukundaki tanımı

Kafirlerle savaşmak, onları öldürmek, onların elinden mallarını, mülklerini almak, yağmalamak, tapınaklarını yıkmak, putlarını kırmak." (Bkz. Dâmâd, c.1, s.494)

1.2.2 Tanrı ve din uğrunda manevi savaş

"Silahlı savaş"la birlikte bu da istenir.

1.2.2.1. "İnsan ve cin şeytanlarıyla" savaşmak: Her tür şeytanın oyununa karşı uyanık olmak, ödün vermemek, 'şeytanı savaşta yenmeye çalışmak'.

1.2.2.2. "Nefis" ile savaş: Dünyanın çekicilikleriyle, 'nefis arzuları' ile savaşmak. Kimi ayetlerdeki "cihad" bu anlamda yorumlanır. (Bkz. Ragıp, el Müfredât, "c-h-d"). "Cihad"ın bu anlamını benimseyenler daha çok İslam gizemcileridir (tasavvufçular).

2- Süresi, kimlere karşı olacağı ve "hükm"ü

2.1 Süresi

2.1.1. Genel Olarak: Peygamber, "ümme"nin "cihad"ının "kesintisiz" olacağını ve kıyametin "âlâmet"lerinden olan "Deccâl öldürülünceye kadar" süreceğini bildirir. (Bkz. Ebu davud, Kitabu'l-cihad, 4-Babuun fî Devamı'l-Cihad, hadis no: 2484, c.3, s.11)

2.1.2. Özel durumlarda: Devlet "cihad"a çağırır. Çağırılan "cihad" savaş durumuna göre sürer ya da sonuçlanır. Yani, "süre" savaş durumuna ve savaşanların durumlarına, kararlarına bağlıdır.

2.2 Cihad'ın kimlere karşı olacağı

2.2.1. Genel olarak tüm kâfirlere karşı:

Cihad'ın kimlere karşı olacağı, genel niteliğiyle, kesin olarak belirlenmiştir:

Hadis: "Tek Tanrı'dan başka Tanrı bulunmadığına, Muhammed'in de O'nun kulu ve Peygamberi (elçisi) olduğuna inanıncaya, bizim kıblemize dönünceye, kestiklerimizi

yiinceye, ve namazımızı kılıncaya kadar (bütün) insanlarla savaşp öldürüşmem buyuruldu. İnsanlar ne zaman ki bunları yerine getirirler, o zaman kanlarını (canlarını) ve mallarını - kimi haklı nedenlerin dışında- kurtarmış olurlar" (Bkz. Buhari, Selât/28; Ebu Davut, Cihad/104, hadis no:2641).

Kimi hadiste, yerine getirilmesi istenen koşullara, zekâtın da eklendiği görülür. (Bakınız, Buhari, Zekât/1, Buhari Muhtasar-ı Tecrid, hadis no:24; Muslim; İman/32, 36, hadis no: 20,22).

2.2.2. Durumlarına göre putataparlara ve "kitap ehli"ne karşı:

a) Müslümanlarla aralarında saldırmazlık antlaşması bulunmayanların durumu:

Bu durumda olanlar, iki şeyden birini seçmek zorundadırlar: ya İslam, ya ölüm. Ya İslam'ı seçer, Müslüman olarak çâtının altına girerler, ya da öldürülürler. "Bunları yakalayın, nerede bulursanız öldürün" (Bakara suresi, ayet: 191; Nisâ suresi, ayet: 89, 91; Tevbe suresi, ayet:5). Bu hüküm, dinden dönenler için de geçerlidir.

Arap olmayan putataparların bu hükmün dışında tutulması ve onlardan İslam'ı kabul etmemeleri durumunda "cizye" (bir çeşit veri alınması) yoluna gidilebileceği görüşü de vardır. Hanefî fıkında, bu görüşün benimsendiği de görülür. (Bkz.Dâmâd, c.1, s.496).

b) Müslümanlarla aralarında saldırmazlık paktı antlaşması bulunanların durumu:

"Antlaşmanın gereği"ne uyulur. Ancak bu durum, Peygamber döneminde, İslam'ın güçlenmesi dönemine kadar sürmüştür. Sonrası için söz konusu değildir. (Bkz. Tevbe suresi, ayet:1-9). Arada antlaşma olan putataparlara "yeryüzünde dolaşabilmeleri için dört ay süre" verilmiştir. (Bkz. tevbe, ayet:1). Bu süre geçtikten sonra, onlara karşı müslümanların ne yapmaları gerektiği bildirilmiştir: "*Nerede bulursanız öldürün, yakalayın, hapsedin, tüm gözetleme yerlerinde bekleyin yakalamak için. Eğer tevbe ederler, namaz kılarlar ve zekât verirlerse serbest bırakın. Tanrı bağışlayan ve acıyandır*" (Tevbe:5)

c) Müslümanlarla aralarında saldırmazlık paktı antlaşması bulunmayan kitap ehli:

Bunların önlerinde üç seçenek var: Ya İslam, ya cizye (vergi) ya da ölüm.

d) Müslümanlarla aralarında antlaşma olanların durumu:

"Antlaşma hükümleri"ne uyulur.

Ne var ki, Peygamber döneminde, arada "saldırmazlık antlaşması bulunan kimi kitap ehline "antlaşma hükümlerini bozuyorsunuz, kimileriniz gidip şurada burada aleyhimize bulunuyor.." denilerek saldırılmış ve çoğunlukla öldürülmüşlerdir. "Benu Kurayza" (Kurayza Oğulları - Yahudiler) bunlardandır. Bunlar kılıçtan geçirilirken, peygamber de başlarında bulunmuş ve tüyler ürpertici durumlar sergilenmiştir. (Bkz. Buhari, Kitabu'l-Meğazi/30, Tecrid, hadis no: 1590-1591; Müslüm, Cihad/64, hadis no: 1768. Ayrıca bkz. "Siyer" kitapları).

2.3. Cihad'ın hükmü

Yani, cihad "farz" mıdır, ne zaman farzdır, nasıl farzdır?

2.3.1. Düşmanın saldırısı söz konusu değilken "kifayeten farz"

başlangıçta "barış" önerisi sunmak, "kâfirlere" düşer. Sunulduğunda görüşülebilir,

görüşülmez; kabul edilebilir veya edilmez. Bu Müslümanların bileceği iştir. Barış önerisi gelmemişse, ya da kabul edilmemişse, arada bir saldırmazlık antlaşması yoksa, "cihad" gereklidir, "farz"dır. Ama bu farzluk, "kifayeten"dir. Yani, toplumdan bir kesimin bunu yerine getirmesi yeterlidir. Toplumun başındakiler, gerekli cihadı açarlar, gerektiğinde de güç toplarlar. İlgililer, "cihad"ı başlatmak ve gereğini yerine getirmek zorundadırlar. "Kâfirler"e seçenekleri göstermelidirler. Kâfirler, durumlarına göre seçeneklerden birini kabul etmek zorundadırlar. Kabul etmiyorlarsa, Müslüman ilgililere düşen, "cihad"dır. Eğer cihad hiç yapılmıyorsa, başka bir deyişle, toplum cihadsız kalmışsa, o toplum, bütünüyle sorumlu ve suçludur. Çünkü, kişilere değilse bile, toplumun tümüne yüklenmiş olan "farz" yerine getirilmemiştir. (Bkz. Dürer, Arapça, Cihad, c.1, s.282; Dâmâd, c.1, s.494-495)

2.3.2. Kafirlerin İslam ülkelerinden herhangi bir kesime saldırımları durumunda

3. Cihad sırasında neler olur

3.1. Öldürmek

3.1.1. Kimler öldürülür?

3.1.1.1. Eli silah tutan tüm erkekler : Savaşır durumda olan herkes. savaşır durumda olan ve daha "aklıını-belleğini yitirmemiş" olan "yaşlı kişi"ler bile. deliler, bu hükmün dışında tutlur. Ama, deli "savaşır" durumdayda ya da "zengin"se ya da hükümdarlık makamında bulunuyorsa, öldürülür.

Karşı tarafta olan yakınlar, akrabalar, aileden kişiler de öldürülür. Ayetleerde, "iman-ı bırakıp kafirlik yolunu seçen babaların, kardeşlerin dost edinilmeyeceği, cihad söz konusu olduğunda da babaların, oğulların, kardeşlerin, eşlerin (karı-koca) ve aşiret (kabile) üyelerinin artık Tanrı ve peygamber karşısında önemlerini yitirecekleri, bunlara karşı savaşılması gerektiği bildirilir. (Bkz. Tevbe, ayet:23-24). Ve hep böyle olmuştur. baba oğlu, kardeş kardeşi öldürmüştür. Yalnız, İslam hukukunda bir istisna göze çarpıyor: Cihadda karşı karşıya gelen baba-oğul'dan oğul, babayı öldürmeye girişmemelidir. Ama, baba oğlunu öldürmeye yönelmişse, Müslüman olan oğul, artık babasını öldürme hakkını elde etmiştir. Baba, müslümansa, kafir olan oğlunu öldürebilir. Oğul müslümansa, kafir olan babayı öldürmeye atılamaz, ama cihad sırasında başkasının onu öldürmesine engel olamaz, olmamak zorundadır. (Bkz.Dürer, c.1, s.283-284, Dâmâd, c.1, s.497).

3.1.1.2. Kimi durumlarda çocuklar, kadınlar, körler, kötürümler, yatalaklar : Bunlar genellikle öldürülmezlerse de bunlardan savaşır durumda olan, "görüş sahibi" olan, mal sahibi olan, yetki-hükümdarlık makamında olan öldürülür. (Bkz.Dürer, c.1, s.283-284, Dâmâd, c.1, s.497).

Peygamberin şöyle bir buyruğu var: "Putataparların yaşlılarını öldürün de, çocuklarını bırakın!". (Bkz. Ebu davud, Cihad/121, hadis no:2670; Tirmizî, Siyer/29, hadis no: 1583).

Kurayza Yahudileri'nin öldürülmesi sırasında, bu buyruk verilmişti. "Çocukların bırakılması" isteniyordu, çünkü elde bulunan çocuklar, köleler arasında yerlerini alacak ve işe yarayacaklardı. hepsi, ele geçirilmiş değerli mal türündendi. Kaldı ki, o sırada "yüzlerce kişi" öldürülürken Müslüman öldürücüler adamakıllı yorulmuştu. Öldürülecekler, elleri bağlı uzunca bir çukurun önünde öldürülmeye hazır bulundukları halde... Herkes bitkin bir duruma gelmişti adam kesmekten. (Öldürücülerin arasında Peygamberin damadı Ali de vardı. Peygamber de başlarındaydı.) Bu sırada, peygambere dil uzattı diye bir de kadın öldürülmüştü.. kadınları sağ bırakılması hükmedildiği halde.. (Karar için bkz. Buhari, Kitabul Meğazi/30, tecrid, hadis no: 1591; Müslim, Cihad/64, hadis no: 1768; Tirmizî, Siyer/29, hadis no: 1582. Söven kadının öldürülmesi olayı için bkz. Ebu Dâvûd, Cihad/121, hadis no:2671).

Gece baskınlarında, kafirler toptan kılıçtan geçirildiğinde, evler yakılıp yıkıldığında öldürülenler arasında "kadınlar ve çocuklar" da bulunuyordu. (Bkz. Ebu davud, Cihad/102, hadis no: 2638; Cihad/121, hadis no: 2672; İbn Mace, Cihad, hadis no: 2840; Ahmed İbn Hanbel, 4/46; Tirmizî, Siyer/19, hadis no: 1570).

Arkadaşlarından birisiyle Peygamber arasında şöyle bir konuşma geçiyor: "-Ey Tanrı elçisi! Evlere yapılan gece baskınlarında putataparların çocukları da öldürülüyor. ne dersin?"

"-Onlar da öbürlerindendir (kadın ve çocukların öbürlerinden farkı yok, öldürülebilirler!)" (hadis için bkz. Ebu Davud, Cihad/121, hadis no: 2672; Tirmizî, Siyer/19, hadis no: 1570).

Peygamber böylece, bir yandan "kadın ve çocukların öldürülmemeleri" için buyruk verirken, öbür yandan da bunların öldürülmesinde bir sakınca olmadığını bildiriyor.

3.1.2. Nasıl öldürülür?

"Tanrı ve Peygamberiyle savaşanların ve yeryüzünde fesatlık çıkaranların cezası, boğazlanarak öldürülmek ya da asılmak ya da el ve ayaklarının çapraz olarak kesilmesi ya da bulundukları yerden sürülmeleridir. Bu onlar için dünyadaki rezilliktir. Ahiretteyse daha büyük bir azab hazırlanmıştır" (Maide suresi, ayet:33)

Demek ki, "boğazlamak" var, "asmak" var. dahası, "işkence" bile var. (Ellerin ve ayakların çapraz kesilmesi, kuşkusuz bir işkencedir.) Hadislerde daha başka öldürme biçimleri de yer alıyor. Tümü özetle şöyle sıralanabilir:

3.1.2.1. Kılıçla öldürme: Birden boğazlayarak.. Ya da herhengi bir yerine kılıç sokarak.. Keserek, parçalayarak..

3.1.2.2. Asarak öldürme

3.1.2.3. İşkence ile öldürme: Peygamberin "işkence (müsle)" yapılmamasını istediği aktarılır. (Bkz. Ebu davud, Cihad/120, hadis no: 2667). Burada sözü edilen "işkence"nin insanın orasını burasını örneğin burnunu, kulağını, kolunu bacağına kesmek, gözlerini çıkarmak türünden olduğu açıklanıyor. (Bkz. aynı hadis, not 3). İslam hukukunda da "işkencenin yapılmaması" yolunda hüküm var (Bkz. Dürer, c.1, s.283; Dâmâd, c.1, s.497).

Ne var ki; Peygamberin kendisi işkence uygulamıştır.. (Maide suresi, ayet 33 de unutulmamalı..)

Peygamberin yaptırdığı işkence:

Olayın özeti:

Ukûl, Ureyne kabilelerinden birkaç kişi (kimilerinin yazdığına göre 7-8 kişi) Peygambere gelirler. Müslüman olduklarını bildirirler. renkleri sararmıştır, hasta oldukları anlaşılmaktadır. Peygamber deve sütü ve deve sidiği içirerek bunları tedavi etme yoluna gider. Bir süre sonra iyileşmişlerdir. medine'nin havasının kendilerine iyi gelmediğini ve havası uygun bir kesime çıkmak istediklerini Peygambere söylerler. Peygamber de gereksinimlerini karşılarsın diye bir deve sürüsünü, başlarındaki çobanıyla birlikte bunların buyruğuna verir. Ve develerin bulundukları yere giderler. Bir süre, develerin sütüyle beslendikten sonra çobanı öldürürler, develeri de alıp götürürler. Olay öğrenilir. Medine'ye peygamber'e iletilir. Peygamber öfkelenmiştir. Adamların yakalanması için buyruğunu verir. Tümüni yakalattırır. Suçlular, Peygamberin huzuruna getirilirler. Ve peygamberin kararı:

"Elleri ayakları çapraz olarak kesilsin, gözleri oyulup çıkarılsın!.."

Peygamberin buyruğu uygulanır. Peygamberin buyruğu ile, suçluların elleri ayakları çapraz olarak kesilir, gözleri oyulur, Medine dışında güneşin altında ateş gibi yandığı için harre adı verilen yere götürülüp konurlar. Suçlular su ister, su verilmez. Zavallılar, taşları kemirirler, ağzlarıyla, dişleriyle torağı kazarlar. Ölünceye dek orada bırakılırlar.

Buhari, bu hadisi, yedi yerde ve dokuz yolla; Müslim bir yerde ve yedi yolla, Ebu davud bir yerde beş yolla, Nesei bir yerde dört yolla aktarıp yazmıştır. Bunu göz önünde tutan Ahmed Naim, hadisin sağlamlığı konusunda şöyle diyor:

"Altı kitaptan sağlamlık derecelerine göre en sağlamları sayılan dördünde böyle yirmibeş yolla belirlenen, ayrıca Ebu Âvâne, İnb Sa'd, Taheri, Taberanî, Abdurrezzak, İbnü't-Talla, İbn İshak ve Vâkidî gibi birçokları tarafından başka birçok yoldan aktarılagelen bu hadis hakkında (gerçek midir, değil midir diyerek) kuşkuya kapılmak hiçbir müslüman için düşünülemez". (Bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih tercemesi, c.1, hadis no:172, not:2).

Hadisi kaynakların bir kesiminde görmek için bkz. Buhari, Zekât/68, Cihad/152, Tecrîd/Vudû hadis no:172; Müslim, Kesâme/9-14, hadis no: 1671; Ebû Davûd, Hudûd/3, hadis no:72-73; Neseî, Tahrimü'd-Dem/7; İbn Mace, Hudûd/20, hadis no: 2578-2579.

Görülüyor ki, olayı Ahmed Naim'in yazdığı gibi, "altı kitabın (kütüb ü sitte) dördü" değil, "altı"sı da yazmıştır.

Kimi aktarmalarda, suçluların çobanı işkence yaparak öldürdüklerinin de eklendiği görülüyor. Onlara bu nedenle işkence uygulandığı açıklanıyor. Oysa, aynı hadiste, şu nedenler belirtiliyor: "Suçlulara ayetin hükmü uygulanmıştır". (Sözü edilen ayet, yukarıda bahsedilen Maide suresinin 33.ayetidir.) Ve, "Peygamberin damızlık develerini alıp götürmeye yeltendikleri için bu ceza uygulanmıştır".

Şaşılası durumdur ki, kimi Müslüman yazar, bu olaydaki suçlulara uygulananı "işkence türü"nden saymamaktadır. Bu yazarlar arasında, Tecrîd'in "mütercim"i Profesör Kâmil Miras da vardır. (Bkz. Sahih-i Buharî Muhtasarı Tecrîd-i Sarih Tercemesi, İstanbul, 1938, c.5, s.473).

Oysa, hadisi aktaranlar da, hadise kitaplarında yer verenler de, bunun "işkence" olduğunu açıkça belirtiyorlar. Yalnız "Peygamber işkence yapılmamasını istediği halde, kendisi nasıl işkence yapmış olabilir?" sorusuna uygun karşılık bulmaya çalışıyorlar. Kimileri, Peygamberin bu işkenceyi, "işkence edilmesini yasaklamadan önce" uygulattırıldığını öne sürüyorlar. Kimi bunun, bir "kısas" olduğunu savunuyor. Bu görüşte olanlara göre, suçlular da çobana işkence etmişlerdir. Kimileriye, (genellikle bu görüş benimseniyor) söz konusu olayda işkence uygularken, Peygamberin Maide suresinin 33.ayetinin hükmünü yerine getirdiğini savunmaktadırlar. Ne olursa olsun, gerçek sajkınamıyor. Peygamber, en acımasızların bile kolay kolay yapamayacakları bir işkence uygulatmıştır.

3.1.2.4. Yakarak öldürmek

Hamza oğlu Muhammed aktarıyor: Peygamber birgün Hamza'yı çağırır. Bir savaş birliğinin başına komutan olarak atar ve şu buyruğu verir : "Falan kişiyi bulursanız, ateşe atıp yakın"

Hamza, birliği ile birlikte yola çıkmak üzeredir. O sırada, Peygamber Hamza'yı yine çağırır. Bu kez şöyle konuşur: " Falanca'yı bulursanız ateşte yakın dedim. Ama, önce öldürün, sonra yakın. Çünkü, ateşte yakma cezasını yalnızca ateşi yaratan verebilir.." (Bkz. Ebu Dâvûd, Cihad/122, hadis no: 2673).

Ebu Hreyre anlatıyor. Bir gün Peygamber bizi, bir savaş birliği olarak düşmana gönderiyordu.

O sırada, Kureyş'ten iki kişinin adlarını vererek "Bunları yakaladığınızda ateşte yakın, ikisini de!.." dedi. Bir süre sonra dönüp şöyle dedi: "Size, onları bulursanız ikisini de yakın dedim, ama, yakmayın. Çünkü, ateşte yakma cezasını yalnızca Tanrı verir. Siz bu iki kişiyi yakalayın ve öldürün yalnızca." (Bkz. Buhari, Cihad/107, 149; Ebu Dâvûd, Cihad/122, hadis no: 3674; Tirmizî, Siyer/20, hadis no:1571).

Görülüyor ki, Peygamberin ateşte yakma konusundaki tutumu duraksamalı.

Ne var ki, hadislerde anlatılanlardan anlaşıldığına göre, Peygamberin kimi en yakın arkadaşları bile, "ateşte yakarak öldürme" cezasını uygulamışlar ve "fetva"yı peygamberden aldıklarını belirtmişlerdir.

Ebubekir, Peygamberin ölümünden sonra başgösteren "dinden dönme" (ridde) olayları sırasında, komutanlarına talimat vermiştir: "Daha da direnirlerse, demirle dağlayın, ateşte yakın!" (Bkz. Taberi, tarih, 1/1881-1885; Leoni Caetani, İslam Tarihi, çev. Hüseyin Cahid, İstanbul, 1926, 8/276.)

Ve bu talimat, tüyler ürpertici biçimde uygulanmıştı. Halid İbnü'l-Velîd (ölm 642. Mekke'nin fethinden bir süre önce müslüman olmuştur) savaş sırasında "ateş çukurları" açtırmış, yaktırdığı ateşin içine birçok kimseyi diri diri atırıp yaktırmıştır. Kadın da vardır bunların içlerinde. Bir tutsak kadına Müslüman olması önerildi. Kadın, kabul etmedi. Önünde yanan ateşe atılacağı söylendi. Kadın, "Hoşgeldin ölüm. Yazık ki başka kurtuluş yolum yok. O yüzden kendimi atıyorum ateşe.." anlamındaki şiiri okuyarak kendisini ateşe attı. Ve, tabii cayır cayır yandı. (Bkz. Habiş, yaprak 28-34; Caetan., aynı kitap, 8/306).

Ebubekir'in ateşte diri diri yakma cezasını nasıl verebildiği sorulduğunda Peygamberin bu tür cezaya izin verdiği söylenerek karşılık verilir.

İnsanları, inançlarını bırakmıyorlar diye, "ateş çukuru"na atırıp yaktıranlardan birinin de Ali olduğu aktarılır: Buhari'nin de yer verdiği bir hadiste, Ali'nin bir topluluğu ateşe atırıp yaktırdığı İbn-i Abbas'a söylendiğinde, İbn-i Abbas'ın şöyle dediği belirtilir: "ben olsaydım, bunu yapmazdım. Çünkü peygamber: tanrı'nın verdiği ceza biçiminde ceza vermeyin! demişti. ben olsaydım, öldürürdüm yalnızca." (Bkz. Buhari, Cihad/149, Tecrîd, hadis no: 1264; Neseî, Tahrîmu'd-Dem/14).

Peygamberin damadı olan Ali, nereden fetva almış olabilirdi? Fetvanın kaynağı, Peygamberden başkası olabilir miydi?

Peygamber, kimi yerleşme bölgelerinin "yakılmasını" buyurmuştu. (Bkz. Ebu Dâvûd, Cihad/91, hadis no: 2616; İbn-i Mace, Cihad, hadis no: 2843). Kuşkusuz Peygamberin "yakılmasını" buyurduğu yerleşim yerlerinde "insanlar" da vardı. Zaten İslam hukunda böyle durumlarda, insanları yakmanın "mekruh" olmadığı açıklanır. (Bkz. Ebu Dâvûd, Cihad/122, hadis no:2673, not:2, c.3, s.124-125).

3.2. Yakma-yıkma ve yağma

3.2.1. Evler mahalleler, köyler, kasabalar yalılır, yıkılır, yağmalanır

Birçok örneği vardır bunun. Peygamber döneminde de, sonraki dönemlerde de..

Peygamberin döneminde, "gece baskınları" düzenlenirdi peygamberin buyruğuyla. "Öldür, öldür!" parolalı (şiar) olarak. Sonra da yağmaya girişilirdi. (Bkz. Ebu Dâvûd, Cihad/102, hadis no: 2638; İbn-i Mace, Cihad/30, hadis no:2840)

İşte, başka bir hadis:

Filistin'de "Übnâ (sonraları Yübnâ)" denen yerleşim yeri.. Peygamber buraya bir akın düzenliyor. baskını yapacaklara da buyruğu şöyle veriyor: "sabahleyin Übnâ'ya (ansızın) baskın yap ve orayı yak!"

Buyruk yerine getiriliyor. Yani, "Übna" köyü yakılıyor. İçindekilerle birlikte. (Bkz. Ebu davud, Cihad/91, hadis no:2616, c.3, s.88, ayrıca, s.124'deki 2 no.lu not; İbn-i Mace, Cihad/31, hadis no: 2843, c.2, s.948).

İslam hukunda da düşman evlerinin yalılması caiz görülmüştür. (Bkz.Dâmâd).

3.2.2. Düşmanın bulunduğu yerdeki ağaçlar ürünler yakılır, ya da kesilir

Örnek: Peygamber, Benû Nadîr kabilesinin hurmalıklarını yaktırmıştı, ayrıca kestirmişti. Haşr suresinin 5.ayetinde bu olaya kısaca değinilir. Bu ayetin, diyanet çevirisindeki anlamı şöyledir. "İnkarcı kitap ehlinin yurtlarında hurma ağaçlarını kesmeniz veya onları kesmeyip gövdeleri üzerinde ayakta bırakmanız Allah'ın izniyledir. Allah, yoldan çıkanları böylece rezillîğe uğratar."

Bu ayette geçmeyen "yakma olayı" hadislerde yer alır. (Bkz.Buhari, Cihad/154, harş/6, Meğazi/14, Tesîr/59/2, Tecrîd, hadis no: 1576; Müslim, Cihad/29-31, hadis no: 1746; Ebu Dâvûd, Cihad/91, hadis no: 2615; Tirmizî, Siyer/4, hadis no: 1552; İbn Mace, Cihad/31, hadis no: 2845; Dârimi, Siyer/22; Ahmed İbn Hanbel, 2/8, 52, 80).

İslam hukukunda da, cihad sırasında düşman kesimindeki yaş ağaçların kesilebileceği, kesilmeden yakılabileceği hükme bağlanmıştır. (Bkz. Dâmâd, c.1, s.496).

3.3. Yalan, hile, tuzak

Hadis: "Savaş, hiledir!" (Bkz.Buhari, Cihad/107, Tecrîd, hadis no: 1268; Müslim, hadis no: 1739; Ebû Dâvûd, Cihad/101, hadis no: 2636-2637; İbn Mace, Cihad/28, hadis no: 2833, Ahmed hanbel, 1/81, 90).

Yani, cihad sırasında, her tür yalan, aldatma, hile, tuzak mübahtır.

Buhari, buna bir örnek olarak, Eşref Oğlu Ka'b'ın "hileyle öldürülüşü"nü gösteriyor:

Eşref Oğlu Ka'b (ölm.625), genç bir şairdi. Peygamberi ve inanışlarını eleştiriyordu. peygamber bir gün arkadaşlarına, "Bu adamı öldürebilecek kimse var mı?" diye sordu. Mesleme Oğlu Muhammed ortaya atıldı, "Ben varım!" dedi. Eşref Oğlu Ka'b'ın nasıl öldürüleceği planlandı. "Yalan"lar uyduruldu, "tuzak" hazırlandı ve bir gece kalesinde bulunan şairin kafası kesilerek plan sonuçlandırıldı. Ve baş, Peygambere alınıp götürüldü. (Bkz. Buhari, Cihad/158/1, Rehn/3, Tecrid, hadis no: 1578; Müslim, Cihad/119, hadis no:1801; Ebu davud, Cihad/169, hadis no: 2768).

4. Cihadın fazileti (Üstünlüğü, sevabı, ödülü)

Ayetlerde, hadislerde ve yorumcuların sözlerinde, "cihad"ın inanırlara neler sağlayacağı uzun uzun anlatılır. Bu konuda, bir ayetle bir hadisi anımsatmak yeterlidir.

Ayet: Yukarıda değinilmişti, diyanetin çevirisindeki anlamı şöyledir: "Allah şüphesiz, Allah yolunda savaşıp öldüren ve öldürülen mü'minlerin canlarını ve mallarını -Tevrat, İncil ve Ku'ran'da söz verilmiş bir hak olarak- [cennete](#) karşılık satın almıştır. Verdiği sözü, Allah'tan daha çok tutan kim vardır? Öyleyse, yaptığınız alışverişi sevinin! Bu, büyük bir başarıdır." (Tevbe suresi, ayet:111)

Hadis: "Kafirle öldüreni, cehennemde birlikte bulunamaz." (Bkz.Müslim, İmaret/130-131, hadis no: 1891; Ebû Dâvûd, Chad/11, hadis no: 2495; neseî, Cihad/9, Ahmed İbn hanbel, 2/263, 340, 342...)

Yani, "kâfir" kesinlikle cehenneme gideceğine göre, onu öldüren müslüman da kesinlikle cehenneme değil, cennete gidecektir. Öyleyse, Müslüman "kafir öldürme"ya bakmalıdır, sürekli..

Kaynak: Turan Dursun, Din Bu III, sayfa 63-75, 6.Baskı, kaynak yayınları

Ayrıca Kuran'dan cihad için yazılı ayetlerden örnekler:

Ali Imran/3/157. Allah yolunda oldurulur veya olurseniz, size Allah'tan onların topladıklarından hayırlı bir magfîret ve rahmet vardır.

Enfal/8/17. Onları siz öldürmediniz fakat Allah öldürdü. Attığın zaman da sen atmamistin, fakat Allah atmisti. Allah bunu, inananları güzel bir imtihana tabi tutmak için yapmisti. Dogrusu O isitir ve bilir.

Hizbullah ve İbda-C gibi yerli islamcı teroristler ile, dünyada eylem yapan uluslararası islami teroristler, Kuran'ın bu ayetlerine göre davranıyor olmalılar.. 11 Eylül 2001 tarihinde Amerika'da uçakla terör eylemi yaparak binlerce kişiyi öldürenler, Allah yolunda, cennete gideceklerine [inanarak](#) bu eylemleri yaptılar.

"Gökyüzü gülümsüyor evladım..."

Muhammed Atta'nın valizindeki evraklar arasında intihar komandoları için hazırlanmış bir el kitabı da ortaya çıktı: Kılavuz, ölmenin ve öldürmenin dini ayinini yapar gibi....

Birinci bölüm

Görev ve grubun görevi ("Peygamberin emri üzerine yerine getirilen görev" anlamında) haklı bir vazifedir çünkü bu bir sünnettir. Bu emri yerine getirmekle yükümlüyüz.Bunu kendin için değil, yüce Tanrı için yap. Allah rahmet eylesin, Ali İbni Abi Talib (Hz.Muhammed'in damadı) bir örnektir. Ali'nin başı, yüzüne tüküren bir dinsizle dertteydi. Allah rahmet eylesin, Ali önceleri dinsize karşı kılıcını kullanmak istemedi; ama daha sona kılıcı eline aldı. Bazı müritler çatışmadan sonra sordular: Neden bu dinsize karşı hemen kılıcını kullanmadın? Allah rahmet eylesin, Ali onları şöyle yanıtladı: Bana tükürdüğünde, karşı koymakta tereddüt ettim, çünkü kendim için intikam almaktan korkuyordum; oysa ben bunu Tanrı için yapmak istedim.

Tanrı yeryüzünde arzuların bulunmamasını söyler, fakat Tanrı, öldüğün zaman seni ödüllendirecektir. Görevi başarıyla yerine getirdiğinde tüm eller sana uzanacak ve bunun Tanrı adına yapılan bir hareket olduğu söylenecektir. Diğer din kardeşleri korkuya ya da şaşkınlığa terk edilmemeli, onlarla konuşarak sakinleştirilmeli ve cesaret verilmeli. Hiç kimse için Kuran'da, Tanrının kendi adına savaşıldığı ve yaşamda sahip olunanların öbür dünyadaki daha iyi bir yaşam için feda edilmesinin söylendiği ayetlerin okunmasından daha hayırlı bir iş olamaz. Diğer bir ayette de Tanrı şöyle der: Tanrının emirlerine yerine getirirken şehit düşmüş olanlara ölü olarak bakmayın... (onlar öbür dünyada daha iyi yaşıyorlar).

Kendilerini karşılıklı olarak takdir eden din kardeşleri bununla yetinerek, birbirlerini

desteklemeli ve kalpleri mutlulukla dolmalı. Sona yaklaştıkça öbür dünya vaatleri de yaklaşmış demektir. Ve yapacağın son şey Tanrıyı anmak ve son sözlerin Allah'tan başka Tanrının bulunmadığı ve Muhammed'in onun elçisi olduğundan ibaret olmalı. Bundan sonra Tanrı seni gökyüzünde karşılayacaktır. Dinsizlerin çokluğuna rağmen Tanrı müminlerin kazanacağını bildirecektir.

Tanrı şöyle der: Müminler dinsizlere karşı savaş açtıklarında, Tanrı onların yanında olduğunu ve kazanacaklarını hatırlarlar.

İkinci bölüm:

Taksi şoförü seni (M)'ye götürmek üzere doğru yol aldığında kent ve diğer bölgeler hakkında bir şeyler anlat. Ve (M)'ye ulaştığında ve taksiden inerken Tanrıya dua et, nereye gidersen git Tanrıya dua et, gülümse ve Tanrının her zaman inananların yanında olduğunu ve sen hissetmesen de meleklerin seni koruduğuna inan. Her şeyin Tanrı tarafından yaratıldığına ve her şeyi Tanrı adına yaptığına dair dua et. Dinsizlerin gerçek Tanrıyı tanımadıkları ve senin onlarla hiçbir ilgin olmadığına dair dua et.

Eğer bu duaları okursan senin için her şey daha kolay olacaktır, çünkü Tanrının kudreti seninledir ve bu dualarda Tanrı müminlerine şunları söyler:

- 1- Bu vazifenin Tanrının rahmeti için ve onun adına yapıldığını
- 2- Planı yerine getirenlere hiçbir kötülüğün gelmeyeceğini
- 3- Tanrının buyruklarını yerine getirdiğini

Tanrı, Allah'ın rahmetini aldığı, emirlerini yerine getirdiğin ve yüce Allah'ın izinden gittiğin sürece başına kötü bir şey gelmeyeceğini söyler, çünkü dinsizlerin yaptıkları ve söyledikleri onların işine yaramayacak ve sana zarar vermeyecektir. Tanrı yanındadır çünkü sen bir müminsin. İnananlar hiç kimseden korkmazlar, korkanlar şeytanın oğulları ve kızlarıdır ve şeytandan korkarlarsa onun köleleridirler. Fakat Allah'tan korkanlar ve onun buyruklarından çıkmayanlar sonunda doğru yola ulaşırlar. Tanrı, şeytana tapanların yine şeytan tarafından ezileceğini söyler.

İktidarın keyfini süren tüm batı uygarlıklarının inançları zayıftır. Bu yüzden mümin olduğun için sakın korkma, çünkü müminler sadece tüm güçlerin en büyüğünü içinde barındıran yüce Allah'tan korkarlar. Müminler, dinsizlerin eninde sonunda yenileceklerini bilirler. Tanrının, inananları cezalandırıp, yeneceğini hatırla. Yüce Tanrının vaatlerini hatırla ve bunları binlerce kez tekrarlayan gerekir; bunları söylediğin zaman hiç kimse fark etmeyecektir ve Tanrının, tüm kalbiyle inanan müminlerin göğre ereceğiyle ilgili vaadini hatırla. Allah rahmet eylesin peygamberimizin dediği gibi bir eline göğre ve yeryüzünü diğerinde de Tanrıyı aldığı zaman Tanrının bulunduğu el yukarıda olacaktır. Tanrının sözlerini (duaları) okuduğun zaman gülümseyebilirsin, duaların güzelliği bunları içinden de okuyabilmendir. İslam'ı yüceltemeye çalışman ve bayrağı altında savaşman yeterlidir Allah rahmet eylesin peygamberimiz ve kulları da böyle yapmışlardı.

Sanki tedirginmişsin gibi görünme, güçlü ve mutlu ol, kalbini ferah tut ve iyimser ol; çünkü sen Tanrının buyurduğu ve kutsadığı bir görevi yerine getiriyorsun. Gökteki gün Tanrının takdiriyle gelecektir ve gökte bu ayeti duyacaksın:

Gök gülümsüyor evladım, çünkü sen göğre doğru ilerliyorsun. Nereye gidersen git, ne yaparsan yap, Tanrıyı unutma ve ona dua et, çünkü Tanrı her zaman kendisine inanan müminlerin yanındadır; Tanrı işini kolaylaştırıp seni kutsayacak, görevini başarıyla

taçlandırarak ve sonunda kazanan sen olacaksın.

Üçüncü bölüm:

Uçağa ayak basar basmaz Tanrıya dua etmelisin, çünkü her kim ki Tanrıya dua ederse kazanır, sen bunu Tanrı için yerine getiriyorsun. Yüce peygamberimizin dediği gibi Tanrı için yerine getirilen vazifeler tüm dünyadan ve tüm dünyadakilerden daha iyidir.

Uçakta bir koltuğa oturduğunda daha önce sana söylenenleri hatırla, ve Tanrıyı unutma. Tanrı, inanmayanların arasında bulunduğu zaman, sessiz olup Tanrının sonunda seni zafere ulaştıracağını hatırlamanı söyler.

Uçak yavaş yavaş hareket etmeye başladığında ve (K)'ya doğru yöneldiğinde, seyahat eden müminlerin duasını oku, çünkü sen Tanrıya ulaşmak ve yolculuğun keyfini çıkarmak için oradasın. Uçağın bir an için durup yeniden uçmaya başlayacağını hissedeceksin. Bu Tanrıyla buluştuğun andır ve Tanrının Kuran'da buyurduğu gibi ona dua et; Tanrım bu görevi yerine getirebilmem ve inanmayan milletleri yenebilmem için bana yardım et, Tanrım günahlarımı affet, ve ulaşmak istediğimiz şeye erişebilmek için bize yardım et, inanmayan halkları yenmemizi sağla ve Allah rahmet eylesin peygamberimizin dediği gibi Tanrım onları güçsüz kıl ve bizim kazanmamızı sağla ki inanmayanları ezerek başlarını öne düşürelim.

"Melekler seni çağırıyor ve senin için en güzel giysileri taşıyorlar"

Kendin ve Müslüman kardeşlerin zaferi tamamlayabilmeleri için dua et, korkma çünkü yakında Tanrıya kavuşacaksın. Herkes kendine düşen görevi yerine getirmeye hazır olmalı ve yaptığı Tanrı takdiriyle desteklenecektir. İşe başladığın zaman tıpkı bir kahraman gibi hareket et, çünkü Tanrı işlerini yarım bırakanları sevmez. Geri adım atmayacaksın ve korkuyu inanmayanların kalbine ekeceksin, Tanrının seni gökte beklediği, orada daha iyi bir yaşam süreceğini ve meleklerin seni çağıracağı ve senin için en güzel giysileri taşıdıkları inancıyla ve Tanrının buyurduğu gibi sert bir şekilde boynuna vur (öldür anlamında). Peygamberimizin halifelerinden Mustafa'nın dediği gibi öldür ve öldürdüğün kişilerin sahip olduklar şeylere aldırma. Çünkü bunlar seni esas amacından alıkoyabilirler ve bu senin için tehlikelidir.

Görevini yerine getirmeden önceki son gecede:

- 1- Tanrı için öldüğüne inan. Bedenindeki tüm gereksiz kılları temizle, yıkan ve güzel kokular sürün.
- 2- Planını iyice incele ve aklına yerleştir, bir reaksiyon ve de düşmandan da bir savunma bekle.
- 3- Günahların af edilmesiyle ilgili ayetleri ve Tanrının şehitlere uygun gördüğünü oku; şehitler cennete gidecekler.
- 4- Olayın gerçekleşeceği gece çok iyi dinlemen ve itaatkar olman gerektiğini unutma, çünkü sen çok ciddi bir durumla karşı karşıya kalacaksın ve tek yol dinlemek ve yüzde yüz itaatkarlıktır. Kendine bu görevi yerine getirmek zorunda olduğunu söyle, bunu anlamaya çalış ve bu görevi kesinlikle yerine getirmekle yükümlü olduğuna inan. Tanrı, emirlerini yerine getirmen ve peygamberimizin izinden gitmen gerektiğini ve hiçbir zaman bunlara karşı gelmemeni aksi taktirde kaybedeceğini söyler. Sabırlı ol, çünkü Tanrı sabırlıların yanındadır.

- 5- Gece kalk ve zafer için dua et, o zaman Tanrı işini kolaylaştırır ve seni korur.
- 6- Her zaman vazifeye hazır ol. En iyisi Kuran okumak ve bu dünyayı nihayet terk edeceğini ve göğe ereceğini bilmektir.
- 7- Kalbini sahip olduğun tüm kötü duygulardan arındır ve dünyevi yaşamınla ilgili her şeyi unut, çünkü yaşarken yaptıkların artık geride kalacaktır. Doğruya kavuşmanın zamanı geldi. Yaşamımızı harcadık ve şimdi Tanrıya teslim olmanın ve ona sığınmanın vakti gelmiştir.
- 8- Kalbini ferah tut, çünkü şehitler topluluğunun olumlu değerleriyle dolu iyi ve sonsuz yaşama ulaşman için çok kısa bir an kaldı. Bu sahip olunabilecek en iyi topluluktur. Tanrıdan rahmet dileyeceğiz ve iyimseriz, çünkü yüce Tanrı, kendisi için hizmet eden iyimser insanları sever.
- 9- Yakalandığın zaman nasıl davranacağını ve neler söyleyeceğini unutma. Eğer yakalanırsan bu senin hatan sayılmayacak. Böyle olmasını Tanrı istemiştir ve Tanrı seni kutsayarak tüm günahlarından arındıracaktır. Bu Tanrının geçici bir emridir. Bunun keyfini çıkar çünkü sen yüce Allah tarafından ödüllendirileceksin. Tanrı, kendisi için savaşan herkesin göğe ereceğini söyler.
- 10- Tanrının söylediklerini hiçbir zaman unutma, ona kavuşmadan önce şehit olacak ve sonunda...(Buna göre küçük grupların, çoğunluğu, Tanrının emriyle yeneceğini açıklayan ayetleri hatırla. Ve Tanrının dediği gibi, Tanrı seninle olduğu sürece sen yenilmezsin, ancak yenildiğin taktirde seni kutsayacak olan yine yalnız Tanrı olacaktır.
- 11- Müslüman kardeşlerinle birlikte duaları hatırla ve dualarında sabah ve akşam hep din kardeşlerini hatırla.
- 12- Valizini, giysilerini, bıçağını ve gerekli olan pasaport ve evraklarını unutma.
- 13- Yola çıkmadan önce silahını kontrol et, çünkü görevini yerine getirirken buna ihtiyacın olacak.
- 14- En iyi giysilerini giy, ve savaştan önce en iyi giysilerini giyen öncellerini kendine örnek al. Ayakkabılarını sıkıca bağla ve ayakkabılarının iyi oturması için çorap giy. Her şey kendiliğinden gerçekleşecektir ve Tanrı seni koruyacaktır.
- 15- Sabah cemaat içinde dua et, çünkü bu iyi bir ödüllendirmedir ve olaydan sonra birlikte dua ettiğin herkes seni hatırlayacaktır. Yıkanmadan ve iyice temizlenmeden evi terk etme çünkü ancak temiz olduğun ve Tanrıya dua ettiğin zaman melekler seninle olacaktır. Tanrı'nın dediği gibi bu tıraşlı olmak için iyi bir fırsattır ve kitabında da zaten böyle yazar.

Kaynak: CBT, 13.10.2001 - Spigel 40/2001

Çeviri: Nilgün Özbaşaran Dede

İslamda 'Cihat' ve 'Huri' Meselesi

Medyada, televizyon yorumcuları ve köşe yazarları tarafından "cihat" ve "huri" sözcükleri "telaffuz" edilir edilmez ilk işim kitaplığıma koşup değerli mütefekkir Ali Rıza Demircan Hocaefendi'nin üç ciltlik "Süleymaniye Minberinden İslâm Nizâmı" adlı eserinin sayfalarını

kariştirmek olmuştu...

Aradığımı, eserin 3. cildinin 1980 tarihli 3. baskısının 71. sayfasında bulmuştum. Hocaefendi yaşadığımız günü, 21 sene evvelinden görmüştü... "İşlâm dünyasının halen devam etmekte olan başta Kıbrıs, Keşmir, Filistin ve Afganistan davaları ve benzeri siyasî ve iktisadî kurtuluş savaşları da silahlı savaşa hazır olmayı icbar etmektedir.." diyor ve hutbesini Kuranikerim'in Tevbe suresinin 111. ayetinden bir alıntıyla bitiriyordu: "Kuşkusuz Allah, yolunda savaşan, öldüren ve şehit düşen mü'minlerin canlarını ve mallarını cennete karşılık satın almıştır..."

Ali Rıza Demircan Hocaefendi'ye göre "mü'min" , İşlami hayat düzenini, "aşkla yaşamak ve yaşatmakla mükellef olduğu kadar bu yüce dinin insanları Allah'ın yasalarına göre yönetmesine karşı çıkan fertler ve topluluklarla savaşmakla" mükellefti. "Ayrıca bu ilâhi düzenin hâkim olduğu veya üzerinde mü'minlerin yaşamış olması sebebiyle hâkim olabileceği İşlâm vatanına tecâvüz eden kâfirlerle ve zâlim emperyalistlerle de savaşmak mecburiyetinde" idi. "Mazideki Peygamberler gibi Peygamberimiz Hz. Muhammed de saldırıları karşılamak için savaşmak ve merhamet çağlayanı olan zatını, 'Ben merhamet ve harb peygamberiyim' şeklinde Hak savaşcısı olarak tanıtmak mecburiyetinde kalmıştı."

Cihatlarda şehit düşen mücahitler "cennet" e gideceklerinden "huri" sorunu da bu bağlamda büyük önem kazanmaktaydı. Hacı Hasan Kuran Kursu hocalarından ve İstanbul vaizlerinden Abdullah Aydın Hocaefendi, "İşlâma Göre Kadın ve Cinsel Meseleler" adlı büyük eserinin 1988 tarihli baskısının 384. sayfasından itibaren "hurilik babı" nda hadislerden ve Kuranikerim'in çeşitli surelerinden de alıntılar yaparak konuya açıklık getiriyordu.

Peygamberimiz (SAV), "Cennet ehlinden bir erkek, beş yüz hûri, dört yüz bin kız ve sekiz bin tane de dul ile evlenir.

Onların her biriyle eğlenmesi ve geçirdiği zaman, dünyada geçirdiği hayatı kadardır" demişti. (İbn-i Kesir, C: 4, S. 251) Kuran'a göre cennetteki "çadırlarda -kocalarına hasredilmiş- hûriler vardı(-r)." (Rahmân Sûresi, âyet: 72) ve "Gerçekten biz, -dünyada kocalmış olarak ölen kadınları gençleştirip cennette-, onları yepyeni bir yaradılışta yaratmışızdır. Böylece onları hep bâkir kızlar yaptık" deniyordu. (Vakı'a Sûresi, âyet: 35-37).

İbn-i Kesir 'in Hazreti Muhammed'den naklettiğine göre, "Cennete gireceklerin her biri, Allah'ın kendisi için yarattığı yetmiş iki zevce ile cinsi münasebette bulunacağı gibi imanları ve amelleri sebebiyle cennete girmiş dünya kadınlarından olan iki eşi ile de cinsi münasebette bulunacaktır... Kişi, bu eşi yanında iken, ne o eşinden, ne de eşi kendisinden bıkkınlık duyar. Her yaklaşmasında eşini bâkire bulur. Böyleyken cinsel organı sönmez. Eşinin cinsel organı da sızı duymaz..." (C: 4, S: 292).

Bilmem bu "cihat" ve "huri" meselesine biraz olsun açıklık getirebildim mi? Öyleyse, müjdeler olsun!..

Kaynak: Deniz Kavukçuoğlu, Pano, Cumhuriyet Gazetesi, 26.09.2001

HİZBULLAH İSLAMİ şİDDETİN NE OLDUĞUNU İSPATLADI

Ocak 2000, İşlamiyet'in arka yüzünü gösteren bir ay oldu. Allah'tan-varsa eğer- geldiği iddia edilen ama Muhammed ve arkadaşları tarafından hazırlanan Kuran'da bulunan

ve müslümanları şiddete yönelten ayetlere uyan bazı kişilerin oluşturduğu İslam şeriatını isteyen Hizbullah ve İbda-C örgütlerinin yaptıkları vahşet ortaya çıktı.

Burada, Hizbullah'ı tanımak için medyadan derlenen haber ve makaleleri bulacaksınız.

Ve, işte Kuran'dan "şiddet emreden" ayetlerden bâzıları:

Bakara/2/191. Onlari buldugunuz yerde oldurun. Sizi cikardiklari yerden siz de onlari cikarin. Fitne cikarmak, adam oldurmekten daha kotudur. Mescidi Haram'in yaninda, onlar savasmadikca siz de onlarla savasmayin. Sizinle savasirlarsa onlari oldurun. Inkar edenlerin cezasi boyledir.

Ali Imran/3/85. Kim Islamiyet'ten baska bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir. O ahirette de kaybedenlerdendir.

Ali Imran//3/118. Ey Inananlar! Sizden olmayani sirdas edinmeyin, onlar sizi sasirtmaktan geri durmazlar, sikintiya dusmenizi isterler. Onlari ofkesi agizlarindan tasmaktadir, kablerinin gizledigi ise daha buyuktur. Eger aklediyorsaniz, suphesiz size ayetleri acikladik.

Ali Imran/3/119. Iste siz, onlar sizi sevmezken onlari seven ve Kitablarin butunune inanan kimselersiniz. Size rasladiklari zaman: "Inandik"derler, yalniz kaldiklarinda da, size ofkelerinden parmaklarini isirirlar. De ki: "Ofkenizden catlayin". Allah kalblerde olani bilir.

Maide/5/33. Allah ve peygamberiyle savasanlarin ve yeryuzunde bozgunculuga ugrasanlarin cezasi oldurulmek veya asilmak yahut capraz olarak el ve ayaklari kesilmek ya da yerlerinden surulmektir. Bu onlara dunyada bir rezilliktir. Onlara ahirette buyuk azab vardir.

Maide/5/35. Ey Inananlar! Allah'tan sakinin, O'na ulasmaya yol arayin, yolunda cihad edin ki kurtulasiniz.

Maide/5/38. Erkek hirsiz ve kadin hirsizin, yaptiklarindan oturu Allah tarafindan ibret verici bir ceza olarak, ellerini kesin. Allah Guclu'dur, Hakim'dir.

Maide/5/51. Ey Inananlar! Yahudileri ve hiristiyarlari dost olarak benimsemeyin, onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onlara dost olursa o da onlardandir. Allah zulmeden kimseleri dogru yola eristirmez.

Tevbe/9/5. Hurmetli aylar cikinca, puta tapanlari buldugunuz yerde oldurun; onlari yakalayip hapsedin; her gozetleme yerinde onlari bekleyin. Eger tevbe eder, namaz kilar ve zekat verirlerse yollarini serbest birakin. Dogrusu Allah bagislar ve merhamet eder.

Tevbe/9/29. Kitap verilenlerden, Allah'a, ahiret gunune inanmayan, Allah'in ve peygamberinin haram kildigini

haram saymayan, hak dinini din edinmeyenlerle, boyunlarını bukup kendi elleriyle cizye verene kadar savaşı.

Tevbe/9/41. İsteyen, istemeyen, hepiniz savaşı çıkın. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihat edin. Bilerseniz bu sizin cin hayırlıdır.

Tevbe/9/73. Ey Peygamber! İnkarcılarla, ikiyüzlülerle savaşı; onlara karşı sert davran. Varacakları yer cehennemdir, ne kötü donustur.

Tevbe/9/113. Cehennemlik oldukları anlaşıldıktan sonra, akraba bile olsalar, puta tapanlar için mağfiret dilemek Peygamber'e ve müminlere yarasız.

Tahrim/66/9. Ey Peygamber! İnkarcılarla ve ikiyüzlülerle savaşı; onlara karşı sert davran. Onların varacakları yer cehennemdir, ne kötü donustur!...

İslamcı Terör Örgütü Hizbullah

Hizbullah'ın kanlı yolculuğu

(Mehmet Faraç, Cumhuriyet, 19.01.2000)

Önsöz:

Hizbullah İran askeri istihbaratının desteğiyle 1982 yılında Lübnan'da Şii bir İslam devleti kurmak amacıyla faaliyete geçti.

Örgüt İran ile bağlarını, Şii dünyasının lideri olan bu ülkenin İsrail işgaline karşı yürüttüğü mücadelesine verdiği destekle açıklarken İran Devrim Muhafızları'ndan aldığı desteği de gizlemiyor. Hizbullah'ın siyasi doktrini de Humeyni söylemi üzerine kurulu: 'Büyük Şeytan' la savaşı...

Günümüzde Rus yapımı Katyuşa roketleriyle Güney Lübnan'daki İsrail mevzilerine saldırılar düzenleyen Hizbullah'ın, 70 binin üzerinde sempatizan kitlesi olduğu sanılıyor. Hizbullah, Güney Lübnan'da 4 binin üzerinde silahlı milis gücü ve dünya çapında eylemler düzenleyen yüzlerce teröristiyle, Lübnan'daki en güçlü örgüt konumunda.

Hizbullah'ın örgütsel yapısı, katı bir hiyerarşik düzen göstermiyor. 17 kişiden kurulu yüksek şûra kolektif liderlik kadrosunu oluşturuyor. Örgütün idari merkezleri de Lübnan'da Bekaa vadisinde yer alan eğitim kampları, Güney Lübnan'daki bölgesel üsler, Beyrut'un güney mahallelerinde yer alan eylem planlama bürosu ve Tahran'daki komuta merkezi olarak gösteriliyor.

Hizbullah'ı yaratan İran'ın yanı sıra Suriye, Libya ve Sudan'ın da örgütle ilişkileri olduğu biliniyor. Hizbullah tedhiş eylemlerini Kanada'dan Fildişi Sahili'ne Afganistan'dan İngiltere'ye dek yaymış durumda. Örgütün yaygın olarak eylemler düzenlediği bir diğer ülke de Türkiye. Hizbullah'ın uluslararası eylemlerinde, İran elçilik yetkililerinden destek aldığı savunuluyor. Hizbullah'ın, Filistin'de Hamas, Cezayir'de İslami Selamet Cephesi gibi

köktendinci örgütlerle de bağlantısı bulunuyor.

Milli Türk Talebe Birliği ve Akıncılar Derneği içinde faaliyet gösteren kimi köktendinci gruplar, 1980 yılı ortalarında Diyarbakır'da Vahdet Kitabevi'nde bir araya geldiler

Türkiye'nin terör olaylarından henüz kurtulduğu 1980'li yıllar... Sol örgütlerin büyük darbe yediği dönem. Derneklerin, partilerin kapatıldığı bu dönemin şaşkınlığını atan ve genellikle Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) ve 600 kadar şubesi bulunan Akıncılar Derneği içinde faaliyet gösteren kimi köktendinci gruplar, 1980 yılı ortalarında Diyarbakır'da Vahdet Kitabevi'nde bir araya geldiler. "Fikri toplantılar" ın yapıldığı bu kitabevindeki tartışmalar, 12 Eylül darbesiyle önemli sarsıntılar geçiren sağcı-dinci grupların yeniden toparlanması için bir başlangıç oldu. Toplantıya Fidan Güngör, Hüseyin Velioğlu, Mansur Güzelsoy, Abdullah Yiğit (Mehmet Ali Bilici), Ubeydullah Dalar katıldı. Toplantıya katılanlardan bazıları dikkat çekmektedir. Örneğin Fidan Güngör... İleriki tarihlerde Hizbullah "Menzil" grubunun siyasi lideri olarak ortaya çıkacak olan Güngör, Diyarbakır Hazro doğumlu. 1978'e kadar MTTB'de faaliyet gösterdi. 1974'te memur olarak çalıştığı TRT'den 12 Eylül darbesiyle birlikte ayrıldı. MTTB'den ayrılmasının ardından İslamcı mücadeleye ağırlık verdi.

Diğer kişi ise Mansur Güzelsoy... Daha sonraları Menzil'in dini lideri olarak ortaya çıkacaktır. İleriki yıllarda Hizbullah'ın vurucu gücü İlimciler'in lideri olan Hüseyin Velioğlu da MTTB kökenli.

İkinci toplantı 1981'de Batman'daki Cem Kitabevi'nde düzenlendi. Batmanlı Ekrem Baytap 'ın sahibi olduğu kitabevindeki toplantıyla aynı yıllarda üçüncü toplantı ise İstanbul Kasımpaşa'da gerçekleştirildi. Akıncılar Derneği'nden 8 kişilik bir grup "kitap okumak ve fikir tartışması" için bir araya geldiler. Batman, Diyarbakır, İstanbul hattı, örgütün bu etkinliğini sürdürdüğü rota açısından da ilginç ipuçları vermektedir.

Bu üç toplantıda da fikri tartışmalardan çıkan sonuç şöyle özetlenmektedir:

"Laik cumhuriyetin yıkılması ve yerine İran'dakine benzer bir İslami devletin kurulması zorunluluğu..."

Hizbullah bu kitabevleri çevresinde, Özellikle Güneydoğu'daki imam-hatip liselerindeki potansiyelini de değerlendirerek bir yapılanma içerisine girdi. Giderek büyüyen grup, ileride kanlı örgüt Hizbullah'ın ana kadrosunu oluşturacaktır.

İlk eylemler...

Yıl 1983... Kasımpaşalı Hizbullahçıların da aralarında bulunduğu bir grup, İstanbul'da Tekel büfelerinin de aralarında olduğu küçük soygun olaylarıyla eylemlere başladı. Örgütün ilk büyük eylemi bir yıl sonra Mecidiyeköy'de bir kuyumcu soygunu... Bir Hizbullahçı olay sırasında polisin elinden kaçamadı. Sonraları "İslami Hareket" olarak lanse edilecek bu yapılanmanın içinde örgütün lideri İrfan Çağırıcı ile kardeşi Rıdvan Çağırıcı da bulunuyor. Çağırıcı bir cami avlusunda sakladıkları silahları da polise gösteren kişi. O dönemde güvenlik birimleri 01. 11.1984 tarihli basın açıklamalarında olayı şöyle duyurdular:

"İstanbul ilinde bir kuyumcu soygununa müdahale eden güvenlik kuvvetleri ile sanıklar arasında çıkan çatışma neticesi, faillerinden biri olay yerinde yakalanmıştır. Şahsın yapılan sorgusunda, illegal Hizbullah örgütü mensubu olduğu, kuyumcuyu örgüt adına arkadaşlarıyla birlikte soymaya teşebbüs ettiği öğrenilmiştir. Genişletilen tahkikat sonucunda örgüt mensubu olduğu anlaşılan 13 kişi, 1 adet Sten makineli tabanca, 4 adet çeşitli çapta tabanca, bu tabancalara ait şarjörler, bine yakın mermi ve bol miktarda örgütsel dokümanlarla birlikte yakalanmışlardır. Sanıkların yapılan sorgusu ve ele geçen dokümanların değerlendirilmesiyle,

'mevcut anayasal düzenimizi yıkararak, yerine dini esasları temel alan bir şariat devleti kurmayı amaç edindikleri, amaçlarını gerçekleştirmek için silahlı mücadeleyi örgütledikleri, 1983 yılında kurdukları Hizbullah Örgütü adına çeşitli eylemlere karıştıkları' tespit edilmiştir. Soruşturma sonucunda, 1983-84 tarihleri arasında İstanbul'da bakkal, market ve oto gasplarından oluşan toplam 19 faili meçhul olayın, bu örgüt mensuplarınca gerçekleştirildiği tespit edilmiştir. Dar-ül Harp (Harp Hali) şartlarının Türkiye'de var olduğuna inanan örgüt mensupları, bu eylemlerini, Hz. Peygamberimizin döneminde Mekke'de müşriklere yönelik yapılan kervan gasplarını örnek alarak gerçekleştirdiklerini beyan etmişlerdir."

Örgütün Teşkilat Genel Emiri'nin İrfan Çağırıcı , Askeri Kol Başkanı'nın Selim Gülcan , İçtimai Kol Başkanı'nın Nejat Atiker , İstihbarat Kol Başkanı'nın Mehmet Balmaz , Tebliğ Kol Başkanı'nın da Metin Torun olduğu belirlendi. Haklarında İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı 27 Aralık 1984 tarih ve 1984/732 esas, 1984/732 kayıtla dava açılan ve 1984/479 karar sayılı iddianamede adları geçen diğer militanlar da şöyle:

Rıdvan Çağırıcı, Ramazan Koyuncu, Selim Ayhan, Erdoğan Torun, Adil Ateş, Metin Sarıkaya, Ramazan Karakaya, Abdullah Bilen, Halit Tekin, Mehmet Kahveci, Mustafa Gülcan, Lütfü Esen.

Sanıkların bir bölümü gazeteci Çetin Emeç cinayetine de karıştıkları gerekçesiyle halen Bandırma Cezaevi'nde. Örgüt o dönemde büyük darbe yedi.

Bir başka gerekçe...

PKK'nin etkin olduğu yıllar... Köylerin basıldığı, kadın çocuk demeden yüzlerce insanın katledildiği dönem... Özellikle siyasilerin "Bir avuç eşkıya" diye yorumladığı PKK'lilerle güvenlik güçleri arasında amansız bir mücadelenin yaşandığı 1987 yılı...

Marksist örgüt PKK'nin bu eylemleri bölgedeki bazı kitabevlerinde İran modelinden etkilenecek fikir düzeyinde çalışmalar yapan bazı İslamcı grupların fitilini ateşlemeye yetti. Hareket, "dinsiz kâfir" olarak adlandırılan PKK'lilerin kadın çocuk demeden yaptığı katliamlara bir tepki olarak büyüdü, bu fikir hareketi ileriki yıllarda tarihin en kanlı örgütlerinden birinin de oluşmasına yol açtı:

Hizbullah...

"Allah'ın Partisi-Allah'ın Askerleri" anlamına gelen Hizbullahi yapılanmalara ilk kez Hüseyin Velioğlu'nun Diyarbakır'dan ayrılarak Batman'a gittiği 1987 yılında rastlanmaktadır. Velioğlu, Hizbullah'ın birlikte ilk tohumlarını attığı arkadaşı Fidan Güngör ve Mansur Güzelsoy'dan "Silahlı mücadeleye karşı çıktıkları" gerekçesiyle ayrıldı. Silahlı mücadeleye karşı çıkan Güngör, bunun gerekçelerini şöyle açıklamıştır:

"İslami hareketin ilk merhalesi az sayıda Müslümanın özel bir gayret sonucu eğitilmeleridir. Bunlar ileri dönemlerde öncü görevi üstlenecek kadrolardır. Hareketin daha ilk günlerinde işe okuyarak başlanmasını istiyor rabbimiz... Bu şu anlama gelir: Çalışmalar, bilgilenmeyi, kültür edinmeyi ve buna dayalı olarak düşüncenin gelişmesini sağlamayı amaçlamaktadır..."

Velioğlu, Batman'da İlim Kitabevi'ni kurdu. İlimciler olarak adlandırılan Hizbullah'ın tehlikeli kanadının yapılanması burada sürdü.

1988'de taban kazanma faaliyetlerini yoğunlaştırdı. Özellikle PKK ile mücadelenin sürdüğü bu dönemde Velioğlu ve grubu, dini düşünceleriyle ön plana çıkan kişileri çevresine aldı, lise öğrencileri ve gençliğin diğer kesimlerine el attı.

Akrabalık ve aşiret bağları örgütlenmeyi güçlendirdi. PKK terörü tırmanırken Hizbullah yapılanması önce Batman, ardından da Diyarbakır ve ilçelerinde hızlandı. "Etki-tepki" diye tanımlanan bu süreçte kendilerine bu adı vermeseler de Hizbullahçılar, PKK sempatizanlarıyla küçük sürtüşmelere girmekten kaçınmadı.

Güneydoğu'da 1991'den itibaren faili meçhul cinayetlere rastlanmaya başlandı. Diyarbakır'da, Mardin'de, Silvan'da, Gercüş'te, Nusaybin'de birileri günün herhangi bir saatinde sürekli tetiğe bastı.. Enselerinden Takarov marka tabancalarla kurşunlananlar da bölgelerinde solcu, yurtsever, Kürt aydını ya da laik kişilerdi.

PKK'nin yarattığı korku ve gerginlik faili meçhul cinayetlerin yarattığı kaosa terk etti yerini. PKK'li gruplar ve sempatizanları, yandaşlarını hedef alan bu saldırılarda hep aynı adresi gösterdi: Hizbulkontra...

Batman ve Diyarbakır'daki İslamcı gruplar Hizbulkontra suçlamasına tepki gösterdi. Hizbullah deyimine ise tepki vermediler.

Ancak Hizbullah, PKK'ye karşı bir güç olarak örgütlenmede zaman kaybetmedi. Temelleri 1980'li yıllarda atılan yapılanma kısa sürede bir örgütlenmeye dönüştü. Camiler örgütün toplantı alanları olarak kullanıldı. PKK ile mücadele içinde olan güvenlik güçleri ise uzun süre bu yapılanmayı bir tehlike olarak görmedi.

Örgütlenme

Resmi kaynaklara yansıyan bilgilere göre İlimciler ve Menzilciler olarak adlandırılan Hizbullah, "Ulema" (din adamları) önderliğinde örgütlendi. İki örgütün de birer "genel emiri" oldu. Örgütler siyasi ve dini ağırlık olmak üzere ikiye ayrıldı. Bu yapı Menzilciler'de daha belirginleşti. Menzilciler'de Fidan Güngör "siyasi" , Molla Mansur Güzelsoy da "dini" lider olarak adlandırıldı. Örgüt yapısı da şöyle oluştu:

Şûra: Klasik partilerdeki merkez komite işlevini görür. Karar ve yürütme kurulunu denetler. Örgütün siyasi, askeri ve lojistik, basın yayın ve halkla ilişkiler gibi kol sorumluları şûra içindedir.

Şûra'nın görevleri: Eylem kararı almak. Hayata geçirilmesi yolunda fetva vermek. Yeni katılımların çalışma alanlarını belirlemek. Örgütlenme ve yapılanmayı gerçekleştirip örgüte yön vermek. Örgütü yönetmek ve denetlemek.

Şûranın altında siyasi ve askeri kanatlar yer alır:

Siyasi kanat: Ulema, Hizbullah ve İslam davasının propagandasını yapan elemanlardan oluşur. Bunlara tebliğci ya da davetçi denir. Siyasi kanadı birim mensuplarına genelde tebliğci, cami gruplarına "seyda" ve grup sorumlularına "mele" (molla) denir.

Siyasi kanat, belirlenen amaçlar doğrultusunda din temasını işler, dindar ve muhafazakâr kesimin şariat özlemini körükler, dinsel adetler ile yerel gelenek ve göreneklere sahip çıkar.

Kuran kursları, dini nikâh, taziye, mevlüt gibi münasebetler, Hizbullah lehine başarıyla kullanılır. Cami ve mescitlerdeki kadrolu imamlara ek olarak medrese çıkışlı mollalar ile siyasi kanat elemanları işbirliği halinde çalışır.

Köylerde, ibadethanelerde, cemiyet ve cemaat toplantılarının yapıldığı mekânlarda hızlı bir yapılanma ve kadrolaşmaya gidilir.

Siyasi kanat her biri üç ile beş kişiyi kapsayan üç alt birimden oluşur:

Halk birimi: Cami, mescit, Kuran kursu, kahvehaneler, halkın toplandığı yerlerde veya özel münasebetlerin yapıldığı mekânlarda çalışır.

Ortaöğretim birimi: Ortaokul ve liselerde, yurtlar öğrenci evlerinde faaliyet gösterir, öğrenci sorunlarıyla ilgilenme, sınavlarda yardımcı olma, harçlık sağlama vaatleriyle öğrencilerle ilişkiye geçilir. Dinsel sohbet ve ibadet gibi yollarla eğitim verilir. Bu arada siyasi militanlarca da propaganda yapılır.

Yükseköğretim birimi: Üniversite ve yüksekokullardaki öğrenciler arasında çalışır. Bu iş için kampuslar, kantinler, kütüphaneler, öğrenci yurt ve evleri ve mescitler kullanılır.

İçtimai ve istihbarat kolu: Fiilen siyasi kanat çatısı altında çalışır. Görev alanları çok geçişli olmakla birlikte içtimai kol, örgütün cemiyet, cemaat, tarikat, özetle halkla ilişkiler birimi gibi çalışır. Daha ziyade örgüte mali destek sağlar.

Askeri kanat: Bu kanada "cihat grubu" da denilmektedir. Çünkü nihai amacı mevcut düzeni yıkmak için İslamda kutsal savaş anlamına gelen cihat ilan etmek, yani şiddet yoluyla iktidarı devirip yerine şeriat esasına dayalı bir İslam devleti kurmaktır. Bu amaçla elemanları askeri eğitimden geçirip vurucu timler oluşturup halkı düzene karşı ayaklandırır.

Hizbullah'ın askeri kanadına bağlı olarak faaliyet gösteren "icra birimi" kanlı olaylara imza atan grubu kapsamaktadır. Diğer bir adı "eylem grubu" olan bu yapılanma kendi arasında "satırcılar" , "tetikçiler" olarak iki alt kümeye ayrılır. Eylem kümesi şöyle oluşur:

Tetikçi: Bizzat eylemi yapar.

Yakın koruma: Eyleme fiilen karışmayıp, tetikçiye müdahale olması halinde duruma el koyarak onu yakından koruyup kollar.

Emniyet nöbetçisi: Eylem yerinden belli bir uzaklıkta bekleyip çevreyi gözetleyen tetikçiyle yakın korumayı kollar.

Hedef gösteren: Vurulması gereken hedefi gösteren, kılavuzluk eden kişi.

Örgütün icra birimi sorumlusu şûra tarafından alınan eylem kararını alt birimdeki hücrelerden birine aktarır. Eylemi yapacak hücrede en az iki kişi olması gerekmektedir.

İcra biriminin bir başka kolu olan sorgu ve infaz birimi ise örgüt aleyhinde faaliyette bulundukları saptanan kişileri sorgulanmak üzere kaçırıp bir yere götürme görevini üstlenir. Sorgu, bu birim üyeleriyle kaçırılan kişi hakkında istihbarat çalışması yapan siyasi kanat mensubu bir üyenin de katıldığı üç kişilik bir tim tarafından yapılır.

Sorgulanan kişi tövbe ederse serbest bırakılır. Tövbe etmediği takdirde kurtulma şansı çok azdır. Tövbe etsin ya da etmesin sorgulanan kişinin sesi banda kaydedilip bir üst birime aktarılır.

Şûranın alacağı karara uygun olarak sorgusu yapılmaya çeşitli cezalar verilir. Bu cezalar, para, evini yakma ve öldürme olabilir. Uygulamayı yine bu birim yapar.

Hizbullah örgütü bu yapı içinde kısa sürede başta Batman ve Diyarbakır olmak üzere Mardin, Bingöl, Siirt, Şanlıurfa ile ilçelerinin büyük bölümünde örgütlendi.

Örgütlenmeyi Menzilciler de İlimciler de aynı hızla sürdürdü. Bu süreçten sonra bu kentlerde iki gruba bağlı olarak yüzlerce tim oluştu. Gruplar daha sonra batıya kaydı.

Oluşumlarına "Menzil cemaati", "Fecir cemaati" ve "Tevhidci grup" adını veren Menzilciler, 1993 yılında Diyarbakır kent merkezinde yayımladıkları bir bildiride "İslami Halk Hareketi" adını kullandı.

Menzilciler Batman'da "Fecir Grubu" adı altında örgütlendi. Polis, örgütün dini liderini İhsan Yeşilırmak, siyasi liderini ise Giyasettin Uğur olarak belirledi. Bu iki kişi de daha sonra İlimciler tarafından öldürüldü. Hizbullah'ın en yoğun örgütlenmesi Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde gerçekleştirildi. Silvan, örgütün saldırıları nedeniyle korku kenti oldu.

Örgüt ilçe merkezi ile Yolaç Köyü'nü uzun süre karargâh olarak kullandı. Kuruluşunda iki kanattan militanların da bulunduğu Silvan Hizbullahı 1992'de İlimciler'in denetimine girdi. "Mele Mehmet" adlı bir kişinin önderliğinde yayıldı.

Önce PKK sonra laik cumhuriyet

Cumhuriyet, 20.01.2000

Güneydoğu'da tek hâkim güç olmak isteyen Hizbullah, bunun için önce PKK'yi temizleme kararı aldı. Ardından halkı devlete karşı ayaklandırarak şeriat devleti kurmayı planlıyordu

Hizbullah batıya açılmada muhafazakâr kesimin yoğun olduğu Bolu, Düzce ve Bursa'yı kullandı. Buradaki yapılanma aslında örgütün İstanbul'a açılmasında da etken oldu. 10 yıllık sürede 20 bin kişilik bir militan ve sempatizan ordusunu hazırlamayı başaran Hizbullah, artık "Hizbulşeytan" olarak tanımladığı hedeflere yönelme kararı aldı.

Hizbullah güneydoğuda Batman, Diyarbakır ve Mardin üçgenine sıkıştırdığı yapılanmayı, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun tamamına yaymak için 1995 yılından itibaren yoğun çalışma başlattı. Bu yapılanma ileriki dönemlerde güneydoğuyu aşarak önce güney ve Akdeniz illerine ardından Marmara'ya doğru kaydırıldı.

Bingöl Hizbullahı da örgütün güçlenmesinde önemli etken oldu. Hizbullah türban eylemlerinde öne çıktı. Solhan'da militanlar kaymakamlığa yürüdü.

Muş'ta örgüt, 'İlimciler' kanadı bünyesinde gelişti. Bu iki kentte de kaçak Kuran kurslarında taban bulan örgüt, türban eylemlerinde öne çıktı. Ancak özellikle Muş'ta fazla ilerleyemedi.

PKK'nin taban bulamadığı Urfa'daki Hizbullah grubunda ise iki kanada da rastlandı. Diyarbakır, Batman, Bingöl, Kızıltepe ve Nusaybin yörelerinde güvenlik güçlerinin yoğun operasyonları sonucu etkinliğini yitiren Hizbullah, Olağanüstü Hal (OHAL) Bölgesi dışına çıkmak için Şanlıurfa ve Viranşehir'deki Kuran kurslarını kullandı. Buralarda örgütlenme çalışması yaparken yakalanan 7 militan hakkında Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde (DGM) 12 yıl ağır hapis cezası istemiyle dava açıldı.

Kuran kurslarında örgüte adam kazandırmaya çalışan militanların propaganda çalışmalarını da camilerde yürüttükleri belirlendi. Viranşehir'deki Göl Camii'nin de aralarında bulunduğu 20 kadar camiyi üs olarak seçen örgüt üyelerinden bazılarının silahlanması duyumunun alınması üzerine bölgede 1998'de yoğun bir operasyon başlatıldı.

Örgütün 7 militanı Reşit Aslan, Mehmet Acet, Mehmet Ali Akgül, İsmet Doğru, İsmail Altun, Mehmet Durmaz ve Mahmut Takkeli parasal sıkıntıları aşabilmek ve silah gücünü arttırabilmek için Viranşehir ilçesinde zekât ve fitre adı altında vatandaşlardan zorla para

toplarken yakalandılar. Militanlar hakkında Diyarbakır DGM'de 12 yıl ağır hapis istemiyle dava açıldı.

Hizbullah'ın " Mele" (Molla) olarak tanımlanan iki üst düzey yöneticisi PKK'lilerce Suruç'ta ağızlarından kurşunlanarak öldürülmüştü. Suruç'taki bu olayın, 7 PKK'linin öldürülmesinden sonra yaşanması dikkat çekti. Hizbullah'ın bazı militanları da gazeteci Hüseyin Deniz 'in öldürülmesi olayı nedeniyle daha önce tutuklanmıştı.

Hizbullah Gaziantep'te 'Vasat' adı altında Şahmerdan Sarı 'nın liderliğinde yapılandı. 'Vasat', İncil satan bir kitabevine yönelik saldırıyla gündeme geldi. Olayda bir çocuk öldü. 'Vasat' grubu içerisinde bir polis memuru da örgüte el bombası sağladığı gerekçesiyle tutuklandı. Vasatçılar daha sonra Urfa, Mersin ve Adana'da da örgütlendi. Ancak militanların büyük bölümü yakalandı. Son operasyon 1999'un son ve 2000 yılının ilk haftasında gerçekleştirildi. Bu operasyonlarda 23 militan yakalandı.

Hizbullah batıya açılma çalışmalarında Gaziantep'ten sonra Mersin 'i de kullandı. Örgütlenme 1995'te arttı. Konca Kuriş 'in kaçırılması olayıyla örgütün yapısı ortaya çıktı. Mersin'de üç yılda 100'den fazla militan yakalandı, çok sayıda hücre evi ve sığınak bulundu. Güneydoğudan terör nedeniyle yoğun göç alan Mersin'de özellikle Kürt kökenlilerin yaşadığı mahallelerde büyük taban buldu.

Hizbullah batıya açılmada muhafazakâr kesimin yoğun olduğu Bolu, Düzce ve Bursa'yı kullandı. Buradaki yapılanma aslında örgütün İstanbul'a açılmasında da etken oldu. Ancak örgüt buralarda fazla barınamadı.

Düzce Hizbullahı, Recep Güler 'in önderliğinde yapılandı. "İran Müslümanları" adını kullanan grup İM Kitabevi ve İM Radyosu' nu kurdu. Aralarında Mısır El Ezher Üniversitesi mezunlarından bazı kişiler de yer aldı. Militanların camilerden çok sayıda antika eşya çaldığı saptandı. Güler burada 'Tevhit Okulu' adı altında militan yetiştirmekle suçlandı. Buradaki grup önemli ölçüde çökertildi.

Bursa Hizbullahı İlim grubunun beyin takımından olup batıya kaçan militanlarca kuruldu. Hizbullah, 1997 yılında "Hicret Grubu" adı altında küçük esnaf içinde taban buldu, ancak kısa sürede etkisiz kılındı.

Batman'dan İstanbul'a kadar 10 yıllık süre içinde ciddi bir örgütlenmeye giden Hizbullahçılar, tebliğ ve taban çalışmalarını tamamladıktan sonra özellikle güneydoğuda önce PKK yandaşları ve sempatizanları daha sonra da kendi yandaşları olan, ancak anlaşılmadıkları 'Menzil' kanadına savaş açtılar. İşte Hizbullah bu savaşta akan ve 10 yıl boyunca durmayan kan nedeniyle hem korku saçtı, hem kaos yarattı.

Kanlı hesaplaşma başlıyor

10 yıllık sürede 20 bin kişilik bir militan ve sempatizan ordusunu hazırlamayı başaran Hizbullah artık "Hizbulşeytan" olarak tanımlandığı hedeflere yönelebilirdi.

Aslında ilk hedef karşıt grup Menzilcilerdi, ama örgütün saldırıları daha çok PKK'lilere yönelik eylemlerle duyuldu. Bu nedenle önce PKK ile çatışmayı vermek daha doğru olacak. Hizbullahçılara göre ilk hedef PKK'liler olmalıydı. Ancak PKK'lilerden önce, "örgütün legal kanadını temsil ettikleri öne sürülen hedeflere yönelmek" gerekiyordu. Örgüte göre bölgedeki "HEP yöneticileri PKK'ye sıcak bakıyordu... İHD'liler onlara destek veriyordu. Kendini yurtsever olarak niteleyenler de gizli birer PKK'liydi..."

PKK militanları 1991 yılında, o sırada henüz Mardin'e bağlı İdil ilçesinde "Nusaybin Hizbullahı" nın sorumlularından birinin ailesinin evine baskın yapıp çevrede "Mele Sebrî"

diye bilinen baba ile eşini öldürdüler. Hizbullah, PKK yanlısı Mihail Bayro 'yu öldürerek misillemede bulundu. O tarihten bu yana Hizbullah-PKK çatışması tırmanarak ve çeşitli alanlara yayılarak sürdü. Sonuçta her iki taraftan sayısı binleri bulan insan öldürüldü.

Olayın başka dikkat çeken yönleri de vardır. Bunun için 1994 yılında yakalanan bazı Hizbullah militanlarıyla ilgili Diyarbakır DGM Başsavcılığı'nca hazırlanan iddianameye bakmak gerekiyor. İddianamede Hizbullah'ın çıkışı da yorumlanıyor:

"Hizbullah, PKK örgütünün bölgede hâkim olduğu dönemlerde yaygın olan şiddet ve terör olaylarına bir tepki olarak ortaya çıkan fiildir..."

Hizbullah ve özellikle İlimciler kanadı kendi stratejik planında ilk önce bölgede egemen olan radikal sol ve PKK örgütlerini "baş tehlike ve tehlikeli rakip" olarak gördü. Hizbullah bu nedenle devletle çatışmaya girmeden, dikkat çekmeden bu baş tehlike ile yoğun bir mücadeleye girişti. Örgütün amacı devletin dikkatini çekmeden, devlet birimlerini rahatsız etmeden "önce PKK'yi yok etmek sonra da laik cumhuriyeti hedef almaktı." Aynı DGM dosyasındaki diğer bir ifadeyle, "Hizbullah devletin güvenlik güçlerinin güvenini kazanma yollarını denemişti..."

Önce PKK, sonra devlet

Örgüt stratejisine yer verilen belgenin bir bölümünde Hizbullah'ın hedefi bir başka açıdan şöyle yorumlanıyor:

"PKK ve radikal örgütlerin temizlenmesinin ardından bölgedeki tek hâkim güç haline geleceğiz. İzleyen süreçte halkı da ayaklandırmak suretiyle devlete başkaldırarak iktidarı elde ettikten sonra İslami bir Kürt devleti kuracağız."

Hizbullah'ın devlete yönelik eylemlere girilmemesi konusunu ayrıntılandırmak gerekirse, bu konuda "İlimci" ve "Menzilci" kanattan örnekler vermek gerekiyor. "Menzilci" kanat devleti güçlü gördüğünden, "resmi kurumlar ve kamu görevlilerine yönelik her eylemi tehlikeli ve riskli maceracılık" olarak niteledi. Dolayısıyla "barışçıl ve yarı gizli (tebliğ ve davet metodu) biçiminde" örgütlenmeye çalıştı.

İlim kanadı ise "zamanı gelince devletle hesaplaşma" taktiğini uyguladı. Bu nedenle resmi kurumlar ve kişilere saldırıda bulunmadı.

Suse'ye operasyon

PKK ile mücadelenin sürdüğü ve Hizbullah'ın faili meçhul olarak tanımlanan cinayetlere neden gösterildiği dönemde, devlet güçleri bu şeriatçı örgüte karşı bir operasyon başlattı. Güvenlik güçleri, örgütün en etkin olduğu Silvan'ın Suse (Yolaç) köyüne kapsamlı bir operasyon düzenledi. Çok sayıda militan gözaltına alındı, örgütün sığınak ve hücre evleri de ortaya çıkarıldı.

1996'da Hizbullah militanları Diyarbakır'da ilk kez "devlete silah sıktılar." Pirinçlik beldesine bağlı Hatuni köyüne operasyona giden özel tim elemanlarına köyde örgütlenen Hizbullah militanları ateş açtı. Ancak bu eylem Hizbullahçılar tarafından saldırı değil, savunma olarak tanımlandı.

Hizbullah bölgedeki demokrat insanlara yönelik saldırılarını da yoğunlaştırdı. Bu eylemlerden ilki İslami Hareket 'in kurucularından Şefik Polat 'ın evine davet ettiği İHD'li Sıddık Tan 'ın iki gün sonra ölü bulunması.

Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı Halil Tuğ' un 1992'de hazırlayarak

MGK'ye sunduğu rapordaki belirlemelere göre, "Hizbullahi kesim, PKK örgütünü din ve İslam düşmanı olarak gördü. Bu örgütün komünist düzeni savunduğu, ateist bir insan yapısı oluşturmayı amaçladığı, aynı zamanda şovnistlik (Kürt milliyetçiliği) yaparak ümmeti böldüğü, Müslümanlara baskı yapıp katlettiği gibi gerekçelerle çatışma başlattı..."

Hizbullah'ın PKK ile çatışmasının önemli bir başka gerekçesi de "Bu örgütün Ermenilerle işbirliği yaptığı, hatta Ermenistan'dan yardım gördüğü" iddiası.

'Kâfir'

Hizbullah PKK için sürekli şu ismi kullandı:

"Partiya Kâfirin Kürdistan" (Kürdistan Kâfirler Partisi).

Yine istihbarat raporlarına göre PKK, Hizbullah ile şu nedenle çatıştı:

"PKK, Hizbullah örgütünü bölgedeki amacına ulaşmada en büyük engellerden biri ve yok edilmesi gereken bir düşman olarak gördü."

Yine PKK'liler, bölgede faaliyet gösteren Hizbullahçıları "kontrgerillanın bir parçası" olarak nitelediler.

MGK'ye sunulan raporda, Hizbullah'ın ümmetçiliği de sorgulanmaktadır. Hizbullah'ın PKK ile çatışma nedenlerini de kapsayan bu analiz dikkat çekmektedir: "İslamda inananlar ümmettir. Yani bir bütündür. Renk, din, kavim farklılığı önemli değildir. Milliyetçilik hareketleri ümmeti bölerek İslama zarar vermektedir. İslamda bir kavim diğer Müslüman bir kavime kesinlikle üstün değildir. Dolayısıyla kavmiyetçilik (milliyetçilik) esasına dayanan soyu, dili ve rengine göre muamele eden ve savaş açan kişiler aynı zamanda Allah'ın ayetlerine de savaş açmış olurlar. PKK ile en büyük fikir ayrılığımız buradan kaynaklanmaktadır..."

PKK Hizbullah çatışması bir DGM savcısının analizinde ise şöyle yer almaktadır: "Hizbullah Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerimizde, PKK'nin ağırlıklı eylem bölgesi içinde yaygın şiddet eylemlerine başvurmakta, sağ ve sol diğer radikal örgütlerden temizlemek suretiyle tek hâkim güç olarak kalmak istemektedir. Özellikle PKK'ye ve 'Menzil' kanadına karşı terör eylemlerinin nedeni budur..."

PKK - Hizbullah çatışmalarında en az 600 kişinin öldüğü tahmin edilmektedir. Devlet güvenlik güçleri ile mahkemelerdeki dosyalara yansıyan bilgiler bu doğrultuda. Hizbullah'ın PKK ile kavgası zaman zaman durdu, zaman zaman da yeniden alevlendi. Bazı iddialara göre kimi kentlerde alt gruplar arasında ateşkes bile ilan edildi. Kimi iddialara göre ise "işbirliği bile yaptılar."

Buna kanıt olarak Şırnak'ta yapılan bir operasyon sonrası güvenlik birimlerinin açıklamaları gösterilebilir.

Şırnak'ta adam öldürme ve kaçırma olaylarına karıştıkları ve sansasyonel eylem hazırlığında oldukları belirlenen 59 Hizbullahçı, üç ay önce yakalandı. Militanların PKK ile işbirliğine girdiği de açıklandı. Yakalanan örgüt elemanlarının "İlim" grubuna mensup olduklarını belirten yetkililer militanların, "ülkede kaos yaratmak için, güneydoğu bölgesinde bulunan illerde üst düzey bürokratlara ve güvenlik güçlerine karşı ses getirici eylemler yapmayı planladıklarını, bu amaçla polis ve askeri araçlardan devriye gezenleri takip ettiklerinin" belirlendiğini söylediler.

Yetkililer, Hizbullah militanlarının "yine aynı amaçla PKK ile aralarındaki husumeti bırakıp

savaşa son verme girişiminde bulunduklarının, İstanbul, İzmir, Konya, Adana gibi büyük kentlerde yerleşme ve üslenme planları yaptıklarının" saptandığını da vurguladılar.

Şırnak'ta daha sonra yapılan operasyonda yakalanan 27 kişinin sorgusu da zaman zaman birbirleriyle çatışan, bazen de işbirliğine giden PKK ve Hizbullah ile bunlarla mücadele etmesi gereken korucuların ilişkilerini de gözler önüne serdi. Diyarbakır DGM Başsavcılığı tarafından tutuklu olarak yargılanan Hizbullahçı sanıklar Mehmet Zeki Arslan, Emcet Yalçın, Salih Özer, Şükrü Uçar, Halit Tatar, Mehmet Tatar, Abdülmenaf Yalçın, Ali Serçik, Nurettin Atan, Abdülaziz Bal, İsmail Bal, Şükrü Arıç, Mehmet Nuri Genç, Ramazan Zerey, Mahmut Bal, Sabahattin Küçükkaya, Salih Ertaş, Kamuran Osal, Sedrettin Keskin ile tutuksuz sanıklar Mehmet Sait Saka, Özcan Yıldırım, Abdülbari Serçik, İsa Özmen, Mehmet Şirin Akman, Nevzat Demir, Abdülkerim Küçükkaya ve Şerif Akyük için hazırlanan iddianamede, sanıkların Şırnak'ın İdil ilçesinde örgütün tebliğ grubu faaliyetlerini sürdürdükleri ve il şûrası oluşturmak için özel olarak görevlendirildikleri vurgulandı. "Hizbullahi faaliyetler" nedeniyle tutuklanan sanıklardan bazılarının ise daha önce "PKK adına faaliyet yürütmek, örgüte güvenlik güçlerinin hareketleri hakkında bilgi sızdırmak ve erzak temin etmek" iddiasıyla güvenlik güçleri tarafından gözaltına alındıkları belirlendi. Sayıları hakkında bilgi verilmeyen bu kişilerin, araştırmaların ardından serbest bırakıldıkları bildirildi. Bir başka örnek üst düzey görüşmelerdir. İddiaya göre, Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu' nun Kürdistan Hizbullah Partisi lideri Ethem Barzani aracılığıyla PKK'lilerle görüştüğü ve örgütün kırsala yayılmasında destek aldığı öne sürüldü. Nitekim Şırnak'ta yapılan Hizbullah operasyonlarında örgütün hücre evlerinde PKK'nin siyasi kanadı ERNK'ye ait yardım maktubları, mühür ile PKK'lilerin kullandığı gerilla elbiselerinin bulunması dikkat çekti.

Hizbullah sözlüğü

Şeriatçı terör örgütü Hizbullah, özellikle Güneydoğu'daki eylemlerinden sonra halkı korkutmak için bulduğu her yere örgütün adını yazmaktan kaçınmadı.

Hizbullah'ın hücre evlerine yapılan operasyonlar sonucunda elde edilen bilgilerde Hizbullah'ın kendine özgü bir dil oluşturduğu belirlendi. Hizbullah sözlüğünden bazı sözcük ve deyimlerin anlamları şöyle:

Alim/Ulema : Din adamı, örgütün dini lideri.

Amel : Eylem, iş davranış.

Ameliyat : Eylem, öldürme, suikast.

Biat : Lidere ve örgüte bağlılık yemini.

Cahili Düşünce : Şeriat ve İslam dışı her türlü fikir akımı.

Cahili Sistem : Şeriat esaslarına göre yönetilmeyen ve mutlaka mücadele edilmesi gereken geleneksel veya çağdaş rejimlerin tümü.

Diyyet : Cezalandırılan kişilerden alınan haraç.

Emir : Örgüt başkanı, sorumlusu.

Eh-li Cemaat : Şeriatçı topluluk mensubu.

Fetva : Örgüt yöneticileri tarafından alınan eylem kararı.

Hizbulşeytan : Şeytan partisi, şeytan yandaşı, özelde Hizbullah karşıtı herkes.

Hicret : Kâfir sayılan diyardan göçmek, Müslümanlar için güvenilir sayılan kurtarılmış bölge kurmak, devlet oluşturma aşaması.

İzlenecek yol ve yöntemde de ayrılan İlimciler ve Menzilciler'in çatışmasında yüzlerce insan öldü

Rant kavgası iç savaşı başlattı

Hizbullah'tan baskı gören çevrelere ve örgüt itirafçılarına göre Güneydoğu'da İran yanlısı şeriatçı Kürt devleti kurmak için birlikte yola çıkan İlimciler ve Menzilciler arasındaki kanlı savaşın en büyük nedeni rant. Kaçırılan insanlardan alınan milyarlık fidyeler buna örnek gösteriliyor. Edinilen bilgilere göre Hizbullah son 10 yılda Güneydoğu'da topladığı kurban derisinden 3.5 trilyon gelir sağlarken, ramazan aylarında fitre ve zekât adı altında topladığı 'haraç' ise 6 trilyonu aştı.

Menzil lideri Fidan Güngör ve İlim lideri Hüseyin Velioğlu 1992 yılında Yolaç köyünde bir araya gelerek anlaşmazlığı gidermeye çalıştılar. Güngör, "Daha ılımlı ve soğukkanlı hareket edilmesi, yeterli kadro gücüne ulaştıktan sonra silaha sarılmak gerektiğini" savundu. Velioğlu ise hemen silaha sarılmasında ısrar edince iki liderin tartışması anlaşmazlıkla sonuçlandı. Velioğlu, Menzilcilerin bölgeye girişini yasakladı ve Güngör'ü kaçırtarak öldürttü.

PKK'nin Hizbullah'la savaşının şiddetlenmesinde önemli bir eylem unutulmamalıdır. Hizbullah PKK ile çatışmaya girerek karşılıklı olarak yüzlerce cinayet işledi. PKK, giderek büyüyen ve kendisi için tehlikeli boyutlara ulaşan örgütü etkisiz hale getirmek için Şırnak'ın İdil ilçesinde Hizbullah'ın önde gelenlerinden olduğu öne sürülen M. Şerif Karaaslan 'ın annesi Hayriye ile babası Sabri Karaaslan 'ı evlerini basarak öldürdü. İki örgüt arasındaki çatışmalar bunun üzerine daha da şiddetlendi. Bu çatışmalarda kimi kaynaklara göre 600 insan yaşamını yitirdi.

Peki ya diğer çatışma... Örneğin bu terör örgütünü birlikte kuran İlimciler'le Menzilciler'in iç çatışması?.. Güneydoğu'da korku saçan bu çatışma bir dönem öyle şiddetlendi ki, sıradan bir sempatizanın ihbarıyla bile Diyarbakır, Mardin, Batman ve Silvan sokaklarında yüzlerce insan öldürüldü. Sıradan bir bakkal, bir manifaturacı, fırıncı ya da başka bir küçük esnaf temsilcisi ya "Menzilci" ya da "İlimci" olduğu gerekçesiyle katledildi. Batman'da, Diyarbakır'da, Silvan'da insanlar sokakta yürüyemez hale geldi. Saldırıları çok yakın mesafeden ve enseye sıkılan kurşunlarla gerçekleştirildiği için insanlar sürekli arkalarına bakarak yürümek zorunda kaldı. Ölümün gölgesi bölge insanının hep ensesinde oldu. O dönemde Diyarbakırlı bir gazeteci bu tedirginliğini şöyle yorumladı:

"Neredeyse omuzumuza dikiz aynası takıp yürüyeceğiz..."

Güneydoğu'da sokaklarda güpegündüz insanların öldürülmesi, suçluların yakalanmaması hep "kontgerilla" suçlamasını gündeme getirdi. Bölge insanına göre "Tetikçileri devlek koruyor.." TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu raporunda bu konudaki endişeler şöyle dile getirildi:

"Hizbullahçı olarak adlandırılan kişilerin eylem yapıp yakalanmamasından ötürü devlet zan altında kalmaktadır. Bu karanlık arkasında devletin olduğu propagandası yoğun olarak PKK tarafından körüklenmektedir..."

Rapora göre "Batman'ın Gercüş ilçesine bağlı Seki, Gönüllü ve Çiçekli köylerinde Hizbullah kampları bulunduğu, devlet güçlerinin de bu kampa yardımcı olduğu" öne sürölmektedir.

Çatışma nedenleri

Peki şeriatçı terör örgütünün iki kanadı arasındaki çatışmanın kökeninde ne vardı.

İlimciler'in PKK ile kavgasının sürdüğü dönemlerde, bu kanat karşıt grup Menzilciler'le de amansız bir savaşa girdi. Hizbullah'ı birlikte oluşturan Menzilciler'le İlimciler arasındaki çatışmalarda 300'den fazla kişinin öldürüldüğü belirtiliyor.

"Güneydoğu'da İran yanlısı şeriatçı Kürt devleti kurmak için" birlikte yola çıkan bu iki kanadı kanlı savaşa iten nedenleri çeşitli yönleriyle irdelemek gerekiyor. Namlular sıradan sempatizanlardan sonra örgütün tepesindeki kişilere neden yöneldi.

Hizbullah'ta iki grubun hedefi aynı olsa da, izlenecek yol ve yöntemleri açısından büyük farklılık saptanmıştı. Derlenebilen bilgilere göre, iki kanat arasında geçmişten bu yana var olan ancak dışa vurmayan anlaşmazlığın çatışmaya dönüşmesi nedenlerinden biri, 1992 yılındaki basit bir olaya rastlıyor. Örgütün üssü konumundaki Silvan'ın Yolaç Köyü'nde (PKK bu köyü bombaladı) iki çarşafli kadına müdahale edilmesi karşısında takınılan tutum çatışmayı başlatan nedenlerden biri olarak gösterildi. Bu konunun tartışılması sırasında yaşananlar iki kanat arasındaki iplerin kopmasına neden oldu. Aslında Hizbullahçıların tamamına göre "çarşafli kadın olayı bir bahaneydi." Amaç iki lideri yan yana getirmek, devlet, PKK ve diğer güçlere karşı takınılacak tutumu belirlemektir. Menzil lideri Fidan Güngör ve İlim lideri Hüseyin Velioğlu Yolaç Köyü'nde bir araya gelerek anlaşmazlığı gidermeye çalıştılar. Güngör, "Daha ılımlı ve soğukkanlı hareket edilmesi, yeterli kadro gücüne ulaşıldıktan sonra silaha sarılmak gerektiğini" savundu. Velioğlu ise "Hemen silaha sarılıp mutlaka karşılık vermemiz şarttır. Ya dediğimiz olur ya da burayı size zindan ederiz" dedi. Velioğlu daha sonra Fidan Güngör ve arkadaşlarının önüne bir bölge haritası koyarak sözlerini şöyle noktaladı:

"Bu bölgede çalışmanız yasaktır. Ya bize uyar dediğimizi yaparsınız ya da defolup gidersiniz.."

Hizbullah içindeki düşünce kaynaklı ayrılıklar ise şöyle özetlenebilir:

Menzil grubu açısından ayrılık nedenleri:

"Tebliğ-hicret-cihat: Bu grup, güçler dengesinin aleyhte olduğuna bakarak cihat, yani silahlı mücadele ve kalkışma için vaktin erken olduğunu, dini terminoloji ile açıklanırsa "Hz. Muhammed'in Mekke'deki döneminin yaşandığını, dolayısıyla hicret adı verilen Medine'ye göçü, devlet kurma, kurtarılmış bölge ilan etme aşamasına gelinmediği için kabul etmemektedir."

Bu yüzden ilk aşamada cihat değil, 'tebliğ ve davet' diye ifade edilen 'barışçıl, yarı legal' faaliyetler yoluyla halk arasında (cami, mescit, kahvehane, tarikat, cemiyet, esnaf, gençlik vs.) İslamcı propagandaya ve örgütlenmeye ağırlık verilmesi gerektiği vurgulanmaktadır.

Aşamalı devrim: Menzilciler'e göre, İslami hareketin 'merhalecilik' yani aşama aşama ilerlemesi ve geliştirilmesi kuralı esastır. Askeri faaliyetlere ağırlık verilirse vaktinden önce hareket edilmiş olur. İslam düşmanlarının (devlet, PKK, solcular, laikler, vs.) dikkatleri henüz olgunlaşma evresindeki örgütün üzerinde toplanır.

Ortam: PKK'nin varlığı ve yaygın eylemlerine ek olarak bölgedeki yoğun çatışmalar, halka zarar vermiş, bir çoğunu canından bezdirmiştir. Bu durum 'Hizbullah'a katılımı,

kadrolaşmayı, yapılanmayı ve örgütlenmeyi kolaylaştırıcı bir etkidir.' Sabırlı hareket edilip, gizli ve yarı açık biçimde barışçıl yöntemlerle faaliyet gösterilirse, PKK'nin ideolojisinin olumsuz sonuçlarından mutlaka lehte puan toplanır.

Devlet: TC devleti milli, demokratik, laik, sosyal bir hukuk devleti olduğundan halkın egemenliğini kabul eder. Allah egemenliğinin ve şeriatın yürürlükte olmadığı böyle bir ülkede 'dar-ül harp' ilkeleri uygulanmalıdır. Sözgelimi devlete ait camilerde namaz kılınmaz, dini faaliyette bulunmak ise günahtır.

'Baş giderse gövde dağılır...'

İlim grubuna göre ayrılık nedenleri:

Cihat-hicret: Müslümanların yeterli gücü, kadrosu ve askeri vardır. Dini terimle dillendirirsek 'Mekke'deki zayıf dönem değil, Medine'deki güçlü hicret dönemi' başlamıştır. Müslümanlar 'kurtarılmış bölge' ilan edip devletin nüvesini kullanıp ilk adım olarak cihat etmelidirler. Yani silahlı mücadeleye başlamalıdır. Barışçıl propaganda ve örgütlenme anlamına gelen tebliğ ve davet yoluna başvurulmakla beraber esas yöntem ve ana çizgi silahlı mücadeledir.

Aşamalar ve PKK: Bu mücadelede ilk aşama, bölgede (Doğu ve Güneydoğu) faaliyette bulunan diğer illegal/yasadışı örgütleri (PKK veya sol) engellemek esastır. Bunun için izlenecek yöntem şudur: "Lider kadrolara karşı eylem (suikast, öldürme) konulmak suretiyle ortadan kaldırma." Zira, baş kesilince, gövde fonksiyonlarını yitirir. Başsız ve lidersiz kalan bir örgüt/ cemaat dağılır. İlk aşamada Hizbullah, bölgede tek hâkim güç oluncaya kadar mücadelesini böyle sürdürmelidir.

Devlet: İkinci aşamada; ortada yasadışı örgüt kalmayınca, Hizbullah biricik etkin güç haline gelir. "Sıra, devlet güçlerine karşı halk hareketi başlatmaya gelir." Halkı devlete karşı ayaklandırmanın yolu, yöntemi de silahlı eylemlerdir. Eylemi başlatmak 'askeri kanat' ın, sürdürmek ise bu kanat önderliğinde 'siyasi kanat' ın görevidir.

Silahlı öncü kadro: Az sayıda iyi eğitilmiş, silahlı kişi ve gruplar; silahsız ve eğitimsiz çoğunluğa baskındır. Aynı 'öncü, eğitilmiş ve yetkin kadrolar' hazırlıksız yakalanan güvenlik güçleri ile devleti gafil avlayabilirler.

Düzenden faydalanma: Her durumda, halk kalkışması başlayıncaya kadar, resmi kurum ve kuruluşlara karşı herhangi bir eylem konulmamalı; 'devletin yanında olduğumuz izlenimi verilmelidir.' Bu arada devletin birimlerine sızılmalı; çalışma, işleyiş ve biçimleri öğrenilmeli, buralarda ileride düzenlenecek eylem provaları yapılmalıdır. Özetle, mevcut rejimden yararlanmak gerekir.

Menzil ve İlim liderleri arasındaki anlaşmazlığın diğer nedenleri arasında İran'la ilişkilerin boyutlarının ne olacağı konusu da vardır.

Menzil grubu önemli oranda İran'ın etkisindedir. Ülkenin rehberi Ayetullah Humeyni' ye bağlıdır. Grubun dini lideri Mansur Güzelsoy (Hastalanınca gittiği İran'da öldü) bu nedenle İran devrimini başından beri desteklemiş, bu ülkeye Sünni çevrelerden yöneltilen mezhepçi eleştirilere karşı çıkmıştır. Şiiilerle Sünnilerin İslam Ümmeti için (Dar-ül takrib) çabalamıştır. Menzil grubu İran içindeki görüş ayrılıkları ve devlet kanatlarından etkilendi. Bu grup İran'daki anti Amerikancı çizgiyi temsil eden radikal kanadın önderi ve ülkenin dini lideri Ayetullah Ali Hamaney 'in çizgisini benimsiyor.

İlim grubu ise daha reformcular olarak bilinen, önceleri Haşim Rafsancani tarafından temsil edilen, daha sonra da Muhammed Hatemi 'nin politikalarında ifade bulan Batıyla uzlaşmacı çizgiyi uygun buluyor.

'Rant' kavgası

Hizbullah'tan baskı gören çevrelere, örgüt itirafçılarının mahkemelerde verdiği ifadelere göre aslında iki kanadın arasındaki en büyük kavganın nedeni rant... Aynı çevreler kaçırılan insanlardan alınan milyarlık fidyeleri de buna örnek gösteriyorlar. Türk Hava Kurumu'nun örgütün tehditleri nedeniyle faaliyet gösteremediği Güneydoğu'da, Hizbullah son 10 yıl içinde sayısı milyonlara varan kurban derisi topladı. Güvenlik birimlerinin raporuna göre bunun son 10 yıldaki parasal değeri 3.5 trilyon. Yine örgütün son yılda ramazan aylarında fitre ve zekât adı altında topladığı "haraç" ın tutara dı 6 trilyonu aşmaktadır.

1994 tarihli Diyarbakır DGM Savcılığı'nca hazırlanan bir iddianamede yer alan bir analize göre, "İlim ve Menzil kapışmasının ardında yatan asıl etken, yurtdışından gelen ama kaynağı tespit edilemeyen paranın bölüşülmesi, kimin aslan payını alacağı meselesi" dir. İki grubun da camilerin bölüşülmesi ve buralarda "yardım" adı altında toplayacağı para da çatışmanın nedenlerinden biridir. İki kanatta da yardım yapmayan kişilere yönelik kaçırma eylemlerinin ardında geçmişte milyarlarca varan fidyeler aldığı mahkeme tutanaklarına yansıyan gerçeklerdir. Buna örnek vermek için, Diyarbakır DGM'nin bazı itirafçıların anlatımlarını yansıtan belgelerine bakmak kaçınılmazdır.

Hizbullah'ın arşiv sorumlusu olan ve Diyarbakır DGM'de idam istemiyle yargılanan Abdülaziz Tunç , polise verdiği ifadelerde bu konuda şunları anlattı:

"1993 yılında Edip Gümüş 'üntalimatı ile Batman'da Cevdet Soysal isimli şahsın evindeki sığınakta tutulan PKK'lı Servet kod adlı Mecit isimli şahsı sorgulayarak edindiğim bilgileri yine Edip Gümüş'e aktardım. Yine aynı tarihlerde birçok sorgu olayına katıldım. Batman'da örgüt tarafından kaçırılarak Nedim Karadeniz isimli şahsın evindeki sığınakta tutulan Fahrettin Tan isimli şahsı sorguladım ve bu şahsı, ağabeyi Hasan Tan 'ın örgüte verdiği 1 milyar 500 milyon karşılığında serbest bıraktım....

...1993 yılında Batman'da değişik tarihlerde 14 PKK'lı ve PKK yanlılarının sorgularında bulundum. 1994 yılında Batman'ın Hürriyet Mahallesi'nde ikamet eden Salih Ulutaş 'ın evinin bodrum katında PKK örgüt mensubu Nuhat kod ve Menzil grubundan Melle Behçet ve Kızıltepe ilçesinden getirilen ve MİT görevlisi olduğundan şüphelendiğimiz Hüseyin isimli bir şahsı sorguladık. Nuhat, sığınakta Abdülselem kod adlı Sait Ketme tarafından silahla vurularak öldürüldü. Yine 1994 yılında Batman'da örgüt tarafından kaçırılarak bir sığınakta rehin tutulan Devran Ticaret'in sahibinin oğlu olan Rojan 'ı sorguladık ve bu şahsı 2 milyar lira para karşılığında serbest bıraktık..."

Polisin Hizbullahçı çocuğu

Batman'da İslam Kitabevi'nin (Hizbullah-Menzil yanlısı) sahibi Ardahanlı Akın Uygur 3 kişiyle birlikte 18 Mart 1998'de SSK Caddesi'nde bir giyim mağazasından çıkarken bir otomobilden çıkan dört kişi tarafından tarandı. Akın Uygur ve Mehmet Dal öldü, iki kişi de yaralandı.

Yaralılardan Davut Kersin 'in Batman'da görevli bir polis memurunun oğlu olduğu ortaya çıktı. Polis memuru olaydan sonra kenti terk etti. Diğer yaralı Faruk Kardeş 'in de bir 'emniyet bekçisi' nin kardeşi olduğu anlaşıldı. Saldırıda Hizbullah'ın da kullandığı Takarov marka tabancalar kullanıldığı saptandı. Saldırganlar yakalanmadı, ancak olayın örgüt içi hesaplaşma olduğu kaydedildi. Bu saldırıdan sonra Hizbullah'ın beyin kanadı tek tek öldürüldü.

Örneğin Batman Özürlüler Derneği Başkanı Cesim Maslak da (Menzil kanadının önde gelenlerinden-kolunda hafif sakatlık vardı. Aynı zamanda tetikçi) 1 Aralık 1998'de SSK Caddesi'nde öldürüldü. Bu kişiden sonra Şevket Başak Camii müezzini Nurullah Atılgan

Batman GAP Caddesi'nde evine 50 metre uzaklıkta akşam karanlığında öldürüldü. (İlim grubunun önde gelenlerinden.) Batman'da 2 yıllık sürede her gün bir faili meçhul cinayet işleniyordu. Bu sürede yalnızca bir gün cinayet işlenmemişti.

O tarih, bir gün sonraki Batman gazetesine şöyle yazılmıştı:

"Batman'da dün faili meçhul cinayet işlenmedi..."

Haberi yazan gazeteci, "Bülent Dikmener Haber Yarışması" jürisince ödüllendirildi.

24 Ekim 1994 tarihinde Diyarbakır DGM'ce yargılanmakta olan İlim grubunun 1992-94 arasında 66 öldürme ve yaralama olayına karıştığı belirtildikten sonra, örgüt şeması şöyle sunuldu:

Askeri kanat: Mustafa Demir, Sıddık Kurt, Mustafa Kaya, Mehmet Duman, Şahin Yapıcı, Sedat Şaran, Mehmet Ali Eneze, Halil Askan, Mehmet Selçuk, Bayram Kınay, Abdulgafur Batmaz, Güro Adem, Kasım Erkan, M. Zeki İnal, Ramazan Elaltuntaş, Mustafa Sevim, Mahsun Nazlı, Murat Börü, İskender Tutar, Veysi Ülsen, Seyfettin Kınay.

Siyasi kanat: Mehmet Tahir Dedeoğlu, Fırat Doğan , Reşat Ekici. Bunlar siyasi kanattan askeri kanada geçiş aşamasında satıcılar adı verilen alt birimde görev aldılar.

Karşılıklı 'ajan' suçlaması

Hizbullah'taki iç hesaplaşmanın önemli nedenlerinden biri de, bu kanatların birbirlerini "Devletle ilişkiye geçmekle" suçlamasıdır.. İlimciler, 1993 yılında PKK ile ateşkes imzalayan Menzil kanadını "TC'ye hizmet etmekle" suçladı. Menzilciler ise "İlimciler'in devletin kontrolünde olduğunu" iddia etti. İki kanat arasındaki çatışma, İlimciler kanadının 1992'de Menzil grubunun ileri gelenlerinden Ubeydullah Dalar 'ı öldürmesiyle alevlendi. 1993 yılında ise iki kanat arasındaki ipler tamamen koptu. Menzilciler, aynı yıl dağıttıkları bir bildiride İlim kanadının "Hizbul-zulüm" (Zulüm partisi-zalimler) diye adlandırdı. Menzilciler, eylemlere karşı koyacaklarını ve misillemeye bulunacaklarını açıkladılar. Ancak çatışmada en fazla kayıp veren kesim Menzilciler oldu. 1993 itibarıyla çoğu Menzilciler'den olmak üzere her iki kesimden en az 300 kişi öldürüldü. İlimciler Menzil kanadının kurucu lideri Fidan Güngör 'ü kaçııp öldürdü.

İtirafçı Abdülaziz Tunç'un bu konudaki açıklamaları olaya ışık tutuyor.

"... 1995 yılında yine Edip Gümüş'ün talimatıyla Hizbullah'ın Menzil grubu lideri Fidan Güngör ile Sabahattin isimli bir şahıs kaçırıldı. Sabahattin daha sonra öldürüldü. Bu olayın ardından İstanbul'un Güngören ilçesinde 'Dede' kod adlı örgüt mensubunun evine gittik. Burada bir süre kaldıktan sonra Batman'a geri döndük."

Güngör'ün, öldürüldükten sonra Adapazarı yakınlarında bir yere gömüldüğüne ilişkin iddialar bugüne kadar aydınlatılamadı. Menzilciler'in yayın organı "Hira" dergisi Güngör'ün öldürülmesinde hem İlimciler'i suçladı hem de bunu sorgularken "Devlet, Fidan Güngör'e hangi yüzünü gösterdi" başlığını kullanarak "Devlet-İlimciler kanadının ilişkisinden" söz etti.

Menzilciler'in 'Fecir grubu' Batman'da 'Fecir Kitabevi' çevresinde cemaatleşip örgütlendi. Grubun dini lideri İhsan Yeşilırmak ve siyasi lideri Giyasettin Uğur 'un da İlimciler tarafından öldürüldüğü öne sürüldü.

PKK, kendisine savaş açan Hizbullah'a misilleme olarak etkin olduğu Yolaç köyüne baskın düzenledi. Bunun üzerine köydeki korucu sayısı artırıldı.

Bir garip örgüt Vasat... 'İlimciler'in ileri karakolu olan grup, ülkeye yayılmak için kullanıldı

Kebapçıya borçlu teröristle cihat
(Mehmet Faraç, Cumhuriyet Gazetesi ,23.01.2000)

Operasyonda ele geçirilen kasetlerin çözümlerinden, Vasat'ın, son dönemde Hizbullah örgütü ile ilişkisi belirlendi. İşsiz güçsüz, toplum içinde bir yere varamamış, karnını doyuracak kadar cebinde parası olmayan insanları şeriat devleti düşüyle kandırarak birer canavara dönüştürebilen örgütün kurbanlarından biri de Mehmet A. adlı kişiydi. Bu teröristin üzerinde çıkan yazı bir ibret belgesi: "Yarabbi, inşallah borçlarımı ödemedem canımı almazsın. Yarabbi, kul hakkıyla yanına varmak istemiyorum. Senden tek istediğim, benim kendi yolunda şehit olmamı nasip eylemendir. Vereceğim kul hakları: ...kitapevi 3 milyon, ...kebab salonu 400 bin, Köylü Garajı yakınındaki dürümcüye 500 bin, ... kasabına 300 bin lira borcum var. ...tüm Hizbullahilerin İslam düzeni için, Allah'ın dini İslamı kurmak için mücadele eden tüm Müslüman kardeşlerime selam olsun..."

Güneydoğu'da güvenlik güçleri 15 yıldır Hizbullah'ın Menzilciler ve özellikle de İlimciler kanadıyla mücadele ederken, Güneydoğu'nun sanayi kenti olan ve Diyarbakır, Mardin ve çevresinden göç alan Gaziantep'te bir başka şeriatçı kanat filizleniyordu. Sessiz ve derinden camilerde taban çalışması yapan, Kuran kurslarında çocukları eğiten bu grup, Şahmerdan Sarı adlı bir şeriatçının önderliğinde hareket ediyordu. Grup Vasat adlı legal bir de dergi yayımlıyordu.

Vasat, uzun süre fark edilmedi. Güvenlik güçleri şiddete başvurmayan bu grubu uzun süre "fikri çalışmalar yapan küçük bir İslamcı grup" hatta "tarikat" olarak niteledi. Kürt kökenli yurttaşların barındığı, yoksulluğun diz boyu olduğu Gaziantep'in Perilikaya, Karşıyaka, Çıksorut gibi mahallelerinde giderek tabanını genişleten grup, bir süre sonra "cihat" kararı aldı. Güneydoğu'daki İlimciler ve Menzilcilerin eylem yöntemleri ile stratejilerinden etkilenen grup, silahlı eylemleriyle kaos yaratmayı, ve bu yöntemle de başta Şanlıurfa, Adıyaman, Mersin olmak üzere tüm bölgeye yayılmak istiyordu. Aslında Vasat, İlimcilerin bir "ileri karakolu" olarak görev yapıyordu.

Vasat örgütü sonunda harekete geçme kararı aldı. Önce Menzilciler, daha sonra da İlimcilerin Güneydoğu'da büyük darbe almasından da yararlanarak ilk fitili ateşledi. Gaziantep'te kurulan kitap fuarı bunun için çok iyi bir ortam olarak düşünüldü. Fuarda İncil kitaplarının satıldığı Müjde Kitabevi'nin standının bulunması da bir fırsat olarak değerlendirildi.

14 Eylül 1997...

Gaziantep Fuarı'nda 14 Eylül 1997 günü patlayan bir bomba büyük paniğe yol açtı. Yüzlerce kişinin bulunduğu fuarda, Müjde Kitabevi'ndeki patlamada 1 çocuk yaşamını yitirdi, 22 kişi de yaralandı. Eylem Gaziantep'i sarstı, kentte korku saçtı.

Gaziantep Emniyet Müdürlüğü, seçilen hedeften yola çıkarak eylemin şeriatçı bir örgüt tarafından yapılmış olabileceği üzerine durdu. Derinleştirilen soruşturmada 10 kişi gözaltına alındı. Polis, bombalı eylemin Hizbullah'ın bir kolu olduğu bildirilen Vasat adlı şeriatçı örgütçe gerçekleştirildiğini, yakalananlar arasında örgütün il sorumlusunun da bulunduğunu açıkladı. Polisin yaptığı açıklamaya göre yakalanan kişiler şunlardı:

Vasat askeri kanat sorumlusu Mehmet Yıldırım , Gaziantep Çıksorut bölge sorumlusu Zabit Durmuş ve Çıksorut Temizyürek Camii sorumlusu Yaşar Yavuz ile 7 militan. Sorgulama sonucu, ele geçirilen kişilerin, 1996 yılından itibaren Vasat isimli dergi etrafında toplandıkları

açıklandı.

Mersin bağlantılı sürdürülen operasyonlarda, daha sonra örgütün lideri Şahmerdan Sarı ile üst düzey yöneticileri Mehmet Kurt , siyasi kanat ve tebliğ sorumlusu Hasan Gölge , Perilikaya semt sorumlusu İsa Bozkurt , Karşıyaka semti sorumluları Cemal ve Kemal Güçlüer , Çıksorut Geylani Camii sorumlusu Hasan Çomak , Yazıcık Kuran Kursu sorumlusu İrfan Gülmüş, Mehmet Karaca, Nusret Reşber ve Mersin sözde askeri kanat sorumlusu Faruk Öztürkoğlu yakalandı.

Polisten örgüte bomba

Polis operasyonlarında el bombaları, tabanca, pompalı tüfekler, el yapımı bomba malzemeleri ve örgütsel doküman ile bazı porno yayınlar ele geçirildi. Vasat'ın askeri kanat sorumlusu Mehmet Yıldırım, bombaları, örgüt lideri Şahmerdan Sarı'dan aldığını itiraf etti. Sorgulanan Sarı da bunları, Siirt Emniyet Müdürlüğü Kurtalan Çevik Kuvvet Grup Amirliği'nde görevli polis memuru Halil Yıldız' dan aldığını söyledi. Bu itiraf sonrası Halil Yıldız tutuklandı, 3 polis hakkında da soruşturma açıldı. Yıldız'ın yargılanması sürüyor.

İkinci operasyon

Vasatçılar aldıkları bu darbenin ardından örgütlenmeyi bırakmadılar. Urfa, Malatya, Mersin ve Gaziantep'teki örgütlenme çabaları daha sonra da sürdü. Polis Gaziantep'teki ikinci operasyonla ilgili açıklamayı 13 Ekim 1999 günü yaptı. Emniyet Müdürlüğü'nden yapılan açıklamaya göre ilk eylemini 14 Eylül 1997'de Gaziantep fuar alanında bulunan bir kitapevi standına bomba atarak yapan örgüt, ikinci operasyonda çökertilme aşamasına geldi. Daha önce başta liderleri olmak üzere, birçok üyesi yakalanarak deşifre edilen örgütün, Gaziantep'te yeniden taban oluşturma çabasına girdiğinin belirlenmesi üzerine yapılan operasyon sonucu Ramazan D. ve Mehmet A. gözaltına alındı. Sanıkların üzerlerinde ve evlerinde yapılan aramalarda, örgütsel amaçlı 65 teyp kaseti ve çok miktarda doküman ele geçirildi.

Karargâha baskın

Polisin basına yaptığı yazılı açıklamaya göre ikinci büyük darbenin vurulduğu operasyon şöyle gerçekleştirildi:

Ramazan D. ve Mehmet A.'nın sorgularındaki itiraflarından, Vasat içinde faaliyet gösteren bazı kişilerin, 10 Ekim'de Gaziantep 29 Ekim Mahallesi'ndeki bir evde toplantı yapacağı belirlendi. Polis yaptığı baskın sonucu, örgütün il sorumlusu Hasan Ç. ile Şevket Ö., Mehmet K., Abdulkadir Ç., Kadir Ö., Selami Ö., Yusuf Ö. ve Mehmet D. 'yi yakaladı. Yakalanan bu kişilerin ev ve işyerlerinde yapılan aramalarda, örgütsel amaçlı 50 teyp kaseti, çok miktarda örgütsel doküman ve kitap bulan polis, soruşturmayı genişleterek sürdürdü.

Borç içinde bir Vasatçı

Operasyonda ele geçirilen kasetlerin çözümlerinden, Vasat'ın, son dönemde Hizbullah örgütü ile ilişkisi belirlendi. Bu arada gözaltına alınan Mehmet A.'nın üzerinde çıkan "vasiyet" başlıklı bir yazı da dikkati çekti. Yazı, Vasat örgütünün hangi sosyal kesim içinde örgütlendiğini de gözler önüne serdi. İşsiz güçsüz, toplum içinde bir yere varamamış, karnını doyuracak kadar cebinde parası olmayan insanları şeriat devleti düşüyle kandırarak birer canavara dönüştürebilen örgütün kurbanlarından biri de Mehmet A. adlı kişiydi. Bu teröristin üzerinde çıkan yazı bir ibret belgesi: "Yarabbi, inşallah borçlarımı ödemedem canımı almazsın. Yarabbi, kul hakkıyla yanına varmak istemiyorum. Senden tek istediğim, benim kendi yolunda şehit olmamı nasip eylemendir. Vereceğim kul hakları: ...kitapevi 3 milyon, ...kebab salonu 400 bin, Köylü Garajı yakınındaki dürümcüye 500 bin, ... kasabına 300 bin

lira borcum var.

...tüm Hizbullahilerin İslam düzeni için, Allah'ın dini İslamı kurmak için mücadele eden tüm Müslüman kardeşlerime selam olsun. Ne mutlu taguta (şeytana) karşı çıkıp, düzenlerine karşı çıkan tüm Müslümanlara. Ne mutlu İslami hâkim uğruna şehit olan ve işkence çeken müminlere..."

Vasat'ın bu militanının borç içinde yüzmesi, karnını doyuracak para bile bulamaması, örgütün ekonomik kriz içinde olduğunu da göstergesi. Örgüt bu nedenle bir süre sonra İlimciler gibi bölgede fitre ve zekât adı altında haraç toplamaya başladı. Karnını doyuramayan bir militanla yapılanmasını koruyamayacağını anlayan Vasat, haraç toplama çalışmaları sırasında da üçüncü darbeyi yedi:

Vasat'ın Haraç timlerine yönelik ilk operasyon geçen yılın ramazan ayında yapıldı. Ancak polis bu kez açıklamalarında, Vasat yerine "Hizbullah" adını kullandı. Terörle Mücadele ve İstihbarat şubelerini ortaklaşa gerçekleştirdiği operasyonlarda, "Hizbullah-Vasat" örgütü üyeleri Mustafa Karakurt, Mehmet Altınbaş, Seydi Ateş, Mustafa Sezer, Mehmet Tosun, Kasım Aslanca, Mecit Horoz, Müslüm Taş, Mehmet Sezer, Mustafa Gül, Ramazan Yavuzatınca, Bahattin Keskin, Şahin Evsen ve İbrahim Dünder yakalandı. Mustafa Karakurt'un şeriatçı örgütün bölge sorumlusu olduğu bildirildi. Sanıkların ev ve işyerlerinde yapılan aramalarda 1 adet Takarov marka tabanca, 2 şarjör, 8 adet fişek, 1 satır, çok sayıda propaganda materyali, örgütsel yayın ve doküman, örgüt faaliyetlerinin anlatıldığı raporlar ve örgütü tanıtıcı teyp kasetleri bulundu.

O dönemde Gaziantep Emniyet Müdür Vekili Haşim Tunç , ele geçirilen yayın ve belgelerin incelendiğini, örgütün "anayasal düzeni yıkıp yerine İran modeli bir molla devleti kurmayı" amaçladıklarının belirlendiğini açıkladı. Açıklamada, örgütün Gaziantep ve çevresinde taraftar kazanmaya çaba harcadığı, parasal kaynak sağlanması amacıyla komiteler kurduğu ve fitre ve zekât adı altında halktan para topladığı belirtildi.

Hedef bu kez imamlar

Haraç çetesine dördüncü operasyon da bu yılın ilk haftasında yapıldı.

Polisin 5 Ocak 2000 günü basına yaptığı açıklamaya göre Gaziantep'te gerçekleştirilen operasyonda, "cami imamlarını tehdit eden ve esnafı fitre-zekât adı altında haraca bağlayan yasadışı şeriatçı örgüt" bu kez de "Hizbullahçılar" olarak kamuoyuna açıklandı.

Operasyonlarda, özellikle Perilikaya, Özgürlük, Ünalı ve 29 Ekim mahallerindeki Hasip Dürri, Geylani ve Abuzer Gaffari camilerinde örgütlenme çalışması yaptıkları, halktan zekât ve fitre adı altında para topladıkları belirlenen Hışman Yiğit (23) ve Mehmet Bozgeyik (29) yakalandı. Hizbullah'ın üst düzey sorumlusu olduğu bildirilen Hışman Yiğit'in verdiği bilgi doğrultusunda operasyonu derinleştiren polis, İbrahim Yavuz, Ramazan Kaya, Halit Üstündağ, Murat Üstündağ, M.K., A.A., Mehmet Nakşi Erat, Şefik Mert ve Murtaza Hallaç 'ı da gözaltına alarak soruşturmayı genişletti. Yakalanan örgüt mensuplarının ev ve işyerlerinde yapılan aramalarda, 4 kesici alet, örgüte ait 92 milyon lira para, örgütsel propaganda amaçlı 30 teyp kaseti, çok sayıda kitap, el yazımı notlar ve örgüt üyelerinin faaliyet raporları bulundu.

Dönemin Gaziantep Emniyet Müdür Vekili Haşim Tunç yaptığı ikinci açıklamada, bu kez yakalanan militanların, "örgüte finansal kaynak sağlamak için zekât timleri oluşturduklarının ve bu timler aracılığıyla halktan zekât adı altında para topladıklarının belirlendiğini" bildirdi.

Yoksul teröristten de haraç

Yapılan araştırmalar ve sanıkların ifadelerine göre, örgüte katılan her Hizbullah üyesinden,

gelirinin yüzde 10'unun her ay düzenli olarak "İnfak" (aidat) adı altında toplandığı belirlendi. Tunç, "Gözetiminde bulunan sanıkların hepsinin her ay düzenli olarak örgüte aidat ödedikleri ve aidat ödeyenlerin tamamının yardıma muhtaç kişilerden oluştuğu görüldü" açıklamasıyla tirajı-komik bir yapılanmaya da dikkat çekiyordu. Örgüt, karnını doyurmaktan aciz kendi üyesinden bile haraç alacak duruma gelmişti.

Haşim Tunç'un, sanıkların örgüte taraftar kazandırmak ve taban oluşturmak için camilerde örgütsel eğitim yürüttüklerini belirlediği açıklamasında, teröristlerin imamlara bile nasıl acımadıklarına dikkat çekti: "Sanıkların, camilerde izinsiz yürüttükleri eğitim faaliyetlerine karşı çıkan imamları, darp, tehdit ve bıçaklama gibi eylemler yaparak sindirdikleri, camilerde rahatça örgüt militanlarına ve sempatizanlara siyasi amaçlı eğitim verme çabası içine girdikleri saptandı."

Bu arada, örgütün il sorumlusu olduğu belirtilen ve ismi açıklanmayan bir kişinin Kuzey Irak'ta bulunduğu öğrenildi.

Vasat Urfa'da

Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde Hizbullah'ın Vasat Grubu'na üye oldukları iddiasıyla görülen tek dosya örgütün Urfa grubuyla ilgili. Esas hakkındaki görüşünü sunan savcı, sanıkların örgüt üyeliği suçlamasıyla 12 yıl 5'er ay hapisle cezalandırılmalarını istedi.

Aralarında Şanlıurfa il sorumlusu Ömer Sarıkaya 'nın da bulunduğu 7'si tutuklu toplam 14 sanıkla ilgili iddianamede, militanların Şanlıurfa'da radikal İslami hareketlerin yöntemlerini kendilerine esas alarak hücre evlerinde eğitim gördükleri, örgütün lideri Şahmerdan Sarı'dan şûra oluşturmaları talimatı aldıkları belirtildi. Örgütün askeri kanadının deşifre olmamak amacıyla faaliyetlerine bir süre ara verdikleri kaydedilen iddianamede şöyle denildi:

"... Tüm sanıklar örgütün lideri olan Şahmerdan Sarı'nın yanına giderek 'Canımı ve malımı koruduğum gibi Şahmerdan Hoca'yı ve İslamı koruyacağım' yemini ederek Türkiye Cumhuriyeti'nin rejiminin bir küfür rejimi olduğunu ve mutlaka yıkılması gerektiği sözünü vermişlerdir."

Vasatçı cami imamı

Sanıklardan Mehmet Ali Güç 'ün Şanlıurfa'daki Altınova Camisi'nde imam olduğuna dikkat çekilen iddianamede, bu sanığın camiye gelenlere Vasat Örgütü'nü tanıtıcı bilgiler vererek örgüt propagandası yaptığı vurgulandı. İddianamedeki en çarpıcı bölüm, Vasat örgütünün kaçakçılık bağlantısı... İddianameye göre Vasat "Gaziantep merkezinde toplu halde silah kaçakçılığı yapıyor"...

Malatya'da türban eylemcileri

Vasatçılar Malatya'da ise türban eylemleriyle öne çıktılar. Malatya İnönü Üniversitesi'nde türban genelgesini uygulayan Rektör Ömer Şarлак aleyhine şeriatçılar tarafından uzun süre devam eden protesto gösterilerinin ardından kentte radikal dinci örgütlere yönelik operasyonlar sıklaştırıldı. Malatya'daki olayların ardındaki örgütlerden biri olarak bilinen Hizbullah Vasat Grubu'na yönelik İstihbarat ve Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nce gerçekleştirilen operasyonlarda çok ilginç bir durumla karşılaşmıştı. Örgütün hücre evlerini basan polisler, bir hücre evine girdiklerinde örgüt elamanlarıyla birlikte oturan 4 polisle karşılaşmışlardı. Sürdürülen operasyonlarda aralarında Malatya il sorumlusunun da bulunduğu 20 kişi daha 4 pompalı tüfek ve çok sayıda örgütsel belge ile birlikte ele geçirildi. Malatya Emniyet Müdürlüğü'nün operasyonla ilgili açıklamasında, örgüt mensuplarının, "mevcut anayasal düzeni yıkarak yerine şeriata dayalı bir rejim getirmeyi amaçladıkları" belirtilmiş ve şöyle denilmişti:

"Örgüt mensuplarının şeri esaslara dayalı bir rejim düzenine geçilebilmesi için silahlı eğitimin şart olduğunu kabul ettikleri öğrenilmiştir. Örgüt mensupları Vasat Grubu'nun şûra başkanı olan ve halen Gaziantep Cezaevi'nde tutuklu bulunan Şahmerdan Sarı'nın talimatları doğrultusunda pompalı tüfek alarak silah eğitimi yapmışlardır. Öte yandan esnaf, sanayi, öğrenci ve çeşitli kurumlarda örgütlenme faaliyetleri içerisine giren örgüt mensupları, örgüte gelir temin edebilmek için kurban derileri, fitre, zekât ve bağış adı altında para toplamış ve üyelerinden aldıkları aidatlarla Türkiye genelindeki 11 ilde örgütlenme çalışmalarında bulundukları da tespit edilmiştir."

Hizbullah içinde faaliyet gösterdikleri belirlenen polis memurlarına gelince... Polislerden üçünün Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'nde, birinin de karakolda görevli olduğu öğrenildi. Birinin tutukluluğu sürüyor.

İşte bir garip örgüt Vasat... Porno yayın okuyan, cihat için aç karnına dolaşan, bu arada liderlerine "biat" eden (bağlılık) teröristlerin bulunduğu bir örgüt... Vasat, "İmam-polis-karnı aç yoksul göçer üçgeninde" Güneydoğu'da bir göründü bir kayboldu.

Hizbullah'ı kimin kurduğu, kimin desteklediği soruları hep yanıt arayacak...

Güneydoğu kör kuyu, herkes bir taş atıyor
(Mehmet Faraç, Cumhuriyet 24.01.2000)

Türkiye, 1984'ten bu yana PKK, 1987 yılından bu yana da Hizbullah'la uğraşüyor. Biri Urfalı, biri Diyarbakırlı iki insan... Abdullah Öcalan , Hüseyin Velioğlu ... İkisi de Milli Türk Talebe Birliği'nin (MTTB) toplantılarına katılıyor gençlik dönemlerinde. İkisi de başarısız öğrenci... Sonra biri Marksist bir örgütün, diğeri de şeriatçı bir örgütün başında ortaya çıkıyor. Ve ikisi de "makûs talihini" bir türlü yenemeyen Güneydoğu'yu, uğurlarına savaştıklarını öne sürdükleri Kürt yurttaşlara zindan ettiler. PKK ile savaşta 10 bin şehit verildi, 30 bine yakın PKK'lı öldürüldü. Hizbullah'ın ölüm bilançosu ise henüz net değil... Kimi kaynaklara göre 3 bin faili meçhul cinayetin arkasında onlar var. İki örgüt de çok canlar yaktı... Güneydoğu'da bu iki örgüt nedeniyle "şivan" edilmeyen (ağıt yakılmayan) ev yok gibi.

Kürt devleti peşindeki PKK, şeriatçı Kürt devleti peşindeki Hizbullah.... İkisi de marjinal bir yapıya doğru hızla sürüklenmekte. Örgüt lideri yakalanmış, kadroları tasfiye edilmiş, binlerce militanı öldürülmüş PKK bir çıkmazda...

Örgüt lideri öldürülmüş, şûra üyeleri etkisiz hale getirilmiş ve 2 binden fazla üyesi tutuklanmış, 2 bin tetikçisi deşifre edilmiş Hizbullah ise yediği büyük darbenin sarsıntısında.

PKK'yi bir tarafa bırakıp 5 gündür mahkeme tutanaklarını, terör örgütünün yayın organlarını, sempatizan ve militanlarının itiraflarını, anlatımlarını incelediğimiz ve bu belgelerden yola çıkarak irdelemeye çalıştığımız Hizbullah'a dönelim.

Örgütü kim kurdu?

"Hizbullah'ı kim kurdu..."

En çok sorulan soru bu... Hizbullah PKK'ye karşı devlet güdümünde mi kuruldu? Görevi bitince etkisiz hale mi getirildi? Devlet güvenlik güçleri iki Kürt örgütünü de birbirine kırdırarak bir taşla iki kuş mu vurdu?.. Sorular bitmiyor.

İlkinden başlayalım... Demokratik, sosyal ve hukuk devletinin terörü pasifize etmek için bir terör örgütünü kurması kimilerine göre büyük bir "risk" . Buna şöyle de yanıt verilebilir:

"Devlet bir terör örgütünü kendi güçleriyle etkisiz hale getirmekten aciz mi?.. Ya da devlet, istihbarat güçleriyle, bir terör örgütünün karşısına çıkarılacak bir başka örgütün, ileride hem toplumda hem de rejimde onarılmaz yaralara yol açabileceğini hesaplayamaz mı?.."

Hizbullah'ın içinde gerek düşünce bazında gerek eylem düzeyinde mücadele etmiş kaynakların çoğunun görüşü, aslında Hizbullah, "fikri düzeyde kitabeveleri çevresinde çalışmalar yapan insanların, bir elinden tespih alınıp diğer eline silah verilmiş hali..."

Yani Hizbullah, dernek kurulur gibi planlı olarak PKK'nin karşısına çıkarılan bir yapılanma olarak değerlendirilmiyor. Daha doğrusu, yapılanma aşamasındaki bir şeriatçı gruba, bir başka terör grubunun karşısında göz yumulması, hatta destek sağlanması durumu var.

TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu raporunda, cinayetlere göz yumma konusundaki kuşku derinlemesine incelenirken, devletin desteğini göz önüne seren bir de örnek veriliyor: "Komisyonumuza, 27 Temmuz 1993 tarihinde bilgi veren Batman Emniyet Müdürü ve Vali Yardımcısı, Batman'ın Gercüş ilçesine bağlı Seki, Gönüllü ve Çiçekli köylerinde Hizbullah kampları bulunduğu, devlet güçlerinin de bu kampa yardımcı olduğu yönünde haber aldıklarını, bu kamplarda Hizbullah mensuplarının siyasi ve askeri olarak eğitildiğini, bunun üzerine jandarma yetkilileriyle konuştuklarını, askeri yetkililerin, 'bu örgüt militanlarının kendileriyle olan irtibatlarını değişik yönlerde çevirdikleri için nefret edip onlarla irtibatlarını kestiklerini' beyan etti... Bunun üzerine Jandarma Genel Komutanlığı'na bir müzakere yazılmış, verilen cevapta, 'iddianın asılsız olduğu, adı geçen bölgede Hizbullah'a ait kamp olmadığı ve kırsalda faaliyet göstermediği' bildirilmiştir..."

Kamp bulunduğu belirtilen Seki, Çiçekli ve Gönüllü köylerinin Hizbullah lideri Velioğlu ile Ankara'da yakalanan örgüt yöneticisi Mahmut Demir ve örgütün yeni lideri olduğu bildirilen İsa Altsoy 'un köyleri olduğunu vurgulamak gerekiyor. Bu köylerde cumartesi günü çok sayıda sığınak bulunduğu da unutulmamalı.

Olay yalnızca Hizbullah'a göz yummayı kapsamıyor. Güneydoğu'da, "Kuran ayetleriyle hadislerin helikopterlerle atılması ya da elden dağıtılması" eylemi de bölgede PKK ve Hizbullah'a yönelik politikaları dışavurmaktadır. Bu bildirilerde PKK'liler, "kâfir" , "sünnetsiz gâvur" diye nitelenirken, Hizbullah tabanı da adeta "cihada çağrıldı" ... Hizbullah'a göz yumulmasına yönelik ilginç kanıtları fazla aramaya gerek yok... Örgütün 300'den fazla insanı öldürdüğü öne sürülen Silvan'da, sokak ortasında güpegündüz cinayet işleyenlerin ellerini kollarını sallayarak dolaşması, bir çocuğun bile dikkatinden kaçmayan bir gerçek olarak hafızalara kazındı. Hatta bu kişilerin bazılarının kendilerini kovalayan yurttaşlardan kurtulmak için Hizbullah'a destek verdikleri bilinen bazı korucuların evlerine sığınmaları daha da şaşırtıcıdır...

TBMM raporunda bu konudaki endişeler de şöyle dile getirildi:

"Hizbullahçı olarak adlandırılan kişilerin eylem yapıp yakalanmamasından ötürü devlet zan altında kalmaktadır. Bu karanlık arkasında devletin olduğu propagandası yoğun olarak PKK tarafından körüklenmektedir..."

Bölge insanı da bu nedenle bu örneklerden yola çıkarak sürekli "Tetikçileri devlet koruyor" dedi. Hatta bu nedenle Hizbullah'a "Hizbulkontra" denildi.

Hizbullah'a en büyük darbenin vurulmasını sağlayan yöneticilerden olan Diyarbakır Valisi Cemil Serhadlı 'nın, geçen hafta, "Hizbullah'ı devlet destekliyor mu" sorusuna bir televizyonun canlı yayınında verdiği şu yanıttan yeniden yola çıkalım:

"...Destek demeyelim, belki sempati duymuş olabilir..." Devletin içinde bulunan güvenlik birimlerinin bazılarının Hizbullah'a sempati duyduğu zaten kaçınılmaz bir gerçek. Daha önce örneklerini verdiğimiz gibi, Gaziantep'te örgüte bomba sağlayan Halil Yıldız , Siirt mniyet Müdürlüğü Kurtalan Çevik Kuvvet Grup Amirliği'nde görevli polis memuruydu. Malatya'da Hizbullah'ın hücre evinde örgüt militanlarıyla yakalanan 4 üniformalı da birer polisti.

Geriye dönüp sorarsak, Güneydoğu'da 1998 yılına kadar her gün çok sayıda arkadaşını PKK terörüne kurban veren bir polisin, bir özel timcinin ya da bir uzman çavuşun, PKK'lilerle amansız bir savaşa giren, üstelik bunu "din-iman uğruna yaptıklarını" anlatan Hizbullahçılara sempati duymaması mümkün mü?..

Kim Hizbullahçı?..

Yoksulluk nedeniyle "Avrupa" ve "bol dolar, mark" vaadiyle dağa çekilen PKK'lilerle "şariat devleti ve cennet garantisiyle" tetik çektirilen Hizbullahçılar arasında ne fark var?.. Bu iki örgüt, "ana hedefleri TC" olduğuna göre neden savaştı?.. Sonra "Düşmanımın düşmanı dostumdur" düşüncesiyle neden ateşkese gitti?.. Bu çatışma niçin kısa süre sonra yeniden alevlendi?..

Bu sorulara karşı tek seçenek olarak verilen yanıt, her zaman şu olmuştur: "Tek hâkim güç..."

Hintkeneviri ekim alanlarının yüzde 75'inin bulunduğu (Urfa'da 1997-1998'de 100 milyon kök dışı hintkeneviri ele geçirildi), İran üzerinden uyuşturucu trafiğinin yönlendirildiği, kurban derilerinin gasp edildiği, fitre ve zekât adı altında trilyonlarca liralık haracın toplandığı, korucu adı altında feodal ağaların binlerce marabasını (köylü-işçi) hem silahlandığı hem maaşa bağladığı, Kuzey Irak üzerinden mazot ve silah kaçakçılığının yapıldığı (Urfa'da 1996 ve 1997'de TIR'lar dolusu silah ve mühimmat ele geçirildi), "General Zinnar" kod adlı Alaaddin Kanat , "Yeşil" kod adlı Mahmut Yıldırım 'ın karanlık dehlizlerde cirit attığı, at izinin it izine karıştığı bir coğrafi bölgede, terör rantının bölüşülmesi acaba hangi örgütün, kimlerin işine gelecektir? İki terör örgütü arasındaki çatışmanın kökeninde sakın bu unsurlar önemli birer etken olmasın?.. "Ne kadar kan, o kadar rant..." Ya olayın siyasi boyutu... 28 Şubat süreciyle pasifize edilen bir siyasi yapılanmanın, şariatçı bir grubun terör estirdiği, kaos yarattığı bir bölgede, imam-hatip okullarını arka bahçesi olarak görmesi, yüzlerce belediye başkanlığını alması, buralarda şariatçıları istihdam etmesi, milletvekili sandalyelerinin önemli bir bölümünü kapması neyle ifade edilmektedir?..

Bölgede Nurcuların, Nakşibendilerin ve diğer tarikatların etkin olduğu üniversitelerde şariatçı yapılanmalara göz yumulması, Hizbullah olgusuna az mı etki yapmıştır?

Şariatçı valilerin koltuğa oturtulduğu Güneydoğu'da, içkili lokantaların, TEKEL bayilerinin, eğlence yerlerinin kapatılması, Hizbullah korkusunu az mı arttırmıştır?.. Örgütün ekmeğine bu unsurlar hiç mi yağ sürmemiştir?..

Sorular... sorular... Bitmeyen sorular... "Hizbullah'ı devlet mi kurdu, örgüte hangi güçler destek verdi, kimler göz yumdu, kimler sıkılan kurşunlar, akan kanlar sırasında ellerini ovuşturdu?.."

Yalnızca "devlet" ya da "Kontrgerilla" deyip işin içinden sıyrılmak hiç mantıklı gelmiyor.

Güneydoğu'nun bir kör kuyu olduğu unutulmamalı... Herkesin bu kuyuya bir taş attığı da... Sorulara yanıt vermek kolay!.. Ancak birilerinin bu taşları çıkarıp sayması gerekiyor.

Sahi, hangi taşı kim atmıştı?..

Çoğunluğu gençler

Şeriatçı terör örgütü Hizbullah'ın yakalanan 200 militanı üzerinde yapılan inceleme sonucunda teröristlerin büyük bölümünün 15-24 yaş arasında gençler olduğu belirlendi. Çoğunluğunu işsiz veya öğrenci gençlerin oluşturduğu örgütte, 10-14 yaşındaki çocukların da bulunması dikkat çekti. Ancak yüzde 22'sinin yüksekokul mezunu olduğu belirlenen teröristlerin hemen hepsinin erkek olduğu ve faaliyetlerinin büyük çoğunluğunu kent merkezlerinde gerçekleştirdikleri bildirildi.

2 bin Hizbullah terör örgütü üyesinin dosya bilgileri üzerinde güvenlik yetkililerince yapılan incelemede, örgütte genelde 15-24 yaş arasındaki gençlerin çoğunlukta olduğu belirlendi. İncelemede, örgütün yüzde 2 oranında 35-65 yaş arasındaki teröristlerden oluştuğuna ve yüzde 2.5 oranında 10-14 yaş arasında çocuk bulunduğuna dikkat çekildi. Hizbullahçıların yüzde 40.5'inin lise mezunu olduğu belirlenen incelemede, teröristlerin yüzde 1.5 oranında cahil, yüzde 19 oranında ilkokul mezunu ve yüzde 14 oranında ortaokul mezunu oldukları aktarıldı. Örgüt mensuplarının yüzde 97.5'inin eylemlerini kent merkezlerinde gerçekleştirdiğinin belirtildiği incelemede, yüzde 2'sinin köylerde ve yüzde 0.5'inin ise mezralarda faaliyetlerde bulunduğu belirlendi. Meslek grupları kategorisinde ise teröristlerin çoğunun işsiz veya öğrenci olduğu belirtildi. Buna göre, militanların yüzde 27'sinin öğrenci, yüzde 28.5'inin serbest meslek sahibi, yüzde 14'ünün işçi, yüzde 1.1'inin çiftçi ve yüzde 1'inin memur olduğu aktarıldı. Örgüt içinde sadece yüzde 2.5 oranında kadın terörist olduğu açıklandı.

İnceleme sonucunda ekonomik, sosyal, eğitim gibi nedenlerle kırsal alanlardan büyük şehirlere yönelik aşırı göçe dikkat çekilerek, gençlerin, bulundukları ortam nedeniyle istismara açık oldukları ve terör örgütlerine kaynak oluşturdıkları ifade edildi.

Not: Gazeteci Faik Bulut ve Mehmet Faraç'ın hazırladığı Hizbullah kitabı örgütü bütün açıklığıyla gözler önüne seriyor. Hizbullah sanıkları 11.05.2000 tarihinde yargılanmaya başlandılar.

İSLAMİ ORGÜTLER : HİZBULLAH CİNAYETLERİ

İSTANBUL BEYKOZ'DA BASILAN HÜCRE EVİNDEN SONRA HİZBULLAH TARAFINDAN ÖLDÜRÜLEN KİŞİLERİN TOPLU MEZARI BULUNDU

Foto: Sabah Gazetesi, 20.01.2000

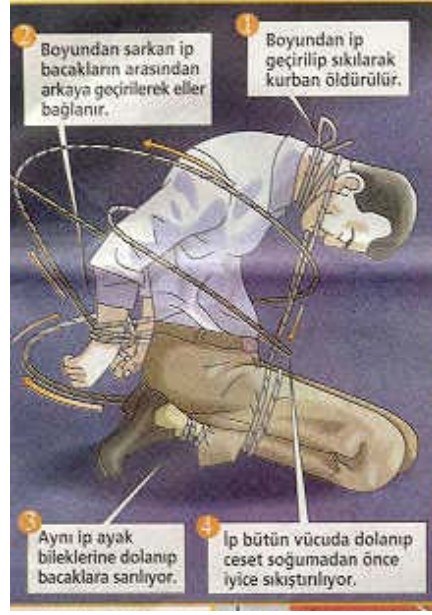

Foto: Sabah Gazetesi, 20.01.2000

Cumhuriyet gazetesi uzun süredir Hizbullah tehlikesine dikkat çekmişti. Kanlı dinci terör örgütünün rant paylaşımı için işlediği cinayetlere, adam kaçırma va fidye olaylarına yer veren Cumhuriyet, Hizbullah'ın PKK kadar tehlikeli bir örgüt olduğunu belirtmişti. Örgütün siyasi bağlantılarına da yer veren gazete, sık sık Hizbullah'ın İran ve RP ile de ilişkileri bulunduğunu yazmıştı. Humeyni devriminin ihracı amacıyla İran'ın Türkiye'de faaliyet gösteren Hizbullah'a destek verdiğini belgelere dayanarak yazan Cumhuriyet, Tahran'ın bu örgütü PKK'ye alternatif olarak beslediğini de belirtmişti.

BASINDA HİZBULLAH HABERLERİ

HİZBULLAH'IN CİNAYETLERİ ÜZERİNE MİLLİYET GAZETESİ'NDEN DERLENEN HABERLER

Milliyet 20.01.2000

Nihat Altıntaş, İsmail Polat, Aslı Öktener, Şakir Aydın, Seçkin Şenvardar

İnsan kasapları

Hizbullah'ın inanılmaz vahşeti. Üsküdar'daki korku evine yapılan baskında evin bahçesinden kafalarına çivi çakılmış, bacakları kesilmiş ve telle boğulmuş çıplak on ceset çıkarıldı. Cesetlerin kayıp işadamlarına ait olduğu belirtildi.

Lider kadrosunun ele geçirilmesiyle büyük darbe yiyen şeriatçı terör örgütü Hizbullah'ın, eşi görülmemiş bir "toplu mezar" vahşetine giriştiği de ortaya çıktı. Üsküdar'da dün operasyon düzenlenen yeni hücre evinde dehşet tablosuyla karşılaşıldı. Evin kazılan her köşesinden toprağa gömülmüş çıplak cesetler çıktı. Elleri ve ayakları bağlı olan ve cenin pozisyonunda gömülen on cesedin İstanbul'da kaçırılan işadamlarına ait olabileceği bildirildi. Ele geçirilen iki Hizbullahçının itiraflarıyla derinleştirilen ve toplu mezar tespitine kadar uzanan operasyonlar, terör örgütünün müstakil evleri tercih ettiğini de ortaya koydu.

Kavacık'ta Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu'nun ölü, Marmara bölge sorumlusu Edip Gümüş ile askeri kanat sorumlusu Cemal Tutar'ın sağ yakalanmasının ardından polis, örgütün diğer hücre evleri için operasyonları sürdürüyor. Gümüş'ün sorgusu, yer göstermesi ve ele geçirilen belgelerin incelenmesi sonucu Üsküdar Hasippaşa Caddesi 2. Çıkamaz Sokak 26 numaradaki gecekondu, dün sabah 03.30 sıralarında Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü ekipleri tarafından ablukaya alındı.

Kazdıkça ceset çıktı

Kimsenin yaklaşmasına izin verilmeyen gecekonduyu didik didik arayan polis, daha sonra belediyeden gelen beş işçiyle birlikte önce kömürlüğü kazmaya başladı. İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir cesetlerin üzerinde patlayıcı tuzaklar olabileceği uyarısında bulundu. Saat 10.30 sıralarında kömürlükte yapılan kazıda, toprağın bir metre altında elleri ve ayakları bağlı vaziyette gömülmüş sekiz ceset bulundu. Ağır bir kokunun yayıldığı ve görevlilerin, maske takarak girebildiği evin penceresinin dibinde de aynı şekilde gömülmüş bir ceset bulundu. Bu gelişme üzerine evin içi ve dışındaki her köşe kazılmaya başlandı. Evin ön taraftaki çiçekliğin yanındaki betonun altından da bir ceset çıkarıldı. Dozer ve iş makinalarının da katıldı. Cesetler ambulanslarla Adli Tıp Kurumu'na kaldırıldı.

Sorgulayıp öldürdüler

Kayıp işadamlarına ait olduğu belirtilen cesetlerin, elleri göğüs hizasında ve ayakları bağlandıktan sonra ipe boğularak öldürüldükleri anlaşıldı. Üzerleri toprak, taş ve betonla örtülen cesetlerin çürümeye başladığı belirtildi. Boyunlarında boğuldukları ipler dahi duran ve cenin pozisyonunda gömülen cesetlerin, örgüt tarafından kaçırılan ve sorgulandıktan sonra öldürülen kişilere ait oldukları açıklandı.

Eylül ayında kiraladılar

Cesetlerin bulunduğu yeni hücre evinin Vanlı oldukları belirtilen iki çocuklu bir ailenin, 17 Eylül 1999'da İETT emeklisi Ziyaettin Yeri'den kiralandığı öğrenildi. Yeri'nin ifadesi sonucu evi tutan kişinin Edip Gümüş olduğu belirlendi. Kadının kara çarşafı olduğunu ve kocasının da kıskanç bir kişi görünümü verdiğini belirten mahalle sakinleri, "Geldikleri ilk günlerden itibaren zaman zaman kömürlüğün bulunduğu bölümden evin girişine kadar çarşaf geriordu. Eşini kıskandığını düşünerek pek bakmıyorduk" dediler. Kıskanç koca imajını veren katillerin, bu çarşafı cesetlerin gömülmesini kamufle ettikleri ortaya çıkarıldı. Katillerin, Kavacık'ta düzenlenen operasyon gecesi evi boşalttıkları öğrenildi. Kaçırılan kişileri sorgulayıp öldürdükten sonra gömmek amacıyla kiralanın gecekonduya dün Edip Gümüş de kar maskeli olarak getirildi. Tatbikat amacıyla bir süre evin içinde tutulan Gümüş, daha sonra ekip otosuyla şubeye götürüldü.

Kuyu da inceleniyor

Üsküdar Cumhuriyet Savcısı Şeref Tüzün, içeride başka ceset olmadığını söyledi. Cesetlerin hepsinin erkek olduğunu kaydeden Tüzün, cesetlerin nasıl gömüldüğüne ilişkin soruya, "Dokuz kişi nasıl gömülürse öyle gömülmüş" karşılığını verdi. Tüzün, evden ayrıldıktan sonra bir ceset daha bulunması üzerine geri döndü. Gecekonduyunun arka bahçesindeki

tulumba, Üsküdar Belediyesi'ne bağlı ekiplerce kompresör aracılığıyla kırıldı. Kuyudaki suyun çekileceği ve kuyunun içerisinde de ceset olup olmadığına ilişkin inceleme yapılacağı bildirildi.

Kafasına çivi çaktılar

Çıkarılan cesetlerden birinin kafatasında beton çivisi bulunduğu, bazı cesetlerin de kol ve bacaklarının kırıldığı ve kesildiği, maktüllerin işkenceye maruz kaldıkları öğrenildi. Gecekonduyunun bahçesinde ve çevresinde başka cesetler olma ihtimaline karşın, bir kepçe yardımıyla kazı yapıldı. Cesetlerin çıkarıldığı yerler de, mikrop yayılmaması amacıyla görevliler tarafından kireçlendi.

Kuriş'in sorgu kasetleri çıktı

Nihat Altıntaş, Şakir Aydın İstanbul Hizbullah'ın lider kadrosunun çökertildiği operasyonda ele geçirilen malzemeler arasında İslamcı yazar Konca Kuriş ve Malki cinayeti davası sanığı Mehmet Sümbül'ün sorgulandığı video kasetler bulundu. Kasetteki görüntülerde sorgu çekimleri tespit edildi. Hizbullah'ın Marmara bölge sorumlusu Edip Gümüş ile askeri kanat sorumlusu Cemal Tutar'ın sorgusu Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nde oluşturulan özel ekip tarafından yapılıyor. Ele geçirilen mazlemelerin tamamının incelenmesinin birkaç ayı bulacağını belirten üst düzey bir emniyet yetkilisi, "Evrakla bazı kasetler imha edilmek istenmiş. Bu yüzden bunların durumları Kriminal Laboratuvar'da iyileştirilmeye çalışılıyor" dedi. Parçalanmak istenen video kasetlerinin incelenmesi sonucu Kuriş ve Sümbül'ün sorgu görüntülerinin ele geçirildiğini belirten yetkililer, bu çekimlerin son derece lüks döşenmiş bir odada yapıldığını ifade ettiler.

Suç: İslamiyet'e kötü reklam

Örgütün sorgu kasetlerinde, teröristlerin, Kuriş'e İslamiyet'le ilgili kötü yönde reklam yaptığını söyledikleri bildirildi. Edip Gümüş'ün gece geç saatlere kadar süren sorgusunda, cesetlerin gömüldüğü evin adresini verdiğini ve burayı kendisinin kiraladığını itiraf ettiği kaydedildi. 21 cinayetten sorumlu tutulan Tutar'ın ise, sorguda samimi hava sergilemediği, ele geçirilen şifreli mesajların Gümüş tarafından hazırlandığı, militan kadroyla bu şekilde haberleştikleri ileri sürüldü. Yaklaşık 2 bin merminin kullanıldığı belirtilen operasyonda ele geçirilen dokümanların incelenmesi sonucu elde edilen bilgiler doğrultusunda, Adıyaman, Batman, Gaziantep ve Diyarbakır'da da bazı adreslere operasyon düzenlendiği bildirildi.

Mahalleliye et de dağıtmışlar

Korku ve vahşetin evini iki çocuklu ve kendilerini depremzede olarak tanıtan bir ailenin kiraladığı ortaya çıktı. Hizbullahçı vahşiler, mahalleliye et de dağıtmışlar

Vahşet gündelik hayatın ortasında daha da büyüyor. Karşı evdeki yaşlı kadınların pencere kenarında çay içerken seyrettikleri, içinde iki çocuklu bir karı - kocayla bir kayınbiraderin yaşadığı evin ardiyesinden çürümüş cesetler ardıardına çıkıyor. Maskeli görevliler ceset sayısını parmak işaretleriyle bildiriyor. Üç gün önce Kavacık'taki operasyonda yakalanan Hizbullah militanının verdiği ifadeler doğrultusunda Beylerbeyi, Kirazlıtepe'deki bir evde arama yapan polis bir vahşeti ortaya çıkardı. Bir süre önce esrarengiz biçimde peşpeşe kaybolan Zehra Vakfı üyesi işadamlarına ait olduğu sanılan cesetler Kirazlıtepe Hasippaşa Mevkii 2. Çıkmaz'daki 26 numaralı tek katlı evde üzerlerine beton dökülmüş halde bulundu.

Elle, telle, poşetle boğdular

Betonu kıran görevlilerden Hüseyin Kefal, korkunç manzarayı anlatıyor: "İlk ikisi başlarına poşet geçirilerek boğulmuş. Diğerleri elle ya da telle. Beşi altta yatıyor, dördü onların

üstünde. İkiisi yatar vaziyette, yedisi cenin şeklinde. Cesetler çırılçıplak ve çürümüş." Battaniyelerle taşınan poşet içindeki cesetler ambulansa yığılırken ortalığa şiddetli bir ceset kokusu yayılıyor. Kaybolan işadamlarından İzzet Yıldırım'ın kardeşi Cesim Yıldırım, kendisine teşhisin burada yapılmayacağı söylendiği için olay yerini terk ederken, polisler arasında Hizbullah militanlarının verdikleri ifadeler doğrultusunda İstanbul Şile'de ve Güneydoğu'da da benzeri operasyonlar yapılacağı ve İslamcı feminist Konca Kuriş'in kısa zamanda bulunmasının olası olduğu konuşuluyor. Ancak, Hasippaşa Mevkii'ndeki evden sadece erkek cesedi çıkıyor. Mahalle muhtarı Turan Bekgöz'ün anlattığına göre, ev dört ay önce İETT emeklisi mal sahibinden kendilerini depremzede olarak tanıtan iki çocuklu bir karı kocaya kiralanmış.

Vahşetin ortaya çıktığı evin karşısında oturan Ali Erdemir ve kızları Hatice Gübüroğlu, Hizbullah militanlarından kadın olanın kendilerine çaya geldiğini, perdelerini her zaman sımsıkı kapamasının nedeninin kocasının kıskançlığı olduğunu söylediğini belirtiyor. Kendilerini depremzede olarak tanıtan aile bir keresinde mahalleliye kamyonla erzak, bir keresinde de adak kurban eti dağıtmış. Mahallelinin anlattıklarına göre, zaman zaman minibüsle kalabalık grupların geldiği, zaman zaman bakkaldan 20 ekmek alınan Hizbullah'ın hücre evindeki ikinci erkek kayınbirader olarak tanıtılmış. Erkekler sabah yedide çıkıp akşama doğru eve geliyormuş. Hizbullah militanı aile Kavacık operasyonundan sonra evi terk etmiş. Yetkililer, ardiyedeki beton zeminin altından çıkan cesetlerin yaklaşık 15 günlük olduğunu belirtirken, İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir, operasyonu denetlemek için saat 13.30'da olay yerine geliyor. Hava kararmaya başlarken Hasippaşa Mevkii 2. Çıkmaz Sokak'ın sakinlerinin dizleri bahçeyi altüst eden dozerin sarsıntısından değil, gündelik hayatlarının iki metre altından fişkıran vahşetten titriyor.

Evden 100 kişilik liste çıktı

Beykoz'da önceki gün baskın yapılan villadaki aramada, aralarında dolar ve markın da yer aldığı bir bölümü "sahte" yabancı para, disketler, kaçırılan işadamlarına ait belgelerle fotoğraflar ele geçirildi. Lüks döşenen villada, son teknolojiyle üretilen bir buzdolabı ve bilgisayarlar da bulundu. Uzmanlar evdeki bir diskete, örgütün yeni eylem listesinin yüklendiğini belirlediler. Listede, kayıp 11 işadamlarını da içeren yüz kişilik "kaçırılacak insan" listesi saptandı. Listede yer alanların, Kürt kesiminde etkinliği olan kişiler arasından seçildiği belirlendi.

Velioğlu vasiyetname aldı

Evde ele geçen belgelerden, Zehra Vakfı Başkanı İzzettin Yıldırım'ın öldürülen örgüt lideri Hüseyin Velioğlu ve Cemal Tural tarafından sorgulandığı anlaşıldı. Yıldırım'ın, sorguda "Sizin yolunuz yanlış. Beraber olmayı kabul etmiyorum" diyen Yıldırım'a vasiyetname yazdırdığı da anlaşıldı. Zorla alınan vasiyetnamede, Yıldırım'ın borçlu gösterildiği isimler sıralandı.

Öte yandan villa operasyonu ile ilgili soruşturmayı yürüten Beykoz Cumhuriyet Savcısı Ömer Faruk Gamzeli, olayın yasadışı örgüt bağlantılı olması nedeniyle görevsizlik kararı verdi. Bu karar üzerine dosya İstanbul DGM Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderildi.

Sindirmek için kaçırdılar

Ankara'daki terör uzmanları, Hizbullah'ın İslami çevrelerde "bir numara" olmak, diğer cemaat ve tarikatlara gözdağı vermek amacıyla işadamlarını kaçırdığını belirttiler. Lüks hücre evindeki operasyonda sağ yakalanan iki örgüt yöneticisinin süren sorgulamaları sonucunda örgütün 2000 yılındaki stratejisi ve planları da ortaya çıkmaya başladı. Operasyonların sonucunu Milliyet'e değerlendiren polis yetkililerine göre, 1990'dan sonra Güneydoğu'da taban ve örgütlenme çalışmalarını bitiren ve "Cihad" aşamasına geçen örgüt, zayıf olduğu

Batı bölgelerine geçerek yeni örgütlenme ve eylemlere yöneldi.

Milliyet'e konuşan İçişleri Bakanı Sadettin Tantan, "Yoğun silah yığınağı olduğuna göre aynı anda tüm Türkiye'de eylem yapacaklardı" dedi. Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'nün hazırladığı son Hizbullah raporunda örgütün uzak hedefleri üç ana başlık altında toplandı:

- * Halkın devlete karşı gösteriler şeklinde harekete geçmesi.
- * Milyonlarca kişiden oluşturulacak Muhammed Ordusu'nun fiili olarak devletin güçlerine karşı harekete geçmesi.
- * Devlet kurumlarının işgali ve İslam devletinin resmen ilanı.

Operasyonun üçüncü gününde, kaçırılan isimlerin cesetlerinin bulunması örgütün yeni yapılanmasını ortaya koydu. Emniyet çevreleri, arka arkaya yapılan Hizbullah toplantılarının ardından yaptıkları değerlendirmede, örgütün İslami çevrelerde "bir numara" ve "söz sahibi olmak" amacını taşıdığına dikkat çekti.

Güneydoğu'da başladığı silahlı eylemleri Batı bölgelerine taşıyan Hüseyin Velioğlu önderliğindeki İlim grubunun, daha önce kendi içindeki Menzil ve Vahdet gruplarını tasfiye ettiğini anımsatan emniyet çevreleri şu değerlendirmeyi yaptılar:

"İran kaynaklı dini yapılanma içinde olan örgüt önce kendi içindeki farklı sesleri tasfiye etmeyi başardı. Velioğlu, bu sırada sık sık İran'a ve Kuzey Irak'a gitti. Bu gidişlerinde özellikle Kuzey Irak'taki İslami çevrelerin desteğini aldı. 1999'da yaptığı 'cihad' ilanının ardından 2000'de özellikle Batı bölgelerinde söz sahibi olmak istedi. Bu amaçla öncelikle İstanbul'u hedef seçti. Bunun iki nedeni vardı, hem saklanması çok kolaydı, hem de finans çevreleriyle iç içe olan İslami çevrelere mesaj vermesi kolay olacaktı."

Velioğlu'nun altı hafta önce İstanbul'a geldiğini anımsatan bir yetkili şunları söyledi:

"Kaçırımlar bu süreçten sonra artış gösterdi. Bu da bizi Velioğlu'na yöneltti. Çünkü, örgütteki aşırı hiyerarşik yapıda hiç kimse Velioğlu'nun emri olmadan eylem yapamaz. Hedef olarak seçilen Nur cemaatinin önde gelen isimleri İstanbul'un aktif finans çevrelerinin içinde olan insanlar. Bu durumda yapılacak hareketler hem parayla kuvvetlenen Nur cemaatine hem de diğer cemaatlere mesaj ulaştırıp sindirmektir. Örgüt kaçırma eylemleriyle bunu başarmıştır."

Aynı yetkili, "Örgüt bunun yanı sıra kaçırdığı kişilerle Kürt gruplarına da mesaj verdi. Çünkü, bu kişiler Nur cemaatinin içinde Kürt kimliğini öne çıkartan kişilerdi ve sembol olmuşlardı. Örgüt bir taşla birkaç kuş vurmak istedi" dedi.

Hürriyet

Hizbullah Cinayetleri İşkence yapıp boğmuşlar

Hürriyet 20.01.2000

Çengelköy sırtlarında bahçe içindeki tek katlı hücre evinde bulunan 10 ceset, Hizbullah militanlarının vahşetini gözler önüne serdi.

Önce işkence yapılan 10 kişi, kurşunlanarak veya tel ve iple boğulduktan sonra evin kömürlüğüne ve bahçesine gömüldü, üzerlerine de beton döküldü. Cesetler çıkarıldıkça

Çevreye ağır bir koku yayıldı. Ölenlerin tümü çıplaktı ve elleriyle ayakları bağılıydı. İşte vahşetin detayları...

KİM ÇIKARDI?

Cesetleri, gömüldükleri yerlerden Üsküdar Belediyesi İmar İşleri'nde çalışan işçiler çıkardı. Kazma ve kürekle çalışan ve maske takan işçilere, sonradan bahçe ve evin girişinde yapılan çalışmalarda kompresör ve kepçe eklendi.

BETON DÖKÜLMÜŞ

Cesetlerin ikişer, üçer kömürlüğün birkaç ayrı yerine gömüldükleri anlaşıldı. Her ceset gömüldükten sonra üzerine kalın bir beton tabakası dökülmüştü.

İPLERİ ÇIKARMAMIŞLAR

Ölenlerden dördü en az iki ay önce, diğerleri de bir iki hafta önce gömülmüştü. Üzerleri toprak ve taşla örtölüp sonra da betonlanan cesetlerin, boyunlarında hala boğıldukları ipler vardı. Elleri de arkadan veya göğüs hizasında bağılıydı.

ÇÜRÜSÜN DİYE SU

Cesetlerin çıkarılması işlemine katılan ambulans şoförü Mustafa Toprakel, “Cesetlerin bir an önce çürümesini sağlamak için, üzerlerine bol bol su dökülmüş. Cesetler sudan şişmişti. Bazılarının kafalarında kurşun delikleri var” diye konuştu.

TEŞHİS EDEN ÇIKMADI

Kayıp işadamlarının yakınları, teşhis için morga getirildi. Kayıp Zehra Eğitim ve Kültür Vakfı Başkanı İzzettin Yıldırım'ın kardeşi Cesim Yıldırım ile kayıp işadamlarından Mehmet Salih DüNDAR'ın oğlu Yılmaz DüNDAR ve Mehmet Şehit Avcı'nın yakınları da teşhis amacıyla Adli Tıp Kurumu'na geldi. Teşhis için morga alınan Yılmaz DüNDAR, kendisine gösterilen cesedin büyük ihtimalle babasına ait olduğunu söyledi.

BAZILARI PARÇALANMIŞ

Öğleden sonra kayıp işadamlarının yakınları ve Mehmet Sümbül'ün eşi Mine Sümbül tek teker polis nezaretinde içeri alınıp cesetler gösterildi. Ancak hiçbirisi kesin teşhis yapamadı dışarı çıktıktan sonra cesetlerin tanınmayacak halde olduğunu söyleyen yakınları, “Tanınmayacak haldeler, bazıları parçalanmış” dediler.

HEPSİ ÇIRILÇIPLAK

Vücutlarında işkence izleri olan çırılçıplak cesetlerin, kafalarına poşet geçirilip ip veya tel ile boğıldukları belirlendi.

KURŞUN DELİĞİ DE VAR

Bazı cesetlerin kafalarında kurşun delikleri olduğu ve eğer infaz da aynı evde gerçekleşseyse, muhtemelen susturucu takılı tabanca ile öldürüldükleri bildirildi.

Yakınları bile teşhis edemedi

KAYIP işadamlarının yakınları, 10 cesetin bulunmasının ardından yakınlarını teşhis edebilmek amacıyla Adli Tıp Kurumu'na geldi. Hepsı çıplak olan, kafalarına naylon

geçirilmiş cesetlerin parmak izleri, maskeli ekipler tarafından yapıldı.

Ne şekilde öldürüldükleri kesinleşmeyen cesetleri teşhis için gelenler arasında İzzettin Yıldırım'ın kardeşi Cesim Yıldırım da vardı. Cesim Yıldırım da dahil, kayıp işadamlarının yakınları cesetleri kesin olarak teşhis edemedi. Yalnız Salih Dünder'in oğlu Yılmaz Dünder, babasını sağ kolundaki işaretten tanıdığını söyleyerek, “Yüzü ezildiği için tam olarak tanımlayamadım. Her ne kadar bir umudum olsa da yüzde 90 ceset babama ait” dedi. Üç çocuk babası kayıp işadamı Salih Dünder'in yakını Dursun Yılmaz ise “Bir sürü insanı öldüren bu insanların dinle alakası yok” dedi.

Aynı zamanda bacanak olan Mehmet Şehit Avcı ile Mehmet Kanlıbıçak'ı teşhis etmek için gelen kayınpederleri Hıdır Koca da cesetleri teşhis edemedi. Reşitpaşa Dializ Merkezi'nde laborant olarak çalışırken kaybolan Ahmet Atçı'nın babası Veysi Atçı da cesetleri teşhis edemediğini belirterek, “Oğlum işadamı değil. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi laboratuvar bölümünü bitirdi. Laborant olarak çalışıyordu. 24 Aralık gecesi hiçbir iz bırakmadan kayboldu” dedi.

Başarı sarhoşu olmayacağız

İSTANBUL Emniyet Müdürü Hasan Özdemir, Hizbullah'a yönelik operasyonu değerlendirerek, “İşimiz çok zor. Belgelerin büyük kısmını yakmışlar” dedi. Son bir yılda kentte meydana gelen önemli olaylar ve İstanbul polisinin uygulamalarına ilişkin basın toplantısı düzenleyen Hasan Özdemir, Hizbullah operasyonunun başarılarına başarı kattığını belirtti. Özdemir, “Bu, devletin milletin başarısıdır. Başarıda, medyanın katkısı büyüktür.

Ama biz başarı sarhoşu olmak istemiyoruz. Operasyonlar devam ediyor, ne olur bizi rahat bırakın da çalışalım” diye konuştu. Özdemir, Kavacık'ta, çatışmanın yaşandığı villanın içinden bazı basın yayın kuruluşlarına sızan görüntülerle ilgili olarak da, “Bu konuda soruşturma başlattım. Sorumlular cezalandırılacaktır” dedi.

Kavacık operasyonu DGM'ye gönderildi

KAVACIK'ta yasadışı Hizbullah örgütüne karşı düzenlenen ve 1'i ölü 3 kişinin ele geçirildiği operasyonla ilgili soruşturma dosyası, Beykoz Cumhuriyet Başsavcılığı'nın ‘görevsizlik kararı’ ile İstanbul DGM'ye gönderildi.

Kavacık, Mühendis Çıkmazı Sokak'taki yasadışı Hizbullah örgütünün hücre evi olduğu belirlenen villaya düzenlenen operasyonla ilgili soruşturmayı yürüten Beykoz Cumhuriyet Savcısı Ömer Faruk Gamzeli, olayın yasadışı örgüt bağlantılı olması nedeniyle “görevsizlik kararı” verdi. Bu karar üzerine dosya, görevli olan İstanbul DGM Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderildi.

Bu arada, güvenlik kuvvetleri ile teröristlerin 4 saat çatıştığı villada yapılan aramada, silah ve patlayıcı maddelerin yanı sıra, aralarında dolar ve markın da yer aldığı yabancı paraların ele geçirildiği bunlardan bir kısmının sahte olduğu belirlendi.

Evde ipucu niteliği taşıyan malzeme ve belgelerin bir kısmının yırtılmış, bir kısmının yanmış, bir kısmının da ıslanmış olduğunu vurgulayan savcılık yetkilileri, örgüt üyelerinin bunları imha etmeye çalıştığının belirlendiğini kaydettiler.

Hücre evler hep çıkmaz sokakta

GÜNEYDOĞU'dan 'Hicret' ederek İstanbul'da yeni bir yapılanmaya giriştikleri sırada polisin

düzenlediği operasyonla çökertilen yasadışı Hizbullah örgütü, hücre evleri için hep çıkmaz sokakları seçtiler. Gözden uzak, dikkat çekmeyen müstakil evleri seçen Hizbullahçıların polis baskınına uğramamak için özellikle çıkmaz sokakları seçtikleri belirtiliyor.

Diğer sol ve sağ örgütlerin 'kalabalık arasında kaybolma' teorisiyle apartman ve sitelerde tuttukları hücre evlerin yanı sıra Kavacık ve Çengelköy'de ortaya çıkarılan Hizbullah hücrelerinin çıkmaz sokaktaki müstakil evlerden oluştuğu tesbit edildi.

Kavacık, Mühendis Çıkmazı'nda bahçe içindeki tripleks villayı 360 bin dolara satın alan Hizbullah militanlarının, Çengelköy, Hasippaşa Mahallesi 2. çıkmaz Sokak 26 numarada bulunan tek katlı bahçeli müstakil evi de 5 ay önce Adapazarı'nda evi çöken depremzede olduklarını söyleyerek 50 milyon liraya kiraladıkları tesbit edildi.

Yine diğer örgütler eylemlerini hücre evin dışında gerçekleştirip, buraları sadece gizlenmek için kullanırken Hizzbullahçıların ise herşeyi evde bitirdiklerini belirten uzmanlar, “Daha çok adam kaçırma, rakip gördükleri kişileri yoketme gibi eylemler yapan Hizbullahçılar kaçırdıkları kişileri hücre eve götürüyorlar, burada işkence yapıp sorguluyorlar ve öldürüyorlar. Ya da hazırladıkları mahzenlerde günlerce, aylarca tutuyorlar” dediler.

Kuriş sorguda sürekli ağladı

Operasyonda ele geçirilen kasetler arasında iki yıl önce kaçırılan İslamcı feminist yazar Konca Kuriş'in sorgu kaseti de bulundu. Sorgusu sırasında sürekli gözyaşı döken Kuriş'in infazdan önce kasetteki son sözleri ise “Ben bir Hizbul İslamım, yaşasın Hizbullah” oldu.

Operasyonlar sırasında ele geçen 2959 teyp kaseti ile 374 video kasetinin arasında, iki yıl önce kaçırılan, İslamcı feminist yazar Konca Kuriş'in sorgu kasetine de rastlandı. 10 dakikalık sorgu kasetinde sık sık ağladığı dikkat çeken Kuriş'in “Ben örgütümden ayrılmakla hata ettim. Savunduğum fikirler de yanlıştı. Ancak bazı kişiler ve gruplar beni yönlendiriyordu. Ben de onların desteğiyle kamuoyuna ulaştım. Hatta Amerikalı bir grup beni ülkelerine davet etti. Kaçırılmasaydım, Amerika'ya gidip konferanslar verecektim” dediği bildirildi. Polis yetkilileri, sorgu bantının, Konca Kuriş'in iki dakika süren hıçkırıkları ve “Yaşasın Hizbullah” sloganıyla bittiğini söylediler.

Hizbullah operasyonu sırasında yakalanan ve Mersin polislinin teşhis ettiği Akdeniz bölge sorumlusu Emin Ekici'nin, örgütün infazcı olduğu ortaya çıktı. Emin Ekinci, Konca Kuriş'in kaçırılma talimatını verdiğini, Çengelköy'deki evde cesedi bulunanları da kendisinin öldürdüğünü itiraf etti. Mersin ekibinin örgütün il ve Akdeniz sorumlusunu teşhis etmesi üzerine Konca Kuriş olayında, ilk kez bu kadar önemli mesafe alındı. Kısa bir sorgulamaya alınan Emin Ekinci, “Konca Kuriş'in, kaçırılma emrini ben verdim. Konca'yı evinin önünden kaçıran ekip, bir mahallede başka bir ekibe teslim etti. Bu ekip de, Konca'yı bir kamyonetle başka bir adrese götürdü” dedi.

Kuriş'in kaçırılması emrini ben verdim

Operasyon sırasında sağ yakalanan örgütün Akdeniz bölgesi sorumlusu baştetikçi Emin Ekinci (ortada), Konca Kuriş'in kaçırılma emrini kendisinin verdiğini itiraf etti. Ekinci, “Cesetleri bulunan işadamlarını da ben öldürdüm” dedi.

Kazdıkça ceset çıktı

Polis, Hizbullah'ın mezbahaya dönüştürdüğü Çengelköy'deki hücre evinde toplu mezarlık buldu. Evin kazılan her yerinden ceset fişkırdı.

Kurşun, tel veya ip

Hizbullahçı katiller, cesetleri bulunan 10 kişiye önce işkence yaptılar. Sonra da bazısını kafasına kurşun sıkarak, bazısını da telle veya iple boğarak öldürdüler. Çırılçıplak soyulan kurbanların boğuldukları ipler bile boyunlarında bırakıldı. Cesetler daha sonra evin kömürlüğüne ve bahçesine gömüldü. Üzerlerine de beton döküldü.

Baştetikçi anlattı

Örgüt mezarlığına dönüştürülen Çengelköy'deki bahçeli evi, Hizbullah'ın “baştetikçi” si Emin Ekinci gösterdi. Örgüt tarafından geçtiğimiz ağustos ayının sonunda kiralanın Çengelköy, Hasippaşa Mahallesi 2. Çıkma Sokak 26 numaradaki gecekond, dün sabaha karşı saat 03.30 sıralarında polis ekiplerince ablukaya alındı. Evde kimse yoktu.

İlk ceset gece yarısı

Daha sonra eve götürülen ‘baştetikçi’ Emin Ekinci, kaçırdıkları kişileri bu evde sorguladıktan sonra öldürüp gömdüklerini söyledi. Evdeki ilk kazıda bir ceset bulundu. Kazı dün sabah yeniden başladı. Terörist Emin Ekinci de başına kar maskesi takılarak eve getirildi. Evin kömürlüğündeki kazıda 8 ceset, girişten ise bir ceset daha çıkarıldı.

OPERASYONLAR SÜRÜYOR

10 terörist daha ele geçti

İstanbul Kavacık'ta basılan örgüt merkezinde sağ olarak ele geçirilen Hizbullah'ın İç Anadolu-Ege ve Marmara Sorumlusu Edip Gümüş ve Askeri Kanat Sorumlusu Cemal Tatal'ın sorguları sürerken, devam eden operasyonlarda da çeşitli semtlerdeki hücre evlerinde 10 terörist daha kısıvrak yakalandı.

Operasyonlara Diyarbakır, Batman ve Mersin'den gelen uzman polisler de katıldı. Mersin'den gelen ve Konca Kuriş soruşturmasını yürüten polisler, teröristlerden birinin örgütün Akdeniz Sorumlusu ve “Baştetikçi” Emin Ekinci olduğunu belirlediler.

Yeniden sorgulanan Ekinci kısa sürede çözüldü ve Çengelköy sırtlarındaki hücre evini açıkladı. Emin Ekinci, Konca Kuriş'in kaçırılma talimatını verdiğini, Çengelköy'deki evde cesedi bulunanları da kendisinin öldürdüğünü itiraf etti.

Cesetler kime ait

Çengelköy'deki hücre evinden çıkartılan cesetler adli tıba götürüldü. Daha sonra ceset çukurları, kireç doldurularak kapatıldı. Cesedi bulunan kişiler arasında, İstanbul'da bir süre önce peş peşe kaçırılan Zehra Eğitim ve Kültür Vakfı Başkanı İzzettin Yıldırım ve vakıf üyeleri, Şafak Otomotiv'in sahipleri ve Malki cinayeti sanıklarından 4 aydır kayıp olan Mehmet Sumbül ile yeğeni olduğu sanılıyor.

--

Peşpeşe kaçırıldılar

İSTANBUL'da, son bir buçuk ay içinde, aralarında Nurcu Zehra Vakfı'nın Başkanı İzzettin Yıldırım'ın da bulunduğu, Doğu ve Güneydoğu Anadolu kökenli 7 kişi benzer şekilde ortadan kayboldu. Seri kayıp olaylarının ilk örneği, geçtiğimiz yıl Kasım ayının son günlerinde meydana geldi. İddiaya göre, Mehmet Salih Dünder, 35 milyar liralık çekin tahsiline yardımcı olması için, Abid Taşan'la görüştü. Dünder, Abid Taşan, Ramazan Aslan ve soyadı belirlenemeyen Yunus isimli kişi, 29 Kasım günü saat 09.00'da, Laleli'deki Tınaz Otel'in lobisinde biraraya geldi. Dünder daha sonra, Taşan ve Yunus isimli şahısla birlikte, otelden ayrılıp kayıplara karıştı.

BENZİNCİDE BULUŞALIM

Aynı gün öğle saatlerinde, Şafak Otomotiv'in sahibi Ramazan Yaşar'ı cep telefonundan arayan Mehmet Salih Dünder, “Üsküdar'daki benzinlikte buluşalım” dedi. Bu sırada şirket dışında olan Yaşar, ortağı ve kayınbiraderi Cihangir Gaffari Negiş'i arayarak, “Yanına İsmail'i de al ve Üsküdar'daki benzinliğe gel” dedi. Ramazan Yaşar, Cihangir Gaffari Negiş ve İsmail Aksoy da o andan itibaren kayıplara karıştılar.

Bu olaydan yaklaşık bir hafta sonra, Metro hattında personel şefi olarak çalışan Mehmet Kanlıbıçak, 27 Aralık sabahı saat 10.30'da, MPS Kent Hizmetleri Genel Müdürü Yasir Turan'ı arayarak, “Memleketten misafirlerim gelmiş. Beni Üsküdar'da bekliyorlar” dedi ve ayrıldı. Kanlıbıçak, bir gün sonra, şirketin ortağı ve bacanağı olan Mehmet Şehit Avcı'yı cep telefonundan aradı. “İftardan sonra CarrefourSA'ya gel.Görüşmemiz lazım” dedi. Mehmet Şehit Avcı, 28 Aralık akşamı iftardan sonra yola çıktı. Aynı akşam saat 22.00 sıralarında şirket yöneticilerinden birini arayan Avcı, “Mehmet Kanlıbıçak'a bir kaç gün izin verin. İşe gelemeyecek” dedi.

Kanlıbıçak ve Avcı, bir gün sonra evlerini telefonla arayarak, eşlerine, “Çok iyiyiz. Bizi merak etmeyin. Halletmemiz gereken bir iş var. Yakında geleceğiz” dediler.

SİZİNLE GELMEYECEĞİM

29 Aralık sabahı saat 08.30'da, Nurcu Zehra Eğitim ve Kültür Vakfı Başkanı İzzettin Yıldırım'ı telefonla arayan Mehmet Şehit Avcı, “Bazı kişilerle görüşme içindeyim. Bir konuyla ilgili görüşmek için birlikte senin yanına geleceğiz” dedi. Aynı gün saat 18.30'da Yıldırım'ın Üsküdar'daki evinin kapısı çalındı. Kapıyı, Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde eğitim gören ve Yıldırım'ın evinde kalan Hasan Bakır açtı. İçeri giren iki kişi Yıldırım'la, görüştü. Yıldırım, şahıslarla birlikte dışarı çıktı. İzzettin Yıldırım'ın, “Sizinle gelmeyeceğim” demesi üzerine dışarı çıkan şahıslardan biri, cep telefonu ile Mehmet Şehit Avcı'yı aradı. Avcı ile görüşen Yıldırım, gitmek konusunda ikna oldu.

Mehmet Sümbül'ün eşi bilgi almaya geldi

HİZBULLAH Operasyonunda kimlik bilgileri ve isminin yazdığı bir kaset ortaya çıkan kayıp işadamaı Mehmet Sümbül'ün eşi Mine Sümbül, dün İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne gelerek konu ile ilgili bilgi almaya çalıştı. Yetkililerin, eşinin öldürüldüğünün henüz kesin olmadığını söylediklerini kaydeden Mine Sümbül, “Mehmet'in öldüğüne kendimizi inandırmadık. Tam üç aydır ortadan yarıldık, çatladık. Devlet zamanında davransaydı, Konca Kuriş öldürülmezdi, kocam da zamanında bulunurdu. İnaniyorum ki bu tür canilerin bulunması istenmiyor” dedi.

Vasiyet yazdırıp öldürdüler

BEYKOZ'daki Hizbullah villasında, kapıları kırıldıktan sonra su dolu küvete atılarak imha edilmek istenen video bantlarında, Zehra Vakfı Başkanı İzzettin Yıldırım'ın sorgusu da bulunuyor..

Kaçırılan Zehra Vakfı Başkanı İzzettin Yıldırım'ın sorgulama kasetinin ellerinde olduğunu belirten polis yetkilileri, şu bilgileri verdiler:

“İzzettin Yıldırım'ı, örgütün lideri Hüseyin Velioğlu ile askeri kanat sorumlusu Cemal Tutar sorgulamışlar. İzzettin Yıldırım, yanlış yolda olduklarını söyleyip Hizbullahçıları uyarmış. Bu yüzden de Hüseyin Velioğlu tarafından tehdit ediliyor. Ölüm kararını soğukkanlılıkla karşılayan Yıldırım, sorguyu yapanların isteği üzerine, borçlu olduğu kişilerin isimlerinin yer aldığı bir vasiyetname hazırlıyor. Bu kişilere borcunun ödenmesini istiyor.”

100 KİŞİLİK LİSTE

Örgüt Lideri Hüseyin Velioğlu'nun kendi el yazısıyla hazırladığı raporların da ele geçirildiğini belirten polis yetkilileri, “PKK'nın çöküşünden sonra Kürt kökenli işadamlarını kaçırarak üzerlerinde baskı oluşturmak istediğini, raporlarda açık açık belirtmiş. Örgütün bu süreç içinde kaçıracağı 100'e yakın işadamlarının adı da raporlarda yeralıyor” dediler. Ele geçirilen belgeler arasında, Hüseyin Velioğlu'nun 1991 yılında “Yeşil” kod adlı Mahmut Yıldırım ile görüştüğü'ne dair bilgilere de rastlandı. Ancak, görüşmenin içeriği hakkında kayıt bulunamadı.

İstanbul dışında iki silahlı korumayla dolaşan Hüseyin Velioğlu'nun, 'Hicret evi' adını verdikleri Beykoz'daki eve yerleştikten sonra kendini güvende hissedip korumalarını yanından uzaklaştırdığı ortaya çıktı. Velioğlu'nun, Beykoz'daki trpileks villaya yakın ikinci bir villa alma hazırlığı içinde olduğu, iki villayı tünelle birleştirip, kaçıracakları işadamlarını bu tünelde saklayacakları ortaya çıktı.

KARA ZEYTİN TALİMATI

Örgütün askeri kanadına bile harcamaları konusunda dikkatli davranmaları konusunda uyarıda bulunan, Hüseyin Velioğlu'nun “Yiyeceğiniz sadece kara zeytin ve ekmek olacak” yazılı talimatı da ele geçirildi.

Yıldırım ve Velioğlu eski dosttu

İZZETTİN Yıldırım'ın başkanı olduğu Zehra Eğitim ve Kültür Vakfı, küçük olmakla birlikte Güneydoğu'da giderek etkinliğini genişleten bir vakıf olarak tanınıyor. İzzettin Yıldırım ve Hizbullah-İlim Kanadı Başkanı Hüseyin Velioğlu aslında genç yaştan itibaren birbirini yakından tanıyan insanlar. Öyle ki aynı yerde bulunmuş, aynı kitapları okumuşlar. Velioğlu'nun İzzettin Yıldırım'la Milli Türk Talebe Birliği içerisinde birlikte yer aldığı daha sonra siyasi anlaşmazlık yüzünden ayrıldıkları belirtildi. Ancak Güneydoğulu bir nurcu olan Yıldırım'ın başkanı olduğu vakıf, legal çalışmalardan yana ve Velioğlu'nun tam tersi silahlı mücadeleye karşıydı. Özellikle Hizbullah'ın 90'lı yıllardan itibaren bölgede yarattığı dehşet ortamında, Hizbullah'tan ürken insanlar için bir çekim alanı konumunda oldu, çok taraftar topladı. Velioğlu ve arkadaşlarının, Yıldırım'a ve vakfa yönelik tavırlarının, yaratılan alternatif tavırdan kaynaklandığı düşünülüyor.

Not: Daha sonra Konca Kuriş'in de cesedi, Konya'daki bir mezar evde bulundu.

Cumhuriyet

Yakalanan Hizbullah üyeleri İran yönetiminin örgüte destek verdiğini söyledi

(Cumhuriyet, 20.01.2000)

Devrim Muhafızları eğitim verdi

Yurt Haberleri Servisi - Hizbullah militanları güvenlik güçlerine ve DGM'lerde verdikleri ifadelerde, örgütün İran'dan destek aldığını itiraf ettiler. Militanlar ifadelerinde, İranlı yetkililer tarafından kendilerine askeri ve siyasi eğitim verildiğini anlattılar. Silahların sökülüp takılması ve kullanılması, el bombası ile patlayıcı maddelerin yapımı, kullanılması konularında teknik bilgiler de aldıklarını itiraf eden militanlar Tahran yakınlarındaki yasak bölge ilan edilen dağlık alanda pratik eğitim gördüklerini de açıkladılar.

Örgütten kaçtıktan sonra Diyarbakır polisinin yakaladığı Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu 'nun kuryesi Abdülaziz Tunç , Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) Başsavcılığı'na verdiği ifadelerde ilk kez İran-Türk Hizbullahı bağlantısını bütün yönleriyle anlattı. Örgütün karargâhının Tahran'daki Türk Büyükelçiliği'nin yakınlarında olduğunu belirten Tunç, Tahran yakınlarında yasak bölgede Devrim Muhafızları tarafından eğitilen Hizbullahçıların eylem yapmak üzere Türkiye'ye gönderildiğini açıkladı.

Abdülbaki Öz 'ün ardından örgütün ikinci itirafçısı olan Tunç, 20 yıla yakın bir süre örgüt içerisinde yer aldığını ve Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu' nun kuryeliğini yaptığını anlattı.

Tunç, itiraflarında Türkiye'de ilk kez Hizbullah'a İran tarafından sağlanan dış desteği de açık açık anlattı. Tunç, Diyarbakır DGM Başsavcılığı'na verdiği ifadelerde Hizbullah örgütüne katılmasında Batman'da 1980 öncesi kurulan Milli Türk Talebe Birliği'nde (MTTB) tanıştığı örgüt mensuplarının etkili olduğunu belirtti.

Batman'da 1985 yılında Abdurrahman Ensari tarafından Hizbullah örgütünün İlim grubu lideri Hüseyin Velioğlu ile tanıştırıldığını anlatan Abdüzaziz Tunç şunları söyledi:

"Ensari'nin evinde düzenlenen toplantılarda Velioğlu ders veriyordu. Velioğlu'ndan örgütsel nitelikli dersler aldım ve bu süreç içerisinde Hizbullah örgütünün yapılanması ve taban oluşturması çalışmalarına katıldım. 1988 yılında Velioğlu daha iyi bir eğitim almam için beni İran'a göndereceğini söyledi. 1988 yılının mart ve nisan aylarında Diyarbakır'da örgüt mensubu Edip Gümüş 'ün evinde yapılan toplantılara katıldım. Bu toplantılar sırasında Ahmet Seyitoğlu, İhsan Yeşilırmak, Osman Uslu, İsa Ay, Hamit Yazgan, Nusrettin Güzel ve 'Seyfullah' kod adlı Necat isimli bir şahısla İran'a gönderilmemiz kararlaştırıldı. 1988 yılının mayıs ayı içinde dört kişi Van'ın Başkale ilçesi üzerinden İran topraklarına geçerek Kelerase köyüne vardık. Edip Gümüş ve Ömer adlı örgüt mensubu bizi köyde bırakarak bilmediğimiz bir yere gittiler. Kısa bir süre sonra İran Devrim Muhafızları'yla birlikte yanımıza geldiler. Resul isimli şahsın komutasındaki Devrim Muhafızları tarafından köydeki karakola, ardından Urumiye, Salmas ve Tebriz üzerinden başkent Tahran'a vardık."

Tahran'da Türk büyükelçiliğinin yakınındaki bir villaya yerleştirildiklerini belirten Tunç, buradaki çalışmalarıyla ilgili şu bilgileri verdi:

"Bu villada kısa bir süre kaldıktan sonra Hüseyin Velioğlu'nun yanımıza gelmesiyle birlikte İranlı yetkililer tarafından bizlere askeri ve siyasi eğitim verilmeye başlandı. Derslerde 'cemaat', 'cemaatleşmede dikkat edilecek hususlar', 'cemaat içerisinde sır gizleme', 'itaat', 'düşman tarafından takip ve antitakip' gibi konuları ihtiva eden siyasi eğitim aldık. Yine bulunduğumuz yerde bizlere İranlı yetkililer tarafından getirilen silahların sökölüp takılması ve kullanılması, el bombası ve patlayıcı maddelerin yapımı ve kullanılması konularında teknik bilgiler verildi. Teorik ve askeri eğitimi takiben Tahran yakınlarındaki yasak bölge ilan edilen dağlık alanda pratik eğitim gördük. Bir ay süren bu eğitimlerden sonra Türkiye'ye geri döndük."

Hizbullah'ın arşiv sorumlusu da olan Abdülaziz Tunç, Tahran'da Devrim Muhafızları'ndan ders aldıktan sonra Türkiye'ye eylem yapmak üzere gönderildiğini söyledi. Tunç, onlarca Hizbullah karşıtı ve PKK'lileri kaçıarak sorguladıklarını ve birçoğunu öldürdüklerini ayrıntılarıyla anlattı.

Diğerleri

1982-84 tarihleri arasında yakalanan Kasımpaşa Hizbullahı mensupları ile 1993 yılındaki operasyonda ele geçirilen 19 İslami Hareket üyelerinin İran bağlantıları da resmi tutanaklara yansdı.

Mahkeme tutanaklarına göre Batman Hizbullahı'nın önde gelenlerinden İrfan Çağırıcı , ağustos ayında kardeşi Rıdvan ve Metin Torun ile birlikte Erzurum'dan Doğubeyazıt güzergâhını izleyerek İran'a geçmiş, daha önce tanışıkları Ahmet Sacoi 'nin yardımıyla çeşitli silahlarla askeri eğitim almışlar.

Ekrem Baytap, Tevfik Durmaz ve Mehmet Kaya , 1986 yılında İran'daki Mako şehri ile ülkenin dini merkezi Kum kentine giderek dini konularla şeriat devleti sistemi hakkında eğitim aldıklarını söylediler. 1988-89 yıllarında ise Alaaddin ve Adil Ateş isimli şahıslarla birlikte, başkent Tahran'a 40 dakikalık bir mesafedeki kampta askeri eğitim alarak Avusturya-Yugoslavya hattı üzerinden Türkiye'ye döndüklerini anlattılar.

Mehmet Ali Şeker , 1988 başlarında, İran'a gidip "Hizb-ül Dava" adlı İslamcı örgüt elemanlarıyla görüşerek Suriye'ye geçip oradan Batman'a döndüklerini söyledi. Bir yıl sonra yeniden İran'a gidip Kemal ve Akif kod adlı şahıslarla, silah eğitimi aldığını, özellikle patlayıcı maddeler konusunda 40-45 günlük eğitimden geçtikten sonra İstanbul'a döndüklerini açıkladı.

Gudbettin Gök , merak ve tanıma amacıyla 1986 yılında İran'a gittiğini, sonra İstanbul'da görevlendirildiğini söyledi.

Mehmet Zeki Yıldırım , Haziran 1991 yılında İstanbul'dan hareketle, sahte pasaportla İran'a geçtiğini, üç arkadaşıyla Tahran yakınındaki bir kampta yaklaşık 1.5 haftalık takip, yakın takip, sabotaj, silah eğitimi aldığını itiraf etti.

Fahrettin Baytap , 1987 yılında gittiği İran'ın Tahran ve Kum kentleri civarındaki kamplarda askeri eğitim (kültürfizik, yakın dövüş, silah atışı, bomba vs.) aldıktan sonra Batman'a döndüğünü anlattı.

Hizbullah 1982 yılında kuruldu

Hedef: Şii bir İslam devleti kurmak

Dış Haberler Servisi - Hizbullah İran askeri istihbaratının desteğiyle 1982 yılında Lübnan'da Şii bir İslam devleti kurmak amacıyla faaliyete geçti.

Örgüt İran ile bağlarını, Şii dünyasının lideri olan bu ülkenin İsrail işgaline karşı yürüttüğü mücadelesine verdiği destekle açıklarken İran Devrim Muhafızları'ndan aldığı desteği de gizlemiyor. Hizbullah'ın siyasi doktrini de Humeyni söylemi üzerine kurulu: 'Büyük Şeytan' la savaşı...

Günümüzde Rus yapımı Katyuşa roketleriyle Güney Lübnan'daki İsrail mevzilerine saldırılar düzenleyen Hizbullah'ın, 70 binin üzerinde sempatizan kitlesi olduğu sanılıyor. Hizbullah, Güney Lübnan'da 4 binin üzerinde silahlı milis gücü ve dünya çapında eylemler düzenleyen yüzlerce teröristiyle, Lübnan'daki en güçlü örgüt konumunda.

Hizbullah'ın örgütsel yapısı, katı bir hiyerarşik düzen göstermiyor. 17 kişiden kurulu yüksek şûra kolektif liderlik kadrosunu oluşturuyor. Örgütün idari merkezleri de Lübnan'da Bekaa vadisinde yer alan eğitim kampları, Güney Lübnan'daki bölgesel üsler, Beyrut'un güney mahallelerinde yer alan eylem planlama bürosu ve Tahran'daki komuta merkezi olarak gösteriliyor.

Hizbullah'ı yaratan İran'ın yanı sıra Suriye, Libya ve Sudan'ın da örgütle ilişkileri olduğu biliniyor. Hizbullah tedhiş eylemlerini Kanada'dan Fildişi Sahili'ne Afganistan'dan İngiltere'ye dek yaymış durumda. Örgütün yaygın olarak eylemler düzenlediği bir diğer ülke de Türkiye. Hizbullah'ın uluslararası eylemlerinde, İran elçilik yetkililerinden destek aldığı

savunuluyor. Hizbullah'ın, Filistin'de Hamas, Cezayir'de İslami Selamet Cephesi gibi köktendinci örgütlerle de bağlantısı bulunuyor.

Hizbullah'ın sorgu ve infaz yöntemleri

Yurt Haberleri Servisi - İstanbul'da Hizbullah'ın hücre evlerinde 9 cesedin bulunması, örgütün eylem yöntemlerini yeniden gündeme getirdi. Hizbullah eylemlerini nasıl yapıyor, insanları nasıl kaçırıyor, nasıl sorguluyor ve nasıl infaz ediyor. Örgütün kendi kaynaklarından elde edilen bilgilere göre şeriatçı örgütün yapılanması ve bu yapılanma içindeki eylem stratejisi şöyle geliyor:

Model: Çoğunlukla il ve ilçelerde bir sorumlu başkanlığında hücre örgütlenmesi söz konusudur. Sorumlu kişi, alt, üst ve yatay ilişkilerinin çok geniş olduğu çevredeki il ve ilçelerdeki örgüt mensuplarıyla eşgüdümlü hareket etmektedir. Odak durumundaki bu sorumlular, örgütsel istihbarat, eğitim ve eylem gibi faaliyetleri birlikte yürütebilmekte, hatta doğrudan doğruya silahlı eylem koyabilmekteler.

Örgüt evi: Eylem planlama ve örgüt üyelerini barındırma amacıyla kiralanır. Sempatizanlar, gerçek kimlikleriyle kendi adlarına kiraladıkları bu evleri, örgüt elemanlarına teslim ederler. Kirayı örgüt öder. Değişik yerleşim yerlerinden gelen sempatizan veya militanlar da bu evlerde kalabilmektedir. Komşuları rahatsız etmemek ve dikkati çekmemek için bağınaz dini bir yaşantı sürdürülmez.

Sığınak: Örgüt elemanları veya aleyhteki insanların kaçırılarak saklandığı son derece gizli mekânlar. Genelde hücre evleri veya cami zeminindeki toprak kazılarak yapılan bu sığınaklarda, kaçırılan kişiler uzun müddet zincirlere vurularak saklanır, gerekli sorgulama yapılır. Sığınaklar, ilk kez Diyarbakır'ın Silvan ilçesine bağlı Hizbullah üssü sayılan Yolaç Köyü'ndeki bir caminin altında bulunarak kamuoyuna yansdı.

Jandarma Genel Komutanlığı tarafından yayımlanan Haziran 1997 tarihli bir raporda sığınaklara ilişkin şu bilgiler yer alıyor: "Örgütün silah, sığınak ve dokümanlarının yerlerini, güvenlik güçlerince deşifre olmamış örgüt mensupları bilebilmektedir. Örneğin sığınaklar, başka ilden getirilen ve bölgeyi hiç tanımayan birkaç militana hazırlanmaktadır... Deşifre olan sığınaklar hemen terk edilmektedir..."

İstihbarat: İzlenen veya hedef haline getirilen şahıs hakkında bilgi toplamanın kolaylığı, bölgenin feodal yapısı ile yerleşim birimlerinin küçük oluşundan kaynaklanmaktadır. Hizbullah, istihbarat faaliyetlerinde özellikle küçük çocukları kullanıyor.

Sorgu: Cemaat aleyhinde faaliyette bulundukları tespit edilen birtakım kişilerin sorgulanmak üzere kaçırılıp başka bir yere götürülmesi görevini "sorgu ve infaz birimi" yerine getiriyor. Kişi hakkında istihbarat çalışması yapmak buna dahildir. Bilgi toplayan siyasi kanat mensubu bir kişinin de içinde bulunduğu 3 kişiden oluşur bu birim. Buna "Tövbe fiillerini icra etmek" denilir. Kaçırılan kişi sorgulanıp kendisinden tövbe etmesi ve bildiklerini anlatması istenir. Ses bantları bir üst birime gönderilir. Üst kademenin emir ve talimatına uygun olarak kaçırılan kişiye ceza verilir. Kaçırılan kişiler "diyet" adı altında cezalandırılır. Diyetin bedeli para cezasıdır. Örgüte karşı eylemlerde bulunanlar da diyetin dışında tutup infaz edilir.

Sorgulama yöntemleri: Hizbullah'a yönelik operasyonlar sırasında ele geçen ve Diyarbakır 2 No'lu DGM tarafından görülen "İlimciler Diyarbakır Grubu" dava dosyasında "Hizbullah'ın Sorgulama Yöntemleri" adlı bir broşür bulunuyor. Broşürde konu şöyle irdeleniyor:

Sorgu, "Hizbulşeytan" veya "kâfir, düşman, münafık" diye nitelenen kişilerin, örgütün askeri kanadına bağlı "sorgu ve infaz birimi" tarafından kaçırılması ve gizli mekânlarda konuşturulması olayıdır.

Hizbullah'ın 8 kişilik beyin takımı

Yurt Haberleri Servisi - Beykoz operasyonunda Hizbullah'ın en tehlikeli kanadı ve vurucu gücü İlimcilerin kurucusu Hüseyin Velioğlu'nun öldürülmesi, beyin takımından Cemal Tutar ve Edip Gümüş'ün yakalanması örgütün büyük darbe yemesine yol açtı. Binlerce militana hükmeden örgütün 8 kişilik beyin takımından 5 kişiyi de polis her yerde arıyor. Hizbullah'ın kurucusu ve kanlı saldırılarla Güneydoğu'da korku salan İlimciler kanadının lideri Hüseyin Velioğlu, 1952 yılında Batman'ın Gercüş ilçesinde doğdu. Durmaz olan soyadını 1978 yılında Velioğlu olarak değiştirdi.

1980 öncesinde Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde (SBF) Abdullah Öcalan ile birlikte okudu. Hizbullah'ın tohumlarının atıldığı Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) ve Akıncılar içerisinde faaliyet yürüttü. SBF'deki yakın arkadaşlarına göre, aslında Velioğlu, Mısır merkezli "İhvanı Müslümin" in (Müslüman Kardeşler) sempatizanı olarak biliniyordu. Yine yakın arkadaşlarına göre Velioğlu, "silik" ve etliye sütlüye karışmayan bir profil çiziyordu.

Okul döneminde Akıncıların gençlik kanadı "Akıncı Gençlik" ve ülkücüler içerisinde de çok iyi tanınıyordu. Güneydoğu'da 1950'lerde bir dönem hareketlenen Müslüman Kardeşler'in yerel önderlerinden feyz aldığı söyleniyordu. Velioğlu 1980'den itibaren Diyarbakır'da yaşamaya başladı. 1987'den itibaren o dönemde Menzil Kitabevi çevresinde fikri çalışmalar yürüten gruptan ayrılarak Batman'a geçti. İşte daha sonra kamuoyunda İlimciler diye ünlenen örgütün en acımasız kanadına adını verecek olan İlim Kitabevi'ni bu şehirde açtı.

Velioğlu, bir dönem PKK ile daha sonra da Menzilcilerle girdiği çatışmadan galip çıktı. Fikri mücadele veren Menzilcileri tasfiye ederken çok sayıda sempatizanı da öldürttü.

Hizbullah'ın Aposu olarak tanımlanan Velioğlu'nun son yıllarda Irak-İran sınırındaki Kürt Hizbullahı kamplarında olduğu ileri sürülüyordu.

Lider kadrosu

Beykoz'daki operasyonda yakalanan Edip Gümüş ise Hizbullah-İlim terör örgütünün askeri siyasi lideri. Hasan oğlu, 1958 Batman Hasankeyf Aksu köyü nüfusuna kayıtlı. Hüseyin Velioğlu'nun MTTB'den arkadaşı. Militanları İran'a götürüp eğittikten sonra geri getiren kişi. Birçok Hizbullah itirafçısı onun adını verdi.

Hücre evinde yakalanan ikinci militan da Cemal Tutar. Hizbullah İlim örgütü Diyarbakır askeri kanat üyesi. Mahmut oğlu, 1972 Diyarbakır Çınar ilçesi nüfusuna kayıtlı. Hüseyin Velioğlu'nun çok yakın arkadaşı. Örgütün beyin takımından. Uzun süredir aranıyordu.

Aranıyorlar

Bu operasyonun ardından polis, örgütün beyin takımından beş militanı arıyor. Emniyet yetkilileri, çok yoğun operasyonlara karşın örgütü ayakta tutmayı başaran bu militanların da yakalanmasıyla Hizbullah'ın beyin takımının çökertileceğini söylediler.

Mehmet Sudan : Hizbullah İlimciler kanadı üst düzey yöneticisi. Şûra üyesi. Faik oğlu, 1957 Bingöl'ün Genç ilçesi Cumhuriyet Köyü'nde kayıtlı. Örgüt içinde fetvaları çok etkili. Birçok kişinin ölüm emrini verdi. Sudan'ın çabalarıyla Bingöl bir dönem örgütün üssü oldu.

Haşım Alabalık : Hizbullah İlimciler kanadı Diyarbakır askeri kanat üyesi. M. Arif oğlu, 1978 Diyarbakır Merkez Tezgeçer Köyü nüfusuna kayıtlı.

Mehmet Arif Alabalık : Hizbullah İlimciler kanadı Diyarbakır askeri kanat üyesi. M. Arif

oğlu, 1975 Diyarbakır Merkez Tezgeçer Köyü nüfusuna kayıtlı. Birçok yakını halen Diyarbakır DGM'de Hizbullah davalarında yargılanıyor.

Metin Ülsen : Hizbullah İlimciler kanadı Diyarbakır askeri kanat üyesi. Ahmet oğlu, Diyarbakır Lice Gökçe Köyü nüfusuna kayıtlı. Çok sayıda kişiyi öldürdüğü iddiasıyla DGM'de yargılanan askeri kanat üyelerinden Veysi Ülsen 'in de yakını.

Murat Aktaş : Hizbullah İlimciler kanadı Diyarbakır askeri kanat birim sorumlusu. Hamza oğlu, 1975 Diyarbakır Merkez Kılıçtay Köyü nüfusuna kayıtlı. Hizbullah'ın Mardin sorumlusu Kaan Aktaş 'ın yakını.

Konca Kuriş olayına yanıt aranıyor

Nazmi Akdağ, Mersin- Evinin önünden 15 Temmuz 1998 tarihinde silahlı üç kişi tarafından kaçırılan İslamcı feminist Konca Kuriş' e ait belgelerin Hizbullah'ın hücre evinde bulunması, ailesini yeniden umutlandırdı. Kuriş'in cesedinin Adıyaman'da gömülü olduğuna ilişkin iddialar henüz aydınlatılamadı. İstanbul'da ortaya çıkartılan cesetlerden birinin Kuriş'e ait olup olmadığı ise otopside sonradan netleşecek.

İslamcı feminist Konca Kuriş, TV kanallarında yaptığı Kuran'ın Türkçe okunması ve kadınların da cenaze namazı kılmaları gerektiği açıklamaları ile radikal İslamcılarının tepkisini çekmişti.

Bir dönem Hizbullah örgütü içinde yer alan İslamcı feminist Konca Kuriş, 15 Temmuz 1998 tarihinde evinin önünde silahlı üç kişi tarafından kaçırılmış ve o günden bugüne kadar kendisinden hiç haber alınamamıştı. Geçen yıl Gaziantep'te Hizbullah tarafından yapılan açıklamada Konca Kuriş'in öldürülerek bir kuyuya atıldığı belirtilmişti. Hizbullah bu konuda bir basın bildirisi dağıtarak olayı üstlenmişti.

Ancak yapılan çalışmalar ve yüzlerce kuyuda yapılan aramalar sonunda ihbarın asılsız olduğu anlaşılmıştı. Yine Batman'da bir evin altındaki hücrede bulunan bir kadın cesedinin de Konca Kuriş'e ait olmadığı tespit edilmişti.

Kuriş'in bulunması için Mersin'de sürdürülen çok sayıda operasyondan da sonuç alınamamıştı. Eski Mersin Büyükşehir Belediye Başkanı Halil Kuriş, aynı zamanda gelini olan Konca Kuriş'le ilgili haberleri basından takip ettiğini belirterek "Resmi kanallardan Konca'nın öldüğüne dair bize bir bilgi verilmedi. Olayın duyulması üzerine Mersin Emniyet Müdürlüğü kaçırılma olayını araştıran iki elemanını İstanbul'a gönderdi. Konca'nın hâlâ sağ olarak evine geleceğine olan inancımızı sürdürüyoruz" dedi.

Hizbullah'ın yeni üssü İstanbul

(Mehmet Faraç)

Güneydoğu'yu son 15 yıllık eylemleriyle kan gölüne çeviren Hizbullah örgütü, bölgedeki operasyonların yoğunlaşması üzerine iyice sıkışınca, Akdeniz- Marmara hattındaki yapılanmasını da kullanarak yeni üs olarak İstanbul'u seçti. Beykoz'daki operasyonda öldürülen Hüseyin Velioglu ile yakalanan iki şura üyesi Cemal Tutar ve Edip Gümüş'ün "öncü kadro" olarak bölgeye yerleştiği belirlendi. Hizbullah'ın Türkiye'nin en kalabalık kentini seçmesinin kökeninde, "hem şeriatçı İBDA-C örgütü ile diğer İslamcı örgütlerin yapılanmasını bozmak, hem ekonomik açıdan güçlenmek hem de bu kanatta tek hâkim olma düşü" yatıyor.

Beykoz operasyonu ile tarihinin en büyük darbesini alan Hizbullah, liderini kaybetmeseydi İstanbul'u şeriatçı örgütün üssü haline getirmeyi planlıyordu. Hizbullah'ı bu hedef yöneltten

süreç Mardin'de örgütün geçen yıl ortaya çıkartılan sığınağında 1995'de başlatılmıştı. Güvenlik birimlerine göre örgüt lideri bu sığınağı 2 yıl kullanmış, operasyonların artacağı endişesiyle Kuzey Irak'a kaçmıştı.

Mardin'de bu sığınağın ortaya çıkarılmasını sağlayan örgütün arşivcisi Abdülaziz Tunç bu konuyu itiraflarında anlattı. Tunç'un itiraflarına göre Hüseyin Velioğlu, Güneydoğu'daki kuryelerden gelen bilgileri bizzat kendisi aracılığıyla bilgisayarlara yükletiyor, örgütün batıya açılma çalışmalarına da burada yön veriyordu.

Karargâha, İstanbul'da yakalanan Edip Gümüş'ün de sık sık geldiğini belirten Tunç, bu kişinin talimatıyla Diyarbakır'dan Mardin karargâhına çağrıldığını ve örgütün 20 bin kişilik arşivini hazırladığını bildirdi. Tunç, şunları anlattı: "Mardin'de kullandığımız hücre evinde Hüseyin Velioğlu uzun bir süre kalmıştı. Mardin'deki sığınakta Hizbullah örgütünün ana arşivinin bulunduğu bilgisayarı kullanmaya başladım. Diğer illerdeki örgüt mensuplarından gelen notları örgüt evinde bilgisayarda disketlere yüklüyorduk. Daha sonra bu disketleri Velioğlu'na gönderiyorduk. Kaldığımız örgüt evine Mardin bölge sorumlusu Kasım kod adlı Mehmet Salih ile Batman sorumlusu Fahrettin kod adlı Mehmet Sudan (aranan şûra üyesi) ve Diyarbakır'dan örgütsel not getiren Cemal Tutar (Yakalandı), Çınar sorumlusu M. Sait Varol sık sık gidip geliyorlardı."

Örgütten kaçtıktan sonra 1998'in Nisan ayında Diyarbakır'da yakalandığını anlatan Tunç'un itiraflarıyla, başlatılan operasyonlarda geçen yılın sonunda 1500'e yakın Hizbullahçı gözaltına alındı, 350'si tutuklandı. Tunç'un itiraflarında Hizbullah'ın İstanbul, Adana, Mersin ve Antalya'da da örgütlendiği ve bu yörelerde Akdeniz ve Marmara bölge sorumluluklarını oluşturduğu ortaya çıktı.

Güvenlik birimlerinin saptamalarına göre Velioğlu Mardin karargahını terketmesinin ardından İran'a gitti. İran'dan sonra bir süre Kuzey Irak'taki Kürt Hizbullahı kamplarında kaldığı öne sürülen Velioğlu, PKK kamplarına yönelik operasyonlarda darbe yiyeceği ya da Öcalan benzeri bir operasyona kurban gideceği iddiasıyla bölgeyi terketti. 1998 yılı içinde yurda geldiği ve örgütün batıya kaydırılması çalışmalarını sürdürdüğü bildirilen Velioğlu, Hizbullah'a yönelik 1999 yılı içinde yapılan operasyon nedeniyle süreci hızlandırdı. Vasat Grubu' nu oluşturarak önce Gaziantep'e daha sonrada Hicret Grubu ve Vasat yapılanmasıyla Adana ve Mersin'e, daha sonra da yine Hicret Grubu yapılanmasıyla Bursa merkezli olarak Marmara'ya açıldı.

Velioğlu geçen yılın sonunda hem Güneydoğu'daki operasyonlardan kaçmak hem de daha güvenli bölgede barınmak için İstanbul'u üs tuttu. Velioğlu'nun hedefi "Şeriat devleti kavgasını 2 bin yılında İstanbul'dan sürdürmek..." diye tanımlandı.

TBMM'nin Hizbullah Raporu

Cumhuriyet Gazetesi'nden

Hizbullah raporunda, örgütün İran İstihbarat Servisi'ne bağlı Pasdar'la büyük benzerlik gösterdiği kaydedildi

'Askeri eğitim İran'da yapılıyor'

'Hizbullahi örgütler, diğer ideolojik örgütlenmelerden farklı olarak dini temeller üzerinde faaliyet gösterdiğinden, yapılanmasını da bu doğrultuda gerçekleştirmektedir. Örgütün liderlik olgusu, siyasi ve dini liderlik olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Aslında örgütü yöneten ve yönlendiren siyasi liderdir.'

'Hüseyin Velioğlu önderliğindeki İlim grubu, karşılarına çıkan bir engel olarak PKK terör örgütünün kendi mensuplarına yönelik silahlı eylemlere başlamasını gerekçe göstererek karşı bir mücadeleye başlanmasının gerekliliğinden hareketle, doğrudan PKK terör örgütü mensuplarına yönelik olmak üzere silahlı mücadeleye başlamıştır.'

ANKARA (Cumhuriyet Bürosu) - İstihbarat birimleri tarafından hazırlanarak devletin üst düzey güvenlik birimlerine de sunulan Hizbullah raporunda, örgütün şemasının İran İstihbarat Servisi'ne bağlı Pasdar'la (Devrim Muhafızları) büyük benzerlik gösterdiği belirtildi. İran'da siyasi ve askeri eğitim gören Hizbullah militanlarıyla Devrim Muhafızları Komutanı Resul adlı bir kişinin ilgilendiği kaydedilen raporda, "İran'ın, teokratik rejimini Türkiye'ye ithal etme amacından vazgeçmediği sürece Hizbullah'ı desteklemeye devam edeceği bir gerçektir" saptamasına yer verildi. Raporda, Hizbullah ve PKK arasındaki çatışmaların son aylarda yerini anlaşmaya bıraktığı kaydedilerek "Özellikle, Batman ve Diyarbakır'da her iki terör örgütünün de Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı ittifak içerisinde hareket ettiği görülmektedir" görüşü aktarıldı. Raporda, örgütün amacının Kürt-İslam devleti kurmak olduğunun altı çizildi. Raporda, örgütün camialtı ve hücre evlerinin zeminlerinde sığınaklar kurarak sorgulama yaptığı, kaçırdığı kişileri zincire vurduğu kaydedildi.

Cumhuriyet , irticai faaliyetleri izleyen birimler tarafından hazırlanan ve MGK'ye de sunulan raporun tam metnini yayımlıyor:

Hizbullah kelimesi, Allah'ın yolu, taraftarları, Allah'ın safında yer alanlar, Allah'ın partisi gibi anlamlar taşımakta olup, "Hizb" ve "Allah" kelimelerinin birleşmesinden oluşmaktadır. Hizbullah, örgütsel anlamda Allah adına, İslam uğruna gruplaşma olarak da ifade edilebilmektedir. Yakalanan örgüt mensuplarının ifade tutanakları incelendiğinde, kendilerini Allah'ın askerleri olarak da tanımladıkları görülmektedir.

Aile ve sosyal yapıları:

- 1) Genelde örgüt mensupları ve ailelerinin geçmişte soruşturma geçirmediikleri tespit edilmiştir.
- 2) Ailelerin çoğunlukla Doğu ve Güneydoğu kökenli ve çok çocuklu oldukları gözlenmektedir.
- 3) Son dönemlerde, psikopat, yankesici, hırsız vb. şahısların örgüt bünyesine alındığı tespit edilmiştir.
- 4) Hizbullah terör örgütüne mensup militanların ailelerinin orta ve dar gelirli olduğu görülmektedir.
- 5) Örgüt mensuplarının genelde Diyarbakır, Batman, Bingöl, Mardin illeri nüfusuna kayıtlı oldukları gözlenmektedir.

Eğitim durumları: Yakalanan teröristlerin ifadelerinden;

- 1) Örgüt mensuplarının genelde orta ve lise dengi okul mezunu oldukları,
- 2) Üniversite öğrencilerinden de az da olsa katılım olduğu,
- 3) Üniversiteli örgüt mensuplarının genelde tebliğ çalışmalarına katıldığı, öldürme ve yaralama türü eylemlerin, tahsilli örgüt mensuplarına yaptırıldığı,
- 4) Halihazırda birçok örgüt mensubunun öğrenimine devam ettiği öğrenilmiştir.

Yaş durumları: 1) Hizbullah terör örgütü mensuplarının, 1937 doğumlulardan 1979 doğumlulara kadar geniş bir yaş grubunu kapsadığı görülmektedir.

2) Son dönemde, örgüt içinde 1970-1974 yılları arasında doğan örgüt mensuplarının çoğunluğu oluşturduğu gözlenmektedir.

Amacı: Hizbullah'ı oluşturan İlim ve Menzil gruplarının amacı; Türkiye Cumhuriyeti toprakları üzerinde şer'i hükümlerle yönetilen bir "Kürt İslam" devleti kurmaktır. Nitekim, terör örgütünün, mensuplarına verdiği talimatta;

- Türkiye Cumhuriyeti'nin yönetim biçiminin İslamiyete uygun olmadığı,

- Türkiye'ye ancak Hizbullah örgütünün İslami esaslara dayanan İran modeli bir rejim getirebileceği vurgulanmaktadır.

Stratejisi: Hizbullahi düşünceyi esas alan örgütlenmelerde takip edilen stratejideki en belirgin özellik; yeterli sayı ve imkân bulunduğu cihat aşamasına geçilmesi ve silahlı mücadeleye özel önem verilmesidir.

Hizbullahi düşünceye sahip örgütlenmeler, amaçlarına ulaşabilmek için ise tebliğ, cemaat ve cihat üçlü stratejisi doğrultusunda hareket etmektedir.

Cihat: Hizbullahi terminolojide cihat kavramı, belli bir güce erişildikten sonra, içinde bulunulan otoriteye karşı silahlı bir başkaldırı olarak değerlendirilmektedir. Bu anlamı itibarı ile de terörizmin her çeşidinde olduğu gibi kendi görüşü doğrultusunda faaliyet gösterdiği alanda şiddet eylemlerinde bulunmaktadır ki, bu yönüyle kullandığı din olgusu haricinde klasik terör örgütlerinden farkı bulunmamaktadır.

Görüldüğü üzere İlim grubu, etkilendiği İran Hizbullahi yol ilkelerine bağlı kalmış, bu tavrıyla da genel İslami anlayışın dışına çıkarak bayrak edindiği Şii tarzını, çalışmalarında rehber edinmiştir.

Örgüt yapısı: Örgütlenmenin, Hizbullah adı altında faaliyet gösteren İlim, Menzil gruplarınca ve İslami Hareket örgütüne bazı ufak ayrıntılara rağmen aynen uygulanmakta olduğu görülmektedir. Yapılanmada, hiyerarşiye gerekli önemin verilmesi ve dışına çıkılmaması esas olarak alınmaktadır. Örgütlenme yapısının;

A. Liderlik

(1) Siyasi lider,

(2) Dini lider,

B. Şûra

(1) Askeri kanat

(a) Birim sorumluları,

(b) Eylem timleri,

(2) Siyasi kanat

(a) Yükseköğretim birimi,

(b) Ortaöğretim birimi,

(c) Halk birimi,

(1) Cami seydaları,

(2) Mahalle ve köy sorumluları

şeklinde olduğu görülmektedir.

Liderlik: Hareketi oluşturan, şekillendirip yönlendiren önderlik olarak tanımlanmaktadır. Liderlik, yalnızca İslami hareketlerde değil, diğer ideolojik yapılanmalarda da önem arz

etmektedir.

Hizbullahi örgütler, diğer ideolojik örgütlenmelerden farklı olarak dini temeller üzerinde faaliyet gösterdiğinden, yapılanmasını da bu doğrultuda gerçekleştirmektedir. Örgütün liderlik olgusu, siyasi ve dini liderlik olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Aslında örgütü yöneten ve yönlendiren siyasi liderdir. Ancak, din ögesinin ağır basması ve dini çalışmalara verilen önemin göstergesi olarak yapılanma içerisinde dini lidere de yer verilmiştir. Nitekim her iki liderin örgüt içindeki konumları ele alındığında bu durum açıkça görülecektir.

Siyasi lider

Örgütsel çalışmaları ve hedefleri belirleyici, örgütün tamamını bağlayacak kararları alma konumunda bulunan ve İslami bilgi donanımı ile âlim nitelemesi de verilebilen, örgütün en üst düzeydeki yöneticisi olarak tanımlanmaktadır.

Siyasi lider, örgütü yönetirken, örgütün önde gelen isimlerinden oluşturulmuş şûradan destek almaktadır. Her türlü tasarrufa ve kararı alma konumuna sahiptir. İlim grubunun siyasi liderliğini Hüseyin Velioğlu , Menzil grubunun liderliğini ise Av. Mehmet Ballı üstlenmiştir.

Dini lider

Dini lider, örgütün siyasi faaliyetlerinde ve yapılanmasında belirleyici bir etkinliğe sahip olmamakla birlikte, örgütün manevi yönden şekillenmesinde önemli bir yere sahiptir. Menzil grubunun dini lideri Molla Mensur Güzelsoy 1996 yılında ölmüş, görüş ayrılığı nedeniyle yerine kimse getirilememiştir. İlim grubunun dini liderliğini ise siyasi lider Hüseyin Velioğlu'nun yürüttüğü bilinmektedir.

Şûra

Örgütün önde gelen isimlerinden oluşturulmuş bir çeşit merkez komitesi olarak değerlendirmek mümkündür. Örgütle ilgili olarak alınacak kararların tartışıldığı ve alındığı mekanizma olarak faaliyetini yürütmektedir. Şûrada kaç tane üye bulunduğu konusu ise bilinmemektedir.

Askeri ve siyasi kanat faaliyetleri şûrada alınan kararlar çerçevesinde yürütülmektedir. Örgütün en üst birimi olarak üst şûra heyetinin yanı sıra her ilde alt şûralar oluşturularak o ildeki örgütsel faaliyetler bu şûra tarafından yönlendirilmektedir.

Şûranın, terör örgütünün yapılanmasına uygun olarak askeri ve siyasi kanat olmak üzere ikiye ayrıldığı görülmektedir.

Askeri kanat

Örgütsel faaliyetlerin eyleme yönelik çalışmalarını yürüten silahlı birimdir. Askeri kanat sorumlusu, üst şûranın bir üyesi olduğu gibi, her ilde o ille ilgili silahlı faaliyetleri alt şûraya bağlı olarak yürüten askeri kanat il birim sorumluları bulunmaktadır. Birim sorumlularına bağlı olarak eylem gruplarından askeri sorumluya uzanan hiyerarşik bir yapı teşkil edilmiştir. Silahlı faaliyetlerde daha tecrübeli olan İlim grubunda, aynı eylem grubu içerisinde faaliyet gösterenler sadece birbirlerini tanımakta, diğer gruplar tanınmamaktadır. Bu amaçla, kendilerine uygun bir sistematik geliştirmişlerdir. Bu sistematığa bir örnek olarak;

- A eylem grubuna bağlı militanların kod isimlerinin A harfi ile,
- B eylem grubuna bağlı militanların kod isimlerinin B harfi ile belirlenmiş olduğu tespit edilmiştir. Askeri kanat da birim sorumluları ve eylem timleri olmak üzere ikiye ayrılmıştır.

Birim sorumluları

İldeki askeri kanat sorumlusuna bağılı olarak faaliyet yürütmektedirler. Kendilerine bağılı eylem grupları mevcuttur. Askeri kanat sorumlusundan aldıkları eylem talimatlarını kendi gruplarına icra ettirmektedirler. Her birim sorumlusuna bağılı olarak çalışan 1 ile 3 arasında değışen eylem grubu olduğu görülmektedir.

Eylem timleri

Askeri kanat sistemiğini oluşturan zincirin son halkasıdır. Birim sorumlularına bağılı olarak faaliyet gösterirler ve aldıkları eylem talimatlarını yerine getirirler. Eylem timlerinin 2 ile 6 arasında değışen eleman sayısına sahip olduğu görülmektedir.

Siyasi kanat

Siyasi kanat sorumlusu, üst şura içerisinde yer almaktadır. Örgütün eleman kazanımına ve tebliğ çalışmalarına yönelik faaliyetlerini yürüten birimdir. Siyasi kanat sorumluları, örgütün propaganda ve halkla ilişkiler gibi konularında da örgütsel faaliyetleri organize etmektedirler.

Yükseköğretim birimi: Yüksekokullarda yürütölen faaliyetlerle ilgili çalışmaların yapıldığı, tebliğ ağırlıklı birimdir. Üniversitelere birer sorumlu atanmakla birlikte bu sorumlulara bağılı olarak çalışan fakölte ve bölüm sorumluları da olduğu görölebilmektedir. Özellikle son dönemlerde üniversite gençliğinden örgüte eleman kazanımının artmasında bu birimin etkisinin büyük olduğu tespit edilmiştir.

Ortaöğretim birimi: Orta dereceli okullarda yürütölen faaliyetleri organize etmektedir. Faaliyet gösterilen her okulda bir sorumlu mevcuttur.

Halk birimi: Toplum içerisinde ve genellikle camiler ile mahallelerde yürütölen çalışmaları organize eden birimdir.

Örgütün camilerdeki yapılanmasının;

- Dışarıdan cami sorumlusu,
- Cami sorumlusu,
- Ders sorumluları ve grupları,
- Temizlik sorumlusu ve grubu,
- Muhasebe sorumlusu ve grubu,
- Kültür sorumlusu ve grubu,
- Ziyaret ekipleri ve sorumlusu

şeklinde olduğu, ele geçirilen dokümanlardan anlaşılmaktadır. Ayrıca örgüt, camilerde verilen derslerle ilgili olarak gruplandırma yapmaktadır.

Mahalle ve köy sorumluları: Örgütün mahalle veya köy bünyelerinde faaliyetlerini yürütmek ve çalışmalarını gerçekleştirmek üzere atadığı sorumlulardır. Örgütün genel yapısı içerisinde fazla bir etkinlikleri yoktur.

Hizbullah terör örgütü gerek liderlik sorunundan gerekse stratejisinin uygulanması açısından iki önemli gruba ayrılmıştır. Bu gruplardan biri "İlim grubu" , diğeri ise "Menzil grubu" dur.

İlim ve Menzil gruplarının oluşumu

1979-1980 yıllarında çeşitli illerimizde dini yayınların satıldığı kitabevlerinde, radikal dini görüşlere sahip kesimlerin bir araya geldikleri ve fikir alışverişlerinde bulundukları gözlenmiştir.

Bu çerçevede, Diyarbakır ilindeki ilk toparlanma Vahdet Kitabevi çevresinde olmuştur. Abdulvahap Ekinci 'ye ait bu kitabevindeki faaliyetlere sonradan kendi kitabevleri ve gruplarını kuracak olan Fidan Güngör ve Hüseyin Velioğlu da katılmıştır.

Zaman içerisinde Vahdet Kitabevi çevresindeki oluşumdan kopmalar başlamıştır. İlk olarak 1981 yılında Fidan Güngör, Menzil Kitabevi'ni kurmuştur. Menzil Kitabevi'nin kuruluşu ile birlikte Vahdet Kitabevi çevresindeki kopmalar hızlanmıştır. Fidan Güngör'ün bu yapılanmadan ayrılarak neden kendi kitabevini kurduğuna ilişkin ayrıntılı bilgi bulunmamakla birlikte, meselenin düşünce farklılıklarına dayandırılan liderlik meselesinden kaynaklandığı söylenebilir.

1982 yılında Hüseyin Velioğlu da Vahdet Kitabevi çevresindeki yapılanmadan ayrılarak İlim Kitabevi'ni kurmuştur. Bir iddiaya göre, Hüseyin Velioğlu'nun Vahdet Kitabevi'nden ayrılma nedeni olarak, Abdulvahap Ekinci'nin, Müslüman Kardeşler Teşkilatı'nın belli dönem liderliğini yapan Seyyid Kutup 'un kaleme aldığı "Fi Zilali'l-Kur-an" (Kuran'ın Gölgesinde) isimli esere saygısızlık etmesi gösterilmektedir.

Daha sonra Vahdet Kitabevi çevresindeki oluşum, Vahdet grubu olarak anılmaya başlanılmıştır. Vahdet grubu mensupları, 1992 yılı içerisinde imam hatip lisesinde İlim grubu mensupları ile giriştikleri satırlı kavga haricinde günümüze kadar herhangi bir şiddet eylemine girmemişlerdir. Vahdet grubu, Hizbullah'ın diğer iki grubunun etkin faaliyetleri arasında silinmiş ve etkinliği kalmamıştır.

1983 yılından sonra İlim ve Menzil grupları, Güneydoğu Anadolu Bölgesi'ndeki Hizbullah oluşumunun etkin grupları haline gelerek, kendi kitabevleri çevresindeki çalışmalarının yanı sıra birbirleri ile dayanışma içerisinde faaliyetlerini sürdürmüşlerdir.

1987 yılı ile birlikte gruplar arasında başlayan fikir ayrılıkları kısa zaman içerisinde daha da belirgin hale gelmiştir. Aralarındaki ayrılık, temel olarak aşağıdaki iki konudan kaynaklanmıştır.

(a) Liderlik sorunu: Kişisel nitelikler göz önüne alındığında Fidan Güngör'ün öne çıkacağı tartışılmaz olduğundan, ikinci plana düşmek istemeyen Hüseyin Velioğlu inisiyatifi ele almak için bir şeyler yapmak zorunda kalmıştır. Çıkış yolunu, PKK terör örgütünün Hizbullahi gruplara karşı silahlı eylemlere başlamasını da fırsat bilerek, silahlı eylemlere girmekte bulmuştur.

Yaşanan ayrışmada, Fidan Güngör'ün İlim grubuna yönelttiği eleştiri, liderinin konumunda odaklanmıştır. Fidan Güngör "İlim grubunun âlimsiz olduğunu" söyleyerek Velioğlu'nun dini yönden yetersiz olduğunu vurgulamış ve dini grup liderlerinde aranan temel özelliklerden "âlim olma" noktası üzerinde, Hüseyin Velioğlu'nu aralarındaki mücadelede hedef almıştır. Özellikle bu söz, yaşanan ayrışmanın kişisel nitelikler ve çekişmeler üzerine de kurulu olduğunu göstermektedir.

(b) Strateji sorunu: Ayrışma temelde her ne kadar kişisel olup liderlik sorunundan kaynaklanmakta ise de ileri sürülen nedenler, uygulanacak stratejiyle de ilgilidir. Her iki grubun benimsediği "Tebliğ-Cemaat-Cihat" stratejisi, tartışmaya müsait bir ortam oluşturmaktadır. Çünkü bu aşamalardan birbirine geçişte, aşamaların tamamlanıp tamamlanmadığını belirlemek için belirli bir kural bulunmamaktadır. Bu konuda tahmini olarak karar verilebilmektedir. Bu tartışma, İlim ve Menzil grupları arasında oldukça yoğun bir şekilde yaşanmıştır.

Hüseyin Velioğlu önderliğindeki İlim grubu, karşılarına çıkan bir engel olarak PKK terör örgütünün kendi mensuplarına yönelik silahlı eylemlere başlamasını gerekçe göstererek, karşı

bir mücadeleye başlanmasının gerekliliğinden hareketle, doğrudan PKK terör örgütü mensuplarına yönelik olmak üzere silahlı mücadeleye başlamıştır.

Bu aşamada İlim grubu, özellikle bölgede halka yönelik şiddet eylemlerini yaygınlaştıran PKK terör örgütünü hedef almak suretiyle, bu örgüt mensuplarına gerçekleştirecekleri eylemlerle aynı zamanda bölge insanını yanlarına çekip, bu insanlardan destek almayı ve tabanını genişletmeyi hesap etmiştir.

PKK terör örgütünün kendilerine yönelik eylemlere başlamasının etkisiyle İlim grubu, tebliğ konusunu farklı bir şekilde yorumlamış ve silahlı eylemlerle PKK terör örgütüne karşı mücadele edebilmek ve bu mücadeleyi diğer gruplara da benimsetebilmek için pasif olarak gördüğü kültürel bazdaki faaliyetleri bir kenara bırakarak, eyleme yönelik aktif bir tebliğ metodu geliştirmeye başlamıştır. Bu nedenle de geçmişte uygulamaya koymuş olduğu kitabevlerindeki dergi satışlarını yasaklamıştır.

Görüldüğü üzere İlim lideri Hüseyin Velioğlu, dini bilgi ve hitabet üstünlüğü isteyen strateji aşamaları olarak nitelendirebileceğimiz tebliğ ve cemaatleşmeyi bir kenara bırakarak, tabanını genişletme ve örgütsel konumunu güçlendirme, bölgede bir güç oluşturma amacıyla silahlı mücadele safhasında kendisini göstererek, diğer grupların tabanlarına da hâkim olmayı hedeflemiştir.

Fikri temelde Mısır'daki Müslüman Kardeşler Örgütü'nün hareket tarzının etkisi de büyük ölçüde hissedilmektedir

İran modeliyle örgütlenme

ANKARA (Cumhuriyet Bürosu) - Hüseyin Velioğlu' nun bölgede güç oluşturmak amacıyla silahlı mücadele başlatılması ve diğer grupların tabanlarına hâkim olma görüşleri karşısında, Menzil grubu ileri gelenleri; henüz tebliğ aşamasının tamamlanmadığını, silahlı faaliyet yürütecek altyapıya sahip olmadıkları ve tabana yönelik çalışmalarını olgunlaştırmadıklarını ileri sürmüşlerdir. Ayrıca PKK terör örgütü gibi kendilerinden daha güçlü ve silahlı bir örgüte yönelik olarak eylemlere girilmesinin, örgütlerine büyük darbe vuracağı gibi nedenlerle silahlı mücadeleye geçilemeyeceğini savunmuşlardır.

Menzil grubunun bu tavrı almasındaki en büyük etkenin, gruplarının henüz silahlı mücadeleyi gerçekleştirecek halk tabanı, bilgi ve donanıma sahip olmamasından kaynaklandığı düşünülmektedir.

1987 yılından itibaren belirginleşen ayrışmayı önlemek üzere gruplar arası zaman zaman görüşmeler olmuşsa da birleşme sağlanamamıştır. Bu dönemde keskinleşen fikir ayrılıkları bağlamında grup liderleri kendi bünyelerinde çalışmalarına yoğunluk kazandırmışlardır. Gruplar arasında İran modelini benimseme ve Kürtçülük konusunda belirgin fikir ayrılıkları olduğu görülmüştür.

İlim grubunda, İran ve Humeyni devrimi, takip edilecek stratejide bir model olarak benimsenmesine rağmen, fikri temelde Mısır'daki Müslüman Kardeşler Örgütü'nün hareket tarzının etkisi de büyük ölçüde hissedilmektedir. Menzil grubu ise ideoloji ve fikir yönünden İran örneğine çok daha yakın bir çizgidedir.

Menzil grubu, İran'a olan bakış açılarında mezhep farkının önemli olmadığı (en azından belli bir ortak noktada birleşilebileceği) tezini savunmakta, Humeyni ve İran'ın önde gelen diğer dini liderlerini birer önder olarak benimsemektedir. İlim grubu ise mezhep farklılığını önemli bir faktör olarak görmekte ve değerlendirmelerini buna göre yapmaktadır.

İlim örgütünün, yapılanma ve eylem stratejileri göz önüne alındığında, daha sistematik ve organik bir terör örgütlenmesine sahip olduğu görülmektedir. Sahip olduğu konumun Menzil grubuna oranla daha kuvvetli olduğunu düşünen İlim grubu, kendisini Hizbullah adı ile lanse edip, Menzil'i tasfiye etme ve bölgedeki potansiyel tabanın merkezine oturma düşüncesindedir. Bu düşünce çerçevesinde mensuplarına "İlim grubu" tanımını kullanmayı yasaklamış ve kendilerini Hizbullah olarak tanıtmaya özen göstermişlerdir.

İlim ve Menzil grupları arasında yaşanan çatışma Hüseyin Velioğlu'nun liderliğinde faaliyet gösteren ve kamuoyuna PKK terör örgütü ile sürdürdüğü çatışmalarla adını duyuran İlim grubunun, yöredeki etkinliğini arttırmak ve tabanını genişletmek amacıyla diğer dini gruplara yönelik olarak da çeşitli baskı ve şiddet eylemlerine yöneldiği görülmüştür.

İlim grubunun bu yöndeki faaliyetleri meyanında; taban genişletme ve fikir bakımından kendisine engel olarak gördüğü ve belirli bir dönem müşterek faaliyet yürüttükleri, fakat zamanla meydana gelen ayrışmalar neticesi, fikir yönünden İran örneğine daha yakın bir çizgide yer alan Menzil grubuna yönelik sürdürdüğü baskıların, 1993 yılından itibaren silahlı eylemlere dönüştüğü görülmüştür.

Öncelikle tehdit ve baskı yoluyla Menzil grubunun tabanını sindirmeye ve kendi yanında yer almaya zorlayan İlim grubu, bunda başarılı olamayınca sallama tabir edilen büyük bıçaklar ve ateşli silahlarla Menzil grubu tarafından İlimcilere yönelik olarak sürdürülen menfi yöndeki propagandalar daha da artarak çatışmanın büyümesine zemin hazırlamıştır.

Birçok kişinin öldüğü ve yaralandığı bu çatışmalarda, İlim grubunun tek taraflı olarak silahlı eylemlere girişmesi, strateji olarak ilk zamanlarda silahlı eylemlere girmeyi uygun bulmayan Menzil grubunun büyük oranda prestij ve güç kaybına neden olmuş, hatta bazı okullarda faaliyetlerinin tamamen durması ile neticelenmiştir.

İlim grubu tarafından kendilerine yönelik gerçekleştirilen eylemler nedeni ile tabanını kaybetme kaygısına kapılan Menzil grubunun ileri gelen isimleri, bu çatışmaya son vermek amacıyla İlim grubu çevreleri ile irtibata geçmek ve bir anlaşma zemini oluşturmak için çeşitli girişimlerde bulunmalarına rağmen, herhangi bir netice elde edememişlerdir.

Söz konusu çatışmadan olumsuz yönde etkilenen Menzil grubuna ait çevrelerce, İlim grubuna yönelik olarak silahlı eylemlere girişilmesi yönünde örgüt kararı alınması için örgüt üst düzeyine yoğun şekilde baskı yapılması sonucu, örgüt üst düzey yetkililerinin de bu yönde aldığı kararla 1993 yılının ikinci yarısından itibaren İlim grubuna yönelik silahlı saldırı eylemlerine başlanıldığı görülmüştür. 1994 yılında Diyarbakır, Mardin ve Batman gibi illerimizde

gruplara yönelik olarak gerçekleştirilen başarılı operasyonlar neticesi, bu illerimizde faaliyet gösteren örgüt mensuplarının Adıyaman, Adana, Ş. Urfa, Muş, Bingöl ve Van gibi çevre illerle, metropol illerimize kaydıkları, bu meydana Hizbullah Menzil grubu lideri Fidan Güngör' ün de İstanbul iline gittiği öğrenilmiştir.

Menzil grubu cemaatinin dini lideri Molla Mensur Güzelsoy 'un da 15 Ocak 1996'da İran'da ölmesinden sonra yeni lider arayışına girilmiştir. Yapılan çalışmalar sonucu Hatay/Dörtyol'dan Molla Zekeriya Ay , örgütün Menzil grubu liderliğine getirilmiştir.

Örgütsel yapı özellikleri

Hizbullah terör örgütünün örgütsel yapı özelliklerini aşağıdaki başlıklar altında incelemek mümkündür:

a. Hiyerarşi: Katı bir disiplin ve emir komuta zinciri mevcuttur. Örgüt genel emiri (genel başkan), hemen her şeyi belirleyen kişidir. Ondan sonra Şûra (Yürütme Kurulu/ Merkez

Karar Kurulu) gelmektedir. Şûra üyeleri genelde Tebliğ, İçtimai, Askeri ve İstihbarat diye ayrılan dört ana kolun sorumlularından oluşmaktadır.

b. Gizlilik : İl ve ilçelerde hücreler şeklinde örgütlenen Hizbullah; aile, aşiret, okul, cemaat, tarikat ve arkadaş ilişkisi gibi feodal ilişkilerden yararlanmaktadır. Elemanların birbirleriyle tanışma yerleri, genelde cami, mescit gibi dini mekânlar olup; aile-akrabalık-iş bağları da örgütlenmeye zemin hazırlamaktadır.

c. İrtibat ve eğitim: Örgüte sempatisi ve eğilimi olan kimselerin çalıştıkları yerler, irtibat noktaları olarak kullanılmaktadır. Genelde mekânlar ya çayevi ya da kitabevi şeklinde seçilmektedir. Bunlar hem eğitim hem de buluşma yeri olmasının yanı sıra örgüt mensuplarına ticari gelir getiren mekânlardır.

d. Örgüt evi: Eylem planlama ve örgüt üyelerini barındırma amacıyla kiralanmaktadır. Sempatizanlar, gerçek kimlikleriyle kendi adlarına kiraladıkları bu evleri, örgüt elemanlarına teslim etmekte, kirayı ise örgüt ödemektedir. Komşuları rahatsız etmemek ve dikkati çekmemek için bağnaz dini bir yaşantı sürdürülmemeye dikkat edilmektedir. Değişik yerleşim yerlerinden gelen sempatizan veya militanlar da bu evlerde kalabilmektedir.

e. Sığınak: Örgüt düşmanlarının veya aleyhteki insanların kaçırılarak saklandığı son derece gizli mekânlardır. Genelde hücre evleri veya cami zeminindeki toprağın kazılması sonucunda yapılan bu sığınaklarda; kaçırılan kişiler uzun müddet zincirlere vurulup saklanmakta, gerekli sorgulamalar yapılmaktadır. Sığınaklar, ilk kez Diyarbakır Silvan ilçesine bağlı Hizbullah üssü sayılan Yolaç köyündeki bir caminin altında bulunarak kamuoyuna yansımıştır.

f. İşaret ve alamet: Hizbullah'ın belli bir sembolü veya bayrağı bulunmamakla beraber; yakalanan bazı Hizbullah militanlarının evlerinde "yeşil zemin üzerine sarı renkle (Arapça yazılmış) Lailahe illallah ve Allahü" kitabesinin bulunduğu görülmüştür.

g. Model : Çoğunlukla il ve ilçelerde bir sorumlu başkanlığında hücre örgütlenmesi söz konusudur. Sorumlu kişi; alt, üst ve yatay ilişkilerinin çok geniş olduğu çevredeki il ve ilçelerdeki örgüt mensuplarıyla eşgüdümlü hareket etmektedir.

Odak durumundaki bu sorumlular; örgütsel istihbarat, eğitim ve eylem gibi faaliyetleri birlikte yürütebilmekte, hatta doğrudan doğruya silahlı eylem yapabilmektedirler.

Örgüt; üst düzey elemanları dahil, orta dereceli okul öğrencileri arasında faaliyet göstermeye ağırlık vermektedir.

Eylem yapmak üzere başka alan veya bölgeden getirilen kişi, eylemin gerçekleşeceği şehir veya mekândaki örgüt elemanlarınca tanınmamaktadır. h. Sorgu: Yakalanıp poliste sorgusu yapılan Hizbullah terör örgütü mensuplarının, ideolojik ve siyasi nedenlerle yalan söylemeyi kural haline getirdikleri, sık sık ifade değiştirerek araştırmanın seyrini etkilemek suretiyle zaman kazanma taktiği göttükleri gözlenmektedir. Teröristlerin bu konuda eğitim aldıkları tahmin edilmektedir. Örneğin, örgüt evinde yakalanan bir eleman, örgüt üyeliğini reddedip hırsızlık için burada bulunduğunu rahatlıkla ve ısrarla söyleyebilmektedir.

1. İstihbarat: İzlenen veya hedef haline getirilen şahıs hakkında bilgi toplamanın kolaylığı, bölgenin feodal yapısı ile yerleşim birimlerinin küçük oluşundan kaynaklanmaktadır. Hizbullah terör örgütü, istihbarat faaliyetlerinde özellikle küçük çocukları kullanmaktadır.

İstihbarat faaliyeti kolay olmakla birlikte; çok yönlü araştırmalar yapıp, bilgisayarlarda dosyalama gibi teknik inceliklere riayet edilmektedir.

j. Kod ismi: Örgüt mensuplarına, örgüt içindeki aktivitesine göre birkaç kod ismi

verilebilmektedir. Bu kod ismi uygulamasında, diğer illegal örgütlerde görülen uygulamadan farklı olarak çapraz kod isim uygulaması görülmekle birlikte, örgütte alttan üste kimse kimseyi tanımamaktadır.

k. Üye: Örgüte kazandırılması hedeflenen kişilerin 12-20 yaş arasında ve bekâr olmalarına dikkat edilmektedir. Kişinin inancı, karakteri, ailesinin ideolojik görüşü ile herhangi bir İslamcı gruba mensup olup olmadığı gibi hususlar titizlikle araştırılıp bir üst sorumluya bildirilmektedir.

Örgütlenme şemasının, İran istihbarat servisine bağlı Pasdar (Devrim Muhafızları) ile büyük benzerlikler gösterdiği belirlenmiştir.

l. İfade-sorgu: "Hizbullah terör örgütüne ilişkin bilgilere, yakalanan militanların ifadelerinden çok, ele geçirilen belge ve dokümanlardan yola çıkılarak ulaşmaya çalışılmaktadır. Çünkü, yakalanan militanları sorguda konuşturmak oldukça zor olmaktadır. Militanlar her türlü şiddete karşı direnç gösterebilecek şekilde eğitilmişlerdir.

m. Deşifreye önlem: Yakalanıp sorgulanan veya tutuklandıktan sonra salıverilen örgüt mensupları deşifre olduklarından, bu şahısların örgütle tüm bağları kopararak birey olarak Hizbullahçı kalmaları sağlanmakta veya sorgulamaya tabi tutulmakta, verdiği ifadeler değerlendirildikten sonra örgüte kabul edilmesi yönünde karar alınmaktadır.

n. Haberleşme: Örgüt mensupları arasındaki haberleşmede kesinlikle kurye sistemi kullanılmakta; dinlenebilir/ gözlenebilir teknolojik cihazlar, elverdiğince kullanılmamaktadır.

o. Eylem-silah : Eylem, kural olarak, hücre mensubu mücahitler tarafından gerçekleştirilmektedir. Eylemde kullanılan silahlar örgüt elemanlarınca bireysel yollarla temin edildiğinden, değişik çap ve nitelikte olmaktadır. Silahların saklandığı güvenilir mekanlardan biri de cami ve mescitlerdir.

Kişiye zimmetli silah bulunmadığı gibi, aynı silahın sürekli aynı şahıs tarafından taşınması da söz konusu değildir. Silahlar ayrı ayrı olaylarda farklı kişilerce kullanılmaktadır.

Eylem türleri

Hizbullahçıların gerçekleştirdikleri eylem türlerini, 11 ana başlıkta toplamak mümkündür:

a) Silahlı saldırı, b) Kundaklama, c) Satırla vurma, d) Zincir ve kezzap kullanma, e) Adam kaçırmak, f) Darp/dövme, g) Tehdit, h) Propaganda amaçlı eylemler, ı) Sorgulama, j) Yol kesip silahla tarama, k) İntihar eylemi.

Eylemlerin üstlenilmemesi

Normalde, asıl amacı şiddet ve terör yoluyla gücünü, etkinliğini gösterip propaganda yapmak olan Hizbullah terör örgütü mensuplarının, genellikle gerçekleştirilen eylemleri üstlenmedikleri ve propagandasını yapmadıkları gözlenmektedir.

Profesyonel eylem tarzı

İncelenen eylemlerin, gayet profesyonelce gerçekleştirildiği görülmektedir. Özellikle, şahıslara yönelik bireysel silahlı saldırılarda, son derece ustaca çalışan "tetikçiler ve ölüm makineleri" kullanıldığı görülmektedir.

Eylemler, genelde iki silahlı militan tarafından gerçekleştirilmekte, biri tetikçilik yaparken, diğeri çevreyi kollayan gözcü görevini üstlenmekle birlikte, gözcülük yapan da aynı anda

hedefe ateş ederek tetikçi arkadaşının işini kolaylaştırmaktadır.

İlim grubunun yeni taktik ve teknikleri

Hizbullah İlim grubunun dinamik bir yönetici kadrosuna sahip olduğu ve güvenlik güçlerinin örgüt hakkında neyi bilip neyi bilmediklerini güncel olarak takip ettikleri, geçmiş dönemlerde tespit edilen hususlar arasında yer almaktadır. Buna göre yeni taktik ve teknikler geliştiren örgütün son zamanlarda yapılan operasyonlarla büyük bir şaşkınlık içerisine düştüğü gözlenmektedir.

Yapılan operasyonlardan en az zayıyla kurtulabilmek için; örgüt için büyük bir propaganda ve taban kazanma alanı olan camilerde güvenlik güçlerince yapılan kontrol ve denetim çalışmalarına dönük yeni tedbirler almaya çalıştıkları ve bu amaçla istihbarat topladıkları, haberleşme ve örgüte verilen yazılı raporlarda yeni şifresel taktikleri sürekli güncelleştirerek geliştirdikleri bilinmektedir.

02.02.2000

Suikast Kurbanı Cumhuriyet Yazarları

Cumhuriyet Haber Merkezi, 22.10.1999 - Bombalı saldırı sonucu yaşamını yitiren Cumhuriyet yazarı Ahmet Taner Kışlalı, son 20 yılda Cumhuriyet yazarlarına yönelen saldırılar zincirinin son halkası oldu. Cumhuriyet, Uğur Mumcu, Bahriye Üçok, Muammer Aksoy, Ümit Kaftancıoğlu, Cavit Orhan Tütengil, Onat Kutlar gibi çok değerli yazarlarını yitirirken Server Tanilli saldırı sonucu sakat kaldı.

Bahriye Üçok, Muammer Ulusoy, Uğur Mumcu ve Ahmet Taner Kışlalı cinayetleri çözülmeye başlandı...

2000 yılının ilk aylarında polisin yaptığı başarılı "Umut" operasyonu sonucunda kaatil sanıkları yakalanarak adalete teslim edildi. 11.07.2000 tarihinde, İran tarafından yönetilip yönlendirilen Tevhid, Selam ve Kudüs Ordusu örgütlerinin elemanları olan sanıklar Necdet Yüksel, Ferhan Özmen, Hakkı Selçuk Şanlı, Yusuf Karakuş, Muzaffer Dağdeviren, Abdülhamit Çelik, Fatih Aydın, Hasan Kılıç, mehmet Şahin, Mehmet Ali tekin, Haluk Özçelik, Mehmet Kasap, Mehmet Gürova, Adil Aydın, Murat Nazlı, Arif Tarı ve Mahmut Koca yargılanmaya başlandılar.

Tütengil Hoca

İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Sosyoloji Enstitüsü Başkanı ve gazetemizin yazarlarından Prof. Cavit Orhan Tütengil 1979 yılının 7 Aralık sabahı saat 07.45'te Levent'teki Sülün Sokak'ta bulunan İETT durağında, silahlı dört kişi tarafından öldürüldü. Saldırganlar, Tütengil'in cesedinin üzerine, "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye- Anti Terör Birliği" yazılı bir not bıraktılar. Polis, olay yerinde 9 milimetre çapında 12 boş kovan buldu. Tütengil cinayetinde yapılan soruşturma ve yargılamalar ise sonuçsuz kaldı. Hatta yargılama dosyası bile kayboldu.

Tütengil'in cenazesi, 9 Aralık 1979 günü Şişli Camii'nden olaylı bir biçimde kaldırıldı. Cenazeye katılmak isteyenlerle güvenlik güçleri arasında çıkan çatışma sonunda bir işçi öldü, sekiz kişi yaralandı. Yaralananlardan biri de, gazetemizin bir diğer yazarı, Ümit Kaftancıoğlu idi. Kaftancıoğlu, bu törenden aylar sonra bir başka hain saldırının hedefi oldu...

Susmayan Kalem: Kaftancıoğlu

Makaleleri Cumhuriyet'in sayfalarında sık sık yer alan TRT yapımcısı ve yazar Ümit Kaftancıoğlu , Mecidiyeköy Sakızağacı durağı önünde 11 Nisan 1980 günü sabah saat 07.50'de silahlı iki faşistin saldırısına uğradı. Şişli Çocuk Hastanesi'ne kaldırılan yazarımız Kaftancıoğlu, müdahalelere karşın kurtarılamadı. 11 Kasım 1980 günü gözaltına alınan Ahmet Mustafa Kıvılcım , Kaftancıoğlu cinayetiyle ilgili olarak polise şunları anlattı:

"İstanbul Ülkücü Gençlik Derneği Başkanı Hasan Küçük , Ümit Kaftancıoğlu hakkında istihbarat yaparak oturduğu yeri ve otomobilinin plakasını tespit etmiş. Bu şahsın gazetelerden fotoğraflarını keserek, topladığı bilgilerle birlikte bu fotoğrafları İrfan Çakıcı ve Yusuf Teke 'ye vermiş. Ümit Kaftancıoğlu'nun solcu olduğunu, öldürülmesi gerektiğini söylemiş ve öldürün diye emretmiş. İrfan Çakıcı beni buldu, Hasan Küçük'ün emrini iletti, gelip gelmeyeceğimi sordu. Kabul ettim. 11 Nisan 1980 sabahı saat 07.00 sularında Karadeniz Kiraathanesi'nde buluştuk. Gaspettiğimiz bir otomobille Sakızağacı'na geldik. Saat 07.50 sularında öldüreceğimiz kişi evinden çıktı, arabasının yanına geldi. İrfan'la yanına gittiğimizde arabasının camını siliyordu. İrfan 4-5 el ateş etti. Ben de bir el ateş ettim. Ümit Kaftancıoğlu'nu biz öldürdük. Sonra kaçtık."

Ülkücü militan, Kaftancıoğlu cinayetini böyle anlattı, ama mahkemede her şeyi inkâr etti. Ancak, kendisinin gösterdiği yerde iki silah bulundu ve birinin Kaftancıoğlu cinayetinde kullanıldığı balistik raporlarıyla kanıtlandı. Yapılan yargılama sonunda emri verdiği açıklanan Hasan Küçük, ateş ettiği belirtilen İrfan Çakıcı ve otomobili kullandığı söylenen Yusuf Teke ortada yoktu. Sadece Ahmet Mustafa Kıvılcım, TCK'nin 450/4 maddesinden ömür boyu hapse mahkûm oldu.

Tanilli'ye sıkılan kurşunİstanbul Üniversitesi Anayasa Kürsüsü Doçenti Server Tanilli , 7 Nisan 1974 günü saat 21.30 sıralarında evine giderken Suadiye Avşar Sokak girişinde silahlı saldırıya uğradı. Tanilli, evine 150 metre kala pusu kuran bir otomobilden atılan kurşunlardan dördüne hedef oldu.

Üniversite çevrelerinde devrimci-demokrat kişiliğiyle tanınan ve çok sevilen Doç. Tanilli bu saldırıdan sonra felç oldu. Yaşamı tekerlekli sandalyeye bağlanan Tanilli, tedavi olmak için gittiği Paris'ten gazetemize yazmayı halen sürdürüyor.

Bahriye Üçok

12 Eylül öncesinde yazarlarımıza yönelik saldırıların kaynağı sivil faşist çetelerdi. 12 Eylül 1980 sonrası yazarlarımıza yönelen şiddet, bu kez, kendilerine İslamcı diyen dinci çetelerden kaynaklanıyordu. Yazarlarımıza yönelik saldırıların ikinci perdesi, 6 Ekim 1990 günü Çankaya Caddesi'ndeki evine gönderilen bir kargo paketinin patlamasıyla ölen Prof. Bahriye

Üçok 'la açıldı. İlahiyat Fakültesi eski öğretim üyesi ve SHP Parti Meclisi Üyesi Prof. Bahriye Üçok, toplumsal ve siyasal sorunlarla ilgili düşüncelerini Cumhuriyet sayfalarında ortaya koyuyordu.

Muammer Aksoy

Atatürkçü Düşünce Derneği Başkanı, Atatürkçülüğün ve bağımsızlığın ödün vermez savunucusu Prof. Muammer Aksoy , 31 Ocak 1990 günü saat 19.05'te Ankara Bahçelievler'deki evine giderken öldürüldü. Cinayetten iki saat kadar sonra gazeteleri arayan bir kişi, "Tesettür konusunda İslama karşı takındığı tavır nedeniyle Müslümanlar tarafından cezalandırıldı. Olay İslami Hareket adına üstleniliyor. 7.65 Baretta ile cezalandırılmıştır" dedi. Muammer Hoca'nın dosyasında, öldürüldüğü gün elde edilen üç boş kovanın dışında bir şey yoktu. Olay hâlâ faili meçhul...

Prof. Muammer Aksoy'un cenazesinde Cumhuriyet'in bir başka yazarı, hocasının fotoğrafını kortejin en önünde kucağında taşıdı. Bu yazarımız, 1993 yılında yitirdiğimiz Uğur Mumcu'ydu...

Mumcu... ve ödenmeyen masum borç

Ve 24 Ocak 1993. Ankara, Karlı Sokak. Cumhuriyet yazarı Uğur Mumcu 'nun, evinin önünde park ettiği otomobiline binerken patlayan bomba, Mumcu'nun bedenini, bizim de yüreklerimizi parçaladı. Türk basın tarihinin kalpaksız Kuvayı Milliye'cisi, keskin kalemli son yolculuğuna on binler uğurladı. Cenaze töreninde on binler hep bir ağızdan 'Yiğidim Aslanım' türküsünü söylediler ve 'Türkiye laikdir, laik kalacak' sloganını attılar. Dönemin siyasileri, suçluların bulunması yönünde namus sözü verdiler, ancak olayın aydınlatılması sürecinde bir arpa boyu yol alınamadı. Soruşturma ile ilgili olarak 5 savcı görevlendirildi, 3 komisyon kuruldu, Bu arada Abdullah Argun Çetin adlı bir kişi cinayete katıldığını öne sürdü. Çetin hakkında Ankara DGM Başsavcılığı idam istemiyle dava açtı. Cinayet, 7 sene boyunca faili meçhul olarak kaldı. 2000 yılının Mayıs ayında, İçişleri Bakanı Sadettin Tantan ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü çok büyük bir başarıya imza attılar. Uğur Mumcu'nun kaatilleri yakalandı. Evet, ntaahmin edildiği gibi kaatiller, İran destekli bir İslamî örgüt mensubu. Selamcılar olarak tanınan bu İslami örgütün üyeleri olan kaatiller ve suç ortaklarından başlıcaları Yusuf Karkuş, Hasan Kılıç ve Arif Tarı adındaki kişiler. Eski Refah Partisi milletvekili olan Hasan Mezarıcı'nın bu örgütle ilgisi olduğu ve cinayete azmettiren kişi olduğu sanılıyor. Eski Refah Partisi genel başkanı Necmettin Erbakan'ın da kaatiller arasında bulunan Arif Tarı'ya "Başarı belgesi" verdiği belirlendi. Bu satırlar yazılırken, Uğur Mumcu cinayetinin soruşturması sürüyordu. (11 Mayıs 2000)

Onat Kutlar

Cumhuriyet yazarı, sinemacı Onat Kutlar , 30 Aralık 1994'te The Marmara Otel'i'nin pastanesinde meydana gelen patlama sonucu ağır yaralandı. Patlama sonucu omuriliği zedelenen yazarımız, Amerikan Hastanesi'nde 12 gün boyunca sürdürdüğü yaşam mücadelesinde yenik düşerek yaşamını yitirdi. Kutlar'ın ölüm nedeni, birden fazla organının iflas etmesi olarak açıklandı. Olayla ilgili olarak açılan dava halen İstanbul DGM'de sürüyor.

AHMET TANER KIŞLALI

(Cumhuriyet Gazetesi, 22.10.1999)

21 Ekim 1999 sabahı, Ankara'da evinin önünde bombalı bir suikast sonucunda öldürülen Ahmet Taner Kışlalı, 1939'da Tokat'ın Zile ilçesinde doğdu. Banka memuru Hüseyin Hüsnü ve öğretmen Lütfiye Hanım'ın oğlu, gazeteci-yazar Mehmet Ali Kışlalı'nın küçük kardeşidir. Kilis Kemaliye İlkokulu'ndan (1951) sonra, Kilis Orta Okulu'nu ve Kabataş Erkek Lisesi'ni (1957) bitirdi.

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden 1963'te mezun olmadan önce, o zaman Ankara'da yayımlanan Yeni Gün gazetesinde çalıştı. 1967'de Paris Üniversitesi'nin Anayasa Hukuku ve Siyaset Bilimi Bölümü'nde "Çağdaş Türkiye'de Siyasal Güçler" konusunda doktorasını yaptı. Hacettepe Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak, akademik yaşama atıldı. Daha sonra SBF'de öğretim üyesi ve 1972'de doçent oldu, 1974-1977 yılları arasında Ankara Üniversitesi Siyasal Davranış Kürsüsü'nde doçent ünvanı ile görev yaptı.

1977'de CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in önerisi üzerine siyasete atıldı ve İzmir Milletvekili olarak parlamentoya girdi. 42.hükümette getirildiği Kültür Bakanlığı'nda (1978-79) kurduğu güçlü bir kadro ile, Milli

Eğitim bakanlığı'nca yayımına son verilmiş olan klasik kitaplar dizisini yeniden yayımlattı.

12 Eylül'den sonra üniversiteye döndü. Siyaset bilimi dersleri verdi. 1988'de profesör oldu. AÜ İletişim Fakültesi'nden emekli olduktan sonra da ders vermeyi sürdürdü. Pek çok ünlü gazeteci ve televizyoncunun yetişmesinde büyük katkıda bulundu.

1990'ların başından bu yana, Cumhuriyet gazetesinde "Haftaya Bakış" köşesinde Kemalizmi, laikliği, demokrasiyi, insan haklarını savunan ve eğitime önem veren yazılar yazdı. ADD (Atatürkçü Düşünce Derneği) ve ÇYDD (Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği) gibi Atatürkçü ve çağdaş aydınlıkçı derneklerin üyesi olarak, Anadolu'nun en ücra köşelerine giderek konferanslar verdi. "Terörün, güçsüzlerin başvurduğu bir yöntem olduğu" inancını, dersleri ve yazılarında vurgulayan Kışlalı, 1971'de "TRT Bilimsel başarı Ödülü"nü aldı.

9 Eylül 1995'te geçirdiği trafik kazasında, 28 Mayıs 1968'de evlendiği ilk eşi Nilgün Kışlalı öldü, kendisi ağır yaralı kurtuldu. İlk eşinden Dolunay ve Altınay adında iki kız çocuğu olan

Kışlalı'nın ikinci eşi Nilüfer Kışlalı'dan da Nilhan Nur adında bir aylık bir kız çocuğu vardı. Kışlalı, Fransızca biliyordu.

2000 yılının ilk aylarında polisin yaptığı başarılı "Umut" operasyonu sonucunda kaatil sanıkları yakalanarak adalete teslim edildi. 11.07.2000 tarihinde, İran tarafından yönetilip yönlendirilen Tevhid, Selam ve Kudüs Ordusu örgütlerinin elemanları olan sanıklar Necdet Yüksel, Ferhan Özmen, Hakkı Selçuk Şanlı, Yusuf Karakuş, Muzaffer Dağdeviren, Abdülhamit Çelik, Fatih Aydın, Hasan Kılıç, mehmet Şahin, Mehmet Ali tekin, Haluk Özçelik, Mehmet Kasap, Mehmet Gürova, Adil Aydın, Murat Nazlı, Arif Tarı ve Mahmut Koca yargılanmaya başlandılar.

Başlıca yapıtları:

- Forces Politiques Dans La Turkuie Moderne (Modern Türkiye'de Politik Güçler) (Tükendi, AÜ SBF yayınları, 1868)
- Öğrenci ayaklanmaları (Bilgi yayınevi, 1974)
- Siyasal Sistemler - Siyasal Çatışma Ve uzlaşma (4.baskı, İmge Kitabevi yayınları, 1993)
- Atatürk'e Saldırmanın dayanılmaz Hafifliği (12.baskı, İmge Kitabevi yayınları, 1993)
- Kemalizm, Laiklik Ve Demokrasi (5.baskı, İmge Kitabevi yayınları, 1994)
- Seçimsiz Demokrasi (Çağdaş yayınları, 1995)
- Bir Türk'ün Ölümü (2.baskı, Ümit Yayıncılık, 1997)
- Siyaset Bilimi (7.baskı, İmge Kitabevi yayınları, 1999)
- Ben Demokrat Değilim (İmge Kitabevi yayınları, 1999)

Kınıyorum!

AHMET TANER KIŞLALI

Cumhuriyet 22.10.99
HAFTAYA BAKIŞ

Tuğgeneral Prof. Yalçın Işimer 'i hiç tanımadım. Önce TV'de gördüm, ardından gazetelere yansıyan birkaç tümcesini okudum. Ve gönülden alkışladım.

Derken dinci ve gerici çevrelerden yayılım ateşi geldi.

Merak ettim, GATA'daki öğretim yılını açış dersindeki konuşmasının tümünü buldum. Özenle ve giderek artan bir coşku ile okudum.

Kendisine saygım katlanarak arttı. Ve o konuşmanın tümünü milyonlarca kişinin okumamış oluşundan dolayı hayıflandım. Özellikle de iki kişiyi üzüterek kınamak geldi içimden.

Birisi dinci, diğeri ise "milliyetçi-mukaddesatçı" . Düşüncelerini genelde paylaşmasam da, saygı duyduğum iki kişiyi. (Sayın Recai Kutan ve Sayın Avni Özgürel).

Ya "Bilgi sahibi olmadan fikir sahibi oldukları" için.. Ya da -daha kötüsü- bilerek "bilmezden geldikleri" için!

Sayın Işimer'in konuşması "ulus, din ve dil" bağlantısı üzerine kurulmuş. Dili çok önemseyen,

Tanrı'ya inanan, Kemalist bir düşünürün, büyük bir birikimini yansıtıyor o konuşma.

Özünde ne diyor?

Başka bir ulusun diliyle konuşanların, giderek o ulus gibi düşüneceğini.. Ülkemizde, dilimizin Arapça- Farsça sözcüklerden arındırılmasına karşı çıkanların, Kurtuluş Savaşı'na ve devrime karşı da olumsuz bir tutum takındıklarını.. Tanrı'ya öz dilimizle ulaşmanın daha kolay olduğunu.. Hazar Türkleri'nin Museviliği benimseyip İbraniceyi öğrenmeleri ile giderek Yahudileştiklerini.. Arthur Koestler 'in belgelediği gibi, Hitler 'in Yahudi soykırımından Macaristan ve Polonya'daki Hazar Türkleri'nin de nasibini aldığını...

Ve ekliyor:

"- Türkçe ninnilerle büyüdü, dualarımız da Türkçe olacak..."

"- Tanrı her yeredir, her şeyi bilir. Kuşkusuz Türkçeyi de..."

"- Din adamları bin yıl boyunca Kuran'ı Türkçeye çevirtmemiş, ibadetin Türkçe yapılmasına rıza göstermemişlerdir. Atatürk' ten başka hiçbir devlet adamı neden Türkçe değil de Arapça diyememiştir, bugün de diyememektedir. Tanrı kişilerin bireysel ihtirasını, ulusal çıkarların önüne koymasın. Amin..."

"- Tanrı Arabistan sınırlarının çok ötesine taşmıştır. O, evrenin ulu yaradanıdır..."

Bu mudur dine ve inanca saldırdığı öne sürülen konuşma?

Sayın Işimer dinine de saygılı, diline de. Konuşması, ünlü dilcilerin Türkçe üzerindeki övgülerinden örnekler de içeriyor.

Max Müller: "Türkçe, Türk düşüncesinin yaratıcı gücünün eseridir. Bu dil, insan aklının üstün kudretinin ürünüdür. Türkçe kadar kolay anlaşılan, zevk verici pek az dil vardır."

Paul Roux: "Türkçe akıl ve düşünce dolu, matematiksel bir dildir."

Molière: "Şu Türkçe ne hayran olunacak bir dil, az sözcük çok şey söyler."

Sayın Işimer, keşke Nâzım 'ın Ferhat 'ının Şirin 'e seslenişine de yer verseydi:

"Konuştuğum dil kadar, Türkçem kadar güzelsin!"

Dile saygılı... Dine saygılı.. Ulusa saygılı...

Öyleyse bazı dincilerin ve "milliyetçi-mukaddesatçı" ların hışmı neden?

"Atını dövmeyen semerini döver" derler. İşte Arap kültürünü İslam adına Türkiye'ye dayatmak isteyenlerin buldukları semer de şu tümcelerdeki tek sözcük:

"- Kuran'ı Türkçeye çevirmedi, Atatürk'ün ricasını yerine getirmedi diye onu aziz kılanlar, şimdilerde Mehmet Akif Üniversitesi kurma çabasındalar. O üniversiteden çıkan kafalar, bilinmelidir ki Al-Azhar kafalı adamlar olacaklar. Arabın adamı olacaklar. Biz bu adamlara adam sen de demeyeceğiz, bu adamları belleyeceğiz."

"Belleme" sözcüğünün sözlük anlamını Oktay Akbal geçenlerde ayrıntılı bir biçimde köşesine aldı. Sayın Işimer'in "Onları öğreneceğiz ve unutmayacağız" demek istediği açık. O tümcenin cumhuriyete inananları uyarmak için konduğu da açık.

Ama bizimkiler "belleme" yi sözlük anlamında değil de, "argo" daki anlamında değerlendirmekte ısrarlılar. Çünkü Türkçe değil Osmanlıca düşünmeye alışmışlar. Belki de küfürlü düşünmeye alışmışlar.

Bu kadar düzeyi yüksek, dili alkışlanacak bir konuşmada ve böyle bir bütün içinde "belleme" nin ancak tek bir anlamı olacağını göremiyorlar.

Ya da görmezden geliyorlar...

Çünkü konuşmanın bütününün sırtlarına yüklediği suçlamaya verebilecekleri hiçbir inandırıcı yanıt yok!

Konuşmanın tümünü okumadan konuşmuşlarsa ayıp! Okudukları halde aynı saldırıları yapmışlarsa, daha da ayıp!

Cumhuriyet gazetesi, General Işimer'in "Atatürk'üm ve Türkçem" başlıklı açış dersi metninin tümünü yayımlamalıdır. Yayımlamalıdır ki, bazıları daha çok bilinçlensin ve bazıları da daha çok utansın...

<http://www.islamiyetgercekleri.org/siddet.html>

24.04.2006

İSLAMİYET GERÇEKLERİ

Kur'an Hadisler Muhammed Şeriat - İÇYÜZÜ

İSLAM VE KADIN:

İslam ülkelerinde, kadınların içlerinde bulunduğu durum, çağdaş teknolojinin yardımı ile tüm dünyanın gözleri önüne seriliyor:

Iran, Suudi Arabistan, Yemen, Sudan, Cezayir, [Afganistan](#), Irak, Kuveyt, Basra Körfezi Ülkeleri, Bangladesh, Mısır vb. İslam ülkelerinde, kadınlar, istedikleri gibi giyinmiyorlar. Kısa kollu, çağdaş giysilerle sokakta dolaşmaları bile yasak, çoğu İslam ülkesinde çarşaf giymeye mecburlar. Kadınlar ile erkekler aynı yerlerde bulunamıyorlar, erkeklerle [tokalaşmaları](#) yasak, bindikleri toplum ulaşım vasıtalarında bile ayrılık var. Kadınlar çalışmıyor, yasak.. Kadınlar, erkeklerinin izni olmadan seyahat edemiyorlar.. Yasak!.. Aksi halde [kırbaçlanmaktan](#) başlayan çeşitli cezalara çarptırılıyorlar.

Suudi Arabistan'da, kadınların araba kullanması yasak.. Arabanın ön koltuğunda bile oturmaları yasak..(Diğer İslam ülkelerinde de benzer durum olabilir). Bir arkadaşım, Birleşik Arap Emirlikleri'nin Dubai Havaalanı'nın kafesinde "Burada sadece erkekler ve yabancı kadınlar oturabilir" şeklinde bir yazı olduğunu anlatmıştı. [Suudi Arabistan](#)'da yeterince bol olmayan çarşaf giyilmesi yasak, hatta bunun gibi çarşaf dükkanlardan toplatılarak imha ediliyor.

Iran'a gidenlerden duymuştuk: Uçak, Iran hava sahasına girince, kadınlar çarşaflarına giriyorlar.. Iran'dan dönerken de uçak Iran hava sahasından çıkınca, kadınlar çarşaflarını çıkarıp istedikleri kıyafete bürünüyorlar. Tabii ki bu özgürlük, tekrar Iran'a dönünceye kadar sürecektir..

Yine, bazı gazete haberleri aklımızda: "[Afganistan](#)'da ayak bileği görülen kadın, sokakta [dövüldü](#).., kızların okula gitmesi, kadınların çalışması yasaklandı..", "[Iran](#)'da kadınlara kırbaç cezası, saçının teli görünen kadın karakola götürüldü.."

[Pakistan](#)'da, şeriatçılara taviz vermeye başlayan yönetim, kadınlara yönelik yeni kısıtlamalar koyuyor.

Peki, bunlar neden oluyor? Neden, [İslam ülkelerinin kadınları](#), Batı ülkelerindeki hemcinsleri gibi özgürce giyinmiyor, dolaşamıyor, yaşayamıyorlar? Bunun sebebi nedir?

Bunun nedeni, o ülkelerdeki kanun koyuculara göre, İslam'dan kaynaklanmaktadır. İslam peygamberi Muhammed ve o'nun kitabı [Kuran](#)'dan kaynaklanmaktadır. Şeriat'tan kaynaklanmaktadır.

Bakalım, İslam peygamberi [Muhammed](#), kadınlar için ne demiş??

Muhammed'in Hadisleri:

KADININ KOCA ÜZERİNDEKİ HAKKI

3276 - Ebu Hüreyre (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Kadınlara hayırhah olun, zira kadın bir eyegi kemiginden yaratılmıştır. Eyegi kemiginin en eğri yeri yukarı kısmıdır. Onu doğrultmaya kalkarsan kırarsın. Kendi haline bırakırsan eğri halde kalır. Öyleyse kadınlara hayırhah olun." Buhari, Nikah 79, Enbiya 1, Edeb 31, 85, Rikak 23; Müslim, Rada 65, (1468); Tirmizi, Talak 12, (1188).

3277 - Amr Ibnu'l-Ahvas (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Kadınlara karşı hayırhah olun. Çünkü onlar sizin yanınızda esirler gibidirler. Onlara iyi davranmaktan başka bir hakkınız yok, yeter ki onlar açık bir çirkinlik işlemesinler. Eğer işlerlse yatakta yalnız bırakın ve şiddetli olmayacak şekilde dövün. Size itaat ederlerse haklarında asiri gitmeye bahane aramayın. Bilesiniz, kadınlarınız üzerinde hakkınız var, kadınlarınızın da sizin üzerinizde hakkı var. Onlar üzerindeki hakkınız, yatağınızı istemediklerinize çığnetmemeleridir. İstemediklerinizi evlerinize almamalarıdır. Bilesiniz onların sizin üzerinizdeki hakları, onlara giyecek ve yiyeceklerinde iyi davranmanızdır." Tirmizi, Tefsir Tevbe, (3087).

3278 - Hakim Ibnu Mu'aviye babası Mu'aviye (radiyallahu anh)'den anlatıyor: "Ey Allah'ın Resülü! dedim, bizden her biri üzerinde, zevcesinin hakkı nedir?" "Kendin yiyince ona da yedirmen, giydigin zaman ona da giydirmen, yüzüne vurmaman, takbîh etmemen, evin içi hariç onu terketmemen." (Ebu Davud, Nikah 42, (2142, 2143, 2144).

ERKEĞİN HANIMI ÜZERİNDEKİ HAKLARI

3268 - Ümmü Seleme (radiyallahu anha) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Hangi kadın, kocası kendisinden razı olarak vefat ederse, cennete girer." Tirmizi, Rada 10, (1161).

3269 - Ebu Hüreyre (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Nefsim kudret elinde olan Zat-i Zülcelal'e yemin ederim, bir erkek hanımını yataga davet ettiğinde kadın imtina edip gelmezse, kocası ondan razı oluncaya kadar semada olan (melekler) ona gadab ederler."

3270 - Bir başka rivayette şöyle denmiştir: "Erkek, kadını yatagina çağırır, kadın da gelmeye yanasmaz, erkek öfkelenmiş olarak sabahlarsa, melekler sabaha kadar -bir rivayette yataga gelinceye kadar- kadına lanet okurlar."

3271 - Bir başka rivayette: "Kadın küskünlükle kocasının yatağından ayrı olarak sabahlarsa, melekler onu lanetler" denmiştir. Buhari, Nikah 85, Bed'ü'l-Halk 6; Müslim, Nikah 120 - 122 (1436); Ebu Davud, Nikah 41, (2141).

3272 - Yine Ebu Hüreyre (radiyallahu anh) anlatıyor: "Ey Allah'ın Resülü. dendi, hangi kadın daha hayirlidir?"

"Kocasi bakınca onu sürura garkeden, emredince itaat eden nefis ve malında, kocasının hosuna gitmeyen seyle ona muhalefet etmeyen kadın!" diye cevap verdi." Nesai, Nikah 14 (6,68).

3273 - Hz. Ömer (radiyallahu anh) anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Erkege, hanimini ne sebeple dövdüğü sorulmaz." Ebu Davud, Nikah 43, (2147).

3274 - Ebu Sa'id (radiyallahu anh) anlatıyor: "Safvan Ibnu Muattal (radiyallahu anh)'in hanımı, yanında Safvan da bulunduğu bir anda Resulullah (aleyhissalatu vesselam)'a gelerek: "Ey Allah'ın Resülü, namaz kıldığım zaman kocam beni dövüyor, oruç tuttugum zaman da orucumu bozduruyor, güneş doğuncaya kadar da sabah namazi kilmiyor!" dedi. Resulullah (aleyhissalatu vesselam), hanımının bu söyledikleri hakkında Safvan'a sordu. Safvan:"Ey Allah'ın Resülü! "Namaz kıldığım zaman dövüyor " sözüne gelince, o zaman (bir rekatte uzun) iki süre okuyor. Halbuki ben bunu yasakladım" dedi. Resulullah kadına: "Insanlara tek surenin okunması yeterlidir " buyurdu. Safvan devam etti:

"Oruç tuttugum zaman bozduruyor " sözüne gelince, "Hanimim oruç tutup duruyor. Ben gencim, hep sabredemiyorum." dedi. Aleyhissalatu vesselam: "Bir kadın kocasının izni olmadan (nafile) oruç tutamaz!" buyurdular.

Safvan devamla: "Güneş doğuncaya kadar sabah namazi kilmadığım sözüne gelince, biz (gece çalışan) bir aileyiz, bunu herkes biliyor. (Sabaha yakın yatinca) güneş doğuncaya kadar uyanamıyoruz" diye açıklama yaptı. Aleyhissalatu vesselam: "Ey Safvan, uyanınca namazını kil!" buyurdular." Ebu Davud, Savm 74, (2459).

3275 - Ebu'I - Verd Ibnu Sümame anlatıyor: "Hz. Ali (radiyallahu anh) Ibnu Agyed'e dedi ki: "Sana kendimden ve Resulullah (aleyhissalatu vesselam) 'in kızı Fatima (radiyallahu anha)'dan -ki o, babasına, ailesinin en sevgili olanı idi- bahsedeyim mi?"

"Evet, bahsedin!" dedim. Bunun üzerine:

"Fatima radiyallahu anha degirmen çevirirdi; elinde yaralar meydana gelirdi. Kirba ile su tasirdi. Bu da boynunda yaralar açtı. Evi süpürüyordu. Üstü bası toz-toprak oldu. (Bu sıralarda) Rasûlullah'a bir kısım köleler getirilmisti.. Fatima 'ya:

"Babana kadar gidip bir köle istesen!" dedim. Gitti. Aleyhissalatu vesselam'ın yanında bazılarının konuşmakta olduklarını gördü ve geri döndü. Ertesi gün Resulullah Fatima'ya gelerek:

"Kızım ihtiyacın ne idi?" diye sordu. Fatima sükût edip cevap vermedi. Ben araya girip:

"Ben anlatayım Ey Allah'ın Resülü!" dedim ve açıkladım: "Fatima'nın degirmen kullanmaktan elleri yara oldu, kirba ile su tasimaktan da omuzları incindi. Köleler gelince ben kendisine, size uğramasını, sizden bir hizmetçi istemesini ve böylece biraz rahata kavuşmasını söyledim. Bu açıklamam üzerine Resulullah:

"Ey Fatima, Allah'tan kork, Allah'a olan farzlarını eda et, aileyin işlerini yap. Yatagina girince otuzüç kere sübhanallah, otuzüç kere elhamdülillah, otuzüç kere Allahuekber de. Böylece hepsi yüz yapar. Bu senin için hizmetçiden daha hayirlidir.." buyurdular. Fatima (radiyallahu anha):

"Allah'dan ve Allah'ın Resulünden razıyım" dedi. Resulullah ona hizmetçi vermedi." Buhari, Fedailul Ashab 9, Humus 6, Nafakat 6, 7, Da'avat 11; Müslim, 80, (2727); Tirmizi, Da'avat 24, (3405); Ebu Davud, Harac 20, (2988, 2989), Edeb 109, (5062, 5063).

KOCANIN KADIN ÜSTÜNDEKİ HAKKI

6529 - Hz. Aise radiyallahu anha anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam buyurdular ki: "Eger bir kimsenin bir baskasına secde etmesini emretseydim, kadına, kocasına secde etmesini emrederdim ve eger bir erkek karısına kırmızı bir dagdan siyah bir daga ve siyah bir dagdan kırmızı bir daga tas tasimayı emretseydi, uygun olan, kadının bu emri yerine getirmesidir."

6530 - Abdullah Ibnu Ebi Evfa radiyallahu anh anlatıyor: "Hz. Muaz Sam'dan dönünce Resulullah aleyhissalatu vesselam'a secde etmistü. Aleyhissalatu vesselam hayretle : "Ey Muaz! Bu da ne?" dedi. O açıkladı: "Sam'a gitmistim, onların reislerine ve patriklerine secde ettiklerine rastladım. İçimden, aynı şeyi size yapmak arzusu geçti." Aleyhissalatu vesselam, bunun üzerine: "Bunu yapmayın! Zira, sayet ben, bir kimseye, Allah'tan baskasına secde etmeyi emretseydim, kadına kocasına secde etmesini emrederdim. Muhammed'in nefsi elinde olan Zat-i Zülcelal'e yemin ederim ki, bir kadın, kocasının hakkını eda etmedikçe Rabbinin hakkını da eda edemez. Kadın (deve sirtindeki) semere binmiş iken kocası nefisini talep

edecek olsa, kadın bu isteğe mani olamaz."

KADININ YOLCULUGU

2169 - Ebü Hüreyre (radiyallahu anh) anlatıyor: *"Resûlullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki: "Allaha ve ahiret gününe inanan bir kadına, bir gece ve gündüz devam edecek bir mesafeye, yanında bir mahremi olmadıkça gitmesi helal degildir."* Buharî, Taksîrû's-Salat 4; Müslim, Hacc 419, 422, (1339); Muvatta, Isti'zan 37, (2, 979); Ebü Davud, Menasik 2, (1723-1725); Tirmizî, Rada 15, (1170).

Muhammed'in evli kadınlara yönelik hadisleri:

"Bir adam karısını yatağına çağırsa da, kadın yanaşmasa, o sırada cinsel ilişkide bulunmazsa ve bu yüzden kocası geceyi öfkeli-sinirli olarak geçirse, melekler o kadına, sabaha değin lanet ederler." (Bkz. Buhari, e's- Sahih, Kitabu Bed'il'halk/7; Tecrid, hadis no.1337; Müslim, e's-Sahih, Kitabu'n-Nikah/120-122,hadis no.1436; Ebu Davud, Sünen, Kitabu'n-Nikah/42, hadis no.2141).

"Bir adam karısını cinsel ihtiyacını gidermek için çağırdığı zaman, kadın hemen o çağrıya uymalıdır. Kadın, tandırda (fırında, ocakta) o anda iş görüyor olsa bile.." (Bkz: Tirmizi, Sünen, Kitabu'r-Rıda/10, hadis no.1160).

Muhammed'in genel olarak kadınlar hakkındaki görüşleri:

"...Dünyadan ve kadınlardan sakının, zira Beni Israil'de ilk fitne daın yüzünden çıktı" (Riyazü's Salihin tercemesi (Diyanet İşleri başkanlığı Yayınları, Ankara, 4.baskı),1, 105.

"...Benden sonra erkeklere, kadınlardan daha zararlı fitne ve fesad (âmili) olarak hiçbirşey bırakmadım" (Ibid,327, Usâme Ibn-i Zeyd'in rivayetine dayalı bu hadis için bkz. Sahih-i Buhari tecrid, II, 267, hadis no. 1795)

"...Uğursuzluk üç şeyde: 'at'ta, 'kadın'da, 'ev'de hâsıl olur"

"...Eğer eşyada şeâmet farzolunursa 'at'ta, 'kadın'da, 'ev'de ve 'mesken'de aranılmalıdır" (Abdullah Ibn-i Ömer'in ve ayrıca Selh İbn-i Sa'dın rivayetlerine dayalı olarak Buhari'nin naklettiği bu hadisler için bkz. Sahih-i Buhari tecrid, VIII, 312, hadis No. 1211 ve XI, 267-8, hadis No.1795)

"Tanrı elçisi namazı bozan şeyleri benim önümde tekrarladı. Bunlar: Köpek, eşek ve kadındır"(Muhammed'in karılarından Ayşe, Ibid, 82;Ayrıca bkz. Mishkat..,(1960), IX, Kesim 16, 292)

"Önünde deve semerinin ard kaşı boyunda bir sütresi olmayan kimsenin namazını kadın, eşek bir de kara köpek kat'eder" (Ibid,441)

"Ben kadınlarla asla tokalaşmam"(Tirmizi'nin refika kızı Ümeyye'den rivayet ettiği hadisler)

Muhammed'den Bir Olay

Ebu Said rivayetine dayalı olarak Buhari ve Muslim gibi İslam'ın en sağlam ve güvenilir kaynaklarının, kadınların "aklen ve dinen eksik" olduklarına dair Muhammed tarafından söylenmiş sözler konusunda bildirdikleri sudur:

Bayram günlerinden birinde Muhammed, kadınların yanından geçerken onlara hitaben: "Kadınlar sadaka verin, zira bana Cehennem gösterildi, coğu sizler idiniz." diye seslenir. Kadıncagızlar sasirirlar ve: "Ya Resu'llah neden?" diye sorarlar. Muhammed cevap verir: "Cunku siz otekine berikine cokca lanet eder, zevcelerimize karsi kufran-i ni'met gosterirsiniz. (ne acaiptir ki kendini zapteden tam akilli ve dininde) hazimli kimsenin aklini sizin kadar eksik akilli, eksik dinli kimsenin celebildigini gormedim."

Kadınlar biraz daha sasirmis olarak yine sorarlar: "Aklimizin, dinimizin eksigi nedir? Ya Resu'llah". Bu soru üzerine Muhammed onlara Kur'an'ın Bakara suresinin 282inci ayetini hatırlatır: "Kadının sahadeti, erkegin sahadetinin yarisi degil midir?" Kadınlar, "Evet" diye yanıt verirler. Onların bu dogrulaması üzerine Muhammed tekrarlar: "Iste bu aklinizin eksikligindendir."

Bunu soyledikten sonra yine kadınlara sorar: "Kadın hayiz gordugu zaman da namaz kilmaz, oruc tutmaz, degil mi?"

Kadınlar buna da "Evet" derler. Bunun üzerine Muhammed, "Iste bu da dininizin eksikligindendir"

diyerek sozlerini tamamlar. (Buhari Muhtasari Tecrid-i Tercemesi, 1970-, I, 222, Hadis No 209)

Goruluyor ki Muhammed'in aciklamasına gore Tanrı, kadını bilhassa "eksik" yaratmıştır, ve bunu kanıtlamak üzere de kadının şahadetinin erkeğinkinin yarısı değerinde olduğunu anlatmış ve ayet yollamıştır. Daha başka bir deyimle kadınların şahadet bakımından erkeklere nazaran daha az değerde sayılmaları, duygusal ya da fevri filan olmalarından değil ve fakat doğrudan doğruya "akıllarının eksikliğindendir." Ve Tanrı onların eksik akıllı olmalarını özellikle bu bakımdan ongormuştur. Fakat Tanrı, yine Muhammed'in bildirmesine göre, kadınları sadece "eksik akıllı" yaratmakla kalmamış, fakat aynı zamanda, "eksik dinli" yapmış ve bunun kaniti olmak üzere de onları "hayizli (adet görür) şekilde" yaratmıştır. Böylece hayiz gördükleri zaman onları namaz kılmak, oruç tutmak gibi (ve benzeri) dinsel görevlerden yasaklamıştır. Ve işte kadınların "aklen ve dinen dün" olduklarına dair bu inanc islami inanc olarak Muhammed'den itibaren yerleşmiştir.

Söylemeye gerek yoktur ki, bu tür bir inancı ve bu inancın dayanağı olan mantığı, "ulu ve adil Tanrı" anlayışı ile uzlaştırmak mümkün değildir; hatta sadece "ulu ve adil Tanrı" anlayışı ile değil ve fakat "keyfi ve adaletsiz" bir Tanrı anlayışı ile dahi bağdaştırmak kolay değildir. Çünkü bir kere, insan denilen varlığı "erkek" ve "dişi" olarak yaratmakla gurur duyan ve ovunen bir Tanrı'nın "akıllılık" ile "şahadet" arasında bağlantı kurması ve bu bağlantıyı sadece kadınlara uygulaması düşünülemez; "adil ve bilgi kaynağı" olarak tanımlanan bir Tanrı'nın yapabileceği bir şey değildir. Zira böyle bir bağlantıyı ongormuş olsaydı, bu takdirde aklen ve fikren yetersiz olabilen erkeklerin de bulunduğunu göz önünde tutarak "akıllı bir erkeğin şahadeti, daha az akıllı iki erkeğin şahadetine denktir" şeklinde bir şeyler getirirdi.

Ote yandan iki kadının şahadetini, bir erkeğin şahadetine denk kılma amacını, sırf kadınları eksik akıllı yaratmış olamak için vesile ya da bahane kılmazdı.

(İlhan Arsel, Seriat Ve Kadın, 1991 baskısı s.48 ve devamı)

Şimdi de Kuran'ın ayetlerine bir göz atalım:

KURAN'DA KADINLARLA İLGİLİ BAZI AYETLER

"Allah'ın insanlardan bir kısmını diğerlerine üstün kılması sebebiyle ve mallarından harcama yaptıkları için erkekler kadınların yöneticisi ve koruyucusudur. Onun için sâlihâ kadınlar itaatkârdır. Allah'ın kendilerini korumasına karşılık gizliyi (kimse görmese de namuslarını) koruyucudurlar. Baş kaldırmamasından endişe ettiğiniz kadınlara öğüt verin, onları yataklarda yalnız bırakın ve (bunlarla yola gelmezlerse) dövün. Eğer size itaat ederlerse artık onların aleyhine başka bir yol aramayın; çünkü Allah yücedir, büyüktür"(Nisa/4/34)

"Eğer bir kadın kocasının geçimsizliğinden yahut kendisinden yüz çevirmesinden endişe ederse, aralarında bir sulh yapmalarında onlara günah yoktur. Sulh (daima) hayırlıdır. Zaten nefisler kıskançlığa hazırdır. Eğer iyi geçinir ve Allah'tan korkarsanız şüphesiz Allah yaptıklarınızdan haberdardır."(Nisa/4/128)

(Not:Erkeğin hakkı ile kadınıninkiler arasındaki farka dikkat! Erkek dövülebilir, ama, kadın sulh yapmaya mecbur!)

"Erkeklerin kadınlar üzerindeki hakları gibi, kadınların da erkekler üzerinde belli hakları vardır.Ancak erkekler, kadınlara göre bir derece üstünlüğe sahiptirler." (Bakara/228)

"Eğer (kendileriyle evlendiğiniz takdir de) yetimlerin haklarına riayet edememekten korkarsanız beğendiğiniz (veya size helâl olan) kadınlardan ikişer, üçer, dörder alın. Haksızlık yapmaktan korkarsanız bir tane alın; yahut da sahip olduğunuz (cariyeler) ile yetinin. Bu, adaletten ayrılmamanız için en uygun olanıdır."(Nisa/3)

"Mümin kadınlara da söyle: Gözlerini (harâma bakmaktan) korusunlar; namus ve iffetlerini esirgesinler. Görünen kısımları müstesna olmak üzere, zinetlerini teşhir etmesinler. Baş örtülerini, yakalarının üzerine (kadar) örtünler. Kocaları, babaları, kocalarının babaları, kendi oğulları, kocalarının oğulları, erkek kardeşleri, erkek kardeşlerinin oğulları, kız kardeşlerinin oğulları, kendi kadınları (mümin kadınlar), ellerinin altında bulunanlar (köleleri), erkeklerden, ailenin kadınına şehvet duymayan hizmetçi vb. tâbi kimseler, yahut henüz kadınların gizli kadınlık hususiyetlerinin farkında olmayan çocuklardan başkasına zinetlerini göstermesinler. Gizlemekte oldukları zinetleri anlaşılsın diye ayaklarını yere vurmasınlar (Dikkatleri üzerine çekecek tarzda yürümesinler). Ey müminler! Hep birden Allah'a tevbe ediniz ki kurtuluşa eresiniz" (24/Nur/31)

Erkeğin kadından derece olarak üstünlüğü:

Bakara Suresi, Ayet:228 : Fahrüddin Razi, e't-Tefsiru, Taberi, Camiu'l-Beyan, 2/275-276; Tefsiru İbn Kesir, 1/271; Dr. Kamil Musa, Derece, Beyrut, 1987, 15-26 kitaplarındaki yorumlara göre:

Erkek kadından birçok yönden üstündür:

1. Erkeğin akılca üstünlüğü vardır
2. Diyetle (kurtulmalıkta) üstünlüğü vardır.
1. Miras konularında üstünlüğü vardır.
2. Erkek, "kadı (yargıç)", "hükümdar" olur, kadın ise olamaz. Erkek tanıklığa da daha elverişlidir.
3. Erkek, kadının üzerine evlenebilir. Dilerse karısının, karılarının üzerine cariye de alabilir. Kadın için, kocasının üstüne evlenmek gibi bir hak yoktur.
4. Mirasta erkeğin payı daha çoktur.
5. Erkek kadını boşayabilir. Kadın, erkeği boşayamaz. Erkek kadını boşadıktan sonra da süresi içinde dönüş yapabilir, kadının bu yönde bir hakkı yoktur.
6. Erkeğin ganimetten payı kadınınkinden çoktur.

Kadınları dövme özgürlüğü:

Nisa suresi, 34.ayet, Diyanet çevirisi:

"Allah'ın kimini kimine üstün kılmasından ötürü ve erkeklerin, mallarından sarf etmelerinden dolayı, erkekler, kadınlar üzerine hakimdirler. İyi kadınlar, gönülden boyun eğenler ve Allah'ın korunmasını emrettiğini, kocasının bulunmadığı zaman da koruyanlardır. Serkeşlik etmelerinde endişelendiğiniz kadınlara öğüt verin, yataklarında onları yalnız bırakın, nihayet *dövün*. Size itaat ediyorlarsa onların aleyhine yol aramayın. Doğrusu Allah Yüce'dir, Büyük'tür." (Çevirideki "serkeşlik", ayetteki "nuşuz"un karşılığıdır. "Serkeşlik", Türkçe sözlükte şu anlamdadır: "kafa tutma, baş kaldırma.")

Türbanlı ama göbeği açık

İSLAM UYGULAMALARINDAN ÖRNEKLER

Kadınlar yalnız seyahat edemezler:

Diyanet'in yayınlarından olan Sahih-i Buhari Muhtasari... 'nin 4.cild'inin 219.sayfasında, kadınların yolculuğa çıkarılarken kocalarının ya da yakınlarından birinin vesayetine muhtaç bulundukları hususu ile ilgili şu satırları: "İslam dini kadının ...bünye ve iradesindeki fitri za'fa mebnî muayyen hususta kadını, mehariminden bir erkeğin vesayetine vermiştir. ki, kadının uzak bir mesafeye gidebilmesi...için zevcin veya bir mahreminin bulunmasını şart kılması bu cümledendir..." (Sahih-i..., Cilt IV, sh. 219))265.

Kadınlardan yönetici olamaz:

Diyanet'in yukarıda adı geçen yayınlarının 10. cild'inin 449.sayfasında yer alan 1660 sayılı hadis: "Mukadderatını bir kadının eline veren millet felah bulmaz" şeklinde olup Başkanlığın su açıklamasını içermektedir: "İslam hukukunda amme velayeti denilen devlet teşkilatı riyaseti ancak erkek bir vatandaş tarafından temsil olunur. Bu, millet otoritesini temsil edecek mevkie kadın intihap edilemez. Çünkü kadının fıtrati bir çok cihetlerden bu çok ağır vazifeyi deruhte etmeğe müsait değildir. Bunun için İslam hukukunda... devlet riyasetine intihap olunabilmesi hususunda kadın için hiçbir hak kabul edilmemiştir" (Sahih-i..., Cilt X, sh. 449 ve d.)266

(Yani, deniyor ki; kadın'ın kamu yöneticiliği gibi görevlere gelmesini önleyen sey yaratılışındaki eksiklikler: yani "aklen ve dinen dun" olusudur, "iradesindeki fitri za'f" tir.)

Animsatalım ki İslam'da kadın, sadece devlet başkanlığına değil fakat siyasi ve idari görevlere de

(örneğin kadılık, hakimlik, kaymakamlık, vs) hep bu nedenlerle layık görülmemiştir. Gazali: "Yarım tanik durumunda sayılan ve erkeğin hakimiyeti altına sokulan (kadın) nasıl yargıç olabilir?" derken bunu anlatmak istemiştir.

KADIN İMAM !...

İslam'da bir ilk: "Cuma"da kadın imam (Hürriyet 19.03.2005)

ABD'nin New York kenti İslam dininde bir ilke imza attı. Dünyada ilk kez bir kadın imam, kadınlı, erkekli cemaata Cuma Namazı kıldırdı. Namaza yaklaşık 1000 kişi katıldı.

New York'un Manhattan semtindeki St. John Katedrali'nde ilk kez kılınan Cuma Namazı, Amerikan medyasının ilgi odağı oldu. Kadınların imamlık hakkını gündeme getirdiği 'Kuran ve Kadın' kitabıyla tanınan Afrikalı asıllı Prof. Dr. Amina Vadud, namaz öncesi bir basın toplantısı düzenledi. İslam dininde kadın ve erkek eşitliğinin önemini vurgulayan Vadud, 'Cuma Namazı'nı bir kadın olarak ilk kez ben kıldıracağım' dedi. Vadud, 'Bu benim için yeni bir şey değil, 10 yıl önce Güney Afrika'dan böyle bir teklif aldım' diye konuştu. Kadın ve erkeğin ruh olarak Allah tarafında eşit olduğunu belirten Vadud, daha sonra imam mahalline geçti.

Cuma Namazı'nı organize eden 'İslam Uyanış Hareketi' üyesi Asra Numani ezan okuduktan sonra, Amina Vadud 2 saat süren Cuma hutbesi okuyup, namaz kıldırdı. Haremlik selamlık olarak ayrılan 100 kişilik cemaatin çoğunluğunu kadınlar oluştururken, başı açık olan kadınlar da saf tuttu.

PROTESTO EDİLDİ

Cuma Namazı'nın kılındığı katedralin önünde toplanan bir grup, tekbir getirerek Vadud'u protesto etti. Ancak polisler tarafından kiliseyi çeviren tel örgülerin dışına çıkarıldılar. Eylemlerine burada da devam eden protostocular, Vadud ve cemaati için, 'Bunlar feminist, bu kişiler İslam'ı temsil etmiyor, homoseksüellik, pornoya ve alkole de müsaade ediyorlar' diye tepki gösterdiler.

İslam'da kadın hakları için ayaktayız

NAMAZI organize eden eski Wall Street Journal yazarı Asra Q. Numani ise, 'İslam'da kadın hakları için ayaktayız. Arka kapıyı ya da gölgeleri artık tercih etmeyiz' dedi.

Asra Numani'nin namazı başı açık kıldığı da dikkat çekti. Amina Vadud'un iki saat süren hutbe ve imamlığından önce İslami Uyanış Hareketi üyesi Asra Numani ezan okudu.

Katedralde namaz

Amina Vadud namazı Manhattan'daki St. John Katedrali'nin Sinod Binası'nda kıldırdı. Bu gelişme karşısında ABD'li Müslüman liderler çekinceli kaldı. New York'ta faaliyet yürüten İslam'da Kadınlar Örgütü lideri Ayşe el Adaviye, 'Bu tür bir değişim toplumun içinden gelmeli. Ama bu dışarıdan zorlanıyor' diye konuştu. Bazı çevreler de, Numani'nin yazdığı kitabın reklamını yapmak için böyle bir organizasyon planladığını iddia ediyor.

Kadın imam tartışması

ABD'de Prof. Amina Vadud'un dün New York'ta Cuma namazı kıldırması din adamları arasında farklı yorumlara yol açtı. Bazı din bilginleri kadınların erkeklere imamlık yapamayacağını belirtirken, kadının kadınlara imamlık yapmasında sakınca olmadığı da ifade edildi. İşte din bilgillerinin konuya ilişkin görüşleri şöyle:

Caiz değil

Eski Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Nuri Yılmaz: Kadınların erkeklere namaz kıldırması caiz değildir. Kadınlar kadınlara imamlık yapabilir. Uygulamada Peygamberimiz'den günümüzü kadar gelen uygulama böyledir. Eğer dinde yeri olsaydı Peygamberimiz dönemindeki çok mümtaz kadın şahsiyetler vardı. Sahibilerin kendisinden bilgi aldığı Ayşe gibi Fatma gibi. Onlara imamlık yaptırılırdı. Hümmü Varaka rivayeti var, ancak bu çok istisnai bir durumdur.

Sakınca yok

Eski Diyanet İşleri Başkanı Süleyman Ateş: Kadınların kadınlara imamlık yapmasında görüş ayrılığı yok. Bence bir kadın imamlık yapma şantlarına haizse, bilgi ve birikimi varsa Cuma Namazı kaldırmasında sakınca bulunmuyor.

Özel amaçlı

Prof. Dr. Zekeriya Beyaz: İslam'da Cuma Namazı kıldıran kadın örneği bulunmuyor. Kadınlar kadınlara imamlık yapabilir. Erkeklerle yapamazlar. ABD'de ortaya çıkan bu olay, özel amaçlı bir teşebbüstür, diye düşünüyorum.

Erkeğe zor

Dünyanın en üst düzey İslam alemlerinden sayılan, Mısır'ın başkenti Kahire'deki El Ezher Camii şeyhi Seyid Tantavi, 'Kadının vücudu özeldir. Kadınlar, kadınlara imamlık yapabilir. Ama erkeklerle yaptıklarında, arkasında namaz kılanların imamlarının vücuduna bakması ve sadece ibadete odaklanması zorlaşır' dedi.

Kabul olmaz

Ürdün'ün eski din işleri bakanı, Abdülaziz el Hayat ise, 'Din büyükleri, karışık cemaatlere imamlık yapmasına izin vermemiştir. Erkeğin yanında bile namaz kılamazlar, arkalarında kılmahılar. O namazda bulunan erkeğin duası kabul olmaz' dedi.

Afganistan'da İslam Ve Kadın

Afganistan'da kökten dinci hükümetin iktidara gelmesiyle birlikte Eylül 1992'de başkentin büyük parkında "İslam'a uygun davranışlarda bulunmadıkları için" toplu idamlar gerçekleştirildi. Bu tarihlerde Afganistan kadını da bütün haklarını kaybetti. Oy kullanma, devlet dairelerinde ve televizyon/radyolarda çalışma hakları ellerinden alındı. 1960'lı yıllarda mini etek giyen Afgan kadını tepeden tırnağa örtünmek zorunda bırakıldı. Hizb-i İslami örgütü militanları batılı gibi giyinen kadınların üzerine asit atıyordu.

Afganistan bebek ölümlerinde birinci, kadın ölümlerinde ise ikinci sıradadır. Kadın ölümlerinin en büyük nedeni, kızların çocuk yaşta, daha hamileliğin yükünü kaldırabilecek kadar gelişmeden hamile kalmalarıdır. Regl olmaya başlayan kızlar hemen evlendirilmekte ve daha çocuk yaşta hamile kalmaktadırlar.

Afgan evlerinde erkeklerin bulunacağı odalarda el işi, dantel gibi kadın varlığını anımsatacak eşyalar bulundurulmaz. Afgan erkeği karısına evden çıkarken hoşçakal demez, nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söylemez.

İslamcı "Taleban" rejimi altındaki Afganistan'da tam anlamı ile "İslam Seriati" uygulanıyor. Bu uygulamanın Afgan kadınları üzerindeki etkisi ise, onları toplumda "tümüyle görünmez" kılmak.. Afgan kadınlar, "burka" ile baştan aşağı örtünmeden evden dışarı adım atamıyorlar. Sokağa çıkabilmeleri için, "burka" bile yeterli değil tek başına.. Yiyecek, ilaç ve diğer güncel ihtiyaçlarını bile almak üzere sokağa çıkmaları gerektiğinde yanlarında mutlaka aileden bir erkeği "refakatçi" olarak almak zorunluğu var.

"Burka" da kadınları tam koruyamıyor, İslam şeriatının zulmünden.. Nitekim bir su birikintisinden geçerken ıslanmamak için eteğini hafifçe kaldıran bir kadının "bacaklarını gösterdiği" gerekçesi ile iki Taleban tarafından dövülerek öldürülmesi dünya basınında yer almıştı.

Afganistan'da "İslamcılar"ın iktidarı ile tüm eğitim kurumları kadınlar için yasaklanmıştır.

Uzun yıllar savaş gören bir ülke olan Afganistan'da "dul kalan" kadınların durumu bir diğer felakettir. Çalışmaları yasak olan kadınlar, hayatlarını idame ettirecek gelirden yoksundur.

Taleban, yüzde 70'i kadın olan öğretmenlerin evden çıkıp çalışmalarına da izin vermediğinden, çocukların eğitimi aksamaktadır. Halbuki, İslamcılar iktidara gelmeden önce, Kabil'de 150 bin kayıtlı öğrencinin yüzde 40'ı kız öğrencilerdi.

İslamcı yönetim, erkek doktorların, kadın hastalara; kadın doktorların erkek hastalara bakmasını da yasaklamıştır. Kadın sağlık elemanları da çalışırken "burka" giydiklerinden, işlerini yapmalarını çok zor olmaktadır.

İslam yönetimi, müzik dinlemeyi, şarkı söylemeyi, dansı, her türden oyun ve eğlenceyi yasaklamıştır. Çocuk oyunları, onları "Kuran eğitiminden" uzak tutacağı varsayımı ile yasaklanmıştır.

Erkeklere "sakal bırakmak" mecburiyeti getirilmiştir.

Hırsızlık yapanların el ve ayakları kesilmiş, zina yapanlar taşlanarak öldürülmüştür.

Fotoğraf çekmek de "şeytan işi" gerekçesi ile yasaklanmıştır. Diğer yasaklar da şunlardır: Oyuncaklar, terzilerdeki moda dergileri, kadınların makyaj yapması, kaş almak, saçlarını kısa kestirmek, renkli veya beyaz elbise giymek, mücevher takmak, ince çorap ve topuklu ayakkabı, ayak sesinin duyulması, yüksek sesle konuşmak ve gülmek ..

Türkiye Cumhuriyeti'nde kadınlarımız, 76 yıl önce şeriatıtan laikliğe geçilmesi ile neler kazandıklarının bilincindedirler. Bangladeş, Cezayir, Afganistan, Sudan, Yemen, İran ve diğer İslam şeriatı ülkelerinde hergün görülen olaylar ve yönetim tarzı, laik devletin önemini anlatmaktadır.

(Prof.Dr Necla Arat'ın , Cumhuriyet'te, 25.05.99 tarihinde yayınlanan makalesinden ve Faik Bulut'un kitabından yararlanılmıştır)

Banglades

Banglades'li kadınlara uygulanan baskı nedeniyle, kadınlar erkeklere uygun görülen işlerin haricindeki işlere yöneltilir. Yerel mollaların fetvaları ile hırsızların elleri kesilir, zina yapan kadınlar taşlanır, kırsal kesimde erkekler doğum kontrolü yapan karılarını bosalır. Kendi küçük işleri için banka kredisi alan kadınlara da iyi gözle bakılmaz, çünkü, "kadınların ekonomik özgürlük kazanmaları, erkeklerden daha üstün bir yer sağlayacağı için" istenmez. "Tanrı'nın planında bu yoktur" denir. Medrese öğrencileri, kız okullarını "kızların Batılılaşmasına neden oldukları için" yakmakta; geçerli kılınmaya çalışılan kurallara karşı çıkmaya cesaret eden kadınlar, şiddet ve ahlaki sansür ile karsılanmaktadır.

Cezayir

Bu ülkede olanlar, uluslararası basında "uyanıkken kabus görmek" olarak tanımlanıyor. Hergün kadınlar kacırlıyor, işknce görüyor, tecavüze uğruyor, sakatlanıyor ve köktendinci silahlı grup tarafından öldürülüyor.

Kadınlar salt "kadın" oldukları için hedef alınıyor ve tipki ortacagda olduğu gibi, "kötülüğü" simgeledikleri düşünülüyor.(Bilinen silahlı gruplar arasında siviller içinde en tehlikelisi 'Silahlı İslamcı Grup'. Diğer gruplar ise Silahlı İslamcı Hareket ve İslami Kurtuluş Ordusu).

Cezayir'de kadınlar örtünmeye zorlanıyor. Silahlı islamcı Grup, örtünmeden dolan bütün kadınları potansiyel askeri hedef olarak tanımlamaktadır. Bu tehdidi daha etkili kılmak için köktendinciler, 17 ve 18 yaşındaki iki liseli kızı otobüs beklerken öldürmüşlerdir. Tesettürlü bir kız arkadaşı ile sokakta yürüyen bir başka liseli kız da, yerel köktendincilerce "örtünmesi" için uyarılmış, ama örtünmeyi reddedince öldürülmüştür.

Üniversitelerdeki kadın öğretim üyeleri, can güvenliği nedeniyle görevlerinden ayrılmışlar, ve Cezayir disina çıktıktan sonra, Cezayir'in her yerinde duvar yazılarında su sloganın isledigini söylemişlerdir:"Cilbab (tepeden tirnaga kapalı elbise) giyen kadınlar, Tanrı sizi kutsasın; hicap (basörtüsü) takan kadınlar; Tanrı size doğru yolu göstere. Ve siz, kendilerini teshir eden kadınlar, kursunlar sizin için.."

Cezayir'de bu baskı nedeniyle çok sayıda kız ve kadın örtünmeye başlamışlardır. Bu konuda 22 yaşındaki bir kız duygularını acıklarken sunları demistir:"Hicbirimiz örtünmeyi istemiyoruz. Ama korku, düşüncelerimizden ve özgür olma istegimizden daha güçlü, korku bizi her taraftan kusatıyor. Anne-babamız, erkek kardeşlerimiz hep bir ağızdan, 'Yasamak istiyorsan örtün!' diyorlar." (Kaynak: Cumhuriyet, 20.05.1999, Prof.Dr.Necla Arat'ın makalesi)

İran

İran'da hicap-çarşaf giymek zorunludur. Örtünmemiş kadına esnafın satış yapması yasaktır. Caddelerde "Hicap giymeyen kadın fahişedir" ya da "Karısı hicap giymeyen erkek, erkek değildir" türünden ibareler yazılıdır. Hicap ya da çarşafsız gezmenin cezası 12 ay hapis veya kırbaçlanmaktır. Eğer kırbaç cezası para cezasına çevrilmek istenirse karşılığı 10.000 tumendir. Ortalama 80 kırbaç cezasının karşılığı bir çalışanın 6 aylık kazancına eşittir.

Kadını cezalandırmak için birçok neden vardır. Mantodaki iri bir düğme, mantonun altın ya da gümüş renginde olması, yırtmaç boyu, çıplak ayak veya ince çorap, oje sürmek...vb. birçok nedenden ötürü kadın cezalandırılabilir. Bunlar yazıya dökülmemiş olduğu için de kadının cezalandırılmasında büyük bir keyfilik hakimdir.

Kadınlar kocasından izin almadan sokağa çıkamaz, babalarının cenazesine bile gidemez. Yolda veya araba içinde bir arada görülen çiftler baba-kız, karı-koca, abla-kardeş olduklarını kanıtlayamazlarsa zina yapmaktan tutuklanırlar. Erkek ve kızlar bir parti/ev toplantısında bir arada yakalanırlarsa hemen evlendirilirler. Erkekler şort giydiği için kadınların futbol gibi spor karşılaşmalarını izlemeleri yasaktır. İran'da üst düzey hiçbir yönetim kadrosunda kadın yoktur.

Kadınların carsaf giymek zorundalar. Bu ülkede, "muta nikahı" denilen bir imam nikahı ile erkekler ile kadınlar para karşılığında "saatlik" surelerle "evlenebiliyorlar"..

Sabah Gazetesinin 22.05.2000 tarihli nüshasında İranlı kadınlarla ilgili şu haber yayınlandı:

"Hayvan kadar değerimiz yok"

ABC televizyonu İranlı kadınların feryadını yayınladı: İnsan hayvanını bile kırbaçlamaz. Ama bizi kırbaçlıyorlar

İranlı bir grup kadın Amerikan ABC televizyonunun programına katılarak İran'da kadının ve gençliğin durumunu anlattı. Bu program yüzünden mollalar tarafından soruşturmaya uğrayacaklarını, belki işkence görecek ve kırbaç cezasına çarptırılacaklarını bile bile ABC'ye konuşmayı kabul ettiler. Mollaların zulmünün artık onları korkutmadığını söylüyorlar. Yakında ülkede yeni bir devrim olacağına inanıyor ve "Artık susmayacağız" diyorlar.

Nightline (Gecehattı) programı muhabiri Ted Koppel ile sokak röportajı yapan 4 İranlı kadın, sokakta, okulda, erkeklerle ilişkilerinde ve işte hep saklanmak zorunda kaldıklarını belirttiler. İçlerinden biri sokakta bir erkekle görüldüğünde başına gelenleri şöyle anlattı: "Bir erkekle görülürsem bana ve ona ayrı ayrı kim olduğunu sorarlar. Cevaplar birbirini tutmazsa ve kardeşim ya da kocam değilse ikimizi de alıp götürürler..."

En kötüsü ise gizli ev partilerinde yakalanmak. Erkeklerin ve kadınların birlikte olabildiği bu partiler Devrim Muhafızları tarafından sık sık baskına uğruyor. Katılanlar mahkemeye sevk ediliyorlar. Partilerde yakalanmanın cezası 30 kırbaç.

Ortaçağ gelenekleri:

Kadınlar kırbaç cezasına büyük tepki gösteriyor. "İnsan bunu hayvanına bile yapmaz. Değerimiz hayvandan bile düşük" diyorlar. Partide yakalananlar bekaret kontrolünden geçiriliyor. Bakire olmayanlar birlikte oldukları erkeklerle zorla evlendiriliyor. Genç İran kadınlarına göre tüm bu uygulamalar İran'ın hâlâ Ortaçağ gelenekleriyle yönetildiğini gösteriyor. İran dışındaki hayatı gördükleri zaman oradaki kadınlar gibi yaşama heveslerini "Başka ülkelerdeki kadınların yaşamlarını konuşmalarını, giyinişlerini görüyorum. Ben de aynı şeyleri yapmayı istiyorum. Ama yapamıyorum ve utanç duyuyorum" diye dile getiriyorlar."

Bir öpücüğe 74 kırbaç

Hürriyet Gazetesi'nde 25.04.2003 günü yayınlanan habere göre, İran'ın önde gelen aktrislerinden Gevher Hayrandiş, bir ödül töreninde genç bir yönetmeni alnından öptüğü gerekçesiyle 74 kırbaç cezasına çarptırıldı, ancak halktan özür dilediği için cezası tecil edildi.

İran Daily Gazetesi'nin haberine göre, 50'li yaşlardaki saygın film ve televizyon aktrisi Gevher Hayrandiş, geçen eylül ayında Yezd kentinde bir festivalde 20 yaşlarındaki Ali Zamani'ye en iyi yönetmen ödülünü verirken elini sıktı ve alnından öptü. Ali Zamani, ünlü aktrisin geçen yıl ölen aktör kocasının öğrencisiydi ve bir anne şefkatiyle başarısının tebrik edildiğini duyurdu.

Kadın-erkek yakınlığının ve toplum içinde öpüşmenin tabu olduğu İran'da bu öpücükle yer yerinden oynadı ve Yezd kentindeki dini liderler sokaklara dökülüp aktrise lanetler yağdırdılar. Protestolarla yetinmeyenler ünlü aktrisi mahkemeye verdiler. Mahkeme, Hayrandiş'e 74 kırbaç cezası verdi. Gevher Hayrandiş, "Herhangi bir suç işlediysem özür dilerim. Ben anne şevkatiyle öptüm" dedi ve bu özrü sayesinde "şimdilik" kaydıyla kırbaç cezasından kurtuldu. Mahkeme, benzer bir suçu ikinci kez işlemesi halinde Gevher Hayrandiş'i derhal 74 kırbaç atılmasını onaylayacak.

Hayrandiş mahkemenin kararını protesto edip etmeyeceğini açıklamadı. Ancak sanat çevreleri böyle bir kararın İran'ın uluslararası alandaki pozitif imajına darbe vuracağı uyarısında bulundular. Film yapımcısı Kioumars Pourahmad, "Saçma ve iğrenç. Hayrandiş hâlâ yas tutuyor ve ölen eşinin öğrencisi Ali Zamani oğlu gibidir. Bu tür kararlar sadece nefret yaratır" yorumunu getirdi.

İran'da kadınlar üzerine uygulanan baskıyı, insanlıkdışı cezalarını görmek için [burayı tıklayınız](#). Bir kadının ağzından İran'da İslam adına özgürlüklerin yokedişini ve günlük hayatın nasıl bir işkenceye döndüğünü öğrenmek için de aşağıdaki yazıyı okuyunuz.

Geçenlerde bir e-posta aldım. Kimin gönderdiği ve yazarı belli değildi, okudum. İslam şeriatı ile yönetilen ülkelerde, adım adım insanların özgürlüklerinin elinden alınmasını anlatan bu yazıyı İslamiyet Gerçekleri Sitesi'ne koymaya karar verdim (30 Nisan 2000):

HİÇ YAŞANMAMIŞ ÖZGÜRLÜĞE AĞIT

1) Önce küçücük bireysel özgürlüklerimizi ayaklar altına aldılar. Günlük yasantimizde ayırtına bile aramadığımız o küçücük özgürlüklerimizi cignediler. "Mümin kadını başını örter" dediler, "birer eşarp örteriz" diye düşündü pek çok kişi. Ne çıkardı bundan? Eğreti birer eşarp örtüveriyorlardı sokağa çıkarken.

2) Üç - bes gün, belki birkaç hafta böyle geçti. Alışmıştı pek çok kişi. Ancak, unuttukları bir nokta vardı, vidayı yavaş yavaş, diş diş sıkırlar, çekiçle çakmazlar! Birkac molla fetva verdi bir gün, "kısa kollu giysiler mümin kadınlar için uygun değildir!" dileyen uydu, dilemeyen kısa kollu giysilerini yine giymeyi sürdürdü.... Ancak, sadece birkac gün.

3) Sokaklarda yüzlerine, kollarına kezzap atılınca, yüzlerini tükürülüp saçlarından yerlerde sürüklenince, onlar da fetvaya uymak zorunda kaldılar.

4) Gün geldi, giysilerinin üzerine bir de manto giymekle yükümlü kılındı. 9 yaşını geçmiş erişkin (!) tüm kadınlar (!) yine de bir seçenek daha tanınmıştı onlara: kara çarşaf.... Doğaldır ki artık başörtüleri eğreti takılamazdı. Saçının bir tek teli bile görünmemeliydi. Hem, daha gecenlerde İran Radyo-TV Kurumu Baskani Ghodbzadeh (Kurtbzade) dememis miydi "kadınların saçlarındaki ısıltı, insanda sehevi duygular uyandırır" diye.

5) Bundan böyle doğum günü partilerinde, düğünlerde kadın - erkek bir arada eğlenmek haram, böyle fesat yuvası haline gelen evleri basmak, caizdi. Ruhani lider de buna uygun olarak "ağlayınız, ağlayınız ki günahlarınızdan arınasınız. Ağlamak imanınızı tazeler" demisti bir gün. (Bir an Fethullah Hoca efendinin (!) aynı tümceyi kullandığını anımsadım da).

6) Özgürlükleri küçücüktü, minicikti, güçsüz ve çelimsizdi. Bir gün avuçlarının içinden kayıp yitince ayırtına varıyorlardı değerinin.

7) Hıncahınc dolu bir stadyumda kaybolan minik çocuklar gibi ayaklar altında eziliyor, yobazlığın pencelerinde can veriyordu.

8) Tek tek, sessizce yok edildiler. Sabah işyerine gidip, bir daha evlerine dönemедiler.

9) Vedalaşma şansları bile olmamıştı sevdikleriyle, kardeşleri, anası, babası, ya da eşiyle. Yarının koynundan koparıldı yine pek çoğu, bir gece vakti. Onlar bir daha asla evlerini göremедiler.

10) Yüzler, binler, onbinler bir sabah ezanında kursuna dizildiler. Evin zindanlarından çıkan kamyonların kasalarına üst-üste yığıldılar. En altta kalın süngerler döşeliydi, kanlar yollara sızmasın, yolları kirletmesin diye. Hepsı birbirinin sevgilisiydiler, kimi ana-babasının, kimi yavrusunun, kimi yavuklusunun.....

11) Bir sabah "Lanetabad"a sessizce gömüldüler. "İktidara kanlı mı gireceğiz, yoksa kansız mı?...."

diyenler bunları çok iyi bilirler, hesapları bunun üzerinedir.

12) Bağımsızlık-özgürlük söylemleri ile yürüdüler, demokrasi istiyoruz diyerek geldiler.

13) Sol' dan bu söylemlerle geniş bir destek aldılar. Ancak, Şah devrilince önce demokrasinin üzerine yürüdüler.

14) Daha yeni yeni filizlenen demokrasi çiçeğini eze eze, yok ettiler.

15) Öyle ya demokrasiye iktidara gelinceye kadar gereksinimleri vardı. İktidara gelince demokrasi ayak bağı olacaktı.

16) Düne kadar, yanlışlıkla ayaklarına bassanız, demakrasi diye feryat eden mollalar, iktidara gelince demokrasinin ne kadar gereksiz olduğunu, din devletinde yeri olmadığını şıp diye kavradılar.

17) "Düşünce ayrılığı olamaz, biz hepimiz hizbullah (Allahın partisi) üyesiyiz" diyerek konuyu netleştirdiler. Sanki ana babasına sırtını dönen bir arsız evlat gibi, bir kaşık suda değil, demokrasiyi kan gözyaşlarında bogdular.

18) Bitmedi, bir gün geldi rejim aleyhinde konutan kitilerin ihbar edilmesi istendi Radyo-TV'lerden. Sizlerin de henüz belleklerinde olan "sayın muhbir vatandaşlar" türü bildirilerle.

19) Baktılar yine de bitiremiyorlar, özgürlük isteyen sesleri çabucak boğamıyorlar, bir fetva patladı kulaklarda. Atom bombası gibi bir yıkıcı güle.....: "Küfr içinde olanın katli -kaçarken, sırtı dönükte olsa, yaralı, hasta döşğinde de olsa, hatta aman bile dilesen- vaciptir."

20) Kisisel anlaşılmazlık sonucu bir arkadaşını bıcaqlayarak öldüren o igrenc yaratığın savunmasına tanik oldum "rehberimize, ruhullaha küfedince dayanamadım, beni tahrik etti."

21) Sonuç: bir madalya takmadıkları kaldı o igrenc yaratığa (Sivas'ta yakılan canlarımızı ve sonrası gelen olayları anımsadığınızdan eminim).

22) Öyle ya öldürülen zaten rejim taraftarı değildi, oysa öldüren devrim muhafızıydı. Tanrının temsilcisine küfreden, tanrıya küfretmiş olmaz mı? Buyurun size bir tahrik nedeni. Emin olun ne bu anlattığım olay ilkti, ne de Sivas son olacak. Yobazlar her zaman bir tahrik nedeni bulacaklar.

HİÇ YAŞANMAMIS ÖZGÜRLÜĞE AĞIT - II;

Tahran'da yeni açılan Kayalı Park (Park-e Sengi), doğal yapısı ve güzel bitki dokusu nedeniyle son derece ilgi duyduğum bir parktır.

Parkın en sevdiğim köşesi ise büyük bir blok taş'tan dudak şekli verilerek oyulmuş çeşmenin yakınındaki banktı.

79 Subatında İran'da gerçekleşen ve adına "islami devrim" denen o felakete doğru hızla sürüklenen 2500 yıllık bir uygarlığın çöküşüne tanık olmak, bir ulusun daha yeni yeni filizlenen özgürlük umudunun ve onurunun ayaklar altına alınması, son derece acı bir deneyimler dizisini yasatmıştır bana. O süreçte, bir daha Kayalı Park'a gitme şansım olmadı. Ancak sonradan duyduğum kadarı ile, "böyle sanatın içine tüküreyim" kafasında olanlar o güzelim dudak şekilli çeşmenin suyunu kesmekle kalmayıp, genel ahlaka uygun olmadığı için, bir gün ortadan kaldırırvermişler. Siz o dudaklarda susuzlugunuzu gideremediniz.

Peki, şöyle gönlünüzce istediğiniz müziği, istediğiniz yerde ve zamanda dinleme hakkından yoksun kaldınız mı?

Ya, eşinizle (sevgilinizle, flörtünüzle demiyorum) elele sonbaharda bir orman yolunda yürümenize kimse engel oldu mu?

Güzelim yaz aylarının sıcaklığında denize mayo ile girdiğiniz için tekme - tokat bir araca bindirilip, günlerce hakarete uğrayacağınız gözaltı hücresine atıldınız mı?

Kısa pantolonunuzla evinizin bahçesindeki çimleri biçerken, kendilerini sizin namus bekçiniz olarak görenlerin saldırgan söz ve davranışlarına hedef oldunuz mu?

Kırk yılın başı canınız çektiğinde içeceğiniz bir yudum biradan yoksun kaldığınız için, evde bira yapmasını, votka damıtmasını öğrenmek zorunda kaldınız mı?

Evinizde ara sıra oynadığınız tavlınızı sömineye atıp, müzik kasetlerinizi tavan döşemelerini söküp gizlediniz mi?

Peki ya bir gün açık renk takım giysilerinizi giymenin, kravat takmanın yasak olabileceğini, kravatınızdan tutulup yerlerde sürükleneceğinizi, düşününüzde görseniz inanır mısınız?

Ya da, kısa kollu gömlek ile (bayanlardan söz etmiyorum) dolaştığınız için, güvenlik güçlerince gözaltına alınacağınız aklınıza gelir miydi?

Ya siz bayanlar, yazın gölgede 40 - 45 derece sıcaklıkların olağan olduğu bir kentte dışarı gezmeye, alışverişe çıkarken kalın çorap, ayak bileklerine kadar uzun bir manto, saçınızın bir tek teli bir görünmeyecek şekilde başörtüsü takmak zorunda kalabileceğiniz, hic aklınıza geldi mi?

Peki, ya miras hukukunda payınızın oğlan kardeşinizin payının yarısı kadar olabileceği?

Eşinizin çok eşlilik hakkını kullanmayı aklından geçirebileceği?

Tabii, bu sizi o kadar korkutmasın. İkinci ya da üçüncü kadını kendisine hak gören eşiniz, yine de sizin "rızanızı" yani olurunuzu alma zorunda. Yalnız unutulmaması gereken bir küçük nokta var. Eger rıza göstermezseniz, evinizin reisi ailenizin karar vermede en yetkilisidir ve siz kocanızın sözüne (kararına) karşı gelerseniz, sizin olurunuzu isteyen etiniz, sizi yatakta yalnız bırakmaktan dövmeye, belki de boşanmaya kadar uzanabilecek bir dizi yaptırım ile düşüncelerinizin değişmesine neden olabilir.

İşte, Türkiye'de de bazılarının istediği "İslamiyete dayalı düzen" eşittir "Şeriat"tan küçük bir kesit okudunuz...

Yemen

Kadınlar erkeklerle yüz yüze gelse bile el sıkışmaları yasak. Carsaf giyip, pece takıyorlar.

Katar

Kadınlar secimde aday olsalar bile, erkeklerin bulunduğu ortamda bulunmaları yasak. Miting ve TV'de yüzlerini göstermeleri yasak, sadece telefonla oy isteyebiliyorlar.

Suudi Arabistan

Carsafsız sokaga çıkmak yasak. Nufus cuzdanları yoktur, isimleri babaları veya kocalarının kimliklerinde yazılıdır.

Pece takmamak, sokakta tek başına yürümek, üniversiteye gitmek, koşmak, sıçramak, araba sürmek kadınlara yasak. Arabanın ön koltuğunda bile oturamazlar. 1990'da kadınların araba kullanma hakkı için yaptığı gösteriler ülkede büyük yankı yaptı. Kadın göstericiler tutuklandı ve kocalarından "bir daha böyle bir gösteri yapmayacaklarına" dair teminat alındıktan sonra serbest bırakıldılar.

Kadın, kocasının refakati olmadan yurt dışına çıkamaz. Halka açık yerlerde yüzemez, hiçbir toplulukta erkeklerle bir arada bulunamaz. Kadınlar bilinçli olarak cahil yetiştirilirler. Tek yaptıkları alışveriş ve evde oturmaktır. Bayan öğretim görevlilerinin sayısı çok azdır. Erkek profesörler üniversitedeki kız öğrencilere monitör aracılığıyla ders verir.

Suudi Arabistan'da 15 kız öğrencinin "tesettür" uğruna diri diri yanmasına neden olundu:

Hürriyet Gazetesi'nde 17 Mart 2002 tarihinde yayınlanan haberde, yanan ortaokul binasından kaçan 15 kızöğrenci, Suudi din polisi tarafından 'Kıyafetiniz sokağa çıkmaya uygun değil' gerekçesiyle engellendi. Pazartesi yaşanan olayda başörtüsü olduğu için kızlar, diri diri can verdi.

Suudi Arabistan'ın Mekke Kenti'nde geçen Pazartesi sabahı, bir okulda çıkan yangından kaçmaya çalışan 15 kız öğrenci 'Namahrem Vahseti'ne kurban gitti. Din polisi (mutavva), türbanları ve çarşafı olmayan genç kızların alevler içindeki binadan çıkışına izin vermedi.

Elektrik kontağından çıktığı sanılan alevler bir anda üç katlı ortaokul binasını sardı.

Öğrenciler, can havliyle kendilerini dışarı atmak istedi. Ancak genç kızlar kapıya koştuklarında din polisleriyle burun buruna geldi. Din polisleri, İslami kurallara göre giyinmedikleri, türban ve çarşafı olmadığı için kızların çıkmasına izin vermedi.

Din polisleri, yangını söndürmeye çalışan itfaiye ekiplerinin binaya girmelerine de “Namahrem” gerekçesiyle, izin vermedi ve “Onlara yaklaşmak günahıdır” diye uyardı. Bir görevli El-İktisadiye Gazetesi'ne yaşananları şöyle anlattı:

“Kızlar dışarı çıkmak istiyor, çarşafı olmadığı için dayak yiyorlardı. Durumun çok kritik olduğunu ve bu tür davranışın yeri olmadığını söyledik. Ama bizlere bağırıyorlar ve kapıdan ayrılmayı reddettiler.”

Acılı bir baba da “Bekçi kapıyı açmayı bile reddetti. Polis durdurmasaydı kızlar kurtarılabilirdi” diye yakındı.

Netice'de Allah-varsa eğer- islamiyet dini uğruna bu vahşete müsaade etmiş oldu. Eğer Allah yoksa, bu sefer Suudi'ler Muhammed'in uydurduğu islamiyet adına bir vahşet daha yapmış oldular.

Hürriyet, 07.05.02 - Suudi Arabistan'da kara çarşaf operasyonu

Suudi Arabistan'da kadınların giymek zorunda olduğu, başlarından ayak parmaklarına kadar örten kara çarşaflardan 82 bini, yetkililer tarafından “çok süslü ya da vücut hatlarını fark ettirebilecek” şekilde bulunduğu için toplatıldı. Ticaret Bakanlığı, başkent Riyad ve Cidde'de yapılan denetimler sonucu, şeriat yasalarına tam uymadığı belirlenen, fabrika ve dükkanlardaki 82 bin kara çarşafa el koydu. El konulan kara çarşaf istenildiği kadar sade, ışık geçirmez ve bol değildi. *(Bu haberi, başlarına türban takmakla islamiyete uygun giyindiklerini sanan türbancı hanımlara ithaf ediyorum. İslamiyet en doğru şekilde Arabistan'da yaşandığına göre, Arap kadınları ve erkekleri en gerçek müslümanlardır. Çünkü, peygamberleri Arap, Kuran'ın orijinal dili Arapça olup, Kuran ayetleri ve hadisleri Arapların yanlış ve eksik yorumlaması gibi birşey söz konusu olamaz.)*

Birleşik Arap Emirlikleri

Çok kadınla evlilik, haber vermeden kadını boşama, dışarıdan getirilen kadınları metres tutma gibi durumlar yaygındır. İslamcılar çok kadınla evliliği teşvik ediyorlar. Birden fazla kadın alan erkeğe 10.000\$ kadar para yardımı yapıyor. Erkek doktorlara ev yapmaları için 200-300 bin dolar yardım yapılırken kadın doktorlara yardım yapılmıyor.

Kuveyt

Kadın her bakımdan ikinci sınıf muamelesi görüyor. Fakat erkeklerle birlikte çalışabilme özgürlükleri var. İslamcı örgütler kadınları örtünmeleri için zorluyor. Kuveytli kızların %60'ı örtünüyor. Örtünmeyenler üzerinde de büyük baskı var. Tıp fakültesinin bombalanması gibi eylemler yapılıyor.

Ürdün

"Kadını dövmek onun onurunu incitmez, çünkü kadın doğuştan onursuzdur" kuralı benimseniyor. Örtünen her kadına ayda 22 dolar kadar para ödeniyor. Her evde 5-6 kadın olduğu için aylık gelir 130 dolara kadar çıkıyor. 1990'lı yıllarda karma eğitim kaldırıldı. Kız öğrencilerin şort giymeleri ve gösteri yapmaları yasaklandı. Görücü usulünü eleştiren bir film gösterilirken sis bombası atıldı, kadın sığınma kampı bombalandı. Ülkede bekaret çok önemlidir. Bekaret zarının tamir masrafı yaklaşık 300\$. Bu durum ülke genelinde oldukça yaygındır.

Mısır

"Kadının cenneti, kocasının ayakları altındadır" düşüncesi hakim. Kökten dinciler kadının eve kapanması için yoğun çaba sarf ediyor. Devlet çok yoksul olduğu için Müslüman Kardeşler Örgütü büyük bir etkinliğe sahip. Evsizlere ev bulmaktan hastalara doktor temin etmeye kadar birçok yardım kampanyasıyla halkı İslam'a ve kadınları örtünmeye teşvik ediyor. Bütün sinema ve ses sanatçıları büyük rüşvetler karşılığında örtündü. Böylece "Sanatçılar İslam'a döndü" kampanyası yapıldı. Bu kadınların örtülü fotoğrafları sokaklara asılarak kadınlar örtünmeye teşvik edildi. 1950'li yıllarda üniversitelerde tek bir kız bile türbanlı/peçeli değilken bu rakam 1970'lerde %30'a çıktı ve hala yükseliyor. Örtünmeyen kızlar tecavüze uğruyor ya da tehdit ediliyor.

Erkeğin kuma getirmesi durumunda kadın bu ikinci evliliğin kendisine zarar verdiğini kanıtlamak zorundadır. Kocasından boşanan kadın hem evini hem de çocuklarını kaybeder. Kadına

"boşama" hakkı, 2000 yılının Mart ayında [tanınmıştır](#).

Mısırlı İslamcılar kadın otobüste koltuğundan kalktığı zaman 10 dakika kadar o koltuğa oturmuyorlardı. Kadının bıraktığı sıcaklık bile şeytani olarak nitelendiriliyordu. Kadın hakları savunucusu Dr. Neval el Saadawi 1992 yılında saldırıya uğradı. Hala korumalar eşliğinde geziyor.

Mısırlı kadın

Enis BERBEROĞLU, Hürriyet, 04.03.2000

Herhalde farkındasınız. Gazete yazılarında hafta sonu molası daha tene dokunan, yumuşacık konularla veriliyor...

Aşk, ihanet, kıskançlık gibi...

Eh, madem ki bugün tatil, biz de köşemize kadınları konuk etmek istedik. Ne var ki bizim aktaracağımız kadın öyküleri biraz değişik. Çünkü Mısırlı kadının yaşam coğrafyasında karşılaştığı dert ve sıkıntılar çok farklı.

* * *

Mısırlı kadınlar şu günlerde bayram ediyor.

Çünkü 1 Mart 2000 tarihi itibarıyla mahkemede eşleri aleyhine boşanma davası açma hakkına kavuştular...

Evet yanlış okumadınız...

Bugüne kadar Mısırlı kadınlar sadece eşleri izin verirse boşanabiliyordu. Aksi halde boşanmak isteyen kadının; 1) Eşinin kendisini dövdüğünü, 2) Ya da geçimini sağlayamadığını, 3) Veya kısır olduğunu mahkemede en az iki tanıkla (erkek) kanıtlaması gerekiyordu.

Mahkemelerde biriken 1.2 milyon boşanma davası dosyasından ancak yılda 71 bininin karara bağlandığını düşünürseniz on yıllardır özgürlüğü bekleyen kadınların var olduğu sonucuna varmak herhalde yanlış sayılmaz...

Buna karşılık Mısırlı erkeğin işi kolay...

Canı istediği zaman eşini boşuyor. Veya bu zahmete bile katlanmadan evi terk ediyor. Yıllar süren boşanma davası, sayısız temyiz başvurusuyla eşini uzaktan üzmeyi, tacizi sürdürüyor.

* * *

Mısır'daki yeni düzenleme bu haksızlıkları bir ölçüde düzeltiyor.

Artık Mısırlı hâkimler kocalarının onayı olmadan da kadınları boşayabilecek. Dahası boşanmada kadınlara nafaka bağlanacak, ödenmezse erkeğin gelirine haciz konulacak. Eşinden nafaka alamayan kadınlara kamu bankalarından maaş bağlanacak. (New York Times Gazetesi, 1 Mart 2000)

İşte Mısırlı kadınlar açısından -haklı olarak- devrim sayılan düzenlemeler böyle... Peki aynı topraklarda 4 bin yıl önce yaşayan kadınların durumu nasıldı dersiniz?

* * *

Antik Mısır'ın kadınları yasa karşısında erkekle eşitti.

Evlilik ve boşanma sözleşmelerini düzenlemeye yetkiliydi. Boşanırken evlilik sırasında edinilen mal varlığının üçte birini alırdı.

Mısırlı kadının bu yasal hakları Büyük İskender'in işgal ordusuyla birlikte bu ülkeye gelen Yunanlı kadınları kışkıracak ölçüdeydi.

Gerek Yunan gerekse Mısır kayıtlarından anlaşıldığı kadarıyla, Mısırlı kadınlar en az 2 bin 500 yıl kadar önce; 1) Tarla, arazi, mülk sahibi olabiliyor, 2) Köle, hizmetkâr çalıştırıyor, 3) Köle azat edebiliyor, 4) Evlat edinebiliyordu (North Western University Library, İnternet Belgesi).

* * *

Aynı topraklarda ne değişti, yorumu sizlere bırakıyorum. Siz de lütfen, İran seçimlerine, 28 Şubat sürecine duyduğum merakı hoş görün.

Ne de olsa kız babasıyım.

M.Kemaloglu'nun yorumu:

Görülüyor ki, Mısır, İslamiyet'i kabul ettikten sonra, her İslam toplumunda görüldüğü gibi, kadın hak ve özgürlüklerinde geriye gitmiş. Ulu önder Mustafa Kemal Atatürk'ün Türk kadınına onlarca yıl önce verdiği haklar, Mısır'da ancak 2000 yılında gündeme gelebiliyor. Bunda, İslamiyet'in zararlarının anlaşılması ve toplumların radyo, TV, gazete, internet gibi iletişim araçlarının yardımıyla bilinçlenmesinin büyük önemi bulunuyor. İslamiyetin bu şekilde hükmünün zayıflaması ile, diğer İslam toplumlarının da günün birinde laik ve demokratik bir yapıya kavuşacakları, kaçınılmaz bir gerçektir.

Nijerya

Hürriyet, 08.05.02 - Nişanlısıyla birlikte olan kadına 100 kırbaç Nijerya'da nişanlısıyla girdiği ilişki sonrasında hamile kalan bir genç kadın, evlilik dışı ilişki yüzünden 100 kırbaç cezasına çarptırıldı. 4 aylık hamile Adama Yunusa'nın (19) cezası doğum yaptıktan 4 ay infaz edilecek.

Nişanlısı İsa Katagüm ile birlikte olan Adama Yunusa'nın cezasını temyiz etmesi bekleniyor. Nijerya'da şeriat yasaları uygulanıyor. Safiye Hüseyini isimli 33 yaşındaki bir kadın, zina yüzünden recm cezasına çarptırılmıştı. Uluslararası baskının ardından Safiye Hüseyini idamdan kurtulmuştu.

Bir recm cezası daha:

AFP muhabirinin resmi makamlardan aldığı bilgiye göre, kuzeydeki Katsina eyaletinde Emine Laval adlı kadın, boşandıktan sonra çocuk dünyaya getirdiğini itiraf edince taşlanarak ölüm cezasına çarptırıldı. Recm cezası, Bakori kentindeki şer'i mahkeme tarafından geçen cuma verildi. Tüm dünya bu insanlıkdışı islami uygulamaya karşı tepkilerini dile getiriyor. (Kaynak: Gazeteler, 23.03.2002) (Osmanlı'da recm bir kez [uygulanmıştı](#))

Pakistan

Pakistan, islam şeriatının ezmekte olduğu ülkelerden birisidir. Bu ülkede 15-40 yaş arasında ölen kadınların oranı %75'dir. Ölümünün büyük kısmı doğum sırasında gerçekleşir. Çünkü Pakistanlı kadınların %97'si kansızlık hastalığına sahiptir.

Pakistan'da tecavüze uğrayan kadın zina yapmış sayılır. Şikayet için karakola giderse "kötü ahlaklı kadın" damgası yer. Ayrıca polisler tarafından da tecavüze uğrama riski vardır. Dava mahkemeye giderse ya erkek haklı bulunur, ya da dava sürüncemede bırakılır. Üstelik kadının "fahişelik" suçlamasıyla cezaevine konulması da mümkündür. Pakistan'da hapishanelerdeki kadın mahkumların %75'i "zina" ile suçlanmaktadır. 1980'lerde Ziya Ül Hakk'ın şeriat yasalarını ilan etmesinden sonra tecavüz suçunda büyük bir artış meydana gelmiştir. Ziya Ül Hakk'ın danışmanı Dr İsrar Ahmet, bir televizyon konuşmasında "İslam toplumu yaratılana kadar hiç kimse tecavüz suçundan hüküm giyemez" şeklinde bir açıklama yaparak bu suçların artmasında etken oldu.

Eve kapatılan Pakistanlı kadınlarda güneş yüzü görmemekten kaynaklanan "osteomalasya" adı verilen bir çeşit kemik erimesi hastalığı çok sık görülür. Bu hastalık tüm Müslüman ülkelerde görülmüştür. 1980'de bir mollanın kıskırttığı kalabalık, babası belli olmayan bir bebeği taşıyarak öldürmüştür.

1991'de Benazir Butto'nun mollalara verdiği tavizler kadının durumunu daha da kötü hale getirmiştir. Peçeli bir kadınla erkeğin karşılıklı çay içtiği bir reklam bile dine aykırı olduğu gerekçesiyle yasaklanmıştır. Aynı şekilde "İslam'da dans etmek haramdır" gerekçesiyle şekerlerin dans ettiği bir şeker reklamı yasaklanmıştır.

Pakistan'da Kuran'la evlendirilen kadınlar vardır. Mülkiyetin bölünmemesi için yapılan bu uygulama ile Kuran'la evlenen kadın bir daha erkek yüzü göremez, evden bile çıkamaz, ylıkında saldırıya uğradı. Hala korumalar eşliğinde geziyor.

Ve, Hürriyet Gazetesinde 23.05.2000 tarihinde yayınlanan bir haber :

Pakistan'da kadınlara gülmek yasak, tecavüz caiz

Müşerref'ten dincilere taviz

Askeri yönetimin göz yumduğu aşırı dinciler, Pakistan'ı da Afganistan'a çevirme yolunda. Son olarak İslamabat polisi genç kız ve kadınların sokakta gülmesine yasak getirdi. Emniyet müdürüne göre, kadınlar böylece suça neden olmayacak. Pakistan'da tecavüze uğrayan kadınlar, 'gönül rızasıyla birlikte oldu' diye suçlanıp hapsediliyor.

YAKIN tarihe kadar Türkiye'yi örnek alan Pakistan, her geçen gün biraz daha aşırı dincilerin hakimiyetine giriyor. Afganistan'da Taliban hareketinin doğmasını sağlayan Pakistan, şimdi aynı hareketin ülke içindeki etkisine seyirci. En son olarak başkent İslamabat'ın Emniyet Müdürü, genç kız ve kadınların evleri dışında yüksek sesle gülmesine yasak getirdi.

Emniyet Müdürü Nasır Durrani, kadınların tamamen örtünmesini, yüzlerini erkeklerden saklamasını ve evlerinin dışında yüksek sesle gülmemesini istedi. Nasır Durani, böylece kadınların suçlulardan korunacağını savundu.

Kadınların bu kuralların dışındaki davranışlarının tahrik nedeni olduğunu öne süren Emniyet Müdürü, kadınların özellikle market, park ya da kamuya açık yerlerde kapanmasını istedi. Kadınların giyim

kuşamlarına daha dikkat etmesi gerektiğini belirten Emniyet Müdürü, kadın silüetinin tahrik ettiğini de sözlerine ekledi.

Bu arada, özellikle ülkenin Afganistan'la sınır kuzey ve batı bölgelerinde Taliban felsefesinin hakim olduğu belirtiliyor.

Namus Katliamı

General Pervez Müşerref liderliğindeki askeri yönetimin aşırı dinci etkinliğine göz yumduğu da gelen haberler arasında.

Pakistan'da tecavüz olayları da çok yaygın. İnsan hakları kuruluşları tecavüze uğrayan binlerce kadının hapisteye olduğuna dikkat çekiyor. Çünkü, tecavüz sanığı erkekler, kurbanlarının kendileriyle gönül rızasıyla birlikte olduğunu savunuyor.

Pakistan yasalarına göre, evlilik dışı ilişki suç kabul ediliyor ve sadece kadın hapsediliyor. Bu nedenle tecavüze uğrayıp da şikayette bulunan kadınların çoğu hapisteye. Böylece binlerce tecavüz suçlusu da kadınlar şikayet edemediği için cezazır kalıyor.

Yine insan hakları kuruluşlarının hazırladığı raporlara göre, her yıl ortalama bin kadın 'namus cinayetine' kurban gidiyor. Bırakın tecavüze uğramayı ya da evlilik dışı ilişkiye girmeyi, sokakta yabancı bir erkekle dolaşan kadınlar bile aile yakınları tarafından 'namuslarını kirlettiği' iddiasıyla öldürülüyor. Pakistan yasaları, cinayetin 'namus' nedeniyle işlenmesi halinde ceza indirimi yapıyor.

Pakistan'ın durumu hakkında ilave bilgi almak için aşağıdaki yazıyı okuyunuz.

Pakistan'da İslam

Prof. Dr. TÜRKKAYA ATAÖV

Cumhuriyet, 01.03.2000

Cinnah'tan sonrakiler İslamı "çözüm" olarak gördüler. Şeriat kendisine önerildiğinde Cinnah'ın tepkisiyse şu olmuştu: Hangi grubun şeriatı?

Pakistan 1947'de İslam adına tek modern devletti. İslama dayalı ayrı bir anayurt isteği, çağdaş tarihte, böylece, ilk kez yer alıyordu. O yılın Ramazan ayının en son cuma gününde, kurucu baba Cinnah Genel Vali oldu. Devlet eski Hint Müslümanlarının oldukça kalabalık bir bölümünün devletiydi ama, bayraktaki yaygın yeşilin yanındaki ince beyazın simgelediği gibi, Müslüman olmayan yüzde 5 de kalmıştı. Bundan böyle komşu Hindistan'daki en büyük azınlık da geride kalan milyonlarca Müslümandı. 1947'deki bölünmenin sınırın her iki yanında kalabalık din azınlıkları bırakması kaçınılmazdı.

Cinnah, Kurucu Meclis'te bağımsızlıktan üç gün önce, 11 Ağustos'ta, yaptığı konuşmada şunları söylemişti: "Dilediğiniz dine, kasta sahip olabilirsiniz. Bunun devlet işleriyle hiçbir ilgisi yoktur. Tümümüz devletin eşit yurttaşlarıyız. Zamanla Hindular ve Müslümanlar, din her insanın kişisel inancını ilgilendirdiği için dinsel anlamda değil, ama devletin yurttaşları olarak siyasal anlamda, Hindu ve Müslüman diye ayrılmayacaklardır." Bu sözler laikliğe, yani çağdaşlığa açılan bir umut ışığıydı. Büyük Cinnah 1948'de öldü. Pakistan'ın laiklik açılardan aldığı yol gösteriyor ki, bu düşünceler Cinnah'la birlikte gömüldü. Sonrakiler İslam'a tüm sorunların çözümü diye baktılar. Oysa, ulema şeriat düzenini Cinnah'a da önerdiğinde önderin tepkisi şuydu: "Hangi grubun şeriatı?"

Laiklik kolay bir iş değil! Bu inancı yasal temele oturtan Hindistan'da kurucu baba Nehru , ülkenin çeşitliliği kapsayan binlerce yıllık geçmişinde İmparator Asoka ve Türk - Moğol Sultanı Ekber 'in hoşgörüsünden hareketle, laikliği anayasanın bir ideolojisi yapmak istemişti. Hindistan'da bile önder kadro bu kavramdan aynı şeyi anlamıyor, bazıları yalnızca din ve devlet işlerinin ayrılmasını yeterli görüyordu. 1947 öncesi Hindistan'da din temeline dayalı "iki ulus" teorisini, aslında, Cinnah'tan önce bazı ırkçı Hindu çevreleri ortaya atmıştı. Pakistan'ı kuran Müslüman Cemiyeti Partisi 1906'da oluşturulduğunda tüm Hintlilere sesleniyordu, yalnız Müslümanlara değil. Müslümanlar için ayrı devlet görüşü 1940'da Lahor toplantısında resmîlik kazandı. Müslüman toprak ağası ve işadamı Hindu ve Sikh rekabetinden de korunmuş olacaktı. Bu ayrımın karşılıklı kıyımlara yol açtığı bilinir.

Gitgide kökleşen din, etnik bölünmeleri engelleyemedi. Doğu Bengal, 1971'de bağımsız Bangladeş oldu.

Toplum Ahmedileri Müslümandan saymadı; Hindistan'dan göçen "Muhacirler" i bir türlü benimseyemedi. Sind'de büyük bir toprak ağası olan Z. A. Butto "sosyalizm" dediği şeyin başına "İslam" sözcüğünü koymak zorundaydı. İngiliz Kurmay Akademisi yetiştirmesi General Eyüp Han gibi Batılı görünümülerin yerlerini General Ziya örneği tutucular alınca, "Nizam-ı Mustafa", yani Peygamber'in düzeni ve şeriat açıkça ileri bir hedef oldu.

Her alanda "Hat-tı İmam" , yani Humeyni 'nin çizgisi uygulanacaktı. Çalışma saatlerinde ve daire başkanlarının imamlığında namaza gidilecek, ek şeriat mahkemeleri kurulacak, bunların kararları temyiz olunmayacak, alkol alma, hırsızlık ve zina gibi suçlar için "hudut" cezaları verilecek, örneğin hırsızın (ince elenip sık dokuduktan sonra) eli kesilecek, kadınlar tepeden tırnağa "çadır" giymeye ve peçe takmaya itilecek, kız-erkek bir arada okumayacak, İslami İdeoloji Kurumu tüm yasaları Kuran ve sünnete uygunlukları açısından elden geçirecek, dersler ve ders kitapları da aynı ölçülere bağlı kalacak, televizyon ve radyo kurumları programlarını İslami öğretiye göre düzenleyecekler, "Müselman-ı Pâkbâz" yankılarıyla yeterince Müslüman olmayanlardan hiç değilse bazılarının işlerine son verilip yerlerine 'dini daha da bütünler' getirilecekti. 1988'de şeriat ülkenin en yüce yasası ilan edildi.

Bu gidişe muhalefet kaçınılmazdı. Bazıları dinci diktatör General Ziya'nın gerici, antidemokratik ve kadın hakları düşmanı olduğunu söylüyorlardı. "İslampesendler" de tam karşıtı, yapılanları az buluyorlardı. Esrarlı bir uçak patlamasıyla öldüğünde, birçok çevre buna bir "çözüm" gözüyle baktı. Onu izleyenler geriye dönemiyorlardı. Seçimle iktidara gelen Benazir Butto 'nun ilk işi Mekke'de (kısa hacılık sayılan) umrayı yapmak oldu; ne şeriat mahkemelerini kaldırdı, ne "hudut" yasalarına el atabildi. Bugünkü Pakistan, ülkeyi bir şiddet toplumuna dönüştüren radikal İslamcılarının cennetidir. Gençliğin "eğitiminde" daha fazla ağırlığı olan medreseler silahların da kolayca girdiği birer "cihad" merkezidir. Artık "özel ordular" niteliği kazanmış olan silahlı gruplar, bizde Hizbullah örneğinde görülenden çok daha ciddi ve açık biçimde, muhalifleri ve rakipleriyle gözler önünde hesaplaşmaktadırlar. Afganistan kökenli ve "mücahit" yaftalı paralı askerler, astronomik uyuşturucu gelirlerinden de dev nasiplerini alarak, Pakistan toplumunu sözüm ona din adına daha da çökertme yolundadırlar. Taliban'a özenen örgütlü, paralı ve silahlı medrese mezunları artık evlere girmekte ve (televizyon, kaset ve bazı kitaplar gibi) 'İslami olmayan' ne görürlerse tahrip etmektedirler. Örneğin, Malakana bölgesinden de sorumlu Birinci Bakan "İnşallah tüm İslam dünyasında şeriatın uygulanmasında örnek yer biz olacağız" demiştir. Neredesin Cinnah? Neredesin akliselim? Neredesin hoşgörünün en ufak kırıntısı?

"Müminlere vaaz ve irşad" adlı kitaptan

(Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı Mehmet Altunkaya)

İŞYERİNDE HAREM-SELAMLIK

Bir işyerinde halvet ve erkeklerle kadınların bir arada çalışmaları ve gayrimeşru yaşamaya vesile olacak şekilde bir arada bulunmaları kesinlikle haramdır.

KADIN SEKRETERE KADIN PATRON

Erkek işadamına kadın sekreter haramdır. Yabancı bir erkeğin tutması halvete ve yalnız başlarına kalmalarına vesile olacağı için caiz değildir.

KADINLA TOKALAŞILMAZ

İslam dini kadınla tokalaşmayı yasaklamakla kadını tezyif etmiyor (onu küçük düşürmüyor) bilakis şerefini kurtarıyor. Kötü niyetlilerin şehvetle el uzatmasına engel oluyor.

KAYINVALİDENİN ELİ TUTULMAZ

Bir kimse kayınvalidesinin elini tutar veya sıkarsa bu sebeple ikisinin veya birisinin şehvet hissi doğarsa Hanefi mezhebine göre zevcesi (eşi) kendisine ebediyyen haram olup nikahı gider.

KOCA ZEVCESİNİN AMİRİ

Kadın meşru herşeyde kocasına itaat etmekle mükellef kılınmıştır.

ZEVCENİZİ İNCELEYİN

Evlenecek kişi, zevcesini inceleyip almalıdır. Din edep ve ahlak bakımından zayıf karakterli kadınlardan herşey beklenir. Nitekim bu tür olanlar kayınpederleri ve kayınbiraderleri ile fuhuş yapmaktan çekinmezler.

Görüldüğü gibi, İslamiyet, kadın ve erkek arasında ayırmacılık yapmakta ve kadınları ikinci sınıf insan yerine koymaktadır.

Recm Cezası, İslamiyet'in değişmiş olduğunun güncel bir ispatı daha...

**Kimi müslümanın "İslamiyet adına" yaptığına kimi müslümanlar "İslamiyet'te yeri yok" diyor!
Hangisine inanılacak?**

Nijerya'da bir kadının "gayrimeşru doğum" (ne demekse????) yapmasından dolayı recm cezasına çarptırılması üzerine kimler ne dedi?

Recm, Kuran'da yoktur

İlahiyat profesörleri “recm” cezasının Kuran'da yer almadığını, fıkıhta (din adamlarının yorumları ve bunlara dayanan uygulamalar) bulunduğunu söylediler. Prof. Dr. Zekeriya Beyaz, “Bizi yorumlar bağlamaz” derken Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, recmi Hz. Ömer'e bağlamak isteyenlere kesinlikle inanılmaması gerektiğini vurguladı.

Not: Recm Kuran'da yoktur ama erkek hırsız ile kadın hırsız farketmez, hırsızların elinin kesilmesi cezası vardır. Ayrıca İslamiyete inanmayanların el ve ayaklarının çapraz kesilmesi cezası da vardır. (Bkz: www.kuranayetleri.cjb.net)

Zina'nın suç olduğunu düşünenler, bunun cezasını da merak edebilirler: Kuran'da, zina yapana 100 sopa vurulması cezası vardır.

Prof.Dr. Zekeriya Beyaz: "Şeriatta, fıkıhta var"

Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Zekeriya Beyaz, Kuran'da recm konusuyla ilgili her hangi bir ayet olmadığını belirtti. Prof. Beyaz, şunları söyledi:

“Recm, Arapların eski âdetlerinde vardır. Ama İslam bunu kabul etmemiştir. Kuran'da böyle bir konu yoktur. Ancak şeriatta vardır. Şariat İslam değildir, Kuran değildir. Şariat İslam adına, Kuran adına yapılan yorumlardır, fıkıhtır. Geçmişte din âlimlerinin İslam adına yapmış olduğu yorumlar içinde, içtihatlar içinde recm konusu da mevcuttur. Şu var ki bizi bu yorumlar bağlamaz, asıl olan Kuran'dır ve Kuran'da böyle bir şey mevcut değildir. İslam tarihinde, özellikle Türk İslam tarihinde recm olayı hemen hemen yok gibidir. Bir tane İstanbul'da Sultanahmet'te At Meydanı'nda yapılmış. Padişah da bundan hoşlanmamış, eleştirmiştir. Bir daha da böyle bir uygulama olmamıştır. İslamiyet eski örf ve âdetleri meşru kıldığı için içtihat söz konusu olmuştur.”

Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk

Tevrat'ta olan ceza

Eski İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, recmin Kuran'da yer almadığını, fıkıh terimi olarak zina suçu işlemiş evli kadın veya erkeğin halk önünde taşlanarak öldürülmesini anlattığını söyledi. Prof. Öztürk, şunları anlattı: “Kuran'da tanıklarla belirlenip kesinlik kazanmış bir zina suçu için evli-bekar ayrımı yapmadan bir tek ceza getirilmektedir. ‘Celde’ yani kamu otoritesinin uygun bulacağı sopa, çubuk türünden bir aletle bir grup insanın görebileceği bir yerde seksen kez vurmak. Bu vuruşun öldürme veya

yaralama maksadıyla yapılmaması gerektiği ittifakla kabul edilmektedir. Maksat, utandırma, caydırmaktır. Recm, Tevrat'ta bulunan bir cezadır. Neresinden bakarsanız bakın recm diye bir cezanın İslamda varlığını kabul, bizi içinde çıkamayacağımız çelişmelere, tutarsızlıklara, kuşkulara iter.'

(Ben şahsen Yaşar Nuri Öztürk'ün her söylediğine inanmıyorum. Çünkü, kendisi iki farklı tarihte yapmış olduğu Kuran çevirisinde Nisa 34. Suresi'ni iki farklı şekilde tercüme etmiştir. (Bkz: www.nisa34.cjb.net) Üstelik, Nisa 34'ün bu ikinci tercümesi, dünyadaki Kuran tercümelerine aykırı olarak yanlıştır.)

**

Murat Bardakçı: Osmanlı'da 1 kez uygulandı

Recm cezası, altı asır devam eden Osmanlı devletinde sadece bir defa, 1680'de, Dördüncü Mehmed'in saltanatı sırasında uygulandı ve Yahudi bir erkekle ilişkiye giren Müslüman bir kadın, Sultanahmet Meydanı'nda taşlanarak idam edildi.

Kadın, Aksaraylı Abdullah Çelebi adında bir adamla evliydi ve Yahudi bir erkekle basılmıştı. Rumeli Kazaskeri Beyazizade Ahmet Efendi, zina eden çifti yargıladı ve kadının taşlanarak öldürülmesine, erkeğin de kafasının kesilmesine hükmetti.

Türk hukuk sisteminde o zamana kadar görülmemiş olan bu karar, sarayda ve yönetim çevrelerinde tepkiyle karşılandı. Bazı yüksek bürokratlar kararı geri alması veya bir başka infaz biçimi uygulatması için Beyazizade'yi sıkıştırdılar, ancak baskılar ters sonuç verdi.

İnfaz günü, mahkumlar, Sultan Ahmed Camii'nin hemen karşısında bulunan burmalı taşın önüne getirildiler. Ortada iri taşlardan oluşan bir yığın vardı. Kadın, burada önceden kazılmış olan çukura beline kadar gömüldü ve infaz başladı. İlk taşı, recm hükmünü vermiş olan Rumeli Kazaskeri Beyazizade Ahmed Efendi attı ve bunu diğer taşlar takip etti. Kanlar içinde kalan kadının can vermesinden sonra Yahudi erkeğin de kılıçla boynu vuruldu.

Recm, eski Arap geleneklerinden

Recm cezası, Kuran'da yoktur. Kuran, zina eden erkekle kadına “100 sopa vurulmasını” emreder, ancak taşıyarak öldürme cezasına, yani recme yer vermez. İslamiyet öncesi Arap geleneklerinin yanı sıra Yahudi hukukunda da bulunan recm, sonraki asırlarda İslam hukukuna dahil edilmeye çalışılmış ve kaynak olarak Kuran değil, Hazreti Muhammed'in bazı hadisleri gösterilmişti.

Münif Fehim'in Osmanlı'daki tek recm cezası uygulamasını gösteren temsili resmi, Murat Bardakçı'nın özel koleksiyonunda bulunuyor:

Kaynak: Hürriyet 30.08.2002

Muhammed'in karıları ve cariyeleri

Muhammed'in birden fazla kadınla evlenmesi Medine dönemine ve yaşlılık günlerine rastlar. Hatice'den sonra, Hicret'e kadar yalnız Zem'a kızı Sevede ile evli kalmıştır. Hatice ile evlendiği sırada kendisi 25 yaşında, o ise 40 yaşında iki kocadan dul kalmış bir kadındı. 15 yıl birlikte yaşadılar. Hatice, Hicret'ten 3 yıl önce 65 yaşında öldü. Peygamberin hayatını evlilikler açısından birkaç dönemde görmek gerekir:

25 yaşına kadar bekâr
25-50 yaş arasında tek evlilik hayatı
50-60 yaş arasında çok evlilik hayatı
60 yaşından sonra hiç evlenmedi

Diğer yapıtlarda ileri sürüldüğüne göre, Muhammed aynı anda 9 kadınla evli olmuş. Taberi gibi bazı tarihçiler, 15 kadınla evli olduğunu söylerler. Bu doğrulanmış değildir. Rivayetlerden şu bilgiler çıkarılabiliyor: Zifaf olduğu 11, olmadığı 2 karısı olmuştur. Bunlara 2 cariyeyi eklersek 15 eder. Prof. Uman'a göre, doğrusunu “Allah bilir”.

Taberi ve başkaları Aişe'den rivayet ederler: “Peygamber evde ne yapardı?” diye sorulmuş. “Sizin yaptığınız

gibi” demiş”; “Şunu indirir, bunu kaldırır, ailelerinin işlerini görür, etlerini doğrar, evi süpürür, uşağa yardım eder.” Şöyle bir sözü vardır karılarını döven erkekler için: “Hem karılarını köle gibi döverler, hem de utanmadan onlara sarılır yatarlar.” (Kaynak: İbni Sa’d, c.8, s.148)

Arkadaşlarından Enes anlatır: “Peygamber 9 ya da 11 karısı varken, günün belirli saatlerinde bütün karılarını dolaşır, hepsi ile cinsel ilişkide bulunurdu”

Enes’e sordular: “Peki, Peygamber buna nasıl güç yetiştiriyordu?”

Enes şöyle dedi: “Biz aramızda, Peygamber’in otuz erkek gücünde olduğunu konuşurduk.” (Kaynak: Buhari, Tecrid/192)

Muhammed, karılarına eşit süre ayırır, aynı gece hepsini dolaşır, sıra kimdeyse onun yanında kalırdı. (Kaynak: Müsned, c.6, s.108)

Yolculuğa çıkmak istediğinde aralarında kura çeker, hangisi çıkmışsa onunla giderdi. Hac için hepsini yanında götürdü. (Kaynak: İbnü Sa’d, Tabakat)

Sevde:

Muhammed’in Hatice’den sonra, Hicret’e kadar birlikte olduğu tek kadın, Zem’a kızı Sevde’dir. İbnü Sa’d, Tabakat adlı yapıtında yaşlı olan Sevde’den bir ara Muhammed’in ayrılmak istediğinin ileri sürüldüğünü ama bunun doğru olmadığını söyler. Sevde, bir tarihten sonra, Peygamber’e olan sırasını Aişe’ye devrederek, bir özveri gösterecektir. Böylece Aişe, iki kişilik sıra elde eder.

Aişe:

Ebubekir’in kızı Aişe ile evlendiği zaman, kendisi 49, kız ise 6 yaşındaydı. Aişe, 9 yaşına gelene kadar onunla beraber olmadığı kabul edilir. Bebek oynarmış onunla.

Aişe’nin eşleri arasında ayrı bir yeri vardır. Zaten zaman içerisinde en uzun süre beraber olmuş karısı da odur. Onunla ilişkisi herhangi bir basit düşkünlük ya da anlık istek olayını har zaman aşmıştır. Muhammed’in kendisinden 15 yaş büyük Hatice’den (ve yine yaşlı Sevde’den) sonra, 43 yaş küçük Aişe’ye bağlanması ilginçtir. Hatice ile Aişe arasında 59 yaş fark var. Neredeyse, Muhammed’in bütün hayat süresi..

Muhammed’in sübyan Aişe ile evlenmesi hakkındaki aşağıdaki yazı ve sahih hadisler hiçbir yorum yapılmadan, tamamen İslami kaynaklardan alınmıştır.

Muhammed’in en küçük karısı Aişe’dir. Muhammed 52 yaşında iken, 9 yaşında olan Aişe ile gerdeğe girmiştir (Aişe, Muhammed ile evlendiğinde 6 yaşında idi (Bkz:Buhari, e’s Sahih, Kitabı Menakıbı’l-Ensar/44; Tecrid, Hadis no:1553; Müslim, e’s-Sahih, Kitabı’n-Nikah/69, Hadis no:1422) ,demek ki 3 yıl beklenilmiş).Bunun üzerine, islam hukuku bundan bir sonuç çıkarıyor ve "9 yaşındaki bir kız, "müştehat" (şehvete konu olabilecek çağda sayılır) deniyor. Ve de bu nedenle, bir erkeğin 9 yaşındaki bir kızla evlenebileceğini bildiriyor bir fıkıh hükmü olarak(Bkz:Muhammed Ali

Tehanevi, Keşşafu ıstılaha-tı’l-Fünun,1/788).

M. Sofuoğlu (Cilt 4, Syf - 318,319)
Sahih-i Müslim ve Tercümesi

Babanın Küçük Bakire Kızı Evlendirmesi Babı

1422.....: Aişe şöyle dedi: Ben altı yaşında iken Resulullah beni (nişan) akdi yaptı. (Üç yıl sonra) ben dokuz yaşında bir kız iken de benimle evlendi. Aişe dedi ki: Biz Medine’ye geldik. Akabinde ben bir ay sıtmaya tutuldum, hummanın şiddetinden saçım döküldü. (Hastalıktan kurtulunca) saçım gürleşt ve omuzlarıma kadar uzadı. Bir kere ben arkadaşlarımla beraber bir salıncak üzerinde oynarken annem Ummu Ruman bana doğru geldi ve beni çağırdı. Ben de annemin yanına geldim. Benden ne isteyeceğini bilmiyordum. Annem elimden tuttu sonunda beni evin kapısı önünde durdurdu. Bende yorgunluktan dolayı “heh, heh” diyerek kaba kaba soluyordum. Nihayet derin derin soluyuşum geçti. Sonra beni eve soktu. Evde Ensar’dan birtakım kadınlarla karşılaştım. Bu kadınlar: Hayır ve bereket üzere, en hayırlı kismete dediler. Annem beni bu kadınlara teslim etti. Onlar da başımı yıkadılar ve üstümü başımı düzelttiler. Duha vaktinde Resulullah’ı habersizce görmekten başka beni hiçbir şey heyecanlandırmadı. Akabinde Ensar kadınları beni Resulullah’a teslim ettiler. Aişe: Peygamber beni altı yaşında bir kız iken akid yaptı, dokuz yaşında bir kız iken de benimle evlendi demiştir.

Ma'mer, Zuhri'den, o da Urve'den, o da Aişe'den haber verdi ki: Peygamber Aişe'yi yedi yaşında bir kız iken akid yaptı, dokuz yaşında ve oyuncakları beraber iken de evlendi ve nihayet Aişe on sekiz yaşında bulunduğu sırada Resulullah vefat etti.

Aişe şöyle demiştir: Resulullah Aişe'yi altı yaşında iken akid yaptı. Aişe dokuz yaşında bir kız iken Resulullah'ın evine gidip zifaf oldu. On sekizlik bir kadın iken de Resulullah vefat etti.

6542 - Abdullah İbnu Mes'ud radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam, Hz. Aişe radiyallahu anha ile yedi yaşında iken onunla nikahlandı, dokuz yaşında iken zifaf yaptı. Resulullah aleyhissalatu vesselam, Hz. Aişe onsekiz yaşlarında iken vefat etti"

5607 - Hz. Aişe radiyallahu anha anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm benimle Şevvâl'de nikâh yapmıştı. Şevvâl'de gerdek yaptı. Yanında hangi kadını benden daha bahtlı idi?" (Urve der ki: "Hz. Aişe radiyallahu anha) yakınlarından olan kadınları şevvâl ayında gerdeğe sokmayı müstehab addederdi."

Müslim, Nikah 73, (1423);
Tirmizi, Nikah 9, (1093);
Nesai, Nikah 77, (6, 130).

5575 - Hz. Aişe radiyallahu anha anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm, ben altı yaşında iken benimle evlendi. Medine'ye geldik. Benî'l-Hâris İbnu'l-Hazrec kabilesine indik. Ben hummaya yakalandım. Saçlarım döküldü. (İyileşince) saçım yine uzadı. Annem Ümmü Rumân, ben arkadaşlarımla salıncakta oynarken, bana geldi, benden ne istediğini bilmeksizin yanına gittim. Elimden tuttu. Evin kapısında beni durdurdu. Evimizde, Ensârdan bir grup kadın vardı. "Hayırlı, bereketli olsun!", "Uğurlu mübarek olsun!" diye dualar, tebrikler ettiler. Annem beni onlara teslim etti. Onlar kılık-kıyafetime çeki düzen verdiler. Beni, (kuşluk vakti aniden) Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm(ın gelişinden) başka bir şey şaşırtmadı. Annem beni O'na teslim etti. O gün ben dokuz yaşında idim."

Buhari, Nikâh 38, 39, 57, 59, 61;
Müslim, Nikah 69, (1422);
Ebu Dâvud, Nikâh 34, (2121); Edeb 63, (4933, 4934, 4935, 4936, 4937);
Nesai, Nikah 29, (6, 82).

5574 - Urve merhum, Hz. Aişe radiyallahu anha'dan şunu nakletmiştir: "Hz. Peygamber aleyhissalâtu vesselâm bana dedi ki: "Rüyamda sen bana üç gece gösterildin: Melek seni bana bir ipek parçası içerisinde getirdi ve "Bu senin zevcendir, aç onu!" dedi. Ben de açtım, içindeki sendin. Ben: "Bu rüya Allah katından ise, onu gerçekleştirecektir" dedim."

Buhari, Nikâh 9, 35, Ta'bir 20, 21;
Müslim, Fezâilu's-Sahâbe 79;
Tirmizi, Menakıb (3875).

4448 - Hz. Aişe radiyallahu anha anlatıyor: ""Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm'ın hanımlarından hiçbirine, Hz. Hatice radiyallahu anha'ya karşı duyduğum kıskançlığı hiç duymadım. Halbuki onu hiç görmüşlüğüm de yok. Ancak, Aleyhissalatu vesselam onun yâdını çok yapardı. Ne zaman bir koyun kesip parçalara ayırsa Hatice'nin dostlarına da gönderirdi. Bazan ona: "Sanki dünyada Hatice'den başka kadın yok!" derdim de bana: "(Onun gibisi var mıydı, o şöyleydi, o böyleydi..! (Öbür kadınlar beni çocuktan mahrum ederken) benim çocuklarım ondan oldu" diye karşılık verirdi. (Hz. Aişe derki: İçinden " Bir daha Hatice hakkında kötü söz söylemeyeceğim" dedim)." Hz. Aişe devamla der ki: ""Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm, Hatice'den üç yıl sonra benimle evlendi."

Buhari, Menakıbu'l-Ensar 20, Nikah 108, Edeb 73, Tevhid 32;
Müslim, Fezailu's-Sahabe 73, 74, 77, 78, (2434, 2435, 2436, 2437);
Tirmizi, Menakıb, (3885, 3886).

6577 - Hz. Aişe radiyallahu anha anlatıyor: "Ben Resulullah aleyhissalatu vesselam'ın yanında iken bebeklerimle oynardım. Aleyhissalatu vesselam da benim kız arkadaşlarımı bana gönderirdi. Arkadaşlarımla beraber oynardık."

5607 - Hz. Aişe radiyallahu anha anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm benimle Şevvâl'de nikâh yapmıştı. Şevvâl'de gerdek yaptı. Yanında hangi kadını benden daha bahtlı idi?" (Urve der ki: "Hz. Aişe radiyallahu anha) yakınlarından olan kadınları şevvâl ayında gerdeğe sokmayı müstehab addederdi."

Müslim, Nikah 73, (1423);
Tirmizi, Nikah 9, (1093);
Nesai, Nikah 77, (6, 130).

6542 - Abdullah İbnu Mes'ud radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam, Hz. Aişe radiyallahu anha ile yedi yaşında iken onunla nikahlandı, dokuz yaşında iken zifaf yaptı. Resulullah aleyhissalatu vesselam, Hz. Aişe onsekiz yaşlarında iken vefat etti"

6547 - Ebu Saidi'l-Hudri radiyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalatu vesselam, Hz. Aişe radiyallahu anha'yı, elli dirhem değerinde ev eşyası mukabilinde nikahladı."

14- Aişe(rah)anlatıyor;

“Resullah ‘ın yanında kızlarla oynuyordum ,benimle birlikte oynayan arkadaşlarım vardı.Resullah (s.a.) eve girdiği zaman onlar gizlenirlerdi. Kendisi evde olmadığı zaman – onları bana gönderir,benimle oynarlardı..”204

Muhammed’in hayatında ayrı bir yeri vardır Aişe’nin. Yalnız şimdiki zamanı değil, geleceği de; yalnız karı-kocalığı değil, politikayı da temsil eder. Bir çeşit doğal mirasçısı, Müslümanlığın mirasçısı (Ebu bekir) odur. Burdan alınır, Aişe’nin Peygamber karşısında, demokratik denilebilecek bir söz ve eleştiri bağımsızlığı da oluşmuştur.

Aişe, Ahzab suresinin 50. Ayetine tepki gösterdi. Bilindiği gibi o ayetin içeriği şöyledir:

“Mehirlerini verdiğin eşlerini; Allah’ın sana ganimet olarak nasip ettiği cariyeleri; seninle birlikte göç eden amca, hala, dayı, teyze kızlarını; seninle evlenmek istiyorlarsa, salt sana özgü bu durum olarak, hepsini helâl kıldık. Onlar mehirlerini Peygamber’e bağışlayabilirler. Bu konuda güçlük çekmeyeyin diye onların da üzerlerine neyi farz kıldığımızı bildirdik; Allah bağışlayandır, acıyandır.”

Aişe’nin ayet konusundaki tepkisi şu noktada olmuş: “Bir kadın kendini Peygamber’e mi armağan edermiş? Ne kadınlar varmış şu dünyada!”

Aişe’nin sıra konusunda, Peygamber’in dilediği karısının yanında daha fazla kalması konusunda da soruları olmuş. Ne var ki, tam o soruların yöneltildiği sırada bir ayet daha gelir: Ahzab suresinin 51. Ayeti. Şöyle: “Ey Paygamber, bunlardan kimi istersen geri bırakır, dilediğini alabilirsin. Boşadığını yeniden almanda da bir vebal yoktur sana..”

Aişe, bu ayet üzerine kendini tutamamış, “Görüyorum ki,” demiş, “Senin Allah’ın yalnız senin şeyinin keyfi için koşturuyor.” (Kaynak: Buhari, Tefsir/7; Tecrid, Hadis/1721; Müslim, Rıda/49,50-Hadis/1464; İbni Mace, Nikah/57-Hadis/200; Ahmet Ibn-i Hanbel, 6/134, 158, 261)

Aişe, daha önce de değinildiği gibi, şer’i hükümlerde çok bilgiliydi. İmam Zekeşi, bu hükümlerin onda birinin Aişe kanalı ile geldiğini söyler. Ayrıca, Aişe’nin şiir, eski Arap tarihi, gökbilim ve tıp alanlarında derinleştiği kabul edilmiştir. Eşi üzerindeki etki gücü, bu niteliklerinden de ileri geliyor olsa gerektir.

Zeynep:

Cahş’ın kızı Esed’li Zeynep’i evlenmesi bir yönden ayrıca çok ilginçtir. Araplarda, Cahiliye devrinde, yaygın bir uygulama vardı: Oğlan çocuklarını evlat edinme, onları özoğul gibi nesebine bağlama, miras verme.. Bunun sonucu olarak, baba ile oğgulluk birbirinin karısını, kızını nikahlama hakkına sahip değildi. Tıpkı, baba-oğul hukukundaki gibi.

Muhammed, bu uygulamayı yıktı, oğulluğu ve azadlı kölesi olan Zeyd’in karısı Zeynep’le evlendi. Zeynep aynı zamanda Peygamber’in halasının kızı. Ve zaten, baştan Zeyd’le evlenmek istememiş. Peygambere bir gönül yakınlığı var. Ama yine de onun uygun görmesi sonucunda Zeyd’le evlenmiştir.

Muhammed bir gün Zeyd’le görüşmek için onun evine gider. Zeyd yoktur. O sırada Zeynep içeride çamaşır yıkamaktadır. Duygular coşar. Muhammed şu sözleri söylemekten kendini alamayarak evden çıkar. “Ya mukallibel kulum!” (Ey kalpleri evirip çeviren Allah’ım, gönlümü çeviriverdin!)

Zeyd eve gelince Zeynep olayı ona anlatır. Zeyd, içinde karısını yitireceği gibi bir önseziyle Peygamber’e koşar.

“Zeynep’i sevdinse, ben boşayayım, sen al” der.

Muhammed’in karşılığı:

“O nasıl söz? Karını boşama, Allah’tan kork!” Ancak, içten içe, boşamasını da istemektedir. Bu istek, Ahzab suresindeki 51.ayetinde ortaya çıkar.(kaynak: Bu ayetle ilgili tefsirler, taberi tefsiri)

Zeyd, Zeynep’i boşar. Böylece Ahzab suresindeki (37.ayet) şu sözler de açıklık kazanmış olur: “Şimdi madem

ki Zeyd onunla ilişkisini kesti; biz onu sana eş yaptık.”

Zeynep’le Muhammed arasındaki ilişkide, cinselliğin çok ağır bastığı söylenebilir: “Bir kadın gördüğü zaman hemen eve gelir, Zeynep’le cinsel ilişkide bulunurdu” (Kitabun Nikah, s.127)

Günlerin cinsellik yönünden ortamını Peygamber’in arkadaşlarından Cabir şöyle anlatır: “Biz Mina’ya giderken zekerlerimizden meni damlıyordu” (kaynak: Buhari, Hac/81; Umre/6; Şirket/7; Muslim, hac/141; Hadis/1216; Neşe-I Menasik/77; Ibn-I Meca, menasik/77 Hadis/2980; Ahmet Ibn-I Hanbel, Müsned 3/317-366)

Hafsa:

Hicret’in 2.yılında Ebubekir’in kızı Aişe ile evlenen Muhammed, bir yıl sonra da Ömer’in kızı hafsa’yı karıları arasına katar.

Hafsa, Huzeyfe oğlu Hanis’le evliydi. Kocasını Uhud savaşında aldığı yaralarla fazla yaşayamadı. Muhammed, dul kalan Hafsa’yı önce başkaları ile evlendirmeyi düşündü. Bu konuda Ebubekir’i ve Osman’ı yokladı; onlarda belirli bir istek görmedi. Olaydan haberli olan Ömer çok üzölmüş gibiydi. Daha sonra, Hicret’in 3.yılında Muhammed Hafsa ile kendisi evlendi. Ömer’in yüreğine de su serpildi.

Ummü Habibe

Ebu Süfyan’ın kızı Ummü Habibe Ramle.

Peygamber onunla Hicre’ın 7.yılında evlendi. Ummü habibe, kocası Ubeydullah bin Cahş el-Esedi ile birlikte müslüman olmuştu. Daha sonra Habeşistan’a gittiler. Kocasını din değıştirip Hristiyan olunca ondan ayrıldı. Peygamber, Habeşistan Kralı Necaşı’ye haber göndererek Ummü Habibe’yi istedi. Necaşı, kadına, Resulullah’ın yerine 400 dinar mehir ve birçok değeri hediye verdi. Muhammed, Ummü Habibe Medine’ye gelince onunla evlendi. Bu akrabalık bağı Ebu Süfyan’ı duygulandırmıştı. Bir yıl sonra o da müslüman olacak.

Ummü Seleme:

Mahzumoğulları’ndan Ummü Seleme Hind de, kocası Ubeydullah bin Cahş el-Esedi ile birlikte Habeşistan’a gitmişti. Kocasını Uhud savaşından sonra öldü.

Peygamber, Medine’ye dönen Ummü Seleme’ye şöyle buyurdu: “Allah’a yalvar, felaketine karşılık seni ödüllendirsin; ondan daha iyi bir eş versin sana.”

Sonra da ona evlenme teklifinde bulundu.

Kadın, yaşlı ve kıskanç olduğunu, yetim çocukları bulunduğunu söyleyerek özür dilemeye kalkınca, Peygamber kendisinin daha yaşlı olduğunu; Allah’ın o kıskançlık duygusunu mutlaka gidereceğini; yetimlere gelince, onlar için hiç merak etmemesini, onların Allah’a ve resulüne kaldığını söyledi.

Evlenme gerçekleşti.

Peygamberin eşlerinin rivayet ettikleri hadis sayısının 3 bini aştığı bilinir. En çok hadis rivayeti Aişe’ye aittir. (2210 hadis) Peygamberin karıları arasında Ummü Seleme de ondan sonra gelir: 378 hadis.

Muhammed’in karıları iki grup oluşturmaktaydı: Birinci grupta Aişe, Hafsa, Safiye ve Sevede vardı. İkinci grubun başını da Ummü Seleme çekmekteydi.

Müslümanlar, peygamber’in Aişe’ye karşı büyük sevgisini bildikleri için, sözelimi bir armağan vereceklerse, bunu mutlaka Muhammed’in onunla birlikte olacağı güne rastlatırlardı. Yaygınlık ve düzenlilik kazanan bu olayın öbür eşler arasında dedikodulara yol açmaması, tepkiler uyandırmaması olanaksızdı. Özellikle Ummü Seleme grubundan “annelerimiz”, ona gidip durumu Resulullah’a anlatmasını istediler: Armağanlar mı sunulacak, hediyeler mi söz konusu, bu, karılar arasında hiçbir ayırım gözetilmeksizin yapılmalıydı.

Ummü Seleme, kendi nöbet gününde olayı ve kumalarının isteğini Peygamber’e ilettil. Ancak, peygamberin ağzından bu konuda tek sözcük çıkmadı.

Ertesi gün, öbür eşler Ummü Seleme’den bir açıklama beklediler. O da olanı biteni, peygamber’in o konuda konuşmadığını anlattı. Şöyle bir ortak karara varıldı: Peygamber’den bir karşılık alıncaya kadar Ummü Seleme olayı tekrar tekrar gündeme getirecek..

Ummü Seleme'nin üst üste yeni birkaç girişimi de sonuçsuz kaldı. Resulullah gülümsüyordu; yine de tek sözcük almak olanaksızdı ağzından. Ümmü Seleme, misyonu gereği sorması gereken soruları sürdürdü.

Sonunda Peygamber konuşacaktı: "Aişe'yi söz konusu ederek beni üzme. İşte söylüyorum: Vahiy, yalnız onun günündeyken gelir bana!"

Ummü Seleme şaşırmıştı. "Seni üzdüğüm için Allah bu günahımı bağışlasın" demekle yetindi.

Ama, ortaklar aynı konuda bu kez peygamber'in kızı Fatıma'ya başvuracaklardı. Fatıma, babasına durumu anlattı.

"Karıların" dedi, "Allah'ı tanık göstererek, Ebu bekir'in kızı konusunda senden adalet diliyorlar."

Peygamber karşılık verdi: "Kızım, doğru söyle, sen beni seviyor musun?"

"O nasıl söz! Nasıl sevmem?"

"Oyleyse, benim sevdiğimi de sev!"

(kaynak: Buhari, Hibe/8; Tecrid/1130)

Cüveyriye:

Peygamber, Kureyş'in ileri gelenlerinden Hâris'in kızı Cüveyriye ile Hicret'in 5.yılında evlendi. Mustalik savaşında ailesinin üyeleriyle birlikte tutsak düşen Cüvetriye 13 yaşında dünya güzeli bir kızdı. Peygamberle görüşme dileğinde bulundu. Tutsak olarak, Sabitbin Kays'ın payına düştüğünü, azad olabilmek için onunla anlaşmış bulunduğunu, bu konuda kendisine kolaylık gösterilmesini diledi.

Peygamberin ona şöyle dediği yazılmıştır:

"Daha iyi bir teklifim var"

"Nedir ya Resulullah?"

"Sabit'e vereceğini ödeyeyim, seni ben alayım."

(Cüveyriye sevincinden uçarak):

"Tamam ya Resulullah, kabul!"

(Kaynak: İslamda Çok Evlilik Ve Resulullah, Prof.Abdullah Ulvan, çeviren İsmail Hakkı Sezer)

Nikahtan hemen sonra, Müslümanların elindeki bütün Beni Mustalik tutsakları (700 kişi) salıverildi. (Kaynak: Buhari, Itkr,13)

Safiye:

Ahtap bin Huyeyy'in kızı Safiye, Hicret'in 7.yılında Muhammed'in karıları arasına girdi. Safiye, Beni Nadir Yahudilerindendir. Kocas, Hayber savaşında öldürülmüş, kendisi tutsak olmuştu. Dihyet'ül Kelbi'nin payına düştü. Ahsab tarafından hemen peygamber'e yetiştirildi. Safiye öylesine dilber bir kadındı ki, ancak Resulullah'a yakışır. Ayrıca, kavminin hanımefendisi olan bu kadına kendinden aşağı gördüğü bir kişinin yanında cariyeye işlemi işlemi uygulanmasının engellenmesi gerekirdi.

Sonuçta Muhammed onunla evlendi. (Kaynak: Buhari, El Magazil 38; Asab 30-32; Hucurat 11; Talak 1.ayet)

Zeynep bir keresinde Safiye'ye "Yahudi Karı" diye seslenmişti. Peygamber bu saldırıyı cezalandırdı, bir ay Zeynep'e yaklaşmadı. Ayşe'nin safiye için, "Boyu da pek kısa, yere çok yakın" demesi üzerine şu karşılığı vermiş: "Bir laf ettin ki, koca enizi bulandırır" (kaynak: Buhari, Ebu davud ve Tirmizi)

Anlaşıyor ki, Safiye'nin eşsiz güzelliği ve yhudi kökenli oluşu zaman zaman öbür ortakların kendisine karşı birleşmelerine yol açmış. Tirmizi rivayet eder: Aişe ve Hafsa, "Biz Resulullah'ın yanında Safiye'den daha değerliyiz" demişler. Bu söz, Safiye'nin kulağına gitmiş. Peygamber'e söylemiş. Peygamber'in verdiği karşılıktaki, onun Yahudiliğiyle ilgili çok zarif bir ima da var: "Şöyle diyemez miydin, benden değerli nasıl olabilirsiniz ki, eşim Muhammed, babam Harun, amcam Musa!"

Bir keresinde de Peygamber ve Safiye sözleştiler; öbür kadınlara örnek olsun, hatta bir bakıma ders olsun diye, bir ay boyunca hiç beraber olmayacaklardı. Bu söz tutuldu. (kaynak: Buhari ve El Müslim; Taberi tefsirinde Tahrim suresi)

Haris'in kızı Meymune Huzeyme kızı Zeynep:

Peygamber'in son iki karısı Haris'in kızı Meymune ile Huzeyme kızı Zeynep'tir. Meymune ile Hicret'in 7.yılında evlendi. Huzeyme kızı Zeynep'I, Esed'li Zeynep'ten ayırmak gerekir. Peygamber'in hayatında olay yaratan karısı ikincisidir. Huzeyme kızı Zeynep, Peygamber'den önce ölmüştür.

Esma Ve Amre:

Muhammed'in nikah kıyıp da karı-koca olmadan ayrıldığı iki karısı daha var: Kindeoğulları'ndan Numan'ın kızı Esma ve Kilab kabilesinden Zeyd'in kızı Amre. Peygamber, Esma'nın, zifaf sırasında alaca illetine tutulmuş olduğunu farketti ve mut'asını (bedelini) vererek baba evine yolladı. Amre ise daha yeni müslüman olmuştu. Peygamber'in yanına girince onu pek istemez tavırlar takındı, ona da bedeli ödendi; ve ailesine geri gönderildi.

İki cariye: Marya ve Reyhane

Şem'un kızı Marya, Kıpti kökenli ve Hristiyandır. Muhammed'e Mısır Mukavkıs'I (piskopos) dört cariye armağan eder. Marya, bunlardan biri. Peygamber'in ona karşı özel bir düşkünlüğü olduğu anlaşılıyor. Aşağıdaki olay bunu göstermekte. Muhammed bir gün karılarından Hafsa'nın odasına girer. Odada Hafsa değil, Marya bulunmaktadır. O sırada Hafsa, babasının evine gitmiş. Muhammed ve Marya, Hafsa'nın yatağında birleşirler. Tam o sırada Hafsa içeri girer. Muhammed henüz işini bitirmemiştir. Hafsa'ya biraz beklemsini söyler; bazı açıklamalarda bulunacaktır ona. Sonunda Hafsa, kendisini tutamaz şöyle konuşur: "Nasıl iştir bu? Bir köle ile benim günümde ve benim yatağımda birleşiyorsun?" Peygamber kendisine bir müjdesi olduğunu söyler ve hemen ekler: Kendisinden sonra Ebu Bekir, daha sonra da babası Ömer halife olacaktır. Ne var ki Hafsa hiç de orali olmayacak, tepkisini sürdürecektir. Peygamber bu kez yemin verir: "Vallahi billahi bir daha onunla beraber olmayacağım, ama sen de olayı kimseye söyleme." Ne var ki, Muhammed Marya'yı bir türlü unutmamaktadır. İmdadına bir ayet; şu sözlerle başlayan bir ayet: "Ya Muhammed, karıların memnun olacak diye, helal şeyden niçin kendini yoksun bırakırsın; Allah çok bağışlayan ve acıyandır."

Obür cariye Reyhane Yahudi'ydi. (Kaynak: Tahrim suresi, 1.ayet) Söz konusu ayetin gelişi konusunda bir de bal şerbeti öyküsü ileri sürülür; ama ayetin asıl dayanağı yukarıdaki öyküdür. (Kaynak: Tefsirler; örneğin Taberi tefsiri 28/100 ö; F.Razi, 29/41 ö; (Sabuni'de, bal şerbeti öyküsünün ayetin iniş nedeni gösterildiği ancak asıl nedenin Marya olayı olduğu vurgulanır, 3/406)

Kaynak: Turan Dursun, Tabu Can Çekişiyor Din Bu 4, Kaynak Yayınları.

Cennette kadınlara birşey vaadediliyor mu? Hayır!..

Su "imtihan yeri(!)" dünyada, imtihani gecip cennete gidecek erkekleri, memeleri yeni kabarmış, ceylan gozlu, beyaz tenli huriler, şarap ırmakları, soguk sular, meyveler, ve de "gılmanlar" bekliyor..

Bakalım, Kuran, "Cennet" ile ilgili ayetlerinde ne diyor?

Cennette Seks Ve Huriler :

Duhan/44/54. Bu boyledir; onlari iri siyah gozlu hurilerle eslendiririz.

Tur/52/19-20. Onlara soyle denir: "Islediklerinizden oturu, dizi dizi tahtlara yaslanarak afiyetle yiyecek icin.Onlara, ceylan gozlu esler veririz."

Rahman/55/56. Orada, bakislarini yalniz eslerine cevirmis, daha once ne insan ve ne de cinlerin dokunmus oldugu esler vardır.

Rahman/55/57. Oyleyken, Rabbinizin nimetlerinden hangisini yalanlarsiniz?

Rahman/55/58. Onlar yakut ve mercan gibidirler.

Rahman/55/70. Oralarda iyi huylu guzel kadinlar vardır.

Vakia/56/35-8. Biz ceylan gozluleri, defterleri sagdan verilenler icin yeniden yaratmisizdir; onlari bakire,

*eslerine duskun ve hepsini bir yasta kilmisizdir. **

78/Nebe 31. Süphesiz takvâ sahipleri için de basari ödülü vardır.

78/Nebe 32. Bahçeler,baglar,

78/Nebe 33. Göğüsleri tomurcuk gibi kabarmis yasit kizlar,

78/Nebe 34. Ve içki dolu kâse(ler) .

76/El-Insan 19. O insanların etrafında öyle ölümsüz genç nedîmler dolasir ki, onlari gördüğünde, etrafa saçilip dagilmis inciler sanirsin.

76/El-Insan 20. Ne yana bakarsan bak, (yiginla) nimet ve ulu bir saltanat görürsün.

76/El-Insan 21. Üzerlerinde yesil ipekten ince ve kalin elbiseler vardır; gümüs bilezikler takinmislardır. Rableri onlara tertemiz bir içki içirir.

76/El-Insan 22. (Onlara söyle denir:) Bu, sizin için bir mükâfattir. Sizin gayretiniz karsiligini bulmustur.

37/Es-Saffat 43. Naîm cennetlerinde .

37/Es-Saffat 44. Tahtlar üzerinde karsilikli otururlar.

37/Es-Saffat 45. Onlara pinardan (doldurulmus) kadehler dolastirilir.

37/Es-Saffat 46. Berraktır, içenlere lezzet verir.

37/Es-Saffat 47. O içkide ne sersemletme vardır ne de onunla sarhos olurlar.

37/Es-Saffat 48. Yanlarında güzel bakislarini yalnız onlara tahsis etmis, iri gözlü esler vardır.

37/Es-Saffat 49. Onlar, gün yüzü görmemiş yumurta gibi bembeyazdır.

Cennette Seks Erkekleri (Gilmanlar):

Tur/52/24. Sedefteki inciler gibi olan gencler yanlarında dolasirlar.

Vakia/56/17-21. Olumsuz gencler yanlarında, bas agrisi ve donmesi vermeyen bembeyaz bir kaynaktan doldurulmus kaseler, ibrikler, kadehler; sececekleri meyveler, arzulayacaklari kus eti ile dolasirlar.

Insan/76/19. Yanlarında ölümsüz gençler dolasir; onlari gordugunde sacilmis birer inci sanirsin.

Şarap:

Muhammed/47/15. Allah'a karsi gelmekten sakinanlara soz verilen cennet soyledir: Orada temiz su irmaklari, tadi bozulmayan sut irmaklari, icenlere zevk veren sarap irmaklari, suzme bal irmaklari vardır. Onlara orada her türlü urun ve Rablerinden magfiret vardır. Bunlari durumu, ateste temelli kalana ve bagirsaklarini parca parca edecek kaynar su icirilen kimselerin durumu gibi olur mu?

Saffat/37/45-7. Basagrisi vermeyen, sarhos etmeyen, icenlere zevk bahseden bembeyaz bir kaynaktan doldurulmus kadehler sunulur.

Vakia/56/17-21. Olumsuz gencler yanlarında, bas agrisi ve donmesi vermeyen bembeyaz bir kaynaktan doldurulmus kaseler, ibrikler, kadehler; sececekleri meyveler, arzulayacaklari kus eti ile dolasirlar.

76/El-Insan 5. Iyiler ise, kâfûr katilmis bir kadehten (cennet sarabi) içirler.

76/El-Insan 6. (Bu,) Allah'in has kullarinin içtikleri ve akittikçe akittikleri bir pinardir. Orada koltuklara kurulmus olarak bulunurlar; ne yakici sicak görülür orada, ne de dondurucu soguk.

76/El-Insan 14. (Cennet a?açlarinin) gölgeleri, üzerlerine sarkar; kolayca koparilabilen meyveleri istifadelerine sunulur.

76/El-Insan 15. Yanlarında gümüşten kaplar ve billûr kupalar dolastırılır.

76/El-Insan 16. Gümüşten öyle kadehler ki onları istedikleri ölçüde tayin ve takdir etmişlerdir.

76/El-Insan 17. Onlara orada bir kâseden içirilir ki (bu sarabın) karisiminde zencefil vardır.

76/El-Insan 18. (Bu sarap) orada bir pinardandır ki adına Selsebîl denir.

Bu ayetleri okuyunca, Cennet'te neler olduğunu öğreniyoruz.. Bu "Dünya"da yasak olan ne varsa, basta evli olmadan yapılacak seks ve şarap, orada serbestmiş.. Dikkati vceken husus, tüm ayetler, "erkeklerle" hitaben söylenmiş .. Ancak, "Gilman" meselesini anlamıyorum, bunlar erkekleri memnun edecek erkekler midir, yani homoseksüel midirler, yoksa, kadınları memnun edecek erkekler midir?

Bir de esas merak ettiğim, kadınları cennette nelerin beklediği? Kadınlar cennette cinsel isteklerini nasıl tatmin edecekler? Kendi cinslerinden olan huriler ile mi, "gilman"lar ile mi, yoksa, kendileri gibi imtihani gecip cennete giren diğer "mumin" erkekler ile mi? Cennetteki müminler, hurilerle keyif ederlerken, cennete layık görülmüş mümineler ne olacak? Kim memnun edecek mümineleri?

Aklıma gelen önemli bir soru: Cennette kiskançlık var mı?

Bir mümine, mumin olan eski kocasını bir gilman veya huri ile ask yaparken görünce, kiskanacak mı?

Bir mümin, bir mumine olan eski karısını, cennette bir gilman, veya bir mümin veya bir huri ile sevişirken görünce kiskanacak mı?

Bu sorulara cevap nerede var? Ben Kuran'da bulamadım.. Bilen yazsın lutfen..

Eğer kadın olsa idim, erkeklere vaadedilen Cennet'in yanında, kadınlara birsey vaadedilmediğini görünce, bir "mümine" olabilir miydim acaba?

Sanmıyorum!

Cihad edenler için vaadedilen huriler hakkında bilgilenmek için [burayı tıklayınız](#).

Adem Ve Havva'nın Cennetten Kovulma Masalı Hakkında Sorular:

Doğmadıklarına göre Adem ve Havva'nın göbekleri var mıydı?

İnançlılara göre, Havva ile Adem kaç yılında, nerede ve nasıl yaratıldılar?

Adem ile Havva bütün bir ömür boyu yalnız yaşayıp öldükten sonra mı cennete gidip sonra oradan kovuldular?

Adem ile Havva'nın çocukları onlar cennete gitmeden önce mi oldu, cennetten kovulduktan sonra mı oldu?

Ya da hayali cennetten kovulmadan önce, cinsel organları var mıydı?

Vardı ise ne için vardı (madem ki cinsellik yasaktı?..)

Ya da Havva'nın memeleri var mıydı (çocuk emzirmeyeceğine göre)? Yoksa bunlar cennetten kovulur kovulmaz mı oluştular?

Ya da Adem ve Havva'nın hormonları önceden vardiysa(testesteron-östrojen-prolaktin-oksitosin vs.) ne amaçla vardı?

Havva, adet görüyor muydu?

Eğer bunlar yok idiyse, nasıl oldu da birbirlerine cinsel arzu duydular?.. Var idiyse, bu arzudan dolayı neden cezalandırıldılar? Yani hem insanın beynine,vücuduna her türlü mekanizmayı koy, birbirlerine cinsel arzu duyacak şekilde iki ayrı cinsiyette yarat, ama cinselliği yasadıklarında cennetten kovarak onları cezalandır. Adalet bu mudur?

Eğer Adem ile Havva'nın cennetten kovulmasına seks neden olmadıysa, neden kovuldular?

Nedir o "yasak meyve"? O yasak meyveyi yemek bugün serbest midir?

Adem-Havva ve cennetten kovulma hikayesinin tamamen uydurma ve gerçek disi bir masal olduğu açıkça bellidir.

Bu sayfayı ziyaret eden bir okur da çok beğendiğim aşağıdaki soruyu sormuş (Mart 2002):

"(İnançlılara göre) Adem ile Havva'nın cennetten kovulmasına neden olan yılan, şeytani temsil etmektedir. Fesatlık yayan ve şeytani temsil eden böylece de Adem ve Havva'ya yasak meyveyi yedirmek için ahlaksız teklifte bulunan yılanın, Cennet'te işi neydi?"

Madem ki, Cennette şeytan kılığına girmiş yılan bulunabiliyor ve hatta Adem ile Havva'yı Cennet'ten kovduracak kadar büyük bir günah işletebiliyor; inançlılar öldükten sonra cennete giderlerse, orada şeytan kılığına girmiş yılan onları bekliyorsaydı ve kandırırsa ne olacak? Cennet de aynen bu dünya gibi bir imtihan yeri midir? Bu dünyayı imtihan yeri olarak belleyen ve cennet hayaliyle yaşayan onca inançlı, cennete giderlerse ve orada da imtihanla karşılaşarlarsa, ne olacak? Cennetten de başka cennete gitmek diye birşey mi var yoksa?

Cevapları bilenlerin adresime yazmalarını rica ederim: [E-posta](#)

İslamda 'Cihat' ve 'Huri' Meselesi

Medyada, televizyon yorumcuları ve köşe yazarları tarafından "cihat" ve "huri" sözcükleri "telaffuz" edilir edilmez ilk işim kitaplığıma koşup değerli mütefekkir Ali Rıza Demircan Hocaefendi'nin üç ciltlik "Süleymaniye Minberinden İslâm Nizâmı" adlı eserinin sayfalarını karıştırmak olmuştur...

Aradığımı, eserin 3. cildinin 1980 tarihli 3. baskısının 71. sayfasında bulmuştum. Hocaefendi yaşadığımız günü, 21 sene evvelinden görmüştü... "İslâm dünyasının halen devam etmekte olan başta Kıbrıs, Keşmir, Filistin ve Afganistan davaları ve benzeri siyasî ve iktisadî kurtuluş savaşları da silahlı savaşa hazır olmayı icbar etmektedir.." diyor ve hutbesini Kuran'ın 111. ayetinden bir alıntıyla bitiriyordu: "Kuşkusuz Allah, yolunda savaşan, öldüren ve şehit düşen mü'minlerin canlarını ve mallarını cennete karşılık satın almıştır..."

Ali Rıza Demircan Hocaefendi'ye göre "mü'min", İslami hayat düzenini, "aşkla yaşamak ve yaşatmakla mükellef olduğu kadar bu yüce dinin insanları Allah'ın yasalarına göre yönetmesine karşı çıkan fertler ve topluluklarla savaşmakla" mükelleftir. "Ayrıca bu ilâhî düzenin hâkim olduğu veya üzerinde mü'minlerin yaşamış olması sebebiyle hâkim olabileceği İslâm vatanına tecâvüz eden kâfirlerle ve zâlim emperyalistlerle de savaşmak mecburiyetinde" idi. "Mazideki Peygamberler gibi Peygamberimiz Hz. Muhammed de saldırıları karşılamak için savaşmak ve merhamet çağlayanı olan zatını, 'Ben merhamet ve harb peygamberiyim' şeklinde Hak savaşçısı olarak tanıtmak mecburiyetinde kalmıştı."

Cihatlarda şehit düşen mücahitler "cennet" e gideceklerinden "huri" sorunu da bu bağlamda büyük önem kazanmaktaydı. Hacı Hasan Kuran Kursu hocalarından ve İstanbul vaizlerinden Abdullah Aydın Hocaefendi, "İslâma Göre Kadın ve Cinsel Meseleler" adlı büyük eserinin 1988 tarihli baskısının 384. sayfasından itibaren "hurilik babı" nda hadislerden ve Kuran'ın çeşitli surelerinden de alıntılar yaparak konuya açıklık getiriyordu.

Peygamberimiz (SAV), "Cennet ehlinde bir erkek, beş yüz hûri, dört yüz bin kız ve sekiz bin tane de dul ile evlenir. Onların her biriyle eğlenmesi ve geçirdiği zaman, dünyada geçirdiği hayatı kadardır" demişti. (İbn-i Kesir, C: 4, S. 251) Kuran'a göre cennetteki "çadırlarda -kocalarına hasredilmiş- hûriler vardı(-r)." (Rahmân Sûresi, âyet: 72) ve "Gerçekten biz, -dünyada kocalmış olarak ölen kadınları gençleştirip cennette-, onları yepyeni bir yaradılıştan yaratmışızdır. Böylece onları hep bâkir kızlar yaptık" deniyordu. (Vakı'a Sûresi, âyet: 35-37).

İbn-i Kesir 'in Hazreti Muhammed'den naklettiğine göre, "Cennete gireceklerin her biri, Allah'ın kendisi için yarattığı yetmiş iki zevce ile cinsi münasebette bulunacağı gibi imanları ve amelleri sebebiyle cennete girmiş dünya

kadınlarından olan iki eşi ile de cinsi münasebette bulunacaktır... Kişi, bu eşi yanında iken, ne o eşinden, ne de eşi kendisinden bıkkınlık duyar. Her yaklaşmasında eşini bâkire bulur. Böyleyken cinsel organı sönmez. Eşinin cinsel organı da sızı duymaz..." (C: 4, S: 292).

Bilmem bu "cihat" ve "huri" meselesine biraz olsun açıklık getirebildim mi? Öyleyse, müjdelers olsun!..

Kaynak: Deniz Kavukçuoğlu, Pano, Cumhuriyet Gazetesi, 26.09.2001

İslamiyet'te Kadının Kapanması

KADINI KAPATMAK, TANINMAYACAK KILIKLARA SOKMAK, ERKEKTEN AYIRMAK VE UZAK TUTMAK İSLAMİ EMİRLERE DAYALI BİR GELENEKTİR Kİ, MÜSLÜMAN TOPLUMLARIN GERİLİKLERİNDE ROL OYNAMIŞTIR; HALEN DE OYNAR

Yer yuzunde hic bir toplum, Seriat toplumlarında olduğu kadar kadını ilkel ve cirkin giysilere zorlamamış, cuvala tikarcasına carsafa sarmamış, umacı kiliginde dolastırmamış ve mezara sokarcasına eve kapamamış ve erkeklerle temastan kacırmamıştır.

Eskiden olduğu gibi bugün dahi müslüman ülkelerde, kozmopolit kentlerin modernleşmeye yönelik bölgeleri hariç, kız çocuklar daha altı yaşından itibaren erkek çocuklardan ayrı tutulur, okul varsa ayrı okullara gönderilir, onbir yaşına geldiğinde carsafa sokulur ve omrunun geri kalan kısmını da bu zevksiz ve kendi kişiliğini yok edici giysiler içerisinde yaşamaya mahkum bırakılır. Ve bütün bunlar erkeğin kiskancılığı ve hıgamlılığı uğruna..

Türkiye gibi Atatürk sayesinde bu baskılardan ve dinsel bğnazlıktan kendisini kurtarmış bir ülkede bile bugün Seriatçılığın sahlanması nedeniyle, bu tür cagdisiliklere dönüş başlamıştır. Türkiye gibi laikliğe yönelmemiş diğer müslüman ülkelerde ise bu uygulama, geçmiş yüzyılları hiç de aratmayacak şekilde sürüp gitmektedir.

Hemen belirtelim ki, bu uygulamanın, söylendiği gibi ekonomik yoksulluklarla, ya da geriliklerle ilgisi yoktur; sadece Seriatla saplanmışlıkla ilgisi vardır. Hangi ülkede ki Seriat dini, esas özüne en uygun şekilde uygulanmaktadır, o ülkede kadın en insafsız "kapatılmalara" mahkum demektir.

Orneğin Suudi Arabistan, ki petrol gelirleri sayesinde yeryüzünün en zengin ülkeleri arasında sayılır, kadın sınıfına dünyayı zindan etmek hususunda en ileri gidenidir. Bu ülkede kızlar, altı yaşından itibaren oğlanlardan ayrılır, ayrı okullara yollanır, Üniversiteye geldiklerinde erkek öğrencilerden ayrı sınıflara sokulur; erkek hocalardan ders almaları yasaktır. Sınıfta dersleri televizyondan izler ve hocaya soru sormak için sınıftaki telefonlara sarılırlar. Haftada bir gün okulun kitaplığından yararlanırlar, fakat orada bulundukları sırada erkek öğrenciler kitaplığa alınmazlar. (S. Gray, Beyond The Veil, - New York - 1983, 27, 221, 322) Tüm Suudi Arabistan'da ne tiyatro, ne sinema, ne konser yeri, ne dans yeri hiç bir şey yoktur. Kadın erkek bir araya gelmesin diye... Kadınlara araba kullanmak yasaklanmıştır. Diğer müslüman ülkelerde de durum aşağı yukarı aynıdır. Nikah anından itibaren kadının kaderi, evin dört duvarı arasında kapanmış olarak yaşamaktır. Kocaya düşen dinsel görev, karısının sokaga çıkmasına, yabancılarla (hatta komsularla) konuşmasına engel olmaktır. Sokaga çıkmasına izin verdiği hallerde, kadının tanınmayacak kilikte ve erkeklerin bulunmadığı yerlerde dolmasına mukayyet olmaktır.

Müslüman yazarlar, her alanda olduğu gibi, bu alanda da Muhammed'i koru korune savunmak amacıyla, İslam dininde kadını kapatmak, carsaf ve peceye zorlamak diye bir şey olmadığını, Kur'an'da "pece", "carsaf" ya da "Basortusu" gibi şeylerle ilgili hukuk bulunmadığını, ve müslüman toplumlarında uygulanan bu gelenegin İslam'a yabancı kaynaklardan (örneğin İran, Bizans, Hint ve Türk yasalarından) gelme olduğunu söylerler. (1985 yılında Su'ud'lu kadınlar hakkında roportaj yapan bir yazar, Suad e'd-Dabbah adındaki Su'ud'lu tanınmış bir kadının şu sözlerini nakleder: "Kadınların pece kullanmaları ve carsaf giymeleri gelenegi İslami bir kural değildir. Türklerden gelme bir gelenektir." Bkz "Saudi Women Start to Peek From Behind The Veil" by Elaine Sciolino, The New York Times, April 13, 1985) Onlara göre Muhammed, toplum düzeninin belli bir ahlakilikle sağlanabileceği tezine dayalı olarak kadını "kem gözlerden" korumak istemiş, kadının örtünmesini emretmiş, fakat hiç bir zaman "makul" sınırlar dışına çıkmamıştır, pece ve carsaf gibi giysilere zorlamamıştır.

Bu tür görüşleri savunanlar Arap yasamlarından örnekler vermek suretiyle iddialarını kanıtlamaya

calisirlar. Bir yazar, 17. yuzyilda Hama kentindeki evlenme torenlerinde kadinlarin erkeklerle beraberce eglendiklerini, kapanma nedir bilmediklerini, ziynetlerini ve guzelliklerini sergilediklerini ve 18. yuzyildan kalma kitaplarda kadinlarin ziynet takarak ve makyaj yaparak camiye gittiklerinin yazili oldugunu soylar. (H.I.Katibah, The New Spirit in Arab

Lands, New York 1940, 203-4) Yazara gore bugun dahi buralarda ayni seyleri gormek mumkundur ve Suriye sinirlarindan Dogu'ya dogru gidildiginde, yani Arap irkinin yasadigi bolgelerden uzaklasip da Iran, Azerbeycan, Afganistan ve Hindistan gibi bolgelere gidildiginde, kadinlarin kapandiklarini, carsafa sarildiklarini, eve kapatildiklarini izlemek mumkundur. Kadinin taninmayacak kiliklara sokulmasi gelenegi konusunda Seriatcinin diger bir uydurmasi da sudur: Derler ki "Bu gelenek 622 yilinda Mekke'den medine'ye goc eden muslumanlarin oradaki yasamlarindan dogma bir ihtiyaci karsilamak uzere yerlesmistir. Zira Mekke'de iken musluman kadinlar ayni giysiler icerisinde dolasiyorlardir ve herkes birbirini tanidigi icin hur kadinlara satasan olmazdi. Fakat Medine'ye geldiklerinde, Medinelilerin hur kadinlara satasir olduklarini gorduler. Sebebini arastirdiklarinda ogrendiler ki Medineliler, hur kadinlari ayni giysiler icerisinde dolasan cariyelerden ayirmedemedikleri icindir ki Boyle yapmaktadirlar. Iste bundan dolayidir ki Muhammed kadinlarin taninmayacak kiliklarda dolasmasini emretmistir."

KADININ TANINMAYACAK KILIKLARA SOKULMASI, EVE KAPATILMASI VE ERKEKTEN UZAK TUTULMASI GELENEGININ GERCEK KOKENI, MUHAMMED'IN KISKANCLIGINDA ARANMALIDIR.

Hemen belirtelim ki yukaridaki iddialarin gercege yatin tek bir yonu yoktur. Gercek olan sey butun bu durumlarin Muhammed'in kiskanciligindan cikti ve Kur'an ve Hadis emirlerine dayali olarak uygulandigidir. Birazdan kisaca deginecegimiz gibi Kur'an'in ozellikle Nur ve Ahzab surelerine, ve cesitli Hadislere soyle bir goz atmak, bunun Boyle oldugunu anlamaya yeter. Her ne kadar Kur'an'da "pece", "carsaf" ya da "basortusu" gibi sozcuklerin gecmedigi iddia edilirse de, kadinlarin hic taninmayacak ve bilinmeyecek sekilde ortunmeleri ongorulmustur ki bu tur giysileri gerektirir.

Daha baska bir deyimle kadini taninmayacak sekilde ortulere tikama, eve kapama, ve erkekten uzaklastirma gelenegi ne Bizans'tan, Iran'dan, Hint'ten ya da Turklerden gelmedir ve ne de Mekkeli musluman kadinlarin Medine'de karsilastiklari soylene davranislari onleme ihtiyacindandir. Cunku bir kere Bizans'ta, Iran'da ya da hele Turklerde Boyle bir gelenek soz konusu olmamistir. Kitabimizin ilk bolumlerinde (ve diger yayinlarimizda) bunun Boyle olmadigini aciklamistik. (Eski Turklerde kadini kapatma ya da erkekten kacirma diye bir sey olmadigi tarihi bir gercektir. Ibn Battuta'nin Seyahatname'si en saglam kanitlarindan biridir bu konuda. Eski Turklerde, ozellikle Samani donemde, kadinli erkekli dini toplantilar tertip edildigi, ayni mahalde hep birlikte ayinler duzenlendi, toplantiya katilanlarin bir daire halinde yere oturduklari, kadin ve erkeklerin mevki ve yaslarina gore siralandiklari anlasilmaktadir. Yakut'larda Isi-ah denilen ayin yapildi ve bu ayin sirasinda kadin erkek bir yerde toplanip birbirlerinin ellerini tutarak ve "hu hu" diyerek raks ettikleri, hep birlikte kimiz ictikleri ve dini merasimi yuruttuklari bu kaynaklarin ortaya vurdugu bir gercektir. Kadinli ve erkekli dini ayin ve merasimlerin, muslumanligi kabulden sonra dahi (ozellikle gocebe Turkler arasinda) devam ettigi gorulmustur. Bu konuda bk Ahmet Yasar Ocak, Bektasi Menakibnamelerinde Islam Oncesi Inanc Motifleri (Istanbul 1983) 125 ve d.)

Musluman kadinlarin Medine'de karsilastiklari soylene durumlara gelince, bu iddianin da tutar tarafı yoktur. Her ne kadar Mekkeliyle Medineliler arasinda kavgalar olmamis degilse de bunun nedenleri bambaskadir. (Bu nedenler, Muhammed'in Medinelileri kendisine boyun egdirmek istemesi ve fakat direnme gormesi ile ilgilidir ki Islam tarihinden haberi olanlarca bilinir.) Bir an icin soylene dogru oldugunu kabul etsek bile, kadini satasmalara karsi korumak icin zindana kapatir gibi zarsafa tikmak degil, satasmalari onlemek gerekirdi. Erkegin hayvana yarasir davranislari yuzunden kadina dunyayi haram etmek, herhalde Tanri'nin basvuracagi bir yol olamaz.

Ote yandan Muhammed'in yerlestirdigi hukumler, herhangi bir satasma olayi vesilesiyle konmamistir. Dogrudan dogruya kiskancilik duygularindan dogma bir itisle konmustur. Maksat kadini erkegin mali bilip baska erkeklerin "nazarindan ve temasindan" uzak tutmaktir. HATirlatmak yerinde olacaktir ki Muhammed, kiskancilik denen sey frenlemek degil, fakat dinsel fazilet seklinde bilmek ve bunu erkegin karakterinde guclendirmek ve herkesten once kendisinden ornek vermek suretiyle kisisel ve toplumsal yasamlara yon cizmistir. Kendisini inananlarin en kiskanci bilerek ovunurken Tanri'yi da kendisi gibi, hatta daha da kiskanc gosterirdi. Ornegin, Sa'd b. Ubade'nin, son derece kiskanc bir insan oldugunu ogrendiginde: "Sa'd'in kiskanciligi sizi sasirtiyor, degil mi? Hayir, sasirtmasin, cunku Tanri ve ben, her ikimiz de ondan cok daha kiskanciz ve Tanri benden de daha kiskancidir." demistir. (Bu hadisler icin bk Gazali-1975-II, 120; Sahih-i...XI 287)

Kadinlarin erkeklerle bir arada bulunmalarina ve konusmalarina tahammul etmek soyle dursun, fakat

birbirlerine uzaktan bakmalarına dahi göz yummaz ve onlerdi. Orneğin bir gün halkla konuşurken, ve "kutsal" şeylerden söz ederken, kendisini dinleyenler arasında güzelce bir kadın görür. Kadının yanına genc ve yakışıklı bir delikanlının comeldiğini ve kadını gözleriyle süzdüğünü farkeder.

Derhal konuşmasını keser ve gencin yanına giderek cene sakalına yapışır ve basını bir baska yone çevirir. Böylece içi rahatlamış olarak kursusüne döner ve "kutsal" nitelikteki konuşmasına devam eder. (Buna benzer olayları Gazali ya da İbn İshak ve İbn Hisam kaynaklarında bulmak kolaydır)

Bu tür mudahaleleri bazan mantık dışı boyutlara ulaşırdı. Örneğin erkeklik duygusu olmayan Muhanne's'in cirkin denecek kadar sisman bir kadına fazlasıyla bakması, onu gazaba getirmeye ve adamcagizi sargüne göndermege yetmistir. (Muhanne's, iki elini ve iki ayagini kinaya boyayip hal ve tavrı kadına benzeyen ve kadınlara temayul edecek erlik hissi bulunmayan bir kimse idi. Bu cihetle kadınların olduğu yere girmesinde bir sakinca görülmezdi. Söylendigiine göre bir gün Umm-i Seleme'nin erkek kardesine: "Tanrı yarın size Taif'in fethini muyesser kılarsa sana gereken kızını yakalamaktır. O kız ki (semizlikten karni) dört buklum karsılar, sekiz buklumla de arkaya döner." demistir. Bu sözlerden anlaşılan odur ki, Muhanne's bu kiza iyice bakmış ve onun sekli semalini aklında tutmustur. İste bu sözler Muhammed'e nakledildiğinde Muhammed fena halde kızar ve derhal onu huzuruna çağırarak "EY Allah'ın düşmanı! O kızcagiza bu derece baktın ha!" diyerek azarlar ve onu تنها bir yere "nefyeder" olarak sürer. Bk Sahih-i... X s 332 ve d. Hadis No 1630)

Kiskancılıklarının tezahuru bazı hallerde çok daha farklı ve korkunc sonuçlara ulaşmıştır. İFK olayı dolayısıyla Ayşe ile kusması, ve olayda adı geçen kişilerden Hamne ile Hasan'ı öldürmesiye dövdürtmesi, Mistah'ı kor etmesi ve Safvan'ı da savaşlardan birine göndererek savaş alanında olmasına vesile olması; ya da cariyesi MARIYA'nın suçladığı Hasan'ı, hiç araştırma yapmadan öldürtmeye kalkması (Bk Taberi, II s 528 ve d; al-Sati s 89 ve d), ya da Musluman kadınlar aleyhinde şiirler yazdı diye Ka'b İbn-i esref'i en feci şekilde öldürtmesi, verilebilecek nice örneklerden sadece bir kaçidir. (Ka'b'ı öldürmesinin asıl nedeni, bu unlu sairin kendisini hicveder şekilde şiirler yazmış olmasıdır. Fakat Muhammed bir yandan Ka'b'in Mekkelileri kendi aleyhinde kiskırttığını söylerken diğer yandan musluman kadınlara laf attığı bahanesine yer vermiştir. İfk olayına ayrıca değineceğiz.)

Hiç şüphesiz bu ve buna benzer olaylar yüzündendir ki Kur'an'a erkeklerin kadınlara ve kadınların de erkeklere bakmalarını yasaklayan hükümler koymuştur:

"Ey Muhammed! Mu'min erkeklere söyle; gözlerini bakılması yasak olandan çevirsinler.." (Nur/24:30)

"Mumin kadınlara da söyle; gözlerini bakılması yasak olandan çevirsinler.." (Nur/24:31)

Bu sinirsiz kiskancılığı nedeniyledir ki önce kendi karılarını giyim kusam özgürlüğünden, baskalarıyla temastan yoksun kılmakla ve evin duvarları arasına kapamakla işe başlamış, ve aynı şeylerin tüm musluman kadınlara uygulanması yolunu açmıştır. Kur'an'ın Ahzab suresinin 33, 53, 55 ve 59uncu ayetleriyle Nur suresinin 31inci ayetleri bu konuda verilebilecek örneklerden bazılarıdır.

KADINLARIN HİÇ TANINMAYACAK ŞEKİLDE ORTUNMELERİNİ ONGÖREN "HİCAB AYETLERİ" (Ahzab 33, 53, 59 ve Nur 31)

Kadınları hiç tanınmayacak şekilde olmak üzere yüzlerini ve her yerlerini kapamaları ve erkeklerle bir arada bulunmaktan kaçınmaları, ve zaruret olmadıkça evden çıkmamaları konusunda Kur'an'da yer alan ayetlere "Hicab Ayetleri" adı verilir ki bunlar genellikle Ahzab suresinin 33 ve 53, 59uncu ayetleriyle Nur suresinin 30 ve 31inci ayetleridir. Bunlara eklenebilecek diğer ayetler yanında Muhammed'in vahy ile indigini söylediği pek çok hadisler de vardır.

Kadınları, daha pek küçük yaşlardan itibaren adeta zindan alemine tıkarasına ortunmeye zorlayan bu hükümlere göre kadının her şeyi "Avret" sayılmıştır. "Avret" sözcüğünün lugavi anlamı, kadının dince görünmesi haram sayılan yerleridir ki saçından ayak tirnagina varıncaya kadar vücudunun tümünü kapsar; su amaçla ki iyice ortunmuş olsunlar da hiç kimse onları tanıyamasın.

Bununla ilgili olarak Ayşe'nin bir rivayeti şöyledir:

"(Suna ant icerim ki) Resulu'llah... (sabah namazını) kılardı da mu'minatdan kadınlar (başlarını ve bedenlerini) mirtleri ("Mirt" sözcüğünün basa ortulup bütün vücudu kaplayan, yünden, tiftikten, kıldan vs yapılmış ve kadınlara mahsus bir ortunun adı olarak kullanıldığı bildirilmekte. Sahih-i...II, 311-2) ile örtterek hazır bulunurlar, sonra evlerine dönerlerdi, (henüz ortalık ağarmamış ve kendileri iyice ortunmuş oldukları için) onları kimse tanıyamazdı.

(Sahih-i II, 311 Hadis No 242)

Ahmed Ibn-i Hanbel ve Malik ve Safii gibi Islam ustadlari ve mezheb kuruculari, kadinin ayaklarinin dahi "Avret" oldugunu kabul ettikleri icin; "Ayaklari ciplak olarak namaz kilan kadin, namazi iade etmelidir" demislerdir. (Her ne kadar Ebu Hanife ile Sevrîye'nin: "Eger kadin, ayaklari ciplak oldugu halde namaz kildi ise namazin iadesi gerekmez" seklinde konustuklari soylenebilir de, Ebu Hanife'den olan rivayetin ikili oldugu, ve bir rivayetin "Namazin iadesi gerekir" seklinde bulunduгу anlasilmaktadir. Ikrim ve Ibn-i Abbas ve diger temel kaynaklarin bildirmelerine gore kadinin vucudunun hic bir yerinin gorunmemek uzere ortunmesi gerekir.

Bununla beraber Ebu Davud'un Musned'inde rivayetine gore kadinlar, elleri ve yuzleri acik olarak namaz kilabilirler, cunku guya Muhammed, bir def'asinda Esma'ya: "Kadin buluga erince ondan gorulmesi caiz olan a'za ancak sudur" demis ve derken de Esma'nin elleriyle yuzunu isaret etmistir. (Hanefi mezhebinin inanisina gore kadin taniklik yaparken ya da nikahta yuzunu acabilir, eline kina surebilir, yuzuk takabilir. Sahih-i...VI, 56)

Islam kaynaklarinin bildirmesine gore ortunme ile ilgili Hicab ayetleri, guya uc defada ve "uc mertebeyi natik" olmak uzere inmistir ki birincisi soyledir:

"Ey peygamber! Eslerine, kizlarina ve Mu'minlerin kadinlarina, disari cikarken ustlerine ortu almalarini soyle; bu onlarin taninmamalarini saglar." (K 33 Ahzab 59 - (Diyaret isleri baskanliginin cevirisinde "Bu onlarin taninmasini ve bundan dolayi incitilmemelerini saglar" seklinde. Golpinarli cevirisinde de soyledir: "Bu onlarin taninip incinmemelerini daha iyi saglar.")

Goruluyor ki emredilen sey kadinlarin taninmayacak sekilde giyinmeleridir. Hem de oylesine taninmayacak sekilde giyinmeleri emredilmistir ki, hem ellerinden gayri yerleri gorunmemelidir, ve hem de "vucudlarinin karaltisindan kim olduklarinin anlasilmamasi" gerekir. (Bk Sahih-i... I s 140 ve d. ; Ayrica bk Sahih-i...VI s 156 ve Sahih-i...II s 312)

Ote yandan bu emirler hem Peygamber eslerine ve hem de tum musluman kadinlara samildir. Bu itibarla bazi kimselerin "Kuranda musluman kadinlara ortunmesi emredilmemistir" ya da "ortunme emirleri sadece Peygamber esleri icin getirilmistir" seklindeki iddialari temelsizdir.

Ikincisi kadinlarla erkekleri birbirlerinden uzak kilan, her turlu temastan yasaklayan ayetlerdir ki "Harem ile selamligi" ayirmak anlaminda olmak uzere "Irha-yi hicab" diye anilir. Ahzab suresinin 53uncu ayeti buna ornektir:

"Ey inananlar!..Peygamber eslerinden bir sey isteyeceginizde onu perde arkasindan isteyin.." (33 Ahzab 53)

Ucuncusu ise kadinlarin zaruret olmadikca evlerinden cikmalarini ya da baskalarina bakmalarini ya da ziynetlerini ve suslerini kendi yakinlarindan gayri kisilere gostermelerini yasaklayan ayetlerdir. Ornegin Nur suresinde soyle yazilidir:

"Mu'min kadinlara da soyle: gozlerini bakilmasi yasak olandan cevirsinler...Suslerini...acmasinlar. Bas ortulerini yakalarinin uzerine salsinlar. Suslerini kocalari veya babalari, veya kayinpederleri, veya ogullari...veya cariyeleri, veya erkekligi kalmamis hizmetciler veya kadinlarin mahrem yerlerini henüz anlamayan cocuklardan baskalarina gostermesinler.." (24 Nur 31)

Ahzab suresinin 33uncu ayetinde de soyle denmistir:

"Evlerinizde oturun, eski cahiliyyede oldugu gibi acilip sacilmayin" K33:33

Bu ve benzeri hukumleri Muhammed, hic kuskusuz kendi kiskanclik duygularinin kabarmasina vesile olan olaylar vesilesiyle koymustur ki bu olaylar arasinda Hicret5inci yilinda Zeydin esi Zeyneb'e asik olup onunla evlenmesi ve daha sonra esi Ayse'nin Safvan bin Muattal adinda bir delikanli ile sevigine dair halk arasinda dedikodu yapilmasi (yani IFK olayi), ve bu orada karilarinin "Kazayi hacet" maksadiyla evlerinin disina cikmalarinda sakinca bulunmasi gibi olanlari vardir.

Hele Ahzab suresindeki "Ey mu'minler....Peygamberin eslerinden bir sey isteyeceginizde onu perde arkasindan isteyin." (K 33:53) seklinde hukmu koyarken Zeyneb ile olan iliskilerinin isigi altinda hareket etmistir. Bilindigi gibi ogullugu olan Zeyd'in karisi Zeyneb'e asik olusu Zeyd'i ziyaret icin evine gittigi sirada vukuubulmustur. Zeyd evde olmadigi icin Zeyneb, kapida asili bulunan perdeyi acmis fakat aceleye geldigi icin libasini giymeden Muhammed'e gorunmustu; Zeyneb'in bu yari ciplak hali Muhammed'in hosuna gitmis ve o an ona asik dushmüstür. Ve iste bu tur bir olayin kendi basina gelmesinden korktugu icindir ki yukaridakine benzer hukumler yerlestirmeyi gerekli gormustur.

Fakat bütün bunları yaparken aynı zamanda müslüman erkeğine de hem kendinden örnekler ve hem de öğütler verirdi. Nitekim inanılan erkeklerle, bir yandan kışkanlığın dinsel bir gerçek olduğunu belirtir ve "Kışkanc olmayan kimsenin kalbi terstir" ya da "Tanrı ve ben her ikimiz de kışkancız" der ve diğer yandan da şunu söylerdi:

"Kışkanc olmamak için, kadını yabancı erkeklerle temas ettirmemeli, sokaklarda gezmesine izin vermemelidir; tepeden tırnaga kadar örtünmesine, örtünürken dahi kötü-cirkin giysilere burunmesine dikkat etmelidir (çünkü böyle giyinirlerse erkekleri cezbetmezler, erkekler de onlara bakmaz)."

Muhammed'in bu sözlerini kendisine siar edinen ahab-i kiram'dan Ömer şöyle eklerdi:

"Kadınlarınızın sokaklarda gezmesini istemiyorsanız onlara sevimli (güzel) elbiseler giydirmeyin. Çünkü onlar (kadınlar) güzel, sevimli olmayan elbise ile görünmek istemezler." (Gazali, -1975- II, 122)

Görülüyor ki kışkanlık yüzünden erkeğin huzursuz olmaması için Muhammed'in bulduğu çare, kadını erkeğin hoşgamlığına feda etmektir. Bundan dolayıdır ki eski Arap yaşamlarında zaten uygulanmakta olan gelenek, temsilcisi bulunduğu erkek sınıfının mutluluğunu sağlamak amacıyla daha da katılaştırılarak uygulamak istemistir. Böylece Şeriat yasaları içerisinde bu gelenek, kadının kişilik yitirmesi, erkek sınıfının yabancılaşması ve iki cinsiyetin birbirleriyle temassızlığı yüzünden ruhen, fikren ve ahlaken geri kalması sonuçlarını yaratmıştır.

Daha başka bir deyimle İslamın, kadını çarsafa tıkmak, eve kapamak ve erkekten uzaklaştırmak için öğördüğü kuralların, sanıldığı ve iddia olunduğu gibi kadını korumaya matuf mantiki bir nedeni yoktur; örneğin Medine'ye göç etmiş müslüman kadınlarını şarhından korumak ya da genel olarak kadına şeref ve haysiyet kazandırmak için konmamıştır. Eski bir gelenek Muhammed tarafından pekiştirilip duygusal şartlara oturtulması sonucu olmuştur.

Her ne kadar "cahilliye" diye tanımlanan dönemde ve özellikle çol bedevinin yaşamlarında kadınların yüzlerini örtmeyip erkeklerle bir arada bulundukları gerçek ise de, kentlerde durum bundan farklıydı: Bir nevi örtünme gelenekleri vardı. Muhammed'in kendi kabilesi Kureys'te bu gelenek oldukça sıkı bir biçimde uygulanırdı. Fakat yine de aileler, kızlarına damat ve kolerine alıcı bulabilmek için onları sokaklarda yüzleri açık dolastırıyorlardı.

Kocaya vardikten sonra kadının örtünmesi ve muhafazakar şekilde giyinmesi gerekli olmakla beraber peçe ve çarsafa sarınması diye bir şey yoktu. Daha doğrusu Arap kadını, İslami uygulamalardan önce yüzünü, ellerini vs örtmez ve fakat hayasız bir şekilde dolasmazdı. Bu yaşam tarzını Hicret'ten sonra da koruduğu anlaşılmaktadır. Nitekim Sakif halkı kadınlarının Hicret'in sekizinci yılına kadar bu şekilde dolastıklarını gösterir örnekler bulunmaktadır.

Bilindiği gibi Muhammed, Sakif'lerin putlarının yok edilmesini Mugira'ya emrettiğinde Sakifli kadınlar, yüzleri açık olarak onun karşısına çıkmışlar ve uzantılarını şairler okuyarak açığa vurmuşlardır. (İbn İshak -1980- 616). Tarihi gerçek odur ki, Muhammed kadının tanınmayacak şekilde örtünmesi gereğini Medine'ye hicret ettikten sonra yerleştirmiştir. Daha başka bir deyimle, peygamberliğini ilan ettiği tarihten sonraki 15 yıl boyunca kadınların örtünmeleri konusunda bir şey düşünmemiştir. Bunun böyle olduğunu Ayşe'nin beyanlarından anlamak mümkündür. daha henüz Medine'ye hicret tarihleri sırasında anlattıklarına göre o zamana gelinceye kadar Arap kadınları arasında kapanan yoktur. Gerçekten de o tarihlerde Muhammed ile birlikte Medine'ye gelen müslümanlar, bu şehirde hüküm sürmekte olan humma hastalığına yakalanmışlardı; onları ziyaret ederek hatırlarını soran ve bu arada babasının azad etmiş bulunduğu köle Bilal'i gören Ayşe şöyle der: "O zamanlar (biz kadınlara) çarsaf (ve peçe) gibi giysilere burunme (ve kapanma) zorunluluğu yüklenmemiştir" (İbn İshak, 280, 458). Demek istediği şey Muhammed'in daha henüz o tarihlerde Arap kadınına bu tür giysileri emretmemiş olmasıydı. Neden o zamanlar emretmemiştir?

Çünkü o tarihlere gelinceye kadar buna kendi bakımından gerek görmemiştir. Hatice ile evli bulunduğu sürece esasen böyle bir emir veremezdi; Hatice'den çekinir ve onun böyle bir zorunluluğa boyun eğmeyecek kadar haysiyetli olduğunu düşünerek bunu teklif etmeye cesaret edemezdi.

Ote yandan Hatice, nispeten yaşlı bir kadındı, onu kışkanmak için de gerek yoktu. Fakat Hatice'nin ölümünden sonra durum değişmiştir. Evlendiği kadınlar genç ve güzel kadınlardır. Kışkanlık duygularını kabartacak durumlar doğmuştur artık. Hiç kışku edilemez ki, kadını tanınamayacak kişilere tıkan çarsaf ve peçe felaketine mahkûm kılan bizzat Muhammed olmuştur. Ve o bunu, her şeyden önce kendi kışkanlığını tatmin için yapmıştır. Bunun böyle olduğunu ve kadının örtünmesinin Hicret'in 5. yılından itibaren uygulanmaya başlanmış olmasından anlamak kolaydır. O zamana kadar böyle bir giyim zorunluluğu olmadığını Sakifli kadınlar örneğinden gayri Ayşe'nin Hendek gazasından sonra bir vesile ile söylediklerinden de çıkartmak mümkündür. (İbn İshak 457).

hatılanacağı üzere Hendek gazası Hicret'in Sinci yılına rastlar. Ne ilginçtir ki Muhammed'in Zeyneb'e (yani oğulluğu Zeyd'in esine) asik olup onunla evlenmesi de bu tarihlerdedir. Daha önce gordüğümüz gibi Zeyd'i ziyaret vesilesiyle evine gittiğinde kapiyi Zeyneb acmış ve Zeyneb'i libasız bir şekilde görmek Muhammed'in aklını basından almıştı. Ve iste buna benzer olaylar vesilesiyle yaptıklarının muhtemelen kendi basına gelmesini önlemek maksadıyla tedbir almayı düşünmüştür. Bunun içindir ki eski Arap gelenegini kotulemiş ve o dönemlerin giyim tarzını daha da kötü göstermek için Kur'an'a: "(Ey kadınlar)...eski cahilliyyede olduğu gibi acilip sacilmayın..." (33 Ahzab 33) şeklinde hükümler koymuş ve örtünme gelenegini olmadık boyutlara ulaştırmıştır.

Ulaştırırken de bunun bir ahlak gelenegi olduğunu, zinayı önlemenin toplum huzurunu sağlamanın ancak kadını örtmekle, tanınmayacak kiliklarda dolastırmakla ve erkekten uzak tutmakla mümkün olacağı kanısını yerleştirmiştir.

Bazı yazarlar Zeyneb olayının buna sebep olmadığını, hatta örtünme zorunluluğunun tüm müslüman kadınlara değil fakat sadece peygamber karılarına yüklendiğini söylerler. (Muhammed H. Haykal, Hayatu Muhammed - Kahire- 1965- s 350) Orneğin sarıh Ayni'nin Kadi İyaz'dan nakline göre, Kur'an'ın Ahzab suresindeki Hicab ayeti (33:59), peygamberin kadınlarının el ve yüz dahil hiç bir yerlerinin görünmeyecek şekilde kapatılmasını ongorur; sair kadınlara gelince onlar için bu derece kapanmak gerekmez. (Sahih-i Buhari...XI, 158)

Bu söylenenler doğru değildir; çünkü örtünmeyi ongören Kur'an hükmü Zeyneb olayını izleyen günlerde konmuş olup sadece peygamber kadınlarını değil fakat "müminlerin kadınlarını" dahi kapsayacak şekildedir ve şöyledir:

"Ey peygamber, eşlerine, kızlarına ve müminlerin kadınlarına, dışarı çıkarken üstlerine örtü atmalarını söyle; bu onların tanınmasını ve bundan dolayı inciltilmemelerini sağlar" 33 Ahzab 59

Zeyneb olayını izleyen İFK olayının da bunda rolü olduğunu belirtmek mümkündür.

Daha başka bir deyimle Muhammed, kadınlara örtünme zorunluluğunu Zeyneb olayından (ki Hicret'in 5. yılına rastlar) sonra yükleyip, bu zorunluluğu Beni mustalık gazası sırasında oluşan İfk olayından (ki Hicret'in 6. yılına rastlar) sonra pekiştirdiği söylenebilir; çünkü bu gaza sırasında Ayşe gerdanlığını kaybettiği için geride kalmış, Safvan bin Muattal onu tanımış ve devesine bindirerek Medine'ye getirmiştir. Bu vesile ile Ayşe'nin söylediği şöyledir:

"Ben gerdanlığımı bulduktan sonra ordugağa dondum. Fakat ordugahta ses seda yoktu. .. Ben uzanmış bir halde bulduğum vakit Safvan bin Muattal Sulemr yanımdan geçti... benim yerde yattığını gördüğünde yanımda durdu. Çünkü (o tarihlerde), kadınlar hicab altına alınmadan önce olduğu için yüzümü koruyordu... O bundan sonra devesini bana yaklastırdı... O arkaya çekilince, ben deveye bindim... Biz ancak sabah vaktinde askerın arkasından yetişebildik."

Hatırlatalım ki bu olay üzerine Ayşe'nin Safvan ile sevgisine dair halk arasında dedikodu çıkar ve bunu duyan Muhammed fena halde kızar. Bir süre Ayşe ile konuşmaz. Fakat Ayşe'ye zaafi bulduğundan fazla dayanamaz ve Tanrı'dan ayet geldiğini ve ayete göre Ayşe'nin sücsüz olduğunun anlaşıldığını söyleyerek onunla barışır. (Taberi, II s 530 ve d.; İbn İshak 457, 494; Sahih-i Buhari..VI 922, 929 Hadis No 910)

Goruluyor ki Muhammed, kendisini Peygamber ilan ettikten sonra on beş yıl boyunca örtünme zorunluluğu koymak diye bir şey akıl etmemiştir. Fakat ne zamanki kiskançlık sorunu yaratan olaylarla karşılaşmıştır, iste o zaman kadınları örtmenin erkeklerin çıkarlarına daha uygun olacağını düşünmüştür.

Nitekim Beni Mustalık gazasından sonra çıktığı diğer seferlerinden her birinde yanına aldığı karılarının iyice örtünmelerine dikkat etmiş ve örtüsüz kadınlara bakmanın erkekler için günah olduğunu söylemiştir.

Tabuk seferinden döndüğü sırada basına gelen bir olay bunun güzel kanıtlarından bir diğeridir. Bu sefere çıkarken Muhammed, Safiye Bint-i Huveyy'i yanına alır. Lihyan ogullarına karşı gıristiği Ufsan savaşında donerken, devesinin arkasına Safiyye'yi bindirir. Kafiye yürürken devesinin ayağı bir şeye takilir, sürçer ve bu nedenle Muhammed ve Safiyye, her ikisi de birden deveden düşerler.

Muhafızlarından Ebu Talha hemen Muhammed'in yardımına kosar, -'Sen kadına ihtimam et' diyerek Safiyye'yi yerden kaldırmasını ister. Safiyye yere düşerken örtüsünü kaybettiği için, Ebu Talha, hemen elindeki 'Hamisa' denilen örtüyü Safiyye'nin üstüne örter. Böylece kadını devesinin üstüne bindirirken yüzünü gormemiş olur. (Enes İbn-i Malik'in rivayetine dayalı bu hadis için bk Sahih-i..>VIII s 429 ve d

Hadis no 1286)

Kadınların hiç tanınmayacak şekilde ortunun kapanmaları zorunluluğu, birazdan değineceğimiz gibi Sevede olayı vesilesiyle oldukça gulunc denebilecek raddeye getirilmiştir. Zira bu olay sırasında Muhammed, biraz da Omer'in ısrarlarına kanarak, kadınların "vucudlarının karaltısından kim olduklarının anlaşılmamasına imkan vermeyecek şekilde ortunnmeleri" gereğini ongormuştur. (Sahih-i..XI s 155 ve d; ayrıca bk Sahih-i...I, s 140-1)

Nur suresinin 30-31. ayetlerinde kadınların ziynetlerini gostermemeleri belirtilirken:

"...ve ırzlarını muhafaza etsinler, ziynetlerini acmasınlar. Ancak zahir olan mustesna. Bas ortulerini yakalarının üzerine atsinlar..." 24 Nur 30-31 diye eklenmiştir.

Bundan anlaşılmak gereken şey elleri dışında hiçbir yerlerini gostermemeleridir. Nitekim Ebu Davud'un Musned'inde Muhammed'in bir gün Esmâ'ya: "Ey Esmâ 'Kadın buluga erince ondan görünmesi caiz olan a'za ancak sudur' diyerek onun iki eline işaret ettiği yazılıdır. (Sahih-i..VI 56) diyerek "zahir" sözcüğü ile sadece kadının ellerini kasetmiş olduğunu ve bunun dışında kadının hiç yerinin görünmemesini istediğini anlatmıştır. (Nur suresinin 30-31 ci ayetlerinde geçen "Himîr" sözcüğü "ortu" anlamında olup "basortusu" şeklinde de çevrilebilir. Çünkü maksat kadının tanınmayacak tarzda ortunnmesidir.)

Denilebilir ki tarih boyunca hiç kimse Muhammed'in gıristığı olcude kadını kişiliğinden siyiracak şekilde tanınmaz ve cırkın kiliklara tikmamıştır; kendini Peygamber olarak kabul ettiren hiç kimse, onun asirilikleri icerisinde kadını "toplum düzeni için tehlike" saymamıştır.

Genellikle Ayşe'nin rivayetine dayalı hadislerden öğrenmekteyiz ki Muhammed, kadın denilen yaratığın "tırnagina kadar avret olduğunu" ve hiçbir yerinin görünmeyecek şekilde ortunnmesinin şart bulunduğunu söylemiştir. "Resullullah...(salat-i) fecri kıldırdı da muminattan kadınlar (başlarını ve bedenlerini) mirtları ile orterek hazır bulunurlar sonra evlerine donerlerdi ki (henüz ortalık ağarmamış ve kendileri iyice ortunnmuş oldukları için) onları kimse tanımazdı." (Sahih-i...II, 311 Hadis No 242) "Mirtları" deyiimi bir cins futaya verilen addır ki aba gibi yünden ya da keten ve yünden mamul, kadınlara mahsus bir ortudur. Bu hadis, Buhari tarafından kadınların kaç parça "Libas ile sahih olabileceğine" tanık olmak üzere ele alınmıştır. İkrîmî'nin rivayetine bakılırsa Muhammed, kadınların başlarını "car" ile ortuttuktan sonra vucudlarından hiçbir şey görünmemek üzere nburunurlar kıldıkları namazın "sahih" olacağını bildirmiştir. İbn Abbas ya da Ahmed İbn-i Hanbel ve İbnü'l-Munzir gibi unlu kadınların kaç parça giymeleri gerektiği konusunda Muhammed'e atfen gorusler ileri surmuslardır. Malik ve Safii gibi kimseler kadının cıplak ayakla namaz kılması halinde namazını iade etmesi gerektiğini bildirmişlerdir. Biraz önce değindigimiz gibi Ebu Hanife gibi "kademi" (Ayakları) avret saymayıp cıplak ayakla kilinan namazın iadesini gerekli gormeyenler de vardır. Fakat ittifak olunan şey sudur ki kadınlar, hiç tanınmayacak ve hiçbir yerleri görünmeyecek şekilde ortunnmelidirler. İhtilaf daha ziyade "Sabah namazı kılma için kadınlar, ortalığın iyice aydınlanmasından önceki vakti mi beklemelidirler, yoksa aydınlığa kadar gecikmeli midirler?" gibi sorunlardadır. Öte yandan hiç tanınmayacak şekilde ortunnmuş olsalar dahi kadınların cemaatla namaza cıkmaları hususunda ihtilaf vardır. Kimisi gençlerin cıkmasını günah sayar, kimisi (örneğin Ebu Hanife) oğlen ve ikindi namazlarından maadasi için sadece kocakarıların cıkabileceğini söyler, kimisi de (Sarih-i Buhari Ayni gibi), "Fesad ve fitne olur" korkusu ile Muhammed'in genç ve ihtiyar tüm kadınları namaza cıkmaktan alıkoymadığını ekler. (Sahih-i..II, 318 ve d) Anlaşılan odur ki Muhammed'in istediği şey kadının tanınmaz kilik icerisinde dolarmasıdır, çünkü ancak bu suretledir ki kadından dogma "fesad ve fitne" onlenebilecektir.

Kadını bu şekilde ortunnmeye zorlamasının ve tehlike saymasının baslica nedeni "erkek kullarını" iradece zayıf, karakterce zayıf ve iç güdülerine kapılarak kadına saldırmaya hazır bir yaratık şeklinde gormesindendir. İnsan varlığına ve insan aklına karşı beslediği guvensizlik onu, eğitim yolu ile insanların uygarlasabileceği ve örneğin kiskancılık ya da sehevîlik gibi duygulara "hakim" olunabileceği fikrine yabancı kılmıştır. Kadını kapamakla, carsafa sarmakla ve erkekten uzaklastırmakla, kişiyi uygarlastıramayacağını ve kiskancılıktan kurtaramayacağını ve hayvandan farklı kılamayacağını hesaplayamamıştır.

Dusundugu tek şey, kısa vadeli tedbirlerle, erkeği (ve herkesten önce kendisini) kiskancılıktan uzak tutmak ve rahata kavuşturmak olmuştur. Onun bu dusuncelerini Gazali: "Kiskanc olmamak için kadını yabancı erkeklerle temas ettirmemeli; sokaklarda gezmesine izin vermemelidir." diyerek acıklığa kavuşturmuştur. (Gazali, (1975) II, 121).

Zira Muhammed'in dusuncelerinde yatan şey kadınların erkeklerle bir arada bulunmamaları gereğidir. Nitekim Ukbe İbn-i Amir'den rivayete göre bir hutbesinde:

"Ashabim (yanında mahremi bulunmaksizin) kadınların yanına girmekten sakininiz" diye konuşurken dinleyenlerden birinin: "Ya erkek akrabasına ne dersiniz?" diye sorması üzerine: "Onlarla halvet olumdur" demistir. (Sahih-i..XI, 323-5, hadis no 1826)

"Halvet" sozcugu:"Yanında nikah gecmez bir mahremi olmayan bir kadınla bir erkeğin bir arada yalnız bulunması" anlamına geldigini göz önünde tutan din ustaları kimlerin buna dahil edilebileceği konusunda tartismislardır. Genellikle kayınpeder ile büyükbaba ve oğulları dışında kalan erkek akraba ile kadının bir arada yalnız basına kalamayacağı görüşü hakimdir. (Hadis metninde yer alan "Hamiv" sozcugunun hangi yakın akrabayı kapsadığı hususunda tartismalar için bk Sahih-i... XI, s325, 325)

Sunu belirtmek yerinde olacaktır ki Muhammed, kendi çevresindekileri ve özellikle Sahabe'yi, kendisinden de daha kiskanc durumlara sokmasını ve onların bu konuda son derece bğnaz davranışlarını hoş karşılamasını bilmistir. Omer İbn Hattab'ın "Hicap ayeti"nin inmesiyle ilgili tutumu, verilecek örneklerden biridir.

Belirttiğimiz gibi Hicap ayeti, Ahzab suresinin 59. ayeti olarak kadınların "tanınmayacak" şekilde ortumlerini emreden ayaettir. Buhari ve Muslim kaynaklarında yer alan hadislerden anlaşılmaktadır ki kadınların ortummeleri konusunda Omer b. Hattab, birçok vesilelerle Muhammed'in dikkatini çekmeye çalışmış ve örneğin "Huzuru saadetinize hayırsız kimseler giriyor, kadınlarıniza ortummelerini emretseniz" şeklinde muracaatlarda bulunmuştur. Soylandığına göre onun bu devamlı ikazları sayesinde ki Muhammed, sözünü ettiğimiz ayetlerin inmesini sağlamıştır. (Bundan dolayıdır ki evlenme umidi kalmayan, ihtiyarlayıp oturan kadınları "tanınmayacak" şekilde ortumme zorunlulugundan muaf kılmıştır. Dis esvaplarını çıkarmaları halinde onlara sorumluluk yüklenmeyeceğini, fakat çıkarmamalarının daha iyi olacağını, ancak her halukarda suslerini açığa vurmamalarını bildirmiş, Kur'an'a ayetler koymuştur. Örneğin bk 24 Nur 31 ve 60; 33 Ahzab 33 ve 59)

Fakat Omer, peygamberin kadınlarının "car ve carsaf" giymelerini kafi bulmamıştır. Onların diğer kadınlardan daha fazla "muhadder" (kapalı) olmalarını istemistir; yani golge ve karartılarını da erkeklerin görmesini asla uygun bulmamıştır. Bundan dolayıdır ki onların hiç bir vesile ile evden dışarıya çıkmalarına izin verilmemesini beklemistir. Yine bundan dolayıdır ki Sevede'nin "hacet" görmek için evden çıkmasına karşı itirazda bulunduğuy olaya sebebiyet vermiştir. Olay sudur: Yukarıdaki ayetin "nazil" olmasından sonra bir gün Muhammed'in karılarından Sevede, "bir luzum ve ihtiyaç" üzerine evden çıkar.

O zamanlar evlerde "hela" olmadığı ve bu ihtiyaç dışarda bir yerde görülür olduğu için, herkesin yaptığı gibi o da isini bitirmek istemiş ve üzerine carsafını giyerek kendisine bir yer aramış. Sevede iri yapılı bir kadın olduğundan carsaf içinde bile olsa endamiyle onu tanımak kolaymış. Nitekim Omer İbn Hattab onu görünce, evin dışına çıkmasına itiraz etmiş ve: "Ya Sevede, iyi bil ki, Vallahi sen bizce tanınmamış değilsin...ne cesaretle evinin dışına çıkıyorsun?" diyerek kadıncagizi daha isini görmeye vakit bırakmadan eve döndürmüş. Olayı anlatan Ayse şöyle der: "O sırada Resulullah, benim odamda aksam yemeginde idi. Elinde de etli bir kemik vardı. Bu halde iken Sevede girdi ve -'Ya Resulullah! Bazi hacetim için evimden çıkmıştım. Omer bana söyle soyliyerek itiraz etti', diye şikayet eyledi. Bunun üzerine (Tanrı) Resul-i Ekrem'e vahiy gönderdi. Vahiy asarı (peygamberden) kaldırıldıktan sonra ve elinde tutmakta olduğu et (kemik) parçasını yere koymaksizin Sevede'ye söyle cevap verdi:-'Siz kadınların luzum ve ihtiyaç üzerine (mesture olarak) evlerinden çıkmalarına izin verildi' buyurdu." (Sahih-i Buhari...XI, 155, Hadis no 1723)

Goruluyor ki Omer, zavallı kadınların "hacet" için dahi olsa evden dışarıya çıkmalarına izin verilmemesi taraftarıdır. Böyle bir durumda kadının muhtemelen evin içinde bir yere pisliğini yapması gerekecektir ki bu da evi oturulmaz hale sokmaya yetecektir. Bununla beraber kadınların evden çıkmalarına esas itibarıyla karsidir. Bunu farketttiği içindir ki Muhammed, ortumme gereği yanında bir diğer tedbir olarak onların ortalıklarda fazla görünmemelerini uygun bulmuştur. Ahzab suresine yerleştirdiği:

"...Ey peygamberin hanımları...edali konuşmayın...evlerinizde oturun; eski Cahilliyede olduğu gibi acilip sacılmayın" (33 Ahzab 32-33) ayeti ile bu sorunu da halledivermiş ve böylece Omer gibi kişileri tatmin etmiştir. Fakat bunu da yeterli görmemistir; kadınların dışarı çıkma heveslerini iyice yok etmek üzere her şeyi düşünmüştür. Bir kere kaslarını inceltmelerini, yuz tuylarını almalarını, zıynetlerini göstermelerini ve buna benzer şeyleri yasak etmiştir. Ote yandan, hiç bir kadının cirkin kilikta kendini teshir etmeyeceğini bildiği için, kadınların güzel ve göz alıcı giysilerle dolasmalarını önlemeye çalışmıştır. Onun bu düşüncelerine vakıf olup acıklayan Omer şöyle der:

"Kadınla(riniza), evlerinin kapisında oturmamaları için, yeni elbise yaptırtmayın. Cunku elbiseleri (güzel ve yeni) olursa kalblerinden dışarı çıkmak (dolasmak) arzusu gelir." (Gazali, Kimya-i ... (1979) 178)

Gazali bu dusunceleri daha da acikliga kavusturarak soyle ogut verir kocalara:

"Kadınların sokaklarda gezmelerini istiyorsanız, onlara sevimli elbise giydirmeyin." (Gazali, İhyau...-1975- II, 122)

Cunku Seriatciya gore makbul olan kadın, sokaga cikmayan, baska erkek gormeyen ve kendi erkeginin icini boyle rahat ettiren bu tip kadınlardir. Ve cunku Muhammed, bu tip kadınlari tasvip eder oldugunu pek cesitli vesilelerle ortaya vurmustur. bir hadis soyledir:

"(peygamber bir gun) kizi Fatima'ya...buyurdu ki - 'Kadınlar icin ne daha iyidir?'. Dedi ki - 'Hic bir erkegin onlari gormemesi (Bu cevap) Peygamber efendimizin hosuna gitti, kizini kucakladi ve - 'bazılarının zürriyeti bazılarındandır' buyurdu." (Gazali, Kimya-i...-1979-, 178)

Bundan dolayidir ki kocalara dusen dinsel gorev, evlendikleri andan itibaren karıların giyim ve kusamina goz kulak olmak, onlari tanınmayacak cirkin kiliklarda dolasmaya birakmak ve mumkun mertebe az dolasmaları icin yeni ve guzel giysilerden yoksun kilmaktır. (Gazali, İhyau...-1975, II, 123; Tusi, 163)

Fakat butun bunlar yaninda koca, bir de karısının yabancı erkek gormesine engel olmalıdır.

Her ne kadar Kur'an'da, Nur suresinde:

"Mumin erkeklere soyle harama bakmaktan gozlerini sirgesinler...Mumin kadınlara da soyle onlar da helal olmayan erkeklere bakmaktan gozlerini sakinsinlar." (24 Nur 30-31) yazili ve bunu garantiye baglamak icin de: "Allah yaptiklarından suphesiz haberdardir"

diye kayit bulunsa da (Kadın ve erkegin bir arada bulunmamaları ve birbirlerine bakmamaları konusunda bk Sahih-i Buhari..VI s 55-6; ayrıca bk VII s 381 Hadis 1260; ayrıca bk XII 170-1) asil sorumluluk kadına yuklenmistir. Bu sorumluluk kadına olan guvensizligin asiri sonucudur. Ancak ne var ki Muhammed butun tehlikenin kadını ve erkegi, iki ayrı dünyanın insanları haline getirmekten dogabilecegini hic bir zaman anlayamamistir. Kafasında yer eden tek dusunce kadını mezara tikar sekilde eve kapamak, erkekten kacirmak ve ona baktirmamak olmustur. Sanki kadın erkege baktigi an dünyanın sonu gelirmis gibi!

Ebu Hureyre'nin rivayetine gore Muhammed bu hususun kocalar tarafından titizlikle izlenmesini emretmistir. Bu nedenledir ki Ashab-i Kiram, kendi karılarının pencere ve kapi araliklarından disari seyretmelerini ve erkek gormelerini onlemek uzere evlerinin pencerelerini ve deliklerini siki siki kapatırlar, su ya da bu sekilde disari bakanlara dayak atarlardı. (Gazali, İhyau..s.122) Yine bunun gibi, kocasının izni olmadan bir kadının, herhangi bir erkegi (velev ki bu erkek kendi akrabası olsun) eve alması, onunla gorusmesi kesinlikle yasaklanmistir. Cunku Muhammed, musluman bir erkegin "huzurunun" varligini, karısının beska bir erkekle gormemesine bagli oldugunu soylemistir. (Riyazu's...-1972- I, 324), soylerken de baska erkek goren kadınların, kocalarını onlara kiyaslayacagini ve belki de begenmeyip kucuk gorecegini belirtmis ve bunun ise "ne bu dünyada ve ne de gelecek dünyada hayirli sonuclar dogurmayacagini" bildirmistir (Gazali, İhyau...-1964- 168; Tusi, 163-4)

Bundan dolayidir ki musluman bir kocanın yapması gereken seylerden biri de karısını eve kapatmaktır; hem de oylesine kapatmak ki hic kimse kendisinin "guzelliginden," "tabiatından" haberdar olmasın ve kendisini baska erkeklerle kiyaslamasın.

Her ne kadar erkegin yabancı kadınlara bakması haram olmakla beraber, kadına yuklenen bu cehennem kısıtlamalar erkek icin soz konusu degildir. (Gazali, İhyau...-1964- 168)

Goruluyor ki kadın icin evlilik demek, omrunu evinin dort duvari arasında gecirmek demektir; evin tarasında dolasmak, balkonundan asagi bakmak, pencereden komsularla konusmak dahi yasaktır. Hava almak icin ya da ahibaplarını ziyaret etmek uzere kocasından izin istemesi dahi uygun degildir. Istemis olsa dahi koca icin bu izni vermemek gereklidir. Izinsiz olarak sokaga cikan kadını melekler kotuleyecegi gibi, evine donunceye kadar da ona lanet ederler; boyle bir sey yapan kadın Tanrı indinde itibarını yitirir ve şeytan ile basbasa kalır.

Ote yandan, kocasının iznini alarak sokaga cikmis olsa dahi sanki evden hic cikmamış gibi davranmalıdır; basını onune egip kimsenin yuzune bakmamalıdır, kalabalığa karışmamalıdır, erkeklerin bulundugu yerlere yanasmamalı, herkesin dolastigi sokaklardan uzak durmalıdır ve daima tenhalik yerlerden yurumeli ve isini bir an once bitirip evine donmelidir. (Gazali, İhyau...-1975- II, 120;

İbadet etmek üzere camiye gitme hususunda da kadın, benzeri yasaklara bağlıdır.

Aslında camiye hiç gitmemesi daha uygundur. Soyle ki: İlk baslarda Muhammed, kadınların mescitte namaz kilmalarına pek ses çıkarmaz görünmüştür. Fakat bu isı Abdullah b. Omer'in rivayetine göre, kocaların iznine bağlamıştır:

"Kadınlarınız sizden (gece olsun, gündüz olsun) mescide (gidip ibadet için) izin istediklerinde, kendilerine izin veriniz." (Abdullah Ibn Omer'in rivayetine dayalı bu hadis için bk Sahih-i Buhari..II, s 944, Hadis 477. Bu iznin gerek mescide ve gerek diğeri bir yere gitmek için olduğuna isaret edilmiştir)

Her ne kadar burada emir sigası kullanılmış gibi bir hava varsa da, koca bakımından izin verme zorunluluğunun bulunmadığı anlaşılmıştır. (Bu husus için bk Sahih-i Buhari., II, s 945, not 1)

Nitekim al-Hattab'ın rivayetine dayalı bir hadiste, kadınlar için evde namaz kılmanın, camide namaz kılmaktan çok daha hayırlı olduğunu söylemiş ve söyle kadirici bir formüle bağlamıştır:

"(Kadınlar için) evin avlusunda yapılan ibadet, camide yapılandan daha değerlidir; evin odasında yapılan ibadet, evin avlusunda yapılandan daha hayırlıdır; ve hele evin cunbasında yapılan ibadet, her şeyden daha hayırlıdır." (Buhari Kitabı'n-nikah, Bap 118; ayrıca bk Muslim, Kitabı'l-Salat, 134-140)

Goruluyor ki sirf kadınları sokaga, disariya cikmaktan alikoymak ve erkeklerden kacirmek için, ibadeti bile nerede ise yatak odasında yaptırtmak hevesindedir. Evde namaz kılmanın kadınlar için sevap sayılacağını söylemek suretiyle onları, bir evin dört duvarı arasında, tek baslarına ibadete zorlamak gibi kurnaz bir yol bulmuştur. Hem de oylesine bir kurnaz yol ki:

"Cemaatla kılınan bir namaz, tek basına kılınan 27 namaz gibidir"

sekindeki emriyle erkeklere sagladigi avantajlardan kadınları yoksun kildigini belli etmez görünmüştür. (Gazali, Kimyau..-1979-105) Boylece camide namaz kılınan erkegi, evde tek basına namaz kılınan kadına nazaran 27 kez fazla sevap isler duruma sokmuştur. Tabii bütün bunları, kadının saflığından yararlanarak ve hiç bir şeyi farketmesine olanak bırakmayarak. Kadınlar için kocalarının ya da babalarının izni ile mescitte (camide) namaz kılma olanagini tamamen yok etmemekle beraber, erkeklerin gerisinde, arka saflarda namaza durmalarını emretmiştir. Emrederken de bir baska kurnazliga basvurmüştür ki o da sudur:

"Melekler, Allah'ın huzurunda, birinci saftan itibaren safları tamamlayarak dururlar. ERKEK saflarının en hayırlısı, BİRİNCİ saftan itibaren baslar, en az fazilet en geriye kalır. KADIN saflarının en hayırlısı ise EN GERİDEN baslar; en az hayırlısı on safa kalır. (Bu hadisler için bk Diyanet gazetesi, Mart 1966 s 17; ayrıca bk Riyazu's-Salihin, cild 2, Hadis no 1062)

Ve iste bu formüle uygun olarak kadınları camide en arkada, yani erkeklerin geri safında ibadete zorlamış ve bu emrini de etkili kılmak üzere kadınları arka saflara atmak suretiyle kendinden örnekler vermüştür. Mescide giriş çıkışı dahi bunu sağlayacak şekilde ayarladığı anlaşılmaktadır. (Ummu Seleme'nin ve Nesi'nin rivayetlerine dayalı hadislerden anlaşılmaktadır ki Muhammed, kadınların Mescid'te namaz kilmalarına engel olmadığı zamanlar, namazını bitirince ayaga kalkmadan önce biraz beklemiş, kendisiyle birlikte diğeri bütün erkekleri de bekletirmiş; kadınlar önceden cikip gitsinler diye. Bk Sahih-i...II s944 Hadis 463) Nitekim Enes b. Malik'in rivayetine dayalı hadislerin bildirdiğine göre Muhammed, kadınların arka saflarda, cemaatin tamamen arkasında namaza durmaları, ya da 'iktida' etmeleri (yani uymaları) hususunu önemli bir İslam kuralı olarak yerleştirmiştir. (Kadınların arka saflarda namaz kilmalarıyla ilgili hadisler için bk Sahih-i Buhari...II, s944 ve d. Ayrıca bk Sahih-i Buhari serisinde 87, 209, 217, 242, ve 338uncu hadislere bakınız) Ve bu kural uygulanırken kadının yaslı ya da genc olmasına bakılmaz; ihtiyar kadınlar dahi erkeklerin arkasında durmak ve kalmak zorunluluğundadırlar.

Erkek çocuklar, diğeri erkeklerle birlikte on saflarda durabildikleri halde, kadınlar, velev ki yaslı olsunlar, erkek çocuklarının dahi gerisinde yer almak durumundadırlar. Enes b. Malik'in rivayet ettiği hadis bunu açıkça ortaya vurmaktadır. Hadisten anlaşıldığına göre bir gün Enes'in büyük annesi Muleyke, Muhammed'i bir yemeğe çağırır. Yemekten sonra namaz kılınır:"Enes der ki:

-'Yetim ile beraber ben de ardından bir (saf) olduk. Kocakarı da arkamızda durdu.'" (Sahih-i Buhari... II, 325, hadis no 248)

Enes'in 'yetim' diye belirttiği yetim çocuk Ebu Zumeire'nin oğludur. 'kocakari' diye zikrettiği kimse de kendi büyükannesidir. Hadisin anlatmak istediği şey kadınların, namaz kılarken erkeklerin arkasında, ayrı bir safta duracaklarıdır. Böylece ihtiyar kadınlar bile erkek çocuğunun gerisinde durmak zorundadırlar. (Sahih-i Buhari, II, 326 Hadis no 248 ve 327 not 1)

Ote yandan bu konuyla ilgili olarak Kur'an'da da su ayet yer almıştır:

"And olsun ki, sizden one gecenleri biliriz...Geri kalanlari da biliriz.." 15 Hicr 24

Her ne kadar bu ayetin cesitli anlamlara geldiği ve ornegin insanların dunyaya farkli zamanlarda gelip farkli zamanlarda gitmeleriyle ilgili bulunduğu, ya da savas sirasinda musluman askerlerin geride kalmayip on saflara gitmelerini saglama amacina yönelik olduğu söylenirse de, esas itibariyle Muhammed'in kiskanc tabiatıyla ve Tanrı'yi da kiskanc imis gibi gösterme cabalarıyla ilgili olduğu kuskusuzdur. Bunun böyle olduğunu, Beyzavi'den öğrenmekteyiz. Zira yukarıdaki ayetin yorumu vesilesiyle Beyzavi, kadınların camiye gitmelerine henüz ses cıkarılmadığı sıralarda bazı erkeklerin, sırf güzel kadın seyretmek ve onlar arasında namaz kılabilmek için camiye erken geldiklerini, ya da camiden geç cıkan kadınları görmek amacıyla geride kaldıklarını ve iste bunu önlemek üzere söz konusu ayetin indigini söyler ki doğrudur. Bundan dolayıdır ki Muhammed, kadınların camiye gitmelerini yavas yavas önlemeye baslamis ve kadınlar bakımından evde kilinan namazın camide kilinandan daha hayırlı olduğunu dair yukarıda belirttiğimiz hükümleri koymuştur. Fakat onun koyduğu yasaklar daha sonraları, ornegin Ashab-i Kiram zamanında gevsemis ve kocaların izniyle camiye giden kadınların sayısında artma görülmüştür. Bu durum Seriatcileri rahatsız etmeye baslayınca, yukarıdaki yasakların uygulanmasına yeniden önem duyulur olmuştur. Nitekim Ayşe bile:

"eger (Tanrı elcisi) hayatta olup, bu kadınların camiye gittiklerini görseydi, buna mutlaka engel olurdu."

demekten kendini alamamıştır. (Gazali, Kimya-i -1979- 178. İbadet sırasında kadınların erkeklerin arkasına gecmelerini onoreen hadisler için bk Buhari Kitabı'l-Ezan 164; Muslim, Kitabı'l -Salat 132; Tirmizi Mevakitü'l-Salat 59) Ayşe'nin bu sözlerini kendisine dayanak yapan Gazali: "kadınları camiye ve meslislere ve erkeklerin bulunduğu yerlere gitmekten men'etmek (dinsel) görevdir (farz'dır). Sadece eski elbiseler giymis ihtiyar kadınları bundan istisna etmek gerekir."

diyerek hortlayan Seriatci zihniyetin temsilciligini yapmıştır. (Gazali)

Aradan yüzyıllar gecmis olmasına ragmen bugün hala durumda degisen bir şey yoktur. Kadınların ibadet etmek üzere camiye gitmeleri, musluman ülkelerin hiç birinde caiz görülmmez. Bu vesile ile laik T.C. devletinin resmi organlarından biri sayılan Diyanet İşleri Başkanlığının su fetvasını belirtmek ilginç olacaktır:

"Hanefiyye'nin kavl-i muhtarına göre genç kadının iydeyn ile cuma ve sair namazlar için mescide cimasına cevaz yoktur. İhtiyar kadınların cıkmaları caiz ise de cıkmamaları efdaldır. Bayram namazına cıkanlar Ebu Hanife'den bir rivayete göre salat-i iydi kılarlar, diğer rivayete göre ise kılmazlar. Hayız olanlar ise musalanın haricinde kalıp yalnız duaya istırak ederler." (Sahih-i I, s 224-5)

Herkesin anlayamayacağı bir dil ile Diyanet'in söylemek istediği şey, genç olsun ihtiyar olsun kadınların, mescide cıkmalarının doğru olmadığıdır.

Camiye gitmeyi ya da sokaga cıkmayı önleyen yukarıdaki yasaklar nedeniyle musluman toplumlarda kadın, bugün hala mezarda yasar gibidir. Ve ne haziirdir ki erkeğin kiskancliklarına çözüm yolu buluyorum diye kadını boylesine zavallı yasalara mahkum eden Muhammed, bütün bunları kadının hayrına yapıyormuş gibi görünmek için:

"Kocasının izni olmadan sokaga cıkan kadını melekler kotuler, lanetler ve bu durum kadının eve donmesine kadar devam eder."

sekinde konuşmuştur. İbn Abbas'ın rivayetine dayalı bu ve benzeri hadisler ile kadınların evden cıkmamalarının onların lehine bir şey olduğunu, çünkü böyle yaptıkları takdirde Tanrının ve meleklerinin kendileriyle birlikte olacaklarını, aksi takdirde Tanrı indinde itibarlarını yitireceklerini ve şeytan ile basbasa kalacaklarını anlatmıştır. Fakat yine tekrar edelim ki bunu yaparken onları, "cemaat ile kilinan namazın nimetlerinden" yoksun bırakmayı da unutmamıştır. (Gazali, Kimya...-1979-, 105)

KADINI KAPATMAK VE ERKEKTEN UZAK TUTMAK, KISİLERİN VE TOPLUMLARIN FİKREN VE AHLAKEN GERİ VE İLKEL KALMALARI SONUCUNU DOĞURMUŞTUR

İnsanlık tarihinin ortaya vurduğu gerçek sudur ki, kadını kapatan erkekten ayıran ve kacıran sistemler, sadece kadın sınıfını hak ve özgürlükten yoksun kılmaya değil fakat aynı zamanda erkek sınıfını da fikren ve ahlaken ilkel tutmaya sebep olurken, kadına serbestlik tanıyan toplumlar her alanda uygarlaşmışlardır. Eski çağların en büyük uygarlığını yaratan Mısır'da kadınların yüzlerini gözlerini örtmeleri, erkekten gizlemeleri diye bir şey görülmemiştir. Eski Yunan uygarlığının parlادیğđ dönemlerde kadın, her ne kadar kocasına sadakatla bağlı ve evinde kapalı şekilde yaşamakla beraber, hiçbir zaman erkeğin somuru aracı haline sokulmamıştır. Aristo, Yunan toplumunun "barbar" toplumlara üstünlüğünü ele alırken, başka yerlerde olduğu gibi kadının erkeğin kolesi durumuna getirilmediğini, kocasının arkadaşı ve yardımcısı sayıldığını sıralar. Roma'da kadın, evin en şerefli insanı kertesindedir; sofrada baş köşede yer alırdı. Romalıklar, her gittikleri ziyafete eşlerini de beraberlerinde götürürlerdi. Tarih uzmanları, böyle bir gelenegin Yunan uygarlığından daha üstün olduğunu söylerler. (Lecky, II, 301; ayrıca bk Raineville, *Le Femme Dans L'Antiquite* -Paris 1865-, 144)

Hic kustu edilmemelidir ki Batı uygarlığının oluşumunda kadın-erkek ilişkileri gelişmesinin büyük rolü olmuştur. Batı rasyonalizmi, Hristiyanlığın kadını arka plana atan ve kadını kötülük kaynağı sayan ilkelerine karşı savaş açmakla ve eğitim sayesinde kadın erkek eşitliği zihniyetini oluşturmakla ve erkeğin kafa yapısını bu gelişmeye alistirmekle en verimli ürünlerini verir olmuştur. Kadını "kötü" ve "seyyan" niteliğinde bilen ve erkeğin bastan çıkmasına "sebebi" kabul eden ve bu nedenle kapalı tutan ve toplum yasamlarından uzaklaştıran zihniyet, bugün artık sadece geri kalmış ülkelerde ve özellikle Seriat ülkelerinde, geçerliliğini koruyabilmektedir. Çünkü bu toplumlar hala "ahlakiliğın ve toplum düzeninin", doğustan "kötü" sanılan kadının, erkekten ve "kém gözlerden" uzak tutulmasıyla, carsafa sarılmasıyla, eve kapatılmasıyla sağlanabileceğđ yalanlarına saplanmışlardır. (Ali, 904, 1126-7; Buksh, 1912, 253-9) Ancak ne var ki bu zihniyet, erkeğin "yabancı" ve kadının ise "zavallı" ve her iki cinsin de fikren ve ahlaken geri kalması ve müslüman ülkelerinin de yeryüzünün en az gelişmiş ülkeleri şeklinde yasamları sonucunu yaratmıştır. Ne ilginçtir ki bu ülkeler arasında İslam dinini en köyü ve özüne en sadık şekilde uygulayanlar orneğin Suudi Arabistan, Yemen, Pakistan, Bangladeş, vs gibi ülkeler, Türkiye gibi (ya da Arnavutluk örneğđ) laiklik esasına yönelen ve kadın-erkek eşitliğine yer veren ülkelere oranla her bakımdan çok geridirler.

Bunları Mısır, Cezayir, Fas gibi Batı etkisiyle din sorunlarına ilimli bir çözüm getirmeye çalışan ülkelerle dahi kıyaslamak bu konuda fikir edinmeye yeterlidir. (Müslüman ülkeler arasında Türkiye'den sonra pece, carsaf ve çok karılı evlilik sistemini kaldıran tek ülke Arnavutluk olmuştur. 1829 tarihli Anayasa, 4 muftudan oluşan bir kurula geniş yetkiler vermiş ve bu kurul söz konusu değişiklikleri yapmıştır. Bkz Wayne S. Vucunich 'Islam in the Balkans' (in Religion in the Middle East), Ed. by A.J.Arberry, Cambridge, England 1969, s.243) Seriat ülkelerinin toplumsal geriliklerinde kadın sorununun dahili büyüktür. Çünkü erkeğin kiskancılığını yatıştıracağım ve onu rahata kavuşturacağım ve guya ahlakiliğđ doğrultacağım diye toplum nüfusunun yarısından fazlasını oluşturan kadın sınıfını eğitimden ve çalışma gücünden uzak tutarlar. Sosyal ve ekonomik gerilikler içerisinde cirpinmaları bundandır; ahlakiliğđ değil fakat ahlak yoksunluğuna saplanmaları da bundandır.

Ote yandan bu zihniyet erkeğđ de küçültücü durumlarda tutar. Çünkü erkek denilen varlık, karakter bakımından ne kadar zayıf ve kendisini kontrolden ne kadar aciz ve içgüdülerine sürüklenmede ne kadar bicare olmalıdır ki kadını carsafsız, peceşiz gördüğü an kendisini kaybetmiş, vahşileşmiş ve kadına saldırsın ya da kiskancılıklarına kapılıp kadın için cinayetler işlesin. Sayet erkeğin bu ilkelliklerinden ve bu seviyesizliklerinden ancak akdini carsafa sokmakla kurtulacağı düşünülüyorsa, bu herşeyden önce Tanrı'ya ve aynı zamanda insan varlığının kutsallığına hakaret sayılmalıdır. Boylesine olumsuz ve insan varlığına boylesine güvensiz bir tutuma dayalı bir din kurulusunun, kişiyi fikren ve ahlaken geliştirmesi mümkün değildir. Bindörtüzyıllık Seriat uygulaması sunu kanıtlamaktadır ki, kadını kapatmakla, erkekten kacırmakla hiçbir olumlu sonuca varılamamaktadır. Bilakis, kadını örttüğü kişi ilkellesmektedir. (Sena, -1979- 434 ve d) Carsaf ve pece nedir bilmeyen ve kadını "kém gözlerden" gizlemeyen Batı ülkelerinde erkek sokakta yanından geçen yarı çıplak kadına sataşmaz, coğünlukla basını çevirip bakmaz bile. Kiskancılık yüzünden suç diye bir şey hemen hemen kalmamıştır. Oysaki ahlakiliğđ ve toplum düzenini sağlama bahanesiyle kadına zindan hayatı yasatan Seriat ülkelerinde erkek, kadınla yan yana bulunduğu an iç güdülerine kapılıp kadına saldırmaktan, kiskancılığını söndürmek için olmadık asagiliklara doğrulmaktan kaçınmaz. Kadına karşı saldırı ve saygısız davranışlar ve kiskancılık yüzünden işlenen cinayetler bakımından Seriat ülkeleriyle yarışabilecek bir ülke bulmak kolay değildir yeryüzünde.

KADININ "KURTULUSUNUN" CARSAF VE PECE KOLELİĞİNE SON VERMEKLE SAĞLANABİLECEĞİ

Kahire'de evvelce El-Hadid istasyonu meydanında dikili iken sonradan Üniversite avlusuna nakledilen bir heykel vardır ki bir eliyle yüzündeki kara peceyi kaldırıp atan ve diğer eliyle Sfenks'in basına dayanan modern Mısır kadını canlandırır. Mısırlı heykeltıraş Mahmud Muhtar'ın güzel anlamlı bir yapıtıdır bu. Heykelin tabanına çakılı bir plakada: "Mısır'ın Kurtuluşu" satırları yazılıdır. Bu heykel ve

bu yazi, Misir'in kalkinmasinin ve gelisen dunyaya ayak uydurmasinin ancak kadini ozgurluge kavusturmakla, serbest kilmakla, pece ve carsaf koleliginden kurtarmakla mumkun olabilecegini anlatmaktadir. Bilindigi gibi Sfenks, Misir'in Islam oncesi donemlerdeki muhtesem uygarligini temsil eder. O donemlerde Misirli kadin, imrenilecek bir ozgurluge ve devlet yonetebilecek ustunluge sahip bulunduğundan, soz konusu heykel, Seriat belasından kurtulmanın ve kadına deger vermenin mutlak bir kosul olduğu anlamına gelmektedir.

Cunku Seriatin zorladigi giysilerden ve daha dogrusu carsaf felaketinden kurtulmak demek, kadin için bir bakima "kisilige ve ozgurluge" kavusmak demektir. Kendisini taninmaz hale getiren kiliktan ve bu kiligi Tanrı emridir diye zorlayan Seriat baskısından uzaklaşmakla hic kuskusuz bagimsizligina ve insanligina kavusmasi demektir.

Kadini kapamakla ve carsafa sarmakla ne sosyal ve ne de ahlaksal gelisme olamayacağını Misirli aydin az cok anlamisa benzer. Nitekim 1950lerde bir Misirli yazar, Halid Muhammed Halid, oldukca cesur sayilacak su satirlari yazmistir: "Gerici yiginlara biz sunu anlatmak isteriz ki kadin ancak haklarini kullanma olanagina sahip bulunduğ takdirde deger kazanir ve kendi kendisine sayginlik besler. (Ozgurluge ve bagimsizliga) kavustugu takdirde yok olacagından endise ettiginiz iffet duygusu, kadinlarinizi boyunduruk altında tuttugunuz ve haklardan yoksun kildiginiz ve efendilerinin (yani kocalarının) oyuncagi olduğu fikrine saplandiginiz takdirde zarar gorur. Iffet ve namus duygusunu kadini carsafa tikmakla ve evin dort duvarlari arasına hapsetmekle degil, fakat onun ruhunda nefis duygusunu yaratmakla ve sahsiyetinin haysiyetine saygili olmakla saglayabilirsiniz." (Halid M. Halid (1950), 159. Arapçadan Ingilizceye cevirisini için bk From Here We Start -1953-, 159)

Fakat belirtelim ki kadini umaci kiliklarından cikarip sosyal yasamlara sokmanın bir uygarlik sorunu olduğu bilincine Misir ve diger bazi musulman ulkeleri Turkiye ornegiyle erismislerdir. (Katibah -1940-208-9) Ataturk devrimleri, bu alanda da Islam dunyasina rehberlik etmistir. Ilginc olan sudur ki bu devrimler Turk kadini, eski Turk geleneklerine yoneltmek amacina dayanir. Bu gelenekler arasında kadini kapamak ve erkekten kacirmak ve carsafa sarmak gibi ilkellikler yer almamistir. Muhammed'in yerlestirdigi hukumlere ve ornegin kocasi "evde yokken kadının hic kimseye (velev ki akrabasi olsun) kapi acmaması gerekir" seklindeki emirlere karsilik Dede Korkut'un dile getirdigi su asil Turk gelenegi bunun en guzel kanitlarından biridir: "Eve bir konuk gelse ve er adam evde olmasa, ol (karisi) onu yedirir, icirir, agirlar, azizler (ve) gonderir." (Turk Dil Dergisi-1974- sayi 268 s 326) Ibn Batuta'nin "Seyahatname" adli yapitinda tanımladigi Turk kadınının uygar yasami bir baska ornektir ki daha önceki bolumlerde deginilmisti.

Kadini ozgurluge ve esitlige sahip bir varlik seklinde degerlendiren eski Turk gelenegi, Turklerin Islami kabul etmeleriyle giderek zayıflamis olmakla beraber tamamen yok olmus degildir. Turk kadini carsafa sokulmus olma durumlarına karsi için için tiksinti beslerken, ozgurlugune, giyim ve kusam uygarligina daima ozlem duymustur. Eski Turk geleneklerine en fazla bagli kalabilen kuruluslarda ve ornegin orduda (ve kentlerden uzak koylerde) bunun böyle olduğu gorulmustur.

Ataturk devrimlerinden cok once, daha Osmanli doneminde Kahire, Beyrut, Bagdat ve Sam, hatta daha kucuk yerlerde gorevli bulunan Turk subay eslerinin uygar yasamlari Arap toplumlarını daima etkilemis, kadin sorunlari konusunda uyandirmaya baslamistir.

Arap yazarlarından ogrenmekteyiz ki bu subayların "beyaz tenli, mavi gozlu eslerinin", sigara tutturerek, kahve icerek ve modern giysilerle son derece zarif ve "efsunkar" tavirlarla olusturduklari "sosyetik" yasamlar Arapın gozunde ruya alemleri yaratirdi. (Arsel, Arap Milliyetçiligi ve Turkler, 1977 s 190 ve d.) Yine bir baska Arap yazarının bildirdigine gore hemen her Arap insanının gonlunde bir Turk kadini yatardi. (Katibah, 209)

Arap ulkelerinde kadin haklari için girisilen cabaların temelinde bu etkilerin yattigi inkar edilemez. Nitekim bir Arap yazar soyle der: "(Turk kadınının bu) etkisi aslında carsaf ve peceden kurtulmaya dogru en buyuk bir adim olmustur. Musulman kadının kurtulus savasimi ile ilgili olayların tarihçesi anlatilirken, Istanbul'dan, Edirne'den, Izmir'den...(bu Arap ulkelerine) gelen Turk subaylarının (erkekten kacinmak nedir bilmeyen ve herkesin onunde sigara tutturan ve bacak bacak ustune atip kahve kopurten davranisli) eslerine, ya da kiz kardeşlerine ya da diger kadin akrabalarına, Arap dunyasındaki kadin haklari davasının onculeri olarak serefli bir mevki tanımak gerekir" (Katibah, 210)

Subay esleri kadar ayni uygar yasamlara sahip Turk kadin ogretmenlerin de etkisini unutmamak gerekir. Gerek Cemal Pasa'nin ve gerek Beyrut valisi Azmi Bey'in Beyrut'a getirttikleri kadin ogretmenler, Arap yasamlarına uygarlik havasi saglayan orneklerdendir.

Halide Edip'lerin, ya da Nigar hanımların ve benzerlerinin Arap ulkelerine yaptıkları ziyaretler, Arap yoneticileri ve Arap aydinlari üzerinde unutulmaz izler birakmistir. Bir Arap tarihçisi, Muhammed

Cemil Beyhum, Turk kadınınin yarattigi bu etkiye deginirken ayni zamanda gerici Arap cevrelerin davranislarini da sergiler. Gercek odor ki Turk dusmanligi ile sisirilmis bu cevreler Turk kadınınin bu tur yasamlarini Islam'a karsi "kufur" olarak tanimlamislardir. Ornegin Urdun Krali Huseyin 9 Eylul 1919'da yayinladigi bir bildiride, Arap'in Turk yonetimine karsi ayaklanmasinin nedenlerinden birinin bu oldugunu, ve cunku Suriye Valisi Cemal Pasa'nin kadinlar icin kongreler tertip ettirdigini, bu kongrelerde kadinlarin erkeklerle birlikte ayni salonda oturup konustuklarini, bazi kadinlarin bu toplantilar sirasinda erkekler onunde siirler okuyup demecler verdigini ve toplantinin seref mevkiiine getirildiklerini; oysa ki butun bunlari Islam dinine ve Arap geleneklerine ters davranis icerisinde bulundugunu ve bu nedenle Turkclere karsi ayaklanmanin dinsel bir gorev oldugunu belirtmistir. (Arsel, Arap Milliyetciligi ve Turkler, 191, not 187)

Ote yandan carsaf ve pece gibi Islami giysilere karsi nefret, Osmanli toplumunun en muhafazakar sanilan varlikli ve mevkii sahibi ailelerin kadinlarina da yayilmisti. Ancak ne var ki koyu taassubun olusturdugu korku icerisinde bu nefret duygularini ortaya vuran gorulmezdi. Bu ortamdan uzaklasip yabanci diyarlara goc edebilenler ve duygularini aciklama serbestisine kavusanlar hakli olarak hicnlarini cikarma firsatini ararlardi. Selma Ekrem adindaki bir genc kizimizin 1930 yilinda Amerika'da yayinladigi bir kitap ilginc orneklerden biridir. Cocukluk doneminin anilariyla dolu bu kitabinde kendisinden bir kac yas buyuk ablasina ilk kez carsaf giydirilmesi olayini anlatirken duyugu uzuntu nakledilmeye deger:

"...Ablama giydirilen (kara) carsaf, basini ve kollarini (ve her tarafini)kavrayan bir pelerin ve ayak bileklerine kadar inen bir eteklik seklinde kalın siyah ipek kumastan yapılmış bir şeydi. Yüzüne de kalın bir pece geçirilmisti... (Onu bu halde görünce) salonda bulunan kalabalık gözlerimin onunden silindui ve karsimda bambaska bir kiliga burunmus bir abla belirdi. Bana simdi tamamıyla yabanci bu bohcanin kapkara ortuleri, beni (adeta) golge gibi sardi; tipki tum hayatimi pencesi arasina alip dev gibi buyuyen bir golgeydi bu... Hiddet ve dehset icerisinde tas kesildigimi hissettim. Ablami kara bir carsaf icerisinde zindana tikilmis gormek istemezdim... (Diyebilirim ki) carsaf (korkusu) benim yasantima iste Boylece, pek zalim bir sekilde girmis oldu ve o andan itibaren (bu olumsuz etkisiyle) cocuklugum boyunca belli edecek sekilde zihnimin icine coreklendi. Bu (tikinti verici) dusunceyi kafamdan cikarmam mumkun degildi. (Carsafa sokulma dusuncesi) oldurucu bir dusunce olarak o ana kadar tanik oldugum her turlu korkudan cok daha korkunc bir nitelik tasimaktaydi. Milyonlarca kadin bunu, benden once giymisti. Gözlerimin onune, kalın kara carsafa burunmus, yuzlerikapali, hep bu kadinlar gelir oldu. Kara bohcalar seklindeki bu milyonlarin (bilinsiz) teslimiyeti beni nefessiz birakmaya yeterliydi. Ustume buyuk bir firtinanin coktugunu duyar oldum; fakat basimi azimle dolu olarak kaldirip bu firtinaya karsi savasmaya ve beni saran bu golgeyi yirtmaya hazirdim. (Kara bohcalara sarili) milyonlarca insan bana gulebilir; benimle alay edebilir, beni kucuk gorebilir (beni dinsiz bilebilir); fakat ben (her ne olursa olsun) bir bohca haline girmeyecektim. Ben yasamim boyunca temiz havayi ve ruzgari yuzumde hissetmek istiyordum. Ruh cokerten bu kara agil beni pencesine alamayacakti. Ne demekti dinsel emirler ya da benim buyuklerimin emir denen sozleri? Gencligimin verdigi pervasizlikla butun bunlara karsi direnecektim." (Selma Ekrem, Unveiled; The Autobiography of a Turkish Girl, New York 1930, 1780180)

Ve iste Turk kadınına bu guzel ozlemi gerceklestirme firsatini Ataturk devrimleri verecektir. Bu devrimleri bazi musulman ulkeler, ornegin Afganistan izlemek isteyecek fakat Seriatcinin melaneti ve tepkisiyle cabuk vazgececektir. (Afganistan krali 1927 yilinda, Ataturk'u takliden pece ve carsafi yasaklamistir. Kraliyet ailesine mensup bazi prensesler, halka ornek olmak icin sokaga carsafsiz ve pecesiz cikmaga baslamislar, fakat din adamlari bu davranisi 'gavurluk' ilan ederek halki isyana cagirmislardir.) Bu devrimleri tek basina surduren Turk toplumu ise, Ataturk'un olumunden az sonra kafasini kaldirmaya calisan yedi basli yilaninin zehiriyle sendelemeye baslayacak ve o eski felaket vadisine dogrulacak ve ilk is olarak kadını carsafa sokma yollarini arayacaktır.

(Kaynak:Ilhan Arsel, Seriat ve Kadin, 9. Baski, Istanbul 1991, s. 255-279)

Aralık 2000'de, islamcılar arasında yeni bir tartışma başladı. İslamiyette kadının çağdığı durumunun sergilenmesinden rahatsız olan bazı İslamcılar, özellikle kadınların İslamiyeti sorgulayarak islamdan kaçmalarını engellemek için, özellikle İslamcılarının en önemli istismar konusu olan "örtünme" hakkında diğerlerine ters gelen görüşler öne sürmeye başladılar. Örtünme konusunda diğerlerine aykırı fikirler öne sürenlerden Prof.Dr. Zekeriya Beyaz'ın bu konudaki düşünceleri için aşağıdaki yazıyı okuyunuz.

İlahiyat Profesörü diyor ki: "Bağırıyorum, Kuran kadına vücudunuzu örtün demiyor "

Prof. Dr. Zekeriya Beyaz imam, vaiz ve müftü olarak çalıştı. Sosyoloji dalında yüksek lisans ve doktora yaptı. Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanı. Bir laf etti, ortalık birbirine girdi. Hem TV ekranında hem de

İslam Ve Giyim Kuşam - Başörtüsü Sorununa Dini Çözüm adlı kitabında, Kuran'da örtünmeyle ilgili hüküm olmadığını söyledi. Beyaz, Nur Suresi'ni ve bu surenin inişine neden olan zina iftirası hikayesini anlattı.

Prof.Dr. Zekeriya Beyaz, kitabında, giyimle ilgili şöyle diyor: “İslam giyim-kuşamı güzel ahlaklı olmak ile birlikte düşünülmüştür. Kuran-ı Kerim'den önce hristiyanlarda bir ruhbanlık inancı vardı. Buna göre dünya zevklerinden, dünya güzelliklerinden uzak olmak esastı. İslamiyet bunu kaldırdı. Kuran-ı Kerim diyor ki, “Allah'ın ziynetlerini, süsleri kim haram kıldı. Süsler ziynetler, güzel giyinme haram değil' Yüce Allah hadislerinde, kullarına vermiş olduğu nimeti, onların üzerinde görmekten hoşnut olduğunu gösteriyor. Müslüman erkek ve kadınlar güzel, temiz ve lüks giyinmek durumunda. Dünyadaki bütün ziynetler, nimetler öncelikle müslümanlardır. Hanımlar dişiliğini değil, kişiliğini öne çıkarmalıdır. Güzel, asil ve müzeyyen, süslü alımlı olmalıdır.”

Hicretin 6'ncı yılında beni Mustalık kabilesine karşı bir sefer düzenlendi. Hz. Peygamber eşi Hz. Ayşe'yi de beraberinde götürmüştü. Seferden dönüştü, Medine'ye yakın bir yerde konaklandı. Hz. Ayşe, tabii ihtiyacını gidermek üzere birlikten uzaklaştı. Geri dönüşünde boynundaki ziynetini, gerdanlığını düşürdüğünü farketti. İhtiyacını giderdiği yere gitti. Aramaya başladı. Orada oyalandı. Geri döndüğünde kafilenin gittiğini gördü. Orada oturdu bekledi. Çünkü, o zaman kaybolanlar oturduğu yerde beklerdi. Derken, uyudu kaldı.

Bir süre sonra ordunun artçısı Safvan bin Muattıl geldi. Hz. Ayşe'yi gördü, kendi devesine bindirdi. Orduya ancak sabahleyin ortalık aydınlanınca ulaşabildiler. Kötü niyetli münafıklar, “Safvan ile Ayşe geceyi birlikte geçirdiler” diye iftira ettiler.

Hz. Peygamber, üzüntüsünden günlerce dışarı çıkmadı. Hz. Ayşe hastalandı ve baba evine gitti, orada kalmaya başladı. Safvan bir şiir ile kendisini suçlayan şair Hassan'ı kılıç ile vurup, yaraladı. Hazrec ve Evs kabilelileri az kalsın savaşa giriyorlardı. Hz.Peygamber yatıştırdı.Hz. Peygamber, sahabelerin ileri gelenlerine konu hakkında görüşlerini sordu. Hepsı konunun bir iftira olduğunu söylediler. Yalnız Hz. Ali, Hz.Peygamber'e Hz. Ayşe'yi boşamasını ima eden tavsiyede bulundu.

Kitaba kelime soktular

30 gün sonra Nur Suresi indi. Nur Suresi, iddiaların bir iftira olduğunu anlatıyor. Ayrıca, ziyneti, gerdanlığı yitirme konusu da dahil olmak üzere birçok meseleyi açıklığa kavuşturuyor. 30 ve 31'inci ayetler önceki ayetlerle birlikte bir bütünlük içinde sorunlara çözüm getiriyor.

Ayet diyor ki, ‘Örtünüzü veya boşrütünüzü - iki anlama da gelir- göğüs değil, bu yakaların üzerine örtün’, ziynetinizi kapatsın, gerdanlığı kapatsın, kimse görmesin. Ancak bu ziynetlerinizden görünenler müstesna yüzük gibi küpe gibi. Bunun dışında ziynetlerinizi göstermeyin.

Nur Suresi 30 ve 31'inci ayetlerin tesettürle ilgisi olmadığı halde, daha önceki ayetlerden ve iftira olayından bağımsız gibi ele alınıyor ve kelimelerin anlamları kaydırılarak yanlış yorum yapılıyor. ‘Ziynetinizi, yani gerdanlığınızı örtün’ anlamı yanına 'yerleri' kelimesini ilave ettiler.

Allah'ın kitabına bir parantez içinde soktular. Sokunca da 'ziynet yeri' oldu. Böylece de 'ziynet yerini örtün' dendi. O zaman da ziynet yeri, ne oldu? Baş, bedeni oldu. Halbuki kastedilen tamamen ziynet, gerdanlık, takılar, altın ve gümüşü. Bu ayette baş kelimesi hiç yok. Örtünün ziyneti örtmesi söz konusu. (Not: Bu açıklama ile bir ilahiyat profesörü bile Kuran'ın [değiştirildiğini](#) kabul etmiş oluyor.)

Göğüsleri açık müslüman kadınlar

Prof. Dr. Zekeriya Beyaz'ın, Haziran ayında yayınlanan 'İslam ve giyim kuşam' adlı kitabındaki çizimler büyük gürültü kopardı. Göğüsleri açık, mini etekli, iki ‘müslüman kadın cariyeye’ çiziminin altında 'Müslüman cariyeye hanım, toplum içinde bu kıyafetle gezer ve namazını bu halde kılabilir' yazısı tepkilere neden oldu. Prof. Beyaz bu konuda şöyle dedi:

"Hanefî, Şafîi ve Hanbeli mezheplerine mensup müslüman cariyeler, diz ile göbek arasını örterlerdi. Bu kıyafetlerle namaz kılar, çarşıda pazarda dolaşırlardı. Maliki mezhebine göre ise sadece ön ve arka edep yerleri örter, yani bir mayo giyerek namaz kılar, dolaşırlardı. Eğer Kuran'da kadınların baş, kol ve şura buraları şöyle örtünmeli, böyle örtünmeli diye bir hüküm olsaydı, bu tip mezhepler böyle hüküm verir miydi?"

Bugün normal müslüman hanım böyle namaz kılamaz. Kadınların namaz kıyafetlerinde aynı zamanda ritüellik vardır. Bugünkü hanımlar da zaten cariyeye değildir. Bu kıyafetle namaz kılmayı tavsiye etmem söz konusu değil

İslamiyetin ilk dönemlerinde savaş esirleri cariyeye kabul edilirdi. Bunlar müslüman oldukları halde o vasıfları devam ederdi. Kuran'da kadınların saç başı örtülecek diye kesin ayet varsa, mezhep imamları, müslüman olan bu cariyelere neden o ayetleri uygulamadılar. Hür hanımların başının baskı altına alınmasının sebebi ise çok

evlilik ve cariyelerle nikahsız yaşamadır. Evin beyi cariyelerle nikahsız yaşarken, hanımının, başkasına giderek kendisinden cinsel intikam alacağı korkusu ile başını örttürerek cinsel intikam almaktadır. Burada ısrarla altını çizdiğimiz şey, örfe bağlılık, halkın kabulüne bağlı olmanın esas olduğudur. Arap örf ve adeti öyleydi.

Müslüman bayanlar evlerde tuvalet olmadığı için bu ihtiyaçlarını şehrin dışında hurmalıkta geceleyin giderirlerdi. Cinsel tacize uğrarlardı. Hz. Peygamberimiz bu cinsel tacizi yapan saldırganları buldu. Onlar da, “Biz bunları cariyeye sanıyorduk” dedi. Onun üzerine, Ahzab Suresi'nin 59'nci ayeti geldi. Ayette; “Müslüman hanımlar def-i hacet için dışarı çıkınca bir çarşaf yani cilbas gibi baştan aşağı örtünler ki, tanınsınlar. Cariye olmadığı anlaşılsın. Tacize uğramasınlar” deniyor. Şimdi, ne cariyeye, ne de böyle taciz var. Kimsenin örtünmeye ihtiyacı yok.

Kuran'da böyle örtüneceğine dair açık, kesin bir ayet yoktur. Bağırıyorum. Bunun yokluğunun en açık belgesi cariyelerin kıyafetidir. Ben bunu 35 sene önce öğrendim. Oysa, vaazlarda, 'bir kadının saçının bir teli gözükmüşse 1000 sene cehennemde yanar' deniliyordu. Bunu görünce anama çok acıdım. 60 yaşındaydı, cehennemde yanacaktı. Ancak, islam hukuku kitaplarını okuyunca böyle olmadığını gördüm. İsyen ettim. Bu kitaplarda tarif edilen cariyeye kıyafetini günü gelecek, islam kitaplarında yayınlıyacağım dedim.”

Karşıt görüşler

Ali Eren (Akit yazarı):

Cariye meselesini ele alıp, oradan hür kadınların kıyafetlerini örnek göstermeye çalışılıyor. Zekeriya Bey, kötü niyetle yapmamıştır. Bu kıyafetlerle göğsünü de açabilir diyerek, cemaati fazlaştırmak istiyor, herhalde. Atatürk bile, Elmalılı Muhammed Hamdi Yazıar'a Kuran'ın tefsirini hazırlattı. Devlet parası ile hazırlanan Kuran da, “Ve başörtülerini yakalarının üzerine vursunlar, başlarını, saçlarını, kulaklarını boyunlarını gerdanlarını sinelerini açık tutmayıp, bu suretle sımsıkı örtünler” diyor. Niçin böyle söyleniyor. Çünkü, Hz. Peygamberimiz zamanında da başörtüsü vardı. Baş üzerine alıp, arkaya atılıyordu. Gerdanları görünüyordu. Bunun için, başörtü kullanılıp, bunu yaka üzerine vurmaları, ön taraflarını kapatmaları istendi.

İsmail Nacar (İslamcı yazar):

Klasik tefsirler, meallerin tamamında, ki buna Nur suresi 31'inci ayet de dahil, mümin kadınların bakışlarını yere indirip, cinsiyet organlarını, ırzlarını korumaları, ziynetlerini, görünen kısımları müstesna açmasınlar görüşü hakim. Örtüleri, başörtülerini göğüs yırtmaçlarının üzerinde bulundursunlar. İlmi hakikati teslim etmek lazım. İslam'da Kuran'da başörtüsü gerçeği var. İsteyen örter, isteyen örtmez. Lafı uzatmaya dolandırmaya gerek yok.

Emine Şenlikoğlu (İslamcı yazar):

Kuran'da saç teli falan geçmez. Ama bu konuda üç ayet var. En önemlisi de Nur Suresi'nin 60'ıncı ayeti. Tesettür için müthiş delildir. Burada diyor ki, “Çok yaşlılar için deniliyor. Kadınlar dış tesettürlerini bırakarak, örterek sokağa çıkabilir. Yani, dış kıyafetlerini örtünmeden sokağa çıkabilir.” Alah'ın kullarına tavsiyesi bu. Buradan hareketle 'gençler tesettürsüz çıkmamalı' diyor. Ahzab Suresi 59'uncu ayet var. Kendisi, hanımı, kızını örtmez, inanmıyorsa inanmaz, bu kimseyi ilgilendirmez. Ama, Kuran'da böyle bir ayet yok demek, bir milleti zehirlemektir.

Ayşe Sucu (Diyanet İşleri Başkanlığı Kadın Kolları Başkanı)

Başörtüsü meselesinde bilim adamları, ilahiyatçılar iki farklı bakış açılarındalar. Bir taraf, 'Başörtüsü farz' diyor, diğer taraf buna katılmıyor. Bilimsel görüştür. Her ikisine saygı duyarım. Sosyal bilimlerde kesin görüş yok. Bugünün doğrusu, yarın yanlış olabilir. Başörtüsü ile ilgili konularda farklı görüşler ortaya atılabilir. İlmi sonuçta, islamda siyah ve beyaz olarak meselelere bakılmasına karşıyım, arada gri ve tonları var.

Kaynak: Hürriyet, 09.12.2000

TOPLUMSAL YAŞAMDA OSMANLI KADINI

XX. yüzyılın başlarına kadar kadının Osmanlı toplumunda - özellikle kentsel toplumda - silik bir yeri vardı. Toplum yapısı, giderek daha belirgin biçimde cinslerin ayrılığı üzerine oturuyordu. Oyle ki iki ayrı dünya söz konusuydu. Her şeyden önce erkeğin dünyası kamusal, kadının dünyasıysa özeldi, mahremdi ve ailenin içinde yer alıyordu. Hemen tümüyle eve kapatılıp carsaf giymeye mahkûm edilen kadın, kucultulmuş bir evrenin içine sıkıştırılmıştı. Bu nedenle de, onun toplumsal yaşamdaki rolü önemli ölçüde sınırlanmıştı.

Kuran'da, yalnızca, peygamberin karılarına zorunlu kilinan carsafı simgeleyen sozcuk, hicab'dır (458). Ne var ki, carsaf giyme âdeti zamanla özgür konumdaki tüm Müslüman kadınlara yayıldı. İslam'ın yayılmasıyla da Arabistan'da ve tüm Dâr-ul-İslâm'da (459) kendini kabul ettirdi. Osmanlı İmparatorluğu'nda carsaf giyme âdeti kent kadınlarının tümüne benimsenmiş, kırsal alan kadınları ise çok daha düşük bir ölçüde bu âdeti izlemiştir. Aile yaşamına ayırdığımız bölümde belirtilen nedenlerden dolayı, burada kırsal kesim kadınlarını ele almayacağız.

Kentlerde devlet, kararnameler ve polis onlemleriyle kadınları carsaf giymeye zorunlu tutuyor, bu alanda bazen isı carsafın biçimini ve kalınlığını belirtmeye kadar bile vardiabiliyordu (460).

Kadınlar, yasanın onordugu cezalardan kurtulmak için carsaf giymek zorundaydı. Bununla da yetinilmeyerek, kadının ev dışına çıkışlarını düzenlemek için ardi ardına fermanlar çıkarılıyordu (461). Ancak, bunca sık yinelenmelere bakılırsa, yalnızca baskenti ilgilendiren bu kararlara her zaman uyulmadığı gibi yasaklamaların da kati biçimde uygulanmadığı düşünülebilir.

Tanzimat döneminde bu onlemlerde belli bir gevseme görülmekle birlikte, yetkili makamlar, ramazan sırasında eski kararların buyruk ve yasaklamalarını animsatmayı bir görev biliyorlardı. 1867'de gazeteler asagidaki duyuruyu yayımlıyordu:

"Kadınlar yalnız ve ancak Sultan Ahmet, Laleli ve Sehzedebasi camilerine gidebilecek, bunlar dışında hiçbir büyük camiye gidemeyecektir; namaz sırasında bu camilerde yalnızca ve yalnızca hizmetliler bulunabilecek, hiçbir erkek içeri alınmayacaktır. Kadınlar, bir iftar cagrisi için bir yerden bir yere giderken, kalabalık yerlerde durmaksızın ve orada burada gezinirken, vakit yitirmeksizin onlerine bakarak yuruyceklerdir" (462).

İlgintir ki bu dönemde erkekler de hizaya cagrilmiş, kendilerinden, kadınlara karşı gerektiği gibi davranmaları istenmiştir (463).

Abdulhamit'in saltanatı ile birlikte kadının dış yasaı yeniden sıkı biçimde düzenlenmiştir (464). Levant Herald gazetesinde çıkan su haber bu gelişmeye tanıklık etmektedir:

"Majesteleri Sultan'ın buyruğu ve Seyhulislam'ın talebi üzerine, Danistay'ın oluruı alan İcisleri Bakanlığı, Müslüman kadınların giyecekleri giysilerin niteliğini ve nasıl hareket etmeleri gerektiğini belirleyen kurallar koymuştur. Genel yerlerde ve islek caddelerde görünmek ve ziyaretler yapmak Müslüman kadınlara yasaklanmıştır. Polis memurları en büyük uyanıklığı göstermeye ve kurallarda onoruldugundan daha ince bir carsaf giymeye cüret eden bir kadın görür görmez, tutanak tutmaya cagrilmişlardır. Tutanak, kurallara karşı gelen kadının adını ve kuralları cignemenin tüm ayrıntılarını icerecektir; tutanak İcisleri Bakanlığına ve Polis Mudurluğu'ne iletilecektir. Bundan başka Müslüman kadınlara arabayla ya da yaya olarak Beyazıt, Sehzedebasi ve Aksaray semtlerine gitmek, oralarda gezinmek, Kapalıcarsı'ya girmek ve dükkanlara girip oturmak yasak edilmiştir. Bu kuralların cignenmesi halinde, karşı gelenler, ceza yasaının 254. maddesi uyarınca kovuşturulacaktır, kullanılan arabanın sürücüsü de kadın gibi cezalandırılacaktır. Bunlara ek olarak, Müslüman kadınların genel yerlerde gruplar halinde toplanmaları kesinlikle yasaklanmıştır. Bu tür bir grubu gören polis, kadınlara dağılmalarını emretmekle yukumludur. Bu dağılma cagrisi, gruptaki en yaşlı kadına, yanındaki obur kadınlara iletilecektir. (Tuzugun son bölümü, erkeklerin genel yerlerde kadınlara karşı nasıl davranmaları gerektiğine iliskindir). Herhangi bir erkek bir kadına laf atar ya da isaret ederse, ceza yasaının 202. maddesi uyarınca cezalandırılacaktır." (465)

Bununla birlikte, polisin yetkilerine karşı, özellikle giyim kusam alanında âdetler gevsemeye başlamıştı. Bu konuda Lois Rambert sunları yazmaktadır:

"Müslüman kadınların oldum olası giydikleri ferace ve carsafın biçimi, sonuc olarak, oylesine degismiş bulunuyor ki, bunların harem gelenekleriyle bagdasmaı zordur. Entariye benzeyen carsaflar, kolsuz olarak dikilen feraceler iyi ahlak kurallarına uygun olmayan bir model üzerine bicilmektedir. Ve basortulerle yemeniler, sacları oldugu gibi gösterecek kadar incedir. Kimi kadınlar, isı askerler gibi ceket ve manto giymeye kadar vardiymaktadırlar. Carsaf giyme cagindaki genc kızlar, İslamın yasaklarına aykırı urbalar içinde apacık gezip dolasmaktadırlar. Bunun uzun süre hoşgörülemedeğıı belliydi. Nitekim bir Padişah iradesi, kadınlara, dinin ilkelerine uygun biçimde giyinmelerini buyurmıştır. Bu iradeyle, buyruklara karşı gelecek kadın ve kızlarla birlikte kocaların da, ana ve babaların da sert biçimde kovuşturulacakları" duyuruluyordu (466).

Ne var ki, su anlamlı satırlardan da anlasılacağı gibi, hiçbir 'baskı' kâr etmiyordu. 1894 tarihli bir ticaret yillığı, İstanbul'da Avrupa giysileri satan "Galata Tring" Beyoğlu'nda "Le Bon Marché" ve "Meyer", Bahçekapi'da "Orozdibak" gibi yabancıların ve "Mustafa Samli" "Macit Mehmet Karakas", "Selanik Bonmarsesi", "Sisman Yanko" gibi Türk uyrukluların birçok mağazası bulunduğunu

gostermektedir. Özellikle bu sonuncuların musterisi Türk kadınlariydi. En azından sunu kabul etmek gerekirdi ki, salon yaşamında Avrupa modasına göre yaşayan bir sınıf dogmustu. Bu işletmeler kârli is yaptiklarına göre, bu sınıf oldukça önemli boyutlardaydi (467).

Aslında kadınlar, sokaktaki giyim kusamini düzenlemeye yönelik devlet müdahalelerine da acikca karşı çıkmaya başlamışlardı. Orneğin Rasime Hanim, yayınladığı bir yazıda şöyle diyordu:

"Gerçek dürüstlük ve gerçek ahlak, kamuoyunu kadınların evde kalmasını, oradan dışarı çıkmamasını, cikinca da dikkatle örtünmesini istemeye yöneltmemeli, asil kurtarıci ve aydınlatıcı düşüncelere hizmet etmelidir." (468)

Boylece, sarayın, ulemanın ve kamuoyunun bir bölümünün bıcimciligine karşı, Abdulhamit dönemi kadının toplumsal yasama katılımı dogrultusunda, belli bir gelişme göstermiştir. Oriyantalist ve Türkolog A. Vambéry bu gelişmeyi dogrulamaktadır:

"Karanlıkcılığın bulvarları olan haremelerin kadınları da önemli ölçüde değisti. Evet! Yineliyorum, Türkiye'de kadınların güncel yaşamı, bana kalırsa su son 40 yıl içinde tümüyle dönüşmüş bulunmaktadır." (469)

Belli bir iyimserliği dile getiren bu sözler, baskentin kadın nüfusunun butununu değil, fakat onun varlıklı ve gelişmiş bölümünü ilgilendirmekteydi. Gene de belli, hissedilir bir değisikliğin kendini kabul ettirdiği bir gerçektir.

Mesrutiyet döneminde bu değisiklik daha da yoğunlaşarak ilerleyecekti. 1908 devrimi, carsaf giyme âdetine karşı ilk kez ciddi gediklerin açılmasına neden oldu. Nitekim, carsaflarını boyunlarına saran ve Avrupa modasına göre giyinen kadınlar ve genç kızlar, bazen ufak tefek olayların çıkmasına yol açsalar da İstanbul basta olmak üzere bazı kentlerin caddelerinde gösteriler düzenlediler (470).

1912'de, Yunanlıların işgal ettiği Selanik'ten gelen binlerce göçmen 'donme' belli İslam geleneklerinden oldukça uzakta bulunduğu için, Avrupa modasına öykünmesini daha da belirgin bir biçimde yoğunlaştırmıştır (471).

Birinci Dünya Savaşı'yla birlikte, carsaftan kurtulma hareketi yeni boyutlar kazandı. Çalışmak durumunda kalan Türk kadını artık daha pratik biçimde giyinmeye başladı. Carsaf ile pecenin yerini cene altında düğümlenen basortusu aldı.

Bu dönüşüme kuskusuz tepkiler olmuyor değildi. 1908'de çıkarılan polis emirnameleri, kadınlara, carsaf ve uygun kadın giysileri giymek zorunda olduklarını anımsatıyordu. 1910'dan itibaren hükümetin tutumu, yukarıda da gördüğümüz gibi İsmail Gaspirali'nin tepki ve öfkesini uyandıracak derecede sertleşti. 1917 Eylül'ünde polis İstanbul duvarlarına su duyuruyu astırdı:

"Son aylarda baskent sokaklarında utanc verici modalar görülmektedir. Tüm Müslüman kadınları eteklerini uzatmaya, korse giymekten sakınmaya ve kalın bir carsaf giymeye çağrılmaktadır. Bu emirnamenin buyruklarına uymaları için onlara azami iki gün süre tanınmıştır."

Ne var ki zaman değismisti. Bu afis canlı bir ajitasyona yol açtı. Üst düzey yöneticileri duruma el koyarak bazı polis memurlarının yersiz gayretkesliklerini kinamak zorunda kaldılar. Baskent İstanbul'un duvarlarına bu kez de şöyle afisler asıldı:

"Genel müdürlük, yaslı geri kafalı kadınların bir alt görevliyi kandırarak, Müslüman kadınların eski moda geri donmelerini emreden bir duyuru yayınlamış olmasından müteessirdir. Bundan önceki emirnamenin gecersiz olduğu duyurulur" (472).

Giyim kusamda, ev içinde daha az baskı altında bulunan kadın, ev dışına çıkışlarında da, bazı yeni özgürlükleri kullanmaya başlayacaktır. Ancak İstanbul'da yeni yeni işlemeye başlayan tramvay ve vapurlarda, hâlâ kadınlar için ayrılmış özel bölümler vardı. Orneğin Boğaz'dan karşıya geçen ya da İstanbul'u Adalar'a bağlayan bir vapura bir çift bindiği zaman kadınlara ayrılmış olan guverte salonlarına gitmek üzere kadın, eşinin kolundan ayrılıyor ve kocasına ancak yolun sonunda vapurdan inerken donebiliyordu. Ancak daha sonraları, guvertede eşlerin birlikte seyahat etmelerine müsaade edilecekti (473).

Bununla birlikte kocalarının yanında sokaga çıkan, onlarla birlikte tiyatroya ya da benzeri gösterilere, eğlence yerlerine giden kadınlar tek tuk görülmeye başlamıştı. Özellikle Basbakan Fuat Paşa'nın, karisiyle birlikte Tokatlıyan Oteli'nin kahvesinde bir masaya oturması olay olması, üzerinde çok yorum

yapılmıstı (474). 1917'de, ustelik carsaf da giymis olan karisiyla Buyukada'da bir otelin salonunda bulunan bir adam, buradan kovulmustur (475).

Gene bu donemde, ilk kez bir Turk kadini, tiyatro sahnesine cikti. O zamana dek kadin rollerine, aksanlari duzgun olan Ermeni kadinlar cikiyordu. 1918'de İstanbul Darul-Bedayi'ine staj icin bir kac Turk kizi kabul edildi. bunlardan Jale takma adiyla Afife Hanim 1920'de Kadikoy Tiyatrosu'nda oynanan bir piyeste rol aldı. Bu girisim Musluman ahlakina aykiri bulundugundan, Afife Hanim mahkemeye verildi. Tiyatronun cok etkili adamlari araya girerek yargılanmadan ancak kurtuldu. Afife Hanim 1921'de sahneye yeniden cikti, cok da basarili oldu, ne var ki Sehremaneti'nden gelen bir emir, sahneye cikmasini yasakladi. Bir Musluman kadini sahnede gosteri yapamazdi. Nitekim Kemalist doneme kadar Dar-ul Bedayi, Musluman hicbir kadina rol vermedi (476).

Mesrutiyet donemi, ayni zamanda Osmanli İmparatorlugu'nda kadin derneklerinin dogusuna da tanik olmustur. İlk kadin dernekleri -Bati'da oldugu gibi- hayirsever amaclarla kurulmus ve yetkin kadinlarca yönetilmislerdir. Bu derneklerin en eskisi, 1908'de Fatma Aliye'nin kurdugu Cemiyet-i İmdadiye'dir. Dernegin baslica amaci, yardım ve ozellikle Rumeli cephesinde savasan askerlere kislik giysi saglamakti (477). 1912'de Besim Omer Pasa'nin destegiyle, Hilal-i Ahmer Hanimler Merkezi kuruldu (478). Ancak derneklerde orgutlenmeden once Turk kadinlari, 1874'te kurulan ve 1908'de Kizilay'i doguracak olan Malul ve Hasta Askerlere Yardim Cemiyeti'nin de uyesiydiler. Hilal-i Ahmer Hanimler Merkezi'nin baslica gorevi, Balkanlardan gelen gocmenlere ve savas yetimlerine yardım etmektir. Burada dul ve yetimler korunuyor, egitiliyor, kendilerine is saglaniyordu. Bunlar arasinda Esirgeme Dernegi, Nezihe Muhittin'in kurdugu Donanma Cemiyeti Hanimler Subesi vb. dernekler, bu donemde ayni amaclar icin kurulmustur (479).

1913'te Nuriye Ulviye'nin kurdugu Kadinlar Dunyasi adli bir de yayin organi olan Mudafaa-i Hukuk-u Nisvan Dernegi gibi kadin haklarini savunmak, ya da 1909'da Halide Edip (Adivar)'in kurdugu Taâl-i Nisvan gibi kadinlara toplumsal yasamda uyum saglamada yardım etmek gibi amaclarla kurulmus daha pek cok kadin dernegi vardi. Bunlardan, Mudafaa-i Hukuk-u Nisvan pek cok konuda kamuya, acik tavirlar almakta tereddut etmedi. Ornegin, Telefon Kumpanyasi'nin kadin isci almayi reddetmesi karsisinda basarili bir savasim verdi, gene, kadin oldugu icin ucaga alinmayan Belkis Hanim'in sorununu ictenlikle destekledi. Taâl-i Nisvan'a gelince, erkek ve kadinlari katilimiyla tartismali oturumlar, konferanslar duzenleyen ilk derneklerdendi. (480)

Nihayet, Osmanli İmparatorlugu'nca imzalanan Birakisma da, yurtsever amacli pek cok kadin derneklerinin kurulmasına yol acmistir. Bunlara daha ilerde deginecegiz.

Konuğu toparlamak icin diyebiliriz ki, Birinci Dunya Savasi'ndaki yenilgi, İslamcilarin etkisini guclendirmistir. Onlara, kadinin toplumsal yasamda edinmeye basladigi yeri daraltmaya yönelik etkin bicimde mudahale etme olanaklari saglamistir. Sadece en tutucu egilimlerin temsilcisi olanlar degil, pek cok gazete, degerlerdeki gevseme ve cozulmeyi kinamaya koyulmustur (481). "Din", diyordu Vakıf, "ahlakin en saglam desteklerinden biridir. Dinsel cahillik gibi, dine karsi kayitsizlik da, Osmanli İmparatorlugu'nun gecirmekte oldugu bu degerler bunalimindan genis olcude sorumlu tutulmalidir" (482). İste Seyhülislam, bu bunalima care bulmalı ve kamu ahlakinin kalkindirilmesi icin ozel bir komisyon kurulmalıydı (483).

Falih Rıfki Atay'in Çankaya IV adlı kitabında Osmanlı'da kadın, aile yaşamı ve günlük hayat şu şekilde özetleniyor:

"Padişah aynı zamanda halifedir. Hükümette padişahın sadrazamı varsa, halifenin de şeyhülislamı vardır. Eğitim çifte standatlı idi, hem sivil mektep hem de medrese vardı. Sivil mektep bile, kültür bakımından medresenin kontrolu altında idi. Adalet de çifte standatlı idi.. Batı dünyasından alınan kanunlarla hükmeden mahkemeler ve hakimler, şeriat esalarına göre hükmeden şer'iyye mahkemeleri ve kadılar vardı. Fetva alınmadan harbe girilmezdi. Aile düzeni tamamen şeriatçılığın tesiri altındaydı. İstanbul'dan en uzak yere kadar iki tip kadro vardı: Sarıklı kadro daha nüfuzlu idi. En itibarlı vali bile sarığa riyakarlık ederdi. Kadınları savunan bir hukuk yoktu. Öyle ki, piyano çalan veya konuşma yapan bir kadının sahneye veya kürsüye çıkması, neredeyse bir devrim sanılırdı. Hamdullah Suphi, Türkocakları'nda Türk kadının piyano konseri veya konferans vermek için sahneye çıkardığında, bu büyük bir olay olarak tanımlanmıştı.

Birinci Dünya Savaşı'nda, kocası ile bir Ada otelinde kalan bir kadın, polis müdürü tarafından kolundan tutulup kovulmuştu. Aynı arabaya binen kadın ve erkek, polise evlilik vesikası göstermek zorundaydı. Üniversite vardı ama, hür düşünce yoktu. Felsefe, medreseye aitti.

Meşrutiyetin sonlarında bile, aile ve üniversite şeriat takımının hükmü altındaydı. Hür yaşayış ve hür düşünüş gizli ve her tarafta dört duvarla çevriliydi. Evlerinde açılan, her türlü Batı adetlerini

benimseyen ailelerin kadınları bile sokağa çerşafsız ve peçesiz çıkamazlardı. Birinci Dünya Harbi'ndeki yenilgilerden sonra, Enver Paşa, çarşafaların ayakların hangi noktasına kadar ineceğini belirlemek için bir komisyon bile kurdurmuştu. Çanakkale cephesinde savaşmakta olan bir yüksek rütbeli subayın, annesi Alman olan kızı bir gün Alman davetliler ile buluşunca, Enver Paşa subayı derhal emekliye ayırmıştı. O aileden bir hanımla evli olan bir rüsumat memuru da işten atılmıştı.

Osmanlı toplumunda, kadın, taasuba karşı devletin başlıca tavizi idi. Taasup için ahlak, ırz demektir. ırz da kadın demektir. İstanbul'da kadınların ırzından yalnız kocaları, ana-babaları sorumlu değildi, tüm mahalle halkı aile hayatını kontrol ederdi. Bir eve kadın alındığı haberi duyuldu mu, imam, bekçi ve belli başlı mahalle eşrafı gider, o evi basardı. Çatı arasına ve kümese kadar aranmadık yer kalmazdı. Sokakta herkes, kadınların kıyafetine karışmak hakkını kendisinde görürdü. Yüzler, kollar, eller ve bacaklar iyice kapanmalı, çarşafklar vücut biçimini hiç sezdirmemeli, peçeler tam bir yüz örtüsü olmalı idi. Kadın, erkekle birlikte aynı arabaya binemezdi. Vapurlarda, tramvaylarda, muhalebici dükkanlarında kadınlar ve erkekler birbirlerinden perde veya kafesle ayrılırlardı. Mesirelerde bile harem kısmı vardı.

Evinin kadınına yakın erkek ahabları ile tanıştıran açılmış aileler bile, erkek misafirlerini selamlıkta kabul etmek ve dile düşmemek zorunda idiler.

Mecliste bile bir hoca mebus kürsüye çıkar, "Floriyye'de denize giren" kadınları eleştirir dururdu..

Türkçe oynayan tiyatrolarda kadın rolünü Ermeniler oynardı. Orta oyununda ise, kadın yerine "zenne" denen yaşmaklı bir erkek sahneye çıkardı.

Kaşık, çartal gibi yemek takımları bile mekruh sayılırdı."

Referanslar:

(455) Tasvir-i Efkâr, 12 Eylül 1919, RMM, 38-39, 1920, s.228-229

(456) Türk Yurdu, No.6, 1330, s.2392

(457) OM, I.,1921,s.695

(458) Kuran, 33/53

(459) C. Chelhold, Hidjab maddesi, (el) (2) icinde, C.III, s. 371

(460) her dönemde çıkarılmış sayısız fermanlar bunu kanıtlar. Ornegin, kadının susulenmesinin asiri bir begeni duzeyine vardigi 18.yy'in Lale Devri'nde, ince ve saydam kumastan carsaf ve vucudun bicimine tam uyan acik-sacik feraca giyilmesini yasaklayan yeni bir ferman cikarilmistir. Durumun arzu ettigi hizla degismedigini goren padisah, yeni bir ferman cikardi ve bu kez Istanbul kadisine ve Yenicerilere bizzat mudahale etmeyi buyurdu. Buyruk kurallarına uymayan kadınların carsaf ve feraceleri alınacak gerekirse bir baska bolgeye surulecekti. Cikarilan ucuncu ferman ise, daha kati ve sert hukukler getiriyor, bu yasaklara uymayan carsaf ve feraceler dikmeye devam edenlerin dukkanlarinin onunde asilacaklarini ongoruyordu. (M.Tascioglu, age., s.19-20)

(461) Ornegin, Sultan I.Ahmet doneminde (1604-1617) cikarilan 1610 tarihli buyruk, kadınların, iclerinde erkeklerin de bulundu gu bir kayiga binmesini yasakliyordu. 1913 tarihli bir baska ferman ise, belli magazalara gitmelerini, belli eglence ve dinlenme yerlerine gidip gelmelerini suc sayiyordu. Tarihçilerin anlattiklarina gore III.Osman (1754-1757) kendisinin saraydan ciktiği haftanın uc gunu kadınların sokaga cikip dolasmalarını yasaklamisti. Zorunlu olarak cikmak durumunda kalinirsa, yuzlerini kalin, kara bir carsafla ortmeye ozen gostereceklerdi. Bu yasaga uymayanlara agir para cezaları ongorulmustu. III.osman'dan sonra yerine gelen III.Mustafa (1757-1773) daha da ileri gitti. Tum kadınlara, her ne bicimde olursa olsun kente cikma yasagi koydu. Bununla birlikte bu kati yasaklama, yeterli olmasa da zamanla gevsemis, yumusamistir. Ancak, IV.Mustafa'nin (1807-1808) cikardigi yeni bir ferman kimi yasaklari tazeleme geregi duymustur.

(462) E.Z.karal, Osmanli tarihi, age.,s. 282-283

(463) T.Taskiran, age. S.29

(464) R.Bulut, Istanbul kadınlarının Kiyafetleri Ve II.Abdulhamit'in Carsafi yasaklamsi, BTTD., icinde, No.8, 1968, s.34-36

(465) Levant herald, 15 Agustos 1891, Aktaran A.Afet Inan, L2emancipation de la femme Turquie, Paris, 1962, s.35-36

(466) L.Rambert, Notes et impressions de Turquie. L'Emprie Ottoman sous Abdul-Hamid (1895-1905), (=Turkiye'den notlar ve izlenimler, Abdulhamit saltanati altinda Osmanli İmparatorlugu), cenevre-paris, 1926, s.279

(467) M.Tascioglu,age., s. 22

(468) Ibidem, s.23

- (469) A.Vambéry, age., 32
- (470) RMM., XII 1910, s.314-315
- (471) M.hartmann, age., Aktaran:RMM., X, 1910, s.291
- (472) J.Melia, Mustafa kemal au la renovation de la Turquie (=Mustafa Kemal ya da Türkiye'nin yenileştirilmesi), Paris, 1929, s.47
- (473) A.Afetinan, age., s.46
- (474) H.Z.Ulken, Türkiye'de Kadın Hayatının Tekamülü, Ankara, 1967, s.127
- (475) F.paltsy, L'emncipation de la femme Turque (=Türk kadınının Kurtuluşu), İstanbul, 1935, s.12
- (476) R.A.Sevengil, Yakın Çağlarda Türk Tiyatrosu, C.I. Mesrutiyet Tiyatrosu, İstanbul, 1932, s.303-311
- (477) C.Caka, Tarih Boyunca Harp ve Kadın, Ankara, 1947, s.36-37
- (478) Besim Omer Pasa, Hanımefendilere Hilal-i Ahmer'e Dair Konferans, İstanbul,tbd., s.78
- (479) Bir Kızılây yillgi kadın derneklerini listesini vermektedir. Yukarıda adı geçenlerden başka bu listede şu derneklere rastlıyoruz: İstihlak Milli kadınlar Cemiyet-i hayriyesi, Sisli Cemiyet-i Hayriye-i Nisvanyesi (1914), Bicki Yurdu (1914), Bilkes Ailelere yardımcı Hanımlar cemiyeti (1915), Türk Ocagi (1916), Bilgi Yurdu (1916), kadıkoy fakirperver hanımlar Cemiyeti (1917), İslam kadınları çalıştırma Cemiyeti (1917), Himaye-i Etfal cemiyeti (1918), Muallimler cemiyeti (1918), Uskudar Bicki Yurdu (1918), Musiki Muhibbi ((1918), Asri kadın cemiyeti (1918), Amerikan Koleji Talebeleri Türk Mezunları Cemiyeti (1918), (Osmanlı Hilal-i Ahmer Hanımlar Cemiyet-i Merkeziyesi tarafından tertip edilen takvim, İstanbul, 1919, s.199). Bu liste, eksiktir. Örneğin, Selanik Sefkat Derneği, Edirne Hizmet-i Nisvan, sehit Ailelerine yardım Birliği gibi dernekler burada yer almamaktadır.
- (480) B.Onger, Atatürk devrimi Ve kadınlarımız, İstanbul, 1965, s.88
- (481) Bkz.Örneğin, tasvir-i Efkar, 27 Ağustos 1919
- (482) Vakıf, 28 ve 19 Ağustos, 2 Eylül 1919
- (483) Tasvir-i Efkar, 27 Ağustos 1919, Türk Dünyası, 31 Ağustos 1919
- Kaynak: Cumhuriyet Gazetesi Kitabı, Kemalizm'de Ve Kemalizm Sonrasında Türk kadını I, Dr. Bernard Caporal, Çeviren: Dr.Ercan Eyüboğlu

İSLAMİYET DİNİNDE BOSANMA

| [Mısırdaki boşanma hakkı](#) | [Cep telefonu ile boşanma](#) |

İSLAMDA BOŞANMA HAKKI

İlhan Arsel; Seriat ve Kadın adli kitabından alınmıştır (s 377 ve devamı)

HULLE SİSTEMİ NE BOSANMAYI GUCLESTIRMEYE VE NE DE KADINI KORUMAYA YARAR

Akla ve muspet ahlak anlayışına ters düşer olmasına rağmen, Hulle sistemi ve bu sistemin dayalı bulunduğu Kur'an hükmü (Bakara 229) yüzyıllar boyunca din bilginleri tarafından kutsal bilinmiş ve savunulagelmıştır. Hem de guya Cahilliye döneminin kötülüklerinden birini yok eden bir sistem olarak!

Denmiştir ki: "Cahilliye zamanında talak bir adetle tahdid olunmamıştı. Erkek karısını sayısız bir surette bosar, sonra da donup tekrar alır dururdu. Cahilliye adetine göre erkek için sonsuz ve sayısız talak ve muracaat hakları vardı. Suphesiz ki, bu ittiradsız hal ve vaziyet devamlı ve mes'ud bir aile kurmaya mani idi. Aynı zamanda kadın için de bir zulüm idi. Kadını muskul vaziyette bırakıyordu." (Diyanet İşleri Başkanlığının bu mantığı için bkz Sahih-i Buhari Muhtasari cild XI s 350) Daha başka bir deyimle Hulle sistemini savunular col mantığına sarılarak bu sistemin bosanmaları guclestirmek ve kadını koruma gibi bir amaca dayalı olduğunu iddia etmişlerdir. "Eğer koca, karısını bosarken hullenin bu sonuçlarını hesaplayacak olursa, bosanma yoluna pek gitmez, karısını haksız ve keyfi şekilde bosamış ise, cezasını kendi çeker." şeklinde bir garip mantık yurutmuşlardır.

Hemen isaret edelim ki bu soylenecekler yanlistir. Cunku bir kere Cahilliye doneminde bosanma hakki erkegin tekeline degildi. Daha once gormus oldugumuz gibi kadinin da bosanma hakki vardi. Ustelik bosanma halinde iki taraf, hicbir sarta bagli olmaksizin (yani kadin bir baska erkekle cinsi munasebet zorunlugunda kalmaksizin) tekrar bir araya gelebilirdi; "Hulle" diye bir sey yoktur. Bu itibarla bosanmayi sayi ile sinirlendirmanin ve hulle sistemine baglamanin kari koca bakımından yararli bir yonu yoktur. Hele bosanma hakkini kocanin keyfine terketmekle evlilik birliginin korunacagini dusunmek saflık olur. Kaldi ki hulle sistemi, bosanmayi zorlastirmaktan ya da kocayi cezalandirmaktan ziyade, sucsuz durumdaki kadini iskence azabina sokmak gibi olumsuz sonuclar doguran bir uygulamadir. Olaylarin ortaya vurdugu gercek sudur ki erkek, cogu kez ofkesine yenilerek ve fevri bir davranisla, agzindan "Uc kere bossun!" sozlerini kacirabilmektedir. Bu durumda kadin, bu tur haksiz bir davranisin kurbanı olmak istemedigi ve hatta bilmedigi bir adama varmak, onun koynuna girip "balcagizini tatmak" ya da eger bunlari yapmayi goze almiyorsa, eski kocasına donemeyip mutsuzluga katlanmak durumundadir.

Goruluyor ki Muhammed, bu vesile ile kadini, kocasinin kaprislerine, icgudulerine, ofkelerine ve keyfiliklerine feda etmistir.

BOSANMA HAKKININ SADECE KOCAYA AIT BULUNMASININ KADINI "OZGURLUGE" KAVUSTURDUGU IDDIASI!

Muhammed'in getirdigi bosanma sistemi, kadini erkegin istibdadına sokar nitelikte olmasına ragmen musluman savunurlarin hayranligini cezbetmistir; bu usulun Arap yasamlarında reform yaratan ve kari koca iliskilerinde adil sonuclar doguran bir sey oldugunu iddia etmislerdir. Aralarında talak sisteminin kadınlara ozgurluk, bagimsizlik sagladigini ileri surenler olmustur; ornegin soyle diyenler vardir: "Eger peygamber kocaya, karisini cezalandirma hakkini tanidi ise, kadina da ozgurlugunu kolaylikla elde edebilecegi talak yolunu saglamistir." (Seyyid Amir Ali -Syed Ameer Ali), "The Caliphate and the Islamic Renaissance", The Edinburgh Review, Jan 1923, vol.1, 241)

Bazilari kadının, nikah sirasında evlenme akdine, bosanma hakkini mahfuz tuttuguna dair hukum koyabilecegini one surmuslerdir. (Abdul-Rauf M., The Islamic View of Women and Family, New York 1977, 121) Hemen belirtelim ki Islam'da evlenme akdini yapan kadin olmadigi icin (cunku bu isi baba ya da erkek veli yapar) boyle bir iddianin gercekli bir yonu yoktur.

Bazilari Islam oncesi Cahilliye doneminde bosanmanın kadin aleyhine is gorecek sekilde duzenlendigini, diger butun dinlerde de durumun bu oldugunu, oysaki Muhammed'in bu sistemi islah ederek kadınlara lehine olacak sekile donusturdugunu soylarlar. (S. Ali, age (1923), 24) Bu iddianin da tutarli tarafi yoktur. Her ne kadar eski Yunan ve Roma'da ya da Yahudilik'te bosama hakkinin kocaya taninmis oldugu Katoliklikte ise bosanmanın tamamen yasaklandigi dogru olmakla beraber, bir kere bu eski ornekleri kiyas olcegi yapmak, boylece talak sistemini mesru ve mazur kilmaya calismak yanlistir. Kaldi ki kiyaslanmak istenen sistemlerin Islam'in getirdigi sistemlerden daha kotu bir yonu de yoktur. Ornegin, katolik dini bosanmayi yasaklamistir, fakat hic olmazsa bu yasagi tek taraflı degil fakat hem erkek ve hem de kadin icin koymustur. Oysa ki Islam'da bosanma sadece kocanın cıkarlarına is gorecek sekilde ayarlanmistir.

1. ISLAM ONCESI DONEMDE ARAP KADINI BOSAMA HAKKINA SAHIP IKEN...

Cahilliye diye tanimlanan Islam oncesi donemi kotu gosterme icin Seriatcinin basvurdugu iddialardan biri de, bu donemde Arap kadınının, her alanda oldugu gibi, bosanma alanında da her turlu haktan yoksun oldugu ve iste Muhammed'in Arap kadınıni bu acinacak durumlardan kurtardigi, daha dogrusu eski gelenegi yok etmemekle beraber islah ettigidir. (Ameer, The Spirit of Islam, London 1935, 44-5)

Bu iddianin da gercege uygun bir yanı yoktur. Cunku bir kere bu donemde bosama hakkinin sadece kocaya ait oldugu dogru degildir. Arap kaynaklarının kanitladigi gercek odur ki Islam oncesi donemde Arap kadınının ozgurlugunu saglayan seylerden biri kocasını kendi diledigine gore secebilmek oldugu kadar evlendikten sonra diledigi gibi onu bosayabilmektir. Evlenirken de bosanma hakkini mahfuz tuttugunu belirtir ve bu hakki ozgurlugunu soglamak uzere kullanmasını bildirir. Bunu kanitlayan nice orneklerden biri olmak uzere Asr'in kizi Selma'nın (ki Muhammed'in buyukbabasi Abdulmuttalib'in anasi olur) davranisini belirtmek mumkundur. Ibn Ishak'in bildirdigine gore Selma, oylesine ozgur ruhlu, oylesine haysiyetine duskun bir kadindi ki, Abdimenaf oflu Hasim'in kendisine talip olması uzere bu evliliğe bazı sartlarla razi olacagini bildirmis ve sartlar arasına, kendi islerini ve mallarını kendi idare edeceğine, diledigi an kocasını bosayabileceğine dair olanları katmistir. (Ibn ishak, age 69; Taberi, (1966) I, 16-27) Nitekim bu evlilikten dogan cocuga Seybe adi verilmiş, fakat bir sure sonra Hasim, Mekke'ye donmek istedigini bildirince Selma kendisiyle gelemeyecegini bildirerek oglu Seybe ile Medine'de kalmistir. Yine Ibn ishak'in bildirdigine gore Selma'nın kayınbiraderi Muttalib, Seybe'yi alip Mekke'ye babasının yanına goturmek istemis fakat Selma'nın direnmesiyle karsilasmistir. Bu direnisi kirmak uzere cok yalvarmış, cok dil dokmuş, hatta cocugun artik seyahat edebilecek bir yasa geldigini, Mekke'deki kendi asiretinin yanına donmesi gerektigini belirtmiş fakat Selma'dan izin alamamistir. Ancak Seybe'yi araya koyarak ve onu anasından ricakar yaparak bu izni saglayabilmistir. (Bir

baska rivayete gore Muttalib, Medine'ye geldiginde kardesinin oglu olan Seybe'yi Mekke'ye goturmek istediginde etraftan kendisini "evet bu cocuk senin kardesinin ogludur, goturmek istersen anasi duymadan gotur. Cunku anasi duyarsa onu hicbir zaman sana vermez." diye ikaz edenler olmus. Bunun üzerine o cocugu yanina cagirmis, kendisini Mekke'ye, kavminin yanina goturmek istedigini soylemis, ve cocugun bu tekligi kabul etmesi uzerine devesine bindirerek Medine'den ayrilmistir. Selma durumdan geceleyin haberdar olmus ve oglunun hasretiyle bagirmaya baslamistir.

Bk Taberi age II, 16)

Simdi geliniz birlikte, Islami yasaklarin baslamasindan onceki donem itibariyle Selma'nin bu ozgur durumuna ve bir de kadinin Islam'in getirdigi kisitlamalara bagli tutumuna bakalim. Mumkun mudur ki Islam'dan sonraki kisitlamalar doneminde kadin, kocasi baska bir yere gitmek istesin de ona karsi direnebilsin ya da cocugunu kendisi alikoyabilsin? Yukaridaki ornekte Selma'nin ozgurlugu, hic kuskusuz bosanma hakkina sahip olmaktan dogma bir seydir. Kocasinin bencil bir davranisa yönelmesi halinde, ya da onunla artik yasamak istememesi durumlarinda, bu hakkini kullanacagini bilmektedir. Koca dahi bunu bildigi icindir ki kadinina hukmedememektedir.

Islam oncesi donemde Arap kadini su ya da bu nedenle kocasindan ayrilmak istediginde: "Senden ayrilmak icin Tanri'ya siginirim" sozlerini uc kez tekrarlayarak ozgurlugune kavusabilirdi. Nitekim Muhammed'in bazi esleri, henuz talak sisteminin ihdasindan once, bu formule sarilarak Muhammed'den ayrilmislardir. Bunlar arasinda Muaviye Kindi'nin kizi Esmay'i ya da Mulayka'yi, ya da Fatima bin Adhak ya da Leyla adindaki kadinlari ornek vermek mumkundur.

Bosanmak istemelerinin nedeni, Muhammed'den hoslanmamalari, onu kendilerine nazaran cok yasli bulmalari, ya da onun diger esleriyle bir arada bulunmaktan kacinmalaridir. Guzellikleriyle taninmis olan ve Muhammed'e nazaran cok genc yasta bulunan ve ustelik unlu Kabilelerden gelme bu kadinlar icin Muhammed'le birlikte yasamak cazib gorunmemis ve bu nedenle her birisi ondan ayrilma yolunu aramistir. Kisa bir fikir edinmis olmak icin Esmay'nin (ki Umeyme olarak da bilinir) ayrilmak istemesini Ebu Useyd'in rivayetine dayali olarak Buhari'den ve ayrica Ibn-i Sa'd'in ve Taberi'nin agizlarindan dinleyelim. (Ibn Sa'd, 141-145):

Esmay'nin odaya girmesi uzerine Peygamber kapiyi kapadi ve perdeleri orttu. Kollarini Esmay'a dogru uzattiginda Esmay: 'Sana karsi Allah'a siginirim' diye konustu. Bunun uzerine Peygamber, basini elbisesinin kollariyla orttu ve 'Diledigin sekilde korunmakta serbestsin' sozlerini uc kez tekrarladi ve (odadan cikarak) etrafindakilere (Esmay'nin) kendi asiretine iade edilmesini emretti. (Ibn Sa'd, 141-145; Taberi II, 845; Sahih-i Buhari XI, 343)

Esmay'nin neden dolayi Muhammed'den hoslanmadigi hususu pek aciklanmaz. Bununla beraber, tahmin edilebilir ki bu "neden", herseyden once onun "kadinlik" gururuna ve haysiyet duygusuna sahip bulunmasindan dogmustur.

Cunku hatirlatalim ki Esmay (yahut Umeyme), Cevn ogullarindan Nu'man Ibn-i Serahil'in kizi idi. Cevn ogullari Ezd soyundan taninmis bir kabile olup Kinde umerasindan idiler. Ve iste boyle bir kabileye mensup bir kadin, Muhammed'in yanina konuldugunda: "Nefsini bana bagisla", hitabiyla karsilasınca bunu gurur ve haysiyetine yedirememisti. Kendisinden "nefis bagislamasi" isteyen bir adama karsi muhtemelen saygisini yitirmis ve hatta asabilesmistir. Bundan dolayidir ki Muhammed'e soyle cevap vermistir: "Hic melike bir kadin nefsinin te'asina bagislar mi?" (Ebu Useyd'in rivayetine gore Muhari'nin naklettigi hadis soyledir: "...Umeyme Resulullah'in yanina konuldu...Beni:-'Nefsini bana bagislayiniz' diye taltif buyurdu. Umeyme:-'Hic melike bir kadin nefsinin te'asina bagislar mi?'- diye karsiladi...Bunun uzerine (Muhammed) kadinin asabiyetini yatistirmek icin elini uzatip basina koymak istediginde Umeyme:-'Senden Allah'a siginirim'- dedi. Bunun uzerine Muhammed onu ailesine iade ettirir. Bkz Sahih-i Buhari...XI, 343, Hadis No 1833)

Bilindigi gibi "melike" sozcugu kadin hukumdarlara ya da hukumdar karilarina verilen bir addir. Boylece Esmay, Muhammed'in "Nefsini bana bagisla" seklindeki davranisini, kendisine karsi saygisizlik sayarak onu "te'a" durumuna dusurmekle karsilik vermis olmaktaydi.

Daha ilk andan itibaren ondan sogumus olmasinin nedeni, muhtemelen budur. Diger bir neden de Muhammed'in cok karili karemine dahil olmaktan kacinmasi olabilir. (Muhammed'in Esmay'tan red edilmiş olmasini kucumsemek maksadiyla Seriatci yazarlar yukaridaki olayi Ayse'nin bir tertiplemesi seklinde gosterirler. Ibn-i Sa'd'in, Hisam'dan rivayetine gore guya Esmay'nin nikahi kesinlesince Ayse gayrete gelerek Esmay'ya 'Resulullahin yanina girdiginde:

-'Senden Allaha siginirim' dersen Peygamber bu sozlerden memnun olur" demis ve iste bu nedenle Esmay boyle konusmustur... Bk Sahih-i Buhari...XI 344. Ve nihayet baska ihtimal de Muhammed'in Esmay'yi sirtinda beyaz lekeler gordugu icin bosamis olmasi ve yukaridaki hikayelerin bu davranisi ortbas etmek icin uydurulmus

olmasidir.)

Hazrec'in kızı Leyla'nın da, yine buna benzer bir şekilde Muhammed'ten nasıl ayrılmış olduğunu daha önce görmüştük. Esleri tarafından bu şekilde reddedilmiş ve 'istenmemiş' olmayı Muhammed büyük bir üzüntü ile karşılar ve bunu gurur sorunu sayardı. Bundan dolayıdır ki eslerinin biri kendisinden ayrılmak istediğinde yüzünü elbisesinin kolu ile kapar ve yukardaki şekilde konuşur ve odadan çıkardı. (İbn Sa'd, 141)

Ve işte bütün bu durumlara son vermek, ve böylece karıları tarafından terk edilmeyi önlemek içindir ki bosanma hakkını kadından alıp erkeğin imtiyazı haline getirmiştir. Bazı din bilginleri, Muhammed'in yerleştirdiği 'talak' sisteminin, eski Arap geleneklerinin islah edilmiş şekli olduğunu söylerler ve bunu kanıtlamak üzere su ayetleri gösterirler:

"Allah eslerinizi, anneleriniz gibi, kendinize haram saymanız için yaratmamıştır. ..." (33 Ahzab 4); "...İçinizde karılarını annelerinin yerine koyarak haram sayanlar bilsinler ki karıları anneleri değildir..." (58 Mucadele 2)

Hemen işaret edelim ki bu ayetleri Kur'an'a koymakla Muhammed, ne eski Arap geleneklerinin kötü yönlerini düzeltmiştir ve ne de bosanma usulünde kadının lehine reform getirmiştir. Aksine eski bir gelenegi daha da kötü bir şekilde donusturmıştır. Bakınız nasıl:

Arap kaynaklarından öğrenmekteyiz ki eskiden (yani "cahilliye"de) Araplar, karılarını bosamak istedikleri zaman: "Sen bana anamın sırtı gibisin" diye konuşurlar ve konuştukları an artık hiç bir daha birleşmemecesine karılarından ayrılmış olurlardı. Bu gelenek, Muhammed'in peygamberlik iddialarına sarıldığı tarihten sonra da devam etmiştir. Tanrı ile her an temas halinde bulunduğunu ve her kötülüğü O'nun irsadi ile gidermeye memur bulunduğunu söyleyen Muhammed'in aklına, uzun süre bu yukardaki gelenegi değiştirmek fikri gelmemiştir. Aksine hemen her fırsatta müminlere bu gelenek gereğince davranmalarını bildirmiştir.

Ta ki Sa'lebe kızı Havle, kendisine hatırlatana kadar.

Beyzavi ve Celaleddin gibi unlu yorumcuların bildirdiklerine göre Havle, günlerden bir gün Muhammed'e başvurarak kocasının kendisine "Sen bana anamın sırtı gibisin" sözlerini söylediğini bildirir ve bu sözlerin "bosanma" anlamına gelip gelmediğini sorar. Muhammed kendisine yanıt verirken aralarında şöyle bir konuşma geçer:

"...(Bu sözleri söylemekle kocanı bosamış olmaktadır)... bu adamla birlikte yaşamak artık senin için caiz değildir.

(Havle cevaben kendisine) - evet ama kocam bana 'Seni bosadım' demedi ki; beni sokaya da atmadı. Sadece bu sözleri söylemekle yetindi. Oysaki şimdi sen bana kocamla artık bir arada olmamın gayri mesru bulunduğunu söylemekteisin. İyi ama bu durumda coluk ve çocuğumla ben ne yapabilirim ki? Yok mu bana verebileceğin bir başka öğüt?"..der"

Fakat Muhammed, kadının bu çok yerinde ve haklı yakınması karşısında insaflı bir çözüm yolu arayacağına, ilk söylediklerini tekrarlar ve mevcut olan Arap gelenegine göre artık kocasına donmesinin imkansız bulunduğunu hatırlatır. Bu hatırlatma üzerine Havle, evine çocuklarının yanına döner ve oturup Tanrı'ya icini doker, dualar eder. Ve işte güye onun bu yalvarmalarına dayanamayan Tanrı, yukarıdaki ayetleri gönderir. Daha başka bir deyimle, bütün bu durumları daha önceden düzeltmek Tanrı'nın aklına gelmemiştir. Muhammed'in de aklından, Havle'nin ikazına rağmen, söz konusu kötü durumu düzeltmek ya da Tanrı'ya danışmak fikri gelmemiştir. Sadece ve sadece Havle'nin oturup Tanrı'ya yakınması üzerinedir ki yukarıdaki çözüm bulunmuştur. Fakat bulunan çözüm bosanma hakkını kocanın keyfiliginden kurtarıp kadının zavallılığına deva getirmiş değildir. Çünkü yukarıdakilere eklenen hükümler kadın lehine yönelik değildir ve şöyledir:

"Karılarını annelerinin yerine koyup haram sayarak bosamak isteyip sonra sözlerinden dönenlerin, ailesiyle temas etmeden bir kole azad etmeleri gerekir... Azad edecek kole bulamayanın, ailesiyle temastan önce iki ay birbiri pesine oruç tutması gerekir. Buna gücü yetmeyen altmış gününü doyurur. Bu kolaylık Allah'a ve Peygamberi'ne inanmış olanlardan oturdur..." (58 Mucadele 3,4)

Goruluyor ki değişen pek bir şey yoktur. Bosama formülü kadının lehine olabilecek bir şekilde donusturulmuş değildir; sadece bosanmanın "vazgeçilmez" niteliği değiştirilmiştir. Çünkü yukarıdaki ayette:

"Karılarını annelerinin yerine koyup haram sayarak onları bosamak isteyip sonra sözlerinden dönenlerin..."

şeklindeki sözler yer almıştır. Daha başka bir deyimle koca, sözünden dönmek istemez ise bosanma hali devam eder. Bu takdirde kadın için yapılacak şey kalmamıştır; ne mahkemeye ne de başka bir merciye

basvurabilir. Pilisini pirtisini alıp evi terketmesi gerekir.

Eger koca sozunden donmek isterse, bu 'istek' yeterli degildir. Yani 'sozumu geri aldim' diyerek bosanma durumuna son vermis olmaz ve karisi ile yasama olanagina kavusamaz. Kavusabilmek icin ayette gorulen sartlari yerine getirmesi gerekir. Yani kolesi varsa bir kole azad edecektir; yok ise iki ay boyunca oruc tutacaktır; buna da gucu yetmez ise 60 duskunu doyuracaktır. "Pek iyi ama bunu da yapamaz ise ne olacaktır?" diye sormak yersizdir. Cunku bu sorular Tanrı'ya

ve Peygamberine hakarettir ve imansizligin kaniti sayilmistir.

2 - KARIYI BOSAYIP, YERINE DAHA GUZELINI ALMANIN BIR BASKA 'ACAIP' YOLU: KADININ KADINA MUBASERET ETMESI (CIPLAK SURTMESI)

Ibn-i Mes'ud'un rivayetine gore Muhammed, iki kadının ciplak tenlerini birbirlerine surtmeleri sonucu aile felaketi dogacagini soylemis, ve soyle demistir:

"Kadin kadina mubaseret etmesin (ciplak surtmesin)... Sonra kocasına obur kadini (kocasi ona bakıp goriyorcasına) vasif ve ta'rif eder (de bir fenaliga sebep olur)...(Sahih-i Buhari..XI 325 Hadis no 1827)

Islam kaynaklarinin bildirdigine gore, "Kadının kadina mubasereti" demek, iki kadının bir carsaf, bir yorgan icinde birbirlerine tenleriyle, yani ciplak olarak, dokunmaları ve surtmeleri demektir. (Ragip ve Buhari yorumcularinin soylemesine gore boyledir. Bk Sahih-i...XI, 325-6) Yine ayni kaynakların soylemesine gore Muhammed bu sekildeki "ciplak surtmeleri" aile yasamları bakımından büyük felaket sebebi saymis ve yasaklamistir. Cunku o dusunmustur ki, eger evli bir kadın, carsaf ya da yorgan icinde bir baska kadının ciplak tenine surtmus ise, bu takdirde kocasına olup bitenleri anlatirken o kadının guzelligini "ta'rif ve tavsif" eder, ve kocasi da onu dinlerken o kadini hayalinde canlandirip ona asik olabilir, ve sonunda karisini bosayip o kadınla evlenebilir. Boyle bu durum ise aile felaketine muncer olur. Ve hele diger kadın da evli ise, bu taktirde o da kocasından bosanma carelerini aramaya kalkar ki bu daha da büyük bir aile felaketi yaratir. (T.C. Diyanet Isleri Baskanliginin yayinlarına gore Kabusi'nin aciklamasi soyledir: "Eger kadın zevcine, temas ettigi kadının guzelligini ta'rif ve tavsif ederse, zevci o kadının husnu anina aldanarak kendisini bosayip onu alması, hatta evli ise kocasından bosanmak carelerini taraması umulur ki, butun bunlar kadının kadina mubaseretinin evlid ettigi aile felaketleridir" Bkz Sahih-i...>>>XI 326)

Butun bunlari okurken, pek muhtemelen kendi kendinize: "Bu acaip yasagin sebebi, olsa olsa kadınlar arasında seviciligi onlemektedir" diyeceksiniz. Evet, ama siz hic her hangi bir kadının, bir baska kadina "mubaseret" ettikten sonra gelip de o kadının ciplak vücudunun guzelligini kendi kocasına anlatacagini dusunebilir misiniz? Ve hele kocasının kendisini bosayip o kadini alabilecegini hesap ederek bu riske girisebilecegine hic ihtimal verebilir misiniz? Ote yandan baska bir kadini almak icin, karisini bosamak zorunda degildir ki koca! Eger karisinden memnun ise, hem onu kullanmaga devam eder ve hem de onun mubaseret sonucu kendisine guzelligini anlattigi diger kadini haremine ekler, olur biter!

Soylemeye gerek yoktur ki, aile felaketini yaratan sey kadının kadina mubasereti degil ve fakat bosama hakkının sinirsiz ve keyfi sekilde kocaya verilmesidir.

(Buhari'nin Sahih adli yapitinin "Gazab halinde ika edilen talakin hukmu" basligini tasiyan bir bolumunden anlasilmaktadir ki "suuru kasid ve iradeyi selb ederek cinnet derecesinde bulunan gazab ve asabiyet halinde ika edilen talaka itibar edilip edilmeyecegi tartismalidir. Boyle bir durumda bulunan kocanın talak kararini dahi gecerli gorenler daha coktur. Nitekim Buhari, Ayse'nin rivayetine dayali olan ve "hal-i gazabda ika edilen talaka ve kole azadina itibar olunmaz" seklindeki bir hadisi, "rivayet sartini haiz olmadigi icin sahihine ithal etmemistir." Daha baska bir deyimle Muhammed'in, ongordugu sudur ki koca "gazab" halinde ve kizginlikla karisini bosamis olsa dahi talak muteberdir, meger ki 'suuru selbeden ve agzından cikan sozun mahiyetini idrak edemeyecek derecede asabiyet halinde' bulunmus olsun. Bu hususlar icin bkz Sahih-i Buhari muhtasari, Cild XI, s 357-360)

Mısırlı kadın'a Boşanma Hakkı 2000 yılında tanındı

Enis BERBEROĞLU, Hürriyet, 04.03.2000

Herhalde farkındasınız. Gazete yazılarında hafta sonu molası daha tene dokunan, yumuşacık konularla veriliyor...

Aşk, ihanet, kıskançlık gibi...

Eh, madem ki bugün tatil, biz de köşemize kadınları konuk etmek istedik. Ne var ki bizim aktaracağımız kadın öyküleri biraz değişik. Çünkü Mısırlı kadının yaşam coğrafyasında karşılaştığı dert ve sıkıntılar çok farklı.

* * *

Mısırlı kadınlar şu günlerde bayram ediyor.

Çünkü 1 Mart 2000 tarihi itibarıyla mahkemede eşleri aleyhine boşanma davası açma hakkına kavuştular...

Evet yanlış okumadınız...

Bugüne kadar Mısırlı kadınlar sadece eşleri izin verirse boşanabiliyordu. Aksi halde boşanmak isteyen kadının; 1) Eşinin kendisini dövdüğünü, 2) Ya da geçimini sağlayamadığını, 3) Veya kısır olduğunu mahkemede en az iki tanıkla (erkek) kanıtlaması gerekliydi.

Mahkemelerde biriken 1.2 milyon boşanma davası dosyasından ancak yılda 71 bininin karara bağlandığını düşünürseniz on yıllardır özgürlüğü bekleyen kadınların var olduğu sonucuna varmak herhalde yanlış sayılmaz...

Buna karşılık Mısırlı erkeğin işi kolay...

Canı istediği zaman eşini boşuyor. Veya bu zahmete bile katlanmadan evi terk ediyor. Yıllar süren boşanma davası, sayısız temyiz başvurusuyla eşini uzaktan üzme, tacizi sürdürüyor.

* * *

Mısır'daki yeni düzenleme bu haksızlıkları bir ölçüde düzeltiyor.

Artık Mısırlı hâkimler kocalarının onayı olmadan da kadınları boşayabilecek. Dahası boşanmada kadınlara nafaka bağlanacak, ödenmezse erkeğin gelirine haciz konulacak. Eşinden nafaka alamayan kadınlara kamu bankalarından maaş bağlanacak. (New York Times Gazetesi, 1 Mart 2000)

İşte Mısırlı kadınlar açısından -haklı olarak- devrim sayılan düzenlemeler böyle... Peki aynı topraklarda 4 bin yıl önce yaşayan kadınların durumu nasıldı dersiniz?

* * *

Antik Mısır'ın kadınları yasa karşısında erkekle eşitti.

Evlilik ve boşanma sözleşmelerini düzenlemeye yetkiliydi. Boşanırken evlilik sırasında edinilen mal varlığının üçte birini alırdı.

Mısırlı kadının bu yasal hakları Büyük İskender'in işgal ordusuyla birlikte bu ülkeye gelen Yunanlı kadınları kıskandıracak ölçüdeydi.

Gerek Yunan gerekse Mısır kayıtlarından anlaşıldığı kadarıyla, Mısırlı kadınlar en az 2 bin 500 yıl kadar önce; 1) Tarla, arazi, mülk sahibi olabiliyor, 2) Köle, hizmetkâr çalıştırıyor, 3) Köle azat edebiliyor, 4) Evlat edinebiliyordu (North Western University Library, İnternet Belgesi).

* * *

Aynı topraklarda ne değişti, yorumu sizlere bırakıyorum. Siz de lütfen, İran seçimlerine, 28 Şubat sürecine duyduğum merakı hoş görün.

Ne de olsa kız babasıyım.

İslam Ülkesinde Boşanma : Cep telefonu ile "boş ol", "boş ol", "boş ol".

Birleşik Arap Emirlikleri'nden Dubai'de geçen yıl yaşanan e-mail ile boşanma mesajı olayı, bu kez de cep telefonu ile tekrarlandı. Dubai Mahkemesi, kocanın cep mesajı ile boşanma kararını geçerli saydı, ancak üç kez tekrarlanması gerektiğine hükmetti. Arap erkeklerinin, karılarının cep telefonuna 'Boş ol' mesajı göndermesi

ve bu mesajın boşanma için yeterli sayılmasına, görüştüğümüz Türk din uzmanları karşı çıktı.

Körfez ülkelerinden Dubai'de bir koca, cep telefonuyla “boş ol” mesajı geçti. Şeriat Mahkemesi, bu ifadenin üç kez tekrarlanması halinde, cep telefonu mesajıyla boşanılabileceğine karar verdi. Sadece tek mesaj gönderen koca ise daha sonra fikir değiştirip, eve geç gelen karısını affetti.

Teknolojinin gelişmesinin paralelinde, iletişimde de büyük olanakların doğmasıyla birlikte, İslam ülkelerinde e-mail ve cep telefonu mesajıyla boşanma olayları artarken, bu tür boşanmanın Şeriat'a uygun olup olmadığı tartışması da gündeme geldi.

Eve geç geldi

Birleşik Arap Emirlikleri'nden Dubai'de, dünyada ilk kez ayrılma kararının e-mail mesajıyla gönderilmesinden sonra, şimdi de Dubaili kızgın bir koca, eşine cep telefonuyla mesaj geçerek, boşanmak istediğini bildirdi ve bir ilke imza attı.

Dubai'deki ilginç olayda, eve geç gelen karısına kızan kimliği açıklanmayan koca, eşine, “neden eve geç geldin, boş ol” şeklinde bir mesaj geçti. Bir süre sonra, olay Şeriat Mahkemesi'ne aksetti. Olayı inceleyen mahkeme, cep telefonu mesajıyla boşanılabileceğini ancak, mesajın üç kez tekrarlanması gerektiğine hükmetti.

Aile uzlaştırma danışmanı Abdül Selam Muhammed Dervish, ayrılmak isteyen kocanın, sadece bir kez “boş ol” mesajı gönderdiğini hatırlattı ve şu görüşleri öne sürdü:

“Belirli şartlara uygun olduğunda, sözlü ya da yazılı olarak, ayrılma istemini üç kez tekrarlamak, boşanmak için yeterlidir. Ancak, söz konusu olaydaki koca, bunu bir kez tekrarlamış. Bir veya iki kez tekrarlanması halinde, koca üç ay içinde fikir değiştirebilir. Zaten, mahkemeye akseden olayın kahramanı karı koca da birlikte yaşamaya devam ediyorlar. Koca, boşanma mesajı çektikten kısa bir süre sonra boşanma kararından caydı.”

Eşi Karara Uydu

Dubai'de geçen yıl meydana gelen e-mail'le boşanma olayında da dava Yüksek Mahkeme'ye yansımıştı. Ayrılmak isteyen Arap kökenli Amerikalı koca, Suudi eşine e-mail ile “Boş ol” mesajı göndermiş, eşi de kocasının bu kararına uymuştu. Bu tür boşanmanın Şer'i kurallara uygun olup olmadığını saptamak için mahkeme olaya el koymuş, ancak tarafların anlaşması nedeniyle dosya kapatılmıştı

Telefonla mı evleniliyor ki boşanılsın?

Prof. Dr. Beyaz (Marmara Üniversitesi)

Evlilik, yüz yüze bir mecliste gerçekleşir. Boşanma da yüz yüze olmalıdır. Telefonla ne aile kurulur, ne de aile dağıtılır. Söz konusu olayda da hocaefendiler, Hz. Peygamber'in ve İslam'ın prensiplerini değil de Hz. Ömer'in vurgulamasını esas alarak, sözlü boşamayı kabul etmiş gözüküyorlar. Hz. Ömer'in yorumu bizi bağlamaz. Fiili boşama ve ayrılma esas alınmalıdır. Kuran'a göre, mahkemenin boşaması gerekir. Şu anda Türkiye'deki boşanma hükümleri ve uygulaması gerçekten Kuran'a en uygun olan tatbikatlardır. İslam'da, bir diğer ifadeyle peygamberimiz

zamanında bir insan eşini bir defa boşar, tekrar birleşebilir. İkinci defa boşar, yine birleşebilir. Üçüncü de boşadığı zaman birleşemez ve bu boşanma kesin boşanma sayılır. Bir ve ikincide dönme hakkı olduğu halde, üçüncüde dönme hakkı yoktur. Hz. Peygamber devrinde boşanma fiilen yapıldı. Eşler birbirinden ayrıldığı gibi, evleri de yolları da ayrılırdı. Hz. Ömer zamanında insanlar eşlerini fazlasıyla boşamaya başlayınca, bunu önlemek için ‘Ben boşanma fiiline bakmam, haline bakmam, boşanma sözüne bakarım’ diyen Hz. Ömer, hüküm verdi. Bundan sonra

fiilen boşanma, ayrılma hesaba katılmadan sadece 3 kez ‘boşandım’ demek yeterli oldu. Sonraki mezhepler de Hz. Ömer'in bu yorumunu aynen kabullendiler.

Ceple boşanma, yanlışın komediye dönüşmüş hali

Prof. Dr. Ali Bardakoğlu (Marmara Üniversitesi)

Evlenme ve boşanmanın formal ve prosedürel yönünden çok, ahlaki, vicdani ve insani yönü dini ilgilendirir. Şekil ve prosedürler toplumların gelenekleriyle ilgilidir, dinin değil pozitif hukuk düzeninin konusudur. Erkeğin karısına ‘boş ol’ demesiyle boşanmanın gerçekleşmiş sayıldığı dönemlerde gelenek böyle olduğu için, dini öğreti de buna uygun şekillendi. Ancak, Osmanlılar'ın ileri döneminden itibaren idarenin veya yargının devrede olduğu bir boşanma usulüne geçildi. Ve bu yeni usul dine uygun görüldü. Neticede günümüzdeki mahkeme aracılığıyla boşanmaya gelindi.

Geçmişin egemen sosyal yapısıyla bağlantılı geleneklerin din olarak görülüp, korunmaya çalışılması yanlıştır.

Dinden, evlenme ve boşanmanın şekli açısından değil, ailenin sağlam zemine dayanması yönüyle yararlanmalıyız.

Boşanmak iki dudak arasında değildir
İsmail Nacar (Yazar)

Eşler İslam Hukuku'nda da, Medeni Hukuk'ta da ancak yüzyüze gelerek boşanabilirler. Böyle cep telefonu mesajıyla falan boşanma olmaz. Biraz temel kavramları ve kurumları ciddiye almak gerekir. İki eş arasında bir sorun varsa, boşanma konusundaki müddete bakmak gerekir. O da üç aydır. Bu sürede taraflardan biri pişman olabilir ya da boşanmaktan vazgeçebilir. Bu müddetten sonra hala ısrarlı iseler, mahkemeye giderler, mahkeme boşar. İslam Hukuku'na göre de hakim boşar. Cep telefonu ya da normal telefonla olmaz. İslamiyet'te boşanmak iki dudak arasında değildir. İslam Hukuku'nda öyle 'boş oldun' demekle boşanma olmaz. Cep telefonu boşanma İslam'a olduğu kadar ahlaka da aykırıdır.

Kaynak: Hürriyet, 29.06.2001

Yorum

Görüldüğü gibi, İslamiyet dini, boşanma konusunda da bir standard koyamamış. Bu durumda, bu konuyu kim halledecektir? Üç olasılık bulunuyor:

Kuran'ın Allah'tan-varsa eğer- geldiğine inananlar yönünden düşünüldüğünde, bu önemli konunun halli elbette ki Allah'a-varsa eğer- aittir. 1400 yaşındaki Kuran bu konuyu çözemediğine göre, Allah-varsa eğer- ya yeni bir Kuran hazırlayıp göndermeli, ya da bir şekilde bizzat kendisi açıklama yapmalıdır. Eğer, Kuran revize edilip gönderilirse, bu işin sadece Arapça yapılmaması, dünyanın tüm dillerinde yapılıp gönderilmesi çok faydalı olacaktır. İslamiyete inananların bu problemlerinin çözümünün, Allah'ı-varsa eğer- ilgi dahilinde olması gerekir

Ama, eğer Allah var ise, ancak İslamiyet onun gönderdiği bir din değilse, bir başka deyişle Muhammed onun elçisi değilse, Kuran onun kitabı değilse, bu durumda Allah'ın İslamiyet'in problemlerinin çözümüne ilgilenmemesi mümkündür.

Diğer ve son olasılık da, Allah'ın mevcut olmaması durumudur ki; o zaman İslamiyet'in Muhammed'in dini olduğu açıklığıyla, problemler İslamiyet'te çözümsüz kalacaktır.

CUMHURİYET'İN KADINLARI

Dr. MUHSİNE HELİMOĞLU YAVUZ

' Ataturk ve kadın devrimi' konusunda, pek çok kitapta bulunabilecek bilgileri, kronolojik bir düzen içinde art arda sıralamak yerine, bu konunun bendeki izdusumlarından, cagrisimlerinden, birikimlerinden bir kesit sunacağım. Yani, bir bakıma "sesli dusunecegim".

Bir toplanti için geldigim Istanbul'da, kaldigim otelin yemek salonunda kahvalti ederken karsimdaki masada oturan ve Arap ülkelerinden birisinden, turist olarak geldikleri her hallerinden belli olan bir aile gordum. Uc cocuk, bir erkek ve yalnızca gözlerini acikta birakacak sekilde, yuzunu simsiki pecelemis bir kadından olusuyordu bu aile. Adam ve cocuklar rahatca, hatta biraz gereginden de fazla bir rahatlıkla, neredeyse doke-saca yemeklerini yerken, kadın büyük bir sikinti icinde, basini iyice one egerek, bir eliyle agzini burnunu orten ortuyu birazcik kaldırıp, oteki eliyle de ortunun altındaki agzina bir seyler sokusturmaya calisiyordu. Bir yandan da arada bir cevresine tedirgin, urkek bakislar firlatiyordu. Tipki, gizlice bir seyler yiye ve her an yakalanma korkusu icinde olan, urkek bir kediye benziyordu.

Kadının cektigi, bu yemek yeme iskencesini icim burkularak izlerken birden bire, iki elimi kullanarak ve agzimi bulma guclugu cekmeden, rahatca yemek yiyebilmenin, ne büyük bir mutluluk oldugunun ayrimina vardim. Bu, o zamana kadar hic ayrimina varmadigim bir mutluluktü.

Cunku ellili yillarda dogan benim kusagim, Cumhuriyet doneminin icine dogmustuk ve boylesine, kadini dis dunyadan ve cagdas uygarliktan soyutlayan ortunme zorunlugu, bizim için çok gecmislerde kalmis, uzak ve karanlık bir golgeydi. O anda, acik pencereden giren deniz ruzgari saclarimi tarayıp gecti, gunesin aydinligini ve sicakligini tum yuzumde duyumsayıp, Ataturk' e yurek dolusu tesekkür ettim ve "Ataturk'un Hatıra Defteri" adli kitaptan okudugum, daha 1916 yılında Turk kadini

konusunda, onun dusundugu ve daha sonra da buyuk bir kararlilikla hayata gecirdigi su dusuncelerini animsadam:

"Kadinin egitilmesi, ortunun kaldirilmesi, kadinin calisma hayatina girmesi" (Sukru Tezer , Ataturk'un Hatira Defteri, Ank. 1972, s. 75)

Sonra da "Soylev ve Demecler" inde yer alan su sozlerini, yine yuregim sukran duygularıyla dolarak bir kez daha dusundum. Ataturk orada, Turk kadinlarinin ortununmesi ve erkeklerden kacinmasi konusunda soyle diyordu: "Bazi yerlerde kadinlar goruyorum ki, basina bir bez veya bir pestemal veya buna benzer bir seyler atarak, yuzunu-gozunu gizler ve yanindan gecen erkeklere karsi ya arkasini ceviriir veya yere oturarak yumulur. Bu tavrın mana ve medlulu nedir... Efendiler, medeni bir millet anasi, millet kizi bu garib sekile, bu vahsi vaziyete girer mi... Bu hal milleti cok gulunc gosteren bir manzaradir. Derhal tashihi lazimdir" (30 Agustos 1925 - Soylev ve Demecler, c. 2, s. 217).

Bunlari dusundugum kahvaltidan sonra hazirlanip toplantı salonuna gittim. Bilimsel bir toplantinin yapıldığı o salonda kadın konusmacıların sayısı, erkeklerden bir fazlaydı. Her zaman bana çok dogal gelen ve ustunde hic durmadığım bu durum da bana Ataturk'un yine "Soylev ve Demecleri" nde yer alan su sozlerini animsatti: "Bugunun gereklerinden biri de kadinlarımızın her hususta yukselmelerini temindir. Binaenaleyh kadinlarımız da alim ve mufefennin olacaklar ve erkeklerin gectikleri butun derecat-i tahsilden gececeklerdir. Sonra kadinlar, hayat-i ictimaiyede erkeklerle beraber yuruyerek, birbirinin muin ve muzahiri olacaklardır" (31 Ocak 1923, Soylev ve Demecler, c. 2, s. 85-86).

Ataturk'un bu dusuncelerini sozde birakmayip toplum yasamina gecirdigi, ilk mutlu kusagin aydinlarından olan Mina Urgan "Bir Dinozorun Anilari" kitabındaki su satirlariyla, bu uygulamalara soyle taniklik ediyor: "Mustafa Kemal, kadinlari hep yuceltiyordu. Kadinlari dislayan bir milletin cagdas olamayacagini, uygar bir ulkede kadinların, erkekler kadar onemli bir rol oynayacagini vurguluyordu.

Kadinlari toplum disi tutmak, onlari asagilamak egilimi, o sozum ona 'Demokrat' Parti'nin iktidara gelmesi ve gericiilige odunler verilmesiyle, ancak 1950'den sonra basladi. Bense, cocuklugumu ve gencligimi bu donemden once, baska ve cok olumlu kosullar altinda yasadim. Simone de Beauvoir, 'on ne nait pas femme: on le devient' (Insan kadın olarak dunyaya gelmez, zamanla kadın olur) der. Ben bu olumsuz anlamda, hicbir zaman kadın olmadim, yani erkekler tarafından ezilmedim. Kadın olmanın ezikligini degil, keyfini yasadim ancak" (Mina Urgan, Bir Dinozorun Anilari, Ist. 1998, 20. baski, s. 119). Ben de oyle.

Iste bu konuda, bir baska goruntunun bana dusundurdukleri: Yaz dinlencemi gecirdigim Buyukada'da, sik sik Arap ulkelerinden gelen turist ailelerle karsilasirim. Bir gun bunlardan sisman, orta yasli, iri-yari bir erkek, carsaflı gozlerini acikta birakacak sekilde peceli iki kadın ve dort cocuktan olusan bir aile ilgimi cektı. Bir aksam ustı, cay ictigim otelin bahcesindeki havuz basında oturan bu aileye, daha dikkatli baktigimda, kadinlardan birisinin gozlerinde, kucuk bir kız cocugu gordum. Oteki yetiskinlerin yanında sikintiyla oturuyor, durmadan kipirdiyor, bir yandan da bahce duvarinin yanında seksek oynayan, ailenin cocuklarını izliyordu. Derken bir ara kalkip onların yanına gitti. Bir zaman seyrettikten sonra da dayanamayip, takilip dusmemek icin carsafının eteklerini toplayarak, iki kez sicrayip o da oyuna katildi. Sonra da yine basladigi gibi birden oyundan cikip, suclu gozlerle cevresini denetleyerek, masaya geri dondu. Daha sonraki gunlerde, daha çocuk sayilabilecek bu genc kizin, o adamin ikinci esi oldugunu ogrendim ve uzun zaman, suc isler gibi bir kacamak yaparak seksek oynayan, bu "kucuk kadini" unutamadim. Sonra da su dusuncelerle hep urperdim: Eger 1926'da "Medeni Kanun" Meclis'ten cikmasaydı ve bu kanunla kucuk yasta evlenme ve cok eslilik kaldirilmasa, evlilik bicimi karsilikli olarak uygar bir anlasmaya donusturulmese, bosanma mahkemece verilen bir yargiya baglanmasa ve kalitta, mirasta esitlik saglanmasaydı; sozunu ettigim bu trajik goruntu ve bu saglıksız uygulama, bizim icin de dogal sayilacak ve ulkemizde de gecerli olacaktı. Ustume karabasan gibi coken bu dusuncelerden sonra ozel yasamimda ve toplum icinde kadın olmanın sikintisini yasamadığım ve kendime duyduğum ozguveni de cok dogal bulduğumdan, o zamana kadar farkına varmadığım, kadınlar icin ekmek kadar su kadar dogal ve gerekli olan bu haklar icin Ataturk'e gonul borcumuzu bir kez daha derinden duydum.

1930'da belediye secimlerinde, 1934'te de milletvekili secimlerinde, kadinlara secme ve secilme hakkının taninmasının onemini ise o yillarda Avrupa, Amerika ve Asya'daki birçok ulkede, kadınların bu haklara sahip olmadıklarını ogrendigim zaman, cok daha iyi anlayabilmiş ve Ataturk'e karsi bilincimden ve yuregimden damitilmiş "minnettarligimizi" bir kez daha sundum.

Simdi de Ataturk'un Turk kadınlarının onunde actigi bu isikli ve aydınlık yolun sonucu olarak "kadın ve eğitim" konusunda, su ozet bilgileri siralamak istiyorum: "Cumhuriyetin kurdugu genel ve esit cagdas eğitim, Turk kadınlarının toplumsal konumunun, insan onuruna yarasir bir duzeye cikmasında,

cok buyuk etkide bulunmustur. 1923'te 6 ve daha yukari yaslardaki kadin nufusun yalnizca yuzde 0.4'u okur-yazar iken bu oran 1927'de yuzde 4.6'ya cikmis, 1935'te yuzde

9.8'e, 1950'de ise yuzde 19.4'e ulasmistir. 1990'da bu oran, yuzde 70'i bulmustur. Cumhuriyet'in getirdigi educim kurumu, ozellikle kadin nufus icin toplumda yukselmenin temel kanali olmustur. Bugun yurdumuzdaki bir milyonu askin yuksekogrenimli bilimsel ve teknik elemanla, serbest meslek sahiplerinin yuzde 29.4'u yani yaklasik ucte biri kadindir.

Turk ulusu ilk kadin hukukcusuna 22 Agustos 1924'te kavusmustur.

- 29 Nisan 1929'da, Nezahat ve Beyhan hanimlar, ilk Turk kadin yargiclar olarak gorev almislardir.

-20 Temmuz 1926'da ilk kadin dis hekimi Saziye Yusuf Hanim diploma almistir.

- İlk kadin hukümet tabibi olan Mufide Kazim' in atanma tarihi, 13 Kasim 1932'dir.

Bugun Türkiye'de yuksekogrenim gormus nufusun yuzde 25.2'si, yani her dort yuksekogrenimli yurttastan biri kadindir. Yuksek ogrenim kurumlarına devam etmekte olan ogrencilerin de yuzde 35'e yakini bayan ogrencidir."

Ataturk'un cumhuriyetle birlikte gerceklestirdigi devrimlerin, Turk kadnina ve Turk aile yasamina getirdigi cagdas duzeyi, Cumhuriyet'in Onuncu Yili'nda yani 1933'te, lise onuncu sinif ogrencisi olan Prof. Dr. Hamide Topcuoglu 'nun uzun yazisindan bir bolumle bitirecegim yazimi:

"... Biz gercekten ayrıcalıklı idik. Yani o kucuk dunyamızda 'kiz ogrenci' olmak gibi bir itibar fazlaligimiz vardi. Butun buyukler erkeklere gostermedikleri bir takdir fazlasini bize ayiriyorlardi. Kadnların kamu yasamina, sosyal iliskilere tam bir yetki ve kisilik ozgurlugu icinde katilmasini amac edinen Cumhuriyetin onculeriydik biz... O zamanin kiz cocuklari olarak ne rahat bir atmosfer icindeydik. Nasil bir mucize olmustu da kendimizi bir 'ikinci cins' olarak gormek hic aklimize gelmemisti"...

Dindar bayan üniversite öğrencilerine açık mektup:

KURAN'A GÖRE, İSTEMEYEREK BAŞ AÇMAK GÜNAH DEĞİLDİR

Sayın Türbanlı/Başörtülü Bayan Üniversite Öğrencileri,

Liseyi bitirdiniz, yüzbinlerce kişinin girdiği çok zor bir sınavı kazanarak üniversiteli oldunuz. Bu, aklınızı kullanabildiğinizi, mantık ve düşünce yeteneğinizin üstün olduğunun bir göstergesidir.

Okuduğunuz binlerce sayfalık bilgiyi özümlediniz, aklınızın süzgecinden geçirdiniz, yorumladınız ve işte, üniversiteli oldunuz.. İnancınıza göre kendinize bir dış görünüm seçtiniz, kıyafetiniz inancınıza uygun.. Ve, başınızı örtme gereğine inanıyorsunuz. Çünkü “size göre” Kuran'ın Nur (24) Suresi'nin 31.ayeti örtünmeyi emretmektedir:

Nur (24) suresi, 31. Ayet: Mümin kadınlara da söyle: Gözlerini (harama bakmaktan) korusunlar; namus ve iffetlerini esirgesinler. Görünen kısımları müstesna olmak üzere, zinetlerini teşhir etmesinler. Baş örtülerini, yakalarının üzerine (kadar) örtsünler. Kocaları, babaları, kocalarının babaları, kendi oğulları, kocalarının oğulları, erkek kardeşleri, erkek kardeşlerinin oğulları, kız kardeşlerinin oğulları, kendi kadınları (mümin kadınlar), ellerinin altında bulunanlar (köleleri), erkeklerden, ailenin kadınına şehvet duymayan hizmetçi vb. Tâbi kimseler, yahut henüz kadınların gizli kadınlık hususiyetlerinin farkında olmayan çocuklardan başkasına zinetlerini göstermesinler. Gizlemekte oldukları zinetleri anlaşılsın diye ayaklarını yere vurmasınlar (Dikkatleri üzerine çekecek tarzda yürümesinler). Ey müminler! Hep birden Allah'a tevbe ediniz ki kurtuluşa eresiniz.

Burada, “ziynet” kelimesinin gerçekten ne anlama geldiği ayrı bir tartışma konusu olabilir.. Malum, ziynet, önce “takı” anlamına gelir. Sizin, “kadın bedeni” olarak yorumladığınız anlaşıyor ki, başınızı örtüyorsunuz.

Ancak, ayetteki "Gizlemekte oldukları zinetleri anlaşılsın diye ayaklarını yere vurmasınlar" cümlesinden,

buradaki zinetin sert yürüyüşte ses getiren takı, mücevher gibi eşyalar olduğu gün gibi açıktır. Hırsızların, kağkaççıların dikkatini çekmemek için günümüzden 1400 sene önce yapılan Muhammed'in bu önermesi, bugün bir Tanrı sözü sanılarak kadınların saçlarının başka insanlara görülmemesi görülmemesi, hava ve güneş görmemesi için bir çeşit işkence emri olarak algılanması ve uygulanması son derece yanlıştır.

Buna rağmen, varsayalım ki, siz yine de bu şekilde algılamak istiyorsunuz:

Bu durumda, unutmamak gerekir ki, toplum yaşamında bazı kurallar vardır. Bu kurallara istesek de istemesek de uymak gerekir.

Kuran'ın, akla ve mantığa hitap eden bir kitap olduğunu düşünüyorsanız, ki, öyle düşündüğünüzü varsayıyorum, çünkü akıllı ve mantıklı bir kişi olarak ona inanıyorsunuz, başörtmek/türban konusunda da akıl ve mantığınızla çözüme ulaşacaksınız.

Çünkü; Kuran, "istemeyerek" yapılan davranışları Allah'ın affettiğini yazar. Ve, başörtmek, İslamiyet dininin farzları içinde yoktur.

Bildiğiniz gibi, Kuran'ın Nahl(16) Suresi'nin 115.ayeti leş, kan ve domuz etini yemeyi kesin bir ifade ile yasaklamıştır. Bununla beraber, bunları "istemeyerek" yerseniz, Allah'ın affedicisi olduğunu da belirtir.

Nahl(16)/115:

"Allah, size ancak leş, kan, domuz etini, Allah'tan baskası için kesileni haram kılmıştır. Kim istemeyerek ve siniri asmayarak yemek zorunda kalırsa, bilsin ki Allah, Gafur ve Rahim'dir."

Şimdi Kuran'ın bu ayeti ile örtünme konusundaki ayetini düşünecek olursak; göreceğimiz şudur:

Eğer, "istemeyerek" başınızı açarsanız, Allah size bir günah yazmayacaktır. Çünkü, O, gafur ve Rahim'dir.

Çünkü, açıkça yasak olmasına rağmen, leş, kan ve domuz etini "istemeyerek" yiyenlere Gafur ve Rahim olan Allah; şüphesiz ki, başınızı üniversite kuralları gereği "istemeyerek" açtığınızda da Gafur ve Rahim olacaktır.

Kuran'daki bu ayetleri göz önünde tutarak, başınız açık resim çektirebilir, ve derslere girerken başınızı açabilirsiniz.

Unutmayınız ki, Kuran'da yazılı olduğu üzere, "istemeyerek" yaptığınız davranışlar için Allah, Gafur ve Rahim'dir.

Ayrıca, asla ve asla unutulmamalıdır ki; Başörtmek/Türban, İslamiyette buluna 32 farz arasında yoktur. Kısaca, başörtmek/türban, İslamiyet'te farz değildir.

Şimdi, İslamiyet'teki 32 farzı hatırlayalım:

İSLAM'da 32 FARZ

İslamiyet'e inananlar için; İman'ın şartları: 6 adet, İslam'ın şartları: 5 adet, Abdest'in şartları: 4 adet, Gusl'ün farzları: 3 adet, Teyemmüm'ün farzları: 2 adet, Namaz'ın farzları: 12 adet olmak üzere, 32 adet farz vardır:

İman'ın şartları:

1. Allah'ın "varlığına" ve "bir'liği"ne iman etmek
2. Allah'ın meleklerine iman etmek
3. Allah'ın kitaplarına iman etmek
4. Allah'ın peygamberlerine iman etmek,

İslam'ın şartları:

1. Kelime-i şهادet getirmek
2. Namaz kılmak
3. Oruç tutmak
4. Zekat vermek
5. Hacca gitmek

Abdestin farzları:

1. Yüzü yıkamak
2. Kolları dirsekleriyle birlikte yıkamak
3. Başın dörtte birini meshetmek
4. Ayakları topuklarıyla birlikte yıkamak

5. Ahiret gününe iman etmek
6. Kader'e, hayr ve şerrin Allah'tan geldiğine iman etmek.

Gusl'ün farzları:

1. Ağıza su vermek
2. Buruna su vermek
3. Bütün bedeni yıkamak

Teyemmüm'ün farzları:

1. Niyet etmek
2. İki darp ve meshetmek

Namaz'ın farzları:

1. Hadesten taharet
2. Necasetten taharet
3. Setr-i avret
4. İstikbal-i kible
5. Vakit
6. Niyet
7. İftitah tekbiri
8. Kıyam
9. Kıraat
10. Ruku
11. Secde
12. Ka'de- ahire

Görüldüğü gibi, "Başörtüsü/türban takmak" şeklinde bir farz yoktur. Farz olmayan birşeyi her yerde ve her şartta yapmaya çalışmak, en hafif tanımıyla "işgüzarlık" sayılabilir.

Namaz kılmak, İslam'da olmazsa olmaz farzlardan birisidir. Namazı vaktinde kılamayan birisi, namazı kazaya bırakıp sonradan kılabilir. Bu durumda, zamanında namaz kılmamanın hiçbir günahı olmaz. Namaz gibi çok önemli bir "farz" da bile bu şekilde affedici ve kolaylık gösterici olan İslam dininde, "başörtüsü/türban takmak" gibi "farz olmayan" bir eylemde günde birkaç saat eksik kalmanın hiçbir günahı olmayacağı mantıken bellidir.

Kaldı ki, herhangi bir ibadetin gerçekleşmesinde, inananın kendisi dışındaki sebeplerden kaynaklanan eksikliklerde, bunun tüm kusuru ve varsa eğer günahı, inanana mani olan kişilerdir.

Sonuç olarak:

1) Türban/başörtüsü takmak için direnmenin dini açıdan hiçbir mantıklı nedeni yoktur.

Türban/başörtüsü takmak için direnmek, kişinin kendi huysuzluğu ve inatçılığının göstergesi olup, dine zarar verici ve İslamiyeti kötü gösterici bir davranıştır.

2) "İstemeyerek" yaptığınız davranışlar için Allah, Gafur ve Rahim'dir." Çağdaş yasalar ve kurallar nedeniyle, "istemediğim için" için, herhangi bir günah yazılmaz.

Cumhuriyet Gazetesi, 12-05-99

GAZETECİLER VE FİKİR ADAMLARININ TÛRBAN HAKKINDAKİ GÖRÜŞLERİ

[Turban Sorununa Cozum, Ahmet Taner Kislali](#)

[Turban Sarik Cubbe, Hikmet Cetinkaya](#)

[Bosuna Cirpinislar, Toktamis Ates](#)

[Tarikat Tuzagi, Hikmet Cetinkaya](#)

[Bosuna Inat ,Toktamis Ates](#)

[Hayinligin Boylesi, Prof.Dr. Cahit Tanyol](#)

[Iste Merve!, Emin Colasan](#)

[Merve Ve Carmih, Hikmet Cetinkaya](#)

[Cumhuriyet Erdemdir,Güngör Yekta Özden](#)

[Türbanlinin Özgürlük Anlayisi, Prof.Dr.Ilhan Arsel](#)

[Ne türban ne başörtüsü: Sıkmabaş..Erol ERTUĞRUL Hukukçu](#)

Cumhuriyet 19.06.1998

HAFTAYA BAKIS ([Ahmet Taner Kislali](#))

"Turban" Sorununa Cozum!

Oyle sorunlar vardir ki iki tarafi da doyuracak bir cozum yoktur. Ya taraflardan birisini secer, onun istegini yerine getirirsiniz..

Ya da "Ne sis yansin ne kebab" yontemini secersiniz. Yani, ne bir yana yaranabilirsiniz ne de oteki

yana..

Ama bazen de cozum, Kristof Kolomb 'un yumurtasi kadar yalindir. Ama herkes karmasik formuller pesinde oldugundan, bu cozum kolay kolay kimsenin aklina gelmez.

"Turbanli ogrenci" lere izin verseniz, olayin orada durmayacagi belli... Cunku perde arkasindaki "siyasal Islam" icin turban bir amac degil, sadece bir arac!

izin vermediginiz zaman da konunun Fazilet ve benzeri cevrelerce "istismar" edildigi ortada... ANAP sozculeri bile, soz turbana gelince, karaya vurmus baliga donuyorlar.

Sacmaliyorlar.

Yolu Ozal acmis bir kere.. Yilmaz mi kapatacak?!

Oyleyse ne yapmali?

"Ne yapmali" sorusunu yanitlamadan once.. konunun artik "her acidan" , tartismaya yer birakmayacak kadar acik oldugunu vurgulamaliyiz.

Bazi kiz ogrenciler nicin baslarini ortuyorlar?

Kimisi inanci geregi... Kimisi siyasal amacla.... Kimisi de kendisine bunun karsiliginda maddi bir cikar saglandigi icin...

Eskiden var olmayan boyle bir sorunun, 12 Eylul sonrasinda ve ozellikle de Ozal doneminde ortaya cikmasinin nedenleri nelerdir?

Dinci guclere verilen odunler... "Turk-Islam sentezi" nin resmi ideoloji yapilmasi... Devletteki kadrolasma... Ve Ozal'in tarikatci egilimleri...

Kadinlarin baslarini ortmesi, dinsel acidan bir zorunluluk mudur?

Hayir! Kuran, kadinlarin basini ortmesini zorunlu kilmamis, sadece "daha uygun" olacagini tavsiye etmistir.

Bu tavsiyenin arkasinda ne gibi gerekceler var?

Arap erkekleri sokakta cariyelere satasiyordu. Yanlisliklari onlemek icin boyle bir uygulama getirildi. Ve bu nedenle de Musluman cariyelerin bile baslarini ortmesi yasaklandi.

Din adamlarinin, dinsel "cemaat onderi" konumundakilerin yakinklari baslarini ortuyor mu? Fazilet Partisi'nin onde gelenlerinin esleri baslarini ortuyor mu?

Orten de var, ortmeyen de!

Ogretmenlerin ve ogrencilerin basortusu ile derse girmelerinde ne gibi bir sakınca var?

Herkes dinsel inancini belli edecek bicimde giyinerek sinifa gelirse, orada ozgur bir egitim ortamı kalmaz. Siyasal ve inancsal bolunmelerin siniflara tasinmasi, giderek onlenemez olur.

Kamu gorevlerinde ve universitede "turban yasagi" demokrasiyle bagdasir mi?

Benzer uygulamalar bircok demokratik ulkede de var. Her kurumun ve gorevin geregi olan kurallar bulunur. Avrupa Insan Haklari Mahkemesi, bu yasaga karsi yapilan bir basvuruyu geri cevirdi.

Universitede "turban yasagi" kalkarsa ne olur?

Yeni istemler baslar... Sirada ders ve sinav saatlerinin "namaz saatlerine gore" duzenlenmesi istegi bulunuyor.

Perde arkasindaki guclerin amaci "din devleti" dir.

Ne yapmalı?

"Turban" in yerine "peruk" koymalı!

Boylece, hem basini ortmek isteyenler amaclarina ulasmis olacaklar.. hem de dinsel simgelerle universitelere girilmesinin sakincalarina inananlarin ici rahat edecek! (Ayni cozumun tum kamu calisanlari icin gecerli omamasi icin de bir neden yok!..)

Ustelik boyle bir uygulamanin ornekleri de var.

Fethullah Hoca 'nin ogretmenleri, Orta Asya'daki okullarinda derslere basortusu ile girmiyorlar... Peruk ile giriyorlar.

Cunku yonetimler basortusune izin vermiyor.

Iste cozum!.. Iste uygulama!..

Eger amac "uzum yemek degil de bekci dovme" degilse tabii!

21.10.1999 günü bombalı bir suikast sonucu katledilen ve yapıtları ile ölümsüzleşen Ahmet Taner Kışlalı'nın biyografisi için [tıklayınız](#)

Sevenlerinin acısını paylaşırım. Işık içinde yatsın..
Mustafa Kemalolu.

POLITIKA GUNLUGU (Hikmet Cetinkaya)

19.06.1998 Cumhuriyet

Turban, Sarik, Cuppe...

Hizbullah orgutunun PKK ile baglantisi bir baska noktada bulusuyor; kimi faili mechul cinayetlerin, turban eylemlerinin arkasindaki iliskiler ilginc sonuclari da ortaya cikariyor...

Bir sure once Bingol yoresindeki cami eylemlerinin arkasinda hangi teror orgutleri vardi?

Hizbullah ve PKK...

Acaba son gunlerde kamuoyunun dikkatinden kakan "Resmi basin degil, ozgur basin" diyen bir kesimin arkasinda kimler bulunuyor?

Kurtculer ve seriatcilar...

Turbanli ogrencilere ozgurluk isteyenler; seriatci ve Kurtcu insan haklari savunucularıyla, dinci yazarlarla birlikte "demokrasi ve insan haklari mucadelesi" mi yapiyorlar, yoksa baska bir sey mi?

Hizbullah, Diyarbakir Dicle Universitesi'nde ogretim uyelerini olumle tehdit ediyor, "Allah'in kilici basinizi ezecek" diyor; PKK lideri, "Tarikatlarla, Hizbullah'la iliskilerinizi pekistirin" komutunu veriyor...

Guneydogu'da Hizbullah'in ve PKK'nin arkasinda tarikatlarin oldugunun devletin istihbarat birimlerinin raporlarindan ortaya ciktiigi bilinmiyor mu?

Biliniyor?

O zaman Basbakan Mesut Yilmaz ve yordimcisi Bulent Ecevit ne yapiyor?

Diyarbakir Dicle Universitesi'nde Rektor Prof. Dr. Mehmet Ozaydin , 420 kiz ogrencinin "turban" takmaktan vazgectigini aciklarken bakin ne diyor:

"Ikna yontemiyle 420 kiz ogrencimiz turban takmaktan vazgecti ve cevrenin baskisiyla turban taktiklerini soylediler.

Ozellikle bazi dinci vakiflar, kiz ogrencilere burs karsiligi turban takmalarini oneriyorlar. Biz de kiz orencilerimize universite bunyesinde is bulduk, parasal destek sagladik..."

Aymazligin ahmakliga donustugu gunumuzde yeni mandacilar; gazete koselerinde, televizyon ekranlarında Hizbullah destekçileri ve Kurtçulerle sarmas dolas ahkam kesiyorlar:

"Basortusu yasagi bitsin! Carsaf, sarik, cuppe serbest birakilsin!..."

Zaten sarik, cuppe, carsaf, turban giymek Turkiye'de ozgur degil mi? Istanbul Universitesi Iletisim ve Hukuk fakultelerinde kiz ogrenciler turbanin uzerine kep giyip diploma almadi mi?

Cumhuriyet' in Londra muhabiri ve kose yazari Ergin Yildizoglu bir suredir Istanbul'da...

Dun sabah Ergin, Adam Sanat Dergisi' nin son sayisinda yayimlanan siirini gosterip ekledi:

"Sen boyle siirleri sevmezsin, ama bir bak istersen!"

Siir uzundu...

Bir bolumunu aktariyorum:

"Ellerin usur hava soguktur.

Iste su cekmis yine ayaklarin!

Birden basini arkaya at...

(Sokagin karsisindaki balikci sen de artik tezgahini kapat)"

Ergin'e sordum:

"Biz Turkiye'de turbanla, sarikla, cuppeyle ugrasiyoruz, acaba Ingiltere'de insanlarin kilik kiyafetlerine karisiliyor mu?"

Ergin'in yaniti su oldu:

"Demokrasi, kural tanimazlik degildir. 5-6 ay once Londra Islington Belediyesi bir karar aldi. Belediye calisanlarinin blue-jean'le ise gelmesini yasakladi. Simdi Turkiye'de turbanla Capa ve Cerrahpasa Tip fakultelerinde sinavlara girmek dekanlarca yasaklanmis, ama diger fakultelerde (iktisat, iletisim, hukuk) serbest. Ama kiyamet kopuyor.

Islington belediye calisanlari blue-jean yasagina uydular. Cunku belediyenin kurali bu..."

Ingiltere'de bankalarda calisanlar da blue-jean giyemiyor...

Turkiye'de demokrasi kural tanimazlik olarak algilaniyor; erkek avukat sarikla, kadin avukat turbanla durusmalara girmek istiyor...

Yeni dunya duzeni, kuresellesme, IMF programlari ucuncu dunya ulkelerinde ekonomilerini dibe vurdururken; sovenizm kiskirtmaciligi, irk, din, dil, mezhep ayrimciligiyla emekci yiginlari hem eziyor, hem de birbirine dusuruyor...

O zaman ne oluyor?

Insan haklarinin bir parcasi olan dusunceyi ifade ve yazma ozgurlugune gerici-fasist gucler kelepce vuruyor...

Benim ülkemde "Harclara hayir" diyen 18 yasindaki universite ogrencileri "silahli cete" kurduklari gerekcesiyle zindanlara atiliyor; benim ülkemde 18 yasindan kucuk cocuklar Gaziantep'te baklava caldiklari icin altisar yil hapis cezasi alirken, insan haklari savunuculari irkciligin, seriatciligin golgesinde sov yapiyorlar...

Umit Zileli' nin dun degindigi gibi Apo' yu Zabata' ya, Garibaldi' ye benzetmek ise "ovme ozgurlugu" nden "dusunce ozgurlugu" ne donusuyor; kafalarin iyice karistigi bir ulkede inanin icimden yazi yazmak bile gelmiyor...

Ne diyorsunuz?..

**

ARAYIS (Toktamis Ates)

Cumhuriyet 19.06.1998

Bosuna Cirpinislar

Sali gunku yazimda, "basortusunu bahane eden kimi cevrelerin ogrencileri atese attigini" yazmam, kimilerini ciddi bir bicimde rahatsiz etmis. Fakultedeki odami arayan birkac hanim, kimsenin etkisiyle ortunmediklerini, inanclarinin mucadelesini yaptiklarini soylediler. Artik, ogrenci miydiler, bilemiyorum...

Elbette oyle soyleyecekler. Aralarindan bazilarinin zor altinda ortundugunu dusunsem bile, buyuk bir cogunlugunun kendi karariyla bu ise sivandiklarina kustu duymuyorum. Ancak bu karari alirlarken, yanlis bilgilendirildiklerini, provoke edildiklerini ve bos hayaller pesinde kostuklarini dusunuyorum. Ve bu ogrencilerden bir bolumunun simdiden pisman oldugunu bildigim gibi, yakinda "telafi edilmez" kayiplara ugrayacak olan buyuk bir cogunlugunun bu "pismanlar kervanina" katilacagina inaniyorum.

Bu isler, kimi "munasebetsiz" beyanlarla alevlendirildi.

Necmettin Hoca 'nin, "Bugun basortululerle ugrasan universite rektorleri, yarin o basortululer karsisinda selam duracak, selam..." gibisinden secim konusmalari, bazi ogrencilerde gercekten "selam bekler" bir hava yaratmisti.

Ve bu beklenti cercevesindeki tutum ve davranislari, "basortusu sorununu" bu noktalara tasidi.

Gecen hafta sonunda Istanbul disinda oldugum icin, yapilan gosterileri ve polisin tutumunu izleyememistim. Polisin gostericilere karsi ilk kez "cop kullandigini" da gazetelerde okumustum. Gene "dinci basinimizin" yazdiklarina bakilrsa, polis gostericilere karsi "cok sert" davranmisti.

Kimi ozel televizyon kanallarinda, gosterileri ve "cok sert" (!) davranan polislerin goruntulerinin tekrarini izledim ve "insaf..." dedim. Eger solcu ogrenciler polislere oyle saldirlsalar, tumunun kemiklerini kirarlardi. Eger elli, altmis kisilik solcu bir grup ana caddeleri tikayan boyle izinsiz bir gosteriye kalkissaydi, tumunu "derdest" ederlerdi. Hem de ne "derdest etme..."

Bizim dinciler, genellikle " Muaviye 'nin hilelerini" kullaniyorlar. Saci sakali agarmis "nur yuzlu" dedeleri ve ellerinde ve kucaklarindaki "bebeleriyle" ogrencilik cagini coktan geride birakmis kadinlari on safa diziıyorlar. Cevik kuvvet polislerinin ellerini kollarini bagliyorlar. Kaldi ki bir zamanlar, bugun ANAP'ta yer alan bir siyasetcinin ozellikle belirttigi gibi, "bizim polisler 'tekbir getiren' insanlara karsi zaaf icinde bulunuyorlar." Bunun ardindan neler gelebileceginin ayirdinda olsalar bile...

Bu insanların, Turkiye'nin laik yapisini degistirerek, bir Islam seriatli devleti kurabileceklerine ne kadar inandiklarini, gercekten cok merak ediyorum. Ayrica (en azindan onemli bir bolumunun), bunu isteyip istemediginden de emin degilim.

Defalarca dile getirdim. Eger Turkiye'de "Islamci" olarak nitelenen insanlar, gercekten "siyaseti din ugruna" yapsalar, bunu cok tehlikeli bulurum, ama "inanci ugruna" mucadele eden insanlara, bir bakimdan saygi da duyarim.

Ancak gorebildigim kadariyla, kendini "Islamci" olarak nitelendiren ve isimlendiren gruplarin onemli bir bolumu, "Islamiyeti siyaset icin kullaniyor". Yani siyasal ve dogal uzantisi, ekonomik cikarlari icin "Muslumanligi" ve samimi "Muslumanlari" kullaniyorlar. Ve bu amaclarini saklamak icin, nereden firsat bulurlarsa, oradan saldiriya geciyorlar. Bir ara Istiklal Mahkemeleri'ne takmislardi. Sonra ordudan ihrac

edilen subay ve astsubaylari gundemde tutmaya cabaladilar.

Daha sonra sekiz yillik kesintisiz temel egitimi istismar etmeye calistilar. Simdi de basortusu meselesini kargiliyorlar.

Bizim "kimlik tanimlamamiz" icinde, hic kuskusuz "Muslumanlik" vardir. Musluman bir cevrede dogduk ve Islami bir seremoni ile bu dunyaya veda edecegiz. Ve bu cerceve icinde, elbette "basortusu dusmanligi" bizim gibi insanlar icin soz konusu olamaz. Ama toplumsal yasamin belirli kurallari vardir ve begensek de begenmesek de uymak zorundayiz. Bunlari degistirmek icin cabalamak, elbette her vatandasin hakkidir. Fakat "kurallara uymamak" diye bir hak yoktur.

Universitelerimizde baslarini orten cocuklarimizin onemli bir kısmi "din bezirganlarinin" ellerine dusmus bulunmaktalar.

Mustafa Kemal' in "halk egemenligine dayanan, laik ve cagdas cumhuriyeti" , bu gibi sorunlarin altinda kalmayacak kadar gucludur.

12 Eylul yonetiminin "aymazligi" , hatta "ihaneti" nedeniyle, kendilerini iktidar adayi olarak goren Islam seriaticilari, Icisleri Bakanligi, Milli Egitim Bakanligi, Kultur Bakanligi, YOK vb. gibi kurumlarda istedikleri kadar "koprubasi" tutmus olsunlar, eninde sonunda "kaybetmeye mahkumdurlar".

Bugun utanmaz bir piskinlikle, sozde Ataturkcu gecinen ve bu "donemi atlatmaya cabalayan" bu turden insanlar, "postlarini" ve cikarlarini yitirmemek icin, yarin benden daha fazla "Ataturkcu" de kesilebilirler. Bunun orneklerini de gordum. Ama Turkiye Cumhuriyeti'nin "cagdas" ve "laik" yapisini dgistiremeyeceklerdir.

Bosuna cirpiniyorlar.

**

POLITIKA GUNLUGU Cumhuriyet 11.09.1998

Hikmet Cetinkaya

'Tarikat Tuzagi...'

İki universiteli genc kız...

İkisi de tip fakultesi ogrencisi...

Biri ucuncu, digeri dorduncu sinifta okuyor...

İkisinin de icine kapanik olduklari ilk bakista anlasiliyor...

Birincisi:

"Uc yildir tesetturle dolasiyordum. Cunku bu bicimde giyinmeye mecburdum.."

Duraksiyor...

Basini one egiyor...

Soruyorum:

"Neden mecburdunuz boyle giyinmeye?"

Yanit:

"Okumam için ailemin gönderdiği para yetmiyordu. Bir gün bir Nur cemaatinden birisiyle tanıştım. Bana çok iyi davrandı. O zaman yurttaki kalıyordum. Eve taşındım. Bu evlere 'isik evi' denir. Ayda 300 dolar veriyorlardı. Kabul ettim ve kapandım. Sonra Nur eğitimi aldım. Bana on kız öğrenci bulmam söylendi. Buldum, onlar da kapandı..."

Soru:

"Tum bu anlattikların kendi isteginle mi oldu?"

Yanıt:

"Evet!..."

İkincisi:

"Lise son sınıfta öğretmenim kapanmamı istedi. Kapandım. Kurslara gittim. (...) Tıp fakultesini kazandım. Eğer o kurslara gitmeseydim, tıp fakultesine giremezdim. Bana ev buldular, ayda 250 dolar veriyorlardı..."

Soru:

"Baban ne iş yapıyor?"

İkincisi:

"Babam işçi emeklisi, annem ev kadını..."

"Ya senin baban?"

"Memur, annem ev kadını..."

Soru:

"İkinize birden soruyorum: Tarikattan ayrılınca mı tesettürden çıktınız?"

Birincisi:

"Karar verdik ikimiz birden.. çünkü hayatımızla oynuyorlardı. Sizin, bizim tarikatla ilgili yazdıklarınızı okuduk. Kitaplarınızın hepsini inceleyip kendi aramızda tartıştık. Yazdıklarınızın tümü de doğruydı. Sonunda tarikattan ayrıldık..."

İkincisi:

"Evet, öyle yaptık..."

Soru:

"Sizi tehdit etmediler mi?"

İkisi birden:

"Ettiler. Ama direndik. İş bulduk, çalışıyoruz. Bizim için yeni bir yaşam başladı..."

FP'li Abdullah Gül 'un eşi Hayrunnisa Hanım 'i anımsadım birden!..

İki genç kız tesettürden kurtulmuş karşımda oturuyorlar...

Önceki gece televizyonlarda Gül ve eşi soruyorlar:

"Bu ne biçim demokrasi!"

Sevsinler!..

Türkiye'de bir oyun oynanıyor...

Oyunu yönetenler kim?

Din bezirganları!..

Bakin bir din bezirgani neler yazıyor:

"Cocuklarımız bir yilini kaybedebilir.

Bizler tutuklanip hapse atilabilir, surgunlere gonderilebiliriz...

Ya da iskencelere tabi tutulabiliriz.

Bunlarin hepsi mumkun.

Mallarimiz, canlarimiz ve sevdiklerimiz ellerimizden alinabilir.

Ama bir sey mumkun degil. Ne kitabimizi ve yuregimizdeki imani size teslim ederiz ve ne de vazgeceriz mucadelemizden..."

ARAYIS (Cumhuriyet, 18.03.1999)

TOKTAMIŞ ATEŞ

Boşuna İnat

Bu satirlari kaleme aldigim sirada, 18 Nisan genel milletvekili secimlerinin "encami" henuz tam netlesmemisti. Fakat her ne olursa olsun, bugun ele almak istedigim konu, guncelligini korumakta.

Fazilet Partisi'nin, kimi "ortulu" hanim adayi secilebilecek yerden listeye koymasi, hic geregi olmayan ciddi tartismalara yol acabilecek gibi gorunuyor.

Dinsel konularin tartismalarına girmekten pek hoslanmadigimi bilirsiniz. Fakat su "ortunme" konusunu, bir turlu anlayamiyorum. Kuran'da, kadinlarin "zinet" yerlerinin ortunmesi emrediliyor. Ama zinet yerinin neresi oldugu tartismali. Eger ortunmek, Musluman olmanin vazgecilmez kosulu ise ortunmeyen milyonlarca ve milyonlarca hanim, Musluman degil mi?

Bu milyonlarca hanimi bir kenara birakin; Fazilet listesinden TBMM'ye girecegi garanti gibi gorunen Sayin Akgonenc ve Ilıcak bu konuda ne dusunuyorlar acaba? Eger bu tutum "Allah'in emri" ise bu iki hanim, Allah'in emrine karsi mi geliyorlar?

Cok tutuldugum bir aciklama; "Onlar tercihlerini oyle yapıyorlar..." Eger Allah'in bir emriyse, bunun "tercih" i olur mu? Zaten bunu dile getirmeleri bile, bu konuda bir netlik olmadiginin gostergesi.

Benim bugunku amacim, bu konuyu tartismak degil. Zaten gecen yillarda, bu konuyu cok tartistik. Benim amacim, gereksiz tartismalara yol acmanin doguracagi sikintilar.

1991 secimlerinde, SHP'nin HEP milletvekillerini TBMM'ye tasimasi konusu cok tartisilmisti. Dogrusu, cok riskli bir tutumdu ve SHP bunun bedelini cok agir bir bicimde odedi. Karadeniz'de, Marmara'da, Ege'de ve Akdeniz'de oy yitirdi. Bu konu tartisilirken; ben de kalemim yettigince Erdal Inonu' nun politikasini desteklemistim. Zira ne denli oy yitirilirse yitirilsin, Guneydogu Bolgesi'nde yasayan vatandaslarimizin, PKK tuzagina dusmemeleri icin, TBMM'de seslerini duyurmalarinin yararlı olacagini dusunuyordum.

Fakat birdenbire, bambaska bir fotografla karsilastik. "Halk PKK'nin etkisine girmesin" derken, PKK'nin sozcusu gibi davranan milletvekilleriyle karsi karsiya kaldik. Daha ilk adimda, yemin toreninde, Turkce disinda bir dille yemin etmeye kalkisilince, kizilca kiyamet koptu. Iyi mi oldu? Hayir, cok kotu oldu.

Yillardan beri, "demokratik cozum" diye konusanlar, yazip cizenler; en demokratik cozum olanaginin, sacma bir govde gostergisi ugruna nasil harcaandigini unutmus gibi gorunuyorlar.

Yasa ve ictuzukte; "Kurtce yemin edilmez" diye bir maddenin olmadigi gerekcesinin ardina siginmak istemislerdi o zaman. Boyle bir madde olmasi mumkun mu? Kurt kokenli vatandasimiz Kurtce, Gurcu kokenli vatandasimiz Gurcuca, Laz kokenli vatandasimiz Lazca vs. vs. yemin etmeye kalksalar, o Meclis neye donerdi?

Simdi, "ortulu" kimi milletvekillerini TBMM'ye sokmaya niyetlenen Fazilet Partisi, ayni ictuzuge dayanmak istiyor. Neymis, hanim milletvekilleri "tayyorle girerler" ibaresi varmis da "ortulu olmaz" ibaresi yokmus. Hic boyle bir mantik olur mu? Kamu yasaminda oyle seyler vardir ki "belirtilmesi" gerekmez. Bunlar "Esyenin dogasinin geregi" , kendiliginden "belirlenir" .

Bu konuda cok kalem oynatildi. Bu bakimdan fazla uzerinde durmayacagim. Benim ele almak istedigim husus, bu inadin kime ne yarar getirecegini tartismak.

"Ortulu" bir milletvekilinin, TBMM kursusune cikarak yemin "edemeyecegi" , cok acik bir sey. 10 yasindaki bir cocuk bile bunu tahmin edebilir. Peki o zaman bu inat neden?

Nitelikleri ve degerini hic tartismadigim, ortulu bir hanim; TBMM Genel Kurul Salonu'na girmek isteyecek ve engellenecek. Sert tartismalar yapilacak, "Beni buraya halk secti" diyecekler, "Ne olursa olsun giremezsiniz" yanitini alacaklar, "Bu ne bicim demokrasi.." sorulari ortaya atilacak...

Tum bunlari kime faydasi var? Ne bekliyorlar?

Mustafa Kemal 'in kurdugu TBMM'ye, cumhuriyetimizin temel ilkelerine bagli olmadigi izlenimini veren bir hanimefendinin giremeyecegi, cok aciktir.

Bu tarz bir yasam surmek isteyen insanlara karsi, sonuna dek saygiliyim. Hicbir itirazim yok. Fakat bu yasam tarzini ve sembollerini, kamu yasamina aktarmak istedikleri zaman, "kulahlari degistiriyoruz" .

Bu tutumuma karsi cikan kimi arkadaslar, "Siz Islamiyeti camiye hapsedmek istiyorsunuz..." diyorlar. Cok yanlis. Cami hapishane mi?

Kaldi ki (bence) Islamiyet "Kul ve Tanri" arasindaki bir baglantiya dayanir ve "sevgi" temelinde olur. Baskalari, baska bicimlerde yorumluyorlarsa, onlara da mubarek olsun...

Fakat "Olmayacak duaya amin demenin" ve bosa inatlasmanin, kimseye yarari olmaz. En buyuk zarari da bosa inatlasanlara olur.

Ne Turban Ne Basortusu: Sıkmabaş...

Cumhuriyet 20.12.2005
Erol ERTUGRUL Hukukcu

AKP yoneticilerinin, turban diyerek, basortusu diyerek, konuyu sevimli bir duruma getirmeye calismalari bosunadir. Sıkmabaş siyasi içeriklidir. Amaç, dinsel bir düzen kurmanın ön adıdır. Herkesin bildiği bir şeyi yüksek sesle söylemenin hiçbir sakıncası yoktur. Ulusumuz adına bir şanssızlık sayılabilecek biçimde, bugün ülkemizi yönetenler, din kurallarına dayalı bir düzen kurmak amacındadırlar.

Öyle görülüyor ki, ülkemizi yönetenlerin en büyük sorunu, sıkmabaştır. Öyle olmasaydı, Başbakan, TBMM Başkanı, Dışişleri Bakanı , her fırsatta bu konuya değinmezdi. Başbakan, yurtdışına giderken uçakta, yurtdışında resmi görüşmeler sırasında, her sorulduğunda bu konuda açıklamalar yapıyor.

En son Avustralya gezisinde iken bile bu yolda açıklamalar yaptı. Bu sorun sanki ülkemizin en önemli sorunuymuş, bu sorun çözülmezse insan hakları, özgürlükler, demokrasi yara alacakmış gibi konuşuyor, davranıyor.

Belki kendileri için öyle olabilir. Kendi eşleri sıkmabaşlı olduğu için bu konu onların en büyük sorunu olabilir. Ancak, yurtdışı gezilerine sıkmabaşlı eşlerini de götürüp ülkemizi küçük düşürdükleri yetmezmiş gibi, bu yapay gündemi ülkemizin en büyük sorunu gibi sunmaları, düşün yapılarını görmek bakımından önemlidir.

Dinsel yanı yok

Bu bakımdan söz ederken, son günlerde sürekli olarak "başortusu" deyimini kullanıyorlar. Çoğu kez de, bu durum kamuoyuna, "turban" diye sunuluyor. Başortusu sözcüğü ile olayı masum göstermeye, turban sözcüğü ile de sevimli yapmaya çalışıyorlar.

Başörtüsü, yüz yıllardır Anadolu kadınının, annelerimizin, başlarına koyup fazla sıkmadan çene altında bağlayıp uçlarını sarkıttığı bir alışkanlıktır. Baş güneşten, rüzgârdan korur. Saçları tümü ile kapatmaz, saçların bir kısmı açıkta kalır.

Başörtüsünün sıradan ve sevimli bir örtü olmaktan öteye, siyasal hiçbir amacı, hiçbir yanı yoktur. Bugüne değin bu konuda hiçbir sorun olmamış, başörtüsünden ötürü hiçbir sıkıntı yaşanmamıştır. Başörtüsünün dinsel bir yanı da yoktur.

Türban, 19. yüzyılda Fransa'da çıkan, kadınların kullandığı bir tür şapkadır. Kenarları yoktur. Sözlükler, türbanı, "Her türlü yumuşak kumaştan yapılmış, kenarları olmayan kadın başlığı" biçiminde tanımlıyorlar.

Sıkmabaş ise Filistin 'de, özellikle İran 'da çıkmış ve son otuz yıldır bizim ülkemize de girmiş siyasal içerikli, İslamcı bir simgedir. Saçların tümü görülmeyecek biçimde iyice kapatılır.

Böylece, saçların ve başın hava alması bile önlenir. Üzerinde de ayrıca bir örtü çekilir. Boğazdan da sıkıca bağlanır. Bu tür baş bağlamanın, başörtüsüyle, türbanla hiçbir ilgisi yoktur. Dini en uygar biçimde yaşayan Anadolu kadını, böyle bir baş bağlama biçimi kullanmamaktadır. Bu tür baş bağlamanın dinsel bir yanı olsa Müslüman Anadolu kadınının böyle bir örtünmeyi uygulaması gerekirdi. Bu giyinme biçimi dinin bir gereği de değildir. Öyle olsaydı, İslam ülkelerinin, Peygamber soyundan geldiklerini bildiğimiz yöneticilerinin eşlerinin de bu tür baş bağlamaları gerekirdi.

Oysaki yakın zamanda, ülkemize gelmiş, Peygamber soyundan gelen Ürdün Kralı'nın, Suriye Devlet Başkanı'nın, Pakistan Devlet Başkanı'nın eşlerinin hepsinin başları açıktı. Onların uygar, çağdaş, pırlıl pırlıl görünümünün yanında, yalnızca bizimkilerin başları bağlıydı ve bu durum hepimizin yüreğini yaralıyor, ülkemizin aydınlık yüzüne aykırı düşüyordu.

Sağlık sorunu

İstanbul Belediyesi'nin yaptırdığı bir sağlık araştırmasına göre, sıkmabaşlı ve tesettürlü hanımlarda, güneş ışığından yoksun kalma nedeniyle kemik erimesi olduğu ve sıkmabaşın koku ve terleme yaptığı ortaya çıktı. Aymazca bir siyasal amaç uğruna, kızlarımızın sağlık sorunlarının hesabını kim verecektir?

Başörtüsüne de, türbana da karşı değiliz. Annelerimizin kullandıkları başörtüsüne de, uygar, çağdaş türbana da saygı duyuyoruz. Keşke sıkmabaşlar, Fransa'dan dilimize giren türbanı ya da yüzyıllardır Anadolu kadınının kullandığı başörtüsünü başlarına koysalar.

AKP yöneticilerinin, türban diyerek, başörtüsü diyerek, konuyu sevimli bir duruma getirmeye çalışmaları boşunadır. Sıkmabaş siyasal içeriklidir.

Amaç, dinsel bir düzen kurmanın ön adıdır. Herkesin bildiği bir şeyi yüksek sesle söylemenin hiçbir sakıncası yoktur. Ulusumuz adına bir şanssızlık sayılabilecek biçimde, bugün ülkemizi yönetenler, din kurallarına dayalı bir düzen kurmak amacındadırlar.

Bu amaçlarını da artık gizlemiyorlar. AKP yöneticilerinin değiştiğini söyleyenler ise ya hayınlık ya aymazlık içindedirler. Başbakan, imam okulunu bitirmiştir, temel din eğitimi almıştır. Olaylara bakış açısı dinseldir, kafasındaki düzen dinsel bir düzendir.

İçki yasağı

AKP'li İstanbul Belediyesi'nin, Ankara Belediyesi'nin ve öbür AKP'li belediyelerin, bir yandan özgürlük, insan hakları derken öte yandan içki yasağı uygulamaları bundandır.

İstanbul Belediyesi'nin Göztepe parkına cami yaptırma girişimi bundandır. Başbakan'ın, TBMM Başkanı'nın, Dışişleri Bakanı'nın, AİHM'nin verdiği ve sıkmabaşın, kamu kurumlarında kullanılamayacağı yolundaki kesin kararına sinirle karşı çıkmaları bundandır.

Başbakan'ın, bu yolda, Türkiye sanki şeriatla yönetiliyormuş gibi "Ulemaya danışılmalı" demesi bundandır. Ulaştırma Bakanı'nın eşinin, erkeklerle aynı masaya oturmaması bundandır. Başbakan'ın, ülkemizi bölünmeye götürebilecek, üst kimliğin TC vatandaşlığı olduğunu söylemesi, "Türkiye'de, üst kimliğin din olduğunu" belirtmesi bundandır.

Devlet televizyonu olan TRT'de, adlarının başında Prof. sanı taşıyanların, İslam hukukunun erdeminden söz etmeleri, kadınların çalışmalarının uygun olmadığından, İslamın bir yaşam biçimi olduğundan dem vurmaları bundandır.

Düşünde, bir tarikat şeyhini gördüğünü Başbakan'a yazan bir kişinin yazısının, Başbakan tarafından, gereği yapılsın diye Milli Eğitim Bakanı'na, oradan da YÖK'e gönderilmesi bundandır.

İlköğretim öğrencilerinin, din dersi uygulaması diyerek camilere götürülmesi bundandır.

Bu ulus, çok güçlükleri aşıp bugünlere geldi. Ulusumuzun sağduyusu ile bugünler de aşılacaktır.

İşte Merve!,

Emin Çölaşan

BAŞI KAPALI AMA AYAKLAR AÇIK...

Bn.Merwe Kavakci, laik TC'nin kural, gelenek ve göreneklerine aykiri olarak, basında örtüsü (türban) ile, 1999 yılında, milletvekili yemini etmek istedi. Ancak, laik milletvekilleri buna izin vermedi. Merwe Kavakci, TBMM üyesi olmadan az önce, ABD vatandası olmuştu. Yasaya göre, ilgili mercilerden önceden izin alınmadan yabancı ülke vatandaşı olunmuyor. Bn.M.kavakçı, bu gerekli izini almadan yabancı ülke vatandaşı olduğundan T.C vatandaşlığından çıkarıldı. TBMM üyeliği de düşürülüyor. (Yabancı bir ülke vatandaşının, aynı zamanda TBMM üyesi olması siyasi ahlak açısından ne derece doğru olurdu?..)

İslamiyete göre, kadınların tepeden tirnaga kadar örtünmesi gerektiği savunuluyor. Seriat yasaları ile yönetilen İslam ülkelerinde, kadınlar istedikleri gibi giyinemezler. Kara carsaf altına girmeden, evlerinden dışarı çıkamazlar. Türkiye'deki İslamcılar ise, bugün "türban"ı bahane ederek, gelecekte kadınlara carsaf mecburiyeti getirmek istiyorlar.

Bu çevrelerin milletvekili seçtirmek için çalıştıkları başı örtülü Bn.Merwe Kavakci'nin gazetelerde çıkan resimlerine göre kıyafeti, bir mümineye uymuyor. Sıkımbaş tarzında bağlı başörtüsü ama... Evet, bakınız soldaki resme, ayakları çıplak, acık.. Corap bile yok..

Halbuki, İslamiyet'i savunanlara göre, kendisine milletvekili seçiminde aday gösteren ve oy verenlere göre, Merwe Kavakci'nin, ayaklarının asla ve asla görünmemesi gerekir.. "Basini örterken, ayagını acma!.. " diye bir deyim mi üretmeli? Ne dersiniz?

CUMHURİYET ERDEMİDİR

YEKTA GUNGOR OZDEN, Hukukcu, Anayasa Mahkemesi Eski Başkanı)

Cumhuriyet, 29.10.1998

Genelde ve kurumsal bağlamda devletin siyasal kimliği, turu ve yönetim biçimi olarak özetlenilebilecek cumhuriyet, uygulandığı ülkenin ya da toplumun adıyla birlikte anılır.

Yayılmacı ve somurgeci güçlere karşı kazandığı Ulusal Kurtuluş Savaşı 'ni, yurdu kurtarmadan otede bağımsızlık, özgürlük, ulusal egemenlik ve uygarlık uğrasi olarak gerçekleştiren Atatürk, 1907'den beri düşündüğü düzeni yasama geçirerek en büyük Türk Devrimi'ni basarmış ve 29 Ekim'leri de ulusal bayram olarak armağan etmiştir. Bugün yeni oluşumun 75. yıldönümünü kutluyoruz. Acik yürekle belirtelim ki, özellikle 1950'de başlayan, "Karsi devrim" sayilacak gericiiliklere verilen siyasal odunlerle geçen 50 yila yaklasan zaman sonunda, cumhuriyetin degerini bilmemenin, ona yarasir olmamanin acilarini yasiyoruz. Yonetim sorumlulugunu yuklenen kimilerinin celiskili, sakincali tutumlari, cumhuriyetin anlam ve amaciyla bagdasmayan davranislari, haklari ve özgürlükleri kotuye kullanma egilimleri, bilgisizlik, yetersizlik ve beceriksizlikleri, yurtseverlerin icini karartan durumlara neden olmustur. Kimi kentler, kimi sokaklar, kimi alanlar, kimi katlar kararmis, kulluktan ve tutsakliktan kurtararak ummetten ulus duzeyine cikardigi ulusun her yonden esit kisilikli bireyi kildigi kimilerince "zulüm" olarak nitelenmistir. Devletin, hukukun, dusunce ve inancin ne oldugunun ayirdinda

bulunmayan kimileri, dinsel somuruyle degisik ayrimcilik ve yikiciligin pencesinde varlik nedenlerini yadsiyip irkcilik ve Arap milliyetçiligi cigliklari atmaktadır. Karsitligi, kendini gosterme yontemi sanan ruhsal ve beyinsel ozurlulerle cikarcilar, bagnazlar, aymazlar, isbirlikciler, ilkesizler, sapkinlar, sozde ilerici ve sozde demokrat numaracilar, Turk, Turkiye ve Cumhuriyet dusmanligini, Ataturk ve Ataturkcu dusmanligıyla ozdeslestirmislerdir.

Oysa Ataturk, halkini karanlikten aydinliga cikarmis, dislayip kotulenen bir toplumken ulus bilinciyle donatmis, her yurttasa her yolu acararak insan olma kivancini tattirmistir. "Turkiye Cumhuriyeti"ni kuran halka Turk ulusu denir" sozuyle vurguladigi gercek, ulusal onurdur. Sonsuza degin koruyup savunma gorevini verdigi, bilgisi, dusuncesi, inanci ozgur, yuksek irali (karakterli), saglam yapili Turk gencligi yukumlulugunun bilincindedir. "Temeli, Turk kahramanligi ve yuksek Turk kulturu olan cumhuriyet" i bir erdem olarak niteleyip gencligin bekciligine birakan Ataturk, gelecekte kimi karsitliklari olasiligina deginerek uyanik kalmayi ogutlemiştir. 75. yilda, 10. yilin coskusu, devingenligi, ilkeliligi, caliskanligi, sayginligi ozlenmektedir. Ulusal Kurtulus Savasi sirasinda ve sonrasinda her bicim ve kilikla surdurulen bozgunculuga karsin cumhuriyetin gucunu yitirmemesi, demokrasi amaclararak benimsenmesinde, bir yasam felsefesi olarak ozumsenmesinde ve saglam dayanaklar uzerinde kurulmasindadir. Ayrintida yonetenlere baglanmasi gereken eksiklik ve aksakliklari cumhuriyet kurumuna yukleme cabalari bosunadir. Yabancı sozcukler, karisik ve dolambacli anlatimlar, onyargili, kosullanmis, ozel amacli yuzeysel yaklasimlarla aciklanan duzey, dusundurucudur.

Cumhuriyeti koruyamayanlar, degerini bilemezler.

Cumhuriyetle demokrasiyi isteyip gerceklestirmek kolaydir. Baskici, kisisel-dinsel yonetimden cumhuriyeti cikarmak, ustun kisilere ozgu unutulmaz bir olaydir.

Turkiye Cumhuriyeti bir bilim devleti olarak kurulmustur. Laiktir. Cumhuriyet ozde, ulusal egemenlik, esitlik ve adalettir. Cumhuriyet, kullar degil yurttaslar duzenidir.

Cumhuriyet ozgurlukcudur, devrimcidir, gercek demokrasinin cekirdegidir. Cumhuriyet, anlayis yenilikleriyle nitelikli yeni insan, yurttaslarla yeni bir toplum olusturdu.

Kurallari ve kurumlariyla devleti yepyeni kildi. Bugun her alanda bize mutluluk duyuran, kivanc veren ne varsa cumhuriyetin urunudur. Cumhuriyet olmasa idi ne olacagi, uzak-yakin ulkelerde izlenen aci ve utanc verici olaylarla anlasilmektedir. Paslanmis, cumurus, kokusmus ne varsa atilip cagdasligin gerceklerine yonelinmistir. Sarigi beynine, kravati beline dolayan inanc somuruculeri, bilgi, us, halk ve insanlik dusmanlari, ticaret destekli asiret-siyaset-seriat ortakligi, cumhuriyetin yuz karasidir. Cete-mafya olusumunun sorumlusu oy avcileri, toplumsal barisi bozarak gelecegimizi karartmaktadirlar. Devlete ve cumhuriyete guveni sarsan, bolucu ve yikicilari ortam hazirlayip olanak veren, ulusumuzu cumhuriyeti "tam bagimsiz bir hukuk devleti" olarak yasama gonencinden yoksun birakan, aldatip avutan sentezciler, uluslararası parali guclere egilerek alnimiza golge dusurmuslerdir. Ilerici atilimlarla, millet mektepleri, Halkevleri, halkodalari ve Koy Enstituleriyle, universiteleriyle aydinlanan Turkiye, gericilik olaylari, koktendinci kiyimlar ve boluculukla kararmistir. Cozum bekleyen hukuksal, siyasi ve ekonomik sorunlarla kimsenin cumhuriyeti ozurlu duruma sokmaya hakki yoktur.

50 yildir kimi iktidarlarin, cogunlukla ve agirlikla, seriat yanlisi olmasa da koktendinci akimlara yakin ve yatin olmasına, tarikati kadrolasmaya ve orutlenmeye karsin Cumhuriyetimiz varligini koruyorsa bu olgu, kurulusundaki guce baglanmalidir. Halk dalkavuklugunu demokratlik, yonetim saksakçiligini ilericiilik diye dayatan serbetçilere alt-ust kimlik, anayasal vatandaslik, cok kulturelilik tartismalarını surduren bilgi (!)lere kanilir, cok yuzlu boluculerin oyunlarına gelinirse cumhuriyet bir dus olur.

Cumhuriyeti gecerli ve cagdas cumhuriyet kilmadikca demokrasiyi gercek anlamıyla yasayamayiz. "Devlet dinin hizmetindedir, seriat dindir" sozleri cumhuriyetle ters dusmenin kanitlaridir. Ermenistan, Kurdistan ve Bogazlar duzenini degistirme girisimleriyle, Sevr'i gerceklestirme kalkismalari, Turkiye'yi icerden yikma, disardan kusatma izlenceleri, parcalama amaclidir. 75. yilda "Nicin boyle olduk, nasil olmaliz?" diye kendimizi sorgulayip ozelestiriye bagli tutmaliz. Toplumsal doku, toplumsal bellek, toplumsal bilinc, cumhuriyetin dogal ve gercek guvencesidir.

Cumhuriyet, karanlikten aydinliga cikmak, uygar, cagdas olma. Cumhuriyet, halkedir. Egitimden cok eglenceye, bilgiden cok inanca, bilimden cok dine, gercekten cok varsayima, yarasmaktan cok yaranmaya, hak etmekten cok yok etmeye, kurtarmaktan cok yikmaya, guc vermekten cok gucluk cikarmaya, soylemekten cok soylene, elestirmekten cok alistirmaya agirlik veren bir toplum, kendini yikar. Cakici-cakici, haci-baci, baba-dayi, koca-hoca, seyh-dervis, dergah-turbe, tekke-zaviye, duzenine donusme olasiliklari herkesi uyarmalidir.

"Inaniyorum, o halde varım" dan "Dusunuyorum o halde varım" la yazgicilikten yaraticiliga tasiyan cumhuriyetin degerini bildigimizi savunamayiz. Tersi dogru olsaydi, yakindigimiz durumlara dusmezdik. Oncesiyle karsilastirmek, degerini belirlemek icin yeterlidir. Anayasa ve yasalar yamali, lider diktali demokrasi yarali. Icine kimi cumhuriyet karsitlari dolusan yasama organi durgun. Basta universiteler, toplum suskun. Tam bagimsiz olmayan yargi yorgun. Memur, isci, ogrenci, emekli kirgin. Bu tablo cumhuriyetin degil, 'cumhuriyetcilik oynayanlar' indur.

Katlanamadigimiz durumlari duzeltmek, iyilestirmek zorundayiz. Cumhuriyet erdemdir ve ulusal onurumuzdur.

Tum engellerinden arindirip ozlenen duzeye getirmek yurttaslik borcumuzdur. Turk Devrimi ve Ataturk ilkeleri dogrultusunda calisip ozlenli ve duyarli davranarak gucumuze guc katmali, kivancini, mutlulugunu, esenligini birlikte duymaliyiz. 1923'ten sonuza hep gonencli, hep gorkemli, hep yukseklere, hep yucelerek... Kurucularini yurekten saygiyla anarak ve bagli kalma andimizi yineleyerek...

Türbanlının Özgürlük Anlayışı

Prof. Dr. ILHAN ARSEL
Cumhuriyet, 8-6-1999

Türkiye'yi turban krizine surukleyen [turbanli hanim](#), New York Times gazetesinin Istanbul muhabiriyle yapmis oldugu soyleside yakinip duruyor: Demokrasi denen seyin ozgurluk ve hosgoru ilkelerine baglilik demek oldugunu, Türkiye'de kendisine yapilanlarin bu ilkelerle bagdasmadigini soyluyor.

Amerika'da bulunduðu sirada turbanli olarak dolasirken hicbir sekilde dislanmadigindan soz ediyor ve soyle diyor: "...Amerikan halki... her seyi hosgoru ile karsilar. Farkli bir gecmisiniz ya da kulturunuz, ya da dininiz de olsa sizi bagrina basar..." Bunlari soylerken, gerçekleri tek yonlu olarak yansitmanin rahatligi icerisinde bulunduðu muhakkak, cunku 'turban' in, Türkiye bakımından 'ozgurluksuzluk' rejiminin (yani seriatin) simgesi demek oldugunun Amerikalilarca bilinmediginden soz etmiyor.

Ve kuskusuz sunu bilmezlikten geliyor ki, ne Amerika'da ve ne de Bati'nin obur ulkelerinde, 'ozgurlukleri yok etme ozgurlugu' diye bir sey yoktur. Oralarda turbanli olarak (ya da baskaca bir kilikta) dolasanlara kimse aldirmaz, muhtemelen bakmaz, ama ozgurlukleri ve dolayisiyla demokrasiyi yok kilmaya yonelik tutum ve davranislara yasam hakki taninmaz.

Su bir gercek ki, [Bati ulkelerinde](#), turbanin seriat ozlemi anlamina geldigini ve seriatin her turlu ozgurlugu (ve ozellikle kadin hak ve ozgurluklerini) kokunden yok kilan, demokratik ve laik devlet anlayisini hedef alan bir rejim oldugunu ve bu sekliyle uyar ve cagdas yasamlar icin buyuk tehlike teskil ettigini bilen pek yoktur.

Eger siz kalkip da onlara seriatin icyuzunu anlatacak olursaniz, o zaman nasil bir tepkiyle karsilasacaginizi anlarsiniz.

Birakiniz baska konulari, seriatin sadece kadinlarla ilgili insafsiz yonlerini sergilemis olsaniz ve ornegin kadinlarin "aklen ve dinen dun (eksik) yaratiklar" olarak tanimlandiklarini, bu nedenle bircok gorevleri ustlenemeyeceklerini, ozellikle ulus (millet) otoritesini temsil gibi kamu gorevlerine getirilemeyeceklerini ya da taniklik ve miras gibi hususlarda erkegin yari degerinde kabul dildiklerini, ya da fitnelerinin buyuk oldugunu, ya da esek, domuz cinsi hayvanlar gibi namazi bozar nitelikte sayildiklarini, ya da bunlara benzer daha nice asagilamalarini aciklamis olsaniz, o zaman onlardan nasil sert bir karsilik geldigini anlardiniz.

Muhtemeldir ki, turbanli hanimin da bunlardan haberi yoktur. Eger haberli ve buna karsin yine de seriat yonlusu ise kendisini tedavi ettirmesi gerekir. Yok gercekten haberli degil ise, yapilacak sey onu seriat kaynaklariyla karsi karsiya getirmek ve daha dogrusu kolundan tutup Diyanet Isleri Baskanligi'na goturmek ve bu baskanligin insanlarimiza bellettigi seriat verilerini gostermehtir.

Dedigim gibi, bu ise sadece kadinlarla ilgili hukumlerden baslamak bile yeterlidir. Bu yapilacak olursa turbanli hanim gorecektir ki, seriat hukumleri, Türkiye nufusunun cogunlugunu olusturan kadinlarimizin hak ve ozgurluklerini cigner nitelikte seylerdir.

Sayisiz denecek kadar cok orneklerden biri olarak, Diyanet'in 'Sahih-i Buhari Muhtasari...' adli yayinlarinin 10. cildinin 449. sayfasina goz atacak olursa, orada: "Mukadderatini kadinin eline veren bir millet felah bulamaz" seklindeki satirlari ve bu satirlarin aciklamasini bulacaktır.

Aciklamada, bu hukmun, 'Islamin amme hukukunun' en onemli bir kurali olduguna isaret edildikten sonra aynen soyle deniyor: "Bu kaideye gore, Islam hukukunda amme velayeti denilen devlet teskilati riyasetini temsil edecek mevkie kadin intihap edilemez. Cunku kadinin fitrati bircok cihetlerden bu cok agir vazifeyi deruhte etmeye musaid degildir..." (Ayni yayin, cilt 10, sayfa 450).

Bu hukumler ve bu aciklama, kadinlarin 'aklen ve dinen dun (eksik) ' olduklarini belirten bir baska hukumle baglantilidir ki, yine bu ayni baskanligin ayni yayinlarinin 1. cildinin 223. sayfasinda soyle yer almistir: "Kadinin dinen ve aklen erkeklerden dun (asagi) olduguna dair Ebu Said hadisi...". Bu hukme gore kadinlar 'eksik akilli' ve 'eksik dinli' olup "akilli ve dininde olan kimselerin aklini celebilen", "otekine berikine cokca lanet eden", kocalarina karsi "kufran-i ni'met gosteren" kimselerdir.

Ayni hukme gore kadinlar "eksik akillidirlar", cunku "Kadinlarin sahadeti (tanikligi, sahitligi) erkeklerin sahadetinin yarisisidir". Eksik dinlidirler, cunku 'hayiz' gordukleri zaman namaz kilamaz ve oruc tutamazlar (Bkz. Diyanet'in ayni yayinlari, cilt I. sy. 223, hadis No: 209).

Yine Diyanet'in bellettiği seriat verilerine gore kadin, "iradesindeki fitri za'fa mebnî" sadece sahadet bakımından degil, fakat baska yonlerden de bircok gorevleri ustlenemez.

Bu gorevler arasinda, biraz once degindigim gibi, ulus otoritesini temsil niteliginde olanlar yaninda kadi' lik, yargic' lik, imam' lik gibi gorevler vardir. Ote yandan kadin, "iradesindeki fitriza'f" nedeniyle kocasinin vesayetine terk edilmiş olup, kocasi ya da akrabasından biri olmadan gezi yapamaz (seyahat edemez). Diyanet'in soylemesi aynen soyle: "Islam dini..., kadinin bunye ve iradesindeki fitri za'fa mebnî muayyen hususta, kadini, mehariminden bir erkegin vesayetine vermistir ki, kadinin uzak bir mesafeye gidebilmesi... icin zevcin veya bir mahreminin bulunmasini sart kilmasi bu cumledendir" (Diyanet'in ayni yayinlari, cilt 4, sy. 219 ve d.)

Turbanli hanima, butun bunlardan gayri bir Diyanet'in, kadini "fitnesi buyuk", "ugursuz", "esek ve domuz cinsi hayvanlar gibi namazi bozan", "serkesliginden suphe edildiginde dovulmeye layik yaratik" vs.... seklinde tanımlayan yayinlarini gosterdikten sonra sormak gerekir:

Eger turban Islam seriatina bagliligin simgesi ise, hak ve ozgurluk tanımayan seriat verilerini benimsemek, bu bagliligin geregi olmaz mi? Eger bunlari benimseyecek olursanız, kisi ozgurluklerinden, demokrasiden, uygarc gelismelerden soz edebilir misiniz?

Ve eger Amerika'da (ya da her hangi bir Batı ulkesinde) turbanla dolasirken, "Evet, iste ben bu zihniyetin simgesini basimda tasıyorum" deseniz suratiniza tukuruldugunu gormez misiniz?

**

Yukarıdaki hususları ve benzeri daha nicelerini, cesitli yayınlarımda kac kez tekrarladigimi bilemiyorum, fakat sayisiz da olsa bunlari tekrarlayanin yarariligina inanmis olarak soylemek isterim ki, bu ulkeyi seriat felaketinden uzak tutabilmek icin yapılacak sey seriatin akli dislayan, ozgurlukleri yok kilan, cagdaslikla asla bagdasmayan hukumlerini incelemek ve sergilemektir.

Bunu yaptigimiz takdirde akli basinda bir tek insanin seriat yanlisi olmasına olanak kalmayacaktır.

Köktendinciler Kadınlara Karşı

Necla Arat
Cumhuriyet, 31.01.2000

Türkiye, günlerdir Hizbullah adlı köktendinci terör örgütünün vahşetini konuşuyor. Son gelen haberler arasında İslamcı-feminist Konca Kuriş 'in cesedinin de "ölüm evi" nde bulunduğu yer alıyor. Konca Kuriş'in başlangıçta Hizbullah sempatizanı, hatta Hizbullah'ın kadın örgütlenmesinin başı olduğu halde, yanlışları görüp eleştirdiği, "davadan dönenlere" katıldığı için öldürüldüğü düşünülüyor.

Köktendinci örgütler, ister siyasal İslam, ister silahlı İslam diye adlandırılınsınlar, kadınları yalnızca başka kadınlara ulaşmak üzere içlerine alıp bu amaçlarına ulaşınca ya da artık kullanamayacaklarını anlayınca işlerini bitiriyorlar.

Köktendinci örgütlerin bürokrasideki ve hükümetlerdeki yandaşları ile halk arasındaki sempatizanları, aşağı yukarı bütün İslam ülkelerinde kadınların ilerlemelerini engelleyici çalışmaları uluslararası bir program çerçevesinde yürütüyorlar. Daha önceki bir yazımda Fas, Cezayir ve Mısır örneklerinden yola çıkarak

Türkiye'ye ilişkin kaygılarımı dile getirmiştım. Bugün de Pakistan, Sudan ve Afganistan'daki silahlı-silahsız köktendinci güçlerin kadınların yaşamlarını nasıl kararttıklarına kısaca değinmeye çalışacağım.

Pakistan 'da kadınların köktendincilerin yarattığı korku ve şiddetten kurtulmaları ve eşitlik savaşlarını sürdürmeleri için çaba gösteren kadın örgütleri, özellikle kırsal kesim kadınlarına yönelik çalışmalarını yüzünden sürekli tehdit altındalar. Afganistan'daki Taliban yöneticileri ile yakın ilişkileri olan Pakistanlı köktendinciler, camilerde vaaz veren hocalardan da büyük destek alıyorlar. Vaazlarda NGO'ların (Hükümet Dışı Kuruluşların) "Siyonistler tarafından finanse edilen ve kadınları evlerinden çıkartarak mahvetmek isteyen Batılı ajanlar oldukları" dile getiriliyor. Bu köktendincilere göre, NGO'lar geleneksel aile sistemini ve kültürel değerleri Batı'nın çok iyi planladığı bir program ile yıkmayı istemekte ve kadınları erkeklere özgü rollere özendirilmektedir.

Nitekim Pakistanlı köktendinciler, "Kadınlarımız eve aittir. Müstehcenliğe izin vermeyeceğiz" diyerek ünlü bir kadın hakları örgütünün etkinliklerine son vermediği takdirde bombalanacağını duyurmuşlardır.

Bilindiği gibi Pakistan, 1977'den bu yana demokrasi ve insan hakları kavramlarının büyük ölçüde aşındırıldığı bir İslamlaştırma süreci yaşamaktadır. 1998'de ise yönetim, zaten bir İslam cumhuriyeti olan Pakistan'ı (kadın örgütlerinin yorumuna göre) Taliban yönetimindeki Afganistan'a çevirecek bir anayasa değişikliği girişiminde bulunmuştur. Bu değişiklik ile Kuran ve Sünnet 'in ülkedeki en üstün yasa olması; Federal Hükümetin şeriatı güçlendirecek yeni adımlar atması; İslam ülkeleri ile uyum içinde doğruyu tanımlayıp yanlış yasaklaması; her düzeydeki yozlaşmayı yok edip (sözde) toplumsal adaleti sağlaması amaçlanmaktadır. Ama Pakistan'daki kadın örgütleri bu değişikliği, "Bir toplumsal ve siyasal felaket reçetesi" olarak nitelemişler ve ülkede yerleştirip geliştirmeye çalıştıkları kadın haklarının sonu olarak görmüşlerdir. Onlara göre "dinin siyasal gücün meşrulaştırılması için kullanılması, hoşgörüsüzlük, sekte bölünme ve şiddetten başka bir şey getirmeyecektir."

Sudan lı feministler de Pakistan'daki kadın örgütlerini "Bizde de tıpkı böyle başlamıştı. Dikkatli olun" diyerek uyarılmışlardır. Çünkü Sudan, şeriate teslim olmadan önce İslam'da reform ve gelişmeyi savunan ünlü düşünür Mahmud Muhammed Taha 'nın önderliğinde İslam'ın gelişip eşitlik ve toplumsal adaletin egemen olacağı bir yapıya kavuşacağını ve artık demokrasi ile de sosyalizm ile de çelişmeyeceğini tartışabilmiştir. Zaten Sudanlı kadınlar da daha 1916'da pek çok İslam ülkesinde bulunmayan haklara kavuşmuşlardır. Örneğin, ihmal ve kötü davranış ile karşılaştıklarında (erkeğin boşama hakkını denetim altında tutan) mahkemelerde boşanma hakları vardı. Miras hukukunda reform yapılmıştı. 1970'lerde de mahkemelere yargıç olarak atanmışlardı. Ama her şey yavaş yavaş değişmeye başladı. Taha, 1968'de tutuklanıp "dinden çıkmak" ile suçlandı. Görüşlerinden vazgeçmeyi reddettiği için 1985'te idam edildi. Cumhurbaşkanı Cafer El Numeyri 'nin ülkenin tek yasalı olarak şeriatı önermesi ve Ulusal Halk Meclisi'nin bu öneriyi onaylayarak anayasaya sokması Sudan'da her şeyin geriye gitmesine, sonuç olarak da kadınların, bir erkeğin "refakati" olmadan hiçbir yere gidemez hale gelmelerine neden oldu.

Taliban zulmü altındaki Afganistan 'a gelince, çalışma yaşamından atılıp evlerine kapatılan Afgan kadınların kendilerine ve ailelerine bakabilmek için iki seçenekleri kaldı: Dilencilik ve fuhuş... Kabil'de fuhuş, kişi başına 5 dolar karşılığında, dilencilik görüntüsü verilerek yapılıyor. Taliban'ın din polislerinden korunmak isteyen Afgan kadınlar, randevu ile belli evlerde buluşmayı yeğliyorlar. Böyle bir buluşmada gecelik kazançları 1 milyon Afgan Lirası oluyor. (Karşılığında 100 adet ekmek alınabiliyor.)

Fuhuş yapmak zorunda bırakılan Afgan kadınlar, yakalandıkları zaman polise ve yargıçlara rüşvet vererek birkaç kırbaç ile kurtulabiliyorlar. Ayrıca, zina ithamı ile yakalansalar bile İslam hukukuna göre zinanın kanıtlanması, olayı açıkça görmüş dört tanık gerektirdiğinden kolayca serbest bırakılıyorlar. Genelevlerin Talibanları ücretsiz eğlendirmesi ise fuhuşu destekliyor.

Ne var ki bütün bu olanların traji-komik bir yanı da var: Taliban yönetimi sözde kadınları erkeklerle birlikte olmanın kötülüklerinden korumak üzere çalışma yaşamından kopartıp eve kapatıyor, ama "namus" retoriği uğruna uyguladığı baskıcı politikalar ve şiddet yüzünden, giderek daha çok sayıda Afgan kadın, yaşam savaşımını sürdürebilmek için fuhuşu seçmek zorunda kalıyor.

Sonuç olarak, ister siyasal İslam, ister silahlı İslam olarak adlandırılınsın, köktendinci örgütler, en büyük zararı dinin kendisine, ülkelere , özellikle de yaşamlarını kararttıkları kadınlara veriyorlar.

İLAHİYATÇI PROFESÖRDEN TÜR BAN DERSİ

Muğla Üniversitesi'nin İlahiyatçı Rektörü Prof. Dr. Ethem Ruhi Fırlalı, akademik yılın açılış töreninde yaptığı konuşmada, "Bir metrelik bez parçasını dinin sembolü haline sokmak İslam'a ihanettir" dedi.

Öğrencileri uyaran Fırlalı, “Ülkemizi, laik-antilaik, Sünni-Alevi, Türk-Kürt gibi kutuplaşmalara yöneltmek isteyenlerin tuzağına düşmeyin. Laiklik, samimi dindarlığın teminatıdır” diye konuştu.

KAMUOYUNDA İslam'da reforma yönelik yazılılarıyla da tanınan, Muğla Üniversitesi'nin ilahiyatçı rektörü Prof. Dr. **Ethem Ruhi Fırlalı**, üniversitenin akademik yılı açılış töreninde zehir zemberek bir konuşma yaptı. Cumhurbaşkanı **Ahmet Necdet Sezer**'in de katıldığı açılışta **Fırlalı**, **Atatürk**'den ve cumhuriyetten övgüyle söz ederek, başörtüsünü ‘**bir metrelik bez parçası**’ diye niteledi.

SEZER'İN KONUŞMASI Cumhurbaşkanı **Sezer**, laiklik ve hukukun üstünlüğüne vurgu yaptığı konuşmasında öğrencilere şöyle seslendi:

“Ulusal kültürümüze sahip çıkarak bunları evrensel değerlerle sentezleyebilmeli, dostluk, kardeşlik ve sevgi duygularıyla evrensel barışın sağlanmasına katkıda bulunmalısınız. Tüm bunlar laik, demokratik cumhuriyete sahip çıkılması, Atatürk ilke ve devrimlerinin rehber edinilmesiyle olanaklıdır. Sizleri kutluyor, ulusumuza ve insanlığa yararlı bireyler olarak, hukukun yol göstericiliğinde yolumuza başarıyla devam etmenizi diliyorum.”

BEZ PARÇASI Fırlalı ise bir metrelik bez parçasını dinin sembolü haline sokmanın İslam'a ihanet olduğunu söyledi. Üniversitelerde başörtüsünün yasaklanmasının dini açıdan da kurallara uygun bir karar olduğunu vurgulayan Fırlalı, “Bu bakımdan üniversitemizde hiçbir öğrenci kampus sınırları içine girdiği andan itibaren başörtüsü kullanamaz” dedi.

Öğrencileri siyasal İslamcı, köhnemiş ideolojilerin mensupları ve bölücülere karşı uyaran **Fırlalı**, şöyle konuştu:

“Ülkemizi inanan-inanmayan, laik-antilaik, Sünni-Alevi, Türk-Kürt gibi birtakım kutuplaşmalara ve etnik ayrımlara yöneltmek isteyenlerin tuzağına düşmesin. Tamamı siyasi olan ve çoğunlukla dışarıda tezgahlanan bu boş emellere alet olmayın. Hele bu konularda sabıkalı ve şaibeli olan siyasi liderlere hiç kanmayın ve güvenmeyin. Bu ve benzeri liderler ya da çevreler, bir metrelik bir bez parçasını, sakalı, bıyığı, parkayı, bereyi veya bir kıyafeti bu ideolojik ve tehlikeli kutuplaşmanın sembolü haline getirdiler. Bu durum, inanan bir insan için utanç vericidir. Şahsen ben, gencecik kızlarımızın Arap ve Acem kültürünün zevksiz, estetikten uzak görünüşlü bu bir metrelik bez parçası için ortalığı karıştıran ve toplumda fitne uyandıranların oyununa gelmiş olmalarından büyük üzüntü duyuyorum.”

Konuşmasında laiklik dersi veren **Fırlalı**, “Bir ilahiyat profesörü olarak işaret etmeliyim ki, laiklik kesinlikle dinsizlik demek olmadığı gibi, dindar bir insanın inanç ve ibadet özgürlüğünü teminat altına aldığı için, bir Müslüman laikliği benimsemek ve sahiplenmekle, inandığı doğru dinini, samimi dindarlığını sarsılmaz bir teminat altına almış olur” dedi.

Kaynak: Hürriyet, 23.09.2000

İLAHIYAT PROFESÖRÜ : "TÜRBAN İSLAMİYETTE FARZ (ŞART) DEĞİLDİR"

İlahiyat Profesörü'nden Kavakci'ya Turban Dersi

(Hürriyet Gazetesi, 30 Nisan 1999)

...

Ünlü ilahiyatçı Muğla Üniversitesi Rektörü Prof.Dr.Ethem Ruhi Fırlalı, Kuran'a göre örtünmenin "İnanç esasları içinde mütalaa edilecek bir emir olmadığını" bildirdi. Rektör Fırlalı, örtünmenin "inanç esasları" olmadığını altını sık sık çizerek, şunları söyledi:

"Örtünme Kuran'da emir olarak vardır. Ancak, inanç esasları içinde mütalaa edilebilecek bir emir, namaz, oruç, Allah'a ve Peygamber'e inanma gibi inanç esasları, farz değildir. Örtünme ikinci derecede fer'i bir hükümdür.

Devlet, bu konuda yetkisini kullanarak kural getirebilir.

Caizde devletin tasarruf yetkisi, İslam Hukuku'na göre de vardır. Benzer birtakım hükümlerle ilgili

uygulamalar, ilk halifeler döneminde çok açık biçimde de uygulanmıştır.

Yine, başörtüsü birinci dereceden inanç esası olmadığı için, devletin getirdiği kurallar, İslam'a aykırı, dine karşı sayılmamalıdır.

Ama, dinin siyasallaştırılması anlamına gelebilecek ve bir ayırım doğurabilecek "simgeleşmiş davranışlara" da müdahale hakkı, yine dinin gereklerinden biridir.

Buna göre, hiçbir gerekçe ve savunma, devletin kurallarına aykırı bir tutum içine girmeyi haklı kılmaz. Örtünme, farz olarak inanç esası içinde yer almadığındandır ki, devletin bu konuda, devletin işleyişini ve toplum düzenini sağlamak için koyduğu kurallara uymak, Mülümanlığın gereklerinden biri olarak görülmelidir."

HUKUK NE DİYOR?

Anayasa'nın "Hiçbir yasa, hüküm ve yönetmelik Anayasa'ya aykırı olamaz" hükmüne göre, türban, Anayasa'nın ikinci maddesinde yer alan "laiklik" hükmüne aykırıdır.

AIHK kararı: Türbanın "insan hakkı" olduğu yönündeki görüş, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu tarafından reddedilmişti.

Kılık Kıyafet Yönetmeliği: "Görev mahallinde baş daima açık ve taranmış olacak" diyor. Milletvekilleri, ceza, ücret ve özlük hakları bakımından 657 sayılı devlet memurları kanuna tabiler. 657 sayılı yasanın 19.maddesi "devlet memurları kılık kıyafet yönetmeliğine uymak zorundadırlar" diyor.

Prof. Dr. Zekeriya Beyaz: "Bağırıyorum, Kuran kadına vücudunuzu örtün demiyor "

Prof. Dr. Zekeriya Beyaz imam, vaiz ve müftü olarak çalıştı. Sosyoloji dalında yüksek lisans ve doktora yaptı. Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanı. Bir laf etti, ortalık birbirine girdi. Hem tv ekranında hem de kitabında, Kuran'da örtünmeyle ilgili hüküm olmadığını söyledi. Beyaz, Nur Suresi'ni ve bu surenin inişine neden olan zina iftirası hikayesini anlattı.

Prof.Dr. Zekeriya Beyaz, kitabında, giyimle ilgili şöyle diyor: “İslam giyim-kuşamı güzel ahlaklı olmak ile birlikte düşünülmüştür. Kuran-ı Kerim'den önce hristiyanlarda bir ruhbanlık inancı vardı. Buna göre dünya zevklerinden, dünya güzelliklerinden uzak olmak esastı. İslamiyet bunu kaldırdı. Kuran-ı Kerim diyor ki, “Allah'ın ziynetlerini, süsleri kim haram kıldı. Süsler ziynetler, güzel giyinme haram değil' Yüce Allah hadislerinde, kullarına vermiş olduğu nimeti, onların üzerinde görmekten hoşnut olduğunu gösteriyor. Müslüman erkek ve kadınlar güzel, temiz ve lüks giyinmek durumunda. Dünyadaki bütün ziynetler, nimetler öncelikle müslümanlardır. Hanımlar dişiliğini değil, kişiliğini öne çıkarmalıdır. Güzel, asil ve müzeyyen, süslü alımlı olmalıdır.”

Hicretin 6'ncı yılında beni Mustalık kabilesine karşı bir sefer düzenlendi. Hz. Peygamber eşi Hz. Ayşe'yi de beraberinde götürmüştü. Seferden dönüştü, Medine'ye yakın bir yerde konaklandı. Hz. Ayşe, tabii ihtiyacını gidermek üzere birlikten uzaklaştı. Geri dönüşünde boynundaki ziynetini, gerdanlığını düşürdüğünü farketti. İhtiyacını giderdiği yere gitti. Aramaya başladı. Orada oyalandı. Geri döndüğünde kafilenin gittiğini gördü. Orada oturdu bekledi. Çünkü, o zaman kaybolanlar oturduğu yerde beklerdi. Derken, uyudu kaldı.

Bir süre sonra ordunun artçısı Safvan bin Muattıl geldi. Hz. Ayşe'yi gördü, kendi devesine bindirdi. Orduya ancak sabahleyin ortalık aydınlanınca ulaşabildiler. Kötü niyetli münafıklar, “Safvan ile Ayşe geceyi birlikte geçirdiler” diye iftira ettiler.

Hz. Peygamber, üzüntüsünden günlerce dışarı çıkmadı. Hz. Ayşe hastalandı ve baba evine gitti, orada kalmaya başladı. Safvan bir şiir ile kendisini suçlayan şair Hassan'ı kılıç ile vurup, yaraladı. Hazrec ve Evs kabileleleri az kalsın savaşa giriyorlardı. Hz. Peygamber yatıştırdı. Hz. Peygamber, sahabelerin ileri gelenlerine konu hakkında görüşlerini sordu. Hepsisi konunun bir iftira olduğunu söylediler. Yalnız Hz. Ali, Hz. Peygamber'e Hz. Ayşe'yi boşamasını ima eden tavsiyede bulundu.

Kitaba kelime soktular

30 gün sonra Nur Suresi indi. Nur Suresi, iddiaların bir iftira olduğunu anlatıyor. Ayrıca, ziyneti, gerdanlığı yitirme konusu da dahil olmak üzere birçok meseleyi açıklığa kavuşturuyor. 30 ve 31'inci ayetler önceki ayetlerle birlikte bir bütünlük içinde sorunlara çözüm getiriyor.

Ayet diyor ki, ‘Örtünüzü veya bösürünüzü - iki anlama da gelir- göğüs değil, bu yakaların üzerine örtün’, ziynetinizi kapatsın, gerdanlığı kapatsın, kimse görmesin. Ancak bu ziynetlerinizden görünenler müstesna yüzük gibi küpe gibi. Bunun dışında ziynetlerinizi göstermeyin.

Nur Suresi 30 ve 31'inci ayetlerin tesettürle ilgisi olmadığı halde, daha önceki ayetlerden ve iftira olayından bağımsız gibi ele alınıyor ve kelimelerin anlamları kaydırılarak yanlış yorum yapılıyor. ‘Ziynetinizi, yani gerdanlığınızı örtün’ anlamı yanına 'yerleri' kelimesini ilave ettiler.

Allah'ın kitabına bir parantez içinde soktular. Sokunca da 'ziynet yeri' oldu. Böylece de 'ziynet yerini örtün' dendi. O zaman da ziynet yeri, ne oldu? Baş, bedeni oldu. Halbuki kastedilen tamamen ziynet, gerdanlık, takılar, altın ve gümüşü. Bu ayette baş kelimesi hiç yok. Örtünün ziyneti örtmesi söz konusu.

Göğüsleri açık müslüman kadınlar

Prof. Dr. Zekeriya Beyaz'ın, Haziran ayında yayınlanan 'İslam ve giyim kuşam' adlı kitabındaki çizimler büyük gürültü kopardı. Göğüsleri açık, mini etekli, iki ‘müslüman kadın cariyeye’ çiziminin altında 'Müslüman cariyeye hanım, toplum içinde bu kıyafetle gezer ve namazını bu halde kılabilir' yazısı tepkilere neden oldu. Prof. Beyaz bu konuda şöyle dedi:

" Hanefi, Şafii ve Hanbeli mezheplerine mensup müslüman cariyeler, diz ile göbek arasını örterlerdi. Bu kıyafetlerle namaz kılar, çarşıda pazarda dolaşırlardı. Maliki mezhebine göre ise sadece ön ve arka edep yerleri örter, yani bir mayo giyerek namaz kılar, dolaşırlardı. Eğer Kuran'da kadınların baş, kol ve şura buraları şöyle örtünmeli, böyle örtünmeli diye bir hüküm olsaydı, bu tip mezhepler böyle hüküm verir miydi?

Bugün normal müslüman hanım böyle namaz kılamaz. Kadınların namaz kıyafetlerinde aynı zamanda ritüellik vardır. Bugünkü hanımlar da zaten cariyeye değildir. Bu kıyafetle namaz kılmayı tavsiye etmem söz konusu değil

İslamiyetin ilk dönemlerinde savaş esirleri cariyeye kabul edilirdi. Bunlar müslüman oldukları halde o vasıfları devam ederdi. Kuran'da kadınların saç başı örtülecek diye kesin ayet varsa, mezhep imamı, müslüman olan bu cariyelere neden o ayetleri uygulamadılar. Hür hanımların başının baskı altına alınmasının sebebi ise çok evlilik ve cariyelerle nikahsız yaşamadır. Evin beyi cariyelerle nikahsız yaşarken, hanımının, başkasına giderek kendisinden cinsel intikam alacağı korkusu ile başını örttürerek cinsel intikam almaktadır. Burada ısrarla altını çizdiğimiz şey, örfe bağlılık, halkın kabulüne bağlı olmanın esas olduğudur. Arap örf ve adeti öyleydi.

Müslüman bayanlar evlerde tuvalet olmadığı için bu ihtiyaçlarını şehrin dışında hurmalıkta geceleyin giderirlerdi. Cinsel tacize uğrarlardı. Hz. Peygamberimiz bu cinsel tacizi yapan saldırganları buldu. Onlar da, ‘Biz bunları cariyeye sanıyorduk’ dedi. Onun üzerine, Ahzab Suresi'nin 59'nci ayeti geldi. Ayette; ‘Müslüman hanımlar def-i hacet için dışarı çıkınca bir çarşaf yani cilbas gibi baştan aşağı örtünler ki, tanınsınlar. Cariye olmadığı anlaşılсын. Tacize uğramasınlar’ deniyor. Şimdi, ne cariyeye, ne de böyle taciz var. Kimsenin örtünmeye ihtiyacı yok.

Kuran'da böyle örtüneceğine dair açık, kesin bir ayet yoktur. Bağırıyorum. Bunun yokluğunun en açık belgesi cariyelerin kıyafetidir. Ben bunu 35 sene önce öğrendim. Oysa, vaazlarda, ' bir kadının saçının bir teli gözükiirse 1000 sene cehennemde yanar' deniliyordu. Bunu görünce anama çok acıdım. 60 yaşındaydı, cehennemde yanacaktı. Ancak, islam hukuku kitaplarını okuyunca böyle olmadığını gördüm. İsyen ettim. Bu kitaplarda tarif edilen cariyeye kıyafetini günü gelecek, islam kitaplarında yayınlayacağım dedim."

Kaynak: Hürriyet, 10.12.2000

Türban yasağı hukuka uygun

(Cumhuriyet, 15.05.99)

Anayasanın, laikliğin yani sıra temel nitelik ve esaslarına uygun olan kilik kıyafet düzenlemelerinin her kademedeki yargi kararlarıyla desteklendiği görülüyor

İstanbul Haber Servisi - Kamu kurum ve kuruluşları ile ilk, orta ve yükseköğretim kurumlarındaki memurlarla öğrencilerin kıyafetleri, yasalardaki genel nitelikli hükümlerle, yönetmelik, genelge ve duyurular yoluyla yasal yonden düzenlenmesine karşın, seriatci kesimin türban konusunda üniversitelerde sürekli gerginlik

yaratmasının provokasyon amacını tasidigi belirtiliyor.

Yururlukteki yasa, yönetmelik, idari yargi, Anayasa Mahkemesi ve Avrupa İnsan Hakları Komisyonu kararları, turbanla yükseköğretim kurumlarına girmeyi suç sayıyor.

Özellikle bazı alanlarda "dini kisvelerin giyilemeyeceği, kapalı mekanlarda belirli kıyafetlerle bulunulabileceği, basortusu ile derhane, laboratuvar, spor salonu, kütüphane gibi kapalı yerlere girilemeyeceği" yonundeki Anayasa Mahkemesi, Idare Mahkemeleri, Danistay, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu kararları ve turbanla belirli mekanlara girilmesini yasaklayan düzenlemelerin, insan hak ve esitliğine aykırı olmayacağı yonunde hukuk çevrelerinde genel bir kabul görüyor.

Düzenlemeler ne zaman başladı?

Kilik kıyafetle ilgili düzenlemeler, 1920'li yıllarda yasa düzeyinde başladı ve 1990'li yıllara kadar sürdü. Yururlukteki yasa ve yönetmelik hükümleri ile idari yargi, Anayasa Mahkemesi ve Avrupa İnsan Hakları Komisyonu kararlarına göre basortusu ile yükseköğretim kurumlarına girmek suç oluştuyor.

Devlet memurlarının kilik kıyafetleri konusunda düzenlenen ve Atatürk'un imzasıyla Resmi Gazete'nin 5 Eylül 1341 tarih, 168 sayılı baskısında yayımlanarak yururluğe konulan bir kararname bulunuyor.

2413 sayılı "Bilumum Devlet Memurlarının Kıyafetleri Hakkında Kararname" de, tüm devlet memurlarının kıyafetlerinin, "dünya üzerindeki uygar ulusların ortak ve genel kıyafetleriyle aynı olacağı" belirtilmişti.

Kanunla yapılan ilk düzenleme, 28 Kasım 1925 gün 671 sayılı "Sapka İktisası Hakkında Kanun" olmuştur. Kanunla, giyim çağdaşlaşma sorunu olarak düşünülüp, giyimle dinsel inanclar arasında bir ilişki kurulmaması gerektiği vurgulanmıştı.

3 Aralık 1934 tarihli 2596 sayılı "Bazı Kisvelerin Giyilemeyeceğine Dair Kanun" la yapılan düzenlemeyle, hangi din ya da mezhepten olursa olsun ibadethane ve dinsel torenler dışında dinsel kisve giyilmesi yasaklanmış, öğrenci ve memurların kıyafetleri belirlenmişti. Bu yasanın, öğrencilerin kıyafetleri ile ilgili 2. maddesi, "Türkiye'de kanunu tevkifat tesekkül etmiş ve edecek olan izcilik ve sporculuk gibi heyetler ve mekteplere mahsus kıyafet, alama ve levazım tasimak istedikleri zaman yalnız nizamname veya talimatname ile muayyen tiplere uygun kıyafet, alama ve levazım taşıyabilirler" hükmünü getirmişti. Bu düzenlemede, kıyafetteki karmasanın, kamu düzeni ve halkın huzuru yonunden sakincaı olduğu belirlenmişti. 12 Mayıs 1982 tarih ve 2670 sayılı Kanunla Devlet Memurları Kanunu'na eklenen ek 19. maddedeki "Devlet memurları kanun, tuzuk ve yönetmeliklerin onordugu kilik ve kıyafet kurallarına uymak mecburiyetindedirler" hükmü, kamu kurum ve kuruluşlarında kıyafet zorunluluğu getirmişti.

16 Temmuz 1982 gün ve 8/5105 sayılı Bakanlar Kurulu kararıyla yururluğe giren "Kamu Kurum ve Kuruluşlarında Çalışan Personelin Kilik ve Kıyafetlerine Dair Yönetmelik" le 22 Temmuz 1981 gün ve 8/3349 sayılı Bakanlar Kurulu kararıyla yururluğe giren "Milli Eğitim Bakanlığı ile Diğer Bakanlıklara Bağlı Okullardaki Görevlilerle Öğrencilerin Kilik ve Kıyafetlerine İlişkin Yönetmelik" hükümleri de aynı yondaydı. Buna göre kamu kurum ve kuruluşlarında çalışan personelin yani sıra bakanlıklara bağlı okullardaki görevlilerle öğrencilerin, Atatürk devrim ve ilkelerine uygun, uygar, asirilığa kaemayacak sade bir kilik ve kıyafette olmaları amaçlanmıştı. Yönetmelikte, kadınların görev yerinde, kız öğrencilerinse okullarda baslarının acık olacağı belirtilmişti.

Üniversitede ilk turban yasası

Yükseköğretim kurumlarında ilk turban yasası Yükseköğretim Kurulu'nun 20.12.1982 tarihli genelgesi ile getirilirken Danistay 8. Dairesi genelgenin iptali davasını reddetmişti.

Yüksek Öğretim Kurumları Öğrenci Disiplin Yönetmeliği'nin 7'nci maddesine 1987 yılında (h) bendi eklenerek kapalı mekanlarda turban yasaklanmıştı. Yönetmeliğin bu hükmünün iptali için acılan dava da Danistay kararıyla reddedilmişti. Ancak yönetmeliğin bu hükmü Yükseköğretim Kurulu tarafından 1989 yılında yönetmelik metninden çıkarılmıştı. 10.12.1988 tarih ve 20032 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yururluğe giren, 3511 sayılı kanun ile 2547 sayılı kanuna eklenen ek 16. madde ile "Yükseköğretim kurumlarında, derhane, laboratuvar, klinik, poliklinik ve koridorlarında çağdaş kıyafet ve görünümde bulunmak zorunludur. Dini inanc sebebiyle boyun ve saçların ortu veya turbanla kapatılması serbesttir" hükmü getirilmişti. Bu hükmü Anayasa Mahkemesi tarafından anayasa ve devrim yasalarına aykırı bulunarak iptal edilmişti.

1990 yılında 3670 sayılı kanunla 2547 sayılı kanuna ek 17. madde eklenmiş, "Yururlukteki kanunlara aykırı olmamak koşulu ile yükseköğretim kurumlarında kilik kıyafet serbesttir" hükmü getirilmişti. Anayasa

Mahkemesi bu hukmu iptal etmemis, ancak gerekcesinde turbanin yururlukteki kanunlara gore takilamayacagini belirtmistir.

Basi acik fotograf kararlarlari

Universite ve yuksek teknoloji enstitulerinin senatolari tarafından hazirlanarak yururluge konulan, Kayit Kabul Sinav Sinif Gecme ve Diploma Yonetmelikleri'nde, kayit, kimlik ve diploma icin verilecek resimlerde kizlari basli acik, erkeklerin sakalsiz fotograf vermeleri gerektiği yonunde hukumlar yer aliyor. Ozellikle ogrencilerin kimliklerinin saptanmasinda onem tasiyan basli acik ve sakalsiz fotograf istenmesi, yarginin her kademesinde dava konusu yapilmis, acilan davalar reddedilmisti.

'Turban masum degil'

Yuksek Ogretim Kurulu'nun 20.12.1982 tarihli genelgesiyle getirilen turban yasaginin iptali icin acilan davada, Danistay 8. Dairesi Esas 1984/636, Karar 1984/1574 sayili 13.12. 1984 tarihli karariyla "turbanin masum bir aliskanlik olmaktan cikarak kadin ozgurlugune ve cumhuriyetin temel ilkelerine karsi bir dunya gorusunun simgesi haline geldigi" gerekcesiyle, genelgenin iptali davasinin reddine karar verilmisti. Yuksekogretim Kurumlari Ogrenci Disiplin Yonetmeliği'nin 7'nci maddesine 1987 yilinda (h) bendi eklenerek kapali mekanlarda turban yasaklanmisti. Yonetmeliğin bu hukmunun iptali icin acilan dava da Danistay karariyla reddedilmisti. 10.12.1988 tarih ve 20032 sayili Resmi Gazete'de yayimlanarak yururluge giren, 3511 sayili kanun ile 2547 sayili kanuna eklenen ek 16. maddeyle getirilen "Yuksekogretim kurumlarinda, dersane, laboratuvar, klinik, poliklinik ve koridorlarinda cagdas kiyafet ve gorunumde bulunmak zorunludur. Dini inanc sebebiyle boyun ve saclarin ortu veya turbanla kapatilmasi serbesttir" hukmu Anayasa Mahkemesi tarafından Anayasa ve Devrim Yasalarina aykiri bulunarak iptal edilmisti. Anayasa Mahkemesi'nin 5 Temmuz 1989 tarih ve 20216 sayili Resmi Gazete'de yayimlanan 7.3.1989 tarih ve 1989/1 Esas, 1989/12 Karar Sayili Karari'nda ise "Bir yasal duzenlemenin din kurallarina, dinsel inanclara ve gereklere gore yapilamayacagi, dini inanc geregi sac ve boynun kapatilmasina iliskin yasal duzenlemenin, anayasanin baslangic bolumunde yer alan ilkelere ve ozellikle laiklik ilkesine aykiri oldugu" vurgulanmisti. Kararda laiklik soyle tanimlaniyordu:

"Laiklik, egemenlige, demokrasi ile ozgurluge ve bilgi bilesimine dayanan toplumsal bir atilim, siyasal, sosyal ve kulturel yasanin cagdas duzenleyicisidir.... Laik duzende din, siyasallasmadan kurtarilir, yonetim araci olmaktan cikarilir, gercek saygin yerinde tutularak kisilerin vicdanlarına bırakılır. Boylece siyasal yasanin dayanagi bilim ve hukuk olur."

Duzenlemenin anayasanin 2. maddesinde yer alan "Turkiye Cumhuriyeti Ataturk milliyetciligine bagli, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir" hukmunun yani sıra, anayasanin 10. maddesinde yer alan esitlik ilkesine ve anayasanin din ve vicdan hurriyetini duzenleyen 24. maddesine aykiri oldugu vurgulanmisti. Karar, anayasanin devrim kanunlarinin korunmasini duzenleyen 174. maddesine de aykiri oldugu gerekcesiyle 1'e karsi 10 oyla ve oy coklugu ile alinmisti.

1990 yilinda 3670 sayili kanunla 2547 sayili kanuna eklenen ek 17. madde ile "Yururlukteki kanunlara aykiri olmamak kosulu ile yuksekogretim kurumlarinda kilik kiyafet serbesttir" hukmu getirilmis, bu hukmun iptali icin acilan davada, Anayasa Mahkemesi bu hukmu iptal etmemisti. Seriatci cevrelerin, bu hukmu Anayasa Mahkemesinin iptal etmemesini turbanin serbest birakilmasi seklinde yorumlamasına karsin, Anayasa Mahkemesi bu kararinda, turbanin yururlukteki kanunlara gore takilamayacagini gerekce olarak almisti. Anayasa Mahkemesi'nin 31 Temmuz 1991 tarih ve 20946 sayili Resmi Gazete'de yayimlanan, 9.4.1991 tarih ve 1990/36 Esas, 1991/ 8 Karar sayili bu kararinda, Anayasa Mahkemesi'nin 7.3.1989 tarihli kararına atifta bulunularak "esasen sac ve boynun ortu veya turbanla kapatilmasinin Anayasa'nin baslangic bolumune, 2'nci maddesine, 10'uncu maddesine, 24'uncu maddesine, 174'uncu maddesine ve yargi kararlarına aykiri olacağı, yururlukteki mevzuata gore suc olusturacağı, "Yururlukteki Kanunlara aykiri olmamak kosulu ile yuksekogretim kurumlarinda kilik kiyafet serbesttir" hukmunun ise sac ve boynun turban veya ortuyla kapatilmasına imkan saglamayacağı" vurgulanmisti.

RP karari da yasaga dayanak

Anayasa Mahkemesi'nin, Refah Partisi'nin kapatilmasi talebiyle acilan davada aldigi, 16.01.1998 tarih ve 1997/1 Esas, 1998/1 Karar sayili kararinda, turban yasagi konusu yeniden degerlendirilmis ve "dinsel nedenlere dayanilarak basortusu ve turbanla boyun ve saclarin ortulmesine resmi daire ve universitelerde serbestlik taninmasinin cumhuriyetin ve anayasanin temel prensipleri ile laiklik ilkesine aykiri olacağı" kaydedilmisti.

Bu kararın basortusu ile ilgili bazi bolumleri soyleydi: "Laik egitimde dinsel inanclara gore herhangi bir ayrim gozetilemez. Anayasa'nin 'Egitim ve ogrenim hakki ve odevi' baslikli 42. maddesinin ucuncu fikrasinda, 'Egitim ve ogretim, Ataturk ilkeleri ve inkilapları dogrultusunda, cagdas bilim ve egitim esaslarına göre

devletin gozetim ve denetimi altinda yapilir. Bu esaslara aykiri egitim ve ogretim yerleri acilamaz' , dorduncu firkasinda da 'Egitim ve ogretim hurriyeti anayasaya sadakat borcunu ortadan kaldirmaz' denilerek anayasanin baslangic bolumundeki ilkelere baglilik vurgulanmistir. Yuksekogretim kurumlarinda, bilimsel yontemlerle yetiserek birlikte calismalar yapan genclerin, kardeslikleri, arkadasliklari ve dayanismalari yarirlari icin onemliyen onlari dinsel gereklerle ayrima bagli tutarak kimin hangi inanctan oldugunu gosterecek bicimdeki basortusu ile dinsel inanc ve gorusleri nedeniyle catismalara sevk edebilecek ortamin yaratilmasinda ulkelerin gelecegi bakımından yarar bulunmamaktadır. Dinsel nedenlere dayanilarak basortusu ve turbanla boyun ve saclarin ortulmesine resmi daire ve universitelerde serbestlik taninmasi, bir tur yonlendirme ve bir anlamda zorlamadir. Kisileri su ya da bu yonde giyinip basini ortmeye zorlamak, ayri ve hatta ayni dinden olanlar arasinda bile ayriliklar yaratacaktir. Bu durumun da laiklik ilkesine aykiri dusecegi kuskusuzdur. Kamusal kuruluslarda ve ogretim kurumlarinda basortusu ve onunla birlikte kullanilan belli bicimdeki giysi, bir ayricaliktan ote ayrim araci niteligindedir. Dinsel kaynakli duzenlemelerle girisimler anayasa karsisinda gecerli olamaz ve bu tur eylemler anayasadaki laiklik ilkesine aykirlilik olusturur. Anayasa'nin 153. maddesinin son firkasinda, Anayasa Mahkemesi kararlarinin yasama, yurutme ve yargi organlarini, idare makamlarini, gercek ve tuzelkisileri baglayacagi, 138. maddesinde de yasama ve yurutme organlari ile idarenin mahkeme kararlarina uymak zorunda olduklari, bu organlarla idarenin mahkeme kararlarini hicbir surette degistiremeyecegi ve bunlari yerine getirilmesini geciktiremeyecegi ongorulmustur.

Anayasa'nin 68. maddesinin dorduncu firkasinda siyasi partilerin hukuk devleti ilkesine uymakla yukumlu olduklari belirtilmistir. Anayasa'nin 153. maddesinin son firkasina gore gercek ve tuzelkisileri baglayan Anayasa Mahkemesi kararlar siyasi partileri de baglar. Anayasa Mahkemesi'nin 2547 sayili Yuksekogretim Kanunu'na eklenen ek madde 16'nin iptaline iliskin 7.3.1989 gunlu, E: 1989/1, K: 1989/12 sayili kararinda, laik bir devlette hukuk kurallarinin kaynaginin dinde degil akilda bulunduгу, kisilerin ic dunyasina iliskin olmasi gereken dini inanclara gore yasal duzenleme yapilmasinin Anayasa'nin 2., 10., 24. ve 174. maddelerine aykiri oldugu belirtilmistir. Baslari kapali olarak universitelerin kapali mekanlarina giren ogrencilere disiplin cezasi verilmesi, resimlerin basi kapali olmasi nedeniyle kimlik belgesi, diploma duzenlenmemesi islemlerine karsi, idare mahkemelerinde ve Danistay'da cok sayida dava acilmis, bu davalar da turbanin masum bir aliskanlik olmaktan cikarak kadin ozgurlugune ve cumhuriyetin temel ilkelerine karsi bir dunya gorusunun simgesi haline geldigi gerekcesiyle reddedilmistir.

Turkiye'de universiteye turbanli resim vermeleri nedeni ile diploma duzenlenmemesi uzerine dava acan ve bu davalari idare mahkemesi tarafindan reddedilen Lamiye Bulut ve Senay Karaduman , idare mahkemesi kararlarini Danistay nezdinde temyiz etmisler, Danistay tarafindan temyiz taleplerinin reddine, idare mahkemelerinin kararlarinin onanmasina karar verilmesi uzerine Avrupa Insan Haklari Komisyonu nezdinde dava acmislardir. Avrupa Insan Haklari Komisyonu 03.05.1993 tarihinde her iki davayi da karara baglamis, yapilan gorusmeler sonucunda davalarin reddine karar vermistir."

Cumhuriyet, 27 Mayıs 1999

Danistay, Turkiye gundemini oyalayan soruna aciklama getirdi

Turban ideolojik

*** Danistay, turbanli memurun kamu gorevinden cikarilmasini uygun buldu. Danistay, Cerrahpasa Tip Fakultesi'nde yordimci hizmetler kadrosunda santral memuresi olarak calisan davaci memurun istsarci hareketini "ideolojik ve siyasi amaclarla kurumun huzurunu bozma" olarak degerlendirdi.**

****Danistay Idari Dava Daireleri Genel Kurulu aldigi kararda, davacinin kilik kiyafet yonetmeligini bilmedigi icin degil, benimsemediği icin basi acik gorev yapmayi kabul etmedigini vurguladi. Danistay bu nedenle davaci Zuheyra Zeybel'in kamu gorevinden cikarilmasi gerektigini belirtti.**

ANKARA (Cumhuriyet Buros) - Danistay Idari Dava Daireleri Genel Kurulu, kamu kurumlarinda turban takan memurlarin gorevden atilmasini onayladi. Kamuda uyulmasi gereken kurallari bilmesine karsin turbanini cikarmamakta istsar eden memurun hareketini "ideolojik ve siyasi amaclarla kurumun huzurunu bozma" olarak degerlendiren Danistay, iptal istemini daha sonra esastan karara baglayacak.

Yuksekogretim Kurulu (YOK) Yuksek Disiplin Kurulu, Cerrahpasa Tip Fakultesi'nde hizmetli kadrosunda calisan santral memuresi Zuheyra Zeybel 'in kamu gorevinden cikarilmasini kararlattirdi. Zeybel, islemin iptali icin Danistay'a dava acti. Danistay 8. Dairesi, goreve basi ortulu olarak gelen davacinin Kilik Kiyafet Yonetmeligi'ne aykiri davranis icin sorusturma gecirdigini belirtirken Yuksekogretim Kurumlari Yonetici, Ogretim Elemani ve Memurlari Disiplin Yonetmeligi'nin 5. maddesine gore once uyarma cezasi almasi gerekirken, dogrudan kamu gorevinden cikarilmasinin hukuka uygun olmadigini savundu. "Yurutmenin durdurulmasina" karar veren Danistay 8. Dairesi'ne, YOK itiraz etti ve kararın kaldırilmasini istedi.

İtirazi ust kurul olarak gorusen Danistay Idari Dava Daireleri Genel Kurulu, kilik kiyafet konusunda kamu gorevliilerinin uymasi gereken yasa ve yönetmelikleri animsatti. Cerrahpasa Tip Fakultesi'nde yardımcı hizmetler kadrosunda santral memuresi olarak çalışan davacının memur statusunde görev yaptığı vurgulanırken, Yükseköğretim Kurumları Yönetici, Öğretim Elemanı ve Memurları Disiplin Yönetmeliği'nin 5. bendinin "kilik kiyafet hukumlerine aykiri davrananlara" uyarı, 11. maddenin ise "ideolojik ve siyasi amaçlarla kurumların huzur, sukun ve çalışma düzenini bozanlara" kamu görevinden çıkarma cezası onordugu belirtildi.

'İdeolojik tavir'

Davacının yazılı ve sözlü ifade tutanaklarında kilik kiyafet yönetmeligini bilmediği için değil, benimsemediği için baskı acik görev yapmayı kabul etmediği vurgulanan kararda, şöyle denildi:

"Davacının görev mahallinde baskı acik görev yapmayı kabul etmediği, ileriye donuk olarak da aynı şekilde davranacağı ve yönetmeliklerde yer alan kiyafetle ilgili kurallara uygun davranmayacağını acikça ifade ettiği ve aynı davranışını sürdürdugu anlaşılmaktadır.

Bu durumda uyarı cezası verilmesini gerektiren davranıştan farklı olarak uyulması gereken kuralları biliyor olmasına rağmen ideolojik ve siyasi amaçlarla kurumun huzur, sukun ve çalışma düzenini bozmak biçiminde gerçekleşen davranışlarını ısrarcı biçimde sürdüren davacıya YOK Yönetici, Öğretim Elemanı ve Memurları Disiplin Yönetmeliği'nin 11. maddesinin a bendinin uygulanmasında mevzuata aykiri bir yön görülmemiştir."

Danistay Idari Dava Daireleri Genel Kurulu, bu gerekçelerle YOK'un Danistay 8. Dairesi'nin kararına karşı yaptığı itirazi kabul ederek "yürütmenin durdurulmasını" kaldırdı.

Genel kurul kararına karşı düzeltme isteminde bulunulabilecek.

Yargıtay, türbanlı öğrencinin üniversiteye alınmamasının hukuka uygun olduğunu vurguladı

Cumhuriyet, 28.12.1999

Türban için son nokta

** İstanbul Üniversitesi Rektörü Kemal Alemdaroğlu aleyhine başörtüsü ile fakültede sınavlara ve sınıfa alınmadığı için dava açan öğrencinin başvurusu reddedildi. Yargıtay 4. Hukuk Dairesi, Alemdaroğlu'nun eyleminin yasalara uygun olduğuna karar verdi. Yargıtay, Anayasa Mahkemesi'nin ve Danıştay'ın türbanla ilgili verdiği kararlara da atıfta bulundu.*

***Yargıtay kararında "Anayasa hükümleri ve diğer yasalarda yer alan hükümler bir bütün olarak görüldüğünde, türbanın, yükseköğretim kurumlarında serbest sayılan kilik kiyafet kapsamında düşünülemeyeceği sonucuna varılmasının uygun olacağı anlaşılmaktadır. Bu nedenle davacının iddia ettiği gibi davalının keyfi davranmadığı sonucuna varılmıştır" dedi.*

ANKARA (Cumhuriyet Bürosu) - Yargıtay 4. Hukuk Dairesi, türbanın yüksek öğretim kurumlarında serbest sayılan kiyafet kapsamında düşünülemeyeceğine karar verdi. Daire, İstanbul Üniversitesi Rektörü Kemal Alemdaroğlu 'nun bir öğrenciyi türbanlı olduğu için derslere ve sınıflara almaması yönündeki işleminde hukuka aykırılık görmedi.

Bir öğrenci, başörtüsüyle fakültede sınıfa ve sınavlara alınmaması nedeniyle İstanbul Üniversitesi Rektörü Alemdaroğlu aleyhine, maddi ve manevi tazminat istemiyle dava açtı. Öğrenci, söz konusu yasağın Alemdaroğlu'nun çıkardığı bir genelden kaynaklandığını belirtti. Yerel mahkeme, Alemdaroğlu'nun eyleminin yasalara uygun olduğunu, öğrenciye yönelik bir kusurun bulunmadığını, ayrıca davalının kamu görevlisi olduğunu, bu görevi yerine getirirken kişisel kusurundan dolayı zarar görenlerin uğradıkları zararı idareden isteyebileceğini belirterek öğrencinin açtığı davayı reddetti. Bu karar, öğrenci tarafından temyiz edildi.

Temyiz istemini görüşen Yargıtay 4. Hukuk Dairesi, davalı Alemdaroğlu'nun rektör olarak yayımladığı yazıda kızların başörtülü, erkek öğrencilerin sakallı olarak ders ve uygulamalara alınmaması, direnmeleri durumunda durumu tutanaklarla belirlenerek haklarında işlem yapılması için bağlı oldukları fakültelere veya okul idaresine bildirilmelerinin öngörüldüğü kaydedildi. Davacı öğrencinin de alınan bu kararlara uymaması

nedeniyle, hakkında tutanak düzenlendiği, bu eyleminden dolayı soruşturma açıldığı kaydedilen kararda, anayasanın temel hak ve özgürlüklere ilişkin düzenlemeleri sıralanarak, bunların ne şekilde sınırlandırılacağı belirtildi.

Davacının başörtüsüyle derse alınmadığının davada tartışmasız olduğu, tartışmalı olan yönün bu eylemin hukuka aykırı olup olmadığı, bu bağlamda kişilik haklarına saldırı teşkil edip etmediği vurgulanan kararda, Anayasa Mahkemesi'nin ve Danıştay'ın türbanla ilgili verdiği kararlara atıfta bulunuldu. Yargıtay 4. Hukuk Dairesi'nin kararında şöyle denildi:

"Belirtilen yasal düzenlemeler ışığında verilen yargısal kararlar, subjektif bir hakkın korunmasına ilişkin olmayıp, nesnel ve genel bir nitelik taşıyan bir hukuksal düzenlemeyi öngörmektedirler. Böylece anayasa hükümleri ve diğer yasalarda yer alan hükümler bir bütün olarak görüldüğünde, türbanın, yükseköğretim kurumlarında serbest sayılan kılık kıyafet kapsamında düşünülemeyeceği sonucuna varılmasının uygun olacağı anlaşılmaktadır.

Bu nedenle davacının iddia ettiği gibi davalının keyfi davranmadığı, yürürlükteki yasal düzenlemelerin öngördüğü ve amaçladığı biçimde hareket ettiği, bu yüzden de hukuka aykırı davrandığından söz edilemeyeceği sonucuna varılmış ve yerel mahkemede gerekçeler de esas alınarak hükmün onanmasına karar verilmiştir."

Danıştay 8. Dairesi de 19 Mayıs Üniversitesi'nde türbanlı bir öğrencinin okula alınmamasını hukuka uygun bulmuş ve türbanın demokratik bir hak olarak kabul edilemeyeceğine işaret etmişti.

Yargıtay'dan şok yaratacak karar: Türban laikliğe başkaldırıdır!

Yargıtay 8. Ceza Dairesi oybirliğiyle karar aldı: Türban, laiklik ilkesine karşı zaman zaman başkaldırı simgesi olarak kullanılmıştır

Kapanan Akit Gazetesinde 25.11.2000 tarihinde Asım Yenihaber imzasıyla yayımlanan "Başörtüsü generalleri ve Saim Hoca" başlıklı yazı üzerine harekete geçen İstanbul DGM Başsavcılığı TCK'nın 312. maddesine muhalefet edildiği gerekçesiyle dava açtı. Ancak İstanbul 2 No'lu DGM, 18 Nisan'da aldığı kararla gazetenin Sorumlu Yazıişleri Müdürü Mehmet Özcan hakkında beraat kararı verdi. İstanbul DGM Başsavcılığının temyizi üzerine konu Yargıtay'a taşındı.

Yargıtay 8. Ceza Dairesi söz konusu temyiz başvurusunu 25 Kasım'da karara bağladı. Dava konusu yazının bütününe bakıldığında TCK'nın 312. maddesinin değişen 2. fıkrasındaki suçun oluştuğu ve bu nedenle sanığın cezalandırılması gerektiği kaydedilen 8. Ceza Dairesi kararında, türbanla ilgili önemli saptamalarda bulunuldu. ANKA'nın edindiği bilgiye göre Naci Ünver'in başkanlığında biraraya gelen Yargıtay 8. Ceza Dairesinin aldığı örnek karar şöyle:

"...Toplumsal kimi kesimlerince Cumhuriyetin temel ilkelerinden biri olan laiklik ilkesine karşı zaman zaman başkaldırı simgesi olarak da kullanılan türbanın, hukukun gereği olarak kamu alanında takılmasına karşı çıkanlar, düşman ilan edilerek, böylece bunlara karşı toplumun bir bölümünün din farklılığına dayalı olarak kamu düzeni için tehlikeli olabilecek bir şekilde düşmanlığa ve kin beslemeye alenen tahrik edildiği ve bu suretle TCK'nın 312. maddesinin değişik 2. fıkrasındaki suçu oluşturduğu gözetilmeden, dosya içeriğine uymayan bir gerekçe ile mahkumiyet yerine yazılı biçimde beraat hükmü kurulması bozmayı gerektirmiştir." 8. Ceza Dairesi'nin bozma kararının ardından sanık hakkında İstanbul DGM'de yeniden yargılama yapılacaktır, ancak uyum yasaları kapsamında son yapılan değişiklikler uyarınca sanığa hapis cezası yerine para cezası verilecek. DGM eski kararında direnirse konu bu kez, kararlarına itiraz edilemeyen Yargıtay Ceza Genel Kurulu gündeminde nihai olarak ele alınacak .

29.11.2002

AVRUPA'DA TÜR BAN YASAĞI

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Kararı	İsviçre'de Turbana Yasak	Fransa Ve Turban I	Belcika'da Turban'a Yasak
Avrupa İnsan Hakları Komisyonu Kararı	Bati Laikligi Ve Turban	Fransa Ve Turban II	Turban Cesit Ve Anlamlari
Almanya'da Turban'a Yasak	Hollanda'da türbana hayır	Fransa Ve Turban III	Mısır'dan Avrupa türban vasağına onay fetvası
Fransa'da türbanlı öğrenci okuldan atıldı	Almanya Evaletinde türban vasağı	Fransa ve Turban IV	

Turban/Basortusu konusunda dinci çevreler [istismara devam ediyorlar](#), inanclara saygı adi altında, çağdas toplum kurallarını gormezden gelmek, "inancı", "kurala" ustun kilmak istiyorlar.

Halbuki, dinin toplum kurallari ile cakistigi yerlerde, kurallar ve bu kurallari doguran yasalar gecerlidir. Hukuk devleti olmanin bir anlami da budur. Turban takma inadindan vazgecmeyip, olayi bir cesit "insan hakki "goren kisiler, dogrulari bilmeden veya dogrulari bilincli bir sekilde carpitarak (takiyye yaparak) inatlarına devam ediyorlar.

Bakalim, insan Hakları'nin besigi Avrupa, turbani nasıl goruyor?

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nden Başörtüsü Yasağına Onay

**Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Türban Konusuna Son Noktayı Koydu:
"Üniversitelerde türban yasağı insan haklarına aykırı değildir."**

Türbanda son karar Hürriyet 11.10.2005

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), üniversitelerde türban yasağı konusuna son noktayı koydu ve bu uygulamanın, 'insan hakları ihlali olmadığına' karar verdi. AİHM'nin 'temyiz mahkemesi' niteliğindeki Büyük Mahkeme, dün 17 yargıcın kararıyla üniversitelerde 'türban yasağı' uygulamasının 'yasal' olduğuna hükmetti.

İstanbul Tıp Fakültesi öğrencisi Leyla Şahin, 1998'de bu nedenle 'disiplin' cezası almış ve uygulamayı AİHM'ye taşımıştı. 29 Haziran 2004'te davayla ilgili ilk karar, AİHM'nin 4'üncü dairesi tarafından verilmiş ve 7 yargıç oybirliğiyle türban yasağının 'insan hakları ihlali olmadığına' hükmetmişti. Dava daha sonra Şahin'in avukatları tarafından AİHM'nin büyük mahkemesine götürülmüştü. Dün davayla ilgili kararını açıklayan Büyük Mahkeme, türban nedeniyle okula girişi yasaklanan İstanbul Tıp Fakültesi öğrencisi Leyla Şahin'in başvurusunu 'haksız' buldu. AİHM, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 'din ve vicdan özgürlüğünü' güvence altına alan 9'uncu maddesinin ihlal edilmediğine karar verdi. Böylelikle okullarda türban yasağı konusunda Avrupa genelinde 'içtihat' oluştu.

Mahkeme, kamusal alanda türban takılamayacağına oybirliğiyle karar verdi (Cumhuriyet 30.06.2004)

AİHM, Leyla Şahin'in açtığı davada Türkiye'yi haklı buldu ve hukuk dersi verdi. Türban yasağının laikliğin gereği olduğunu vurgulayan AİHM, 'türbana müdahalenin meşru' olduğunu kaydetti.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), kamusal alanda türban yasağıyla ilgili Türkiye aleyhine açılan davada, Türkiye'yi oybirliğiyle haklı bularak yasağın meşru temeli olduğuna işaret etti. Dini kurallara dayalı bir toplum dayatmak isteyenlerin göz ardı edilemeyeceğine işaret eden AİHM, laikliğin ve demokratik değerlerin korunması için kısıtlama getirilebileceğine hükmetti. Gerekçeli kararda, Türkiye'de aşırı siyasi hareketlerin varlığının ve bu hareketlerin kendi dini sembollerini ve dini kurallara dayalı bir toplum dayatma isteğinin de göz ardı edilmemesi gerektiği kaydedildi.

Ege Üniversitesi Hemşirelik Okulu öğrencisi Zeynep Tekin ve İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi öğrencisi Leyla Şahin, 1998 yılında derslere türban takarak girme konusunda ısrar etmeleri sonucu aldıkları disiplin cezalarının insan hakları ihlali olduğu gerekçesiyle AİHM'de dava açmıştı. Zeynep Tekin, avukatları aracılığıyla daha sonra Türkiye hakkında yaptığı şikâyet başvurusunu çektiğini açıklamıştı.

AİHM, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün eşi Hayrünnisa Gül'ün türban davasını çekmesine dayanak oluşturan "örnek" davayı, dün karara bağladı.

AİHM, Türkiye'yi haklı bulurken üniversitelerdeki türban yasağı konusundaki müdahale için Türk yasalarının meşru temelleri olduğunu vurguladı.

Demokrasi kendini korumalı

Türkiye'de Anayasa Mahkemesi'nin üniversitede türbana izin verilmesinin anayasaya aykırı olduğu yolundaki kararına atıfta bulunan AİHM, yüksek idari mahkemelerin de üniversitelerde türban takılmasının cumhuriyetin temel ilkeleriyle bağdaşmadığı yolunda görüş belirttiğini anımsattı.

"Üniversitelerdeki türban yasağının, başvuruyu yapanların üniversiteye kayıt yaptırmak istemesinden önce de var olduğu" anımsatılan gerekçeli kararda, "yine başvuruda bulunanların kayıt yaptırdığı sağlıkla ilgili okullarda giyim konusunda da öğrencilerin uyması gereken özel kurallar olduğuna" dikkat çekildi. Gerekçeli kararda, Türkiye'de türban konusundaki müdahalenin "gerekliliği" konusunda birbirlerini tamamlayan laiklik ve eşitlik ilkelerinin temel alındığının gözlemlendiğine işaret edildi. Kararda, Türk anayasasının, laikliğin, demokratik değerlerin korunması, din özgürlüğüne dokunulmazlık ilkesinin ve vatandaşların yasa önünde eşitliği ilkesini sağladığı görüşünü taşıdığı bildirildi. Anayasa Mahkemesi'nin, "bu ilkeleri ve değerleri savunmak için bir kimsenin dinini göstermesine kısıtlamalar getirebileceği" yolundaki görüşüne atıfta bulunulan gerekçeli kararda, AİHM'nin de Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne göre bu yoruma katıldığı bildirildi.

Din toplumu dayatıyorlar

Gerekçeli kararda, laiklik ilkesinin Türkiye'de demokratik sistemin korunması için gerekli olduğu vurgulandı. "Türk anayasasında da kadın haklarının korunduğu" anımsatılan kararda, kadın-erkek eşitliğinin, AİHM tarafından Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin en önemli maddelerinden biri olduğu ve üye ülkeler tarafından da uygulanmasına büyük önem verildiği vurgulandı. Kararda, bunun Türk anayasasının içinde de önemli bir yer aldığına işaret edildi.

AİHM'nin kararında, Türk anayasasının da belirttiği gibi, dini sembollerin taşınmasının, zorunlu olarak dini bir görev olarak değerlendirildiği ve sunulduğu yorumu yapılırken bu semboller taşımayı reddedenlere yapacağı etkinin göz ardı edilmemesi gerektiği vurgulandı. Kararda, kadın-erkek eşitliğine değer veren ve çoğunluğu İslam inancını paylaştan toplumda, kamu düzeninin sağlanması ve diğerlerinin haklarının ve özgürlüklerinin sağlanması için bu karara varıldığı bildirildi. Gerekçeli kararda, Türkiye'de aşırı siyasi hareketlerin varlığının ve bu hareketlerin kendi dini sembollerini ve dini kurallara dayalı bir toplum dayatma isteğinin de göz ardı edilmemesi gerektiği kaydedildi.

Bakan Gül'ün korktuğu oldu

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün eşi Hayrünnisa Gül de türban nedeniyle Türkiye hakkında davacı olmuştu. "Örnek" dava olarak nitelenen Leyla Şahin davası sürerken Hayrünnisa Gül, davasını geri çekme kararı almıştı. Hayrünnisa Gül, davadan vazgeçmesinin temel nedeninin, "yargı kararlarının tartışılmasına fırsat vermemek, güven ve saygıyı sağlamak" olduğunu savunmuştu. Hayrünnisa Gül, davayı çekerken "davayı açarkenki, haklılığına olan inancını" koruduğunu da vurgulamıştı. Gül, Dışişleri Bakanı olan eşini zor durumda bırakmamak için davasından vazgeçtiğini savunmuştu.

Kaynak: Cumhuriyet 30.06.2004

Laik üniversitenin kurallarına uyulmalı (Hürriyet 30.06.2004)

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AİHM) 4'üncü Dairesi, türban nedeniyle okula girişi yasaklanan İstanbul Tıp Fakültesi öğrencisi Leyla Şahin'in başvurusunu 'haksız' buldu.

AİHM, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 'din ve vicdan özgürlüğünü' güvence altına alan 9'uncu maddesinin ihlâl edilmediğine, üniversitelerde türbanla eğitimin yasaklanmasının, bu özgürlüğe kısıtlama getirmedikçe karar verdi. AİHM'nin Dördüncü Dairesi'ndeki yedi yargıç, kararı oybirliği ile aldı. Alınan bu kararla, AİHM'nin daha önce verdiği kararlarla ilgili içtihat da bozulmamış oldu.

İşte Gerekçe

Yükseköğrenimini laik bir üniversitede yapmayı seçen öğrenci, üniversitenin kurallarını kabul etmiş sayılır. Bu düzenlemeler, farklı inanışlardaki öğrencilerin birlikte öğrenim görmelerini sağlamak amacıyla yapılmaktadır ve bu kurallar, öğrencilerin dinsel inançlarını açığa vurma özgürlüklerine sınırlamalar getirebilir.

Dinsel imgelerin herhangi bir yer ve biçim sınırlaması olmaksızın sergilenmesi, sözü geçen dini uygulamayan ya da başka bir dine mensup öğrenciler üzerinde baskı oluşturabilir.

Üniversitelerdeki düzenlemeler, farklı inanışlardaki öğrencilerin birlikteliğini sağlama amacına yönelik olarak,

‘eşitlik’ ve ‘laiklik’ ilkesi esas alınarak dinsel inançları açığa vurma özgürlüğünü sınırlandırabilir.

Laik üniversiteler, öğrencilerin kılık kıyafetlerine ilişkin sınırlamalar koyarken, köktendinci akımların yükseköğretimde kamu düzenini bozmamalarına dikkat gösterebilir.

Karar bütün Avrupa için

Avrupa’nın gündeminde yer alan ve büyük tartışma yaşanan türban konusunda AİHM’nin verdiği bu karar, tüm Avrupa ülkeleri için bir içtihat oluşturuyor. *Kaynak: Hürriyet 30.06.2004*

Önceki haberler:

Strasbourg’daki Avrupa İnsan hakları Mahkemesi (AİHM), sınıfta başörtüsüyle ders vermesi yasaklanan İsviçre’li kadın öğretmenin başvurusunu reddetti. İsviçre Adalet bakanlığı’nın açıklamasına göre, Cenevre kantonunda çalışan anaokulunun müslüman öğretmeni derslere başörtüsüyle girmeye başlayınca, Milli Eğitim Bakanlığı yetkilileri, 1996 yılında öğretmenden bu uygulamaya son vermesini istedi ve aksi halde işten atılacağını bildirdi. Bir yıl sonra da Federal Mahkeme, başörtüsü yasağını onayladı. İsviçreli öğretmenin şikayetini ele alan AİHM de, kanton yetkililerinin getirdiği yasağın, din özgürlüğünü ihlal anlamına gelmediğine ve öğretmene ayrımcılık yapılmadığına hükmetti. AİHM, "Yasağın, davacının dini inançlarını hedef almadığını, başkalarının özgürlüklerini ve kamu düzeni ile güvenliğini korumayı hedeflediğini" bildirdi. *(Kaynak: Cumhuriyet Gazetesi, 28.02.2001)*

Avrupa insan Hakları Komisyonu Kararı'na Gore, Üniversite'de Turban Yasagi Uygundur:

Lamia Bulut ve senay Karaduman adında iki öğrenci, basörtüsü takarak üniversiteye gitmek istediklerini, ancak üniversite yönetiminin buna karsi çıktığını, Türkiye’de de yargi yolunun tükendiğini belirterek Avrupa insan Hakları Komisyonu’na basvurmuslaerdi. Komisyon, durumu inceleyerek 3-5-1993 tarihinde kararını vermisti. Kararın en önemli bölümü aynen su sekildedir:

"Komisyon, yükseköğrenimini laik bir üniversitede yapmayı secen bir öğrencinin, bu üniversitenin düzenlemelerini kabul etmiş sayılacağı görüşündedir. Bu düzenlemeler, farklı inanislardaki öğrencilerin birlikteligini sağlamak amacına yönelik olarak, öğrencilerin dinsel inanclarını aciga vurma özgürlüklerini yer ve bicim bakımından sinirleyebilir.

Özellikle, nüfusun büyük cogunlugunun belirli bir dine sahip olduğu ülkelerde, bu dinin tören ve simgelerinin herhangi bir yer ve bicim sinirlaması olmaksizin sergilenmesi, sözü gecen dini uygulamayan veya baska dine mensup olan öğrenciler üzerinde baski olusturabilir.

Laik üniversiteler, öğrencilerin kılık-kıyafetine ilişkin kurallar koyarken, bazi köktendincilerin yükseköğretimde kamu düzenini bozmamalarını ve baskalarının inanclarına zarar vermemelerini saglamaya özen gösterebilirler.

Komisyon, laik üniversite gerekleri dikkate alındığında, öğrencilerin kılık-kıyafetlerinin düzenlenmesinin ve bu düzenlemeye uyulmadıkca kendilerine diploma verilmesi gibi bazi idari hizmetlerden yararlandırılmamasının, din ve vicdan özgürlüğüne bir müdahale olusturmadığı düşüncesindedir.

Sikayet, sözleşmenin 27. Maddesinin ikinci fıkrası anlamında acıktan aciga esassizdir. Bu nedenle, komisyon, sikayetin kabul edilemez olduğuna karar vermistir."

Fransa'da başörtüsü yasağı (08-07-2004)

Fransa Eğitim Bakanı Francois Fillon, yeni eğitim-öğretim yılında okullara başörtüsüyle gelecek öğrencilerin derslere alınmayacağını açıkladı. Eğitim Bakanı Fillon, konuya ilişkin açıklamasında, yeni yılda öğrencilerin başörtüsüyle derslere girmelerine izin verilmeyeceğini belirterek, "Cumhuriyete sadık kalmalıyız. Bu tür teşebbüslere en sert şekilde karşılık vereceğiz" dedi. Fransız yetkililer, dini çevrelerin "ilgi çekmek için" bu tür sembollere başvurduğunu öne sürmüş; orta ve yüksek dereceli okullarda başörtüsü, Yahudi kipa ve büyük haç takılmasını yasaklamıştı. *(Kaynak: SkyTurk)*

İsviçre'de Türbanlı Öğretmene Yasak

21 Kasım 1997, ,Fatih Özbatur, Cenevre

İsviçre'nin Cenevre Kantonu'nda Müslüman olan İsviçreli bir ilköğretim öğretmenin uzun bol bir kıyafet ve türbanla derslere girmek istemesi Lozan'daki Yüksek Mahkeme tarafından reddedildi.

Verilen bilgiye göre, Cenevre Kantonu Egitim Dairesi gecen yilin ekim ayinda öğretmenlerin derslerde türban takmasını yasakladı. Bu karar Kanton Hükümeti tarafından da onaylandı. Türban konusunda ısrarlı davranan Müslüman öğretmenin bu kez Yüksek Mahkeme'ye yaptığı itiraz da reddedildi.

İsviçreli öğretmen yüksek mahkemede yaptığı savunmada, kıyafetinin dini bir sembol olmayıp batılı modacıların dizaynı 'sivil' bir kıyafet olduğunu öne sürdü. Ancak, bu tezi geçerli bulmayan yüksek mahkemenin kararında, öğretmenin dini zorunluluk olarak öne sürdüğü bir kuralı yerine getirmek için bilerek söz konusu kıyafeti giydiği belirtildi. Kararda, kişilerin din ve düşünce özgürlüğünün anayasa ile güvence altına alındığı ancak diğer taraftan anayasa uyarınca eğitimin de dini açıdan tarafsız olması gerektiği hatırlatıldı. Bu yüzden belirli bir dinin sembolü olarak görülen kıyafeti derslerde giyemeyeceği, bu durumu da öğretmen olarak çalışmak isteyen birinin önceden bilmesi gerektiği kaydedildi

Fransız mahkemesi, okulda türban takmayı "yasalara ve düzene açıkça meydan okumak" sayarak yasak etti.

(22.02.1998 Gungör Mengi, Sabah)

İtibarlı Liberation gazetesinin 14 subat sayısında çıktı: 21 yıldır Fransa'da yaşayan, çalışma izni ve Avignon'da evi olan 46 yaşındaki Faslı dul Bayan Hadduc Tahir gecen sonbaharda vatandaşlık başvurusu yapmıştı.

Bir gün evinde onu bir polis ziyaret etti. Sıradan bir-iki soru sorup gitti.

Bir hafta sonra başvurusu reddedildi.

"Giyim kısımdaki davranışınızın, Fransız toplumu ile uyusmayı red anlamına geldiği sonucuna varılmıştır" dedi kendisine.

Çünkü Bayan Tahir, esarp-türban benzeri bir bezle başını örtüyordu.

Gazete yetkililere atfen sunu yazıyor:

"Bize 'yani mini etek mi giyelim?' diye soruyorlar. Verdiğimiz cevap şu: Doğru dürüst giyinin; hepsi bu!"

**

Kamu kurumlarında ve devlet okullarında dini giysilerin serbest bırakılmasının demokrasi ile ilişkisi yoktur.

Batı demokrasisinin önde gelen örneklerinden Fransa'da devlet okullarına dini giysilerle gelmek yasaktır.

1988 yılında Fransa'da yaşayan müslümanların liderleri, müslüman kızların devlet okullarında türban takmalarına izin verilmesini, ayrıca jimnastik ve müzik derslerinden muaf tutulmalarını istemişlerdi. Ancak, Fransız hükümeti, müslüman kızların devlet okullarına türbanla gelmelerinin, devletin laiklik ilkesi ile bağdaşmayacağını belirterek talebi reddetti.

Batı demokrasilerinin en büyük ve güçlüsü olan ABD'de devlet okullarında durum aynıdır. Devletin laikliği ilkesinden kesinlikle ödün verilmez. Nitekim, Amerikan Yüksek Mahkemesi, 1962 yılında aldığı bir kararla, devlet okullarında derse başlamadan önce toplu halde dua edilmesini yasaklamıştır. Yasaklanan dua da bir cümleden ibaretti: "Tanrım, ailemizi, öğretmenlerimizi ve ülkemizi korumanı niyaz ederiz."

Çağdaş demokrasilerde, devlet "laik"tir. Bu nedenle, devlet okullarında ya da devlet dairelerinde dini giysilere izin verilmez.

Devlet okullarına ya da dairelerine türban/başörtüsü ile gelmek için dayatmak, masum dindarlığın sınırlarını aşarak; hedefi, devleti ele geçirmek olan "siyasal islam"ın alanına girer.. Ve, bunun da herkes farkındadır.

**

Belçika'da Türbana Yasak:

(Brüksel, AA 3.7.98, Cumhuriyet)

Belçika'nın Beringen Bölgesi'nde belediye, iki Türk kadınının kimlik belgelerinde türbanlı fotoğraf kullanmalarına izin vermedi. Belediye idaresini mahkemeye veren Türk kadınlar, adli makamlarca haksız bulundu...

Almanya'da Türbanla Derse Girmek Yasak

15.07.1998, Ahmet Arpad

STUTTGART - Baden-Württemberg Eğitim Bakanlığı, turbanla derse girmek isteyen öğretmenlere görev vermeme kararı aldı. Turbanını çıkarmadan derslere girmekte ısrar eden Afgan asıllı Müslüman öğretmen Fereza Ludin'in bu isteği bakanlıkça reddedildi. Bir yıl süreyle deneme amaçlı pratik yapmasına izin verilen turbanlı kadın öğretmen, derslerde turbanını çıkarmayı kabul etmezse gelecek yıldan itibaren derslere giremeyecek.

Alman medyasının sürekli gündemde tuttuğu "Alman sınıflarında turbanlı Müslüman öğretmen" konusu kamuoyunu ve politikacıları da yakından ilgilendiriyor. Müslüman öğretmenlerin derslere turbanla girmesi, köse yazıları, okur mektupları, televizyon açık oturumları ve radyo roportajlarında sık sık dile getirilerek eleştirildi. Eyalet meclisindeki Hristiyan Demokratlarla asiri sağcı Cumhuriyetçiler de olayın üzerine gittiler. Baskıların yoğunlaşması üzerine kadın bakan Schavan pazartesi günü konuyla ilgili kararını açıklamak zorunda kaldı. Schavar, bakanlığının kararını yaptığı basın toplantısında şu sözlerle açıkladı:

"İslamîlikta kadın basortusu takmak zorunda değildir. Bugün Müslüman ülkelerde onlarca milyon basortusuz kadın vardır. Hosgoru dini olduğunu bildiğimiz Müslümanlığa inanmış eğitimci bir kadından hiç olmazsa ders sırasında basortusunu çıkarması beklenebilir kanisındayız."

Yüksek tirajlı Alman gazetelerin önceki gün birinci sayfadan duyurduğu bu karar, eyalet meclisindeki tüm partilerce ve köse yazarlarınca olumlu karşılandı. Turbanlı öğretmen Ludin'in şimdi ne gibi girişimlerde bulunacağı ise merakla bekleniyor. Bu arada Stuttgart yakınlarındaki Weingarten Fakültesi'nde, Alman okullarında öğretmen olarak görev almak için pedagoji eğitimi gören birçok turbanlı genç kız bulunuyor.

Almanya'da türbana yasak
Hürriyet, 26.03.2000

Stuttgart İdare Mahkemesi türbanla derse girmek isteyen Alman öğretmenin başvurusunu reddetti. Mahkeme öğretmenin 'Türban din özgürlüğü ve anayasal haktır' savını reddederken, Bakanlık'ın 'Türban kültürel ayırimcilik anlamı taşıyan bir siyasi semboldür' savını benimsedi.

STUTTGART İdare Mahkemesi, Afgan kökenli bir kadın öğretmenin türbanlı olarak derslere girmesine izin vermedi. Mahkeme "Türban inancın dış göstergesidir ve öğrencilerin bunu fark etmemesi mümkün değildir" diyerek öğretmenin şikayetini kabul etmedi.

Olay 1998 yılının Temmuz ayında patlak verdi.

Önce Bade-Württemberg Bölgesi Eyalet (Milli Eğitim) Müdürlüğü, sonra Bölge Kültür Bakanı Anette Schavan, Afgan kökenli Alman öğretmen Fereshta Ludin'in derslere türbanla giremeyeceğine karar verdi.

Eyalet Müdürlüğü türbanla ders vermek isteyen bir öğretmenin öğrencilerin inanc özgürlüğüne ters düşebileceğini, bunun da ailelerin eğitim haklarına zarar vereceğini öne sürdü.

SIYASİ SEMBOLDÜR

Bakan ise karar gerekçesinde türbanın dini acidan bir zorunluluk olmadığını, ve daha da önemlisi "kültürel ayırimcilik" anlamı taşıyan bir "siyasi sembol" olduğunu söyledi.

Bunun üzerine 27 yaşındaki stajyer öğretmen konuyu mahkemeye götürdü ve türbanla derslere girmenin anayasal hakkı olduğunu savundu.

Bu başvuruyu değerlendiren Stuttgart İdare Mahkemesi de önceki gün aldığı kararla Kültür Bakanı'nin getirdiği türban yasagını onadı. Hakim, dini inançlara saygılı olduğunu ancak "Türbanın inancın dış göstergesi olduğunu ve öğrencilerin bunu fark etmemesinin mümkün olmadığını" söyleyerek yasagi onadı.

Hakim ayrıca, Alman Anayasa Mahkemesi'nin 1995 yılında aldığı bir kararı da hatırlattı. Yüksek mahkeme, bu tarihte, Bavyera'daki okullarda okuyan Hristiyan öğrencilerin boyunlarında hac tasımaya zorlanmasının "din özgürlüğüne aykırı" olduğunu ilan etmişti.

Almanya'da okullarda türban tartışması uzun süredir devam ediyor. Kanunlar "okullar dini acidan kesin tarafsızdır" derken türban taraftarları "din özgürlüğünü garanti altına alan" Anayasa'ya sığınıyor. İdare

Mahkemesi son kararıyla ‘‘türbanla okula gitmenin dini özgürlük değil, ayırimcilik ve siyasi tavir’’ oldugunu savunanlara hak vermiş oldu.

Agustos 1999'da Hamburg Milli Egitim Müdürlüğü sonradan Müslüman olan bir Alman kadin öğretmeninin derslere türbanla girmesine izin vermiş ve büyük bir tartisma yaratmisti.

Almanya'da türbana izin yok Cumhuriyet, 28.06.2001

Mannheim- Almanya'da Mannheim Eyalet Yüksek İdari Mahkemesi, Afganistan'lı öğretmen Fereshta Ludin'in başörtülü öğretmenlik yapamayacağına karar verdi.

Kabul'de doğan ve sonra Alman vatandaşlığına geçen 28 yaşındaki Ludin'in yüksek öğreniminden sonra, ilk ve orta dereceli okullarda öğretmenlik görevine atanma başvurusu, "başörtüsü dini bir sembol olarak siyasi sömürü aracı edilmemelidir ve öğretmenler hoşgörüyü öğreteceklerinden, bizzat kendileri hoşgörü örneği oluşturmalıdır" gerekçesiyle 1998 senesi Temmuz ayında Stuttgart Eğitim dairesince reddedilmişti. CDU'lu (Hristiyan Demokrat Parti) Eyalet Kültür Bakanı Schvan'ın da desteğini bulan bu karara karşı dava açılmış ve davayı Stuttgart İdari Mahkemesi'nin verdiği kararla kaybetmişti.

Baden Württemberg Eyaleti Yüksek Mahkemesi, önceki gün verdiği kararla "Başörtüsünün göze batan bir biçimde taşınması ile okullardaki farklı dünya görüşlerinin barışçıl birlikteliğini olumsuz etkisi altına alabileceği" gerekçesini göstererek ilk mahkemenin ret kararını onayladı. Karar, Federal Yüksek Mahkeme nezdinde itiraza açık.

Almanya'nın enyüksek tirajlı gazetelerinden Frankfurter Allgemeine gazetesi kararla ilgili şu yorumu yaptı: "Bireysel dinsel özgürlük adına başörtüsünün demonstratif biçimde taşınması ve devletin tarafsız olma ilkesi çakışmaktadır. Öğrencilerin dinsel etkilenmelere karşı korunması öğretmenin bireysel haklarından önce gelir. Nitekim mahkeme de, bu doğrultuda karar verdi. Hoşgörülü İslam da var. Öğretmenin bu davranışı hoşgörülü İslamı yansıtmıyor. Dinsel bir sembol olarak başörtüsü öğrencilere örnek olarak zorlanamayacağı gibi, özgürlükçü anayasal düzen de bunu tolere edemez."

İste Bati Laikligi

15 Temmuz 1998, Carsamba

İsvicre Yüksek Mahkemesi, basörtülü öğretmenin basvurusunu "Belli kosullarda dini giysilerin yasaklanması, inanc özgürlüğünün özüne tecavüz sayılamaz" diyerek reddetti. Almanya'nın Baden-Württemberg Eyaleti Eğitim Bakanlığı da, Müslüman öğretmene basörtüsüyle ders verme yasagi koydu. FP'liler, "Bati'daki laiklik uygulansin" diyerek, bu iki ülkeyi örnek gösteriyorlardi. (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi de başörtüsü yasağını [onayladı](#))

Fazilet Partisi'nin, ilk ve ortaöğretim okullari ile üniversitelerdeki türban yasagina yönelik eleştirilerine dayanak gösterdiği 'Bati'dan, bu konuda iki önemli 'yasak' kararı geldi.

FP'liler, hemen her konusmalarında, "Bati'daki laiklik uygulansin" diyerek, İsvicre ve Almanya'daki laikligi örnek gösterirlerken, son alınan kararlar sok etkisi yaratti.

İsvicre Yüksek Mahkemesi'nin, sinifa türban takarak girilmesini yasaklayan kararının ardından, Almanya'nın Baden-Württemberg Eyaleti'nde de, türban taktığı gerekçesiyle Müslüman bir öğretmene ders verme yasagi getirildi. Bu arada İsvicre Yüksek Mahkemesi'nin sadece Müslümanların giyimiyle ilgili değil, daha önce aldığı 'sınıflarda Hazreti İsa'nın carmiha gerilisini simgeleyen heykelcigin bulundurulmasının, dinsel yansizlikle bagdasmadığı' yolundaki kararına da dikkat cekildi.

Eyalet Kültür ve Eğitim Bakanı Annette Schavan, Afgan kökenli Alman öğretmen Fereshta Ludin'le ilgili bu kararın gerekçesini açıklarken, 'türbana siyasi anlam yüklenmesi tehlikesi bulunduğunu' söyledi. Müslüman kadınların türban takma zorunlulugunun bulunmadığını da savunan Schavan, türbanın bazen bir sembol niteligi tasidigini bildirdi.

TÜRBANSİZ DERS

Schavan, Stuttgart'ta dün yaptığı açıklamada, Eyalet Eğitim Müdürlüğü'nün aldığı bu kararın, kamuya açık okul ve yüksekokullarda türban takan öğretmen, docent, stajyer veya öğrencileri genel olarak

kapsayamayacagina da dikkat cekerek, "Böyle bir karar herhalde Anayasaya aykiri olurdu" dedi.

Schavan, "Ludin, türban takmadan herhangi bir devlet okulunda ders verebilir. Kendisi ayrica, özel okullarda veya sirkette de pedagog olarak calisabilir" aciklamasini yapti.

Karari olumlu karsilayan anamuhalefet Sosyal Demokrat Parti ve Hiristiyan Demokrat Birlik Partisi (CDU) eyalet yöneticileri, Ludin'e daha önce türban takma izin veren eyalet Kültür Bakanı Schavan'in, 'türbanin uyum politikasini zorlastiracagi' görüse, katilmis olduguna da dikkat cektiler. Müslüman kadın öğretmen, türbanli olarak ders vermesini yasaklayan bu kararın, diger eyaletlerde devam eden benzer davalar için de örnek olusturabilecegi belirtildi.

İNANCA TECAVÜZ SAYILMAZ

İsvicre Yüksek Mahkemesi de, Müslüman bir öğretmenin, sinifa türban takarak girmesini yasaklayan Federal Mahkeme'nin kararini oybirliğiyle onaylarken, bu kararini özetle su gerekceye dayandirdi:

"Her ne kadar ilgili yönünden, kendi giysileriyle aciga vurulan dinsel kimligi büyük bir önem tasimaktaysa da, belli kosullarda bu tür giysilerin yasaklanması, 'inanc özgürlüğü'nün özüne tecavüz sayilamaz. Çünkü, idari merci tarafından yapılan bu yasaklamada, 'önemli derecede kamu yarari'nin varligi söz konusudur."

İsvicre Federal Anayasası'nın 27. maddesinin 3. bendi de, resmi okullarda dinsel yönden yansiz bir öğrenim yapılmasını öngörüyor. Yüksek Mahkeme de, aldığı bu son kararla, idari merciin, müslüman bayan öğretmenin derslere islami giysilerle (bol elbise, ferace ve türban) girmesinin yasaklanmasında, 'önemli derecede kamu yarari bulunduğ'u yolundaki görüşü onaylamis oldu.

DİNSEL SİMGELER YASAK

Yüksek Mahkeme, daha önce aldığı bir baska karara da atifta bulundu. Buna göre, siniflarda, Hz. İsa'nın carmiha gerilisini simgeleyen heykelcigin (Kruzifix) bulundurulmasının dinsel yansizlikla (nötralite) bagdasmadigini kararlattirdi. Buradan örneklemeyle, öğretmenin sinifa dinsel giysilerle girmesinin onaylanamayacağı vurgulandı. Öte yandan, öğretmenin bu davranisinin, Federal Anayasa'da güvence altına alınan 'kadın-erkek eşitligi'ne de aykiri olduğuna değinildi.

Hoca 'altına imza atarım' demisti

Hem kapatılan RP'liler, hem de FP'liler, türban yasagini eleştirirken, "Türkiye'de, Batıdaki laiklik uygulansın" diyorlardı. FP Genel Başkanı Recai Kutan ve bu partinin diğer sözcüleri, üniversitelerdeki türban yasagiyla ilgili tartışmaların yasandığı sırada, Batı'da bu konuda büyük özgürlükler getirildiğini savunarak, aynı özgürlüklerin Türkiye'de de uygulanmasını istediler.

Bu konudaki en ilginç açıklamayı ise kapatılan RP'nin yasaklı lideri Necmettin Erbakan da, laiklik konusunda İsvicre'yi örnek gösterip, "İsvicre Anayasası'ndaki laiklikle ilgili maddelerin altına imza atarız" demisti.

Fransa Ve Türban

Bayan Gül'ün Sovuna Yanıt:

Hürriyet, 12 Eylül 1998, Cumartesi

Türbanlı Yalan

Fazilet Partisi Genel Başkan Yardımcısı Abdullah Gül ve türbanlı esi Hayrünisa Gül, hafta başında Ankara Üniversitesi'nde, gazeteci ve noter ordusu eşliğinde "kayıt soğ" yaparken, en anlamlı yanıt Radikal Gazetesi Yazarı Mine G. Kırıkkanat'tan geldi.

"Türbanlı Yalan" başlıklı yazısında, "Kilik kıyafet yasası rafa kalktıgından bu yana, yeni yeni yalanlar türedi. Ve kuyruklu yalanın artık zorlu bir rakibi var: Türbanlı yalan" diyen Kırıkkanat, Abdullah Gül'ün "Moskova'da ya da ABD'de olsaydı bu böyle olmazdı" sözlerine yer verdi.

Ve bu sözlerden yola çıkarak, kendi basından geçenleri söyle anlattı:

"Fransa'da geçen yıl, yabancı basın kartımı yenilemek için başvurduğum yetkililere, sıklık olsun diye alni ile sacı arasına bir bant takmış olan bendenizin fotoğrafını kabul etmediler."

Yine de tek bir örnekle yetinmek istemedigini bildiren Kirikkanat, önceki gün kimlik ve kayıt fotoğraflarıyla ilgili resmi talimatı inceledigini belirterek sunları yazdı:

"Fransa İçişleri ve Yurtici Düzenlemeler Bakanlığı'nın NF2 12.010 Numara ve Mayıs 1990 tarihli resmi talimatı devletin tüm dairelerinde asilidir ve okul kaydı, okul kimliği, nüfus kagidi, pasaport, ehliyet, ikametgah gibi tüm belgelerde istenen kimlik fotoğraflarının nasıl olması gerektiğini bes maddeyle sıralar. Sonuncu madde, 'Bas açık ve yüz öne dönük olmalıdır' biçimindedir. Talimat, fotoğrafın fon rengini, sacın bitimiyle fotoğraf kenarı arasındaki mesafeyi bile belirler. Dolayısıyla Fransa'da ve Fransa'nın üyesi bulunduğu tüm AB'de, ister Müslüman olsun, ister Hindu ya da köktendinci Musevi, hiç kimse türbanlı, sarıklı, sapkali ya da takkeli fotoğraflarla resmi kayıt yaptıramaz, herhangi bir kimlik belgesi alamaz."

Simdi de, 22.09.1999 tarihli Cumhuriyet Gazetesi'nden bir haber verelim:

Fransa'da da türbanla okula gelmek yasak.

"Fransa'da iki kız öğrencinin okuldan atılma kararı onaylandı.

Paris (AA)- Fransa idari Mahkemesi, iki Türk kız öğrencinin, derslerde basörtüsü taktıkları gerekçesiyle okuldan atılma kararını onayladı. Fransa'nın Kuzeybatı sahilindeki Caen kentinde yapılan duruşmada, Flers kasabasındaki Jean Monnet Ortaokulu yöneticilerinin, türban taktıkları için Subat ayında iki Türk öğrenciyi okuldan atma kararları haklı bulundu.

Fransa'da sağ koalisyon döneminde Milli Eğitim bakanı olan Francois Bayrou, okullara gönderdiği resmi genelge ile derslere basörtüsü ile girilmesini yasaklamisti.

Fransa'da tüm okullara gönderilen genelgede, "Öğrencilerin, cinsiyet, kültür ve din ayrımcılığına neden olan, tahrik edici ve propoganda amacıyla taktıkları veya tasdikları objeyle derslere girmesini yasaklıyoruz" şeklinde ifadeye yer verilmisti."

Hollanda türbanı yasakladı

Hürriyet, 01 Eylül 2001

Hollanda Adalet Bakanı Benk Korthals, hakim, savcı ve zabıt kâtiplerinin yargının bağımsızlığı nedeniyle türbanlı olamayacaklarını açıkladı. Bakan, yargı mensuplarının dini, siyasi ya da toplumsal görüş ve düşüncelerini 'aktif' bir şekilde sergilemelerinin yasak olduğunu belirterek uluslararası anlaşmalar ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin bu konuda daha önce verdiği kararlar doğrultusunda hareket edildiğini bildirdi. Adliyede türban konusu, Ayşe Kabaktepe adlı, hukuk fakültesi öğrencisi bir Türk kızının, Zwolle Mahkemesi'nde staj yaparken başörtüsü takmak istemesiyle gündeme geldi.

Almanya Baden Württemberg eyaletinde türban yasaklandı

Hürriyet, 12 Kasım 2003

Almanya'nın Baden Württemberg Eyaleti, türbanın yasaklanmasını öngören yasa tasarısını kabul etti. Öğretmenlere türbanlı derse girme yasağı getiren yasa tasarısı eyalet hükümeti tarafından oy birliğiyle kabul edildi. Yasanın 2004 yılının başlarında meclisin onayına sunulacağı kaydedildi. Eyaletin Hristiyan Demokrat Birlik Partisi (CDU) başkanı Erwin Teufel, "Yasanın amacı, siyasi sembol olarak algılanan türbanın devlet öğretmenleri tarafından kullanılmasının sürekli olarak yasaklanmasıdır" dedi. Kültür Bakanı Annette Schavan (CDU) ise "Türban sadece bir siyasi sembol değil, aynı zamanda kadınlar üzerindeki baskının işaretidir" şeklinde konuştu. Aynı yasanın diğer eyaletlerde çıkması bekleniyor.

Hangi Türban Ne Anlama Geliyor

(Hürriyet Gazetesi'nden bir okur mektubudur, 18 Mart 1998)

Üniversitelerdeki kimi çağdaş öğrenciler, türban takmanın da özgürlükler arasında yer aldığını düşünüp onların 'mücadelesini' desteklediklerini söylüyorlar.

Öncelikle sunu vurgulamalıyız ki, nasıl kapitalizmin insani hıce sayan yapısı zaman zaman kadını 'meta' olarak kullanıyorsa, seriatcılar da kadını 'propaganda aracı' olarak kullanıyorlar.

Türban konusunun ayrıntılarıyla ilgilenmeyen kişilerce dikkatten kaçmış olabileceğini düşünerek kimi bilgileri

aktaralım:

Türban, alninin ön kısmında bir iki parmak siper oluşturan biçimde takılmissa, bu kişiler **Naksi**...

Türban, alin kısmında ucundan hafif kıvrılıp basi çok siki saracak biçimde takılmissa, bu kişiler **Nurcu**...

Türban, yüzün her iki yanından hafif bolca aşağı düşecek biçimde takılmissa bu kişiler **Kadiri**...

Siyah carsaflı yüzün üçgen biçimde çok az bölümünün görüldüğü kişiler ise **Humeynici**...

Listeyi uzatmayalım, çağdaş gençlerin türban bayragına sopa olmasının gereği yok. İnsan kafasının içinde bir şey yoksa dışındaki bir şeyler kendisini ifade etmeye girer. Cumhuriyet kadını bunu asmıştır. Bir sorun varsa bu asmayanlardır.

El Ezher'den türban fetvası (Hürriyet 01.01.2004)

Mısır'ın başkenti Kahire'de önceki gün Fransa İçişleri Bakanı Nicolas Sarkozy'i kabul etmeden önce gazetecilere konuşan Seyid Tantavi, başörtüsünün dini bir zorunluluk olduğuna işaret etti, ancak Müslüman olmayan ülkelerin bu konuda yasak getirebileceğini söyledi.

Liberal görüşleriyle tanınan ve aşırı dincilerin tepkisini çeken Tantavi, Müslüman ülkelerde ve Müslüman olmayan ülkelerde yaşayan Müslümanlar için farklı kuralların işleyebileceğini söyledi. Müslüman olmayan ülkelerin Chirac'ın önerdiği gibi yasak koyabileceğini belirten Tantavi, "Bu onların hakkı, Müslüman olarak buna müdahale edemem" dedi. Tantavi, sözlerini şöyle sürdürdü:

"Müslüman bir kadın Müslüman olmayan bir ülkenin yasalarına uyuyorsa, bu durumda şeriat açısından, kadın için zorla uygulama statüsü geçerlidir. Bir Müslüman olarak Müslüman olmayanların benim işlerime karışmasına izin vermiyorsam, Müslüman olmayanların işlerine karışma hakkını da kendimde görmüyorum."

Dünyanın en büyük İslami gruplarından 'Müslüman Kardeşler' ise Fransız hükümetinin yasaklama planına şiddetle karşı çıkıyor. Grup açıklamasında, "Fransa Cumhurbaşkanı'nın dayandığı laiklik felsefesi çerçevesinde hicabın dini sembol olarak kabul edilmesi doğru değildir. İslami başörtüsü bir dini görevdir" dedi. Katar'daki yine İslam dininin önde gelen isimlerinden Şeyh Yusuf el-Karadawi ise İslami türbanın sembol olmadığını belirterek, "Aksine bu dini bir görevdir, namaz ve oruç gibi vazgeçilmezdir" diye konuştu. Fransa İçişleri Bakanı Nicolas Sarkozy ise Fransız Müslümanlar'ın Katolikler, Protestanlar ve Yahudiler gibi aynı haklara sahip olduğunu, yasanın sadece Müslümanları hedef almadığını söyledi. Sarkozy, "El Ezher Müftüsü'ne laik ve Müslüman olmayan ülkelerde hukuka saygı göstermenin görev olduğunu vurguladığı için teşekkür ederim" dedi.

Hatemi: "Saçma yanlış bir fetva"

Mısır'ın El Ezher Üniversitesi'nin, Fransa'daki türban yasağını savunan fetvası, Türkiye'deki dini çevrelerde fazla ciddiye alınmadı. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim üyesi Prof. Dr. Hüseyin Hatemi fetvayı, "Tamamen saçma bir şey" olarak niteleyerek, şunları söyledi:

"Bu fetvadan, 'Müslüman ülkelerde de türban mecburi tutulur' gibi bir ifade çıkıyor. 'Fransa yasaklayabilir çünkü Müslüman ülke değildir, Mısır yasaklayamaz çünkü Müslüman ülkedir' demek de yanlıştır. Çağdaş demokratik hukuk devletinde, herkesin inancına göre yaşama hürriyeti bir temel haktır. Ta ki, kamu düzenine zarar verene kadar. Hukuk devletinde ben, o hakkın doğru olup olmadığına bakmam. Kamu düzenini bozduğunda sınırlarım, gerektiğinde yasaklarım." İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim üyesi Prof. Dr. Zekeriya Beyaz da, "Fetva ile sadece gayrimüslim ülkelerde türbana yasak konulabileceği açıklanmış. Bu görüş ve fetvalar yanlış ve hayat dışı" dedi.

Görüldüğü gibi, bir Arap ülkesi olan ve Arap peygamberi Muhammed'in Arapça Kur'an'ını ve Arapların dini olan İslamiyeti Türklerden daha iyi yorumlayabilecek bir ülke olan Mısır'ın fetvasına, uyduruk Türk müslümanlığı karşı çıkıyor. Bu da İslamiyet dininin ne kadar anlaşılması zor ve kargaşa dini olduğunu gösteriyor. İslamiyet dininde neyin ne şekil, ilde yapılacağı hâlâ belli olmadığına göre bu dine inananlar çok şey kaybediyor ve zarar görüyor.

Fransa'da 12 yaşında bir Türk kızı, türban taktığı için okuldan atıldı

Fransa'nın Strasbourg kentinde, 12 yaşındaki bir Türk kızının türban taktığı için okuldan atıldığı bildirildi. Strasbourg İl Eğitim Müdürlüğü, Alsace bölgesindeki "Charles Welsch" adlı ortaokulda eğitim gören genç kızın, derslere türbansız girmeyi reddettiği için okulla ilişkisinin tamamen kesildiğini açıkladı.

Fransa'da hastanelerde türban yasağı yürürlükte
Hürriyet 05.03.2005

İlk ve orta dereceli devlet okullarda dini simgelerin kullanımını yasaklayan Fransa'da, devlet hastanelerinde görevli personelin dini ifade eden işaretler taşıması yasağı da resmen yürürlüğe girdi.

Geçen yıl çıkan yasanın ardından okulların açılmasıyla bu alanda devreye giren yasak, Sağlık Bakanlığı'nın 2 Şubat tarihinde yayınladığı öğrenilen genelge ile uygulanmaya başladı. Sağlık Bakanı Philippe Douste-Blazy tarafından imzalanan ve dün basına sızan genelgede, 'Hastanelerdeki memurların bağlı bulundukları dini ifade eden işaret taşımaları, görevlerine yönelik sorumluluklarına aykırıdır' ifadesi yer aldı. Genelgede, hastanın, istediği hastane ve doktoru seçebileceği de vurgulandı.

Teslime Nesrin

[Teslime Nesrin ile yapılan röportaj](#)
[Bir Kadın Yazgisi](#)

Banglades'li yazar Teslime Nesrin, '90'li yıllar boyunca adından çok söz edilen ve asiri dinciler tarafından ölüme mahkum edilen bir yazar. Cumhuriyet Kitap Klubu-Cumhuriyet Kitapları dizisi içinde iki kitabı birarada yayımlanan Teslime Nesrin'le ilgili bir söyleşi sunuyoruz aşağıda. Söyleşi gerçekleştiren New York'lu humanist bir yazar olan Warren A. Smith, bu sıralar çağlar boyunca tanrıtanımaz olarak tanınan unlu adlarla ilgili bir yapıt derliyor. Yazar bu yapıta "Who's Who In Hell - Cehennemde Kim Kimdir?" adını verdi. Warren A. Smith söyleşi İsveç'te Teslime Nesrin'in gizli yaşadığı bir yerde gerçekleştirmiş ve Ottawa'da çıkan "Humanist In Canada" adlı aylık dergi 1998'de yayımlamıştı.

WARREN A. SMITH

Yazınla ilginiz ne zaman başladı?

- Çocukluk yıllarımda ilk kez şiir ve öykü yazmaya başladım. Yerel gazetelerde ve edebiyat dergilerinde başlayan yazın serüvenim, ulusal nitelikli bir gazetede yazılarımın sürüp-gitti. 1979-1983 yıllarında tıp fakultesine giderken, Senjuti-Karanlıktaki Işık adlı bir edebiyat dergisinin editorlugunu yapıyordum. Doktor çıktığım sıra, kırsal bir yorede görev almıştım. İşte bu dönemlerde, 24 yaşındayken ilk şiir kitabım yayımlandı. Jinekoloji doktoru olarak çalışırken, bir yandan da, bir gazetede haftada 6 kez sütun yazısı yazıyordum.

- Gazete yazılarınıza nasıl tepki gösterildi?

- Hem sevilen hem de nefret uyandıran bir uğraştı o yazı serüvenim.

- Neden nefret ediyorlardı?

- Nefret tepkisi, dogal olarak yobazlardan geliyordu. Birkac kez basini hocalarin cektigi kalabaliklar, gazete binasina saldiri. Yazisleri yonetmenim kesinlikle arkamdaydi ama, bana artik dini konulara deginmeme uyarisinda bulunmak zorunda kaldi. Patlak veren gerilime karsin, beni destekleyen yogun bir okur kitlesi vardi.

- Bati'da bircok kisi sizi sosyal adalete, kadin ozgurlugune adanmis bir simge yazar olarak sever. Bu direnme coskusunu nasil esinlendiniz?

- Musluman bir ailenin cocuguydum. Komsumuz olan Hindu'lara, koktendinci yobazlardan gelen saldirilar, beni cok uzardi. Daha sonra kacmak zorunda kalan Hindu komsularimizin evlerine yobazlar yerlesince, dinin karanlik bir yani olduguna inanmaya baslamistim.

- Jinekolog olarak kac bebek dunyaya getirdiniz?

- Belki birkac bin. O siralar yazmayi da asla ihmal etmedim. Ilk kez, Hindistan'da, "Niubachita" adli sutunda yazdigim yazilara "Ananda Odulu"nu verdiler. Yazinsal bicim ve icerik acidan benim radikal bir cizgide olusum, ozellikle kadin bir yazar olusum genis ilgi uyandirmisti. "Lajja" adli romanim cikti o donemlerde. Hindu inancinin "Krisna"dan hemen sonra gelen Tanrasi "Visnu"yu ele almistim. Bu yorede yuzlerce yil once yapilan "Babri" camiini ve birkac yil once Hindu"larin saldirisiyla yikilan bu caminin oykusunu anlatiyordum. Kitabim cikar cikmaz, varolan tum nefret firtinasinin kokeninde hep dinlerin yer aldigini belirtmem yuzunden, Habibur Rahman adli bir hoca kelleme isteyen bir fetva cikarmasin mi?.. Kisacasi o romanim gavur urunu ilan edilmisti.

- Sokak mitingleri nasil basladi?

- Bir ara Fransa'ya cagriliydim. Donuste beni "kafir" ilan eden Banglades'li yobaz hocanin karsisina dikilip, agir elestiriler savurmak zorunda kaldim.

Binlerce yil once yazilmis, kimsenin anlamadigi dinsel buyrukların cagdisi oldugunu soyleyince kiyamet kopuverdi. Hemen her gun hocalarin orgutledigi yobaz mitingleri baslayiverdi. Dunyanin dort bucagindan Bati medyasi, Banglades'e akin etmeye baslamisti.

- Korkup, sindiniz mi?

- Bu kara cahillerden hic korkmadim ve bunlara asla odun vermeme karari aldim. Hepsini tiksindiren kisilerdi bu fanatiklerin.

- 1994 yilinda hukümet sizi mahkemeye verdi, degil mi?

- Hukümet yobazların cizgisini izleyerek, benim halkın dini duygularını incittigim gibi sahane bir bulusla, pesime dustu. Iste bu sira, degisik dostların evlerinde saklanarak yasamaya basladim. Banglades için cok buyuk para olan 5 bin dolarlık bir odul koyuldu basima. Bir ara babamın muayenehanesini de yiktılar yobazlar.

- Peki, aileniz ne yaptı?

- Ailem tumuyle arkamdaydi. Hemen her birey destekliyordu ailede. Tum ulkede yasam durmus, sokaklar yobaz mitingleriyle gecilmez olmustu. Bazilari 300 bin kisilik bu fanatik mitinglerinde, surekli olarak kelleme istendi. Tam 60 gun gizlenerek yasamak zorunda kaldim.

- 60 gun sonrasi ne oldu?

- Bazi Banglades'li aydinlar buyuk yardimlar yaptilar. Avrupa Birligi, bana cagrida bulundu. Amerikan hukümetinin de yakin ilgisini belirtmeliyim. Bizim hukümet sonunda, yurttan ayrilip, Avrupa'ya gitmeme razi oldu ve ayrildim.

- Disarda da sizi polisler koruyor mu?

- Buyuk topluluklar karsisinda konustugum zaman, beni polis koruyor. Ornegin, Ingiltere'de Nottingham'da universitede konusma yaparken, murteci ogrenciler bana saldirdilar. Montreal'de Concordia Universitesi'nde de saldirgan bir yobaz topluluguyla karsilastim ve polisin uyarisiyla, konusmami kesip, ayrildim Kanada'dan. Michigan ve Harvard Universitelerinde, bir tepki olmadı ama

polis beni korumaya almisti. Cok buyuk insanlik gordum Isvec polisinden .

- Isvec'teki ilk gizli evinizi PEN orgutu bulmustu degil mi?

- Bothnia Korfezi denen suskun bir yorede, ozellikle bir yazar icin cok gereksinilen bariscil bir yere kavustum. Gecirdigim ruhsal deprem, yurdumdan uzaklara zorlanisim beni cok sarsti. Zor bir yasama adim atmistim. Ama PEN'deki dostlar beni asla yalnız bırakmadılar.

- Simdiye kadar toplam 17 kitabınız yayimlandi. Doktorlugu da biraktiniz. Hangi odulleri aldiniz simdiye kadar?

- 1994'te Isvec'te "Kurt Tucholsky Odulu"nu verdiler. Tucholsky adli unlu aydin. Nazilerden kacarak, Isvec'e gelmistti. Ayni yil, "Sakharov Dusunce Ozgurlugu Odulu"nu aldım. Avrupa Parlamentosu Baskani Klaus Hansch, "kadina adanan ve hosgoruyu yucelten bir yazar" olarak bana bir plaket verdi. 1995'te Fransa'da Nantes adli kentte de ozguluge katkimi onurlayan bir odul verildi ve bir kitabim altin yaldizli bir cerceveyle, kent belediye binasinda sergilendi. 1995 yilinda, Paris'te, "Insan Haklari Odulu"nu, Isvec'te Uppsala Universitesi'nden "Monismainen Odulu"nu verdiler. Meksika baskentinde yapilan "Dunya Humanistler Kongresi"nden de "Onurlu Humanist Odulu" verildi bana.

- Yazar dostlarinizdan mektup aliyor musunuz?

- Basta Salman Rusdu, yiginla destek veren yazar var bana. Rasid Mimoni, Bernard-Henry Levy, Philippe Sollers, Nadine Gordimer, Bat Ye'or, Leila Sabar, Rada Ivekovic, Pierre Martens, Susan Sontag, Erik Loest, Elfriede Jelinek, Muhammed Sukri, Irene Frain, Amishov Gosh gibi unlu adlar beni hep gonendirmistir.

- Kendi ulkeniz Banglades'te size esin gucu veren adlar kimlerdir?

- Iki buyuk deneme yazari aklima geliyor. Ikisi de laik ya da tanritanimaz bireylerdi. Birinin adi Anoradasankar Roy, digeri ise Sibnarayon Roy.

- Fransa'da buyuk dostluk gordunuz degil mi?

- Medya buyuk bir ilgi gosterdi bana. Aydinlari dostlugunu asla unutmayacagim. Bazi oyun yazarlarinin yaptirlarina konu bile oldum.

- Degisik konferanslarinizda hangi konulari ele aliyorsunuz?

- Nesirim, siirim temel konular. Hemen ardindan kadinin Islam'daki cekisini dile getiriyorum. Islam'da Seriat yasalarini degistirmedikce, hicbir reform girisiminin yararli olmayacagini savunuyorum. Tepede kumelenmis dinsel odaklari, erkek-egemen kulturun ana sorun oldugunu anlatiyorum. Kadini pacavra gozuyle goren kurallari irdeliyorum hep. Cogunlugu kara-cahil olan Banglades halkinin icinde okumus kadinlar bile, kisir donguden kurtulamaz. Bu azinlik ust duzey sosyete de bile, kadin diplomayi zengin koca bulmak dogrultusunda kullanir ve eninde sonunda, solugu mutfakta alir. Ya da cocuk makinesi olmakla gecer yasamlari. Ailenin reisi hep erkektir.

- Kitapliginizda Kuran gozume ilisti. Sizin kutsal kitabi iyi bildiginizi duydum. Ne dersiniz?

- Yillarca okudum kutsal kitabi. Okudukca aklım karisti. Okudukca Tanridan kuskulanmaya basladim. Genc kizlik yillarinda kitapta izledigim akil almaz celiskileri anneme gosterirken, "aman kizim sakın sorma, sadece inan" derdi. Kadin erkek iliskileri, evlilikle baglamli ilkellikler, Musluman olmayanlari gavur diye vurgulanmasi, kafir sayilmasi, bana hep pes dedirtmistir. Ozgur inanci reddeden, yasaklayan, kisitlayan bir ogreti vardi her satirda.

- Uzak ya da yakin bir gelecekte, Banglades'te mutlu bir yasama doneceginizi dusluyor musunuz?

- Kellemin istendigi bir diyarda, o mutlu yasami bulacagimi sanmam. Yazma yetimi engelleyen, ozgurlugumu yok eden, yobaz egemenligi altindaki o ortama donemem artik.

Ceviren: Engin Askin

Bir Kadın Yazgısı

"Bothnia Korfezi denen suskun bir yorede, ozellikle bir yazar icin cok gereksinilen bariscil bir yere kavustum. Gecirdigim ruhsal deprem, yurdumdan uzaklara zorlanisim beni cok sarsti. Zor bir yasama adim atmistim. Ama PEN'deki dostlar beni asla yalnız biramadilar.Nefret tepkisi, dogal olarak yobazlardan geliyordu. Birkac kez basini hocalarin cektigi kalabaliklar, gazete binasina saldirdi. Yazisleri yonetmenim kesinlikle arkamdaydi ama, bana artik dini konulara deginmeme uyarisinda bulunmak zorunda kaldi. Patlak veren gerilime karsin, beni destekleyen yogun bir okur kitlesi vardi."

(Teslime Nesrin)

ONER YAGCI

"Bir Kadin Yazgisi" adli bir kitap yayimlandi (*).

Yazari Teslime Nesrin.

"Teslime Nesrin kim?" diye sorunca, belleksizligin egemen oldugu bir toplumun insanlari oldugumuz geldi aklima. Yayinevi de bunu dusunmus olmal ki, "Yayinevinin Tanitmasi ya da Tanistirmasi" baslikli bir aciklama koymak zorunlulugunu duymus:

"Teslime Nesrin, 1962 dogumlu ve Bangladesli bir tip doktoru..."

Cagrisim yapmadiysa devam edelim:

"Yazilari nedeniyle hakkında fetva cikarilmis ve... ulkesinden, yakinlarindan ayrilmak zorunda birakilmis bir yazar..."

Salman Rusdi'ye uygulanan olum fermani olayinda oldugu gibi cagimizin ayiplarindan; insan hakki, yasa ve hukuk tanimaz bir bagnazligin, insana ve yasama yaklasiminin gostergelerinden biri. Dusunmeyi ve sorgulamayi yasaklayan, dusunen ve sorgulayanlar icin "fetva" cikarmayi hak belleyen koktendinciligin yuzyilimizin son donemlerindeki hedeflerinden biri. O, yasama bicimiyle ilgili dusunceleri aykiri bulundugu icin olumle bulusturulmak istendi.

Sakli-kacak (1994'e kadar) ve surgun (1994-1998 arasinda Isvec, Berlin ve Amerika Birlesik Devletleri'nde) yasaminda hakkindaki olum fermanina boyun egmedi, insan haklari savunuculugunu ustlendi, 1998'de ulkesine donduyse de, hakkında surdurulen kampanyalardan ve "fetva"dan kurtulmak icin bu yilin basinda yeniden Isvec'e dondu ve yazarligini surdurdu.

Bir kadin Teslime Nesrin; kendisine uygun gorulen yazgiya boyun bukmeyen, onu degistirmeye calisan bir kadin.

Bu yazar Teslime Nesrin; yazdiklarinda dusunce ozgurlugunu, yasam ve insan haklarini savunan bir yazar.

Elimizdeki kitapta da kadini, kadinlari sorununun anlatiyor; boyun bukmeyen yazgilarina karsi cikan kadinlari...

Teslime Nesrin'in "Bir Kadin Yazgisi" ve "Secenek" adli iki anlatisinin yer aldigi bu yapitinda, Dogu-Islam toplumlarindaki kadin yazgisini okuyoruz.

Kadinlarimizin yasadiklari

Bangladesli bir yazarin anlattiklarinin bizim kadinlarimizin yasadiklariyla, daha dogrusu bizim kadinlarimize yasatilanlarla, yazgi kilinmak istenenlerle nasil da ortustugunu goruyoruz. Sanki Anadolu kadinlari var bu anlatilarda. Nazim Hikmet'in "Kuvayi Milliye Destani"nda "Kadinlarimiz" diye siirlestirdigi kadinlarimizin:

"Ve kadinlar/ bizim kadinlarimiz:/ korkunc ve mubarek elleri,/ ince kucuk ceneleri kocaman gozleriyle/ anamiz, avradimiz, yarimiz/ ve sanki hic yasamamis gibi olen/ ve soframizdaki yeri/ okuzumuzden sonra gelen/ ve daglara kacirip ugrunda hapis yattigimiz/ ve ekinde, tutunde, odunda ve pazardaki/ ve karasabana kosulan/ ve agillarda/ isiltisinde yere sapli bicaklarin/ oynak agir kalcilari ve zilleriyle bizim olan kadinlar/ bizim kadinlarimiz..."

"Bir Kadin Yazgisi"nda, babasinin, "iyi bir evlilik yapmasi icin hicbir fedakarliktan" kacinmadigi bir kadin anlatiliyor.

Gerçekten de baba, adı Hira olan kızına, "Yakışıklı bir fizige, iyi ahlaka sahip olan, alkole bağımlı olmayan, kız pesinde kosmayan, iyi bir ismi olan bir koca" bulmak için hiçbir fedakarlıktan kâcınmamıştır.

Hira, "beyaz bir tene, düzgün bir burna, badem gibi iri gözlerle, ince dudaklara, ortanın üzerinde bir boya, belinin altına kadar uzanan gür saçlara" sahip olan, liseyi yeni bitirmiş, "ancak milyonda bir bulunabilecek" bir kızıdır. Bir yandan okumak, bir yandansa güzelliği nedeniyle kendisini tek başına okula bile göndermeyen ailesinin baskısından kurtulmak için evlenmek istemektedir.

Bir gün, hiç görmediği, hiç konuşmadığı Altaf adlı biriyle sözleri kesilir. Çevresindekiler ne kadar şanslı olduğunu söylemek için birbirleriyle yarış ederler.

Bir devlet kurumunda mühendis olan Altaf, Dakka'nın en lüks semtlerinden Gulsan'daki kendi görkemli evinde oturmaktadır. "Güzel insanlara hiç ilgisiz kalmayan" Hira, yakışıklı Altaf'la evlendikten sonra dükirlikli yaşamaya başlar, çünkü Altaf iktidarsızdır ve bunu kabul etmemektedir.

Hira'nın yasami evde tutsaklık gibidir. Zamanını yatak odasında geçirmekte ve kocası onun evin temizliğinin, hizmetçilerinin, yemeklerinin denetlenmesi işini üstlenmesi için zorlamaktadır.

Annesi ona hep, "İyi bir esin görevlerinden biri de, kocasının evini güzelliğiyle süslemek, parlak kişiliğiyle evin mutluluğunu, kocasının ailesinin saygınlığını pekiştiren bir simge olmaktır." demistir ama Hira, bu evde var olma nedenini sorgulamaya başlar:

"Altaf'i mutlu etmek için vardım, hem moral hem fiziksel mutluluğunu sağlamak; ailesinin de onencini, saygınlığını korumaya katkıda bulunmak... Peki benim mutluluğumu kim sağlayacak?.."

Hira'nın savaşı

Bu sorgulama sonucunda eğitimini sürdürme tasarısından vazgeçer ve kapatılmış bir yaşam sürmek zorunda kalır. Çevresindeki tüm kadınlar "tüm yaşamlarını, titizlikle, bağlı oldukları erkeği hoşnut etmeye adanmışlardır." Ve Hira da öyle yetistirilmiştir ama "birlikte yaşamak zorunda bırakıldığı" adamın tutsağı olmayı onuru kabul edememektedir.

İktidarsız bir kocanın koynunda geçmeye başlayan uykusuz gecelerden, kendini dine vermiş bir kayıncıdan çekilmezliğinden başka bir şey olmayan yaşamından hoşnut değildir. Kocası, cinsellikle ilgili bir sorunu olduğunu kabul etmemekte ve Hira, yalnızlık içinde allak bullak olmaktadır.

Anlatının bundan sonrası Hira'nın girdiği savaşı, doktora gidisini, cinselliğin ne olduğunu anlayışını, kocasından dayaklar yiyişini, evinden kaçışını, kendi ailesinin onu ayıplayıp geri göndermesini, tekrar kaçıp bir işte çalışmaya ve kurtuluş için adımlar atmaya başlmasını anlatmakta ve özgürlüğün, özgürlük için savaşmanın en yüce değer olduğunu vurgulamaktadır.

Bu savaşının sonunda, anlatının son satırlarını oluşturan ask. Hira'nın özgürlüğü yakaladığının da habercisidir:

"Kimse ona sarılmamı, onu kendime çekmemi engelleyemezdi. Kimse ve hiçbir yasa. Beni uzun zamandır kemiren yoksunluğun, nihayet yumuşamaya, bedenimi terk etmeye başladığını duyuyordum. Susuzluğumu gidermenin çok kolay -bu kadar basit!- olacağı başka bir dünyaya giriyordum."

"Secenek"

Kitabın ikinci anlatısı ise "Secenek" adını taşıyor.

İki kızkardeşin birbirine yazdığı mektuplarla insanlığın yüzlerce yıldır çözemediği kadınların ezilmesi sorununun ve yaşam biçiminin sorgulandığı bu anlatı da, Doğu toplumlarındaki kadın olayını sergiliyor.

Bu anlatıda karşılaştığımız gerçeklik de ülkemizdeki kadın gerçekliğiyle ilginç bir biçimde örtüşüyor.

Dünyanın çeşitli ülkelerini görüp de oralarda öğrendikleriyle kendi ülkesinin yaşamını karşılaştırıp çağdaş bir yaşam biçiminin hakkı olduğunu düşünün, bu düşüncesini gerçekleştirmek için cesur adımlar atan bir kızın yaşam deneylerini aktaran "Secenek", aynı zamanda dinsel bir yaşam biçiminin kısıkları altında, baskınlarla koretilen başka yaşamları da buyutec altına alıyor.

Orneğin, "Erkekler beni hep şasirtacaklar! Evlenmeden önce yığınla kızla birlikte olurlar, sonra da kadınlarının yasantisindeki ilk erkek olmamayı katlanılmaz bulurlar. Neden Nupur, bana açıklasana! Kızlık onlar için neden bu denli bağlayıcı!" düşüncelerinin toplumumuzdaki "bekaret" konusuyla

ayniliğini kim yadsıyabilir?

Ask konusundaki su düşünceler de günümüzün gerçekliği değil mi?:

"Yaşamımın bir bölümünde, yalnızca askın bana özgürlük ve mutluluk getirebileceğini düşündüğümü söylemeliyim. Herkes gibi ben de ask tutkunuydum. Ama anladım ki bizim toplumumuzda, ask, erkeklerin kadınları ağlarına düşürmek, iktidarlarını dayatmak, yaşam boyu kendilerine hizmet etmelerini sağlamak için kurdukları bir tuzaktan başka bir şey değil."

Orneğin, "Kayıp kız, erkeklerle fazlaca görüşen kızıdır! Bunun tek bir anlamı var, erkekler doğru yoldan çıkmazlar. Ote yandan, ülke bir bastan bir basa erkeklerin bu kayıp kızlarla karşılaşabilmeleri için ayrılmış yerlerle dolu... Ama yerlere giden kızlarla sık sık görüşen erkekler yoldan çıkmış sayılmıyorlar..." düşüncelerinin bizim toplumumuza yabancı düşünceler olduğu söylenebilir mi?

Ya bosananlarla ilgili gerçeklik?

Sinava girecek olan kızın başarısı için duaya gereksinmesi vardır ve dua üfleyen Hoca ile karşılaşan kızın duyguları şunlardır:

Hoca ellerini basıma koydu, sonra omuzlarına, sırtıma indirdi, beni kendine bir an çekerek. Kuran'dan birkaç ayet okuyarak üzerime üfledi. Bir yaprak gibi titriyordum, kendimi onun kollarında hapsolmuş hissetmek kötü bir duyguydu. Saclarıma içine çekiyordu sanki. Soluk almaya cesaret edemedim... Yeniden elleri üzerimde gezindi, sırtımdan kollarıma, kollarımdan göğsüme uzandı, orada bir süre hareketsiz durdu. Söyle mirildandığını isittim: Allah'ın saflığı iste burada duruyor, bir gün bu saflık uçup gidecek, sen yolunu sasırtmalarına izin verme!.."

Bir ticaret alanı:

Dinin ticaretle ilişkisini belirleyen "Din, şu sıralarda parlayan bir ticaret alanı... Dinle yakından ilgilenen insanların daha bencil olduklarını düşünebilir miyiz? Belki de insanları bencil yapan dindir" düşüncelerinin ciglıga donustugu bir ülke yalnızca Banglades midir?

"Bir Kadın Yazgısı" adlı kitabın ikinci anlatısı olan "Secenek"ın, içinde bulunduğumuz yasama koşullarına denk düşen sorunlarla iç içe bir yapıt olarak okunmaya değer bir anlatı olduğunu vurgulayarak son satırlarındaki bir çağrı ile noktayı koyalım:

"Yaşamda gerçekten bir dosta, yanında kendini iyi hissedeceğin birine ihtiyaç var... Beni ilgilendiren tek kişi sensin, sen benim gerçek dostumsun, bir anneden, bir kardesten daha yakınsın..."

(*) Bir Kadın Yazgısı - Secenek/ Teslime Nesrin/ Ceviren: Bulent Berkman/ Cumhuriyet Kitapları/ Mart 1999/ 192 s.

Kaynak: Cumhuriyet Kitap 04/06/99

Avrupa'da başını açan İranlı bayan aktivist Nobel ödülü aldı..

Ebadi: Başımı açtım ama korkmuyorum

Son günlerin dünya çapında en önemli haberlerinden birisi:

Başımı açtım ama korkmuyorum

Nobel Barış Ödülü'nü kazanan İranlı Şirin Ebadi'ye Paris'te şu soru yöneltildi: "Başınız açık. İran'a dönmekten korkmuyor musunuz?"

Ebadi'nin yanıtı: "Hayır korkmuyorum. Başıma gelecekler umurumda da değil. Kadının örtünmesi konusunda İslam yeniden yorumlanmalı."

NOBEL Barış Ödülü'nü kazanan İranlı insan hakları avukatı Şirin Ebadi (56), son üç gündür en çok bu soruyla karşılaşılıyor: “İran'da mecburen kapanıyorsunuz. Ödülü kazandıktan sonra Paris'te düzenlediğiniz basın toplantısında ise başınız açıktı. Bir mesaj mı vermek istiyorsunuz? Dönünce başınıza geleceklerden korkmuyor musunuz?”

Şah döneminde, henüz 27 yaşındayken İran'ın ilk yargıcı olan ancak İslam devriminden sonra “kadına aykırı” diye görevinden indirilen Ebadi, Newsweek dergisine yaptığı açıklamada, sıkça sorulan soruya şu yanıtı veriyor:

“İran'da geçerli yasalara göre kadının örtünmesi gerekiyor. Ben de kapanıyorum. Ancak İslam'ın daha ilerici bir şekilde yorumlanmasıyla bu durumu değiştirebiliriz. **Bana göre, örtünüp örtünmemek kadının bir birey olarak kendi vereceği karara bağlıdır.**”

"Paris evim değil İran'da öleceğim"

Newsweek'in sorusu: “İran'a dönünce neler olabilir. Korkmuyor musunuz?”

Ebadi'nin yanıtı: “Herşey o kadar çabuk gelişti ki, bunu düşünecek fırsatım olmadı. Korkmuyorum, ayrıca başıma ne geleceği o kadar umurumda da değil. Geri döneceğim, çünkü İranlıyım ve ülkemde ölmek istiyorum. Hasta ve yaşlı bir annem var. Paris'te olduğum zaman, Fransız Devrimi sayesinde bütün hakların tadını çıkarıyor ve mutlu oluyorum ama, orası benim evim değil.”

Kaynak: Hürriyet, 13.10.2003

Görüldüğü gibi, Dünya'da Nobel ödülü, İslamiyet'in kadınlara uyguladığı zulmü vurgulamak amacıyla da olabilir, islam toplumunda mecburen başını örten ama çağdaş bir toplumda Kuran'daki saçmalığa karşı gelerek başını açan bir kadına veriliyor.

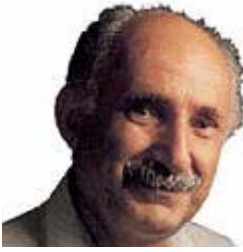
Ebadi, "Kur'an, kadının başını örtüp örtmemesine karışamaz" demek istiyor.. "Örtünüp örtünmemek kadının bir birey olarak kendi vereceği karara bağlıdır." diyor..

İran, gerçek islamiyetin uygulandığı bir ülke olmakla birlikte orada da Dünya kamuoyunun etkisiyle bazı yumuşamalar başladı. Ebadi, İran'a dönmekten söz edebiliyor. Ayrıca, İran'da kadınların erkeklerin futbol maçlarına girmeleri de son zamanlarda mümkün oldu. Ayrıca, yabancı bir erkekle sevişen bit İran'lı kadını da taşıyarak idam edemediler.

Kim ne derse desin, İslam gittikçe sulanacak ve ileride bugünkü kadar bile hükmü kalmayacaktır. Tüm islam ülkeleri Türkiye'nin bugünkü durumuna benzeyeceklerdir birgün.. Umarım, Türkiye de o zaman gerçek bir Avrupa ülkesi gibi olur.

<http://www.islamiyetgercekleri.org/index.html>

23.04.2006

TURAN DURSUN (1934-1990)

Sivas'ın Şarkışla ilçesinin Gümüştepe köyünde 1934 yılında doğdu. İmam olan babası, daha o doğmadan "Basra'da ve Kufe'de bile görülmeyecek bir alim" yapma sevdasında idi onu. İlkokula göndermedi. Çocukluk hayatı şeyhlerin ve din hocalarının yanlarında çeşitli tekke ve dergahlarda geçti. O yıllarda Turan Dursun' un en büyük amacı babasının belirlediği bu amaca hızla ulaşmaktı. Birkaç yılda öğrenilecek dersleri bir- iki ayda öğreniyordu. Sırf İslam bilgileri çok iyi olan Kürt hocalardan ders alabilmek için üç-dört ayda çok iyi denilebilecek ölçüde Kürtçe öğrendi. "sarf" ve "nahv" denilen Arapça grameri çocuk yaşta öğrendi, hem 11. ve 12. yüzyıl Arapçasını hem de 7. ve 8. yüzyıl Arapçasını bilirdi. onyediyine yaşına geldiğinde İcazeti almış ve Kazviniyi okumuştı.

Diyanette müftü olabilmek için İlkokulu dışarıdan bitirdi. İlk olarak köy imamlığı yaptı. İstanbul Çarşamba'da Üçbaş ve İsmailağa medreselerinde hocalık yaptı. 1958-1965 yılları arasında Tekirdağ, Gemerek, Türkili, Altındağ ve Sivas' ta Müftülük yaptı. Atatürkçü ve şeriatın katı kurallarına ters davranışları nedeniyle İslamcı çevrelerde yadırgandı. Müftülükleri sırasında bu nedenlerle sürgünleri oldu. 60'lı yıllarda aydın müftü olarak kamuoyunda yankılar getirdi. Kendi deyişiyle İslama olan inancını yitirdikten sonra 1965 yılında müftülüğü bıraktı.

Turan Dursun' u, neredeyse ömrünü adadığı İslam' dan uzaklaştıran baş neden, aklının imanına üstün gelmesidir.Ömrünü İslamla içi içe geçiren bir insanın bunu başarmasının ne kadar zor olduğunu tahmin etmek güç değildir. Onu böylesine büyük kılan belkide en önemli şey budur. Turan Dursun' u İslamdan kopartan başlıca deneyimlerini şöylece sıralayabiliriz:

- 1)İnsanlık tarihinin bilinen en eski efsanesi olan Gılgamış Destanı' nı okuduktan sonra, Tevrat' a ve ondan sonra da Kuran' a geçen Nuh Tufanı efsanesinin kökeninin çoktanrılı ilkel Sümer Uygarlığı olduğuna kanaat getirmiştir.
- 2) İncil ve Tevrat' ı okuduktan sonra, Kuran' daki pek çok ayetin bu kitaplardan kopya edildiğine kanaat etmiştir.
- 3) Sinop'daki görevi sırasında marksist bir öğretmenden edindiği kitaplar sayesinde Tarihi Materyalizm ve Diyalektik Materyalizm Felsefesi ile tanışmış, ancak komünist olmasa bile bu felsefelerden etkilenmiştir.
- 4) Kemalist düşünceye yakın olması nedeniyle hiç bir zaman bağnaz İslami kesimlerin yoluna girmemiştir.
- 5) Kuran' daki gerek akıl dışı ayetleri, gerekse de birbiriyle çelişkili ayetleri, gerçekliğe olan aşkı imanından üstün geldiği için görebilmiştir.

Turan Dursun, Diyanet' deki görevinden ayrıldıktan sonra 1966 yılında TRT'de dini içerikli programlarda görevi aldı. On yıl bu görevine devam ettikten sonra gene TRT'de prodüktör olarak "Başlangıcından Bu Yana İnsanlık", "Vergi Programı", "Akşama Doğru" gibi programlar yaptı.

TRT'den emekli olduktan sonra "Kur'an Ansiklopedisi"ni 1987 yılında bitirdi. 1989 yılında haftalık 2000'e Doğru Dergisi' nde yazı yazmaya başladı. Bu sitede yer alan pek çok yazısını

da bu dergide yazdı. Bu yazıları nedeniyle İslami çevrelerden çok büyük tepki aldı. Süleyman Ateş, Yaşar Nuri Öztürk gibi pek çok İslamcıyı kalemiyle yanıtlamasını bildi. Hiç biri o hayatta iken karşısına çıkamadılar.

Böylesine kuşatılmış bir durumda onun çevresinde çok az sayıda destekçisi vardı. İlhan Arsel ve kitaplarını yayınlamayı kabul eden Doğu Perinçek bunlardandı (*Turan Dursun yazdığı yazıları kitap haline getirmek için pek çok yayınevini dolaştığını, yayınevlerinin böyle bir kitap yayınlamaya cesaret edemedikleri için teklifini kabul etmediklerini söylemiştir. Sayın Doğu Perinçek bunu kabul eden yegane kişi olarak, Turan Dursun gibi bir aydınlanma savaşçısını kitapları ile Türkiye kamuoyuna kazandırdığı için burada kendisini kutlamayı borç biliriz.*)

Turan Dursun yazdıklarının bedelini canıyla ödeyebileceğini bilmiyor muydu? Bu soruya yanıt olarak Hasan Yalçın' a şunları söylemişti: **"Rahat yaşamak uğruna gerçeği mezara mı götüreyim; halka gerçeği anlatmak uğruna ölümü mü göze alayım?"** Turan Dursun bir aydınlanma savaşçısı olarak yanıtladı soruyu. Ve o anda ölümü yendi. Ölümün ötesine geçti. Ölüm, Turan Dursun' u daha da büyüttü. Yazdıklarının uğruna yaşamını feda etmiş olmasının büyüyle daha çekici hale geldi. Adı, ölümsüz aydınlanma kurbanları arasına yazıldı.

Turan Dursun' un kitapları, onun ölümünden sonra yayınlanabildi. İlk kitabı, ölümünden iki ay sonra yayınlanan Din Bu 1 adlı kitabı idi.

CİNAYETİ VE DAVASI

Turan Dursun, 4 eylül 1990 tarihinde İstanbul -Koşuyolu' ndaki evinin yakınlarında teröristler tarafından tabancayla vurularak öldürüldü. Oysa onun kalemi ve kitapları dışında hiç bir silahı yoktu. Öldürüldüğü günün ertesinde İran radyolarından sevinç çılgınlıkları yükseldi. Türkiye' deki İslam savunucuları da rahat bir nefes aldı.

Öldürüldüğünde yetişkin üç çocuk babası idi. Cinayet sonrasında Turan Dursun'un evinde kütüphanesinin raflarında duran çok şeyin kaybolduğu anlaşıldı. Yatağının üzerine ise "Kutsal Terör Hizbullah" kitabı bırakılmıştı. Yakınları kitabın Dursun'a ait olmadığını, eve giren kişiler tarafından bir "mesaj" olarak bırakıldığını söyledi.İstanbul Emniyet Müdürlüğü, evde polislerin arama yaptığını doğruladı ancak "arama tutanağında kitaplıktan alınanlar yer almadı.

Cinayetle ilgili operasyonda yakalanıp tutuklanarak DGM'ye çıkartılan 15 sanık ilk oturumda tahliye edildi. Ardından cinayetle ilgili İstanbul DGM'de iki ayrı dava görülmeye başladı.

Davalardan birinde örgütün üst düzey yöneticileri Kudbettin Gök, Mehmet Ali Şeker, Mehmet Zeki Yıldırım, Ekrem Baytap'ın da aralarında bulunduğu 25 sanık yargılanıyordu. Bu dava sürerken 1996 yılının Mart ayında İslami Hareket Örgütü lideri İrfan Çağırıcı yakalandı. Çağırıcı ve 12 arkadaşı da DGM'de yargılanmaya başladı. Ancak iki iddianamede birbiriyle çelişen unsurlar dikkat çekiyor.

İlkinde Gök ve Şeker'in terkettikleri araçta bulunan Lama marka tabancanın Turan Dursun'un öldürülmesinde kullanıldığı belirtiliyor. İkinci iddianamede ise cinayetin sanığı olarak gösterilen İrfan Çağırıcı'nın suç ortakları arasında Gök ve Şeker'in adı geçmiyor.

"Babam Turan Dursun" adında bir de kitap yazan olan Abit Dursun babasını anlatırken: "O,

İslam dininin en derin kaynaklarına ulaşmış, eski Arapçayı bilen, Kuran dili Arapçasını da çok iyi bilen bir aydıdı. Yıllarca araştırdı, sorup sorguladı. Bütün bunlar Türkiye'deki şeriatçıları ve Atatürk düşmanlarını elbette rahatsız etti" diyor. Abit Dursun cinayetin soruşturulmadığına inanıyor. "Turan Dursun olayına baktığımızda olayın oluş biçimi ile soruşturmasına kadar akıl dışı bir sürü şey oldu. Yani bir soruşturma değil bir soruşturmama olayı var. "Hata oldu" filan deniyor. O zaman ortaya şu çıkıyor. Olay özellikle ve bilerek soruşturulmuyor. Üstü örtülmesi istenen şeyler var."

Abit Dursun, Turan Dursun cinayeti soruşturmasında aksayan önemli noktaları özetlerken insan bir kere daha hayretler içine düşüyor: "4 Eylül 1990'da Turan Dursun vurulduktan 40 - 45 dakika sonra polis geliyor. Çok daha erken gelen siviller evi darmadağan ediyor. Bir çok eseri ve çalışması siyah poşetlere konuluyor, onlar çıkarken de resmi giysili polisler içeri giriyor. Biz sivil polislerin götürdüğü eserleri ve çalışmaları Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvurarak istedik. Ama 9 yıldır bu girişimimizle ilgili hiç bir sonuç alamadık. Kuran ansiklopedisinin 2000 sayfası, 'Kulleteyn' isimli kitabın ikinci ve sonraki ciltleri yok. '. Her şeyi götürmüşler. Bir yaşam boyu büyük emekle ortaya çıkarılan her şeyi. Bütün bunlar sivillerin eve girmesinden sonra kayboldu. Devlet içindeki bazı güçler, yasadışı devlet odakları bu eşyaları alıp gitti."

23 temmuz 2000'de İstanbul 3 nolu DGM' de Turan Dursun ve Çetin Emeç davalarından yargılanan İrfan Çağırıcı önce 7.5 yıla daha sonra ise "Anayasal düzeni silah zoru ile değiştirmeye kalkışmak" suçundan idam cezasına çarptırıldı.

Sanıklardan Ekrem Baytap, Tamer Aslan, Mehmet Ali Şeker ve Cengiz Sarıkaya hakkında aynı suçtan dolayı ömür boyu hapis cezası verildi. İrfan Çağırıcı'nın kardeşi Rıdvan Çağırıcı ve avukat Hüsnü Yazgan'ın da aralarında bulunduğu 12 sanık örgüt üyeliği suçundan 3 yıl 9 ay ila 12 yıl 6 ay arasında değişen hapis cezalarına çarptırıldılar.

6 mart 2002'de Yargıtay 9. Ceza Dairesi, İrfan Çağırıcı hakkındaki kararı onadı.

TURAN DURSUN KİTAPLARI

Turan Dursun' un kitaplarının çok büyük bir bölümü [Kaynak Yayınları](#) tarafından yayınlanmıştır. Turan Dursun' u daha iyi anlamak için kitaplarını ve bilhassa başyapıtı denebilecek olan kitabı Din Bu I' i (1990' dan beri 20. baskıyı geçmiştir) okumanızı tavsiye ederiz. Bu kitapları [Kaynak Yayınları](#)'nın web sitesinden online sipariş verebilirsiniz. Başlıca kitapları şunlardır:

Kur'an Ansiklopedisi, 8 cilt, (Aydınlanma)

Tarihte, İslam dünyasında ilktir... Herkesin anlayabileceği bir dille hazırlandı... Türkçesine ve açıklamalarına yer verildi... İslam dünyasının en önemli uzmanlarıdır... Her açıklama ve yorum, kaynak gösterilerek alındı... Kaynak, İslam dünyasında herkesin birleştikleri arasından seçildi... Hadisler, Buharî, Müslim gibi güvenilir olanlardan alındı... ilgili maddeler için uzmanlardan görüş alındı...

Din Bu I-II-III-IV /Tabu Can Çekişiyor (Aydınlanma)

Turan Dursun, Din Bu adlı eserinin ilk cildini kendisi yayıma hazırlamış, fakat eserini kitap halinde görmeden katledilmişti. Aslında toplumumuz Turan Dursun’u yitirmemiş, O’na, vurulmasından sonra kavuşmuştu.

Din Bu ciltlerinde ele alınan kimi konu başlıkları şöyle:

“Muhammed’in Cinsel Hayatı”, İslam Ve Şiddet; Kur’an’ın Orijinalleri Yakıldığı için Şimdi Yok; “Şeytan Ayetleri” İslamın Gerçeği; Büyü Ve Muhammed’in Büyülenmişliği; “Kur’an Mucizeleri”; İslamın Tanrısı Akıllı mı?; Kur’an’daki “Çelişkiler”lerden; Kur’an’daki “Akıl Ve Bilim” Dışlıklar; Kur’an’da “Öldürün” Buyruğu!; Ve Kadına Dayak; İslamın İbadet Kaynağı: Güneş Kültü; İslamda İşkence; Orucun Kökeni: Güneşe Tapma; Dinde İnsan Hakları; Peygamberin Karıları ve Cariyeleri; Seni Çamurdan Yarattık-Efsanelerden İslamiyete-; Zina Cezası (“Hadd”) Ve Uygulamaları; Tahsin Mayeteppek’in Atatürk’e Raporu...

Kutsal Kitapların Kaynakları 1-2-3 (Aydınlanma)

Turan Dursun’un üzerinde yıllarca çalıştığı ve büyük önem verdiği araştırması olan Kutsal Kitapların Kaynakları üç ciltten oluşuyor.

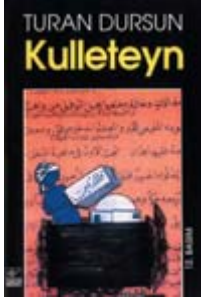
Birinci ciltte, Kur’an, incil Ve Tevrat’ta yer alan “korku”yu, korku-umut kaynağı Tanrı’yı, “Efendi Baba Tanrı” kavramını, “Kral Tanrı’nın Yönetimi”ni, bunların kaynaklarını; ikinci ciltte, “Peygamberlik” konusun, “kabile peygamberi Muhammedi”, peygamberliğin koşullarını ve türlerini, “felsefe-din çiftleşmesini”;

Üçüncü ciltte “Mucize” konusunu, “Mucize” inancının kaynağını, “Mucize”lerden örnekleri; Turan Dursun’un binlerce yıl derinliklere uzanan titiz çalışmasıyla bulacaksınız.

“Ben yüzyılların doğurduğu ölümüm” diyen Turan Dursun, Anadolu insanını aydınlatmaya devam ediyor.

Kutsal Kitapların Kaynakları, Turan Dursun ölümsüzlüğünün mührüdür.

Kulleteyn (Aydınlanma)

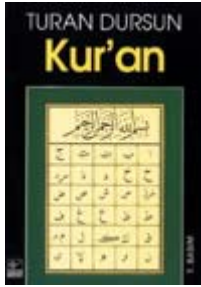
Turan Dursun'un ilk din eğitimini aldığı çocukluk yıllarını anlatan romanı... Şeyh, ağa ve molla üçlüsünün eliyle Doğu Anadolu'nun insanlarına "kader" olarak örülmüş yaşamdan bir kesit. İnsanlara yeniden giydirilmek istenen ŞERİAT'ın nasıl bir İLKELLİK olduğunu çarpıcı biçimde ortaya koyan bir yapıt. Sömürgeleştirilme övgüsü yapılan İSLAM nasıl bir şey? Gün ışığına çıkarılıyor. Doğrudan kaynağından tutulan ışıklarla.

Allah (Aydınlanma)

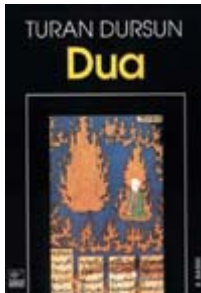
Bu kitap, Kur'an Ansiklopedisi'nin "Allah" maddesini içeriyor. Allah adının Arapça olup olmadığı? "Allah"a, "Tanrı" denir mi?; islam öncesi ("el cahiliye") Araplarında "Allah" Kur'an Ve hadislerde "Allah"; islam "kelam"ında "Allah; Allah'ın varlığı nasıl kanıtlanabilir?; Allah'ın kendisini olduğu gibi bilip kavramak mümkün mü?; Allah-evren, Allah-insan ve toplum ilişkileri; İslam öncesi ve sonrası bütün kaynaklar incelenerek hazırlandı...

Kur'an (Aydınlanma)

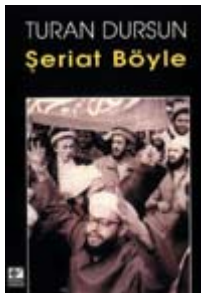
Bu kitap "Kur'an Ansiklopedisi"nin "Kur'an" maddesini içermektedir. "Kur'an" sözcüğü, tanımı Ve kapsamı, herhangi bir kökten türeyip türemediği hakkında ileri sürülen görüşler; "Kur'an" sözcüğü hangi dildedir; Hadis ve ayetlerde "Kur'an"; "Kur'an"ın inşi, nasıl, ne zaman ve hangi topluma yönelik indiği; islam hukuk ve "Kelam"ındaki tanımı, öteki adları...

Dua (Aydınlanma)

Duanın Anlamı ve Tanımı; Kimi durum ve sesler karşısında okunması öğütlenen dualar; Konulara göre dualar: Yağmur Duası, Yemek Duası, Namaz Duası, Hava Duası, Güneş ve Ay tutulmalarındaki Dua; Peygamberin en çok yaptığı dua; Dua nasıl olmalı; ses ve tutum, korku ve umut; Tanrı'ya ait "en güzel adlar" ile dua...

Şeriat Böyle (Aydınlanma)

Bu kitap, Turan Dursun'un, Prof. İlhan Arsel aracılığıyla tanıştığı Erkan Boynuince ile mektuplaşmalarını ve "Şeriat Böyle" adlı bir film senaryosunun özetini içeriyor.

Müslümanlık Ve Nurculuk (Aydınlanma)

Bu kitabın ilk basımı 1971 yılında Ankara'da yapılmış. Özelliği, öteki kitaplarından farklı olarak, Turan Dursun'un "Müslümanlığı" döneminde yazılmış olması.

Turan Dursun, bu kitabında, Nurculuk Tarikatının kurucusu "Bediüzzaman Said-i Nursi"nin Risale-i Nur'larını, Kur'an'daki ayetlerle karşılaştırıyor, onun Kur'an'a zıt düşen taraflarını ortaya koyuyor...

Ünlülere Mektuplar (Aydınlanma)

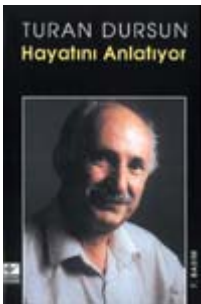
O'nu tanıyanlar ideolojik mücadelede nasıl coşkulu olduğunu bilirler. işte bu mektuplar insanlığa seslenişlerin birer parçasıdır. Turan Dursun hiçbir insandan umudunu kesmemiştir. Her insana dürüsttür, açıktır, yalındır. insan ilişkilerinden ikiyüzlülüğü kovmuştur.

İlhan Arsel'e Mektuplar (Aydınlanma)

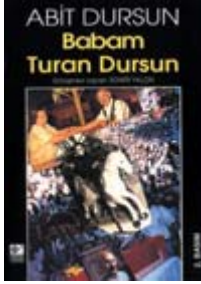
Bu mektuplarda, aydınlanma mücadelesinin iki bayrağı arasındaki sarsılmaz dostluğu, şeriatın karanlığına karşı mücadele azmini okuyacaksınız...

Hayatını Anlatıyor (Aydınlanma)

Gözünü çocuk yaşta medesede açmış, İslamı derinlemesine öğrenmiş bir müftüyü, büyük bir Aydınlanma savaşçısı olmaya yönelten etkenler. Hangi toplumsal ortam, hangi deneyimler, nerede Ve nasıl bulunan bir enerji kaynağı Turan Dursun'u bir ışık haline getirdi? Şule Perinçek, öldürülmesinden iki buçuk ay önce Turan Dursun'la yaptığı görüşmelerde bu soruların yanıtını araştırdı...

ABİT DURSUN
Babam Turan Dursun
(Aydınlanma)

"Turan Dursun kimdi? Bilim adamı, Aydınlanmacı kimliğinin dışında nasıl biriydi? Nasıl bir eş... Nasıl bir arkadaş... Nasıl bir baba... Onun doğa sevgisini, onun insan sevgisini yaşadığı topluma anlatmak ve gelecek kuşaklara aktarmak bir borçtu, bir görev. Bu görevi, onunla otuz yılı birlikte geçirmiş olan benim yerine getirmem gerekiyordu..."

TURAN DURSUN İLE RÖPORTAJ

Şule Perinçek

Bugün dönüp arkanıza baktığınız zaman , ne düşünüyorsunuz ?

Dünyayı değiştireceğimi biliyordum bir ölçüde. Birçokları bana, "ya olur mu?Sen?Dünyayı?" diyordu. Belki bir tepkiden doğmuştur. Hani, ikide bir bana, "sen mi bu dünyayı değiştireceksin, sen mi bu dünyayı..." Tamam kardeşim ben, bu dünyayı değiştireceğim. Kimsenin kararı değil. Bu dünyayı ben değiştireceğim, diye yola çıktım. Hiç kimse bana yer vermezken, yer verilmezken, bu savı ileri sürüyorum. Yıldırım Aktuna'ya bile sormuştum:"Bak sen deli doktorusun, ne dersin... Yani ben dünyayı değiştireceğimi söylüyorum."Gülmüştük.

Çocukluğum, Annem, Babam

Doğumunuzdan bu yana yaşamınızı anlatırmısınız ?

Sivas'ın Şarkışla ilçesine bağlı Gümüştepe köyünde doğmuşum. Beş yaşındayken Ağrı'nın Tutak ilçesine ;babam anam ve o zamanki kızkardeşim ve ninemle birlikte; babam aileyi almış götürmüş.

Kaç kardeşiniz?

6 kız bir de erkek kardeşim oldu. Ağrı'ya gittik. Babamın bütün hevesi, oradaki, babasından kalan tarlaları sürmekti. Ama bilmiyordu ki ağalar, tarlaları çoktan üzerlerine geçirmişler ve kendisine bir karış toprak bile vermeyecekler. Bu gerçeğe karşılaştık gidince. Tutak'ın Esmer köyündenmiş babası. Davar çobanlığı falan yaparmış babam. Çobanlık yaparken biraz daKur'an öğrenmiş. Ninem onun beline asarmış Kuran'ı. "Bir yandan okursun, hani davarlara yararı olur, korur hem de ilerde din adamı olursun" diye. İşte o işe yaramıştı, ortada kalınca köy imamlığına başlamıştı.

Babanız Türk mü?

Evet, babam Türktü, anam Kürttü. Fakat anam babamın yanında Kürt olduğunu pek söyleyemezdi, korkardı. Babam sürekli anamı kınardı, anamın yakınlarını kınardı. İki de bir sorardı:

"Kürtler hep eşkıya olur değil mi?"

Anam başlardı: "He vallah doğru."

"Kürtler çok kötüdür değil mi?"

"He vallah doğru."

Babam her ne derse anam, "He vallah doğru" derdi. Sonradan anama dedim ki, "Ana, niye babama sen hep he vallah doğru" derdin? Öyle görmüş öyle söylüyor. Çok tatlı bir insandı anam. Birkaç yıl oluyor öleli. Ben dinsiz olduktan çok kısa bir süre sonra, anamı bir değişim içinde gördüm, çünkü konuşuyordum. Ama babam beton gibidir. Hiçbir şey işlememişti, olduğu gibi kalmıştır.

Anneniz de Sünni miydi?

Annem Şafiydi ama babam, Hanefi yapmıştı. Tabii Şafi de Sünni mezhebindendir de, Hanefilik mezhebini sonradan babam almıştır. Aslında mezhebi filan yoktu, kocası vardı. Kocası ne diyorsa oydu. Orada babam imamlik yapmaya başlayınca, o yarım yamalak dinsel bilgisi ile beni de Şeyh Ramazan diye birisinin yanına vermişti. Kargalık köyünden. Şeyhin bir tekkesi vardı. Şeyh, ağa, molla üçlüsü orada öyle bir mekanizma oluşturmuşlar ki, hemen her köyde vardı bu. Çevreden din öğrenmek isteyenler, Arapça öğrenmek isteyenler, oranın özel deyimiyle "şeriat" öğrenmek isteyenler toplanıp gelirler, camide yatıp kalkarlar, şeyhin, ağanın ve mollanın gözetiminde din adamı olarak yetişirler. Bu, Cumhuriyet dönemi boyunca da sürmüştür. Yani orada hiç eksik kalmamıştır.

Kaç doğumlusunuz?

1934. Onların yanında önce, Kürtçeyi bilmiyordum, Kürtçe öğrendim. Benim ilk romanım o yaşamımın bir kesitini içine alıyor. Adıda **Kulleteyn**. Kulleteyn bir havuz demektir. Orada hemen her köyde var. Havuzun içinde hemen her tür pislik var. Ama Şafi mezhebine göre o kadar su pislik götürmediği için temiz sayılır. Onunla taharet yaparlar, aptes ve boy aptesi alırlar. Oralarını buralarını yıkarlar. Her türlü pislik dökülür. Zaten çevresi çöplüktür. Külleri yığarlar çevresine, çöpleri dökerler. Çocuklar gelirler kulleteynin çevresinde işerler, büyük küçük apteslerini yaparlar. Onlardan çıkan pislikleri, artıkları tavuklar karıştırır, küllüklere bulaştırır ve kulleteyne döker. Artık öyle bir hale gelmiştir ki, kulleteynin yüzünde bir tabaka pislik oluşmuştur. Ama üzerindeki pislik tabakasını elleri ile o tarafa bu tarafa iterler, suyu alırlar ve kullanırlar. Fakat ben hanefi mezhebinden olduğum için. "bize göre caiz değildir" diye uzak bir yere giderdim, suyu bir çeşmeden kullanırdım.

İlkokula gitmedim. İlkokula gitmeyi nasıl da düşlerdim! Çünkü bir kez kente gittiğimde görmüştüm çocukları. Cicili bicili giyinmişlerdi. Okul önlükleri bana çok çarpıcı gelmişti. Onları düşümde bile görmüştüm. Ama gavur işi olduğu için yaklaştırılmadım. Babam kafama koymuştu: "Basra'da, Kufe'de bile bulunmayacak ölçüde büyük bir alim olacak oğlum." Hatta babam daha evlenmeden Adana'ya gitmiş, armağanlar getirmiş anasına. Kendisine de bir şeyler almış. Ninem "Peki ne aldın?" diye sormuş. "Kendime bir iki kitap aldım" demiş. O zamanki dinsel kitaplardan. "Ana, aslında ben bu kitapları oğluma aldım" demiş. "Daha

evlenmedin oğlun nerede?" demiş ninem. "Evleneceğim". "Oğul, evleneceksin, acaba oğlun olacak mı olmayacak mı? Olursa da oğlan olacak mı? Sonra bunları okuyacak mı? Bütün bunları bilmeden şimdi gittin bütün elindeki avucundakini kitaba verdin, sen deli misin?" demiş. Ama babam o zaman şu karşılığı vermiş, çok ilginçtir: "Ana, benim oğlum olacak. Öyle bir alim olacak ki, Basra'da Kufe'de bile böyle bir alim bulunmayacak."

Öğrenimim

O hedefi babam kafama koymuştu. Sürekli öyle bir hedefe ulaşmaya çalışıyordum. Ancak zamanım yoktu. Şimdi hesaplıyorum, oradaki fakihler, mollalar sadece Arapça grameri, "sarf" ve "nahv" denilen Arapça grameri okumak için en az 15 yıllarını veriyorlardı. Benim o kadar zamanım yok. 15 yıl ta Basra'da Kufe'de olmayacak ölçüde alim olacak isem daha kısa sürede bitirmeliyim. Ben bir kış içinde Kürtçeyi öğrendim, hem de çok iyi denecek ölçüde. O gramer çerçevesinde bir kış salt bu "nahv" ı bitirdim, başka dallardaki konuları okumaya yöneldim. Ve o Ağrı'nın Kargalık köyünde Molla Nadir, baş hoca oydu, onda okudum. Onda okuyacağım kadar okuduktan sonra Muş'un köylerine gittim. Molla Zahid Irak'ta ünlüydü. Orda burda işte Erzurum'un, Ağrı'nın, Muş'un değişik köylerinde bulabildiğim, işitebildiğim, çok iyi olduğunu işittiğim Kürt hocalarının yanında okudum.

Neden Kürt hocalar?

Çünkü oralarda Arapça'yı, dinsel konuları iyi bilen Kürtler var. Kürt hocaların bildiği Arapça'yı, Araplar bile bilmez. Şundan: Arap kendi diline önem vermez. Bugünkü Arap zaten Arapça'yı bilmez. O toplumun bu toplumun egemenliğinde kaldığı için, Arapça ordan burdan pek çok sözcük almıştır. Kendi asıl söz dizimini de sözleri de yitirmiştir. Ama Arapların dışındaki toplumlar; Türkler. Özellikle Kürtler, Arapça'yı gramerden öğrendikleri için , üstelik pratikleri de var o Kürtlerin, Arapça'yı iyi biliyorlar. Çok iyi öğrenebiliyorlar.

Bugün de hala var mı?

Var, hatta epeyce var. Bugün dinsel konular, Arapça falan yok olmuş bile olsa yeniden yaratabilecek durumda bu köylerdeki kimi mollalar. Tabii eskisi kadar yok, ama yine de var. İmam Hatip okullarında, yüksek imam enstitülerinde, İlahiyatta pek Arapça öğrenilemiyor. Bir sürü dersin arasında bunun uzmanlığı elde edilemiyor. İyi Arapça'yı öğrenmek kolay olmuyor; yani klasik Arapça'yı, Muhammed dönemindeki Arapça'yı, sonra o dönemi izleyen yüzyıllarda kurumlaşmış birtakım dallara göre oluşmuş Arapça'yı. Düşünün ki 7. Ve 8. yy. da o Abbasi helifelerinin kılavuzluğunda, batı dünyasından pek çok şey Arapça'ya aktarılmıştır. Mesela, Aristo'nun ünlü Organon'u çevrilmiştir. Ben 12 yaşında iken Aristo'nun "*Poetika*"sını ezberlemeye koyulmuştum.

Sizin kendi çabanızla mı?

Kendi çabamla. Bize okutuluyordu ama herkes okumuyordu. Ben kafama koymuştum ya, Basra'da Kufe'de olmayacak ölçüde bir alim olacağım diye. Nerde ne var hemen öğreniyordum. Nerede okutabilecek bir kimse varsa gidip ondan öğrenmeye çalışıyordum. İşime yarar yaramaz, hedefime götürecek bir basamak olarak görüyordum. Basra'da Kufe'de olmayacak ölçüde alimin bilmesi gerekenler neler olur? İşte bunlar olur. Bu da var mı okutulacak şeyler arasında ? Evet, var. Öyle ise ben de okumalıyım, ben de bilmeliyim. Düşünün, hiç işime yaramayacağını söylemişlerdi, Aruz'u kendi yapıtından okumuş ezberlemiştim. Edebiyatçı değilim. Aruz benim ne işime yarayacaktı? Ama 2000 kadar şiir

ezberlemiştim. Bunların 1000 tanesi sadece bir gramere ait "elfiyye". Herhangi bir sureyi okur gibi hala okuyabiliyorum. En azından 2000 kadar Arapça şiir ezberledim. Bazıları çok da hoşuma gider. Zaman zaman söylerim.

Zamanla sevdiğim kızlar olmuştu. Onlara, Türkçe şiirler türküler bulamayınca , Arapça söylemişimdir. Bir kız hakkında Arapça söylenen şiiri ben sevgilime söylemişimdir.

Var mı aklınızda öyle bir şiir?

Var. Örneğin bir Mecnun Leyla'ya sesleniyor: [Arapça şiiri okuyor.] Bir yere gidiyor. Çok güzel bir yer. Geyikler falan var. Geyikler alabildiğine güzel. Güzelleri görür de, güzeller güzeli Leyla'yı düşünmez olur mu? Leyla hemen gözünün önüne geliyor ve karşısındaki geyik Leylalaşüyor, birden oluyor. Ve işte o zaman diyor ki :

"Ey, buranın güzel geyikleri. Burada size Tanrı adına and vermek istiyorum. Lütfen söyleyin. Leyla da sizden midir, yoksa bir insan mıdır? İnsanın böyle güzeli olmayacağına göre Leyla sizdendir de, herhalde siz söylemiyorsunuz."

Bunun gibi şiirler. Ben oralarda Kürt hocalardan okunması doğal olan ve olmayanları öğrendim. Diyorum ya, 15 yılı "sarf" ve "nahv" ve Arapça gramerlere verdikten sonra başka şeylere artık yer kalmaz. Mantıktan bir iki şey okuturlardı, okurlardı. Bir Kavl Ahmet diye birşey var. Aslında Kul Ahmet'tir de, onu okuyamamışlar, Kavl diye okumuşlar. Çünkü Arapça' da hem Kul okunur o, hem de Kavl. Kavl, söz demektir. Oranın insanı Türk olmadığı için Kul Ahmet'in adını Kavl Ahmet diye söylemişdir. Bütün doğuda bu kitap okutulur, Kavl Ahmet diye bilinir. Mantıktan, Aristo'nun kitaplarından birini okuturlar. Tasavvuri Tasdikat diye bir şey var. O da yine mantığa ilişkindir, onu biraz okuturlar. Ama asıl Arapça edebiyatına gelince, başka bilim dallarına gelince, pek fazla bir şey okumazlar, okuma olanağı bulmazlar. Ancak belirli, sıradan olmayan mollaları oniki ilim denilen bilim dallarını okuyup bitirmiş olabilir ki , o da parmakla gösterilecek nitelikli kimselerdir. Ben en son basamaklarına kadar okudum orada. En son basamakları *Cem'ül Cevamidiye* ad verdikleri bir kitaptır. Tüm İslam hukuğunu içine alır. Ona kadar okudum. Yine çocuk yaşılarıydım. Fakat kendimi hep Türk olarak gördüm. Kürtlerin içinde yaşadım. Ailemin yanına bazen giderdim, zor konuşurdum Türkçeyi.

Tek başınıza kalıyordunuz öyle değil mi?

Tabii. Ben de camide kalıyordum. Camilerde kürt öğrencilerle birlikte. Zekat getirilirdi. Toprak ürünlerinin onda biri hala toplanır orada. Devlet ayrı vergi toplar, mollalar ayrı vergi toplar. Daha doğrusu şeyh adına, ağa adına fitre ve vergiler toplanır, getirilir. Gelenlerle oradaki öğrenciler geçinirler. Tabii bu arada öğrenciler köylerden de yiyecek alır, toplarlar. Öyle ilginç durumlar meydana gelir ki, bu toplama işinde. Kulplu kazanlar vardır. Ortasından ağaçlar sokulur. Öğrencinin biri bir sapından, diğeri öteki sapından tutar. Ev ev dolaşırlar. Şimdi diyelim sizin eve geldik, kapınız çalınır. Siz bilirsiniz ki fakih geldi. Fakih derler öğrencilere. Evde ne varsa, ne pişmişse ondan bir kap yemek getirirsiniz. Varsayalım bu bir kap çorbadır, çorbayı bu kazana dökersiniz. Öbür evde süt vardır, süt dökerler kazana. Bir başka evde pekmez vardır, aynı kazanın içine... Yani etlisi, sütlüsü..tatlısı ne varsa, aynı kazanın içinde birikir. Kendine özgü bir karışım olur. Bu karışım getirilir, hücre denilen bir yer vardır caminin bitişiğinde. Hücre oda demek. O hücrede bölüşülür. Kimilerinin tabakları vardır, hazırlamışlardır. Bir tek tabak. Öğrenci bulabilmiş ise sadece bir tane tabağı vardır. Kiminin hiç tabağı yoktur, ekmeğin üzerine dökülür o karışım. Sağdan soldan dökülmesin

diye de ekmeği çabuk çabuk yalar, tam dökölmeyecek duruma geldiğinde artık ne kadar yiyecekse o kadar yer. Ne kadar yiyecekse dediğim, yani onu üç öğün yemek zorunda. Belki bitirmek isteyecektir onu, ama öğleye ne yesin, akşama ne yesin? Onun için canı istese de onu bitiremez, saklayacak.

Sizin tabağınız var mıydı?

Yoktu. Götürüp bir yere saklamaya çalışırdım. Saklamasam, bulan yer. Artık nerede saklarsın, bir sopa deliğinde, şurada burada... Kimi zaman hiçbir yer bulamazsınız, yastığın, minderin altına koyarsınız, yağlanır tabii ki. Bitlerle de zaten özdeş duruma gelmiştik. Yani bit ve biz oralıydık. Bit oranın ayrılmaz bir parçasıydı. Mütalaa saati vardı. Önce metin ezberleme var. Metinlerini alan öğrenciler koşarlar, caminin çevresinde bulabildikleri yerlerde, eğer yazsa açık havada, kışsa ağırlarda; ellerinde kitapları, gide gele metin ezberler. Akşama değin bunu yaparlar. Akşam olunca mütalaayla ilgili saat vardır. Herkes gelir, öbek öbek olurlar caminin içinde bir papatya gibi. Ayaklar arkaya doğru, başlar öne doğru, ortaya bir kütük konmuştur. Onun üstünde ilahi lambası vardır. Ortadaki kütüğün ve ilahi lambasının çevresinde uzanmış sessizce kitab okunur, buna mütalaa denir.

Kaç kişi olurdu?

En az 40-50 öğrenci olurdu. Yatar kalkarlardı. Romanımda orada homoseksüel olayların bulunduğunu da belirtiyorum. Erkek, çocuk denmez. Çocuk yaşıta olan yalnızca ben vardım. Yani en az 13-14 yaşında. 25-30 yaşlarında olanlar da vardı. Çeşitli basamakta olan mollalar.

Peki, o dönem boyunca eve gelinebilir miydi? Yaz tatili gibi..

Yok, hayır. Bazen yazın ya da kışın ailelerini çok kısa bir süre görüp gelenler olurdu. Tümünden bırakıp gidenler de. Geri dönmek istemeyenler de olurdu. Bıkıp usanmıştır. Bırakmıştır, başka mesleklere geçmiştir. Böyle olanlar da vardı.

Buradan çıkınca ne yapıyorlar?

Molla oluyorlar ya da gidiyor o da böyle bir kurum oluşturuyor. Kendi çevresinden şeyhle ağayla bağlantı kuruyor. Hani herkes, Türkiye'de zengin olma umudunu taşıyarak "ben de şunu yaparsam, şu kazanı elde edersem, ben de sınıf değiştiririm" diye düşünür ya, onun gibi orada o üst şeye ulaşmanın yolunu aramak herkeste vardı. Kimi başarırdı, kimi başaramazdı, öyle.

Yasal açıdan yasak değil mi?

Oralarda yasak hiçbir zaman geçerli olmamıştır. Yasalara göre yasak aslında, tabi. Her şeyi ağalar çözüyordu. Oranın insanını jandarmaya, mahkemeye gönderen de ağa olurdu, kurtaran da ağa olurdu. Şeyh, ağa ve molla, bunlar her zaman iç içe olagelmıştır. Millet vekilleri de onlardan oluşmuştur. Bugün biraz çağdaş görünömleri vardır, ama değışen bir şey yoktur.

Kaç yıl sürdü orada eğitiminiz?

12 ya da 13 yaşına değin. Orada okuyacağım kadarını bitirdim. Şafilerin içinde, Kürtlerin içinde okuyacağım kadarını okudum.

Onlar Şafî miydi?

Tabi, tabi hepsi şafiydi.

Peki, babanız nasıl izin verdi, Şafîi değil? -

Babam Hanefî de, hepsi Sünnî. Şimdi Sünnî mezhepleri Şafîi, Hanefî, Maliki, Hanbeli. Bunların dışındakilere pek değer vermezler. Alevilere çok korkunç düşmanlığı var babamın. Babam bir Hıristiyan'a bir Yahudi'ye yer verir de, Alevi'ye kesinlikle yer vermez.

Köpeklerle aranız nasıl?

Köpeklerden çok korka gelmişimdir. Köpek dediniz, değil mi?

Evet.

Her zaman korka gelmişimdir. Çünkü yemekleri toplarken evlere giderdik, köpeklerle karşılaşırdık. Isırılma olayı olduğu için.

Şafiiler el sürmüyorlar, değil mi?

Evet, Şafiiler el sürmezler. Sürmezler de köpek, kulleteyne girer, başını sokar, oradan su içer de, yine de gidip oradan su kullanırlar. Hem el sürmezler, hem de köpeklerle içli dışlılar.

İcazet Alışım

Türk babadan geldiğim için kendimi Türk gördüm. Bu nedenle, Şafiiler kesiminde, Kürtler kesiminde, icazet derecesinde, en son basamağa kadar okuduktan sonra bile, Türklerde geçerli olan yöntemi öğrenmeli demişimdir. Ve sonra başladım Türk hocaları aramaya. Bu kez kent kent dolaşım.

Kendi başınıza?

Kendi başıma. 13-14 yaşında. Ondan sonra Türk hocalara gittim. Bir ara Çerkezlerle kaldım. Çok iyi Çerkesçe öğrendim. Çerkez hocasında biraz okudum, Türk hocalarında biraz okudum. Ve Türk hocalarında okuduklarımla da en son basamağa kadar çıktım. Yani icazeti Türk hocalarından aldım. En son okuduğum Konya'nın Çumra ilçesindeki Tahir hocaydı.

Konya'ya kadar geldiniz?

Tabi, tâbi. Adana, Sivas, Kayseri, Konya, Malatya, nerede bir hoca görürsem, iştirsem, bu kitapları okutabilir, gider ondan onu okurdum. Dediler ki, Kazvini'yi ancak Konya'nın Çumra ilçesindeki hoca okutabilir. Kazvini'yi pek kimse bilmiyor aslında. Türk hocalar da pek bilmezler, okumazlar ama, okunması eskiden öngörülmüş olan listenin içinde o da var. Madem o da var, madem ben de öyle olacağım. öyleyse okumalıyım. Gittik Konya'nın Çumra ilçesine, hiç alışık olmadığım bir hoca tipiyle karşılaştım. Şimdi bizim bildiğimiz hocalar biraz şarkıdan türküdenezak kalırlar. Yani yaşamla pek ilgilenmezler.

Batıya ilk geldiğiniz.

Yok hayır, bu kesim, Türklerdeki ilk başlayışım Adana'nın Dört Yol ilçesinde oldu. Orada da Molla Zahid vardı. Molla Zahid'de okumuştum. Türk hocası. Fakat oralarda hep bana Kürtoğlu derlerdi. Çünkü çok az bildiğim Türkçe, hep Doğudaki Kürtçe ile karışık olan Türkçe'ydı. O bozuk Türkçe'yle bitirdim Türk kesimindeki okumalarımı. Konya'nın Çumra ilçesindeki Tahir Efendi'yi alışılmadık bir hoca olarak gördüm. Çünkü, adam kahveye gidiyor; eli arkasında kapıdan girdiği zaman kahvedekiler, hoca efendinin türküsüyle şarkısını koyun diyorlar. O zaman gramofonlar var. Hocaya bir dinletirlerdi. Hiç oturmazdı hoca. Dinler, çıkar giderdi. Öyle bir gururlu hocaydı ki! Vali gelmiş, kendisi de oradakı sıradan bir ilçe camisinin imamı. Kaymakam, hocayı valiye tanıtıyor. Valinin nasıl olduysa adını öğrenmiş hoca, Ahmet diyelim, "Ahmet nasılsın" diyor. Vali şaşırıyor. Hiç beklemediği bir şey. Hoca kendisini çok alim gördüğü için, "Mademki ben alimim, herkesin bana saygı göstermesi gerekir. Vali de kim oluyormuş" filan derdi. Ama bu adamın namaz tutmadığını söylerlerdi. İçki içiyor derlerdi, falan. Belki de öyleydi. Ama tabi ben tanık olmadım. O hocaya gittim, ama hoca hiç öğrenci filan okutmazmış. Yalnız çok ünlüydü. Burada bütün hepsini bitirdikten sonra Mısır'a gitmiş, orada da okumuş. Sürekli birçok ülkede okumuş bir hoca. Ben gittim, Kazvini'yi okumak istediğimi söyledim: "Beni okutabilir misiniz, beni köle sayın". Hep böyle derdim, her gittiğim hocaya zaten. "Ben sizin kölenizim, beni köle olarak sayın" derdim. Kabul ederse kalırdım.

Yol paranızı nasıl karşılıyordunuz?

Camilerde, caminin içinde, kapıların önünde mendil serip "talebeye yardım, hafıza yardım" artık nasıl söylenirse, para isterdim. Ama daha sonra müftü olduğum zaman bana bağış yapılacak diye aklım giderdi. Bu yüzden mevlitlere bile gitmezdim. Tekirdağ'da 1958'de müftü vekilliği yaparken maaşım 135 liraydı, 80 lira da kira veriyordum. Geçinebilmek için Cabbar Ağanın hamamında bilet kesiyordum. Bir gün temel atmak için duaya çağırdılar. Yakın dostlarımdı, kıramadım gittim. Duaya başlarken "ev kimin için" diye sordum. "Vilayet'in müftüsü, ayıptır, kiradan kurtaralım" demişler. Ev benim içinmiş. "Kimsenin benim onurumla oynamaya hakkı yok, sizim hakkemeye vereceğim" diye bırakıp geldim. Yani o bağıştan tiksinti oluşmuştu çocuk yaştayken. Fakat başka bir yolu yoktu. Ancak onları toplayacaktım ki, Basra'da Kufe'de olmayacak ölçüde hoca olmanın yolunu bulayım. O şekilde topladığım paralarla idare ettim. Evet, hocaya gittim beni okutur musun, dedim. Hoca, "benim talebe okutmadığımı sana söylemediler mi?" dedi. "Ama efendim, başka bir çarem yoktu, size geldim, beni okutun." "Sen Kazvini'yi okuyabilir misin" dedi. Siz okutursanız okurum, dedim. Hoca birimtihan etti beni. Çarpıldı. Beklemediği bir şey. İnlanacak bir şey değil. Öyle şeyleri okudum, bildiğimi gösterdim ki, onu, diyelim ki bir Kayseri, bir Konya müftüsü bilemez. Öyle bir çocuğum, inanılır gibi değil. "Seni okuturum ama 100 lira alırım" dedi. şimdi ben 100 lirayı nasıl veririm hocaya? Bana kim 100 lirayı verecek ki hocaya vereyim? Hep bulunduğum yerlerde bağışlarla okumuştum. Hem hocalar hiç para almazdı. Öyle bir gelenek yoktu. Okuturlar, ama para almazlardı. Oralarda buralarda dolaşıyordum. Salak salak, düşünceli düşünceli dolaşırken, esans kutusu ile esans satan biriyle karşılaştım. Düşünceli durumum dikkatini çekmiş. Durumu anlattım. Adam tuttu, o kafirdir, dinsizdir, bilmem nedir, dedi. Sonra "Bu esans kutusunu sana veririm, sen satarsın, geliri paylaşıyoruz" dedi. "Peki" dedim. O birtakım hadisler söyledi bana. Satarken söyleyeyim diye. Dedim, böyle hadis yok. "Sen yokluğuna moluğuna bakma, dedi, daha uydurabilirsen sen de uydur." Bazı hadisler de ben uydurdum. Esansların hangisini peygamber sevmiş, hangisi kullanılırsa sevap olurmuş, Arapça söyleyince dua gibi oluyor bunlar. [Arapça söylüyor.] Kim peygamberin kokusunu koklamak isterse. İşte kırmızı gül yağlarını koklayabilir. Ondan çok para geliyordu. Orada bir gelişme daha oldu. Bir bakkal dükkanında benim yaşlarımda ya da benden birkaç yaş daha büyük bir çocuk vardı, o da okumak istiyordu. "Arapça okuyabilir

miyim", dedi. "Okursun, ben okuturum" dedim. "Ama sen de hocanın parasına ortak olacaksın." Amacım onun okuması değil, hocanın parasına ortak yapmak. Sonra o da müftü oldu, emekli oldu. Ankara'nın Elmadağ Müftüsü oldu. Ve esans kutusu ile Kazvini'yi bitirdim, hocadan okudum. Hocadan farklı bir icazetname aldım. İşte şu, şu, şu ilimleri bitirmiştir, diye. On iki ilim denilen şeyi hemŞafii, hem Hanefi yöntemi ile bitirmiştım. Yine daha çocuk yaştayken geldim, müftü, vaiz olmak istiyorum, dedim. Daha askerliğimi yapmamıştım. O zaman sanırım bitirdiğimde 17-18 yaşlarında filandım.

Ne kadar süre kaldınız orada?

Çumra'da, bir -bir buçuk yıl kadar. Ondan önce de dolaşmıştım bir süre. En son Kazvini'yi okudum ve icazeti aldım hocadan.

Allah'la İlk Kavgam

Bu arada sosyal hayatınız nasıldı? Nerede kalıyordunuz örneğin?

Esans satan adamın evinde kalmıştım. Bana evini de aşmıştı. İki tane çocuğu vardı. Duvarda bir saat vardı, tık tık ederdi. Çocuklarını öyle bir alıstırmıştı ki, onlar da Allah Allah derlerdi. Kendilerini saate uydururlardı. Adam bir yandan öyleydi, bir yandan da ticaretle her türlü hileyi yapardı. Ama işime yaramıştı. İlk kez kendime takım elbise yaptırmıştım. Hiç öyle bir şey görmemişim daha önce. İlk don giydiğim zaman Adana'daydım. Donumu görsünler diye... Şişman bir kız sevmiştim karşıda oturuyor, şişman mişman, kız olsun da ne olursa olsun, gördüm beğendim. Bu kıza nasıldikendimi beğendiririm, donumu görürse... Dama çıkmıştım, çabalıyorum ki, kız bana doğru baksın. Bir türlü bakmıyordu. Yani epeyce çaba harcamıştım, kızın ilgisini çekmek için, donuma baksın diye. Kız hiç farkında bile değil, sadece ben gördüm kızı. Ama öğrenciliğimde, aşık olduğum kızlar olmuştu. 7 yaşındayken aşık olmuşum. Bir de Kargalık köyündeyken aşık olmuşum. Safi diye bir kız. Allahla kavgalaştığım zamanlardan birindeydi kızla arkadaşlığım. Sevgili olmuşuk. Kız beni ayartmıştı. Ailesi bizim evlenmemizi istiyordu. Küçüklükten, yani dokuz yaşını buldun mu, şeriata göre evlendirilir. Kız dokuz yaşına geldi mi tamam. Kız beni hep ayarttı. Bazı şeyleri ben bilmezdim. Kız soyun, işte şöyle, böyle", yani benim hiç bilmediğim şeyleri kız göstermişti o sıralar. Epeyce ilişkiler, duygusal ilişkiler gelişmişti kızla aramızda. Fakat kızım bir ablası var çarpık çurpuk, Allah'la kavgam ondan. Rüyamda Allah'ı görmüştüm. Bir söğüdü yontuyordu. Bir ayağını söğüdün aşağısına koymuş, bir ayağını yukarısına. Dallarını falan yontuyor. Herkes çevresine toplanmış. Ben bir fırsatını buldum, sokuldum. "Kim bu?" diye sordum. Allah, dediler. "Peki, söyleyeceklerim var" dedim. Önce kızmaması için yemin ettirdim. Yemin etti. "Valla billa kızmam" dedi. "Ben senin yaptığın işleri beğenmiyorum, ben. senin yerinde olsam bunları yapmazdım. Madem cenneti yaratacaktın, bu dünyayı niye yarattın"? Sonra Safi'yi çok güzel yaratmışsın. Sabo, Safi'nin ablası Çocuk felci mi geçirmiş nedir, küçükken yatalak olmuştu. Çok üzülüyordum, acıyordum, "neden öyle yaptın" dedim. Böyle bir tartışmamız olmuştu. O zamanlar 10-11 yaşlarındaydım. Kargalık'ı taydım. Çumra'da takım elbise yaptırma olanağını buldum. Bir de kendime gidip fötr almıştım. Çünkü bir adam görmüştüm fötr şapkalı, diğerlerinden değişik. Ben değişik olmak istiyordum. Hep değişik olmaya çalıştım.

Günah değil miydi şapka?

Fötr şapka da biraz da sarığa benziyor. O nedenle de çekici geldi. Onu almıştım, biraz beni kınadılar, sonra bıraktım. Çünkü iyim halklaydı. Müşterilerim onlardı. Bana para verecek onlardı. Bırak dediler, bir süre sonra bıraktım.

Köy İmamı Oluyorum

İcazeti aldıktan sonra Diyanete geldim. Müftü ve vaiz olmak istiyorum. Hasan Fehmi Başoğlu diye müşavere kurulu üyesi vardı. O zaman Din İşleri Yüksek Kurulu'na, Müşavere Kurulu deniyordu. Hasan Fehmi de onun başkanıydı. Baktı. Önce şakayla, küçümseyerek "Müftü olmak istiyorsun, şunu oku bakalım". Ben de "Bunu çok aşağı derecedekiler de okurlar. Siz çok üst derecedekilerden okuyun, ben yanlışlarını söyleyeyim" dedim. Çok da gururluydum. Şaşırdılar. Gerçekten hayret ettiler. Kaç tane müftünün icazeti var, fakat çocuk yaştaki müftü olamaz. "Git, sen daha Türkçe bilmiyorsun, askerliğini yap, ondan sonra" dediler. O zaman köy imamlığı yaptım. Adana'nın köyünde ve oradan asker oldum. O köyde çok da şanslı bir durum oldu. Köy öğretmenine Türkçe'yi öğrenmek istediğimi söyledim. "Öyle hatip olmak istiyorum ki, dünyada Türkçe'yi benden daha iyi bilen bir kimse olmasın" dedim. Fakat dilimde sakatlık vardı. Bir tümceyi sonuna kadar söyleyemezdim. Takılırdım. Beni daima avutacak laflar söylerlerdi. İşte Hz. Musa da böyleydi, kekeme idi, hiç üzülme derlerdi. imam olduğum Tarsus'a bağlı Baltalı köyündeki öğretmene gittim. "Ben Türkçe'yi öğrenmek istiyorum" dedim. Hem öğrenmek hem de konuşmak istiyorum. Öğretmen şöyle dedi: Dilinin altına bir şey koy ve konuş. Bağır, çağır, şarkı söyle. Ama konuşurken dilinin altında muhakkak bir şeyler olacak. Dilinin altındaki sinirler gevşediğinde dilin açılacak ve konuşabileceksin. Bir de bana Çiçeron' u örnekvermişti. Yunan düşünürlerini bilirdim. Yunan dünyasından felsefesinden. bilmediğim yoktur. Roma düşünürleriyle pek tanışık değildim. O kim diye sormuştum. Çiçeron'un Romalı olduğunu öğrendim. Denedim. O sıralarda evlenmiştim de, Karım bakardı. Ben kafamı küpün içine sokuyor ve bağırıyorum.

Evleniyorum

Nasıl evlendiniz?

Karımla aynı köydeydik. Sivas'ın Şarkışla'sının köyünden. Ailemle birlikte Şarkışla'dan çıkıp dolaştık. Sonra tekrar Şarkışla'nın Yapaltı köyüne dönüp yerleşmiştik. Karımın adı Naime' dir. Naime'yle pek sevişmiş sayılmazdık. Hatta onu başkasına kaçırmayı bile planlamıştık. Bir genç geldi. Bana Naime' yi sevdiğini söyledi. Üç kız. sevmiş, üçünü de elinden almışlar. Üzüldüm. "Gel bu kızı sana kaçıralım" dedim. Ciddi ciddi önerdim. Planladık. O akşam da düğün var. Fakat genç sonradan vazgeçti. Duygusal yönü başka. Ama hep önem verdim. Hep bir şeyler vermeye çalıştım. Verebildim mi veremedim mi, bilmiyorum. Çok eksiklerim var. Ama hiç kimsenin karısının olmadığı kadar bana aşık olagelmıştır. Komşularımız da şaşardı. Bana göre karı- koca bu duygularını zamanla yitirirler. Karımın bu durumu sürmüştür. Tabii çok nedenleri var. Onun bu duygusal yoğunlaşması, benim karıma daha da önem vermeme gerektirmiştir. Önem verdim de ne yaptım? Ayrılmayı hiç düşünmedim. Başka sevdiklerim olduğunda onlara yönelmemişimdir. Üç çocuğum vardı. Karımın ise ruhsal bunalımları vardı. Problemliydi. Ben kendimi suçluyordum, benim de bu olayda payın olmuştur diye. Ankara'da Prof. Yusuf Savaşır'a kendimi suçlayarak anlattım. Prof. Savaşır "Kendini suçlama. Hastalığı çocukluktan gelme" dedi. Eşinize hiç dayak attığınız oldu mu? Molla döneminde ilk zamanlarda oldu. Onun üzüntüsü her zaman yoğundu. Fakat bu durum çok sürmedi. O bir dönemdi. Bu böyle olurmuş dedim. Babanız annenizi döver miydi? Çok, çok... O bir gelenek gibiydi. Ha, doktor öyle söyledi. Ondan önce Rasim Adasal'a götürmüştüm. O şizofren teşhisi koymuştu. "Uğraşma" demişti Rasim Adasal. Onunla dostluğumuz vardı. Ben karıma

yardımcı olabilmek için psikoloji ile çok ilgilendim. Psikiyatrlarla çok arkadaş olmamın nedenlerinden biri belki de aynı dili konuşuyor olmamızdan. Nasıl bir yöntem bulabilir, yardımcı olabilirim diye çok uğraşıyordum. Dr. Rasim Adasan'ın bir kitabı var. Bunu saat saat uygulamaya çalışmışımkan ma. İyi gelişmeler elde etmiştim. Sonra götürdüğümde Rasim Bey şaşırmıştı. "Çok iyi" demişti. Zaman zaman beliriyor, ortaya çıkıyor. şimdiki sorunu şöyle: Kendisi Ankara'da. Sürekli boşanecek mıyız diye düşünme gelmiştir. Ben de ömrüm boyunca boşanmayacağımızı kanıtlamaya çalışmışımdır. Biraz önce telefonla konuştuğum karımdı. Doktora gitmiş, adını yanlış söylemiş. "Çünkü, orada sıkma başlar vardı" diyor. "Adımı söylersem Turan Dursun'un karısı olduğumu bilirler, sonra beni gene korkuturlar dedim" diyor. Şeriat olabileceğini düşünmüş, onun için başka ad söylemiş. Doktor ilaç yazmış. çok pahalıymış. Onun için başka doktora yazdırmak istemiş. Doktor "sen öğleden sonra gel, bakalım" demiş. "Acaba, doktor beni tutuklatır mı" diye korkuyor.

Sizinle birlikte bir çok korkuyu yaşıyor mutlaka.

Çok ürkek ve korkak bir yapısı vardır.

Dini inancı var mı?

Dini inancı tümünden yok denebilir mi, bilmiyorum. Yalnız yıllar önce babama "Efendi baba, Allah, Allah diyorsun ama ben senin oğlunu Allah'tan daha yüksek görüyorum. Allah o kadar iyi olamaz" demiş. Babam "hadi, oradan hınzır oğlu hınzır" demiş kovmuş yanımdan, Yıllar önce derdi ki: "Bu peygambere inanmıyorum. Ama Allah'a inanıyorum. Ama sen inanmıyorsun. 'Herhalde yok yoktur' diye düşünüyorum o zaman. Allah senin gibi bir insanı nasıl cehennemde yakar. Öyleyse yoktur." şimdi düşünüyorum kırıntıları filan vardır.

Müftülüğüm

Müftülüğünüz ne kadar sürmüştü? Aslında çok fazla. Resmi olarak, 1958'den 1966'ya kadar. Ama dinsel anlamıyla 14 yıl kadar yaptım. Müftü fetva veren konumda olmak demektir. Askerlikten sonra İstanbul Çarşamba'da Üçbaş ve İsmailağa medreselerinde hocalık yaptım. Orda yüksek düzeyde sayılan dersler okuttum. Müftü olunca ilk görevim Tekirdağ'daydı. Gemerek, Türkili, Altındağ ve Sivas'ta müftülük yaptım. Müftülüğüm sırasında da sürgünlerim oldu. Sivas'ta köyleri ağaçlandırdık. Her köye 50 ağaç dikilsin dedim. Müftülük lojmanı yerine hastane yapılmasına Ön ayak oldum. İmamlar için kurs açtım. Konferanslar verdim. Kurs için askeriye'den karavana alıyordum. Komutan, "bir koşulla veririm" dedi, "eğer Atatürk anıtına çelenk koyarlarsa". Böylece ilk kez imamlar Atatürk anıtına çelenk koydular, saygı duruşunda bulundular. Sivas'ın Hanzar köyünde su kaynağı var. Bir süre sonra yitiyor. Bend yapılsa herkes yararlanacak. Valiye göstermek için başında fotoğraf çektirdim. Köylüler gelmeye cesaret edemediler. "Ağa ne der" diye. Ağa karşı çıkmıştı zaten, "eski köye yeni adet mi getiriyorsunuz" demişti. Daha sonra TRT'deki ilk programımın adı "Eski Köye Yeni Adet" olmuştu. Hakkımda komünist diye söylentiler çıktı. Alışılmadık bir müftüydim. Tarık Zafer Tunaya'nın başkanı olduğu Devrim Ocakları'nın kurucuları arasındaydım. Sovyetler Birliği'nden 20 bin lira para almış diye ihbar olmuş. Diyanet müfettişlerinden Abdullah Güvenç teftişe geldi. Adama su verecek bardağımız yoktu evde. İbrikle vermiştik utana sıkıla. Sinop'un Türkili ilçesine sürgün edildiğimde, kentin dışında yıkık dökük bir kulübe tutmuştum. Ali Şarapçı diye bir öğretmenle karısı bana çok yardım etmişti. Onada komünist diyorlardı. Ben de "keşke komünist olmasaymış, ne iyi adammış" diye düşünüyordum. Komünizmi kaynağından öğrenmeye karar verdim. Ali Şarapçı'ya "Şu komünist kitaplardan getirsen de okusam" dedim. Bilmediklerimi gidip soruyorum,

okuyorum, ders gibi. İnanç dünyamda bir sarsıntı olmadı. Ancak ürkecek bir şey de yokmuş. Sosyal alanda bir ideolojiden çok bir bilim olarak baktım. *Diplomanız var mı?* Liseden dört dersim var. Biri beden eğitimi, diğerleri de hiç barışık olamayacağım dersler. Cebir, fizik, kimya. Bu formül böyle konmuş, ama niye hiç anlatılmıyordu. İlkokul diplomasını askerlikten sonra İstanbul'da Mahmutpaşa İlkokulu'ndan aldım. Yoksa müftülük elden gidecekti. Ortaokulu ise Sivas Müftüsü iken dışarıdan bitirdim. Sekreterim, "bir ayda Çerkesçe öğrendiğinize göre, yaparsınız" diye ısrar etmişti. *Hiç tarikata girdiniz mi?* Hayır. Bir ara Saidi Nursi'ye sempati olmuştu. Daha sonra Necip Fazıl Kısakürek'e. Birkaç ay sürdü. Söylediklerinin tam tersini yapıyorlardı, içki, kumar vb.

Peygambere ve Tanrıya İncanın Gerçek Olmadığını Anlıyorum

Hani böyle bir yere kadar insanın bilincinde bir birikim olur olurda, sonunda bir kıvılcım çıkar. "Hah tamam dersiniz". Öylesine yerleşmiş ki insanın kültürüne ve bilincine. Kesin hesaplaşmak, kopuş zordur. Olmadığını bilseniz bile "ya varsa" kalır insanın içinde. Siz ne zaman dinsi: oldunuz? Ne zaman kesin olarak çözdünüz kafanızdaki soruları? Ben sürekli Tanrı kavramına başkaldıran bir yapıyı taşıdım. Bu bir evrimsel süreç içinde bir gelişme niteliğinde oldu. Söyledim, Tanrı ile kavga ederdim. Arkasından tövbe estağfurullah derdim. Örneğin, Kuran Allah sözüyle Kuran'daki kölelik niye? Niye insanların bir kesimine "sen kölesin" tamam olur, kölelik de olur" denmiş. Madem Allah'tır köleliği kaldırmalıydı, kimine köle kimine özgür dememeliydi. Ama arkasından da hemen tövbe estağfurullah derdim. Böyle, çocukluktan bu yana başkaldırı hep süregelmiştir. Sonra kutsal kitaplarla karşılaşınca, Kuran'dan önceki kitaplarla tanışınca, Muhammed'in aktarmacılığını birden kavradım. Hiç aradan zaman geçmedi. Daha önce Yahudilik ve Hristiyanlık hakkında bilgim vardı ama İslam'ın aktardıklarıyla biliyordum. Kendi kaynaklarından bilmiyordum. Tevrat'tan ve İncil'den söz edilirdi. Kendi kaynaklarıyla 1960'lı yıllarda tanıştım. Türkiye Gençlik Teşkilatı'nın bana bir çağrısı, önerisi olmuştu. Götürelim, Papa ile tanıştıralım demişlerdi. Onların amaçları böyleydi. "Bakın bizde de böyle aydın bir. din adamı var." Nadir Nadi'nin sütununda yazı yazdırmışlardı. Baş sayfalarda yer alıyordum. Çok popüler bir müftüydim. Bir yere gittiğimde Sivas Müftüsü, aydın müftü Turan Dursun İstanbul'a geldi, Ankara'ya gitti... O zaman valiye yer vermezlerdi, bana yer verirdi. Köy ve Köylüyü Kalkındırma Derneği kurmuşum, Türkiye'de ilk kez köy hareketiyle ilgili olarak. Köy kongresi ondan sonra toplanmıştı. Cemal Gürsel valiye çağırılmamıştı, beni çağırılmıştı. Çok popüler bir müftüydim. İlerici kuruluşların dikkatini çekmişti. Onların ilericiilikleri, boyutu o kadardı işte. Beni aydın bir müftü olarak alıyorlar. Dinimiz, bizim İslam, söyleyiz böyleyiz diyorlar. O zaman "Madem Papayla konuşacağım, o Hristiyan. Biz de Hristiyanlar konusunda birtakım şeyler biliyoruz ama İslam'ın aktardıklarını biliyoruz. Acaba bunların kendi kaynaklarında ne diyor? Onu öğrenmeliyim ki konuştuğum zaman daha güçlü olarak konuşayım" diye düşündüm. Aaa, daha ilk elime aldığım anda sahtekarlığımı görebildim. İlk elime aldığım anda! Hafızlar Kuran'ı ezbere bilir, ama hafız hangi ayetin nerede olduğunu, hangi konuda hangi ayet olduğunu bilemez. Ama ben hemen bilirim. Çünkü dünyam olageldi. Bir bakıyorum, Tevrat'ın filanca yerinde şunlar var. Aaa filanca surede aynen var, ya da değiştirilmiş biçimiyle var. Levililer'de şu var, ona bakıyorum o da var. Hatta İncil'ine bakıyorsun oda öyle. Zaten epeydir de sorular vardı. "Tamam" dedim "bu adam sahtekardır." Ama ne fena oldum. Öyle bir hınç oluştu ki! Çünkü o benim gençliğimi aldı, çocukluğumu aldı. Ben ondan dolayı gençliğimi, çocukluğumu yaşayamadım. Nice insanlar ondan dolayı yaşayamıyor. Birçok insan onun felaketzedeleri durumun da. O vardır diye, O'nun seçtiği karanlık vardır' diye birçok insan doğruyu yanlış, yanlış doğru olarak biliyor. Yani insanca duygular ve insanca oluşumlar, o nedenle birçok yönden gelişememiş. Hiçbir hastalık; ne bir kanser, ne AIDS, ne falandır, filandır, hiçbir hastalığın korkunçluğu, hiçbir felaketin korkunçluğu, o dinden gelen

korkunçluk kadar korkunç gelmedi bana. Ve o dakikadan başlayarak hemen savaşa giriştim. Savaşmam için mesleğimi bırakmam gerekir. Mesleğimin doruğundayım. Rasgele bir müftü değilim. Hani, vardır aydın müftü, gavur imam falanca, ama toplumda saygı görmezler. Çünkü dini bilmezler. Ben hem aydın çevrelerde, aydın müftü olarak tanınıyorum hem de dini, Arapça'yi çok iyi bildiğim içindinsel çevrelerde, din adamları çevresinde bana kafir filan deseler de, son derece büyük saygı görüyorum. Kimi zaman Önümde eğiliyorlar. Böyle saygın bir yerim de var. Ekmek de yiyorum. Eli öpülen bir durumum var. Sivas'ta müftüyken bir sekreterim vardı. Alışılmamış bir müftüydim. Sekreterim çok güzel bir kızdı. Müftü Vekili olarak koymuştum. Gelenler "Müftü Bey'le görüşmek istiyoruz" diyorlar. Fetvaya gelmişler, fetva soracaklar. "Buyurun benim" derdi. Ben ise köylerde dolaşır ve köylünün ne sıkıntısı var, ne sorunu var, onları toplar getirirdim. Çözmeye çalışırdım. Vali demişti ki o zaman; "Sen müesses nizami değiştiriyorsun." Bu mesleği neden bırakayım? Ama bırakmam gerekiyordu. Çünkü mademki savaşıcağım; hem bu meslekle savaşılmaz hem de dürüstçe olmaz. Bütün arkadaşlarım beni burası biraz övünür yanım öyle tanımışlardı. Hep tutarlı olagelmişimdir. Hiçbir konuda düşündüğüm ile yaşadığım arasında bir ayrılık olsun istemedim. Karı koca ilişkilerimde de öyle olmuştur. Dinsiz, pardon Muhammed'siz peygambersiz olduğum dakikadan başlayarak açıkça söyledim. "Ben peygambere inanmıyorum, ama Allah'a inanıyorum" O bir süre sürdü. Ama çok uzun değil. Deneyler yaptım kendi kendime, Tanrının olmadığına ilişkin. Önce Tanrı varsa, bu tanrı Muhammed'in Tanrısı değildir diyordum. Olamaz ama, acaba bu Tanrı ne iş yapar? Varsa ne yapar? Önce var mı? Rastlantılar üzerinde durdum. Rastlantı öğeleri üzerinde durdum. Evde, karım gene şaşırmıştı. "Sen delirdin mi" demişti. Kovaya su doldurdum. Süpürgeyi alıp batırdıktan sonra duvarlara rasgele serptim. Baktım. Bakıyorum duvarlarda çeşitli biçimler oluyor. İnsan resmi, hayvan resmi, ağaç... Kuruyor. Ben bir daha serpiyorum. Kadıncağız orada öyle bakıyor. "Ne yapıyorsun sen" diyor. "Neden yapıyorsun?" Alah var mı, yok mu onu bulamaya çalışıyorum" dedim. Anlayamıyordu, suyla süpürgeyle duvara serpmeye Allah'ın ne ilişkisi var. Onlarla bir kanıt bulmuştum. Bu duvarlarda çeşitli resimler oluşuyor. Hayvan resmi. Gerçi süpürge benim elimde, su da. Suyu serpen de benim. Ama o biçimler benim irademden kaynaklanmıyor. Rastlantısal oluyor. Eğer benim irademden kaynaklanıyor olsa, aynı biçimleri bir daha yapabilmeliyim. Aynı biçimde serpiyorum, başka resimler meydana geliyor. Demek ki rastlantısal. Öyleyse neden insanlar da evren de rastlantısal olmasın. Pekala milyonlarca yıl içinde, biçimden biçime geçerek, değişerek. Antropolojiyle de çok yakından ilgilendim. Bu Allahlılık iki üç yıl daha sürdü. Birden tümünden o da silindi. O gelişmeler artık Tanrının hiç olmadığı noktaya gelmekle sıçrama gösterdi. Tanrıyı inkar etmek demiyorum, olan bir şey yok ki inkar edeyim. Tanrının yok olduğunu bilme noktasına varmam, o sıçrama, birkaç yılını aldı.

Müftülüğü ne zaman bıraktınız?

Peygambere inanmadığım zaman bıraktım. Çöpçülüğe başvurmuştum. Bir arkadaşımın önerisiyle TRT'de göreve aldım, bir sürü program yaptım.

Babamla İlişkilerim Kopuyor

Din adamlığını bırakmanız babanızla ilişkilerinizi nasıl etkiledi? Bu konuda türlü söylentiler çıkarılıyor.

Aslında babamı anlıyorum; Beni din adamı olarak görmek istiyordu. Bana başka bir hedef koymuştu. Oysa şimdi başka konumdayım. İlişkilerimiz ilk Sivas'ta müftüyken kopmaya başladı. Hafik ilçesi ne bağlı Hezek köyünde bir Alevi-Sünni olayı olmuştu. Tavrım Sunniler

tarafından çok eleştirildi. Hezek'te 12 hane Sünni, gerisi Alevi. Çevre de hep Sünni. Aleviler kafirlikle suçlanırdı. "Cami yapalım, suçlanmayalım" demişler. Hıdır imam olmuş. Sünniler son derece şımarık. "Nasıl kendinize mal edersiniz, imam bizden olmalıdır" demişler. Karnıaçık diye bir adam, 12 yaşında çocuğu çıkarmış, "imam bu olacak" diye inat etmiş. Aleviler de öte yandan diretmişler tâbi: "Hayır' bizim Hıdır'ımız var!" Kavga kaymakamlığa yansıyor. Kaymakam yeni mezun, deneyimsiz ya da fazlaca Sünni. Köylüleri topluyor, "Aleviler bir yana, Müslümanlar bir yana" diyor. Aleviler patlıyor. "Biz Müslüman değil miyiz!" Kaymakama başkaldırıyorlar, olay büyüyor. İl Müftüsü olarak, Hafik Müftüsünü de alıp, soruşturmak üzere gittik. Kaymakamın ifadesini alacaktık kaçmış. Alevilere yatkındım, durumlarına üzülüyordum, acıyordum. Araba tutup gittik. Çok duygulandım, kurbanlıkla karşılamaya çıkmışlar. "Bizim kestiğimizi yemezsiniz" dediler. Hafik Müftüsü benden yaşlı, korktu. "Ben hepsinin hocası sayılırım, ben yiyeceğim" dedim. İmam sorununu çözmek için de, "Seçim yapacağız" dedim. Öyle bir adet yok ama, Aleviler'in çoğunlukta olduğunu biliyordum. Eğer çocuk seçilirse 12 yaşında diye itiraz ederdim. Karnıyarık "bak müftü!" dedi, öyle kaldı. El kaldırma yoluyla Hıdır seçildi. Çok öfkelenildiler. şimdiki aklım olsa ne yapacaksınız imamı derdim.

Hıdır'ı bir de kadroya aldım, maaş bağladım. Sünniler arasında bu olay çok yankı yaptı. Sünni hocalarla, Alevi dedeleri toplattım. Alevi-Sünni çekişmesine son verilecek diye konuştuk. Babamla ilişkilerimiz bunun üzerine çok sarsıldı. Daha sonra dinsiz ve Tanrısız olduğumu öğrendi. Saldırı hakaretler geldi. Karşılık görmeyince yoruldu. Kardeşlerimle de arası açıldı. Bana karşı sevgisi ve saygısı daha çoktu. "Sizin şeyhiniz" derdi. Sürtüşme, ilişkilerin kopmasına dönüştü, yıllarca görüşmüyorum. Kardeşleriniz nasıl karşılıyorlar sizi? Alışılan ağabeylikten farklı bir durumdayım. Yanlış da olsam "iyi bir yanı vardır" diye bakıyorlar. Kimseyi benim kadar sevmemişlerdir. Ama yavaş yavaş uzaklaştılar. Çocuklarınız farklı bir babanın çocuğu olmayı nasıl yaşadılar? Çok övüneceğim çocuklar. Hiç yanlış yapmaz bir baba olarak görürlerdi. Sık, sık sabahlara kadar tartışırız. Sonradan benim de yanlışlarım olabileceğini düşündüler. Sıradan bir baba olarak. Ama din konusunda bilinçliler.

Hakkınızda hiç dava açıldı mı?

Hayır. Hukuki açıdan dikkat ediyorum.

ZAMAN GAZETESİ'NİN YAPTIĞI YAYIMLANMAYAN RÖPORTAJ

- ***Şimdi ilk sorumuz şu. Geçmişinizi ana hatlarıyla anlatır mısınız? Bu yere gelişinizin hikayesi nedir?***

TD - Önce doğumumdan başlayarak özetlemeye çalışayım. 1934 yılında Sivas'ın Sarkışla ilçesinin Altın köyünde doğmuşum. Şimdi, Gümüştepe adıyla anılıyor. 5 yaşındayken, babam anamları alıp, basının topraklarının bulunduğu Ağrı'nın Tutak ilçesine götürdü. Fakat, oraya gittiğinde baktı ki, ağalar bu topraklarını almışlar, sahiplenmişler. Ortada kaldı. Biraz dini bilgisi vardı. Onunla, imam olmaya koyuldu, Tutak'ın kimi köylerinde imamlık yaptı. Sonra, Muş'un köylerine geçti ve ben daha altı, yedi yaşına gelirken -ki, ben okula

verilmedim. Babam bu okulları gavur okulu sayıyordu ve vermiyordu.- Götürüp beni Kürt hocaların içine bıraktı. Ağrı'nın Tutak ilçesine bağlı Kargalık köyünde Şeyh Ramazan diye biri vardı. Onun himayesinde öğrenciler okuyordu. Arapça okuyorlardı. Ben, Molla Nadir Efendi bir de hafız vardı, Türk, esasen başlangıcı onda okumuştum. Sonradan hafız oradan gitti, ben Kürtçe'yi öğrendim.

- ***Kürtçe'yi sonradan mı öğrendiniz?***

TD- Evet. Çok kısa süre sonra öğrendim Kürtçeyi.

- ***Ana diliniz değil yani?***

TD- Değil. Kürtçeyi öğrendikten sonra başladım hocadan Arapça'yı Kürtçe anlamı ile okumaya ve giderek ben Türkçe'yi unuttum. Sürekli Kürtçe konuşuyordum çünkü. Kürt öğrenciler arasında. Orada Kürt öğrenciler yani çevreden gelen öğrenciler köylü tarafından idare edilirdi. Camide yatıp kalkardık. Ve "ratip" denilen bir yöntem vardı. O yöntemle, kazanlar içerisine basın maddeleri, yiyecekler toplanırdı ve karıştırılırdı. Etlî, sütlü, tatlı hepsi aynı kazanın içerisinde karıştırılırdı. Sonra bölüştürülürdü. Herkes tabağına, tabağı olmayan ekmeğinin üzerine..-lavaş denen bir açık ekmek vardı-. Bu şekilde bir geçim sağlanırdı. Oradaki öğrenciler, mollalar tarafından yetiştirilirdi.. "Sarf" ve "Hahv" ile yani bir Arapça gramerle 15 yıl uğraşılırdı. Ama benim bir hedefim vardı. Babam belirlemişti o hedefi. Kafama aşılmaştı: "Basra ve Kuffe'de olmayacak ölçüde 'alim' olcaksın"..Onların "oniki ilim" dedikleri ilimlerin tümünü bir iki yıl içerisinde bitiriverdim. Onların en son kitapları olan "Cem-ül Cevam"ı okudum..Ben madem ki Türk'tüm, öyleyse, Türk'lerde geçerli olan Hanefi mazhebinin usulüne göre okumalıyım dedim. O nedenle çıktım, Kayseri, Adana. Sivas'ta bulabildiğim hocaların yanına gittim okumaya..o usulle de yani Hanefi usulünce de "mücaz" oldum. İcazet verilen kişiye mücaz deniyor. İcazet alınacak düzeye Hanefi usulünce de ulaştım. Bu arada askerliğim gelmişti. Askerlikten önce, gittim girdim müftülük vaizlik sınavlarına. Dediler ki, "sen çocuksun, çok iyi biliyorsun ama biz çocuğu müftü, vaiz yapmayız. Sen şimdi askerliğini yap, gel, ondan sonra.."

- ***Nerede askerlik yaptınız efendim?***

TD- Kütahya ' da ve Adana' da İncirlik' de yapmıştım.

- ***Hangi yıllar olduğunu hatırlıyor musunuz?***

TD- 1955-57. İyi Türkçe konuşmayı askerlikte elde ettikten sonra, İstanbul'a geldim. İstanbul'da Üçbaş ve İsmailağa medreseleri vardı. Bir derneğin organizasyonunda Arapça eski usulle talebe yetiştiriyorlardı. Müftü, vaiz yetiştirme yoluna gidiyorlardı.

- ***Karagümrük' te değil mi efendim?***

TD - Çarşamba'da. Orada kimi derslere hoca bulunamamış. Mesela mantıktan, kelimadan Usül-u Fıkıhtan falan hocalar bulunamamış. Kendimi orada buldum. Orada yüksek düzeyde sayılan dersleri okutmaya çalıştım. O zaman Mahmut Bayram vardı. Vaizdi, oranın hocaları arasındaydı. Hatta sonra, alçakgönüllülükle benim derslerime devam etti. "Ben de okumuştum, ama böyle okumamıştım," diyerek. Salih Şeref vardı. Yani, İstanbul'un ileri gelen hocaları ile görüşüyorduk. Onlar da kimi dersler geliyorlardı ama, aşağı düzeydeki derslere geliyorlardı. Sonra gidip bir de müftülük vaizlik sınavlarına katılmayı düşündüm ve

katıldım öğrencilerimle birlikte. Onlardan da birçoğu kazandı. Mahmutpaşa İlkokulu' nun dışarıdan bitirme sınavlarına girdim. Kısa zamanda diplomayı almamış olsaydım, müftülüğe atamam yapılmayacaktı. İlk görevim Tekirdağ'a oldu.

- ***İlk vazife alışınız hangi yıllarda efendim?***

TD- 58'in sonları idi.

- ***Peki onun öncesine geçsek, sizin yetiştirdiğiniz talebeler arasında belli mevkilere gelmiş kimseler var mı?***

TD- Evet, müftü , epeyce vaiz var.

- ***Medresede okuttuklarınızdan bahsediyorum. İm bunlar, şu anda aklınızda olan var mı?***

TD -Mesela, İzmir Karşıyaka müftüsüydü şimdi emekli oldu galiba. Abdullah Arılık vardı. Sizin Zaman Gazetesinde zaman zaman yazılar yazdığını söyleyen , çeviriler yapan Salih Uçan benim talebelerim arasında idi.

Sonra müftülük ve ondan sonra müftülükte sürgünler. Sürgünlerin başlaması (1962-1965 yılları), Atatürkçü çizgideki davranışlarım yüzünden olmuştı.

- ***Hangi yıllara rastlıyor ilk sürgünleriniz?***

TD- 62-65 yıllarına. Alışılmadık bir müftü olmuştum. Nedeni şuydu:Ben, Sivaslı sayıyordum kendimi. Sivas camilerine gidip gördükçe bakıyordum rahleler oraya buraya asılmış, çok berbat. Bunlar niye burada duruyor falan diyordum. Ondan sonra imamları vardı. Abdestlerini tutamayacak kadar yaşlıydı bunlar. Daha göreve gelir gelmez, haftasında 15 tane imamın görevine son verdim. Bunlar zengin insanlardı. Bunların çoğunun oğulları yargıç, doktor ve daha başka etkin görevlerdeydi. Tabii, bunlar bana orada sorun çıkardılar.

Çirkinlikleri gidermek, camileri park yerine getirmek, Sivas'ın köylerini ağaçlandırmak yoluna gittim. Müftülük lojmanı yapmak yerine, hastane önerdim. O hastane, göğüs hastalıkları hastanesi, ki, şimdi çok güzel bir hastanedir. ..Sonra onlardan, imamlardan, beklemedikleri şeyleri isteyince söylenmeye başladılar. Toplu halde sinemaya götürüyordum. Kurs açmışım. Onlara konferans vermeyi, grup çalışmalarını öğretme yoluna gitmişim. Milli Eğitim' ile işbirliği yaparak diploma sağlamaya yönelmişim ki,..ve sıkıcı bulununca söylendiler, "Bu müftü kafirdir," dediler. Hatta, "Komünisttir," dediler. Arkasından bir baktım nakiller. En büyük darbeyi ben Halk Partisi'nden yedim. Şaşılacak bir şeydir ki, kendim de Halk Partili olarak ileri sürülüyordum. O zaman "Yeni İstanbul", "Yeni İstiklal" diye bir takım gazeteler, mecmualar falan vardı. Orada komünistliğim, içkiyi severliğim yazıldı, sabaha kadar içki içmişim ki, ağzıma damlasını koymuyordum. Yani, içkiyle miçkiyle hiç tanışmamışım.

..Bende inanç devrimi neden oldu? Ya da neden inançsızlık oluştu? Onu belirteyim: Doğru bilime yönelmişim. Çok büyük kütüphanelere gittim. O zaman ben İslam'ın kökenini gördüm, okudum. Söylencelerde de okudum. Bir gün "Sümer Efsanesi" ile karşılaştım. Sümerler'de bir Tufan efsanesi. Baktım, Tevrat'ta var, Kur'an' a var. Bu bir efsane, nasıl olur da Tevrat'ta, Kur'an'da olabilir? Milattan önce 3000 yılında kaleme alındığı sanılıyor. İslam'

dan, hatta Kur'an' dan çok önce. Peki, bunlarda olan, Kutsal kitaplarda ne arıyor? Sonra, Hammurabi Yasaları'nın kimi maddeleri Tevrat'ta aynen geçmiş, ondan sonra Kur'an' da yansımış, yani sarsılmalar benim öyle başladı.

..bence din insanlığa çok şey yitirtmiştir. Dinsizlik ne kazanır? Önce bu yitirilen şeyleri bir daha yitirme durumuna düşmemeyi kazanır. Dinler neyi yitirtmiştir? Bana göre dinler insana gözyaşı getirmiştir, ölümler getirmiştir. İslam da bunların arasındadır. Bugün Yahudiler eğer Filistinlilere birtakım zulümler yapıyorlarsa, bence bunların Yahudiliğin içindeki Yehova'nın, Tevrat Yehovası'nın insanların kafasına aşıladıklarının çok büyük etkisi vardır. "Gidin, vurun, acımayın." en büyük etkisi vardır. İslam öyle olmuştur. Muhammed döneminde de öyle olmuştur. Ebu Bekir döneminde de, daha sonraki dönemlerde de. Ebu Bekir döneminde, "Ridde" (dinden dönme) olaylarında, belgelere göre, ateş havuzları açılmıştır. O ateş havuzlarına insanlar inançlarından dolayı atılmış, yakılmışlardır. Muhammed'den sonraki dönemde, Osman döneminde bir Cemel olayını anımsıyoruz. Bu Cemel olayında, iki yanda da Muhammed' in arkadaşları vardı. Bir yanda, 400 kadar "biat-ı Rıdvan"da bulunmuş olan kişi vardı. Başlarında Ali, Muhammed' in damadı. Öbür yanda, yine cennetle müjdelenenmişler vardı. İki kesim birbirine saldırıyorlardı, öldürmek için ve o olayda tarihlerin bizlere kaydettiğine göre, 15 bin kişi hayvan boğazlanır gibi boğazlanmıştır. 656 yılında..13 bin kişi Aişe tarafından, 2 bin kişi de Ali tarafından. Şimdi bunlar ki, Muhammed' in "Eshabi Kennucumi bi eyyihimiktedeytüm ihtedeymüs", yani "benim ashabım birer yıldız gibidir, hangisine uyarsanız doğru yolu bulursunuz" dediği birer yıldız saydığı kişilerdi. Bunlar öyle olunca ondan sonra aynı tutumu sürdüren kimselerin bulunması şaşırtıcı değildir. Ondan sonra görüyoruz. Neler yitirtmiştir din? Aklın, bilimin yolunda olmaya çalışan birçoklarının öldürülmesine neden olmuştur. Çünkü, "irtidat" yani "dinden çıkma" bütün mezheplere göre ölüm hükmünü içine alıyor. Mezhepler arasında ihtilaf yok. Sadece, "istilabe" yani tövbeye davet gerekli mi gereksiz mi? Bu konuda tartışıyorlar. Yoksa, bir insan eğer düşüncelerinde bir gelişme olmuş, inancında gelişme olmuş ya da inançsızlığa düşmüşse, ya da bir başka inanca geçmişse bunun mutlaka öldürülmesi gerekiyor, Kur'an ve hadis hükümlerine göre..Bir Isa, "Bir yanağına vurulursa, öbür yanağını uzat," derken, öbür yanda diyor ki, "Ben Dünya'ya barış için gelmedim, savaş için geldim." Bu da İncil' den..

..ve ben hadisleri hep İslam dünyasında en sağlam kabul edilenlerden aldım. Ben hadisçi, fıkıhçıyım..bir hadis ne ölçüde doğru olur, ne ölçüde olmaz onu da bilirim..dikkat ediyorum, sağlam hadislerin dışındaki hadislere yer vermiyorum..

..Dinleri şöyle ayırmak mümkün. Dinlerin kimi, insanlığın yaşamına bütünüyle el atmıştır. Dünya yaşamını yatak odalarına varıncaya kadar girmiştir. Yahudilik ve İslam böyledir. Kimi de bu kadar el atmamıştır, sadece inanç dünyalarında vardır. Ama, bir ceza hukuku, bir miras hukuku, bir devletler hukuku, bir bilmem ne hukuku türünden şeyleri yoktur. Hristiyanlık böyledir. Ben, insanlığın yaşamına bütünüyle el atmış olanları, insanlar için daha zararlı görüyorum. Aslında, hepsi, bana göre, binlerce yıl öncesinin düşüncelerini, inançlarını taşıyıp getirmekte birleşiyorlar. Biri falanca diyor, biri filanca diyor, sözler değişiyor ama, öz değişmiyor. Hepsi aynı kalıptan.

..Ben zinayı hiç tanımadım. İçkiyi tanımadım. Kumarı tanımadım, zaten hiçbir oyunu bilmem. (Yayınlama: 2005-03-31)

TURAN DURSUN'UN YAZILARI

KURAN'IN TANRISI NEREDE?

Mülk suresinin 16. Ve 17. ayetlerinin, Diyanet'in resmi çevirisindeki anlamı şöyle:
"Gökte olan'ın, sizi yerin dibine geçirmesinden güvende misiniz ? O zaman, yer sarsıldıkça sarsılır. Gökte olan'ın, başınıza taş yağdırmasından güvende misiniz ? Benim uyarmamın nasıl olduğunu yakında bileceksiniz."

Ayetlerin başında, "men fi'Sokak-Sema" yer alıyor. "Gökte olan" anlamında. Bu gökte olan kim ?

Kuşkusuz, anlatılmak istenen, "Tanrı".

Demek ki bu ayetlerde, "Tanrı"nın gökte olduğu, çok açık biçimde anlatılmakta.
"Tanrı" için "gökte olan" denmesi, bir çok konuda olduğu gibi şaşkınlığa ve bocalamalara yol açmış Müslüman yorumcular arasında. Bir kesimi, buna da dayanarak şöyle demişlerdir:

-Tanrının yeri yurdu vardır. (Bkz. F. Razi, e't -Tefsiru'l-Kebir, 30/69)
Ne var ki buna karşılık şu sorular sorulmuş:

-Tanrı gökte olsa, tanrının gökten daha küçük olması gerekir. Böyle bir şey nasıl düşünebilir?

-Tanrının gökte olduğu düşünülürse, varlığının ve varlığını sürdürebilmesinin, bir başka şeye bağlı olduğunu da düşünmek gerekir. Bu nasıl olabilir ? (Bkz. Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, 7/5233)

Kuran yorumcularından, "gökte olma" yı , "yerinin yurdunun olması"nı, "Tanrı" ya, "Tanrı" kavramına yakıştırmayanlar pek çok. Ne var ki Kur'an'ın kendisinin, bunu "Tanrı"ya yakıştırdığı ve öyle anlattığı da bir gerçek. Yorumcular, zorlamalı yorumlara sapsalar da bu gerçeği değiştirememekte. İlkel insanlar da, "Tanrı"yı gökte görmezler miydi ve "çağdaş ilkeller"de öyle görmüyorlar mı? Ebu Müslim de, ayetlerde Tanrı için "gökte olan" denmesini, Arapların, Tanrı'yı gökte görmelerine bağlıyor. (Bkz. F. Razi, 30/70)

Bakara Suresinin 210. ayetinde de şöyle denir:

"Onlar, Tanrı'nın ve meleklerin, gölgeli bulutlar (ya da buluttan gölgeler) içinde gelmesini beklerler yalnızca. Ve işin bitirilivermesini...İşler, Tanrı'ya döner."

Diyanet çevirisinde "Allah'ın azabının ve meleklerin tepelerine binip..."biçiminde bir anlam veriliyor. Ayetin sözleri, böyle bir anlama elverişli değil. Ayette, "Allah'ın azabının gelmesinden değil ; kendisinin bulutlar içinde gelmesinden söz ediliyor. Ayette açıkça yer aldığı halde, tanrının bulutlar içinde gelmesi Tanrı'ya yakıştırılmadığı için, çeviriye yorum katılıyor ve "Allah'ın azabının..." deniliyor. Bu yorum, kimi Kuran yorumlarında da var. (Örneğin bkz. Tefsiru'n -Nesefi, 1/105; Tefsiru'l-Celaleyn, 1/31;Taberi, Camiu'l-Beyan,2/191-192; F.Razi, 5/215)

"Tanrı"nın bulutlar içinde gelmesi Tevrat'ta da var. Kaynakda zaten orası. Şunları okuyoruz

Tevrat'ta:

"Ey Efendi Tanrım, çok büyüksün ! (...) Sensin bulutları kendine araba edinen..." (Tevrat, Mezmurlar, 104:1-2) "İşte Efendi Tanrı, hızlı bir buluta binmiş olarak Mısır'a gidiyor. Onun bulunmasından Mısır'ın putları titreyecek..." (Tevrat, İşaya, 19:1) Bununla birlikte Kuran'ın Tanrı'sının da, Tevrat'ın Tanrı'sının da asıl yeri, "tahtı-sarayı" demek olan "arş"ı, "göklerin üstünde"dir. Kuran'da, yeri ve gökleri yarattıktan sonra "arşa dayandığı" bildirilir. Hadislerde de "Arş"ın, göklerin üstünde bulunduğu bildirilir. Arş'a ve Tanrı'nın üzerinde bulunduğu bildirilen "sekiz dağ keçisi" ne ilişkin ayet ve hadisler sunulduğunda ayrıntılar görülecektir. Ayrıca unutmamak gerekir ki, Muhammed'in de, "Tanrı'yla görüşüp konuşmak için göklerin ötesine, O'nun "arş"ına gittiği bildirilir (Mirac olayı). Tevrat'ta da şu tür anlatımlar göze çarpar: "Göklerin göğü üstüne binmiş olana ezgiler söyleyin!" (Tevrat, Mezmurlar, 68:33) "Efendi Tanrı, kutsal tapınağındadır. O'nun tahtı göklerde dir." (Mezmurlar, 11:4) "Efendi Tanrı, tahtını göklerde kurdu."

İlk çağların ilkellerinin de, çağdaş ilkellerin de "tanrı"larının yeri göklerdir. Tanrı'nın asıl yerinin göklerde olduğu bildiriliyor. Ama bu, Tanrı'nın o yerden, zaman zaman inmesine engel değil. Kuran'da Tanrı'nın "kıyamet günü, meleklerle birlikte geleceği" (Fecr:22), "Tahtı'nı taşıyan 8 meleklerle geleceği"(el Hakke: 17) bildirilir. Hadisçilerce tartışmasız sağlamlıktaki bir hadiste de Muhammed, şöyle der:

"Efendi Tanrımız, her gece, gecenin son üçte biri kaldığında, dünya göğüne iner..."(Bkz. Buhari, e's -Sahih, Kitabü'tanrı-Tehacüd/14;Tecrid, hadis no:590)

Tanrı'nın dünya göğüne inmesini Tanrı'ya yakıştıramayan Müslüman yorumcular, "te'vil" yoluna sapıp yorumlarla durumu kurtarmaya çabalarlar. Ama İbn Teymiyye gibi bu yola karşı çıkanlar, sözlerden ne anlaşıyorsa öyle anlamak gerektiğini savunurlar. (Bkz. İbn Teymiyye, Der'u Tearuzi'l-Akli ve'n -Nakl Arapça,1971, 1/15)

AY İKİYE BÖLÜNÜP YERE DÜŞMÜŞ

Din Bu 1

İslam'da Şakku'l-Kamer (Ay'ın bölünmesi) Mucizesi diye ünlü "mucize"yi birlikte göreceğiz: Kamer Suresinin 1. ayetine, Diyanet'in resmi çevirisinde şöyle anlam verilir:

"Kıyamet saati yaklaşır, ay ayrılır."

Bu çevirideki "yaklaşır, ayrılır" ayetteki sözcüklere uymuyor. Ayette, burada, "geçmiş zaman" kipi kullanılıyor. Bu nedenle, doğrusu: "Yaklaştı, ayrıldı."dır. "Ayrıldı"yerine de ayetteki "inyakka" sözcüğüne uygun olması için "bölündü", ya da "parçalandı" demek gerekir. Diyanet'in çevirisi, burada, "akıl ve bilim dışılığı örtmek" amacıyla, sözcükler kendi anlamlarının dışına çıkarılarak, daha sonraki ayetler, ayrıca açıklayıcı hadisler gözardı edilerek yapılmış bir "yorum"a, ibnü'l-Cevzi'nin yorumuna (Bkz. tefsiri ibnü'l-Cevzi, 8/89.) dayanmakta. Bu yorum, tefsircilerce kabul edilmez. (Bkz. M.Ali Sabuni, Safvetu't-tefisir, 3/284; Hizin, 4/226.)

Bu durumda ayetin doğru çevirisi şudur: "Kıyamet (sat) yaklaştı; ay bölündü : " Bunu izleyen

iki ayetin anlamı da şöyle: "Onlar bir mucize gördüklerinde; yüz çevirirler ve: 'sürüp giden bir büyüdür.' derler. Yalanladılar ve kendi eğilimlerine uydular. Her şey, yerini bulur." (Kamer: 2-3.) Görüldüğü gibi ayetlerde açıkça, kıyametin yaklaştığının da bir belirtisi olarak, Ayın bölündüğü ve bu mucizeyi, inanmazların yalanladıkları" anlatılıyor. Bu ayetlerin anlattığı olayı aktaran hadislere bakalım.

Gökteki Ay mı, Arabistan'daki Hira Dağı mı daha büyük?

İlkokul öğrencileri bile böyle soruyu saçma bulur, değil mi? Ama hadiste anlatılana bakılırsa bu soruya saçma dememek gerek. Malik Oğlu Enes anlatıyor:

Mekkeliler, Peygamberden bir mucize göstermesini istediler. Peygamber de onlara ayı ikiye bölünmüş olarak gösterdi. Öylesine ki, onlar, Hira Dağı'nı, bu iki parçanın arasında görüyorlardı." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l-Menakib/36; Müslim, e's-Sahih, Kitabu St-fati'l- Münafidun/46-47, hadis no: 2802.)

"Abdullah İbn Mes'ud anlatıyor: Peygamberle birlikte Mina'daydık. Birden ay iki parçaya bölündü. Bu parçalardan biri, dağın arkasında, biri de dağın beri yanında kaldı. İşte o sırada Peygamber. Bakın da tanık olun!' dedi." (Bkz. Buhari, es-Sahih, aynı yer; Müslim, e's-Sahih, aynı yer, hadis no: 2800.) Düşünün. İnanmazlar, Muhammed'den, peygamberliğini kanıtlamak için bir mucize istiyor. Tanrı da Muhammed'e güç veriyor. Muhammed mucizesini gösteriyor: Şu gökteki, şu Amerikalıların ayak bastığı, şu bildiğimiz ay, iki parçaya bölünüyor. Parçalanan Ay, yere düşüyor. Yeryüzünün ufaklık bir bölgesine sığıyor. Düştüğünde orada, kimseyi ezmiyor. Ay böylesine ufakmış ki: Hira dağı ondan daha büyük. Çünkü geriden bakınca, Hira Dağı, ayın iki parçası arasında gözükebiliyor! Ve düşünün: Böyle bir "olay"ı bile, Mekkeliler bir mucize saymıyor. "Olay"a tanık oldukları halde! Ve dünyanın her yanından gözüken şu ay, o sırada ikiye bölünüp yere düşüyor da, dünyanın hiçbir yerinde, kimse farkında olmuyor. "Olay"ı ne gören oluyor, ne de yazan. Muhammed'in Sahabilerinden başka... Ayrıca: Ayın "bölünmesi", haber verilegelen kıyametin yaklaştığının bir kanıtı oluyor.

Yukarıdaki ayet ve hadislere göre, bütün bunlara "inanmak" gerekiyor. İnanan inanır kuşkusuz. Kim ne diyebilir? Bizim burada yaptığımız şey, yalnızca bir belirleme ve sergileme, Şu da unutulmamalı: İnananın nasıl inanma hakkı varsa, inanmayanın da inanmama hakkı vardır. İnsanoğlunun aklına, bilime özgürlük tanımak bunu gerektirir. İnsan, kınanmasız ve saldırısız bir ortam içinde insanlığına yakışır nitelikte geliştireceği düşüncesini, kişiliğini meyvelendirir. Bu köşedeki sergilemeler de bunun için...

RÜŞVETLE MÜSLÜMAN OLANLAR

Malik İbn-Avf, Muhammed'e karşı savaşın başkumandanıydı. 630 yılında Huneyn, bir başka adıyla Hevazin savaşında Müslümanlara yenilmişti. Mekke ile Taif arasındaki Huneyn vadisinde yapılan savaş, Arapların Hevazin ve Sakif kabileleri ile , Müslümanlar arasında olmuştu. Malik İbn Avf, Huneyn'i; terk ederek Tai'fe gitmişti. Kendisi İslam düşmanı idi. Ama öneriyi ilgi çekici buldu. Çünkü öneri peygamberden geliyordu : Eğer Müslüman olursa, tüm malları ve tutsak ailesi kendisine geri verilecek, ceza görmeyecek, dahası 100 deve alacak, bir de kendisine yönetimde yetki verilecekti. Hemen kabul etti ve Müslüman oldu.

Buhari, Mütercimi Kamil Miras'a göre bu öneri, "olağanüstü peygamberlik cömertliği "idi.

Ama temel tefsirlerden olan Taberi tefsirine göre ise bu düpedüz "rüşvet" idi. (Kaynak: Camiu'l-Beyan fi Tefsiri'l Kuran c.10, s.141)

Peygamber;"Rüşvet verene de alana da Allah lanet etsin" demişti. Rüşveti veren İslamın peygamberi idi.

Rüşvet verilenler:"Müellefetü'l-Kulub"

"Müellefetü'l-Kulub", gönülleri İslama ısındırılan ve pekiştirilen kimseler demektir. Hevazin savaşından sonra Arap kabilelerindeki güçlü ve etkili kişilerin gönülleri İslama kazandırılmak isteniyordu. En iyi yol ganimetlerden pay vermektir. Ortada da bir ganimet vardı. Hem de o tarihe kadar alınan ganimetlerden benzeri görülmedik derecede çoktu, bunlar:

6000 kadın

24000 deve

40000 davar

4000 okiyye gümüş'tü. (Kaynak: Sahih-i Buhari)

Peygamber kabile üyeleri arasında kimlerin daha etkili, nüfuzlu olduğunu çok iyi biliyordu. Müellefetü'l-Kulub için , yani rüşvet verilecekleri bunlar arasından seçti.

İslam hukukçuları ne diyor ?

Maliki fakihlerine göre bunlar İslama özendirilmek istenen kafirlerdir. Kimilerine göre de bunlar yarı Müslüman olmuş olanlardır. Ama müslümanlık henüz kalplerine yerleşmemiştir.

Görülüyor ki İslamı güçlendirmek için kimlerin güç ve destek sağlayabileceklerine inanılıyorsa, onlara rüşvet kapısı açık tutulmuştu. Toplumda güçlü olacakları görülen kimseler, gerek ganimetlerden, gerek zekat mallarından yararlandırılmışlardı.

Peygamberin, İslamı güçlendirmek gerekçesiyle, kimi insanları kazanmak için başvurduğu örtülü ödenek, ganimet, mal ve develeri, hurmalıklar, araziler ve zekattı.

ŞEYTAN AYETLERİ İSLAMIN GERÇEĞİ

"Şeytan Ayetleri" diye ünlenen sözlerin önce Kuran'a ayet olarak sokulduğu, bu sözlerde "Lat, Uzza, Menat" adlı tanrıçalar övüldüğü için putataparların, peygamber ve inanırlarıyla birlikte secde ettikleri, bir olay olarak kaynaklarda yer alır. Konu, bilim namusu içinde ve soğuk kanlı olarak tartışılmalıdır. Telaşa, heyecana gerek yok. Ortada bir olgu, bir gerçek varsa -ki vardır-, "hayır yok böyle bir şey" demekle yok olmaz.

Kimi polemikçiler, Humeyni'nin cinayete azmettirici fetvası doğrultusunda tutumlar sergilediler. Ve saldırı üstüne saldırıda bulundular.

Şimdi, olayın gerçekliğini dile getiren kanıtları görelim:

1-"Şeytan Ayetleri" olayına değindiği , bu olayı dile getirdiği savunulan ayetler:

a) Hacc suresinin 52. ayeti ve izleyen ayetler.

52. ayette, her peygamberin okuduğu şeye, şeytanın bir şeyler kattığı ama tanrının, şeytanın kattığını hükümsüz bıraktığı ve kendi ayetlerini geçerli -sağlam kıldığı, anlatılır. Görüldüğü gibi anlatım, Şeytan Ayetleri diye bilinen ayetlerin, Kuran'a sokulup sonra çıkarıldığı, sokanın şeytan, çıkaranın da Cebrail aracılığı ile tanrı olduğu yolundaki ifadelere uygundur. Zaten tefsirler de bunu için bu ayetleri, olayın yansıtıcısı olarak görürler. 52.ayetten sonraki ayetlerde de aynı olaya uygun anlatımlar bulurlar.

b) İsra suresinin 73. ve 75. ayetleri:

Bu ayetlerin anlamları şöyledir:

"Ey Muhammed! Seni, sana vahyettiğimizden uzaklaştırıp daha başkasını ileri sürerek bize iftira etmeye sürüklüyorlardı nerdeyse. O zaman seni dost bulacaklardı. Eğer seni pekiştirmiş olmasaydık, andolsun ki, onlara eğilim gösteriyordun, az kalsın. O zaman sana, yaşamı da , ölümü de kat kat azab biçiminde tattırırdık. Sonra da bize karşı bir yardımcı bulamazdın."

2-Hadisler:

Hadis 1: "Peygamber Mekke'de Necm suresini okurken secde etti ve onunla birlikte,-aldığı toprağı alnına götüren yaşlı birinin dışında Müslüman ve putatapan herkes secde etti."
Kaynak: Buhari(hadis no:555), Tirmizi ve öteki hadis, fıkıh kitapları.

SORU:

1-Peygamberin can düşmanı diye nitelenen putataparlar nasıl oldu da, Muhammed ile bir araya gelebildiler?

2-Putataparlar nasıl oldu da, Muhammed ile birlikte secde ettiler?

Bu soruların karşılığını bulabilmek için, bundan sonraki iki hadis iyi incelenmelidir.

Hadis 2: "Peygamber Mekke'de iken Necm suresini okuyordu" Lat'ı, Uzza'yı ve bir öteki, üçüncü (put) olan Menat'ı gördünüz mü ? diyen yere gelince şeytan, peygamberin diline şunu atıverdi

"İşte bunlar, yüce turnalardır. Şefaati de elbette ki umulur." Bunun üzerine putataparlar: "Muhammed daha önce değil, bu gün tanrıçalarımızı iyi sözlerle andı!" dediler. Yine bunun üzerine Peygamber secde etti ve onlar da secde ettiler. İşte bu nedenle de Tanrı şu ayeti indirdi:

"(Ey Muhammed!) Senden önce hiçbir peygamber yoktur ki, şeytan onun okudukları arasına, bir şeyler katıp bırakmasın. Tanrı, şeytanın bıraktığını bozar, kendi ayetlerini güçlendirir. Tanrı bilendir, hikmetlidir." (Hacc suresi, ayet:52) (Anlatan Peygamberin arkadaşları: Abdullah İbn Abbas'ın da içinde olduğu bir topluluk. Kaynak: Süyuti, İbn Hacer)

Ve çok açık görülüyor ki:

Putataparların Peygamberle birlikte secde etmelerinin nedeni : "Peygamberin üç putu (Lat, Uzza, Menat) öven sözlerle anması ve bunu, ayet olarak okumasıdır." Bu sözlerin oluşturduğu ayetler, tanrının ayetleri değil "şeytanın ayetleri"dir. Bu ayetler sonradan sureden çıkarılmıştır. Hacc suresinin 52.ayetinde anlatılarda budur.

Bu konuda uzun söze gerek yok. İslam dünyasının en büyük uzmanlarından Suyuti ve İbn Hacer "hadis"i sağlam ve olayı gerçek kabul ediyorlar. Süyuti'de, İbn Hacer'de hangi hadisin sağlam, hangisinin çürük olduğunu en iyi bildikleri İslam dünyasında kabul edilegelmiş uzmanlardır. Ve bunlar için de "dinsiz, İslam düşmanı" suçlaması yapılamaz.

Kısacası:

1. "Şeytan Ayetleri" olayı gerçektir. Bunu yok sayma çabaları da boşunadır.

2. Diyanet İşleri Başkanlığı en büyük İslam otoritelerince de sağlam kabul edilen hadise dayalı ayetlerle destekli bu olayı yok sayma yerine ülkede kimseye yararı olmayan din terörünü kınayıcı çabalara girse çok daha yararlı bir tutum göstermiş olurdu. Çünkü gerçek olduğu halde bu olaya "iftira"dır, "dinsizlerin uydurmasıdır" biçimindeki sözler, cinayete azmettiren fetvalara çanak tutmaktan başka bir şeye yaramaz.

Turan Dursun

ADMIN' in NOTU: Muhammed' in Lat, Uzza ve Menat'ı övdüğü zamanın, İslamın henüz yayılmadığı, Mekke' de Muhammed ile alay edildiği ve dolayısıyla Muhammed' in oldukça yalnız ve sıkıntılı olduğu bir döneme denk gelmesi üzerinde durulması gereken önemli bir noktadır. Bu şekilde yalnız ve baskı altında olan Muhammed' in büyük bir gaf yaparak adı geçen tanrıçaları övmesini açıklayabiliriz. Muhammed daha sonradan pişman olmuş ve bu kötü durumdan, "bunu bana şeytan söylettirdi" diyerek kurtulmaya çalışmıştır.

GÖRÜŞ DEĞİŞTİREN TANRI

Bakara suresinin 106. ayetinin, Diyanet'in resmi çevirisindeki anlamı:

"Herhangi bir ayetin hükmünü yürürlükten kaldırır veya unutturursak, onun yerine daha hayırlısını veya onun benzerini getiririz. Allah'ın her şeye kadir olduğunu bilmez misin?"

Çeviride "ayetin hükmünü" deniyorsa da, aslında "hüküm" yer almıyor. Yani doğrudan "ayetin kendisinin yürürlükten kaldırılmakta olduğu"ndan sözediliyor ayette.

Demek ki Kuran'ın "Tanrı"sı, yukarıdaki ayette şunu diyor:

-Zaman zaman ayet yürürlükten kaldırırız.

-Kimi zaman ayeti unuttururuz da...

-Bir ayeti yürürlükten mi kaldırdık ya da unutturduk mu; ya "daha hayırlısı"nı önünüze getiririz; ya da benzerini.

-Bilesin ki "Tanrı"nın gücü herşeye yeter.

Burada kimi ayetin yürürlükten kaldırıldığı, kiminin ise unturulduğu çok açık biçimde anlatılıyor. Yerine konanlardan kiminin daha hayırlı, kimininse benzeri olduğu da...

Ayet yürürlükten kaldırma, değiştirme

Nahl Suresinin 101. ayetinin anlamı:

"Biz bir ayeti, bir başka ayetin yerine koyup değiştirdiğimiz zaman -ki, Tanrı ne indireceğini iyi bilir-dediler ki : "Sen, yalnızca bir uydurmacısın. Hayır, onların çoğu bilmez."

Burada anlatılan bir ayet, bir başka ayetin yerine konuyor. Biri yürürlükten kaldırılırken diğeri yürürlüğe sokuluyor. Bakara suresinde de, burada da "Tanrı": "Biz yapıyoruz bunu" diyor.

"Nesh", Kuran'daki çelişkilere, Kuran yorumcularınca bulunan bir açıklama biçimidir. Hadislerdeki çelişkiler için de "nesh" ileri sürülerek açıklama getirilir.

Enfal suresinin 65.ayetinde "Ey Peygamber! İnanırları, öldürüşmeye (savaşa) kışkırt!" dendikten sonra şöyle deniyor:"Sizin sabırlı 20 kişiniz, onlardan 200 kişiyi yener. Sizin 100 kişiniz, kafirlerden 1000 kişiyi yener. Çünkü onlar anlamayan topluluktur."

"Tanrı" burada, inanırları, kendilerinden sayıca 10 kat daha çok olan inanmazları yenecek güçte olduklarını açıkça bildiriyor. Ama daha sonra görüş değiştirmiştir. Bakın ne diyor:"Şimdi Tanrı sizden (yükü) hafifletti. Bildi-anladı (alimellahu)ki, sizde bir güçsüzlük vardır. Sizin sabırlı 100 kişiniz, onlardan (yalnızca) 200 kişiyi yener. Sizin 1000 kişiniz, Tanrı'nın izniyle, onların 2000 kişisini yener. Tanrı, sabredenlerle birlikte dir. (Enfal, ayet:66)

Turan Dursun,26 Kasım 1989

KURAN' IN TANRISININ BEDDUALARI

Bilindiği gibi "beddua"nın anlamı "kötü dua"dır. Türkçesi : İlenme ya da ilenç.

Aşağı durumda olan bir kimse, yukarıda olan birinden bir şey istediğinde, bir dilekte bulunduğunda "dua" denir buna. Kötü olanına da "beddua". Bu dilek yöneltildiği zaman, birinin kötü duruma düşmesi istenir. Bunu sağlaması için yukarıda olan birisinden, üstün bir güçten dilenir.

İnsanların "tanrı"dan, "üstün bir güç"ten dilekte bulunmaları doğal. Ama "tanrı"nın dilekte bulunmasına gelince, anlaşılır gibi değil. "Tanrı" her gücün , her şeyin üstünde görüldüğüne göre hangi üstün güçten dilekte bulunur? Gelin işin içinden çıkın!

Kuran'daki tanrının beddualarını akla uygun bir biçimde yorumlamaya çalışan Kuran yorumcuları çok zorlanırlar, işin içinden çıkamazlar bir türlü.

Kuran tanrısı en başta insan denen varlığa beddua eder:

-"Canı çıksın o insanın, o ne nankördür."(Abese, ayet 17)

Böyle bir beddua kimin için yapılır? Kuşkusuz düşman için. Demek ki Kuranın tanrısı insanı da düşman görüyor.

Sonra inanmazlardan özellikle kimilerini seçer, onlara beddua eder. Örneğin yahudileri, hristiyanları:

-"Onları (yahudileri, hristiyanları) Allah yok etsin!"(çev. Diyanet, Tebe, ayet: 30)

Allahın kendisi "Allah onları yok etsin!" diyor. Şaşılacak şey değil mi?

Tüm kafirlere, özellikle bir kesimine:

-"And olsun ki ey inkarcılar ! Siz aykırı görüştesiniz! Bundan dönebilecek kimseler döndürülür. Boş sanıda bulunan, bilgisizliğe saplanıp kalanların canları çıksın! (çev. Diyanet, Zariyat, ayet: 8-11)

-"Ey Muhammed! Onlara baktığın zaman, cüsseleri hoşuna gider. Konuşurlarsa sözlerini dinlersin. Tıpkı sıralanmış kof kütükler gibidirler. Her çılgılığı kendi aleyhlerine sayarlar. Onlar düşmandır. Onlardan çekin Allah canlarını alsın Nasılda aldatılıp döndürülüyorlar!" (çev. Diyanet, Münafikün, ayet: 4)

Burada da Allah, münafıklar için beddua ediyor.

-"Çünkü o düşündü, ölçtü, biçti! Canı çıkası ne biçim ölçtü biçti! Canı çıkası sonra yine ne biçim ölçtü biçti! (çev. Diyanet, Müddessir, ayet: 18-20)

Hadislerde, Kuran yorumlarında belirtildiğine göre, burada kınanan, beddua edilen kişi, Muğire Oğlu Velid'dir. (Bkz. F.Razi, 30/198-202) Aynı kişi için Kalem suresinde de sövgüler yer almış, en sonunda "piç" anlamında "zenim" denmiştir. (Bkz. Kalem, ayet:8-13, Celaleyn, 2/230 ve öteki tefsirler).

- "Ebu Leheb'in elleri kurusun! Ok olsun malı ve kazndığı kendisine fayda vermez. Alevli ateşe yaslanacaktır. Karısı da, boynunda bir ip olduğu halde ona odun taşıyacaktır." (çev. Diyanet, Tebbet, surenin tamamı)

"...elleri kurusun!" yerine, "iki eli kurusun " diye çevrilirse, ayetteki aslına daha uygun düşer.

Tanrı'nın burada beddua ettiği "Ebu Leheb", Muhammed'e inanmadığı için ve düşman sayıldığı için Tanrı beddua ediyor.

MUHAMMED' İN DOKTORLUĞU

Tükürükle Tedavi:

Muhammed'in birçoklarını tükürükle tedavi ettiği anlatılır. Böyle tedavi ettikleri arasında, damadı Ali'de bulunmakta:

Muhammed: Ali nerede?

Sahabe: Gözleri ağrıyor.

Muhammed: Bana gelsin!

Bu konuşmadan sonra Ali Muhammed'e gelir. Ve Muhammed, **Ali'nin gözlerine tükürür**; tedavi eder. Hadiste, aynen şu anlamdaki sözler yer alır:

"Peygamber Ali'nin gözlerine tükürdü ve gözler hemen orada iyileşti. Öylesine ki , gözlerde hiç ağrı bulunmamış gibiydi." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabul-Cihad/102,143)

Üfürükle Tedavi:

Hadislerde pek çok örnek verilir. Ve iki türü vardır: Tükürüksüz üfürük, tükürüklü üfürük.

Tükürüksüz üfürük:

Hadislere göre Muhammed, bu yöntemle kırıkları, yaraları, kılıç yaralarını bile tedavi ediyordu. Yani okuyup üfleyerek:

Ekva oğlu Seleme Hayber'de bacağından vurulur. Muhammed'e gelir. Muhammed üç nefes eder, yani okuyup "üç kez üfürür" Selem'nin sorunu, ağrısı, acısı kalmamıştır. ." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabul- Meğazi/38)

Tükürüklü üfürük:

Ali'nin gözlerinin tedavisinde görüldüğü gibi pek çok olayda bu yöntem uygulanırdı. İlkel insanlarda bu tedavi yöntemi çok geçerli ve yaygındır. Prof. Dr. Veyis Örnek şunları yazar:

"Tükürük /ilkelerde) hastalık tedavisinde kullanılır. Tüküren kimsenin mistik ve majik gücünü, karşısındakine geçirdiğine inanılır. Ayrıca nazar inancının yaygın olduğu yerlerde, kötülüğü uzaklaştırıcı pratiklerde kullanılır." (Etnoloji Sözlüğü)

Üfürükle Tedavinin alanına giren hastalıklar:

Yukarıda da belirtildiği gibi hadislerde, bu tedavi yönteminin pek çok olayda kullanıldığı anlatılır.

"Nazar" a (göz değmesine) karşı üfürük:

Yüzünde sarılık belirtisi görülen kız görür Muhammed. Ve hemen buyurur:

-"Bu kızcağızı okutup üfletin. Çünkü buna göz değmiştir." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabul't - Tıbb/35, Tecrid, hadis no:1933)

Muhammed'in karılarından Aişe anlatıyor:

"Peygamber, göz değmesine karşı okuyup üfürmeyi buyurmuştur." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, Kitabu't -Tıbb/35, Tecrid, hadis no:1932)

Yılan, akrep, böcek sokmalarında üfürük:

Malik Oğlu Enes anlatıyor :

-"Peygamber, böcek, akrep, yılan zehirlenmelerinde ve kulak ağrısında tedavi için okuyup üflemeğe izin verdi." ." (Bkz. Buhari, e's -Sahih, kitabu't -Tıbb/26; Tecrid, hadis no:1929) Aynı şeyi Aişe'de anlatıyor.

Üfürükle tedavi ücreti ve Muhammed'in payı:

Hadiste anlatıldığına göre : Ebu Said ve Peygamberin öteki arkadaşlarından bir kalabalık , bir kesim yeri ele geçirmek için yola çıkar. Yolları bir kabileye düşer. Kabile başkanını akrep sokmuştur. "Peygamberin arkadaşları"na başvurulur. Tedavi için bir şey bilen olup olmadığı sorulur. Bu Said Hudri atılıp başkanı tedavi edebileceğini söyler. Ücret pazarlığından sonra tedaviye girer. Fatiha suresini okuyup üfürür. Başkan kurtulmuştur. Ücret: Bir sürü koyun.Yani akrep zehirini okumayla, üfürükle tedavinin karşılığı. Bu arada, sürünün Ebu Said ve arkadaşları arasında bölüşürülmesi söz konusu olunca sorun çıkar. Çözüm için "peygamber"e götürölür konu. Olay ve tedavi anlatılır. Alınan ücret de... Bunun üzerine Muhammed'in verdiği karşılık şu olur:

-"Çok iyi etmişsiniz (bu tedavi ve ücret işinde.) Koyunları şimdi paylaşırın ve benim payımı da ayırın..."

(Bkz. Buhari, e 's -Sahih, Kitabu't -Tıbb/39; Tecrid, hadis no:1031; Müslim, e 's- Sahih, Kitabu's-Selam/65-66, hadis no.2201)

KURAN' IN ORİJİNALLERİ YOK

Kuran'ın ilk orijinali: Küçük taşlar, deri, ağaç parçası, kemik gibi çeşitli nesnelere yazılıydı. Yakıldı.

Kuran'ın ikinci orijinali: Ebubekir döneminde yapılan derleme. Yakıldı.

Kuran'ın üçüncü orijinali: Osman döneminde oluşturulan "azmalar". Bunlar da dünyanın hiç bir tarafında yok.

Yapılan inceleme ve aktarmalarla görölün o ki: Muhammed'in "vahiy katiplerine yazdırıldığı" bildirilen "Kuran"ın ne "aynı" ne de "tümü" eldeki Kuran'da. Halife Mervan kendi gerekçesini şöyle açıklar; "Onda yazılı olanlar, Osman tarafından yazdırılan Mushaflara geçmiştir. Artık ona gerek kalmamıştır. Yakılıp yok edilmeseydi, zamanla kuşkulara yol açılabilir, ondan alınarak yazılan Mushaflar çevresindeki kuşkuları önlenemeyebilirdi. Bundan korktum, o nedenle yaktırdım."(Kaynak: 1b Ebi Davud, Leiden 1937, yay., s.243-Suphi e's-Salih Mebahis Fi ulum-il Kuran).

Kuran nasıl derlendi?

Kuran ayetleri bugünkü biçimi ile yazılıp bir araya getirilmiş değildi. Hadislerde peygambere vahiy olan ayetler çeşitli nesneler üzerine yazılıydı; hepsi de dağınık durumdaydı. Ayetler "Lihaf" (küçük taşlar), "Rıka" (deri ağaç yaprağı, bir çeşit kâğıt), "Ektaf" (deve ve koyun kemikleri), "Usub" (ağaç parçası) gibi nesnelere yazılmıştı. Yitip gitmesin diye tümünü bir araya getirme çabasına ilk kez halife Ebubekir döneminde gerek duyuldu ve bu çabalar gerçekleştirildi. Bir aktarma da "bunların tümünün peygamberin evinde, bir arada bulunduğu ve dağınıkken bir araya getirip, içinden eksilen olmasın diye ortasından iple bağlanmış olduğu" da açıklanır.

Buhari'nin yer verdiği bir hadise göre; "dinden dönüş" (ridde) olayları ve bu olaylar nedeniyle savaş hali vardı. Kuran'ı ezber etmiş kişilerin bir bölümü ölmüştü. Ölenlerin sayısı artabilirdi, bunların tümü ölüp gitmeden Kuran'ın orada burada yazılı ayetleri derlenmeli, tümü bir kitap haline getirilmeliydi. Hattaboğlu Ömer durumu ve konunun önemini Halife Ebubekir'e anlattı. Ayetlerin derlenmesini önerdi. Halife başlangıçta pek doğru bulmamıştı bu görüşü.

"Peygamberin yapmadığı şeyi yapmak nasıl doğru olabilirdi?" diye düşünüyordu. Ömer direndi ve önerisini kabul ettirdi. İşin gerçekleşmesi için de Zeyd Ibn Sabit'e görev verildi. Zeyd "Ebubekir bana 'Sen akıllı bir gençsin. Peygambere vahiy yazdığın için senin başaracağına güveniyorum. Araştır ve topla Kuran ayetlerini' dedi, Tanrıya ant içerek söylerim ki, dağlardan bir dağı yükleyip taşımayı önerseydi, buyurup verdiği görev kadar bana ağır gelmeyecekti. Yani Kuran'ı derlemek kadar." diyor ama sonunda görevi kabul ettiğini söylüyor ve işi nasıl yaptığını şöyle dile getiriyor:

"Kuran (ayetlerini) derlemeye koyuldum. Hurma dallarından, küçük taşlardan ve kişilerin ezberlerinden izleyip derledim. İşin sonunda, Tevbe (Beraat) suresinin sonunu, Ebu Huzeymetu'l-Ensari'de buldum. Ki, başkasında bulamamıştım bu parçayı". Zeyd, bu parçanın Tevbe Suresinin sonundaki ayetleri (128 ve 129. Ayetleri) oluşturduğunu açıklıyordu. Böylece Zeyd, Kuran ayetlerini derleme işini yaparken iki kaynağa başvuruyordu: Ayetlerin yazılı olduğu nesneler (ağaçlar, taşlar..) ve ezber bilenlerin bellekleri.

Ebubekir döneminde yazılan Kuran için başvuru ezbercilerin başka deyişle hafızların sayısı Müslümanlar arasında tartışmalıdır. O döneme ilişkin kaynaklardan Buhari'nin "e's-Sahih"inde yer alan üç hadisten anlaşıldığı kadarıyla Kuran'ın tümünü ezberleyenlerin en iyimser rakamla 7 kişi olduğu kabul edilebilir. Aynı zamanda, Peygamber dönemindeki "hafız"ların, yani Kuran'ı tümüyle ezberlemiş olanların sayısı pek azdı. Buhari'nin "e's-Sahih"inde geçen hadis şöyle:

Birinci hadis: Amr Ibnu'l-Ass anlatıyor: Peygamberin "Kuran'ı dört kişiden alın, Abdullah Ibn Mes'ud'dan, Salim'den, Muaz'dan ve Übeyy Ibn Ka'b'den" dedigini işittim. (Buhari, Fadaulu'l-Kuran 8.)

İkinci hadis: Enes anlatıyor: "Peygamber öldüğünde, dört kişiden başka Kuran'ı tümüyle ezberlemiş olan yoktu. Ebu'd-Derda, Muaz Ibn Cebel, Zeyd Ibn Sabit ve Ebu Zeyd." (Buhari.)

Üçüncü hadis: Katade'den aktarılıyor: "Malik oğlu Enes'e; 'Peygamber döneminde, Kuran'ı tümüyle ezberleyenler kimlerdir?' diye sordum. Şu karşılığı verdi: 'Dört kişi. Tümü de Medine'li. Übeyy Ibn Ka'b, Muaz Ibn Cebel, Zeyd Ibn Sabit ve Ebu Zeyd (Buhari, aynı yer, Müslim 2405. Hadis.) Bu hadislerde adları yazılı olanları topladığımız zaman Peygamber döneminde Kuran'ı tümüyle ezberlemiş olanların sayısı yedi idi demek gerekiyor: Ibn Mesud (Birinci hadiste), Salim (birinci hadiste), Muaz Ibn Cebel (birinci, ikinci ve üçüncü hadiste.)

İslam din bilimleri bu hadislerdeki açıklamaların "dinsizlerin işine yaradığını" ileri sürerler. Suyuti, El İtkan, Mısır 1978, c.1, s.94, satır 13.) 11 İtkan'da daha başkalarının da Kuran'ı ezberlemiş oldukları adları ile açıklanıyor. Ama aktarmayı yapan, bu adları sayılanlardan kimilerinin, Kuran'ın tümünü ezberleme işini Peygamberin ölümünden sonra bitirdiklerini açıklamaktadır. (El İtkan, 95-96.)

Zeyd İbn Sabit, herhangi bir parçayı Kuran'a geçirmek için "iki tanık" koşulu koymuştu. Ancak bir tanıkla Kuran'ı alma gereği duyduğu ve geçirdiği parçalar da vardı. Örneğin, Ube Hüzeyme'de bulunduğu ve Tevbe Suresi'nin son iki ayetini oluşturan parça böyleydi.

Kuran'ı derleme ve yazma işi bir yıl sürer. Bu işe girişildiğinde Ömer ile Zeyd, mescidin kapısına oturmuşlar, "herkesin Peygamberden ayet olarak elde ettiği ne varsa getirmesini" istemişlerdi. Başarılan iş, kaynaklarda şöyle tanımlanır: Kuran ayetlerinin, surelerinin bulunduğu iki kapaklı bir kitap. Derlenip yazılan sayfalar, ölene dek Ebubekir'in yanında kaldı, sonra Ömer'in (halife) yanında bulundu. O da ölünce, kızı Hafsa'ya verildi.

Kuran ikinci kez derleniyor:

Buhari'de yer alan bir hadis şöyle: Ermeniye ve Azerbaycan'ı ele geçirmek için savaşılıyordu. Hüzeyfe, İbnu'l-Yeman, Halife Osman'a geldi. Müslümanların okudukları Kuran'lardaki birbirini tutmazlıktan yakındı, "Emire'l-Mü'minin! Bu ümmet, kendisinden önceki Yahudiler ve Hristiyanların içine düştükleri birbirini tutmazlıklar gibi bir duruma düştü!" Bunun üzerine Osman, Hafsa'ya adam gönderdi, başka Kuran nüshaları yazıp almak için kendisinde bulunan sayfaları (yani Ebubekir döneminde yazılan kitabı) göndermesini istedi. "İş bitince sana geri gönderirim" dedi. Hafsa da gönderdi o sayfaları Osman'a. Osman, hemen Zeyd İbn Sabit'e, Abdullah İbn Züeyr'e, Sa'd İbnu'l-As'a ve Hişam oğlu Haris oğlu Abdurrahman'a buyruğunu verdi. Onlar da Hafsa'dan getirilenden alıp Kuran nüshalarını oluşturdular. Osman, kuruldaki üç kişiye şunları söyledi:

"(Medine'li) olan Zeyd ile, Kuran'dan herhangi bir kesimde ters düştüğünüz zaman, tartışma konusu olan parçayı Kureyş dili ile yazın. Çünkü Kuran sadece Kureyş dili ile inmiştir."

Onlar da bu buyruğu yerine getirdiler. Sonunda (esas) sayfalardan Kuran nüshaları oluşturup işi bitince, Osman, söz konusu sayfaları (Hafsa'dan getirilenler) geri gönderdi. Alınan nüshaların da her bir kesime gönderilmesini buyurdu. Ve bunların dışında kalan her bir Kuran sayfasını ya da Mushafı buyurup yaktırdı.(Bkz. Buhari, e's- Sahih, Kitabı Fedaili'l-Kuran/3.) Buhari'nin kendisine anlatılan çabalardan ve "Kureyşli olanlarla olmayanlar arasında" belirecek anlaşmazlığın çözüm biçiminden anlaşıldığına göre, Kuran nüshalarını ortaya çıkarırken, Hafsa'daki Mushaf'tan aynen kopya etmek söz konusu değildi. ileri sürüle gelen "aynen kopya edildiği" ileri sürülürken, neden kopya edildiğine de "ağız (şive) farklarından dolayı" diye gerekçe gösterilir. Ancak, Dr. Suphi e's-Salih, Mebahis Fi Ulumi'l-Kuran (Beyrut 1979) adlı eserinin 80, 84, 85 sayfalarında bu gerekçenin inandırıcı olmadığını belirtiyor. Dr. Suphi'ye göre, o zaman aynı metni, aynı sözcükleri değişik okunacak nitelikte yazıp yansıtabilmek için gerekli işaret ve noktalama yoktu. O zamanki yazı harflerinin dışında işaretli harfler de noktasızdı. Kısacası, halife Ebubekir döneminde oluşturulan "mushaf", istenseydi bile, çeşitli kabile ağızlarını (şiveleri) içerir nitelikte yazılır olamazdı. Durum böyle olunca, şu sorular karşılıksız kalıyor: Ebubekir döneminde hazırlanan ve Hafsa'dan alıp getirilen "Mushaf" ile Osman döneminde meydana getirilen "nüshalar, mushaflar" arasındaki fark neydi? Yeni çalışma ile gerçekleştirilen nedir? Yukarıda anlamı sunulan hadiste bu açıklanamamakta. Ancak, hadisin devamı niteliğindeki bir açıklamada, yapılan işin sadece "bir temel nüshadan alınıp, başka mushaflara aktarma" olmadığını anlatır niteliktedir.

Dörtlü kurulda yer alan Zeyd Ibn Sabit,   yle diyor: "Mushaf oluşturma işini yaparken, Ahzab Suresinin sonundan bir ayet yitirdim ('fakattu'). Ki, Peygamberin onu Kuran'dan bir parça olarak okuduğunu işitip tanık olmuştum. Aradık bu ayeti. Ve Sabit oğlu Huzeyme el Ensari'de bulduk (Ahzab suresine 23.ayet) ekledik o mushafta." (ıtkan, Mısır, 1978, C1, s.79.)

Birinci derlemenin yakılmasındaki amaç:  l m ne değin sandığında saklayan ve alınıp yakılmasını önleyen Hafsa idi. Bu koruyucu ölünce, Kuran'ın Tanrısı "Kuşkusuz Zikr'ı (Kuran'ı) biz indirdik; kuşkusuz koruyucuları da yine biziz" (Hicr, ayet:9) dese de koruyucusu kalmamıştı. Mervan Ibn Hakem, "sandıktan" aldirtıp getirmiş ve yaktırmıştı. Mervan'ın bu ilk derlemeyi yaktırmasındaki gerekçesini, kendisi   yle açıklıyor:

"Bunu yaptım, çünkü, Onda yazılı olanlar, resmi (imam) Mushaf'a yazılıp geçirilmiş ve korunmuştur. Korktum ki aradan uzun zaman geçtiğinde kuşkucu kimseler bu (resmi) Mushaf hakkında kuşkuya düşerler." (Bkz. Dr. Subhi e's_Salih, Mebahis fı Ulumi'l-Kuran, s.83. Dayandığı kaynak: Ibn Ebi Davud, Kitabu'l-Mesahif, s.24.)

Oysa, asıl kuşkulara yol açan, esas alınmış olduğu belirtilen ilk derlemenin yakılması olmuştur. Çünkü, ilk derleme ile, sonraki (Osman döneminde oluşturulan ve imam adı verilen) "Mushaf" arasında fark olmasa idi, ilkinin yakma yoluna gidilir miydi? İlk derlemede bulunmayan eklemeler ya da Kuran'dan çıkarmalar yapılmamış olsaydı, neden korkulmu tu? Muhammed Döneminin Kuran'ı ile Bugünkü Kuran Aynı Değil: Burada çok önemli bir tanıklığa başvuralım: Ibn  mer diyor ki:

"Hiçbiriniz, Kuran'ın tümünü aldım (elimde bulunduruyorum)demesin. Bilemez ki, Kuran'ın  ogu yok olup gitmiştir. 'Ne kadar ortada varsa o kadarını elimde tutuyorum' desin yalnızca." (Bkz.Suyuti, el ıtkan, 2/32.)

Bu tanıklık, bugün elimizdeki Kuran'la, Muhammed'in "vahiy katipleri"ne yazdırdığı bildirilen Kuran'ın aynı olmadığını çok açık biçimde anlatmıyor mu? Kaldı ki, Ibn Ömer, Osman dönemindeki derlemeden sonra bu sözü söylemiştir. Yani, Osman döneminde oluşturulan "Mushaf"ın da orijinali yok. O el yazması, Dünyanın hiç bir yerinde bulunmuyor... Temel kaynaklarda sözü edilen, ama bugün bulunmayan "değişik mushaflar" da üzerinde durulmaya değer nitelikte. Suyuti'nin el ıtkan'ında, Buhari'nin eserlerinde bazı önemli mushaflardan ve bu mushafların içindeki surelerin listelerinden söz edilir. Örneğin, Muhammed'in en yakınlarından biri bilinen ve Peygamberin, Kuran için ezberine başvurulacak dört kişiden biri olarak belirttiği Ibn Mesud'un mushafı, yine Muhammed'in danışılması gereken dört kişiden biri olarak söz ettiği Übeyy Ibn Ka'b'ın mushafı, Abdullah Ibn Abbas'ın mushafı, Muhammed'in karılarından A e'nin mushafı, Ali'nin mushafı bunların başlıcaları. Ayrıca bugün Alevi'lerin, Ali'nin mushafı olarak söz ettikleri bir mushaf ve Hindistan'da saklanan ayrı bir mushaf daha var. Suyuti'nin ve Buhari'nin kitaplarında belirtilen mushaflardan hiçbiri günümüze gelememiş. Ancak bunların içerik listeleri yazılmıştır. Ayrıca bazı din kitaplarında, bunlarda bulunduğu söylenen ayet ve surelerden parçalar günümüze kadar gelmiştir. Eldeki resmi nüshadan içerik yönünden farklı oldukları bu listelere bakınca hemen anlaşılıyor. Örneğin, Ibn Mesud'un "Mushaf"ında Fatiha Suresi gibi çok temel bir sure yok. Felak ve Nas sureleri de..Ali'nin surelerinin sırası bugünküne uymuyor. Suyuti, kitabında, Bakara suresinin, Ahzab suresi ile aynı uzunlukta olduğunu aktarıyor. (Bkz. Suyuti, el ıtkan, 2/32.) Oysa bugün, eldeki resmi Kuran'da, Bakara 285 ayet iken, Ahzab yalnızca 73 ayettir.

Üçüncü halife Osman döneminde bir heyet tarafından yeniden derlenip yazılan Kuran'ların kaç adet olduğu ve şu anda nerede bulundukları tartışmalıdır. Kimilerine göre dört, kimisine göre beş ya da yedi adet yazılmıştır. Dörttür diyenlere göre, Osman bir nüshasını kendisine alıkoymuş, diğerlerini Kufe'ye, Basra'ya ve Şam'a göndermiştir. Mekke'ye, Yemen'e ve Bahreyn'e gönderilenlerden de söz ediliyor. Kimi kitaplardaki bilgilere göre, bu nüshalardan kopya edilip çoğaltılmasına izin verilmiş, kimi kişiler kendileri için "mushaflar" meydana getirmişlerdir. Ancak, o zaman bu mushaflarda bulunduğu söylenen ve örnekler aktarılan bazı Kuran parçalarının resmi Kuran'da bulunmamasına ne demeli?? Bazı İslam kaynaklarında, Osman döneminde çoğaltılan nüshaların bir kısmının bugün elde olduğu iddia edilir. Örneğin, bir kopyanın Taşkent'te olduğundan söz eden çok sayıda kitap vardır. Yine bazı İslami Türk kaynaklarında Topkapı Müzesi'ndeki Kuran'ın da Osman zamanından kaldığı söylenir. Konunun araştırmacılarından Prof. Dr. Suphi e's-Salih kitabında, "Peki, Osman döneminde hazırlanmış resmi nüsha şimdi nerededir?" sorusunu ortaya atar ve doyurucu cevap bulamadığını açıklar. Kahire Kütüphanesi'nde olduğu söylenen nüshanın, Osman döneminden kalmış olamayacağını belirtir. Çünkü bu kitapta bir takım işaret ve noktalar vardır, böyle işaret ve noktaların İslamiyet'in ilk yıllarında bulunmadığı belirtilmektedir. Müslümanların kutsal kitabının resmi nüshasının her yerde aynı olduğu doğrudur. Ancak, bugün İslam dünyasında bilinen ve elde bulunan Kuran, peygamberin "vahiy katiplerine yazdırdığı" söylenen Kuran'ın aynı değil. Kaynaklar, bunu ortaya koyuyor.

Kur'an'ın bir harfinin bile değişmediği" yalanı

Tevbe suresinin 114.ayetindeki "iyyahu" sözcüğünü, Hammad İbn Zeberkan, "ebahu" diye okurdu. Sad suresinin 2. ayetindeki "izzettin sözcüğünü de "ğırratin" okumaktaydı. Buradaki değişiklikler harf değişiklikleri. Birincisinde "ya""ba" ya, öbüründe de "ayın" harfi, "ğayın" harfine dönüşmüş. Haydi bu tür harf değişikliklerini önemsemeyelim.

Eldeki Kur'an'da görülen kimi sözcüklerin yerine, Abdullah İbn Abbas, "müradiflerini", yani "eş anlamlı olanları kullanırdı. Enes İbn Malik de Müezzemmil suresinin 6. Ayetindeki "akvamu" sözcüğünün yerine, "asvabu" sözcüğünü kullanmıştır. İbn Ömer, Cum'a suresinin 10. Ayetindeki "fes'av" sözcüğünün yerine, "femzü" sözcüğünü; İbn Abbas Karia suresinin 5. Ayetindeki "kel'ihni" yerine "k'essavfi"yı uygun görüp kullanırdı. Yine İbn Abbas "sayhaten vahideten"lerdeki "sayhaten" yerine, "zeyfeten"i yeğlerdi. Enes İbn Malik, İnşirah suresinin 2. Ayetindeki "vada'na" yerine, "halelna" diye okurdu. Buralarda görülen de yalnızca harf değişikliği değil kelime değişikliğidir. Demek ki peygamberden bu yana bir harf bile değişmemiştir savı gerçek değildir.

Kaynaklar, ayrı ayrı mushaflar üzerinde durur. Aktarılan örneklere göre, kimi mushaftakiler bugün elimizdeki "resmi kuran" dakileri tutmamaktadır. Ayrıca İbn Ömer'in şu sözü son derece ilginçtir:

-İçinizden kimse, Kur'an'ın tümünü elinde tuttuğunu söylemesin. Bunu diyen bilir mi Kur'an'ın tümü ne kadardı, nasıldı? Kesin olan o ki, Kur'an'ın çoğu yok olup gitmiştir. (Bkz. Süyuti, el İtkan, 2/32)

Kur'an'ın birinci orijinali de, ikinci orijinali de yine müslümanlar eli ile yakılmıştır. Kuşkusuz gerçekleri örtmek için. Osman döneminde oluşturulup çoğaltıldıktan sonra belirli merkezlere gönderilen nüshaların orijinallerine de , dünyanın hiçbir yerinde raslanmamaktadır.

Yararlanılan İslami Kaynaklar: 1.Buhari E's-Sahih (Arapça); Kitabu'l Fedail-ül- Kuran

Menakıbu'l Ensar, Sahihi Buhari Mustesari. Tecridi Sarih Tercümesi, 2.Dr. S. Suphi E's-Salih (İslam dünyasında son yüzyılın ileri gelen ve birçok eserleri olan araştırmacı) Mebahis fi Ulum-il Kuran, 3.Celaettin Suyuti (Kuran yorumcusu, Hadis uzmanı olarak İslam dünyasında en güvenilir din bilirlinden birisi): El itkan Fi Ulumi-l,Kuran, 4.Müslim E's-Sahih (Arapça), 5.Ebu Davud

ÇAMURDAN YARATILIŞ

"And olsun ki, biz insanı süzme çamurdan yarattık. Sonra da onu nutfе halinde sağlam bir yere yerleştirdik. Sonra nutfeyi bir kan pıhtısı haline getirdik, derken o kan pıhtısını bir çiğnemlik et yaptık, bir çiğnemlik etten kemikler yarattık, kemiklere de et giydirdik. Ve sonra onu başka bir yaratık yaptık. Yaratanların en güzeli olan Allah'ın şanı ne yücedir." (Mü'minün, 12-16 ayetler.)

İslam'ın kutsal kitabı Kuran ilk insanın yaratılışını böyle anlatır. Daha bir çok surede aynı açıklamayı okuyoruz: "Hakikat Biz onları cıvık çamurdan yarattık."(Es Safaat,11), "O, insanı bardak gibi çınlayan kupkuru bir balçıktan yarattı."(Er-Rahman,14)

Sad Suresi'nde ise, insanın yaradılışından tedirginlik duyan şeytanla Allah tartışıyor: "Rabbin o münazara zamanında meleklere demişti ki: 'Ben muhakkak çamurdan bir insan yaratacağım. Artık onu tamamlayıp içerisine de ruhumdan üfürdüğüm zaman kendisi için derhal ona secdeye kapanın: Bütün melekler toptan secde etmişlerdi. İblise gelince, o büyüklük taslamış ve kafirlerden olmuştur. Allah: 'Ey İblis, kudretimle yarattığıma secde etmekten seni men eden nedir? Böbürlendin mi? Yoksa gururlandın mı?' dedi. İblis : 'Ben ondan hayırlıyım. Beni ateşten, onu ise çamurdan yarattın' dedi." (Sad:71-76)

Kuran'a göre, Adem çamurdan yaratılmıştır, sonra onun kaburga kemiğinden Havva, sonra ikisinin birleşmesinden Habil ile Kabil. Öykü uzar gider.

Sıtkı, Luksor Tapınağında

Sıtkı, dinine bağlı bir gençti. Namazını, orucunu hiç kaçırmazdı. İmam Hatip mezunuydu. Bütün amacı daha da derinleşmekti. Süleymaniye'nin arka sokaklarında otururdu. Babası manifaturacıydı. Geceleri, Kur'an ve Hadis kitapları okurdu. Meraklı bir gençti, felsefeyle ilgilenirdi. Bütün düşüncesi, Mısır'da El-Ezher'de okumaktı.

Babası sonunda kararını verdi. Elindeki avucundakiyle, Sıtkı'yı Mısır'a yollayacaktı. Oğlu, orada okuyacaktı. Dünyalar, Sıtkı'nın olmuştu.

Mısır, Sıtkı'yı büyülemişti. Gezecek, görececek, araştıracaktı. Bir gün, ünlü Luksor Tapınağı'nı gezmeye başladı. Elinde bir katalog vardı. Sayfalarını karıştırdı. O ne? Ne kadar ilginç bir kabartma resmiydi. Hemen altındaki yazıyı yutar gibi okudu: "Kral Amonhotap III olarak betimlenen Tanrı Khnemu'yu çömlekçi çarkında erkek ve dişi iki insanı yaratırken görüyoruz."

Sıtkı'nın kafasında birden şimşekler çaktı. Soluğu kabartmanın önünde aldı. Aklına, Kuran'daki sureler gelmişti. Kur'an, ilk insanın çamurdan yaratıldığını söylüyordu. İşte, önündeki kabartmada, öküz başlı Mısır tanrısı Khnemu, bir çömlekçi ustalığıyla, çamura biçim verip insanı yaratıyordu. Hem de Kuran ayetlerinin inişinden yüzyıllar öncesine ait bir

kabartmaydı bu.."Allah, Allah.." dedi.

Düşüncelere daldı Sıtkı. Acaba, eski çağların, diğer uygarlıklarında yaratılış öyküleri nasıldı? "Tanrılara sormalı" diye düşündü. Sonra kendi kendine kızdı. Ne biçim şeyler düşünüyordu. Mısır'da öğle sıcağı ne kadar bunaltıcıydı. Gevşedi. Luksor Tapınağının loş bir köşesinde tatlı hayallere bırakmıştı kendisini. Birden silkelendi, araştıracaktı. Sıtkı, eski efsaneleri, mitoloji ve arkeoloji kitaplarını topladı. Durmadan okuyor, kitap sayfaları arasından tanrıları çağırıyor, onlarla konuşuyordu.

Zeus da çamuru kullanmış

"Ey yüce tanrı Zeus, in bakalım Olimpos dağından. Yanına Prometheus'u da al gel bakalım." Böyle bağıırıyordu Sıtkı, Olimpos Dağı'na karşı. Zeus da şaşırmıştı. Aşağıda bir ademoğlu kendisine emrediyordu. Olacak iş miydi? Vardır bir hikmeti diye düşündü Zeus. Prometheus'u da yanına aldı, merakla indi.

"Önce sen anlat Prometheus, anlat bakalım insanı nasıl yarattın?"

"Ey ademoğlu, 2000 yılının adamı, anlatayım" dedi Prometheus. Falso vermemek için iyice düşündü ve söze başladı: "Babam Titan Giapeto, Zeus ile savaş halindeydi. Ağabeylerim Menezius ve Atlas'ı, gaddar Zeus cezalandırdı. Ben savaşa katılmamıştım. Fakat, Zeus'u da hiç sevmedim. Çünkü, evrenin dört köşesinde yaşanan acılara tatsızlıklara karşı çok ilgisiz davranırdı Zeus. Nefret ederdim ondan. Sonunda kararımı verdim. Kendim gibi duygulu varlıklar yaratmalıydım. Gözyaşlarımla toprağı çamur haline getirdim ve yoğurdum. Bir insan heykeli yaptım. Sonra bu heykele ruh verdim. İlk ölümlü yaratıklar oluştu böylece."

"Ey Prometheus, neden çamuru kullandın?" diye sordu Sıtkı.

"Bilmem ki," dedi Prometheus. "Ben, önceki tanrılardan böyle gördüm. Böyle terbiye aldım. Örneğin, Zeus da böyle yaratmıştı insanı."

Onlar nereden bileceklerdi Sıtkı'nın ne düşündüğünü? Kuran'ı okumamışlardı ki. Elindeki mitoloji kitabına baktı. Prometheus, doğru söylüyordu. Hışımın Zeus' a döndü:

"Sen anlat bakalım gaddar tanrı, sen nasıl yarattın insanı?"

"Namlı, şanlı Hephaistos'u çağırdım hemen, 'bir parça toprak al, suyla karıştır' dedim. 'İçine insan sesi koy, insan gücü koy. Bir varlık yap ki, yüzü ölümsüz tanrıçalara benzesin.' Koca Hephaistos, topal tanrı, hemen yaptı dediğimi. Bir kız biçimine soktu toprağı. Ses koydu içine. Ve, Pandora adını koydu. İşte, böyle yarattım insanı."

İyice terlemişti Sıtkı'nın karşısında Zeus. Koca yunan tanrısı, yalan söyleyecek değildi ya. Milattan önce 8.yüzyılda yazılan Hesiodos Destanı da aynen öyle anlatıyordu olayı.

"Ey Zeus, insanı yaratmak için çamurdan başka bir şey bulamadın mı?" diye sordu Sıtkı. Örneğin, demirden veya taştan yaratılsa, belki insanın mayası daha sağlam olurdu. "Bizde adet böyledir," dedi Zeus. "Benden önce, Marduk da böyle yaratmıştı insanı."

Sümerlerdeki ilk harç

"Peki, dönün bakalım yüce dağınıza," diye emretti Sıtkı. Bu sefer aklına Marduk takılmıştı. Sümer tanrısıydı, Marduk. Mezopotamya'da yaşırdı. Kitabına baktı. İlk Sümer dönemine dayanan ve milattan önce 7. Yüzyıla ait olan tabletler, 1914-1929 yılları arasındaki arkeolojik kazılarda bulunmuştu. Oluşma tarihi dörtbin yıl öncesine uzanan Sümer Efsaneleri'nde, "Enuma-elış Destanı"nda tanrı Marduk'tan söz ediliyordu.

Sayfaları karıştırdı Sıtkı. Karıştıırken, Dicle ile Fırat'ın birleştiği bereketli topraklarda buldu kendini. "Marduuk" diye bağırdı. Marduk hemen gelmişti. "Söyle derdini ademoğlu" dedi.

"Olimpos'un tanrısı Zeus senden söz etti. Anlat bakalım insanı nasıl yarattığını" dedi Sıtkı.

"Bizim eski tanrılar, yaptığım işlerden dolayı teşekkür etmişlerdi bana. Hallerinden çok memnun olduklarını, ancak kendilerine hizmet edecek, tanrı niteliği taşımayan bir yaratığa ihtiyaçları olduğunu söylemişlerdi. Bunun üzerine, ben de Ea'nın yardımını istedim. Toprağı, Kingu'nun kanıyla yoğurdum. İlk insanı meydana getirdim."

Bu kadar da benzerlik olur mudiye düşündü Sıtkı. Yoksa Marduk palavra mı atıyordu? Kitabından "Enuma-elış Destanı"nı buldu. Okudu. Hayret!..Sadece Enuma-enış'te değil, Ullikumi, Sankhuniaton gibi diğer Sümer efsanelerinde de yaratılışın ilk harcı olarak çamur kullanılmıştı. Marduk'a teşekkür etti. "Kafamı iyice açtın sevgili Marduk" dedi.

Marduk da şaşırılmıştı. Kimdi bu ademoğlu? Nasıl olur da yüce tanrılar sorguya çekerd? Zeus kendisine önceden haber vermişti. "Amam, dikkat et," demişti. "Bu Sıtkı dedikleri 2000 yılının adamı." Marduk, "Ben de Aruru'yu arayayım" diye düşündü. "Ne de olsa dayanışmak zorundayız bu devirde. Ademoğulları işi azıttı."

Gılgamış'ta da yaratılış çamurdan

Sıtkı okuyordu, sürekli. Bir ara eline Gılgamış Destanı geçti. Daha önce okumuştı. Fakat yaratılış açısından hiç incelememişti. "Okuyalım bakalım" dedi kendi kendine.

Birden karşısında Aruru belirdi Sıtkı'nın. Bulunmaz fırsattı. "Ey yüce Aruru," dedi Sıtkı, "Bir inceleme yapıyorum, tüm tanrılara soruyorum, insanı nasıl yarattınız diye?" Aruru, hazırlıklıydı. Marduk'tan bilgi almıştı. Karşındakinin kül yutmayacağını biliyordu. "En iyisi doğruyu anlatmak," dedi ve başladı konuşmaya: "Büyük gök tanrısı Anu -ki, kendisini ben yarattım- Uruk halkının ah ve fğanlarını dinlemişti. Beni çağırdı. 'Sen,' dedi, 'Beni yarattın, şimdi de fikrimi yarat.' Bunu duyar duymaz, Anu'nun fikrini kalbimde yarattım. Ellerimi yıkadım. Bir parça çamur koparıp yazıya attım. Ve bu yazıda, kahraman Engidu'yu yarattım. Çamurdan yarattığım Engidu, demir gibi serttir. Bütün gövdesi kıllardan simsiyahtır. Kadın gibi uzun saçları vardır."

"Doğru söylüyor," diye düşündü Sıtkı. Gılgamış Destanı'nı hatırlamıştı. Fakat şimdiye kadar çamur meselesi ilgisini çekmemişti. Şimdi, herşey kafasında yerli yerine oturuyordu. Bereketli toprakların efsanelerinde ilk harç, çamurdu.

Önce böcekten, olmayınca çamurdan:

Acaba uzak diyarların tanrıları da insanı çamurdan mı yaratmıştı? "Çinliler ilginçtir," diye düşündü Sıtkı. "Bir de onlara bakalım." Kitapları okumaya devam etti. Çin Efsaneleri bölümünü buldu. Tanrı Pen-gu'dan bahsediliyordu. "Pen-gu" iye seslendi. Zümrüdü Anka'nın

kanadına binerek geldi Pen-gu.

"Anlat bana yüce Pen-gu," diye sordu Sıtkı. "Sen nasıl yarattın insanı?"

"Ben çok kuvvetliydim," dedi Pen-gu. "Havayı toprak ve yeryüzü olarak ikiye böldüm. Sonra öldüm. Nefesimden rüzgarlar, sesimden gökgürültüsü, gözlerimden güneş ve ay, vücudumdan dağlar, kanımdan ırmaklar ve denizler, saçlarımdan yıldızlar, terimden de yağmur meydana gelmiş. Daha sonra çürüyen bedenimde kaynaşan böceklerden insanlar oluşmuş."

"Hah!" diye bağırdı Sıtkı. "İşte şimdi değişik bir öykü buldum. Demek Çinliler böcekten geliyorlar."

"Daha bitmedi, sabırlı ol," diye seslendi yüce Pen-gu, bilge bir tavırla. Ve devam etti.

"Zamanla gökyüzünün bir bölümü denizlere düşerek insanlığı yok etti. Bunun üzerine tanrıça Ngüho, yengeç elleriyle gökyüzünü yukarıya kaldırdı, denizleri yeniden sınırlarına itti ve çamurdan yeni bir insan türü yarattı."

"Hayret," dedi Sıtkı. "Demek Çin tanrıları da insanı çamurdan yaratmışlar." Pen-gu'ya teşekkür etti.

Tevrattan Kur'an'a:

Nereye al atmışsa, önüne çamurdan yaratılış çıkmıştı. Evet, hepsi birbirinden "kopya çekmiş"ti.

Acaba, Tevrat ne diyordu? İşte bulmuştu, okudu:

"Ve Allah dedi: 'Suretimizde, benzeyişimize göre insan yapalım/Ve Allah insanı kendi suretinde yarattı, onu Allah'ın suretinde yarattı./Ve Rab Allah yerin toprağından Adam'ı yaptı ve onun burnuna hayat nefesini üfledi ve Adam yaşayan can oldu./Fakat adam için kendisine uygun yardımcı bulunmadı./Ve Rab Allah Adam'ın üzerine derin bir uyku getirdi ve o uyudu ve onun kaburga kemiklerinden birini aldı ve yerini etle kapladı./Ve Rab Allah Adam'dan aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaptı ve onu Adam'a getirdi.."

Adem ile Havva'nın ilk günahları ve cennetten kovuluşları ile devam eden bu yaratılış öyküsü, hemen hemen aynen Kur'an'a geçmişti.

Neden Çamur?

"Neden çamur?" diye düşüdü Sıtkı. Kimbilir, belki de atalarımız, kendilerine son derece gerekli olan, tüm ihtiyaçlarını karşılayan su ve toprağa özel bir önem vermişlerdi. Su ve toprak birleşince çamur oluyordu. Zaten günümüze değin gelen büyük efsaneler, soyut düşünce sistemleri, Dicle'nin, Fırat'ın, Nil'in, Indus'un, sulak ve bol çamurlu topraklarından yeşermişti. Büyük uygarlıklar yaratan bu topraklar, zengin efsanelere de yataklık etmişti. Bin yıllar öncesi insanların su ve toprağa olan bu şükran borçlarını anlamamak mümkün değildir.

Ortadoğu Tanrılarının Etimolojik Gelişimi:

Ortadoğu'da çeşitli dönemlerde yaşayan halkların tanrılarının adları ilginç bir evrim gösterir:

İbraniler'de kah "Yehova" kah "Elohim" olur. Tevrat'taki bu iki tanrı adı Yehova ve Eloha'nın geçtiği satırlara dayanılarak metin ayrılıkları saptanmış. Aramice "elah" kelimesi ile Tevrat'taki bu "eloha" kelimesi, Incil'de İsa'nın ağzından, "Eloi, eloi, Lama sabachtani" (Tanrım, tanrım. Beni niçin bıraktın) biçiminde görülür. İslam öncesi Araplar'da erkek tanrı için kullanılmış olan "ilah" kelimesi de İslamiyet'ten sonra ufak bir gramer türetilmesi ile "Allah" olur. Kur'an'ın bazı surelerinde yer yer "ilah" kelimesine de rastlanır.

"İnsan Çamurdan Yaratıldı" Efsaneleri Özeti:

Kutsal kitaplarda sözedilen "insanın çamurdan yaratıldığı" fikri, kutsal kitapların ortaya atılmasından çok daha önceki çağlarda yaşayan insanların eserlerinde ve efsanelerinde görülmüştür. Bu durum, kutsal kitapların içine bu eser ve efsanelerden alıntı yapıldığının göstergesidir. Bu efsane ve kutsal kitapların ifadeleri şu şekildedir:

1)Gılgamış Destanı: "Ellerimi yıkadım. Bir parça çamur koparıp yazıya attım. Ve bu yazıda ,kahraman Engidu'yu yarattım."

2)Sümer'lilerin Enuma-elış Destanı: "Bunun üzerine ben de Ea'nın yardımını istedim. Toprağı, Kingu'nun kanıyla yoğurdum. İlk insanı meydana getirdim."

3)Çin Efsanelerinden: "Bunun üzerine Tanrıça Ngüho yengeç elleriyle gökyüzünü yukarıya kaldırdı, denizleri yeniden sınırlarına itti. Ve çamurdan yeni bir insan türü yarattı."

4)Mısır'da Luxor Tapınağı'nda bulunan kabartma bir resim: "Kral Amonhotap III olarak betimlenen Tanrı Khnemu çömlekçi çarkında erkek ve dişi iki insanı yaratıyor."

5)Hesiodos Destanı. "Namlı, şanlı Hephaistos'u çağırdım hemen. 'Bir parça toprak al, suyla karıştır' dedim. 'İçine insan sesi koy, insan gücü koy.'"

6)Yunan Efsaneleri'nden: "Gözyaşlarımla toprağı çamur haline getirdim ve yoğurdum (Prometheus anlatıyor.) Bir insan heykeli yaptım. Sonra bu heykele ruh verdim. İlk ölümlü yaratıklar oluştu böylece.)

7)Tevrat'tan: "Ve Rab Allah yerin toprağından Adam'ı yaptı ve onun burnuna hayat nefesini üfledi ve adam yaşayan can oldu."

8) Kur'an, Mü'minün 12-16: "And olsun ki Biz insanı süzme çamurdan yarattık."

9) Kur'an, Es-Safaat 11: "Hakikat Biz onları cıvık bir çamurdan yarattık."

10)Kur'an, Sad 71-76: "Ben muhakkak çamurdan bir insan yaratacağım. Artık onu tamamlayıp içerisine de ruhumdan üfürdüğüm zaman kendisi için derhal ona secdeye kapanın."

İSLAM VE ŞİDDET

"Peygamberin dört halifesinden üçü, Müslüman'ların bıçaklarıyla can vermişti"

Olay öğrenilir. Medine'ye, Peygamber'e haber verilir. Peygamber öfkelenmiştir. Adamların yakalanmaları için buyru verir. Hepsini yakalattırır. Suçluları, Hz. Muhammed'in huzuruna getirirler. Peygamber'in kararı kesindir:

"Elleri, ayakları çapraz olarak kesilsin. Gözleri oyulup çıkarılsın.."

Emir uygulanır. Suçluların, elleri, ayakları çapraz olarak kesilir. Gözleri oyulur. Adamlar su isterler ama ölünceye kadar su da verilmez.

BUHARİ, TECRİD-I SARIHTEN "Ayaklarını kesin, gözlerini oyun"

Medine dışında, güneşin altında ateş gibi yandığı için "Harre" adı verilen yere götürülürler. Suçlular su isterler, su verilmez. "Taşları kemirirler", "ağızlarıyla, dişleriyle toprağı kazarlar." Ölünceye kadar öyle bırakılırlar. (Buhari, Zekat/68, Cihad/52; Tecrit/Vudu, hadis 172; Müslim, Kesame/9-14, hadis 1671; Ebu Davud, Hudud 3, hadis 4364-4371; Tirmizi, Ebvabu't-Tahare/55, hadis 72-73; Nesei, Tahrimü'd-Dem/7; Ibn Mace, Hudud/20, hadis 2578-2579. Buhari, bu hadise yedi yerde ve dokuz yolla, Ebu Davud bir yerde beş yolla, Nesei bir yerde dört yolla gönderme yapmıştır.)

Nedir suçları bu adamların ve öncelikle kimdi bunlar? Ukl veya Ureyne kabilelerindenidirler. Peygambere gelmiş, müslüman olduklarını bildirmişlerdir. Renkleri sarıdır, hastadırlar. Peygamber, önce bütün sevecenliğiyle deve sütü ve "deve sidiği" içirerek onları iyileştirir. Havadar bir yere gitmek isterler. Peygamber bir deve sürüsü verir ve yanlarına bir çoban katar. "Herifler" çobanı öldürür ve Peygamber'in deve sürüsünü alır götürürler.

"Peygamber, işkenceye karşı olduğu halde, bu olayda nasıl olmuştur da, işkenceyle öldürülmelerini emretmiştir?" Bu soru, hadis kaynaklarında tartışılır. Kimileri, bu infazı "işkenceyi yasaklamadan önce uygulattığını " öne sürerler. Kimisi, uygulamanın bir "kıyas" olduğunu belirtir. Çünkü, suçlular da Peygamber'in çobanına aynı işkenceyi yapmışlardır. Hakim görüş ise, Peygamber'in Maide suresinin 33.ayetini yerine getirdiği, yani Allah'ın buyruğuna göre hüküm verdiği yönündedir. Yeryüzünde bozgunculuk yapanlar, ölümlerden ölüm beğenmelidirler. Maide suresinin 33.ayetinde şu buyruk verilmiştir:

"Allah ve resulüyle savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuk yapmaya çalışanların cezası, ya boyunları vurularak öldürülmeleri, ya asılmaları, ya ellerinin ayaklarının çapraz kesilmeleri ya da bulundukları yerden sürülmeleridir. Bu, onların dünyada çekecekleri rezilliktir. Ahirette ise, onlara daha büyük azap hazırlanmıştır."

Kanlarınızı ve mallarınızı kurtarmak istiyorsanız: Peygamber diyor ki:

"Onlar, Allah'tan başka Allah olmadığına, Muhammed'in onun kulu ve elçisi olduğuna inanıncaya, bizim kiblemize dönünceye, kestiklerimizi yiyinceye, ve namazımızı kılıncaya ve zekatlarını verinceye kadar, insanlarla öldürüşmem (mukatele) emroldu. İnsanlar, bunları yerine getirdikleri zaman, benden kanlarını ve mallarını kurtarmış olurlar. (Buhari, Selat/28; Tecrid, hadis 24; Ebu Davud, Cihad/104, hadis 2641; Müslim, İman/32, hadis 20,22)

Şirin Tekin, henüz 17 yaşındaydı. Çevresinde çok sevilen bir gençti. Öğrencilerin demokratik haklarından sözederdi. Oruç tutmuyordu. O gün, 3 Mayıs 1987, Van 100.Yıl Üniversitesi'nin karşısındaki kahvede oturuyordu. "İslamın bekçileriyiz," diyorlardı. Kendilerine "mukatele" emrolduğuna inanıyorlardı. Rektör de "Onlar İslam adına dövüşürler," dememiş miydi? Şirin Tekin, "kanını" saldırganlardan kurtaramamıştı.

Yaptığınız alışverişe sevinin:

"Allah şüphesiz, Allah yolunda savaşıp öldüren ve öldürülen müminlerin canlarını ve mallarını -Tevrat, Incil ve Kur'an'da sözverilmiş bir hak olarak- cennet karşılığında satın almıştır. Verdiği sözü, Allah'tan daha çok tutan kim vardır? Öyleyse, yaptığınız alışverişe sevinin! Bu, başarıdır". (Tevbe Suresi,111)

Kafir öldüren müslümana cennet müjdelenmiştir.

Suçu eleştirmekti

Eşref Oğlu Ka'b, genç bir şairdi. Peygamberi ve ona inanları eleştiriyordu. Peygamber bir gün arkadaşlarına sordu:

"Bu adamı öldürebilcek kimse var mı?"

Mesleme Oğlu Muhammed, ortaya atıldı:

"Ben varım."

Eşref Oğlu Ka'b, nasıl öldürülecekti? Planlar yapıldı. Hadis kitaplarının yazdığına göre, "yalan"lar uyduruldu, "tuzak" hazırlandı. Bir gece, kalesinde bulunan şairin kafası kesilerek plan sonuçlandırıldı. Ve, kesik baş, peygambere götürüldü. (Buhari, Cihad/15/1, Rehn/3, Tecrid, hadis 1578; Müslim, Cihad/119, hadis 1801; Ebu Davud, Cihad/169, hadis 2768)

Kadınlar ve çocuklar onlardansa Kimler öldürülebilirdi? "Eli silah tutan tüm erkekler öldürülebilirdi." Henüz, aklını, belleğini yitirmemiş olan yaşlılar da öldürülebilirdi. Ama, deliler öledürülemezdi. Bu hükmün de istisnası vardı. Eğer, deli savaşırdı durumdaysa, zenginse, ya da hükümdarlık makamındaysa öldürülürdü.

Peygamber, şöyle emretmişti:

"Müşriklerin yaşlılarını öldürün de çocuklarını bırakın!"(Ebu Davud, Cihad/121, hadis 2670; Tirmizi, Siyer/29, hadis 1583.)

Bu emir, Kurayza Yahudileri'nin öldürülmesi sırasında verilmişti. Çocukların bırakılması isteniyordu. Çünkü onlar ele geçirilmiş değerli ganimetlerdi, köle yapılacaklardı. Bu katliamda, Peygamber'e dil uzattığı için bir kadın da öldürüldü.

Gene, gece baskınlarında, kafirler toptan kılçtan geçirilirken, evler yakılıp yıkılırken, öldürülenler arasında kadınlar ve çocuklar da bulunuyordu.

Bunun üzerine, Peygamber'e arkadaşlarından biri şöyle sordu:

"Ya Resulallah! Evlere yapılan gece baskınlarında, müşriklerin kadınları, çocukları da öldürülüyor, ne dersin?"

"Onlar da öbürlerindendir.(Kadın ve çocuklar da onlardandır.)(Bkz.Ebu Davud, Cihad/102, hadis 2638; Cihad/121, hadis 2672; Ibn Mace, Cihad, hadis 2840; Ahmet Ibn Hanbel, 4/46; Tirmizi, Siyer/19, hadis 1570)

Ya "bizden" olan kadınlar, Müslüman annelerimiz, eşlerimiz, kız kardeşlerimiz, arkadaşlarımız? Onlar erkeklerin yönetimine boyun eğmeliydiler. Eğer, uslu davranmazlarsa, "Öğüt verin, yataklarından ayrılın, yine de yola gelmezlerse, onları dövün" diyordu kutsal kitap (Nisa suresi,34).

Müslüman kadının kısmeti de, şiddet idi.

Ateşte yakmak Allah'a ait ama..

Peygamber, ateşe atarak öldürmeyi doğru bulmuyordu. Hz. Muhammed, bir gün Muhammed'in oğlu Hamza'yı çağırır. O'nu bir savaş birliğinin başına komutan olarak atar ve şu buyruğu verir:

"Falan kişiyi bulursanız, ateşe atıp yakın!"

Hamza, birliğiyle yola çıkmak üzeredir. O sırada Peygamber, Hamza'yı çağırır:

"Falancayı bulursanız ateşte yakın, dedim. Ama, önce öldürün, sonra yakın. Çünkü, ateşte yakma cezasını, yalnızca ateşi yaratan verebilir.(Ebu Davud, Cihad/122, hadis 2673)

Ebu Hureyre anlatıyor. Bir gün, peygamber bizi, bir savaş birliği olarak düşmana gönderiyordu. O sırada, Kureyş'ten iki kişinin adlarını vererek şöyle dedi:

"Bunları yakaladığınızda ateşe atın, ikisini de!.."

Peygamber, bir süre sonra dönüp emrini şöyle düzeltti:

"Size, onları bulursanız, ikisini de yakın, dedim, ama yakmayın. Çünkü, ateşte yakma cezasını yalnızca Allah verir. Siz bu iki kişiyi yakalayıp öldürün yalnızca. (Buhari, Cihad/107,149; Ebu Davud, Cihad/122, hadis 2674; Tirmizi, Siyer/20, hadis 1571)

Peygamberin tutumu buydu ama, onu izleyen halifeleri, Allah'a mahsus olan ateşe atma cezasını pekala uygulayabilmişlerdi. Hatta bunu yaparken, icazeti peygamber'den aldıklarını bile söylemişlerdi. Ebu Bekir, Peygamber'in ölümünden sonra başgösteren dinden dönme ("ridde") olayları sırasında, komutanlarına şu talimatı vermişti:

"Daha da direnirlerse, demirle dağlayın, ateşte yakın!" (Taberi, Tarih, 1/1881-1885; Leoni Gaetani, İslam Tarihi, çev. Hüseyin Cahid, İstanbul,1926,8/276)

Ve bu talimat uygulanmıştı. Halid Ibn'ül-Velid, savaş sırasında "ateş çukurları" açtırmış, yaktırdığı ateşin içine, birçok kimseyi diri diri attırıp yaktırmıştı. Kadın da vardı bunların içinde. Bir tutsak kadına, müslüman olması önerilir, kabul etmez. Bunun üzerine, ateşe atılacağı söylenir. Kadın, "Hoşgeldin ölüm! Yazık ki başka kurtuluş yolum yok, o yüzden kendimi atıyorum ateşe." anlamındaki şiirini okuyarak, kendini ateşe atar. (Hbiş, Yaprak, 28-34; Cetani, Yaprak, 8/306)

Ebubekir'e, "ateşte diri diri yakma cezası"nın nasıl verdiği sorulduğunda, Halife, Peygamber'in bu tür cezaya izin verdiğini söyler.

İnsanları, inançlarını bırakmıyorlar diye, ateş çukuruna attırıp yakanlardan birinin de Ali olduğu aktarılır. Buhari'nin de yer verdiği bir hadiste, Ali'nin bir topluluğu ateşe attırıp yaktığı Ibn Abbas'a söylendiğinde, Ibn Abbas'ın şöyle dediği belirtilir:

"Ben olsaydım bunu yapmazdım. Çünkü, Peygamber, 'Tanrı'nın verdiği biçimde ceza vermeyin!' demişti. Ben olsaydım, öldürürdüm yalnızca."(Buhari, Cihad/149; Tecrid, hadis 1264; Nesei, Tahrimu'd-Dem/14)

Evlerini, ağaçlarını yakın

Peygamber'in döneminde, "gece baskınları" düzenlenirdi. Peygamber'in emriyle, "Öldür, öldür!" şiarları haykırılırdı. Sonra da yağmaya girilirdi. (Ebu Davud, Cihad/102, hadis 2368; Ibn Mace, Cihad/30, hadis 2840)

Filistin'de, "Übna" (sonraları Yübna denmiştir) denen bir yere Peygamber bir baskın düzenlemişti. Baskını yapacaklara da şu buyruğu veriyordu:

"Sabahleyin, Übna'ya (ansızın) baskın yap ve orayı yak!"

Ve, Übna köyü yakılıyordu. İçindekilerle birlikte.(Ebu Davud, Cihad/91, hadis 2616, c.3, s.88, ayrıca, s.124'deki 2 no.lu not; Ibn Mace, Cihad/31, hadis no: 2843, c.2, s.948)

Düşmanın bulunduğu yerdeki ağaçlar, ürünler ya yakılır, ya da kesilirdi. Peygamber, Benu Nadir kabilesinin hurmalıklarını yaktırmıştı, ayrıca kestirmişti. Haşar Suresi'nin 5 ayetinde bu olaya kısaca değiniliyordu. "İnkarcı kitap ehlinin yurtlarında hurma ağaçlarını kesmeniz veya onları kesmeyip gövdeleri üzerinde ayakta bırakmanız, Allah'ın izniyledir. Allah, yoldan çıkanları böylece rezillğe uğratar." "

Bu ayette geçmeyen "yakma olay"ı, hadislerde yer alıyor. (Buhari, Cihad/154, Hars/6, Megazi/14, Tesir/59/2, Tecrid, hadis 1576; Müslim, Cihad 29-31, hadis 1746; Ebu Davud, Cihad/91, hadis 2615; Tirmizi, Siyer/4, hadis 1552; Ibn Mace, Cihad/31, hadis 2845; Darimi, Siyer/22; Ahmed Ibn Hanbel, 2/8,52,80.)

İslam hukukunda, cihad sırasında, düşman kesimindeki yaş ağaçların kesilebileceği, kesilmeden yakılabileceği hükme bağlanmıştı. (Damad, c.1,s.496.)

Hız. Ömer'in kılıcından kurtulamayan ise, insanlığın büyük bir kültür hazinesi, İskenderiye Kütüphanesi'ydi.

Kıyas size farz kılındı

Bakara Suresi, 178. Ayet: "Ey inananlar, öldürmede kıyas size farz kılındı. Hüre hür, köleye köle, kadına kadın."

Nahl Suresi, 126.ayet: " Eğer bir topluluğa azap edecekseniz, size yapılan azabın eşiyle azap edin." **Kuran bir ikaz (uyarı) kitabıdır: (Allah sevgisine az yer verir.)** Enam Suresi, 19.ayet: "Bu Kuran, sizi ve ulaşılacak herkesi uyarmak için vahyoldu."

Araf Suresi, 1.ayet: "Bu kitap sana korkutman, insanları da öğütlemen için indirilmiştir." Müdessir Suresi, 1 ve 2. Ayetler: " Ey örtüsüne sarınmış kimse, kalk ve ikaz et."

İSLAMA GÖRE TÜRKLER İSTESELER DE MÜSLÜMAN OLAMAZLAR

"Müslümanlar, Türklerle öldürüşmedikçe, kıyamet kopmayacaktır." Muhammed

(Bkz. Müslim, e's-Sahih, Kitabu'l-Fiten/62-65, hadis no:2912; Ebu Davud, Sünen, Kitabu'l-Melahim/9 Babun fi Kıtali't Türk, hadis no: 4303; Nesei, Sünen, Kitabu'l-Cihad/ Babu Gazveti't-Türk)

"Tevrat"ın Tanrı'nın son derece "ırkçı" olduğunu hemen herkes bilir. Kimi araştırmacılar, bu "Tanrı"daki özelliğin, Yahudilik için "yararlı" olduğunu da savunurlar. Ne var ki, şu da gerçek: Bugün, "yahudiler"ın sergiledikleri tüyler ürpertici ve insanlık dışı acımasızlıklarda , Tevrat'taki "Tanrı"nın(Yehova) ilkel, katı bir ırkçı oluşunun payı az değildir.

Kur'an'ın "Tanrı"sının ırkçılığı

Tevrat'ın "ırkçılığı"nı herkes bilir de, "Kur'an'ın Tanrı'sı"nın "ırkçılığı"nı çoğu kimse bilmez. Ve kimi "iyi niyetli aydınlar" bile; Kur'an'ı ve "Tanrı"sını "evrensel" sanır. Oysa,

Kur'an'ınki, Tevrat'ınkinin bir çeşit "kopya"sıdır. Bunu, bu "Tanrı"nın "İsrailoğulları"nın nasıl tanıttığından bile anlamak mümkün:

Kuran'a Göre En Üstün Toplum, İsrail Toplumu"

Buna, kimileri şaşacaklar. Ne ki, bir gerçek. İşte ayetler: Kur'an'ın "Tanrı"sı, tıpkı, Tevrat'ın "Tanrı"sı "Yehova" gibi, iki yerde, aynen şöyle seslenir:

"Ey İsrailoğulları! Size verdiğim nimeti ve sizi dünyalara üstün kıldığımı hatırlayın." (Bakara, ayet: 47, 122. Diyanet çevirisi.)

Bir yanda İslam dünyasındaki Yahudi düşmanlığı, öbür yanda da, Kur'an'daki Tanrının İsrailoğullarına böyle seslenişi... Bir çelişkidir bu. Bunu da geçelim.

Arap toplumundan başkası "muhatap" değil

Kur'an'da birçok şeyler anlatılır. Kaynakları biliniyor bugün. Ama tanrıdan diye sunulur. Bu "Tanrı"yla "insanlar" arasında, daha doğrusu, zamanına göre bir kesim insanlar, bir toplum ya da bir toplumun kesimi arasında da bir "elçi". "Tanrı Elçisi" diye sunulur. "Peygamber" deniyor. Kur'an'da anlatılan o ki, "Tanrı" şu açıklamayı yapmakta:

-"Biz her peygamberi, kendi toplumunun diliyle gönderdik. İlle de böyle yaptık ki, o toplumdan olanlara anlatabilsin." (İbrahim suresi, ayet: 4.)

Demek ki, Kur'an'a göre, "Tanrı'nın elçisi"nin bir "toplum"u var. "Elçi", "ırk"ından geldiği bu "toplum"la "Tanrı" arasında yapar aracılığını. Ne iletecekse bu "toplum"a ve "kendi diliyle" iletmekle yükümlü. Kur'an'da anlatılan bu. Yine buna göre; Muhammed de bu yükümlülüğü taşımakta. Onun da bir "toplumu" var ve o da "Tanrı"sıyla bu "toplum" arasında "aracı".

"KITALUT-TURK" ("TÜRKLERLE ÖLDÜRÜŞME") HADİSLERİNDEN. Sonunda Türkler kesilecekler...(Ebu Davud, Kitabu'l-Cihad/9, hadis no:4305.)

Kur'an'ın bütünü içinde, Muhammed'in "kavm"ından, yani "toplum"undan "Tanrı vahiyleri"ni, bu topluma iletmek zorunda olduğundan, bunu yaptığından söz edilir. Muhammed'in "toplum"u, "Arap toplumu"dur. Öyleyse "muhatap" da bu toplumdur. Kur'an, kendi deyimiyle Arapça, seslendiği kesim de, Araplar. Ama "Araplar"ın da tümü değil; yalnızca "bir kesimi".

Korkutma yalnız "Mekke ve çevresi"ne

Ayetler çok açık. "Kur'an"la yapılan "uyarı"ların, "korkutma"ların, "Mekke" (Ümmü'l-Kura) ve "çevresi"ne yönelik olduğu, En'am suresinin 92., Şura suresinin 7. ayetinde, kuşkuyla yer bırakmayacak bir açıklıkla anlatıyor. Evet, Kur'an'ın "muhatap"ı, "Mekke ve çevresi"dir yalnızca. Bugün kendilerini müslüman sayan öteki toplumlarda hiçbirisinin, bu kapsamda yeri yoktur. Knou, bu denli açık. Muhammed'in "tüm insanların peygamberi", Kur'an'ın da "tüm insanlara yönelik" olduğunun anlatıldığı ayetler de var. Kur'an'daki nice çelişkilerden biridir bu. Ama, "kendisine açıklama yapılan toplum"un "Arap toplumu", bu toplum içinde de yalnızca "Mekke ve çevresi"nin (hem de o zamanki) "halk"ı olduğu da bir gerçek. Başka toplumlardan, bu arada "Türkler"den "müslüman" olanlar olmuş; daha doğrusu kendilerini "müslüman" saymışlar; ama Kur'an'ın hangi toplumu "müslüman" saydığı önemli.

Özellikle "Türkler" için "hadis"ler vardır. Türkler için hiç de iyi şeyler söylemeyen bu

hadisler, örnek ve yürekli bilim adamı Prof. Dr. İlahn Arsel'in "Arap Milliyetçiliği ve Türkler" adlı kitabında çok çarpıcı biçimde yer almakta. (Bkz. İstanbul, 1987, İnkılap Kitabevi, s. 18 ve ö.t.)

Muhammed'in Türk düşmanlığı

Kendilerini "müslüman" sayan "Türkler'i Muhammed, "müslüman" saymak şöyle dursun; "düşman" diye ilan etmiştir. İslam dünyasında en sağlam kabul edilen hadis kitaplarında da bu var. Başlı başına bir bölüm olarak. Bölümün adı da çok. İlginç: "Kıtalı't-Türk". Anlamı da: "Türklerle öldürüşmek (savaş)". Buhari'de, Ebu Davud'da ve Tirmizi'de bölümün adı bu. İbn Mace'de "Babu't-Türk", yani "Türkler Bölümü". Müslim'deyse, "Kıyamet alametleri" arasında yer alıyor.

Muhammed, "Peygamberliğinin bir kanıtı" olarak, gelecekte haber verirken, Kıyametin bir alameti olarak Türklerle nasıl çarpışılacağını, müslümanların, Türkleri nasıl öldüreceklerini de anlatıyor. Hem Türk diye ad vererek, hem de tarif ederek, yüzlerinin, gözlerinin, burunlarının, derilerinin, renklerinin nasıl olduğunu anlatarak. Anlaşılan o ki, Türkler konusunda kendisine bir takım bilgiler verilmiş. Muhammed'in anlatmasına göre, "Türklerle öldürüşme", taa "Kıyamet"e dek söz konusu. Kıyametin bir alameti olarak da müslümanlar, yeryüzündeki Türkleri öldürüp temizleyecekler. Yoksa kıyamet kopmayacak. İşte hadislerden bir kesim:

- Müslümanlar, Türklerle öldürüşmedikçe, kıyamet kopmayacaktır. Yüzleri kalkan gibi, üst üste binmiş (kalın) derili olan bu toplumla.... kıl giyerler."(Bkz. Müslim, e's-Sahih, Kitabu'l-Fiten/62-65, hadis no:2912; Ebu Davud, Sünen, Kitabu'l-Melahim/9 Babun fi Kıtalı't Türk, hadis no: 4303; Nesei, Sünen, Kitabu'l-Cihad/ Babu Gazveti't-Türk...)

-"Siz (müslümanlar), küçük gözlü, basık burunlu, yüzleri kalkan gibi, derisi üst üste binmiş olan toplumla öldürüşmedikçe kıyamet kopmayacaktır." (Buhari, e's-SAHİH, Kitabu'l-Cihad/96; Müslim, e's-Sahih, kitabu'l-Fiten/62 hadis no: 2912; Ebu Davud, Sünen, hadis no: 4304; Tirmizi, h. no: 2251; İbn Mace, h. no: 4096-4099)

"KITALU'T-TURK" HADİSLERİNDEN. "Türklere karşı k'tal, kesinlikle olacak..."

(Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l-Cihad/96)

"Şu da kıyamet alametlerinden: Kıldan (keçe) ayakkabı giyen bir toplumla vuruşup öldüreşeceksiniz. Geniş yüzlü, yüzleri kalkan gibi, üst üste derili toplulukla vuruşmanız-öldürüşmeniz kıyamet alametlerindendir. Siz (müslümanlar), küçük gözlü, kızıl yüzlü, basık burunlu, yüzleri kalkan gibi, derisi üst üste binmiş olan Türklerle öldürüşmedikçe kıyamet kopmaz."(Bkz. Buhari, e's-Sahih, kitabu'l-Cihad/95; Müslüm, e's-Sahih, Kitabu'l-Fiten/66, hadis no: 2912; İbn Mace, h.no: 4097-4098).

- "Sizinle(siz müslümanlarla), küçük (çekik) gözlü toplum, Türkler savaşacaktır. Siz onları, üç kez önünüze katıp süreceksiniz. Sonunda Arap Yarımadası'nda karşılaşacaksınız. Birincide, onlardan kaçan kurtulur. İkincide kimi kurtulur, kimi yok edilir. Üçüncüdeyse onların tümü kırılacaktır."(Ebu Davud, sünen, hadis no: 4305.) Muhammed'in, bugün kendisine "Peygamberimiz, efendimiz" diyen Türklere bakışı tutumu budur işte.

İnsanlara "insan" olarak bakmak gerekir. Hangi ırktan, hangi renkten ve hangi "din"den olurlarsa olsunlar ya da hiçbir dinden olmasınlar. Ama "dinler", "dinliler", "ırkçılar" böyle

bakamamakta. Yahudisi, Hristiyanı, İslam inanırı hep birbirine düşman. Irkçılar da kendi ırklarından olmayanlara karşı böyle. Bugün dünyamızın yaşadığı nice acı olaylarda, bu ilkelliğin payı az değildir. Bunlardan arınmalı artık insanlık. Yoksa acımasızlıklar, acılar, gözyaşları sürüp gidecektir.

Turan Dursun, 2000'e Doğru Dergisi, 28 Ocak 1990, Yıl 4, Sayı 5

MUHAMMED'İN ÖĞRETMENLERİ

Muhammed'in Öğretmenleri mi?

Bel'am, Yaiş, Addas, Yessar, Cebr, İranlı Selman

Konuya ilişkin Kur'an ne diyor?

Kur'an'daki "Tanrı", her zamanki gibi ant içerek açıklama yapıyor:

"And olsun ki biz, onların:'O'na (Muhammed'e) bir insan öğretiyor kesinlikle.' Dediklerini biliyoruz. Savlarını dayandırdıkları kimsenin dili yabancıdır. Buysa (Kur'an), apaçık bir Arapça'dır."(Nahl, ayet:103)

Bundan sonraki ayetlerde, "inanmayanlar" korkutuluyor, "yalancı, iftiracı" olarak nitelendiriliyor ve "ışkenceli bir ceza"yla cezalandırılacakları bildiriliyor.

Yukarıdaki ayette, Muhammed'e öğreticilik ettiği söylenen kimsenin, "Arap olmadığı, yabancı olduğu" belirtiliyor.

Yunanlı Bel'am, Yaiş..

Kimilerine göre, Muhammed'in öğretmeni, bir Yunanlı köleydi. Bel'am adında bir köle.

İbn Abbas anlatıyor:

"Peygamber, Mekke'de köle olan birine öğretimde bulunuyordu. Yabancıydı. Puta tapardı. Adı da Bel'am'dı. Peygamberin yanına girişinde ve çıkışında putataparlar görüyorlardı. 'Muhammed'e her şeyi öğreten Bel'am'dır..' diye konuştular." (Bkz. Taberi, Cami'ul-Beyan, 14/119)

Ya da Yaiş'ti üzerinde durulan köle. Bel'am için söylenen, Yaiş için de söyleniyordu. "Yaiş, Muhammed'e öğretmenlik yapıyor" deniyordu. (Bkz. Aynı yer)

Ya da, Muhammed'e öğreticilik eden köle, Cebr'di. (Bkz. Aynı yer)

Ya da, Yemenli CEBR, YESSAR, ADDAS.

"Hadrami'lerin iki genç köleleri vardı. Yemen halkından olan bu iki köleden birinin adı Yessar, öbürünün adı Cebr'di" diye aktarılır. Bu iki kölelerin sahiplerinin tanıklığı şöyle:

"Bizim iki genç kölemiz vardı. Kendi dilleriyle kitaplarını okurlardı. Peygamber de bunlara

uğrar, durup bunları dinlerdi. İşte bunun için, putataparlar, 'Muhammed, bunlardan öğreniyor..' dediler." (Taberi, 14/119) Fahrüddin Razi'nin yer verdiği aktarmada, bunların yanında bir üçüncü köle daha var: Huvaytîb'ın kölesi Addas. (Bkz. F.Razi, tefsir, 24/50)

Görülüyor ki, ister Yunanlı, ister yemenli olsunlar, kölelerin Muhammed'le ilişkilerine bakışlar değişik açılardan:

Müslümanların bakışları ve savları başka, "putatapar" dedikleri inanmazların bakışları ve savları başka.

Müslümanlardan kimine göre: Muhammed'le köleler arasında bir "öğretme ve öğrenme" ilişkisi vardı, ama öğreten Muhammed'di, öğrenenlerse köleler. İnanmayanlara göreyse bunun tam tersi gerçektir. Yani, öğreten kölelerdi. Muhammed'se öğreniyordu onlardan.

Müslümanlardan kimine göre de, aradaki ilişki, "okuma ve dinlenme" ilişkisini geçmiyordu. Köleler, kutsal kitaplarını kendi dillerinde okuyorlar, "peygamber" de "dinliyordu" yalnızca.

Müslümanların bu savları karşısında şu soru yanıtsız kalıyor:

"Dillerini bilmiyordu"ysa, Muhammed'in bu köleler arasındaki sürekli işi neydi? Ve kendi dilleriyle okuduklarını Muhammed'in dinlemesinin ne yararı oluyordu?

Kısacası, müslümanların savları, akla sığacak türden değil. İman nereli?

Muhammed'in kendisinden bir açıklaması bu konuda oldukça ıstık tutucu:

"İman, Yemen'lidir."

Bu hadis, Buhari'nin "e's-Sahih"inin de içinde bulunduğuş en sağlam kabul edilen hadis kitaplarında yer almıştır. Hadis'e göre, "hikmet (bilgi, bilgelik) de Yemen'lidir." Dahası: "Fıkıh da Yemen'lidir," hadise göre. (Bkz.Buhari, e's-Sahih, Kitabul-Meğazi/74; Tecrid, hadis no:1362; Müslim, e's-Sahih, Kitabul-İman/81-91, hadis no:51-52, ve öteki hadis kitapları.)

Bu hadis, incelemecilere göre, sağlamlığın en yüksek basamağında olan "mutevatır hadis"ler arasındadır, ve peygamberin arkadaşlarından onbir kişi tarafından aktarılmıştır. (Bkz.Ebu'l-Feyz Muhammed, Lukatu'l-Lai'l-Mütenasire Fi Ahadisi'l-Mutevatire, Beyrut,1985, s.42-43,hadis no:10)

Kimi yorumcu, buradaki "Yemen"i, birtakım zorlamalı yorumlarla, "Mekke ve Medine" olarak göstermeye çabalar. (Bkz.Tecrid,1362 no.lu hadis,Kamil Miras'ın izahı.) Ne var ki, hadisin kimi aktarılışında "Yemenliler"den de açıkça sözedilir. Yani, buradaki Yemen, coğrafyada herkesin bildiğuş Yemen'dir.

Demek ki, bu hadise göre, "ımanı"yla, "hikmet"iyle ve "fıkıh"ıyla (buradaki 'fıkıh', sözlük anlamında olmalı) İslam, yabancı kökenlidir, "Yemen"lidir.

"Muhammed'e öğreten, İranlı Selman'dır ya da.." (Selman Farisi).

Kimileri de, Nahl Suresi'nin 103.ayetinde sözü edilen yabancınn, İranlı Selman olduğuş görüşünde.(Bkz. Taberi,aynı yer.)

Sonradan Müslüman kimliğiyle ortaya çıkan ve müslümanlar arasında büyük ün kazanan Selman'ın, Muhammed'le son derece sıkı bir ilişki ve işbirliği içinde bulunduğu, herkesçe biliniyor. "Müslüman" olması, Selman'a çok şey sağlamıştır. En başta, özgürlüğü, yani, "kölelikten kurtulma"yı. Sonra da ünü, saygınlığı ve maddi, manevi çıkarları..

Ya da, sözü edilen "yabancı", önc Müslüman olup sonra İslam'ı bırakan bir "vahiy katibi"dir. Bunu ileri sürenler de var. (Bkz. Taberi, aynı yer) "Vahiy katibi"nin başına gelenler:

Adam, önce müslüman olmuştur. Selman gibi o da Muhammed'le işbirliği halindedir. Ama sonra ne olursa olur, bırakır İslam'ı. Ve bir de açıklama yapar:

"Muhammed'e ben öğretiyordum, ve benim öğrettiklerim Kur'an'a vahiy olarak yazılıyordu.."

Sonra, adam ya öldü, ya da öldürüldü. Ölüsüne gelince, bir türlü gömüldüğü yerde kalmıyordu. Muhammed'in adamları şunu yayıyordu:

"Bu olay, Tanrı'nın gazabının yansımasıdır. Adam, Tanrı'yı çok öfkelenlendirdi. Şimdi durum ortada. Gömülüyor, toprak da kabul etmiyor, edemiyor, Tanrı'dan korkuyor. Onun için de kafiri, mezarının dışına fırlatıyor. 'İbret almak' gerek.."

Adam gömülüyordu, ama, birkaç gün sonra, sabahleyin bakılıyordu ki, adam mezarın dışında. Birkaç kez olmuştu bu.(Özellikle sabah cesedin mezarının dışında bulunması şüphe uyandırıcıdır. Çünkü Muhammed' in taraftarlarının gece adamın mezarını kazıp cesedi dışarı çıkarmaları yüksek ihtimaldir. Eğer cesedi dışarı çıkartan tanrı idi ve amacı ibret vermek idiye bu işi neden gece yapıyordu? Yoksa gece, birilerini gizlemek için iyi bir ortam mıydı?)

Muhammed'in arkadaşlarından Enes (Malik Oğlu), çok sonra, şöyle anlatacaktır olayı:

"Bir adam vardı. Neccaroğullarından..Hristiyan'dı, Müslüman olmuştu. Bakara ve Ali İmran surelerini okumuştı. Peygambere de vahiy yazıyordu. Sonra, yeniden Hristiyan oldu ve kaçıp Hristiyanlara katıldı. 'Ben ne öğretilip kendisi için yazdımsa, Muhammed yalnızca onu bilir, başka bir şey bilmez,' demeye başladı." (Bkz.Buhari, e's-Sahih, Kitabul Menakıb/25,c.4,s.181-182;Tecrid, hadis no:1477)

Enes'in anlattığına göre, Tanrı adama öfkelenmiş, boynunu kopararak öldürmüştü. Hristiyanlar, gömmüşler adamı. Ama sabah bakmışlar, ölüsü ortada. Ve kefensiz. Hristiyanlar, "Muhammed adamları kefenini soymuş, kendisini de işte böyle ortada bırakmışlar.." diye konuşmuşlar. Adamı bir daha gömmüşler. Bu kez biraz daha derince. Ertesi gün sabah yine aynı durum. Sonra aynı konuşmalar. Sonra yeniden ve daha derine gömme. Sonra aynı durum ve aynı yorumlar. Bir kez daha ve derince gömme. Aynı durum. Bakmışlar ki bu böyle sürüp gidecek, adamı gömmekten vazgeçmişler artık.

Bu adamın söylediğini söylemiş, yani "ben ne diyorsam, ne yazıyorsam o vahiy oluyor.." demiş, muhammed'in "Tanrı'dan falan vahiy almadığını" söyleyerek, İslam'ı bırakmış birisi daha vardı: Ebu Serh Oğlu Sa'd Oğlu Abdullah. Ama , onun başına yukarıdaki olay gelmedi nedense..Muhammed tarafından idamına karar verilmişti. Ne var ki, Halife Osman'ın süt kardeşiydi. Ve Osman'ın araya girmesiyle, bağışlandı. Sonra, Mısır Valisi bile oldu. (Ölm.656-657. Bkz. İslam Ansiklopedisi.)

Ayetteki Cevap

"Muhammed'e öğreten Tanrı değil, insandır.." diyenlere, ayette verilen cevap ne ölçüde doyurucu?

Cevap, yukarıda verilen ayetin anlamında da görüleceği gibi şöyle:

Muhammed'e öğrettiği söylenen kişi, Arab değildir, yabancı biridir. Kur'an'sa apaçık Arapça'dır. Öyleyse, Muhammed'e sözü edilen kişi öğretmiş olamaz.

Oysa, Arapça'yı bilen yabancı biri de Muhammed'e "eskilerin söylencesi"nden, "Tevrat"tan, "İncil"den, başka "kutsal metin"lerden birtakım "bilgiler" verebilirdi. İleri sürülen de bu. Muhammed, aldığı bilgileri, Arapça kalıplara döküp, kendi uslubu içinde sunmuş olamaz mıydı? Kaldı ki, "apaçık Arapça" diye nitelenen Kur'an'da; Yunanca, Süryanca, İbranca, Koptça.. gibi dillerden birçok sözcük bulunduğunu, müslüman incelemeciler bile örnekleriyle yazıyor. (Bkz. Suyuti, el İtkan Fi Ulumi'l-Kur'an, Arapça, Mısır, 1978, 1/178-185)

Kur'an'da bu denli değişik yabancı sözcüklerin bulunması da "Muhammed'e yabancının (ya da yabancılarının) bilgi verdiği, öğrettiği" yolundaki savı desteklemez mi?

Muhammed'e bir yabancının ya da yabancılarının yanında, bir ya da birkaç Arap da öğretmiş olabilir.

İslam için çok önemli bir kaynak, "Müseyme"dir.

Müseyme, müslimcik demektir. Müslümanlar, onu küçümsemek için böyle demişler, ayrıca da "kezzab" yani "çok yalancı" demeyi uygun görmüşlerdir. Müslümanların bir sövgüsüdür bu. Anlaşıyor ki, onun kendi adı "Müslim"di. Bu adı taşımış olması çok önemlidir. "İslam" ve "müslim" sözcüklerinin kaynağına götürür niteliktedir.

Müslümanlarca sövülen, aşağılanan bu kişiye, "Rahman", "Yemame Rahmanı (Yemameli Rahman" da deniyordu. Yani adam aslında böyle ünlüydü. Bu da çok ilginç.

Bir başka ilginç olan da, Mekke'lilerin, Muhammed'e söyledikleri şu sözler:

"Bize ulaşan bilgiye göre, sana öğreten (Tanrı değil), Yemame'deki şu adamdır. Rahman denen adam. Tanrı'ya ant içerek söyleriz ki, biz Rahman'a inanmayız." (Bkz. Ibn Ishak, Siyer, tahkik ve ta'lik: Muhammed Hamidullah, Arapça, Konya, 1981, s.180, fıkra: 254)

Mekkeli'lerin bu söyledikleri nedensiz miydi?

Müseyme, daha doğrusu "Müslim", bir başka adıyla "Rahman", Yemame'nin Hanifeoğulları kabilesindendi.

İlgiç üç ad: "Müslim", "Hanife", "Rahman".Bu adlar, hele ilk ikisi bir araya gelince daha da ilginçlik kazanıyor: Kur'an'da islam inanırlarının, "müslim"lerin "ad babası" olarak tanıtılan İbrahim (bkz.Hacc,ayet:78) için hem "Hanif" hem de "Müslim" denir. (Bkz.Bakara:135; Ali İmran:67,95; Nisa:125; En'am:161; Nahl:120,123.) "Peygamber" olarak yer alan İbrahim, kısa anlamı ile "yıldız tapımı" demek olan Sabiilik Dini'nin "peygamberi"ydi. İslam kaynaklarından yaptığım incelemelerden vardığım sonuç bu. Muhammed de ilk ortaya

çıktığında Sabii olarak niteleniyordu. (Bkz.Buhari,e's-Sahih,Kitabu't Teyemmüm,/6,c.1,s.89) Sabii'liğin dili Süryanca'ydı. "Allah", "Kur'an", "Furkan", "kitab", "melek" ve daha bir çok sözcük gibi "İslm", "müslim", "hanif", ve "Rahman" da bu dilden geliyordu. (Bkz.Aziz Günel,Türk Süryaniler Tarihi,Diyarbakır,1970,s.46-48;Suyuti el Itkan,1/180-184;Doğubilimci Arthur Jeffery,The Foreign Vocabulary of the Quran,Kahire,1938,s.12 ve ötk.) Yine benim incelemelerimden vardığım sonuca göre: Yıldız tapımı, "Sabiilik" adı altında, Yahudilik ve Hristiyanlık dinlerine de kaynaklık eden bir din olarak kurumlaşırken, özellikle Ortadoğu'da "Müslimler"i ve "Hanifler"i içine alıyordu. Önce, "Müslimler" vardı, sonra "Hanifler" kolu meydana geldi. İbrahim, bu kolun "peygamberi"ydi. İşte, "Yemame Rahmanı" diye ünlü "Müslim (Müseylime)" ve ondan çok şey öğrendiği anlaşılan Muhammed de bu kola bağlıydı. (Sabiilik konusunda geniş bilgi için, bkz. Eren Kutsuz-Turan Dursun, 'Saçak Dergisi', Subat 1988, sayı 49.)

Yemame Rahmanı, Muhammed'in yararlandığı kaynaklardan yalnızca biri olabilir.

Yukarıda adı geçenler ve daha başkaları, tek tek de, tümü birden de Muhammed'in "öğretmenleri" olabilirler. Furkan sures'nin 4.ayetine göre, Muhammed'in yardımcılarında, yani öğretmenlerinden "kavm", yani "topluluk" diye sözedilmiştir. Bu ve bunu izleyen iki ayetin anlamı şöyle: (Diyanet'in resmi çevirisi)

"İnkâr edenler, 'Bu Kur'an, Muhammed'in uydurmasıdır. Ona başka bir topluluk yardım etmiştir.' Diyerek haksız ve asılsız bir söz uydurdular. 'Kur'an öncekilerin masallarıdır. Başkalarına yazdırılıp, sabah akşam onu okunmaktadır' dediler. Ey Muhammed, de ki: 'O'nu göklerin ve yerin sırrını bilen indirmiştir. Şüphesiz O, bağışlayandır, merhamet edendir." (Furkan, ayet:4-6)

Buna göre, Kur'an'ın "uydurma" olduğunu söyleyenler, şunları da söylüyorlar:

- 1)Muhammed'e bir topluluk yardımcı oluyor,
- 2)Muhammed, Kur'an ayetlerini, başkalarından alıp yazdırıyor,
- 3)Muhammed'e sabah akşam okunuyor,
- 4)Ayetler, "eskilerin masallarından" oluşuyor.

Buna karşılık, Kur'an'ın cevabı şudur:

"Yalan ve haksızca iddia. Kur'an'ın ayetlerini Tanrı indirmiştir. O, göklerin ve yerlerin gizini bilir.." Hars Oğlu Nadr, Muhammed'in kendisini "Tanrı'nın elçisi", yani Tanrı'yla insanlar arasında yer almış, Tanrı'nın bildirilerini insanlara iletme görevini üstlenmiş biri olarak tanıtmaya yöneldiğinde, ve "Kur'an ayetlerini" sunması karşısında Mekkelileri uyarma yoluna gitmişti. Ve şöyle demişti:

"Sakın inanmayın bu adama. 'Tanrı'dandır' diye ileri sürdüklerinin tümü, eski masallardır. Ben size, onunkilerden daha güzellerini söyleyebilirim.." İran krallarına, İran'lı masal kahramanlarına ait söylencelerden örnekler aktarabileceğini söylüyor, anlatıp duruyordu Nadr.(Bkz. Taberi, Camiu'l-Beyan,18/137-138)

Nadr, haklı mıydı? "Eskilerin masallarından" var mıydı Kur'an'da?

Bilindiği gibi, Kur'an'da "kıssa" denen birçok öykü var. Bir çoğu; başta Tevrat; Yahudi kaynaklarında, kimileri Incil'lerde yer alır. İncelendiğinde görülür ki, bunların bir kısmı, Tevrat'tan da çok önceki çağların söylencelerinde aynen var. Örneğin, "Nuh Tufanı"na ilişkin öykü, "Gılgamış Destanı"nda hemen hemen aynıdır. Daha başka örnekler de verilebilir.

Mekke'de, Medine'de ve çevrelerinde çeşitli din ve inançların inanırları vardı. Çeşitli toplumların "söylenceleri"ni, "kutsal metinler"ini bilenler az değildi. Muhammed'in özgürlüklerini söz verdiği ve işbirliği yoluna gittiği kölelerden de bu nitelikte olanlar bulunduğu biliniyor. Daha önce adlarına yer verilen Bel'am, Yaiş, Yessar, Addas, Cebr, İranlı Selman..da bunlardan.

Bunların ya da başkalarının, Kur'an'ın oluşması için Muhammed'e yardım etmiş, öğretmenlik etmiş olmalarını düşünmek akla uzak değil. Aklın ve mantığın kabul edemeyeceği şey, "Tanrı'nın, insanlara gökten mesaj göndermesi" ve bunun için şu ya da bu insanı aracı olarak seçmesidir. Bunu insan akli değil, ancak, akılla ilgisi olmayan "iman" kabul eder.

MUHAMMEDİN ŞEYTANI DİREĞE BAĞLAMAKTAN VAZGEÇMESİ

A'raf suresinin 27. ayetinde, şeytandan söz edilirken: "...Sizin onları görmeyeceğiniz yerlerden,o ve topluluğundan olanlar, sizi görürler." deniyor.

Bundan şu çıkıyor açıkça:

- Şeytan ve topluluğundan olanlar, insanları görürler.
 - İnsanlarsa ne şeytanı, ne de onun topluluğundan olanları görebilirler.
- "Şeytan ve topluluğu (huve ve kabiluhu)" anlatımının kapsamı içinde, Kur'an yorumcuları, "cin"leri de görürler. (Bkz. Taberi, Camiu'l-Beyan fi-Tefsiri'l-Kur'an, 8/113, F. Razi, e't-Tefsiru'l-Kebir, 13/54.)

Böyleyken, Elmalı Hamdi Yazır, "müfessirin (Kur'an yorumcuları) demişlerdir ki bundan, insanın şeytanı hiç göremeyeceği zannedilmemelidir..." diyor. (Bkz. Hak dini Kur'an Dili, 3/2147.)

Oysa, ayetteki açık anlatım nedeniyle, "Kur'an yorumcuları"nın tümü bu görüşü paylaşmaz. (Bkz. Taberi, aynı yer; F. Razi, aynı yer; Celaleyn /132;Tefsiru'n-Nesefi, 2/50.)

Fahrudin Razi, şu nedenlerle "cin"lerin, "şeytan"ların insanlara görünmemesi gerektiğini yazar: (Bkz. F. Razi, aynı yer.)

Başka kılıklara bürünerek bile olsa "cin-şeytan" insana gözükür olsa:

- İnsan örneğin karısının, çocuğunun, gerçekte cin olduğunu düşünebilir.
- İnsan her gördüğü kimse için de bu sanıya (cin olduğu sanısına) kapılabilir.
- Ve böylece kimseye güven kalmaz.

-.....

Gelin görün ki, Muhammed, "ŞEYTAN"ı, "CİN"i, hem de somut bir biçimde gördüğünü

söyler:

"Şeytanı yere yatırdım, boğuyordum"

Nesei'nin Aişe'den aktardığı bir hadise göre Muhammed şöyle der:

"Namaz kılarken şeytan geldi. Hemen yakaladım, yere yatırdım, boğuyordum onu. O denli ki, onun dilinin soğukluğunu elimin üzerinde duydum."

İbn Teymiyye, bu hadisi sağlamlıkta Buhari'nin koşullarını taşıdığını belirtir. (Bkz. Takıyyundin İbn Teymiyye, İzahu'd Delale fi Umumi'r-Risale, Mısır, 1369, s. 41. Bu hadis için ayrıca bkz. Kamil Miras, Tecrid-i Sarih Ter., 288 no.'lu hadisin "izah"ındaki 2 no.lu not.)

Şeytanın "yatırılması", "boğulması" ve "dilindeki soğukluk, bu soğukluğun elde duyulması", "beş duyu" içine giren, somut durumlardır. Muhammed'in "şeytanı boğarken onun salyasının eline bulaştığını, elinde bunu duyduğunu (hissettiğini)" anlattığı da aktarılır. (Bkz. Ahmet İbn Hanbel, Müsned, 3/82.)

Cinin-şeytanın direğe bağlanması

Aynı hadiste, Muhammed'in "şeytanı yakaladığında, bir direğe bağlamak istediğini, buna güç yetirebildiğini, ama bu tür şeylerin Süleyman peygambere özgü kalması gerektiğini düşünüp direğe bağlamaktan vazgeçtiğini" anlattığı belirtilir. Yine bu hadiste Muhammed'in "...Direğe bağladım ve Medine çocukları onunla oynarlardı yoksa." dediği de aktarılır. (Bkz. Aynı kaynaklar) Bu hadis, Buhari'nin ve Müslüm'in e's-sahihlerinde de -biraz değişikliklerle- yer alıyor. Müslim'deki bir aktarmaya göre Muhammed şöyle anlatmakta:

-"Tanrı düşmanı İblis, yüzümü yakmak amacıyla, bir ateş aleviyle geldi. Bu nedenle ben üç kez: "Senden Tanrı'ya sığınırım!" dedim. Sonra "Tanrı'nın tam lanetiyle seni lanetlerim!" diye ekledim. Yine üç kez. Geriye gitmedi. Yakalamak istedim sonra. Tanrı'ya antiçerek söylerim ki, kardeşimiz Süleyman'ın (bu tür şeyleri yapmanın kendisine özgü kılınmasına ilişkin) isteği olmasaydı bağlanacaktı o. Ve Medine halkının çocukları onunla oynayacaklardı." (Bkz. Müslim, e's-Sahih, Kitabu'l-Mesacid/40, hadis no: 542.)

Bir başka aktarmaya da, Buhari ve Müslim, birlikte şöyle yer verirler:

"Dün gece, CİNLERDEN İFRİT, namazımı bozdurmak için bana ansızın saldırdı. Tanrı, bana, onu yakalama olanağı verdi. Ve onu, Mescid'in direklerinden bir direğe bağlamak istedim. Sabah olunca, tümünüz ona bakıp seyredesiniz diye... Ne var ki, kardeşim Süleyman'ın: "Tanrım beni bağışla, bana benden sonra kimsenin ulaşamayacağı bir egemenlik ver!" (Sad, ayet:35) biçimindeki sözünü anımsadım (ve onu direğe ağlamaktan vazgeçtim)." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu's-Selat/75; Tecrid, hadis, no: 288; Müslüm, e's-Sahih, Kitabu's-Selat/75; Tecrid, hadis no: 288; Müslüm, e's-Sahih, Kitabu'l-Mesacid/39, hadis no: 541.)

"Cin-şeytan" için, hadislerde başka somut şeyler de anlatılır. Örneğin Şeytanın zart diye sesli olarak yellenmesi.

"Şeytan zart diye ses çıkararak yellenir"

Muhammed'in şöyle dediği aktarılır:

"Namaza çağrıldığında (ezan), ŞEYTAN geri geri gidip uzaklaşır. VE ZART (zurat) diye sesli yellenerek gider. Ezan sesini işitemeyeceği yere değin uzaklaşır... (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Ezan/4; Tecrid, hadis no: 360; Müslim, e's-Sahih, Kitabu's-Selat/16-19 hadis no:389.)

Kimileri bunun bir "temsil" olduğu görüşünde. (Bkz. Kamil Miras, bu hadisin İzahındaki 2 no'lu not.). Ne var ki, temsil için şeytanın yellenirken "zart" diye ses çıkardığını söylemeye gerek olmadığı düşünülebilir.

Şu da var: Muhammed, "cinin-şeytanın, yemesinden-içmesinden" söz eder. (Bkz. Müslim, e's-Sahih, Kitabu'l Eşribe/102-106; hadis no: 2017-2020.)

İbn Melek de Nevevi'ye dayanarak "bu yeme-içmenin gerçek anlamdaki bir yeme içme olduğunu" savunur. (Bkz. Mebakiru'l-Ezhar fî Şerhi Meşarıkı'l-Envar, 1/100.)

Yemesi-içmesi olanın, sesli olarak yellenmesi de doğal değil mi? Yani Muhammed'in sözlerini "tevil" etmeye gerek bulunmamakta.

Turan Dursun, 2000'e Doğru Dergisi, 8 Nisan 1990, Yıl 4, Sayı 15.

İSLAM ÖNCESİ ARABİSTANINDA AL-İLÂH (ALLAH) İNANIŞI

Araplar İslamiyet öncesi dönemde Kabe'deki 360 tane put arasından en yükseği, en güçlüsü olarak ay tanrısını görüyor ve buna Al-ilah (en güçlü ilah) diyor, ellerini iki yana açarak ona dua ediyorlardı. İngilteredeki British Museumun Babil Bölümü B kısmında bulunan aşağıdaki heykeller arap paganlarının bu inancını gösteren önemli bulgulardandır:

Arapçada "ilah" olan tanrı kelimesi İslamiyetle beraber "Allah" a dönüştürüldü. (Southern Arabia, Carleton S. Coon, Washington, D.C. Smithsonian, 1944, p.399) Ay tanrısı Al-ilah erkek kabul ediliyordu ve dişi güneş tanrıçası ile evliydi. Üç kızı vardı. Bunların adları Al-lat, Al-Uzzat ve Al-Menat idi:

Yukarıdaki resim British Museum'dan. İslam öncesi arap inanışlarını çok güzel özetliyor. Solda Allahın kızları Lat, Uzza ve Menat, sağdaki erkek figürü ise Allahı simgeliyor. Muhammed, şeytan ayetleri diye bilinen olayda önce bu Lat, Uzza, Menat adlı tanrıçaları gaf yaparak övmüş ancak daha sonra pişman olmuş ve o sözleri kendisine şeytanın söylettiğini ileri sürmüştü.

Çeşitli Arap kabileleri aslında bu ay tanrısına değişik adlar veriyordu bunlardan bazıları Sin, Hubal ve Kureyşte Al-ilah. Dilbilimciler "Allah" kelimesinin "Al-ilah" tan türediğini söylerler. (İslam Muhammed and His

Religion, Arthur Jeffery, 1958, p 85, Muhammad at Mecca, W. Montgomery Watt, 1953, p 23-29)

Muhammedin babasının adı Abdullah, arapçada "Allahın kulu" anlamına geliyordu (abd=kul, ullah=allah)

Muhammed, Kabadeki 360 puttan en güçlüsü kabul edilen ay tanrısının ismini alıp tek olduğunu söylüyordu. "Al-ilah tan başka ilah yoktur" (*The hajj, F. E. Peters, p 3-41, 1994*) Muhammed böylece Al-İlah' ı tek tanrı olarak ilan etti ve diğer putlara tapınmayı yasakladı.

İslamiyet öncesi arap paganlarının (müşriklerin) ilginç gelenekleri vardı. Bunlar Ramazan dedikleri ayda bir ay oruç tutarlar, Mekke'ye Hacca gidip Kabe'nin etrafında yedi kez dönerler, "Kara Taş" ı (Hacerül Esved) kutsal sayar onu öper ve günde dört veya beş vakit namaz (salat) kılarlar, şeytan taşlarlardı. (*Is Allah the Same God as The God of Bible?, M. J. Afshari, p 6, 8-9, İslam, Beliefs And Observances, Caesar E. Farah*)

Sağda, Kabenin bir köşesinde bulunan Hacerül Esved'i öpen bir arap müslüman. Bu putperest inancı İslam öncesi arap paganlarında da vardı. Muhammed bu taşı öpmüş ve bu putperest anlayışı İslama taşımıştır. Halife Ömerin Hacerül Esved hakkında "Seni rasullullahın öptüğünü görmeseydim asla öpmezdim" dediği bilinmektedir. Hacerül Esvedin ne zaman, nereden ve nasıl geldiği bilinmemekte sadece rivayetler ileri sürülmektedir. Ama bu rivayetler hakkında İslamcılar arasında mutabakat yoktur.

Arap müşriklerinin namazdan önce bugünkü İslamiyet dünyasında olduğu gibi abdest alma gelenekleri de vardı..Burunlarına su çekerlerdi, ellerini dirseklerine kadar yıkardı bunlar eski pagan Arapların abdest alma şekliydi. Bu gelenekler yahudi ya da hristiyan kültürlerinde yoktur.Oruç bilindiği gibi hristiyanlıkta da vardır fakat "belli bir ayda oruç tutma" geleneği Arap paganlarının eski bir geleneğiydi.

Ayrıca Kabe eldeki kanıtlara göre İbrahim peygamber tarafından yapılmamıştır, Yaklaşık MÖ. 800 lü yıllarda yapıldığı tahmin ediliyor. Kabe bu tarihten sonra paganlar tarafından "Al-ilah ın evi" olarak anılmaya başlanmıştır (*A Guide to the contents of Quran Faruq Sherif, Reading, 1995, pgs. 21-22., Muslim*).

Bugün İslamcılar her ne kadar İslam dininin Muhammedden önce de var olduğunu, bu nedenle İslam inancına ait öğelerin eski pagan toplumlar da görülmesinin normal olduğunu iddia etse de bu iddialarını destekleyecek Kuran haricindeki tarihsel belge ve delillerden tamamen yoksundurlar.

MUHAMMED'İN HİTAP ETTİĞİ AYETLER

(Hud Suresi'nin 2. ayetini "Ben O'nun tarafından gönderilmiş bir uyarıcı ve müjdeciyim" diye yazdıran Muhammed'in böylece büyük bir gaf yaptı.)

Kuran, İslam inancına göre Allahın sözü kabul edilir. İslam inancına göre Allah, Cebrail adlı bir melek vasıtasıyla kendi sözlerini Muhammed'e iletir. Muhammed ise vahiy katipleri adı verilen kişilere "tanrı" vahiylerini yazdırır.

Kuran'ın geneli incelendiğinde hitap dilinin "ben" veya "biz" zamiri olduğu göze çarpar. Oysa Kuran eğer tanrı sözü ise sürekli "ben" zamiri kullanılmalıydı. Örneğin yaptık şeklinde cümleler değil de yaptım şeklinde cümleler kurulmalıydı. "Biz" zamininin kullanılması tanrının tekliği ve güçlülüğü, her şeye yeterliği, konusunda şüpheler uyandırmaktadır. Çünkü her ne kadar "biz" denilerek tanrının kendisiyle birlikte melekleri de kastettiği iddia edilse de "Melekler olmasa tanrı bunları yapamaz mıydı? Neden meleklerle ihtiyaç duydu?" gibi sorular yanıtı kalmakta, pek çok konuda olduğu gibi bu sorunun yanıtı da "tanrının takdiri" ne bırakılmaktadır.

Aslında bu makaledeki esas konumuz yukarıda ele alınandan çok daha düşündürücü: Muhammedin ağzından çıkan ayetler!

11. Hud Suresi, 2. ayet:

"Bu Kitap Allah'tan başkasına ibadet etmemeniz için indirildi. Kuşkusuz, ben size O'ndan gelen bir uyarıcı ve müjdeciyim."

Açık şekilde görülmektedir ki bu ayette konuşan Muhammeddir. Bir gaf yaparak ayeti kendi dilinden yazdırtmıştır. Bu gafı farkedene ama örtmeye çalışan kimi mealciler (Kuran'ı Türkçeye çeviren yazarlar), ayetin orijinalinde bulunmayan "de ki" sözcüğünü meale parantez içinde monte etmektedirler. Sitemizde de bulunan bir Kuran mealinde (İslami bir siteden alınmıştır) meal şu şekilde geçmektedir:

(De ki: Bu Kitap) "Allah'tan başkasına ibadet etmemeniz için (indirildi). Şüphesiz ki ben, onun tarafından size (gönderilmiş) bir uyarıcı ve müjdeleyiciyim.

Kuran meal kitaplarında parantez içinde yazılan kelimeler, "Bu sözcükler Kuranın orijinalinde yok ama biz siz daha iyi anlayasınız diye bunu yazdık" anlamına gelmektedir. Yukarıdaki mealde de ayetteki çarpıklık örtölmek istenerek orijinalde bulunmayan "de ki" sözcüğü parantez içinde eklenmiştir.

Toplam yedi ayetten ibaret olan **Fatiha Suresi'** de aynı mahiyettedir:

1. *Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla.*
2. *Hamd (övme ve övölme), âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur.*

3. *O, rahmândır ve rahîmdir.*
4. *Ceza gününün mâlikidir.*
5. *(Rabbimiz!) Ancak sana kulluk ederiz ve yalnız senden medet umarız.*
6. *Bize doğru yolu göster.*
7. *Kendilerine lütuf ve ikramda bulunduğun kimselerin yolunu; gazaba uğramışların ve sapmışların yolunu değil!*

Gene pek açık görülmektedir ki ayetler Allahın dilinden yazılmamıştır. Allah, siz bana böyle dua edin de dememiştir. Fatiha Suresi'nde konuşan kişi belli ki bir insandır. O halde hitapta gaf yapılarak açık verilmiştir.

Benzeri durum **Zariyat Suresi'** nin **50. ve 51. ayetlerinde** de söz konusudur:

*50-"O halde hemen Allah'a kaçın; haberiniz olsun ki, **ben** size ondan gelen açık bir uyarıcıyım.*

*51-Allah'la beraber başka bir tanrı uydurmayın; haberiniz olsun ki **ben** size ondan gelen açık bir uyarıcıyım.*

Pek açıktır ki bu Kuran ayetlerinde konuşan Allah değil Muhammedin kendisidir.

Peki o dönemlerde bunları farkedendenler yok muydu? Neden Muhammed'e inandılar?

Birincisi o dönemde okuma-yazma oranı o kadar düşüktü ki bu ayetleri inceleyebilecek insan sayısı çok azdı.

İkincisi, bu ve benzeri çarpıklıkları farkedip dile getirilenler kafirlikle, münafıklıkla, zındıklıkla suçlanıp aşağılanıyordu. Hatta Muhammedi sadece eleştirmekle kalan şair Ka'b Bin Eşref gibiler bile bunu canları ile ödemiştir. Dolayısıyla gerçeği söylemek çok tehlikeliydi.

Üçüncüsü, toplumsal statüsü iyi olan muhalifler "kalpleri İslama ısındırılmak" adına rüşvet verilerek susturuluyordu (bkz. Turan Dursun' un Rüşvetle Müslüman olanlar adlı makalesi).

KIBLENİN İKİ KEZ DEĞİŞTİRİLMESİ

Müslümanlar, Mekke döneminde (1. Mekke Dönemi veya Mekki Dönem'de denir) Kabe'ye dönerek namaz kılarlardı. Medine döneminin başlarında kible kuzeye (Kudüs'e) çevriliyor. Bilindiği gibi yahudilerin kutsal şehri Kudüs'tür. Yaklaşık 17 ay sonra kible tekrar eski yerine yani Kabe'ye çevriliyor. Peki kible neden bir o yana bir bu yana çevrilmiştir? Bu değişiklikleri anlayabilmek için o dönemin tarihsel kayıtlarını, Muhammed'i ve Kuran'ı incelemek gerekmektedir.

Yaklaşık on yıllık 1. Mekke döneminde başarısız olup, canını kurtarmak için Medine' ye kaçan Muhammed, bu şehirde başarılı olmak için Yahudileri kendi safına çekmeye çalışır. Kuran' a Musa ile ilgili ayetler koyar, onu da peygamber olarak kabul eder. En önemlisi ise kible Kudüs yapılır, namazlarda Kudüse dönülür. Bilindiği gibi Yahudilerin kutsal kenti Kudüs'tür. Ancak Yahudiler İslama ilgi göstermez. Göstermek şöyle dursun Muhammed ile dalga geçmeye başlarlar. Bunun üzerine Muhammed yahudileri kendisine inandırtamayacağını anlayınca sinirlenir ve kibleyi Kudüs' den tekrar Kabe' ye çevirir. Bu

konuda Bakara Suresi'nin 145. ayetinde bazı ipuçları bulmaktayız :

"Yemin olsun ki resulüm! Sen kendilerine kitap verilenlere (ehli kitap-yahudiler) her türlü ayeti getirsen yine onlar sana uyup kıblene dönmezler; sen de onların kıblesine dönecek değilsin. Onlar da birbirlerinin kıblesine dönmezler. Sana gelen ilimden sonra eğer sen onların arzularına uyacak olursan, işte o zaman sen hakkı çiğneyenlerden olursun."

Bakara 145. ayet görüldüğü gibi kıblenin Kabeye çevrilmesi olayı ile ilgilidir. Ayetin başındaki allahın yemin etmesinin mantıksızlığını pas geçelim. Yukarıdaki ayette Kuran' ın "tanrısı" diyor ki: "..onlar senin kıblene dönmezler, sen de onlarınkine dönme" ! Yani yahudiler Muhammed'e uymadılar diye onlara kızarak kıbleyi değiştiriyor! Şu soru akla geliyor: Eğer uysalardı kıbleyi değiştirmeyecek mi idi? Peki 17 ay boyunca kible neden Kudüs idi? Yahudilerin Muhammede uymayacağını allah önceden bilmiyor muydu? En başından beri kible Mekke (Kabe) olamaz mı idi? Ayette tam bir kızgınlık ve kulis havası hakim:

"...kıblene dönmezler, sen de onların kıblesine dönecek değilsin."

Ayetin son kısmında da Muhammed sözüm ona allah tarafından uyarılıyor:

"...eğer onların arzularına uyacak olursan hakkı çiğneyenlerden olursun".

Muhammedin bu kısmı koymasındaki amaç kendisini çevresindeki müslümanlardan gelen "kible neden değişti?" sorusundan kurtarmaktır. "Bu kararın kesinliği konusunda allah beni böylesine uyardı" diyebilmek için eklemiştir son kısmı belliki. Bu kısım da gerçekten ilginçtir şöyle ki,"allah", elçisinden şüphe mi duyuyor ki onu uyarıyor. Üstelik bu sıralarda Muhammed en azından oniki yıllık tecrübeli bir "peygamber"! Açıkça anlaşıyor ki "allah" da Muhammede şüpheyile bakıyor ve "onların arzularına uyacak olursan (onların kıblesine), hakkı çiğneyenlerden olursun" diyor. Eğer Muhammed'in allahın emrini çiğneme ihtimali olmasaydı herhalde "allah"(!) bu uyarıyı yapmazdı.

Bakara 142. ayet ise:

"İnsanlardan bir takım beyinsizler, "Önceki kiblelerinden onları çeviren nedir?" diyecekler..." diye başlıyor.

Müslümanların rahman ve rahim gibi sıfatlar atfettiği tanrısı nedense bu ayete küfrederek başlıyor!! Kıblenin değişmesiyle ilgili gayet haklı şüpheleri ve soruları olan müslümanlara "beyinsizler" diyerek küfrediyor Kuranın tanrısı!

Şüphesiz ki aslında kızan, küfreden Muhammeddir. Yahudileri müslüman yapamayışının hayal kırıklığını Kuran'a aksettirmiştir. Kendi taraftarlarından gelen soru ve eleştirilere bile dayanamamıştır.

MUHAMMED VE HİTAN (SÜNNET)

İslamcılar arasındaki yaygın inanış, Muhammedin doğuştan sünnetli olduğudur. Çünkü gerek çocukluğunda gerekse de peygamberliğini iddia ettikten sonraki dönemde (bu dönemi çok iyi bilinmektedir) sünnet olduğuna dair sağlam bir kaynak yoktur.

Muhammedin doğuştan sünnetli olması bilimsel açıdan mümkün değildir çünkü tıpta doğuştan sünnetli olmak diye bir şey yoktur. Bu güne kadar böyle bir şey dünyada görülmemiştir. Ancak hipospadias adı verilen bir penis anomalisi vardır. Hipospadiasın görüntüsü sünnetli penise benzer ancak aslında tıbbi bir rahatsızlıktır. Eğer Muhammed hipospadiaslı değil de gerçekten sünnetli doğsa idi onun bebekliğinde Mekke'de büyük bir mucize olarak görülmesi gerekirdi. Çünkü sünnetli doğmak doğal olarak mümkün olmayan bir durumdur. Oysaki tarihi kayıtlarda böyle bir mucize yok. Söz konusu durum hipospadias olmalıdır ki bu bebek çevresinde normal karşılanmış ve özel bir ilgi görmemiştir. Eğer Muhammed mucizevi şekilde sünnetli doğsa idi bebekliğinin ilk yıllarından itibaren çevresinde müritleri bulunurdu kuşkusuz.

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği' nin web sitesinde hipospadias ile ilgili aşağıdaki bilgiler verilmektedir:

Hipospadias Nedir?

Yeni doğan erkek çocuklarda görülebilen doğumsal bir bozukluktur. Normal bir peniste idrar kanalı (üretra) penis başının (glans) ucunda sonlanır ve çocuklar penisin ucundan idrarını yaparlar.

Hipospadiaslı çocuklarda ise idrar kanalı (üretra) penisin alt yüzünde ve daha geride sonlanır. Bu sonlandığı nokta ile penis ucu arasındaki mesafede idrar kanalı oluşmamıştır.

İdrar kanalının açılma noktası testislerden daha geride bile olabilir ve ne kadar geride ise o kadar ciddidir. Ancak olguların çoğunluğunun penis ucuna daha yakın olanlar oluşturmaktadır.

BELİRTİLERİ NELERDİR? 1) İdrar kanalının (üretra) penisin alt yüzünde ve daha geride olması 2) Penis başının yassılaşması 3) Sünnet derisi (prepusium)'nin penis başının alt yüzünde oluşmaması (doğuştan yarım sünnetli) 4) Ereksiyona gelince penisin aşağıya doğru kıvrılması 5) Hipospadiaslı çocukların karşıya doğru işeyememeleri tersine ayaklarına doğru işemeleri. Bu durum oturarak çiş yapma mecburiyeti doğurur (Ayakta çiş yapmak yerine). 6) İdrar kanal açıklığı çok geride olanlarda erişkin yaşa kadar ameliyat edilmezlerse cinsel fonksiyon bozuklukları ortaya çıkabilir.

Kabe Güvenli Bir Yer mi?

Kabe, beytullah adıyla da anılır. "Allahın Evi" anlamına gelen beytullah, çevresi dağlık olan bir bölgede, düşük seviyedeki bir yere inşa edilmiştir. Bu nedenle tarihte çok kez yukarıdaki tepelerden akıp gelen sel nedeniyle yıkılmış bazen ise su altında kalmıştır:

Kabe, bunun dışında çeşitli savaşlarda, örneğin mancınıklar tarafından da yıkılmıştır. Depremlerde zarar gördüğü de biliniyor.

Kabe, eğer sıradan bir inşaat olsaydı tüm bunları normal sayabilirdik. Ancak Kabe, İslam inancına göre Allahın Evi'dir. Bakalım Kuran, Kabe hakkında neler söylüyor. **Al-i İmran Suresi 97. ayet:**

"Orada apaçık nişâneler, (ayrıca) İbrahim'in makamı vardır. Oraya giren **emniyette olur.** "

Görüldüğü gibi Kuran, Kabeyi güvenli bir yer olarak tasvir ediyor.

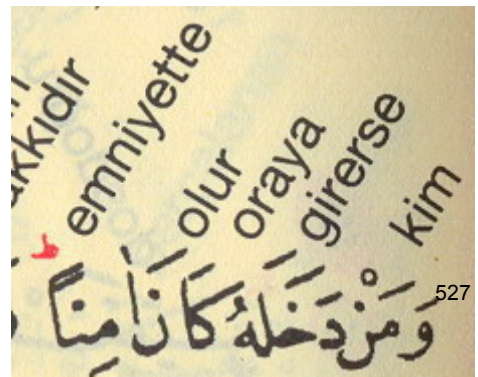
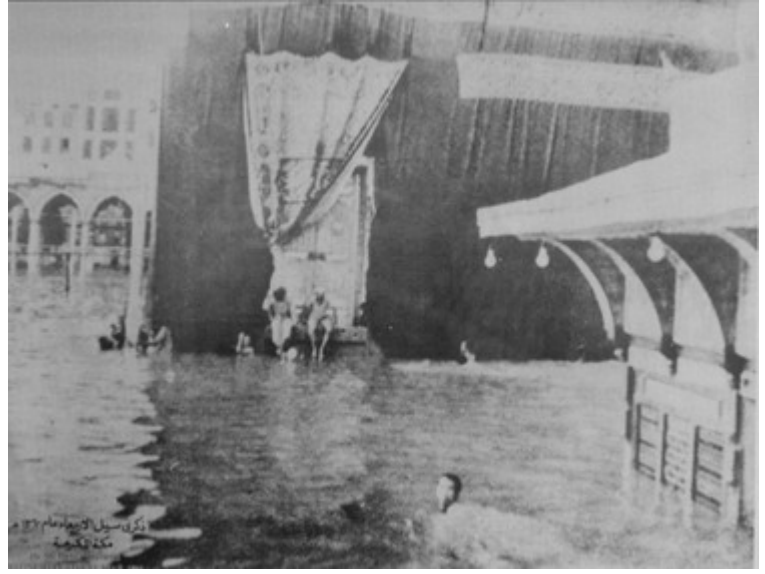
Zaten Fil Suresinde anlatılan Ebabil kuşları hikayesi de bu fikri destekliyor. Oysaki Kabenin tarihi bunun tam tersini söylüyor:

Halife Abdullah Bin Zübeyr, Haccac komutasındaki Emevi ordusu Mekke'yi kuşatınca son çare olarak Kabe'nin içine giriyor. Abdullah Bin Zübeyr'in Kabe'ye sığınmasında Al-i İmran Suresi'nin 97. ayetine olan inancının etkisinin olduğunu tahmin etmek zor değil çünkü o bir halife. Ancak Kabe mancınıklarla taşatutuluyor, hem Kabe yıkılıyor hem de

içindeki halife ölüyor. Böylece Al-i İmran Suresi'nin 97. ayetindeki iddia asılsız çıkıyor.

Al-i İmran Suresi 97. ayetindeki gerçekliği olmayan iddiayı perdelemek için bazı İslamcılar "güvenlik" kelimesinin anlamını bozarak burada ruhsal huzur gibi bir anlamın kastedildiğini söylemektedir. Oysa pek çok mealde geçen kelime "güvenlik"tir. Örnek olarak aşağıdaki Arapça-Türkçe kelime mealini inceleyebilirsiniz:

929 yılında Abbasi yönetimine isyan eden Karmati mezhebinin lideri Ebu Tahir Mekke'yi ele geçirdi. Hac mevsiminde, tavaf eden Hacıları, Kâbe'nin kapısına

oturup kılıçla kesti. Karmati Lideri, “Ben Allah'ım, Allah'layım, yaratanda yok eden de benim!” diyordu. Hacılar kaçıp Kâbe'nin örtüsüne yapıyor ama o o halde öldürülüyorlardı.

Ebu Tahir öldürdüğü hacıları Zemzem kuyusuna doldurttu. Zemzem kuyusunun üstündeki kubbeyi yıktıran Ebu Tahir Kâbe'nin örtüsünü parçalatıp askerlere dağıttı. Kâbe'nin kapısını söktürdü.

Ebu Tahir, bununla yetinmedi. Hacerülesved'in sökülmesini emretti ve bunu balyozla söktürtüp yanı sıra götürdü. Hacerülesved, 22 sene dışarıda kaldı.(İbn Kesir, c. 11,s. 282)

Hacerülesved, 1022 yılında da saldırıya uğradı. Mısırlı birisi hacılarla gelip Kâbe'yi tavaf etti ve Hacerülesved'i öpeceği sırada elindeki gürzle o mübarek taşa tam üç kez vurdu. Adam, “Ne zamana kadar şu taşa ibadet edeceğiz. Ne Muhammet ne de Ali beni yapacağım işten alıkoyamayacaktır. Bugün şu Beyt'i (evi) yıkacağım” dedi. Bunun üzerine Yemenli birisi onu öldürdü, adamları da öldürüldüler. (İbn Kesir, c.12, s. 84)

KURAN'DA MATEMATİK HATASI

Önce konumuzla ilgili Kuran ayetlerini görelim:

Nisa Suresi/11. Allah size, çocuklarınız hakkında, erkeğe, kadının payının iki misli (miras vermenizi) emreder. (Çocuklar) ikiden fazla kadın iseler, ölünün bıraktığının üçte ikisi onlarındır. Eğer yalnız bir kadınsa yarısı onundur. Ölenin çocuğu varsa, ana-babasından her birinin mirastan altıda bir hissesi vardır. Eğer çocuğu yok da ana-babası ona vâris olmuş ise, anasına üçte bir (düşer). Eğer ölenin kardeşleri varsa, anasına altıda bir (düşer. Bütün bu paylar ölenin) yapacağı vasiyetten ve borçtan sonradır. Babalarınız ve oğullarınızdan hangisinin size, fayda bakımından daha yakın olduğunu bilemezsiniz. Bunlar Allah tarafından konmuş farzlardır (paylardır). Şüphesiz Allah ilim ve hikmet sahibidir.

Nisa Suresi/ 12. Yapacakları vasiyetten ve borçtan sonra eşlerinizin, eğer çocukları yoksa, bıraktıklarının yarısı sizindir. Çocukları varsa bıraktıklarının dörtte biri sizindir. Çocuğunuz yoksa, sizin de, yapacağınız vasiyetten ve borçtan sonra, bıraktığınızın dörtte biri onlarındır (zevcelerinizindir). Çocuğunuz varsa, bıraktığınızın sekizde biri onlarındır (zevcelerinizindir). Eğer bir erkek veya kadının, anababası ve çocukları bulunmadığı halde (kelâle şeklinde) malı mirasçılara kalırsa ve bir erkek yahut bir kızkardeşi varsa, her birine altıda bir düşer. Bundan fazla iseler üçte bire ortaklırlar. (Bu taksim) yapılacak vasiyetten ve borçtan sonra, kimse zarara uğramaksızın (yapılacak)tır. Bunlar Allah'tan size vasiyettir. Allah her şeyi hakkıyla bilendir, halîmdir.

Bu ayetlere göre varsayalım ki, bir adam öldü ve geride üç kız evlat, bir ana, bir baba ve eşini bıraktı.. Yukarıdaki ayetlere göre miras paylaşımı şöyle olacaktır:

Üç kız evlada mirasın 2/3'ü, ana ve babanın her birine 1/6, karısına 1/8 kalacaktır.

Bu durumu, matematiksel olarak hesaplırsak:

$(2/3)+(1/6)+(1/6)+(1/8) = 27/24 = 1,125$ bulunur! (Halbuki 1,0 olması gerekirdi!..)

Bu sonuç Kur'an'da verilen oranların hatalı olduğunu göstermektedir. Çünkü mirasın %112,5 u mirasçılara dağıtılamaz. Böyle %100'ün üstünde bir dağıtım yapmak imkansızdır.

ÖRNEK:

Adam ölüyor. Geride kalan varisler şunlar; eşi, 3 kız çocuğu, annesi ve babası..

Buna göre miras dağıtım oranları Nisa suresi 11. ve 12. ayetin de şöyle bildirilmiştir:

Kız çocuklarına mirasın 2/3 ü

Anneye mirasın 1/6 sı

Babaya mirasın 1/6 sı

Eşine mirasın 1/8 i

Adamın kalan mirasını 120 milyar farzedelim:

$120 \times 2/3 = 80$ çocuklara

$120 \times 1/6 = 20$ anneye

$120 \times 1/6 = 20$ babaya

toplam = 120 Görüldüğü gibi mirastan eşe hiç para kalmadı.

Eğer eş de almış olsa;

$120 \times 1/8 = 15$ Eşe düşen pay

Toplam = 135 olacaktı.

Halbuki ortada 120 milyar var. Eşe 1 kuruş dahi kalmadı.

İşte bu Kur'an ayetlerinin hatalı olduğunu gösterir.

Halife Ömer'in Hataya Karşı Avl Yöntemi:

Bu hatayı düzeltmek için Ömer "avl", "avliye" olarak adlandırılan basit bir yöntem geliştirdi.

Bu yöntem allah'ın verdiği oranlardan yola çıkıp bir noktada ufak bir değişiklik yaparak oranların tümünü değiştiren ve toplamı %100 olacak yeni oranlar elde eden bir yöntemdir...

Günümüzde İslam hukuku miras konusunda bu yöntemi esas alır.

Avl yöntemiyle bir anlamda Kur'an ayetlerinin dışına çıkılmakta ve Kur'an'a göre şeriat uyguladıklarını söyleyenler, mecbur kalarak kendi uydurdıkları hüküm ve yöntemi kullanmaktadırlar.

Avl yöntemi ile şu yol izlenir :

$$2/3 + 1/6 + 1/6 + 1/8 = 48/72 + 12/72 + 12/72 + 9/72 = 81/72 = 1,125$$

Burada payda 24'e değil de 72'ye yükseltilmiştir. Sonucun 1 çıkması içinse

Payda 81 yapılır;

$$48/81 + 12/81 + 12/81 + 9/81 = 81/81 = 1$$

Yani matematik olarak yanlış olan ama çaresiz ve zorunlu kalınarak hileli bir yöntemle oranlar değiştirilmek suretiyle paylaşımın sağlanması yoluna gidilmiştir.

Böylece yeni oranlar:

üç kızın toplam payı= 48/81

annenin payı= 12/81

babanın payı= 12/81

zevcenin payı= 9/81

olacak şekilde değiştirilmiş olur.

Tabi elde edilen bu oranlar ayetlerde ifade edilenlerden farklıdır. Ayetlere baktığımızda bu oranları göremeyiz. Bu oranların sadeleştirilmiş şekillerine de bakalım:

üç kızın toplam payı = $48/81 = 0,593$ Halbuki Kur'an $2/3 = 0,666$ diyor

babanın payı = $12/81 = 0,148$ Halbuki Kur'an $1/6 = 0,166$ diyor

annenin payı = $12/81 = 0,148$ Halbuki Kur'an $1/6 = 0,166$ diyor

zevcenin payı = $9/81 = 0,111$ Halbuki Kur'an $1/8 = 0,125$ diyor

Görüldüğü gibi ayetlerde belirtilen oranların kullanımı mümkün olmadığı için bu oranlar değiştirilmiştir ve başka oranlar kullanılmaktadır.

Böyle basit bir dört işlem hatasının, her harfi, her kelimesi Allah sözü olduğu bildirilen Kur'an'da yer alması, Allah gibi kusursuz bir varlığın hatası olmasa gerek. O halde, bu hatanın sebebi ne olabilir dersiniz?

Bu, Kur'an'ı Muhammed'in uydurduğunun en önemli delili midir?

Bu hata şimdiye kadar izah edilememiş, mantıklı, bilimsel bir yanıt verilememiştir.

Diğer çelişkiler "müphemdi, müteşabihdi " diyerek, kelimeleri çarpıtarak, tahrif ederek, yanlış bilgiler verip demagoji yaparak bir şekilde geçiştirilebilir. Ancak Matematik laf değil, işlem ister. Matematik de mecazilik, müteşabihlik sökmez.

Nitekim Halife Ömer'de sökmediğini görmüş ve Avl denilen aldatma yöntemi uygulamıştır.

Bu ayetlerdeki hatayı anlayanlar ve çözüm bulamayanlar ama hala Kur'an'ı Muhammed'in uydurmadığını düşünenler aşağıdaki soruları yanıtlamaya çalışmalıdırlar. Çünkü ana-babadan alınmış, hazıra konulmuş imanın tazelenmesi ve sorgulanması gerekir. Gördüğü yanlışlara rağmen imanında direnmek imansızlıktan daha kötüdür. Eğer Tanrıya inanıyorsanız ve bilen, gören, işiten, hesap soransa Tanrı, sahte imanları da, gerçek imanları da iyi bilmesi gerekir. Aldatılamaz, kandırılmaz. Kendisini alet ederek dünya menfaatleri elde edenlerden de, yanlış göre göre, bile bile onların peşinden gidenlerden de hesap sormasını iyi bilir.

Sorular:

- 1- Muhammed vahyi mi yanlış anlamıştır?
- 2- Ortada vahiy diye birşey yok ilham mıdır hepsi?

İlhamlar da hata içerir mi diyorsunuz?

- 3- Yoksa Kur'an toparlanırken mi hata yapılmıştır?
- 4- Ya da Kur'an tahrifata mı uğramıştır?

Halife Osman ayetlerle oynamış olabilir mi?

- 5- Yoksa Allah da hata yapabilir mi diyorsunuz?
- 6- Allah değil de Muhammed mi matematikten anlamıyordu?
- 7- Yoksa bu konudan uzak duralım, ele almayalım,

Şeytani bir soru mu diyorsunuz? Şeytani bir soruya neden olan hatanın Kur'an'da ne işi var?

MUHAMMED'İN CİNSEL HAYATI

İÇİNDEKİLER:

[Muhammedin şehveti ve tanrısı](#)

[Muhammedin hevası, adaletin önüne geçiyor:](#)

[Aişe: Günümü kimseye vermem!](#)

[Muhammedin karıları arasında hizipleşme](#)

[Muhammed in Karıları: Adalet isteriz!](#)

[Muhammed: Bana vahiy, yalnızca Aişenin gününde geliyor!](#)

[49 yaşındaki adam \(Muhammed\), 6 yaşındaki bir çocuk \(Aişe\) ile evleniyor:](#)

[Aişe 9 yaşındayken 52 yaşındaki Muhammed ile gerdeğe giriyor:](#)

[Bir kız 9 yaşına geldiğinde, İslam hukukunda şehvet konusu oluyor:](#)

[Aişenin kaybolan kolyesi ve Safvan:](#)

[Aişe zina ile suçlanıyor:](#)

[Beklenen vahiy bir türlü gelmiyor:](#)

[Aişenin zina etmediğine ilişkin 18 ayet birden iniyor:](#)

[Muhammed, tutsak kadınların ırzlarına geçilmesine izin veriyor:](#)

[Muhammed'in Marya ile Hafsa'nın yatağında yakalanması:](#)

[Muhammedin Zeynebi de karıları arasına katmasının öyküsü:](#)

[Muhammed ve Güzel Safiyye:](#)

[Safiyyenin Ailesinden Kişiler İşkenceyle Öldürülüyor:](#)

[Muhammed in Neden Çok Karısı Vardı](#)

[Muhammed, Cinsel İlişkilere Ne Kadar Zaman Ayırıyordu](#)

Muhammed'in şehveti ve "tanrı"sı

Karılarından Aişe, Muhammed'e şöyle diyor:

-"Ma era rabbeke illa yūsariu hevake" (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu't-Tefsir/33/7,Kitabu'n-Nikah/29;Diyanet yayınlarından Tecrid, hadis no:1721;Müslim, e's-Sahih, Kitabu'r-Rıda/49,hadis no:1464;İbn Mace Sünen, Kitabu'No:-Nikah/57, hadis No: 200; Ahmed İbn Hanbel,6/134,158)

Nedir bu sözün Türkçesi?

"Vallahi Rabbinin, senin arzunu hemen yerine getirdiğini görüyorum."(Ahmed Davudoğlu, Sahih-i Müslim Terceme ve Şerhi. 7/402)

"Rabbin Teala (kadınlarının değı l) ancak senin arzunun tahakkuna müsaraat ediyor. (çeviri :Kamil Miras, Diyanet Yayınlarından)

Aişe'nin sözü dilimize şöyle de çevrilebilir:

"Bakıyorum da, senin Efendi Tanrı'n , yalnızca senin şeyinin keyfini (hevanı) yerine getirmek için koşuyor."

Hadiste, efendi tanrının yalnızca Muhammed'in "heva"sı için koştuğı açıkça belirtiliyor.

Heva: İnsanın arzusu, isteğı. Ama buradaki herhangi bir arzu, istek değı l; cinsel istektir söz konusu olan. Çünkü buradaki konu, cinsel isteğ in üzerinde durulduğı bir konu. Ayrıca "heva" söylendiğinde ilkin bu kavramda kullanılır. Rağı p da, heva için : "Meylun'nefsi ile'eş -şehveti" (Bkz. Müfredat, Heva) diyor. Yani "nefsin şehvete eğ ilimi."

Rağı p, aynı yerde, "heva"nın "şehvete eğ ilimli olan nefsin kendisi için de söylenebileceğı"ni belirtiyor.

Aişe neden böyle diyor?

Muhammed'in çok karısı var. Yaş lanmış olan Sevde Bint Zema'nın dışında hepsi genç, hepsi güzel. Ve hepsi de cinsel istekli. Adalet olsun diye, Muhammed'in bunlarla cinsel birleşmesi sıraya konmuştur. Sevde'nin dışında kimse, sırasını başkasına kaptırmak istemiyor. İşte bu böyleyken, "ayet" geliyor; durumu değı štiriyor:

Muhammed'in "heva"sı, "adalet"in önüne geçiyor:

Muhammed'in kadın seçimi, cinsel alandaki isteğı , hadisteki sözcüğü ile "heva"sı, adalete baskın geliyor ve sıra Muhammed'in isteğı doğ rultusunda, "ayet"le bozuluyor. Ahzap suresinin 51. Ayeti şu sözlerle başlıyor:

-"(Ey Muhammed!) Onlardan (yani karılarından) dilediğini geriye bırakır, dilediğini öne alabilirsin..."

Ne demek bu?

Hadis ve yorumlara göre şu demek:

-"Ey Muhammed! Artık nöbet, sıra zorunlu değı l senin için. Nöbeti, sırası gelse bile, dilediğ in karınla cinsel birleşmeyi erteleyebilir, ondan önce dilediğ in karınla yatabilirsin."

Sözün özü: Kuran'ın tanrısı, Muhammed'in, karılarıyla olan cinsel ilişki düzenindeki işini kolaylaştırıyor. İlişkiyi sıraya koyma zorunluğunu kaldırıyor. "Hangi karınla ne zaman yatmak istersen özgürsün" diyor.

İşte bunun üzerine Aişe dayanamayıp o sözü söylüyor:

-"Görüyorum ki senin Efendi Tanrı'n, senin şeyinin keyfini ..."

Aişe, bu durumu daha sonra, Ahzap'ın 51. Ayeti gelince anladığını; 50. Ayet geldiğindeyse bunu pek anlayamadığını ve o nedenle, 50.ayette, "Peygambere kendini (hem de mehirsiz olarak) verebilecek kadın "dan söz edilince şu tepkiyi gösterdiğini belirtiyor:

-"Olacak şey mi? Bir kadın utanmaz mı ki, kendini bir erkeğe armağan etsin?"(Tecrid, hadis no:1721)

Karılar içinde ayrıcalıklı olanlar:

Muhammed, kimi karılarını daha çok severdi. Kimini de daha çok tutardı. En çok tuttuğu karılarının başında Aişe geliyordu. Ebubekir'in kızıydı, o nedenle de etkiliydi. Zaman zaman Muhammed'e kafa tutar gibi durumları bile olabiliyordu. Zeki de olduğu için, birtakım ayrıcalıklar sağlayabilmişti. Muhammed'in cinsel ilişkilerindeki sıra düzeni bozulunca, karılar içinde en çok yararlanan o olmuştur. Boşamasın diye Muhammed'in hoşnutluğunu kazanmak isteyen yaşlı ortağı Sevde Bint Zem'a'nın "gün"ünü almıştı. Başka kumaların gününde de Muhammed'le yatabilirdi. Muhammed istediğinde, kendi günüyse başkasına vermezdi. Muhammed'in canı başka kadınla yatmak istese bile vermezdi gününü, sırasını.

Aişe: "Günümü kimseye vermem"!

Aişe'nin anlattığına göre: Muhammed'e, herhangi bir karısının gününü, sırasını gözetmeksizin; dilediği karısıyla dilediği zaman yatma özgürlüğü veren "ayet", yani Ahzab suresinin 51. ayeti geldikten sonra da, Muhammed'in Aişe'nin gününde başka kadınla yatmak istediğinde Aişe'den izin alma gereği duyardı. İzin isterdi ama Aişe geri çevirirdi:

-"Eğer izin verme, vermeme yetkim varsa vermek istemiyorum. Tanrı elçisi! Bilesin ki hiçbir kimseyi sana (seninle yatmaya) yeğ tutmam."(Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabı Tefsiri'l-Kur'an/33/7)

Hadisten anlaşıldığına göre, Aişe'nin bu karşı koyuşuna Muhammed artık ses çıkarmamış; "Ayat var. Ayet bana istediğim zaman dilediğim karımla yatma yetkisini vermiştir" dememiş ya da diyememişti.

Muhammed'in karıları arasında hizipleşme

Peygamberin karıları iki hizibe ayrılmıştı: Bir kesimde Aişe, Safiyye ve Sevde vardı. Öbür kesimdeyse Ümmü Seleme ve peygamberin öteki karıları. Müslümanlar, peygamberin Aişe'ye olan sevgisini biliyorlar; o nedenle depeygambere bir armağanda bulumak isteyen biri olduğunda armağanı sunmayı geciktirir; peygamber Aişe'nin odasına gittiğinde sunardı.

Muhammed' in Karıları: "Adalet isteriz!"

Bunu üzerine, Ümmü Seleme hizibi söylenmeye başlandı. Bu kesimde olan kadınlar gidip Ümmü Seleme ile konuştular:

-Ümmü Seleme! Peygambere söyle. Herkesle konuşsun; Peygambere kim bir armağan

vermek isterse, peygamberin hangi karısının yanında bulunduğuna bakmaksızın armağanını sunmasını duyursun.

Muhammed aldırıyor:

Ümmü Seleme, karıların dediklerini peygambere söyledi. Ama peygamber bir şey söylemedi. Karılar gelip Ümmü Seleme'ye sordular:

-Ne dedi peygamber?

-Bana bir şey demedi.

-Öyleyse bir kez daha söyle ona!

Ümmü Seleme, kendi gününde (ilişki için) geldiğinde peygambere yine söyledi. Ne var ki peygamber ona yine bir şey söylemedi. Kadınlar sorunca yine "peygamber bana bir şey söylemedi" dedi. Kadınlar da, "sana karşılık verinceye kadar söyle ona söylediklerimizi" dediler. Peygamber cinsel ilişki için dönüp geldiğinde, Ümmü Seleme ona kadınların dediklerini yine anlattı. Bu kez peygamber konuştu:

Muhammed: "Bana vahiy, yalnızca Aişe'nin gününde geliyor"!

-Aişe konusunda beni üzme! Bil ki, hiçbir kadın koynumdayken bana vahiy gelmez de, yalnızca o koynumda bulunduğu sırada bana vahiy gelir.

Bunun üzerine Ümmü Seleme şöyle dedi:

-Ey Tanrı Elçisi! Seni üzdüğüm için tanrıya sığınıp tevbe ediyorum!

Karılar, Muhammed'in kızı Fatıma'yı araya koyuyorlar:

Aynı kadınlar sonra peygamberin kızı Fatıma'ya başvurdular; onu peygambere gönderdiler. Şöyle demesini istediler:

-Karıların tanrı için senden, Ebubekir'in kızı (Aişe) konusunda (kayırmayı bırakıp) adaletli davranmanı istiyorlar.

Fatıma'nın aracılığı da bir sonuç vermiyor:

Fatıma da peygamberle konuşup kadınların dediklerini ilettiler. Peygamberse şöyle karşılık verdi:

-Kızcağızım (sevgili kızım)! Benim her sevdiğimi sen sevmez misin?

Fatıma karşılık olarak:

-Evet!

Peygamber:

-Öyleyse sen de Aişe'yi sev!

49 yaşındaki adam (Muhammed), 6 yaşındaki bir çocuk (Aişe) ile evleniyor:

Yine Aişe'nin kendisinin anlattığını dile getiren bir hadis:

Bu hadisin başında, Aişe aynen şöyle diyor:

- "Peygamber benimle evlendi; ben o sırada 6 yaşındaydım."

Evet, bir yanda 49 yaşındaki Muhammed, öbür yanda 6 yaşındaki Aişe evleniyorlar. Muhammed ile evlendiği zaman Aişe'nin 6 yaşında olduğunun İslam dünyasında kabulü zorunlu. Çünkü bunu anlatan "hadis", tartışmasız "sağlam(sahih)" kabul edilir. Bu hadisi, İslam dünyasında en sağlam olarak benimsenegelmiş olan Buhari'nin ve Müslim'in "e's-Sahih"lerinde de buluyoruz.

Anlatıldığına göre evlilik gerçekleşiyor ama yine de **3 yıl** kadar zifaf (yani cinsel birleşme) gerçekleşmiyor. Bu süre geçtikten sonra oluyor zifaf !

Aişe 9 yaşındayken 52 yaşındaki Muhammed ile gerdeğe giriyor:

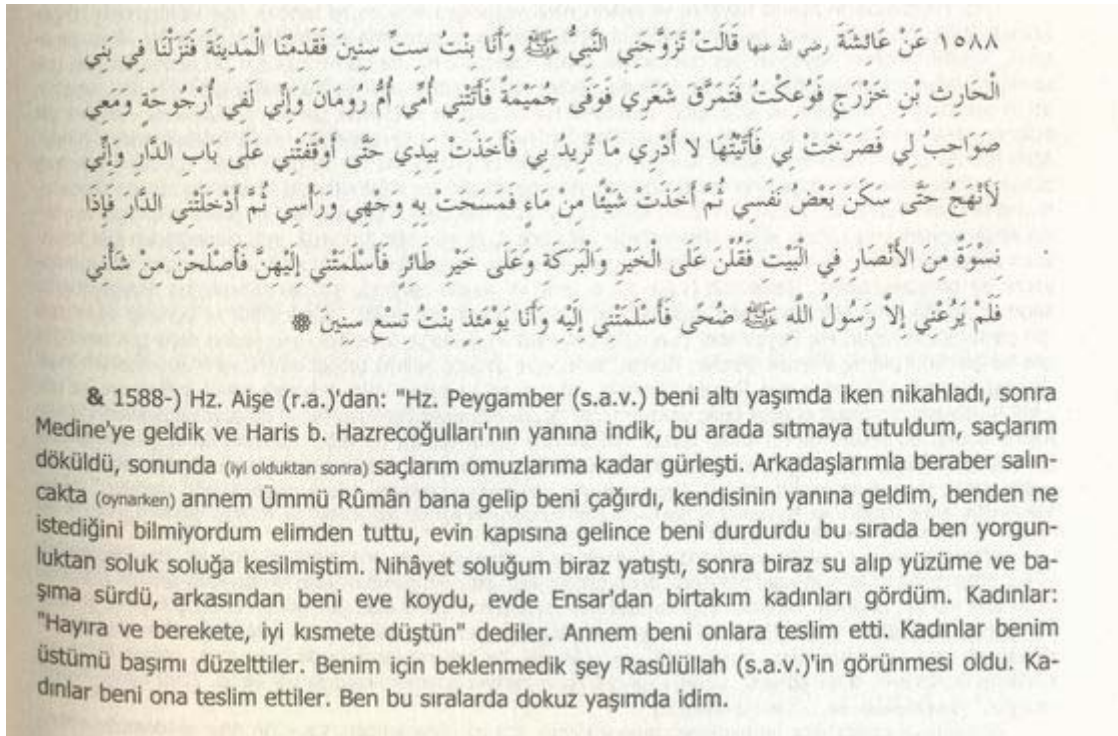
Hadisi izleyelim. Aişe anlatıyor:

- "Ve be dokuz yaşındayken benimle gerdeğe girdi. Medine'ye göçmüştük. Haris İbn Hazrec oğullarına konuk olduk. O sırada sıtmaya yakalandım. Saçlarım döküldü. Saçlarım yeniden geldi; bölükler oluştu. Annem Ümmü Ruman bana geldi. Arkadaşlarım ile birlikte salıncakta sallanıyorduk. Annem beni çağırdı. Yanına gittim. Benden ne istediğini bilmiyordum. Elimi tutup alıp götürdü. Evin kapısına gelince durdu. Soluk soluğa kalmıştım. Sonunda soluğum biraz yatıştı. Annem, sonra biraz su alıp yüzüme başıma değdirdi. Sonra beni eve soktu. Bir de baktım ki bir takım Medineli kadınlar. Evdeler. Bana şöyle demeye başladılar:

- Hayırlı, bereketli olsun. İyi şanslar.

Annem beni bu kadınlara teslim etti. Bunlar benim saçımı başımı yıkadılar, beni güzel bir biçimde hazırladılar. Peygamberle birden karşılaşmaktan başka hiçbir şey beni korkutmamıştı. Kadınlar, beni ona teslim ettiler. Ve ben o sıralar 9 yaşındaydım."

Aişe, Muhammed'in koynuna verilmek üzere götürüldüğünde, salıncakta sallanıp oynayan bir oyun çocuğuydu. Yani Muhammed, 52 yaşında böylesine bir çocukla cinsel birleşimde bulunmuştu.

SAHİH-İ BUHARİ' DEN

Bir kız 9 yaşına geldiğinde, İslam hukukunda "şehvet konusu" oluyor:

Aişe 9 yaşındayken Muhammed'in koynuna sokulmuş olunca, İslam hukuku bundan şu sonucu çıkarıyor: "9 yaşındaki bir kız, müstehat (şehvete konu olabilecek çağda) sayılır" diyor. Ve bu nedenle de 9 yaşındaki bir kız çocuğu ile evlenilebileceğini bildiriyor.

Aişe, Muhammed'in karısıyken büyüyecek ve 18-19 yaşına geldiğinde de Muhammed'in ölümü üzerine, kimi kumaları gibi, çok genç yaşta dul kalacaktır. Ve hiçbir erkekle evlenmemeye "mahkûm" edilerek...Muhammed'in karıları, müminlerin anaları sayıldığı için...

Aişe'nin kaybolan kolyesi ve Safvan:

Muhammed, Mustalikoğulları' na karşı gece baskını için yola çıkma hazırlığında. Yıl : Miladi 627. Bu sırada Muhammed, Aişe' yi de yanına almıştır. Aişe 9 yaşındayken Muhammed' in koynuna verildiği tarih, eğer Hicri şevval ya da zilkade 1 / Miladi mayıs ya da haziran 623 ise- 13 yaşındadır daha. Aynı gece baskınının sonucunda, tutsaklar arasında güzelliğiyle göze çaracak ve başkasına düşmüşken alınıp Muhammed in koynuna verilecek olan Cüveyriyye' yle aynı yaşta. Devenin üzerinde kapalı bir yer ("mahmil"); Aişe de içinde. Gidilir; baskın yapılır, elde edilecekler elde edilir ve dönüş başlar. Gidiş Medine'ye doğru. Derken bir konak yerinde biraz kalınır. Gecenin bir kesimi. Bir süre sonra; kalkıp yola koyulmaya yöneliş. Tam bu sırada bir şey olur: Aişe çişisi için ya da öbür işini görmek üzere birlikten ayrılır. Ayrılışını haber verse olmaz mıydı? Olurdu ama, kimseye haber vermemiş işte. Çişisi ya da öbür işi olup bittikten sonra döner; ama bir terslik: Göğsünü yokladığında, kolyesini bulamaz ve kopup düştüğünü anlar. Geri dönüp gerdanlığını aramaya koyulur. O sırada Aişe devesinin üzerindeki kapalı yerinde bulunuyor sanıldığı için herkes habersiz ve birlik uzaklaşıp gitmiştir. Aişe, kolyesini bulur; ama işte o saatlerde, yolda yapayalnız. Konaklandığı yere gelir, orada bekler. Gelsin götürsünler diye... Beklerken uyku bastırır ve uyur. Ve bu sırada: Muattal Oğlu Safvan. Arkadan gelmiş, Aişe' yi görünce de şaşkırmıştır. Şaşkınlığını anlatan sözler. Onun bu sözlerine de Aişe uyanır. Safvan, Aişe' yi devesine bindirir. Yola koyuluş. En sonunda, bir konak yerinde birliğe ulaşılır. Bu sırada da dedikodular başlar... Aişe' nin kendi anlattığına göre gerçek bu. (Bkz. Buhârî, e's-Sahih, Kitabu's- Şehâdât/15; Kitabu'I-Meğâzî/34; Tecrîd, hadis no: 1151; Müslim, e's- Sahih, Kitabu't-Tevbe/56, hadis no: 2770.)

Olayda akla gelen sorular:

1) Aişe çişisi ya da öbür türlü işi için ayrılıp giderken kimseye neden haber vermemiştii? Eğer bunun nedeni, çocuk yaşta oluşu idiyse; bu yaşta oluşu biri tarafından kandırılmaya da elverişli değil miydi?

2) Aişe ayrılıp giderken o denli insan içinde nasıl olmuştu da kimse görmemiştii? Gören olmuştuysa, dönüşü neden izlenmemiştii? Döndüğü görülmedikçe, "dönmüş; mahmiline girmiştir!" yargısı nasıl oluşmuştu?

3) Hadiste belirtildiğine göre, Aişe'nin deve üzerindeki "hevdec"ini (mahmil) indiren, sonra yine yükleyenler ve Aişe' ye "hizmet edenler" vardı. (Hadis'e aynı kaynaklarda bkz.) O "hevdec", dinlenme yerinde deveden indirildiğine göre, sonra deveye yüklenirken içinde

4) Aişe var mı, yok mu diye niçin bakılmamıştı? Hizmet edenler bakabi- lirlerdi. Yine hadiste belirtildiğine göre, "hicab" yani erkeklere karşı "örtünme, perde ardına geçip saklanma" gerektiren bir ayet hükmü bulunmadığı zamanlarda, Safvan, Aişe' yi görmüştü. (Hadise, aynı kaynaklarda bkz.) Yani Safvan' la Aişe birbirlerini tanıyorlardı. Bu "tanışma", ileri ölçülerde bir "anlaşma" ya varmış olamaz mıydı?

Aişe "zina" ile suçlanıyor:

Aişe'nin Safvan' la yolda "neler yapmış olabileceği" üzerinde duruluyordu. Yoğunlaşan kuşku. Dedikodular alıp yürümüştü. Son derece yaygın bir duruma gelmişti giderek. Muhammed' in bile Aişe' ye karşı olan her zamanki tutum ve davranışında bir değişme olmuştu: Aişe diyor ki: "Medine'ye gelince ben bir ay hastalandım. Meğer o sırada, iftiracıların dedikoduları dolaşıyormuş. Hastalığımda beni işkillendiren bir şey oldu: Peygamber'den de, her hastalığımda gördüğüm ilgiyi inceliği artık göremiyordum. Yalnızca gelip selam veriyor ve 'nasılsınız?' diyordu, o kadar." (Hadis'e aynı kaynaklarda bkz.)

Aişe dedikoduları duyup öğrenince üzülmüştür. Hastalığı daha da artmıştır bunun üzerine. Muhammed'den izin alır ve babasının evine gider. Orada da, durumuna ilişkin "Tanrısal bir açıklama" bekler. (Aynı hadise bkz.)

Beklenen "vahiy" bir türlü gelmiyor:

Hadiste, bu olaya ilişkin "vahy"ın "gecikmesi"nden söz ediliyor. Ve Muhammed, "karı"sından, yani "Aişe"den ayrı kalışından doğan soruna çözüm için yakın çevresini topluyor. Bunların içinde Ali de vardır. Ali, görüşünü şöyle dile getiriyor:

- "Ey Tann Elçisil Tanrı dünyayı sana dar etmedi ya! Aişe'den başka da kadın var, kadın çokl" (Bkz. Aynı hadis.)

Ali, gerçeği öğrenmek için Aişe'nin cariyesi Berire'nin tanıklığına da başvurulabileceğini söylüyor Muhammed'e. Muhammed bu tanıklığa başvurduğunda, cariyeye, "hanımı için iyilikten başka bir şey bilmediğini" söylüyor. Muhammed sorup soruşturduğuna göre, belli ki adamakıllı "kuşkulu". Bu "kuşku", onun Aişe'ye söylediği yine aynı hadiste açıklanan şu sözlerden de çok açık biçimde anlaşılıyor:

Muhammed: "Aişe! Böyle bir suçun varsa tevbe et!"

- "Aişe! Senin hakkında bana şöyle şöyle dedikodular geldi (Safvan'la ilişki kurduğundan söz ediliyor). Eğer bu suçu işlemeyinse Tanrı seni aklayacaktır. Ama eğer işledinse bu suçundan dolayı Tanrı'ya yönel, tevbe et! Çünkü bir kul, suçunu boynuna alır ve tevbe ederse, Tanrı da onun tevbesini kabul eder." Aişe, Muhammed'in bu sözlerine, babasının ve anasının karşılık vermelerini ister. Onlar karşılık vermeyince de, Muhammed'e kendisi karşılık verip sonucu sabırla bekleyeceğini söyler.

Ve sonunda "vahiy" geliyor:

Konuşmadan sonra Aişe, yatağına dönmüştür. "Bekleme"de... Aişe, kendisinin söylediğine göre, hakkında "Kur' an ayeti" ineceğini filan beklemiyordu. "Ben kim oluyorum ki Tanrı, Kuran'da benim sorunuma ilişkin ayet indirsinsin!" türünden açıklaması var Aişe' nin. Yine açıklamasına göre, beklediği yalnızca, "Muhammed' in rüya görmesi" ve onun "rüyasında aklanması". Ama beklediğinin ötesinde olur gelişme: Muhammed her vahiyde olduğu gibi özel bir duruma girmiştir. Daha sonra da konuya ilişkin "vahyin geldiğini" açıklar. Aişe' ye anası, kalkıp Muhammed' e "teşekkür" etmesini söyler. Ama Aişe bunu yapmaz; vahyi gönderen "Tanrı" olduğuna göre, Muhammed' e değil; O' na teşekkür etmesi gerektiğini belirtir. (Bkz. Aynı hadis.)

Aişe'nin "zina" etmediğine ilişkin "18 ayet" birden iniyor:

Onca (hadise göre bir ay) gecikmeden sonra "vahy" gelmiştir. Hem de kimine göre "10 ayet", kimine göreyse "18 ayet" birden... (Bkz. Nûr, ayet: 11-20. Buna göre toplam: 10 ayet. Ama tefsirlerde toplam: 18 ayet olduğu belirtilir. Bkz. Nesefi, Tefsir, 3/134; F.Râzî, e't-Tefsiru'l-Kebîr, 23/173.) Bu ayetler, birinci ve ikinci orijinaleri yakıldığı için Muhammed dönemindeki biçimini tam olarak bilemediğimiz (bunun için daha sonraki yazılara bkz.) Kur'an' ın bugünkünde, Nur Suresinde yer alıyor. Bu ayetlerde, "zinayı" kanıtlamak için "dört tanık göstermek gerektiği", bu gösterilmediği zaman iftira olacağı açıklandıktan (bkz. Nur, ayet: 13) sonra, ad vermeden "iftira edenler" çok ağır biçimde

kınanıyor.

İşte âyetlerden bir kesim (Diyanet'in resmi çevirisiyle):

- "Muhammed" in eşine o yalanı uyduranlar, içinizden bir gürûhtur. Bunu kendiniz için kötü sanmayın. O, sizin için hayırlı olmuştur. O kimselerden her birine, kazandığı günâh karşılığı, cezâ vardır. İçlerinden elebaşılık yapana ise, büyük azâb vardır. Onu işittiğiniz zaman; erkek, kadın mü'minlerin, kendiliklerinden hüsn-ü zanda bulu- nup da: 'Bu apaçık bir iftiradır!' demeleri gerekmez miydi? Dört şahid getirmeleri gerekmez miydi? İşte bunlar, şâhid getirmediğe Allah katında yalancı olanlardır. Allah'ın dünyâ ve âhirette size lutuf ve merhameti olmasaydı o kötü sözü yaymanızdan ötürü, büyük bir azaba uğrardınız. Onu dilinize dolamıştınız. Bilmediğiniz şeyleri ağzınıza alıyordunuz. Onu önemsiz bir şey sanıyordunuz. Oysa Allah katında önemi büyüktü. Onu işittiğinizde: 'Bu konuda konuşmamız yakışık almaz. Hâşâ, bu, büyük bir iftiradır.' demeniz gerekmez miydi?" (Nûr, âyet: 11-16.) .

Yine sorular:

1- 12. ve 13. âyetlerde, Aîşe konusunda söylentiler çıktığında bu söylentileri duyanlar, "Bu, apaçık bir iftiradır. Bu, büyük bir iftiradır." demedikleri için kınanıyorlar. Âyetlerin bu kınaması, Muhammed' in yakın çevresini, hatta kendisini de içine almıyor mu? Çünkü onlar da "açık bir iftira, büyük bir iftira" olduğu kanısını taşıyorlardı:

- Ali'yi ele alalım. Böyle bir kanıyı taşımadığı için, Muhammed'e Aîşe'yi boşamayı önerdiği anlamına gelen sözler bile söylemişti.

- Muhammed'in kendisini ele alalım: Böyle bir kanıyı (iftira olduğu kanısını) taşımadığı içindir ki, Aîşe'ye, eğer ileri sürüldüğü gibi bir suç işlediyse, bundan dolayı "Tevbe" etmesini önermişti.

2- Ayrıca, kimsenin elinde herhangi bir kanıt bulunmadan, "iftira" olduğu konusunda kesin bir yargıya varması nasıl beklenebilir? Kuşkusuz "kanıt" bulunmadığı için "zina" suçunun işlendiğine de yargıda bulunulamaz. Ama tersine bir kanıya varmadılar ve "iftiradır" hem de "apaçık bir iftiradır, büyük bir iftiradır" demediler diye insanlar nasıl kınanabiliyor?

3- Âyetlerden ve kimi "rivayetlerden" anlaşıldığına göre: Aîşe konusunda dedikoduları yayanlar, yalnızca "münâfıklar" da değildi:

- 14. âyeti ele alalım: "Allah'ın dünya ve âhirette size lutuf ve merhameti olmasaydı, o kötü sözü yaymanızdan ötürü, büyük bir azaba uğrardınız." deniyor. Demek ki, "o kötü sözü yayanlar" için Tanrı' nın "dünyada ve âhirette lutuf ve merhameti" olmuştur. Bu durumda olanlarsa, "Tanrı katında kâfir" sayılan "münâfıklar" olamazlar. Yani bunlar, "münâfıkların" dışındaki müslümanlardır. .

- 11. âyette sözü edilen "elebaşı'nın kim olabileceği üzerinde durulurken, kimi rivayette bu kimsenin "münâfıkların başı Abdullah Ibn Übey" olduğunu ileri sürerken, kimileri de buradaki anlatımın kapsamı içine, Muhammed'in ünlü şairi Hassan Ibn Sâbit gibi önemli kişilerin de girdiğinden söz ediyor. (Bkz. Taberî, Camiu'l-Beyan, 18/69-70; F.Râzî, 23/174; Tefsiru'n-Nesefî, 3/134.)

Bunlara ne demeli?

4- Tanrı "vahiyle" açıklama yapacaktı da, bu açıklamayı daha önce, yani dedikodular oluşup yayılmadan niçin yapmadı? Neden "bir ay" bekledi de, başta "peygamber"i ve sevgili karısı olmak üzere herkesi üzdü? Gelişmeler neden böyle olmuştur?

5- Bir "zinanın" kanıtlanması için "dört tanık" istemek, gerçekçi bir yaklaşım mıdır?

Hadiste belirtildiğine göre: Aclanoğulları'nın ileri gelenlerinden Medineli Asım İbn Adyy in ve aynı kabileden Uveymir'in "Peygamber"den bir sorulan olur:

- Bir adam, karısını bir adamla zina ederken bulsa ne yapmalı? Karısının tam karnı üzerinde bulsa? Eğer gidip dört erkek tanık bul- maya yönelirse, zina eden adam işini bitirip gidecektir!!! Dört tanık mı aramalı, yoksa..? (Hadisi ve soruyu çeşitli biçimiyle görmek için bkz. F.Râzî, 23/164; Buhârî, e's-Sahih, Kitabu Tefsiri'l-Kur'an/24/1; Tecrîd, hadis no: 1716; Ebu Dâvûd, Sünen, Kitabu't-Talâk/27, hadis no: 1716; Ebu Dâvûd, Sünen, Kitabu't-Talâk/27, no: 2245.)

Bu soru, "zina" için "dört tanık" isteniyor olmasından kaynaklanmıyor mu?

Abdullah İbn Ömer anlatıyor: - "Peygamber, Benû Mustalık üzerine gece baskını yaptı. Onlar ansızın yakalanmışlardı. Hayvanları da su başında sulanıyordu. Peygamber, savaşılabir durumda olanlarını öldürttü; çocuklarını da tutsak olarak aldı. O sırada Cüveyriye'yi kendine seçti." (Bkz. Buhari, Kita- bu'l-Itk/13; Tecrid, hadis no: 1117 Müslim, Kitabu'l-Cihâd/1, hadis no: 1730; Ebu Dâvûd, Sünen,Kitabu'l-Cihâd 100, hadis no: 2633.) "Cüveyriyye", "cariyecik" demek. Çok küçük yaştaydı o sırada. 13 yaşında. Asıl adı "Berre" iken, Muhammed'in el koymasından sonra bu adı almıştı. Yıl: 627. Muhammed, Mekke'yle Medine arasında el Mureysi denen su kaynağı kesiminde oturan Mustalıkoğulları (Benû Mustalık) kabilesine bir gece baskını düzenliyor. İsteddiği sonucu da elde ediyor. Yukarıdaki hadiste, Muhammed'in "savaşır durumda olanlarını" öldürttüğü anlatılıyorsa da, öldürülen yalnızca on kadar savaşçı. (Birçok kaynağı bir arada görmek için bkz. Leoni Caetani, çev. Hüseyin Cahit, İstanbul, 1925, s.145-146.) **"Ganimetler" , "tutsaklar"...** Ve tutsaklar arasında güzel Cüveyriyye. Mustalıkoğulları'nın başkanı Haris'in kızı. Şimdi "cariye" durumunda. Yani alınıp satılabilir nitelikte. Tecrîd'in "mütercim"i Kamil Miras'ın anlattığı gibi, "tutsaklar bölüştürülürken o da, Sâbit İbn Kays'ın payına düşmüştür." (Bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrîd-i Sarih Tercemesi, 1117 numaralı hadisin "İzah"ı.) Ne var ki kız çok güzel. Üstelik de soylu. Kız, bu durumundan yararlanmış mıdır? Yeterli bir kanıt yok. Ancak birden, hadiste de belirtildiği gibi, Muhammed'in onu kendine aldığını görüyoruz. Muhammed, kurtulmalığını vererek kızı, alıp kendi karıları arasına katmıştı. Ve ardından "zifaf".. Arkasından, "idamlık" durumunda olan herkese "beraat". Muhammed Hamidullah şöyle diyor: "... Birkaç saat sonra biz, düşmanın, Muhammed'in (A.S.S.) en yakın dostlarından biri haline geldiğini görmekteyiz. (...) Sonunda herkes, ganimetten eline geçen hisseyi red ve iade etmekte tereddüd geçirmedir. İKİ YÜZ AİLENİN BİRDEN, hiç beklenmedik bir şekilde hürriyetlerine kavuşturulmaları üzerine, Mustalık'lılar, kaybettikleri on savaşçıyı pek çabuk unuttular. Ve sonunda İslam'ı kabul ettiler." (Bkz. Prof. Dr. Muhammed Hamidullah, İslâm Peygamberi, çev. Prof.Dr. Salih Tug, İstanbul, 1980, 1/264) Bu durum karşısında: "Ey güzel ve aşk, sen nelere kâdirsin!" demek yerinde olmaz mı? ' Muhammed 56 yaşındaydı o sırada. Güzel körpecik Cüveyriyye'yi, koynuna almak için hiç zaman yitirmemişti. Suyun yanında hemen kurulan meşin çadırında işini görmüştü. Karılarından Aişe de oradayken... Cüveyriyye ve Aişe aynı yaşlardı. Medine'ye dönüşte de Aişe'nin kolyesi ve Safvan olayı meydana gelecektir. Acaba, Aişe Muhammed'den bir öç almak istemiş miydi? Cüveyriyye'yi kıskanmış olarak? "Kurtulmalık" lar ödenmeden ve tutsaklar daha özgürlüklerine kavuşturulmadan bir şey olmuştur. Anılmaya, üzerinde durulmaya değer bir şey:

Muhammed, tutsak kadınların ırzlarına geçilmesine izin veriyor:

Ebu Said el Hudfi'nin anlatmasıyla "tutsaklar arasında Arab'ın en nefis kadınları" bulunuyordu. (Bkz. Müslim, e's-Sahih, Kitabu'n- Nikâh/125, hadis no: 1438.) Ve o baskını gerçekleştirmiş olan Müslümanların ağızlarının suyu akıyordu güzel kadınları görürken. Hemen yatmak istiyorlardı. Yatmak istedikleri kadınlar, birer "cariye" durumuna gelmiş değiller miydi? Öyleyse müslümanlara "helâl"diler. Gerçi Muhammed'in: "Tanrı'ya ve âhiret gününe inanan bir kimse için, kendi suyuyla (menisiyle) başkasının tarlasını (başkasının cinsel ilişki kurdugu kadını) sulaması helâl

olmaz." dediği de aktarılıyor. Ve bu arada: "Tanrıya ve âhiret gününe inanan bir kimseye, başkasının menisinden temizledikçe (istibrâ, fıkıhçılara göre bir ay içinde olur) hiçbir tutsak kadınla cinsel ilişki kurmak helâl olmaz." diye de eklediği belirtiliyor. (Bkz. Ebu Dâvûd, Kitabu'n-Nikâh/45, hadis no: 2158.) Ama çelişki yalnızca bu konuda değil ki... Ebu Said el Hudrî anlatıyor: - "Peygamberle birlikte Benû Mustalık Gazası'na çıktık. Ve Arap tutsaklarından tutsaklar elde ettik. O sırada kadınlar iştahımızı çekti. Bekarlık çok güç gelmişti bize o günlerde. Ve azil yapmak istedik. İstiyorduk azil yapmayı. Ancak, 'Peygamber aramızdayken ona sormadan nasıl azil yapacağız?' dedik ve gidip peygambere sorduk. Peygamber de azil yapmamakta sizin için bir sakınca yoktur. (Yapabilirsiniz de. Yapmaya bilirsiniz de.) Ama bilin ki, kıyamet gününe değin meydana gelecek bir yavru, ne olursa olsun meydana gelir." (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l-İtk/13; Tecrîd, hadis no: 1596; Müslim, e's-Sahih, Kitabu'n-Nikâh/127, hadis no: 1438; Ebu Davud, Sünen, Kitabu'n- Nikâh/49, hadis no: 2170.) Kimileri, "azl"ın ne demek olduğunu bilmedikleri için bu hadisin anlamını tam olarak anlamamışlardır. "Azl" (azil), cinsel ilişki sırasında, erkeğin, meniye, kadının cinsel organına boşaltmadan çekmesidir. Yani, meniye kadınlık organının dışına boşaltmak. Hadiste anlatılanın özeti şu: Müslümanlar, ellerindeki "tutsak kadınlar"la cinsel ilişkide bulunmak istiyorlardı. Ama bir sorunları vardı: Ya çocukları olursa? İlişki kuracakları bu kadınlardan çocuk olsun istemiyorlardı. Tecrit "mütercim"i Kamil Miras, bu istememeyi, şöyle açıklıyor: "Bu suretle (yani meniye dışa boşaltmak biçiminde) esir kadınlara yaklaşmak istemeleri (şu yüzdendir): Yüklü (gebe) veya evlat anası kadınlar satılamazdı. Halbuki gazilerin paraya ihtiyaçları bulunduğundan satmak istiyorlardı." (Bkz. Diyanet yayınlarından Tecrid, 1596 numaralı hadis, not: 1.) Kısacası: Tutsak kadınların ırzına geçebilirlerdi "gaziler". Ama bu işi yaptıktan sonra da "çocuk sorunuyla" karşılaşmak isteniyorlardı. Çünkü gerektiğinde bu tutsak kadınları satabilirlerdi. Buna bir engel çıkmamalıydı. "Azl"i bunun için istemiş ve "Peygamber"e danışmışlardı. Peygamber de temelde bu kadınların ırzlarına geçilmesinde bir sakınca görmüyordu, buna izin veriyordu. "Azl"e gelince. Bunda da bir sakınca bulunmadığını dolaylı olarak belirtiyordu.

Muhammed'in Marya ile Hafsa'nın yatağında yakalanması:

Gün, Muhammed' in karılarından Hafsa' nın günüydü. O gün Muhammed, Hafsa' yla cinsel ilişkide bulunmak üzere kalkıp gider. Hafsa' nın odasına varır. Ama Hafsa' yı bulamaz. Tam o sırada da, bir zamanlar Mısır Mukavkısı' nın kendisine armağan ettiği cariyelerden Marya ortaya çıkmıştır. O anda Muhammed, cinsel ilişki için tam hazırlıklıdır. Cariye'yi tutup yatırır Hafsa' nın yatağına, ve işini görmeye başlar. Muhammed'in cariyesi ile yatması doğal. Kuran da, karılarının dışında cariyeleriyle de yatmasına olanak veriyor (bkz. Ahzab suresi, ayet 50,52) İşin bu noktası olağan olmasına olağan. Ne var ki, cariyeyi özgür (hurre) olan bir kadının, üstelik Ömer kızı Hafsa'nın yatağında koynuna alıyor. İşte bu olağan değil. Terslik bu ya, o sırada, Hafsa da çıkagelmiştir. Muhammed' in Marya (Mariye) ile ilişkisini görür. Bir süre kendine egemen olup kapıda bekler. Muhammed işini bitirmiştir. Hafsa tepkisini gösterir: "Tanrı elçisi! Sen beni kötü duruma düşürdün, aşağıladın. Öyle bir şey yaptın ki, benzerini hiçbir karına yapmadın! Benim günümde, benim sıramda ve benim yatağımda bir cariyeyi yatırıp yapıyorsun!" Muhammed ne desin? Sonra, Muhammed' ile Hafsa arasında şu konuşma geçer: Muhammed: "Vallahi Billahi Marya ile bir daha yatmayacağım!" "Hafsa! Marya' yı kendime haram etsem de ona bir daha yaklaşmasam; bundan hoşnut olur musun? "Evet!" Muhammed hemen ant içmiştir: "Hafsa! Aramızda kalsın, bunu sakın kimseye söyleme, olmaz mı?" "Tamam!" Ne ki, Hafsa bu durumu Aişe'ye anlatır.(Bkz. Taberi, Camiu'l-Beyan,28/102) Kimi aktarmaya göre de Muhammed'in Hafsa ile yakalanması, Aişe'nin gününde olmuştur. Hafsa bunu öğrenmiştir. Muhammed, ondan bunu durumu kimseye söylememesini istemiş, bunu isterken de "Marya'yı kendime haram ettim. Sana bir müjdem var. Ebubekir'le Ömer, benden sonra, ümmetin işlerini ele alacaklar (halife olacaklar)." Ama, Hafsa, olayı Aişe'ye anlatır. (Bkz.F.Razi,30/41,43) Muhammed'in, Marya'yı kendisine haram etmesi, yani bu cariyeyle bir daha yatmayacağına ant içmesi üzerine yeni ayetler gelir: "Ey Peygamber! Karılarını hoşnut edeceksin diye, Tanrı'nın sana helal kılmış olanı kendine neden haram yaparsın? Tanrı bağışlayan ve acıyandır."(Bkz. Tahrim suresi, ayet:1. Bu ayetin, anlatılan Marya olayı nedeniyle geldiğine ilişkin hadisler ve yorumlar için aynı tefsirlere bkz.) Bu ayetin ve bunu izleyen 4 ayetin "iniş nedeni" olarak, bir "bal şerbeti

öyküsü"nü içeren aktarmalar da var. Ama her zaman İslam'ın açıklarını kapatma çabaları gösteren Muhammed Ali Subuni bile, ayetlerin, "Marya (Mariye) olayı" nedeniyle geldiğini anlatan hadisin açıklamasının daha doğru olduğunu savunur. (Bkz. Muhammed Ali Sabuni, Safvetu't-Tefasir, 3/406-407) Başka İslamcılarsa, İslam'ın durumunu kurtarmak amacıyla, buradaki ayetleri "Marya olayı"na değil, "bal şerbeti" öyküsünü içeren hadise bağlamayı daha uygun bulurlar. Kuşkusuz, zorlamalarla. Muhammed, Marya ile yatmayı sürdürmüştü. Ondan bir oğlu olmuştu: İbrahim. Bu oğlan epeyce büyüdüktan sonra ölmüştür. **Muhammed'in Şehveti:**

Bir hadise göre: Muhammed nerede ilgisini çeken güzel, bir kadın görse, hemen eve gider; Zeyneb'le yatardı. Böylece şehvetini giderirdi.

Câbir Ibn Abdullah anlatıyor:

- "Peygamber bir kadın gördü; hemen Zeyneb'e gitti. Ki Zeyneb o sırada bir derisini ovup işliyordu. Peygamber hemen cinsel ihtiyacını gördü. Sonra arkadaşlarının yanına çıktı. Ve şöyle konuştu:

- Kadın, şeytan biçiminde çıkar karşıya. Ve yine şeytan biçiminde dönüp gider. Bu nedenle sizden herhangi biriniz bir kadın gördü mü, hemen karısına gidip onunla yatsın. Çünkü bu (cinsel ilişki), o kişinin içindekini (kabaran şehvetini) söndürür." (Bkz. Müslim, e's- Sahih, Kitabu'n-Nikâh/9-10, hadis no: 1403; Ebu Davud, Sünen, Kitabu'n-Nikâh/44, hadis no: 2151; Tirmizî, Sünen, Kitab'r-Ridâ/9, hadis no: 1158.)

Bu hadiste açıkça ortaya çıkan şu:

- Muhammed, karılarının dışında da bir kadına "şehvetle" bakıyordu. Ve ilgisini çeken bir kadın gördüğünde "şehvete geliyor"du. Bu kimi ayetlerle de dile getiriliyor. Örneğin Ahzab Suresinin 52. ayetinde, karı almasına sınır getirilirken "(başka kadınların) güzellikleri seni imrendirse bile..." deniyor. Aynı hadise yer veren Gazalî de, "şehvet"in önemini ve cinsel ilişkide bulunup rahatlamamanın sağladığı yararı uzun uzun anlatıyor; bu arada da, Muhammed'in şehvetine ve gereksinimini nasıl karşıladığına geniş yer veriyor. (Bkz. Gazali, Ihya-u Ulûmiddin, Arapça, 2/27-29.)

- Muhammed için "kadın", erkeği her zaman baştan çıkaran bir "şehvet kabartan"dı.
- Muhammed gözünde "kadın", her zaman "şeytan" görünümündeydi.

(Muhammed'in "kadın"ı şeytan görmesine ve genel olarak "kadın"a bakışına ilişkin örnekleriyle geniş bilgi için, Prof.br. İlhan Arsel'in "Şeriat ve Kadın" adlı, son derece değerli kitabına bkz.)

- Çıkan bir başka sonuç da şu: Muhammed'e göre, bir kadın, cinsel ilişki kurmak isteyen kocasına karşı koyamaz, karşı koymamalıdır. Muhammed'in bunu işleyen, öğütleyen, buyuran pekçok hadisi vardır. Bunlardan iki örneği burada görelim:

"Bir adam karısını yatağına (cinsel ilişki için) çağırırsa da, kadın yanaşmasa, o sırada cinsel ilişkide bulunmazsa ve bu yüzden kocası geceyi öfkeli-sinirli olarak geçirse, melekler o kadına, sabaha değin lanet ederler." (Bkz. Buhâr'i, e's-Sahih, Kitabu Bed'il'halk/7; Tecdîd, hadis no: 1337; Müslim, e's-Sahih, Kitabu'n-Nikâh/120-122, hadis no: 1436; Ebu Dâvûd, Sünen, Kitabu'n-Nikâh/42, hadis no: 2141.)

- "Bir adam karısını cinsel ihtiyacını gidermek için çağırdığı zaman, kadın hemen o çağrıya uymalıdır. Kadın, tandırda (fırında, ocakta) o anda iş görüyor olsa bile..." (Bkz. Tirmizi, Sünen, Kitabu'r-Ridâ/ 10, hadis no: 1160.)

Asıl konumuza gelelim: Muhammed'in, gördüğü yabancı kadının şehvet çekiciliği karşısında kalır kalmaz eve koşması ve cinsel ilişkide bulunmak için Zeyneb'i seçmesi ilginçtir.

Muhammed'in Zeyneb'i de karıları arasına katmasının öyküsü:

Zeyneb Bint Cahş, Muhammed'in oğulluğu Zeyd'in karısıdır. Zeyd'i Muhammed kendisine "oğul" edindiği için herkes ondan "Muhammed'in Oğlu (Zeyd Ibn Muhammed)" diye söz eder.

Muhammed bir gün, Zeyd'i görmek için onun evine gider. Zeyd'i bulamaz, Zeyd'in karısı Zenneb'le karşılaşır. Birden tutulur Zeyneb'e. Bir kadına Muhammed'in ilgi duyması, o kadının başka erkeğe -bu erkek kocası da olsa- uygun olmaktan çıkması ve dolayısıyla Muhammed'in olması gerektiği sonucunu doğurmaktadır. Bu nedenle Zeyd durumu öğrenir öğrenmez Muhammed'e gidip konuşur.

Zeyd:

-Karımdan ayrılmak istiyorum.

Muhammed:

-Neden? Seni kuşkuya düşürecek bir şey mi yaptı?

Zeyd:

-Vallahi hayır. Beni kuşkuya düşürecek hiçbir şeyi olmadı. Onun iyilikten başka birşeyini görmedim. *(Zeyd' in eşini boşamak istemesinin nedeninin Müslümanların dediği gibi geçimsizlik değil de Muhammed' in onu arzu etmesi olduğunu ispatlayan cümleler)*

Muhammed:

- Öyleyse karını bırakma, Tanrı'dan kork!

Muhammed "karını bırakma" derken, gerçekte sevdiği Zeyneb'in boşanmasını istiyordu. İstiyordu ki Zeyd onu boşasın da kendisi alsın.

Ama bu isteğini ve sevgisini içinde gizliyordu.

İşte bunun üzerine, Ahzab Suresinin 37. ayeti gelir. (Bkz. Taberi, Camiu'l-Beyân, 22/10-II.) "Tabakatu İbn Sa'd"da daha geniş olarak yer alan bu aktarmayı, doğubilimciler ele alıp eleştiri konusu yapıyorlar diye, gerçekleri örtme ya da ters yüz etme pahasına da olsa İslam'ı kurtarma çabasına girişmiş görünenler "iftira" diye niteliyorlar. Bu öykü, yüzyıllar boyu "hadis" kitaplarında ve tefsirlerde yer ala gelmiş olduğu halde. Şimdi ayete bakalım. Ayetin anlamı şöyle: (Çeviri, Diyânet'in)

"Ey Muhammed! Allahın nimet verdiği ve seninde nimetlendirdiğin kimseye: "Eşini bırakma, Allah'tan sakın!" diyor; Allah'ın açığa vuracağı şeyi içinde saklıyordun. İnsanlardan çekiniyordun. Oysa Allah'tan çekinmen daha uygundu. Sonunda Zeyd, eşiyile ilgisini kesti- ğinde onu seninle evlendirdik. Ki, evlatlıkları eşleriyle ilgilerini kestiklerinde onlarla evlenmek konusunda müminlere bir sorumluluk olmadığı bilinsin. Allah'ın buyruğu yerine gelecektir." (Ahzâb, ayet: 37.)

Bu ayette anlatılanlar:

1- Muhammed, Zeyd'e "karısını boşamamasını" söylerken içinde bir şey saklıyordu. Bunu da sonradan Tanrı açığa çıkaracaktı. Muhammed'in içinde sakladığı neydi?

Yukarıdaki öyküye göre, bu sorunun iki karşılığı olabilir:

1- Muhammed'in içinde sakladığı şey, Zeyneb'e olan aşkıyla birlikte, Zeyd'in onu boşaması ve kendisini almasına olanak sağlamasını istemesiydi. Yukarıdaki öyküyü "uydurma ve iftira" diye niteleyenlerse; Muhammed'in içinde sakladığı ayette bildirilen şey için şu karşılığı veriyorlar: Onun sakladığı şey, yalnızca, Zeyd'in karısının boşanması ve onunla kendisinin evlenmesi isteğiydi.

Oysa bunlar hep iç içe şeyler. Çünkü Muhammed Zeyneb'e tutulmuşsa, kocasının onu

boşamasını ve kendisinin almasını istemesi doğaldı. Bu yoldaki isteğini gizlemesiyle aşkını da gizlemiş oluyordu.

2- Muhammed'in içindekini gizlemesine, insanlardan korkup çekinmesine yol açıyordu.

Peki bu korkuya, çekinmeye yol açan neydi? Yani Muhammed, içindekini açığa vurduğu zaman insanların ne yapacaklarını düşünüyordu ki, onun korkusunu taşıyordu? Bu soruya şu karşılık veriliyor: Muhammed, oğulluğunun karısını almaya kalkıyor diye dedikodu yapılmasından çekiniyordu. Çünkü gelenek, böyle bir duruma elverişli değildi. Oğulluğun karısıyla evlenmek çirkin karşılanırdı. (Bkz. Muhammed Ali Sabuni, Safvetu't-Tefasir, 2/527-528 ve öteki tefsirler.)

Öyküye göre şu karşılık da verilebilir: Muhammed, hem Zeyd'den, hem de öteki insanlardan çekiniyordu. Başkasının, üstelik de "oğulluğu"nun karısına göz koyduğu için... Bir süre bu nedenle durumu açığa vurmamıştı. Ama sonra, "ayetin gelişi" sorunu çözmüştü.

3 - Muhammed'in, oğulluğundan boşanan Zeyneb'i alması bu yönde herkese bir kapı açmasına yöneliktir.

Ayette ileri sürülen gerekçe bu.Yani, herkes oğulluğunun boşanan karısıyla rahat evlenebilsin diye Muhammed'in Zeyneb'le evlendirildiğini açıklıyor.' Bu açıklama karşısında da bir soru beliriyor:

- Bu evlilik olmadan da soruna çözüm getirilemez miydi? Örneğin, bir ayetle, herkese böyle bir yola gitmenin "helal" olduğu bildirilirdi; sorun kalmazdı. Neden bu çözüm yolu seçilmedi de, ille de Muhammed'in Zeyneb'le evlendirilmesi gerekli görüldü? Bu sorunun karşılığı yok.

(Admin' in Notu: Turan Dursun'un buraya kadar anlattığı öykünün devamını Arif Tekin' in "Kuran'ın Kökeni" adlı kitabın 166. sayfasından itibaren görelim:

". Muhammed, Zeyd' i çağırıp bu ayeti (ahzap, 37) anlattıktan sonra ona şu görevi veriyor: "Git Zeynep' e bu olayları anlat ve onu bana iste.. Zeyd, kapıya varınca içeri giremiyor ve yüzünü çevirerek, -kendi anlatımına göre-ter içinde, sanki dünya başına yıkılmış gibi bir ruh hali içinde kendisinin Muhammed'in elçisi olduğunu ve onu istemeye geldiğini söylüyor. Zeynep ise o sırada hamur işi yapmaktadır. Zeyd'i dinledikten sonra olumlu yanıt vermiyor ve "düşünmem lazım" diyerek ibadet odasına çekiliyor. Zeyd, bu olumsuz haberi Muhammed' e bildirince Muhammed artık buna dayanamıyor ve doğruca Zeyneb'in evine giderek ona el koyuyor. Gerekçe, o sırada inen Ahzab Suresi'nin 37. ayetindeki "Ey Habibim, Zeyneb'i biz sana nikahladık" cümlesidir. Artık bu ayete dayanarak ne Zeynep'e mehir ücretini veriyor, ne evlenme için şahit tutuyor ve ne de Zeynep'in akrabasından izin alıyor. Bu sırada Muhammed 58 yaşında Zeynep ise 35 yaşında idi. Üstelik Muhammed'in yanında şu hanımları vardı:

- 1) Aişe (12 yaşında)
- 2) Hafsa (23 yaşında)
- 3) Ümmü Seleme (30 yaşlarında)

Olay burada da bitmiyor. Muhammed'in Zeyneble evlenmesinden kısa bir süre sonra (Hicri 6. yıl) Zeyd, Muhammed tarafından üst üste 6 küçük savaşa-baskına gönderiliyor. Bunlar şunlardır:

- 1) Beni Süleym 2) İys 3) Taraf 4) Hisma 5) Vadi'l Kura 6) Ümmü Kirfe.

Zeyd, bunların hiç birinde vurulmayarak başarıyla dönüyor. Sonunda Muhammed Zeyd'i tarihte "Mute Savaşı" olarak bilinen savaşta 3000 kişilik Müslüman ordusuyla yaklaşık 100.000 kişilik Rum ordusunun karşısına çıkarıyor. Üstelik Halit Bin Velid gibi daha usta bir komutan var iken. Zeyd bu sefer öldürülüyor.

Muhammed ve Güzel Safiyye:

Yıl: 628. Diyanet yayınlarından "Tecrid"in "mütercim"i Kamil Miras'ın anlatımıyla "güzel bir vahanın ortasında kurulmuş olan Hayber Kasabası'nın görülebilen "en nefis hurmalıkları"ndan yüzlercesi Muhammed'in buyruğuyla kesilmişti. "Tanrı'nın buyruğudur" diye. Her zaman olduğu gibi... İşte Kur'an ayeti: (Çev. Diyanet'in) -"İnkârcı kitap ehlinin yurtlarında hurma ağaçlarını kesmeniz veya onları kesmeyip gövdeleri üzerinde ayakta bırakmanız Allah'ın izniyledir. Allah, yoldan çıkanları böylece rezilliğe uğratar" (Haşr Suresi, ayet: 5.) Bu ayet, Muhammed'in Benû Nadir'in hurmalıklarını yaktırmasına yöneltlen eleştirilere cevaptır. (Bkz. Buhari, e's-Sahih, Kitabu'l-Cihad / 154; Müslim, e's-Sahih, Kitabu'l-Cihad /10; h. no: 1746; Ebu Davud, Sünen, Kitabu'l-Cihad /91, h. no: 2615.) "Hurma soykırımı"yla birlikte "insan soykırımı" da yapılmıştı. Özellikle yahudilerin yerleşim bölgelerinde. Bunlardan biri de "Hayber"de gerçekleştiriliyordu. . Hayberin birçok "kale"si vardı. Bir buçuk aya yakın bir süre içinde, yahudilerin kendi içlerinden gelip Muhammed'den güvence alan kimi hainlerinin yardımıyla "kale"ler bir bir düştü ve müslümanlar kazanmış oldular. Kuran'ın Tevrat'tan aktarılan "Tann"sı "İsrailoğulları"nı, yani Yahudi toplumunu, "tüm toplumlardan üstün yaptığını" duyuruyor. (Bkz. Bakara, ayet: 47, 122; A'raf, ayet: 140.) Ama "Hayber Savaşı"nda Yahudilere yardım etmemişti. "Ganimet"ler, tutsaklar. Bunlar içinde de kadın ve çocuklar. Ağlaşmalar, sızlanmalar... Ve bu arada, yakınlarıyla birlikte tutsak düşmüş olan Safiyye. Güzeller içinde bir başka güzel. Ne var ki acılar içinde... Yakınlarından kiminin kellesi gitmiş bu savaşta. Kimi de işkence altında... Babası, kafası kesilenler arasında, kocası ve kocasının kardeşi sorgulanıyor, işkence görüyor. Bir süre sonra ölümlereceklerdir.

Safiyyenin Ailesinden Kişiler İşkenceyle Öldürülüyor:

Leoni Caetani, "Muhammed, ihtimal ki güzel Safiyye'ye göz koymuş olduğu, zevcinden (kocasından) kurtulmak istediği için Kinane / Ibn Rebia / Ibn Ebi'l-Hukayk'ı celbetti; Ebi'l-Hukayk ailesinin meşhur mücevheratını teslim etmesini istedi..." dedikten sonra birtakım bilgiler aktarıyor. Bu bilgilere göre, gerek Kinane, gerekse kardeşi hazinenin yerini söylemiyorlar. Ama hazinenin bir kesimi sonradan bulunuyor. Ne var ki, Muhammed tümünü elde etme kararında. Başlıyor işkence ettirneye. Bu Kinane, Safiyye'nin kısa bir süre önce evlendiği kocasıdır. Bir süre sonra Muhammed'in koynuna sokulacak olan Safiyye'nin kocası... Caetani aktardığı bilgiler arasında şunları da yazıyor: - "Kinane'ye, hazinenin bir kısmını başka bir yere saklamış olup olmadığını söyletmek için müthiş işkenceler yapıldı. Zübeyr İbnü'l- Avvâm (sağlıklarındayken cennetlik oldukları bildirilmiş on kişiden biri), Peygamberin emirlerini bizzat tatbik etti. Zavallının ağzından bir şey alamayınca, YANAN ODUNLARLA GÖĞSÜNÜ DELDİ. Ölecek durumdayken Muhammed İbn Mesleme'ye teslim etti. O da biraderi Mahmud'un intikamını almak için Kinane'nin ızdırabına nihayet verdi, onu öldürdü. Kinane'nin kardeşine de pek zalimane işkenceler yapıldı. (...) İki bedbaht yahudi terk-i hayat eder etmez, Muhammed kadınları celbettirdi..." (Bkz. Leoni Caetani, İslam Tarihçe. Hüseyin Cahid Yalçın, İstanbul, 1925, 5 / 123-124.) Caetani'nin bu yazdıkları kimi İslami kaynaklara da dayanıyor. Bununla birlikte ne ölçüde doğru, ya da doğru olanların ne kadarını içine alıyor? Kesin birşey söylenemez kuşkusuz. Ama şurası, İslam dünyasında en sağlam kabul edilen kaynaklarda da yer alıyor ki; Safiyye, Hayber Savaşı'nda ve sonucunda aile üyelerini yitirmişti. Babasını, kocasını, kocasının kardeşini... (Karşılaştırmalar ve geniş bilgi için Prof. Dr. İlhan Arsel' in Şeriat ve Kadın adlı kitabına başvurmayı öneririm.) Müslümanların elinde katledilmişti Safiyye'nin aile üyeleri. Muhammed'in buyruğuyla... Ama şimdi bu Safiyye, aynı Muhammed' in karısı yapılacak ve yolda da koynuna sokulacak. **Muhammed, Safiyye'yi Dihye'nin Elinden Alıyor:**

"Hadis"lerden aldığımız bilgiye göre:

Savaş sonrasında, Dihyetü'l-Kelbi adındaki delikanlı Arap, Muhamed'e gelir; tutsak kadınlardan birini kendisine alması için ondan izin ister. Muhammed de, hadisi çeviren Kamil Miras'ın çevirisiyle: "Haydi git de bir câriye al!" diye karşılık verir. Ne var ki Dihye gidip Safiyye'yi alır. Bunu gören bir başka Arap hemen koşup Muhammed'e haber verir. Safiyye'nin Dihye'ye değil; "Peygamber"e uygun olacağını söyler. Muhammed'de Dihye'yi çağırır; "başka bir cariyeyi" almasını söyler. Dihye'ye verilen "cariye", Safiyye'nin kocasının kızkardeşidir. Muhammed, kendisine "karı" olmanın karşılığında

Safiyye'yi "azâd" eder. Yani, "âzâd etmiş olma"yı, evlilikte verilmesi gereken "mehir" sayar. Yola çıkıldığında, bir yandan da "zifaf" düşünülmektedir. Ümmiü Süleym, Safiyye'yi hazırlar. Ve gece olunca da Muhammed'in koynuna koyar." (Başta Buhari, en sağlam hadis kitaplarında da yer alan bu hadisi, Kamil Miras'ın çeviri ve "İzah"ını da görmek için Bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercemesi, Ankara, 1985, Diyanet Yayınlarından, 2/299-310.)

Safiyye'yi Muhammed Neden Almıştı ?

Bu soruya karşılık olarak ileri sürülenin özeli şu:

-Safiyye, soylu bir aileden geliyordu. Babası Benû Nadîr kabilesinin başı, kocası da yine çok ileri gelenlerden biriydi. Bu nedenle onu, sıradan bir kimseye vermek uygun olmazdı. Yahudiler için bu, bir utanç konusu olurdu. En iyisi "Peygamber"e kan yapmaktı. Bu yola gidildi.

Diyanet yayınları arasında yer alan Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih tercemesinde, 1612. hadisin "İzah"ında Kamil Miras şöyle diyor:

- " Hazreti Safiyye, Huyay Ibn Ahtab'ın kızıdır. Beni Nadir ve Beni Kurayza'nın en şerefli bir ailesine mensuptu. Hayber Yahudileri'nin reisi Kinane Ibn Rabi ile yeni evlenmişti. HER İKİ CİHETLE ASALETİ vardı. (...) Hayber reisinin gelini (karısı) ve Beni Nadir'in en şerefli bir aile kızı olan Safiyye'nin Dihye'ye verilmesi, YAHUDİLER İÇİN PEK ZİYADE ÂR'ı ve hacaleti (utanca) mucip olacağı be- yaniyle itiraz edildi. Resûlu Ekrem (Peygamber) de Dihye'den istirdad (geri alıp) ve azâd ederek nikâhla kadınları arasına ithal etti."

Bu Gerekçede Mantık Var mı?

Gerekçe bu olunca, şu sorular sorulabilir:

- O "soylu", o , "şerefli" denenler hep kılıçtan geçirilmemiş miydi? Geriye ne kalmıştı ki onlar için "âr (utanç)" söz konusu olsun? "Şerefi" olduklarından sözedilen "Beni Kurayza"ya, o 'Resûlu Ekrem'in (Muhammed'in) arkadaşlarına uygulattığı korkunçluklar, işkence ve soykırım, benzeri ancak tarihin en ilkel dönemlerinin en ilkel insanlarınca görülebilir türdendi. Bütün bunlar, İslam'ın kendi kaynaklarından belgelerle sergilenebilir. Ama yeri burası değil. Burada, Muhammed'in "şehvet"i nedeniyle Safiyye'den söz etmektir konu.

Ama yine de, Prof. Dr. İlhan Arsel'in satırlarından bir kesimini buraya aktarmanın iyi olacağını düşünüyorum:

" Safiyye'nin Muhammed'e verilmesinin, yahudilerin gönlünü kazanmakla ya da onların düşmanlık ve kinlerini yumuşatmakla da hiç ama hiç ilgisi yoktur. Çünkü Hayber Seferi, Hicretin 7. yılına rastlar. Oysa Muhammed, daha Hicretin ikinci yılından itibaren Yahudilere karşı düşmanlık siyasetine başlamış ve onları imha planları hazırlamıştır. Hayber seferine giriştiği tarihlerde, artık Yahudilerin kökünü iyice kazıma safhasındaydı. Benû Kaynuka, Benu Kurayza ve Benû Nadîr gibi, Medine'nin en ünlü Yahudilerini temizlemiş ve sıra Hayber Yahudilerine gelmişti..." (Arsel, bunu, "Şeriat ve Kadın"ın savunması için yazmış, ama yayımlanmamıştır. T.D.)

- Muhammed Safiyye'yi Dihye'nin elinden alınca, bu kadının "kocasının kızkardeşi"ni vermişti ona. Aynı aileden olduğuna göre onun da "asalet"i vardı. Dihye'ye o nasıl verilebilmişti? O zaman "âr" olacağı düşünülmemiş miydi?

- Hepsi bir yana da; Muhammed, en yakınlarını, sevdiklerini öldürttüğü bir kadını Safiyye'yi o acılı gününde koynuna nasıl alabilmişti? Onunla nasıl sevişebilmişti? Bunun "cevabı" verilebilir mi? Safiyye o sırada, daha "körpe" denecek yaştaiken Muhammed, 57 yaşındaydı.

Muhammed' in "şehvet"ini ve "Tanrısının" bu "şehvet"e büyük önem verip kolaylıklar

gösterdiğini anlatmak için, karılarını-cariyelerini tümüyle ve öyküleriyle sıralayıp anlatmaya gerek yok. Konu, bu kadar örneklerle de anlaşılmıştır. Amaç, bir gerçeği açığa çıkarmak. Ve gün ışığına çıkarılacak bu tür gerçeklerle, insanlığın önündeki "tabuların" yıkılmasında yararlı olabilecek bir katkı sağlamak. Daha ışıklı, daha güzel, daha özgür bir dünya için...

Muhammed' in Neden Çok Karısı Vardı?

İslamcılara bakarsanız şöyle açıklanabilir: - "Peygamber", kimi kadınlara "acımişti" da o nedenle almıştı onları. Önce bunun hiç olamayacağını, gerçeklerle hiçbir biçimde bağdaşmadığını belirtelim. Yoksul, çaresiz kadın mı toplamıştı Muhammed? Hangisi bu durumdaydı? O çağda, o yörelerde sayılamayacak kadar yoksul, çaresiz kadın vardı. Muhammed onların hangi birini alacaktı? Bu amaca yönelseydi başa çıkabilir miydi? Sonra "yoksul"un "çaresiz"in sorunu çözme yolu; onunla Muhammed' in evlenmesi miydi? -"Peygamber", kimileriyle de "siyasi sebeplerle" evlenmişti. Bunu diyen İslamcılara şunu sormak gerekir: Muhammed bir "Peygamber" idiyse, böyle "siyasi sebepler"e neden gerek duyuyordu? "Tanrısının" yardımı yeterli değil miydi? Bu yardım yeterli değil miydi de, bir sürü kadın topladı? Hem de bir kesimi genç, körpe... Ve bu kadınları kimseyle evlenmeleri mümkün olmayan birer "ebedî dul" olarak bıraktı kendisinden sonra. Bu kadınlar ondan sonra kimseyle evlenmemeye hükümlüydüler. Çünkü, hepsi de "müminlerin anaları" olarak Kur'an'a geçirilmişti. (Bkz. Ahzab, ayet: 6.) Bunlardan kimi, Âişe, Cüveyriyye gibi 18-19 yaşında "dul" kalmışlardı. "Çocuk yaşta dullar". İleri sürülen "siyasi sebepler" bunu da mı gerektirmişti? Muhammed'in çok karı ve cariye almasında, o dönemlerde, Araplarda geçerli olan neydiyse oydu etken: Cinsel istek ve onun gereği. En azından, başta bu geliyordu. "Bir taşla birkaç kuş vurmalar" da oluyordu kuşkusuz. Ama temel etkeni gözden kaçırmamak gerekir. İslamcılar, "Peygamberimiz nefsanî arzularına göre davranmıyordu, hanımları da nefsanî arzularla alınmamıştı" diye dursunlar; ayetler, hadisler ve de gerçekler ortada.

Muhammed, Cinsel İlişkilere Ne Kadar Zaman Ayırıyordu

O dönem Araplarında "şehvet", "erkeklik gücü" en başta gelen bir özellikti. Bunu Gazali, İhyâ ulumiddin adlı ünlü kitabının "Kitabu Adabî'n Nikâh" bölümünde uzun uzun anlatır. Bir dolu örnek verir, Ali'nin oğlu Hasan'ın bir alışta "dört karı birden" aldığını, sonra çok geçmeden bunları boşayıp yenilerini aldığını, Muhammed'e bu torunu anlatıldığında Muhammed'in: "O, yaratılıştan da huyda da bana benziyor!" dediğini, bu oğlanın, 200 kadar karı elden geçirdiğini anlatan bir hadise, Muhammed'in, "dünyanızdan bana üç şey sevdirdi" dedikten sonra bunlardan birinin de "kadın" olduğunu dile getiren bir başka hadise ve daha nice hadislerle, öykülerle yer veriyor. (Bkz. Gazali, İhyâ u Ulûmiddin, Arapça, 28-29 ve ö.t.) Gazalî, Felâk Suresinin (Diyanet'in çevirisiyle:) "Bastırdığı zaman karanlığın şerrinden de O'na sığınırım, de!" anlamı verilen 3. ayetine "Ve sertleşip kalkmış olan zekerin (erkeklik organının) bu duruma geldiği zamanki bastırmasının şerrinden de Tanrı ya sığınırım, de!" anlamının verilebileceğini, bu anlamı İbn Abbas'ın verdiğini; ünlü gizemci Cüneyd-i Bağdadi'nin (ölm. 910.) "Yemeye, içmeye ne denli gereksinim duyuyorsam, cinsel ilişkiye de o denli gereksinim duyuyorum!" dediğini aktarıyor ve verdiği örneklerle "insanın rahatlaması için şehvetinin gereğini yerine getirmesinin önemini" anlatmaya çalıştığını belirtiyor. (Bkz. Aynı kitap, s. 27.) Muhammed'in çok karı alışına, kadınlara yönelişine de bu açıdan bakmak gerçekçi bir yaklaşım olur. Hadislere baktığımız zaman, Muhammed'in "cinsel ilişki"ye ayırdığı zamanın, şaşılacak boyutlarda olduğunu görüyoruz. İşte bir hadis, En'es anlatıyor: Peygamber, 9 ya da 11 karısı varken, gecenin ya da gündüzün belli saatinde tümünü dolaşarak ve HEPSİYLE cinsel ilişkide bulunuyordu." Enes'e soruluyor: - "İyi ama, Peygamber buna güç yetirebiliyor muydu?" Enes karşılık veriyor: - "Evet. Biz aramızda, Peygambere 30 erkek gücül (şehveti) verildiğini konuşurduk." Bu hadis Buhari'nin e's-Sahih'inde de yer alıyor. (Diyanet'in bir yayınında görmek için bkz. Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercemesi, hadis no: 192.) Başka hadislerde de "peygamberin 40 erkeğinki kadar şehvetinin olduğu" belirtilir. Bunda bir abartma olduğu açık. Müslümanlar, "Peygamber"in "şehvet"ini de "mucizeli" olarak göstermek istemişlerdir. Muhammed'in "şehvet"i, ister sıradan, ister "farklı" olsun "ayet"ler ve "hadis"ler yönünden bakıldığında görülür ki "Tanrı"sı katında ayrıcalıklı. Âişe'nin sözünde

bu ayrıcalık, en çarpıcı biçimde dile geliyor: "Bakıyorum da Senin Efendi Tanrı'n (Rabb),
senin şeyinin keyfi (hevâ) için koşuyor yalnızca!"

TURAN DURSUN

Türklerin Müslümanlığı Kabulü

Bu konuda pek fazla birşey bildiğimiz söylenemez. Çünkü Türklerin müslüman oluşuyla ilgili olarak ne okullarda, ne tarih kitaplarında ayrıntılı bilgi verilmez. Verilen bilgilerden ise sanki İslam'ı duyan-dinleyen Türklerin akın akın müslüman oldukları ima edilir. Bu gerçek değildir. Gerçeğin bilinmesi istenmez.

Bakın Diyanet bu konuda ne diyor:

Türklerin İslâm dinine girmesi, Türk milletinin tarihinde bir dönüm noktası olmuş, müslümanlık için hayırlı sonuçlar doğurmuştur.

Türkler, İslâm dinini hiç bir zorlama olmadan kendi istekleri ile kabul etmiştir. Bunun başlıca sebepleri şunlardır:

1) İslâm dini ve İslâm medeniyetinin üstünlüğü.

2) İslâma girmeden önce Türklerin eski dini inançlarının İslâm inancına yakın olması ve İslâmın getirdiği üstün prensiplerin Türk milletinin ruhuna ve manevi yapısına uygun düşmesi.

" Hiç bir zorlama olmadan " ifadesi büyük bir yalandır. Bunu aşağıdaki dökümanı sabırla sonuna kadar okuyabildiğinizde göreceksiniz.

Türkçü Turancı çizgide siyaset yapanların ise bu konuda gerçeği gizlemeleri çok ilginçtir. Hem Türkçü geçinip hem de Türklerin tarihinde uğradıkları en büyük vahşet ve katliamdan bahsetmemelerine anlam vermek mümkün değildir.

Aşağıdaki bilgilerin tamamı İslami kaynaklardan, Taberi ve Zekeriya Kitapçı gibi İslami tarihçi ve yazarlardan alınarak düzenlenmiştir.

Türklerin kılıç zoruyla Müslümanlaştırılmaları ile ilgili 670'li tarihlere dayanan bilgiler maalesef okullarda bizlere hiçbir zaman verilmemiş, verilen bilgiler ise, Türklerin Müslümanlığa geçişleri kendi istekleri ile olmuş gibi gösterilerek, 740'lara kadar ki tarih atlanarak verilmiştir.

İslam'ın Türklere zorla kabul ettirilmeleri ile ilgili 670'lerden başlayarak 740'lara kadar uzanan tarihin bize okullarda anlatılmamasının nedenlerini, bu kısa tarihi öğrenince biraz daha anlamak mümkün olabilecektir. Şimdi, bu atlanan 70 senelik tarihe bir göz atalım..

Arapların Türklere İlk Saldırıları

Seyhun ve Ceyhun nehirleri arasında bulunan bölge tarihi ipek yolu üzerindedir.. Türk beylikleri, bu bölgedeki, Buhara, Semerkant, Talkan, Baykent gibi şehirlerde yerleşmiş yaşıyorlar, deri imal ediyor ve pamukdan kağıt üreterek bunları satıyor ve iyi de para kazanıyorlardı.. Bu üretimlerinin yanı sıra altın madenleri çalıştırıyorlardı..Özellikle adı zengin şehir manasına gelen, Semerkant'ın zenginliğinin o devirde dillere destan olduğu söylenir. Bu zenginlik öteden beri talancı Arapların iştahını kabartıyorduysa da, Türklerden çekiniyorlar

ve araya sınır olarak koydukları Ceyhun nehrini geçmeye pek cesaret edemiyorlardı.. Çünkü daha önce Halife Osman zamanında, Muhammed bin Cerir komutasındaki Araplar İslam'ı yayma bahanesiyle oraları talan etmek için 2700 kişilik bir ordu ile Fergane'ye kadar girdiyse de Türkler tarafından yok edilmişlerdi.. Ancak daha sonraları Muaviye tarafından, Ceyhun nehrinin altında kalan Horasan'ın tamamıyla işgal edilmesi ile o bölgede ilk Araplaştırma ve İslamlaştırma girişimleri başlamış oldu..

Buhara'nın Talan Edilmesi

Horasan'ın kendileri tarafından tamamen işgal edilmesinden cesaret alan Araplar, Muaviye'nin ilk Horasan valisi olan, Ubeydullah bin Ziyad 673 yılında bu sefer ilkinden çok daha kalabalık 24.000 kişilik bir ordu ile Ceyhun nehrini geçerek Kibac Hatun yönetimindeki Buhara'yı kuşatır. Kibac Hatun diğer Türk beyliklerinden yardım isterse de bu yardım kendisine gelmez ve Araplar verdikleri kayıplardan dolayı Buhara'yı işgal edemezlerse de tam anlamıyla talan ederler.. Daha sonra, Muaviye'nin ikinci Horasan Valisi, Halife Osman'ın oğlu Said'de Buhara'ya saldırmaya hazırlanır. Kendisine diğer Türk Beyliklerinden yardım gelmeyeceğini anlayan Kibac Hatun, Said'le anlaşma yapmak zorunda kalır. Bu anlaşmaya göre, Kibac Hatun, Said'e diğer Türk Beyliklerine yapacağı saldırılarda önüne çıkmayacağına dair güvence ve bu güvencenin teminatı olarak da Buhara'daki Türk asilzadelerinden rehinler verir. (Bu sayı kimi tarihçilere göre 50 kimine göre de 80' dir.) Bu anlaşmanın verdiği rahatlıkla Said, zenginliğini öteden beri duyduğu Semerkant'a saldırır.. Semerkant'ı baştan aşağı talan eder ve topladığı binlerce Türk gencini, köle pazarlarında satmak için Horasan'a getirir.. Said daha sonra Kibac Hatun'dan aldığı 80 kadar rehine tarafından bir punduna getirilmiş ve hançerlenerek öldürülmüştü....(Said'i öldürdükten sonra dağa kaçmayı başaran rehinlerin orada açlıktan öldüğü söylenir) Said'den sonra, Horasan Valisi Salim bin Ziyad olur. Horasan'da Muaviye'nin oğlu Yezid'e bağlıdır.. Ziyad'da aynı şekilde 680 yılında Türkleri İslamlaştırmak ve şehirlerini talan etmek için saldırır fakat püskürtülerek geri çekilirler.. Bu sefer, kendi orduları Türkler tarafından talan edilerek silahları alınır.. Daha sonra Araplar daha güçlü bir orduyla tekrar saldırır ve Türkleri gene talan ederler. Bu talandan her Arap 2400 dirhem alır.. (Bir kölenin satış fiyatı 300 ile 500 dirhem arasında olduğu düşünülürse, bu durumda aldıkları ganimet adam başına 7 veya 8 köleye eş değerdedir..)

Haccac ve Rutbil

İslam'da ilk asimilasyon 685 yılında Abdülmelik ile başlar.. Abdülmelik, etrafını İslamlaştırmaya adı İslam tarihine kan dökücü zalim olan Haccac'ı kendisine yardımcı seçerek başlar. Abdülmelik önce civar halkların dillerini Arapçalaştırdı.. Haraç karşılığı önceden bazı hakları kabul edilmiş olan gayri müslimlerin bütün haklarını geri aldı.. Bu arada Haccac'ı Irak genel valiliğine atadı.. Haccac'ın Irak'a genel vali atanmasından sonra Türklerin kaderinde ilk köklü değişiklikler başlamış oldu.. Haccac ilk olarak Ubeydullah ibni Ebi Bekri'yi Sicistan'a, Muhalleb ibni Ebi Sufra'yi da Horasan'a vali yapar.. O tarihte, Sicistan'ın Türk Hükümdarı Rutbil'dir ve Araplara vergi vermektedir.. Haccac, bununla yetinmez ve Ubeydullah'ı Rutbil'in üzerine göndererek ondan tam olarak teslim olmasını ister.. Rutbil önce bu teklifi kabul etmek istemez.. Bunun üzerine Ubeydullah Rutbil'in üzerine yürür. Rutbil 18 fersah geriye çekilerek Ubeydullah ve ordusunu kuşatma altına alır. Ubeydullah, Rutbil'den kurtulmak için 700.000 dirhem teklif ederse de Rutbil kabul etmeyerek Arap ordusunu büyük bir bozguna uğratar. Buna çok kızan Haccac 40.000 kişilik büyük bir ordu toparlayarak, Abdurrahman ibn Esas komutasında Rutbil'in üzerine gönderir.. Rutbil'i yenemeyeceğini anlayan Esas, bu sefer onunla anlaşır. Bu olay karşısında çılgına dönen Haccac, Esas'ı yakalatmak üzere bir birlik gönderirse de, Esas'ın ordusu bu birliği yenilgiye uğratar ve geri kalanları da Basra'ya kadar sürer. Ancak burada yenilen Esas'ın ordusu dağılır ve Esas Rutbil'e sığınır.. Bunun üzerine Haccac, Esas'ı kendisine vermesi için Rutbil'i tehdit eder.. Vermediği taktirde çok büyük bir ordu ile üzerine yürüyeceğini ve bütün Türk şehirlerini harap edeceğini, verirse de kendisinden 7 sene hiç vergi almayacağını söyler.. Türk şehirlerinin tekrar bir savaşa girmesini istemeyen Rutbil, 7 sene haraçtan muaf tutulacağını da düşünerek Haccac'ın bu teklifini kabul eder ve Esas ve yakınlarını Haccac'a teslim eder.. Ancak, Rutbil Haccac'a güvenmekle hata yaptığını daha sonra anlayacaktır.. Haccac Rutbil'den Esas'ı teslim aldıktan sonra derhal yeni bir ordu düzenleyerek 699 yılında Muhalleb bin Ebi Sufyan komutasında Türk şehirlerinin üzerine gönderir.. Hocente, Kes, Sogd ve Nesef'i ele geçirirlerde Türkler direnirler.. Horasan valiliğine Muhalleb'in oğlu Yezid gelir.. Yezid ibni Muhalleb'de Türk şehirlerini talan eder.Yezid'in savaşçıları, Harzem'den ele geçirdiği Türkleri boyunlarına damga vurarak köle pazarlarında satarlar.. Bu tarihlerde, Araplar Türklerin yurtlarını devamlı olarak istila edip şehirlerini talan

ettilerse de kalıcı bir üstünlük sağlayamamışlar, elde ettikleri yerleri sonunda tekrar Türklere geri vermek zorunda kalmışlardır..

Kuteybe ibni Müslim

705 yılında Abdülmelik öldüğünde yerine oğlu Velid geçer. Ve Türk tarihini önemli şekilde etkileyecek olay, Kuteybe ibni Müslim'in Horasan'a vali atanması olur. Bu zamana kadar kalıcı bir başarı elde edemeyen Araplar onun zamanında Türk yurtlarında kalıcı başarılar elde etmişlerdir.

Türklerin gerçek anlamda kılıç zoru ile Müslümanlaştırılmaya başlamaları Kuteybe zamanında olmuştur. Vali olduğu andan itibaren, Türk Beyliklerinin toptan işgal edilerek İslamlaştırılması için çok güçlü bir ordu kurmaya başlar. Merv'de askerleri toplayarak,

" Allah kendi dininin aziz olması için size bu toprakları helal kıldı " der. Kuteybe ilk olarak Baykent'i kuşatır. Diğer Beyliklerden Türk Savaşçılar Baykent'in savunmasına yardıma gelirler. İki ay süren bir savaş olur. Kuteybe tam bir zafer kazanamazsa da, Türkleri haraca bağlayan bir anlaşma yapmaya zorlar. Şehir yıkımdan kurtulur ama, şehre giren Araplar anlaşmaya rağmen şehrin bir kısmını yağmalarlar ve şehirden ayrılırken arkalarında bir de askeri garnizon bırakırlar. Başlarına gelecekleri anlayan Türkler ayaklanmaya başlarlar ve kendi aralarında silahlanarak karşı bir mücahit birliği kurarlar, Baykent'de karışıklıklar başlar. Bunun üzerine Kuteybe Baykent'e tekrar gelerek ne kadar silahlanan Türk varsa hepsini öldürtür. Kadınları ve çocukları esir alır ve şehri tekrar baştan aşağı yağmalar..

Taberi'nin anlatımlarına göre, Kuteybe'nin aldığı ganimetlerin haddi hesabı yoktur. Taberi, bütün Horasan'ı işgal ettiklerinde dahi bu kadar ganimet toplayamadıklarını söyler.

Şehrin yağmasından sonra, daha önce Horasan'da Merv'e getirilmiş olan Arap aileleri, Merv'den getirilerek Baykent'e yerleştirilir. Muhafız birlikleri oluşturulur. Valilik den vergi tahsildarlığına kadar bütün denetim organları Araplar'dan oluşturulur. Türklerin Budist ve Zerdüş inancılarını simgeleyen bütün heykeller toplatılır, taş olanlar kırılır, altın olanlar eritilerek ganimet olarak Araplar tarafından alınır. Bunlar, Enfal suresinde yazdığı gibi, sanki Araplara Allah'ın verdiği ganimetlerdir. Daha sonra esir edilen kadın ve çocuklar kocalarına ve babalarına geri satılır. Müslümanlar, Baykentli Türklerin neleri var neleri yoksa almışlar, şehrin onarımı da gene Türklere kalmıştır. Bundan sonra sıra gelir Buhara'nın tamamen işgal edilip Müslümanlaştırılmasına..

Buhara'nın Tekrar Kuşatılması ve İlk Türk Katliamı

Kuteybe Merv'de büyük bir hazırlık yapar.. Bu arada Vardana ve Buhara beylikleri arasında çatışmalar vardır.. Müslümanlara karşı mücadele etmek için bu çatışmalar derhal durdurulur ve Vardan Hudat, Kuteybe'ye karşı Türklerin başına geçer.. Kuteybe önce, Numiskent ve Ramitan'a saldırır ve buraları kolayca istila eder.. Demirkapı önlerinde Vardan'la çarpışırlar.. Vardan savaşı kaybeder ve Buhara'ya doğru çekilir.. Ancak Kuteybe'de, savaştan yorgun düştüğü için Buhara'yı alamadan Merv'e geri döner.. Haccac bunu başarısızlık olarak kabul eder ve, Buhara'yı mutlaka alması için Kuteybe'ye emir verir..Kuteybe büyük bir hazırlık yaparak bir sene sonra tekrar Buhara'yı kuşatır.. Türkler direnir ve Kuteybe başarılı olamaz, ordusu dağılmaya başlar.. Bunun üzerine Kuteybe her bir Türk başı için askerlerine 100 dirhem vaad eder.. Para hırsı ile gayrete gelen Araplar, şehri istila ederler..Bütün direnen Türkler kılıçtan geçirilerek tam bir katliam yapılır, Araplar Türk kadınlarına tecavüz ederler, beğendikleri kadınları ya cariye olarak kullanmak yada köle pazarında satmak üzere alıkoyarlar.. Erkeklerden de binlerce kişiyi köle olarak satmak üzere beraberlerinde götürürler.. Araplardan oluşan yeni bir idari kurumlaşma yapılır.. Diğer beyliklerden tepkiler gelmeye başlayınca da, Buhara Melikesi Hatun'un oğlu Tuğ Sad kukla hükümdar yapılır.. Tuğ Sad tarihe hain bir işbirlikçi olarak geçer.. Daha sonrada Müslüman olarak oğluna da, efendisi Kuteybe'nin ismini vererek bağlılığını kanıtlar.. Etkili bir kolonizasyon yapmak isteyen Kuteybe bunun için öncelikle yerli halkı İslamlaştırmaya başlar.. Buhara halkı önceleri Müslüman olmuş gibi görünseler de bu dini kabul etmek istemezler..Kuteybe Türklerin aslında Müslüman olmadıklarını, evlerinde İslami kuralları tatbik etmediklerini anlar ve yeni bir yöntem geliştirir..Bu yönteme göre Türkler evlerini Araplarla paylaşmak zorunda bırakılırlar ve bu şekilde bire bir kontrol altına alınırlar.. İslami kurallara uymayanlar ise ağır cezalara uğratılırlar..

(Bugün, bazı İslami yazarlar bu getirilen tedbirlerin İslam'ın Türkler tarafından kabul edilmesinde çok yarar

sağladığını açıkca ifade ederler..Bu yaklaşım da üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur..) Kuteybe'nin bu zorlamaları karşısında, halkdan bazı direnişçiler çıkar.. Gizlice silahlanırlar..Bu durum karşısında Araplar camiye dahi silahsız gidemez olurlar..Kuteybe baskıları arttırır, kendi aralarında örgütlenen Türkleri yakalattırıp öldürtür.. Bu arada yeni vergi yasaları getirir.. Yerli halk, halifeye senede 200000 dirhem, Horasan valisi Haccac'a da 10000 dirhem vergi ödemeye mecbur bırakılır.. Bunun dışında Arap askerlerinin atlarına yem temin etmeye, oraya getirilip yerleştirilen Arap ailelerine odun temin etmeye ve onlara tahsis edilen arazilerde çalışmaya mecbur bırakılırlar.. Kadınlar, kızlar Araplara cariye yapılırlar.. Buhara Türkleri bu yıllarda dünyadaki çok az milletin yaşadığı vahşeti ve ızdırabı yaşar.. Kuteybe'nin getirip Türk evlerine yerleştirdiği Arap'lar, Türklerin o zamana kadar yaptıkları bütün birikimlerinin üzerine konarlar, Türklerin tarlalarını alır ve Türkleri o tarlalarda çalıştırır.. İşte Tek din İslam oluncaya kadar savaşın diyen ayet, Arapları Türklerin sırtından geçimlerini sağlayacak ortamı yaratmıştır..Allah dini dedikleri İslam, Ahzab Suresi / 50 de olduğu gibi, savaşta gasp edilen Türk kızlarını da ganimet olarak görür, ve Araplara cariye olmalarını helal kılar..Cuma namazı zorunlu hale getirilir.. Genede Türkerden rağbet görmez. Bunun üzerine Kuteybe, namaza gelenlere 2 dirhem vaad ederek önce fakirler üzerinde İslamın etkili olmasını temine çalışır.. Bu uygulama nispeten başarılı olur.. Fakir halktan para için camiye gidenler olur..

1. Büyük Katliam - TALKAN KATLIAMI

Buhara'da olanlar diğer Türk Beyliklerinde de etkilerini gösterir.. Aynı şeylerin kendi başlarına geleceğinden korkmaktadırlar.. Sogd meliki Neyzek Tarhan şehrinin yıkıma uğramaması için Kuteybe ile anlaşmak zorunda kalır.. Bu anlaşmaya göre Tarhan haraç verecek ve tarafsız kalacaktır.. Ancak bu tarafsız kalmalar ve Türklerin birleşmemeleri Arapların işlerini kolaylaştırmış ve Türk beyliklerini istedikleri gibi istila edip talan etmişlerdir.. İlk olarak saldırıya uğrayan Kibac Hatun'a diğer beyliklerden yardım gelmeyince, o yardımı esirgeyenler aynı akibete uğramışlardır.. Bu olaylarda Türklerin belli bir şekilde organize olamamaları da onların Araplar tarafından istila edilmelerini kolaylaştırmıştır.. Neyzek Tarhan daha sonra Kuteybe ile yaptığı anlaşmada hatalı olduğunu ve bu anlaşmanın kendisine hiçbir güvence getirmeyeceği gibi diğer Türk Beylerine de ihanet etmiş olacağını anlar.. Tohoristan'a dönerek bütün Türk Beyliklerine birer mektup yazar ve onları ortak bir direnişe girmeleri için uyarmaya çalışır.. İlk olumlu yanıt Talkan meliki Sehrek'den gelir..Tarhan'ın planlarını öğrenen Kuteybe, buna karşılık Belh şehrinde hazırlık yaparak, baharda büyük bir ordu ile Talkan şehrine doğru yürür.. O ana kadar bir direniş hazırlığı yapamayan Talkan şehri meliki Sehrek, Kuteybe'nin gelişinden önce şehri terkeder.. Şehre hiç savaşmadan giren Kuteybe'nin adamları şehirde eli kılıç tutabilen ne kadar erkek varsa hepsini kılıçtan geçirirler.. Bu katliam o zamana kadar yapılanların en büyüğüdür.. Kuteybe bu katliamı diğer beyliklere ibret olması için yapar.. Kuteybe'nin askerleri öldürebildikleri kadar öldürürler, geri kalanları da, Talkan yolu üzerindeki ağaçlara asarlar.. Bu yolun 4 fersah (24 Km.) mesafelik bölümü Türklerin ağaçlara asılan cesetleri ile doludur.. Talkan katliamı tarihe, Arapların o güne kadar yaptıkları katliamların en büyüğü olarak geçmiştir.. Halk, Müslüman Araplarla savaşmadığı halde, Kuteybe ve askerleri sırf diğerlerine örnek olsun diye 40.000 kadar kişiyi kılıçtan geçirmiş, ağaçlara asmıştır.. bütün bunlar hep İslam adına yapılmıştır..

Kuteybe, Talkan katliamından sonra Suman'a girer.. erkeklerin pek çoğunu öldürterek, kadınlarını ve kızlarını cariye olarak alıkoyar.. Daha sonra Kes ve Nesef'de aynı şeyleri yapar.. Erkekler öldürülür, Türk kadın ve kızları utanç verici bir şekilde Araplara cariye olurlar.. Daha sonra Faryab'a yönelir ve Faryab'ın teslim olmasını ister.. Faryab halkı başlarına gelecekleri bildiklerinden teslim olmaya yanaşmazlar.. Erkekleri dövüşerek ölürler.. Bütün şehir yakılır.. Araplar bu şehre yakılmış şehir anlamında Muhtereka derler.. Kuteybe, Faryab'dan sonra, Tarhan'ın çekildiği kale Bazgis'i kuşatır.. 2 ay süreyle devamlı olarak buraya saldırır fakat bir sonuç elde edemez.. Bu arada kış yaklaşır..Kuteybe'nin kışın savaştıkları gücü yoktur ancak, kale içindeki Türklerin de yiyecekleri bitmiştir.. Her iki tarafta savaşın kendileri için kaybedildiğini düşünür.. Kuteybe son olarak bir hileye baş vurur.. Tarhan'ın yanına Muhammed bin Selim adındaki adamını gönderir.. Muhammed ibni Selim Tarhan'ın teslim olması durumunda kendisine hiç bir şekilde zarar gelmeyeceği güvencesini verir.. Kalenin açlık içinde olmasından dolayı Tarhan'ın Kuteybe'nin teklifini kabul etmesinden başka yapılacak bir şeyi yoktur.. Komutanları ile görüşüp teklifi kabul ederler.. Silahlarını teslim ederek kaleden çıkarlar.. Tarhan kaleden çıkar çıkmaz yakalanır, etrafı hendek açılmış bir çadırda zincire vurulur..Kuteybe bu arada Tarhan'ı hemen öldürmez.. Haccac'a haber göndererek ne yapacağını sorar.. Haccac Tarhan için, “ O bir Müslüman düşmanıdır hiç aman vermeden öldür” der.. Kuteybe önce Tarhan'ın iki oğlunu, Tarhan'ın ve toplanan halkın gözü önünde öldürtür.. Arkasından 700 kadar Türk savaşçısının başlarını gene Tarhan'ın ve halkın gözü önünde

kestirir.. Tarhan'ı da bizzat kendisi öldürür.. Bütün kesilen başlar Haccac'a gönderilir.

Tarhan'ın öldürülmesinden sonra, Kuteybe, Aral Gölü'nün altında bulunan Harzem bölgesine yürür.. Harzem'de Caygan ile Havarizat arasında taht kavgası vardır.. Kuteybe Caygan'la işbirliği yapar.. Önce Havarizat ile etrafındakileri öldürtür.. Arkasından Camhud melikini yenerek 4000 civarında esir alırlar.. Ancak, daha sonra bunlar Kuteybe'nin emri üzerine öldürülürler..

Bu olay, Ziya Kitapçı'nın, İslam Tarihi ve Türkler adlı kitabında aynen şöyle anlatılır ;
Bu harblerden birinde, et-Taberi'nin bütün tafsilatı ile anlattığına göre, bir defasında Abdurrahman b. Müslim, Kuteybe'ye, 4000 esirle gelmişti. Kuteybe, Abdurrahman'ın böyle kalabalık Türk esirleri ile geldiğini görünce hemen tahtının çıkarılmasını ve bir meydana kurulmasını istedi. Tahtının üzerine mağruru bir eda ile oturan Kuteybe, bu Türk esirlerinden bin tanesini sağına, bin tanesini soluna, bin tanesini arkasına ve bin tanesinide önüne dizilmelerini söylemiş ve sonrada Arap askerlerine dönerek yalın kılıç bu Türklerin kafalarının koparılmasını emretmiştir. Cebbar, zorba, insafsız Arap komutanının etrafının bir anda bu Türklerin kafa kol ve gövdeleri ile bir kan gölü haline geldiğinden hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır. Bu harblerde öldürülen Türklerin haddi hesabı yoktu. Nitekim bu vahşetten adeta gururlanan bir Arap şairi Kaah el-Aşkari şöyle haykırmıştır,

”Kazah ve Facfac önlerinde korkudan birbirlerine sarılmış zavallı Türkleri öldürdüğünüz geceleri hele bir hatırlayınız.

Herkesi kılıçtan geçirdiniz. Sadece ata dahi binmeyecek yaşta küçük çocuklar kaldı. Binenlerde o hırçın atların sırtında sanki bir yük gibiydiler.”

Harzem'de ayaklanan halk, Kuteybe ile işbirliği yaptığı için Caygan'ı öldürür..Bunun üzerine, Kuteybe bütün Harzem'i yakıp yıkar, halkı kılıçtan geçirir.. Harzemli ünlü Türk bilgini, Biruni Harzem'deki uygarlığın yok edilmesini şu şekilde anlatır.. “Kuteybe, her çareye baş vurarak Harzemlilerin yazılı dilini bilenleri, geleneklerini koruyanlarını, bütün bilginleri öldürttü, böylece herşey karanlıklara gömüldü.. İslam Harzemlilerin içinde girerken, onların tarihi hakkında bilinenleri artık öğrenme olanağı bırakmadı..Harzem'i yıktıktan sonra Kuteybe, Semerkant üzerine yürür..Semerkant meliki Gurek üzerine gelen Müslümanlara karşı diğer Türk Beyliklerinden yardım ister.. Taşkent ve Fergane'den yardım gönderir, fakat gelen birlikler yolda Kuteybe'nin askerleri tarafından pusuya düşürülerek yok edilirler..Semerkant, kuşatılır.. Araplar mancınık ateşi ile saldırırlar.. Daha fazla dayanamayacağını anlayan Gurek, Kuteybe ile anlaşmak zorunda kalır..Bu anlaşmaya göre,

- 1.Semerkant Araplara her sene 2.200.000 altın ödeyecektir..
- 2.Bir defaya mahsus olmak üzere 30.000 Türk gencini esir olarak verecektir..
- 3.Şehirde Cami yapılacaktır..
- 4.Şehirde eli silah tutan kimse dolaşmayacaktır..
- 5.Tapınak ve putlardaki tüm mücevherler Kuteybe'ye teslim edilecektir..

Daha sonra Kuteybe, altından yapılan putları erittirerek alır ve Merv'e geri döner.. Dönerken kardeşi Abdurrahman bin Muslim'i Semerkant'ın başına vali olarak bırakır..

Kuteybe'nin Merv'e dönüşünden sonra, Türkler kendi aralarında işgalci Müslümanlara karşı bir direniş birliği kurarlar.. Zaman zaman Ceyhun ırmağını geçerek Araplara pusu kurar ve ciddi zararlar verirler.. Haccac Kuteybe'ye Taşkent ve Fergana'yi işgal etmesi talimatını verir.. Kuteybe Taşkent'e gider fakat başarılı olamaz.. Bu arada Haccac ölür. Halife Velid, Kuteybe'ye Türklere karşı savaşları devam ettirmesini söyler.. Kuteybe bu sefer Kasgar'a doğru yola çıkar.. Tam Kasgar'ı kuşatacakken Halife Velid ölür, yerine Süleyman ibni Abdülmelik halife olur.. Bu yeni Halife ile arası hiç iyi olmayan Kuteybe Kasgar seferini yarıda bırakarak ona karşı ayaklanır, ancak kendi komutanları tarafından 11 yakını ile birlikte 716 senesinde kafası kesilerek öldürülür.. Çünkü Kuteybe'nin komutanları Halifeye karşı gelmek istememişlerdir..

2. Büyük Katliam - CURCAN KATLİAMI

Kuteybe ve Haccac'ın ölümü, Arapların Türkleri Müslümanlaştırmak ve Türk şehirlerini talan etmek

politikalarında bir değişiklik yapmamıştır.. Öncelikle, Araplardaki Türklere karşı olan korku ortadan kalktığı için, Araplar, Kuteybe'den sonra da aynı şekilde Türk yurtlarına saldırılarını sürdürmeye devam etmişlerdir.. Kuteybe'nin öldüğü aynı yıl olan 716 da, Yezid ibni Muhelleb Horasan'a vali atanır.. İlk iş olarak Dağıstan'ı işgal eder.. Dağıstan meliki Saltekin, Yezit'e karşı uzun süre dayanır.. Sonunda Dağıstan düşer.. Şehir yağmalanır ve 14000 kişi öldürülür..Dağıstan'dan sonra Curcan'a yönelir.. Curcan 300.000 dirhem karşısında savaştan teslim olur.. Yezid, Curcan'a bir bölük asker yerleştirerek, Taberistan' a doğru yola koyulur.. Taberistan Meliki, İsfahbed, Deylem melikinden 10000 kişilik bir yardım alarak savaşa başlar.. İsfahbed savaşırken, Curcan halkı da ayaklanarak Esed ibni Abdullah komutasındaki askerleri imha ederler.. Yezid öfkeye kapılır, Curcan'lı Türkleri yendiğinde kanlarından değirmen döndürüp ekmek yiyeceğine dair Allah'a yemin eder.. Askerlerini toplayarak Curcan üzerine yürür.. Curcan beyi, şehirden çıkararak Curcan kalesine çekilir. 7 ay süren savaştan sonra, kale düşer.. Curcan beyi öldürülür.. Kaledaki askerler esir alınır.. Araplar, daha sonra Curcan şehrine girerler.. Burada da aynı şekilde Kuteybe'nin yaptığı katliama benzer bir katliam yapılır.. Türkleri öldürerek, 4 fersah boyunca sağlı sollu ağaçlara astırır.. Allah'a verdiği sözü yerine getirmek için, esir aldığı binlerce Türk'ü, Enderiz vadisindeki nehrin kenarına sürükler, orada askerlerine korumasız Türkleri öldürtür.. Öldürülen Türklerin kanlarını nehre akıtır.. Nehrin suyuyla akan kanlardan, ilerideki değirmenden un ve ekmek yaptırarak yer ve Allah'a verdiği sözü yerine getirir.. Katliamdan geriye kalan kız ve kadınlardan beş de biri cariyeye olarak halifeye ayrıldıktan sonra, geriye kalanlar askerler arasında ganimet olarak paylaştırılır..

Kaynaklar Curcan katliamında Talkan katliamında olduğu gibi yaklaşık 40.000 Türk'ün öldürüldüğünü söylerler..

717 yılından sonraki zaman, Arapların kendi aralarındaki çatışmalarla geçer.. Buraya kadar dikkat ederseniz, ilk Arap saldırıları başladığında Kibac hatun diğer Türk Beyliklerinden yardım istediği halde istediği yardım kendisine verilmemişti.. Sonra o yardımı göndermeyenler, yardıma muhtaç duruma düştüler.. Bu olaylardan Türklerin daha o zaman da aralarında tam bir birlik ve beraberlik sağlayamamış olduklarını görüyoruz.. 717 yılında Ömer ibni Abdulaziz halife olur..İki yıl sonra hastalanır yerine, 719'da, Yezid ibni Abdülmelik geçer.. Yezid ibni Abdülmelik ile Yezid ibn Mehleb'in arası iyi değildir.. Yezid ibn Mehleb hapse atılır ancak, Yezid ibni Mehleb hapisten kaçarak, Basra'da örgütlenir ve Yezid ibni Abdülmelik'e karşı ayaklanır.. 721'de Abbas ve Mesleme adında iki komutan önderliğinde kurulan hilafet ordusu Yezid ibni Mehleb ile savaşır.. Bu savaşta Abbas ve Yezid ibni Mehleb olur.. Yezid'in kafası kesilerek halife Yezid ibn Abdülmelik'e yollanır.. Mesleme, Mehleb'in yakını olan yaklaşık 300 kişinin daha kafasını kestirerek öldürtür. Yezid ibni Mehleb'in oğlu olan, Muaviye ibni Yezid'de elinde bulundurduğu 32 kadar Mesleme taraftarının kafasını kestirtir.. Aralarındaki savaş, Mehleb taraftarlarının tamamen yok edilmesi ile biter... Mesleme, Mehleb'den ele geçirdiği aralarında Türklerin de bulunduğu cariyeleri Cerrah ibni Hakem'e satar..Bu arada, Yezid ibni Mehleb'in yerine getirilen yeni Horasan Valisi, Cerrah ibni Abdullah, Türkmenistan'ın iç kısımlarına bazı saldırılar yaparsada başarılı olamaz..

Kuteybe'nin ölümüyle birlikte Türk topraklarına yapılan akınlar eskisi kadar başarılı olamamışlardır.. Bu dönemde İslam yayılmacılığı bir duraksama içine girer.. Halife II. Ömer ibn Abdülaziz, işgal altında bulunan yörelerdeki Arap egemenliğinin her geçen gün biraz daha zorlaşır bir hale gelmesinden dolayı bu bölgelerde yaşanan gerginliğin azaltılarak İslam'ın kuvvetlendirilmesine çalışır.. Kendisine bağlı yöneticilere, “ Bundan böyle Türk Beyliklerine saldırmayın, hakimiyetiniz altında bulunan bölgelerde gücünüzü arttırarak İslamı yaymaya çalışın” demiştir.. Ayrıca, II. Ömer, Müslüman olan halklardan cizye alınmamasını isterse de, Arapların gelirlerinde önemli ölçüde düşme olmasından dolayı bu karardan daha sonra, Türklerin Müslümanlıklarında samimi olmadıkları bahane edilerek vazgeçilmiştir.. Bu arada Horasan'da Cerrah ibni Abdullah, yerine Abdurrahman ibni Nuaym atanmıştır..

Hakan Sulu''nun Göktürk Boylarının Başına Geçmesi

Türkler, Arapların istilasına karşı direnişlerini Çin'den yardım isteyerek sürdürürler.. Daha önce Araplarla işbirliği içinde olan Tugsad da, 718 yılında Çin imparatorundan yardım ister.. Çin, Türklere yardım göndermez.. Turgis Kaani Sulu, Bati Göktürk Boylarının başına geçerek, 720 yılında Sogd'daki Türklerin Araplara karşı isyanını desteklemek için bir birlik gönderir.. Sulu'nun, Kur-Sul adındaki komutanı, Seyhun nehrini geçerek, Sogd'a gelir ve oradaki diğer Türklerle birleşerek, Semerkant'a doğru yürür.. Arap Valisi, Said ibni Haris, Türkleri durduramaz ve Semerkant'a çekilir.. Ancak Türkler Semerkant'ı kuşatamazlar.. Bu arada Said ibni Haris yerine 721 yılında Horasan'a Said ibni Harasi atanır.. 722'de Hisam Halife olur, Said ibni Harasi'yi

görevden alarak yerine Müslim ibni Said'i atar.. Müslim ilk olarak Afşin'i haraca bağlar.. Seyhun'u geçerek bütün ekinleri ve ağaçları yakarak ilerler.. Bunun üzerine Turgis Hakanı Sulu, Müslim'in üzerine yürür.. Sulu'nun üzerine geldiğini öğrenen Müslim geri çekilmeye başlar.. Seyhun nehri yakınlarında, bir başka Türk birliği tarafından durdurulur.. Bir yandan yukardan Sulu'nun birlikleri ilerlediği için acele eden Müslim, zayıat vermesine rağmen, Seyhun nehrini geçerek Semerkant'a çekilir.. Bu yenilgi üzerine, Müslim görevden alınır, yerine Esed ibni Abdullah atanır..Esed ilk olarak Hoten şehrini ele geçirerek yağmalar.. Ancak, Turgis Hakanının Müslim'i kovalamasından cesaret alan halk Araplara karşı ayaklanır.. 726 yılında Turgis Hakanı Sulu kararlı bir şekilde Esed'in üzerine yürür.. Huttal'da çarpışırlar.. Esed, Sulu karşısında ağır bir mağlubiyet alır.. Bunun üzerine 727'de Esed'de görevden alınarak yerine Esres ibni Abdullah atanır..

Esres halk üzerinde baskı uygulayarak denetim kurabileceğini düşünürsede başarılı olamaz.. Bir kısım halk Müslüman olduklarını söyleyerek vergi vermek istemezler ve Turgis'lerden yardım isterler. Turgis Hakanı Sulu 728 yılında Buhara'yı zapteder.. Bu arada Esres'in yerine Cüneyt ibn Abdurrahman geçer..Araplar Semerkant'a çekilir..Hakan Sulu ve Kur-Sul idaresindeki Turgis kuvvetleri 729 yılında 58 gün süreyle Arapları Kemerce kalesinde kuşatma altında tutarlar.. Açlıktan ölme noktasına gelen Araplar Kemerce'den çıkarak teslim olurlar, yapılan anlaşma gereğince teslim olanlar Debusia'ya gönderilirler.. Daha sonra Hakan Sulu, Semerkant'ı kuşatır.. Semerkant'ın işgal komutanı Savra ibni Hurr, Cüneyd ibni Abdurrahman'dan yardım ister.. Cüneyd yardıma gelmeden Savra ve Hakan Sulu Semerkant yakınlarında savaşırlar.. Araplar savaşı kaybeder, Semerkant'ın Arap Karargah komutanı Savra bu savaşta ölür.. Halife Hisam, Kufe ve Basra'dan 20000 kişilik ek bir kuvveti Cüneyd ibni Abdurrahman'a gönderir.. Hakan Sulu 732'de Buhara'yı terk ederek çekilir.. 734'de Cüneyd ibni Abdurrahman ölür, yerine Asım ibni Abdullah geçer, bir yıl sonra onun da yerine Halid ibni Abdullah geçer..

Hakan Sulu'nun Ölümü ve Cuzcan Beyinin ihaneti

Hakan Sulu, 737 yılında Halid'in üzerine yürür.. Araplar zayıat vererek Ceyhun'un güneyine çekilir.. Türkler Ceyhun nehrini geçerek Arapları Belh'e kadar çekilmeye zorlar, ancak Cuzcan önderi, Arap'larla birleşerek Hakan Sulu'nun ülkesine çekilmesine sebep olur.. Görüldüğü kadarı ile eğer Cuzcan önderi Araplarla işbirliği yapmamış olsaydı Hakan Sulu'nun ordusu muhtemelen Arapları Türk topraklarından temizleyecekti.. Hakan Sulu ülkesine döndükten sonra bir zamanlar Araplara karşı beraber savaştığı Kur-Sul tarafından şahsi nedenlerden dolayı öldürülür..

Bu gelişmenin birazda Çin tarafından tezgahlandığı, ve tarihte Çin'in Türk Beyliklerini birbirine düşürme siyaseti olarak görülür.. Hakan Sulu'nun ölmesi Araplar arasında sevinçle karşılanır.. Öyle ki Horasan Valisi Araplara Hakan'ın öldürülmesinden dolayı şükür orucu tutulmasını ister.. Haberi Halife Hisam'a ulaştırırsa da, Halife bu haberin doğruluğunu anlamak için güvendiği adamlarını yollayarak haberin doğruluğunu öğrenmelerini ister.. Hakan Sulu'nun öldürülmesinden sonra Türkler bir daha toparlanamazlar.. Arapların Türk yurtlarından temizlenmeleri ile ilgili umutları bir anda söner.. Öncelikle Dikhanlar denen yerel egemenlikler Araplara büyük tavizler verirler.. Müslümanlığı kabul eden kişilere büyük ekonomik çıkarlar sağlanır.. Cizye olarak alınan vergilerin miktarları düşürülerek önceki zorlamalara göre çok daha yumuşak bir sömürü politikası uygulanır.. Buraya kadar ki tarihte Türklerin zorla Müslümanlaştırılmalarına hizmet etmiş olan en önemli 2 isim, Arap Komutanı Kuteybe ve Hakan Sulu'nun tam önemli bir darbe indirmek üzereyken kendini Araplara satarak onlarla işbirliği içine giren hain Cuzcan Beyi'dir.. Kur-Sul'da, Turgis Hakanı Sulu'yu şahsi çıkarları uğruna öldürerek ister istemez Arapların korkulu rüyasını ortadan kaldırmış, Müslümanlığın Türk topraklarında daha rahat bir şekilde yayılmasına neden olmuştur..

Kur-Sul'un Ölümü ve Türk Ordularının Dağılması

Emevilerin son valisi, Nasır ibni Seyyar'ın valiliğe gelmesi ile birlikte Güney Türkistan'da Arap güçlerinde bir toparlanma başlar. Nasır, Arap hakimiyetinin yumuşak bir politika ile daha kolay bir şekilde yayılabileceği bilinci ile güçlü bir ordu kurarak Türk topraklarına yayılır. 739 yılında Araplar Semerkant'a tamamen yerleşirler.. Ancak, Seyhun nehrini geçmeye çalışırlarsada, Kur-Sul komutasındaki Türk ordusu tarafından durdurulurlar.. Sayı olarak Kur-Sul'un ordusundan daha kalabalık olmalarına rağmen, nehrin öte tarafına geçmeye cesaret edemezler.. Ancak bu arada Araplar için hiç beklemedikleri bir gelişme olur.. Araplara karşı saldırı düzenlemeyi planlayan ve bu nedenle nehrin etrafında keşif yapan Kur-Sul, Arap askerlerine yakalanır.. Nasır, Kur-Sul'u hemen öldürerek cesedini Türklerin görebileceği şekilde Seyhun nehrinin kenarına astırır.. Bu

manzara çok geçmeden Türkler üzerinde beklenen etkiyi yapar ve Türk ordusu zaten sayıca üstün olan Araplar karşısında dağılır.. Taşkent ve Fergana da teslim olur.. Nasır,bundan sonra Arap hakimiyetini daha yumuşak politikalar uygulayarak sürdürür.. Yurtlarını terk ederek giden Türklerin geri dönmeleri halinde vergi borçları affedilir.. Halk içinden Müslüman olanlara bazı ekonomik ve sosyal çıkarlar sağlanarak, onların kendiliğinden Müslümanlığı seçmeleri teşvik edilir.. İslam'ın taraftar bulabilmesi için, gerek korkutarak, gerek teşvik ederek gereken her türlü tedbiri alınır.. Bu alınan tedbirler yavaş da olsa sonuç verir.. Türk topraklarındaki son Emevi Arap valisi Nasır ibni Seyyar Türklere İslam'ı kabul ettirtmeyi başarmıştır..

Bizi ilgilendiren tarih buraya kadardır. Bundan bir süre sonra Arap topraklarında, Emevi Hanedanının egemenliği son bulur ve Abbasilerin devri kendini gösterir.

749'da Abbasiler Emevi Hanedanını zorlamaya başlar. Arap topraklarında başlayan iç savaş, Emevilerin dışarı yayılmaları için gerekli olan kuvvetin bölünmesine yol açar.. Abbasilerle birlikte, Müslümanlaştırılan halklar üzerinde daha uyumlu, onların örf ve ananelerine uyan bir İslam uygulanır.. Emevilerden sonra İslamiyetin evrensel bir din olduğu şeklinde uygulamalar yapılarak İslam'ın daha geniş kitlelere yayılmasına özen gösterilir.. Bu şekilde önceleri Arap dini olarak kurulan din, giderek daha bir evrensel görünüm kazanır.

Bu arada Araplar arası çatışmalar da giderek şiddetlenir. Araplar arası kavgada azat edilmiş köleler de belli bir önem kazanırlar..

Bu çatışmaların içinde olan Arap şefleri köleleri kendi taraflarına çekmek isterler.. Ancak, bütün Müslümanları eşit gören İslam karşısında kölelerin durumu belirsizdir.. Köleler eşitliği öngören İslam adına, Arap üstünlüğüne karşı çıkar.. Ali tarafı ve Peygamberin amcası Abbas'ın soyu, Emeviler tarafından kendilerinden hile ve zorbalıkla alınan iktidarlarının asıl sahipleri olarak görünmeleri, beraberinde bir takım siyasi sorunları da başlatır.. Bu arada, sınıfsal farklılıklar ve beraberinde yaşanan olumsuzlukların nedeni olarak, ezilen sınıf tarafından İslamın kendisi değil, Emevi hanedanın iktidarı sorumlu tutulur..

Müslüman Araplar Türklere Neden Saldırmıştır

Genelde, bu tarihi bilen İslami çevreler, Müslüman Arapların Türklere saldırmasını, onları İslam dinine davet etmek, gerekirse bu uğurda zor kullanarak, onları İslam'a boyun eğdirmeye zorlamak şeklinde yorumlarlar.. Ancak tek neden bu değildir..

Bu konu da ayrıca Zekeriya Kitapçı'nın Yeni İslam Tarihi ve Türkler adlı Kitabında anlatılmıştır.. Aşağıdaki pasaj, aynı kitaptan alınma bir bölümdür.

Değişen Arap Toplumunun Yeni Hayat Anlayışı

a-) Harbeden Askerlerin Servete Kavuşma İsteği

Arapları, Orta Asya'yı fethetmeye zorlayan bir diğer faktörde harbeden askerlerin kısa zamanda büyük servet ve zenginliklere sahip olmaları idi. Değil daha sonraki devirler, ilk devirlerdeki fetih hareketlerinde bile sosyo-ekonomik nedenlerin çok önemli bir faktör olduğu ortaya çıkmaktadır. Genellikle Bedevi, çölde yaşayan, fakr-u zaruret içinde çok insafsız bir hayat mücadelesi içinde yoğrulan Araplar, daha İslam'ın ilk devirlerinde harbeden askerlerin verilen yüksek maaş ve ganimetler dolayısıyla kısa zamanda büyük bir servet ve zenginliğe kavuştuklarını görmüşlerdir. Mücahit gazilerin bundan sonraki yaşantıları ve hayat seviyeleri bir anda değişmiş ve harbe iştirak etmeyenlere nazaran çok daha iyi ve müreffeh bir hayat sürmeye başlamışlardır. Bu kabil Arap bedevilerinin o zamanki durumu, bugün Anadolu'nun iç kısımlarından kalkarak aynı sosyo-ekonomik nedenlerle çalışmak için Almanya'ya giden Türk köylüsünü ve onun sosyal hayatında da meydana gelen baş döndürücü değişiklikleri hatırlatmaktadır. Bunun içindir ki Arap kabileleri çeşitli cephelerde savaşmak için hata Hz. Ömer devrinde Medine'ye çok büyük kabileler halinde akın akın gelmeye başlamışlardır. Daha sonraları bunları Bedevi aileler takip etmiş ve dolayısıyla Arap yarımadasının dışına daha o devirlerden itibaren çok büyük bir Müslüman Arap göçü L. Caetani'nin ifadesiyle tarihte ilk defa Sami ırkının göçü başlamış oluyordu.

Tarihte belki ilk defa vaki olan bu Sami Arap göçü, Emeviler devrinde de bütün canlılığı ile devam etmiş, sadece İran'a değil, Türkistan'ın Buhara, Baykent, Semerkant gibi daha birçok büyük şehirlerine önemli ölçüde Arap aileleri yerleştirilmiştir. Özellikle Buhara'ya yerleştirilen bu kabil muhacir Arap aileleri o kadar çoktu ki, Kuteybe b. Müslim be yerleşik Arap nüfusu ve kesafetine dayanarak bu büyük Türk şehrinin nereden ise kolonize etmeye kalkışmış ve bunda önemli ölçüde de muvaffak da olmuştur. Genellikle 25-50 bin arasında değişen ve

aile efradıyla birlikte yapılan bu göçler, bir taraftan İran ve Türkistan"ın büyük şehirlerinin Arap nüfusuyla iskan edilmesine, diğer taraftan da siyasi Arap hakimiyetinin bölgede daha kolay bir şekilde yerleşmesine ve hatta İslam dininin gelişme ve yayılmasına da yardım etmiştir.

b-) Yaygın Geçim Sıkıntısı

Müslüman Arapları komşu ülkeleri ve bu arada Türkistan'ı fethetmeye zorlayan önemli sebeplerden bir diğeri de çok yaygın hale gelen geçim sıkıntısıdır..Nitekim, el-Mesudi'nin en güzel kitap olarak tavsif ettiği ve fetih hareketlerini çok daha objektif kriterler içinde ele alan ilk tarihçilerimizden Belazuri'nin Fütuhu'l Büldan adındaki kıymetli eserinde, Arapların geçim sıkıntısı yokluk ve mahrumiyetler içinde sürdürdükleri hayat mücadelesi nedeniyle komşu ülkeleri fethetmeye zorlandıkları ve bu ülkelerde çok büyük sayıda yerleştikleri hakkında sarıh ifadeler vardır.

Taberi Anlatımları

Aşağıdaki pasajlar doğrudan Taberinin anlatımından alınmıştır.

Tarih-i Taberi / Cilt 3/(Syf-343)

Her kim Türk'lerden baş getirirse yüz dirhem vereceğim. İmdi müslümanlar bir bir Türk'lerin başını kesip getirip 100 dirhemi aldılar.Ve Türk'leri dağıtıp hesapsız kırdılar ve mübaleğa ile mal ve ganimet alıp yine dönüp Merv'e geldiler.

Yaz gelince Kuteybe Horasan şehirlerine nameler gönderip asker topladı. Sonra göçüp Talkan'a vardı. Şehrek ki Talkan meliki idi. Neyzekle müttefik idi. Kuteybe'nin geldiğini işitince kaçtı. Kuteybe Talkan'a girdiği vakit hükmetti ki ahalisini kılıçtan geçireler. Ne kadar kırabilirlerse kıralar. Bunun üzerine Kuteybe'nin askeri orada hesapsız adam öldürdü.

Rivayet ederler ki 4 fersenk yol iki taraftan muttasıl ceviz ağacı dallarına adamlar asılmış idi. Oradan göçtü. Mervalarüd'e kondu. Oradaki melik kaçtı. Kuteybe onun da iki oğlunu tuttukta kalan şehrin beyleri itaat edip istikbale geldiler.(Syf-344)

Kuteybe dedi: - Vallahi eğer benim ömrümden üç söz söyleyecek kadar zaman kalmış olsa bunu derim ki (Uktülühü uktülühü uktülühü). (Hepsini öldürün, hepsini öldürün, hepsini öldürün) Bunun üzerine Neyzek'i ve iki kardeşi oğulları ki biri Sol ve biri Osman'dır. Ve yine o kendisi ile mahsur olanların hepsini öldürdüler.hepsi 700 adam idi. Buyurdu başlarını kesip Haccac'a gönderdiler.(Syf-347) Kuteybe deve palanı demek olur.(Syf-351)

Ganimet malının beşte birini Haccac'a gönderip Semerkant'ın fethini de ilan etti. Haccac da bu haberi işitip sevindi. Kuteybe tekrar Merv'e döndü. Kardeşi Abdullah'ı Semerkant'a emir yaptı. Askerlerinin bir miktarını onun yanında bıraktı ve lüzumu kadar harp aleti verip, Abdullah'a dedi: Kafirlerden hiç kimseyi Semerkant'a girmeye bırakma, ancak eline bir parça balçık ver ve o balçığın üzerine mühür vur.(Syf-353)

Kuteybe'nin Havarizem Şehrine Gitmesi Haberi

Havarizem melikinın adı Çaygan idi. Ondan küçük Havarizad adlı bir kardeşi vardı. Çaygan'ın üzerine galebe etmiş idi ve onun bütün işini tutmuş idi. İşitse ki Çaygan'ın eline güzel bir cariye girmiş, yahut bir nefis bir kumaş almış derhal adam gönderip aldırırdı. Yine işitse ki bir kişinin güzel kızı var yahut güzel bir avreti var derhal mecal vermez,çekip alırdı. Hiç kimse men edemezdi. Ve Çaygan'a ondan şikayet etseler ben ona bir şey diyemem, derdi. Çaygan da onun elinden bunalmış idi. Bu işi bu şekilde uzatınca Çaygan'ın tahammül etmeye takatı kalmadı. El altından Kuteybe'ye adam gönderdi. Havarizem şehirlerinden üç şehrin kilitlerini bile gönderdi.

Ve Kuteybe'ye dedi: Havarizem'e gelip kardeşimi öldürürsen her ne dilersem vereyim,dedi. Lakin bu haberi hiç

kimseye bildirmedi. Bu haber Kuteybe'ye ulaşınca gaza vakti idi. Kuteybe kavmine Segat gazasına varınız diye bildirdi. Çaygan'ın adamını geri gönderdi. Havarizad'e haber verdiler ki Kuteybe Segad'a gazaya gider. O da gayet sevindi. Ve kavmine bildirdi ki bu yıl cenkten eminsiniz, zira Kuteybe segad'a gidermiş. Ve bizde iş'e meşkul olalım dedi. Bilmedi ki Kuteybe kendi üzerine gelir. Bu esnada Kuteybe ansızın bin atlı ile Medinet-ül Fil ki Havarizem'in ulu ve muazzam şehridir. Zira Havarizem ülkesi üç şehirdir. Ondan ulusu yoktur. Kuteybe çıkıp geldi. Havarizem halkı Kuteybe'yi görüp korktular. Kuteybe doğru Çaygan'ın yanına geldi. Ve Havarizad'a haber verdiler ki ne gafil durursun işte Kuteybe erişip alemi fesada verdi. Havarizad anladı ki bu iş Çaygan'ın başı altındadır. Diledi ki Çaygan'ı öldüre. Lakin fırsat ve mecal bulamadı. İmdi hazır bulunan sipahi ile sürüp Medinetül Fil'e geldi. Çaygan o üç şehri Kuteybe'ye verip kendisi de Kuteybe'nin yanına geldi. Ve Havarizad şaşkına döndü. Nihayet Kuteybe'ye adam gönderip aman diledi.

Kuteybe dedi: Amanı kardeşinden dile eğer o aman verirse benden emin ol. Havarizad dedi: -İmdi bildim ki benim ölmem lazım. Zira benim kardeşime boyun eğmem ölmek demektir. Belki ölmek muti olmaktan iyidir, dedi. Bunun üzerine cenge koyuldu. Bir saat cenk edip sonunda tutuldu. Kuteybe'ye getirdiler. Kuteybe dedi: Kendini nasıl görürsün.

Havarizad dedi: -Ey emir, beni melamet etme ki ben kılıca eli onun için vurdum ki seninle benim aramda bir hüküm zahir ola. İmdi fırsat senin oldu, bana ne öğünmek gerek, ne dilersen et. Bunun üzerine Kuteybe buyurdu. Dışarı çıkıp boynunu vurdular. Çaygan dedi: -Ey emir, henüz gönlüm şifa bulmadı.

Kuteybe dedi: -Daha ne dilersin?

Çaygan Dedi: -Dilerim ki onunla bile olan kimselerin hepsini öldüresin.

Kuteybe dedi: -İmdi sen benim yanıma topla, ben öldüreyim. Çaygan da hepsini tutup getirdi. Kuteybe cümlesini öldürüp mallarını aldı. Çaygan şöyle şart etmiş idi ki: Bin baş esir ve nice bin kumaş vere. İmdi Kuteybe Medinetül File girip o malı Çaygan'dan aldı.

Çaygan Kuteybe'den yardım diledi. Zira Camhüd meliki daima gelip Çaygan ile cenk ederdi. Ve Çaygan'ı gayet incitirdi. Kuteybe Abdurrahman'ı ona yardıma gönderdi. Ve Abdurrahman varıp muharebe etti ve o meliki öldürdü. Çaygan o yerleri fethedip dört bin baş esir aldılar. Kuteybe buyurdu. Hepsini öldürdüler. (Syf-349-350)

-Şaş askeri bize gece baskın etmek dilermiş, imdi varın onların yolunda filan yerde pusuda durun. Ve onlar çıktığı vakit üzerlerine sürünüz. Ola ki bir fetih edesiniz, dedi. Muslih b. Müslim'i bunlara kumandan tayin etti. Muslih de gelip o 700 adamı üç bölük etti. Bir bölüğünü yolun sağ yanına, bir bölüğünü sol yanına koydu ve kendisi bir bölükle yolun üzerine durdu. Gece yarısı geçince Şaş askeri çıkıp geldiler. Muslih'i yol üzerinde görünce cenge meşgul oldular. Ve o iki bölük gaziler de iki taraftan hamle edip aç kurdun koyuna girdiği gibi kafirleri tarumar ettiler. Gazilerde Şübe adlı bir bahadır yiğit vardı. Kendisini Şaş güruhuna ve kalabalığına vurdu. Onların ortalarında bir melikzadeleri vardı. Yetişip Şübe onu kulağı tözünden kılıç ile çaldı. Öyle bir çaldığı başı top gibi havaya uçtu. Şaş askeri bu heybeti gördüklerinde hepsi bozguna uğradılar. Müslümanlar ardına düşüp onları hesapsız kırdılar. Onlardan kurtulan pek az oldu. Ve onların ekserisi Melikzadeler idi. Ziyetli ve silahlı kimselerdi. Onların başlarını ve silahlarını ve elbiselerini hepsini aldılar geri dönüp Sürür ile Kuteybe'nin yanına geldiler. Ertesi gün Kuteybe hükmetti ki cenge atılalar.

Gavrek Kuteybe'ye adam gönderip dedi: -Bu ettiğin harbi öyle zannetme ki Arapların kuvveti ile edersin belki acemden benim kardeşlerimdir ki sana yardım edip cenk ederler. Yoksa harbe arapları gönder. Gör ki biz de neler ederiz, dedi. Kuteybe bu sözü işitip gazaba geldi ve münadilere çağırttı. Müslüman mübarizleri toplanıp kafirlerin üzerine yürüyüş ettiler ve buyurdu ki mancınık kurdular ve bir burcu döğe döğe yıktılar. Ve Müslümanlar o yıkılan yerden hücum ettikçe kafirlerden bir bahadır er gelip o gedikte durdu her kim ileri gelse mecal vermez öldürürdü. Müslümanlarda silahşörler çok idi. Kuteybe onları çağırıp dedi ki: Sizden kim ki o şahsı ok ile vurursa ben ona on bin dirhem veririm. O silahşörlerden biri ileri yürüyüp ok ile o şahsı atıp gözünden vurdu ve ensesinden çıktı. Derhal düştü. O kişi Kuteybe'nin yanına gelip on bin dirhemi aldı. (Syf-351-352)

Bu 70 yıl süren Türk-arap savaşlarının en önemli noktaları ve sonuçları ;

- 1- 100.000'in üstünde Türk katledilmiştir.
- 2- 50.000'in üstünde Türk genci köle ve cariye yapılmıştır.

- 3- Şehirler yağmalanmış , ganimet diye halkın herşeyi talan edilmiştir.
 - 4- Tüm zenginlikler , tarihi eserler yokedilmiş , yakılmış , yıkılmıştır.
 - 5- Dünyanın en büyük katliamlarından biri olan "Talkan Katliamında" 40.000 Türkün kesilerek 24 km yol boyunca ağaçlarda sallandırılmıştır.(Tarihte örneği çok azdır.)
 - 6- Aynı şekilde "Curcan Katliamında da esir alınan 40.000 Türk'ün nehir kenarında kafaları kesilmiş , nehrin suyu kıpkızıl olmuş , cesetler yine ağaçlarda sallandırılmıştır.
 - 7- "Teslim olursanız canınız bağışlanacak" sözü hiç bir zaman yerine getirilmemiş , "Şeriat söz tanımaz" denilerek kadın-erkek kılıçtan geçirilmiştir.
 - 8- Araplar tarihte yaşadıkları bu en büyük yağma ve talandan çok büyük servet elde etmişlerdir.
 - 9- Türkler böyle bir vahşet ve mezalimi Çinlilerden dahi görmemişlerdir.
 - 10-Bu tarihi gerçekler "islam etkilenmesin" düşüncesiyle gizlenmekte , bahsedilmemektedir. Türkçü siyasetçiler dahi konuyu geçiştirmektedir. Bundan da Araplar nasiplenmektedir.
-

Atatürk İslam için ne düşünüyordu?

Sherill'e göre Atatürk Tanrı'ya inanıyor ama dine inanmıyor.

Atatürk'ün, biyografisini yazan ABD Büyükelçisi Sherrill'e açıkladığı 'dinle ilgili' düşünceleri ilk kez yayımlandı. Sherrill'in kitabına almayıp rapor olarak ABD Dışişleri'ne gönderdiği söyleşide Atatürk 'Agnostik olmadığını, tek tanrıya inandığını' söylüyor, dindar olmayan Türklerin yüksek sesli duaların cezbine kapıldığını belirtiyor

Atatürk'ün din hakkındaki görüşlerine ışık tutacak yeni bir belge ortaya çıktı. 1932-1933 yıllarında Ankara'da görev yapan ABD Büyükelçisi Charles H. Sherrill'in hazırladığı ve Atatürk'ün kendi ağzından dinle ilgili görüşlerini içeren rapor ilk kez Toplumsal Tarih dergisinde araştırmacı yazar Rifat N. Bali'nin hazırladığı yazıda yayımlandı. Büyükelçi, Ankara'da görev süresi boyunca Atatürk ile yaptığı görüşmelere ve gözlemlere dayanarak 'A Year's Embassy to Mustafa Kemal' adlı bir kitap hazırlamıştı. Eser ilki, 1934 yılında Atatürk yaşarken, üç kez Türkçeye çevrildi. Kitabın en ilginç bölümü Atatürk'ün dine bakışını içeren kısımdı. Bu bölümde yazar, Atatürk'le yaptığı uzun bir mülakata yer vermiş ancak Atatürk'ün sözlerinin bir kısmını kitaba almamış bunu da "Din konusundaki şahsi görüşleri hususunda söylediklerinin tamamını burada vermek hiç doğru olmaz" satırlarıyla dile getirmişti. Ancak Sherill, kitaba sadece bir bölümünü aldığı görüşmeyi özetleyerek bir rapora döktü ve ABD Dışişleri Bakanlığı'na gönderdi. ABD Dışişleri Arşivi'ndeki bu raporu, Bali Türkçeye çevirip Toplumsal Tarih'e yazdı. Aşağıda, raporun tam metni yer alıyor.

ABD BÜYÜKELÇİLİĞİ

Sayı:423

Ankara, 17 Mart 1933

Konu: Türkiye'de din

MÜNHASIRAN MAHREM

Saygıdeğer Hariciye Vekili

Washington

Beyefendi,

Reisicumhur Gazi Mustafa Kemal ile dün öğleden sonraki üç saatlik mülakatımda, hakkında yazmakta olduğum biyografinin sekiz bölümünü birlikte gözden geçirdiğimiz sırada Türkiye'de din meselesi bahis edildi. İncelememde Türkiye Cumhuriyeti'nde İslam dininin gelişimi konusuna oldukça yer verdiğime dikkatini çektim, biyografim için -yayınlanmak veya yayınlamamak kaydıyla- bana söylemek istediği kadarıyla sınırlı olmak üzere bu mevzudaki görüşünü bilmek istediğimi belirttim. Sözlerinin hangi kısmının efkârı umumiye(nin) (bilgisi) için olduğunu, hangi kısmının olmadığını belirterek mevzu hakkında teferruatlı bir şekilde konuştu. Galiba, altı ve yedi yaşındayken annesi onu bir sıbyan mektebine göndermek istiyordu. Burada öğretmen Kuran dersleri de verecekti. Bu, uzun Arapça bölümleri ezberlemek demektir. Diğer yandan babası oğlanın din eğitiminin verilmediği laik bir mektebe gitmesini istiyordu. Her ne kadar sonunda babanın sözü kabul edildiyse de annesi oğlanı Selanik'te geçerli olan geleneksel tören eşliğinde sıbyan okuluna gönderdi. Ertesi gün babası oğlanı okuldan aldı ve laik okula koydu. Buna çok üzülen annesi epey ağladı ve oğlanın teklif etmesi üzerine sıbyan okulundaki din hocası eve gelip ona Kuran eğitimini verdi. Bu sadece bir ay sürmesine rağmen anneyi tatmin etti. Bu, ömrü boyunca alacağı tek din eğitimi idi.

'Beşeriyetin Tanrı ihtiyacı'

Agnostik olduğuna dair genellikle kabul görmüş inancı, kesinlikle reddediyor, ancak dininin sadece Kâinat'ın Mucidi ve Hâkimi tek Tanrı'ya inanmak olduğunu söylüyor. Ayrıca beşeriyetin böyle bir Tanrı'ya inanmaya ihtiyacı olduğuna inanıyor. Buna ilaveten dualarla bu Tanrı'ya seslenmenin beşeriyet için iyi olduğunu belirtti. Burada duruyor. Daha sonra teferruatlı bir şekilde neden o kadar inançlı bir Protestan Hristiyan olduğumu sordu. Ben de ona, bu raporda yeri olmayan, sebeplerimi söyledim. Sadece bir genel mütalaa söyleyebilirim. Suallerinde tamamıyla samimiydi, bu da din konusunda yeterince zihin yordugunu göstermekte. Daha sonra, 10 yıl önce inşa ettiği yeni Cumhuriyet'in Reisicumhuru olarak iktidara geldiği zaman İslam dininin durumu hakkında bilgi vermeye başladı. Şeyh-ül İslam'ı, medreseleri, Mahkeme-i Şer'iyyeleri ve bu mahkemelere riyaset eden kadılar, hocalar ve muhtelif dervişler dahil olmak üzere bütün ruhban sınıfını lağvetmeyi gerekli bulduğunu söyledi. Osmanlı'da geçerli olan bu ruhban yapıdan geriye kalan, müezzin olarak minarelerden halkı ibadete çağırın ve camilerde namaz kıldırın imamlardı. Ona az evvel tasvir ettiği bu yapıyı tamamıyla yok ettikten sonra Türk gençliği için, şayet kaldıysa, ne tür dini tedrisat kaldığını sordum. Kifayetsiz medrese sistemini tüm ülkeye yayılmış ilk ve ortaöğretim sistemiyle ikame ettiğini ve bu sistemin (talebeyi) üniversiteye dek götürdüğünü belirtti. Hz. Muhammed'in hayat hikâyesi ve daha ahlaklı yaşama konusundaki hikmetli düsturlarla dini tedrisat verildiğini, bu dini tedrisata Yeni ve Eski Ahit'te tasvir edilen diğer büyük dinleri ve Budist dini kitapları da dahil ettirdiğini söyledi. Daha sonra o ve ben bu modern Türk dini tedrisatı ile Birleşik Amerika'da ortalama pazar okulunda verilen dini tedrisatı mukayese ettik. Pazar okullarımızda verilen dini tedrisatın cuma sabahları kadınlar tarafından tüm ülkedeki Halk Evleri'nde verilip verilemeyeceğini sorduğumda böyle bir fikrin muvaffak olacağına dair pek şüpheli göründü, ancak yeni bir fikir olduğunu ve kaale alacağını söyledi. Bu amaçla kadın öğretmenlerin vazifelendirilmesi fikri ona cazip geldi, çünkü bu şekilde hocaların erkek partizanları, siyaset veya benzeri muhtemel başka mesele yaratacak ihtimallerden kaçınılmış olacaktı.

Bursa hadisesi

Bu çerçevede yakın tarihte olan Bursa hadisesi üzerinde serbestçe konuştu. Bu hadise Türklerce değil üç yabancı tarafından çıkarılmıştı: Bir Arnavut, bir Bulgar ve bir Rus. Hatta Üçüncü Enternasyonal tarafından kışkırtıldığını da ima etti. Muhtemelen sıkıntı verecek bu siyasi hareketi basit bir dil meselesine, ezanın Arapça yerine Türkçe okunması haline dönüştürerek gösterdiği siyasi maharetten ötürü kendisine iltifatta bulundum. Bu sözlerim Kuran'ın Arapçadan Türkçeye tercüme edilmesi için nasıl ve neden telkinde bulunduğu konusunda konuşmasına sebep oldu ve bu mevzuda yepyeni bir ufuk açtı. Türk halkının uzun zamandan beri ezberden okuduğu bazı Arapça duaların gerçek manasını anladığı zaman tiksineceğini söylüyor. Kuran'dan alınan bir Arapça bölüm okudu.

Türkçe Kuran okutma nedeni

Bu duada Hz. Muhammed amcası ile amca kızının yaptıkları bir şeyden ötürü cehenneme gitmeleri için beddua eder.* "Düşünen bir Türk'ün böylesi bir duayı okumaktan elde edeceği dini ilhamı veya dine ilgi göstermesini tahayyül edebilir misin?" dedi. Bu fikrini geliştirdikçe ben de gitgide Kuran'ın Türkçe okunmasını teşvik etmesinin sebebinin Kuran'ın Türkler arasında gözden düşmesi olduğu neticesine varıyorum. Daha sonra umumi ve şaşırtıcı bir beyanda bulunarak Türk halkının gerçekte hiçbir şekilde dindar olmadığını, aralarından camilere giden az sayıda kişinin alışkanlıktan veya yüksek sesle söylenen duaların cezbine

kapılarak camiye gittiğini ileri sürdü. Saygılı bir şekilde bu bakışıyla mutabık olmadığımı, eşimle yaşadığımız tecrübeyi anlattım. İki Türk arkadaşımızın daveti üzerine 23 Ocak'ta Ayasofya Camii'ne gidip Kadir Gecesi'ne şahit olduk. Ona yüzde 20'si askeri üniformalı 10 bin mümin tarafından doldurulan caminin ne kadar kalabalık olduğunu, bütün müminlerin tam bir saat Gazi'nin de varlığını kabul ettiği Tanrı'ya doğrudan yönelttikleri dualarla nasıl yoğun bir şekilde ibadet ettiklerini anlattım. Bu kalabalık, bu ibadet ve müminlerin duaya yoğunlaşmaları hususunda izahat istemem, onun Türk gençliğinin din hakkında bilgi edinme fırsatı mevzusunda Türk hükümetinin kısıtlı bir rolü olması gerektiğine dair kanaatini dile getiren daha fazla beyanatlar vermesine neden oldu. Bu beyanatlarını bitirdiğinde şimdilik ortaöğretimde ve Dâr-ül-fünûn'un küçük ilahiyat bölümünde üç büyük din hakkında verilen tarihi tedrisattan fazlasını öğretmeye inanmadığı sarihti.

Sovyetler gibi lağvetmeye karşıydı

Ancak Sovyetler'in her türlü dini lağvetme fikriyle kesinlikle mutabık değil. Bellibaşlı camilerin hükümetçe muhafaza edilmeleri ve amaçları doğrultusunda kullanılmaları gerektiğinde ısrarlı. Üç büyük dinin ahlak öğretilerine dinden ziyade ahlak olarak inanıyor. Bize ihsan ettiği hayırlar için tek Tanrı'ya sık sık minnettarlığımızı dile getirecek ifadelerin eklenmemesi halinde şahsi dini inancının natamam olacağını söylediğim zaman şaşırdı, ancak alakadar göründü. Sadece yeni bir fikir olduğundan, bu fikri kaale alacağını söyledi. Benimle bu konuda daha fazla konuşma arzusunu ifade etti. Bu beni şaşırttı, zira Yusuf Akçura bey gibi samimi arkadaşları beni sürekli onunla din hususunda konuştuğum takdirde, Gazi'nin nazikçe 'dostluğumuz' olarak adlandırdığı münasebetlerimizin kesinlikle bozulacağı hususunda ikaz etmişlerdi. Konuşmamızın bu bölümünün sonunda, daha öncesi bir yabancı ile hiçbir zaman bu konuda bu kadar etraflı konuşmadığını ve özel dini inançlarını da hiç dile getirmediğini söyledi.

Saygılarımla
Charles H. Sherrill

** Bu bölüm, Kuran'ın Tebbet Suresi'dir. 'Bismillahirrahmânirrahim. 1,2,3,4,5. Ebu Leheb'in iki eli kurusun! Kurudu da. Malı ve kazandıkları ona fayda vermedi. O, alevli bir ateşte yanacak. Odun taşıyıcı olarak ve boynunda hurma lifinden bükülmüş bir ip olduğu halde karısı da (ateşe girecek).' (R. N. Bali'nin notu)*

Sherrill'ın Kadir Gecesi izlenimleri

"...uzun zamandan beri İstanbul Müzesi Müdürü olan Halil Bey, eşim ve beni Ayasofya Camii'nde Kadir Gecesi'ni izlemek için davet etti. Ayin boyunca o, eşi ve Evkaf Müdürü bizlerle birlikte oldu ve birçok sualime çok ilginç cevaplar verdi. (...) Ramazan ayının 27'nci gününün akşamındayız. Dünyanın her yerindeki Müslümanlar, gün doğuşundan gün batımına kadar hepimizin ibadet ettiği tek Tanrı'ya inanan Müslüman müminlerin dualarının (Tanrı katında) duyulacağı ve kabul edileceği hususunda eğitilmişler. Bu nedenle İslam (dini) bu geceyi Kadir Gecesi olarak çağırmakta. Alaycı mizaca sahip bazı insanların iddia ettikleri gibi kişinin dine verdiği kadarını elde ettiği doğruysa şayet o zaman on binin üzerindeki müminler her biri ve tamamı Kâinatın aratıcısı'na sunmakta oldukları bu dua saatinden çok şey kazanacaklardır!

'İslam en yüksek noktasında'

Hristiyan inançları açısından değerlendirirsek, İslam dini Türkiye'de engelsiz veya ruhani müdahale olmaksızın -saf protestançılık- en yüksek noktasında bulunuyor. Şahsi inanç burada en yüksek gücüne yükselmekte. Bu satırların yazarı gördüğü Hristiyan toplulukların hiçbirinden 23 Ocak 1933 akşamı Ayasofya'da izlediği ibadet kadar etkilenmediğine ve şahit olduğu ibadetin samimiyetine ikna olduğuna şahitlik yapabilir. Bu kalabalığı cezbedecek ne musiki ne de kesif belagat sahibi bir hatip vardı. Her çeşit Türk oradaydı. Galerilerin altındaki geniş avluları kadınlar dolduruyordu, büyük merkezi alanda sıra sıra (yaklaşık yüz sıra) erkekler vardı. Her sırada omuz omuza yaklaşık seksen erkek. Her biri eğilip kalkan, konuşulandan bihaber, eğilen, secde eden ve her biri büyük Tanrı'nın Güç Evi ile şahsi temasını kurmaya niyetli.

'Biz ABD'liler kadar dindarlar'

Burası Türk halkının ruhunu hissetmesi için uygun yer ve andı. Kişi Türk ırkının ne olduğunu gerçekten anlamak, Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran ve ilk Cumhurreisi olan Mustafa Kemal gibi bir önderin doğduğu ulusu anlamak için basit, dindar Türk'ü bu fırsatlarda görmesi lazım. Evet Türk halkı biz Amerikalılar kadar dindarlar, belki de daha fazla dindarlar."

Elçinin kaleminden Bursa hadisesi

"...Bursa'da 1 Şubat günü öğleden sonra Evkaf Müdürlüğü önünde toplanan yaklaşık 100 kişilik bir grup Türkçe ezan aleyhinde gösteri yaptı. Olayı 4 Şubat'ta Afyon'da haber alan Gazi Mustafa Kemal gezi programını iptal ederek Bilecik üzerinden 5 Şubat'ta Bursa'ya vardı. İçişleri Bakanı Şükrü (Kaya) ve Adalet Bakanı Yusuf Kemal (Tengirşek) beyler de Bursa'ya gelerek incelemeler yaptı. Mustafa Kemal, Bursa'dan ayrılmadan önce Anadolu Ajansı'na şu açıklamayı yaptı: "Bursa'ya geldim. Olay hakkında ilgililerden bilgi aldım. Olay aslında önemi haiz değildir. Herhalde cahil mürteciler Cumhuriyet adliyesinin pençesinden kurtulamayacaklardır. Olaya bilhassa dikkatimizi çevirmemizin sebebi, dini, siyaset ve herhangi bir tahrike vesile etmeye asla müsamaha etmeyeceğimizin bir daha anlaşılmasıdır. Meselenin mahiyeti esasen din değil, dildir. Katı olarak bilinmelidir ki, Türk milletinin milli dili ve milli benliği bütün hayatına hâkim ve esas kalacaktır." Kazanlı Tatar İbrahim'in başını çektiği olay, Bursa Ulucami müezzininin vazifesi başına gelmemesi üzerine Halil adında birinin ezanı Türkçe yerine Arapça okuması ve sivil polis memuru Hamdi Efendi'nin müdahalesi sonucu çıktı. Tatar İbrahim'in kışkırtmasıyla cami cemaatinden bir grup, "Dinini seven bizimle gelsin" diyerek Evkaf Müdürlüğü'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Vilayet Konağı önüne gelen kalabalık, zabıta kuvvetlerince dağıtıldı ve tahrikçiler yakalandı. 23 kişinin yakalandığı olaydan sonra Bursa Ulucami hatibi Hafız Tevfik Efendi de İstanbul'da tutuklanarak Bursa'ya gönderildi. Ankara'ya dönen Adalet ve İçişleri Bakanları, Bursa'daki incelemelerini ve aldıkları tedbirleri Bakanlar Kurulu'na bildirdiler. 13-14 Şubat'ta soruşturma sona erdi. Aralarında Bursa müftüsü Nureddin Efendi, Ulucami hatibi Hafız Tevfik Efendi ve fabrikatör Gaffarzade Mehmet Efendi'nin de bulunduğu 24 sanık, 15 Şubat'ta Bursa Ağır Ceza Mahkemesi'ne sevk edildi. Daha sonra tutuklu sanıkların Çorum'a nakledilmesi emri geldi. Bursa olayı davası Çorum'da görüldü ve 1 Mayıs'ta karar açıklandı. Dört kişi beraat ederken, beş kişi ikişer yıl ağır hapis, yedi kişi birer yıl ağır hapis, yedi kişi de beş ay ağır hapis cezasına çarptırıldı. Bursa müftüsü Nureddin ve kâtibi Kamil efendiler, 12 Haziran'da beraat ettiler. Bursa olayının ardından İzmir ve Salihli'de de Türkçe ezan okumamakta direnen dört imam ve müezzin tutuklanarak mahkemeye sevk edildi."

Radikal, 06.09.2006

Camide uyuyanların arasında namaz

MARDİN'in Kızıltepe İlçesi'nde 40 dereceyi aşan sıcaklar ve ramazan ayı nedeniyle serinlemek ve namaz kıldıktan sonra dinlenmek isteyenler tarihi camilere tercih ediyor. Camilerde namaz kılınan ve uyuyanlar ilginç görüntü ortaya çıkardı.

Kızıltepe'deki Yenişehir Camii'ne namaz kılmak için gelenler ibadet yerinde halılar üzerine uzanarak uyuyanları görünce şaşkınlıklarını gizleyemiyor. Camiye girenler uyuyanlar arasında namazlarını kılmak zorunda kalıyor. Aşırı sıcaklar nedeniyle serin olan camiye tercih ettiklerini belirten bu kişiler ibadetimizi yerine getirdikten sonra iftar saatini uyuyarak beklemeye tercih ettiklerini anlattı.

Milliyet,07.09.2008

Din alimi Yeprem: İslam'da dini nikah yok

Din İşleri Yüksek Kurulu Üyesi Prof. Dr. Yeprem, 'dini nikâh' ile ilgili çarpıcı açıklamalar yaptı.

Diyanet İşleri Başkanlığı Din İşleri Yüksek Kurulu Üyesi Prof. Dr. Saim Yeprem, İslam dininde dini nikâhın olmadığını belirterek, Türk Medeni Kanunu hükümlerine göre kıyılan resmi nikah, İslam dininin de geçerli saydığı nikahtır dedi.

Yeprem, dini nikahın, kilisede, rahip ve papazlar tarafından kıyılması mecburi olan Hristiyan nikahı için kullanılan bir terim olduğunu söyledi.

İslam'da bu anlamda bir dini nikah olmadığını ifade eden Yeprem, her işte olduğu gibi nikahta da Allah'a dua ederek hayır talep etmek, Müslümanların iyi davranışlarındanır. Bu yapılmadığı takdirde resmi nikahın geçerliliği de ortadan kalkmaz dedi.

Dini nikahın, Hristiyanlıkta geçerli olduğunu vurgulayan Yeprem, dini nikahın kıyılması için nikahı kıyan din adamının Allah adına hüküm veren biri olması, nikahın kıyıldığı yerin kutsal yer olması ve yapılan işin de dini işlem olması lazım. Dini nikah için bu üç unsurun olması gerekir ki, bu da Katoliklerde olan bir nikahtır. İslam'da, Allah adına söz söyleyen bir din adamı ve kutsal bir mekan yoktur. Namaz kılınan her yere mescit, cami denir ve başka amaçlarla da kullanılabilir. Buraların, kilise gibi kutsiyeti yoktur. Medeni Kanunun hükümlerine göre kıyılan resmi nikah geçerlidir. İslam dininde bu anlamda dini nikah yoktur, dedi.

Osmanlı İmparatorluğu döneminde mahalle imamları tarafından kıyılan nikahların bugün belediyelerce kıyılan nikahtan farklı olmadığını vurgulayan Yeprem, mahalle imamlarının, devletin itibar ettiği kayıtları tutan, evlilik cüzdanını veren, mahkemelerin kayıtlarını tutan niteliği vardı, bugünkü belediyelerin evlendirme daireleri gibiydi. Bu işlemleri o zaman mahalli imamlar yürütüyordu diye konuştu.

11.10.2006

‘Dinimizde boşanmak kolayca olmaz’

Diyanet, boşanmanın sadece erkeğin iradesine bağlı olmadığını, her iki tarafın rızasının gerektiğini açıkladı

Almanya’da ‘Kocam beni öldürecek, bizi acil boşayın’ diyen Faslı kadının talebinin Kuran-ı Kerim gerekçe gösterilerek reddedilmesi tartışmalara yol açtı. Din İşleri Yüksek Kurulu Başkanı Prof. Dr. Saim Yeprem, tarih boyunca Kuran-ı Kerim’deki ayetlerin yorumlanmasında İslam alimlerinin farklı sonuçlara vardığına işaret etti. Yeprem, konunun geniş anlamda ve Kuran-ı Kerim’e göre ele alınması halinde boşama hakkının tamamen

erkeklerle ait olduğunun söylenemeyeceğini kaydetti. Yeprem, “Benim görüşüm, Kuran-ı Kerim’de nasıl nikahla ilgili ‘hoşunuza giden kadınlardan nikahlayın’ diye başlayan ayette kadının herhangi bir rızasından söz edilmiyorsa aynı nitelikte boşama ile ilgili ayetlerde de söz edilmiyor. Ama nikah olayının gerçekleşmesinde hiç kimse yolda giderken ‘Fılan kadın benim hoşuma gitti, gel ben seni nikahlıyorum’ demiyor. Kadının rızası alınıyor. Şahitler huzurunda nikah icra ediliyor. Hatta esprili söyleyeyim. Bir hanımı nikahlayabilmek için yıllarca peşinden koşuyoruz, onun rızasını almak için. Nasıl olur da bu kadar önemli bir birliğin bozulması sadece erkeğin iradesi ile olur. Kuran’daki ayetlerin tıpkı nikahta olduğu gibi kadının rızasını, şahitler huzurunda tescilli bir nikahı öngörüyorsa boşanmanın da böyle olması sonucuna varılmalı. Tek yönlü olarak nasıl ‘ben nikahladım’ deyip nikah gerçekleşmiyorsa, ‘ben boşadım’ dediğim zaman da boşanmanın gerçekleşmemesi gerekir” diye konuştu.

22.03.2007

Atatürk olmasa bugün Hazreti Muhammed'in mezarı da olmayacaktı

Pazartesi akşamı Avrasya Televizyonu'nda Lale Şıvgın'ın sunduğu "Beyin Fırtınası" programına katılmıştım biliyorsunuz. Programın diğer konukları Nevzat Yalçıntaş ile Erol Manisalı idi.

Nevzat Yalçıntaş program sırasında Atatürk'le ilgili küçük bir anekdota yer vererek "Suudiler 1926 yılında sınırları içinde tüm mezarlıkları yıkıyorlardı. Atatürk sıranın Hazreti Muhammed'in kabrine geldiğini öğrenince bir telgraf çekerek, 'Eğer bir tek taşına bile dokunursanız ordumu aşağı gönderirim' demişti. Bunun üzerine Suudiler Hazreti Muhammed'in kabrine dokunamamıştı. Ama bu telgraf yok edildi" dedi.

Programın ana konusu kapatma davası olduğu için bu konu fazla uzun sürmedi. Programdan sonra Lale Şıvgın, yayının yapıldığı Doğatepe tesislerinde bizlere birer çorba ikram etti. Bundan yararlanarak Yalçıntaş'a "Hocam programda anlattığınız olayın ayrıntılarını söyleyebilir misiniz?" diye sordum.

1981 yılında 12 Eylül askeri yönetimi Atatürk'ün 100. doğum yılı nedeniyle kapsamlı bir program hazırlamış. Prof. Yalçıntaş o dönemde İlim Kurulu'nun başına getirilmiş. Amaç Atatürk'le ilgili çeşitli kaynaklardan arşiv araştırması yapmak ve "bilinmeyen Atatürk'ü" ortaya çıkarmakmış.

Yalçıntaş, "Dışişlerinde Münir Bey vardı. (Soyadını hatırlayamadı) İyi bir araştırmacı ve arşivciydi. Ona Dışişleri Bakanlığı arşivlerinin araştırılması görevi verilmişti" diyerek anlatmaya başladı.

Sonra da sürdürdü: "Bir gün Münir Bey aradı. Çok ilginç bir belge bulduğunu, bunu getirip göstermesi gerektiğini söyledi. O sırada benim çalıştığım başbakanlık binası ile dışişleri binası aynı yerde. Hemen atlayıp geldi. Çok heyecanlıydı."

Prof. Yalçıntaş, Münir Bey'in gösterdiği belgeye baktığında çok şaşırdığını belirterek şöyle devam etti: "Belge bir telgraf metniydi. Henüz yeni kurulan Suudi devletinin kralına gönderilmişti. Telgrafta 'Hazreti Muhammed'in mezarının yıkılacağını derin üzüntü içinde öğrendim. Bu kutsal emanete asla dokunamazsınız. Bir tek taşının bile zarar gördüğünü duyarsam orduyu aşağıya gönderirim' anlamına gelen cümleler vardı."

Yalçıntaş, burada Hazreti Muhammed'in mezarı ile ilgili kısa bir detay anlattı. İngiliz işgali sırasında komutan olan Fahrettin Paşa'nın kabri terk etmemek için uzun süre direndiğini, aç kaldıklarını bu nedenle çekirge yiyerek beslendiklerini, sonunda İngilizler'in hiçbir şekilde dokunmamaları kaydıyla Hazreti Muhammed'in mezarını terk ettiklerini ancak kutsal emanetleri de yanlarına aldıklarını söyledi.

Şimdi gelelim belgenin bulunmasından sonraki gelişmelere, çünkü vahim ve ilginç olan bu: Nevzat Yalçıntaş'ın anlattığına göre Münir Bey belgeyi önce bir üst amirine götürüyor. Belge oradan daha yukarı taşınıyor. Sonunda müsteşara oradan da Bakan İlder Türkmen'e geliyor. Tabii Evren Başkanlığı'ndaki Milli Güvenlik Konseyi'nin de haberi oluyor.

Sorun şu: Bu belge ne yapılacak? Dönemin Atatürkçü komutanları ve onların emrindeki bürokrasi bu belgenin açıklanmasını istemiyor. Ancak belge de ortaya çıkmış bir kere. Sonunda o dönemde yazılan ve şimdi kitapçılarda tek nüshası bile kalmayan bir Atatürk kitabının içine, hiçbir anons yapılmadan konuyor.

Kısacası konu adeta kapatılıyor, sadece o tuğla gibi kalın kitabı sonuna kadar okuyanların dikkatini çekecek biçimde “zevahir kurtarmak” adına konuyor.

Peki bu belge şimdi nerede? Kimin koruması altında? Bu da bilinmiyor. Bilinen tek şey, Atatürk'ün İslam aleminin peygamberi Hazreti Muhammed'in mezarının ortadan kaldırılmasını önlemesi herkesten saklanıyor.

Hazreti Muhammed Mescidi Nebevi'de yatıyor

Hazreti Muhammed 571 yılında doğdu 632 yılında vefat etti. Peygamberimiz Medine'de oturduğu evde toprağa verildi. Bu mezar bugün dünyanın en büyük camisi olan Mescidi Nebevi'nin içinde.

Mescidi Nebevi, Hazreti Muhammed'in Mekke'den Medine'ye göç etmesinden sonra ilk namaz kıldığı yer. Hazreti Muhammed, Medine'de oturduğu evin hemen yanına kentin ilk mescidini inşa ettirmişti. Bu mescit geçen yıllar içinde defalarca yenilendi. Bugün 600 bin kişinin aynı anda namaz kılabilirdiği Mescidi Nebevi'nin korumasını çok uzun yıllar Osmanlı askeri yapmıştı.

Arabistan'da mezar adeti yoktur. Ölüler herhangi bir yerde toprağa verilir, üzerine belirleyici bir şey konmaz. Bu nedenle sadece Hazreti Muhammed'in mezar yeri ile ilgili bilgi vardır. O'nun dışındaki İslam büyüklerinin mezarlarının yeri bilinmez. Bir süre önce Hazreti Muhammed'in annesine ait olduğu ileri sürülen bir mezar ortaya çıkarılmıştı. Ancak Suudi yönetimi bu mezarı da ortadan kaldırmış ve yerine otopark yapmıştı.

Atatürk'ün müdahalesi olmasa Suudiler, Mescidi Nebevi'nin hemen dibindeki Hazreti Muhammed'in mezarını da tamamen ortadan kaldıracaktı. Nitekim Hazreti Muhammed'le aynı yere defnedildikleri bilinen Sahabe'nin önde gelen isimlerinin mezar yerleri bugün dümdüzdür.

Yaşar Nuri Öztürk: Ali Babacan araştırma izini vermedi

Nevzat Yalçıntaş'la sohbetimiz sırasında “Bir gün Yaşar Nuri Öztürk Bey aradı. Benim bu anlattığımı duymuş, belgeye nasıl ulaşabileceğini sordu” dedi. Ben de “Belgeyi bulmuş mu?” diye sorunca “Onu bilemiyorum, ama galiba bir kitabına koymuş ben okuyamadım” dedi.

Bunun üzerine önceki gün Yaşar Nuri Öztürk'ü aradım. Öztürk, Yalçıntaş'ın anlattıklarını doğrulayarak, “Ancak bunu henüz bir kitabıma koymadım. Araştırmayı aşağı yukarı tamamladım, Gazi Mustafa Kemal ve İslam isimli çok kapsamlı bir kitap hazırlıyorum, bunun bitmesi üç yılı alır. Konu bu kitapta yer alacak” dedi.

Milletvekili olduğu sırada bu belgeye ulaşmak için çok çalıştığını söyleyen Öztürk, “Belge Dışişleri Bakanlığı arşivlerinde. Milletvekili sıfatıyla bu arşivlerde çalışmak için bakan Ali Babacan'a başvurduğum, ama bana izin vermedi” diye konuştu.

Öztürk'e “Peki hocam, böyle bir belgenin açıklanmasını neden istemiyorlar?” diye sordum. Öztürk'ün cevabı çok ilginç oldu.

Şöyle dedi: “Atatürk'ü din ve İslam dışı göstermek isteyenler elbette bu belgeden rahatsız olacaklardır. Bu nedenle dini siyasete alet edenler emperyalistlerle iş birliği bile yapabiliyor. Dincilerle İslamı reddedenler bu noktada birleşebiliyor.”

Can Ataklı – Vatan, 09.08.2008

IQ seviyesi yükseldikçe Tanrı inancı azalıyor

Dini kurallara uymada gözlenen azalma, toplumsal zeka seviyesinin yükselmesiyle doğrudan bağlantılı mı?

1930 doğumlu İngiliz Psikoloji Profesörü Richard Lynn, aslen emekli olmasına rağmen olağanüstü yüksek akademik başarıları nedeniyle hala saygın bir üniversite kürsüsü sahibi.

İngilizlerin saygın yayın organı Telegraph gazetesinin web sayfasında 12 Haziran günü akşam saatlerinde yayına giren haber geniş bir tepki yaratmış görünüyor.

Habere göre, Ulster Üniversitesi kıdemli Psikoloji Profesörü Richard Lynn, entellektüel elit arasında yer alan kişiler arasında ateist olanların sayısının genel toplum ortalamasından daha yüksek olduğunu söyledi.

Profesörün tezine göre, geçtiğimiz asırda dini kurallara uyulmada gözlenen azalma, toplumsal zeka seviyesinin giderek yükselmesiyle doğrudan bağlantılı. 21.Yüzyıl'ın şu döneminde hem Doğu'da hem Batı'da gözlenen dini uyanış ise, bu sürecin geriye doğru işlediğini gösteriyor.

Akademik 'Intelligence' dergisinde yayınlanan makalede varılan sonuçlar bazı eleştirmenlerce 'aşırı basitleştirilmiş genellemeler' olarak yorumlandı.

Daha önce yaptığı araştırmalarda zeka konusunu ırk ve cinsiyet gibi değişkenlere bağlayarak aradaki ilişkileri açıklamaya yönelik araştırmalar yürütmüş ve bu tarz 'dobra' çalışmalarıyla tepki toplamış olan Profesör Lynn, üniversite öğretim üyeleri arasında Tanrı'ya inananların genel toplum ortalamasından çok daha düşük olduğunu altını çiziyor.

Kraliyet Akademisi tarafından gerçekleştirilen bir araştırmada; İngiliz üniversitelerindeki öğretim üyelerinin yalnızca % 3.3'ü Tanrı'ya inanırken , İngiliz toplumunda Tanrıya inanan insanların oranı %68,5 olarak tespit edilmişti.

1990'larda ABD'de yürütülen benzer bir çalışmada Amerikan Ulusal Bilimler Akademisi üyeleri arasında Tanrı'ya inananların oranı %9 olarak bulunmuştu ki dindarlığıyla ünlü Amerikan toplumu geneliyle kıyaslandığında çok düşük bir oran bu.

İngiliz bilim adamı Richard Dawkins'in geçtiğimiz dönemde yazdığı ve Türkçe'ye de çevrilen God Delusion (Tanrı Yanılgısı) adlı kitapta da akademisyenler ve sanatçılar arasında dinsel inançların toplumun geri kalanına oranla çok daha düşük hatta yok denecek kadar az olduğu vurgulanmaktaydı.

Pek çok ilkökul çocuğunun Tanrıya inandığını ancak ilerleyen yıllarda -zeka seviyeleri yükseldikçe- çocukların zihinlerinde şüpheler oluştuğunu belirten Profesör Lynn, Times Higher Education dergisine verdiği demeçte "Niçin toplumun geri kalanına kıyasla daha az akademisyen Tanrı'ya inanıyor? Sanırım bu sadece IQ meselesi. Akademisyenlerin ortalama

IQ düzeyleri toplumun genel ortalamasından yüksektir. Genel halk kitleleri üzerinde Gallup'un yaptığı çeşitli kamuoyu araştırmalarında yüksek IQ'ya sahip insanların Tanrı'ya inançlarının daha az olduğu zaten saptanmıştı." demişti.

20.Yüzyıl boyunca 137 gelişmiş ülkede insanların daha iyi beslenme sonucu nesilden nesile daha yüksek IQ düzeylerine ulaştığı ve bu nedenle dini inançların inişe geçtiğini söyleyen Profesör Lynn'e itiraz eden ilahiyatçılar ise "zeka konusunun bu tarz bir araştırmaya konu edilmesinin toplumsal anlamda tehlikeler içerdiğine" dikkat çekiyorlar.

PROFESÖR RICHARD LYNN KİMDİR?

1930 doğumlu İngiliz Psikoloji Profesörü Richard Lynn, Cambridge Üniversitesi mezunu olup 'Emeritus' ünvanına sahip bir profesör. Yani aslen emekli olmasına rağmen olağanüstü yüksek akademik başarıları nedeniyle hala saygın bir üniversite kürsüsü sahibi.

Cinsiyet ve din gibi faktörlerin zeka üzerindeki etkilerini araştırdığı çalışmalarıyla bir takım tepkilerin hedefi olan Profesör, 50 yılı aşkın bilimsel kariyerinde şu ana kadar 11 kitap ve 200'ün üzerinde bilimsel makale yayınladı.

Profesörün akademik çalışmalarıyla ilgili ayrıntılı bilgiler <http://www.rlynn.co.uk/> adresindeki web sitesinde akademisyenlerin ve araştırmacıların ilgisine sunulmuş durumda.

İnsanın zekası cinsiyete ve ırka göre değişebilir mi? İnsan zekası geliştikçe inanç zayıflıyor mu?

19.08.2008

İRTİCA ÜZERİNE

Son yıllarda gündemimizi oluşturan tartışma konularından birisi irtica meselesi olmuştur.

Aslında bu mesele Türk toplumunun gündemine yeni girmiş bir konu değildir. İrtica tartışmalarının Tanzimat'tan itibaren başlayıp Cumhuriyet'in ilk yıllarından beri yoğunlaşarak devam ettiği görülmektedir.

İki asra yakın bir zaman geçmesine rağmen, irtica kavramıyla ilgili bir ortak kültür ne yazık ki oluşturulamamıştır. Bu kavramın bir türlü yerli yerine oturtulmamış olması, irtica tartışmalarını da sürekli hale getirmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin geleceğine yönelik bir tehdit olarak algılanan irticayla ilgili mücadele stratejisinin etkin bir şekilde yürütülmesi ve istenen sonucun elde edilebilmesi için, öncelikle irticanın nitelik ve niceliğinin doğru bir şekilde tanımlanmasıyla işe başlanılmalıdır. Zira irticayla irtibatlı sorunların önemli bir kısmının, konuyla ilgili bilgi boşluğundan ve kavram kargaşasından kaynaklandığı görülmektedir.

* * *

İrtica meselesinin iyi anlaşılabilmesi için irticayla bağlantılı diğer kavramların da net bir şekilde ortaya konulması önem taşımaktadır. Bu çerçevede, din kavramının nasıl anlaşılması, gerek bireyin gerekse toplumun hayatında nasıl ve ne derece yer alması gerektiği hususunun öncelikle açıklığa kavuşturulması gerekir.

Din, insanın insanlığını en iyi şekilde gerçekleştirebilmesi için bir araçtır. Din, insanlığın önüne birtakım iman ve ahlak ilkeleri koyan bir sistemdir ve insan hayatına anlam kazandırmak için, toplumun birlik ve beraberliğini sağlamak, toplumsal barışın gerçekleştirilmesine katkıda bulunmak için vardır. Bir başka ifadeyle din, insanların kendileriyle, içinde yaşadıkları toplumla ve Yüce Yaratıcı ile barış içinde yaşamalarını sağlamak için gelmiştir. Bu itibarla insanların mutsuzluğuna vesile olacak her türlü fiil, hangi amaç için gerçekleştirilirse gerçekleştirilsin, dini olma özelliğini taşımaz.

Bu konuda açıklığa kavuşturulması gereken bir başka önemli nokta da, din-devlet, din-siyaset ilişkisidir. Bu konuda toplum aydınlatılmadan din istismarını ve irticai tezahürlerini toplumdaki silip atmak mümkün değildir.

Din konusunda yeterince bilgi sahibi olmayan insanlar, kendilerine din adına telkin edilen her şeyi dinin aslındanmış gibi algılayarak sahiplenmek isterler. Bu insanlar, yapılacak yanlış telkinlerle din adına devlet düşmanı haline getirilebilmektedirler.

İrtica konusunda yapılan tartışmalarda ne dindar insanlar, ne de laik ve demokratik söylem biçimlerini öne çıkaran kimselerin, çok iyi sınav verdikleri söylenemez. Birtakım insanlar, irtica

tartışmalarının doğurduğu ortamı fırsat bilip İslam'a olan yabancılıklarından dolayı, dini toplumsal ilerlemenin önünde engel olarak görme düşüncesine istinat ederek, Türkiye'de yaşanan toplumsal-siyasal hayata ilişkin olumsuzlukların İslam'dan kaynaklandığını ileri sürmüşler ve dinle ilgili her türlü tezahürü çağdışılık ve irtica olarak nitelendirmişlerdir.

Bu arada dindar insanlar da, hislerini ve önyargılarını aşip konuyu sağlıklı bir şekilde enine boyuna tartışma zeminini oluşturmamışlardır. Tabiatıyla bu durum, toplumda zıtlaşmaların, kamplaşmaların oluşmasına zemin hazırlamış ve irticai kesimlerin toplum tabanında taraftar bulma ihtimalini daha da güçlendirmiştir.

Sözün burasında hemen şunu da ifade etmek gerekir ki, bu konuda yapılmış çalışmaları daha da geliştirerek toplumu aydınlatma görevini sürekli kılmak; bir başka deyimle toplumun üzerine tutulacak projektörleri daha güçlü hale getirmek hem yönetenlere, hem bilim adamlarına düşen bir görevdir.

* * *

Hiç kuşkusuz, irtica sorunu insan kaynaklı bir sorundur ve sadece bizim ülkemizde görülen bir husus da değildir. İnsan kendisinin neden olduğu bu sorunu çözebilecek kapasitede yaratılmıştır. Hiçbir sorun çözümsüz değildir. Ancak sorunların çözülmesi için bir iradeye ihtiyaç vardır. Türkiye, mevcut birikim ve potansiyeli itibarıyla bu sorunu kökten halledebilecek güven ve enerjiye sahiptir. Yeter ki bu sorunun çözülmesi için iradesini ortaya koyabilsin.

Önemle üzerinde durulması gereken bir başka husus da, sorunun çözülmesinde takip edilecek stratejinin ülke gerçeklerine uygun olarak belirlenmesidir. Aksi takdirde çözülebilir nitelikte olan sorun, çözümsüz hale gelebilir ve insanlar arasındaki bu zıtlaşmalar, devlet-millet zıtlaşması tehlikesini doğurabilir.

İrtica kelimesi Arapça "**ricat**" kökünden türetilmiştir. Geri dönmek anlamına gelen bu kelime, Türkçe'de yeniliklere değer vermeyip her yönüyle eskiyi özlemek veya eski düzeni getirmeye çalışmak tarifiyle yer bulmuştur. İrtica kavramı, dini sahada farklı biçimlerde algılanmaktadır. Bir yönüyle "**irtidat**" (dinden sapmak), tekrar cehalet ve şirk hayatına dönmektir.

İslam'ı henüz gönüllerine tam olarak sindirememiş olan bazı Arap kabileleri, Hz. Peygamber'in vefatından sonra cahiliye dönemindeki örf, âdet ve batıl inançlarına geri dönmeye teşebbüs etmiş, zekât vermeyi ve savaşlarda görev almayı reddetmişlerdir. Bu direnç, İslam'ın birinci halifesi **H. Ebubekir** tarafından "**mücadele edilmesi gereken irticai bir hareket**" olarak görülmüş ve büyük bir kararlılıkla bunların üzerine gidilmiştir.

* * *

Gerçek anlamda irtica, dinin özünden uzaklaşmak ve dini, temel ilkelerine aykırı olarak algılamak ve yorumlamaktır. Bir başka ifadeyle, kendini dindar sanan kimselerin bilerek veya

bilmeyerek dinin ruhundan kopup sadece şekline bağlanmayı esas almalarıdır. Haricilerin hareketi bu konuda çok iyi bir örnek teşkil etmektedir.

Olaylara dar açıdan bakan bu grup, dini bir bütün olarak algılamaktan uzak olarak, İslami hükümlerin asıl maksatlarını bir tarafa bırakıp sadece lafzına sıkı sıkıya bağlı kalmanın esas olduğu fikrini ileri sürmüşler, bu düşünceye itibar etmeyen insanları dışlayarak, düşman addetmişlerdir. Hatta bu taassupkârane yanlış algılamalar sonucu, kendileri dışındaki Müslümanları kâfir sayıp kadın ve çocuk demeden insanları öldürmüşlerdir. **Hz. Ali** bunlar için **"Elbiselerini tersten giymiş güruh"** tabirini kullanmıştır.

Bu grubun mensupları, **Hz. Ali**'yi de tekfir ederek camide şehit etmişlerdir. Haricilerin elinden ancak Müslüman olmadığını ispat edenler kurtulabilmekteydi. Kuran-ı Kerim'deki birtakım ayetleri, tek başına ele alıp sloganlaştırarak, dini hayatı dar kalıplar içine sokan bu anlayış ve davranış, İslam'ın ilk dönemlerinde görülen fikri ve fiili en önemli irticai tezahür olarak kabul edilmiştir.

Ayrıca, Sıffin Savaşı'nda **Muaviye**'nin siyasi neticeler elde etmek için, askerlerin mızraklarının uçlarına Kuran-ı Kerim sayfalarını takmaları ve akabinde gelişen Hakem olayı da bünyesinde irtica izleri taşıyan hadiseler cümlesindendir. Çünkü bu hadisede din siyasi emellere alet edilmiştir. **Hz. Ali** askerlerine, mızrakların ucuna Kuran varakalarının takılmasının bir hile ve aldatmacadan ibaret olduğunu, bunlara itibar edilmemesi gerektiğini açıklamışsa da askerlerini ikna edememiştir.

Biraz da yakın tarihimize gelecek olursak; Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküş dönemlerine doğru irticai tezahürlerle karşı karşıya geldiğimizi görürüz. 16. yüzyılın sonlarında imparatorluğun bozulan düzenini yeniden ıslah etmek ve devleti ayakta tutmak için birtakım yenileşme hareketleri başlatılmışsa da buna karşı direnç gösterilmekte gecikilmemiştir. Genç Osman olayı, Patrona Halil İsyanı, Kabakçı Mustafa İsyanı, Alemdar Mustafa Paşa olayı, 31 Mart Hadisesi, irticai hareketler olarak tarihteki yerlerini almıştır.

Din, irticayı şiddetle reddeder. İrtica din demek olmadığı gibi, din de irtica değildir. Dinin irticayla irtibatlandırılması, onun yanlış anlaşılmasından dolayıdır. Tarihimizde vuku bulan irticai eylemleri incelediğimizde, irtica hadiselerinin daima dini duygulara dayandırıldığını görmekteyiz. Hakikatte bu hadiselerin doğrudan dinle ilgisi bulunmamakta, çıkarlar öne çıkmaktadır. Ülkemizde matbaanın kuruluşuna karşı alınan tavrın arka planında ise elyazması kitaplardan para kazanan hattatların reaksiyonu vardır.

* * *

Atatürk, irtica konusunda şunları söylemektedir: **"Efendiler, hayatın felsefesi, tarihin garip tecellisi şudur ki, her iyi, her güzel, her nafi şey karşısında onu imha edecek bir kuvvet belirir. Bizim lisanımızda buna irtica denir."**

"Her ilerici ve müspet gelişmeye karşı çıkan kuvvete irtica denir."

"Unutulmamalıdır ki, milletin hâkimiyetini bir şahısta yahut mahdud şahısların elinde bulundurmakla menfaat bekleyen cahil ve gafil insanlar vardır. Bu gibilere mürteci ve hareketlerine de irtica derler. Katiyetle ve bilaperva söylerim ki, hâkimiyet-i milliyemizin her zerresini şu veya bu suretle takyit etmek isteyenler en koyu mürtecilerdir."

Bu sözlerden de anlaşılacağı üzere irtica:

1. Milli egemenlik ilkesine karşı çıkarak saltanat ve hilafetin geriye gelmesini istemek,
2. Çağdaşlaşmaya ve her türlü ilerici ve müspet gelişmelere karşı çıkmak,
3. Dini, siyaset ve ticarete alet ederek din istismarcılığı yapmaktır.

İRTİCA konusu çerçevesinde bir hayli fazla kavram ve terminoloji tartışmaları mevcuttur.

Bunun nedeni, irticayla yakından ilişkisi bulunan başka kavramların da mevcudiyetidir. Muhafazakârlık kavramı bunlardan biridir. Öncelikle ifade etmek gerekir ki, **"muhafazakârlık"** irtica değildir. Muhafazakârlık, sahip olunan değerleri muhafaza etmektir. Geleceği, o değerler üzerine çağın değerlerini katarak kurmaktır.

Tarihsiz ve geleneksiz bir milletin varlığından söz edilemez. Tarihini kaybeden millet, hafızasını ve şuurunu kaybeder. Geleneklerinden kopan bir millet ise tarihi birikimlerini, melekelerini kaybetmiş, hayat karşısında şaşkın ve beceriksiz, kendisini reflekslere ve içgüdülere terk etmiş bir topluluk olur. Her toplumda, kimliğini ve benliğini unutma ve kaybetme tehlikesini önlemeye yönelik bir muhafazakârlık akımı vardır. Bir bakıma muhafazakârlık, **"kendini koruma"** içgüdüsünün bir sosyal şuur ve hareket haline dönüşmesidir.

* * *

Muhafazakârlık, yeniliklere karşı koyma hareketi değildir. Sadece, yeniliklerin geçmişe ait değerler hazinesini tahrip etmesine karşı olmaktır. Kısacası muhafazakârlık; tarihi, tarihten kazanılan tecrübe ve kültür zenginliklerini, toplumsal değerleri korumayı amaçlar. Yeniye ve yenilikleri reddetmez. Şayet yeni ve yenilikleri reddederse bu eylem muhafazakârlıktan çıkarak irticaya dönüşür. **Muhammed İkbal, "Hayat, sırtında tarihin yükünü taşıyarak ilerler; toplumsal değişim ne ölçüde olursa olsun, muhafazakârlık kuvvetleri asla gözden kaybolmaz. Hayat sadece ve sadece değişimden ibaret değildir. O süreklilik ve koruma unsurlarını da içinde taşır"** demektedir.

Altını çizerek ifade edelim ki; muhafazakârlığı tutuculuk olarak değil, korumacılık olarak tanımlamak gerekir. Bu haliyle o hem köksüz değişimin, hem katı tutuculuğun, hem de irticanın karşısında bir yerde durmaktadır. Ayrıca, şunu da ifade etmek gerekir ki, bir şey eskidir diye geriliği çağırıştırmaz. Her yeni olan şey de itibarlı ve kayda değer kabul edilemez. O bakımdan, muhafazakârlığı irticayla irtibatlandırmak son derece yanlıştır.

İnkılap ise bir durumdan başka bir duruma geçişi, evrim ve dönüşümü ifade eder. Her toplumda, irtica anlamındaki reaksiyonu kışkırtan bir aksiyon bulunması gerekir. Bu bağlamda, inkılap hareketleri de bir aksiyondur ve irticayı doğurabilen bir etkindir. Bazen muhafazası şart gelenekleri yok etmeye varan inkılap hareketleri, en ileri toplumlarda bile geçmişe hasret ve irtica temayüllerini kuvvetlendirebilir. Ölçüsüz bir muhafazakârlık olan irtica, bazen aynı nispette ölçüsüz inkılap hareketlerinin cevabı niteliğini taşıyabilmektedir.

Her canlı varlığın hem kendisi kalmak, hem de değişmek gibi iki zorunluluk arasında dengesini bulabilmesi için, değişme sürecinin, unsurlarını tarihte ve gelenekte bulan milli şahsiyet sınırlarını aşmaması gerekir. Bu tecavüz, irticayı kışkırtır ve bazen inkılap hamlesinin uzun bir tarih boyunca gecikmesine neden olabilir.

İrticaya bu fırsatı vermeyen inkılâp, muhafazakârlıkla uzlaşır ve İngiltere gibi ileri ülkelerde görüldüğü tarzda, geçmişin ve geleceğin temsilcileri arasında ahenkli bir işbirliği ve medeni bir mücadele hali beraber oluşur. Nitekim Cumhuriyet'in ilanı ile başlayan, bizzat **Atatürk** tarafından yürütülen yenilik hareketleri, bu önemli hususiyeti hiçbir zaman göz ardı etmediği için milletin büyük bir çoğunluğu tarafından destek görmüştür.

Bu kavramları kullanırken, aralarındaki farka dikkat edilmelidir. Hakiki muhafazakâr inkılap düşmanı olmadığı gibi, hakiki inkılapçı da tarih ve gelenek düşmanı değildir. Günümüzde, toplumda zaman zaman yaşanan gerilimlerin sebebi, aslında zenginliğimiz olan düşünce farklılıklarının bazı kişilerce yobazlık ölçülerine vardırımlarından kaynaklanmaktadır.

İrticanın dinle, özellikle İslam diniyle ilişkisinin olmadığını müşahhas bir şekilde ortaya konulması için, İslam'ın gelişme ve yenilikler karşısındaki tavrına bakmak lazımdır. İslam, doğuştan itibaren insanı, toplumu ve bütün insanlığı tekamül ettirmenin yollarını ortaya koymuştur. İslamiyet, her şeyden önce akla, tefekküre, ilim ve irfana büyük önem vermiş, cehaleti en sert ifadelerle yermiştir. Kuran-ı Kerim'de 100'den fazla yerde ilimden bahsedilmektedir. İslam'ın ilk emri "**oku**" ile başlar. Şu halde İslam'ın terakki ve yeniliklere, ilim ve medeniyete engel olduğunu, Müslümanların dinlerine bağlı kaldıkları müddetçe ilerlemiş milletler seviyesine çıkamayacaklarını söylemek gerçekleri yansıtmamaktadır.

* * *

Türkiye'deki irticanın temelinde, din alanındaki eksik bilgiler ve yanlış telakkiler yatmaktadır. Din alanındaki yanlış telakkiler, kentleşmenin, sanayileşmenin ve hızlı sosyo kültürel değişimin bunalttığı arayış içerisindeki bazı insanları, başta cemaat ve tarikat grupları olmak üzere, dini görünümlü oluşumlara doğru itmektedir.

Buna karşın, ülke gündeminden istifade etmek isteyen bazı istismarcıların dine yönelik bilimsel temellerden yoksun, hissi saldırıları da bu tür oluşumların yaygınlaşmasına sebebiyet verdiği ortadadır. Dinden hoşlanmayan, dinle ilgili her türlü tezahürü çağdışılık ve irtica olarak anlayan

bu kimseler ise dindar insanların içe kapanmasına ve daha katı bir tutum sergilemelerine vesile olmaktadır.

Sonuç olarak, iticayla mücadele etmenin tek yolu, öncelikle aydınlanma ile mümkündür. İrtica, karanlık ve rutubetli ortamlarda hayat bulan bir yosundur. Karanlığı aydınlıkla örtterek, rutubeti gerçek bilgi ve inançla kurutarak bu tehlikeden kurtulabiliriz.

Mehmet Nuri YILMAZ – Hürriyet, 06 Ekim 2006

DOMUZ ETİ YASAĞI İSLAMİYETE NASIL GİRDİ

Domuz eti yasağı neden Kuran'a girdi? İşte İlahiyatçı Süleyman Ateş'in cevabı...

SORU: Kızım üniversitede okuyor. Avrupa Birliği projesi kapsamında Ukraynalı, Polonyalı, İtalyan öğrencilerini gezdirirken içlerinden birinin şu sorusuyla karşı karşıya kalmış: “Domuz etinin İslâmiyet’te haram olduğunu biliyorum. Ancak Kur’ân-ı Kerim’e giriş sebebinin ne olduğunu merak ediyorum.” Bu konuda bizi aydınlatabilir misiniz? (Mehmet Yeşiloğlu)

CEVAP: “Domuz eti yasağı neden Kur’ân’a girdi” sorusunu hiç kimse kesin bilemez. Ancak şunu söyleyebiliriz. Domuz, Tevrat’ta da yasaktır. Yahudiler Hicaz Bölgesi olan Medine’de yoğunluklu olarak yaşıyorlardı ve onlar domuzun yasak olduğunu söylüyorlardı. Araplar da onlardan bazı din kurallarını duymuşlardı. Kur’ân, kendinden önce gelmiş olan Tanrısal Kitabı (yani Musa kitabını İsa kitabını) doğrulayıcı ve temel konularda onlara uygun olarak inmiştir.

Maide 47-48’inci ayetleri okursanız bunu anlarsınız. İşte Kur’ân da daha önceki kitapta haram kılınmış olan domuz etini haram kılmıştır. Çünkü Kur’ân o kitabı Tanrı Kitabı olarak kabul etmektedir. Onun temel yasaklarını (puta tapmak, zina etmek, yalan söylemek, insan öldürmek ve Tevrat’ın on emri) kabul etmiş ve Müslümanlar için de bunları yasaklamıştır. Ama neden yasaktır domuz eti? Bazı sebeplerini anlayabiliyoruz: Sıcak bölgelerde domuz kötü kokar, çevre kirliliğine neden olur. Etinin sindirimi güçtür. Ayrıca insan bedeninde hastalık yapan bir şeridin de taşıyıcısıdır ve daha bizim bilemediğimiz birçok sebepler...

Süleyman Ateş – Vatan, 24 Mart 2008

İslam denince ne anlıyoruz, ne anlamalıyız?

İslam konusunu ele aldığımız zaman, yanıtlamamız gereken ilk soru, ‘İslam’ kavramından ne anladığımızdır. Bu konuda, daha ilk aşamada, karşımıza bir sorunlar yumağı çıkar.

Bu sorunların önemli sebeplerinden biri, İslam kelimesinin günümüzde, ‘ılımlı İslam’ ve ‘**muhafazakâr demokrasi**’ gibi ifadelerdeki yanlış kullanımıdır. Örneğin, ‘**muhafazakâr demokrasi**’ ifadesinde yer alan demokrasi kelimesi, aslında, İslam kelimesi yerine kullanılmaktadır. Türkiye’de anayasal sistemin izin vermemesi nedeniyle, söz konusu siyasal İslam anlayışına ‘**muhafazakâr İslam**’ yerine ‘**muhafazakâr demokrasi**’ denilmektedir.

Şu bir gerçek ki, son zamanlarda İslam, tâbir caizse, tüp bebek üretimine tâbi tutuldu ve bir yığın sahte ‘İslam’ üretildi. İslam'a birkaç yılda bir, yeni bir isim bulunuyor.

İslam kelimesinden yanlış ifadeler türetilmesine daha **Demir Perde** döneminde başlanmıştır. Bu dönemde, ‘**sosyalist İslam, İslam sosyalizmi, Arap İslamı**’ olarak aktarılabilecek bazı isimler türetilmiştir. Daha sonra, **Soğuk Savaş** sonrası dönemde ise, bu listeye, ‘**Türk İslamı, Avrupa İslamı, Orta Asya İslamı, Amerikan İslamı**’ ya da ‘**Yeşil Kuşak İslamı**’ gibi yeni nitelemeler eklenmiştir. Yakın gelecekte, kavramın başka yanlış biçimlerde kullanılması da şaşırtıcı olmayacaktır.

Gerçek şu ki, Hristiyan batı, özellikle emperyalist-süper güçler, İslam adı altında kanserojen bir bölünmenin sürüp gitmesinden, bir değil onlarca İslam’ın ortalarda dolaşmasından büyük bir memnuniyet duymaktadır. Çünkü bu onların İslam ülkelerini sömürmesine, baskı altında tutmasına ve bir din olarak da gerçek İslam’ı saf dışı etmesine yardımcı olmaktadır.

İslam kavramını ifade etmek için, yalnızca İslam kelimesi kullanılabilecekken, bu yanlış ifadelere başvurulmasının bir de iyi niyetli ama yine tutarsız sebebi var: İslam dininin radikal ya da köktendinci diye nitelenen yorumlarının yol açtığı olumsuz imajı ortadan kaldırma çabası. İslam dinini bilmeyenlerin, kimi zaman haklı olarak, “**Ben İslam’a saygılı olmak istiyorum ama ‘Taliban İslamı’na ne kadar saygılı olabilirim?’**” dediği düşünüldüğü zaman, bu çaba daha iyi anlaşılabilir.

EMEVLİLERİN GETİRDİĞİ ANLAYIŞ

Kur'an'ın getirdiği ve Hz. Muhammed'in gösterdiği İslam’ın yanı sıra, dinin farklı yorumlarına dayalı siyasal oluşumların varlıklarını sürdürmeleri, İslam tarihinde yeni bir gelişme değildir. Geçmiş bin yıldan fazla bir zaman dilimi öncesine giden (661-750) Emevîlik bunun bir örneği olarak gösterilebilir. Bizim bütün eserlerimizde kullandığımız Emevîlik, ‘Emevî İslamı’ tâbirinin yaygınlaşmasına neden olurken, son terör olaylarına adı karışan **Usâme bin Ladin**’in Selefi olması, ‘**Selefi İslam**’ ifadesinin ünlenmesine yol açmıştır. Oysa bilimsel açıdan bu ifadelerin hepsi yanlıştır.

Bilindiği üzere, mezhepler, ‘**amelî mezhepler**’ ve ‘**akide mezhepleri**’ olmak üzere ikiye ayrılır. ‘**Amelî mezhepler**,’ günlük hayatta ibadetlerin nasıl icra edileceğini gösteren mezheplerdir; ‘**akide mezhepleri**’ ise, daha çok, İslam dininin felsefi omurgasını oluşturan sorularla ilgilenir. Bunların arasında, ahlak meseleleri, varlık meselesi, insanın nereden gelip nereye gittiği, nasıl yaşaması gerektiği gibi, klasik felsefenin temel soruları yer almaktadır.

Ayrıca, peygamberlik kavram ve kurumu, âhiret meselesi, imanın yapısı ve İslam dini içerisindeki inançla ilgili diğer kavramlar da, akide mezhepleri içerisinde ele alınır.

Bin Ladin'in, amelde Hanbelî, akidede Selefi olması, birçok yerde terörün Selefi mezhebine mâl edilmesine neden oldu. Oysa **Selefilik**, **Matürîdîlik** ve **Eşarîlik** gibi bir akide mezhebidir; siyasal bir oluşum değildir.

Her şeyden önce, **terörün bir mezhebe mâl edilmesi yanlıştır**. Bu yol izlenirse, örneğin akidede Matürîdî, amelde Hanefî olan **Taliban**'ın eylemleri nasıl adlandırılacaktır? Taliban'ın yaptığı eylemler nedeniyle Hanefilik mi eleştirilecektir? O Hanefilik ki, **Atatürk** Türkiye'si'nin de ana mezhebidir. İçinde çok karmaşık çelişkiler barındıran bu denklemin, klasik tasnifteki mezheplerden hareketle çözülmeye çalışılması, çok büyük hatalara yol açabilir.

Bin Ladin'in düzenlediği terör eylemlerinden ötürü, Selefiligi mahkûm etmek yanlıştır. Ayrıca, bu yaklaşım, İstanbul'daki gibi, Selefi olmayan teröristlerin gerçekleştirdiği terör olaylarını da açıklayamamaktadır.

İslam içindeki şiddet hareketlerini tarihsel bir süreç içerisinde açıklamaya çalışırken, mezheplerden yola çıkmak yanlış ve zararlıdır. Eğer İslâm içindeki şiddet hareketlerine tarih içinde bir zemin aramak ve oradan hareketle reçeteler üretilmek isteniyorsa, mezhepleri hedefe koymakla bir yere varılamaz; aksine, var olan karmaşık durum iyice büyütülür.

EN UYGUN BAŞLIK EMEVİLİK

Gerçek İslam'ın dışında olduğu halde 'dine ilişkin' olduğunu iddia eden bütün siyasal oluşumları, 'Emevilik' başlığı altında toplamak en isabetli yoldur kanısındayız. Tarihte İslam dinini siyasal bir ideolojiye dönüştüren ilk hareket Emevîlik olduğu için, bu tanımlama tarihsel gerçeklere de uygun düşer. Bugünkü '**siyaset dinciliği**' veya '**saltanat dinciliği**'nin ya da yanlış olarak '**siyasal İslam**' diye ifade edilen oluşumun prototipi, Emevîliktir.

Siyaset dinciliğini İslam'a sokan, Emevîliktir.

Kur'an'ı yakından inceleyenler, dinin, ideoloji haline getirilmeden siyasallaştırılamayacağını bilirler. '**Batı Sömürgeciliği ve İslam Dünyası**' (2003) adlı eserimde, Batı'nın, Müslümanlar'a kazık atmak için yaptığı ilk hareketin, İslam'ı ideolojileştirmek olduğunu, ayrıntılı olarak açıkladım. Hiçbir din, ideolojileştirilmeden siyasete bulaştırılamaz. Çünkü din, yapısı itibarıyla evrenseldir, bütüncüdür ve tamamına yakını da sevgiye dayalıdır. Din, bağışlayıcıdır, kucaklayıcıdır, merhamete ve paylaşıma yer verir. Dinde, Yaratıcı ve yaratılan vardır.

Hiçbir din Yaratıcı'ya şiddet izafe etmez. Başka bir ifadeyle, teorik olarak, hiçbir dinin şiddete, kaosa yer vermesi mümkün değildir.

Yaşar Nuri Öztürk – Hürriyet, 11.08.2008

İslam ve Urûbe

Yıllardır hep söyledik: **İslamî olanla Arabî olanı birbirinden ayırmadıkça İslam'ın bir Arap dini olmadığını insanlığa kabul ettiremezsiniz.** İslam'a hayat verecek bir yeniden yapılanmanın önünde en büyük engel İslam'ın Araplaştırılmasıdır. Bu beladan ne yazık ki, Emevî Arabı'na karşı çıkışın sembolü olan İran bile kurtulamamıştır. Onun anlattığı İslam da urûbe ağırlıklıdır. Arabın sarığı ve sakalı onda da din olmuştur.

İslam'ın Araplaştırılması Emevîler'le başladı. Emevîler'in hemen bütün gayretleri, **Mevâli'**yi yani Arap olmayan müslümanları köleleştirmek, sindirmek ve horlamaktan ibaret kalmıştır. Onların, Kur'an'ın anladığı mânada bir din endişeleri asla olmamıştır. Aksini söyleyenler yalan adına avukatlık yapmış olurlar.

Emevîler'in İslam'ı Araplaştırma gayretleri, Kur'an dinini sahneden kovmak isteyen inkâr odaklarına çok güçlü bir oyunu ilham etmiştir. O oyun şöyle özetlenebilir: 'İslam'ı, Arap dini olarak lanse edelim, onun evrensel unsurlarını mümkün olduğu kadar Arap örfüne boğdurup 'Bu din, Araplar'ı adam etmek için gelmiş bir kabile dinidir' iddiasına dayanaklar yaratalım... Bu anlayış, **oryantalizm** içinde de önemli bir yer tutmuştur. Ne yazık ki bu anlayışın bizim ülkemizde de uzantılarına rastlıyoruz. Özellikle son yüzyılda ve daha özellikli olarak da yaşadığımız günlerde. Bu anlayış, sinsi veya açıktan şu savı yaymaktadır: 'Kur'an çöl kitabıdır, Araplar'ın kitabıdır, bize ne bundan; biz bu yüzyılda kalkıp bu kitapla mı yol bulacağız?..'

İslam'ın Araplaştırılması veya Arap dini gibi gösterilmesi oyununda bizi daha ciddi bir biçimde rahatsız eden başka bir gelişme olmuştur: Bu, evrensel Kur'an mesajını 'Arap dini' ilan eden inkârcı faaliyete destek veren '**din içi Arap örfçülüğü**'dür. Bu örfçülük, inkârcıların teorisini yaptıkları '**İslam'ı Arap dini olarak gösterme**' stratejisinin bir tür uygulamasını yapmaktadır. Gerçek şu ki hak dininin kabile dini ilan eden inkârcı faaliyet kendini meşrulaştırmak için din içinden destek aramak gayretine girmiş ve ne yazık ki beklediğinden daha fazlasını elde etmiştir. O desteği, bizim: '**Hurafe dinciliği, örf dinciliği**' diye andığımız Kur'an dışı dincilik sağlıyor.

Nasıl yürüyor bu?

Kur'an'ı sahneden uzak tutmak isteyenler, hurafe dinciliğini çeşitli oyunlarla kullanarak vahyin dini ile Arap örflerini birbirine karıştırıyorlar. Bu, ilk aşamadır. Ben buna '**Kur'an'-dan uzaklaştırma aşaması**' diyorum. Bu aşamada başarılı olunca -ki olmuşlardır- ikinci aşamaya geçip Arap örflerini vahyin dini yerine koydurtuyorlar. Ve bakıyorsunuz, bazı mahfiller dindarlıkla Kur'an düşmanlığını eşitleyen tavırlar sergileyebiliyorlar. Amaç, dini Kur'an'ın denetiminden kaçırarak kutsal ilan edilen birtakım yedek ilahların tasarrufuna teslim etmektir. Kur'an'ın söz sahibi olduğu yerde bunu yapamazsınız. Çünkü Kur'an, örflerin kutsallaştırılmasını şirkin en kötü belirişlerinden biri saymaktadır. Bu gerçek, Kur'an'da elli bir ayetle doğrudan, bir o kadar ayetle de dolaylı olarak dile getirilmiştir. Örfü din yapanların, nüfus kağıtları ve sloganları ne olursa olsun, Kur'an'la iman dostluğu kurmaları mümkün değildir.

İslam adı altında Arap örfü satan anlayışlar çok iyi sonuçlar almışlardır. Çünkü insanlık, sağdan-soldan: '**İslam bu ise biz bunu istemiyoruz, biz bedevileşmek istemiyoruz**' demeye

başlamıştır. Tam bu noktada ve Müslüman Arap kardeşlerimiz başta olmak üzere, Kur'an bağhılarının şunu haykırması gerekiyor: Bu örfler yığını İslam değildir: İslam Kur'an'dadır. İslam, Arap örflerine değil Kur'an'ın evrensel ilkelerine oturur. Allah tarafından indirilen dinle, örfler adına uydurulan dini birbirinden ayırın! **Arabizm veya urûbe** ile Allah'ın dinini birbirinden ayırın! Hz. Muhammed'in İslam'ı tebliğ ettiğı devrin örfleri İslam değildir. İslam, vahyin getirdiğidir. Ne bir kelime fazlası var bunun ne de bir kelime eksigi.

Müslüman olmayı bedevileşmekle eşitleyenler hem Allah'ın öfkesine mârüz kalacaklardır hem de insanlığın. Çünkü bunlar, insanlığı vahyin dininden soğutarak din açısından günah, hukuk açısından da insanlık suçu işlemektedirler...

Yaşar Nuri Öztürk; Star, 02.08.2002

Şeriatın kestiği yürek

Ayşe Hanım orta hallinin altında bir Türk ailesinin annesi. Üç çocuğu var. Eşi terzi, ama kumarbaz. Bu yüzden ailenin iki yakası bir araya gelmiyor.

Ancak Ayşe Hanım güçlü bir kadın. Ailesini perişan olmaktan, evlere temizliğe giderek, mantı yapıp satarak kurtarıyor.

İstanbul Avcılar'da bir ev alıp düzenlerini kuruyorlar. Hatta 1.5 kilo da altın biriktiriyorlar.

Ayşe Hanım inançlı bir insan. Zor günlerde dincilerin ağına düşüyor ve kara çarşafa giriyor.

Bir gün Ayşe Hanım'ın evine hırsız giriyor ve bütün birikimleri olan altını çalıyor.

Aile bir kez daha yıkılıyor.

Ayşe Hanım'ın büyük kızı Kübra, kocası Mehmet ile Suudi Arabistan'ın Riyad kentinde yaşıyor.

Bir Suudlu ile evli olan Mehmet'in kız kardeşi onları da oraya aldırış.

Damadı Mehmet Riyad'da mobilya, kızı Kübra da kuaför dükkânı işletiyor.

Olayı öğrenen Kübra annesine Riyad'a gelip morali düzelene kadar yanında kalmasını öneriyor.

* * *

Ayşe Hanım kutsal topraklarda huzur bulmak umuduyla Riyad'a gidiyor.

Bir süre dinlendikten sonra iş bulduğu lüks restoranda Türk yemekleri yapıyor.

Zengin Araplar Ayşe'nin yemeklerini çok beğendikleri için ona özel siparişler veriyorlar.

Ayşe Hanım çok para kazanmaya başlıyor.

Bu arada Kübra, kirayı artırmak isteyen dükkân sahibi ile sert bir şekilde tartışıyor.

Dükkân sahibi kadın Kübra'ya "Fal bakıyor, büyü yapıyor" diye iftira atıyor ve din polisi "mutavva"ya şikâyet ediyor.

Mutavva, Kübra'nın evini basıyor, anne-kızı "Fal bakıp, büyü yaparak Allah'a şirk koşturmak" suçundan tutuklayarak cezaevine atıyor.

Günler sonra "Kadı"nın huzuruna çıkarılıyorlar.

Kadı, soru bile sormadan anne kıza 6 ay hapis, 180 sopa cezası veriyor.

* * *

Anne-kız akla gelebilecek her türlü ahlaksızlığın, rezilliğin hüküm sürdüğü cezaevinde bin bir işkence çekerek cezalarını tamamlıyorlar.

Serbest kalacakları gün kadı, 4'er ay hapis, 80'er sopa cezası daha veriyor.

Şeriata inanan Ayşe ve kızı Kübra her türlü pisliği, rezilliği yaşadıkları bu sisteme isyan ediyorlar ama çaresiz cezalarını çekiyorlar.

10 ay sonunda cezaevinden çıkarılıp havaalanına götürülerek sınır dışı ediliyorlar.

Böylece hak, hukuk ve insanlığın olmadığı bir düzende çektikleri işkence sona eriyor.

Laik demokratik bir ülkede yaşamının değerini anlayarak İstanbul'da yeni bir yaşam kuruyorlar.

Ayşe Hanım ile Kübra'nın yaşadıkları gerçek olaylar Murat İde'nin "Birharf Yayınları"ndan çıkan "Şeriatın Kestiği Yürek" kitabında çarpıcı bir şekilde anlatılıyor.

Gerçek bir öyküye dayanan bu kitap keşke şeriat düzenine özenenlere okutulabilse...

Onlar da Ayşe Hanım'la kızı Kübra gibi laik demokratik cumhuriyetin değerini anlarlar.

Tufan TÜRENÇ – Hürriyet,26.08.2006

Tecavüze mi uğradın al sana 200 kırbaç

Tecavüze mi uğradın al sana 200 kırbaç Suudi Arabistan'da silahlı altı erkeğin tecavüzüne uğrayan 19 yaşındaki bir kız, akrabası olmayan erkeklerle aynı araç içinde bulunduğu gerekçesiyle 200 kırbaç ve 6 ay hapis cezasına çarptırıldı.

SUUDİ Arabistan'da toplu silahlı tecavüze uğrayan bir genç kız, 200 kırbaç ve altı ay hapis cezasına çarptırıldı. 19 yaşındaki kız, "akrabası olmayan altı erkekle aynı araç içinde bulunduğu" gerekçesiyle önce 90 kırbaç cezasına çarptırıldı. Üst mahkeme cezayı artırırken, tecavüzcü erkekler ise 2 yıldan 9 yıla kadar değişen hapis cezalarıyla kurtuldular.

Arab News Gazetesi'nin haberinde, ülkenin doğusundaki El Katif şehrindeki Yüksek Mahkeme tarafından yeniden ele alınan davada, tecavüze uğrayan kadına verilen cezanın iki mislinden fazla artmasına dikkat çekildi. Cezanın katlanma nedeninin, haksız yere mahkûm edildiğini söyleyen tecavüz mağdurunun medyayı kullanarak mahkemeyi etki altına almaya çalışması olduğu öne sürüldü.

Ülkede geçen yıl altı Suudi erkek, bir kadına tecavüz etmiş ve yine tecavüz mağduru kırbaçla cezalandırılmıştı. Mağdurun avukatının itirazlarına rağmen, ölüm cezası da öngören tecavüz suçundan erkekler kısa süreli hapis cezalarıyla kurtulmuştu. Mağdurun Şii, tecavüzcülerin ise Sünni oluşu, Şii azınlıktan gelen tepkileri de artırıyor.

Sıkı şeriat yasalarının uygulandığı Vahabi hukuku, akrabalık ilişkisi olmayan kadınlarla erkeklerin bir araya gelmesine izin vermiyor. Araba kullanmaları yasak olan kadınlar, kamusal alanlarda baştan aşağı kapanmak zorunda. Kral Abdullah'ın geçen yılki vaadine rağmen adalet sisteminde reform yapılmadı.

Orada kırbaç Mısır'da maç

S.Arabistan'da bir genç kız tecavüzün üstüne bir de kırbaçla cezalandırılırken, vatandaşı olan hemcinsleri Mısır'daki Pan Arap Oyunları'nda Suudi Arabistan-Sudan milli maçını seyrediyorlardı.

Hürriyet,16.11.2007

Vahhabiye Madalya Verenler

Madalya ve Nişanlar Kanununa göre, Devlet Şeref Madalyası **"Bakanlar Kurulunun teklifi ve Cumhurbaşkanının tercihi ile, Türkiye Cumhuriyeti'nin bekası, ülkenin ve milletin bölünmez bütünlüğü, toplumun huzuru, birlik ve beraberliği için, yurt içinde veya yurt dışında üstün feragat, fedakarlık, başarı, yararlık gösteren, Türk ve yabana uyruklu kişilere verilir."**

Halkının çoğunluğu Müslüman olan ülkemizdeki laik düzeni hiçbir zaman içine sindirememiş, Atatürk'e karşı sevgi ve saygısızlığını her vesile ile ortaya koyan, beş yıl önce Mekke'de Osmanlı mirası Ecyad Kalesi'ni yıktırıp yerine iğrenç görünümlü bir işmerkezi ve otel yaptıran, **"Vahhabi geleneğinde kabir ziyareti yoktur"** bahanesiyle Anıtkabir'e bile gitmeyi reddeden Suudi Arabistan Kralı Abdullah'a, hem de 10 Kasım günü ülkemize davet edilerek, Devlet Şeref Madalyası verilmiş; böylece Atatürk'ün kemikleri bir defa daha sızlatılmıştır.

Hitler'in zulmünden kaçarak ülkemize sığınan ve İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapan, Yahudi asıllı büyük bilgin Prof. Dr. Neumark, öğrencilerine şunları söylemişti: **"Selçuklu ve bilhassa Osmanlı, İslamiyet uğruna her şeyini feda etti... Vahhabiliği kuranlar İngiliz Dominyon Bakanlığı'nın adamlarıdır. Batı, her yerde İslamiyeti sapık inançlara kanalize etti."**

Resmen kurulduğu 1921 yılından itibaren, Vahhabilik, Suudi Arabistan Krallığı'nın resmi mezhebi olmuştur.

Vahhabilik anlayışı ortaya çıktığı ve yayıldığı 18. yüzyıldan itibaren Osmanlı İmparatorluğu içinde büyük sorunlara yol açmıştır. Özellikle Hicaz ve çevresinde etkili olan Vahhabilik, zaten dağılma sürecinde olan Osmanlı'yı bu bölgede oklukça meşgul etmiştir. Tarihte "Vahhabi İsyanları" olarak geçen olaylar, hem dini hem de siyasi olarak Hicaz bölgesinde Osmanlı egemenliğine bir başkaldırı niteliği taşımaktadır. Vahhabi isyanları Osmanlı'nın dini bütünlüğünü bozmakla kalmamış, aynı zamanda siyasi bir kimliğe bürünen hareket bu yönü ile de Osmanlı'nın toprak bütünlüğünü bozarak imparatorluğun parçalanmasında katalizör rolü üstlenmiştir. Nitekim Vahhabi isyanları ve akabinde, yaşanan gelişmeler Hicaz bölgesinde 1517'de başlayan Osmanlı egemenliğinin, 399 yıl sonra 1916 yılında resmen sona ermesine sebep olmuştur.

11 Eylül sonrası ABD başta olmak üzere tüm dünyayı kasıp kavuran El Kaide ve El Kaide'nin perde arkasındaki oyuncularları olduğu iddia edilen Taliban'ın Vahhabiliğe olan yakınlıkları şimşekleri birden Vahhabiliğin üzerine çekmişti. Taliban'ın Afganistan'da uyguladığı katı baskıcı İslami rejim ve bunun yanı sıra Usame Bin Ladin'in Suudi yani aynı zamanda Vahhabi olması, Vahhabiliğin El Kaide ile özdeşleşmesine sebep oldu. (H. Miray Vurmay, Cumhuriyet Gazetesi Strateji Eki, 12 Eylül 2005)

Mustafa Karaca, Kasım 2005'te, Nokta Kitap Yayınları arasında çıkan Evanjelizm ve Vahhabilik adlı eserinde şu değerlendirmeleri de yapmaktadır:

"Arap dünyasını Osmanlı'dan koparmak isteyen İngiltere, önce Vahhabi akımını teşvik etti... Din, azınlık, mezhep, etnik milliyet unsurları Ortadoğu'yu bölmek için kullanıldı..."

Ortadoğu'da din, barış değil ayırım aracı olarak kullanıldı. Yönetimler böyle değerlendirdi (s.218)."

Pakistan ve Afganistan'daki kamplarda eğitim alan binlerce Türk ise, El Kaide'nin yönlendirmesi ile bu ideolojiyi Türkiye'ye taşıyor, İstanbul'da 15-20 Kasım'da intihar saldırılan gerçekleştiren hücreler de bu kaynaktan besleniyor (s. 123).

Evanjelizm ve Vahhabiliğin ortak bir özeliği bulunmaktadır. Her iki tarikat da, kendi inançlarını benimseyecek olan insanlar konusunda herhangi bir ayırım yapmamakladır... Günümüzde bu iki tarikat, dünyayı bir savaş alanına çevirmişlerdir. Kimse artık kendini güvende hissedememektedir (s.228).

Vahhabileri dost olarak görenler, Türkiye Cumhuriyeti'nin dostu değildir ve olamazlar.

Vural SAVAŞ

Onursal Yargıtay C.Başsavcısı

19.08.2008

KİTAPLARI VE DOKTORA TEZİYLE HASAN MEZARCI'DAN DAHA İDDİALI

Laik Mehdi Yaşar Nuri

Mezarcı'nın mesihliği tartışılıyor ama, asıl ilginç olan tartışanlardan biri: 28 Şubat sürecinde öne çıkan ilahiyat profesörü Yaşar Nuri Öztürk. Araştırmacı Avni Özgürel'in kitaplarında mehdi olarak kendini işaret ettiğini, yazılarında Kur'an'ın dilini kullanıp "biz" diye konuştuğunu deşifre ettiği Öztürk, yoksa "o"mu? Yani 28 Şubat mağduru Mezarcı'nın arkasında namaz kılacağı mehdi, bir 28 Şubat galibi mi?

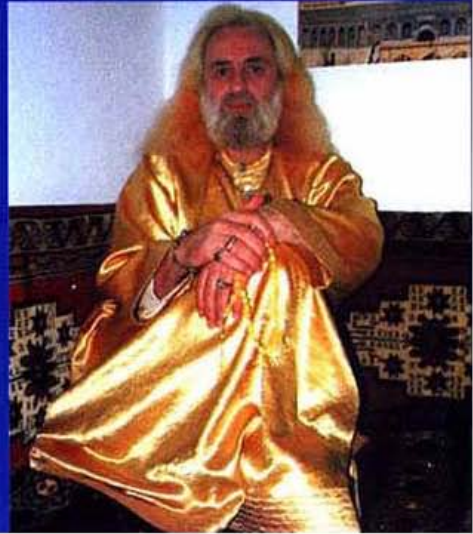

TUNCAY
OPÇİN

Hasan Mezarcı tekrar gündemimizde. Sarı saçları, ipekli entarisi ve elindeki asasıyla "mesih" olduğunu ileri sürüyor.

İddiasına göre o artık "İsa Peygamber!" Bu doğruysa kıyamet için tek eksik kaldı demektir: Mehdi. Çünkü kıyamet öncesi, "ahirzaman"da İsa Mesih'in arkasında namaz kılacağı bir de "Mehdi" olması gerekiyor.

İslami öğretilerde Mehdi

olarak aşkın bir kişilikten, yıkılmış, dağılmış olan İslam dünyasını ayağa kaldıracak bir insandan sözediliyor. Tüm Hristiyan dünyasını Müslüman yapacak olan İsa Mesih, tüm insanlığı kurtaracak olan Mehdi'nin arkasında saf tutup namaz kılacak. Öğretide bu namaz Hristiyanlar'ın Müslümanlar'ın üstünlüğünü, son din olduğunu kabul etmeleri anlamını taşıyor. Son huzur çağı da böyle başlayacak. Peki Hasan Mezarıcı Mesih'se Mehdi kim? Bu sorunun cevabını bulmak için biraz teori ve bazı kavramları bilmek lazım.

İslami öğretide "Nebi," kendisine kitap gönderilmiş peygamberlere deniyor. Hz. Davud, Hz. Musa, Hz. İsa, Hz. Muhammed gibi. "Resul" ise kitap sahibi olmayan peygamberlere verilen sıfat.

İslami gelenekte Hz. Muhammed için "Hatem - ül Enbiya" deniyor. Yani Nebi'lerin sonuncusu, kitap gönderilen en son peygamber. Ancak hem Sünni hem de Şii gelenekte peygamberlik, nebilik ve resullük kavramlarını kapsadığı için Muhammed'in hem Nebi hem de Resul'ün sonuncusu olduğuna inanılıyor. Bu genel inanca karşı çıkanlar yani Muhammed'in sadece nebilerin sonuncusu olduğunu ileri sürerler de var. Bu da her dönem varolan aykırı seslere kaynaklık ediyor.

Yukarıdaki sorumuza geri dönelim: Mezarıcı Mesih'se Mehdi'si kim? Gazeteci - yazar Avni Özgürel "Yoksa Mehdi geldi mi" yazısında hepimizin yakından bildiği bir isimden söz ediyor: Yaşar Nuri Öztürk.

Özgürel kendisini "Nezir - i Üryan: Çıplak uyarıcı" diye nitelendiren Yaşar Nuri Öztürk'ün doktora tezi ve kitaplarına dayanarak şu iddia da bulunuyor: Öztürk bırakın Mehdi'liği, Resul olduğunu ima ediyor. Avni Özgürel'le yaptığımız söyleşi son yıllarda yaşanan "Yaşar Nuri Olayı"na ışık tutuyor. Özgürel'in iddiasına göre Resul olduğunu ima eden Öztürk ise görüşme istegimizi vakit yokluğu gerekçesiyle geri çevirdi.

aktüel 26 490 / 2000

Maksadını aşan ifadeler

* Yaşar Nuri Öztürk'ün vurgu yaptığı "Çıplak Uyarıcı" kavramıyla kendisini işaret ettiğini nasıl farkettiniz?

"Hatırlayın 28 Şubat sürecini. Bir ara Diyanet İşleri Başkanlığı'na da oynadı, olmadı. Gözü bir din otoritesi olmaktaydı. Bu öyle bir şeydi ki, Türkiye'nin Muhammed İktal'i ya da İran'ın Humeyni'si olmalıydı."

- Yaşar Nuri Öztürk, benim daha önceleri takdir ettiğim bir ilahiyatçıydı. Bütün çalışmalarını olmasa bile, birçoğunu okudum. O yüzden bilirim. Kuşadalı İbrahim Halveti üzerine yaptığı beğendi-

Gazeteci - yazar Avni Özgürel (üstte) "Yoksa Mehdi geldi mi" başlıklı yazısıyla ilk defa Yaşar Nuri Öztürk'ü deşifre etti.

ğim bir de doktora tezi vardı. Zaten çalışmaları benim ilgi alanıma giriyor.

* Çıplak Uyarıcı sözünü sık sık tekrarlama mı dikkatinizi çekti?

- Evet. Peygamberane, Kur'an'da peygamberler için kullanılan bir sıfat. Bu kelime belki başka manalara da gelebilir. Mesela Kur'an aynı zamanda kitap demektir. Ben Kur'an yazdım dersem kitap yazdığım anlaşılır mı bu sözünden? Hayır. Burada da öyle, artık özel isimdir. İncil'de de buna benzer İsa'yı çağrıştıracak tabirler vardır. Bu tabirlerin herhangi bir insan için kullanılması, ondan sonra da ben uyarıcıyım, bütün aydınların uyarıcı olmasını beklerim gibi tevellere kaçması doğru değil.

* Yaşar Nuri Öztürk nasıl bir tanımlama yapıyor "Çıplak Uyarıcı" için? Kendisini mi özdeşleştiriyor?

- Evet, öyle zaten. Ondan

yana en ufak bir şüphe yok. Bunun sezilmeyeceğini, sezilse bile kendi aleyhine bir olumsuz sonuç doğurmayacağını düşünüyordu. Oyle bir ilgi odağı olmuştu. Ben din alimi değil, nihayetinde gazeteci-yim. İlgi alanıma giren konularda zaman zaman yazıyo-

Adının etrafında Mehdilik iddiaları dolaşanlardan biri de Adnan Hoca (Oktar). Oktar, "Ortaköylü Mehdi" diye anılıyordu.

"Kitapları bütün askeri birliklerde dağıtıldı. Şimdi bir hayran kitlesi de var etrafında. Sabahtan akşama kadar sizinle oturup sizinle kalkan bir kitle. Sizden neredeyse uluhiyet ilan etmenizi bekliyorlar. Sen şeyh ol, biz de müridiniz olalım diyorlar. Bizim de bir durumumuz, örgütümüz olsun anlamında. Batı'da da, bizde de böyle ortaya çıkmış tarikatlar var."

rum. Böyleyken sadece benim bu yazım üzerine, televizyonlarda "Kitaplarımı tashih edeceğim" dedi.

Çıplak Uyarıcı kitabının onuncu baskısında bazı cümleleri çıkarmış. Şimdi düşünün siz de gazetecisiniz, bir yazı yazıyorsunuz çok ihtisas isteyen bir konuda. Bir üniversite dekanının, bir profesörün kitabıyla, değerlendirmesiyle ilgili bir yazı yazıyorsunuz, sizin yazınız üzerine adam kitabını tashih ediyor.

*** Bir tuhaflık mı buluyorsunuz bu davranışta?**

- Evet yani.

Ben kötü niyete hamletmek istemem ama maksadın ne kadar aşıldığı zaten meydanda. Kal-

dı ki bunun işaretlerini bir süredir veriyordu Öztürk.

*** Neydi bu işaretler?**

- Kendinden bahsederken ben diye bahsedersin. Ama bunlar öyle bir noktaya gelir ki, o noktadan sonra "biz" diye bahsederler kendilerinden. Biz yazıyı, kitabı yazdık derler. Ne yani? Kaç kişiyle birlikte yazıyorsunuz?

Askerlere kitabı dağıtıldı

*** Bir nevi görevlendirildik yerine mi kullanılıyor?**

- Evet. Bize bir görev verildi, demek istiyor. Öylesine popüler cümlelerle konuşuyordu ki, insanların çok iyi anlayabileceği, hatta akıl-izan sahibi insanların bu doğru söyleyebileceği laflar ediyordu. Bu yüzden yere - göğe sığdıramadı. Eğer bir konuşmada yüz tane doğ-

ru söylüyorsanız, arasına bir tane de kendinize ait veya yanlış bir şey koysanız, o da doğru kabul ediliyor. Şu doğru, bu doğru, öyleyse bu da doğru. Niye diğer dedikleri de doğru olmasın diye bakılıyor. Türkçe ibadet tartışmalarını bir hatırlayın. Yaşar Nuri demokrat, açılımdan yana bir insan portresi çiziyordu. Türkiye'nin dini konularda çok fazla bilgi sahibi olmayan aydınının, eliti-nin de duygularını yakaladı.

*** Öyle de bir çevre oluşturdu herhalde.**

- Hoca sen şusun, sen busun, sen şunu da yaz dediler. Kitapları bütün askeri birliklerde dağıtıldı. Şimdi bir hayran kitlesi de var etrafında. Sabahtan akşama kadar sizinle oturup sizinle kalkan bir kitle. Sizden neredeyse uluhiyet ilan etmenizi bekliyorlar. Sen şeyh ol, biz de müridiniz olalım diyorlar. Bizim de bir durumumuz, örgütümüz olsun anlamında. Batı'da da, bizde de böyle ortaya çıkmış tarikatlar var.

*** Kendisine birtakım payeler biçen, akıllı bir versiyonuyla mı karşı karşıyayız Mezar-cı'nın?**

- Yaşar Nuri ile hiç benzerliği yok. Mezarıcı yolunu sapıtmış, Yaşar Nuri öyle değil. Yaşar Nuri bir zarfın içine koyuyor iddialarını. Türkiye'nin büyük tasavvuf alimlerinden Kuşadlı İbrahim Halveti'yle ilgili olarak yaptığı doktora çalışmasında İbrahim Halveti'nin mektuplarını da araştırdı. Doktorası bittikten sonra onu kitaplaştırdı. Kita-

bının ilk baskısında hiçbir problem yok. Fakat sonradan İbrahim Halveti'nin mektuplarının arasına orijinalinde olmayan cümleler ekledi. Parantezler açmaya başladı. Yani sözüm ona İbrahim Halveti, 1945'te bir adam doğacak diyor. Zaten yüz senede bir şöyle bir adam gelir deyip yapacağı, yazacağı, etkileyeceği işleri sayıyor. Yaşar Nuri'nin bir tek baş harflerini vermediği kalmış. Aynen kendisini tarif ediyor. Hatta bununla da yetinmeyip okuyucu salaktır anlamaz diye kitabının girişine, "Hocaefendi tevezudan adını söylemiyor ama bu Yaşar Nuri'dir" diye yazdı.

*** 1945'te kim doğuyor?**

- Kendisi, Yaşar Nuri. Kuşadlı İbrahim Hakkı Halveti herkesin itibar ettiği bir tasavvuf alimi, bir şeyh efendi. Bundan yola çıkarak, açığı- rumlarda "Bana çeşitli der-gâhlardan hilafet teklif edili-yor" dedi. Hilafet burada, şeyhin halifesi, temsilcisi anlamını içeriyor. "Ben kabul etmedim" dedi. Şimdi adama hilafet, şeyhlik belli ki az geldi. Şeyhlik ne ki yanı.

Resullük iması var

*** Peki ne olmak istedi, peygamber mi, mehdi mi?**

- Hatırlayın 28 Şubat sürecini. Bir ara Diyanet İşleri Başkanlığı'na da oynadı, olmadı. Gözü bir din otoritesi olmaktaydı. Bu öyle bir şeydi ki, Türkiye'nin Muhammed İkbal'i ya da İran'ın Humey-ni'si olmalıydı.

*** Öyle bir konuma mı geldi?**

- Tabii, kendini öyle bir konuma çekiyordu. Bir peygamber gelse, peygamberliği ni de kanıtlasa ne yapacağız? Elbette uyarız. Kanıtlarına bakıp kanaat getirirsek, hakikaten bunda bir şey var deriz. Şimdi bu adam açıkça söylüyor zaten. Bugün aynı noktada mı dersiniz, benim yazımdan sonra çok yara aldı. Bütün akademik çevrelerin dik-

katini çekmiş oldu. Daha da önemlisi sırtını dayadığı güvenlik birimleri, bu adamı bu kadar ön plana çıkarmakla acaba biz yanlış mı yapıyoruz, diye tereddüte düştü.

* Yaşar Nuri "güvenlik birimleri'nin ön plana çıkardığı bir adam mı? Yoksa zaten varolup 28 Şubat süreciyle örtüşen bir kişilik mi?

- Örtüştüler demek daha doğru. Zaten çok pırıltılı, dikkat çekmiş bir isimdi ilahiyat camiasında. Çok ilgi çekici farklı yorumları vardı. Bunlar önemlidir. Birdenbire öyle bir zamanlama oldu ki, tam üstüste denk geldi.

* Nezir - i Üryan (Çıplak Uyarıcı) kavramını geliştiren, kendisine malederken mü-

Edip Yüksel, Reşad Halife'nin "resul"lüğünü kabul edince, İslami kesimin aforozuna uğradı. Şimdi ABD'de yaşıyor.

ceddidlik, yani dinde yenileyicilik kavramından etkilenmiş olabilir mi?

- Çıplak Uyarıcı peygamberler için kullanılmış bir sıfat. Müceddid ise din alimidir, bir büyük insandır. Dinin üzerindeki ölü toprağıni silkeler. Böyle dahi olsa, insan kendisi söylemez bunu. Başka birisi söyler. Türkan Şoray ben sultanım, büyük sanatçıyım dese ayıp olmaz mı? Bırak da başkası övsün. O bile söylenmez.

Kaldı ki yazısında sadece nezirlikle ilgili olarak değil, resullükle ilgili atıflar da var. Şimdi Yaşar Nuri Öztürk "Deprem de sizi uyarmaya yetmedi mi? Çıplak uyarıcı içinizden çıktı, şu an görevinin başında hâlâ ona kulak vermiyorsunuz" diyor. Bunları Hürriyet'te 22 Kasım 1999'da, köşesinde yazdı, "Çıplak Uyarıcı" başlığıyla. Ayrıca oradaki hitaba baktığınızda, Kur'an üslubunda kale-

me alındığını görürsünüz. Ayetlerin fonetik açıdan cümle yapısı aynen muhafaza edilmiş. Hitaplar semavi üslupta, makale gibi değil yani. Bunu okuduğunuzda zaten düğmeye basılıyor. Yeni Asya gazetesinin sahibi Mehmet Kutlular, bu deprem Allah'ın uyarısıdır dedi diye adamı içeriye atıyorlardı. Yaşar Nuri deprem benim yüzümden, beni haber vermek için oldu, diyor. Ona hiç kimsenin bir şey dediği yok. O kadar kendini kabul ettirmiş ki, kimse ağzını açıp bir şey demedi. **A**

MEHDIYİM, MEHDİSİN, MEHDİ

Hasan Mezarıcı, "Mesih"lik iddiasında bulunan ilk ve tek kişi değil. Türkiye'nin yakın tarihinde bu tür pek çok vaka var. Hafızamızı biraz zorladığımızda karşımıza ilk çıkan, artık adı bile hatırlanmayan, Adapazarı'ndan, Ali Yakup. 1960'ta girdiği Nurculuk'tan ayrılarak, daha sonraları "Yakubiler" diye anılacak bir grup kurdu. Dünyayı kurtaracak Mehdi oldu. Namazları Risale - i Nur'dan bölümlerle kıldırmağa başladı. Bir müddet sonra Adapazarı'nda tutuklanıp Fethiye'de hapsedildi. 1965'te öldüğünde Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ndeydi.

1980'lerde birden fazla müjdelenmiş kişiyle tanıştı Türkiye. Bunların bazıları mesih, bazıları mehdi, bir tanesi de elçiydi. "Mesih"lik iddiasıyla ilk ortaya çıkan Mehmet Ali Ağca'ydı. Ağca, 1 Şubat 1980'de Abdi İpekçi suikastına karışmış, tutuklu bulunduğu hapishaneden kaçarak bu defa Papa'ya suikast düzenlemişti. Kalmakta olduğu hapishanede bir müddet sonra "mesih"liğini ilan etti. "Fatima'nın Üçüncü Sırn"ının kendisi olduğunu iddia ediyordu. Kamuoyu ona hemen bir isim de buluverdi; Malatyalı İsa.

Ağca kadar olmasa da o günlerin çok konuşulan isimlerinden biri de İslami kesimin yakından tanıdığı Yesevizade'ydi. Masonlukla ilgili kitaplar yazıyordu. Yayınladığı her kitap İslamcılar arasında hemen popüler oluyordu. Bir müddet sonra onun da adı "Mehdilik" iddialarıyla anılır oldu. Ancak yakın çevresi dışında bu iddiası hiçbir

yankı bulmadı.

Elçiler Amerika'ya

1987'de ise başka bir isim ortaya çıktı; İskender Evrenesoğlu. DPT'de çalışıyordu, akıllıydı, bilgiliydi. Dini sohbetlerle başladı faaliyetleri, ancak birkaç sene sonra başında "nurdan bir hale" bulunduğu, inananların bunu gördüğü iddia ediliyordu çevresindeki tarafından. MİHR adını verdiği bir vakıf ve radyo kurdu. Buradan görüşlerini aktarıyordu. Sohbetlerle başlayan yolculuk, ABD'de "Resul"lük iddialarıyla devam etti.

İslamcı kesim arasında asıl yankı uyandıran olay Edip Yüksel'in ilginç dönüşümüydü. Edip Yüksel, bu camlada oldukça saygın bir isim, Sadrettin Yüksel'in oğlu, Akıncı Gençlik'in 12 Eylül öncesinde öldürülen liderlerinden Metin Yüksel'in de kardeşiydi. Ama Edip Yüksel adını asıl duyuran İnkılap Yayınları'nın çıkardığı Ahmet Deedat'ın "19

Mucize"si kitabıydı. Kitap kısa sürede best-seller oldu. Bu çalışma İngilizce olarak ABD'de de yayınlandı ve büyük yankı uyandırdı. ABD'de yaşayan Reşad Halife, kitabın oturduğu matematik formüle sadece Kur'an'daki, Tevbe suresinin son iki ayetinin uymadığını öne sürdü. Ona göre bu ayetler Kur'an'a sonradan ilave edilmişti. Tabii bu iddia kıyamet kopardı tüm İslam dünyasında.

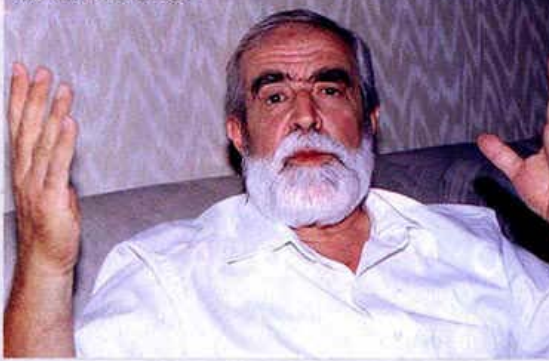
Bu sırada teorik birtakım tartışmalara giren Reşad Halife, ABD'de "Resul"lüğünü ilan etti. Edip Yüksel de Türkiye'den Halife'nin bu iddialarına destek çıktı. Halife, doksanlı yılların ortasında ABD'deki karargâhında öldürüldü. Yeni düşüncelerinden dolayı ailesinin bile reddettiği Yüksel ise şimdi ABD'de yaşıyor.

Yüksel kaçtı, Halife öldürüldü ama onların etkisi uzun yıllar devam etti. Çünkü söylenenlere göre 80'lerin parlayan yıldızı Adnan Hoca (Oktar), Yüksel'le tanışmış ve çok etkilenmişti. Bu nedenle bir müddet sonra bu defa Adnan Hoca'nın "Mehdilik" iddiaları yayıldı kulaktan kulağa. Mehdi İstanbul'dan çıkacaktı, zaten 1979'da patlayan tanker de onun işaretiydi.

Ortaköylü Mehdi hızla çıkışa hazırlanıyordu ki gözaltına alındı, çevresindeki öğrencileri dağıldı. Kalan bir grup öğrencisiyle birlikte bir müddet sonra Atatürkçü kimliğiyle arz-ı endam etti. Bundan sonrasını ise tüm Türkiye gazete ve televizyonlardan izledi.

Bu dizinin son yıldızı ise Hasan Mezarıcı oldu.

İskender Evrenesoğlu

DİN KARŞITI AKIMLAR

[Ateizm](#)
[Deizm](#)
[Agnostisizm](#)
[Panteizm](#)
[Panenteizm](#)

ATEİZM NEDİR?

Her şeyden önce, tanrının varlığını veya yokluğunu tartışabilmek için, tanrı kavramının tanımını yapmak gerekmektedir. Şaşırtıcı nokta, herkesin bu kadar sözünü ettiği bir kavramın çok kesin, net, herkesin anlayıp üzerinde birleştiği, kabul edilir ve anlaşılır bir tanımının bulunmamasıdır. Pek çok ateist-teist tartışmasının asil noktalara gelinmeden, tanrının tanımı noktasında düğümlenip kaldığı, çünkü tanrının doğru dürüst bir tanımının yapılamadığına felsefi alanda çok tanık olunmuştur.

Bunun bir sebebi pek çok teistin tanrıdan ne kastettiği ve tanrıyı nasıl tanımladığı konusunda fazla kafa yormamış olması, bir diğer sebebi de ortada yaygın birden fazla tanrı tanımının bulunmasıdır.

Genellikle tanrıdan ne kastedildiği tam anlaşılmadan tanrının varlığı veya yokluğunun kanıtlarına geçilir.

Örneğin su diyaloga dikkat ediniz ve konuyla olan bağlantısını kurmaya gayret ediniz:

A: Masanın üzerinde küçük bir peri var.

B: Ama ben bir şey görmüyorum.

A: Elbette, çünkü bu görünmez bir peri.

B: Ama dokunamıyorum da.

A: Ebbette, bu peri görünmez, dokunulmaz ve hakkında hiçbir somut veri edinilemez bir peri.

B: Peki o zaman var olduğunu nereden biliyorsun?

A: Çünkü bu perinin varlığının kanıtları var.

B: Nedir bu kanıtlar?

A: Mesela yağmurun yağması bu perinin varlığının kanıtıdır. Bu peri yağmur perisi. Ne

zaman yağmur yağsa bu perinin var olduğunu anlıyorum.

B: Peki yağmurun sebebinin bu peri olduğunu nereden biliyorsun?

A: Çünkü başka bir şey olamaz. Sen söyle o zaman yağmurun neden yağdığını?

B: Yağmurun neden yağdığını bilmiyorum. Ama yağmurun sebebinin elindeki peri olduğuna inanmam için başka deliller gerekli.

(Dikkat ediniz, artık bu noktada, B dahi perinin var olup olmadığını veya niteliklerini sorgulamaktan çıkıp, varlığının delillerini tartışmaya başlamıştır).

A: Bu perinin varlığını kanıtlamaya aslında gerek bile yok. Herkes beyninin derinliklerinde bu perinin varlığına inanır. Sadece kişinin gönül gözünü açması gerekir. Bu peri kendi kendinin kanıtıdır. Ayrıca kendi varlığına dair inancı hepimizin beynine koymuştur. Hem sonra, başka türlü yağmurun nasıl yağdığını açıklamanın yolu olmadığından, bu perinin varlığına inanmak zorundasın.

B: Peki bu perinin nitelikleri neler? Neye benzer? Nasıl bir şeydir?

(Dikkat edildiği gibi perinin nitelikleri, varlığının kanıtlarının tartışılmaya başlanmasından sonra gündeme gelmiştir).

A: Bu peri 15 cm boyunda, kanatlı, zayıf, ince bir varlıktır. Akıllıdır, konuşkandır ve neşelidir. Devamlı kanat çırpır. Ne zaman yağmurun yağmasını isterse bunu diler ve yağmur yağar.

B: Bilmiyorum, bana yine de inanması biraz zor geliyor.

A: Ama inanmazsan, bu peri kızar ve evini sel bastırır. İnanırsan ve dediklerini yaparsan ise bahçedeki bitkileri yeşertir, evine bolluk getirir.

(Dikkat ediniz, burada da insan motivasyonunun temel ilkeleri olan ödül ve ceza prensipleri kullanılmaktadır).

B: Ben yine de inanmıyorum.

A: İnanmıyorsan, olmadığını kanıtla o zaman?

B: ???

Dikkat ediniz, sonunda diyalog dönmüş ve B den perinin olmadığını kanıtlaması istenmeye başlanmıştır. Hele de bu diyalogun nesiller boyu sürdüğünü düşünün. A ve yandaşlarının bu perinin otoritesini kullanarak topluluklarına düzen getirdiğini, kurallar koyup bunların islemesini sağladıklarını ve bu yolla bir yasama ve yürütme otoritesi kurmayı başardıklarını düşünün.

İşe yarayan ve düzen sağlanmasına yardımcı olan bir toplumsal görüngü, toplumda zaman içinde kabul görür. Daha az sorgulanır. Hele de insanlara bunun anlayamayacakları bir şey olduğunu ve bu konuya ancak belli başlı bazı akıllı ve bilge kişilerin vakıf olduğunu söyleyin, insanlar zaten meşgul olan günlük hayatlarından bu meseleyi çıkarır, bu konuda güvendikleri kişilerin fikirlerini ve öğütlerini dinlemeye başlarlar.

Sonunda konuyla ilgili kafa yoran kişilerden de birbiriyle uyusan ve uyuşmayan görüşler çıkmaya başlar. Zamanla periden bütün somut özelliklerini (boyunu, kanatlarını, büyüklüğünü, vb) de çıkarır, daha zor sorgulanabilir ve daha zor anlaşılabilir diye tamamen soyut nitelikler atfederler. (Rengi, şekli, büyüklüğü yoktur, yeri yurdu yoktur, öncesi sonrası yoktur, vb gibi). Çünkü insan yalnızca anlayamadığı şeye inanır. Anladığı her şeyi sorgular insan.

Tanrı için de İslami kaynaklara baktığınızda pek çok yerde hiç de soyut olmayan, neredeyse insana benzeyen bir varlık karşınıza çıkar. Örneğin tanrının "iki el"inden (Maide: 64; Sad: 75), "yüz"ünden (pek çok ayet içinde, örneğin Bakara:115) bahsedilir. Kuran in, hadislerin sözlerine bakan kimi yorumcular, tanrının cisimli, "Mucessine" olduğu görüşüne ulaşırlar. Ayrıca tanrı insan gibi görür, iştir, konuşur, yatıştır, düşünür, acır, bağışlar, insan gibi "Efendi"dir (Rabb), "Kral"dır (Melik), "Ev"i vardır (Kâbe), "Tahtı, Sarayı" vardır (Arş). "Güçlüdür" (Aziz), "Zorba"dır (Cebbar), "Sevecen"dir (Vedud), dost, düşman kazanır vs. Ayrıca kurana göre tanrı göktedir. "GOKTE OLAN in sizi yerin dibine geçirmesinden güvende misiniz? O zaman yer sarsıldıkça sarsılır. GOKTE OLAN in başınıza tas yağdırmasından güvende misiniz?" (Maide Suresi, 16-17). Ayrıca tanrının Arşı (Taht, Saray) da göklerin üstündedir. Bunlara bakan kimi din alimleri ve kuran yorumcuları "Tanrı gökteyse, Tanrının gökten daha küçük olması gerekir. Böyle bir şey düşünülebilir mi?" gibi, veya "Tanrı gökteyse varlığının ve varlığını sürdürebilmesinin bir başka şeye bağlı olduğunu da düşünmek gerekir, bu nasıl olabilir?" gibi sorular sormuşlardır.

Fakat aynı zamanda tanrının "benzeri" olmadığı da söylenir (Sura: 11). "Öncesiz", "Sonrasız", "Dogmamis", "Dogurulmamis" denir tanrı için. Özellikle günümüzde, artık tanrıdan bahsedildiğinde genellikle cisimsiz, mekansız, soyut bir kavram karşınıza çıkar. Tanrı nasıl bir şeydir? diye sorduğunuzda, elinizde kendisine atfedilen akıl, zeka ve istediğini yapabilme dışında hiçbir nitelik kalmadığını görürsünüz.

aslında sorgulama devam ettiğinde tanrı kavramını bu niteliklerden bile soyutlama ihtiyacı hissederler.Çünkü bir Hristiyan teologun dediği gibi:

Tanrı hakkında hiçbir şey söyleyemeyiz. Çünkü tanrı hakkında bir şey söylemek, tanrıyı sınırlamak demektir. Tanrı için A özelliğine sahiptir demek, tanrının non-A (A olmayan) özelliğine sahip olmadığını söylemek olur. Dolayısıyla her türlü sınırlamayı asan bir kavram olması gereken tanrı için hiçbir şey söyleyemeyiz.

Bir elma hayal edin. Ve sırayla elmadan bütün niteliklerini çıkarmaya başlayın. Rengini çıkarın, büyüklüğünü çıkarın, kütlesini çıkarın, şeklini çıkarın. Geriye ne kalır? Konu elma olunca geriye bir şey kalmaz ama konu tanrı olunca belli ki geriye var olması ve de bir olması kalıyor.

Bu düşünce tarzı aşağıdaki diyaloga benzer:

Teist: Tanrıya inanıyorum.

Ateist: Tanrı nedir?

Teist: Bilmiyorum.

Ateist: Fakat inandığın şey ne o zaman?

Teist: Onu da bilmiyorum.

Ateist: Öyleyse inancını inançsızlıktan ayıran faktör ne?

Dolayısıyla bu düşünce tarzının absurdluğu açıktır. Bu yüzden de tanrıyı tüm niteliklerinden soyutlamak da istemezler. Tanrıyı insan olarak ancak kısmen anlayabileceğimizi söylerler örneğin. Ve de mümkün olduğunca genel ve sorgulanamayacak nitelikler atfetmeye çalışırlar. Fakat eğer bu nitelikler herhangi bir felsefi analize tabi tutulmaya çalışılırsa, o zaman yukarıdaki agnostik anlayışa çekilirler. Bu agnostik anlayışın yukarıdaki diyalogdaki gibi sacmalığı dile getirildiğinde ise, yine bazı nitelikleri olduğunu söylemeye başlarlar.

Kısacası tesitlerin kullandığı sekliyle tanrı kavramı içinden çıkılmaz bir çelişkidir, bir paradokstur. Ne bir nitelik ithaf edebilirsiniz, ne de hiçbir niteliği olmamasına izin

verebilirsiniz.

Bu yuzden tanrı kavramı aslında daha tanımı noktasında terkedilmesi gereken bir kavramdır. Fakat yazının devam edebilmesi için ve tanrının varlığıyla ilgili kanıtların analizi konusunda söz söyleyebilmek için yine de bir tanımda anlaşılmak gerekiyor. Bu yuzden tanrı kavramının uc yaygın açıklamasını burada dile getiriyorum:

1) Cisimli, belli bir şekli ve boyutu, vs olan fakat bizim bilmediğimiz ve görmediğimiz bir yerde var olan bir somut varlık.

2) Hiçbir fiziksel özelliği olmayan, doğaüstü, fakat yine de akıllı olmak ve istediğini yapabilmek gibi bazı nitelikler taşıyan, ve aynı zamanda tüm nitelikleri tam anlaşılamayacak bir varlık.

3) Var olan fiziksel dünyanın tümü, bütünü. (Panteist tanrı anlayışı).

Bu yazı boyunca, her ne kadar tatminkâr bir tanım olduğuna inanmasak da 2 numaralı tanımı kullanacağız. Çünkü toplumda en yaygın şekilde anlaşılan tanrı kavramı bu.

Tanrının varlığını kanıtlamak için öne sürülen deliller ve akıl yürütmeler

Bu kısımda tanrı kavramını kanıtlama gayesiyle en çok kullanılan bazı akıl yürütmeleri ve sunulan bazı delilleri ele alacağız.

1) İlk neden

Bu akıl yürütmeye göre dünyada her şeyin bir nedeni vardır ve nedenler zincirinde geriye doğru gittiginizde bir ilk nedene ulaşabilirsiniz. Bu ilk neden ise tanrıdır. Bu akıl yürütme cesitli konulara uygulanabilir. (Orneğin ilk canlı nasıl oluştu, evren nasıl oluştu, vs).

Bu akıl yürütmenin felsefi acidan zayıf noktası ise kendi amacı ile çelişmesidir. Nedenler zincirini hem kesmek hem de devam ettirmek isteyen bir akıl yürütmedir bu.

Yani sunu demek istiyoruz: Nedenler zincirinde geriye doğru gidip, ilk şeyin nedenini bulmaya çalışıyorsunuz, ve Evrene ilk ne sebep oldu? sorusuna kadar geldiniz diyelim. Eğer burada Evrene de tanrı sebep oldu deyip duracaksak, o zaman neden bu noktada durduğumuz ve neden Peki tanrının sebebi neydi sorusunu sormadığımız noktası gündeme gelir. Yok eğer Tanrı hep vardı veya Tanrı kendi kendisinin sebebidir diyebiliyorsak, o zaman bunu neden evrenin kendisi için diyemiyoruz? Sorusu gündeme gelir. Yani, belki evren hep vardı, veya evren kendi kendisinin sebebiydi? Yok eğer evrenin sebebini sorgulama ihtiyacını icimizde hissediyorsak, o zaman neden tanrının sebebini sorgulama ihtiyacını hissetmiyoruz?

Kısacası görüleceği gibi burada yalnızca sebebi bilinmeyen bir şeyi açıklıyor gibi görünmek gayesi vardır. Yapılan açıklama ise gerçek bir açıklama değildir. Teorik olarak zincire devam edebilir ve tanrının sebebi de kutsal ruh, onun da sebebi başka bir şeydir diyebilirdik. Ama eğer varlığın bir açıklamasının yapılabilmesi için bir yerde durulması gerek diyorsanız, o zaman nerede duracağınızı neye göre seçiyorsunuz? Yani evrenin sebebinde durmuyorsunuz da niye tanrının sebebinde duruyorsunuz?

Görüldüğü gibi ortada çok açık bir düşünce yanlısı bulunmaktadır. Nitekim İlk neden akıl yürütmesi, yüzyıllardır ciddi felsefi tartışmalarda kullanılmaz. Fakat günlük hayattaki tanrı tartışmalarında hala ısrarla ateistlerin onune getirilmektedir.

2) Evrenin düzenli olması

Evrende bir düzen olduğu gözlemi bazen tanrı kavramının bir kaniti olarak kullanılır. Denir ki evren kaotik değildir, belli kurallara uyar. Ve dolayısıyla, bu düzenin altında, bu düzene sebep olan bir zeka olmalıdır.

Ya da baska bir sekliyle bu akıl yurutme dogâ kanunlarinin kanun koyucusu fikri ile karsimiza cikar. Denir ki evrende dogâ kanunlari var, dolayisiyla bu kanunlari bir kanun koyucusu gerekir, bu da tanridir.

Ya da evrende zeka ve bilincin olmasi (insanoglu), buna sebep olan daha ust bir zeka ya da bilincin varliginin bir kaniti olarak ifade edilir bazen. Tum bunlar ayni akıl yurutmenin degisik versiyonlari oldugundan, bu yazida bir arada, ayni madde altinda inceliyoruz.

Birincisi, evrenin kaotik degil, belli kurallara uyan bir duzen oldugunu ilan etmek o kadar kolay degildir. Nitekim uzmanlar, gunumuzde kaotik olarak adlandirilan sistemler altinda dahi n boyutlu diferansiyel denklemlerle ifade edilebilecek duzenler bulmaktadır. Sonucta duzen kaos icindeki belli bir paterne uyan bir parcanin ozelligine verilebilecek bir isimse, herhangi bir kaos sayisiz miktarda duzenli alt parca icerebilir demektir. Dolayisiyla evrenin daha ust bir kaosun belli bir paterne uyan bir alt parçasi olmasi mumkundur.

Ayrica evreni duzenli ilan etsek de herhangi bir duzenin bir zeka gerektirdigini iddia etmek mumkun degildir. Zeka ile duzen arasinda nedensel bir bag yoktur. Bir duzenin ille de bir zekadan cikmasi gerektigi mantiksal olarak gosterilemez.

Zekanin zekadan cikmasi da ayni sey. Bir zekanin ya da bilincin daha ust bir zeka ya da bilincten kaynaklanmasi gerektigi mantiksal olarak gosterilemez.

3) Ahlaksal kanitlar ve adalet fikri

Denir ki tanrı olmazsa iyi ile kotu arasindaki farki anlamanin ve ahlaksal prensipler getirmenin bir yolu kalmaz.

Ya da denir ki, bu dunya adaletsizliklerle doludur. Cogü kez kotuluk, kotuluk yapanin yanina kalir. Obur dunya, cennet ve cehennem, dolayisiyla tanri olmalidir ki adalet yerine gelebilsin.

Birinci konu, yani tanri olmazsa iyi ve kotu arasinda bir farkin kalmayacak olmasi konusu dogru bir gozlem olabilir de olmayabilir de. Ancak, dogru olsa dahi bu prensip tanri kavraminin bir kaniti olamaz. Belki gercekten de iyi ya da kotu diye birsey yoktur ve biz bosu bosuna iyilik diye birsey tanimlayip oyle davranmaya calisiyoruz. Ya da belki iyi ya da kotu dedigimiz seyler, insanoglu olarak, bir toplum icinde bir arada yasamanin gerekleri yuzunden, toplulugun tumunun refahi icin uymamiz gerekli olduguna inandigimiz kurallara verilen isimlerdir. Dolayisiyla, belki de iyi ve kotu insan yapisidir ve insanların, yani bizlerin tanimladigimiz seylerdir. Yani tanriyla bir ilgisi yoktur.

İkinci konu ise, yani adaletin yerine gelmesi icin obur dunyanin olmasi gerektigi konusu, felsefi acidan bir delil degil, olsa olsa safca bir insani temennidir.

4) Sonsuzluk

Sonsuzlugu insanin kavrayamayacagi, boyle bir kavrami ancak tanri gibi mutlak bir varligin kavrayabilecegi, dolayisiyla tanrinin olmasi gerektigi fikri de felsefi alanda degil ama gunluk hayatta bazen karsilasilan bir akıl yurutmedir. Fakat mantiksal ve felsefi acidan kanit olarak nitelendirilebilecek bir yonu yoktur. Cunku sonsuzluk kavramini insanin kavrayip kavrayamamasi konusu bir yana, kavrayamiyor desek de, insanin sonsuzlugu kavrayamamasiyla, sonsuzlugu kavradigi soylenen bir varligin var olmasinin gerekliligi arasinda nedensel bir iliski yoktur.

5) İmam Gazali'nin kaniti

Bunun da bir onceki sonsuzluk orneginde oldugu gibi yaziya alinmasinin tek sebebi islami teist kesim arasinda populer olmasidir. Yoksa bu da herhangi bir mantiksal ya da felsefi deger tasimaz. Bu kanit, Gazali nin bir inancsizla tartisirken kullandigi Eger sen

haklıysan benim kaybedeceğim birşey yok, ama eğer ben haklıysam senin kaybedeceğin çok şey var. Yani inansan iyi edersin anlamına gelecek türdeki bir akıl yürütmesidir.

Görüleceği gibi felsefi açıdan herhangi bir kanıt kaygısı güden bir akıl yürütme değildir bu. Çünkü karşı tarafın kendi beyininde ikna olup olmamasıyla ilgilenilmiyor, yalnızca itaat etmesi bekleniyor. Dolayısıyla, politik yandaş toplamada belki kullanılabilir bir psikolojik manevra olabilir, ama felsefi değeri olan herhangi bir yönü yoktur.

Ayrıca, diğer açıdan bile yeterince güçlü olmadığını ifade etmekte fayda var. Nitekim, tanrıya inanmak, tanrıya inanan inanc sistemlerinden özel olarak birini seçmeye insani kolayca yönlendiremiyor. Örneğin, Hinduizm, Hristiyanlık ve Bahaizm dinlerini örnek alırsak, tümünde tanrı kavramı olmasına rağmen, örneğin Hinduizmde İslamla bağdaşmayan reenkarnasyon inancı, Bahaizm de İslam la bağdaşmayan Muhammed in son peygamber olmadığı inancı, Hristiyanlıkta ise Muhammed in bir peygamber olmadığı inancı mevcuttur. Dolayısıyla, Gazali ye hak versek bile, alternatifler arasında seçim yapmakta yine de zorlanırdık gibi gözüküyor.

6) Herşey mümkün olanın en iyisidir iddiası

Bu da malesef tanrı konusunda sözü edilen yaygın kanıtlama girişimlerinin mümkün olduğunca fazlasını bu yazıda ele alma gayretimiz yüzünden, yazının ciddiyetinden ödün vermek istemememize rağmen, eklemek durumunda kaldığımız bir akıl yürütmedir.

Dünyaya tarafsız bir şekilde bakınca, aslında pek çok kişinin de gözlemlediği gibi, ortada yapılmış pek etkileyici bir iş yoktur. Yani insan her şeye kadir bir varlıktan biraz daha iyi isleyen, aksaklıkları, sacmalıkları ve kötulukleri daha az olan bir sistem beklerdi.

Fakat bu konu bir yana, biz yine de kullanılan akıl yürütmeye dönersek, buna göre dünyada herşey en mükemmel şekilde yapılmıştır. Buna örnek olarak da coğnulukla doğadaki ahenk, ve bulunduğu ortama iyi uyum sağlamış canlılar, vs verilir. Fakat örneğin canlıların bulunduğu ortama uymak zorunda olduklarını, çünkü doğal seçim sebebiyle uyamayanların soyunun tükendiğini, ancak uyabilenlerin hayatta kalıp genlerini yeni nesillere aktarabildiğini, vs ifade eden bilimsel bulgunun bilincinde olunmadan, ya da bu hesaba katılmadan yapılan bir beyandır bu.

Teistlerin bu konuda söylediği herşey, insan burnunun gözlük takmak için yaratılmış olduğunu söylemeye benzer. Yaptıkları şey meseleyi tersinden görmektir. Herşeyin çevresiyle uyum halinde olmasının, doğanın sadece çevresine uyani barındırmasından kaynaklandığını görmezler. Bu ahenge ve uyuma hayret etmek, doğanın işleyişine dair bir kavrayış eksikliğini ifade ettiği gibi, bu hayret doğal olsa bile, bunun ortada hayret edici bir durum olması dışında ifade ettiği bir gerçek yoktur. Yani hayret ediyor olmak, hayret edici olayın sebebine dair birşey söylemez.

7) Mantıksal ve Ontolojik kanıtlar

Teolojide çeşitli örneklerine rastlanan bu tür kanıtlar, saf mantıksal akıl yürütmelerle tanrının varlığını kanıtlama cabalarıdır. Örneğin Descartes in tanrı kaniti bunların bir örneği kabul edilebilir. Bu akıl yürütme şu şekilde özetlenebilir:

Tanrı En Yetkin ve En Gerçek varlık olduğuna göre böyle bir kavramı benim zihnime kim sokmuş olabilir? Ben En Yetkin ve En Gerçek özelliklerine sahip bir varlık değilim, oyleyse bu düşünceye ben kendim ulaşamam. Çevremde gördüğüm varlıkların da hiçbirisi bu özelliklere sahip değil. Oyleyse bu fikri benim zihnime kendisi En Yetkin ve En Gerçek olan bir varlık, yani Tanrı koymuş olmalıdır.

Bu tür düşünce tarzındaki birinci yanlış, tanımlanan bir şeyin varolmasının zorunlu zannedilmesidir. Örneğin ben efsanelerdeki kanatlı atı veya Noel babayı tanımlayabilirim, fakat bu onların gerçek dünyada karşılıkları olduğu anlamına gelmez. Birşeyin zihinlerimizde varolmasıyla gerçekte de varolması aynı şey değildir.

Buradaki ikinci yanlis ise, bu akıl yurutmenin mantikta dongusel akıl yurutme (circular reasoning) denen turde bir dusunce tarzi olmasidir. Bu tur akıl yurutmelerde ulasilmak istenen sonuc yola cikilan baslangic noktalarinda gizli olarak icerilir. Ornegin burada, yapilan tanrı tanimi, sonucta ulasilmak istenen amaca (tanrının var olması) hizmet edecek tarzda secilmistir. Bu tur akıl yurutme, dusunce bicimi olarak yeni bir bilgi vermez. Ancak baslangictaki postulalardan birinde icerilen bir bilgiyi aciga cikarmaya yarar.

Bu tur tanrı kanitlarına birbaska ornek olarak Leibnitz in bir argumanini verebiliriz. Buna gore:

Bu dünyada kendi varlıklarının nedenini iclerinde bulundurmeyen varlıklar vardır. Ornegin ben anneme, babama bagliyim, derken havaya, besine, vs. Ayrıca bu dünya tek tek nesnelerin gercek veya hayali bir butunu ya da toplulugudur, ki bunların hicbiri yalnızca kendi iclerinde varlıklarının nedenlerini bulundurmamaktadır. Bu bakımdan, nesneler ve olaylar varolduguna gore ve hicbir tecrube nesnenin kendi icinde kendi varligının nedenini bulundurmadigina gore, bu sebebin, nesnelerin butununun kendi disinda bir nedeni olması gerekir. Bu nedenin bir varlık olması gerekir. Digerlerinin nedeni olan bu varlık, kendi kendinin nedeni olabilir de olmayabilir de. Eger kendi kendisinin sebebiyse, tamamdır, degilse daha ileri gitmemiz gerekir. Ama bu anlamda sonsuza kadar gidecek olursak, varligın bir aciklaması yapılmis olmaz. Bu bakımdan varligı aciklamak icin, kendi icinde kendi varligının nedenini bulundurması gereken, yani varolmadan yapamayacak bir varliga varmamız gerekir. Bu da tanrıdır

Bu da dikkat edilirse tanrıyı Kendi sebebini kendi icinde iceren ve varolmadan yapamayacak bir varlık olarak tanımlamış, dolayısıyla bir dongusel akıl yurutmeye dusmustur. Yani yola cikis noktasından daha fazla bir bilgi veren bir akıl yurutme degildir bu da.

Felsefede yalnızca mantık ve zihinsel akıl yurutmeler kullanarak tanrının varligını kanıtlama cabaları daima bosa cikmistir. Cunku bu tur bir kavram, kanıtlanmak icin disarıdan gelen verilere ihtiyac duyar. Yalnızca zihin icinde yapılan akıl yurutmeler, dogaustru bir varligın varoldugunu gostermeye yetmez.

Tanrı kavramındaki mantıksal gelişiler:

Tanrı kavramıyla ilgili ilk celiski, yazının basında dile getirdigimiz tanımı ile ilgili genel celiskidir. Yazının bu kısmından bu genel celiskiden yola cikarak, tanrı kavramının icerdiği cesitli sorunlardan bahsedecemiz.

Ornegin, Herseye kadir bir varligın herhangi bir nitelige sahip olması mumkun olabilir mi? . Tanrı her seye kadirse, tanrı hakkında hicbir sinirlama getiremiyorsak, o zaman ornegin Tanrı birdir nasıl diyebiliyoruz? Bu durumda Bir olma niteligi, bir den fazla olma sansini sinirlamış olmuyor mu tanrının? Ornegin kendisi gibi aynı niteliklere sahip ikinci bir tanrıyı yaratabilme gucunu? Ya da kendisini yok edebilme gucunu?

Benzer sekilde bir varligın olumsuz olması, olme sansini, var olması, var olmama sansini, veya herhangi bir A niteligi, non-A niteligine sahip olmasını sinirlamıyor mu tanrının?

Ya da dogaustru bir kavramın tanımından cikan birbaska sorun olarak, filozoflar Tanrı mantık ilkelerinin de ustunde midir? Sorununu dile getirmişlerdir.

Mantık ilkelerini bilirsiniz. 1) A., A dir. 2) A, non-A degildir. 3) A, aynı zamanda hem A, hem de non-A olamaz. Bunlar Aristo tarafından ilk olarak dile getirilmiş ve felsefe tarihi boyunca karsi cikilmadan kullanılmış 3 temel mantık ilkesinin tanimidir.

Her şeyin ustunde oldugu iddia edilen bir varlığın, mantık ilkelerinin de ustunde olup olmadigını sormak gecerli bir soru oluyor o zaman. Yani ornegin tanrı Evli bir bekar , Daire seklinde bir kare , ya da Dogru olan bir yanlis önerme yaratabilir mi?

Kisacasi, ayrıntılı bir felsefi analize tabi tutulduğunda, tanrı inancı absurd denebilecek düzeyde sacma ve sağlıklı düşünün bir bireyin normal koşullarda kabul edemeyeceği bir kavramdır.

Fakat o zaman nasıl oluyor da dünya üzerindeki bu kadar insan böyle bir kavrama inanabiliyor? Bunun cevabı büyük ölçüde uygarlık tarihinde, sosyal mekanizmaların işleyişinde ve insan psikolojisinde yatmaktadır.

İnsan sosyal bir varlık olmasaydı, tanrı kavramı ve ondan çıkan dinlerin uygarlık tarihinde yapıcı fonksiyonları olmasaydı ve obur dünya inancının psikolojik açıdan pek çok insanın ihtiyaç duyduğu yapıcı bir yönü olmasaydı, tanrı kavramının çocuk masallarından öte inanılır bir yönü olmazdı.

Peki o zaman tanrı kavramı bir ihtiyaç mıdır? Tanrıya inanmamak psikolojik bozukluğa yol açar mı?

Aslında bizim düşüncemize göre, tanrı inancından kaynaklanan psikolojik etkiler (ceza korkusu ve suçluluk duygusu), tanrıya inanmamaya göre daha zararlıdır. Ve bizce, ki bunu ateist kesim üzerinde yapılmış gözlemlere göre söylüyorum, yeterli bir entelektüel olgunlukla birleşmiş bir ateizm, kişide tanrı inancını bir ihtiyaç olmaktan çıkardığı gibi, psikolojik açıdan daha sağlıklı bir hayat sürdürebilmeyi de sağlamaktadır.

Nitekim günümüzde, dinin diğer fonksiyonları (kanun ve düzen koyuculuk), bilimsel yöntemlerle diğer alanlara (bilimsel politika, hukuk, sosyoloji, vs) aktarılmış olduğu için aslında insanlık olarak dine ve tanrı inancına bir ihtiyacımız kalmamıştır.

Fakat toplumdan kısa sürede bu inancı terk etmesini beklemek pratik açıdan pek mümkün değildir. Dolayısıyla, su anda insanlık bu inancı uygarlık geçmişinin bir mirası olarak taşıyor ve öyle görünüyor ki yakın gelecekte de bu durum değişmeyecektir.

Ünlü ateistler:

Douglas Adams, Ayaan Hirsi Ali, Woody Allen, Lance Armstrong, Darren Aronofsky, Isaac Asimov, Peter William Atkins, David Attenborough, Iain M. Banks, Clive Barker, Dave Barry, Bill Bass, Ingmar Bergman, Björk, Lewis Black, Bill Blass, Jim Bohanan, Marlon Brando, Richard Branson, Berkeley Breathed, Bill Bryson, Peter Buck, Warren Buffett, George Carlin, John Carmack, Adam Carolla, John Carpenter, Asia Carrera, Fidel Castro, Dick Cavett, Noam Chomsky, Chumbawamba, Alexander Cockburn, Billy Connolly, Francis Crick, David Cronenberg, David Cross, Alan Cumming, Rodney Dangerfield, Richard Dawkins, Daniel Dennett, David Deutsch, Ani DiFranco, Micky Dolenz, Phil Donahue, Roger Ebert, Dean Edell, Greg Egan, Paul Ehrlich, Albert Einstein, Harlan Ellison, Brian Eno, Harvey Fierstein, Larry Flynt, Dave Foley, Jodie Foster, Kinky Friedman, Janeane Garofalo, Bill Gates, Bob Geldof, Ricky Gervais, Ira Glass, James Gleick, Seth Green, Harry Harrison, Robert Heinlein, Nat Hentoff, Katharine Hepburn, Christopher Hitchens, Douglas Hofstadter, Penn Jillette, Billy Joel, Angelina Jolie, Wendy Kaminer, Jonathan Katz, Diane Keaton, Margot Kidder, Neil Kinnock, Michael Kinsley, Ron Kuby, Milan Kundera, Richard Leakey, Bruce Lee, Tom Lehrer, Stanislaw Lem, Tom Leykis, James Lipton, H.P. Lovecraft, John Malkovich, Barry Manilow, Karl Marx, Todd McFarlane, Sir Ian McKellen, Arthur Miller, Frank Miller, Mike Mills, Marvin Minsky, Julianne Moore, Desmond Morris, Randy Newman, Mike Nichols, Jack Nicholson, Gary Numan, Bob Odenkirk, Patton Oswalt, Camille Paglia, Andy Partridge, Mark Pauline, Steven Pinker, Paula Poundstone, Terry Pratchett, James Randi, Ron Reagan Jr., Keanu Reeves, Rick Reynolds, Gene Roddenberry, Joe Rogan, Henry Rollins, Andy Rooney, Salman Rushdie, John Sayles, Captain Sensible, Robert Silverberg, Bob Simon, Steven Soderbergh, George Soros, Richard Stallman, Bruce Sterling, Howard Stern, J. Michael Straczynski, Julia Sweeney, Matthew Sweet, Annika Sörenstam, Teller, Studs Terkel, Tom Tomorrow, Linus Torvalds, Eddie Vedder, Paul Verhoeven, Gore Vidal, Kurt Vonnegut Jr., Sarah Vowell, James Watson, Steven Weinberg, Joss Whedon, Harland Williams, Ted Williams, Steve Wozniak.

DEİZM NEDİR?

Tüm dinleri reddeden ancak tanrının varlığına inanan inanç şeklidir. Dinler reddedildiği için peygamberler, kutsal kitaplar, cennet ve cehennem, melek, şeytan gibi kavramların hiçbirinin deizm inancında yeri yoktur. Sadece evreni ve doğa kanunlarını koyan, bunun ardından evrene ve insanlığa hiç bir müdahalesi olmayan tanrıya inanılır. Bu tek inancın kaynağı, dolaysız yoldan algılarımızla doğaya ve insanın yapısına duyulan hayranlık ve bunları bir yaratan (tanrı) olması gerektiğine olan inançtır.

Deizmde ibadetlerin ve dinsel ritüellerin olmamasından dolayı ateistler ile deistler arasında günlük hayatta, pratik anlamda bir farklılık yoktur.

Deizm, evrim teorisine karşı değildir. Deizme göre insan, tanrının oluşturduğu kurallar çerçevesinde, daha ilkel canlıların evrimleşmesi sonucu oluşmuş olabilir. Bir tanrıya inanmak, o tanrının, insanı aşama geçirmeksizin bir anda yarattığı fikrine de inanmayı gerektirmez. Semavi dinlerde yani Musevilik, Hristiyanlık, İslam gibi dinlerde insanın, önceden evrim geçirmeksizin yaratıldığına inanılır. Bu inanış deizmde yoktur.

Sorular ve Yanıtlar:

Deizm neye dayanır?

Akıla ve doğaya. Evrene bakınca bir düzen görürüz ve bu düzen bizi bir tanrı ya da tasarımcı inancına götürür.

Deizm ateizmin bir çeşiti midir?

Hayır. Ateizm tanrıyı reddeder. Deizme göre tanrı vardır. Deizm dinleri reddeder.

Eğer deizm tanrı inancını kabul ediyorsa deizm ve yahudilik, islam, hristiyanlık gibi diğer dinler arasında ne fark vardır?

Deizm yukarda da geçtiği gibi doğaya ve akla dayanır, vahye dayanmaz. Diğer tüm dinler vahye ya da kutsal kitaplara dayalıdır. Deizmde bir rahibe papaza ya da imama gerek yoktur. Deizmde ihtiyaç olan tek şey kendi sağduyumuz ve düşünme becerimizdir.

Deistler tanrının evreni yaratıp geri çekildiğine mi inanıyorlar?

Bazı deistler öyle düşünüyor, bazı deistler tanrının insan davranışlarına müdahale edebileceğini düşünüyor. Örneğin, George Washington Long Island'dan çekilme ya da teslim olma arasında daha riskli olan çekilmeyi seçmiştir ve kendisine niye daha riskli olanı seçtiği sorulduğunda, bunun yapabileceğinin en iyisi olduğunu ve gerisinin tanrının taktiri olduğunu söylemiştir.

Deistler dua ederler mi?

Sadece şükür ve teşekkür için dua edebilirler, tanrıya dikte etmezler. Dua için belli bir yer ve zaman, belirli bir vücut duruşları yoktur.

Deistler tanrıyı nasıl görürler?

Tanrıyı istediği kadar gücü olan ölümsüz bir varlık olarak görürüz. Albert Einstein' dan alıntı deizmin tanrı tanımı için iyi bir örnek olacaktır: " Benim dinim kendini zayıf

aklımızla algılamamız zor olan sonsuz güç sahibi üstün ruha alçak gönüllü bir şekilde hayran olmaktan ibarettir. Bu üstün düşünen gücün duyguları derinden etkileyen ikna ediciliği, ki bu kendini anlamak mümkün olmayan evrende ifşa eder, benim tanrı anlayışımı oluşturur"

Deizm bir mezhep midir?

Deizmin bir mezhep olması mümkün değildir çünkü Deizm kendine dayanmayı öğretir ve insanları daima akıllarını kullanmaya teşvik eder. Deizm bedeli ne olursa olsun otoriteyi sorgulamayı öğretir. Deizm vahye dayalı dinler gibi muhakemesi olmayan iddialarda bulunmaz. Vahye dayalı dinler insanları tanrının söylediklerine teslimiyete ya da bu sözlerle karşı düşünme gücünüzü ertelemeye çağırır. Bunu iman olarak adlandırırlar. Örneğin, Musa'nın denizi yardığına ya da İsanın suyun üstünde yürüdüğüne ya da Muhammedin Kuran'ı bir melekten aldığına inanmak ne kadar mantıklıdır?

Deizmin dünyadaki fenalıklara karşı cevabı nedir?

Dünyadaki fenalıkların büyük bir kısmı eğer tanrı vergisi aklımızı kucaklasaydık ortadan kalkabilirdi. Unutulmamalıdır ki, Doğanın bulduğumuz ve ilerlemekte kullandığımız bütün kanunları, bilgisayardan tıppa ve uzay yolculuğuna kadar önceden beri vardı. Ama biz bilgimizi ilerletmek ve öğrenmek yerine batıl itikadları ve korkuyu seçtik. Başarının gereği olan zor işleri becermekten kendi davranışlarımızdan sorumlu olmadığımızı düşünmek daha çok yatıştırıcıdır. Deizm her soruya bir cevabının olduğunu iddia etmemektedir, deizm sadece bu sorulara giden doğru yolda olma iddiasındadır.

AGNOSTİSİZM NEDİR?

Tanrının varlığının "bilinemez" olduğunu ve konunun aklın sınırlarının dışında olduğunu savunan görüş.

Agnostisizm resmi olarak ilk defa 1800'lü yılların sonunda ünlü biyolog T. H. Huxley tarafından ortaya atılmıştır. Bilinmezcilik olarak da tanımlanır. Agnostisizm, tanrının varlığının "bilinemez" olduğunu savunur. Dinlerin tanrıdan gelmediğini söyler ve dinlerin tanrısını da reddeder ancak başka bir tanrının, bir yaratıcının var olup olmadığının hiçbir zaman bilinmeyeceğini söyler. Bu bakımdan agnostisizm kendini, "kesinlikle tanrı vardır" diyen teizmden de "kesinlikle tanrı yoktur" diyen ateizmden de ayrı tutar.

İnsanın, kendi deneyimleriyle elde ettiği olguların ötesinde hiçbir şeyin varlığını bilemeyeceği bir gerçektir. Bizlere göre bilgi duyuların sonucudur ve duyular dışında bilgi edinemez ve herkes için geçerli bilgi olamaz.

Agnostiklere göre tanrının varlığı meselesi insan aklının ötesinde bir konudur. O halde böyle bir varlık hakkında konuşmak ve hüküm vermek de imkansızdır Her ne kadar bazı agnostikler tavırları ve yaşamları onların ateist olduğu izlenimini vermeseyse de bir kısmı kendilerinin felsefi açıdan ateist olmadığını ifade etmiştir. Mesela ateist olarak bilinen ünlü düşünürlerden Bertrand Russell (1872-1970) felsefi açıdan kendisini agnostik olarak tanımlamıştır. Çünkü ona göre herşeye rağmen tanrının yokluğunu kanıtlıyacak bir delil mevcut değildir.

Huxley agnostik sözcüğünü hem geleneksel Yahudi-Hristiyan tanrıçılığını, hem de tanrıtanımazlık öğretisini reddederek Tanrının varlığı sorununu ortada bırakan düşünürler için kullandı. Terim daha sonra geriye götürülerek bütün bilinemezci öğretileri kapsamıştır. Agnostisizm, tarihsel olarak bilimin denetiminden yoksun insan düşüncesinin düştüğü büyük yanılgılara bir tepki olarak ortaya çıkmıştır. İlk tepkiyi Yunan antikçağ bilginlerinden duyumcu sofistler vermiştir. Onlara göre bilgi duyuların sonucudur ve duyular dışında bilgi edinemez ve herkes için geçerli bilgi olamaz. İnsanın,

kendi deneyimleriyle elde ettiği olguların ötesinde hiçbir şeyin varlığını bilemeyeceğini ileri sürer bu öğreti.

Ünlü

agnostikler:

Ayaan Hirsi Ali, Margaret Atwood, Susie Bright, Vincent Bugliosi, Robert X. Cringely, Clarence Darrow, Charles Darwin, Alan Dershowitz, Richard Dreyfuss, Umberto Eco, Timothy Ferris, Carrie Fisher, Stephen Jay Gould, Matt Groening, Bob Guccione, Robert (Bob) James Lee Hawke, David Horowitz, Bob Hoskins, Robert Jastrow, Matt Johnson, Jack Kevorkian, Larry King, Tony Kushner, Dave Matthews, Larry Niven, Neil Peart, Sean Penn, Roman Polanski, Bertrand Russell, Carl Sagan, Dan Savage, James Taylor, Charles Templeton, Uma Thurman, Ted Turner, Robert Anton Wilson.

PANTEİZM NEDİR?

Panteizm herşeyin tanrı olduğu (pan=herşey theos=tanrı) ya da evrenin ve doğanın ilahi olduğu bir felsefedir.

Panteizm, panenteizmden farklıdır, panenteizme göre tanrı herşeyin içindedir, fakat aynı zamanda evrene üstün bir pozisyonadadır.

Katı panteizm teizm değildir. Panteizm evrenin yaratıcısı ve insanların yargılayıcısı fizik ötesi ve bireysel bir tanrıya inanmaz.

Çoğu panteist tanrı kelimesini çok fazla anlam ve çağrışımla yüklü olduğu için kullanmazlar- gerçi bazen dindarlara (teist) açıklama yaparken ya da anlatımda kolaylığa gitmek amacıyla bu kelimeyi kullandıkları olur.

Panteizm sık sık ateizm yerine kullanılır, bu sadece bireysel bir yaratıcıyı reddettiği için değildir. Katı ya da doğacı panteizm evrenin kendini ya hiçlikten (hiçbirşeyden) yarattığına ya da ezelden beri var olduğuna inanır. Modern bilimsel panteizm materyalistiktir, evrenin düzeninin evrimin ve kendi kendine organize olmanın prensipleriyle açıklanabileceğine inanır. Ayrı bir ruh anlayışına ya da ölümden sonra yaşama inanmaz. Panteistler kişisel ölümsüzlüğu gerçekçi yollarla ararlar-çocuk yapma-fiil-iş ve yaşamanın anıları.

Ateizm ile bu tür doğacı inanışları paylaştığı için, panteizm de aynı tartışmalara konu olur. Panteizmin fizik ötesi dinlere ve doğaüstü inanışlara karşı ileri sürdüğu eleştiriler ateizmininkilerle aynıdır. Laik bir inanıştır, duyuların gerçek dünyasına ve bilime sıkıca bağlıdır (köken alır).

Panteizmin bu biçimi bir çok dini ateizm denen hareketle özdeştir, müspet ateizm, monizm, cosmism. Ayrıca taoizme de çok yakındır, bazı Çin ve Japon budizmine, ve yeni konfüçyusçuluğa.

Sıkı (katı) panteistler geleneksel ateizmden sadece materyal evrene duygusal ve etik tepkileriyle ayrılırlar. Panteizm sadece fizik ötesi inanış ve dinleri eleştirmez, fakat yaşamın ve doğanın positif yönlerini vurgular- insanların doğaya karşı duydukları derin estetik ve duygusal tepkileri.

Doğacı panteizm bu duygulardan etik çıkarımlarda bulunur. İnsanlar doğayla daha yakın bir uyum aramalıdır. Gezegenin bio çeşitliliğini ve narin ekolojik yapısını korumalıyız, sadece bir hayatta kalma meselesi olarak değil, aynı zamanda kendini gerçekleştirme meselesi olarak.

Panteizm bu duyguları ifade etmek için çeşitli yollar önermektedir; merasimleri, doğayla

evrenle ve güneş sistemiyle bağımızın altını çizen zaman ve yerleri kutlamaları. Tüm bunlar deneysel tutuma dayalı bilimden bir adım bile geri adım atmadan, taviz vermeden mümkün olabilir.

Panteizmin diğer biçimleri vardır. Modern paganlar sık sık panteist olduklarını iddia ederler. Mantıksal tutarlılıkla ilgili olanlar tanrılarını gerçek olmaktan ziyade sembol olarak görürler. İlgili olmayanlar ise panteizm ile çok tanrıcılık, sihre inanış, reinkarnasyon ve doğa üstü olguları birleştirirler (sentezlerler).

Yeni nesildeki oldukça ortak olan bir alternatif de pan-psychic panteizmdir- Evrenin/ tanrının kollektif bir ruha, bilince, ya da isteğe sahip olduğu inancı. Bu versiyon en açık bir şekilde Hegel, ve yakın tarite A. N. Whitehead ve Teilhard de Chardin tarafından ifade edilmiştir. Diğer bir çeşit ise insanların bir şekilde evrenin aklının içinde olduklarıdır. Evrimimiz-hakikaten aktif yardımcımız- evrene tam potansiyelini almasında yardım ediyor olarak görülür.

PANENTEİZM NEDİR?

Diyalektik Tanrıcılık

Spinoza ağırlıklı Panteizm algılayışına göre, Tanrı her şeydir ve her şey Tanrı 'dır. Tanrı-Evren-İnsan ayırımı yoktur, böyle bir ayırım aklın yanılsamasıdır. tanrıbilimsel olarak Tanrı, Evren, İnsan bir ve aynıdır. Aşkın bir Tanrı var olmadığı gibi, her hangi bir yaratmadan da söz edilemez. Spinoza 'nın bu görüşü, ailesinin göç ederek ayrıldığı Endülüs İspanya 'sındaki ünlü mutasavvıf Muhiddin-i Arabî 'nin etkisiyle oluşmuştur. Bilindiği gibi Arabî 'nin görüşü "Vahdet-i Vücut" olarak ileri sürülmüştü. Ancak bir çoklarının sandığının aksine, Spinoza 'nın Panteizmi ile Arabî 'nin Vahdet-i Vücut anlayışı birbirinin aynı değildir. Spinoza 'da Tanrı evrendedir ve evren kadardır. Arabî 'de ise Evren Tanrı 'dadır ve bu durum Tanrı 'yı sınırlamamaktadır.

İngiliz düşünürü White Head 'e göre, Tanrı 'nın her türlü değişimin ötesinde değişmez bir niteliği ve bunun yanında bir de değişen ve oluşan bir niteliği vardır. Tanrı değişmeyen yanıyla devinimi başlatmıştır ve Evrenin bilincindedir. Ancak Tanrı bu konumda kalmış olsaydı, ilk devindirici, özgür, öncesiz ve yetkin olarak kalacak ama varoluşa katılmamış olacaktı. Diğer niteliği ile ise Tanrı, değişme ve oluşma sürecinin içinde ve bilincindedir. Bu nedenle Tanrı 'nın evrende içkin (evrenin maddesine karışmış- içinde bulunan) olduğunu söylemek de doğrudur. Evrenin Tanrı 'da içkin olduğunu söylemek, Tanrı-Evren ilişkisinin karşılıklı olduğunun farkına varışın göstergesidir.

Süreç felsefesi olarak da ifade edilen ve White Head 'le başlayan bu akıma Pan-enteizm ya da Diyalektik teizm denir. Pan-enteizme göre Tanrı, hem değişmeyen (mutlak), hem de değişen (görelî) dir. Hem zamanın içinde, hem dışında, hem sonlu, hem de sonsuzdur. Aynı zamanda hem tikel hem tümel, hem neden hem sonuçtur.

Hartshorne Tanrı 'nın bir soyut bir de somut iki yüzü olduğunu söyler. Soyut niteliğiyle Tanrı, mutlak, etkilenmez, erişilmez ve değişmezdir. Somut yanıyla ise etkilenir ve değişir. Tanrı bu iki niteliğinde de yetkindir. Ancak bu yetkinlik klâsik Teizmdeki gibi değildir. Oradaki yetkinlik değişmeyen donmuş bir yetkinliktir. Buradaki yetkinlik değişir, ancak bu değişme tanrısal bir değişmedir. Yani yetkinliğe doğru değil, yetkinlik içinde bir değişmedir. Bu tanımla Pan-enteizm, hem Deizmden hem de Panteizmden ayrılır.

Özet olarak; Panteizm ile Pan-enteizm arasında önemli bir fark vardır. Panteizmde her şey tanrıdır. Pan-enteizmde ise, her şey Tanrı 'dan sudur etmiştir (oluşturmuştur). Ruhun tek amacı, oluştuğu Tanrı 'ya dönmektir. Bunun da yolu tek evrensel yasa olan evrim/tekamül den geçmektir.

ATEİZMİN FELSEFİ DAYANAKLARI

Ateizm herhangi bir yeni iddiada bulunmaz, yalnızca mevcut bir iddiayı değerlendirip reddeder. Fakat elbette ki bu da belli bazı fıkırsel dayanaklar gerektirir. Bu yazı tanrı inancını fıkırsel bazda kanıtlamaya yönelik olarak sıkça kullanılan bazı akıl yürütmeleri ele almakta ve ateizmin nasıl mümkün olduğuna dair belli başlı fikirleri ortaya koymaktadır. Yazının kapsamı çok geniş olmayıp, yalnızca belli başlı konuları ele almaktadır. Konuyla ilgili daha ayrıntılı bilgi için danışılabilir çok sayıda yazılı kaynak ve internet'te İngilizce hazırlanmış çok sayıda web sitesi bulunmaktadır.

Tanrının tanımı

Her şeyden önce, tanrının varlığını veya yokluğunu tartışabilmek için, tanrı kavramının tanımını yapmak gerekmektedir. Şaşırtıcı nokta, herkesin bu kadar sözünü ettiği bir kavramın çok kesin, net, herkesin anlayıp üzerinde birleştiği, kabul edilir ve anlaşılır bir tanımının bulunmamasıdır. Pek çok ateist-teist tartışmasının asıl noktalara gelinmeden, tanrının tanımı noktasında düğümlenip kaldığı, çünkü tanrının doğru dürüst bir tanımının yapılamadığına felsefi alanda çok tanık olunmuştur.

Bunun bir sebebi pek çok teist'in tanrıdan ne kastettiği ve tanrıyı nasıl tanımladığı konusunda fazla kafa yormamış olması, bir diğer sebebi de ortada yaygın birden fazla tanrı tanımının bulunmasıdır.

Genellikle tanrıdan ne kastedildiği tam anlaşılmadan tanrının varlığı veya yokluğunun kanıtlarına geçilir. Örneğin su diyaloga dikkat ediniz ve konuyla olan bağlantısını kurmaya gayret ediniz:

A: Masanın üzerinde küçük bir peri var.

B: Ama ben bir şey görmüyorum.

A: Elbette, çünkü bu görünmez bir peri.

B: Ama dokunamıyorum da.

A: Elbette, bu peri görünmez, dokunulmaz ve hakkında hiçbir somut veri edinilemez bir peri.

B: Peki o zaman var olduğunu nereden biliyorsun?

A: çünkü bu perinin varlığının kanıtları var.

B: Nedir bu kanıtlar?

A: Mesela yağmurun yağması bu perinin varlığının kanıtıdır. Bu peri yağmur perisi. Ne zaman yağmur yağsa bu perinin varolduğunu anlıyorum.

B: Peki yağmurun sebebinin bu peri olduğunu nereden biliyorsun?

A: çünkü başka birsek olamaz. Sen söyle o zaman yağmurun neden yağdığını?

B: yağmurun neden yağdığını bilmiyorum. Ama yağmurun sebebinin elindeki peri olduğuna inanmam için başka deliller gerekli.

(Dikkat ediniz, artık bu noktada, B dahi perinin varolup olmadığını veya niteliklerini sorgulamaktan çıkıp, varlığının delillerini tartışmaya başlamıştır).

A: Bu perinin varlığını kanıtlamaya aslında gerek bile yok. Herkes beyninin derinliklerinde bu perinin varlığına inanır. Sadece kişinin gönül gözünü açması gerekir. Bu peri kendi kendinin kanıtıdır. Ayrıca kendi varlığına dair inancı hepimizin beynine koymuştur. Hem sonra, başka türlü yağmurun nasıl yağdığını açıklamanın yolu olmadığından, bu perinin varlığına inanmak zorundasın.

B: Peki bu perinin nitelikleri neler? Neye benzer? nasıl bir şeydir?

(Dikkat edildiği gibi perinin nitelikleri, varlığının kanıtlarının tartışılmaya başlanmasından sonra gündeme gelmiştir).

A: Bu peri 15 cm boyunda, kanatlı, zayıf, ince bir varlıktır. Akıllıdır, konuşkandır ve neşelidir. Devamlı kanat çırpır. Ne zaman yağmurun yağmasını isterse bunu diler ve yağmur yağar.

B: Bilmiyorum, bana yine de inanması biraz zor geliyor.

A: Ama inanmazsan, bu peri kızar ve evini sel bastırır. İnanırsan ve dediklerini yaparsan ise bahçedeki bitkileri yeşertir, evine bolluk getirir.

(Dikkat ediniz, burada da insan motivasyonunun temel ilkeleri olan "ödül" ve "ceza" prensipleri kullanılmaktadır).

B: Ben yine de inanmıyorum.

A: İnanmıyorsan, olmadığını kanıtla o zaman?

B: ???

Dikkat ediniz, sonunda diyalog donmuş ve B'den perinin olmadığını kanıtlaması istenmeye başlanmıştır. Hele de bu diyalogun nesiller boyu sürdüğünü düşünün. A ve yandaşlarının bu perinin otoritesini kullanarak topluluklarına düzen getirdiğini, kurallar koyup bunların islemesini sağladıklarını ve bu yolla bir yasama ve yürütme otoritesi kurmayı başardıklarını düşünün.

İşe yarayan ve düzen sağlanmasına yardımcı olan bir toplumsal fenomen, toplumda zaman içinde kabul görür. Daha az sorgulanır. Hele de insanlara bunun anlayamayacakları birsek

olduğunu ve bu konuya ancak belli başlı bazı akıllı ve bilge kişilerin vakıf olduğunu söyleyin, insanlar zaten meşgul olan günlük hayatlarından bu meseleyi çıkarır, bu konuda güvendikleri kişilerin fikirlerini ve öğütlerini dinlemeye başlarlar.

Sonunda konuyla ilgili kafa yoran kişilerden de birbiriyle uyusan ve uyuşmayan görüşler çıkmaya baslar. Zamanla periden bütün somut özelliklerini (boyunu, kanatlarını, büyüklüğünü, vb) de çıkarır, daha zor sorgulanabilsin ve daha zor anlaşılabilsin diye tamamen soyut nitelikler atfederler. (Rengi, şekli, büyüklüğü yoktur, yeri yurdu yoktur, öncesi sonrası yoktur, vb gibi). çünkü insan yalnızca anlayamadığı şeye inanır. Anladığı her şeyi sorgular insan.

Tanrı için de İslami kaynaklara baktığınızda pek çok yerde hiç de soyut olmayan, neredeyse insana benzeyen bir varlık karşınıza çıkar. Örneğin tanrının "iki el"inden (Maide: 64; Sad: 75), "yüz"ünden (pek çok ayet içinde, örneğin Bakara:115) bahsedilir. Kuran'ın, hadislerin sözlerine bakan kimi yorumcular, tanrının cisimli, "Mucessine" olduğu görüşüne ulaşırlar. Ayrıca tanrı insan gibi görür, işitir, konuşur, yatıştır, düşünür, acır, bağışlar, insan gibi "Efendi"dir (Rabb), "Kral"dır (Melik), "Ev"i vardır (Kabe), "Tahtı, Sarayı" vardır (Arş). "Güçlüdür" (Aziz), "Zorba"dır (Cebbar), "Sevecen"dir (Vedud), dost, düşman kazanır, vs. Ayrıca Kuran'a göre tanrı göktedir. "GOKTE OLAN'ın sizi yerin dibine geçirmesinden güvende misiniz? O zaman yer sarsıldıkça sarsılır. GOKTE OLAN'ın başınıza taş yağdırmasından güvende misiniz?" (Mülk Suresi, 16-17). Ayrıca tanrının Arş'ı (Taht, Saray) da göklerin üstündedir. Bunlara bakan kimi din alimleri ve kuran yorumcuları "tanrı gökteyse, Tanrı'nın gökten daha küçük olması gerekir. Böyle birsek düşünülebilir mi?" gibi, veya "tanrı gökteyse varlığının ve varlığını sürdürebilmesinin bir başka şeye bağlı olduğunu da düşünmek gerekir, bu nasıl olabilir?" gibi sorular sormuşlardır.

Fakat aynı zamanda tanrının "benzeri" olmadığı da söylenir (Sura: 11). "Öncesiz", "Sonrasız", "Doğmamış", "Doğurmamış" denir tanrı için. Özellikle günümüzde, artık tanrıdan bahsedildiğinde genellikle cisimsiz, mekansız, soyut bir kavram karşınıza çıkar. "tanrı nasıl bir şeydir?" diye sorduğunuzda, elinizde kendisine atfedilen akıl, zeka ve istediğini yapabilme dışında hiçbir nitelik kalmadığını görürsünüz.

Aslında sorgulama devam ettiğinde tanrı kavramını bu niteliklerden bile soyutlama ihtiyacı hissederler.çünkü bir Hristiyan teologun dediği gibi:

"Tanrı hakkında hiçbir şey söyleyemeyiz. çünkü tanrı hakkında birsek söylemek, tanrıyı 'sınırlamak' demektir. tanrı için A özelliğine sahiptir demek, tanrının non-A (A olmayan) özelliğine sahip olmadığını söylemek olur. Dolayısıyla her türlü sınırlamayı asan bir kavram olması gereken tanrı için hiçbir şey söyleyemeyiz."

Bir elma hayal edin. Ve sırayla elmadan bütün niteliklerini çıkarmaya başlayın. Rengini çıkarın, büyüklüğünü çıkarın, kütlesini çıkarın, şeklini çıkarın. Geriye ne kalır? Konu elma olunca geriye bir şey kalmaz ama konu tanrı olunca belli ki geriye "var" olması ve de "bir" olması kalıyor.

Bu düşünce tarzı aşağıdaki diyaloga benzer:

Teist: Tanrıya inanıyorum.

Ateist: tanrı nedir?

Teist: Bilmiyorum.

Ateist: Fakat inandığın şey ne o zaman?

Teist: Onu da bilmiyorum.

Ateist: Öyleyse inancını inançsızlıktan ayran faktör ne?

Dolayısıyla bu düşünce tarzının absürlüğü açıktır. Bu yüzden de tanrıyı tüm niteliklerinden soyutlamak da istemezler. Tanrıyı insan olarak ancak "kısmen" anlayabileceğimizi söylerler örneğin. Ve de mümkün olduğunca genel ve sorgulanamayacak nitelikler atfetmeye çalışırlar. Fakat eğer bu nitelikler herhangi bir felsefi analize tabi tutulmaya çalışılırsa, o zaman yukarıdaki agnostik anlayışa çekilirler. Bu agnostik anlayışın yukarıdaki diyalogdaki gibi saçmalığı dile getirildiğinde ise, yine bazı nitelikleri olduğunu söylemeye başlarlar.

Kısacası tesitlerin kullandığı sekliyle tanrı kavramı içinden çıkılmaz bir çelişkidir, bir paradokstur. Ne bir nitelik ithaf edebilirsiniz, ne de hiçbir niteliğı olmamasına izin verebilirsiniz.

Bu yüzden tanrı kavramı aslında daha tanımlı noktasında terk edilmesi gereken bir kavramdır. Fakat yazının devam edebilmesi için ve tanrının varlığıyla ilgili kanıtların analizi konusunda söz söyleyebilmek için yine de bir tanımda anlaşmak gerekiyor. Bu yüzden tanrı kavramının üç yaygın açıklamasını burada dile getiriyorum:

1) Cisimli, belli bir sekli ve boyutu, vs olan fakat bizim bilmediğimiz ve görmediğimiz bir yerde varolan bir somut varlık.

2) hiçbir fiziksel özelliğı olmayan, doğaüstü, fakat yine de "akıllı olmak" ve "istediğini yapabilmek" gibi bazı nitelikler taşıyan, ve aynı zamanda tüm nitelikleri tam anlaşılamayacak bir varlık.

3) Varolan fiziksel dünyanın tümü, bütünü. (Panteist tanrı anlayışı).

Bu yazı boyunca, her ne kadar tatminkar bir tanım olduğuna inanmasak da 2 numaralı tanımlı kullanacağız. Çünkü toplumda en yaygın şekilde anlaşılan tanrı kavramı bu.

Tanrının varlığını kanıtlamak için öne sürülen deliller ve akıl yürütmeler

Bu kısımda tanrı kavramını kanıtlama gayesiyle en çok kullanılan bazı akıl yürütmeleri ve sunulan bazı delilleri ele alacağız.

1) İlk neden

Bu akıl yürütmeye göre dünyada her şeyin bir nedeni vardır ve nedenler zincirinde geriye doğru gittiğinizde bir ilk nedene ulaşırsınız. Bu ilk neden ise tanrıdır. Bu akıl yürütme çeşitli konulara uygulanabilir. (Örneğin ilk canlı nasıl oluştu, evren nasıl oluştu, vs).

Bu akıl yürütmenin felsefi açıdan zayıf noktası ise kendi amacıyla çelişmesidir. Nedenler zincirini hem kesmek hem de devam ettirmek isteyen bir akıl yürütmedir bu.

Yani sunu demek istiyoruz: Nedenler zincirinde geriye doğru gidip, ilk şeyin nedenini bulmaya çalışıyorsunuz, ve "Evrene ilk ne sebep oldu?" sorusuna kadar geldiniz diyelim. eğer burada "Evrene de tanrı sebep oldu" deyip duracaksak, o zaman neden bu noktada durduğumuz ve neden "Peki tanrının sebebi neydi" sorusunu sormadığımız noktası gündeme gelir. Yok eğer "tanrı hep vardı" veya "tanrı kendi kendisinin sebebidir" diyebiliyorsak, o

zaman bunu neden evrenin kendisi için diyemiyoruz? Sorusu gündeme gelir. Yani, belki evren hep vardı, veya evren kendi kendisinin sebebiydi? Yok eğer evrenin sebebini sorgulama ihtiyacını içimizde hissediyorsak, o zaman neden tanrının sebebini sorgulama ihtiyacını hissetmiyoruz?

Kısacası görüleceği gibi burada yalnızca sebebi bilinmeyen bir şeyi açıklıyor gibi görünmek gayesi vardır. Yapılan açıklama ise gerçek bir açıklama değildir. Teorik olarak zincire devam edebilir ve tanrının sebebi de kutsal ruh, onun da sebebi başka birseldir diyebilirdik. Ama eğer varlığın bir açıklamasının yapılabilmesi için bir yerde durulması gerek diyorsanız, o zaman nerede duracağınızı neye göre seçiyorsunuz? Yani evrenin sebebinde durmuyorsunuz da niye tanrının sebebinde duruyorsunuz?

Görüldüğü gibi ortada çok açık bir düşünce yanlış bulunmaktadır. Nitekim "İlk neden" akıl yürütmesi, yüzyıllardır ciddi felsefi tartışmalarda kullanılmaz. Fakat günlük hayattaki tanrı tartışmalarında hala ısrarla ateistlerin önüne getirilmektedir.

2) Evrenin düzenli olması

Evrende bir düzen olduğu gözlemi bazen tanrı kavramının bir kanıtı olarak kullanılır. Denir ki evren kaotik değildir, belli kurallara uyar. Ve dolayısıyla, bu düzenin altında, bu düzene sebep olan bir zeka olmalıdır.

Ya da başka bir sekliyle bu akıl yürütme "doğa kanunlarının kanun koyucusu" fikri ile karşımıza çıkar. Denir ki evrende doğa kanunları var, dolayısıyla bu kanunların bir kanun koyucusu gerekir, bu da tanrıdır.

Ya da evrende zeka ve bilincin olması (insanoğlu), buna sebep olan daha üst bir zeka ya da bilincin varlığının bir kanıtı olarak ifade edilir bazen. tüm bunlar aynı akıl yürütmenin değişik versiyonları olduğundan, bu yazıda bir arada, aynı madde altında inceliyoruz.

Birincisi, evrenin kaotik değil, belli kurallara uyan bir düzen olduğunu ilan etmek o kadar kolay değildir. Nitekim uzmanlar, günümüzde kaotik olarak adlandırılan sistemler altında dahi n boyutlu diferansiyel denklemlerle ifade edilebilecek düzenler bulmaktadır. Sonuçta düzen kaos içindeki belli bir paterne uyan bir parçanın özelliğine verilebilecek bir isimse, herhangi bir kaos sayısız miktarda düzenli alt parça içerebilir demektir. Dolayısıyla evrenin daha üst bir kaosun belli bir paterne uyan bir alt parçası olması mümkündür.

Ayrıca evreni düzenli ilan etsek de herhangi bir düzenin bir zeka gerektirdiğini iddia etmek mümkün değildir. Zeka ile düzen arasında nedensel bir bağ yoktur. Bir düzenin ille de bir zekadan çıkması gerektiği mantıksal olarak gösterilemez.

Zekanın zekadan çıkması da aynı şey. Bir zekanın ya da bilincin daha üst bir zeka ya da bilinçten kaynaklanması gerektiği mantıksal olarak gösterilemez.

3) Ahlaksal kanıtlar ve adalet fikri

Denir ki tanrı olmazsa iyi ile kötü arasındaki farkı anlamanın ve ahlaksal prensipler getirmenin bir yolu kalmaz.

Ya da denir ki, bu dünya adaletsizliklerle doludur. Çoğu kez kötülük, kötülük yapanın yanına kalır. Obur dünya, cennet ve cehennem, dolayısıyla tanrı olmalıdır ki adalet yerine gelebilsin.

Birinci konu, yani tanrı olmazsa iyi ve kötü arasında bir farkın kalmayacak olması konusu doğru bir gözlem olabilir de olmayabilir de. Ancak, doğru olsa dahi bu prensip tanrı

kavramının bir kanıtı olamaz. Belki gerçekten de iyi ya da kötü diye birsek yoktur ve biz boşu boşuna iyilik diye birsek tanımlayıp öyle davranmaya çalışıyoruz. Ya da belki iyi ya da kötü dediğimiz şeyler, insanoğlu olarak, bir toplum içinde bir arada yasamanın gerekleri yüzünden, topluluğun tümünün refahı için uymamız gerekli olduğuna inandığımız kurallara verilen isimlerdir. Dolayısıyla, belki de iyi ve kötü insan yapısıdır ve insanların, yani bizlerin tanımladığımız şeylerdir. Yani tanrıyla bir ilgisi yoktur.

İkinci konu ise, yani adaletin yerine gelmesi için obur dünyanın olması gerektiği konusu, felsefi açıdan bir delil değil, olsa olsa safça bir insani temennidir.

4) Sonsuzluk

Sonsuzluğu insanın kavrayamayacağı, böyle bir kavramı ancak tanrı gibi mutlak bir varlığın kavrayabileceği, dolayısıyla tanrının olması gerektiği fikri de felsefi alanda değil ama günlük hayatta bazen karşılaşılan bir akıl yürütmedir. Fakat mantıksal ve felsefi açıdan kanıt olarak nitelendirilebilecek bir yönü yoktur. çünkü sonsuzluk kavramını insanın kavrayıp kavrayamaması konusu bir yana, kavrayamıyor desek de, insanın sonsuzluğu kavrayamamasıyla, sonsuzluğu kavradığı söylenen bir varlığın var olmasının gerekliliği arasında nedensel bir ilişki yoktur.

5) İmam Gazali'nin kanıtı

Bunun da bir önceki sonsuzluk örneğinde olduğu gibi yazıya alınmasının tek sebebi İslami teist kesim arasında popüler olmasıdır. Yoksa bu da herhangi bir mantıksal ya da felsefi değer taşımaz. Bu kanıt, Gazali'nin bir inançsızla tartışırken kullandığı "Eğer sen haklıysan benim kaybedeceğim birşey yok, ama eğer ben haklıysam senin kaybedeceğin çok şey var. Yani inansan iyi edersin" anlamına gelecek türdeki bir akıl yürütmesidir.

Görüleceği gibi felsefi açıdan herhangi bir kanıt kaygısı güden bir akıl yürütme değildir bu. Çünkü karşı tarafın kendi beyinde ikna olup olmamasıyla ilgilenilmiyor, yalnızca itaat etmesi bekleniyor. Dolayısıyla, politik yandaş toplamada belki kullanılabilecek bir psikolojik manevra olabilir, ama felsefi değeri olan herhangi bir yönü yoktur.

Ayrıca, diğer açıdan bile yeterince güçlü olmadığını ifade etmekte fayda var. Nitekim, tanrıya inanmak, tanrıya inanan inanç sistemlerinden özel olarak birini seçmeye insani kolayca yönlendiremiyor. Örneğin, Hinduizm, Hristiyanlık ve Bahaizm dinlerini örnek alırsak, tümünde tanrı kavramı olmasına rağmen, örneğin Hinduizmde islamla bağdaşmayan reenkarasyon inancı, Bahaizm'de İslam'la bağdaşmayan "Muhammed'in son peygamber olmadığı" inancı, Hristiyanlıkta ise "Muhammed'in bir peygamber olmadığı" inancı mevcuttur. Dolayısıyla, Gazali'ye hak versek bile, alternatifler arasında seçim yapmakta yine de zorlanırdık gibi gözüküyor.

6) "Her şey mümkün olanın en iyisidir" iddiası

Bu da maalesef tanrı konusunda sözü edilen yaygın kanıtlama girişimlerinin mümkün olduğunca fazlasını bu yazıda ele alma gayretimiz yüzünden, yazının ciddiyetinden odun vermek istemememize rağmen, eklemek durumunda kaldığımız bir akıl yürütmedir.

Dünyaya tarafsız bir şekilde bakınca, aslında pek çok kişinin de gözlemlediği gibi, ortada yapılmış pek etkileyici bir is yoktur. Yani insan her şeye kadir bir varlıktan biraz daha iyi isleyen, aksaklıkları, saçmalıkları ve kötülükleri daha az olan bir sistem beklerdi.

Fakat bu konu bir yana, biz yine de kullanılan akıl yürütmeye dönersek, buna göre dünyada her şey en mükemmel sekliyle yapılmıştır. Buna örnek olarak da çoğunlukla doğadaki ahenk, ve bulunduğu ortama iyi uymuş canlılar, vs verilir. Fakat örneğin canlıların

bulunduğu ortama uymak zorunda olduklarını, çünkü doğal secilim sebebiyle uyamayanların soyunun tükendiğini, ancak uyabilenlerin hayatta kalıp genlerini yeni nesillere aktarabildiğini, vs ifade eden bilimsel bulgunun bilincinde olunmadan, ya da bu hesaba katılmadan yapılan bir beyandır bu.

Teistlerin bu konuda söylediği her şey, insan burnunun gözlük takmak için yaratılmış olduğunu söylemeye benzer. Yaptıkları şey meseleyi tersinden görmektir. Her şeyin çevresiyle uyum halinde olmasının, doğanın sadece çevresine uyanı barındırmasından kaynaklandığını görmezler. Bu ahenge ve uyuma hayret etmek, doğanın isleyişine dair bir kavrayış eksikliğini ifade ettiği gibi, bu hayret doğal olsa bile, bunun ortada hayret edici bir durum olması dışında ifade ettiği bir gerçek yoktur. Yani hayret ediyor olmak, hayret edici olayın sebebine dair birsek söylemez.

7) Mantıksal ve Ontolojik kanıtlar

Teolojide çeşitli örneklerine rastlanan bu tur kanıtlar, saf mantıksal akıl yürütmelerle tanrının varlığını kanıtlama çabalarıdır. Örneğin Descartes'in tanrı kanıtı bunların bir örneği kabul edilebilir. Bu akıl yürütme şu şekilde özetlenebilir:

"tanrı 'En Yetkin' ve 'En gerçek' varlık olduğuna göre böyle bir kavramı benim zihnime kim sokmuş olabilir? Ben 'En Yetkin' ve 'En Gerçek' özelliklerine sahip bir varlık değilim, öyleyse bu düşünceye ben kendim ulaşamam. Çevremde gördüğüm varlıkların da hiçbiri bu özelliklere sahip değil. öyleyse bu fikri benim zihnime kendisi 'En Yetkin' ve 'En Gerçek' olan bir varlık, yani 'tanrı' koymuş olmalıdır."

Bu tur düşünce tarzındaki birinci yanlış, tanımlanan bir şeyin varolmasının zorunlu zannedilmesidir. Örneğin ben efsanelerdeki kanatlı ati veya Noel babayı tanımlayabilirim, fakat bu onların gerçek dünyada karşılıkları olduğu anlamına gelmez. Bir şeyin zihinlerimizde varolmasıyla gerçekte de varolması aynı şey değildir.

Buradaki ikinci yanlış ise, bu akıl yürütmenin mantıkta "döngüsel akıl yürütme" (circular reasoning) denen türde bir düşünce tarzı olmasıdır. Bu tur akıl yürütmelerde ulaşılmak istenen sonuç yola çıkılan başlangıç noktalarında gizli olarak içerilir. Örneğin burada, yapılan tanrı tanımı, sonuçta ulaşılmak istenen amaca (tanrının var olması) hizmet edecek tarzda seçilmiştir. Bu tur akıl yürütme, düşünce biçimi olarak yeni bir bilgi vermez. Ancak başlangıçtaki postulatlardan birinde içerilen bir bilgiyi açığa çıkarmaya yarar.

Bu tur tanrı kanıtlarına bir baska örnek olarak Leibnitz'in bir argümanını verebiliriz. Buna göre:

"Bu dünyada kendi varlıklarının nedenini içlerinde bulundurmayan varlıklar vardır. Örneğin ben anneme, babama bağlıyım, derken havaya, besine, vs. Ayrıca bu dünya tek tek nesnelerin gerçek veya hayali bir bütünü ya da topluluğudur, ki bunların hiçbiri yalnızca kendi içlerinde varlıklarının nedenlerini bulunduramamaktadır. Bu bakımdan, nesneler ve olaylar varolduğuna göre ve hiçbir tecrübe nesnenin kendi içinde kendi varlığının nedenini bulundurmadığına göre, bu sebebin, nesnelerin bütünü'nün kendi dışında bir nedeni olması gerekir. Bu nedenin bir varlık olması gerekir. Diğerlerinin nedeni olan bu varlık, kendi kendinin nedeni olabilir de olmayabilir de. Eğer kendi kendisinin sebebiyse, tamamdır, değilse daha ileri gitmemiz gerekir. Ama bu anlamda sonsuza kadar gidecek olursak, varlığın bir açıklaması yapılmış olmaz. Bu bakımdan varlığı açıklamak için, kendi içinde kendi varlığının nedenini bulundurması gereken, yani varolmadan yapamayacak bir varlığa varmamız gerekir. Bu da tanrıdır"

Bu da dikkat edilirse tanrıyı "Kendi sebebini kendi içinde içeren ve varolmadan yapamayacak" bir varlık olarak tanımlamış, dolayısıyla bir "döngüsel akıl yürütme"ye

düşmüştür. Yani yola çıkış noktasından daha fazla bir bilgi veren bir akıl yürütme değildir bu da.

Felsefede yalnızca mantık ve zihinsel akıl yürütmeler kullanarak tanrının varlığını kanıtlama çabaları daima boşa çıkmıştır. Çünkü bu tür bir kavram, kanıtlanmak için dışarıdan gelen verilere ihtiyaç duyar. yalnızca zihin içinde yapılan akıl yürütmeler, doğaüstü bir varlığın varolduğunu göstermeye yetmez.

Tanrı kavramındaki mantıksal çelişkiler

Tanrı kavramıyla ilgili ilk çelişki, yazının başında dile getirdiğimiz tanımı ile ilgili genel çelişkidir. yazının bu kısmından bu genel çelişkiden yola çıkarak, tanrı kavramının içerdiği çeşitli sorunlardan bahsedeceğiz.

Örneğin, "Her şeye kadir bir varlığın herhangi bir niteliğe sahip olması mümkün olabilir mi?". tanrı her şeye kadirse, tanrı hakkında hiçbir sınırlama getiremiyorsak, o zaman örneğin "tanrı birdir" nasıl diyebiliyoruz? Bu durumda "Bir" olma niteliği, bir'den fazla olma sansını sınırlamış olmuyor mu tanrının? Örneğin kendisi gibi aynı niteliklere sahip ikinci bir tanrıyı yaratabilme gücünü? Ya da kendisini yok edebilme gücünü?

Benzer şekilde bir varlığın "olumsuz" olması, ölme sansını, "var" olması, var olmama sansını, veya herhangi bir A niteliği, non-A niteliğine sahip olmasını sınırlamıyor mu tanrının?

Ya da doğaötesi bir kavramın tanımından çıkan bir başka sorun olarak, filozoflar "tanrı mantık ilkelerinin de üstünde midir?" sorununu dile getirmişlerdir.

mantık ilkelerini bilirsiniz. 1) A., A'dır. 2) A, non-A değildir. 3) A, aynı zamanda hem A, hem de non-A olamaz. Bunlar Aristo tarafından ilk olarak dile getirilmiş ve felsefe tarihi boyunca karşı çıkılmadan kullanılmış 3 temel mantık ilkesinin tanımıdır.

Her şeyin üstünde olduğu iddia edilen bir varlığın, mantık ilkelerinin de üstünde olup olmadığını sormak geçerli bir soru oluyor o zaman. Yani örneğin tanrı "Evli bir bekar", "Daire şeklinde bir kare", ya da "Doğru olan bir yanlış önerme" yaratabilir mi?

Kısacası, ayrıntılı bir felsefî analize tabi tutulduğunda, tanrı inancı absürd denebilecek düzeyde saçma ve sağlıklı düşünen bir bireyin normal koşullarda kabul edemeyeceği bir kavramdır.

Fakat o zaman nasıl oluyor da dünya üzerindeki bu kadar insan böyle bir kavrama inanabiliyor? Bunun cevabı büyük ölçüde uygarlık tarihinde, sosyal mekanizmaların işleyişinde ve insan psikolojisinde yatmaktadır.

İnsan sosyal bir varlık olmasaydı, tanrı kavramı ve ondan çıkan dinlerin uygarlık tarihinde yapıcı fonksiyonları olmasaydı ve obur dünya inancının psikolojik açıdan pek çok insanın ihtiyaç duyduğu yapıcı bir yönü olmasaydı, tanrı kavramının çocuk masallarından öte inanılır bir yönü olmazdı.

Peki o zaman tanrı kavramı bir ihtiyaç midir? Tanrıya inanmamak psikolojik bozukluğa yol açar mı?

Aslında bizim düşüncemize göre, tanrı inancından kaynaklanan psikolojik etkiler (ceza korkusu ve suçluluk duygusu), tanrıya inanmamaya göre daha zararlıdır. Ve bizce, ki bunu ateist kesim üzerinde yapılmış gözlemlere göre söylüyorum, yeterli bir entellektüel olgunlukla birleşmiş bir ateizm, kişide tanrı inancını bir ihtiyaç olmaktan çıkardığı gibi,

psikolojik acıdan daha sağlıklı bir hayat sürdürebilmeyi de sağlamaktadır.

Nitekim günümüzde, dinin diğer fonksiyonları (kanun ve düzen koyuculuk), bilimsel yöntemlerle diğer alanlara (bilimsel politika, hukuk, sosyoloji, vs) aktarılmış olduğu için aslında insanlık olarak dine ve tanrı inancına bir ihtiyacımız kalmamıştır.

Fakat toplumdan kısa surede bu inancı terk etmesini beklemek pratik acıdan pek mümkün değildir. Dolayısıyla, su anda insanlık bu inancı uygarlık geçmişinin bir mirası olarak taşıyor ve öyle görünüyor ki yakın gelecekte de bu durum değişmeyecektir.

ATEİSTLERE SIKÇA SORULAN SORULAR

Bu başlık altında ateistlerin sıkça karşılaşmış olduğu sorulara verilen cevapları okuyabilirsiniz...

Ateistlere Sıkça Sorulan Sorular:

Ateizm nedir?

Ateizm, Tanrı'ya olan inançsızlıktır. Tanrı fikrine dayalı "Teist" dünya görüşünün reddi demektir. Yani "Tanrı'ya inanmamak", yada "Tanrı inancının yokluğu" anlamına geldiği söylenebilir.

Ateizm Tanrı'nın "varolmadığına inanmak" demek değildir. Tanrı'nın "varolduğuna inanmamak" demektir. Bu noktaya dikkat ediniz, çünkü bu önemli bir fark. Ateizm bir "inanç" değildir. Fazladan bir açıklama, yada bir öneri sunmaz ateizm. Ateizm yalnızca, belli bir inancın yokluğu demektir.

Ateizmin çeşitleri var mıdır?

George H. Smith'in sınıflandırmasına göre ateizmin "negatif ateizm" (ya da "zayıf ateizm") ve "pozitif ateizm" (ya da "güçlü ateizm") olarak iki çeşidi vardır. Negatif ateizm, Tanrı'nın varolmasını prensip olarak mümkün görmekle beraber, varolduğuna dair hiçbir gerekçe bulunmadığı gerekçesiyle Tanrı'yı reddeder.

Pozitif ateizm ise, Tanrı'nın varolmasını mümkün görmez. (Bunu, Tanrı kavramının geçerli bir şekilde tanımlanmadığı, içinde çelişkiler taşıdığı veya absürd olduğu, vs. gibi gerekçelere dayanarak yapar).

Yani negatif ateizmde bir iddia yoktur, sadece bir red vardır. Pozitif ateizmde ise hem bir red, hem de bir karşıt iddia vardır. Daha anlaşılır bir dille ifade edilirse, negatif ateist Tanrı kavramına "Varolabilir, fakat varolduğu kanıtlanmadığı sürece bu iddiayı kabul edemem" şeklinde yaklaşır. Pozitif ateistin yaklaşımı ise, "Tanrı'nın varolması mümkün değildir" şeklindedir.

İkisi de sonuçta Tanrı kavramını reddetmek noktasında birleştiğinden, ateizm tanımlanırken ikisinin ortak noktası olan "Tanrı'ya olan inançsızlık" kullanılır. Çünkü bu inançsızlığın sebebi ne olursa olsun, ister delil yetersizliği, ister Tanrı kavramının anlamsızlığı veya absürlüğü, isterse Tanrı kavramıyla hiç karşılaşmamış olmak olsun, hepsinin ortak noktası kişide Tanrı inancının varolmamasıdır.

Bir de ateizmden farklı olarak, inançsızlığın başka türleri kabul edilebilecek agnostisizm, deizm ve panteizm denen düşünceler vardır.

Agnostisizm :

Tanrı'nın ne varolduğuna ne de yok olduğuna inanmak için yeterince kanıt olmadığını, dolayısıyla bu konuda bir karar verilemeyeceğini söyler. Fakat agnostisizmin "teist agnostisizm" ve "ateist agnostisizm" olarak ikiye ayrılabilceğini söyleyen uzmanlar da vardır. Bu uzmanlara göre, teist agnostikler Tanrı'ya inanmak için yeterince kanıt olmadığını kabul etmekle beraber yine de Tanrı'ya inanmayı tercih ederken, ateist agnostikler Tanrı'ya inanmamayı seçer. Bu şekilde ateist agnostisizm "zayıf" ateizm haline dönüşmektedir.

Deizm :

Deizm, evrenin bir yaratıcısı olduğunu kabul etmekle beraber, dinlerin ilahi olduğunu kabul etmez. Deizmin bakış açısına göre, Tanrı başlangıçta evreni yaratmış ve sonra işleyişine karışmamıştır. Dinler ilahi değil, insan yapısıdır.

Panteizm :

Bir de panteizm denen bir düşünce vardır ki, içinde Tanrı adı verilen bir kavram içermekle beraber, daha çok din dışı bir bakış açısı olduğu söylenebilir. Panteizme göre, Tanrı evrenin "tüm"ü, "bütün"üdür. Varolan her şey Tanrı'nın bir parçasıdır. Bu düşünce, Tanrı'yı doğaüstü bir metafizik kavram olmaktan çıkarıp, doğanın içine sokarak dinlerdeki tipik "Kişi Tanrı" anlayışından uzaklaşmaktadır.

Ateizm evreni açıklamaya çalışan bir felsefi akım mıdır?

Ateizm dünyayı açıklama iddiasında olan bir dünya görüşü ya da bir felsefi akım değildir. Ateizm eğer bir felsefeyse, teizmin reddine odaklanmış bir eleştiri felsefesidir. Ateistler dünyayı açıklama ile ilgili konularda birbirlerinden farklı görüşlere sahip olabilirler. Bir Tibet rahibi, bir Marksist, bir üniversite profesörü veya dünyadaki pek çok sırrı uzaylılarla açıklayan "yeni çağ" inanç sistemlerinden birine mensup bir kişi dünyanın açıklaması ile ilgili pek çok noktada birbirlerinden çok farklı, hatta belki taban tabana zıt düşüncelere sahip olabilirken, pekala da "ateizm" noktasında birleşiyor olabilirler. Dolayısıyla ateizmin ortak bir dünya açıklaması, değerler sistemi, ahlak felsefesi veya Tanrı konusu hariç diğer felsefi konulara ilişkin ortak bir dünya görüşü yoktur.

Neden ateist olunur?

Ateist olmak için çeşitli sebepler olabilir. Ateizm Tanrı'ya olan inancın yokluğu demek olduğundan, Tanrı kavramıyla karşılaşmamış olmak bile teorik olarak ateist olarak nitelendirilmek için bir sebep olabilir. Fakat kendilerini ateist olarak nitelendiren insanlar genellikle bu konuda kafa yorup araştırma yapmış ve bilinçli bir şekilde Tanrı kavramına inanmamayı seçmiş kişilerdir.

Dünyaya kızgın olduğu için veya Tanrı'dan nefret ettiği için ateist olmak ise sanılanın aksine çoğu ateist için geçerli değildir. Bu tür sebepler Tanrı konusunda kafa yorup araştırma yapmak için birer motivasyon kaynağı olabilirken, iddia edilenin aksine, Tanrı kavramının reddi için kullanılan sebepler değildir. Nitekim bir ateist dinin dünyaya zarar verdiğini düşündüğü için çevresindeki din figürlerinden ve dinsel düşünceleri temsil eden kavram ve kişilerden hoşlanmıyor olabilir. Fakat bir insan varlığına inanmadığı bir

şeyden nefret edemez.

Ateist ahlak var mıdır?

İyi ve kötüyü ayırt edebilmek için Tanrı inancının gerekli olduğu fikri de ateistlere göre geçersiz bir önyargıdır. İyi ve kötünün tespitinde dinler ve Tanrı fikri haricinde herhangi bir prensibe dayanan her ahlak felsefesi "ateist" kabul edilebilir (teistik olmayan anlamında) ve bu tür pek çok örnek bulunmaktadır.

Hatta teizmin dünyada genel olarak ateizmden daha fazla ahlaksızlığa sebep olduğu fikri ateistler arasında yaygındır.

Ateistlerin sayısı nedir?

Kendilerini ateist olarak tanımlayan insanların sayısı günümüzün modern toplumunda bile toplam nüfusa oranla çok küçük olmasına rağmen, Tanrı kavramının alışılmış şekline inanmayan fakat konunun bilimsel ve felsefî boyutuyla meşgul olmak için yeterince zamanı, motivasyonu ya da sebebi olmayan kişiler hesaba katıldığında, "teist olmayan" kesimin sayısı oldukça önemli oranlara ulaşabilmektedir.

Bizi Tanrı yaratmadıysa kim yarattı?

Bu soruda iki mantık yanlışı bulunmaktadır. Döngüsel akıl yürütme ve çelişki. Döngüsel akıl yürütme (ya da totoloji), bir noktadan başlayıp, dönüp dolaşıp yine o noktaya dönmek demektir. Evreni yarattığı söylenen bir şeyin tanımından yola çıkıp (Tanrı), sonra o yaratmadıysa kim yarattı diye soruluyor. "Yaratılmadıysa nasıl yaratıldı?" diye sormaktan bir farkı yok bunun.

Bu soruyu soran kişilerin zihninde evren için yaratılması dışında düşünülebilecek başka bir seçenek olmamasının ve bu kişilerin yaratılma fikrini bu kadar doğal görmelerinin tek sebebi çocukluklarından beri yaratılma fikrine alıştırılmış olmalarıdır. Halbuki yaratılma (yoktan var edilme), çok alışılmışın dışında bir fikirdir. Kolay akla gelecek ve mantıklı bir şey değildir. Nitekim bu yüzden insanlığın düşünce tarihinde, "yaratılma" kavramı nispeten yeni bir kavramdır. (Birkaç bin yıllık). Ondan önce, daha çok "Bir şeyden başka bir şeye dönüşme" vardır eski mitolojilerde ve inançlarda. Çünkü bir şeyin yoktan ortaya çıkması pek kolay akla gelebilecek bir varsayım değildir.

Bu konuda teistler tarafından sorulabilecek doğru soru "Evren nasıl ortaya çıktı?" sorusu bile değildir. Çünkü bu da evrenin önce yok, sonra var olduğunu kabul ediyor. Doğru soru "Evren hep var mıydı, yoksa sonradan mı ortaya çıkmıştır?" sorusudur. "Çıktıysa nasıl ve neden?" diye soru devam ettirilebilir. Ayrıca "Evrende neden hayat vardır?" sorusu da bunlara eklenebilir. Ki bu soruların bir kısmı bilimin (kozmoloji ve teorik fizik) alanına girmektedir. Girmeyen kısmı için ise dünya üzerinde hiç kimse güvenilir bir yargıda bulunamaz.

Varlığın kökeni nedir?

Çoğu kişi, felsefeye yakınlıkları olmadığından, bu konularda fazla kafa yormaz ve toplumdan öğrendiği şekliyle, "varlık"ı 'tuhaf', 'doğaüstü', 'yapay' ve 'açıklanması gereken' bir şey olarak görür. "Yokluk" onlara göre doğaldır, başlangıçta olması gereken durumdur, fakat "varlık" yapaydır. Açıklanması gereken, sonradan meydana çıkmış olması gereken bir şeydir. Fakat, dikkat edilirse böyle bir kabulde bulunmak için geçerli bir sebep yoktur. "Yokluk"un temel durum olduğu ve varlığın ondan türetilmesi gerektiği dayanaksız bir kabuldür. Varlık ve yokluk durumlarının birini temel durum

kabul etmeye bizi itecek mantıksal bir gerekçe yoktur, ve de zaten ne varlığın, ne de yokluğun, diğeri olmadan tek başına tahayyül edilmeleri dahi mümkün değildir. Yani bu ikisi aslında birbirlerine bağlı diyalektik bir bütündür, ve aslında mutlak yokluk diye bir şey tanımlanamaz. (Bu konuyla ilgili sitemizdeki "Varlığın Kökeni" yazısını okuyabilirsiniz).

Eğer dinler yanlışsa niye bu kadar çok kişi inanıyor?

Çünkü üç büyük din, aslında tek bir din sayılır. Hristiyanlık ve Müslümanlık Tevrat'ı referans alır. Toplumdan topluma biraz farklılık gösteren bu inanç sistemi toprağa dayalı büyük imparatorluklar ortaya çıkmaya başladığında, bu imparatorluklarla birlikte yayıldı. Bu inanç sisteminin mensubu olan toplumlar, tarihte siyasi ve askeri açıdan daha başarılı oldular ve bu yüzden de inançları yayıldı. Eğer başka bir dinin mensupları Hristiyan Avrupa ve Müslüman Türk ve Araplar kadar yayılmacı ve gaddar olsalardı, şu anda birileri eğer bu söz konusu din doğru değilse neden bu kadar kişi ona inanıyor diye soracaktı.

Cennet, cehennem, Allah, Şeytan, Adem, Havva fikirlerine dayalı bu inanç sisteminin bu kadar yaygınlaşmasının sebebi odur. Fakat, "Neden tüm toplumların şu ya da bu şekilde bir dini vardır ve neden tümü doğaüstü güçlere, ruhlara, Tanrı ya da tanrılara inanır?" diye sorulursa, o zaman cevap değişir.

Bunun sebebi dünyanın neresinde doğarsa doğsun, tüm insanların aslında bu evren denen bilinmezde aciz oluşu. Neden varolduğumuzu bilmiyoruz. Hayattaki amacımızı bilmiyoruz. Hayatta bir amacımız olup olmadığını bile bilmiyoruz. Kökenimizi zaten bilmiyoruz. Hele de geleceğimizi, ölümü ve ölümden sonrasını hiç bilmiyoruz. Dolayısıyla bu kadar boşluk içindeki bireyleri bir araya getirebilmek, bir amaç etrafında toplayabilmek ve onlara hayatta sağ kalıp bir şeyler yaratma ve bir şeyler başarma mücadelesinin içine çekebilmek için fiktisel olarak tutunacakları dallar göstermek gerekiyordu. Bazı ruhani liderler ve karizmatik toplum önderleri de insanlara bu tür gerekçeler verdiler. İşte dinler bundan ibarettir diyebiliriz.

Bu başka işlere de yaradı toplumda. Çünkü din öyle bir kontrol mekanizmasıdır ki, normalde bir amaç etrafında toplanamayacak binlerce değişik kişi ve karakteri kontrol etme imkanı veriyor. Dünya nimetlerinin haksız bölüşümünü de insanların kolay kabul etmelerini sağlayacak bir psikolojik kontrol mekanizmasıdır din örneğin. Bu amaç için idealler zaten. Hatta bazılarına göre dinlerin ortaya çıkış sebebi de odur, yeryüzündeki tek fonksiyonları da.

Öbür dünya yoksa ölünce ne olacağız?

Bilimsel açıdan cevaplayabildiğimiz kadarıyla, ölünce toprak olacağız ve azot ve karbon çevrimine gireceğiz.

Ruh bedenle birlikte ölecek. Çünkü ruh günümüzün çağdaş bilimsel yorumuna göre beyin dediğimiz organın duygular, hafıza, akıl yürütme ve karar verme gibi bazı fonksiyonlarına verdiğimiz isimdir. Dolayısıyla, vücudu bir makine gibi düşünersek, bu makine işlemez hale geldiğinde fonksiyonları da duracak. Artık hissetmeyeceğiz, bilinçli olmayacağız, hiçbir şeyin farkında olmayacağız. Çünkü bunu sağlayan organımız çalışmıyor olacak.

Ruhun bedenden bağımsız olduğunu iddia eden hiçbir din ya da ruhsal inanç, örneğin neden içki içince hafızada ve zihinsel yeteneklerde azalma olduğunu tutarlı bir şekilde açıklayamaz. (İçki içmek gibi fiziksel bir etki ya da kişinin kafasını bir yere çarpması,

nasıl ruh denen bedenden bağımsız bir varlığı etkiler konusu geçtiğimiz yüzyıllarda filozofları çok düşündürmüştür ve ruhu bedenden bağımsız gören hiçbir düşünce sistemi bu işin içinden tutarlı bir biçimde çıkamamıştır). Bunu bilim açıklar, çünkü bilim ruha atfedilen özelliklerin insan beyninin fonksiyonu olduğunu söyler.

Big Bang teorisi yaratılışı ve Tanrı'nın varlığını desteklemiyor mu?

Her şeyden önce, big bang modeli kesin olarak kanıtlanmış bir model değildir. Eldeki modellerden biridir ve günümüzde en popüler olanıdır.

Ayrıca bu model zorunlu olarak yaratılışçı bir evren açıklaması gerektirmez. Bilimde, (teorik fizikte) big bang'in neden meydana gelmiş olabileceği ile ilgili de pek çok açıklama vardır. Bunların pek çoğu da bir sebebin varlığını gerektirmez.

Bunlara bir örnek verecek olursak, ünlü fizikçi Stephan Hawking'in "Başlangıcı olmayan evren" modelini düşünebiliriz. Bu fikre göre evren kendi üzerine kapanan bir kapalı çevrim oluşturur (aynen iki boyutlu bir düzlemin üçüncü boyutta katlanarak bir küre haline getirilebilmesi gibi). Böyle bir modelde evrenin başlangıcını aramak anlamsız olmaktadır, çünkü Stephan Hawking'in kendi verdiği bir örneğe göre böyle bir evrende big bang'e neyin sebep olduğunu sormak, dünya üzerinde "Kuzey kutbunun 5 km kuzeyinde ne vardır?" sorusunu sormaya benzer. Yani anlamsızdır.

Fakat bu noktalar bir yana, big bang modelinde sözü edilen şeyle, dinlerin yaratılış açıklamaları arasında hiçbir alaka yoktur. Big bang modelinde evren bir noktadan genişleyerek var olur ama evrene yayılan maddenin nereden geldiği konusunda bir yorum yapılmaz. Bu konuda yorum yapan başka fikirler var olmakla birlikte, bu konuda bağlayıcı bir sonuç yoktur. Dinlerin yaratılış hikayesinde ise Tanrı evreni 6 günde yaratmıştır ve yoktan var etmiştir . Neden bu işin 6 gün aldığı konusu bir yana, bu web sayfasındaki diğer yazıları okursanız, alıntı yapılmış çeşitli ayetlerden göreceksiniz ki, kutsal kitaplardaki yaratılış hikayesiyle, modern bilimdeki big bang teorisinin hiçbir ilgisi yoktur.

Ateizm de bir din sayılmaz mı?

Doğaüstü güç ya da güçlere inanan, metafizik sorulara cevap vermeye çalışan (ölümden sonrası, evrenin kökeni veya hayatın anlamı vs gibi) ve kanıta değil imana dayanan (dogmatik) düşünce biçimlerine din denir.

Ateizm, herhangi bir felsefi soruya cevap verme gayesindeki bir düşünce biçimi değildir. Ateizm, bir düşünce biçimi, inanç sistemi veya felsefi akım değildir. Ateizm, yalnızca, Tanrı'nın varlığını reddetmek demektir.

Dinden bahsedilebilmesi için ortada inanç olması gerekir. İnanç tanımı gereği kesin bir bilginin olmadığı durumda mümkün olabilecek bir şeydir. Bir şey ya bilinir, ya da bilinmiyorsa o konuda bir şeye inanılır. Ya da bilemeyeceği kabul edilip bir şeye inanılmaz. Ateizm bu sonuncusunu yapar. Dolayısıyla ateizm bir inanç değildir, bir inançsızlığın adıdır.

Evrende düzen var, canlılık var. Bu düzen nasıl kendiliğinden ortaya çıkabilir? Evren nasıl sahipsiz olabilir?

Evren için kaos değil kozmos denir zaten. Yani adında bile düzen var. Bize düzenli gözüktüğü açık evrenin. Fakat ortada hala 3 sorun var:

1) Bütünü kaotik olan sistemlerin bile kurallara uyan (düzenli) alt parçalarının olabildiği saptanmış. Evrenin daha üst bir kaosun düzenli bir alt parçası olması teorik olarak mümkün.

2) Evren düzenlidir, doğru, ama düzenin ille de bir zekadan çıkması gerektiği mantıksal olarak gösterilemez. Hiç kimse düzenin ille de zeka gerektirdiğini mantıksal olarak kanıtlayamaz. Bize düzen zeka gerektirmiş gibi geliyor olsa da, bu pekala günlük düşünce alışkanlıklarımızdan ve şartlanmalarımızdan kaynaklanıyor olabilir. Şartlanmalarımızın bizi yanılttığı durum bilimde az değildir ve bir şeyin bize "öyleymiş gibi" geliyor olması hiçbir zaman bir bilimsel kanıt değildir.

3) Evrendeki düzenin zeka gerektirdiği kabul edilse bile, bu zekanın belli bir dinin, ya da açıklamanın önerdiği zeka olması şart değildir. Bu zeka birden fazla olabilir, çok değişik formlarda olabilir, vs.

Ayrıca, "Evrenin bir sebebi olmalı" demek, bu sebep Tanrı olmalıdır demek değildir. Kısacası, teist kesim ne yaparsa yapsın düzen akıl yürütmesinden giderek hipotezlerini kanıtlayamaz.

Eğer bir sonucu, bir öncül önermeden doğrudan dedüktif akıl yürütmeyele çıkaramıyorsa, o önerme a priori doğru değildir, dolayısıyla kanıt gerektirir. Yani "Düzen=Zeka" gibi bir denklemi mantıksal olarak yazamıyorsa, ya da başka bir ifadeyle, "zeka" denen kavramı "düzen" denen kavramın tanımının içinden çıkaramıyorsa, bu zekanın mantıksal olarak düzenden doğrudan çıkarılamayacağını gösterir. Dolayısıyla, ortada bir kanıtlama yükümlülüğü vardır. Düzenin zeka gerektirdiğini söyleyenlerin sırtına binen bir kanıtlama yükümlülüğü.

"Başka nasıl olacak ki?" demeyin. Bir şeyi sizin zihniniz göremiyorsa, bu onun olamayacağı anlamına gelmez. İnsan zihni örneklerle göre işler ve örneğini görmediği bir şeyi kavramakta güçlük çeker. Teist de, zekadan çıkmamış bir düzeni günlük hayatımızda pek görmediğimiz için, bunun olamayacağını düşünür.

Bu yüzden günümüzde bilim adamları daha dikkatli. İyi bir bilimsel yöntem geliştirmişler ve bir şey eğer öncülünden mantıksal olarak dedüktif bir akıl yürütmeyele çıkarılamıyorsa, bu şey doğru kabul edilemez, kanıt gerektiren hipotezler listesine eklenir. Düzenin zekadan çıkıp çıkmaması konusunda olduğu gibi.

Her şeyin bir sebebi olduğuna göre, ilk şeyin sebebi Tanrı olmak zorunda değil midir?

Her şeyin bir sebebi varsa, ilk şeyin sebebi nedir? İlk şey eğer evrenin ortaya çıkışıysa, onun da sebebi Tanrıdır şeklindeki yaygın düşünce tarzı geçersiz bir mantık yürütmedir. Burada hemen akla "Peki Tanrı'nın sebebi neydi?" sorusu gelir. Nitekim küçük çocuklar genellikle sorarlar bu soruyu Tanrı konusunda. Zihinleri açıktır çünkü henüz. Şartlanmamıştır. "Tanrı'nın sebebi yoktur" veya "Tanrı kendi kendisinin sebebidir" açıklaması geçerli bir açıklamaysa, o zaman "Peki evrenin sebebini niye merak ediyorsun?" sorusu akla gelir. Belki de 'Evrenin sebebi yoktur' veya 'Evren kendi kendisinin sebebidir?'. Eğer evrenin sebebini merak etmek geçerli bir mantık yürütmeyse, Tanrı'nın sebebini merak etmek niye geçerli değil? Onun da sebebi daha büyük bir Tanrı, o Tanrı'nın da sebebi ondan büyük başka bir Tanrı dersem, bunun sonu gelir mi? Eğer bir açıklama yapabilmek için bir yerde durulması gerekiyorsa, o zaman nerede duracaklarına nasıl karar veriyorlar? Neden evrenin sebebinde değil de, Tanrı'nın sebebinde duruyorlar?

Harun Yahya ve BAV'ın sitelerinde evrim teorisinin çöktüğü, bu teorinin ateizmin dayanağı olduğu, dolayısıyla ateizmin de çöktüğü söyleniyor. Bu konuda da bir sürü bilimsel alıntılar vermişler. Bunlara rağmen ateizmi nasıl savunabiliyorsunuz?

Her şeyden önce, evrim ateizmin dayanağı değildir. Ateizm evrim teorisinden önce de vardı ve onunla birlikte doğmamıştır. Evrim teorisi bilimin yapıtaşlarından olan önemli bir teoridir ve yeryüzünde hayatın ortaya çıkışını ve çeşitlenmesini herhangi bir doğaüstü gücün müdahalesi fikrine gerek kalmadan başarıyla açıklayabilmektedir. Fakat bu teori bilimin bir teorisidir ve ateizmle ilgisi yoktur. Batı'da evrimi kabul eden pek çok inançlı kişi bulunmaktadır. Hatta Vatikan'daki Katolik kilisesi, bir süre önce bu konuda bir açıklama yapmış ve evrim teorisini kabul ettiklerini ve bu teorinin hristiyanlık inancıyla çelişmediğini beyan etmişlerdir.

Fakat, evrim teorisinin yeryüzündeki canlılık ve özel olarak insanoğlunun ortaya çıkışıyla ilgili açıklamaları üç büyük dinin kutsal metinleriyle bağdaşmadığı için, doğal olarak pek çok dinsel kurumun bu teoriye karşı şiddetli tepkisi bulunmaktadır.

Türkiye'de yaratılışçılık akımını yaygınlaştıranlar Harun Yahya ve BAV (Bilim Araştırma Vakfı) olmuştur. Pek çok eserini Harun Yahya takma adıyla yazan bu kurum, eserlerini Amerika Birleşik Devletleri kaynaklı ve kilise bağlantılı olan ICR (Institute for Creation Research) kurumunun çarpıtılmış ve sahte bilim örneği içeren bol miktardaki yazılarını türkçeye çevirerek hazırlamaktadır.

ABD'de kilise kaynaklı çok sayıda "Scientific Creationism" (Bilimsel Yaratılışçılık) kurumu bulunmaktadır. İyi finanse edilmiş bu kurumlara ait kitap ve web sayfalarında özellikle evrim teorisi aleyhinde çok sayıda çarpıtılmış ve yanlış bilgi içeren ifadeler bulunmaktadır. Bilimsel görünümlü ve hatta bazı bilim adamlarından alıntılar içeren bu kaynakların aslında gerçek bilim dünyasıyla bir ilgisi yoktur. Batı'da bilim adamları kendi yazılarından çarpıtılmış alıntılar yapan ve zaman zaman kendilerini evrim karşıtıymış gibi gösteren bu tip yaratılışçı yayınları kınayan kamuoyu açıklamaları yapmaktadırlar sık sık. Yaratılışçı kesim, neredeyse 100 yıldır ABD'de evrim teorisinin ders kitaplarından çıkartılması ve yerine dinsel yaratılışçılık öğretisinin konulması için uğraşmakta, fakat zaman zaman Alabama gibi bazı muhafazakar eyaletlerde yerel başarılar elde etseler de, talepleri üst mahkemeler tarafından her seferinde reddedilmektedir.

Dolayısıyla, yaratılışçılık akımı, batı dünyasında bilimsel bir uğraş sayılmamakta ve ciddiye alınmamaktadır. Hele de Avrupa'da yaratılışçılığın etkisi çok daha azdır. Fakat protestan kilisesinin maddi gücü tarafından desteklenen Amerikan yaratılışçılığı, bilimin aşırı özelleşmiş bir alan olduğu günümüzde, özellikle muhafazakar yörelerde ortalama vatandaş üzerinde etkili olabilmektedir. Fakat buna rağmen bilimsel kamuoyunun güçlü olduğu batı ülkelerinde bu konunun eğitim sistemini etkileyecek ve kitlelere zarar verecek boyuta ulaşmasına engel olunmuştur. Asıl sorun ülkemiz gibi bilimin ve bilimsel kamuoyunun güçlü olmadığı ülkelerde bu akımın sebep olduğu sorunlardır. Özellikle Harun Yahya ve BAV, son 20 yıldır ülkemizde hemen hemen hiçbir engelleme girişimiyle karşılaşmadan, özellikle yeni yetişen nesle kolayca ulaşmakta ve bilimin halka indirilemediği ve yeterince bilinmediği toplumumuzda, bilimsel konularda insanların beynini yanlış ve çarpıtılmış bilgilerle doldurmaktadır.

(Harun Yahya ve BAV'ın sitelerinde yer alan bazı sahte ve çarpıtılmış bilimsel alıntı örnekleri için sitemizdeki "Sahte Alıntılar" yazısına bakabilirsiniz).

Maymundan geldiysek neden hala maymun var?

Her şeyden önce, evrim teorisine göre insan maymundan değil kendi atalarından türemiştir. Yani evrim teorisi insan maymundan gelmiştir demez. Bilime göre insanlar ve maymunlar primat denen bir gruba üyedir ve yakın türlerdir. Tüm primatlar uzak bir geçmişte ortak bir atadan türemiş olmalıdır. Dolayısıyla maymunlar insanın atası değil, akrabasıdır.

Bugünkü maymunların insanlaşması konusuna gelince, tüm türler evrim halindedir ve evrim çok yavaş bir süreçtir. İnsan eğer doğayı bu derece kontrol eder bir konuma yükselmiş olmasaydı, belki uzak gelecekte diğer primat türlerinden bir ya da birkaçı da basit aletler kullanmaya başlayıp insanın atalarınıninkine benzer bir teknolojik düzeye yükselebilirdi. Fakat bu olduğu takdirde bile, bu canlı farklı bir tür olacağından, insanlarla çiftleşemeyeceğinden, insan olmuştur denemez.

Daha ilkel bir tür, benzer bile olsa ille de daha gelişmiş bir türün atası değildir. Türler arası akrabalıkları belirlemek için bilimde çeşitli yöntemler vardır. Örnek olarak bunlardan biri bu iki canlı türü arasındaki ortak DNA oranıdır. Ayrıca, bir türün atası olan tür, ille de soyu tükenip ortadan kalkmak zorunda değildir.

Niye bu kadar çok bilim adamı dinsizdir?

Bilimin yöntemini yeteri kadar bilen ve özümleyen kişi bunun sebebini anlamakta güçlük çekmez. Bilimde yeni bilgi bulmaktan çok doğru bilgiyi yanlış bilgiden ayıklamak önemlidir. Bilim tarihinde en çok çaba buna gitmiş ve en fazla zorluk bu konuda çekilmiştir.

Bu yüzden bilimin yöntemiyle ilgili kafa yoran bilim adamları bu konularda önlemler alma gereği duymuşlar ve örneğin "yanlışlanabilirlik" gibi kavramlar geliştirmişlerdir. Bir bilginin "yanlışlanabilir" olması, yanlışsa yanlışlığının ortaya çıkarılabilir olması demektir. Örneğin "Dışarıda yağmur yağıyor" yanlışlanabilir bir önermedir, çünkü eğer yanlışsa, yani dışarıda yağmur yağmıyorsa, bunu anlamak için pencereden bakmak yeterlidir. Fakat örneğin "Ölümünden sonra hayat vardır" önermesi yanlışlanabilir değildir. Çünkü eğer yanlışsa, bunu ortaya çıkarmak mümkün değildir. Dolayısıyla bu bilimsel bir önerme değildir. Bugün artık herhangi bir iddiayı bilimde bu ve buna benzer yöntemlerle test edip, bilimsel olup olmadığına karar vermek mümkündür.

Dinlerin iddiaları arasında ise yanlışlanabilir olanlar çok azdır ve onların da bir kısmı yanlışlanmıştır.

Din ile bilim arasındaki bir başka fark, dinde yargıların testten önce, bilimde ise testten sonra, testin sonucuna göre verilmesidir. Dinde doğrular baştan bellidir. Testin sonucu bu doğrulara göre yorumlanır. Bilimde ise test, doğruya ulaşmak için kullanılır.

Dolayısıyla, bilim ile din arasında, yöntem açısından da çok önemli bir fark vardır.

Günümüzde bilim denen uğraşın en öncelikli aktivitesi "bilgi üretimi" değil, üretilen bilginin "testi" ve "doğrulanması"dır. Bir şeyi kanıtlayamıyorsanız, size ne kadar doğruymuş gibi gelse de bu bilginin bilimsel bir değeri yoktur.

Dinlerde de eksik olan nokta budur. Dinde çok fazla kabul yapmak zorundadır insan. "İman" denen kavram, "kalp gözü" ya da "gönül gözü" denen kavramlar, zaten bu "kanıtlamadan inanma" aktivitesinin başka isimleridir. Dinlerin "dogmatik" olduğunu söylerken kastedilen de budur.

Bu yüzden İslam'ın veya herhangi bir dinin bilimle bağdaşması mümkün değildir.

Çünkü bilimle din, yöntem olarak birebirlerinin neredeyse tamamen zıttıdır. Peygamber veya din adamlarının bilimi teşvik etmesi bu gerçeği değiştirmez, onlar yalnızca meseleyi kavramadaki yetersizlikleri yüzünden teorik olarak mümkün olmayacak bir şeyi istemektedirler. Yani bilimle bağdaşmayan bir şeyden bilim üretmesini.

Bir şeyin varolmadığı nasıl söylenebilir?

İnançlılar, ateizmin "Tanrı'nın varolmadığı" iddiasında bulunduğunu düşündüklerinden, sıkça bu tür sorular sorarlar. Herhangi bir şeyin, hele de Tanrı gibi varlığın, varolmadığının kanıtlanamayacağını iddia ederler. Fakat kendileri günlük hayatlarında pek çok şeyin varolmadığı varsayımı altında yaşarlar. Örneğin:

Noel baba var mıdır?

Masallardaki 7 başlı ejderha ve kaf dağının ardındaki dev var mıdır?

Ya da kanatlı at, veya anka kuşu?

Ya da Süpermen, batman?

Bu tür örnekler çoğaltılabilir. Öyle bazı olasılıklar akla gelebilir ki, varolmaları ihtimaline karşılık büyük önlemler almak, hayatımızı ve yaşam tarzımızı kökünden değiştirmek gerekir. Bunu kimse yapmadığına göre, bir şeyin yok olduğu nasıl kanıtlanabilir sorusunu soran kişiler de dahil olmak üzere herkes bazı şeylerin varolmadığı kabulü altında yaşar.

Ya görünmez insanlar varsa ve beni izliyorlarsa deyip, yalnızken soyunmamazlık etmez.

Ya atmosferi zehirleyen gazlar veya virüsler varsa deyip devamlı gaz maskesiyle dolaşmaya kalkmaz.

Devamlı kendisini gizli servisten birilerinin takip ettiğine ve yakaladıkları anda işkence edeceklerine inanıp, buna göre yolunu veya bulunduğu yerleri sürekli değiştirmeye kalkmaz.

Bunları neden yapmaz? Çünkü bir şeyin varolmasının mümkün olması varolduğu anlamına gelmediği gibi, varolduğunu kabul etmemiz veya farz etmemiz anlamına da gelmez.

Her insan, ancak varlığına dair delil olan şeylerin varolma ihtimallerini ciddiye alır. Var olduklarına dair delil olmayan şeyleri ise yok kabul eder.

Bir şeyin varolmadığını kabul etmek için, varolmadığını kanıtlamak şart değildir.

Evrenin her noktasını araştırmadan bir şeyin varolmadığı nasıl söylenebilir?

Tanımlanmış bir şey, evrenin henüz görmediğimiz bir yerlerinde varolabilir ve tüm evreni taramadan bundan emin olamayız bazı durumlarda. Fakat bu prensip "bir şeyin varolmadığı kanıtlanamaz" önermesini kanıtlamak için kullanılamaz.

Sınırı çizili, gözlem altına alınabilecek bir yer ya da bölge için, o bölgeyle alakalı olan tanımlanmış kavramların varolup varolmadığı söylenebilir.

Dünya gezegeninde şehirden şehir'e uçup, zor durumda kalan insanlara yardım eden bir

"Süpermen" yoktur. Evrenin bir yerlerinde bir Süpermen'in olma ihtimali yüzde sıfır olmamasına rağmen, bizim ilgilendiğimiz anlamda bir Süpermen, (bizim hayatlarımıza karışan, hayatımızın ve gezegenimizin bir parçası olan) yoktur.

Dolayısıyla, eğer uygun gerekçelerimiz varsa, en azından hayatlarımıza karışan, ve kitap, peygamber gönderen bir Tanrı'nın varolmadığını teorik olarak söylemek mümkündür.

Ayrıca, evrensel bazı prensipler olduğundan, örneğin mantık ilkeleri gibi, bunlarla çelişen, örneğin tanımında bile paradokslar olan bir varlığın da, evrenin tamamını dolaşmaya gerek kalmadan varolmayacağını söyleyebiliriz.

Fakat bu iki kritere de uymayan, yani bazı evrensel ilkeleri çiğnemeyen (bu yüzden de yokluğu "a priori" olarak bilinemeyecek olan) veya hayatımıza karışmamasına rağmen evrenin bir yerlerinde varolan bir Tanrı fikrinin ise varolmadığı kanıtlanamaz.

Sonsuz güçlü olmayan, ezeli ve ebedi olmayan, fakat bu evrenin varolmasından sorumlu, dünyaya da hiç karışmamış bir varlık olarak tanımlıyorsanız Tanrı'yı, o zaman varolmadığı kanıtlanamaz.

Fakat bu tür kavramların bile, var olduklarını düşünmemiz için bir sebep ortaya çıkana kadar yok kabul edilmeleri mantık gereğidir. Yoksa, yukarıdaki soruda bahsettiğimiz paranoid düşüncelerle başa çıkamayız.

Yani kısacası, bazı şeylerin varolmadığını kanıtlamak mümkündür. (Örneğin Süpermen ve dinlerin tanrısı). Tanrı eğer yaygın şekilde anlaşılan biçimiyle tanımlanmaz, varolma ihtimalini açık bırakacak türde bir tanımla yapılırsa, o zaman da böyle bir Tanrı'nın varolmadığı gösterilemez, fakat varolmadığı kabul edilebilir. Çünkü bizimle hiçbir bağlantısı olmayan, var olduğunu düşünmemiz için bize hiçbir işaret vermemiş olan bir şeyin var olduğunu düşünmek için hiçbir sebep yoktur.

Tasarlanmış olduğu açık olan bu evrene bakıp da Tanrıya inanmamak çok mantıksız. Nasıl inanmayabiliyorsunuz?

İnançlılar, inanmak daha mantıklı olduğu için inanmaz. Böyle olduğuna inanmak isterler, ama aslında ikna oldukları için değil, hatta mantıklı buldukları için bile değil, sadece çevrelerindeki inandığı için inanırlar. İnanmanın en mantıklı çözüm olduğuna ikna etmişlerdir kendilerini, böylece sorgulama zorunluluğundan da kurtulurlar. Görünüşte ikna edici birkaç söylemi bellemişlerdir, ki bunlar genellikle doğanın altında bir denge, düzen ve zeka olduğu ve başka türlü açıklanamayacağını iddia eden "teleolojik" argümanın şu ya da bu formudur. Bu argüman için üretilmiş belli sayıda örneğin birkaçını ileri sürer pek çok kişi. Fakat eğer bilgili bir ateistle tartışıyorlarsa, bu argümanın aslında iddia ettikleri fikri kanıtlamada ne kadar çürük olduğunu görmeleri uzun sürmez. Çünkü doğada düzen ve bilinçli tasarım olmadığına işaret eden daha çok örnek vardır (Bkz. bu sitedeki "Doğa ve Tasarım" yazısı) ve onların düzen ve bilinçli tasarıma işaret ettiğini düşündükleri gözlemleri başka şekilde açıklamak her zaman mümkündür. Ayrıca, bir türlü göremedikleri bir başka gerçek, evrenin arkasında bir zeka olduğu gösterilse bile, bunun nasıl bir zeka olduğu bilinemeyeceğinden, göksel dinlerdeki Tanrı fikrinin kanıtlanamayacağıdır.

Her şey tesadüfle nasıl açıklanabilir?

Bilim hayatın tesadüf eseri olduğunu söylemez. Bilimin böyle söylediğini düşünmek sadece inançlı kesimden bazı kişilerin saplantısıdır. Bu saplantının da sorumlusu

yaratılışçı fikirlerin propagandasını yapan kesimin (Harun Yahya, vs.) yanıltıcı beyanlarıdır.

Hayat mevcut doğa yasalarının zorunlu bir sonucudur. Şartların uygun olduğu bir ortamda, evrendeki mevcut fizik ve kimya yasaları hayata yol açacaktır. Çeşitliliğin bu kadar fazla olduğu bir evrende ise buna uygun ortamlar şurada veya burada mevcut olacaktır. Asıl soru, evren neden böyle yasalara sahiptir sorusudur. (Yani bazı yerlerde hayatın oluşumuna yol açan yasalar). Bunun ise cevabı verilemez. Çünkü kimsenin elinde bu sorunun cevabını vermeye yetecek kadar veri yoktur. Verilebilecek tüm cevaplar spekülasyon olmaya mahkumdur. Fakat spekülasyon da olsa, bir cevap vermeye kalkarsak, bunun bir olası cevabı, yaşamın altında bir tür zeka arayan bir cevap olabilir elbette. Bu ihtimal dışı değildir. Fakat gerek bu zekanın ne olduğu, neye benzediği, kaç tane olduğu, tek mi, yoksa birden fazla mı, ya da büyük bir uygarlığın sahip olduğu kolektif bir zeka mı olduğu, gerekse, özgür olup olmadığı, koşullara bağlı olup olmadığı, gücünün neye yetip yetmeyeceği, fiziksel olup olmadığı, vs. gibi noktaların hiçbirini bilinemez. Dolayısıyla, evrendeki hayatın arkasında zeka gören bir spekülasyon bile, içerdiği neredeyse sonsuz sayıdaki olasılıklar ve değişik açıklama imkanları yüzünden, bir açıklama veya "hipotez" sayılabilecek bir netlikten yoksundur. Yani ortada, bırakın dinlerin yaratılışçılık açıklamasını, doğru dürüst bir açıklama bile yoktur. Bir açıklama olsa, bu açıklamanın deney ve gözlemle doğrulanabilecek bir şey olup olmadığına bakılır ve eğer bu koşullara uyan bir açıklamaysa, bunun bir "hipotez" olduğunu söyledik. Bu hipotezi destekleyecek çeşitli deneysel ve gözlemsel kanıtlar bulduğumuz takdirde ise, bu hipotez bir teori olurdu. Daha fazla delil buldukça da teori güçlenirdi. Fakat, ortada bırakın teori veya hipotezi, hipotez olmaya aday bir açıklama bile yoktur. Evrenin ardında bir zeka vardır demek o kadar bulanık ve netlikten yoksun bir açıklamadır ki, hipotez olup olmadığını anlamak için dikkate alınması gereken diğer koşulu incelememize gerek bile bırakmaz. (Yani açıklamanın somut delillerle desteklenir olup olmadığını). Ortada bir hipotez değil, hipotez olma netliğinden yoksun bir açıklama bile değil, fakat biraz çabayla bir açıklamaya belki dönüştürülebilecek bir "fikir" vardır sadece. Evrenin altında zeka olduğunu söylemek bundan ibarettir. Bir "fikir", ya da biraz çabayla bir açıklamaya dönüşebilecek bir "bakış açısı"dır sadece. Öte yandan, ilk anda akla gelen diğer alternatif, yani doğa yasalarının, mevcut olasılıksal imkanların sonsuz çeşitliliği arasında, belli bazı durumlarda veya ortamlarda (örneğin evrenimiz), hayata sebebiyet verebilecek yapıya sahip olmasının teorik olarak mümkünlüğü, hem net bir açıklama, hem de somut verilerle desteklenebilecek bir hipotezdir. Evrende, karşımızda açıkça evrenin oluşumundan ve bizi yaratmaktan sorumlu bir şeyler görmediğimiz sürece, gördüklerimiz, sadece bomboş uzay ve akla hayale gelmeyecek çeşitlilikte ve zenginlikte gök cisimleri olduğu sürece, bu mantıksal verilerden çıkan sonuç, veya bu verilerin desteklediği sonuç, bu bahsettiğimiz hipotezdir. Dolayısıyla bu hipotez, gözlem verileriyle bile bir miktar desteklenmiş, bu yüzden belki aslında artık "teori" mertebesine yükselmiş bir açıklama dahi kabul edilebilir. Diğer seçenek ile kıyaslandığında, bilimsel bakış açısından, evrendeki zekaya sebep olan doğa yasalarının varlığından, evrenin veya evrenlerin (ya da üst evrenlerin, varsalar) teorik çeşitliliği ve imkansal zenginliğinin sorumlu olduğunu düşünmek, kesinlikle rakipsiz bir bakış açısidir.

Evrende hassas bir denge vardır. Güneşin dünyadan mesafesi, Planck sabitinin değeri ve pek çok başka şey sanki özel olarak tasarlanmış gibidir. Tüm bunlar evrenin ardında bir zeka olduğunu göstermiyor mu?

Evren'in o derece hassas bir dengede olduğu doğru değildir. Daha doğrusu, o dengeler, kendilerinin oluşması için bir ayar yapıldığının göstergesi değildir. Herhangi bir süreç, mevcut doğa yasalarına göre eninde sonunda belli bir denge durumu oluşturur. Kuralları değiştirip, sistemi tekrar kendi haline bıraktığınızda, bu sefer başka bir denge durumu oluşur. Yeni kurallara, yeni duruma göre. Belli bir denge durumuna ve o duruma uygun

olarak meydana gelmiş oluşumlara bakarak, bunun altında tasarım aramak, meseleyi tersinden görmektir. Burnumuz gözlük takmak için mi yaratılmıştır, yoksa burnumuzun şekline göre gözlük diye bir şeyi biz mi icat ettik? Atomlar bir arada kalabilsin ve bildiğimiz gerçeklik oluşabilsin diye mi Planck sabiti o değerdedir, yoksa Planck sabiti o değerde olduğu için mi atomlar bildiğimiz gibidir ve gerçeklik böyledir? Dünyada yaşam olsun diye mi dünyanın güneşten uzaklığı bildiğimiz mesafededir, yoksa dünyanın güneşten uzaklığı bildiğimiz mesafede olduğu için mi dünyada yaşamın olması mümkün olmuştur? (Nitekim başka mesafelerde gezegenler var ve onlarda yaşam yok). İnançlıların bu mantığı çok ilginç bir kendini kandırma örneğidir. Meseleyi tepetaklak eder, tersinden görürler. Fok balıklarının derilerinin altında o kadar kalın bir yağ tabakası olmasını, üşümesinler diye öyle yaratılmalarına bağlayan bir açıklamadır bu. Yaşadıkları fiziksel ortama evrimsel adaptasyon yaptıkları için bu yapıya kavuştuklarını (çünkü başka türlü olanların o ortamda barınamayıp öleceğini) görmez bu mantık. Aradaki uyuma bakıp, sonuca göre sebep üretir. Komplo teorilerini üreten mantık da benzer bir mantıktır. Şartlanmış zihinde, olayların böyle tersinden görülmesi çok yaygın bir bakış açısidir. Bunları destekleyen (desteklediği iddia edilen) olasılık hesaplarını da yine önyargılı ve yanlı yaparlar. Gökten düşen bir tek yağmur damlasının beni ıslatma olasılığı, sıfır denecek kadar düşüktür. Eğer gökten düşecek her yağmur damlası için bu hesabı tekrarlırsam, her damlanın beni ıslatma ihtimali sıfır çıkar. Tüm bu olasılıkları toplayıp, bu damlaların beni ıslatma ihtimali sıfır olur dersem, o zaman herhangi bir yağmurda ıslanma ihtimalimin hiç olmadığı sonucu çıkar ortaya. Peki kim buna güvenerek sağanak yağın yağmurda şemsiyesiz çıkar? Ve kim sağanak bir yağmurda ıslanmadan eve dönebilir? Burada problem nerededir? Burada problem, olasılık hesabının yapılış şeklindedir. DNA'nın oluşumu olsun, hayatın meydana çıkışı, vs. olsun, olasılığının çok düşük olduğunu iddia ettikleri durumların çoğunda, yaratılışçı kesim bu tür yanlışlar yaparlar hesaplarda.

Evrin teorisi canlıların oluşumunu tesadüflerle açıkladığı için saçma değil midir?

Evrin kuramının, türlerin oluşması ve evrimini rastlantıya bağladığı iddiası bir çarpıtmadan başka bir şey değildir. Rastlantı, evrin kuramının bir ayrıntısıdır yalnızca. Evrin kuramı, türlerin genetik malzemelerindeki rastlantısal mutasyonlardan yalnızca türün değişen koşullara daha uygun olmasını sağlayanların kuşaktan kuşağa aktarılabilmesini söyler. Evrin kuramının asıl temelini oluşturan eleme mekanizması olan doğal seçim ise rastlantısal değil, zorunlu bir süreçtir. Doğal seçim, acımasız bir düzenektir. Daha avantajlı olanı bırakır, daha az avantajlı ya da zararlı olanı yok eder.

Canlılar dünyasında amansız bir rekabet, acımasız bir mücadele vardır. Herhangi bir konuda daha iyi uyum sağlayan, (daha iyi gören, daha iyi uçan, eşeyli türlerde karşı cinse daha çekici gelen...) bireyler hayatta kalır, diğerleri ise yok olur gider. Bu süreçte vicdan, merhamet yoktur. Böyle bir dünyayı bir yaratıcının yarattığını, tasarladığını söylemek ise, o yaratıcının aynı zamanda merhametsiz, vicdansız, esirgemez ve bağışlamaz bir varlık olduğunu söylemekle eşdeğerdir.

Rastlantısal mutasyonların çoğu bozucu ve dolayısıyla bireyin yaşamı için zararlıdır. Bunlar oluştuğu anda gelecek kuşağa aktarılmaya fırsat bulamadan yok olur. Bunlar arasından bireyin hayatta kalmasına en ufak yararı olanlar ise, kuşaktan kuşağa aktarılabilir. Burada asıl belirleyici olan, şöyle ya da böyle olabilecek mutasyonlar değil, bunları eleyen koşullardır. Burada ise rastlantıya yer yoktur. Kural son derece sadedir: uyum sağlayan kalır, diğerleri yok olur.

İnsanlar bundan sadece on beş bin yıl kadar önce kurtları evcilleştirmeye başladı. Bunların yavrularından gözüne hoş gelenlerin, kendi amacına uyanların birbiriyle çiftleşmesini sağlayarak bugüne kadar yüzlerce köpek ırkını üretti. Aynı yolla, tavukları,

koyunları, inekleri yabani ırklardan geliştirdi. Doğadaki eciř bñcñř, tatsız, kñçñk meyveleri sebzeleri, bugñnkñ dolgun, tatlı, iri hallerine getirdi. İnsanların kuşaktan kuşağa yaptığı bu eleme, yapay seşimdir. Doğal seçim ise temelde yapay seçim gibi işler. Birkaç farkla: yapay seşilim bilinçli ve kestirme eylemlerin sonucu olduğu için yñzyıllar, bin yıllar mertebesinde sonuç verir. Doğal seşilim ise kñr ve amaçsız bir sñreçtir. Sonucunu milyonlarca, yñz milyonlarca, milyarlarca yılda verir.

Ateizm ile İlgili Görüşler

İnsanların hayat tarzı haline getirebilecekleri bir çok yaşam yolu vardır. Atalarınızın ya da ailelerinizin yolları geçmiş zamanları ya da kendi zamanlarını karşılayabilir. Fakat sizin yolunuz burada başlar ve ailelerinizle ya da atalarınızla aynı olamaz, ki çocukluğunuzdaki şartlar onlarınkilerle aynı değildirler.

Biliyoruz ki bir çok insan kendilerine dinin öğretildiği bir aile ortamı içine doğar. Bu gelenekler zamanla insan davranışlarına yerleşir ve gerçekten değiştirilmesi çok güç bir hal alır.Bütün gelenekler de bu şekilde yerleşmişler ve yıllarca kendilerini babadan oğula korumuşlardır. Gelenekler sosyal alışkanlıklardır.

Gelenek!

İnsanoğlu olarak deneylerle, sosyallikle, derslerle ya da başkalarının deneyimleriyle öğreniriz. Deneyin çıkmazı ise sadece bir hayatımız olmasıdır, ve bu yüzden hayatımızı korumaya çalışırız. Yani tehlikeye karşı çok duyarlıyız, ama aynı zamanda güvenlik deneylerimizi minimuma indirmeye çalışırız çünkü diğer insanlarla sosyal açıdan ilişki kurmamız gerekmektedir. Bu iki faktör; tehlikeye karşı hassaslık, ve sosyal yolla öğrenme, bir çok gelenek ve kültür biçimi oluşturmuştur.Bu işlemi anlamak için mağara adamlarının yaşadığı tarihten bir modelleme yapacağız.

Deneyim

Hergün gerçekleşmeyen bir durum düşüneceğiz. Fakat böyle bir deney bir ömür boyu etki bırakabilir, ve yeni kuşaklara bile aktarılır.

Diyelim ki bir kaç avcı-toplayıcı mağara adamıyız, ve farklı bir hayvan türünü az önce avlamışız ve de kiraz vb. meyveler toplamışız:bunların bazısını biliyoruz, bazısı yeni. ormandaki hayvanlardan korktuğumuz için, bir dağın tepesine tırmandık ve yeni hayvanımızı yeni kirazlarımızla beraber yedik. Ve bir çeşit besin zehirlenmesinden ötürü bir çoğumuz gece yarısı karın ağrısıyla baş dönmesiyle ve susuzlukla uyandı. su içmek için mağaramızdan çıkıp aşağıdaki nehre gittik. içimizden biri baş dönmesi nedeniyle nehre düştü ve boğularak öldü.

Öğrenilen dersler

Bu acı dolu öleyazma deneyimidir ve bizim bu olayın tüm sahnelerinden korkmasına sebep olur. Yediğimiz hayvan ve meyveler şüpheli konumdadır. ama aynı zamanda dağın tepesi de şüphe altındadır.Ay lanetli olabilirdi, ya da nehir belalı olabilirdi.Eğer boğulan kadın çalıya takıldıysa düşerken, bu çalı tipi ya da buna benzeyen tüm çalılar tehlikeli olabilirdi. Damgalamak için birden çok olayımız var , ama tesadüfen bu olay olurken başka birkaç olay daha oldu. Ve sosyal olarak paylaştığımız yeni bir ders doğdu. bunu küçük gurubun dışındakilere anlat, onları ikna et, ve bu nihayetinde bir hareket. zamanla, bu bir gelenek haline gelir. bu geleneğin bir kısmı hayat kurtaracak ip uçları bulundurur, ve bir takım işe

yaramaz fikirler ve doğru olmayan hayat dersleri bu kullanışlı bilginin arasına öylece uzanır. Gelenekler ikna eder çünkü bir çok kullanışlı bilgi içerirler, ve bunları boşvermek insanların zararına da olur.

Bazı insanlar bir gerçeğin korkutucu olduğu zaman hatırdaki kalıcılığının arttığını düşünmüşlerdir ve aynı düzeyde de ikna edici olduğunu. Ve bazı sözlerin geçerli deneyim örnekleri olduğunu görmüşler, ve insanlara çok korkutan hikayeler anlatıp onların bir ikilemde kalmadan hemen konuyla ilgili kararı almasını sağlamışlardır.

Eski medeniyetleşmemiş milletlerde (medenî toplum anlayışı bir kaç yüzyıllıktır) problemler genellikle güç kullanılarak çözüldü. insanlar başkalarını teslim aldıklarında, onların hareketlerini de değiştirirler, ki bu sonuçta inanç sistemini de değiştirir. bildiğimiz bir çok din güç kullanılarak yayılmıştır ve bu dini kitaplarda bir çok ölü insandan , dehşetten, korkudan, vahşetten, hiddetten bahsedilir.

Buradan nereye gidiyoruz?

Bu dünyada işimiz bittikten sonra nereye gideceğiz? bu duygu yüklü soruya verilecek çok kısa ama rahatsız eden bir cevap var: hiç bir yere.

Kendimizi bu şekilde düşünmek istemesekte, bizden önce herkesin gittiği yere gideceğiz.

Bu dünyanın dışında hiç bir yere gitmiyoruz. hayatınızda maximum gideceğiniz yer burada yapabileceklerinizle kısıtlıdır. Kendinizi sıradan olarak kabul etmek oldukça zordur, diğer insanlar için zor olduğu gibi. hayatta kalmak için umuda ihtiyacımız var, ve umut için şaşırtıcı bir kapasitemiz var.

Arkadaşlarımız gözümüzün önünde ölüp toprağa gömülse de umut için hayatın devamsızlığına karşın yaşamın devamlılığını görebiliriz, bu şuna benzer: dünyayı düz görürüz ve aklımıza onun küresel ve boşlukta uçan bir kaya olduğu gelmez. düşünüyoruz ki etrafımızda gördüğümüz herşey devamlılığını belirsiz bir şekilde gerçekleştiriyor. Ama iç güdülerimiz bizi yanıltıyor.

Bırakın inansınlar

Bu sayfa tüm dinlere karşı yazılmıştır. kişisel olarak, hayatımın çoğunda, dinleri gerekesiz, hobi gibi, ve zararsız gördüm.

Çoğu arkadaşımın dindar olduğunu göremedim, dinle ilgili tartıştığımızda bile, tartışmayı saran saçmalık ve kör iman ve onunla ilişkilendirilmiş korku beni ürkütürdü.

Günlük yaşantılarım dindar kimselerin dinsizlerden daha iyi ya da daha kötü olduklarını göstermedi ve ayrıca Türkiye'deki çoğu insanın İslam anlayışı kültürel açıdan değiştirilmiş bir islam anlayışıdır ki bu anlayış içinde alkol içmek (çoğunluk), evlilik dışı cinsel ilişki (herkes değil), hiç dua ya da ibadet yapmamak görülür. Fakat bugünlerde tutuculuk yeniden alevlenmekte. insanlar İslamın köklerini inceledikçe, kadın hakları önemli ölçüde daralıyor,ve tüm toplumu tehdit ediyor.

Genelde arkadaşlarım tutucu olmayan müslümanlar oldukları için dini genelde başlarına kötü birşey geldiğinde kullandıklarını görmem zaman aldı.

Sözlerin gücü

Dindar kimse hastayı ve belayı uzaklaştırmak için sözleri kullanır, ki bazen daha iyi bir çözüm olmasına rağmen. Bazı aşırıya kaçanlar inatları yüzünden çocuklarının ölümüne bile sebebiyet vermektedirler.

Dindar kimse herhangi bir olayın sonucunu kutsal bir amaca hizmet ettiğini düşündüğünden allahı bilir, ki bazen bütün planları çöktüğünde bile, tam da durumun iyi analizini yapıp hatanın tekrar etmesini engellemesi gerektiği ya da kendini geliştirmesi gerektiği zaman dindar kimse kendi yanlışlarını unutmak ve bağışlamak için yine sözleri kullanır, böylelikle suçluluğun acısını dindirir ki bu acı çoğu kez çok eğiticidir.

Sözlerin gücünü reddedemeyiz ama bazı durumlar akıllı kullanmayı ve meseleyi çözmek için yoğun çalışmayı gerektirir.

İnanışlar ve eylemler

Sözcüklerin gücü dindar kimseleri hayatın zor acı gerçeklerindeki ağır duygulara karşı korur. bu onları direk olarak etkiler, ve etrafındakinleri dolaylı olarak. ama daha büyük bir tehlike vardır: bir çok dinsel inanış yaşadıkları ülkenin günlük hayatına uyum sağlamıştır. sonuç olarak, dindar kimsenin dışarı yansıyan hareketleri dinsizin hareketleriyle benzerlik gösterebilir. fakat zihinsel yapı o kadar farklıdır ki bir felaket durumunda bu iki kişi tamamen farklı eylem önerirler.

Bu barış zamanında bile bir sıkıntıya sebep olabilir. bir keresinde dindar bir belediye görevlisinin ibadette kullanmaya uygun olmadığı gerekçesiyle içme suyunu klorlattırmadığını duydum. başlangıçta hiçbir şey olmadı, ama bir süre sonra bir çok kişi hasta oldu hatta sanırım bir kısmı öldü (sudaki bakterilerden ötürü). bizim tutucular meydana çıkmadan önce böyle şeyler olmazdı. böyle bir memurun bu kadar salakça birşey yapmasına izin verilmezdi. milyonlarca hintlinin ineklerin kesilmesini protesto etmesine ne demeli? Türkiye'deki büyük depremde sonra bazı kimseler bu allahın yanlışlarımızdan dolayı bizim üzerimize gazabı dediler. buradaki biz hepimiz olmalı çünkü insanlar ayırım yapılmadan ölmüşlerdi, ama binalar arasında bir seçim yapılmıştı (zayıf binalar çöktü, güçlüleri kaldı)

Heryerde bağnaz kimseler dindar kimseleri sonun yakın olduğuna inandırmaya çalışıyorlar, ki farklı davransınlar, ki bu kişilerin çevirdikleri allahın sözüne uysunlar.

Ben hala " derinlerde hepimiz aynıyız" sözüne inanıyorum.ama bu aynılığı görmek için inanç sistemlerimizden daha derinlere inmeliyiz, önemli korkularımıza, anksiyetelerimize, ve neşelerimize.

Sözü yayın

farkettik ki tüm ateistler insanlığı ve diğer insaları düşünmüyorlar. örneğin, toplumdan dışlanan bir ateistin hikayesini okuyan bir ateist tüm dünyaya karşı kin tutabilir. biz ateistlerin bir çoğunun sevdiği aileleri var, ve biliyoruz ki sevgi ve içsel barış mutlu bir hayat için gereklidir, ama din değildir. sevgi dine bağlı değildir(dindarların düşündüğü gibi), ama korku bağlıdır.

Ahlaklı ateistler; dünyanın durumuyla ilgilenen, özgürlükler ve haklarla ilgilenen, insanlığı beyinlerindeki zincirlerden kurtarmalıdır. bu kolay değildir, ama insanlığa önem veriyorsak bunu yapmalıyız. biliyoruz ki ne olursa olsun keskin ifadeler kimseyi ikna etmez, ve uyum sağlamak isteyen dinlemeyi ve karşı tarafı anlamayı öğrenmelidir (sadece mantığı anlamak değil, dile getirilmeyen psikolojik ihtiyaçları da anlamak).

Bir insanı ormanın dışına yönlendirecekseniz, onlara her adımda rehber olmalısınız, onların

şu anda bulundukları konumdan başlayarak. uzaktaki bir yolu tarif etmek (ya da sadece sizin görebildiğiniz bir yolu) yardım etmez. iki farklı tepedeki iki insanın birinin diğerini kendi tarafına atlatmaya çalışması saçmadır, ama bu aradaki vadiyi onun tepesine gelinceye kadar yürüyüp onun yanına gelince kendisiyle beraber diğer tepeye gitmeye çağırması anlamlıdır.

Ateizm ile ilgili Madalyn Murray O'Hair'ın görüşü

Ateizmin zarar verilemez bütün yapısı onun felsefesi, materyalizmi, ya da doğallığıdır. Felsefe dünyayı olduğu gibi görür, dünyayı bilimin ve sosyal deneyimin ışığı altında görür. Ateist materyalizm yıllarca kazanılan bilimsel bilginin mantıksal sonucudur

Hayali tanrılarla savaştığımız için temel bir hata yaptığımızı düşünüyorum. Üzerinde durduğumuz bilin düzeyine nereden geldiğimize ve ne koşullarda geldiğimize bakmalıyız. Tarihimiz cahilliğe ve boş inançlara karşı aralıksız mücadelelerle dikkati çeker. Antik Yunanda materyalist filozof Demokritus'un, maddenin atom teorisini ilk öğreten, çalışmaları yok edilmiştir. Anaxagoras bir ateist olduğu için Atina'dan sürülmüştür. Materyalist filozof Epicurus, insanları tanrı korkusundan kurtardığı ve bilimin geçerliliğini iddia ettiği için antik zamanlarda saygı görürdü, 2000 sene boyunca yanlış bir şekilde anlatıldı ve ahlakın düşmanı olarak görüldü. Alexandria kütüphanesi, 700,000 fen ve edebiyat kitabına ev sahipliği eder, millattan sonra 391 de hristiyan rahipler tarafından yakıldı. Pope Gregory I(590-604) antik yazarların değerli bir çok çalışmasını yok etmiştir. Her toplumda bilim karşısında yenik düşen güçler olmuştur. Geçmişte bu güçler bilim adamlarını ve filozofları ya katletmişlerdir ya da onların çalışmalarını yok ederek akıl yürütme güçlerini ellerinden almışlardır. Engizisyon, papanın katolik kiliseye karşı olan herşeyi bastırmak için yaptığı buluş, bütün ilerici düşünürleri katletmiştir. İlk akla gelen örnekler Giordano Bruno, Ludilio Vadini, ve Galileo'dur. Voltaire Bastille'de hapse atılmıştır, Diderot da hapse gönderilmiştir. Bizim toplumumuzda(amerikan) hepimizin bildiği Thomas Paine, Salem, Einstein'ın hikayeleri vardır. Mücadele bugün de geçmişte olduğu gibi kesilmeksizin devam etmektedir. Bu yüzden neye ve niye kavgalı olduğumuzu görmeliyiz. Düşmanımız direk olarak Kuran ya da İncil değildir. İsa'nın gerçekten tarihte var olduğunu sonsuza kadar tartışmaya ihtiyacımız yok. Üçlü teslis inancını ve melekleri ve diğer dinsel çıkmaz sokakları gördük. İnsanın gerçeği ve gerçekle kuracağı ilişkiyi anlamasını sağlayan materyalistik felsefeye bakmalıyız. Bugün insanımız kazığa bağlanıp yakılmıyor olabilir, fakat baskı uygulayan diğer bir çok yol var. Bilim adamlarımız ve ileri düşünür filozoflarımız üniversitelerden ya da işlerinden uzaklaştırılıyorlar. Açık sözlü bilimsel ve felsefi çalışmaların yayınlanma oranı döküntü ve anlamsız yayınlardan çok daha az. öldürme teşebbüsleri çok fazla. Eylemsel dinsel propaganda media ve basın yayın organları tarafından düşünmeyen insanların beynine sokuluyor. Her zaman olduğu gibi bugün de muhaliflerimiz dehşet verici ve ürkütücü. Fakat bizim gücümüz doğanın ve insan davranışlarının kanunlarını keşfetmede ve bunu bilimsel bir yaklaşımla anlatmada ve de bu bilgileri insanın refahı için kullanmada yatar. İlahiyat'ın dolambaçlı labirentlerindeki bitmek bilmez münakaşalarla vaktimizi öldürmemeliyiz. Kendimizi neye dayandığımızı bilmeliyiz. Ateizm doğal fenomenler dışında herşeyin varlığını reddeden materyalistik felsefeye dayanır. Hiç bir doğa üstü güç ya da varlık yoktur ve olamaz. Doğa sadece vardır. Fakat bunu reddeden ve aklın fikrin ya da ruhun önce

olduğunu iddia edenler vardır. İnsan aklının madde ile ilişkisini içeren bu soru filozofların tatmin eder bir şekilde uğraştığı en temel konulardandır. Ateist şunu çok iyi ayırtedebilmelidir, doğayı birinci sırada gören ve düşünceyi maddenin bir özelliği ya da fonksiyonu olarak görenler ateisttir, ve ruhun, düşüncenin ya da aklın doğadan ya da yaratılan doğadan daha önce var olduğunu düşünenler ise idealisttir. Bütün geleneksel dinler idealizme dayanır. İdealizmin her çeşiti vardır, fakat idealizmin tutkunları ve materyalizmin karşıtları bir çok isimle ifade edilir; örneğin, dualistler, objectif idealistler, subjectif idealistler, solisistler, positivistler, machianlar, irrasyonalistler, varoluşçular, yeni pozitivistler, mantıklı pozitivistler, fideistler, yeniden çıkan ortaçağ skolastları, thomistler. Ve tüm bunlara karşı Ateistik materyalizm(diğer adıyla doğacılar, akılcılar, serbest düşünürler) tek başına durur, ki bunların entrikalara, aldatmalara, maskaralıklara ihtiyacı yoktur. İncilin müstehcen bir yapıt olup olmadığı ikinci derecede bir konudur. Gelin idealist kampın özelliklerini görelim. Klise dünya hayatını hor görür ve cennete gitmenin hayatın amacı olduğunu söyler. Ve, önemli ölçüde, klise bu amacın ancak itaatkarlık ve uysallık ile kazanılacağını söyler. Klise bu öğretiyi karşı gelenleri Tanrının gazabı ve cehennemini işkenceleriyle tehdit eder. Fakat materyalizm bizi özgür bırakır, bize ölümün ardında bir mutluluk ummamızı ve hayatımızın değerini bilmemizi ve onu geliştirmemizi öğretir. Materyalizm insana saygınlığını ve zihni bütünlüğünü geri verir. İnsan sürünmeye mahkum edilmiş bir solucan değildir, aksine insan doğanın güçlerini yönetecek ve bunları kendine hizmet edecek şekilde kullanacak kapasitededir. Materyalizm insan inancını akılla zorlar ve bu inanma gücünü bilginin gücüyle doğanın tüm sırlarını çözecek ve düşünce ve adalet tabanlı sosyal bir sistem kuracak şekilde kullanmaya sevkeder. Materyalizmin inancı insan ve insanın kendi gücüyle dünyayı değiştirme becerisi üzerinedir. Materyalizm optimistik, yaşamayı savunan, ve ışık yayan bir felsefedir. Bilim ve ilerleme için mücadeleyi bir ahlaki sorumluluk olarak görür, ve bu mücadelenin insanı mücadele, cesaret ve yaratıcılık için coşturan yüksek ve asil fikirlerle beslendiğini düşünür. Modern Materyalizm- ya da Doğalcılık- her insanın günlük deneyimleriyle bağlıdır. Deneyin bilginin temelini oluşturduğuna inanır ve gerçeğin hiçbir alanını reddetmez. Kendini düşünsel bir silah olarak kullanılmak üzere devamlı ilerletir. İnsanın aklını ve duygularını, isteğini, vicdanını, geliştirdiği, hayatına anlam ve amaç verdiği sosyal hayatın içindedir. Kendisini ölümü tam ve sonsuz mutluluğa açılan kapı olarak gördüğü rüyasında yalnız bir duacı olarak hücrelerine kapatmaz. Bir materyalist ful sosyal bir hayat yaşar ve ilerici düşüncelerden ilham alır; hayatın problem ve sevinçleriyle ilgilidir, ölümle değil. Hayatını toplumun yararlı ve ilerlemeye katkıcı bir bireyi olarak şekillendirmekle meşguldür. İdealist bilimi dinin ve inançların ikinci planında görür, bilgiyi de imanının arkasında görür. İdealistin ana hedefi tanrının varlığının delillerini göstermektir. Ahlak sorularına büyük hassasiyet gösterir, fakat onun önerdiği ahlak bir çeşit uysal teslimiyettir, pasif kabullenmedir, ve bu sebepten, var olan fuhuşun gerekçelemesidir(makbul mazeret). Bu ahlak anlayışı bir duacıyı vekil olarak atar ve mücadele ve sosyal eşitsizliği protesto için ilahi yardıma başvurur. İdealist felsefe statüko(hali hazır durum) yu desteklemek için bütünüyle temkinli bir şekilde yapmacıktır. Bizimki bu irticai felsefeye karşı incilin kime ait olduğunu huysuz bir şekilde tartışmaktan çok, başarılı bir mücadelenin verilmesi gereken bir zamandır, geleneksel dinin totaliterliğine ve sıkı irade yanlılığına negatif bir eylem yapmaktan daha çok başarılı bir mücadele, yani daha ziyade pozitif felsefeyi yaymak için agresif bir eylem programıdır.

Muhammad Cartoons

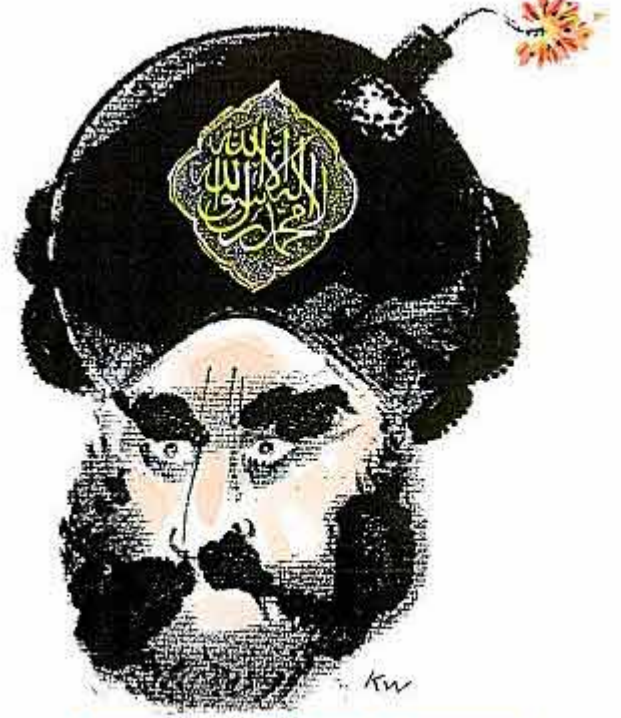
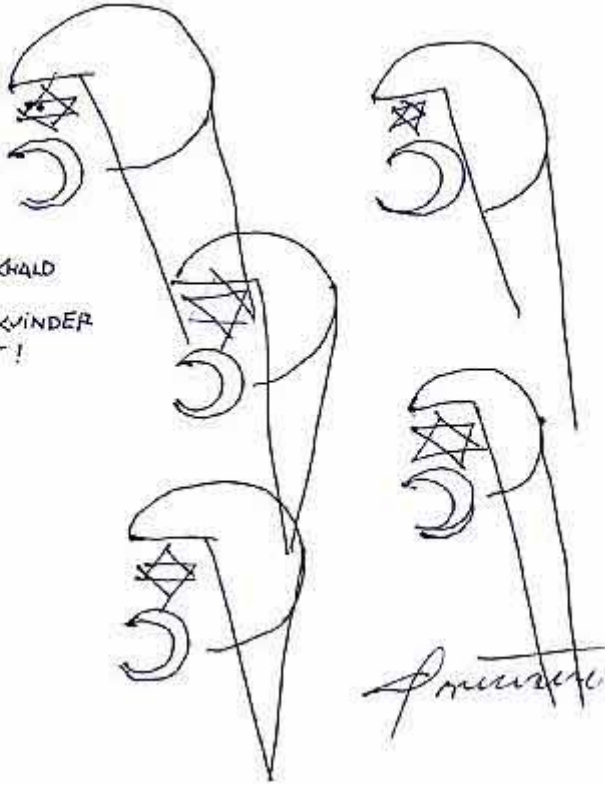

On the blackboard it says in Persian with Arabic letters that
'Jyllands-Posten's journalists are a bunch of reactionary provocateurs'

PROFET!
MED KUK OG KHALD
I LÅGET
SOM HOLDER KVINDER
UNDER ÅGET!

• ROLIG, VENNER, NÅR ALT KOMMER TIL ALT ER DET JO BARE EN
TEGNING LAVET AF EN VANTRØ SØNDERJYDE....
Relax folks it is just a sketch made by a Dane
from the south-west Denmark.

